Giới thiệu

Giữa tiết trời thu tháng Mười ngan ngát hương quế, Tô Thần – một thanh niên xuyên không may mắn sở hữu cuộc sống của một "phú nhị đại" chính hiệu – đang tận hưởng những ngày tháng nhàn hạ tại thủ đô.

Thế nhưng, đằng sau vẻ ngoài của một kẻ thích hưởng thụ, Tô Thần luôn cảm thấy thế giới này vô cùng tẻ nhạt.

Bởi lẽ, đây là một thế giới song song nơi lịch sử văn hóa bị đứt gãy nghiêm trọng.

Những kiến thức về âm dương ngũ hành, phong thủy bát quái hay những truyền thuyết về cương thi, quỷ quái đều đã bị chôn vùi trong dòng sông thời gian.

Mọi chuyện bắt đầu thay đổi khi Tô Thần vô tình lướt xem một buổi phát trực tiếp hiện trường khảo cổ tại Lão Hùng Lĩnh, tỉnh Tương Châu.

Tại đây, đội khảo cổ do Giáo sư Sở dẫn đầu đã phát hiện ra một di chỉ thượng cổ đồ sộ ẩn sâu trong lòng núi.

Với kiến thức sâu rộng từ những bộ tiểu thuyết đình đám ở kiếp trước như *Quỷ Thổi Đèn* và *Đạo Mộ Bút Ký*, Tô Thần kinh hoàng nhận ra địa danh này chính là cổ mộ Bình Sơn – nơi trú ngụ của những thực thể tà ác như Lục Sí Ngô Công (rết sáu cánh) và những vương thi tàn bạo.

Dưới biệt danh "Thiên Quan Chúc Phúc", Tô Thần bắt đầu đưa ra những lời cảnh báo đầy bí ẩn trên thanh bình luận của buổi livestream.

Anh chỉ rõ những mối nguy hiểm chết người đang chờ đợi đội khảo cổ, từ lũ độc trùng bị nhiễm dược khí đến con rết khổng lồ biết bay.

Ban đầu, cư dân mạng và các chuyên gia đều coi anh là kẻ điên rồ, thích chơi trội.

Nhưng rồi, thảm kịch xảy ra đúng như lời dự đoán: hai thành viên của đội khảo cổ mất tích bí ẩn, chỉ để lại những vũng máu đen đặc và lũ rết kịch độc.

Ngay khoảnh khắc những lời chỉ điểm của Tô Thần được chứng minh là chính xác, anh cũng chính thức kích hoạt "Hệ thống Chỉ điểm Thần cấp".

Mỗi lần đưa ra lời khuyên giúp đội khảo cổ vượt qua đại nạn, Tô Thần lại nhận được những phần thưởng vô tiền khoáng hậu: Huyết mạch Kỳ Lân vạn độc bất xâm, Phát Khâu Ấn trấn áp quỷ thần, Hắc Kim Cổ Đao chém sắt như bùn, và những bí kỹ đạo mộ đỉnh cao như "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật".

Từ một "anh hùng bàn phím" bị ghẻ lạnh, "Thiên Quan Chúc Phúc" nhanh chóng trở thành một vị thần sống trong mắt hàng triệu người dân Hoa Quốc.

Khi đội khảo cổ tiến sâu vào lăng mộ của vị tướng quân nhà Nguyên, họ liên tục đối mặt với những hiện tượng siêu nhiên vượt xa tầm hiểu biết của khoa học hiện đại.

Từ lũ thi biệt (bọ xác sống) khát máu đến những xác ướp nghìn năm trỗi dậy, tất cả đều được giải quyết nhờ những lời chỉ dẫn kịp thời và đầy quyền năng của Tô Thần.

Đỉnh điểm của sự kịch tính là khi đại nạn thi triều bùng phát tại Nghi Châu.

Hàng vạn cương thi từ lòng đất bò lên, bao vây hàng chục ngàn người dân vô tội.

Vũ khí hiện đại dù tối tân cũng không thể ngăn cản bước chân của những kẻ "bất tử".

Trong giây phút tuyệt vọng nhất, Tô Thần đã đích thân xuất thế.

Với chiếc mặt nạ sắt huyền bí, tay cầm bảo đao, tay thác cổ ấn, anh bước đi giữa bầy cương thi như một vị thần cai trị cõi âm.

Một câu khẩu chú "Vạn thi quỳ lạy" đã không chỉ cứu sống Nghi Châu mà còn khiến cả thế giới chấn động.

Tuy nhiên, Tô Thần không chọn cách lộ diện hào nhoáng.

Anh vẫn ẩn mình trong căn tứ hợp viện cổ kính tại Bắc Kinh, tiếp tục đóng vai một chủ nhà trọ trẻ tuổi, trong khi danh tính "Thiên Quan Chúc Phúc" được xếp vào hàng mật mã sss cấp quốc gia.

Nhưng bí ẩn về thế giới vẫn chưa dừng lại ở đó.

Những mảnh ghép địa đồ dẫn đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, sự xuất hiện của quỷ tỳ và những manh mối về "Chung cực" tại Vân Đỉnh Thiên Cung dần lộ diện.

Tô Thần nhận ra rằng, những cổ mộ mà anh đang chỉ điểm không đơn thuần là những ngôi mộ cũ, mà là những mắt xích liên kết đến một bí mật kinh thiên động địa về sự trường sinh và nguồn gốc của nhân loại trong thế giới này.

Với huyết mạch Kỳ Lân rực cháy trong tim, Tô Thần bắt đầu dấn thân vào hành trình khám phá những cấm địa thần bí nhất, nơi khoa học phải cúi đầu và huyền thoại bắt đầu trỗi dậy.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 1

Tháng mười mùa thu vàng, hương quế thoang thoảng.

Tô Thần đang nằm trên ghế bập bênh, lười biếng lướt điện thoại. "Thế giới này cũng quá vô vị rồi, không có phim cương thi quỷ quái thì thôi đi, người ở đây thế mà ngay cả âm dương phong thủy, ngũ hành bát quái cũng đều không hiểu!" Lướt qua từng cái video, Tô Thần thầm lầm bầm trong lòng.

Đúng vậy, anh là một người xuyên không.

Một kẻ đen đủi bị thiên thạch rơi trúng mà chết.

May mắn là sau khi xuyên không thì thời tới không cản nổi, anh trở thành một phú nhị đại.

Cha mẹ đang đi du lịch nước ngoài, tận hưởng thế giới hai người, để lại cho anh vài chục căn nhà.

Dù chỉ làm một gã chủ thầu cho thuê nhà thì cả đời này anh cũng chẳng phải lo ăn lo mặc.

Điều này khiến Tô Thần, người vốn định đi chép nhạc chép tiểu thuyết để leo lên đỉnh cao nhân sinh, lập tức mất đi động lực phấn đấu. "Thôi bỏ đi, thà đi xem các em gái xinh đẹp livestream còn hơn!" Tô Thần nhấn mở nền tảng livestream lớn nhất trong nước. "Chơi game tệ hại thế này, chủ thớt là nhân viên giao hàng mới vào nghề à?

Vừa gà vừa hay hiến mạng!" "Hay lắm, thao tác này làm tôi ăn liền được ba bát cơm trắng đấy." "Hả, hỏi tôi bậc gì á?

Lão tử từ mùa 2 đã dùng gót chân cũng lên tới Cao thủ 50 sao rồi!" 【Bạn đã bị chủ phòng trục xuất khỏi phòng livestream và bị cấm ngôn vĩnh viễn】 Liên tục dạo qua mười mấy phòng livestream,

không ít nữ chủ thớt bị Tô Thần mắng đến bật khóc.

Tô Thần cảm thấy... rất sảng khoái!

Còn có thể mắng mạnh tay hơn nữa!

Thế nhưng, đúng lúc này, sự chú ý của Tô Thần bị thu hút bởi tiêu đề của một phòng livestream: 【Trực tiếp hiện trường khai quật khảo cổ Tương Châu】. "Khai quật khảo cổ mà cũng đem ra livestream được à?" Nhấn vào xem thử, anh phát hiện lượng khán giả trực tuyến cũng không ít.

Chủ phòng trong màn hình là một mỹ nhân ngọt ngào khả ái, đang thao thao bất tuyệt giới thiệu về buổi livestream lần này. "Chào mọi người, tôi là Vương Điềm Điềm." "Hiện tại tôi đang ở Lão Hùng Lĩnh thuộc huyện Nộ Tình, Tương Châu.

Nơi này hoang vu hẻo lánh, dấu chân người hiếm thấy." "Nhưng cách đây không lâu, đội khảo cổ đã phát hiện một di chỉ thượng cổ ẩn giấu trong lòng núi.

Và tôi sẽ có mặt tại hiện trường để mang đến cho mọi người những phát hiện khảo cổ mới nhất!" Sau lưng Vương Điềm Điềm là một vùng rừng sâu núi thẳm.

Có không ít nhân viên công tác đang bận rộn dựng doanh trại. "Hê, đây không phải là 'mối tình đầu quốc dân', phóng viên Điềm Điềm sao!" "Di chỉ thượng cổ?" "Chẳng lẽ thế giới này cũng phát hiện ra di tích Tam Tinh Đống?" Lịch sử văn hóa của Hoa Quốc ở thế giới này đã xảy ra mấy lần đứt gãy lớn, hậu nhân chỉ có thể dựa vào vài câu chữ ít ỏi để suy đoán về lịch sử cổ đại.

Còn những kiến thức như ngũ hành bát quái, phong thủy mộ táng thì hoàn toàn bị nhấn chìm trong dòng sông lịch sử.

Vì vậy, mỗi lần có phát hiện khảo cổ quan trọng nào đều có thể

gây chấn động toàn quốc.

Tô Thần hơi nghi hoặc, quyết định tiếp tục xem. "Trời ơi, đúng là Điềm Điềm rồi!

Điềm Điềm, anh yêu em!" "Vợ ơi, em lại gầy đi rồi, ở ngoài đó phải biết chăm sóc bản thân đấy, nghe chưa!" "666, thông báo nói có chương trình của chị Điềm Điềm, không ngờ là thật." Vương Điềm Điềm gần đây rất nổi tiếng, được xem là nữ thần mối tình đầu của quốc dân, có một lượng fan đông đảo.

Hiển nhiên, phía chính quyền cũng muốn mượn nhân khí của cô để lôi kéo cư dân mạng chú ý đến sự nghiệp khảo cổ.

Vương Điềm Điềm dẫn theo anh thợ quay phim, nhanh chóng tìm được người phụ trách chuyến khảo cổ lần này. "Chào Sở Giáo thụ, cháu là Điềm Điềm, phụ trách công tác phỏng vấn cho buổi khảo cổ lần này." Sở Giáo thụ mỉm cười hiền từ: "Chào cháu, có gì cứ việc hỏi, ta nhất định sẽ phối hợp." "Cảm ơn Sở Giáo thụ." Vương Điềm Điềm không vội đặt câu hỏi mà giới thiệu Sở Giáo thụ với cư dân mạng. "Các bạn khán giả thân mến, bên cạnh tôi đây là Sở Giáo thụ, phó viện trưởng Viện Nghiên cứu Khảo cổ Quốc gia, cũng là người phụ trách khai quật di chỉ thượng cổ Lão Hùng Lĩnh lần này." "Chắc hẳn nhiều bạn vẫn còn nhớ Tháp Đại Phật Trân Châu chứ, đó chính là do Sở Giáo thụ phát hiện và dẫn đội khai quật đấy ạ." Sau khi giới thiệu đơn giản, Vương Điềm Điềm bắt đầu đặt câu hỏi: "Sở Giáo thụ, việc khai quật di chỉ thượng cổ Lão Hùng Lĩnh hiện tại có tin tốt nào có thể tiết lộ cho chúng cháu không ạ?" Sở Giáo thụ nghe vậy, nét mặt thoáng chút đắc ý, cười nói: "Lần khai quật khảo cổ này, viện nghiên cứu chúng ta đã huy động thiết bị dò tìm hồng ngoại tiên tiến nhất, bước đầu xác định di chỉ thượng cổ trong thung lũng Lão Hùng Lĩnh có bốn tầng, rộng khoảng bằng mười mấy sân bóng đá cộng lại." "Bên trong có cung điện lầu gác lộng lẫy, thật khó có thể tưởng tượng

tiên dân cổ đại đã xây dựng nên quần thể cung điện đồ sộ như vậy bằng cách nào, hơn nữa còn nằm trong vực sâu vạn trượng!" "Công tác khai quật cổ thành lần này rất có khả năng sẽ viết lại lịch sử của đất nước chúng ta!" Vương Điềm Điềm nghe xong cũng kích động theo: "Không ngờ bên trong không phải là một tòa cung điện, mà là cả một quần thể kiến trúc!

Đây tuyệt đối là một tin tức chấn động lòng người!" Sở Giáo thụ gật đầu, cười bảo: "Đi thôi, ta dẫn các cháu đi xem lối vào di chỉ, cũng để cư dân mạng cùng cảm nhận sự vĩ đại của tiên dân thượng cổ chúng ta!" Một nhóm người vừa nói vừa cười đi đến bên một vách đá.

Lão Hùng Lĩnh tuy là núi non hiểm trở vô cùng, nhưng bàn tay khéo léo của thiên nhiên cũng tạo nên những cảnh quan tuyệt mỹ.

Chẳng hạn như vách đá này, bên dưới mây mù bao phủ, sâu không thấy đáy.

Giữa hai vách núi có một dải cầu vồng bảy sắc nối liền, đẹp lộng lẫy như bút vẽ của thần linh. "Oa, đẹp quá!" "Hu hu, đã lâu lắm rồi tôi chưa thấy cầu vồng đẹp thế này." "Nơi này đúng là thiên đường, sau này có cơ hội tôi nhất định phải đi du lịch một chuyến." Cư dân mạng trong phòng livestream không ngớt lời cảm thán.

Thế nhưng khi Tô Thần nhìn hình dáng núi non xung quanh, trong đầu anh đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Huyện Nộ Tình!

Lão Hùng Lĩnh!

Bình Sơn!

Chương 2

Đây chẳng phải là cổ mộ Bình Sơn trong 'Quỷ Thổi Đèn' sao?

Tướng quân Thi Vương, vượn già lông trắng, còn có cả con Rết Sáu Cánh (Lục Sí Ngô Công) sắp thành tinh kia nữa!

Bất kể cái nào cũng đều là thứ lấy mạng người như chơi! "Vãi thật, còn dám đi du lịch hung mộ Bình Sơn cơ à?" "Với cái thực lực yếu xìu của các người, còn chẳng đủ cho Rết Sáu Cánh nhét kẽ răng đâu!" Bình luận của Tô Thần vừa hiện lên lập tức thu hút sự chú ý của không ít cư dân mạng. "Gã ngốc này ở đâu ra thế, Rết Sáu Cánh cái gì, chưa nghe bao giờ!" "Có bệnh thì đi chữa đi, đừng có ra ngoài hù dọa người khác." "Nơi này rõ ràng là di chỉ thành trì thượng cổ, sao lại thành hung mộ được?

Một gã anh hùng bàn phím như anh mà còn đòi chuyên nghiệp hơn Sở Giáo thụ sao?" "Thích thì xem, không thích thì cút, bớt nói nhăng nói cuội đi." Không ngoài dự đoán, chẳng có ai tin lời Tô Thần, ngược lại còn chế giễu không ngớt.

Đối mặt với sự công kích của cư dân mạng, Tô Thần không thèm để ý.

Anh chỉ nhíu chặt mày, hơi ngồi thẳng người dậy.

Mộ Bình Sơn vô cùng hiểm độc, trong thế giới 'Quỷ Thổi Đèn' cũng là một hung mộ có số má.

Thời dân quốc, thủ lĩnh phái Tá Lĩnh là Trần Ngọc Lâu đã nhắm đến mộ Bình Sơn.

Dưới trướng ông ta có hàng vạn thuộc hạ, nhân tài dị sĩ lớp lớp, còn có cả quân đội của quân phiệt La Lão Oai hỗ trợ.

Thế nhưng dù là vậy, quá trình xuống mộ vẫn hiểm nguy trùng trùng, ngay cả bản thân ông ta cũng suýt bỏ mạng trong mộ.

Nơi nguy hiểm nhất của cổ mộ Bình Sơn chính là Rết Sáu Cánh và thây ma (tống tử) đời Nguyên kia.

Rết Sáu Cánh có thể bay trời độn đất, triệu hồi hàng vạn con rết nhỏ có kịch độc.

Đám người Tá Lĩnh đã mất đi vô số anh em, cuối cùng phải nhờ vào con gà Nộ Tình của Chá Cô Tiếu phái Bàn Sơn khắc chế mới có thể vào mộ.

Nếu không có Chá Cô Tiếu trợ giúp, Trần Ngọc Lâu dù có nhiều thuộc hạ đến đâu cũng chỉ biết đứng nhìn mộ mà thở dài.

Ngoài ra!

Vì đứt gãy văn hóa, thế giới này không có truyền thừa về phong thủy bát quái, cũng không có kiến thức về đạo mộ.

Nói cách khác, đội khảo cổ hoàn toàn không biết Bình Sơn nguy hiểm đến mức nào!

Tô Thần suy nghĩ một chút, lại phát bình luận giải thích thêm: "Bình Sơn vốn là cấm địa luyện thuốc trường sinh bất lão của hoàng gia cổ đại, lưu trữ vô số dược liệu quý hiếm." "Sau này chiến tranh loạn lạc, Bình Sơn dần bị hoang phế.

Lại vì quanh năm khai lò luyện đan, dược khí tích tụ không tan." "Độc trùng trong núi hấp thụ dược khí nên biến thành kịch độc vô cùng." "Lợi hại nhất là một con rết khổng lồ có sáu cánh, biết bay!" "Nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng thì đừng có tùy tiện xuống mộ." Cư dân mạng thấy mấy dòng bình luận này thì đều có chút nghi hoặc.

Bởi vì lời Tô Thần nói có căn cứ, logic chặt chẽ, nghe qua thì đúng là có vẻ thật. "Vãi, chẳng lẽ dưới thung lũng thật sự có rết lớn biết

bay à?" "Bịa chuyện như thật ấy, suýt nữa thì dọa được tôi rồi!" "Mấy lời nhảm nhí này mà các người cũng tin à, rết sáu cánh biết bay cái gì chứ, đây có phải tiểu thuyết thần thoại đâu!" "Hay lắm, người anh em có cân nhắc viết tiểu thuyết không, hiệu sách mà không có tác phẩm của anh là tôi không xem đâu nhé!" "Hành rồi, giải tán đi!

Đây chỉ là một kẻ muốn nổi tiếng đến phát điên, làm trò hề để gây chú ý thôi." "Quản trị viên đâu?

Mau cấm ngôn người này đi, kẻo anh ta lại nói năng lung tung." Đại đa số người trong phòng livestream vẫn mắng chửi Tô Thần, không tin lời anh.

Phóng viên Điềm Điềm cũng chú ý tới bình luận của Tô Thần, không nhịn được mà bật cười thành tiếng. "Sở Giáo thụ, có một khán giả nói thế này rất thú vị.

Anh ta bảo nơi này gọi là Bình Sơn, còn nói di chỉ cổ thành bên dưới là nơi các đời hoàng đế luyện thuốc trường sinh bất lão ạ." Sở Giáo thụ nghe vậy thì ngẩn ra, nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi trả lời: "Cũng... không phải là không có khả năng này!" Ban đầu Vương Điềm Điềm chỉ thấy cách nói của Tô Thần thú vị nên thuận miệng nhắc tới.

Nhưng cô không ngờ Sở Giáo thụ không những không phản bác mà còn thật sự đồng ý?

Vương Điềm Điềm há hốc mồm, nghi ngờ có phải mình nghe nhầm rồi không.

Sở Giáo thụ nhẹ nhàng cười giải thích: "Nhìn từ xa, ngọn núi này trên hẹp dưới rộng, giống như một cái bình sứ, người dân địa phương cũng gọi là Bảo Bình Sơn." "Ngoài ra, theo thăm dò sơ bộ của chúng ta, trong Bảo Bình Sơn có không ít dược liệu quý hiếm." "Đế vương cổ đại đều theo đuổi trường sinh bất lão, bí mật xây dựng cung điện trong núi sâu để luyện đan dược trường sinh, quả thật cũng có lý!" Sở

Giáo thụ càng nói ánh mắt càng sáng lên, nhiều nghi vấn trong lòng lúc này đã được giải tỏa.

Ông vội vàng trịnh trọng nhìn Vương Điềm Điềm nói: "Tiểu Vương, cháu có thể liên lạc với vị khán giả này không?

Cậu ấy có thể biết tư liệu liên quan đến di chỉ Bảo Bình Sơn." "Cháu..." Vương Điềm Điềm có chút cạn lời, đành đưa điện thoại qua: "Bác tự xem đi ạ." Sở Giáo thụ đón lấy điện thoại, nhanh chóng tìm thấy tài khoản 【Thiên Quan Chúc Phúc】, tức là mấy dòng bình luận mà Tô Thần vừa phát.

Sau khi xem xong, Sở Giáo thụ cũng không nhịn được cười.

Rết sáu cánh biết bay?

Cương thi đời Nguyên sức mạnh vô song, đao thương bất nhập?

Ban đầu Sở Giáo thụ còn có chút kỳ vọng sẽ gặp được cao nhân ẩn dật, hiểu thêm về thông tin di chỉ cổ thành Bảo Bình Sơn.

Nhưng sau khi thấy hai dòng bình luận này, ông lập tức dập tắt ý nghĩ đó.

Đùa gì vậy!

Trên đời này sao có thể có rết biết bay!

Nếu thật sự có, thì thuyết tiến hóa kéo dài mấy trăm năm qua chẳng phải bị lật đổ sao!

Thấy cư dân mạng trong phòng livestream vẫn vì dòng bình luận này mà tranh luận không thôi, ông suy nghĩ một chút, quyết định đối diện ống kính phổ biến kiến thức một chút. "Phòng livestream náo nhiệt quá nhỉ, ta cũng xin góp vài lời với mọi người." "Đầu tiên, ý tưởng của bạn Thiên Quan Chúc Phúc rất thú vị.

Trong Bảo Bình Sơn quả thực có nhiều dược liệu quý, không loại

trừ khả năng đây là cấm địa luyện đan cổ đại.

Thế nhưng..." Nói đến đây, Sở Giáo thụ mỉm cười, cố ý dừng lại một chút. "Thế nhưng, dù là thời cổ đại hay hiện tại, rết đều là động vật chân khớp sống trên cạn, không hề biết bay." "Thứ hai, người chết rồi sẽ dần phân hủy thành một đống xương trắng, không thể nào còn cử động được." "Bạn Thiên Quan Chúc Phúc à, phải tin vào khoa học chứ!" Sở Giáo thụ vừa lên tiếng, phòng livestream không còn tranh luận nữa.

Thậm chí cư dân mạng còn rủ nhau chơi trò nối chữ, đồng loạt gửi dòng bình luận này: "Phải tin vào khoa học nha +1!" "Phải tin vào khoa học nha +2!" ... "Phải tin vào khoa học nha +999!" Tô Thần không để ý đến những lời chế nhạo của cư dân mạng.

Chỉ là khi thấy đội khảo cổ hoàn toàn không coi trọng ý kiến của mình, anh không khỏi thở dài ngán ngẩm.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu giỏi thế nào chứ, đặc biệt là Chá Cô Tiếu, gần như là chiến lực đỉnh phong của thế giới 'Quỷ Thổi Đèn'.

Nhưng kết quả thì sao?

Sư đệ sư muội của Chá Cô Tiếu, mấy thủ hạ đắc lực của Trần Ngọc Lâu, chẳng phải đều bỏ mạng trong mộ Bình Sơn sao!

Lời thật thì khó nghe, anh đã cảnh báo đội khảo cổ rồi, coi như nhân chí nghĩa tận.

Không lâu sau, đội khảo cổ đã dựng xong doanh trại, cũng đã lắp đặt xong thiết bị ròng rọc dây tời trên vách đá Bình Sơn.

Đỉnh núi Bình Sơn.

Hai nhân viên đội khảo cổ vẻ mặt hớn hở chạy về phía Sở Giáo thụ, liên thanh gọi: "Thầy ơi, lồng treo lắp xong rồi, có thể xuống

thung lũng thăm dò rồi ạ!" Sở Giáo thụ phấn chấn tinh thần, phất tay nói: "Tốt!

Tiểu Lý, Tiểu Lưu.

Hai đứa xuống thăm dò trước đi, nhất định phải chú ý an toàn!" "Thầy yên tâm ạ, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Hai chàng trai trẻ này đều là học trò của Sở Giáo thụ, nghe thầy giao nhiệm vụ quan trọng như vậy cho mình thì ai nấy đều vô cùng kích động.

Cùng lúc đó, Vương Điềm Điềm cũng dẫn theo anh thợ quay phim, hướng ống kính về phía hai chàng trai trẻ.

Tiểu Lưu và Tiểu Lý nhanh nhẹn chui vào lồng treo, dưới sự phối hợp của các nhân viên khác, lồng treo từ từ hạ xuống vực sâu thung lũng.

Giữa thung lũng mây mù bao phủ, lồng treo mới hạ xuống mười mấy mét đã không còn nhìn rõ nữa.

Đi kèm với tiếng cót két của cụm ròng rọc, các nhân viên tại hiện trường và khán giả trong phòng livestream đều không hẹn mà cùng trở nên căng thẳng.

Vương Điềm Điềm đứng bên vách đá, nhìn xuống thung lũng sâu không thấy đáy, không hiểu sao đột nhiên nhớ lại mấy dòng bình luận kia. "Độc trùng trong núi hấp thụ dược khí nên biến thành kịch độc vô cùng!" "Lợi hại nhất là một con rết khổng lồ có sáu cánh, biết bay!" Nghĩ đến hai câu này, Vương Điềm Điềm không tự chủ được mà nảy sinh cảm giác run sợ.

Thung lũng dưới chân giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bay ra một con rết sáu cánh dữ tợn khủng khiếp.

Cô lắc lắc đầu, không nhịn được tự cười nhạo mình!

Trên đời này sao có thể có loại quái vật đó chứ, Vương Điềm

Điềm ơi mày đang nghĩ bậy bạ gì thế!

Đúng lúc này, Sở Giáo thụ đang dùng bộ đàm liên lạc với học trò của mình. "Thế nào rồi, đã tới đáy chưa?" "Thầy ơi, sắp tới rồi ạ.

Bên dưới này có một quần thể cung điện đồ sộ, vị trí hiện tại của tụi em ngay trên đỉnh cung điện." "Nếu không tận mắt chứng kiến thì thật không dám tin người xưa có thể xây dựng quần thể cung điện tinh xảo như vậy dưới vực sâu vạn trượng!" "Tốt tốt tốt!

Hai đứa chú ý an toàn, ngoài ra vạn lần cẩn thận dưới chân, đừng làm hư hại cổ vật." Sở Giáo thụ tinh thần phấn chấn, liên tục dặn dò học trò chú ý an toàn.

Các thành viên đội khảo cổ xung quanh nghe được tin này đều hưng phấn vỗ tay reo hò!

Chương 3

Là người làm công tác khảo cổ, không có gì khiến họ vui mừng hơn tin tức này.

Vương Điềm Điềm cũng kích động không kém, cô quay sang ống kính nói: "Các bạn khán giả thân mến, hôm nay đội khảo cổ thực hiện thăm dò sơ bộ, sau khi học trò của Sở Giáo thụ xác định an toàn, vài ngày nữa có thể tiến hành khai quật toàn diện, tin rằng không lâu sau mọi người sẽ được tận mắt chiêm ngưỡng toàn bộ diện mạo của di chỉ cổ thành." Vừa dứt lời, dị biến đột khởi!

Trong bộ đàm của Sở Giáo thụ đột nhiên vang lên một trận thét chói tai thảm khốc. "Cái gì thế kia, á á á..." Sau vài tiếng thét thảm, bộ đàm không còn một chút âm thanh nào truyền ra nữa.

Ngay lập tức!

Các nhân viên trên đỉnh núi đồng loạt biến sắc.

Sở Giáo thụ trợn tròn mắt, vội vàng gào lớn: "Mau, mau kéo người lên!" "Tiểu Lưu, hai đứa thấy gì thế, nghe thấy thì trả lời đi!" "Tiểu Lý, có chuyện gì vậy, mau lên tiếng đi!" Động cơ của cụm ròng rọc mở hết công suất, phát ra những tiếng rung rầm rầm.

Sở Giáo thụ không ngừng hỏi han tình hình của học trò!

Nhưng dù ông có gào thét thế nào, đầu bộ đàm bên kia vẫn không có phản hồi.

Mọi người thấy vậy đều im lặng trong sợ hãi!

Không ai biết bên dưới đã xảy ra chuyện gì, nhưng họ biết rằng Tiểu Lưu và Tiểu Lý chắc chắn đã gặp chuyện rồi!

Cư dân mạng trong phòng livestream thấy tình cảnh này cũng thót

tim theo. "Hu hu, các anh đội khảo cổ đừng có làm sao nhé!" "Cầu nguyện!" "Sao lại như vậy, bên dưới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Không lẽ... không lẽ lời của Thiên Quan Chúc Phúc nói trúng rồi, dưới thung lũng thật sự có quái vật sao?" "Phi phi, cái miệng quạ đen đừng có nói bậy." Thung lũng sâu gần ngàn mét.

Ngay cả khi động cơ mở hết công suất cũng phải mất gần tám phút mới kéo được lồng treo lên.

Lồng treo vừa lên tới nơi, các thành viên đội khảo cổ vội vàng vây quanh. "Tiểu Lưu và Tiểu Lý đâu rồi, sao chỉ còn quần áo thế này?" Khi mọi người vây lại, phát hiện bên trong lồng treo chỉ có quần áo và một bộ bộ đàm, còn hai người Tiểu Lưu thì không thấy tăm hơi đâu.

Thấy cảnh này, ai nấy đều lộ vẻ khó hiểu.

Hai con người bằng xương bằng thịt sao lại đột nhiên biến mất được!

Hơn nữa điều kỳ lạ hơn là, tại sao trước khi biến mất họ lại phải cởi sạch quần áo trên người?

Sở Giáo thụ vẻ mặt trầm trọng: "Có lẽ hai đứa nó không cẩn thận rơi xuống cung điện rồi, ta phải xuống tìm chúng." Nói xong, ông định bước vào lồng treo.

Các thành viên đội khảo cổ bên cạnh vội vàng cản ông lại khuyên ngăn: "Giáo thụ, bác lớn tuổi rồi, vẫn là để chúng cháu đi cho." Đang nói chuyện, một thành viên trẻ tuổi tự nguyện xung phong, nhanh chân bước vào lồng treo.

Chỉ là mới được vài giây, anh ta vừa nhặt bộ quần áo bị bỏ lại trong lồng treo lên đã kinh hoàng hét lớn! "Á á!

Cái gì thế này?" Mọi người biến sắc, nhìn theo hướng tay anh ta chỉ.

Chỉ thấy dưới lớp quần áo của Tiểu Lưu và Tiểu Lý là những vũng nước máu, trên đó có mười mấy con rết màu sắc rực rỡ đang bò lổm ngổm hút máu thịt.

Hít!

Thấy cảnh này, các thành viên đội khảo cổ đều kinh hãi không nói nên lời, cảm thấy da đầu tê dại.

Một luồng khí lạnh xộc thẳng từ sống lưng lên đỉnh đầu!

Sở Giáo thụ nhiều năm khảo cổ dã ngoại, kinh nghiệm phong phú!

Khoảnh khắc nhìn thấy rết, ông vội vàng gào lớn nhắc nhở: "Lùi lại, tất cả lùi lại, loại rết này có kịch độc!" Thế nhưng...

ông nhắc nhở vẫn hơi chậm một chút.

Đám rết sau khi hút sạch vũng máu dưới lớp quần áo liền tấn công thành viên khảo cổ trẻ tuổi kia.

Anh ta tránh không kịp, bị một con rết bò theo ống quần lên mu bàn tay trái!

Tiếp theo đó, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người kinh hãi tột độ đã xảy ra!

Trong nháy mắt, cả bàn tay của anh ta bắt đầu tím đen lại, hơn nữa còn thối rữa thành nước máu với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. "Á á á!" Người này thảm thiết gào rú, đau đớn lăn lộn trên đất!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, bàn tay của anh ta đã tan chảy thành một vũng máu!

Hơn nữa sự thối rữa không dừng lại mà đang men theo cánh tay lan rộng lên cơ thể!

Sở Giáo thụ không kịp nghĩ nhiều, vội nhặt một chiếc xẻng quân

dụng dưới đất, giơ cao chém xuống cánh tay của thành viên kia!

Một tiếng thét xé lòng vang lên, cánh tay của người đó bị chém đứt lìa.

Nhưng độc tố đã may mắn bị chặn lại, dấu hiệu thối rữa cũng dừng lại.

Sở Giáo thụ thở phào nhẹ nhõm, vội bảo nhân viên y tế của đội khảo cổ đến giúp cầm máu và băng bó vết thương.

Cùng lúc đó, các thành viên khác lần lượt rút xẻng công binh ra, cẩn thận đập chết mười mấy con rết kia.

Trong quá trình đó, tuyệt đối không ai dám để dính một chút nước dịch nào bắn ra từ cơ thể rết.

Làm xong tất cả những việc này, mọi người đều sợ đến mức không nói ra lời.

Độc tính của lũ rết kia mạnh đến mức kinh người!

Các thành viên đội khảo cổ lạnh người, cũng đều đoán được Tiểu Lưu và Tiểu Lý đã biến mất như thế nào!

Hai người chắc chắn vừa xuống tới nơi đã bị vô số độc trùng đột nhiên xuất hiện bao vây.

Thời gian quá gấp gáp, hai người thậm chí còn không kịp kêu cứu đã bị vô số con rết hút sạch sẽ, ngay cả mẩu xương cũng không để lại.

Nghĩ đến đây, mọi người hít một hơi khí lạnh!

Một nỗi sợ hãi xuyên thấu tận xương tủy không tự chủ được mà bò lên trên tim. ...

Sở Giáo thụ ngẩn ngơ nhìn bộ quần áo của hai học trò để lại trong lồng treo, trong lòng đau đớn đến cực điểm!

Đó là những đệ tử đắc ý nhất, hai học trò mà ông yêu quý nhất.

Giờ đây thi cốt không còn, ngay cả mặt cuối cùng cũng không được gặp.

Sự tự trách và não nề cực độ khiến Sở Giáo thụ choáng váng đầu óc.

Vương Điềm Điềm bên cạnh vẫn chưa hoàn hồn vội đỡ lấy ông, nhỏ giọng hỏi: "Sở Giáo thụ, bác không sao chứ?" Sở Giáo thụ mặt đầy đau khổ nói: "Là ta đã hại Tiểu Lưu và Tiểu Lý!" "Nếu nãy ta có thể cẩn thận hơn một chút thì chúng nó cũng không đến nỗi..." "Giáo thụ, chuyện xảy ra thế này không ai muốn cả!

Hơn nữa, ai mà ngờ được dưới thung lũng lại có loại độc trùng lợi hại như vậy chứ!" Hồi tưởng lại sự lợi hại của mười mấy con rết lúc nãy, Vương Điềm Điềm đến giờ vẫn còn sợ hãi không thôi.

Đội khảo cổ làm việc trong rừng sâu núi thẳm nên thuốc xịt côn trùng là vật dụng bắt buộc phải có.

Lúc nãy khi rết xuất hiện, đã có thành viên thử dùng thuốc xịt côn trùng nhưng hoàn toàn vô dụng, lũ rết đó không những không sợ mà còn coi thuốc xịt như sương sớm mà hút vào, đúng là độc vương trong đám độc vương. "Giáo thụ, Tiểu Chu sắp không trụ được nữa rồi, phải lập tức đưa đến bệnh viện huyện cấp cứu!" Đúng lúc này, nhân viên y tế của đội khảo cổ vẻ mặt căng thẳng hét lớn một tiếng.

Sở Giáo thụ vội đứng thẳng người, trầm giọng nói: "Tất cả mọi người cùng về huyện thành, không thể ở lại đây nữa!" Đội khảo cổ hành động rất nhanh, không lâu sau đã về đến huyện Nộ Tình.

Sau khi đưa Tiểu Chu bị rết cắn vào bệnh viện, Sở Giáo thụ trực tiếp tìm đến Vương Điềm Điềm. "Tiểu Vương, cháu có thể tìm được vị khán giả 【Thiên Quan Chúc Phúc】 kia không?" Vương Điềm

Điềm nghe vậy ngẩn ra, vô thức hỏi: "Sở Giáo thụ, ý bác là?" "Những gì cậu ấy nói có lẽ đều là thật, chúng ta cần sự chỉ điểm của cậu ấy!" Nói đoạn, Sở Giáo thụ quay mặt về phía ống kính, thần sắc trịnh trọng nói tiếp: "Ngoài ra, tôi cũng muốn gửi lời xin lỗi đến bạn 【Thiên Quan Chúc Phúc】!" "Thế giới rộng lớn, điều gì cũng có thể xảy ra.

Là tôi đã thiển cận rồi, hy vọng bạn 【Thiên Quan Chúc Phúc】 có thể tha thứ cho tôi." Mất đi hai học trò đắc ý nhất, Sở Giáo thụ không hề bị gục ngã, ngược lại còn kích khởi sự phẫn nộ của ông!

Ông đã nghĩ kỹ rồi, dù có phải hy sinh tại đây thì nhất định cũng phải giải khai bí mật của di chỉ Bảo Bình Sơn để tế điện linh hồn của hai học trò trên trời!

Nghe lời Sở Giáo thụ nói, phòng livestream lập tức sôi sục hẳn lên. 【Thiên Quan Chúc Phúc】 không hề nói dối?

Những lời đó cũng không phải bịa đặt!

Ban đầu cư dân mạng tưởng anh ta là kẻ làm trò hề để nổi tiếng, nhưng giờ đây nghe được lời xác nhận từ chính miệng Sở Giáo thụ, mọi người cũng đã phản ứng lại!

Tất cả đều là thật!

Trong thung lũng thật sự có vô số độc trùng, hiểm nguy trùng trùng.

Chương 4

Kẻ hề hóa ra lại chính là chúng ta!

Thẹn thùng, não nề, tự trách... tâm trạng cư dân mạng vô cùng phức tạp!

Bình luận trong phòng livestream như thủy triều, trong nháy mắt nhấn chìm cả màn hình. "Vãi thật!

Lúc nãy người kia nói đều là thật, trong thung lũng có độc trùng thật!" "Cao nhân, tuyệt đối là cao nhân ẩn dật!" "Á á á, cao nhân ở ngay bên cạnh tôi mà tôi lại không biết nắm giữ!" "Đâu chỉ là cao nhân, đơn giản chính là đại thần!

Đội khảo cổ còn không rõ mà anh ấy biết tường tận từng li từng tí, tôi bái phục rồi!" "Đại thần mau ra đây cho tôi bái một cái nào!" "Đúng rồi, đại thần đâu rồi?

Mau ra giúp Sở Giáo thụ đi, không muốn thấy thành viên khảo cổ nào gặp chuyện nữa đâu." "Quỳ cầu đại thần chỉ điểm mê tân!" "Thiên Quan đại thần, cầu anh giúp đội khảo cổ, tôi sẽ tặng quà cho anh!" "Thêm tôi một người nữa, hy vọng Thiên Quan đại thần sớm hiện thân!" Trong phòng livestream bình luận như nước chảy, nhưng 【Thiên Quan Chúc Phúc】 lại mãi không thấy hiện thân.

Đợi mãi một hồi lâu, cư dân mạng đành bất lực bỏ cuộc.

Nhưng tại hành lang bệnh viện huyện Nộ Tình, Sở Giáo thụ vẫn dán mắt vào màn hình điện thoại, sợ bỏ lỡ bất kỳ một dòng bình luận nào.

Vương Điềm Điềm thấy vậy không khỏi khuyên ngăn: "Sở Giáo thụ, 【Thiên Quan Chúc Phúc】 có lẽ đang có việc bận, nhất thời sẽ

không lên mạng đâu.

Hay là bác cứ đi nghỉ ngơi một lát đi ạ." Sở Giáo thụ xua xua tay, ánh mắt vẫn không rời khỏi màn hình. "Không sao, ta chưa buồn ngủ.

Với lại Tiểu Chu còn đang cấp cứu, cậu ấy không xuất hiện thì ta cũng không ngủ được." Nghe vậy, Vương Điềm Điềm bất lực thở dài, đành tìm một chiếc ghế dài nằm chợp mắt một lát. ...

Thủ đô, trong một tòa tứ hợp viện.

Nắng chiều tà buông xuống.

Trên chiếc ghế nằm, Tô Thần vươn vai một cái, mơ màng mở mắt ra.

Thấy trời không còn sớm, anh vỗ trán não nề. "Mình nhớ là mình đang xem livestream mà, sao lại ngủ quên mất rồi!" Tô Thần nhặt chiếc điện thoại rơi trên đất lên, đang chuẩn bị mở phòng livestream xem kết quả khảo cổ của nhóm Sở Giáo thụ thế nào.

Bỗng nhiên, một giọng nói máy móc lạnh lùng vang lên trong đầu anh. 【Đinh, phát hiện túc chủ chỉ điểm cho đội khảo cổ, kích hoạt Hệ thống Thần Cấp Chỉ Điểm!】 【Về sau mỗi lần túc chủ chỉ điểm cho người khác đều có thể nhận được phần thưởng tương ứng.】 【Phần thưởng: Huyết mạch Kỳ Lân, Phát Khâu Ấn.】 【Gợi ý: Hệ thống đã tự động che giấu thiên cơ cho túc chủ, nếu túc chủ cần có thể tự mình giải khai.】 Tô Thần lập tức ngẩn người, suýt nữa thì tưởng mình vẫn chưa ngủ dậy.

Là một người xuyên không, đương nhiên anh biết hệ thống là gì.

Không ngờ anh đã xuyên không được nửa năm rồi mà lại kích hoạt hệ thống trong tình huống này.

Tô Thần hơi bình phục tâm tình, thầm niệm một tiếng trong lòng.

Giây tiếp theo, một mảnh ấn tín và một giọt máu, hai món vật phẩm phần thưởng của hệ thống trôi nổi trước mắt anh.

Huyết mạch Kỳ Lân, xuất thân từ thế giới Đạo Mộ Bút Ký của nhà họ Trương!

Người sở hữu loại huyết mạch này không chỉ bách độc bất xâm mà còn trấn tà tránh hung!

Đáng sợ hơn là những người mang huyết mạch này đều có tuổi thọ rất dài.

Ngô Tam Tỉnh từng nói, người nhà họ Trương chính tông có thể sống từ 200-400 tuổi, chẳng khác gì quái vật bất tử!

Ngoài Tiểu Ca Trương Khởi Linh ra, Trương Nhật Sơn cũng sống từ thời dân quốc đến hiện đại mà dung nhan vẫn không hề già đi.

Đương nhiên loại huyết mạch này cũng có nhược điểm.

Huyết mạch Kỳ Lân càng thuần khiết thì sẽ càng giống Tiểu Ca Trương Khởi Linh, dễ mắc chứng mất trí nhớ định kỳ.

Nghĩ đến đây, Tô Thần vội truy hỏi: "Hệ thống, sau khi tôi dung hợp huyết mạch Kỳ Lân có bị mất trí nhớ không?" "Túc chủ không cần lo lắng, máu Kỳ Lân mà hệ thống ban thưởng đã loại bỏ tất cả các tác dụng tiêu cực." Nghe câu trả lời này, Tô Thần mới yên tâm. "Được, dung hợp luôn đi!" Tô Thần vừa dứt lời, giọt máu Kỳ Lân giữa không trung bay nhanh vào cơ thể anh.

Trong nháy mắt, Tô Thần cảm thấy máu huyết toàn thân mình như đang sôi trào.

Một hình ảnh Kỳ Lân hư ảo hiện lên trên đỉnh đầu anh.

Dần dần, tố chất cơ thể anh ngày càng mạnh mẽ.

Những khối cơ bắp rắn chắc khiến chiếc áo thun anh đang mặc

căng phồng lên.

Chẳng mấy chốc, chỉ nghe một tiếng 'xoẹt', chiếc áo thun đen trên người Tô Thần rách toạc ra, để lộ một thân hình cơ bắp cuồn cuộn như tạc.

Cùng lúc đó!

Trên da thịt sau lưng Tô Thần từ từ hiện lên một hình xăm Kỳ Lân đỏ như máu.

Lại qua hơn mười phút, sau khi huyết mạch Kỳ Lân cải tạo hoàn tất, Tô Thần mở mắt ra.

Hai con mắt đột nhiên lóe lên một tia thần quang, hình xăm Kỳ Lân sau lưng cũng theo tinh khí thu liễm mà dần ẩn hiện dưới lớp da. "Hù!" Tô Thần nhẹ nhàng thở ra một hơi, hai tay nắm chặt cảm nhận sức mạnh bùng nổ trong cơ thể, không nhịn được mà hớn hở ra mặt.

Ngoại hình anh vốn dĩ đã không tệ, nay cộng thêm thân hình cơ bắp hoàn hảo như điêu khắc này, mị lực trực tiếp bùng nổ!

Huyết mạch Kỳ Lân ngoài việc tăng cường thể lực còn tăng cường toàn diện thị giác, thính giác... và các giác quan khác của anh!

Tô Thần hài lòng gật đầu.

Tiếp đó, anh chuyển ánh mắt sang Phát Khâu Ấn!

Phát Khâu Ấn chính là ấn tín chuyên dụng của Phát Khâu Thiên Quan.

Trên ấn có khắc tám chữ lớn 【Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ】!

Đây là thần vật đứng đầu trong thế giới 'Quỷ Thổi Đèn', danh xưng là 'một ấn trong tay, quỷ thần lánh xa'!

Phát Khâu Ấn vừa mới vào tay, Tô Thần đã cảm nhận được nó tỏa

ra một luồng khí tức thanh mát, theo lòng bàn tay đi khắp tứ chi bách hài.

Trong nháy mắt, Tô Thần cảm thấy đầu óc minh mẫn thêm vài phần! "Thứ khiến người ta khó phòng bị nhất trong các cổ mộ chính là những cơ quan có thể gây ra ảo giác!" "Có Phát Khâu Ấn trong tay sẽ không bị ảo giác quấy nhiễu!" "Chẳng trách nói nó là một ấn trong tay, quỷ thần tránh lui!" Tô Thần hớn hở cất chiếc Phát Khâu Ấn này đi.

Tiếp đó anh vào phòng thay một bộ quần áo mới, thuận tiện gọi một phần đồ ăn nhanh.

Trong lúc đợi đồ ăn, anh nhớ đến buổi livestream của đội khảo cổ.

Anh vội mở nền tảng livestream ra xem nhóm Sở Giáo thụ tiến triển đến đâu rồi.

Thế nhưng, vừa mới mở nền tảng livestream ra, Tô Thần đã nghe thấy tiếng chuông thông báo 'đinh đinh đinh' vang lên không dứt.

Chuyện gì thế này?

Tô Thần nghi hoặc không hiểu, nhíu mày mở giao diện tin nhắn ra.

Sau đó, cả người anh đứng hình vì kinh ngạc! [Chúc mừng, người dùng 'Bác Đại Tinh Thâm' đã tặng bạn 500 tiền nền tảng!] [Chúc mừng, người dùng 'Đón Gió Tè Ướt Giày' đã tặng bạn 10.000 tiền nền tảng!] [Chúc mừng, người dùng 'Hạt Gạo Nhỏ' đã tặng bạn 1.000.000 tiền nền tảng!] [Chúc mừng, người dùng 'Tên Hay Bị Chó Lấy Hết Rồi' đã tặng bạn 20.000 tiền nền tảng!] Vãi thật!

Nhìn danh sách tặng quà dày đặc kéo dài hàng trăm trang, Tô Thần đờ người ra.

Anh chỉ mới không lên mạng vài tiếng, sao lại có nhiều người tặng quà cho mình như vậy?

Tỷ lệ tiền nền tảng và tiền mặt là 10:1!

Chỉ trong vòng ba tiếng ngắn ngủi, Tô Thần đã nhận được 2,33 triệu tiền nền tảng, quy đổi ra tiền mặt là tròn 230.000 tệ!

Vì nhận được quá nhiều quà tặng, anh thậm chí đã vượt qua một loạt streamer lớn để đứng vị trí thứ ba trên bảng xếp hạng thịnh hành. "Thật là vô lý hết sức!" Tô Thần lắc đầu, thuận tay nhấn vào phòng livestream chính thức của đội khảo cổ. …… Trời dần tối.

Trong hành lang bệnh viện huyện Nộ Tình.

Vương Điềm Điềm vẻ mặt kích động, nói trước ống kính: "Báo cho mọi người một tin tốt, tình trạng của Chu Tiểu Ca đã ổn định và hiện đã qua cơn nguy kịch." "Ngoài ra, sau khi Sở giáo thụ báo cáo những việc xảy ra ban ngày lên trên, cấp trên rất coi trọng chuyến khảo cổ này." "Họ đã phái một đội đặc cảnh cùng mấy chuyên gia sinh vật học hỏa tốc đến huyện Nộ Tình." "Tin rằng không lâu nữa, đội khảo cổ sẽ tìm được cách đối phó với rết độc, vén bức màn bí mật về di chỉ Bình Sơn cho mọi người!" Vừa dứt lời, phòng livestream lập tức reo hò rộn ràng!

Chương 5

"Hay quá!

Chu Tiểu Ca không sao là tốt rồi, lúc nãy tôi lo chết đi được." "Kính trọng tất cả các thành viên đội khảo cổ, mọi người đều là những người dũng cảm!" "Thương Điềm Điềm quá, nhất định phải chú ý an toàn nhé!" "Đúng rồi, vị đại thần buổi trưa vẫn chưa tìm thấy sao?

Anh ấy có thể biết cách đối phó rết độc đấy!" "Đại thần cái gì, cuối cùng vẫn phải dựa vào chính quyền thôi!" Đối với Tô Thần, cư dân mạng trong phòng livestream người thì sùng bái, kẻ lại khinh thường.

Nhưng đúng lúc này, mấy dòng bình luận màu đỏ đậm đột nhiên đập vào mắt mọi người. "Rết nhỏ chỉ là món khai vị, thứ thực sự nguy hiểm là Lục Sí Ngô Công!" "Lục Sí Ngô Công không chỉ có khả năng phi thiên độn địa, lớp giáp trên người nó còn cứng hơn cả thép, súng trường thông thường thậm chí không bắn thủng được lớp vỏ ngoài của nó." "Nếu nhất định phải xuống mộ Bình Sơn, tôi khuyên các vị tốt nhất nên mang theo súng phun lửa, nếu có súng phóng lựu thì càng tốt!" Mấy dòng bình luận này vừa xuất hiện đã được ghim ngay đầu trang!

Cái tên hiển thị trước bình luận chính là 【Thiên Quan Chúc Phúc】 đã biến mất nửa ngày trời!

Ngay lập tức!

Cư dân mạng trong phòng livestream trở nên kích động. "Oa, đại thần xuất hiện rồi!" "Hu hu, đại thần rốt cuộc anh cũng đến rồi." "Đại lão, trong di chỉ cổ thành thực sự có quái vật phi thiên độn địa sao?

Nghe đáng sợ quá, Sở giáo thụ và mọi người sẽ không sao chứ?" "Chẳng phải Điềm Điềm đã nói rồi sao, cấp trên phái một đội đặc cảnh tới, chắc chắn sẽ bảo vệ tốt cho đội khảo cổ mà." "Tôi thấy đại lão nói hơi quá rồi, làm gì có con rết lớn nào biết bay, chẳng lẽ nó thành tinh rồi sao!" "Ha ha, sau khi thành lập quốc gia là không cho phép thành tinh đâu nha!" Mọi người bàn tán xôn xao, tuy phần lớn đều công nhận lời Tô Thần, nhưng họ vẫn chưa nhận thức đủ về mức độ nguy hiểm của Bình Sơn cổ mộ!

Cũng phải thôi!

Những dị chủng như Lục Sí Ngô Công, nếu không tận mắt chứng kiến thì tuyệt đối chẳng mấy ai tin.

Chỉ là...

Tô Thần biết rõ, thực lực của Lục Sí Ngô Công chắc chắn còn khủng khiếp hơn những gì họ tưởng tượng!

Trong thế giới Quỷ Thổi Đèn, Trần Ngọc Lâu đã mang theo ít nhất vài nghìn người xuống mộ, mỗi người một khẩu súng trường cùng vô số thuốc nổ.

Khi đối đầu trực diện, họ không biết đã xả bao nhiêu đạn vào Lục Sí Ngô Công nhưng kết quả là ngay cả lớp vỏ của nó cũng không phá vỡ nổi.

Đỉnh cao nhất là con súc sinh này đã tu luyện ra nội đan, sinh ra linh trí.

Sau khi bị thương, nó còn biết nhả nội đan ra, dùng dược khí trong địa cung để chữa trị cho bản thân.

Nếu không nhờ Chá Cô Tiếu dùng kỹ năng hack, cộng thêm cơ duyên xảo hợp cướp mất nội đan của nó, thì e rằng toàn bộ nhóm Trần Ngọc Lâu đã phải bỏ mạng.

Tuy nhiên Tô Thần cũng không quá trăn trở, anh nói đến đây là đủ rồi.

Đội khảo cổ nếu không nghe thì đó là chuyện của họ.

Ngoài ra, điều Tô Thần không ngờ tới là Vương Điềm Điềm đã thiết lập tài khoản của anh thành khách quý số 1.

Chỉ cần anh phát bình luận, nó sẽ được ghim lên đầu với định dạng chữ đỏ in đậm.

Trong bệnh viện, Vương Điềm Điềm nhìn thấy bình luận của Tô Thần thì vô cùng kích động.

Cô vội đứng dậy gọi: "Sở giáo thụ, 【Thiên Quan Chúc Phúc】 đã online rồi, anh ấy còn nói tin tức về Lục Sí Ngô Công!" Sở giáo thụ đang chợp mắt trên ghế dài lập tức tỉnh táo hẳn, ông vội vàng lấy điện thoại ra mở phòng livestream.

Đọc xong mấy dòng bình luận đó, Sở giáo thụ cau mày chặt chẽ, lẩm bẩm: "Lớp vỏ cứng hơn thép?

Chẳng lẽ trong di chỉ cổ thành thực sự có loài sinh vật hoàn toàn mới mà chúng ta chưa từng thấy sao?" Độc tính của rết nhỏ thì mọi người đã chứng kiến ban ngày.

Hiện tại sinh vật độc nhất thế giới là sứa hộp.

Con người nếu bị xúc tu sứa hộp đâm phải sẽ tử vong trong vòng ba phút, độc tính coi như vô giải.

Thế nhưng, sứa hộp so với rết độc Bình Sơn thì đúng là chẳng thấm vào đâu!

Rết độc chỉ cần vài giây ngắn ngủi là độc tố đã xâm nhập vào ngũ tạng lục phủ.

Đáng sợ hơn là độc tố của nó còn có tác dụng thối rữa huyết nhục.

Tính ăn mòn của nó thậm chí còn mạnh hơn axit sulfuric đậm đặc hàng trăm lần!

Cũng chính vì tính ăn mòn nghịch thiên này mà chính quyền mới coi trọng như thế, đặc biệt cử các nhà sinh vật học tới để thu thập mẫu vật. "Di chỉ cổ thành là tài sản tổ tiên để lại cho chúng ta, khi chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì tốt nhất đừng dùng vũ khí hạng nặng!" "Thế này đi, tranh thủ lúc người của cấp trên chưa tới, Tiểu Vương cháu hãy nhắn tin riêng cho vị cư dân mạng này, hỏi xem anh ấy có cách nào chế phục độc trùng mà không làm hư hại di chỉ không!" Vương Điềm Điềm vội vàng gật đầu đồng ý.

Cô phụ trách nhiệm vụ phỏng vấn đội khảo cổ lần này, đương nhiên cũng hy vọng mọi việc bình an, không xảy ra sự cố.

Chỉ là... khi cô nhấn vào giao diện thông tin của 【Thiên Quan Chúc Phúc】 thì phát hiện vị đại thần bí ẩn này đã lại offline rồi. "Gì vậy chứ, mình còn bao nhiêu điều chưa hỏi, sao anh ấy đã đi rồi!" Vương Điềm Điềm vô cùng thất vọng.

Linh cảm nhạy bén của một phóng viên cho cô biết, vị cư dân mạng có thân phận bí ẩn mang tên Thiên Quan Chúc Phúc này chắc chắn còn nắm giữ nhiều thông tin mật hơn nữa!

Ở phía bên kia.

Tô Thần vừa offline, trong đầu đã vang lên thông báo của hệ thống. "Đinh, chỉ điểm đội khảo cổ thành công, phần thưởng: Khôi Tinh Thích Đấu." Nghe thấy thông báo, Tô Thần hơi ngẩn ra, trong đầu lập tức hiện lên võ công lợi hại của đạo nhân Bàn Sơn – Chá Cô Tiếu.

Trong vũ trụ Quỷ Thổi Đèn, võ nghệ của Chá Cô Tiếu ít nhất cũng xếp trong top 5, thậm chí là top 3 những người mạnh nhất.

Thứ được ông ta nhìn trúng và liệt vào tuyệt kỹ Bàn Sơn thì tự nhiên là đồ tốt.

Tô Thần không do dự, trực tiếp nhận phần thưởng.

Trước mắt anh hiện ra một quầng sáng, anh đưa tay chạm nhẹ, quầng sáng hóa thành những đốm tinh quang bay vào cơ thể.

Tô Thần lập tức cảm thấy trong đầu có thêm nhiều chiêu thức võ công, giống như bản năng cơ thể vậy.

Cơ thể vốn đã được huyết mạch Kỳ Lân tăng cường trước đó giờ đây bắt đầu rục rịch muốn thử nghiệm.

Tô Thần bước ra khỏi phòng, đi đến dưới một gốc cây táo lớn ngoài sân.

Cây táo này cũng đã có lịch sử ba bốn mươi năm, thân cây to bằng xô nước của người lớn.

Anh hít sâu một hơi, chân đạp mạnh xuống đất, trực tiếp nhảy vọt lên cao hơn hai mét!

Ở giữa không trung, chân phải hơi co lại, đá mạnh vào thân cây táo!

Oàng oàng ~ Một lúc sau, Tô Thần mượn lực phản chấn, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên thân cây táo xuất hiện mấy vết nứt rõ rệt! "Đậu xanh, không hổ là tuyệt kỹ của đạo nhân Bàn Sơn, đỉnh thật!" Ánh mắt Tô Thần rực cháy, trong lòng vô cùng hài lòng.

Chiêu Khôi Tinh Thích Đấu này là tuyệt kỹ chuyên dùng để đối phó với cương thi.

Cương thi tuy là đồng bì thiết cốt (da đồng xương sắt), đao thương bất nhập, nhưng chỉ cần trúng chiêu này sẽ mất đi khả năng

hành động, không còn đe dọa được nữa.

Nghĩ đến đây, Tô Thần không khỏi thầm nghĩ.

Trong tay anh có Thiên Quan Ấn – bách vô cấm kỵ, giờ lại có thêm tuyệt kỹ tự vệ như Khôi Tinh Thích Đấu.

Nếu đi làm nghề Mô Kim đổ đấu, chắc chắn cũng có thể như Hồ Bát Nhất, tạo nên một sự nghiệp lừng lẫy! "Này, Tô tiên sinh, đồ ăn anh đặt đã tới rồi." Tô Thần đang mải mê suy nghĩ thì đồ ăn Tiểu Long Hà anh đặt đã giao đến.

Anh nhận lấy và đánh chén một bữa ra trò.

Trong lúc Tô Thần đang hưởng thụ mỹ thực thì ở phía bên kia.

Bên trong khách sạn bốn sao duy nhất của huyện Nộ Tình.

Hiện tại đã là 12 giờ đêm nhưng phòng họp của khách sạn vẫn sáng trưng ánh đèn. "Không được, tuyệt đối không được!

Nếu dùng súng phun lửa sẽ làm hư hại bao nhiêu cổ vật trong di chỉ!

Phương án này tôi tuyệt đối không đồng ý!" Sở giáo thụ mặt xanh mét, giận dữ nhìn người đàn ông trung niên mặc quân phục đối diện, lời nói không chút nhượng bộ.

Người đàn ông quân phục cũng nổi hỏa, giận dữ đáp trả: "Sở giáo thụ, cấp trên chỉ bảo chúng tôi đến bảo vệ các vị, chứ không phải để thuộc hạ của tôi đi nộp mạng vô ích!

Những con rết độc đó chạm vào là chết, nếu không dùng súng phun lửa, tôi phải hy sinh bao nhiêu người mới có thể hộ tống các vị vào thung lũng an toàn?" Người đàn ông này tên là Trần Kiến Binh, đội trưởng đội đặc nhiệm Cô Lang, quân hàm Thiếu tá!

Lần này anh ta nhận lệnh đến bảo vệ đội khảo cổ và ba nhà sinh

vật học, đồng thời cũng nhận lệnh từ cấp trên yêu cầu mang mấy mẫu rết độc về căn cứ để nghiên cứu quân sự.

Sau khi xem video do đội khảo cổ cung cấp, cách đối phó mà Trần Kiến Binh nghĩ ra chính là súng phun lửa.

Chương 6

Rết độc dù có lợi hại đến đâu cũng là thân xác thịt, không chịu nổi sức nóng của súng phun lửa.

Sở giáo thụ vẫn lắc đầu, nhưng ngữ khí đã dịu đi đôi chút. "Vậy tôi thà tạm dừng chuyến khảo cổ này, tóm lại dùng súng phun lửa là tuyệt đối không được!" Thấy Sở giáo thụ cứng rắn như vậy, Trần Kiến Binh hơi đau đầu, bèn chuyển ánh mắt sang ba nhà sinh vật học bên cạnh. "Ngô giáo thụ, các ông thấy sao?" Ba nhà sinh vật học thảo luận một lát, rồi bất ngờ đứng về phía Sở giáo thụ. "Chúng tôi nghi ngờ trong thung lũng có thể có một hệ sinh thái độc lập, những con rết độc đó đều đã qua biến dị đặc thù.

Dùng súng phun lửa sẽ phá hoại hệ sinh thái trong thung lũng, tốt nhất nên nghĩ cách khác!" "Còn có thể có cách gì nữa!" Trần Kiến Binh sắp bị những nhà khoa học, nhà khảo cổ này làm cho phát điên rồi!

Họ muốn giảng khoa học, muốn bảo vệ cổ vật, nhưng cũng phải tính đến tình hình thực tế chứ!

Với thực lực mà lũ rết độc thể hiện trong video, nếu không có súng phun lửa, mấy chục đặc nhiệm dưới trướng anh ta đều phải bỏ mạng hết!

Tuy nhiên, đúng lúc này!

Vương Điềm Điềm vốn đang yên lặng lắng nghe, rụt rè giơ tay lên. "Hay là đi hỏi Thiên Quan đại thần, biết đâu anh ấy sẽ có cách!" Sở giáo thụ nghe vậy mắt sáng lên, cười nói: "Đúng rồi, sao tôi lại quên mất anh ấy nhỉ, Tiểu Vương, cháu xem vị tiên sinh đó đã online chưa." Nhóm Trần Kiến Binh vừa tới huyện chưa lâu nên chưa hiểu

hết những chuyện xảy ra trước đó.

Vì thế nghe Vương Điềm Điềm và Sở giáo thụ nói, họ đều cảm thấy mịt mờ. "Điềm Điềm, Thiên Quan đại thần mà cháu nói là ai?" Vương Điềm Điềm mỉm cười nói: "Anh ấy là một cư dân mạng trong phòng livestream của chúng cháu, lai lịch không rõ ràng nhưng dường như anh ấy hiểu di chỉ cổ thành như lòng bàn tay.

Ngay từ trước khi xảy ra chuyện, anh ấy đã cảnh báo chúng cháu rằng bên trong có độc trùng biến dị.

Chỉ tiếc là..." Nói đến đây, giọng Vương Điềm Điềm khựng lại, vẻ mặt trở nên trầm trọng.

Sở giáo thụ đứng bên cạnh đầy vẻ tự trách, thở dài: "Tiếc là lúc đó tôi không coi trọng, khiến Tiểu Lưu và Tiểu Lý phải mất mạng oan uổng!

Tất cả là lỗi tại tôi!" Sở giáo thụ là chuyên gia hàng đầu trong giới khảo cổ trong nước, từng tham gia khai quật nhiều di chỉ cổ thành quan trọng.

Trình độ học thuật của ông xuất chúng, phẩm đức cũng khiến người khác kính nể.

Nhiều năm trước tại hiện trường khai quật Đại Phật Tháp, do nhân viên sơ suất dẫn đến tháp bị sập, Sở giáo thụ đã bất chấp nguy hiểm tính mạng để cứu ra nhiều cổ vật cấp quốc bảo từ đống đổ nát.

Vương Điềm Điềm lắc đầu nói: "Sở giáo thụ, chuyện này không thể trách ông được.

Lúc đó không ai nghĩ tới trong thung lũng lại có độc trùng lợi hại như vậy, Tiểu Lưu và Tiểu Lý hy sinh vì nhiệm vụ khảo cổ, họ là những anh hùng!" Sở giáo thụ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhìn mọi người nói: "Quan trọng bây giờ là tìm được vị tiên sinh đó!

Thung lũng vẫn còn bao nhiêu rủi ro chưa biết.

Nếu có sự giúp đỡ của vị tiên sinh đó, chắc chắn sẽ an toàn hơn nhiều." Nghe giáo thụ nói vậy, những thành viên đội khảo cổ vốn bị sự hung hiểm của Bình Sơn làm cho khiếp vía đều gật đầu đồng ý.

Chỉ là ~ Trần Kiến Binh và ba vị Ngô giáo thụ đều mới đến huyện Nộ Tình, đối với vị 'cao nhân' trong miệng Sở giáo thụ, họ nửa tin nửa ngờ, không đặt quá nhiều hy vọng.

Tuy nhiên, thấy thái độ của Sở giáo thụ kiên quyết như thế, họ cũng không nói gì thêm.

Trần Kiến Binh suy nghĩ một lát rồi nói: "Cũng được, nắm thêm thông tin dù sao cũng tốt.

Nhưng chúng ta cứ ngồi đợi thế này cũng không phải cách, thuộc hạ của tôi có một lính thông tin tên là A Văn, cậu ta là cao thủ máy tính.

Tôi sẽ bảo cậu ta tra thử danh tính thực sự của vị cư dân mạng mà mọi người nói." "Vậy thì tốt quá, trăm sự nhờ Thiếu tá Trần!" Nghe thấy thế, nhóm Sở giáo thụ vui mừng khôn xiết.

Nếu có thể tìm được 【Thiên Quan Chúc Phúc】, chuyến khảo cổ này nhất định sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Tốt nhất là tìm được trực tiếp người này và mời anh ấy tham gia đội khảo cổ.

Định ý xong xuôi, cả nhóm chia nhau hành động.

Đội khảo cổ bận rộn cả đêm, ai nấy đều buồn ngủ rũ rượi.

Trong khi đó ở cách xa hàng nghìn dặm, Tô Thần lại được một giấc ngủ ngon lành.

Sáng sớm hôm sau.

Tô Thần ngủ đến khi tự nhiên tỉnh.

Hôm qua anh kích hoạt huyết mạch Kỳ Lân, tố chất cơ thể đã tăng cường gấp mấy lần.

Vệ sinh cá nhân xong, anh đi chạy bộ mười cây số trong công viên gần nhà.

Trong lúc chạy, anh còn bị mấy cô gái bắt chuyện làm quen.

Trước đây Tô Thần cũng coi là khá đẹp trai, sau khi kích hoạt huyết mạch Kỳ Lân, các phương diện bao gồm cả khí chất của anh đều tăng vọt.

Từ một 'tiểu soái ca' trực tiếp thăng cấp thành 'đại soái tỷ'.

Chỉ tiếc là mấy cô gái bắt chuyện dung mạo bình thường, không có duyên với Tô Thần.

Sau khi khéo léo từ chối, Tô Thần cũng không còn hứng thú chạy tiếp, bèn về nhà ăn sáng.

Anh xách theo túi bánh bao lớn, vừa về nhà ăn được vài miếng thì điện thoại đột nhiên reo vang. "Anh chủ nhà ơi, anh có thể qua đây một chút được không, đèn trong phòng bọn em bị hỏng rồi." Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ngọt ngào của một cô gái.

Cô ấy là khách thuê của Tô Thần, tên là Trương Đan Đan.

Trương Đan Đan là sinh viên năm ba, thuê chung một căn hộ với hai cô bạn học khác.

Với tư cách là chủ nhà, anh không tránh khỏi việc phải xử lý các vấn đề phát sinh của khách thuê.

Tô Thần đồng ý ngay, ăn vội bữa sáng rồi thay quần áo xuất phát.

Căn hộ Trương Đan Đan thuê không xa tứ hợp viện, chỉ vài trăm mét.

Khi Tô Thần đến nơi, vừa gõ cửa hai cái thì cửa mở.

Người mở cửa là một thiếu nữ hệ ngọt ngào, để tóc mái bằng, mắt to.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tô Thần, Trương Đan Đan đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Anh chủ nhà, làm phiền anh quá." "Không có gì.

Đèn phòng nào hỏng, tôi vào xem trước." Trương Đan Đan nghe vậy càng ngượng ngùng hơn, lí nhí đáp: "Đêm qua không biết sao nữa, đèn bỗng nhiên hỏng hết sạch.

Mấy đứa con gái bọn em đều sợ bóng tối, đêm qua phải nằm tụm lại một chỗ mới dám ngủ." "Hỏng hết cả sao?

Vậy sao tối qua các em không báo cho tôi?" Trương Đan Đan thè lưỡi, khẽ nói: "Lúc đó gần rạng sáng rồi, bọn em ngại làm phiền anh mà." Đang nói chuyện, Tô Thần bước vào căn hộ.

Đây là một căn hộ chung cư ba phòng ngủ một phòng khách, nằm ở tầng chín.

Tại kinh thành tấc đất tấc vàng này, một căn hộ như thế này tiền thuê mỗi tháng cũng phải ba bốn nghìn tệ.

May mà gia cảnh Trương Đan Đan cũng khá giả, ba người góp tiền nên cũng trả nổi.

Tuy nhiên... ngay khi Tô Thần bước vào phòng, hình xăm Kỳ Lân trên người anh đột nhiên nóng lên, ẩn hiện trên lưng.

Anh cau mày, nhạy bén cảm nhận được trong căn phòng có một luồng khí lạnh lẽo u ám không xua đi được!

Trong lúc Tô Thần đang quan sát sự bất thường của căn phòng, hai người bạn cùng phòng của Trương Đan Đan đang ngái ngủ vệ sinh cá nhân.

Hai cô gái, một người tên Triệu Tử Nguyệt, tính cách khá thẳng thắn.

Người kia tên Từ Tiểu Oánh, dáng vẻ rất xinh đẹp, nghe nói còn là hoa khôi và học bá của trường đại học họ.

Có điều tính cách cô ấy hơi cao ngạo, thấy Tô Thần cũng chỉ gật đầu chào coi như xong.

Triệu Tử Nguyệt mồm ngậm bàn chải đánh răng, liếc Tô Thần một cái, cười hi hi: "Yêu, anh chủ nhà càng ngày càng đẹp trai ra nhỉ.

Nếu anh chưa có bạn gái thì hay là cân nhắc em đi!" Tô Thần mỉm cười nhàn nhạt, chẳng buồn tiếp lời cô nàng.

Ba cô gái này đã thuê nhà được gần một năm, bình thường thỉnh thoảng cũng nhắn vài câu trên WeChat hoặc có vấn đề gì thì anh qua xử lý.

Anh thừa biết Triệu Tử Nguyệt chỉ giỏi mồm mép, thực tế còn bảo thủ hơn cả Trương Đan Đan.

Tô Thần nhanh nhẹn tìm ra bóng đèn dự phòng, thay hết lượt những đèn bị hỏng.

Trong quá trình đó, anh cũng cẩn thận quan sát mọi ngóc ngách nhưng không tìm thấy nguồn gốc của luồng khí lạnh lẽo kia.

Trước khi đi, Tô Thần suy nghĩ một lát rồi dừng bước, thuận miệng hỏi một câu: "Đúng rồi, tối qua không có chuyện gì xảy ra chứ?" Câu hỏi này vừa thốt ra, sắc mặt cả ba cô gái đều biến đổi.

Triệu Tử Nguyệt tỉnh táo lại sớm nhất, vội nói: "Không có, không có gì cả, chỉ là đêm hôm trống vắng cô đơn lạnh lẽo, muốn anh chủ nhà ở bên cạnh thôi." Nghe vậy, Trương Đan Đan đỏ mặt tía tai, mắng: "Tử Nguyệt, cậu nói bậy bạ gì thế." Còn Từ Tiểu Oánh thì lườm Triệu Tử Nguyệt một cái, khiến cô nàng lập tức im bặt.

Chương 7

"Không sao là tốt rồi, nếu gặp khó khăn gì nhớ gọi điện cho tôi." Tô Thần nói xong liền quay người rời đi.

Sau khi Tô Thần đi khỏi, Triệu Tử Nguyệt có chút chột dạ vỗ vỗ ngực, rồi nhỏ giọng oán trách Trương Đan Đan: "Tại cậu cả đấy, tối qua chỉ còn một chút nữa là gọi được Bút Tiên lên rồi, cậu sợ cái gì chứ." "Đừng nói nữa, bây giờ nghĩ lại mình vẫn còn thấy sợ đây này, sau này không chơi với cậu nữa đâu." Tối qua, ba người họ hứng chí lên chơi trò Bút Tiên.

Nhưng Trương Đan Đan từ nhỏ đã sợ thần thánh ma quỷ, chơi được nửa chừng sợ quá nên bỏ cuộc.

Đáng sợ hơn là ngay khi họ dừng lại, tất cả đèn trong phòng đều vụt tắt.

Ba cô gái chen chúc trên một chiếc giường, không dám ngủ cho đến khi mặt trời mọc mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ Tiểu Oánh bất đắc dĩ lườm Triệu Tử Nguyệt, lên tiếng: "Được rồi, thế giới này làm gì có quỷ quái, toàn là các cậu tự dọa mình thôi, mau vệ sinh đi, lát nữa đi học muộn bây giờ." Nghe vậy, Triệu Tử Nguyệt kêu lên một tiếng kinh hãi, vội vàng cuống cuồng đi tìm quần áo.

Mười phút sau, ba cô gái cùng rời khỏi phòng.

Trong căn phòng tĩnh lặng không tiếng động, bỗng nhiên vang lên một tràng cười lạnh lẽo như có như không! …… Đội khảo cổ thức trắng một đêm.

Ai nấy đều mang đôi mắt gấu trúc, mong đợi tra được thân phận

thực sự của 【Thiên Quan Chúc Phúc】.

Trên ghế sofa, Sở giáo thụ xoa đôi mắt mỏi nhừ, nhìn về phía A Văn – lính thông tin vẫn đang loay hoay với chiếc laptop. "Sao rồi, có kết quả chưa?" Đây đã là lần thứ mười bảy Sở giáo thụ hỏi câu này.

Nhưng mỗi lần kết quả nhận được đều như nhau.

A Văn cười khổ lắc đầu. "Cháu đã dùng hầu hết các thủ đoạn hacker để tra thông tin của 【Thiên Quan Chúc Phúc】 này, bao gồm cả số điện thoại đăng ký và địa chỉ IP.

Nhưng đối phương chắc chắn cũng rất am hiểu kỹ thuật máy tính, đặc biệt là kỹ thuật phản theo dõi, tuyệt đối thuộc hàng đỉnh cao.

Thông tin của anh ta là giả, địa chỉ IP cũng bị ẩn đi rồi." Sở giáo thụ nhíu mày, không nhịn được hỏi: "Còn cách nào khác không?" A Văn hít sâu một hơi, gật đầu đáp: "Còn một cách cuối cùng, đó là dùng cơ sở dữ liệu kết nối toàn quốc để tra." Sở giáo thụ không hiểu về máy tính nên hỏi: "Làm vậy có tra ra được không?" Nghe vậy, không chỉ A Văn mà cả Trần Kiến Binh bên cạnh cũng bật cười. "Sở giáo thụ, ông không biết rồi, A Văn đang nói đến cơ sở dữ liệu dân cư, bao gồm thông tin cá nhân của tất cả mọi người trên toàn quốc.

Chỉ cần người này còn sinh sống ở nước ta thì không có lý gì không tra ra được." Nói đến đây, Trần Kiến Binh suy nghĩ một lát rồi dứt khoát: "Tra đi, tôi không tin một cư dân mạng bình thường lại có năng lực thông thiên đến thế!" A Văn như trút được gánh nặng, mười ngón tay thoăn thoắt gõ trên bàn phím.

Thế nhưng... mười phút sau!

Tít ~ tít ~ tít!

Máy tính của A Văn bỗng vang lên những tiếng cảnh báo dồn dập!

Mọi người đều giật mình, vây quanh lại.

A Văn thì mặt mày kinh hãi, nhìn bốn chữ 'QUYỀN HẠN KHÔNG ĐỦ' chiếm trọn màn hình, sợ đến mức không nói nên lời! "Chuyện gì thế?" Trần Kiến Binh cau mày hỏi. "Đội trưởng, không được!

Thông tin cá nhân của 【Thiên Quan Chúc Phúc】 này bị bảo mật cấp SSS, quyền hạn của anh không đủ để truy cập!" "Cái gì!?" Trần Kiến Binh trợn mắt há mồm.

Tuy anh ta chỉ là Thiếu tá nhưng với tư cách đội trưởng đội đặc nhiệm Cô Lang, quyền hạn thực tế còn cao hơn nhiều Đại tá!

Những tài liệu từ cấp S trở xuống anh ta đều có quyền truy cập.

Vậy mà cư dân mạng tên 【Thiên Quan Chúc Phúc】 này, cấp độ bảo mật lại là cao nhất – SSS!

Ngay lập tức, đầu óc Trần Kiến Binh trở nên mụ mẫm.

Anh ta thậm chí nghi ngờ Sở giáo thụ có bỏ sót điều gì chưa nói không, một cư dân mạng bình thường mà lại là đại nhân vật được bảo mật cấp SSS sao?

Nên biết rằng, những người đạt cấp độ này đều là những 'Vô Song Quốc Sĩ' một người có thể sánh ngang mười sư đoàn!

Chỉ có họ mới xứng đáng được bảo mật cấp SSS, giấu đi tên tuổi và công lao!

Sở giáo thụ có chút khổ tâm. 【Thiên Quan Chúc Phúc】 thực sự quá bí ẩn.

Mỗi lần đều chỉ xuất hiện thoáng qua!

Nhưng mỗi lần thông tin để lại đều rất quan trọng!

Nếu không liên lạc được với anh ấy, Sở giáo thụ thực sự không dám mạo hiểm xuống mộ!

Suy nghĩ một lát, Sở giáo thụ thở dài nói: "Thân phận của 【Thiên

Quan Chúc Phúc】 quả nhiên không đơn giản, anh ấy chắc chắn biết rất nhiều về di chỉ Bình Sơn.

Nếu đã không có quyền hạn tra thân phận, vậy chúng ta chờ trong phòng livestream, chờ anh ấy xuất hiện!" Nói xong, Sở giáo thụ đi sang phòng bên cạnh. "Tiểu Vương, bên cháu thế nào rồi, 【Thiên Quan Chúc Phúc】 đã online chưa?" Vương Điềm Điềm giật mình tỉnh giấc, vội cúi đầu nhìn máy tính bảng. "Ách, vẫn chưa ạ.

Sau khi giáo thụ dặn dò đêm qua, cháu không tắt phòng livestream, còn cài đặt thông báo online cho Thiên Quan đại thần nữa nhưng anh ấy vẫn chưa xuất hiện." Sở giáo thụ hơi thất vọng, khẽ thở dài, chậm rãi bước tới trước ống kính. "Chào khán giả trong phòng livestream, tôi là Sở Mục Vân!" Trải qua một đêm livestream, khán giả đã vơi đi phần lớn.

Nhưng ngay khi Sở giáo thụ xuất hiện, rất nhiều khán giả mới online đã bị thu hút vào phòng.

Lúc này, đôi mắt Sở giáo thụ vằn lên những tia máu, cả người trông tiều tụy hẳn đi!

Khán giả thấy vậy liền lên tiếng an ủi. "Sở giáo thụ, ông phải phấn chấn lên nhé." "Thương giáo thụ quá, ông đừng tự trách mình quá, khảo cổ gặp tai nạn là chuyện thường tình, không phải lỗi của ông." "Những người làm khảo cổ đã hy sinh quá nhiều để khai quật lịch sử dưới lòng đất, các vị đều là anh hùng!" Nhìn những bình luận cổ vũ cho đội khảo cổ, Sở giáo thụ thấy ấm lòng.

Ông quay đi lau vầng mắt hơi ướt, bình tĩnh lại tâm trạng.

Chỉnh đốn tư duy, Sở giáo thụ chậm rãi lên tiếng: "Cảm ơn sự cổ vũ của mọi người, đội khảo cổ sẽ không bỏ cuộc dễ dàng, nhất định sẽ vì mọi người mà vén màn lịch sử di chỉ Bình Sơn!

Ngoài ra, lần này tôi xuất hiện là muốn nhờ mọi người giúp một việc." Nghe vậy, bình luận trong phòng lập tức phủ kín màn hình. "Giáo thụ cứ nói đi, chỉ cần giúp được chúng tôi nhất định sẽ giúp!" "Các thành viên đội khảo cổ đã hy sinh đủ rồi, cũng đến lúc chúng tôi làm gì đó cho họ." Sở giáo thụ nhìn vào ống kính, thần sắc nghiêm túc nói: "Đội khảo cổ hiện đang gặp khó khăn, rất cần sự giúp đỡ của vị cư dân mạng 【Thiên Quan Chúc Phúc】.

Nếu ai quen biết vị cao nhân này, xin hãy giúp liên lạc để anh ấy nhắn tin riêng cho tôi hoặc Tiểu Vương." "Ngoài ra, tiên sinh 【Thiên Quan Chúc Phúc】, đội khảo cổ rất cần sự chi viện của anh, cầu xin anh hãy giúp chúng tôi!" Nói xong, Sở giáo thụ cúi người thật sâu trước ống kính.

Sau khi ông nói ra những lời này, cư dân mạng trong phòng livestream vô cùng kinh ngạc.

Hôm qua lời tiên tri của 【Thiên Quan Chúc Phúc】 đã thành sự thật, rết độc đều nói đúng phóc.

Cư dân mạng đã công nhận anh là một đại thần cao nhân, nhưng không ngờ anh lại quan trọng với đội khảo cổ đến thế!

Quan trọng đến mức một chuyên gia hàng đầu như Sở giáo thụ cũng phải cầu xin giúp đỡ!

Trong chốc lát, phòng livestream sôi sục. "Hóa ra Thiên Quan đại thần lợi hại đến thế sao!" "Mà này, có ai quen Thiên Quan đại thần không?" "Không quen." "Không quen cũng không sao, chúng ta có thể cắt đoạn nói này của Sở giáo thụ đăng lên Weibo, Douyin, đăng khắp nơi để Thiên Quan đại thần nhìn thấy!" "Ý hay đấy!" Cư dân mạng nói là làm!

Chẳng mấy chốc trên mạng xã hội đâu đâu cũng thấy video Sở giáo thụ cúi người thỉnh cầu 【Thiên Quan Chúc Phúc】 giúp đỡ.

Với sự ủng hộ của cư dân mạng, sức nóng của đoạn video ngắn này ngày càng cao.

Chỉ trong vòng một tiếng đã lọt top 20 tìm kiếm nóng trên Weibo, top 10 thịnh hành trên Douyin.

Phải nói rằng cách này tuy thủ công nhưng hiệu quả bất ngờ!

Sau khi về nhà, Tô Thần lướt Douyin giải trí, quả nhiên thấy đoạn video đó. "Đội khảo cổ gặp khó khăn sao?" Anh cau mày, thuận tay mở ứng dụng livestream lên.

Vừa mở ra, tin nhắn riêng của Vương Điềm Điềm đã gửi tới tấp. "Hu hu hu, Thiên Quan đại thần, rốt cuộc anh cũng online rồi!!!" Tô Thần mỉm cười, gõ chữ hỏi: "Các vị gặp phải vấn đề nan giải gì sao?" "Đại thần chờ một chút, em đi gọi Sở giáo thụ và mọi người tới ngay!" Vương Điềm Điềm sợ Tô Thần lại offline mất nên vội vàng chạy sang phòng bên gọi nhóm Sở giáo thụ tới.

Nghe tin 【Thiên Quan Chúc Phúc】 online, mọi người đều phấn chấn hẳn lên, vây quanh máy tính. "Thiên Quan đại lão, xin hỏi có cách nào khắc chế rết độc không?" Tô Thần thấy câu hỏi này, tùy miệng đáp: "Đương nhiên là có chứ, chẳng phải trước đó tôi đã nói rồi sao, mang theo súng phun lửa và vũ khí hạng nặng, tốt nhất là súng phóng lựu.

Lục Sí Ngô Công tuy biến thái nhưng rốt cuộc vẫn là thân xác thịt.

Các vị dùng súng phóng lựu nổ tung xác nó ra, đảm bảo chết chắc!" "Cái này..." Thấy câu trả lời này, mọi người nhất thời không nói nên lời.

Chương 8

Sở giáo thụ xoa tay, hơi ngại ngùng gõ chữ hồi đáp: "Tiên sinh Thiên Quan, trong thung lũng có rất nhiều cổ vật quý giá, vạn nhất bị tổn hại, chúng tôi không cách nào ăn nói với quốc dân!" "Nếu đã như vậy..." Tô Thần suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Vậy thì chỉ còn cách cuối cùng, các vị hãy thử đi tìm gà Nộ Tình.

Vạn vật tương sinh tương khắc, thứ mà Lục Sí Ngô Công sợ nhất chính là gà Nộ Tình." Gà?

Nghe câu trả lời này, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Rết độc lợi hại thế nào chứ, đó là sự hiện diện độc hơn cả sinh vật độc nhất thế giới gấp trăm lần.

Chẳng lẽ chỉ tìm mấy con gà là có thể đối phó được lũ rết độc đó sao?

Mặc dù không dám tin nhưng Sở giáo thụ và mọi người vẫn giữ thái độ 'còn nước còn tát', bắt đầu tìm kiếm 'gà Nộ Tình' mà Tô Thần nói ngay tại huyện Nộ Tình!

Nửa ngày sau, đội khảo cổ đã gom hết sạch những con gà trống lớn đạt yêu cầu trong huyện Nộ Tình.

Tổng cộng tìm được hơn một trăm con gà trống dũng mãnh!

Đúng một giờ chiều, đội khảo cổ dưới sự bảo vệ của đội đặc chủng Cô Lang đã trở lại đỉnh vách đá Bảo Bình Sơn.

Do cuộc rút lui trước đó quá vội vàng, lán trại và thiết bị trên đỉnh núi, bao gồm cả giàn giỏ treo, vẫn còn nguyên tại chỗ.

Để đảm bảo an toàn, Trần Kiến Binh đã dẫn dắt các thành viên tiểu đội dựng lại vài bộ ròng rọc giỏ treo kiên cố hơn, có khả năng tải

được nhiều người hơn.

Ở phía bên kia, Vương Điềm Điềm đang đối diện với ống kính, tương tác với khán giả trong phòng livestream. "Điềm Điềm tỷ ơi, sao mọi người lại mang theo nhiều gà trống lớn thế kia?" "Chẳng lẽ định tối nay cắm trại sẽ hầm canh gà sao?" "Xàm quá, nhiều gà thế này sao ăn hết được!?" "Gà trống có thể ăn độc trùng, chẳng lẽ dùng để trị mấy con rết độc kia?" "Rết độc lợi hại thế kia, gà trống thì làm được tích sự gì!" Vương Điềm Điềm cười ha ha, hướng ống kính về phía những chiếc lồng nhốt đám gà trống oai phong lẫm liệt. "Thực ra, chúng tôi nghe theo chỉ điểm của Thiên Quan đại thần nên mới đặc biệt ra chợ tuyển chọn những con gà trống này!" "Những con gà này không giống gà thường, chúng là giống gà Nộ Tình đặc hữu của địa phương huyện Nộ Tình." "Theo lời Thiên Quan đại thần, dị chủng gà Nộ Tình chính là khắc tinh của rết độc.

Có điều chúng tôi không biết phân biệt con nào mới là dị chủng, nên cứ mang hết đi cho chắc." Cư dân mạng nghe vậy lập tức phấn khích, đạn mạc tuôn ra như triều dâng. "Vãi thật, Thiên Quan đại thần cuối cùng đã xuất hiện rồi sao?" "Gà Nộ Tình khắc chế rết độc?

Lại thêm một kiến thức mới!" "Tốt quá, lần tới gặp lại rết độc, đội khảo cổ không cần sợ nữa rồi!" "Chỉ điểm của Thiên Quan đại lão thật đúng lúc, giá mà anh ấy có mặt tại hiện trường thì tốt biết mấy, có đại thần trực tiếp chỉ đạo, đội khảo cổ chắc chắn sẽ an toàn hơn!" "Này, mọi người đoán xem Thiên Quan đại lão rốt cuộc là ai?

Tôi đoán chắc anh ấy cũng là một chuyên gia khảo cổ giống Sở giáo thụ thôi!" "Dù không phải chuyên gia thì cũng là một đại thần tinh thông khảo cổ!" Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Vương Điềm Điềm nhìn thấy dòng đạn mạc hy vọng 【Thiên Quan Chúc Phúc】 gia nhập đội khảo cổ, mắt chợt sáng lên.

Đúng vậy!

Nếu 【Thiên Quan Chúc Phúc】 có thể gia nhập đội của Sở giáo thụ, dựa vào học thức của vị đại lão thần bí này, chuyến khảo cổ chắc chắn sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, Vương Điềm Điềm vội tìm Sở giáo thụ, đề xuất ý kiến này.

Sở giáo thụ nghe xong, không ngừng gật đầu tâm đắc. "Tốt, tốt, đề nghị này rất hay!" Ông suy nghĩ một chút, rồi nhìn thẳng vào ống kính, nghiêm túc nói: "Thiên Quan Chúc Phúc tiên sinh, không biết hiện tại ngài có đang ở trong phòng livestream không?

Tôi muốn trân trọng mời ngài gia nhập đội khảo cổ, cùng chúng tôi khám phá di chỉ cổ thành Bảo Bình Sơn!" Dừng một chút, Sở giáo thụ nói tiếp: "Chỉ cần ngài đồng ý, ngài sẽ là cố vấn đặc biệt của đội khảo cổ, mọi hành động của chúng tôi đều sẽ nghe theo sự chỉ huy của ngài!" "Ngoài ra, nếu ngài có bất kỳ điều kiện gì cứ việc đề đạt, đội khảo cổ sẽ cố gắng đáp ứng hết mức!" Sở giáo thụ lời lẽ khẩn thiết, chân thành muốn mời 【Thiên Quan Chúc Phúc】 gia nhập.

Để tỏ lòng tôn trọng, ông còn dùng đặc quyền của phòng livestream để quảng bá thông báo này trên toàn nền tảng.

Không nằm ngoài dự đoán, lời mời này đã gây chấn động cực lớn!

Vô số cư dân mạng đổ xô vào phòng livestream.

Phải biết rằng, Hoa Quốc từng trải qua vài lần đứt gãy văn hóa nghiêm trọng.

Di sản văn hóa lịch sử từ thời cổ đại để lại cực kỳ ít ỏi, rất cần những chuyên gia khảo cổ khai quật để tìm lại những trang sử đã mất.

Vì thế, địa vị của những người làm ngành khảo cổ rất cao, được toàn dân kính trọng.

Đội khảo cổ quốc gia như của Sở giáo thụ lại càng là nơi mà vô số người muốn chen chân vào cũng không được!

Vậy mà giờ đây, Sở giáo thụ lại chủ động đưa ra cành ô liu, mời một cư dân mạng gia nhập.

Đây quả thực là tin tức bùng nổ nhất năm!

Tuy nhiên!

Đợi ròng rã mười phút, 【Thiên Quan Chúc Phúc】 vẫn không hề hồi âm.

Sở giáo thụ thấy vậy chỉ biết thở dài, giọng lộ rõ vẻ thất vọng: "Nếu Thiên Quan tiên sinh có điều gì lo ngại, không muốn gia nhập cũng không sao.

Mọi thứ cứ tùy theo ý ngài." Nghe vậy, cư dân mạng trong phòng livestream tâm trạng phức tạp, không biết nói gì hơn!

Đội khảo cổ quốc gia mà người khác tranh nhau vỡ đầu cũng không vào được, vậy mà 【Thiên Quan Chúc Phúc】 lại chẳng thèm đoái hoài, đến một câu trả lời cũng lười đáp.

Có cư dân mạng đã kiểm tra, Thiên Quan Chúc Phúc hiện vẫn đang online!

Dù không ở trong phòng livestream thì chắc chắn cũng nhìn thấy quảng bá toàn trang của Sở giáo thụ.

Nhưng anh vẫn không hồi âm, dường như hoàn toàn không để tâm đến lời mời này. "Trời ạ, Sở giáo thụ đích thân mời luôn đấy!

Tôi cũng là sinh viên ngành khảo cổ, nếu có ngày Sở giáo thụ mời tôi vào đội khảo cổ quốc gia, có chết tôi cũng mãn nguyện!" "Thiên Quan đại thần ơi, Sở giáo thụ đã đích thân mời rồi, anh cũng nên đáp lại một câu chứ!" "Đại thần đúng là đại thần, phàm nhân như chúng ta

làm sao đoán định được!" Vì có nhiều khán giả mới vào, họ chưa hiểu rõ bản lĩnh của 【Thiên Quan Chúc Phúc】.

Thấy Sở giáo thụ đích thân mời mà đối phương lại không nể mặt, bộ phận khán giả này vừa hâm mộ vừa đố kỵ, bắt đầu buông lời mỉa mai trên đạn mạc. "Tôi thấy cái ông 【Thiên Quan Chúc Phúc】 kia chắc chẳng có bản lĩnh gì đâu, sợ đến hiện trường rồi bị lộ tẩy thôi!" "Đại thần rác rưởi gì chứ, chẳng qua là mèo mù vớ phải cá rán, đoán mò trong thung lũng có độc trùng thôi!

Là tôi tôi cũng làm được!" "Hừ, lũ tôm tép các người thì biết cái gì!

Bảo là 'tôi cũng làm được'?

Sợ là chưa xuống đến nơi đã đái ra quần rồi!" Vương Điềm Điềm thấy Tô Thần mãi không hồi âm cũng có chút thất vọng.

Tuy nhiên cô vẫn xốc lại tinh thần, giải thích với khán giả: "Có lẽ Thiên Quan đại thần không tiện đến hiện trường, nhưng anh ấy là người rất tốt, đã chỉ điểm cho đội khảo cổ vài lần rồi." Sau lời nói của Vương Điềm Điềm, những lời công kích trong phòng livestream mới lắng xuống.

Dù sao mắt người dân vẫn rất tinh tường.

Trước khi vào thung lũng hôm qua, 【Thiên Quan Chúc Phúc】 đã cảnh báo rằng độc trùng rất nguy hiểm, chỉ là lúc đó đội khảo cổ không coi trọng mà thôi!

Sở giáo thụ gật đầu phụ họa: "Chúng tôi tôn trọng quyết định của Thiên Quan tiên sinh.

Cánh cửa của đội khảo cổ quốc gia luôn rộng mở đón chào ngài.

Chỉ cần ngài muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể gia nhập." Nói đoạn, Sở giáo thụ vỗ tay: "Được rồi, mọi người khẩn trương chuẩn

bị, mười phút nữa chính thức bắt đầu thăm dò di chỉ!" Ở một phía khác, Tô Thần không hề cao ngạo như cư dân mạng đồn đại, anh đã thấy lời mời của Sở giáo thụ.

Có điều, anh sợ nếu thực sự gia nhập sẽ không còn dễ dàng "hớt tay trên" phần thưởng từ đội khảo cổ nữa.

Quan trọng hơn, dù đã có huyết mạch Kỳ Lân và Thiên Quan Ấn, nhưng đối mặt với những cổ mộ hung hiểm kia, anh vẫn cảm thấy lực bất tòng tâm.

Hiện tại như thế này là tốt nhất, chỉ cần ngồi nhà chỉ điểm vài câu là có phần thưởng.

Đợi khi nào gom đủ trang bị cấp thần rồi mới đi đánh lũ cương thi quỷ quái cũng chưa muộn!

Ngay khi Tô Thần quyết định tiếp tục "ở ẩn", trong đầu anh vang lên tiếng thông báo hệ thống tuyệt vời! [Đinh!

Chỉ điểm đội khảo cổ thành công, phần thưởng: ...] [Đinh!

Chỉ điểm đội khảo cổ thành công, phần thưởng: Đại Tướng Quân Phù x3!] Tô Thần tâm niệm khẽ động, một quầng sáng xuất hiện trong lòng bàn tay.

Khi ánh sáng tan đi, lộ ra ba lá bùa màu vàng đất.

Chính giữa bùa chú viết năm chữ lớn: 'Đại Tướng Quân Đáo Thử'!

Đại Tướng Quân Phù còn gọi là Trấn Thi Phù!

Vị Đại Tướng Quân này chính là Chung Quỳ Đại Tướng Quân, người chuyên đi bắt quỷ ở địa phủ.

Loại bùa này thường được dán lên trán cương thi để trấn áp.

Dù Tô Thần không biết đạo thuật Mao Sơn, nhưng khi ba lá bùa vừa chạm tay, anh đã cảm nhận được một luồng dương khí mãnh liệt!

Hoàn toàn khác xa với mấy loại bùa giả bợm trợn ngoài kia.

Có điều...

Tô Thần đã có Thiên Quan Ấn hộ thân, nên cũng không quá cần đến Đại Tướng Quân Phù này. "Mấy lần trước phần thưởng đã đủ tốt rồi, lần này kém một chút cũng có thể hiểu được." Tô Thần tự lẩm bẩm một câu rồi thu bùa chú lại.

Chương 9

Trên đỉnh vách đá Bảo Bình Sơn, đội khảo cổ đã lắp xong ròng rọc giỏ treo mới.

Nhưng lần này họ cẩn thận hơn nhiều, không cử người xuống trước mà thả mười mấy con gà trống lớn vào giỏ, đồng thời lắp thêm nhiều camera.

Chiến sĩ thông tin A Văn kết nối tín hiệu camera xong, ra hiệu OK với đồng đội.

Thế là, trong sự mong chờ của vạn người, chiếc giỏ treo nhốt mười mấy con gà Nộ Tình chậm rãi hạ xuống đáy thung lũng!

Mây mù lờ lững giữa thung lũng, giỏ treo đi xuống mười mấy mét đã không còn nhìn rõ.

Bảy tám phút sau, giỏ treo tiếp đất.

Trần Kiến Binh nghiêm nghị nói: "A Văn, bật camera lên." A Văn gật đầu, ngón tay thoăn thoắt gõ trên bàn phím laptop.

Giây tiếp theo, năm sáu chiếc camera cố định trên giỏ đồng thời mở ra, quay toàn cảnh đáy vực!

Giỏ treo hạ cánh trên nóc một tòa kiến trúc.

Dưới đáy thung lũng Bảo Bình Sơn quả nhiên có một quần thể di chỉ cổ thành rộng lớn.

Ước tính sơ bộ, nó phải rộng bằng ít nhất mười sân bóng đá!

Hơn nữa, những cung điện lâu các đó không chỉ cao lớn mà còn có mái đao cong vút.

Trên những cột trụ khổng lồ, dù là hoa lá chim muông hay hình vẽ

nhân vật đều được khắc họa sống động như thật.

Vì nằm sâu trong rừng già, nơi dấu chân người hiếm tới, cổ thành này không hề bị tàn phá, kiến trúc vẫn còn rất nguyên vẹn!

Chứng kiến cảnh tượng này, các thành viên đội khảo cổ đều kích động không thốt nên lời!

Bao nhiêu ngày vất vả cuối cùng đã được đền đáp, cổ thành ẩn giấu hàng trăm năm này rốt cuộc cũng lộ diện trước thế giới!

Sở giáo thụ mê mẩn nhìn cổ thành trên màn hình, không nỡ chớp mắt vì sợ bỏ lỡ bất kỳ khung hình nào!

Để tìm ra cổ thành này, ông đã làm một lượng lớn công tác chuẩn bị, đưa sinh viên và đội viên ở lại trong núi Bảo Bình hơn nửa năm trời!

Vì nó, ngay cả hai người học trò ưu tú nhất của ông cũng đã hy sinh!

Nhìn thấy cổ thành cuối cùng đã hiện ra trước mắt, Sở giáo thụ chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét lớn vài tiếng để giải tỏa cảm xúc!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng lần đầu được thấy diện mạo thật sự của cổ thành.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều bị chấn động! "Trời ơi, đây chính là thành trì do cổ nhân xây dựng sao?" "Đẹp quá, xây dựng được một thành trì lớn thế này trong vực sâu vạn trượng, cổ nhân thực sự quá siêu phàm!" "Đâu chỉ là siêu phàm, tôi còn nghi ngờ tổ tiên chúng ta có công nghệ đen gì cơ!

Nếu không sao có thể xây cung điện dưới đáy vực được!" "Đúng vậy, ngay cả công nghệ hiện đại của chúng ta phát triển như thế, xuống thung lũng còn gian nan.

Thật khó hình dung cổ nhân không có máy móc, không có ròng rọc thì họ vận chuyển bao nhiêu vật liệu kiến trúc xuống đó bằng cách nào." "Ôi, thật đáng tiếc!

Kiến trúc cổ đẹp thế này mà lịch sử chẳng để lại lấy một lời!

Hậu nhân chúng ta đến cả việc ai xây dựng, xây để làm gì cũng không biết!" Cư dân mạng trong phòng livestream ngoài sự tự hào còn có chút hụt hẫng.

Nếu không vì những lần đứt gãy văn hóa đó, người dân sao đến nỗi không hiểu rõ lịch sử nước nhà!

Một lát sau, Vương Điềm Điềm mới hoàn hồn sau cơn kinh ngạc.

Cô vội cười nói: "Mọi người đừng quá lo lắng, tin rằng dưới sự dẫn dắt của Sở giáo thụ, đội khảo cổ nhất định sẽ vén bức màn bí mật của di chỉ cổ thành, tìm lại những phần lịch sử và văn hóa đã mất!" Mọi người đều đang trầm trồ trước vẻ đẹp của cổ thành, nhưng mười mấy con gà trống lớn trong giỏ treo thì không quan tâm!

Chúng bắt đầu gáy vang dồn dập, dường như trong bóng tối sâu thẳm có thứ gì đó cực kỳ đáng sợ!

Hành động bất thường của lũ gà khiến những người trên đỉnh núi cũng căng thẳng theo.

Đúng lúc này, A Văn đột nhiên kêu lên kinh hãi: "Trần đội, anh xem kia là cái gì!" Mọi người giật mình, vội vàng vây lại.

Chỉ thấy trên màn hình đột nhiên xuất hiện vô số con rết độc, bò dày đặc như kiến về phía những con gà trống.

Mỗi con rết đều dài bằng một chiếc đũa, toàn thân đen bóng pha lẫn sắc đỏ tươi.

Dáng vẻ bò trườn của chúng trông vô cùng dữ tợn và khủng khiếp.

Chỉ trong chốc lát, tiếng gáy của gà đã thu hút hàng ngàn con rết ùa tới!

Chứng kiến cảnh tượng này, trên đỉnh núi im phăng phắc, ai nấy đều cảm thấy da đầu tê dại!

Rất nhanh, lũ rết đã tràn qua giỏ treo, bắt đầu tấn công đám gà trống.

Hơn mười con gà, phần lớn đều bị lũ rết nhấn chìm, chỉ trong vài giây đã bị gặm sạch không còn một mẩu xương.

Chỉ có hai con gà trống oai dũng nhất là vẫn ngẩng cao đầu, phát ra tiếng gáy vang trời.

Ngay sau đó, chúng vỗ cánh bay vút lên, mổ thẳng vào đám rết trên nóc nhà.

Chưa đầy ba phút, số rết chết dưới mỏ chúng không đếm xuể, khu vực quanh giỏ treo rết đã bị mổ sạch sành sanh.

Thấy cảnh này, mọi người trên đỉnh núi mới thở phào nhẹ nhõm. "Thiên Quan đại lão nói quả không sai, gà Nộ Tình có thể chế ngự rết độc!" "Xem ra hai con này chính là dị chủng gà Nộ Tình rồi!" "Thiếu tá Trần, thả nốt số gà Nộ Tình còn lại xuống đi.

Dọn sạch lũ rết sớm thì chúng ta mới sớm bắt đầu làm việc được." Trần Kiến Binh gật đầu, ra lệnh cho cấp dưới dùng giỏ treo thả nốt số gà còn lại xuống.

Trong mấy chục con gà đó, phần lớn vẫn là gà thường, vừa xuống đã bị rết gặm sạch.

Nhưng trong số còn lại, vẫn xuất hiện thêm sáu con dị chủng gà Nộ Tình nữa.

Dị chủng gà Nộ Tình không sợ độc dịch của rết, sinh ra đã là khắc

tinh của chúng.

Tám con dị chủng cùng lúc ra tay, động tác nhanh thoăn thoắt, chỉ mất mười mấy phút đã mổ sạch lũ rết trên nóc điện.

Sở giáo thụ vốn lo lắng không vượt qua được cửa ải rết độc, nay thấy cảnh này, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được hạ xuống.

Trần Kiến Binh thấy rết đã chết gần hết, liền phất tay ra lệnh: "Phan Tử, Lôi Tử, hai cậu bọc hậu.

Những người khác theo tôi bảo vệ Sở giáo thụ và các chuyên gia xuống thung lũng!" Mọi người đồng thanh đáp ứng, từng người một bước vào giỏ treo.

Ba bộ ròng rọc một lúc có thể đưa được hai ba mươi người xuống.

Không lâu sau, nhóm Sở giáo thụ đã tiếp cận đáy vực.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một cô gái trong nhóm đột nhiên chỉ vào vách núi không xa, reo lên vui sướng: "Mọi người nhìn kìa, trên vách đá có rất nhiều dược liệu!" Mọi người nhìn theo hướng chỉ, quả nhiên thấy trên vách đá mọc đầy những cây linh chi kích thước lớn đến lạ thường, thậm chí còn có nhiều loài thực vật quý hiếm đã tuyệt chủng.

Chuyên gia sinh học Ngô giáo thụ mắt sáng rực, chỉ vào một loài nấm khác kinh ngạc thốt lên: "Đó là Bàn Long Kiệt đã tuyệt chủng từ lâu, không ngờ ở đây lại có vài cây còn sống!" "Phát hiện này quan trọng quá!" Nói đoạn, Ngô giáo thụ vì quá kích động mà run rẩy, vội quay sang nói với Sở giáo thụ: "Lão Sở, tôi phải đi xử lý mấy cây Bàn Long Kiệt này trước, loài thực vật quý giá thế này phải di dời an toàn đến nơi khác mới được!" Sở giáo thụ và Ngô giáo thụ là chỗ quen biết cũ, biết tính ông hễ thấy thực vật quý là như vậy.

Suy nghĩ một chút, thấy cũng chỉ là mấy cái cây, chắc không có gì

nguy hiểm nên ông gật đầu đồng ý.

Ngay khi Ngô giáo thụ đang điều khiển nhân viên trên đỉnh núi để di chuyển giỏ treo qua phía đó, thì trong phòng livestream đột nhiên xuất hiện hai dòng đạn mạc được bôi đỏ đậm, phóng to và ghim ngay trên đỉnh! **"Những thực vật đó quanh năm hấp thụ dược khí trong thung lũng, lại được độc dịch của rết sáu cánh tưới đẫm, từ lâu đã trở nên cực độc."** **"Tốt nhất là đừng chạm vào!"** Mọi người nhìn thấy đạn mạc của 【Thiên Quan Chúc Phúc】, tất cả đều ngẩn người!

Tay Ngô giáo thụ sắp chạm vào cây Bàn Long Kiệt thì nghe đồng nghiệp nhắc nhở, vội vàng rụt lại.

Ông vẫn chưa cam lòng, lẩm bẩm: "Trông có vẻ đâu giống có độc nhỉ?" Trần Kiến Binh ở bên cạnh không muốn xảy ra bất trắc, liền bẻ một cành cây từ vách đá, cẩn thận chọc vào cây Bàn Long Kiệt vài cái.

Giây tiếp theo, lớp vỏ của nó nứt ra, chảy ra dòng nước màu nâu đen.

Dòng nước chảy xuống vách đá, bốc khói trắng nghi ngút, chỉ một loáng đã ăn mòn sạch đám cỏ dại xung quanh.

Chứng kiến cảnh này, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là bản thân Ngô giáo thụ, ông sợ đến toát mồ hôi hột.

Nếu không nhờ Thiên Quan đại lão nhắc nhở kịp thời, chắc ông đã mất mạng rồi!

Nghĩ đến đây, Ngô giáo thụ thở phào, quay về phía camera, chân thành nói: "Thiên Quan tiên sinh, cảm ơn ngài đã cứu tôi một mạng!" Ban đầu nhóm của Ngô giáo thụ vẫn còn đôi chút coi thường Thiên Quan Chúc Phúc, cho rằng anh không lợi hại như lời Sở giáo thụ nói.

Nhưng qua chuyện này, ít nhất Ngô giáo thụ đã hoàn toàn tâm

phục khẩu phục, trong lòng chỉ còn sự kính trọng!

Cư dân mạng trong phòng livestream thì ai nấy đều phấn khích. "Thiên Quan đại lão ngầu bá cháy, cảm ơn đại lão đã chỉ điểm cứu mạng giáo thụ." "Có Thiên Quan đại lão giúp sức thật sướng, đội khảo cổ có thể tránh được bao nhiêu rủi ro!" "Này, mọi người nghĩ xem Thiên Quan đại thần am hiểu di chỉ Bảo Bình Sơn như vậy, đến cả thảo dược trên vách đá có độc cũng biết, phải chăng anh ấy từng đến đây rồi?" "Có lý, hoàn toàn có khả năng đó!" "Dù chưa đến thì cũng hiểu rõ nơi này như lòng bàn tay!" Nhóm khảo cổ trải qua sự việc này không dám sinh sự thêm, tất cả ngoan ngoãn ngồi trong giỏ treo cho đến khi tiếp đất bình an.

Lúc này, tám con dị chủng gà Nộ Tình oai phong lẫm liệt đang đi dạo trên mái điện, mổ sạch những con rết độc còn sót lại!

Ba nhà sinh học đứng đầu là Ngô giáo thụ vội vàng đeo găng tay, thu gom những con rết độc thoi thóp.

Chương 10

Loại rết này có tính ăn mòn cực mạnh, theo ước tính sơ bộ của chuyên gia, độc tính của chúng còn mạnh gấp trăm lần loài sứa lửa độc nhất.

Đây là chủng loài mới có giá trị nghiên cứu cực cao.

Đó cũng là lý do Ngô giáo thụ bất chấp nguy hiểm, thức đêm lặn lội đến huyện Nộ Tình.

Nhóm Ngô giáo thụ trong mắt chỉ có rết độc, làm việc hăng say không biết mệt.

Còn đội khảo cổ của Sở giáo thụ cũng không hề nhàn rỗi.

Họ cẩn thận bắc thang, từ nóc cung điện leo xuống từng người một.

Ngay sau đó, các thành viên đội khảo cổ đã được chứng kiến một cảnh tượng mà họ sẽ không bao giờ quên.

Giữa thung lũng, những dãy cung điện được xây dựng san sát, bố trí tinh xảo với mái đao cong vút.

Điều khiến những người làm khảo cổ này kích động nhất chính là những cung điện này được bảo tồn cực kỳ hoàn chỉnh.

Ngay cả những hoa văn chạm khắc trên các cột trụ lớn vẫn còn nhìn rõ mồn một! "Thật hùng vĩ!

Quần thể kiến trúc này là kiến trúc cổ được bảo tồn tốt nhất nước ta, có giá trị nghiên cứu cực kỳ quan trọng!" Sở giáo thụ đi tiên phong, lao đến trước một tòa thiên điện, gương mặt không giấu nổi niềm vui sướng!

Vương Điềm Điềm bên cạnh cũng kích động không kém, cô vội bảo anh quay phim hướng ống kính về phía quần thể kiến trúc.

Và khi quần thể kiến trúc cổ hoành tráng xuất hiện trên livestream, vô số cư dân mạng đã bị mê hoặc! "Oa, đẹp tuyệt vời!" "Đúng là cực phẩm, ước gì được đến tận nơi chiêm ngưỡng những kiến trúc cổ này." "Đội khảo cổ giỏi quá!

Cảm ơn mọi người đã cống hiến cho đất nước!" Quần thể kiến trúc ẩn sâu dưới đáy vực hàng trăm năm cuối cùng đã lộ diện.

Cảm giác này không lời nào tả xiết.

Vào khoảnh khắc đó, tất cả khán giả trước màn hình đều bị chấn động bởi vẻ đẹp của chúng.

Bảo Bình Sơn phía trên hẹp dưới rộng, hình dáng như một cái bình.

Giữa lòng núi còn có một vết nứt sâu gần ngàn mét!

Ngay cả với công nghệ hiện đại, nhóm Sở giáo thụ muốn xuống thung lũng cũng phải chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Vậy mà hàng trăm, thậm chí hàng ngàn năm trước, cổ nhân đã xuống đây bằng cách nào, và làm sao vận chuyển được bao nhiêu gỗ đá, gạch ngói xuống đây?

Càng nghĩ càng thấy không thể tin nổi!

Sở giáo thụ bị vẻ đẹp trước mắt làm cho choáng ngợp, quên luôn cả sự thận trọng cần thiết.

Tuy nhiên, Trần Kiến Binh thì khác.

Anh vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo, thấy Sở giáo thụ định đi sâu vào trong, liền vội ngăn lại. "Giáo thụ, khoan hãy đi vào sâu, ông quên lời 【Thiên Quan Chúc Phúc】 đã nói rồi sao?" "Anh ấy bảo thứ hung

hiểm nhất trong Bình Sơn là một con rết sáu cánh biết bay, hiện tại con rết lớn đó vẫn chưa xuất hiện, chúng ta nên cẩn thận thì hơn!" Nghe vậy, Sở giáo thụ sực tỉnh, vội vàng gật đầu tán thành.

Ông lập tức quay sang dặn dò các thành viên chỉ được chụp ảnh ghi chép ở bên ngoài, chú ý an toàn không được đi quá xa.

Những quần thể kiến trúc tuyệt mỹ này đối với dân khảo cổ chẳng khác nào linh đơn diệu dược.

Dù đã có Trần Kiến Binh nhắc nhở, nhưng vẫn có thành viên không kìm nén được sự phấn khích, lén mở cửa một tòa cung điện.

Chỉ nghe một tiếng 'két' khô khốc, tiếng mở cửa vang vọng khắp thung lũng, khiến mọi người đều giật mình khựng lại. "Tiểu Trịnh, cậu làm cái gì thế!" Sở giáo thụ lao đến chất vấn người đội viên vừa lén mở cửa điện.

Người này tên là Trịnh Huyền, tầm ba mươi tuổi, đeo kính gọng đen, dáng người hơi mập, là một thành viên kỳ cựu của đội.

Nghe Sở giáo thụ chất vấn, Trịnh Huyền gãi đầu ngại ngùng: "Giáo thụ, con xin lỗi, nhưng chúng ta đã đến tận đây rồi, không vào xem thì tiếc quá.

Chỉ cần cẩn thận một chút chắc không sao đâu." Lời của Trịnh Huyền vừa dứt, các thành viên xung quanh cũng bắt đầu dao động!

Quần thể kiến trúc trước mắt với họ chẳng khác nào tiên phủ, đã đến núi báu mà chỉ đứng ngoài lảng vảng thì thật ngứa ngáy trong lòng.

Thấy có người tiên phong, các đội viên khác liền phụ họa: "Đúng đấy giáo thụ, cho chúng con vào trong chụp vài bức ảnh đi.

Chỉ cần cẩn thận, đảm bảo sẽ không có vấn đề gì đâu ạ." "Chuyện này..." Hai người trò cưng đều đã hy sinh tại đây, Sở giáo thụ là

người muốn vén màn sự thật về cổ thành này hơn bất cứ ai.

Chỉ là, ông cũng không muốn có thêm bất trắc nào nữa.

Sau một hồi do dự, ông thở dài: "Được rồi, nhưng các cậu phải thao tác thật nhanh, chỉ có nửa tiếng thôi.

Hết giờ chúng ta phải về trại ngay." Trước khi xuống, Sở giáo thụ và Trần Kiến Binh đã bàn bạc, nếu gà Nộ Tình khắc chế được rết độc thì chỉ xuống khảo sát sơ bộ.

Nửa tiếng sau phải lên để chỉnh đốn, đợi ngày mai trang bị đầy đủ mới xuống nghiên cứu sâu hơn.

Thấy Sở giáo thụ đồng ý, các thành viên reo hò, vội vàng chia nhóm đôi, tìm đến các cung điện để chụp ảnh ghi lại.

Ở phía khác, Trần Kiến Binh ra lệnh cho thuộc hạ tản ra cảnh giới xung quanh!

Quần thể kiến trúc dưới thung lũng rất lớn, bốn phía Đông Tây Nam Bắc đều có các đại điện vây quanh một đài cao.

Chính giữa đài cao đặt một chiếc lò luyện đan bám đầy bụi bặm.

Sở giáo thụ nhìn thấy chiếc lò này thì ngẩn người một chút, thầm nghĩ quả nhiên Thiên Quan tiên sinh nói không sai, nơi này chắc hẳn là nơi luyện đan của đế vương cổ đại.

Nhưng tại sao Thiên Quan tiên sinh lại cứ khẳng định đây là cổ mộ?

Đội khảo cổ đã tìm kiếm nãy giờ mà chẳng thấy mộ thất đâu?

Sở giáo thụ thắc mắc, liền lấy điện thoại gửi tin nhắn riêng cho Thiên Quan Chúc Phúc: "Thiên Quan tiên sinh, tại sao ngài cứ nói đây là cổ mộ?

Chúng tôi nãy giờ chưa tìm thấy mộ thất nào cả!" Tô Thần thấy

tin nhắn của Sở giáo thụ liền mỉm cười.

Cổ mộ Bình Sơn sở dĩ đứng trong top 5 hung mộ của thế giới Quỷ Thổi Đèn là có lý do!

Điểm quan trọng nhất chính là mộ chủ, tức vị Đại tướng quân nhà Nguyên đã tận dụng cung luyện đan của các triều đại trước để kết hợp với địa cung của mình, đồng thời đặt vô số cơ quan cạm bẫy.

Ví dụ như nơi nhóm Sở giáo thụ đang đứng, với trung tâm là Vô Lượng Điện và lò luyện đan, chính là sào huyệt của rết sáu cánh.

Phía Tây là Úng Thành thì bố trí cạm bẫy cát lún và ám tiễn.

Mộ thất thật sự của hắn lại được xây dựng riêng biệt trên đỉnh núi.

Hơn nữa, nhóm Sở giáo thụ không thấy quan tài là đúng rồi!

Vị tướng quân nhà Nguyên trong quan tài đã biến thành cương thi!

Theo như trong truyện, dù chưa phải Phi Cương thì cũng là bậc Mao Cương!

Ngay cả Chá Cô Tiếu sau khi được nội đan của rết sáu cánh tăng cường công lực mà đánh con Thi Vương đó còn trầy trật, hạng người thường như Sở giáo thụ có bao nhiêu mạng cũng chỉ là nộp mạng cho nó thôi!

Tô Thần nghĩ vậy, liền nhắn lại ngắn gọn: "Nơi này từ rất lâu trước đây là nơi luyện dược của đế vương, nhưng sau đó bị một vị tướng quân nhà Nguyên chiếm lấy, lấy Đan Cung làm trung tâm để mở rộng, xây dựng cho mình một lăng mộ trong lòng núi.

Tuy nhiên, mộ thất của hắn không nằm trong lòng núi.

Còn về quan tài ấy mà, dưới chân các vị có một giếng đan (Đan Tỉnh), trong đó quan tài nhiều không kể xiết!" Sở giáo thụ nghe giải

thích xong thì rúng động cả người.

Nơi này vốn là nơi luyện dược của hoàng đế, sau bị một vị tướng quân chiếm làm lăng mộ!

Như vậy, giá trị lịch sử và nghiên cứu của di chỉ này... không, phải gọi là cổ mộ này còn lớn hơn nhiều!

Hoa Quốc đã trải qua mấy lần đứt gãy lịch sử, ghi chép vốn đã ít ỏi.

Mà việc hoàng đế các triều đại luyện thuốc trường sinh vốn là bí mật tuyệt đối, hầu như không thể được ghi chép lại.

Nếu có thể thông qua cổ mộ này vén bức màn bí mật về việc luyện dược của các đế vương, đó chắc chắn là phát hiện vĩ đại nhất ngành khảo cổ!

Nghĩ đến đây, Sở giáo thụ hưng phấn run người, định gõ phím hỏi thêm vài câu thì đột nhiên mặt đất truyền đến một chấn động nhỏ!

Chuyện gì thế, động đất sao?

Sở giáo thụ đang nghi hoặc thì thấy những con dị chủng gà Nộ Tình đang tản mát xung quanh đồng loạt vỗ cánh kêu loạn xạ!

Mọi người đồng loạt dừng việc đang làm, tập trung hết lên đài cao.

Chương 11

"Sở giáo thụ, có chuyện gì vậy?" Vương Điềm Điềm đang livestream bên trong các cung điện nghe tiếng gọi tập hợp liền chạy lại hỏi.

Sở giáo thụ nhíu mày định nói thì chợt thấy một cái bóng đen khổng lồ dài mười mấy mét phóng vụt qua nóc các cung điện.

Mọi người đều giật thót tim, căng thẳng quan sát xung quanh.

Trần Kiến Binh dẫn dắt tiểu đội đặc chủng canh gác vòng ngoài, súng trong tay đều đã lên nòng!

Anh cau mày, quay sang nói với mọi người: "Nơi này không an toàn, có sinh vật chưa xác định đang tiếp cận chúng ta.

Phải rút lui ngay lập tức." Các thành viên đội khảo cổ dù đang say mê kiến trúc cổ nhưng trước nguy cơ tính mạng, họ vẫn nhận thức được sự nghiêm trọng.

Trần Kiến Binh vừa dứt lời, mọi người tự giác xếp thành hai hàng, dưới sự bảo vệ của binh lính nhanh chóng di chuyển về phía giỏ treo.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này đều không hiểu chuyện gì, đạn mạc tràn ngập dấu hỏi chấm! "???" "Sao lại về rồi, Điềm Điềm tỷ ơi, tôi xem chưa đã mà!" "Đúng đấy, vẫn còn sớm mà, cho chúng tôi xem thêm một chút đi!" Vương Điềm Điềm lo lắng nhìn quanh, giải thích vài câu với khán giả: "Mọi người còn nhớ Thiên Quan đại thần từng nói trong cổ mộ Bình Sơn có một con rết lớn biết bay không!" "Sở giáo thụ và Thiếu tá Trần đều cho rằng nên cẩn trọng là trên hết, không thể ở lại đáy thung lũng quá lâu!" "Nhưng mọi người yên tâm, đợi lực lượng tiếp viện đến, dù con rết tinh đó có lợi

hại đến đâu cũng không đấu lại được với quân đội hiện đại của chúng ta đâu!" Dù Vương Điềm Điềm đã giải thích rõ ràng về những rủi ro, nhưng nhiều khán giả vẫn không chấp nhận, cho rằng đội khảo cổ quá nhát gan.

Một bộ phận cho rằng con rết bay mà Tô Thần nói không tồn tại vì nó trái với thuyết tiến hóa của sinh vật!

Động vật chân khớp trên cạn làm sao biết bay được!

Một bộ phận khác là fan cứng của Tô Thần thì lại vô điều kiện tin tưởng lời anh.

Thế là phòng livestream lập tức chia thành hai phe, cãi nhau chí tử. "Đội khảo cổ làm đúng, Thiên Quan đại thần đã nói có rết tinh thì chắc chắn là có!" "Xàm ngôn!

Hoàn toàn là xàm ngôn!

Tôi là sinh viên ngành sinh học, rết là động vật chân khớp trên cạn, mấy tỷ năm nay có biến đổi gì mấy đâu, làm sao biết bay được!" "Đúng thế, nếu trên đời thực sự có rết biết bay thì thuyết tiến hóa có thể vứt vào sọt rác rồi." "Thiên Quan đại thần không nói bừa đâu, mấy lần trước chẳng phải đều chứng minh anh ấy đúng sao!" "Tôi không quan tâm trước đó anh ta đúng bao nhiêu lần, tóm lại rết không thể biết bay.

Ít nhất trong vòng vài triệu năm nay không thể tiến hóa ra khả năng đó được." "Tôi ủng hộ quyết định của đội khảo cổ!

Dù sao cũng liên quan đến tính mạng của bao nhiêu người, cẩn thận không bao giờ thừa!" Vương Điềm Điềm thấy phòng livestream cãi nhau không dứt, gương mặt lộ rõ vẻ bất lực.

Cô đi đến bên Ngô giáo thụ, nói cho ông nghe về cuộc tranh luận của khán giả. "Ngô giáo thụ, ông là chuyên gia sinh học hàng đầu, ông

nghĩ liệu sinh vật kỳ lạ như rết sáu cánh thực sự có khả năng tồn tại không?" Ngô giáo thụ vốn luôn nghiên cứu về thuyết tiến hóa sinh vật, nghe câu hỏi của Vương Điềm Điềm, ông cười khà khà rồi nghiêm túc trả lời: "Thực ra các sinh vật trên Trái Đất, bao gồm cả con người, đều sinh ra từ vô số sự trùng hợp ngẫu nhiên, nói là một kỳ tích cũng không quá lời." "Thuyết tiến hóa không phải là chân lý tuyệt đối, sinh vật hoàn toàn có thể đột biến do nhiều yếu tố phức tạp tác động." Vương Điềm Điềm chợt hiểu ra: "Vậy nghĩa là giáo thụ tin lời Thiên Quan đại thần, tin rằng có rết sáu cánh?" "Thà tin là có còn hơn không mà!" Ngô giáo thụ cười, ánh mắt tràn đầy sự khao khát, "Nếu thực sự có sinh vật mạnh mẽ và thần kỳ như thế, tôi nhất định phải đích thân nghiên cứu nó, dù có chết trong tay nó cũng đáng!" Dưới sự bảo vệ của tiểu đội đặc chủng Cô Lang, đội khảo cổ và ba chuyên gia sinh học đã lên giỏ treo một cách an toàn nhưng đầy căng thẳng.

Suốt quãng đường lên, ai nấy đều sợ thót tim!

Đó là bởi họ luôn cảm thấy có thứ gì đó đang rình rập quanh đội ngũ, thi thoảng lại thấy một bóng đen dài loang loáng qua các vách đá và mái điện.

Nhưng vì tốc độ của bóng đen đó quá nhanh, mọi người vẫn không thể nhìn rõ nó là cái gì!

Chiếc giỏ treo lơ lửng đưa mọi người lên đỉnh núi.

Vương Điềm Điềm bước chân lên nền đất vững chãi, cảm nhận hơi ấm của ánh nắng, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dưới thung lũng u ám, không thấy ánh mặt trời.

Dù có quần thể kiến trúc tuyệt đẹp nhưng ở lâu vẫn thấy ngột ngạt, nhất là cảm giác bị thứ gì đó rình rập trong bóng tối khiến cô cực kỳ khó chịu.

Dù thời gian xuống dưới rất ngắn, Sở giáo thụ vẫn thấy rất mãn nguyện!

Hàng ngàn bức ảnh các thành viên chụp được cùng chuyến khảo sát này đủ để gây chấn động toàn quốc!

Đúng vậy!

Nếu không tận mắt chứng kiến, ai tin được ở nơi thâm sơn cùng cốc thế này lại có một quần thể kiến trúc cổ nguyên vẹn đến vậy!

Ngay khi Sở giáo thụ dự định sớm trở về trại để rửa ảnh và cùng các đội viên nghiên cứu kỹ hơn, thì đột nhiên!

Một tiếng gầm đinh tai nhức óc vang dội khắp thung lũng!

Ngay lập tức, mọi người trong đội khảo cổ đều hoảng loạn.

Trần Kiến Binh và binh lính của anh cũng lập tức siết chặt súng trong tay.

Đúng lúc này, Trịnh Huyền đang ghé sát mép vách đá, chỉ tay xuống màn mây mù dưới thung lũng kinh hô: "Mọi người mau lại xem, đó là cái gì?" Mọi người vội vàng vây lại, nhìn theo hướng chỉ.

Chỉ thấy dưới thung lũng, một cái bóng mờ dài hơn mười mét, to hơn cả cái cối xay đá, đang cuộn mình ẩn hiện trong mây mù.

Hơn nữa, còn kèm theo những tiếng gầm vang như tiếng rồng ngâm!

Tất cả mọi người đều sững sờ, không ai bảo ai đều há hốc mồm, không thốt nên lời!

Vương Điềm Điềm rùng mình, vội chỉ huy anh quay phim hướng ống kính vào đám mây mù dưới thung lũng.

Và thế là, hàng triệu khán giả đang xem trực tiếp đều ngây người ra! "Vãi chưởng, tôi hoa mắt rồi sao?" "Đậu xanh rau muống!

Tôi thấy rồng thật kìa!" "Đây...

đây chẳng lẽ là Lục Sí Ngô Công mà Thiên Quan đại thần đã nói?" "Mẹ nó chứ, đây mà là rết sao?

Rõ ràng là một con rồng mà!" "Quỳ lạy Thiên Quan đại lão, đúng là bị ngài nói trúng rồi, trong thung lũng thực sự có rết biết bay!" "Các ông nói xem, sao Thiên Quan đại lão lại hiểu rõ như vậy, có khi nào ngài ấy từng đánh nhau với con rết khổng lồ này một trận rồi không?" Mặc dù chân diện mục của quái thú bị mây mù che khuất nhìn không rõ lắm, nhưng hầu như tất cả mọi người đều công nhận lời nói của Tô Thần. "Đừng hù tôi, người làm sao có thể đánh nhau với loại quái thú này!

Trừ khi anh ta lái Gundam, còn biết biến thân thành Ultraman!" "Lúc nãy mấy ông bảo mình chuyên ngành sinh vật học, còn nói rết không thể biết bay đâu rồi?" Phòng livestream vốn đang tranh cãi kịch liệt, trong nháy mắt đã thống nhất mặt trận.

Những cư dân mạng tự xưng chuyên gia sinh vật học từng giễu cợt Tô Thần giờ đây bị chỉ trích kịch liệt.

Ở phía bên kia, các thành viên đội khảo cổ trên đỉnh vách đá đều kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Thậm chí trong lòng mỗi người đều sinh ra một cảm giác áp bách không tên.

Đó là sự áp chế huyết mạch đến từ Lục Sí Ngô Công!

Khác với những người khác, trong lòng Thiếu tá Trần Kiến Binh ngoài chấn động còn có sự căng thẳng!

Khoảnh khắc này, ông ta rốt cuộc đã hiểu tại sao Tô Thần lại nhắc đi nhắc lại vài lần yêu cầu họ mang theo vũ khí hạng nặng.

Bởi vì con Lục Sí Ngô Công này, mẹ nó còn to hơn cả con trăn

khổng lồ nhất thế giới một vòng.

Khẩu súng trường trong tay ông ta, không biết có bắn thủng được lớp phòng ngự của quái thú này hay không!

Nghĩ đến đây, Trần Kiến Binh lo sốt vó, thầm cầu nguyện con quái thú đó đừng đi ra!

Có lẽ lời cầu nguyện của ông ta có tác dụng, hoặc có lẽ Lục Sí Ngô Công khinh thường việc truy kích những kẻ yếu ớt như họ.

Sau khi Lục Sí Ngô Công đảo vài vòng trong mây mù, bóng dáng nó dần biến mất vào nơi sâu thẳm.

Tiếng gào thét điếc tai cũng dần nhỏ đi rồi mất hẳn.

Thấy vậy, Trần Kiến Binh thở phào nhẹ nhõm, sau đó cảm thấy lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi từ bao giờ.

Sau khi Lục Sí Ngô Công biến mất, mọi người trên đỉnh vách đá reo hò như thể vừa từ cõi chết trở về.

Còn Ngô giáo thụ thì nhìn về phía thung lũng nơi con rết biến mất, thân hình run rẩy nhẹ.

Không phải vì sợ hãi, mà là vì quá kích động! "Trên đời này thật sự có sinh vật đột phá thuyết tiến hóa, tiến hóa theo một phương thức hoàn toàn mới!

Đây tuyệt đối là phát hiện lớn chấn động toàn thế giới!" Nghĩ đến đây, Ngô giáo thụ không kịp chờ đợi tìm đến Trần Kiến Binh, yêu cầu ông ta lập tức báo cáo lên cấp trên, đồng thời để cấp trên phái quân chi viện đến!

Nhất định phải bắt được con quái thú này, bất kể sống chết!

Trần Kiến Binh đương nhiên đồng ý, đối với ông ta, kiến trúc cổ có bị phá hủy hay không không quan trọng, quan trọng là ông ta phải

bảo vệ tốt cho các chuyên gia.

Con Lục Sí Ngô Công như vậy đã hoàn toàn vượt quá khả năng chịu đựng của tiểu đội ông ta!

Ông ta phải có thêm viện binh và nhiều vũ khí hạng nặng hơn!

Sở giáo thụ vẫn không muốn động dụng vũ khí hạng nặng, nhưng thấy con Lục Sí Ngô Công biến thái như vậy, ông biết vì an toàn của mọi người, dùng vũ khí hạng nặng trừ khử quái thú mới là lựa chọn an toàn nhất.

Thế là, ông thở dài nói: "Trần thiếu tá, tôi chỉ có một yêu cầu, lúc các anh ra tay có thể cố gắng tránh làm hư hại kiến trúc dưới đáy thung lũng không?" Trần Kiến Binh suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Đợi viện binh đến, tôi sẽ cố gắng dụ con quái vật đó ra khỏi đáy thung lũng." Lúc này, Vương Điềm Điềm đứng bên cạnh xen vào: "Dù sao viện binh cũng không đến ngay được, hay là hỏi Thiên Quan đại thần xem, ngài ấy chắc chắn biết nhiều thông tin hơn về Lục Sí Ngô Công.

Chẳng phải có câu biết người biết ta, trăm trận trăm thắng sao!" Sở giáo thụ nghe vậy mắt sáng lên, không kìm được cười nói: "Đúng rồi, sao tôi lại quên mất chuyện này." Nói xong, ông vội vàng đi đến trước ống kính livestream, vẫy vẫy tay. "Chào mọi người, tôi là Sở Mục Vân.

Chương 12

Thiên Quan Chúc Phúc tiên sinh, ngài có đang xem livestream không?

Tôi muốn thỉnh giáo ngài thêm về thông tin chi tiết của Lục Sí Ngô Công, không biết có tiện không." Sở giáo thụ vừa dứt lời, cư dân mạng lập tức bùng nổ.

Họ không ngờ Sở giáo thụ lại dùng kính ngữ với Thiên Quan đại thần, hơn nữa thái độ còn thấp như vậy!

Quan trọng hơn là khi nhắc đến Lục Sí Ngô Công, Sở giáo thụ dùng giọng điệu khẳng định!

Nghĩa là riêng tư ông chắc chắn đã thỉnh giáo qua Thiên Quan Chúc Phúc!

Sự tò mò của cư dân mạng đối với Thiên Quan Chúc Phúc đã đạt đến đỉnh điểm!

Mọi người đều đang đồn đoán thân phận thực sự của Thiên Quan Chúc Phúc là gì.

Có người nói ngài ấy là một đạo trưởng chân nhân ẩn cư thế ngoại, cũng có người nói ngài là nhà khảo cổ học nổi tiếng trong nước, thậm chí có thể đã từng khảo sát cổ mộ Bình Sơn từ lâu.

Mấy phút trôi qua, Thiên Quan Chúc Phúc vẫn chưa xuất hiện.

Sở giáo thụ thấy vậy hơi thất vọng, đang định cùng đội khảo cổ về doanh trại nghỉ ngơi thì trên màn hình livestream bỗng nhiên lướt qua một dòng bình luận được in đậm màu đỏ thẫm! "Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, nhưng Lục Sí Ngô Công là do dược khí tích tụ trong cổ mộ Bình Sơn nên mới dần lớn đến mức này.

Hơn nữa, trong cơ thể nó đã mọc ra nội đan, có thể mượn nội đan để thi triển nhiều thủ đoạn kỳ dị, còn có thể mượn nội đan hấp thụ dược khí để tu luyện.

Nếu cho nó thêm vài nghìn năm nữa, biết đâu thật sự có thể đột phá xiềng xích huyết mạch, trở thành Thái Âm Kim Ngô!" Thái Âm Kim Ngô là một trong sáu loại dị trùng thời Hồng Hoang, nhắc đến Thái Âm Kim Ngô chắc hẳn rất ít người biết.

Nhưng nếu nhắc đến Cửu Đầu Trùng, tin rằng rất nhiều người đều biết.

Mà Thái Âm Kim Ngô chính là chủng loại Hồng Hoang có thể sánh ngang với Cửu Đầu Trùng.

Đương nhiên, lời Tô Thần nói cũng chỉ là một khả năng chưa đến một phần vạn, gần như không tồn tại.

Bởi vì Thái Âm Kim Ngô khởi điểm đã là trình độ Thiên Tiên, với thực lực mà Lục Sí Ngô Công thể hiện trong Quỷ Thổi Đèn, đừng nói là vài nghìn năm, cho dù cho nó vài vạn năm e rằng cũng rất khó trưởng thành đến mức Thái Âm Kim Ngô!

Tuy nhiên!

Thực lực của Lục Sí Ngô Công cũng phải xem là so với ai, so với Thái Âm Kim Ngô thì tự nhiên là một trời một vực.

Nhưng nếu so với con người bình thường, thì đúng là mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Trong toàn bộ thế giới Quỷ Thổi Đèn, thực lực của Chá Cô Tiếu ít nhất cũng xếp trong top 5, thậm chí là top 3.

Thế mà một người mạnh mẽ như vậy, khi đối mặt với Lục Sí Ngô Công vẫn không làm gì được nó.

Tuyệt kỹ Khôi Tinh Thích Đấu của Bàn Sơn đá vào người Lục Sí Ngô Công cứ như gãi ngứa cho nó vậy.

Cuối cùng Chá Cô Tiếu phải nhờ vào thuốc nổ cùng với vận may cực lớn, thừa dịp Lục Sí Ngô Công nhả nội đan ra trị thương mới triệt để giết được con quái thú này.

Qua đó có thể thấy thực lực của Lục Sí Ngô Công hung hãn đến mức nào!

Vương Điềm Điềm thấy dòng bình luận này liền kích động hẳn lên. "Giáo thụ, Thiên Quan đại thần phát bình luận rồi!

Tôi biết ngay ngài ấy sẽ không ngồi yên mặc kệ mà!

Thiên Quan đại thần nhất định là một vị tiểu ca ca ngoài lạnh trong nóng!" Sở giáo thụ vội vàng dừng bước, nhận lấy máy tính bảng từ tay Vương Điềm Điềm.

Ông nhìn lời giải thích của Thiên Quan Chúc Phúc trên màn hình, kích động đến mức toàn thân run rẩy.

Trong cơ thể Lục Sí Ngô Công đã mọc ra nội đan?

Còn có nhiều thủ đoạn thần kỳ, thậm chí có thể mượn nội đan tu luyện?

Thấy những thông tin này, ánh mắt Sở giáo thụ đầy chấn động, vội vàng gọi Ngô giáo thụ và Trần Kiến Binh lại cùng thảo luận. "Cái gì?

Lục Sí Ngô Công tu luyện ra nội đan?" Trần Kiến Binh và Ngô giáo thụ nghe xong lời Sở Mục Vân, vẻ mặt đều chấn động, mồm há to đến mức nuốt trôi cả quả trứng vịt! "Cái này mẹ nó không phù hợp với khoa học chút nào!" Trần Kiến Binh gần như thốt ra câu đó.

Một con rết khổng lồ biết bay đã đủ dọa người rồi, bây giờ ngài

lại bảo con rết này còn tu luyện ra nội đan, biết đủ loại thủ đoạn thần kỳ?

Tuy nhiên, nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi thấy Lục Sí Ngô Công đảo lộn trong mây mù, dường như việc rết thành tinh cũng không phải là không thể chấp nhận!

So với sự kinh ngạc của Trần Kiến Binh, Ngô giáo thụ lại càng thêm kích động!

Ông lắc đầu, đưa ra quan điểm khác. "Khoa học vốn dĩ là môn học nghiên cứu những hiện tượng chưa biết, phát hiện những sự vật chưa biết!

Nghiên cứu một chuyện nhìn có vẻ không khoa học, bản thân nó đã là một loại khoa học rồi!" "Con Lục Sí Ngô Công ở Bình Sơn này nhất định đã xảy ra một cuộc đột biến gen cực kỳ kỳ diệu mới có được những điểm thần kỳ như vậy." Ngô giáo thụ càng nói càng kích động, hận không thể lập tức đi nghiên cứu Lục Sí Ngô Công ngay.

Trần Kiến Binh không có tâm thái tốt như ông ta, sau khi nghe được tình báo mới về Lục Sí Ngô Công, ông ta cau mày, quyết đoán nói: "Không được, con Lục Sí Ngô Công này quá đặc biệt, tôi phải nhanh chóng báo cáo lên trên!" Ngay khi đội khảo cổ đang thảo luận cách giải quyết Lục Sí Ngô Công và báo cáo lên cấp cao hơn, Tô Thần cũng đang ở nhà nhận được phần thưởng của hệ thống. "Đinh, chỉ điểm đội khảo cổ thành công, phần thưởng: Hắc Kim Cổ Đao!" Giây tiếp theo, một quầng sáng rơi vào tay Tô Thần.

Sau khi ánh sáng tan đi, lộ ra một thanh đao dài đen thui.

Hắc Kim Cổ Đao là vũ khí chuyên dụng của Tiểu Ca Trương Khởi Linh, được đúc từ thiên thạch ngoài hành tinh, sắc bén vô cùng, chém sắt như bùn!

Hơn nữa nó cực kỳ nặng, người bình thường đừng nói là múa đao, ngay cả cầm lên cũng thấy khó khăn.

Tiểu Ca có huyết mạch Kỳ Lân, cộng thêm thanh thần khí bảo đao này đã giúp anh ta đại triển thần uy trong vô số cổ mộ, trở thành một trong những điểm tựa lớn nhất của thế giới đạo mộ.

Tô Thần nắm lấy Hắc Kim Cổ Đao, tùy ý vung một cái.

Đao phong lăng lệ, cách xa mấy tấc đã trực tiếp chém đứt một tờ giấy A4! "Đao tốt!" Huyết mạch Kỳ Lân có rồi, Thiên Quan Ấn có rồi, bây giờ đến cả Hắc Kim Cổ Đao cũng có luôn!

Tô Thần cảm thấy nếu mình không đi đổ đấu vài cái cổ mộ thì thật có lỗi với bộ trang bị này!

Nhưng mà!

Đạo mộ luôn hiểm nguy, giống như mộ Bình Sơn nơi đội khảo cổ đang ở, con Lục Sí Ngô Công bên trong mạnh đến mức vô lý.

Ngay cả khi Tô Thần đã có bộ trang bị và tuyệt kỹ này, thực lực cứng chắc chắn mạnh hơn Chá Cô Tiếu một chút, nhưng nếu thật sự đối đầu trực diện với Lục Sí Ngô Công, ai sống ai chết vẫn chưa biết được!

Anh có thực lực, nhưng không có thiên mệnh nhân vật chính như Ngô Tà hay Hồ Bát Nhất.

Tuy không có ý định xuống mộ, nhưng Tô Thần lại thèm nhỏ dãi nội đan nghìn năm của Lục Sí Ngô Công.

Trong thế giới Quỷ Thổi Đèn, Chá Cô Tiếu vô tình nuốt được nội đan của Lục Sí Ngô Công, trực tiếp biến họa thành phúc, thực lực tăng vọt một đoạn dài, hơn nữa cũng không có di chứng gì!

Qua đó có thể thấy nội đan nghìn năm của Lục Sí Ngô Công mới

là thứ quý giá nhất ở Bình Sơn.

Đội khảo cổ đang nghỉ ngơi tại doanh trại dưới chân núi, cộng thêm việc phải họp kín nên phòng livestream tạm thời đóng cửa.

Tô Thần có chút buồn chán, liền lướt dạo trên nền tảng livestream.

Một lúc sau, anh bỗng thấy một gương mặt quen thuộc. "Chào mọi người, mình là Tiểu Tiểu Oánh!

Hôm nay giới thiệu với mọi người là báu vật trấn quán của bảo tàng Kinh Thành, Gương đồng họa tiết thú!" "Chiếc gương đồng này có kiểu dáng độc đáo, mặt sau có họa tiết hình thú sống động như thật, là một cổ vật cấp quốc bảo cực kỳ hiếm có." "Hôm nay cũng khá may mắn, đúng lúc gặp triển lãm Gương đồng họa tiết thú, mọi người có thể chiêm ngưỡng rồi." Nữ streamer này tên là Tiểu Tiểu Oánh, nhãn dán là sinh viên khoa khảo cổ, streamer thuyết minh cổ vật.

Tiểu Tiểu Oánh nói xong liền chuyển hướng ống kính, nhắm vào tủ kính trưng bày Gương đồng họa tiết thú ở giữa sảnh triển lãm.

Mặc dù Tiểu Tiểu Oánh thuyết minh rất nỗ lực, nhưng bình luận trong phòng livestream của cô lại ít đến thảm hại, số người xem trực tuyến thậm chí còn chưa phá nổi con số một trăm!

Tô Thần sau khi nhìn thấy nữ streamer này, trên mặt lộ ra một vẻ kinh ngạc. "Đây chẳng phải là Từ Tiểu Oánh sao, sao cô ấy lại làm streamer thế này?!" "Hơn nữa, ngoài đời cô ấy rất xinh đẹp mà, còn là hoa khôi của Đại học Kinh Thành.

Nhưng sao lúc này nhìn qua màn hình lại thấy rất bình thường?" Từ Tiểu Oánh là sinh viên khoa khảo cổ Đại học Kinh Thành, là bạn thân của Triệu Tử Nguyệt và Trương Đan Đan, còn cùng thuê một căn nhà đứng tên Tô Thần.

Tô Thần và cô ấy không thân lắm nhưng dù sao cũng đã gặp vài

lần, biết nhan sắc ngoài đời của cô ấy đẹp hơn hiện tại rất nhiều.

Suy nghĩ một chút, Tô Thần đại khái đoán được nguyên nhân.

Ước chừng là vì cô ấy không muốn dựa vào nhan sắc để giành chiến thắng, muốn dùng thực lực để thu hút người xem, nên đã cố tình dùng phần mềm làm đẹp để tự kéo thấp nhan sắc của mình xuống. "Cô nàng này đúng là bướng bỉnh thật..." Tô Thần mỉm cười nhạt, suy nghĩ một chút rồi tùy tay gửi một dòng bình luận.

Chương 13

Thiên Quan Chúc Phúc: 【Cái gương này không gọi là Gương đồng họa tiết thú, nó gọi là Tứ Tượng Trấn Quan Kính, là thứ mà các địa sư cổ đại chuyên dùng để trấn áp hung thi ác sát trong quan tài đấy! 】 Cái gọi là Tứ Tượng chính là bốn đại thần thú Chu Tước, Huyền Vũ...

Trong thế giới Quỷ Thổi Đèn, Vương Bàn Tử từng thấy một chiếc Tứ Tượng Trấn Quan Kính trên một chiếc quan tài, thói tham tiền của hắn trỗi dậy, muốn lén cạy Tứ Tượng Trấn Quan Kính đem bán lấy tiền.

Ai ngờ vừa tháo gương ra, quan tài liền chấn động dữ dội, như thể có thứ gì đó khủng khiếp sắp thoát ra ngoài.

Vương Bàn Tử bị dọa sợ chết khiếp, vội vàng đặt gương trở lại, thứ bên trong quan tài mới bị trấn áp lần nữa, khôi phục bình tĩnh!

Sau khi Tô Thần gửi dòng bình luận này, Từ Tiểu Oánh liền nhìn thấy ngay lập tức.

Sau khi nhìn rõ nội dung, cô không khỏi ngẩn ra, vô thức hỏi: "Tứ Tượng Trấn Quan Kính...

địa sư là ý gì, cổ đại có nghề này sao?" Thiên Quan Chúc Phúc: "Địa sư còn gọi là địa khí tông sư, thời cổ đại chuyên tìm kiếm long mạch phong thủy để xây dựng cung điện mộ táng cho vương công quý tộc.

Họ vừa giỏi xem thiên tinh, thẩm địa mạch, vừa am hiểu nhiều thuật âm dương cấm kỵ.

Nếu tôi không đoán nhầm, chiếc Tứ Tượng Trấn Quan Kính này là

đội khảo cổ tìm thấy trên nắp quan tài.

Hơn nữa chiếc gương này chắc chắn được khảm ở đầu quan tài, đối diện với đỉnh đầu của người chết!" Từ Tiểu Oánh nhìn thấy đoạn chat này thì sững người thêm lần nữa.

Cô không chỉ là hoa khôi mà còn là một học bá, rất nhiều tài liệu khảo cổ đều được lưu trữ trong não cô.

Mà lời người dùng mạng này nói lại giống hệt như tình hình được ghi chép trong tài liệu!

Ban đầu đội khảo cổ thực sự đã tìm thấy chiếc gương đồng này ở đầu quan tài!

Chẳng lẽ chiếc gương này đúng như lời người này nói, thực sự là gương trấn quan?

Chưa kịp để Từ Tiểu Oánh nghĩ thông suốt, cô phát hiện vị cư dân mạng này lại gửi thêm một dòng bình luận nữa. 【Còn nữa, khi đội khảo cổ khai quật, trong quan tài chắc chắn không có thi thể hay xương cốt phải không?

Nếu không, họ mạo muội tháo gương trấn quan xuống, hung thi ác sát trong quan tài đã sớm giết sạch họ rồi. 】 Nghe thấy câu này, Từ Tiểu Oánh lộ vẻ kinh hãi.

Bởi vì những gì người này nói giống hệt như những gì được ghi chép trong tài liệu nội bộ của giới khảo cổ!

Đội khảo cổ đúng là không tìm thấy xương cốt của người chết, hơn nữa hiện trường mộ thất rất hỗn loạn, dường như từ rất lâu trước đây đã có người đột nhập vào.

Bên trong nhiều cổ vật có giá trị đều bị phá hoại, thứ duy nhất còn sót lại chính là chiếc gương đồng này.

Từ Tiểu Oánh thần sắc kích động, giọng điệu cũng vô thức trở nên cung kính: "Ngài... ngài nói có thật không?

Chiếc gương này thực sự dùng để trấn áp hung thi ác sát thời cổ đại sao?" Từ Tiểu Oánh đợi hồi lâu cũng không thấy câu trả lời.

Sau khi lướt xem danh sách người xem trực tuyến, cô mới phát hiện vị cao nhân tên Thiên Quan Chúc Phúc kia đã rời đi từ lâu.

Cùng lúc đó, cô cũng kinh ngạc phát hiện phòng livestream bỗng nhiên tràn vào rất nhiều người.

Bình luận cũng từ lèo tèo hai ba dòng trực tiếp phủ kín màn hình! "Tôi vừa mới đến, Thiên Quan đại thần đâu rồi?" "Nghe nói Thiên Quan đại lão ở đây, tôi không ngừng nghỉ phi thẳng qua luôn, Thiên Quan đại lão nhìn vào đây này, em là fan trung thành nhất của ngài!" "Thiên Quan đại thần, giảng tiếp cho chúng tôi về Lục Sí Ngô Công đi, cảm giác con rết đó sắp thành tinh rồi, thực lực biến thái quá!" "Đại lão, Sở giáo thụ đã mời mấy lần rồi, ngài thực sự không định gia nhập đội khảo cổ quốc gia sao?" "Hỏng bét, Thiên Quan đại lão hình như đi rồi." "Hu hu hu, mình lại đến muộn sao, cảm giác như mình vừa bỏ lỡ cả một kho báu vậy!" Bình luận cuồng nhiệt tràn ngập màn hình, cùng với con số người xem trực tuyến đang không ngừng tăng lên, sắp sửa phá vỡ mốc mười nghìn người, trực tiếp khiến Từ Tiểu Oánh nhìn đến ngây người. 【Thiên Quan Chúc Phúc】 rốt cuộc là ai?

Tại sao lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy?

Ngay cả Sở giáo thụ còn đích thân mời anh ta gia nhập đội khảo cổ quốc gia?

Nhìn thấy những bình luận này, mặt Từ Tiểu Oánh đầy vẻ chấn động.

Cô từ nhỏ đã thích cổ vật, cũng thích khảo cổ.

Sau khi lên đại học, cô không chút do dự chọn khoa khảo cổ.

Hơn nữa cô còn chưa tốt nghiệp đã lập một phòng livestream thuyết minh cổ vật, đơn thuần chỉ muốn cống hiến một phần sức lực cho sự nghiệp khảo cổ.

Ngoài ra, bình thường cô cũng theo dõi livestream của đội khảo cổ.

Chỉ là thời gian qua bài vở hơi nặng, bận bịu mấy ngày không xem.

Chẳng lẽ... trong mấy ngày qua đã xảy ra chuyện gì mà mình không biết sao?

Từ Tiểu Oánh nghĩ đến đây liền vội vàng lôi điện thoại ra, hỏi han các bạn cùng khoa trong nhóm WeChat.

Sau khi bạn học giải thích vài câu, liền gửi thẳng cho cô một link video.

Đây là video quay lại buổi livestream của đội khảo cổ trong mấy ngày qua.

Cô nhìn Thiên Quan Chúc Phúc trong video mỗi khi lên tiếng chỉ điểm đều có thể xoay chuyển tình thế, hơn nữa kiến thức thể hiện ra vô cùng uyên bác, không khỏi khâm phục sát đất. "Không ngờ Thiên Quan Chúc Phúc lại lợi hại như vậy!

Đúng là cao nhân cấp đại thần!" Xem xong video, trong lòng Từ Tiểu Oánh có chút hối hận.

Hối hận vì mình đã bỏ lỡ cơ hội kéo gần quan hệ với cao nhân để trao đổi kiến thức khảo cổ và cổ vật!

Từ Tiểu Oánh đợi hồi lâu cũng không thấy Thiên Quan Chúc Phúc xuất hiện.

Cô bất lực thở dài, chỉ đành thu xếp lại tâm trạng, tiếp tục thuyết

minh về quốc bảo gương đồng cho mọi người trong phòng.

Đương nhiên!

Lần này cô bỏ qua cái tên chính thức đã định, trực tiếp dùng cái tên Tứ Tượng Trấn Quan Kính để gọi chiếc gương đồng.

Phong cách livestream của Từ Tiểu Oánh và Vương Điềm Điềm là hai loại hoàn toàn khác nhau.

Vương Điềm Điềm gần gũi hơn, được gọi là mối tình đầu quốc dân.

Còn cô thì chuyên nghiệp hơn, những thông tin, sự tích về cổ vật đều nằm lòng trong lòng bàn tay.

Hàng vạn khán giả đến vì Thiên Quan Chúc Phúc dần dần bị phong cách livestream của cô thu hút, phần lớn đều ở lại.

Một streamer nhỏ vô danh, chỉ vì Thiên Quan Chúc Phúc ghé thăm một lần mà trực tiếp trở thành streamer tầm trung với lượng người xem đột phá mười nghìn người.

Chuyện này nhanh chóng lan truyền trên nền tảng livestream, vô số nữ streamer ghen tị đến đỏ mắt.

Họ hận không thể biến mình thành Từ Tiểu Oánh, thành kẻ may mắn được Thiên Quan đại thần để mắt tới!

Thế nhưng, Thiên Quan Chúc Phúc sau đó không còn xuất hiện nữa, khiến vô số nữ streamer muốn ké nhiệt độ đều phải buồn bã thất vọng. ...

Tô Thần thoát khỏi phòng livestream của Từ Tiểu Oánh, bụng bỗng kêu lên ùng ục.

Sau khi dung hợp huyết mạch Kỳ Lân, sức ăn của anh cũng tăng gần gấp đôi so với trước kia, thường xuyên chưa đến bữa đã thấy đói.

"Trời đất bao la, ăn cơm là lớn nhất!

Đi lấp đầy cái bụng rồi tính tiếp!" Tô Thần tùy ý thay một chiếc áo khoác, lái xe đến một quán ăn Hồ Nam có vị khá ngon.

Một mình ăn đến mồ hôi nhễ nhại, gần ba giờ chiều mới thỏa mãn trở về nhà.

Nằm trên ghế sofa phòng khách, Tô Thần lôi điện thoại ra, theo thói quen xem phòng livestream của đội khảo cổ trước.

Thấy đội khảo cổ vẫn chưa bắt đầu phát sóng, anh có chút thất vọng.

Mấy ngày nay, việc "vặt lông" đội khảo cổ khiến anh sắp nghiện mất rồi!

Anh tùy ý bấm vào một phòng của nữ streamer tên là 'Thỏ Thỏ Dễ Thương Quá Đi'. "Vãi thật, em gái ơi, rèm cửa sau lưng em bị méo rồi kìa!

Em đã nắm giữ được sức mạnh không gian rồi thì sao không đi báo đáp tổ quốc đi, còn ở đây làm streamer nhỏ làm gì?" Tô Thần vừa vào đã buông một câu độc miệng.

Theo lệ thường, tiếp theo sẽ là dịch vụ trọn gói cấm ngôn và kích khỏi phòng của streamer.

Chỉ có điều lần này, Tô Thần đợi mãi mà không bị kích.

Chương 14

"Ơ, mấy nữ streamer này thay tính đổi nết rồi à, hay là đã bị mình mắng cho đến mức có sức đề kháng rồi?" Tô Thần không nghĩ ra, đang định độc miệng thêm câu nữa.

Lại nghe thấy nữ streamer dùng giọng điệu nũng nịu trả lời: "Chào mừng Thiên Quan đại thần của chúng ta vào phòng livestream!

Thiên Quan đại thần, em là fan của anh đấy, nếu anh không thích dùng filter làm đẹp thì em tắt ngay đây ạ." Sau khi tắt filter làm đẹp... "Thôi, em cứ bật lên đi." Quá đau mắt, ngay cả một chiến thần bàn phím từng thấy qua sóng gió như Tô Thần cũng không chịu nổi, dứt khoát chọn rút lui.

Từ khi anh trở thành chiến thần bàn phím tung hoành trên nền tảng livestream đến nay, đây là lần đầu tiên phải chịu thua!

Thật không thể nhịn nổi!

Tô Thần lướt xem hồi lâu mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra hai ngày nay anh chỉ điểm đội khảo cổ, danh tiếng càng ngày càng lớn, fan cũng càng ngày càng nhiều.

Đặc biệt là ban ngày, mấy dòng bình luận anh tùy ý gửi trong phòng livestream của Từ Tiểu Oánh đã trực tiếp đưa cô từ một streamer vô danh trở thành streamer tầm trung có lượng người xem phá mốc mười nghìn.

Các streamer nhỏ trên nền tảng đều ghen tị không thôi, đặc biệt là nhiều nữ streamer tự thấy nhan sắc cũng ổn đều đang tìm mọi cách để Tô Thần vào phòng livestream của mình!

Chỉ cần Tô Thần chịu vào, đừng nói là bị mắng vài câu, dù có bị

đấm vài cái cũng cam lòng!

Dù sao đau đớn chỉ là nhất thời, tiền bạc mới là vĩnh cửu!

Cho nên các nữ streamer này bị Tô Thần mắng chẳng những không giận mà ngược lại còn thầm vui mừng, hận không thể để anh mắng thêm vài câu.

Ngoài ra, những nữ streamer trước đây từng cấm ngôn và kích【Thiên Quan Chúc Phúc】 khỏi phòng thì giờ đây ai nấy đều hối hận đến xanh ruột. ... "Không thấy các nữ streamer 'anh anh anh' nữa, vậy mình mắng người còn thú vị gì nữa!" Tô Thần buồn bực không thôi, quay lại giao diện chính lại thấy vô số nữ streamer gửi tin nhắn riêng đến.

Chỉ trong vài phút, số lượng tin nhắn đã lên đến hàng nghìn.

Bấm vào xem, chao ôi, toàn là ảnh mát mẻ của các nữ streamer. "Coi tôi là loại người gì vậy, ngực không có được mấy lạng thịt mà cũng bày đặt khoe mẽ sao?" Tô Thần nổi giận, ngay lập tức tắt thiết lập tin nhắn riêng, trực tiếp từ chối nhận mọi tin nhắn.

Anh vừa mới thiết lập xong, chuông điện thoại bỗng nhiên reo lên. "Hu hu hu~ May quá, cuối cùng cũng gọi được rồi.

Anh chủ nhà ơi, cứu mạng với!!!" Tô Thần sững người, nhìn hiển thị cuộc gọi thì thấy là nhóm Triệu Tử Nguyệt. "Tử Nguyệt, em đừng gấp, có chuyện gì cứ từ từ nói, các em xảy ra chuyện gì rồi?" "Tụi em bị kẹt trong thang máy rồi!

Nhấn nút khẩn cấp không có phản ứng.

Hơn nữa dù gọi số nào cũng không được, tụi em thử nãy giờ, chỉ có điện thoại của anh là gọi được thôi..." Chỉ có điện thoại của mình là gọi được?

Tô Thần nghe vậy thì sững người, tiếp đó cảm thấy hình xăm Kỳ

Lân sau lưng nóng lên một hồi.

Anh khẽ nhíu mày, vội vàng đứng dậy vào phòng ngủ mở ngăn kéo ra.

Quả nhiên!

Chiếc Phát Khâu Ấn trong ngăn kéo đang tỏa ra một luồng sáng nhạt.

Tô Thần đoán chắc là Phát Khâu Ấn đã phát huy tác dụng, khắc chế được tà túy đang nhắm vào anh.

Tiếp đó, anh nhớ lại hồi sáng khi ở chỗ Triệu Tử Nguyệt đã cảm nhận được hơi lạnh.

Lúc đó anh đã thấy không ổn, giờ thì quả nhiên xảy ra chuyện. "Tiểu ca ca, có thể phiền anh thông báo cho quản lý khu chung cư để họ cử người đến sửa thang máy được không ạ." "Yên tâm, anh gọi điện ngay đây!" "Hô, vậy tụi em yên tâm rồi." Tô Thần cúp điện thoại, dứt khoát cầm lấy Phát Khâu Ấn trong ngăn kéo!

Khu chung cư này có mấy căn hộ đều là của anh, cũng không nhiều, chỉ khoảng mười mấy hai mươi căn thôi!

Nếu ở đây có người chết, sau này làm sao cho thuê kiếm tiền được nữa?

Đã là tà túy không có mắt, anh không ngại tiễn nó một đoạn để giúp nó siêu thoát! ...

Đêm đen gió cao.

Trong khu chung cư vạn vật lặng thinh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Ánh mắt Tô Thần hơi ngưng lại, ngẩng đầu nhìn tòa nhà nơi bọn Triệu Tử Nguyệt đang ở.

Chỉ thấy bầu trời đêm trên đỉnh tòa nhà mây đen dày đặc, hiện lên

vẻ quỷ khí sâm sâm. "Quả nhiên là gặp phải tà túy rồi!" Tô Thần gật đầu, rảo bước đi vào trong tòa nhà.

Thang máy của tòa nhà lớn đang dừng im lìm giữa tầng tám và tầng chín, nhấn nút cũng không có phản ứng.

Tô Thần cười lạnh một tiếng, quay người đi thang bộ.

Một hơi leo lên đến tầng chín, nhiệt độ xung quanh cũng ngày càng thấp.

Đặc biệt là càng gần tầng chín, càng có thể nghe thấy một tràng tiếng hát hí khúc như có như không.

Tiếng hát đó thê lương thảm thiết, nghe mà thấy rợn người.

Tuy nhiên loại huyễn thuật sơ cấp này không có bất kỳ tác dụng nào đối với Tô Thần.

Dù là Phát Khâu Ấn hay huyết mạch Kỳ Lân đều có thể khắc chế hoàn mỹ.

Bước chân Tô Thần kiên định, bước lên tầng thứ chín.

Xoẹt xoẹt xoẹt~ Ngay lập tức, đèn hành lang tầng chín đều vụt tắt.

Tiếp đó, một luồng sáng chiếu xuống trước cửa thang máy.

Ở đó có một người phụ nữ đang đứng.

Người phụ nữ mặc một bộ đồ diễn hí khúc màu đỏ rực, đang quay lưng về phía Tô Thần, u u hát: "Chàng ở nơi vui vẻ, thiếp chốn đoạn trường sầu..." Giọng điệu thê thảm, cứ như có ai đó đang dùng móng tay cào vào tấm gỗ, nghe cực kỳ khó chịu.

Nếu là người bình thường nhìn thấy cảnh này, không bị dọa chết tươi thì chắc cũng bị dọa cho ngất xỉu.

Tô Thần có Phát Khâu Ấn trong tay, không hề bị ảnh hưởng.

Anh bĩu môi, thản nhiên nói: "Cái giọng vịt đực này của cô không hợp làm ca sĩ đâu, đừng hát nữa!" Bỗng nhiên~ Tiếng người phụ nữ im bặt, cô ta không quay đầu lại, chỉ u u than thở: "Lang quân đã không thích, nô gia xin nhảy một điệu cho lang quân xem vậy..." "Cũng được, vậy làm một đoạn nhảy Disco nhé!" Chuyện này...

Ước chừng con tà túy này cũng không ngờ Tô Thần lại không đi theo kịch bản, lập tức ngẩn người tại chỗ. "Sao thế, chẳng lẽ không biết?

Nhảy 'Tân Bảo Đảo' hay 'Yến Thỉnh Tứ Phương' có biết không?" "Nô gia..." Tô Thần giơ tay ngắt lời, thiếu kiên nhẫn nói: "Cái này cũng không biết, cái kia cũng không biết, cô làm quỷ kiểu gì thế hả?!" Người phụ nữ dường như bị chọc giận, thân hình không ngừng run rẩy!

Dưới lớp áo hí khúc đỏ rực, từng miếng huyết nhục kèm theo máu tươi đầm đìa rơi xuống lã chã.

Chẳng mấy chốc, máu tươi đã nhuộm đỏ cả tầng lầu.

Người phụ nữ chậm rãi quay người lại.

Má cô ta trắng bệch như giấy, không có mắt và mũi.

Trên cái miệng duy nhất còn bôi loại son đỏ tươi như máu!

Cái đầu khi xoay chuyển phát ra tiếng rắc rắc giòn tan, tưởng như giây tiếp theo sẽ rơi xuống. "Lang quân à, chàng nhìn xem thiếp bây giờ giống người hay giống quỷ?" Người phụ nữ không mặt u u hỏi.

Nghe câu này, Tô Thần cười lạnh trong lòng.

Anh trước đây từng nghe người già kể, phàm là đi đường đêm gặp phải tà túy quỷ mị mà đối phương hỏi câu như vậy thì tuyệt đối đừng trả lời trực tiếp, bởi vì dù bạn trả lời giống người hay giống quỷ đều sẽ bị chúng đeo bám.

Câu trả lời tốt nhất nên là: 'Hành thiện tích đức tức là người, tác ác đa đoan chính là quỷ!'.

Trả lời như vậy mới có thể tránh khỏi sự dây dưa của quỷ mị tà túy.

Chỉ là...

Tô Thần không sợ những thứ này, lập tức mắng mỏ: "Ta thấy ngươi giống cái chày gỗ ấy!

Chương 15

Đêm hôm không lo ngủ nghê, đúng là thiếu đòn!" Lời vừa ra khỏi miệng, trong hành lang nổi lên từng trận âm phong!

Người phụ nữ không mặt tức giận điên người, phát ra một tràng cười lạnh rợn người.

Tiếp đó, Tô Thần thấy cô ta dùng tay ôm lấy cái đầu của chính mình, rắc một tiếng vặn nó xuống.

Cái đầu bị vặn xuống đó vẫn đang cười lạnh điên cuồng.

Một cái miệng đỏ lòm há hốc ra tận mang tai.

Bên trong miệng còn có vô số dòi bọ đang ngoe nguẩy.

Tô Thần bĩu môi, thong thả nói: "Ta cứ tưởng ngươi lợi hại thế nào, hóa ra chỉ có vậy?" "Thiếu gia ta năm tuổi đã ngủ đêm ở nghĩa địa, còn thèm sợ ngươi sao?" Tô Thần nói xong, trực tiếp sải bước đi về phía người phụ nữ không mặt.

Đồng thời, anh lấy chiếc Phát Khâu Ấn trong túi ra cầm trên tay.

Tiếng cười lạnh của người phụ nữ không mặt càng thêm thê lương, nhiệt độ trong tầng lầu hạ xuống cực hạn, trên tường kết lên một lớp sương trắng mỏng.

Nhưng mà!

Ngay khoảnh khắc Tô Thần đưa Phát Khâu Ấn ra, chiếc ấn bỗng nhiên tỏa ra một luồng sáng mạnh!

Sau khi luồng sáng chiếu rọi, tất cả huyễn cảnh trong nháy mắt tan biến!

Người phụ nữ không mặt trước cửa thang máy bỗng nhiên 'bành'

một tiếng, phồng lên thành một khối thịt cầu, sau đó nổ tung, lộ ra diện mạo thật sự.

Người phụ nữ không mặt này căn bản không phải phụ nữ gì cả, chân thân của nó thực chất là một con lão quỷ lâu năm.

Da mặt con lão quỷ này nhăn nheo dúm dó lại với nhau, thân hình còng xuống, cao chưa đầy một mét.

Tô Thần nhìn rõ xong thì sững người một lát, không nhịn được thốt lên: "Bảo ngươi giống cái chày gỗ, ngươi đúng là cái chày gỗ thật!" Sau khi lộ ra chân thân, lão quỷ vẻ mặt kinh hoàng, quay đầu muốn bỏ chạy.

Tô Thần đã sớm đề phòng, cười lạnh một tiếng trực tiếp giơ Phát Khâu Ấn trong tay lên!

Ông ông ông~ Bị thần quang của Phát Khâu Ấn chiếu vào, thân hình vốn đã nhỏ bé của lão quỷ càng thêm teo tóp.

Chỉ trong vài giây, nó thu nhỏ lại chỉ còn hai ba mươi phân.

Nó vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ, khóc lóc thảm thiết: "Đại tiên tha mạng...

đại tiên tha mạng ạ!" Tô Thần không hề lay chuyển, cầm Phát Khâu Ấn tiến lại gần lão quỷ thêm vài bước.

Con lão quỷ đó vẻ mặt đau đớn, vội vàng dập đầu lia lịa cầu xin. "Đại tiên... tiểu nhân trước giờ chưa từng hại người, đại tiên hãy nể tình tiểu nhân mới phạm lỗi lần đầu mà tha cho tiểu nhân đi ạ..." Tô Thần suy nghĩ một chút, hơi dời Phát Khâu Ấn ra một chút, lạnh giọng hỏi: "Ngươi thực sự chưa từng hại người sao?" Lão quỷ thấy vậy thầm thở phào một hơi, vội vàng trả lời: "Hoàn toàn xác thực, tiểu nhân sống trong cổ mộ núi Yến ngoài thành, chưa bao giờ hại người.

Cho đến hôm qua, vô tình bị mấy đứa con gái làm nghi thức triệu

hồi đến đây, mới nảy sinh ác niệm." Tô Thần xua tay, cắt đứt lời kể lể khóc lóc liên miên không dứt của lão quỷ. "Mộ cổ Yến Sơn?" "Nơi đó có một khu mộ cổ rất lớn, chôn sâu dưới lòng đất không ai hay biết.

Tiểu nhân chỉ là một cô hồn dã quỷ, những năm trước thường luẩn quẩn trong rừng sâu núi thẳm, cho đến gần đây mới định cư tại khu mộ cổ đó." Khi lão quỷ nhắc đến mộ cổ Yến Sơn, trong đôi mắt đục ngầu lộ ra một tia tinh quang, vội vàng nói tiếp: "Đại tiên, trong khu mộ đó có rất nhiều trân bảo, nếu đại tiên cần lấy bảo vật, tiểu nhân có thể dẫn đường!" Tô Thần nghe vậy thì bật cười ha hả: "Ngươi giả thần giả quỷ thành thạo như vậy, mà còn dám nói mình lần đầu hại người sao?

Quỷ quyệt liên miên, ngươi tưởng ta sẽ tin ngươi chắc?!" Nói đoạn, Tô Thần dứt khoát giơ cao Phát Khâu Ấn.

Thần quang trên ấn tỏa ra rực rỡ, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã trực tiếp khiến lão quỷ hóa thành tro bụi!

Làm xong tất cả, Tô Thần xoa cằm trầm tư: "Yến Sơn nằm ở ngoại ô phía Tây kinh thành, chẳng lẽ nơi đó thực sự có một quần thể mộ táng không ai biết đến?!" Tô Thần không thiếu tiền, đối với vàng bạc châu báu trong mộ cũng chẳng mấy hứng thú.

Tuy nhiên, anh vẫn ghi nhớ thông tin về mộ cổ Yến Sơn này, biết đâu tương lai sẽ có lúc dùng đến.

Lão quỷ vừa bị diệt, thang máy lập tức khôi phục bình thường, nhưng vẫn bị kẹt giữa tầng tám và tầng chín, không lên cũng chẳng xuống.

Tô Thần gọi điện cho ban quản lý tòa nhà, những việc sau đó cứ để họ xử lý.

Đợi đến khi anh về tới nhà đã gần một giờ sáng!

Dù là lần đầu trực diện tà túy nhưng Tô Thần lại bình tĩnh đến lạ thường.

Hơn nữa sau khi trải qua chuyện này, anh nhận ra lũ quỷ quái tà túy cũng chỉ đến thế mà thôi.

Người sợ quỷ ba phần, quỷ sợ người bảy phần!

Như lão quỷ lúc nãy, nếu nó thực sự đủ mạnh thì đã trực tiếp ra tay giết người cho tiện, chính vì quá yếu nên mới phải giả thần giả quỷ để hù dọa.

Tô Thần tinh thần phấn chấn, có chút mất ngủ.

Anh bèn mở game Liên Quân đánh bảy tám ván, trực tiếp hạ gục đối thủ đến mức trời đất tối tăm, khiến cả bọn đối phương tập thể "mất trí" mới chịu dừng tay.

Một đêm không chuyện.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Tô Thần cầm điện thoại lên xem, phát hiện có khá nhiều tin nhắn Wechat.

Đều là Triệu Tử Nguyệt gửi tới, nói lời cảm ơn ơn cứu mạng vân vân, còn bảo ba người họ muốn mời Tô Thần đi ăn cơm, hỏi anh khi nào rảnh.

Tô Thần suy nghĩ một chút rồi soạn tin nhắn trả lời: "Ăn cơm thì không cần đâu, sau này các cô nhớ đừng có chơi mấy trò gọi hồn bậy bạ nữa!" Tin nhắn vừa gửi đi không lâu, Triệu Tử Nguyệt đã phản hồi ngay: "Trời đất, sao anh biết hôm kia tụi em chơi trò Bút Tiên?

Hôm qua em đâu có nói với anh đâu, đúng là thần thật rồi!" Tô Thần đáp: "Các cô bị hàng xóm phàn nàn đấy biết không, đêm hôm không ngủ còn nghịch ngợm cái gì!" "Tiểu ca ca yên tâm, sau này tụi em chắc chắn không dám chơi bừa nữa!" Đêm hôm kia đèn trong phòng hỏng hết, tối qua lại bị kẹt trong thang máy.

Ba cô nàng Triệu Tử Nguyệt dù có chậm chạp đến đâu cũng nhận ra điều bất thường, trong lòng đều thấy sờ sợ, đâu còn dám chơi linh tinh nữa.

Tô Thần không để tâm chuyện này, vẫn ra ngoài chạy bộ như thường lệ rồi tiện tay mua bữa sáng.

Vừa về nhà đang gặm bánh bao, Triệu Tử Nguyệt lại gửi thêm một tin nhắn. "Anh có thích khảo cổ không?

Em với Tiểu Oánh lát nữa định đến bảo tàng làm livestream, anh có muốn đi cùng không?" Xem tin nhắn, Tô Thần khựng lại một chút.

Thành thật mà nói, anh cũng muốn tận mắt đến bảo tàng xem thử.

Thế giới này lịch sử văn hóa bị đứt đoạn, những đồ sứ hay đồ đồng xanh vốn rất thường thấy ở kiếp trước thì ở đây đều là bảo vật cực kỳ hiếm có.

Thường thì cứ đào lên được một món là các phương tiện truyền thông lớn sẽ thay nhau đưa tin trên đầu trang suốt mấy ngày.

Chẳng hạn như tấm Tứ Tượng Trấn Quan Kính hôm qua, ở kiếp trước tối đa chỉ được tính là văn vật cấp hai, vậy mà ở thế giới song song này lại trực tiếp trở thành bảo vật trấn quán của bảo tàng!

Tô Thần không nhịn được thầm nghĩ, nếu đưa cho họ hai chiếc mặt nạ vàng của Tam Tinh Đôi, cây thần bằng đồng, đỉnh Tư Mẫu Mậu thời Thương hay Tứ Dương Phương Tôn, chẳng phải cả nước sẽ ăn mừng, trực tiếp tổ chức lễ hội phục hưng văn hóa cho toàn dân nghỉ lễ luôn sao!

Tuy nhiên, cân nhắc một hồi, Tô Thần vẫn khéo léo từ chối lời mời của Triệu Tử Nguyệt.

Việc quan trọng nhất lúc này là "vắt sữa" đội khảo cổ, đồng thời phải luôn cẩn thận kẻo họ bị tiêu diệt sạch, nếu không hệ thống sẽ

chẳng cấp phần thưởng nữa, lúc đó anh có khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc. "A, anh không đến thì thật đáng tiếc, bảo tàng hôm nay triển lãm một lô văn vật vừa mới khai quật đấy." Tô Thần nhìn tin nhắn, tùy ý trả lời: "Dù sao Từ Tiểu Oánh chẳng phải sẽ livestream sao, lúc đó tôi vào phòng livestream của cô ấy xem là được!" "À, cũng đúng nhỉ.

Được rồi, để em gửi số phòng livestream của Oánh Oánh cho anh!" Gửi xong tin nhắn này, một lúc sau Triệu Tử Nguyệt đã gửi link phòng livestream của Từ Tiểu Oánh qua.

Tô Thần đương nhiên biết phòng livestream của cô, không chỉ biết mà còn từng vào chỉ điểm.

Có điều... lúc đó anh dùng tài khoản Thiên Quan Chúc Phúc, giờ mà lại dùng nó vào phòng Từ Tiểu Oánh thì hơi gây chú ý.

Đặc biệt Từ Tiểu Oánh còn là người thuê nhà của anh, liên quan quá sâu dễ bị người có tâm để ý.

Tô Thần xoa cằm suy tính một lát, cuối cùng nảy ra một ý hay.

Anh chuẩn bị đăng ký một tài khoản phụ để xem livestream!

Tục ngữ nói rất đúng, đi đêm có ngày gặp ma, bảo mệnh phải dùng acc phụ!

Lập một cái acc phụ, "Kiện đấu sĩ" Tô Thần anh đây lại có thể tái xuất giang hồ tiếp tục quậy phá!

Nói là làm!

Tô Thần mở nền tảng livestream, các bước đăng ký đều xong xuôi, đến lúc đặt tên thì mắc chứng khó lựa chọn.

Do dự hồi lâu, anh nhớ lại lão quỷ giết tối qua, không kìm được lầm bầm: "Mình cũng coi như là hàng yêu trừ ma, kế thừa di chí của

Cửu thúc rồi, hay là gọi là —— Truyền nhân Cửu thúc!" Nhập xong biệt danh, Tô Thần theo thói quen lướt qua mấy phòng livestream của các em gái xinh đẹp. [Em gái à, em giỏi lắm, chỉ là hát hơi dở, nhảy hơi xấu, còn lại cũng chẳng có khuyết điểm gì!] [Hai đánh một còn bị giết ngược, streamer có thể gà hơn được nữa không?] [Ơ kìa, lão phu bấm tay tính toán, vị nữ streamer này có điềm báo "đại hung" (vòng một khủng)!] 'Bạn đã bị streamer kích ra khỏi phòng và cấm ngôn vĩnh viễn!' Vẫn là công thức quen thuộc, vẫn là hương vị đó!

Sướng rồi!

Tô Thần thở phào một cái, sau đó mở phòng livestream của đội khảo cổ.

Chương 16

Đội khảo cổ vừa mới mở livestream.

Vương Điềm Điềm cùng anh chàng quay phim đang quay cảnh đội khảo cổ tại doanh trại.

Từ màn hình có thể thấy một đội quân hơn trăm người được trang bị tận răng đang hành quân về phía vách đá Bình Sơn. "Chào các bạn khán giả, Thiếu tá Trần đã dẫn đội xuất phát để giải quyết con Lục Sí Ngô Công dưới đáy vực.

Thiếu tá Trần nói hiện trường có thể rất nguy hiểm nên không thể đi theo làm livestream trực tiếp cho mọi người xem được.

Nhưng xin mọi người yên tâm, chỉ cần có tin vui, tôi sẽ thông báo cho mọi người ngay lập tức." Tại doanh trại đội khảo cổ Bình Sơn, Vương Điềm Điềm nhìn đoàn quân rời đi, trong lòng có chút bất lực.

Cô đã phản đối với Thiếu tá Trần Kiến Binh mấy lần, muốn đi theo livestream nhưng đều bị đối phương từ chối với lý do quá nguy hiểm.

Vương Điềm Điềm hít sâu một hơi, rũ bỏ những cảm xúc tiêu cực, trên mặt lại nở nụ cười ngọt ngào. "Được rồi, tiếp theo tôi sẽ phỏng vấn các thành viên đội khảo cổ, để mọi người hiểu rõ hơn bình thường các thành viên làm việc và sinh hoạt như thế nào!" Vương Điềm Điềm nói xong liền bước vào một căn lều.

Bên trong có bốn năm thành viên đội khảo cổ đang chỉnh lý những bức ảnh di chỉ vừa chụp được. "Vị tiểu ca đeo kính này tên là Trịnh Huyền, là một trong các thành viên đội khảo cổ." "Tiểu ca ca, anh đang làm gì vậy, có thể chia sẻ với khán giả trong phòng livestream không?" Trịnh Huyền đang cầm một bức ảnh, cau mày có vẻ phiền lòng.

Suy nghĩ đột nhiên bị cắt đứt, anh ta trông khá mất kiên nhẫn, định từ chối thì bỗng như nhớ ra điều gì, vội nói: "Thiên Quan đại thần, anh có đó không?

Tôi có một vấn đề suy nghĩ mãi không thông." Bức ảnh trong tay Trịnh Huyền chính là lò luyện đan trong địa cung. "Thiên Quan đại thần, anh từng nói địa cung là cấm địa dùng để luyện chế thuốc trường sinh bất lão của hoàng đế cổ đại.

Chúng tôi đúng là đã phát hiện ra Dược điện dùng để lưu trữ dược liệu trong địa cung." "Thế nhưng, cái lò luyện đan duy nhất trong địa cung này lại là vật đúc đặc, hoàn toàn không thể dùng để luyện đan dược được." Nghe vậy, cư dân mạng trong phòng livestream cũng ngẩn người.

Lò luyện đan đúc đặc?

Không thể luyện dược?

Chẳng lẽ những suy đoán trước đó của Thiên Quan Chúc Phúc là sai, nơi này không phải dùng để luyện dược?

Nghĩ đến đây, cư dân mạng lập tức sôi sùng sục. "Ha ha, tôi đã bảo mà.

Hoàng đế cổ đại đâu có ngu, sao có thể tin chuyện trường sinh bất lão chứ!

Địa cung này chắc chắn không phải để luyện dược, toàn là Thiên Quan Chúc Phúc tự suy diễn thôi!" "Cũng chưa chắc, biết đâu cái lò này chỉ để trang trí, nơi luyện dược thực sự nằm ở chỗ khác." "Xàm quá, hôm qua đội khảo cổ đã rà soát từ trong ra ngoài địa cung rồi, làm gì có mật thất nào khác đâu!" "Thiên Quan Chúc Phúc tuy lợi hại nhưng cũng không phải vạn năng, thỉnh thoảng đoán sai cũng là chuyện thường tình!" Ngay khi cư dân mạng đang tranh cãi gay gắt,

Tô Thần cũng nhìn thấy thắc mắc của Trịnh Huyền.

Anh thầm mừng trong lòng, biết cơ hội kiếm phần thưởng của mình đã tới!

Lập tức đăng nhập acc chính! [Cái lò luyện đan này là cơ quan quan trọng nhất của địa cung, ẩn chứa bố cục Cửu Cung Bát Quái!

Dưới đáy lò còn có một giếng đan dẫn đến một tầng địa cung sâu hơn, nơi đó mới thực sự là cấm địa luyện dược!] Dòng bình luận của Tô Thần vừa xuất hiện lập tức được bôi đậm, đổi màu đỏ và ghim lên đầu trang!

Không ngoài dự đoán, nó đã khơi mào một cuộc bàn luận sôi nổi từ vô số cư dân mạng. "Vãi chưởng, đại thần xuất hiện rồi!" "Hóa ra là cơ quan!

Tôi biết ngay đại lão sẽ không nói bừa mà, anh ấy bảo di chỉ địa cung từng là cấm địa luyện dược thì nhất định là thế." "Nói chứ có khi nào đại lão từng đến địa cung Bình Sơn rồi không, sao cảm giác chuyện gì anh cũng biết, cứ như tự mắt nhìn thấy vậy." "Chắc không đâu, Giáo sư Sở chẳng phải đã nói địa cung chôn sâu dưới đáy vực mấy trăm năm rồi sao, đội khảo cổ cũng là vô tình phát hiện ra thôi." "Thiên Quan đại thần, Cửu Cung Bát Quái nghĩa là gì vậy?" Dòng bình luận cuối cùng đã thu hút sự chú ý của Tô Thần.

Anh nhìn thấy và lập tức phản ứng lại.

Đất nước Hoa Quốc ở thế giới này đã trải qua vài lần đứt đoạn văn hóa lớn, những kiến thức về Âm Dương Ngũ Hành, Cửu Cung Bát Quái do tổ tiên truyền lại đã thất truyền từ lâu.

Những học vấn đó là kết tinh tâm huyết của vô số người xưa trải qua hàng nghìn năm mới hình thành, nếu cứ thế bị chôn vùi trong lịch sử thì Tô Thần thực sự thấy quá đáng tiếc.

Nghĩ đến đây, anh sắp xếp lại suy nghĩ rồi tiếp tục gửi thêm vài dòng bình luận. [Văn Vương diễn Bát Quái, viết nên Kinh Dịch.

Cửu Cung Bát Quái chính là thoát thai từ Kinh Dịch!] [Sau này có Thanh Ô Tử nghiên cứu sâu về Kinh Dịch, viết nên Ngũ Hành Đại Nghĩa, Táng Kinh và các sách khác.

Các yếu thuật về cơ quan, phong thủy mộ táng trong sách bao la vạn tượng, hơn nữa còn tương ứng với sự tương sinh tương khắc của Cửu Cung Bát Quái, Âm Dương Ngũ Hành.] [Kể từ đó về sau, phàm là mộ cổ, chắc chắn phải tuân theo những gì Táng Kinh nói, lựa chọn những mảnh đất phong thủy bảo địa.] Thanh Ô Tử mà Tô Thần nhắc đến tên thật là Tiêu Cát, người thời tùy.

Trước khi Tiêu Cát viết Táng Kinh, mộ táng của vương công quý tộc các triều đại tuy cũng tìm phong thủy bảo địa, nhưng lúc đó thuật kham dư (phong thủy) chỉ nằm trong tay các Âm Dương gia và quý tộc, rất ít khi lưu truyền ra ngoài.

Sau khi cuốn Táng Kinh ra đời, phong thủy mới được lưu truyền xuống tầng lớp dân chúng.

Các bậc thầy địa khí không còn là đặc quyền của Âm Dương gia nữa, có không ít người thiên tư xuất chúng chỉ cần dựa vào một cuốn Táng Kinh là có thể nhìn thấu long mạch, tìm ra nơi đất lành.

Tiết lộ thêm một kiến thức nhỏ, vì cuốn Táng Kinh của Tiêu Cát quá nổi tiếng nên mộ táng sau thời Tùy hầu như đều theo quy tắc trong đó để tìm nơi hạ táng.

Vì vậy, đám trộm mộ chuyên nghiệp đời sau cũng bắt chước, mỗi người thủ sẵn một cuốn Táng Kinh để nghiên cứu ngày đêm...

Ba dòng bình luận này vừa xuất hiện đã khiến cư dân mạng đơ người.

Chẳng còn cách nào khác, những gì Thiên Quan Chúc Phúc nói quá chuyên nghiệp, họ căn bản nghe không hiểu!

Văn Vương là ai, Thanh Ô Tử là vị nào, Táng Kinh là gì... chưa từng nghe qua luôn!

Tuy nhiên, trái ngược với sự ngơ ngác của cư dân mạng, Trịnh Huyền nhìn những dòng này lại kích động khôn cùng! "Hóa ra dự đoán của thầy không sai, thời thượng cổ thực sự có học vấn về Cửu Cung Bát Quái!" Vương Điềm Điềm không hiểu chuyện gì, vội hỏi: "Tiểu ca ca, anh biết Thiên Quan đại thần đang nói gì không?" Trịnh Huyền vô cùng trịnh trọng gật đầu! "Khoảng hai ba năm trước, thầy tôi, tức là Giáo sư Sở, đã dẫn chúng tôi đi khai quật một cổ thành ở Tây Vực." "Đáng tiếc là cổ thành đó bị cát bụi xâm thực, hầu như không còn văn vật nào có giá trị." "Nhưng chúng tôi đã tìm thấy một cuốn da dê rách nát, đó là sổ tay của một thương nhân Tây Vực, cũng giống như nhật ký thời hiện đại của chúng ta vậy." "Thương nhân Tây Vực đó nói, ông ta đã được chứng kiến đủ loại cơ quan thuật Cửu Cung Bát Quái thần kỳ ở Thăng Long, khâm phục Thăng Long sát đất.

Ở trang cuối nhật ký còn viết rằng phải để dành đủ tiền để đến Trường An mua nhà, định cư ở Thăng Long!" Nói đến đây, Trịnh Huyền thở dài một tiếng. "Từ cuốn da dê đó có thể thấy, Hoa Quốc cổ đại chắc chắn đã từng có thời kỳ hưng thịnh vạn quốc đến chầu.

Chỉ tiếc là những lịch sử đó đều bị chôn vùi dưới lòng đất, không cách nào biết được!" Nghe đến đây, chẳng cần Trịnh Huyền giải thích thêm, chỉ cần nghe giọng điệu ngưỡng mộ của thương nhân Tây Vực năm xưa, Vương Điềm Điềm và cư dân mạng cũng có thể tưởng tượng được các quốc gia Tây Vực khi đó hướng về Hoa Quốc đến nhường nào.

Trong nháy mắt, bất kể là Vương Điềm Điềm hay những khán giả

đang xem livestream, sâu trong thâm tâm đều trào dâng một niềm tự hào vô hạn!

Vương Điềm Điềm khẽ thở ra một hơi để bình phục tâm trạng kích động, tiếp tục hỏi Trịnh Huyền: "Vậy là, cơ quan thuật Cửu Cung Bát Quái mà Thiên Quan đại thần nói thực sự tồn tại?" "Chính xác!" Đôi mắt Trịnh Huyền sáng rực, nhìn chằm chằm vào những dòng bình luận được ghim của Thiên Quan Chúc Phúc. "Kể từ khi tôi và thầy phát hiện ra cuốn sổ tay của thương nhân Tây Vực kia, chúng tôi luôn muốn tìm ra bằng chứng xác thực về Cửu Cung Bát Quái." "Chỉ là, loại học vấn từng rực rỡ thời cổ đại này lại như gặp phải tai nạn thảm khốc nào đó mà hoàn toàn biến mất khỏi lịch sử." "Nhưng không ngờ Thiên Quan đại thần lại biết những kiến thức này!" "Không được, chuyện này trọng đại, tôi phải đi báo ngay cho thầy!" Nói rồi, Trịnh Huyền không kìm nén được sự kích động, vắt chân lên cổ chạy khỏi lều.

Qua lời giải thích của Trịnh Huyền, khán giả cũng hiểu được tầm quan trọng của Cửu Cung Bát Quái.

Thế là, kênh chat của phòng livestream bùng nổ! "Trời ơi!

Đại thần đúng là đại thần, không có gì là anh ấy không biết!" "Ai bảo không, sinh con là ảnh không biết đấy.

Nếu đại thần không chê, bổn cô nương nguyện ý tự tiến cử để sinh con cho anh!" "Xì, đồ mặt dày.

Đại thần là của chung, không phải của riêng cô đâu!" "Mở mang tầm mắt quá!

Đại thần nói thêm vài câu đi, Cửu Cung Bát Quái thần kỳ thế nào, em muốn biết quá!" Tô Thần nhìn cư dân mạng bàn tán xôn xao, không kìm được mỉm cười.

Cùng lúc đó, bên tai anh vang lên tiếng thông báo của hệ thống. "Đinh, chỉ điểm đội khảo cổ thành công.

Phần thưởng: ..." "Đinh, chỉ điểm đội khảo cổ thành công, phần thưởng: Dạ Nhãn, Hoàng Kim Đồng!" Nghe thấy thông báo này, mắt Tô Thần chợt sáng lên.

Nói về Dạ Nhãn trước!

Dạ Nhãn là thiên phú độc môn của thủ lĩnh Tà Lĩnh Trần Ngọc Lâu trong thế giới Quỷ Thổi Đèn.

Trần Ngọc Lâu có trải nghiệm rất kỳ lạ, ông ta sinh ra trong mộ cổ.

Vừa sinh ra đã sở hữu đôi mắt Dạ Nhãn, không chỉ nhìn rõ mọi vật trong bóng tối mà còn có thể nhìn thấu vạn vật, phân biệt thật giả.

Trong những ngôi mộ cổ tối đen như mực và thường xuyên xảy ra tai nạn, đôi mắt Dạ Nhãn này chính là báu vật trời ban.

Còn về Hoàng Kim Đồng, nó xuất phát từ Trang Duệ trong thế giới giám bảo.

Anh chàng kế toán tiệm cầm đồ Trang Duệ bị thương ở mắt nhưng lại gặp họa đắc phúc, có được đôi mắt Hoàng Kim Đồng nhìn thấu bản chất của đồ cổ văn vật.

Lợi hại hơn nữa là anh ta còn có thể dùng nó để nhìn thấy lịch sử quá khứ của món đồ đó.

Kể từ đó, Trang Duệ dựa vào Hoàng Kim Đồng tung hoành thế giới đồ cổ, tiến tới đỉnh cao nhân sinh.

Chương 17

Hoàng Kim Đồng tuy không có khả năng nhìn đêm như Dạ Nhãn, nhưng khả năng phân biệt thật giả còn mạnh hơn.

Dù Tô Thần không thiếu tiền, nhưng nếu sau này anh xuống mộ mà ngay cả món nào là đồ tốt cũng không phân biệt được thì còn gọi gì là Phát Khâu Thiên Quan nữa.

Nói ra chỉ tổ làm xấu mặt phái Phát Khâu!

Nghĩ đến đây, Tô Thần hài lòng gật đầu: "Được lắm, hệ thống, nhận phần thưởng thôi!" "Đinh!

Phát hiện thuộc tính dị năng cùng loại, Dạ Nhãn và Hoàng Kim Đồng có thể dung hợp nâng cấp thành Siêu Cấp Hoàng Kim Đồng, ký chủ có muốn dung hợp không?" "Còn nâng cấp được nữa sao?" Tô Thần sững người, vội nói: "Dung hợp đi!" "Đinh!

Dung hợp hoàn tất!" Giây tiếp theo, một quầng sáng xuất hiện trên đỉnh đầu Tô Thần, sau đó chui tọt vào não anh.

Tô Thần cảm thấy hai mắt truyền đến từng đợt cảm giác thanh mát, không kìm được nhắm mắt lại.

Một lát sau, khi anh mở mắt ra lần nữa, nơi đồng tử chợt lóe lên một vòng ánh sáng vàng kim.

Tô Thần nghĩ đoạn, đặc biệt kéo rèm cửa lại.

Ngay lập tức, trong phòng tối đen như mực, giơ tay không thấy năm ngón.

Đồng tử Tô Thần lóe lên tia sáng vàng, mọi thứ trong phòng hiện ra rõ mồn một.

Thậm chí còn rõ hơn gấp nhiều lần so với lúc có ánh sáng lúc nãy.

Thị lực của anh dường như tăng lên không chỉ mười lần, mọi động tĩnh nhỏ nhất trong phòng đều không lọt qua được đôi mắt anh!

Tô Thần lộ vẻ mừng rỡ, thị lực của anh trong bóng tối trái lại còn mạnh hơn.

Anh khẽ thở hắt ra, đi tới mở rèm cửa.

Sau đó ngưng thần tĩnh khí, tập trung ánh nhìn vào chiếc tách trà bằng sứ bình thường trên bàn.

Uỳnh một cái, thời gian như ngừng trôi.

Chiếc tách trà trong mắt Tô Thần phóng to cực nhanh, cuối cùng phóng đại tới hàng nghìn lần, ngay cả những đường vân, hạt nhỏ hay sự khác biệt màu sắc nhỏ nhất cũng hiện rõ mồn một.

Tiếp đó, trong đầu Tô Thần hiện lên từng thước phim.

Đó là một xưởng chuyên sản xuất đồ sứ, chiếc tách từ khi còn là đất sét cho đến khi vào lò, rồi ra lò...

Từng cảnh phim lướt qua nhanh chóng, cho đến khi dừng lại ở cảnh Tô Thần mua nó về.

Phù~ Tô Thần thoát khỏi trạng thái Siêu Cấp Hoàng Kim Đồng, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc. "Năng lực của Siêu Cấp Hoàng Kim Đồng mạnh thật đấy, nhất là cái dị năng truy vết lịch sử này.

Sau này bất kể là thứ gì, chỉ cần nhìn một cái là biết quá khứ của nó, vậy chẳng phải mình thành bán tiên rồi sao?" Vì chỉ nhìn thấy quá khứ chứ không thấy tương lai, nên chỉ có thể gọi là bán tiên!

Tô Thần mãn nguyện thu hồi ánh mắt, quay sang tập trung vào phòng livestream của đội khảo cổ.

Tuy nhiên, sau khi Trịnh Huyền rời đi, Vương Điềm Điềm đang

phỏng vấn các thành viên khác, không có mấy cơ hội để "vắt sữa" lấy phần thưởng.

Thấy vậy, Tô Thần chuyển sang acc phụ, bấm vào phòng livestream của Từ Tiểu Oánh. ...

Từ Tiểu Oánh và Triệu Tử Nguyệt đã đến bảo tàng kinh thành.

Tuy nhiên, hôm nay khách tham quan rất đông, đông nghịt người, gần như là người sát người.

Nhìn cảnh hai cô gái chật vật chen lấn vào bảo tàng trong màn hình, Tô Thần không nhịn được cười hì hì, thầm cảm thấy may mắn vì quyết định ban đầu của mình!

May mà không đi theo, nếu không người bị chen lấn lúc này chính là anh rồi!

Khoảng mười phút sau, hai cô gái cuối cùng cũng chen được vào sảnh triển lãm.

Mặt Từ Tiểu Oánh mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn kiên trì thuyết minh cho khán giả. "Chắc mọi người đều biết rồi, năm ngoái đội khảo cổ địa phương ở Nghi Châu đã phát hiện ra khá nhiều văn vật dưới hồ nước dưới chân núi Kim Tước.

Và hôm nay chính là buổi triển lãm văn vật núi Kim Tước mà mọi người mong đợi bấy lâu!" Nói đoạn, Từ Tiểu Oánh hướng ống kính về phía những dãy tủ kính trưng bày văn vật trong sảnh.

Những văn vật này chủ yếu là đồ đồng xanh, có kiếm đồng, bộ chuông đồng...

Trong đó, nổi bật nhất là tủ kính ở chính giữa sảnh triển lãm.

Tủ kính này cực kỳ đặc biệt, bảo tàng dùng dây cảnh báo quây lại, trong phạm vi năm mét không ai được lại gần!

Từ Tiểu Oánh chỉ có thể phóng to ống kính hết mức để khán giả thấy rõ thứ bên trong.

Đó là một chiếc chuông đồng lục giác nhỏ nhắn tinh xảo, chất liệu cũng là đồng xanh như những món khác.

Thấy vậy, khán giả đều thắc mắc không hiểu.

Chiếc chuông này tuy tinh mỹ nhưng làm sao quý bằng kiếm đồng hay chuông đồng phía trước được?

Tại sao nó lại được đặt ở vị trí nổi bật nhất, còn đặc biệt dùng dây cảnh báo cách ly?

Có lẽ biết thắc mắc của khán giả, Từ Tiểu Oánh vừa livestream vừa giải thích: "Mọi người chắc chắn thấy lạ vì sao bảo tàng lại coi trọng chiếc chuông đồng lục giác này như vậy đúng không?" "Đó là vì chiếc chuông này cực kỳ quỷ dị, chỉ cần rung lên là những người trong phạm vi năm mét đều thấy chóng mặt, nghiêm trọng hơn còn có thể sinh ra ảo giác." "Đoàn giám định chuyên gia vẫn chưa đưa ra kết luận cuối cùng, suy đoán hiện tại là chiếc chuông này có cấu tạo âm chất đặc thù, có thể tạo ra sóng hạ âm gây ảo giác cho con người!" Từ Tiểu Oánh tận lực giải thích, kênh chat lập tức nhảy bình luận liên hồi. "Vãi, chuông mà còn gây ảo giác được á?

Mở mang kiến thức thật!" "Đỉnh thật, không ngờ Nghi Châu lại có văn vật quý giá thế này, các bác đoán xem đội khảo cổ phát hiện ra văn vật triều đại nào thế?" "Triều đại nào thì không rõ nhưng chắc chắn không dưới hai nghìn năm đâu!" Trong phòng livestream bàn tán xôn xao, còn Tô Thần khi nhìn thấy chiếc chuông đồng lục giác này thì cả người sững sờ!

Chuông đồng lục giác gây ảo giác?

Chẳng phải đây là thứ xuyên suốt thế giới Đạo Mộ Bút Ký, được

coi là trùm cuối sao?

Nó suýt chút nữa đã trở thành tâm ma của nhân vật chính Ngô Tà luôn rồi!

Bất kể Ngô Tà đi đâu, xuống ngôi mộ nào, ít nhiều đều thấy bóng dáng của nó.

Chẳng lẽ ở thế giới song song này cũng xuất hiện những ngôi mộ trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký?

Tô Thần định bảo là không thể nào, nhưng nghĩ lại nhóm Giáo sư Sở đã phát hiện ra mộ cổ Bình Sơn ở Tương Châu thì chữ "không thể" đó chẳng cách nào thốt ra được!

Tô Thần hít sâu một hơi, mắt nhìn chằm chằm vào chiếc chuông đồng lục giác trên màn hình.

Trong đồng tử, một tia kim quang lóe lên!

Năng lực Siêu Cấp Hoàng Kim Đồng được kích hoạt.

Uỳnh~ Một tiếng vang kinh thiên động địa nổ ra trong não Tô Thần!

Ngay sau đó, anh nhìn thấy một khung cảnh vô cùng chấn động!

Một cánh cổng bằng đồng thanh hiện ra sâu trong dãy núi Trường Bạch, đỉnh chạm Vân Thiên Cung, chân đạp lửa núi dưới lòng đất; xa nối liền núi tuyết Côn Luân, gần chạm tới cao nguyên Thanh Tạng!

Giữa đất trời, nhân gian đã thành luyện ngục.

Vô số thây ma cổ xưa dường như đang phủ phục bái lạy trước cánh cổng thanh đồng che lấp cả bầu trời kia!

Nhìn thấy cảnh này, mắt Tô Thần bắt đầu cay xè, buộc lòng phải thoát khỏi trạng thái Hoàng Kim Đồng!

Tỉnh lại, anh không kìm được hít một hơi lạnh. "Cảnh tượng mình vừa thấy là gì?

Chẳng lẽ ở một thế giới song song nào đó, Tiểu Ca đã thất bại trong việc canh giữ cánh cổng thanh đồng, dẫn đến 'Chung Cực' xuất hiện, nhân gian biến thành địa ngục?" Trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, Tiểu Ca từng nói nhiệm vụ của anh ấy là canh giữ cái gọi là "Chung Cực" đằng sau cánh cổng thanh đồng.

Nếu nhiệm vụ thất bại, thứ sau cánh cổng xuất hiện thì tất cả các tử thi cổ xưa trên thế giới đều sẽ vùng dậy. "Thế giới mình xuyên không tới này... có lẽ...

đại khái... chắc là không có cánh cổng thanh đồng tương tự đâu nhỉ..." Tô Thần cau mày, thầm nghĩ phải tìm cơ hội đến núi Kim Tước ở Nghi Châu một chuyến.

Nếu thực sự có cánh cổng thanh đồng, chưa nói đến chuyện nguy hiểm hay không, cái bí ẩn về "Chung Cực" cũng đủ làm anh nhức đầu rồi!

Cùng lúc đó!

Từ Tiểu Oánh vẫn đang thuyết minh kiến thức về các văn vật cho khán giả, tiện thể kể luôn quá trình phát hiện văn vật ở hồ Kim Tước!

Chương 18

Nghe nói là có khách du lịch đến hồ Kim Tước chơi, lúc dã ngoại bên hồ đã nhặt được một thanh đoản kiếm đồng trên bãi sông.

Người đó giật mình, vội vàng đem nộp cho nhà nước.

Sau đó đội khảo cổ địa phương đến khai quật mới phát hiện dưới bãi sông hồ Kim Tước chôn vùi rải rác hơn trăm món đồ đồng xanh.

Kích thước to nhỏ đủ cả, nhỏ nhất chính là chiếc chuông đồng lục giác, lớn nhất là một chiếc đỉnh đồng nhỏ cỡ cái ba lô.

Chiếc đỉnh đồng đó được liệt vào hàng quốc bảo đặc cấp, không chỉ cấm mang ra nước ngoài mà còn cấm triển lãm.

Từ Tiểu Oánh là sinh viên hệ khảo cổ, cô bảo từng nghe giáo sư trong hệ nhắc đến một lần, rằng trên chiếc đỉnh đồng đó khắc những ký hiệu cực kỳ phức tạp, các chuyên gia nghiên cứu nửa năm trời vẫn chưa dịch được ý nghĩa của chúng!

Tô Thần nghe tới đây, mắt chợt sáng lên.

Thế giới này văn hóa lịch sử đứt đoạn nên đồ cổ bình thường cũng thường thôi, nhưng nếu đỉnh đồng có ký hiệu hoặc minh văn thì đúng là văn vật cấp quốc bảo thật.

Ngay cả ở đời sau, ai dám tự ý buôn bán đỉnh đồng có minh văn thì xác định là lĩnh án tử!

Đinh đoong~ Tô Thần đang xem livestream thì tiếng thông báo Wechat vang lên.

Anh cầm lên xem, thấy là tin nhắn thoại của Triệu Tử Nguyệt. "Tô Thần, ID của anh là gì, đã vào phòng của Oánh Oánh chưa?" "Vào rồi, nhưng mà... cô hỏi ID của tôi làm gì?" "Hì hì, mình quen nhau thế rồi,

em đi cửa sau cho anh, cho anh làm quản trị viên (mod)." Tô Thần thấy vậy thì bật cười, nhưng cũng không từ chối ý tốt của cô, gửi biệt danh ID qua.

Một lát sau, Triệu Tử Nguyệt bảo đã cài đặt xong.

Tô Thần nhìn lại, quả nhiên thấy acc phụ của mình đã thành mod trong phòng livestream của Từ Tiểu Oánh.

Lúc này, Triệu Tử Nguyệt lại gửi thêm một đoạn thoại: "Anh hôm nay không đến hiện trường đúng là lỗ nặng!

Em nghe Oánh Oánh nói lô văn vật khai quật ở núi Kim Tước này ngày mai sẽ được đưa về Viện nghiên cứu khảo cổ để niêm phong, sau này muốn thấy lại không biết đến năm nào tháng nào đâu." Triệu Tử Nguyệt liến thoắng không ngừng, Tô Thần thì đáp lại bâng quơ.

Từ Tiểu Oánh thì đang thuyết minh về một chiếc bình phương (phương hồ)!

Chiếc bình này to cỡ cái ấm nước bình thường bây giờ, nhưng điểm khác biệt là trên thân bình có vài ký hiệu.

Chuyên gia đội khảo cổ Nghi Châu suy đoán đây có lẽ là vật dụng uống nước của vương công quý tộc hơn hai nghìn năm trước.

Có điều, đến nay các chuyên gia vẫn chưa nghiên cứu ra những ký hiệu đó nghĩa là gì.

Từ Tiểu Oánh hướng ống kính vào chiếc bình trong tủ kính, nghiêm túc giải thích: "Theo suy đoán nghiên cứu mới nhất của nhóm chuyên gia, những ký hiệu trên bình nước này có lẽ đại diện cho biểu tượng linh vật (tô-tem), mỗi ký hiệu đại diện cho một loại tín ngưỡng linh vật!" "Ví dụ, ký hiệu thứ nhất trông giống một ngọn lửa, chắc là tín ngưỡng linh vật hỏa; ký hiệu thứ hai giống một cái cây, chắc là linh vật mộc..." Nói đến đây, phòng livestream lập tức ngập tràn bình

luận "Đã tiếp thu"!

Tuy nhiên!

Tô Thần khi nhìn thấy những minh văn trên thân bình thì trực tiếp sững sờ.

Đây đâu phải là tín ngưỡng linh vật gì, đây chính là Kim văn mà!

Kim văn, hay còn gọi là Chung Đỉnh văn, là loại chữ chuyên khắc trên các lễ khí bằng đồng xanh.

Loại chữ này được sử dụng từ cuối thời Ân Thương cho đến khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, kéo dài khoảng tám trăm năm mới dần biến mất.

Tô Thần trước khi xuyên không rất thích nghiên cứu đồ cổ, đối với Kim văn tuy không dám nói là làu làu nhưng cũng nhận mặt được vài trăm chữ thường dùng!

Anh nheo mắt, nhìn kỹ minh văn trên chiếc bình qua ống kính, khẽ đọc: "Trạch yến cát kim, chú vi di hồ, tiết vu nhân □, khả pháp khả thượng, dĩ hưởng Thượng đế, dĩ tự tiên vương —— Lỗ Thương Vương!" Đọc đến đây, Tô Thần trợn tròn mắt.

Lỗ Thương Vương?

Thất Tinh Lỗ Vương Cung?

Thảo nào có đồ tùy táng (minh khí) bị chôn ở bãi sông, chắc hẳn đều bị trôi ra từ hố chôn cùng của Lỗ Thương Vương rồi!

Như vậy, nơi ở Nghi Châu chắc chắn là mộ của Lỗ Thương Vương!

Ngay khi tâm thần Tô Thần đang chấn động, suy nghĩ hỗn loạn, phòng livestream bỗng có người gửi bình luận bảo rằng đội khảo cổ gặp chuyện rồi!

Dòng bình luận này vừa xuất hiện, sắc mặt Từ Tiểu Oánh lập tức thay đổi!

Cô vội vàng giải thích lý do với khán giả rồi nhanh chóng tắt livestream.

Ở một diễn biến khác, sau khi trấn tĩnh lại, Tô Thần không nghĩ đến chuyện Lỗ Thương Vương nữa mà trực tiếp mở phòng livestream của đội khảo cổ. ...

Bình Sơn, doanh trại đội khảo cổ!

Trần Kiến Binh dẫn đội đi săn lùng Lục Sí Ngô Công với hơn một trăm chiến sĩ trang bị đầy đủ, thậm chí còn mang theo hai khẩu súng cối!

Cứ ngỡ là nắm chắc phần thắng, nhưng chẳng ai ngờ con Lục Sí Ngô Công đó cực kỳ xảo quyệt!

Nó không chỉ thấu tóm bẫy mồi của Trần Kiến Binh mà còn phục kích ngược lại họ một vố!

Nhóm Trần Kiến Binh tổn thất nặng nề, chỉ trong vòng nửa giờ đã hy sinh mười mấy chiến sĩ, những người còn lại ai nấy đều mang thương tích.

Cay đắng hơn là tổn thất lớn như vậy mà con rết vẫn chạy thoát được.

Trần Kiến Binh nhận thấy tính chất nghiêm trọng của sự việc nên ra lệnh cho đội khảo cổ rút lui trước.

Nhưng ai ngờ, ngay khi đội khảo cổ chuẩn bị rút về huyện Nộ Tình, xung quanh doanh trại bỗng bò ra vô số rết độc, dày đặc ước tính không dưới hàng trăm nghìn con, trực tiếp vây khốn đội khảo cổ tại chỗ, tiến không được mà lùi cũng không xong.

Mấy con gà Nộ Tình trước số lượng rết độc khổng lồ thế này cũng không phát huy được tác dụng gì lớn.

May mắn là đám rết độc chỉ vây quanh doanh trại chứ chưa phát động tấn công.

Nhưng chỉ nhìn đám rết nhung nhúc đó thôi cũng đủ làm người ta da gà da vịt nổi lên hết cả.

Vương Điềm Điềm sợ muốn chết, môi run cầm cập nhưng vẫn lấy hết can đảm để tiếp tục livestream cho khán giả! "Mọi người không cần quá lo lắng, Thiếu tá Trần đã báo cáo tình hình doanh trại, cấp trên đang hỏa tốc tổ chức cứu viện." "Ngoài ra, rết độc bên ngoài doanh trại tuy nhiều nhưng dường như chúng đang bị kiểm soát, không chủ động tấn công." "Theo Giáo sư Ngô suy đoán, đám rết này chắc là bị con Lục Sí Ngô Công sai khiến để đến báo thù đội khảo cổ!" Vương Điềm Điềm vừa dứt lời, phòng livestream lập tức nổ tung! "Vãi thật, con rết sáu cánh kia cũng đáng ghét quá đi!" "Đợi đã, không lẽ Lục Sí Ngô Công thực sự thành tinh rồi, còn biết báo thù nữa sao?!" "Oa oa, chị Điềm Điềm ơi, chị nhất định không được xảy ra chuyện gì nhé." "Thương cho đội khảo cổ quá, thế này thì nguy hiểm quá rồi.

Hy vọng lực lượng chi viện từ cấp trên sớm đến nơi, đưa cả đội khảo cổ bình an trở về." Hàng chục vạn con rết độc, liếc mắt nhìn qua không thấy điểm dừng.

Cư dân mạng tâm trạng trĩu nặng, những người nhát gan thậm chí còn không dám xem livestream nữa!

Trước khi quân đoàn rết xuất hiện, dù mọi người biết con Lục Sí Ngô Công thần long kiến thủ bất kiến vĩ kia rất lợi hại, nhưng vẫn đánh giá thấp sức mạnh của nó!

Hiện tại nhìn thấy cục diện này, cư dân mạng cuối cùng đã hiểu

tại sao Thiên Quan đại thần lại năm lần bảy lượt nhấn mạnh sự khủng khiếp của Lục Sí Ngô Công!

Vương Điềm Điềm thở dài trong lòng, nhưng trên mặt vẫn cố gắng gượng cười một cách ngọt ngào. "Không sao đâu, tôi và Sở giáo thụ hiện giờ vẫn ổn, không ai bị thương cả.

Hơn nữa tôi tin rằng viện binh sẽ sớm đến thôi!" Nói thì nói vậy, nhưng Điềm Điềm hiểu rõ, chỉ cần Lục Sí Ngô Công ra lệnh một tiếng, đám rết độc ngoài doanh trại có thể nuốt chửng họ không còn mẩu xương.

Cư dân mạng vô cùng lo lắng, vắt óc suy nghĩ cách giúp đỡ. "Chị Điềm Điềm ơi, hay là chị tìm Thiên Quan đại thần xem, hỏi anh ấy có cách nào giải quyết không!" Có người nảy ra ý kiến, phát bình luận bảo Điềm Điềm đi tìm Thiên Quan Chúc Phúc!

Kể từ khi Thiên Quan Chúc Phúc xuất hiện trong phòng livestream, vài lần chỉ điểm sau đó đều chứng minh là đúng đắn.

Hơn nữa anh ấy dường như không gì không biết, không gì không thể.

Vấn đề có hóc búa đến đâu cũng đều tìm được cách giải quyết.

Dần dần, bất luận là đội khảo cổ hay cư dân mạng, đều đã tập quen với việc ỷ lại vào Thiên Quan Chúc Phúc!

Ánh mắt Điềm Điềm sáng lên, vội vã gật đầu: "Đúng rồi, sao mình lại quên mất chuyện này chứ!" Nói đoạn, Điềm Điềm vội vàng nhìn vào ống kính, khẩn thiết cầu xin: "Thiên Quan đại thần, anh hiện đang xem livestream không?

Đội khảo cổ hiện đang bị rết độc vây khốn trong doanh trại rồi, chúng tôi thực sự hết cách rồi, cầu xin anh hãy giúp chúng tôi có được không?" Những lời của Điềm Điềm khiến cư dân mạng vô cùng kỳ

vọng!

Kỳ vọng Thiên Quan đại thần một lần nữa ra tay cứu viện đội khảo cổ.

Thế nhưng!

Mười mấy phút trôi qua, Thiên Quan Chúc Phúc vẫn không xuất hiện!

Cư dân mạng sốt ruột, muốn gửi tin nhắn riêng cho anh, nhưng phát hiện anh đã thiết lập từ chối nhận tin nhắn.

Thế là mọi người chỉ còn cách tặng quà cho Thiên Quan Chúc Phúc và để lại lời nhắn bên dưới, cầu xin anh ra tay giúp đỡ.

Chỉ một lát sau, tài khoản của Thiên Quan Chúc Phúc đã nhận được số tiền ủng hộ vượt quá mười vạn, trực tiếp leo lên top bảng xếp hạng theo giờ của toàn nền tảng.

Chương 19

Cư dân mạng muốn dùng cách thức đơn giản chân phương nhất này để khẩn cầu Thiên Quan Chúc Phúc giúp đỡ.

Tuy nhiên, anh vẫn bặt vô âm tín.

Vương Điềm Điềm đợi hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn không thấy anh đâu, đành thở dài đi tìm nhóm Sở giáo thụ.

Trần Kiến Binh bị thương trong lúc săn lùng Lục Sí Ngô Công, vô tình làm gãy chân, bác sĩ đi cùng đang cấp tốc cố định vết thương cho anh ta.

Sở Mục Vân và Giáo thụ Ngô đang thảo luận về chuyện Lục Sí Ngô Công. "Lão Sở này, dựa theo tin tức từ Thiếu tá Trần, con Lục Sí Ngô Công kia có trí tuệ cực cao, thậm chí hiểu được con người đang nghĩ gì." "Nếu không phải tôi đích thân tới đây, tận mắt chứng kiến, tôi thực sự không dám tin trên đời lại có sinh vật thông minh kỳ diệu đến thế!" Trái ngược với sắc mặt nặng nề của những người khác, Giáo thụ Ngô lại như người không có việc gì, vẫn thao thao bất tuyệt về sự đặc biệt của nó.

Có lẽ với một nhà sinh vật học như ông, được tận mắt thấy sinh vật thần kỳ thế này thì có chết cũng mãn nguyện.

Nghe vậy, Sở giáo thụ cười khổ: "Chứ còn gì nữa, nó còn biết vây mà không đánh để uy hiếp chúng ta, trí thông minh của nó chắc chắn cao hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều!" Trần Kiến Binh đầy vẻ tự trách, ảo não nói: "Đều tại tôi đại ý, cứ ngỡ nó chỉ là một con súc sinh không có trí tuệ, còn làm hại chết các chiến sĩ của mình!" "Lão Trần, đừng nói vậy.

Chuyện này không trách anh được, ai mà ngờ trên đời lại có vật

chủng thần kỳ đến thế!" Sở Mục Vân thở dài, vẻ mặt bùi ngùi. "Có điều, lần này e là chúng ta phải bỏ mạng tại đây rồi.

Tôi thì không sợ chết, chỉ tiếc là chưa thể lật mở bí mật của địa cung Bình Sơn!" Vừa dứt lời, rèm lều bị vén lên, Vương Điềm Điềm thất thần bước vào, kể lại chuyện lúc nãy cho mọi người nghe.

Sở Mục Vân nghe xong chỉ cười khổ.

Hàng chục vạn con rết độc bao vây doanh trại, có thể quét sạch họ bất cứ lúc nào.

Tình cảnh này, tìm ai cũng vô dụng thôi!

Dù Sở Mục Vân rất tôn trọng Thiên Quan Chúc Phúc, nhưng trong lòng ông hiểu rõ, cục diện hiện tại không phải một cá nhân có thể giải quyết được!

Nhưng thấy vẻ lo lắng của Điềm Điềm, ông không nỡ dập tắt hy vọng của cô, liền nói: "Chắc là Thiên Quan tiên sinh có việc bận gì đó, tạm thời không lên mạng được thôi." "Hy vọng đại thần sớm nhìn thấy!" Điềm Điềm nghe vậy thở dài, lòng trĩu nặng. ...

Cùng lúc đó, tại bảo tàng, Triệu Tử Nguyệt nhìn thấy rết độc che trời lấp đất, không nhịn được run rẩy: "Trời ạ, nhiều rết quá, đáng sợ thật!

Đội khảo cổ liệu có sao không?" Cô bạn Từ Tiểu Oánh cắn môi thở dài: "Tình hình không mấy lạc quan, không biết đội cứu hộ bao giờ mới tới nơi!

Bây giờ cách duy nhất là hy vọng Thiên Quan đại thần xuất hiện, giúp đội khảo cổ tìm một con đường sống.

Nếu không, Sở giáo thụ và mọi người e là..." Nói đến đây, cả hai đều im lặng.

Ở thế giới này, những người làm khảo cổ có địa vị rất cao, được toàn dân kính trọng.

Nhưng đồng thời, khai quật khảo cổ cũng là một công việc cực kỳ nguy hiểm.

Trước đây thường xuyên xảy ra các sự cố ngoài ý muốn.

Ví dụ như một năm trước, tại huyện Vô Nhai tỉnh Long Châu, khi khai quật một cỗ quan tài đồng, ai ngờ bên trong không có hài cốt mà toàn là thủy ngân.

Các thành viên đội khảo cổ khi mở nắp không phòng hộ kỹ nên bị nhiễm độc thủy ngân bốc hơi.

Cuối cùng, mười tám người tại hiện trường không một ai sống sót!

Sự nguy hiểm của nghề này là rõ như ban ngày.

Đúng lúc hai cô gái đang buồn bã lo lắng cho đội khảo cổ, Triệu Tử Nguyệt bỗng sáng mắt, vội kéo tay áo Từ Tiểu Oánh, kích động nói: "Oánh Oánh nhìn kìa, Thiên Quan đại thần phát bình luận rồi!

Oa oa, mình biết ngay đại thần nhất định sẽ xuất hiện mà!" Từ Tiểu Oánh còn kích động hơn, vội nhìn chằm chằm màn hình điện thoại.

Khi thấy bình luận của Thiên Quan Chúc Phúc vừa phát ra đã được ghim lên hàng đầu, cô nhảy dựng lên, người run bắn vì vui sướng!

Chỉ thấy dòng chữ: "Đợi ta!" Hai chữ ngắn gọn được ghim cao nhất trong phòng livestream.

Vô số cư dân mạng thấy dòng bình luận này đều bàng hoàng.

Ý gì đây?

Không lẽ... không lẽ Thiên Quan đại thần định đích thân tới Bình Sơn cứu đội khảo cổ?

Ngay lập tức, phòng livestream bùng nổ. "Vãi chưởng, vãi chưởng!

Đại thần định đi Bình Sơn sao?" "Thiên Quan đại thần, anh nhất định có cách cứu Sở giáo thụ và mọi người đúng không?!" "Oa oa, đại thần nhất định phải chú ý an toàn nhé!" "Thiên Quan đại lão xin lỗi, vừa rồi tôi còn nghi ngờ anh, bảo anh sợ rồi!

Tôi xin lỗi anh!" Cùng lúc đó, Vương Điềm Điềm và Sở giáo thụ cũng nhìn thấy dòng bình luận này đầu tiên.

Điềm Điềm đứng hình tại chỗ!

Thiên Quan đại thần thân phận bí ẩn, chưa bao giờ lộ diện, vậy mà lại định đích thân đến Bình Sơn cứu người?

Lúc này, tâm trạng Điềm Điềm vô cùng phức tạp.

Một mặt là kính phục, mặt khác lại lo lắng cho anh, sợ anh phải hy sinh mạng sống một cách vô ích.

Còn nhóm Sở giáo thụ thì ai nấy đều kinh ngạc!

Thiên Quan Chúc Phúc muốn đến Bình Sơn?

Lúc trước mình mời anh ấy vào đội thì anh ấy từ chối.

Vậy mà giờ đây, khi đội gặp nạn sinh tử, anh ấy lại nghĩa không từ nan mà đến giúp.

Tấm lòng ấy khiến Sở giáo thụ thấy ấm lòng, càng thêm bội phục vị tiên sinh bí ẩn này.

Tuy nhiên...

Sở giáo thụ suy nghĩ một lát rồi thở dài khuyên nhủ: "Thiên Quan

tiên sinh, tâm ý của anh chúng tôi xin nhận.

Nhưng đàn rết bên ngoài không phải sức người có thể chống lại, học thức của anh uyên bác, là ngôi sao sáng của ngành khảo cổ, không nên hy sinh mạng sống vô ích tại Bình Sơn!" Nói đến đây, ông nhìn về phía dãy núi Bình Sơn cao chọc trời đằng xa, ánh mắt lộ vẻ tiếc nuối! "Nếu có thể, hy vọng sau này tiên sinh giúp tôi vạch trần bí mật của địa cung Bình Sơn, như vậy tôi có chết cũng mãn nguyện!" Cổ mộ Bình Sơn đã cướp đi sinh mạng hai học trò tâm đắc nhất của ông.

Sở Mục Vân từng thầm thề, dù phải trả giá bất cứ điều gì, kể cả mạng sống, cũng phải giải mã bí mật nơi này.

Nhưng hiện tại, đối mặt với đàn rết độc, ông biết mình không còn cơ hội thực hiện tâm nguyện đó nữa.

Vì vậy ông mới ủy thác cho Thiên Quan Chúc Phúc, hy vọng anh kế thừa di nguyện của mình!

Nói đoạn, ông cười khổ nhìn quanh các thành viên, vẻ mặt đầy tự trách: "Ngoài ra, là tôi đã đưa mọi người vào tuyệt lộ này!

Tôi có lỗi với mọi người!" "Sở giáo thụ..." Trong lều, các thành viên đều bị cảm động, đồng thanh lên tiếng.

Trịnh Huyền, học trò của ông, đẩy gọng kính đen, thần sắc điềm nhiên, không hề tỏ ra sợ hãi trước cái chết.

Anh lắc đầu khẽ nói: "Sở giáo thụ, thầy đừng nói vậy.

Từ khi chọn chuyên ngành khảo cổ, em đã chuẩn bị tâm lý hy sinh rồi!

Hơn nữa, dù biết nơi này nguy hiểm, em vẫn sẽ dứt khoát đi theo thầy!

Không có gì quan trọng hơn việc phát hiện ra lịch sử văn hóa bị

chôn vùi của đất nước chúng ta!" "Đúng!

Sở giáo thụ, chúng em không hối hận.

Dù có chọn lại lần nữa, chúng em vẫn sẽ chọn như thế này!" Các thành viên lần lượt bày tỏ thái độ, khí thế này khiến cư dân mạng trong phòng livestream cũng phải xúc động.

Vô số người nhìn thấy tinh thần của Sở giáo thụ và các thành viên qua màn hình, trong lòng vừa xót xa vừa tự hào!

Phải rồi, mấy trăm năm trước, toàn thế giới đều trải qua giai đoạn đứt gãy văn hóa, không chỉ riêng Hoa Quốc.

Nhưng chỉ có Hoa Quốc mới có nhiều người làm khảo cổ nối tiếp nhau không quản ngại như thế này!

Khảo cổ văn hóa của Hoa Quốc mới dẫn đầu thế giới, những năm qua thành tựu ngày càng nhiều, dân chúng càng hiểu rõ hơn về lịch sử cổ đại của dân tộc.

Nhiều người có thể hỏi, có đáng không?

Vì một chút lịch sử đã qua mà đánh đổi mạng sống liệu có đáng?

Câu hỏi này thực ra rất đơn giản.

Nếu một quốc gia không có lịch sử, không có nguồn cội, đó là một điều cực kỳ bi thảm.

Chương 20

Không biết mình từ đâu tới, không biết mình sẽ đi về đâu.

Một dân tộc và quốc gia như vậy chắc chắn không thể đi xa được.

Sở giáo thụ và mọi người làm khảo cổ không chỉ đơn thuần là khảo cổ, quan trọng hơn là tìm lại cội nguồn cho đất nước, tìm lại những nét văn hóa rực rỡ từng bị thất lạc!

Tuy nhiên!

Sau khi Thiên Quan Chúc Phúc phát dòng bình luận đó xong thì không thấy xuất hiện nữa.

Sở giáo thụ không đợi được câu trả lời, không khỏi cười khổ: "Xem ra Thiên Quan tiên sinh căn bản không nghe lọt tai rồi!" "Giáo thụ, giờ chúng ta phải làm sao?" Trịnh Huyền hỏi.

Sở giáo thụ suy nghĩ một lát rồi phân phó: "Các chiến sĩ người thì bị thương, người thì hy sinh, giờ chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Tiểu Trịnh, em đi thông báo cho mọi người, lấy hết vôi sống trong doanh trại ra rắc xung quanh.

Đã con rết sáu cánh kia muốn tuyên chiến với chúng ta, chúng ta sẽ đấu với nó đến cùng!

Dù không thắng được cũng phải kéo vài đứa con cháu của nó xuống chôn cùng chứ!" Nghe vậy, mọi người đều cười lớn, cảm giác như lần đầu tiên mới thực sự biết về Sở giáo thụ.

Họ không ngờ một giáo thụ vốn nổi tiếng nghiêm túc thường ngày lại có lúc hài hước đến thế!

Nhất thời, bầu không khí trong lều nhẹ nhõm hẳn đi.

Ngay cả Điềm Điềm cũng bị ảnh hưởng, tâm trạng căng thẳng hơi dịu lại.

Nhìn thấy những bình luận cổ vũ đội khảo cổ như triều dâng trong phòng livestream, lòng cô thấy ấm áp vô cùng.

Chỉ là vẫn còn chút lo lắng, sợ Thiên Quan đại thần xảy ra chuyện.

...

Tô Thần muốn đi Bình Sơn, đương nhiên là đã suy nghĩ kỹ càng.

Thực lực của hắn hiện tại mạnh hơn Chá Cô Tiếu ngày trước rất nhiều, lại sở hữu huyết mạch Kỳ Lân vạn độc bất xâm, không cần lo lắng độc dịch của Lục Sí Ngô Công.

Có thể nói, huyết mạch Kỳ Lân chính là khắc tinh của nó.

Cộng thêm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, hắn có cơ hội hạ gục nó.

Quan trọng hơn, hắn đang thèm muốn viên thiên niên nội đan trong cơ thể con rết.

Nếu lấy được nội đan, sau khi tiêu hóa hấp thụ, thực lực của hắn ít nhất sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Đến lúc đó, dù là mộ phần loại nào cũng có thể đi lại dễ dàng!

Dù cho có tính đến trường hợp xấu nhất là không đánh lại nó, với thân thủ và tốc độ của mình, ít nhất việc tự vệ cũng không thành vấn đề!

Quyết định xong, Tô Thần báo với ba cô gái nhà họ Triệu là mình phải đi công tác một chuyến, sau đó đặt vé máy bay buổi chiều bay thẳng đến huyện Nộ Tình!

Chập choạng tối!

Ráng chiều như máu nhuộm đỏ cả bầu trời.

Không khí trong doanh trại đội khảo cổ vô cùng nặng nề, tin xấu dồn dập kéo đến.

Đầu tiên là trực thăng cứu hộ do cấp trên phái đến còn chưa bay tới Bình Sơn đã bị Lục Sí Ngô Công phá hủy, làm vài chiến sĩ hy sinh.

Tiếp đó, lũ rết độc bao vây bên ngoài bắt đầu nhích dần vào doanh trại!

Đám rết nhỏ rõ ràng bị Lục Sí Ngô Công sai khiến, không chỉ muốn báo thù đội khảo cổ mà còn muốn khiến họ chết trong tuyệt vọng!

Tình hình ngàn cân treo sợi tóc, Sở Mục Vân đành bảo mọi người tập trung lại, thả vài con gà Nộ Tình giống lạ ra ngoài làm lá chắn.

Nhưng đây cũng chỉ là biện pháp trì hoãn!

Hàng chục vạn con rết độc, chỉ dựa vào mấy con gà này căn bản không thể ngăn cản bước tiến của chúng.

Chưa kể đằng sau lũ rết nhỏ còn có một con Lục Sí Ngô Công đã thành tinh đang hổ thị đam đam!

Đối mặt với cục diện hiểm nghèo này, tâm trạng mọi người càng thêm trĩu nặng.

Họ hiểu rõ, nếu viện binh không tới, kết cục cuối cùng chỉ có con đường chết!

Cư dân mạng theo dõi livestream cảm thấy tim mình thắt lại. "Mẹ kiếp!

Cấp trên nghĩ cách nhanh đi chứ, cứ kéo dài thế này thì người chết hết mất!!!" "Oa oa, chị Điềm Điềm, chị nhất định không được có chuyện gì..." "Thiên Quan đại lão, em là sinh viên khoa khảo cổ, nếu anh đang xem livestream, cầu xin anh nhất định phải nghĩ cách cứu Sở

giáo thụ và mọi người." "Đúng thế, giờ hy vọng duy nhất của đội khảo cổ là Thiên Quan đại thần thôi." "Nhưng mà...

đại lão đã biến mất cả buổi chiều rồi, anh ấy rốt cuộc đi đâu chứ?" "Chờ nữa là muộn mất!

Thế này đi, chúng ta huy động mọi sức mạnh có thể, nhất định phải để Thiên Quan đại thần biết tình cảnh của đội khảo cổ!" "Được, tính cả tôi nữa!" "Cả tôi nữa!" Cư dân mạng điên cuồng tìm kiếm Thiên Quan Chúc Phúc, đăng tin tìm người trên khắp các nền tảng mạng xã hội.

Rất nhanh, bị ảnh hưởng bởi khán giả trong phòng livestream, vô số cư dân mạng toàn quốc tự phát đăng tải một câu nói: "Thiên Quan đại thần, cầu xin anh hãy cứu đội khảo cổ!" Câu nói này trực tiếp leo lên vị trí số 1 từ khóa tìm kiếm nóng trên Weibo!

Lúc này, những tin tức ngôi sao ngoại tình hay tiểu thịt tươi bị thương đều phải dạt sang một bên!

Mọi người đều kỳ vọng Thiên Quan Chúc Phúc có thể hiện thân, đại triển thần uy giải cứu đội khảo cổ.

Có vài tiểu thịt tươi bất mãn vì bị cướp mất từ khóa nóng, buông lời phàn nàn trên Weibo, ám chỉ Thiên Quan Chúc Phúc mua hot search.

Tuy nhiên, chỉ trong vòng một tiếng ngắn ngủi, dưới bài đăng đó đã xuất hiện hơn tám mươi vạn bình luận chửi bới.

Trực tiếp chửi cho tên tiểu thịt tươi kia đến mức tự bế, vội vàng xóa bài.

Nhưng cư dân mạng đang phẫn nộ không dễ bỏ qua, họ lôi lại các bài đăng cũ của hắn ra chửi tiếp hàng triệu bình luận.

Đến mức nền tảng Weibo phải cuống cuồng, lấy lý do tên này vi

phạm điều lệ để khóa tài khoản luôn.

Cơn sóng gió này mới từ từ dịu lại.

Vương Điềm Điềm nhìn những gì cư dân mạng làm, sống mũi thấy cay cay.

Cô không nói gì nhiều, chỉ hướng về phía ống kính cúi gập người thật sâu trước toàn thể khán giả. "Cảm ơn mọi người!

Thực sự cảm ơn mọi người rất nhiều!" Khi nói, giọng cô đã nghẹn ngào, nước mắt không kìm được mà rơi xuống.

Điềm Điềm vốn luôn lạc quan, không muốn khán giả thấy khía cạnh yếu đuối của mình.

Cô quay người đi, mạnh tay lau nước mắt.

Khi quay lại, trên mặt đã treo nụ cười ngọt ngào đặc trưng. "Chắc lúc nãy em khóc xấu lắm, mọi người đừng chụp ảnh màn hình nhé, em không muốn sau này trong ký ức của mọi người, Vương Điềm Điềm là một cô gái hay khóc nhè đâu..." Khán giả biết Điềm Điềm không muốn họ buồn nên mới nói vậy.

Nhưng cứ nghĩ đến việc một cô gái trẻ trung đáng yêu thế này sắp phải lìa đời, ai nấy đều thấy thắt lòng. "Bất luận lúc nào, em vẫn là nữ thần của anh!

Dù có khóc thì em vẫn là Điềm Điềm xinh đẹp nhất!" "Lúc nãy anh đã chụp lại cảnh em khóc rồi, muốn anh xóa đi thì phải sống sót trở về!

Đồ ngốc này!" "Chị Điềm Điềm ơi, em thích xem chương trình của chị lắm, dù có thất thập cổ lai hy em vẫn muốn xem.

Nhất định phải bình an trở về nhé!" Những lời ấm lòng của khán giả cứ thế lướt qua trước mắt Điềm Điềm.

Cùng với những giọt lệ không ngừng rơi, nụ cười trên môi cô càng thêm ngọt ngào.

Đời này có được những khán giả đáng yêu thế này, cô cảm thấy mình không còn gì hối tiếc nữa.

Cùng lúc đó!

Toàn mạng vẫn ráo riết tìm kiếm Thiên Quan Chúc Phúc.

Nhưng anh vẫn chưa lộ diện, thậm chí không có lấy một mảy may tin tức.

Thiên Quan đại thần rốt cuộc đang ở đâu?

Câu hỏi này hiện lên trong đầu tất cả mọi người.

Câu nói "Đợi ta!" chẳng lẽ chỉ là một trò đùa?

Ngay lúc tâm trạng mọi người ngày càng nặng nề, thậm chí không dám xem livestream đội khảo cổ nữa!

Chương 21

Tô Thần vượt đường xa cấp tốc, cuối cùng cũng tới chân núi Bình Sơn trước khi mặt trời lặn.

Vị trí của hắn rất gần doanh trại đội khảo cổ, nhưng hắn không chọn đi thẳng tới đó.

Bởi vì... bắt giặc phải bắt vua trước!

Đám rết nhỏ đều do Lục Sí Ngô Công sai khiến, chỉ cần giải quyết được nó, vấn đề của đội khảo cổ tự khắc sẽ được tháo gỡ.

Tô Thần hít sâu một hơi, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, quả quyết bước vào rừng núi Bình Sơn.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có rết độc ùa ra từ khắp nơi.

Chỉ mười mấy phút, chúng đã tạo thành thế bao vây lấy Tô Thần. "Cút!" Tô Thần lạnh lùng quát lên một tiếng!

Ngay lập tức, trên lưng hắn ẩn hiện hình xăm huyết kỳ lân.

Khí huyết toàn thân cuồn cuộn, trực tiếp làm đám rết độc kinh hãi tản ra tháo chạy.

Sau khi xua đuổi đám rết nhỏ, Tô Thần tiếp tục lên đường.

Đường núi dốc đứng, hắn bước từng bước vững chãi.

Khí thế bản thân cũng theo từng bước đi mà tích tụ đến đỉnh điểm.

Trên vách đá núi Bình Sơn!

Tô Thần nhìn đăm đăm vào thung lũng đen ngòm, ý chí chiến đấu bùng cháy.

Như cảm nhận được lãnh địa bị xâm phạm, dưới đáy thung lũng

bỗng vang lên một tiếng gào thét kinh thiên động địa!

Một bóng đen dài hơn mười mét ầm ầm lao thẳng từ dưới lên!

Lục Sí Ngô Công cuối cùng đã lộ diện!

Thấy cảnh này, Tô Thần không giận mà còn mừng, ánh mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

Hắn nhếch môi, giơ Hắc Kim Cổ Đao chỉ thẳng vào nó: "Sâu nhỏ, ta nhắm trúng nội đan của ngươi rồi, ngươi tự mình ngoan ngoãn giao ra, hay để ta mổ bụng tự lấy đây?" Lục Sí Ngô Công gầm lên một tiếng chói tai như để uy hiếp.

Tô Thần không hề lay chuyển, tiếp tục cười nhạo: "Đừng diễn nữa, ta biết ngươi đã sớm có linh trí, nghe hiểu được ta nói gì!" Quả nhiên!

Lời này vừa thốt ra, Lục Sí Ngô Công hoàn toàn bị kích nộ.

Nó há to cái miệng đỏ ngòm đầy răng nhọn, khẩu khí còn lớn hơn cả người Tô Thần!

Sáu chiếc cánh bán trong suốt trên lưng đập liên hồi vù vù, hung hãn lao tới. "Đến hay lắm!" Ánh mắt Tô Thần ngưng lại.

Hắn cố tình kích nộ nó đương nhiên không phải vì khinh địch, mà vì nó đã có linh trí, còn thông minh hơn nhiều con người.

Nếu không đánh lại, nó sẽ quay đầu bỏ chạy!

Đội khảo cổ đang nguy kịch, Tô Thần không có thời gian vờn nhau với nó!

Cho nên hắn mới chọn cách kích nộ đối phương để đánh trực diện!

Tô Thần nắm chặt cổ đao, chiến ý lúc này đã lên đến đỉnh điểm.

Oành~ Lục Sí Ngô Công lao xuống gào rú, cuồng phong cuốn theo cát bụi sỏi đá đập vào vách đá vang lên lách tách.

Tô Thần đứng im bất động, nhẩm tính khoảng cách trong lòng.

Ngay khi nó há miệng định nuốt chửng hắn vào bụng, Tô Thần đạp mạnh chân, cả người vọt lên cao.

Khôi Tinh Thích Đấu!

Chân phải hắn hơi co lại như một cánh cung kéo căng hình trăng tròn, sau đó dồn toàn bộ sức lực tung ra một cú đá.

Bầm!

Thân hình Lục Sí Ngô Công to lớn, toàn thân đầy lớp vỏ cứng như thép, nhưng dưới cú đá Khôi Tinh Thích Đấu tích tụ sức mạnh này, nó vẫn bị đá bay đi, rơi xuống đất tạo nên một màn khói bụi mịt mù.

Cú đá toàn lực của Tô Thần ít nhất cũng có sức mạnh ngàn cân.

Người bình thường ăn một đạp chắc chắn chết không nghi ngờ!

Nhưng đây là quái vật đã thành tinh, lại có lớp vỏ cứng bảo vệ.

Nó chỉ bị choáng váng trong giây lát rồi lập tức khôi phục.

Cú đá này cũng khiến cơn giận của nó bùng lên đỉnh điểm.

Hai con mắt đen ngòm dữ tợn nhìn chằm chằm Tô Thần không rời!

Thừa thắng xông lên!

Tô Thần cầm ngược cổ đao, một lần nữa lao lên.

Đinh đinh đinh~ Thế nhưng, hắn liên tục chém mười mấy nhát chỉ tạo ra những tia lửa điện, chỉ để lại vài vệt trắng nhạt trên lớp vỏ của nó!

Tô Thần vội lùi ra xa, hơi kinh ngạc.

Dù hắn đã đánh giá cao thực lực của nó, nhưng con Lục Sí Ngô Công này rõ ràng mạnh hơn con trong thế giới Quỷ Thổi Đèn nhiều!

Lục Sí Ngô Công từ thời nhà Nguyên đã ở trong địa cung Bình Sơn hấp thụ dược khí tu luyện, đến nay đã ngàn năm!

Hơn ngàn năm qua, chỉ có nó ăn thịt người, làm gì có chuyện bị ai ức hiếp thảm thế này!

Thế là, nó hoàn toàn phát điên. "Tê tê~" Nó gào lên nhọn hoắt về phía Tô Thần, hận ý lúc này thậm chí còn vượt qua cả đội khảo cổ.

Chỉ thấy những cặp chân dưới bụng ngọ nguậy, tốc độ bò trên mặt đất nhanh như chớp lao về phía hắn.

Tô Thần không ngờ nó lại bỏ qua ưu thế bay lượn mà đòi đánh giáp lá cà với mình. "Đến đúng lúc lắm!" Đây chính là điều Tô Thần muốn, hắn chắn ngang cổ đao trước ngực.

Không lùi mà tiến, nhờ đà chạy lấy đà một lần nữa nhảy vọt lên, tung cú đá Khôi Tinh Thích Đấu nhắm thẳng vào phần "thất thốn" ở eo nó.

Rắn có thất thốn là điểm yếu, rết cũng không ngoại lệ.

Toàn thân bọc giáp cứng, duy chỉ có một phần nhỏ ở bụng là phần thịt mềm lộ ra ngoài.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, như thiên thạch va chạm trái đất, Tô Thần và Lục Sí Ngô Công va mạnh vào nhau.

Giây tiếp theo, chỉ nghe một tiếng oành lớn!

Cả hai đồng thời bị hất văng ra ngoài, đập mạnh xuống đất.

Mãi một lúc sau, Tô Thần mới gian nan bò dậy. "Khụ khụ~" Hắn ôm ngực, biểu cảm đau đớn.

Một lát sau, máu tươi theo kẽ tay hắn nhỏ xuống.

Lúc lướt qua nhau vừa rồi, hai sợi râu nhọn hoắt trên đầu con rết đã dễ dàng rạch rách da ngực hắn.

May mà hắn nhanh nhạy, vào khoảnh khắc mấu chốt hơi xoay người né được đòn chí mạng, nếu không thì không chỉ là rách da mà là bị chém ngang lưng làm hai đoạn!

Tô Thần thầm thấy may mắn, đang định đứng lên thì vô tình động vào vết thương ở ngực, đau đến nhe răng trợn mắt.

Tuy nhiên!

Tô Thần không giận mà mừng.

Đau đớn là dấu hiệu tốt, chứng tỏ huyết mạch Kỳ Lân trong người đang hóa giải độc tố của rết.

Nếu bị thương mà mất cảm giác thì hắn mới phải lo.

Một lát sau, cơn đau dịu đi, Tô Thần ngẩng đầu nhìn con rết không xa.

Chương 22

Lúc va chạm ban nãy, hắn đã dùng hết sức bình sinh cắm sâu thanh Hắc Kim Cổ Đao vào phần thịt mềm ở bụng nó.

Vì vậy, vết thương của nó nghiêm trọng hơn hắn nhiều!

Sự thực đúng như Tô Thần dự đoán.

Thanh cổ đao kẹt giữa phần thịt bụng, dịch xanh không ngừng trào ra.

Con rết đau đớn lăn lộn trên đất, mấy lần định vỗ cánh bay đi đều thất bại!

Thấy cảnh này, Tô Thần mỉm cười.

Động vật suy cho cùng vẫn là động vật, dù có thành tinh cũng không thoát khỏi thú tính bẩm sinh.

Nếu linh trí của nó cao hơn chút nữa, e rằng lúc bị cú đá Khôi Tinh Thích Đấu hất văng, nó nên nhận ra sự chênh lệch thực lực mà bỏ chạy rồi.

Tô Thần không biết bay, nếu nó muốn chạy thì hắn cũng chịu chết.

May thay, mọi chuyện đã ngã ngũ.

Hơi thở của Lục Sí Ngô Công ngày càng yếu ớt, dây thần kinh căng thẳng của Tô Thần cũng dần thả lỏng.

Trận chiến này có thể nói là kinh hồn bạt vía nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, cũng chứng minh thực lực hiện tại của hắn mạnh đến nhường nào!

Tuy chưa đạt đến mức biến thái như Xà Thần hay Tây Vương Mẫu, nhưng ít nhất cũng mạnh hơn cả nhóm Trần Ngọc Lâu, Chá Cô

Tiếu và Hồng cô nương cộng lại!

Mười mấy phút sau, dịch xanh từ vết thương của nó chảy ra đọng thành một vũng nước nhỏ.

Sự vùng vẫy cũng lịm dần, như thể sắp đứt hơi bất cứ lúc nào.

Hai con mắt đen ngòm dữ tợn lúc này lại lộ ra vẻ van nài rất "người".

Rõ ràng nó biết mình sắp chết nên cuối cùng đã khuất phục trước Tô Thần. "Hừ, giờ mới biết sợ à?

Lúc trước làm gì rồi!" Tô Thần thở phào một hơi, chậm rãi bước tới trước mặt con rết.

Bất kể là vì đội khảo cổ hay vì nội đan, hắn cũng sẽ không tha cho nó.

Nhưng hắn vẫn cho nó một sự giải thoát nhanh chóng, rút Hắc Kim Cổ Đao ra kết liễu trong một đòn, giúp nó bớt đau đớn.

Giải quyết xong, hắn nén cảm giác buồn nôn, thọc tay vào vết thương của con rết.

Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng cũng lôi ra được một thứ phát ra ánh sáng lung linh như viên bi thủy tinh!

Thiên niên nội đan!

Tô Thần lộ vẻ vui mừng, hắn mạo hiểm tới đây một phần là để cứu đội khảo cổ, phần khác chính là vì viên nội đan ngàn năm này.

Nội đan có kích thước bằng viên bi, đặt trong lòng bàn tay tỏa ra từng luồng khí mát lạnh. "Nhớ không nhầm thì Chá Cô Tiếu trực tiếp nuốt nội đan, sau đó tố chất cơ thể tăng lên gấp nhiều lần.

Chỉ sau nửa ngày sử dụng, sức mạnh đã đủ để áp đảo cương thi Nguyên đại tướng quân.

Tuy nhiên, ông ta không biết thuật luyện đan, e là chưa phát huy được một phần mười hiệu quả của nó." Ngay lúc Tô Thần đang do dự không biết nên nuốt ngay để tăng sức mạnh hay giữ lại tìm cách luyện hóa tốt hơn, hình xăm huyết kỳ lân trên lưng hắn bỗng tỏa ra từng đợt hơi ấm.

Như thể đang muốn truyền đạt thông tin gì đó cho hắn!

Tô Thần hơi sững sờ, lông mày vô thức nhíu lại.

Đang lúc nghi hoặc, thông báo của hệ thống bỗng vang lên. "Đinh..." "Đinh!

Phát hiện năng lượng cao cấp, có thể dung hợp để thăng cấp đẳng cấp huyết mạch Kỳ Lân, xin hỏi có muốn thăng cấp không?" Nghe thấy lời nhắc nhở này, mắt Tô Thần sáng lên.

Huyết mạch Kỳ Lân vốn đã rất bá đạo rồi, không ngờ còn có thể tiếp tục thăng cấp!

Tuy nhiên, việc này liên quan đến bản thân, Tô Thần cảm thấy vẫn nên thận trọng thì hơn. "Hệ thống, nếu dung hợp thì có để lại di chứng hay khuyết điểm gì không?" "Huyết mạch Kỳ Lân hấp thụ dung hợp năng lượng cao cấp, có thể lần lượt đạt được bốn loại thuộc tính Thủy, Hỏa, Phong, Lôi.

Thu thập đủ sức mạnh của bốn loại thuộc tính này có thể tiến hóa thành huyết mạch Long Vương.

Thăng cấp huyết mạch không để lại bất kỳ di chứng nào." Nghe xong lời giải thích của hệ thống, Tô Thần mới hoàn toàn yên tâm.

Kỳ Lân là thụy thú viễn cổ, có bốn loại Thủy, Hỏa, Phong, Lôi.

Nghe qua cứ như là đi thu thập bảy viên ngọc rồng vậy.

Tô Thần lắc lắc đầu, trầm ngâm không nói.

Đúng lúc này, hình xăm Huyết Kỳ Lân sau lưng hắn hơi nóng lên, còn truyền tới một loại ý thức muốn "ăn" viên nội đan kia.

Tô Thần ngẩn người, sau đó phản ứng lại, cười trấn an: "Đừng vội, cho mày ăn ngay đây!" Dứt lời, viên nội đan trong tay Tô Thần lơ lửng bay lên.

Ngay sau đó, nó tự động bị phân giải thành một đoàn quang năng tinh khiết nhất.

Luồng sáng chói mắt chiếu sáng nửa bầu trời trong đêm tối.

Ánh sáng chỉ duy trì khoảng nửa phút rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một điểm sáng đâm vào hình xăm Kỳ Lân sau lưng Tô Thần.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tô Thần cảm thấy trong cơ thể một luồng thanh lương mát rượi.

Vết thương trên ngực vốn dĩ phải mất vài tuần mới hồi phục, vậy mà trong chớp mắt đã kết vảy rồi bong ra, để lộ lớp da non mịn.

Thấy cảnh này, Tô Thần không khỏi tặc lưỡi khen ngợi. "Đây chính là năng lực thuộc tính Thủy của Kỳ Lân sao?

Quả nhiên là dùng tốt, thế này chẳng khác nào tự mang theo một túi máu, thương thế hồi phục trong nháy mắt!" Ngay lúc Tô Thần đang huyễn tưởng xem mình có phải đã sở hữu bất tử chi thân hay không, hệ thống lại dội cho hắn một gáo nước lạnh. "Huyết mạch Kỳ Lân thăng cấp hoàn thành, năng lượng tràn ra trong quá trình đó được hệ thống tự chủ phán đoán dùng để tu phục thương thế cho túc chủ." Tô Thần nghe vậy thì ngớ người, vội vàng hỏi: "Vậy sau khi thăng cấp, huyết mạch Kỳ Lân có năng lực đặc thù gì không?" "Huyết mạch Kỳ Lân · Thủy, sở hữu các năng lực sau: Thần Thanh (Thần thanh khí minh, tăng cường tinh thần lực), Tị Thủy (Có thể hô hấp trong nước,

duy trì ít nhất 60 phút)!" Thấy vậy, mắt Tô Thần lập tức sáng ngời.

Hiệu quả Thần Thanh tạm thời chưa biết thế nào, nhưng Tị Thủy đúng là món đồ tốt.

Không cần bình oxy mà có thể thở dưới nước sáu mươi phút, đơn giản là thần khí bắt buộc phải có khi đổ đấu.

Đừng nhìn mộ táng đều chôn trong đất, phàm là mộ huyệt thì đều phải chú trọng tọa sơn hướng thủy, có phong có thủy.

Thế nên nhiều mộ huyệt không bị sông ngầm bao quanh thì cũng được xây trực tiếp dưới đáy hồ.

Giống như Uông Tạng Hải trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký còn tuyệt hơn, trực tiếp xây mộ dưới đáy biển.

Nếu năm đó nhóm Ngô Tà, Hồ Bát Nhất có thần kỹ Tị Thủy này thì mộ đáy biển hay mộ dưới lòng hồ chẳng phải là đi như đi dạo sao! ...

Cùng lúc đó, tại doanh địa đội khảo cổ.

Mấy con Nộ Tình Kê lần lượt ngã xuống, mà hễ ngã xuống là bị vô số rết độc nuốt chửng, trong vài giây đến cả xương vụn cũng không còn!

Các thành viên đội khảo cổ nhìn nhau, ai nấy đều thấy rõ sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Họ biết rằng, khi con Nộ Tình Kê cuối cùng ngã xuống cũng là lúc cái chết cận kề. "Sở giáo thụ, chúng ta sắp chết ở đây sao?" Trong đội khảo cổ, một cô gái nhỏ tuổi nhất mặt mũi trắng bệch, run rẩy hỏi. "Yên tâm đi Tiểu Kumo, chúng ta nhất định sẽ sống sót bình an!" Sở Mục Vân lắc đầu, ánh mắt kiên định.

Trần Kiến Binh đang chống gậy sảng khoái cười nói: "Cô bé đừng

sợ!

Ngay cả khi phải chiến đấu đến người cuối cùng, đội đặc chủng Cô Lang chúng tôi vẫn sẽ bảo vệ mọi người, không để mọi người chịu bất kỳ tổn thương nào!" Nói đoạn, Trần Kiến Binh quay sang nhìn ba mươi hai chiến sĩ còn lại của mình.

Chỉ trong một ngày, từ một trăm chiến sĩ vũ trang đầy đủ, tinh nhuệ nhất Hoa Quốc, giờ chỉ còn lại ba mươi hai người!

Hơn nữa hầu như ai cũng mang thương tích.

Trần Kiến Binh lòng nặng trĩu, ánh mắt quét qua khuôn mặt từng người.

Sau đó, ông dùng hết sức bình sinh hét lớn: "Anh em, có sợ chết không?" "Không sợ!" Ba mươi hai chiến sĩ đồng thanh hét lớn.

Thế nhưng...

Chương 23

điều khiến mọi người không ngờ tới là Trần Kiến Binh lại cười ha hả, mắng thẳng thừng: "Nói nhảm gì thế, trên đời này ai mà không sợ chết, lão tử cũng sợ chết!

Nhưng mà!" Đến cuối cùng, giọng Trần Kiến Binh chuyển hướng: "Đã là một thành viên của đội đặc chủng Cô Lang, dù có chết cũng phải chết thật oanh liệt, chết cho đáng giá.

Ít nhất trước khi chết, không được để bất kỳ thành viên đội khảo cổ nào bị thương!" Nói xong, Trần Kiến Binh nén đau ở chân, gượng dậy từ mặt đất. "Có làm được không?" "Được!

Được!" Các chiến sĩ phấn chấn, tiếng hô vang thấu tận mây xanh.

Trần Kiến Binh hài lòng gật đầu, sau đó giơ cao khẩu súng bộ binh trong tay. "Anh em, tôi đi trước một bước đây!" Dứt lời, Trần Kiến Binh dứt khoát lao thẳng vào triều cường rất độc.

Súng của ông không còn đạn, lao vào đó gần như nắm chắc cái chết.

Nhưng ông vẫn lao tới, chỉ để tranh thủ thêm một chút thời gian ít ỏi cho đội khảo cổ.

Các thành viên đội khảo cổ chứng kiến cảnh đó, ai nấy đều chấn động tâm can!

Kiểu xung phong tự sát đầy tính bi tráng này làm sao không khiến người ta cảm động cho được!

Tiếp đó, các chiến sĩ dưới trướng Trần Kiến Binh cũng đứng dậy.

Một người, hai người, ba người...

Tổng cộng ba mươi hai chiến sĩ, tuy người nào cũng đầy thương tích nhưng trong mắt họ lại lóe lên tia sáng kiên định vô song.

Họ học theo Trần Kiến Binh, hét lớn rồi lao vào đàn rết!

Cảnh tượng này đã được ống kính livestream ghi lại trọn vẹn.

Sự bi tráng của đội đặc chủng Cô Lang khiến vô số cư dân mạng đau xót.

Một lệnh ban ra, dứt khoát đến Bình Sơn!

Lại một lệnh ban ra, dứt khoát chắn trước mặt đội khảo cổ.

Đây chính là những chiến sĩ lệnh hành cấm chỉ, chính là bộ đội của nhân dân! "Ô ô ô, Trần thiếu tá, trước đây tôi từng mắng anh!

Xin lỗi, thật sự xin lỗi, từ giờ trở đi, anh là người đàn ông nam tính nhất thế giới!" "A a!!!

Cấp trên đâu hết rồi, tại sao không tiếp tục tổ chức cứu viện!" "Tức chết mất, cả một buổi chiều mà không nghĩ ra cách cứu viện sao!" Nhìn thấy Trần Kiến Binh và ba mươi hai chiến sĩ dần bước vào vòng vây của đàn rết, cư dân mạng trong phòng livestream ai nấy đều thót tim.

Nhưng đúng lúc này, kỳ tích đã xảy ra!

Trần Kiến Binh ôm quyết tâm cảm tử bước từng bước về phía triều cường rết độc.

Thế nhưng, ngay khi ông nhắm mắt chờ chết, những con rết độc đang chực chờ vồ tới bỗng nhiên từ bỏ miếng mồi ngon trước mắt, tất cả đều phủ phục tại chỗ không dám động đậy.

Trần Kiến Binh đợi một lúc không thấy rết đến cắn xé, ông kinh ngạc mở mắt ra, sau đó nhìn thấy một cảnh tượng khiến mình chấn kinh.

Hàng chục vạn con rết độc xung quanh doanh trại dường như vừa gặp phải thiên địch đáng sợ nhất, hoảng loạn đến cực độ.

Con thì chạy loạn xạ, con thì nằm bẹp xuống đất không dám nhúc nhích. "Chuyện... chuyện này là sao?" Trần Kiến Binh mặt đầy kinh ngạc, không hiểu nguyên nhân.

Lúc này, những chiến sĩ đi theo ông đồng thanh hô lên, chỉ tay về phía đỉnh Bình Sơn: "Đội trưởng Trần, anh mau nhìn đỉnh Bình Sơn kìa!" Ông nhìn theo hướng tay của chiến sĩ.

Chỉ thấy trên đỉnh Bình Sơn mờ mịt đêm tối đột nhiên xuất hiện một đoàn ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Điều khiến mọi người chấn hâm hơn cả là trong luồng sáng đó, lờ mờ có thể thấy một con hung thú hội tụ đặc điểm: đầu sư tử, gạc hươu, mắt hổ, thân nai, vảy rồng, đuôi bò!

Con hung thú đó đang bay lượn trên bầu trời đêm.

Ngoại hình hung dữ toát ra uy thế vô biên.

Trần Kiến Binh nhìn cảnh này, trong lòng chấn động vô cùng.

Nếu nói con rết sáu cánh trước đó còn có thể giải thích bằng đột biến gen, thì con hung thú không cánh mà có thể bay lượn giữa không trung này hoàn toàn vượt qua nhận thức vốn có của ông.

Ông đờ người nhìn con hung thú trên đỉnh Bình Sơn, tư duy hỗn loạn cực độ, hoàn toàn câm nín.

Tuy nhiên... dù không rõ chân tướng, mọi người cũng có thể lờ mờ đoán được sự thay đổi của đàn rết chắc chắn có liên quan đến con hung thú kia!

Sau cơn chấn động, Trần Kiến Binh thầm thấy may mắn.

Nếu con hung thú này không xuất hiện, e rằng ông và ba mươi hai

chiến sĩ đã sớm bỏ mạng.

Còn việc con hung thú này là thiện hay ác, là địch hay bạn thì hiện tại vẫn chưa thể kết luận vội vàng.

Sau khi tỉnh táo lại, ông vội chạy về doanh trại, mời Sở Mục Vân và ba nhà sinh vật học chuyên nghiệp tới. "Các vị giáo thụ, mọi người có biết thứ trên đỉnh núi kia là gì không?" Bốn vị giáo thụ nhìn thấy con hung thú đó, ai nấy đều lộ vẻ chấn kinh như đúc từ một khuôn. "Cái này... cái này hoàn toàn vi phạm sinh học rồi, nó không có cánh, làm sao bay được lên không trung?" "Quái thú, đây là quái thú sao!?" Ba nhà sinh vật học đứng đầu là Giáo thụ Ngô trợn tròn mắt, vẫn không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Con hung thú giữa trời đêm kia thật sự đã vượt xa phạm trù khoa học có thể lý giải!

Ở phía bên kia, các thành viên đội khảo cổ trong doanh trại biết được nguy cơ đã qua đi, lần lượt bước ra khỏi lều.

Vừa thoát chết, họ định reo hò thì nhìn thấy con hung thú đang bay lượn trên bầu trời.

Không ngoại lệ, tất cả mọi người đều há hốc mồm, quên cả nói năng.

Chỉ có anh chàng quay phim vẫn giữ vững chức trách, nhớ quay ống kính về phía đỉnh Bình Sơn.

Và khi cư dân mạng nhìn thấy con hung thú đó, tất cả đều ngẩn ngơ! "Oạt tào, quái vật gì vậy?" "Trời đất ơi, sao quái vật ở Bình Sơn cứ hết con này đến con khác thế!

Nơi này bộ bị nguyền rủa hay sao?" "Khốn kiếp!

Giáo thụ Sở và mọi người vừa thoát khỏi đàn rết, lại sắp phải bỏ mạng dưới tay con quái thú này sao?" "Ông trời ơi, cầu xin ông hiển

linh, phù hộ cho đội khảo cổ với..." Ngay lúc mọi người còn đang ngơ ngác, không biết nên vui mừng vì thoát chết hay than thở vì lại rơi vào tuyệt cảnh, đoàn ánh sáng rực rỡ trên đỉnh núi bỗng nhiên mờ đi, chỉ trong vài giây đã biến mất không dấu vết.

Cùng biến mất với đoàn sáng là con hung thú kia.

Sau khi hung thú biến mất, hàng chục vạn con rết độc quanh doanh trại lập tức tản ra tháo chạy.

Chỉ trong vài giây, đàn rết dày đặc khắp núi đồi đã chạy sạch sành sanh.

Mọi người còn đang ngẩn ra không biết biến hóa này là tốt hay xấu, Sở Mục Vân bỗng trầm giọng nói: "Không đúng, đó không phải hung thú, dường như là thụy thú Kỳ Lân trong truyền thuyết!" "Thụy thú Kỳ Lân?" Vương Điềm Điềm ngẩn người, vội vàng hỏi: "Giáo thụ Sở, thụy thú Kỳ Lân là gì ạ?" Sở Mục Vân lộ vẻ hoài niệm, chậm rãi giải thích: "Tiểu Vương, cháu còn nhớ tháp Đại Phật Chân Châu không?

Ngoài điển tịch Phật giáo, chúng ta còn tìm thấy một cuốn tạp thư dưới tháp, trên đó ghi chép không ít tư liệu về dị thú cổ đại, trong đó có thụy thú Kỳ Lân!

Kỳ Lân có đầu sư tử, gạc hươu, mắt hổ, thân nai, vảy rồng, đuôi bò hội tụ lại, y hệt như con ở trên đỉnh núi vừa rồi!

Đừng nhìn vẻ ngoài nó hung dữ, theo cuốn tạp thư đó ghi lại, Kỳ Lân là thụy thú, nơi nào nó đi qua tất có điềm lành, được người xưa sùng kính bái lạy." Nói đến đây, Sở Mục Vân mặt đầy chấn động, không kìm được thán phục: "Lúc trước tôi cứ ngỡ Kỳ Lân chỉ là sinh vật do người xưa tưởng tượng ra, không ngờ trên đời này lại thực sự tồn tại sinh vật như vậy!" Nghe lời giải thích của Sở Mục Vân, Vương Điềm Điềm bừng tỉnh đại ngộ: "Nói như vậy, con Kỳ Lân trên

đỉnh núi kia là tới cứu chúng ta sao!?" "Vậy chúng ta được cứu rồi phải không?" Sở Mục Vân gật đầu, nở nụ cười nhẹ nhõm: "Nếu nó là Kỳ Lân thì nhất định là tới cứu chúng ta!

Kỳ Lân không chỉ là thụy thú mà còn là biểu tượng của nhân nghĩa.

Nó cứu chúng ta cũng không có gì lạ!" Nghe xong lời giáo thụ Sở, mọi người không kìm được mà reo hò.

Cảm giác từ cõi chết trở về khiến họ hưng phấn không thôi.

Đồng thời, trong lòng mỗi người đều vô cùng cảm kích con thụy thú Kỳ Lân thần bí kia.

Cư dân mạng thấy cảnh này cũng thở phào nhẹ nhõm, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được bình an đặt xuống.

Cảnh tượng Trần Kiến Binh cùng ba mươi hai chiến sĩ dứt khoát lao vào đàn rết lúc nãy vẫn còn rõ mùng một.

Không ít cư dân mạng thậm chí không nỡ nhìn cảnh họ hy sinh nên đã thoát khỏi phòng livestream.

Giờ đây nghe tin Trần Kiến Binh và các chiến sĩ vẫn bình an vô sự, đội khảo cổ cũng may mắn được cứu, vô số cư dân mạng lập tức tràn vào phòng livestream! "Ô ô ô, tốt quá rồi!

Chương 24

Thật sự cảm ơn thụy thú Kỳ Lân đã cứu đội khảo cổ, tôi tuyên bố từ hôm nay, nó chính là thần tượng đời tôi!" "Hắc hắc, Kỳ Lân... cái tên này nghe bá khí quá, mình thích quá đi mất!" "Kỳ Lân hiện thế, trấn áp đàn rết.

Uy vũ bá khí quá, tôi cảm thấy nó chính là trấn quốc thần thú của Hoa Quốc chúng ta!" "Đúng đúng đúng, tôi cũng đồng ý.

Phía chính thức nên liệt Kỳ Lân vào danh sách trấn quốc thần thú!" Giữa bầu không khí vui vẻ đó, vẫn có vài dòng bình luận không mấy hài hòa: "Thần thú Kỳ Lân quá đỉnh, so với cái vị Thiên Quan Chúc Phúc kia đúng là ở đẳng cấp khác hẳn!" "Hừ, đừng nhắc nữa!

Giờ nghĩ lại Thiên Quan Chúc Phúc tôi thấy hơi buồn nôn.

Rõ ràng không có năng lực cứu đội khảo cổ, lúc đầu còn bảo người ta đợi làm gì.

Giờ thì lộ nguyên hình rồi nhé, Thiên Quan Chúc Phúc chỉ là kẻ khoác lác!" "May mà có thần thú Kỳ Lân tương trợ, không thì giáo thụ Sở và mọi người đã hy sinh lâu rồi." Sở Mục Vân nhìn thấy những bình luận này trong phòng livestream thì khẽ nhíu mày.

Thiên Quan Chúc Phúc không đến, ông trái lại cảm thấy rất mừng.

Bởi vì từ những dấu hiệu trước đó, vị cư dân mạng tên Thiên Quan Chúc Phúc này kiến thức uyên bác, có thể giúp giới khảo cổ tránh được nhiều đường vòng.

Hắn sống tốt thì mới là điều Sở Mục Vân mong muốn.

Nghĩ đến đây, Sở Mục Vân dứt khoát mắng lại những cư dân mạng đó để bảo vệ Thiên Quan Chúc Phúc: "Các người thật là không

biết tốt xấu, chỉ biết đi trách móc người khác.

Thiên Quan tiên sinh cũng chỉ là người bình thường như chúng ta thôi, làm sao có cách nào giải quyết đàn rết được?

Sau này nếu ai còn dám nói xấu Thiên Quan tiên sinh, tôi sẽ trực tiếp cấm ngôn vĩnh viễn!" Tính tình Sở Mục Vân vốn khá tốt, đối xử với các thành viên đội khảo cổ cũng luôn ôn hòa.

Nhưng lần này ông thật sự nổi giận, khiến mọi người thấy được một mặt khác khi ông phát hỏa.

Được Sở Mục Vân bảo vệ, cư dân mạng cuối cùng không nói xấu Thiên Quan Chúc Phúc nữa mà chuyển sang bàn luận về thụy thú Kỳ Lân vừa xuất hiện!

Điều đáng kinh ngạc hơn là có người đã chụp ảnh màn hình livestream đăng lên Weibo, chỉ trong vài phút đã leo lên vị trí số một hot search.

Còn hot hơn cả lần cả mạng tìm kiếm Thiên Quan Chúc Phúc lúc trước!

Cùng lúc đó!

Tinh thần đang căng như dây đàn của đội khảo cổ được thả lỏng, ai nấy đều cảm thấy mệt lử.

Chỉ có Trịnh Huyền là tinh thần vẫn hưng phấn, còn đặc biệt tìm đến Sở Mục Vân, đề nghị muốn lên đỉnh núi một chuyến. "Em muốn lên đỉnh núi?" Sở Mục Vân ngẩn người, kinh ngạc nhìn học trò của mình.

Trịnh Huyền trịnh trọng gật đầu, giọng điệu mang theo vài phần kích động khó giấu: "Giáo thụ, cơ hội lần này hiếm có quá, chúng ta phải lập tức lên đỉnh núi nghiên cứu một chút, biết đâu còn thấy dấu tích thụy thú Kỳ Lân để lại." "Nhưng mà..." Sở Mục Vân vẻ mặt do

dự, đội khảo cổ đã hy sinh quá nhiều rồi.

Những chuyện xảy ra mấy ngày qua khiến ông tâm lực tiều tụy, không thể chịu đựng thêm bất kỳ sự cố nào nữa. "Giáo thụ, thời gian không chờ đợi ai đâu ạ!

Nếu thầy lo lắng xảy ra chuyện, vậy em không dẫn theo người khác, tự mình em đi thôi, thầy thấy có được không?" Sở Mục Vân suy nghĩ hồi lâu rồi vẫn lắc đầu từ chối Trịnh Huyền: "Tiểu Trịnh, không phải thầy không cho em đi, hiện tại là thời điểm nhạy cảm, con rết sáu cánh kia có lẽ vẫn đang ở trong tối chuẩn bị tấn công chúng ta bất cứ lúc nào.

Nếu em có chuyện gì thì ai cứu được em?" "Lão sư, nhưng mà..." Sở Mục Vân xua tay, giọng điệu không thể chối từ: "Được rồi, không cần nói nữa!

Em muốn lên đỉnh núi, thầy chẳng lẽ lại không muốn sao.

Nhưng đội khảo cổ thật sự không thể chịu thêm bất kỳ tổn thất nào nữa.

Đợi ngày mai, ngày mai đội cứu viện đợt hai do cấp trên tổ chức đến, chúng ta sẽ cùng lên đỉnh núi." Nghe vậy, Trịnh Huyền mặt đầy thất vọng.

Trong thâm tâm, anh luôn cảm thấy mình nên lên đỉnh núi một chuyến.

Thế nhưng... thấy lão sư kiên quyết không đồng ý, anh cũng đành bất lực dập tắt ý nghĩ đó.

Mọi người trong đội khảo cổ vừa mệt vừa buồn ngủ, ai nấy về lều của mình nghỉ ngơi.

Chẳng mấy chốc, tiếng ngáy đã vang lên khắp doanh trại.

Đội khảo cổ tuy đã đi ngủ, nhưng đoạn video về thụy thú Kỳ Lân lại đang được lan truyền điên cuồng trên các nền tảng mạng xã hội!

Weibo, Douyin, các trang tin tức hàng đầu...

Không ngoại lệ, tất cả đều là ảnh hoặc video về thụy thú Kỳ Lân.

Cư dân mạng điên cuồng bình luận, chỉ trong một đêm, cái tên Kỳ Lân đã truyền khắp cõi mạng.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra!

Sáng sớm hôm sau, khắp Lão Hùng Lĩnh sương mù trắng xóa bốc lên.

Trời còn sớm, trong doanh trại đã vang lên tiếng bước chân lạch bạch.

Không lâu sau, đội viện trợ do cấp trên tổ chức đã đến, Trịnh Huyền vội vàng kéo Sở giáo thụ, đề xuất với đội cứu viện yêu cầu lên đỉnh núi xem xét.

Đội trưởng đội cứu viện khoảng chừng bốn mươi tuổi, lông mày rậm mắt to, mặt chữ điền.

Dù không mặc quân phục, chỉ cần đứng đó thôi cũng toát lên khí chất quân nhân ngời ngời.

Đội trưởng cứu viện tên là Lý Cường Quốc, luận quân hàm thì cao hơn Trần Kiến Binh một bậc, là giáo quan của đại đội đặc chủng, quân hàm Trung tá.

Nghe thấy yêu cầu của giáo thụ Sở, Lý Cường Quốc cười trả lời: "Giáo thụ, trước khi đến cấp trên đã giao nhiệm vụ rồi, dù thầy không nói thì chúng tôi cũng phải lên đỉnh núi xem qua một chút." Đêm qua, tin tức Kỳ Lân hiện thế thật sự quá đỗi kinh thiên động địa, khiến cấp trên Hoa Quốc cũng phải chấn động!

Vì vậy, ngoài việc bảo vệ an toàn cho đội khảo cổ, Lý Cường Quốc còn có một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng, đó là lên đỉnh Bình Sơn thu thập tư liệu về thụy thú Kỳ Lân.

Nghe Lý Cường Quốc nói vậy, giáo thụ Sở mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn những người khác trong đội khảo cổ nghe nói giáo thụ Sở định lên đỉnh núi thì ai nấy đều đòi đi theo.

Sở Mục Vân cân nhắc hồi lâu, cuối cùng chỉ dẫn theo Vương Điềm Điềm và Trịnh Huyền.

Họ đi cùng tiểu đội của Lý Cường Quốc hướng về vách núi Bình Sơn.

Trên đường đi, Lý Cường Quốc và các chiến sĩ dưới trướng vô cùng cẩn trọng.

Sau khi phải trả những cái giá đắt, không còn ai dám coi thường con rết sáu cánh nữa.

May mắn là hành trình diễn ra thuận lợi, không thấy bóng dáng rết độc hay rết sáu cánh xuất hiện.

Họ thuận lợi đặt chân lên đỉnh vách núi Bình Sơn.

Thế nhưng... vừa đặt chân lên đỉnh vách núi, họ lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho không thốt nên lời!

Chỉ thấy thân hình khổng lồ dài tới mười mấy mét của con rết sáu cánh nằm vắt ngang trên đỉnh núi.

Xung quanh cơ thể nó là nhiều vết dịch xanh đã khô cạn.

Hơn nữa còn lờ mờ thấy được trên ngực và bụng nó có một vết thương dài khoảng nửa mét.

Trịnh Huyền kinh hãi đến mức nói không nên lời, lắp bắp: "Lão

sư, con rết sáu cánh... chết rồi?" Sở Mục Vân cũng trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Con quái vật hai ngày qua khiến đội khảo cổ khốn đốn, mạnh mẽ đến mức khiến người ta tuyệt vọng này, đã chết rồi sao?

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này ai nấy đều vỗ tay tán thưởng: "Hay lắm!

Con quái vật này đã hại chết bao nhiêu chiến sĩ và thành viên đội khảo cổ, chết là đáng!" "Hô, thế này thì đội khảo cổ cuối cùng cũng hoàn toàn an toàn rồi!" Lý Cường Quốc chỉ mới thấy con rết sáu cánh qua video, nhưng nhìn tận mắt chấn động hơn nhiều.

Ông nhìn thi thể con rết sáu cánh, lẩm bẩm: "Trên đời lại có con quái thú khủng khiếp như vậy, thật khiến người ta khó tin!

Nhưng mà, rốt cuộc là ai đã giết nó chứ?" Vừa dứt lời, Trịnh Huyền và Sở Mục Vân nhìn nhau, gần như đồng thanh thốt ra: "Thần thú Kỳ Lân!" Đúng vậy, con rết sáu cánh đáng sợ như thế, người bình thường sao có thể địch lại.

Khả năng duy nhất chính là thần thú Kỳ Lân đêm qua!

Lý Cường Quốc bước tới, quan sát kỹ vết thương trên bụng con rết sáu cánh.

Đột nhiên ông nhíu mày, trầm giọng nói: "Không đúng!" "Có chỗ nào không đúng ạ?" Giáo thụ Sở không hiểu chuyện gì, ngơ ngác hỏi. "Mọi người nhìn đi, vết thương ở đây không đúng!" Lý Cường Quốc chỉ vào vết thương của con rết, mô phỏng lại cảnh tượng lúc bị thương trong đầu, rồi khẳng định chắc nịch: "Vết thương này bằng phẳng gọn gàng, rõ ràng là do đoản đao hoặc đoản kiếm, những loại vũ khí sắc bén gây ra!" Đao kiếm?

Nghe thấy vậy, nhóm giáo thụ Sở đều trợn tròn mắt, vô cùng kinh

ngạc!

Một con quái vật như rết sáu cánh, súng ống thông thường còn không bắn chết được, mà chỉ dùng đao kiếm là có thể giết nó sao?

Chương 25

Lý Cường Quốc tin vào phán đoán của mình, tiếp tục: "Nếu tôi không nhầm thì lúc đó người nọ đã cầm ngược đao kiếm, trong khoảnh khắc lướt qua con rết sáu cánh đã đâm vũ khí vào bụng nó, sau đó nghiến răng rạch một đường dài nửa mét!

Người này có sức lực cực lớn, đao kiếm trong tay cũng tuyệt đối là thần binh lợi khí chém sắt như chém bùn!" Tê ~ Nhóm giáo thụ Sở nghe đến đây, ai nấy đều cảm thấy da đầu tê rần!

Dựa vào thân xác phàm nhân mà chống lại rết sáu cánh, thậm chí còn phản sát được nó.

Đây...

đây liệu có còn là con người không?

Ngay lúc mấy người còn đang bị lời nói của Lý Cường Quốc làm cho chấn động đến mức không nói nên lời, đột nhiên có chiến sĩ báo cáo phát hiện tình hình mới.

Mọi người vội vàng chạy tới, sau đó phát hiện giữa trán con rết sáu cánh có dán một lá bùa màu vàng!

Lá bùa vàng?

Mấy người nhìn nhau, tất cả đều nghi hoặc khó hiểu.

Giáo thụ Sở nghĩ ngợi một lát rồi cẩn thận gỡ lá bùa vàng trên trán con rết xuống.

Chỉ thấy trên lá bùa vẽ những hoa văn huyền ảo, chính giữa viết năm chữ Hán: 【Đại Tướng Quân Đáo Thử】. "Sở giáo thụ, đây là thứ gì vậy?" Sở Mục Vân lắc đầu, cười khổ: "Tôi cũng chưa từng thấy loại bùa vàng này, không biết nó có tác dụng gì!" Ông là người có

uy tín trong giới khảo cổ, dành hơn nửa đời mình cho sự nghiệp khảo cổ.

Những năm qua đi nam về bắc, có thể nói là kiến văn rộng rãi, học thức vô cùng uyên bác.

Thế nhưng Sở Mục Vân vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu lá bùa vàng này dùng để làm gì.

Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc, Vương Điềm Điềm đứng bên cạnh bỗng yếu ớt giơ tay: "Giáo thụ, thầy nói xem người tiêu diệt rết sáu cánh liệu có phải là đại thần Thiên Quan không, và lá bùa vàng này cũng là thứ anh ấy để lại?" Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Sở Mục Vân suy nghĩ một lát, không kìm được trả lời: "Thật sự có khả năng này, Thiên Quan tiên sinh hiểu rõ rết sáu cánh như vậy, biết đâu từng đến Bình Sơn, từng gặp nó rồi cũng nên!

Anh ấy có thể rút lui an toàn thì chứng tỏ bản lĩnh cực lớn, ít nhất không kém con rết sáu cánh này bao nhiêu!

Hơn nữa, đêm qua Kỳ Lân xuất hiện quá đỗi trùng hợp, biết đâu cũng có liên quan đến Thiên Quan tiên sinh!" Sở Mục Vân càng nói mắt càng sáng, những nghi hoặc từ đêm qua đến giờ bỗng chốc trở nên sáng tỏ.

Ông vội vàng đi tới trước ống kính, vẻ mặt khẩn trương hỏi: "Thiên Quan tiên sinh, anh có đó không?

Tôi có chuyện rất quan trọng muốn thỉnh giáo anh!" Nói xong, Sở Mục Vân nhìn chằm chằm vào phòng livestream, sợ bỏ lỡ bất kỳ dòng bình luận nào.

Điều khiến ông vui mừng khôn xiết là chỉ vài phút sau, Thiên Quan Chúc Phúc đã xuất hiện! "Ông muốn hỏi về chuyện Đại Tướng Quân

Phù phải không?" Thiên Quan Chúc Phúc vừa xuất hiện đã lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Lá bùa vàng này hóa ra được gọi là Đại Tướng Quân Phù sao?

Vậy nó có tác dụng gì?

Thiên Quan đại lão làm sao biết có lá bùa ở đó?

Chẳng lẽ...

đúng như lời giáo thụ Sở nói, đêm qua Thiên Quan đại lão đã đến Bình Sơn, thậm chí con rết sáu cánh cũng là do anh ấy chém giết?

Người thực sự cứu đội khảo cổ chính là Thiên Quan đại lão?

Cư dân mạng trong phòng livestream hiện lên hết câu hỏi này đến câu hỏi khác.

Mọi người đều muốn biết Thiên Quan Chúc Phúc rốt cuộc là một kẻ hèn nhát chỉ biết nói khoác, hay là một anh hùng thầm lặng xoay chuyển tình thế, cứu nguy cho đội khảo cổ!

Sở Mục Vân nhìn thấy dòng bình luận này, tinh thần chấn động: "Thiên Quan tiên sinh, lá...

Đại Tướng Quân Phù này, chẳng lẽ là anh..." "Ừm, là tôi đặc biệt để lại cho mọi người đó." Tại xưởng huyện Nộ Tình.

Tô Thần nhìn vẻ mặt chấn kinh của giáo thụ Sở và mọi người trong phòng livestream, mỉm cười rồi gửi thêm hai dòng bình luận: "Lá bùa này có thể trấn thi, trừ tà.

Rết sáu cánh tuy đã bị tôi tiêu diệt, nhưng trong cổ mộ Bình Sơn vẫn còn nhiều nguy hiểm, lá bùa này có thể bảo vệ mọi người bình an.

À đúng rồi, nội đan của rết sáu cánh có ích cho tôi nên tôi đã lấy đi rồi.

Được rồi, tôi còn có việc gấp phải xử lý, không tán gẫu nhiều nữa." Sau khi gửi xong ba dòng bình luận này, Tô Thần cất điện thoại, chuẩn bị lên máy bay về kinh đô.

Đêm qua sau khi thăng cấp xong huyết mạch Kỳ Lân, vốn dĩ hắn định rời đi luôn.

Nhưng lúc sắp đi, hắn nhớ tới con cương thi đời Nguyên kia.

Cân nhắc kỹ lưỡng, hắn vẫn quyết định để lại cho đội khảo cổ một lá bùa trấn thi!

Để lại lá bùa này, một là có thể bảo vệ đội khảo cổ, khắc chế cương thi đời Nguyên.

Hai là có liên quan đến phần thưởng của hệ thống!

Qua mấy lần chỉ điểm trước đó, Tô Thần cũng đã nắm rõ cơ chế phát thưởng của hệ thống!

Chỉ chỉ điểm cho đội khảo cổ thôi là chưa đủ, mà phải đợi người được chỉ điểm thực sự tin lời hắn thì mới nhận được phần thưởng.

Nếu người được chỉ điểm căn bản không tin thì hắn sẽ không nhận được gì cả.

Hiện tại hắn để lại một lá bùa Đại Tướng Quân, đợi đến ngày cương thi đời Nguyên xuất hiện, đội khảo cổ dùng lá bùa này chế ngự cương thi.

Tận mắt chứng kiến uy lực của bùa trấn thi, tự nhiên không cần Tô Thần phải tốn lời, họ cũng sẽ tin tưởng tuyệt đối vào lời chỉ điểm của hắn.

Hơn nữa, lá bùa Đại Tướng Quân này xuất thân từ hệ thống Đạo giáo Mao Sơn.

Thế giới này đã trải qua sự đứt gãy văn hóa, nhiều thứ của Đạo

giáo, đặc biệt là hệ thống Mao Sơn, đều không được lưu truyền lại.

Những bí pháp của Đạo giáo Mao Sơn và các phương pháp đối phó với yêu ma quỷ quái đủ để Tô Thần giải mã và chỉ điểm cho đội khảo cổ trong một thời gian dài!

Nói một cách đơn giản, việc Tô Thần đưa bùa trấn thi cho đội khảo cổ là một cuộc đầu tư giá trị.

Mục đích là để sau này có thể thu về lợi nhuận gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần từ đội khảo cổ!

Tô Thần nhanh chóng thoát tuyến.

Nhưng nhóm giáo thụ Sở trên đỉnh vách núi Bình Sơn thì tâm trạng mãi không thể bình tĩnh lại được. "Thiên Quan tiên sinh đêm qua quả nhiên có mặt trên đỉnh Bình Sơn!

Thật đáng tiếc quá, nếu lúc đầu tôi đồng ý cho Tiểu Trịnh qua đây xem..." Sở Mục Vân càng nói càng đấm ngực dậm chân, mặt đầy hối hận.

Đêm qua sau khi đội khảo cổ được cứu, Trịnh Huyền đã nói muốn lên đỉnh núi xem thử.

Nhưng vì Sở Mục Vân sợ xảy ra chuyện nên đã từ chối.

Giờ nghĩ lại, vào thời điểm đó, có lẽ Thiên Quan đại thần vẫn còn ở trên đỉnh núi.

Sở Mục Vân không ngờ rằng họ đã ở gần vị Thiên Quan đại thần thần bí như thế.

Thế nhưng... chỉ vì một câu nói của ông mà đội khảo cổ đã lỡ mất cơ hội gặp mặt Thiên Quan đại thần.

Trịnh Huyền thở dài: "Lão sư, chuyện đã rồi, hối hận cũng vô ích.

Chúng ta nên nghĩ cách làm sao để khởi động lại việc nghiên cứu

cổ mộ Bình Sơn đi ạ." Sở Mục Vân nghe vậy gật đầu.

Ông hít sâu một hơi, bình tĩnh lại rồi nói: "Phải, hiện tại rết sáu cánh đã bị tiêu diệt, Thiên Quan tiên sinh còn đặc biệt để lại lá bùa bình an này cho chúng ta, đã đến lúc khởi động lại việc khai quật khảo cổ rồi." Dù đã bỏ lỡ cuộc gặp gỡ với Thiên Quan Chúc Phúc, nhưng Sở Mục Vân dù sao cũng đã trải qua nhiều sóng gió, ông nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Sau đó, Lý Cường Quốc cho thuộc hạ kéo thi thể con rết sáu cánh này về căn cứ quân đội để mang đi nghiên cứu bí mật.

Còn bản thân ông thì thay thế Trần Kiến Binh, ở lại bảo vệ đội khảo cổ.

Trần Kiến Binh bị thương ở tay, phải về huyện Nộ Tình điều trị.

Lúc đi, các thành viên đội khảo cổ quyến luyến không rời.

Tuy vị thiếu tá sắt đá này ngày thường vẻ mặt nghiêm nghị, chưa bao giờ cười trước mặt các thành viên, nhưng cảnh tượng ông dứt khoát lao vào đàn rết đêm qua đã khắc sâu vào tâm trí mọi người, vĩnh viễn không thể quên.

Ở một diễn biến khác, cư dân mạng khi biết rết sáu cánh là do Thiên Quan Chúc Phúc giết, thậm chí con thụy thú Kỳ Lân đêm qua cũng có thể có mối liên hệ mật thiết với anh ấy, phòng livestream lập tức bùng nổ! "Ngọa tào!

Thiên Quan đại thần quá đỉnh, một thân một mình chém chết tinh rết???" "Thiên Quan đại lão chắc không phải là Gundam hay Ultraman ngoài đời thực đấy chứ?

Nếu không người bình thường sao có thể đánh bại được con rết đã thành tinh kia!" "Cũng không phải là không có khả năng, lai lịch của Thiên Quan đại thần quá thần bí, đến cả chính quyền cũng không tra ra

thân phận.

Chương 26

Hơn nữa, con thần thú Kỳ Lân đêm qua cực kỳ có khả năng chính là cộng sự của Thiên Quan đại thần, họ đã hợp lực tiêu diệt rết sáu cánh.

Huynh đệ nói chí phải.

Nếu thần thú Kỳ Lân là trợ thủ của Thiên Quan đại thần thì đúng là có thể dễ dàng tiêu diệt rết sáu cánh.

Vậy thì càng ngầu hơn nữa, người khác nuôi mèo nuôi chó, hỏa gia hỏa, Thiên Quan đại lão nuôi hẳn thần thú!

Hơn nữa, mọi người có để ý không.

Thiên Quan đại thần cứu bao nhiêu người như vậy mà đến mặt cũng không lộ, thậm chí nếu giáo thụ Sở không mở lời hỏi thì e rằng chúng ta còn chẳng biết con rết sáu cánh này là do ai giết!

Đúng vậy, từ điểm này có thể thấy Thiên Quan đại lão đạm bạc danh lợi, căn bản không giống như một số người nói là chỉ điểm đội khảo cổ để nổi tiếng." Cuộc thảo luận trong phòng livestream ngày càng sôi nổi.

Đến buổi chiều, đội khảo cổ cũng đã chuẩn bị xong xuôi để xuống cổ mộ Bình Sơn lần thứ hai!

Vương Điềm Điềm lại xuất hiện trong ống kính livestream, cô mỉm cười ngọt ngào nói: "Chào buổi chiều quý vị khán giả.

Chắc hẳn mọi người đã đợi cả buổi sáng và đang nóng lòng muốn xem cảnh chính thức xuống địa cung rồi đúng không?

Vậy thì tiếp theo đây, hãy cùng tôi đi xem đội khảo cổ giải mã bí mật của tòa địa cung ngàn năm này nhé!" Nói xong, Vương Điềm

Điềm cùng vài thành viên đội khảo cổ ngồi vào lồng treo.

Kể từ sau khi Kỳ Lân xuất hiện đêm qua, đội khảo cổ phát hiện toàn bộ rết độc ở Bình Sơn đã biến mất không dấu vết.

Vì vậy họ mới dám xuống địa cung với quy mô lớn như vậy.

Sau cả buổi sáng làm việc, dưới đáy thung lũng của địa cung đã lắp đặt rất nhiều thiết bị được máy bay trực thăng vận chuyển đến.

Thậm chí còn có hai máy phát điện diesel, đèn chiếu sáng rực rỡ khiến cả địa cung sáng như ban ngày.

Vì nhóm giáo thụ Sở không biết cách mở cơ quan Bát Quái trên giếng đan, mà Thiên Quan Chúc Phúc lại mãi không xuất hiện, nên để mở lối vào tầng thứ hai, họ thậm chí còn mang đến hai máy cắt hạng nặng, chuẩn bị cắt trực tiếp lò luyện đan được đúc trên giếng đan ở giữa quảng trường." Theo mệnh lệnh của Sở Mục Vân, trong địa cung vang lên tiếng máy cắt oanh minh.

Các thành viên đội khảo cổ cẩn thận dọc theo mép, từng chút một cắt rời lò luyện đan đặc tâm nặng tới mấy tấn.

Sau hơn nửa ngày bận rộn, mọi người hợp lực vận chuyển phần lò luyện đan đã cắt xong đi nơi khác.

Cuối cùng, bên dưới lò luyện đan lộ ra một cửa hang sâu hun hút.

Lần này đội khảo cổ đã rút kinh nghiệm, không trực tiếp cử người xuống mà phóng một chiếc máy bay không người lái (drone) bay xuống thám thính.

Tầng tiếp theo của địa cung không rộng lớn như tầng trên, chỉ tầm cỡ một sân bóng đá.

Điều khiến mọi người phấn chấn là bên dưới lại có vô số quan tài.

Sở Mục Vân nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhớ lại lần trước khi

trao đổi tư liệu với 'Thiên Quan Chúc Phúc', đối phương từng nói tầng hai địa cung có rất nhiều quan tài.

Chỉ là...

Sở Mục Vân không hiểu vì sao tầng này lại chứa nhiều quan tài đến thế.

Qua hình ảnh drone truyền về, những quan tài đó được xếp chồng lên nhau rất tùy ý, thậm chí không ít chiếc còn mất cả nắp!

Cho dù đây là một quần thể mộ táng quy mô lớn, cũng không thể xử lý quan tài người chết tùy tiện như vậy được?

Sở Mục Vân băn khoăn không lời giải, Trịnh Huyền và vài thành viên khác không kìm được lòng, xung phong xin xuống dưới kiểm tra.

Sở Mục Vân do dự một lát, từ tình hình drone quan sát được thì tầng hai quả thực không có gì nguy hiểm.

Ông suy nghĩ rồi đồng ý với thỉnh cầu của Trịnh Huyền. "Tiểu Trịnh, các cậu xuống đó phải vạn phần cẩn thận, nếu phát hiện có điểm gì bất thường phải lập tức lên ngay, không được cậy mạnh!" Trịnh Huyền cười gật đầu: "Giáo thụ cứ yên tâm, chúng em đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ, không để xảy ra chuyện gì đâu." Trong lúc nói chuyện, Trịnh Huyền cùng mấy thành viên trẻ khỏe mang theo máy quay trực tiếp, cùng nhau đu dây xuống tầng hai địa cung.

Vừa bước chân vào tầng hai, mọi người đã ngửi thấy một mùi dược hương nồng nặc.

Họ tỏa ra tìm kiếm, cuối cùng ở hướng Tây Nam địa cung, phát hiện một đại điện chuyên dùng để luyện đan.

Trong điện có không ít lò luyện dược nhưng tất cả đều nằm lăn lóc, lộn xộn trên mặt đất.

Mùi dược hương kia chính là từ trong các lò đan tỏa ra.

Một thành viên tò mò ghé sát nhìn kỹ rồi thốt lên kinh ngạc: "Anh Trịnh, anh mau lại xem, trong lò đan này vẫn còn dược tra (bã thuốc)." Mọi người nghe tiếng vội vây lại.

Chỉ thấy trong lò có một lớp dược tra dạng cao, trải qua ngàn năm vẫn không bị khô cạn, lại còn tỏa ra một mùi hương kỳ lạ. "Anh Trịnh, đây chính là nơi Thiên Quan đại thần nói là chỗ luyện chế trường sinh bất lão dược phải không?" "Ừ, chắc là ở đây rồi." Trịnh Huyền cười gật đầu, đồng thời không quên phổ biến kiến thức cho khán giả trong livestream: "Mọi người còn nhớ lần trước đội khảo cổ xuống địa cung không, lúc đó Thiên Quan đại lão đã nói đây là cấm địa luyện chế trường sinh bất lão dược bí mật của các đời hoàng đế.

Lúc đó nhiều người không tin, nhưng dựa trên chứng cứ hiện tại, Thiên Quan đại lão mới là người đúng!" Lời vừa dứt, phòng livestream lập tức bùng nổ. "Quá đỉnh, tôi biết ngay Thiên Quan đại thần không bao giờ nói bừa, anh ấy chắc chắn phải nắm rõ mới khẳng định đây là cấm địa luyện đan!" "Quỳ lạy Thiên Quan đại thần, thật không biết sao anh ấy lại biết nhiều kiến thức và bí ẩn cổ đại đến thế!" "Đại lão đúng là đại lão, người tuy không có mặt nhưng nơi nào cũng thấy bóng dáng anh ấy!" Mấy thành viên khảo cổ kiểm tra các lò đan trong điện, phát hiện lò nào cũng có một lớp vật chất dạng cao tỏa ra dị hương.

Một thành viên trẻ mới tốt nghiệp gia nhập đội chưa lâu cười nói: "Lớp cao trong lò này chắc là trường sinh bất lão dược của các vị hoàng đế ngày xưa rồi.

Mọi người bảo liệu chúng ta có hy vọng tìm được viên thuốc thật không?" Lời vừa dứt, người bên cạnh đã trợn mắt bác bỏ: "Tào lao, thật sự có thuốc trường sinh thì đến lượt cậu chắc?" Trịnh Huyền

cười ha hả, chen ngang: "Thế gian này làm gì có thuốc trường sinh bất lão, nếu có thật thì bao nhiêu vị hoàng đế kia sao chẳng có ai sống mãi được!

Mọi người đừng thấy lớp cao này hương thơm nức mũi, bên trong không chừng chứa đầy kim loại nặng, thậm chí là độc tố đấy!" Thuật sĩ cổ đại luyện đan, đừng nói là kim loại nặng, ngay cả thạch tín cũng dám cho vào.

Nếu không thì đã chẳng vô tình phát hiện ra công thức thuốc súng!

Nghe Trịnh Huyền nói vậy, các đội viên mới chợt tỉnh ngộ, vội vàng tránh xa lò đan như tránh tà!

Thế nhưng ngay lúc này, một thành viên trẻ bỗng mặt mũi kinh hoàng, chỉ tay về góc đại điện gào lên: "Mọi người mau nhìn xem kia là cái gì, có phải là bóng người không?" Mọi người nhìn theo hướng tay chỉ, phát hiện ở góc khuất nhất của điện luyện dược dường như có một bóng người đang ngồi.

Bóng người?

Đây là địa cung Bình Sơn ngàn năm không thấy ánh mặt trời, đào đâu ra người sống?

Trịnh Huyền nghi hoặc, dẫn mọi người cùng tiến lại gần.

Khi đến gần, mọi người mới thấy rõ ở góc điện đúng là một người, nhưng đã chết từ lâu.

Từ trang phục có thể thấy đây là người cổ đại.

Nhưng quỷ dị là thi thể này không biết đã để bao lâu mà không hề bị thối rữa! "Thi thể ngàn năm không nát?

Làm sao có thể làm được vậy?" Mọi người nhìn nhau đầy kinh ngạc.

Trịnh Huyền suy nghĩ một lát rồi đeo găng tay và khẩu trang, muốn quan sát kỹ thi thể này.

Đây là một nam thi, tuổi tầm hai mươi lăm đến ba mươi.

Điều kỳ lạ là anh ta ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền.

Dưới lớp da mặt hiện rõ những đường vân khiến người ta rợn tóc gáy, trông như thể có vô số con sâu nhỏ đang bò bên dưới.

Trịnh Huyền học khảo cổ, thường xuyên tiếp xúc với hài cốt nên không sợ, sau một hồi mò mẫm cẩn thận, anh tìm thấy một miếng kim bài trong ngực nam thi.

Lấy ra xem, thấy trên kim bài khắc bốn chữ lớn: 'Quan Sơn Thái Bảo'! "Quan Sơn Thái Bảo là gì?" Mấy thành viên vắt óc suy nghĩ nhưng không nhớ ra bất kỳ tư liệu nào liên quan.

Nhưng đúng lúc này, một dòng bình luận màu đỏ in đậm bỗng chốc được ghim lên đầu phòng livestream: 【Tôi khuyên các người mau chóng lên trên đi, các người trúng độc rồi!】 Nhìn thấy bình luận này, khán giả sững sờ!

Sau khi nhìn thấy cái tên lấp lánh phía sau, tất cả đều dậy sóng!

Bởi vì cái tên đó chính là: Thiên Quan Chúc Phúc!

Thiên Quan đại thần vừa xuất hiện đã ném ngay một quả bom hạng nặng, khiến khán giả và đội khảo cổ đều choáng váng.

Mọi người không hiểu nổi Trịnh Huyền và những người kia trúng độc từ bao giờ?

Suốt quãng đường họ chẳng hề chạm vào thứ gì!

Ngay cả lớp bã thuốc trong lò họ cũng chỉ nhìn vài cái chứ chưa hề tiếp xúc.

Sắc mặt Trịnh Huyền biến đổi, vội vàng cùng đồng đội bò lại tầng

một địa cung.

Qua bao nhiêu lần kiểm chứng, đội khảo cổ đã hiểu ra một chân lý: Bất kể Thiên Quan đại thần nói điều gì vô lý đến đâu, họ đều phải coi trọng và làm theo, nếu không người đen đủi sẽ là chính họ!

Trở lại tầng một, Trịnh Huyền mới cẩn thận hỏi trước ống kính: "Thiên Quan tiên sinh, chúng tôi lên rồi, giờ phải làm sao ạ?" Trải qua nhiều chuyện, đội khảo cổ đã khôn ngoan hơn, chỉ cần là lời của Thiên Quan Chúc Phúc, họ đều vô cùng coi trọng.

Sở giáo thụ ở phía trên cũng nhìn thấy bình luận đó, tim ông thắt lại!

Đặc biệt là Sở giáo thụ, gương mặt lộ rõ vẻ hối hận.

Chương 27

Vừa rồi qua hình ảnh drone, ông rõ ràng không thấy gì nguy hiểm, vậy mà Trịnh Huyền vẫn trúng độc!

Cổ mộ Bình Sơn này quả nhiên đúng như lời Thiên Quan tiên sinh nói, là một ngôi mộ đại hung.

Sở giáo thụ nghĩ đến đây, vội vàng khẩn khoản nói với ống kính: "Thiên Quan tiên sinh, cầu xin ngài chỉ điểm, độc mà Tiểu Trịnh trúng phải hóa giải thế nào?" Mọi người nín thở chờ đợi, vài phút sau cuối cùng cũng thấy bình luận thứ hai! 【Đi tìm mấy sợi dây thừng dày một chút, trói chặt tất cả bọn họ lại, nhớ trói cho thật chắc!】 Bình luận của Thiên Quan Chúc Phúc vừa hiện ra, tất cả đều ngẩn ngơ!

Khán giả livestream cảm thấy não mình không đủ dùng nữa rồi!

Theo lời đại thần thì Trịnh Huyền bị trúng độc, tại sao không giải độc mà lại phải trói người lại?

Ngay lập tức, vô số dấu chấm hỏi tràn ngập màn hình! "???" "Ơ kìa...

Đại thần, anh có chắc là không gửi nhầm bình luận không đấy?" "Trói người lại là cách giải độc kiểu gì vậy, tôi sống đến từng này tuổi mới nghe thấy lần đầu!" "Không hiểu thì cứ im lặng mà xem, Thiên Quan đại lão không bao giờ sai đâu!" "Bất kể thế nào, Thiên Quan đại thần vẫn là số một!

Việc quan trọng phải nhắc lại ba lần!" So với sự bán tín bán nghi của cư dân mạng, các thành viên khảo cổ hành động dứt khoát hơn nhiều, chẳng hỏi han gì, cứ trói bọn Trịnh Huyền lại trước đã!

Chẳng mấy chốc, mấy người bọn Trịnh Huyền đã bị trói giật cánh

khuỷu, kín mít như giò lụa.

Thậm chí có thành viên sợ trói không đủ chặt còn quấn thêm mấy vòng dây thép bên ngoài!

Bọn Trịnh Huyền mặc kệ đồng đội thao tác, gương mặt lộ rõ vẻ 'sống không còn gì luyến tiếc'.

Sau khi trói chặt mấy người, Sở giáo thụ thở phào, quay sang ống kính hỏi tiếp: "Thiên Quan tiên sinh, tiếp theo phải làm thế nào?" 【Đợi!】 Lần này Thiên Quan Chúc Phúc trả lời súc tích, chỉ đúng một chữ.

Nhìn thấy chữ này, mọi người càng thêm nghi hoặc.

Trịnh Huyền đang trúng độc, trói lại thì thôi đi, sao không giải độc mà lại bắt đứng chờ?

Tuy nhiên, Sở giáo thụ rất tin tưởng Thiên Quan Chúc Phúc.

Thấy chữ này, ông lập tức ra lệnh cho mọi người dừng tay, tất cả im lặng chờ đợi chỉ dẫn tiếp theo.

Khoảng năm phút sau, có người phát hiện mấy người bị trói bỗng nhiên như say rượu, lảo đảo muốn thoát khỏi dây thừng.

Có người kinh hô, chỉ vào Trịnh Huyền hét lớn: "Sở giáo thụ, thầy mau nhìn mắt Trịnh Huyền kìa!" Mọi người nghe vậy đồng loạt nhìn vào Trịnh Huyền.

Chỉ thấy hai mắt anh ta từ lúc nào đã phủ một lớp sương mù trắng xóa, trông vô cùng âm u khiến người ta phát lạnh.

Đáng sợ hơn là trên mặt anh ta trong thời gian ngắn đã bò đầy những đường vân đen kịt!

Bản thân anh ta như bị thứ gì đó nhập vào, miệng phát ra tiếng gầm gừ giận dữ, vùng vẫy muốn lao vào cắn xé đồng đội bên cạnh.

Chứng kiến cảnh này, mọi người kinh hãi.

Họ đã hiểu ý đồ của Thiên Quan đại thần khi bảo trói chặt người lại!

Nếu không trói lại thì cả đội khảo cổ chắc chắn bị bọn họ quậy cho tan nát!

Sở giáo thụ vừa kinh vừa lo, vội hỏi: "Thiên Quan tiên sinh, Tiểu Trịnh bọn họ sẽ không sao chứ?" 【Không sao, họ trúng phải thi độc trong cơ thể Quan Sơn Thái Bảo, chỉ tạm thời mê muội thần trí chứ không nguy hiểm tính mạng!】 Dòng bình luận này phát ra, dù là khán giả hay thành viên khảo cổ đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần sống được thì mọi chuyện đều ổn.

Khoảng nửa giờ sau, mấy người bọn Trịnh Huyền lần lượt khôi phục bình thường. "Tiểu Trịnh, cậu thấy sao rồi, không sao chứ?" Trịnh Huyền rên rỉ đau đớn, mệt mỏi lắc đầu: "Thầy ơi, em không sao, chỉ thấy người rã rời.

Đúng rồi, nãy em mơ mơ màng màng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Nghe câu này, các thành viên xung quanh biểu cảm quái đản.

Mệt?

Mệt là đúng rồi!

Bị trói chặt như thế mà còn đòi đâm đòi giết, một mình đánh nhau với không khí suốt nửa tiếng, không mệt mới lạ!

Trong lúc mọi người nén cười, còn Trịnh Huyền thì ngơ ngác không hiểu gì, Thiên Quan Chúc Phúc lại gửi bình luận. 【Được rồi, thi độc bên dưới đã phát tán gần hết, các người có thể xuống dưới được rồi.】 【Lát nữa xuống, tôi sẽ nói cho các người nghe về chuyện của Quan Sơn Thái Bảo!】 Thấy bình luận này, Trịnh Huyền vội vàng lấy miếng kim bài tìm được từ trong túi ra: "Thầy ơi, lúc nãy

em tìm thấy miếng kim bài này trên xác nam thi đó, thầy xem có manh mối gì không." Sở giáo thụ đón lấy kim bài, thấy bốn chữ 'Quan Sơn Thái Bảo' vàng chói, đôi mày lập tức nhíu lại.

Suy nghĩ hồi lâu, ông lắc đầu bất lực: "Quan Sơn Thái Bảo... trước đây chưa từng nghe nói qua, xem ra đây lại là một đoạn lịch sử bị chôn vùi.

Thôi được rồi, mọi người chuẩn bị đi, chúng ta xuống tầng hai, chờ Thiên Quan tiên sinh giải đáp thắc mắc!" Mọi người đồng thanh đáp ứng, tay chân lanh lẹ thu dọn trang bị.

Rất nhanh, Sở giáo thụ dẫn theo mười mấy thành viên khảo cổ cùng Lý Quốc Cường và vài chiến sĩ xuống tầng hai địa cung.

Mục đích của họ rất rõ ràng, nhắm thẳng về phía thi thể Quan Sơn Thái Bảo.

Khi tận mắt chứng kiến xác cổ bảo tồn hoàn hảo này, Sở giáo thụ lộ rõ vẻ kích động. "Xác cổ này bảo tồn quá tốt, sống động như thật, chẳng khác gì lúc còn sống!" "Hơn nữa xác cổ này mang theo kim bài, vàng ròng ở thời cổ đại là vật quý giá, dân thường không dùng nổi, thân phận người này tuyệt đối không đơn giản!" Trịnh Huyền gật đầu phụ họa.

Miếng kim bài anh tìm thấy không phải loại mạ vàng, mà là yêu bài bằng vàng nguyên chất, chế tác cực kỳ tinh xảo, dù không phải đồ hoàng gia thì chắc chắn cũng từ bàn tay đại sư!

Sở giáo thụ cảm thán một hồi rồi cung kính hướng về ống kính: "Thiên Quan tiên sinh, chúng tôi đã xuống rồi, xin ngài chỉ điểm xem Quan Sơn Thái Bảo rốt cuộc là gì, và vì sao nam thi này lại chết trong địa cung này?" Câu hỏi của Sở giáo thụ cũng là thắc mắc của tất cả khán giả.

Địa cung rộng lớn thế này, ngoài những quan tài trống rỗng ra chỉ có mỗi cái xác cổ quái này.

Mọi người đều muốn biết anh ta là ai, yêu bài trên người có ý nghĩa gì!

Nhưng...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thiên Quan Chúc Phúc vẫn im hơi lặng tiếng.

Mọi người bắt đầu thất vọng!

Dường như từ khi xuất hiện, anh ta luôn thần bí như vậy, rồng thấy đầu không thấy đuôi, bao quanh là tầng tầng lớp lớp sương mù.

Vương Điềm Điềm thấy vậy, thử hỏi một câu: "Thiên Quan đại thần, anh còn ở đó không?" Lời vừa dứt, dòng chữ đỏ in đậm cuối cùng cũng xuất hiện. 【Ừ, tôi đây.】 Dòng chữ vừa hiện, khán giả lập tức phấn khích. "May quá, đại thần xuất hiện rồi!" "Thiên Quan đại lão, mau giảng về Quan Sơn Thái Bảo đi!" "Đợi mãi chỉ mong đại lão chỉ điểm." "Thiên Quan đại thần, lúc nãy nhóm anh Trịnh trúng độc kiểu gì vậy, em nghĩ mãi không ra!" Cùng lúc đó, tại kinh thành xa xôi.

Tô Thần đã về đến nhà.

Anh rút điện thoại mở livestream, thấy đội khảo cổ vẫn đang chờ mình.

Quan Sơn Thái Bảo là môn phái thần bí nhất trong thế giới Quỷ Thổi Đèn, cũng chính là đại boss cuối của toàn bộ truyện!

Môn phái này không có lịch sử lâu đời như bốn phái kia, họ bắt đầu phất lên từ cuối đời Nguyên đầu đời Minh sau khi đầu quân cho triều đình.

Hơn nữa, cùng nghề là oan gia.

Khi đó thủ lĩnh Quan Sơn là Phong Vương Lễ, sau khi theo triều đình đã dâng sớ nói rằng bọn Phát Khâu, Mạc Kim chuyên đào mồ cuốc mả, cần phải tiêu diệt để bảo vệ hoàng lăng.

Triều đình chấp thuận, ráo riết truy bắt người của hai phái này.

Cuối cùng, Phát Khâu Ấn bị hủy, đứt đoạn truyền thừa.

Chín tấm Mạc Kim Phù chính tông bị hủy mất sáu, chỉ còn ba tấm may mắn lưu lạc nhân gian.

Từ đó Phát Khâu và Mạc Kim suy sụp, mãi cho đến cuối đời Thanh đầu dân quốc mới xuất hiện kỳ nhân Trương Tam Liên Tử.

Một mình ông đeo ba tấm Mạc Kim Phù, bản lĩnh thông thiên, hạ mộ chưa bao giờ thất bại, lúc đó phái Mạc Kim mới hưng thịnh trở lại.

Tuy nhiên, điều Tô Thần muốn tiết lộ không phải về Mạc Kim, mà là về tên Quan Sơn Thái Bảo chết một cách kỳ lạ trong địa cung!

Anh chỉnh đốn lại tư tư tưởng, gửi đi một bình luận. 【Tôi trả lời thắc mắc của cư dân mạng trước nhé, tên Quan Sơn Thái Bảo này từ nhỏ đã ngâm mình trong bí dược, toàn thân từ trên xuống dưới không chỗ nào không có độc, sau khi chết trở thành một nguồn độc.】 【Không khí ở tầng hai địa cung không lưu thông, thi độc và chướng khí tích tụ không tan, nên Trịnh Huyền bọn họ mới vô tình trúng chiêu!】 Xem xong hai câu này, cư dân mạng mới vỡ lẽ. "Hóa ra là vậy, Thiên Quan đại thần đỉnh quá, sao cái gì anh cũng biết thế." "Trời ơi, từ nhỏ ngâm bí dược?!

Nghe thôi đã thấy tàn khốc rồi!" "Chứ còn gì nữa, nếu là tôi, biến mình thành người không ra người ngợm không ra ngợm thế này thì cho bao nhiêu tiền tôi cũng chẳng làm!" "Tôi là người mới, trước nghe đồn Thiên Quan đại lão lợi hại, học thức uyên bác, hôm nay mới được

mở mang tầm mắt!

Bái phục!" "Thiên Quan Chúc Phúc là thần trong lòng tôi!" Ngoài khán giả, các thành viên khảo cổ, đặc biệt là Trịnh Huyền, cũng đã hiểu ra.

Hóa ra dù không chạm vào gì vẫn trúng độc là vì cái xác này.

Nhưng sau khi nghe lời Thiên Quan Chúc Phúc, họ càng thêm tò mò về nam thi này.

Chương 28

Là loại người thế nào mới có thể chịu đựng việc ngâm bí dược từ nhỏ để biến mình thành độc nhân tàn nhẫn như vậy?

Nghĩ đến đây, Sở giáo thụ vội truy vấn: "Thiên Quan tiên sinh, vì sao Quan Sơn Thái Bảo phải ngâm bí dược từ nhỏ, chuyện này có uẩn khúc gì, ngài có thể giảng chi tiết cho chúng tôi được không?" Sở giáo thụ khiêm tốn thỉnh giáo, hỏi đúng tâm tư của mọi người.

Thân phận nam thi này quá thần bí, đột ngột xuất hiện rồi lặng lẽ chết đi ở Bình Sơn địa cung.

Mọi thứ trên người anh ta, từ việc ngâm bí dược đến tấm kim bài kia, đều mang màu sắc huyền thoại.

Điều khiến mọi người vui mừng là lần này Thiên Quan Chúc Phúc không biến mất, mà gửi đi một đoạn bình luận dài! 【Quan Sơn Thái Bảo bắt nguồn từ cuối Nguyên đầu Minh.

Khi đó, tộc trưởng họ Phong ở Quan Tài Hiệp là Phong Vương Lễ, cậy mình tinh thông 'Quan Sơn Chỉ Mê Thuật' nên tự xưng là Quan Sơn Thái Bảo, đi khắp nơi khai quật cổ mộ sơn lăng.】 【Nhưng họ đào mộ không vì tài bảo, mà chỉ vì những cổ thư ẩn giấu trong mộ để tìm kiếm thuật thành tiên.】 【Sau đó, Phong Vương Lễ được Lưu Bá Ôn tiến cử diện kiến Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương thấy chữ 'Quan' trong Quan Sơn nghe không lọt tai, bèn đổi thành 'Quan Sơn Thái Bảo', đồng thời chế tạo yêu bài bằng vàng ròng ban cho Phong Vương Lễ và các đệ tử!】 【Kể từ đó, phái Quan Sơn Thái Bảo chuyên xây dựng lăng tẩm cho hoàng gia, khác hẳn với các môn phái đạo mộ khác.

Mãi đến khi nhà Minh diệt vong, phái này mới dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người.】【Người chết trong địa cung này chắc hẳn là đồ đệ hoặc đồ tôn của Phong Vương Lễ.

Quan Sơn Chỉ Mê Thuật có một thiên về bí dược, ngâm bí dược có thể khiến người ta không sợ độc trùng rắn rết.

Anh ta xuống mộ Bình Sơn chắc là vì tưởng trong mộ có kim đan thành tiên!

Ai ngờ kim đan chẳng thấy đâu, lại bỏ mạng tại đây.】Xem xong những bình luận này, ai nấy đều há hốc mồm.

Môn phái đạo mộ?

Quan Sơn Chỉ Mê Thuật?

Mấy trăm năm trước từng có một đoạn lịch sử đặc sắc và huyền bí đến thế sao?

Ngay lập tức, khán giả bùng nổ. "Vãi chưởng, không ngờ mộ Bình Sơn lại liên quan đến Minh Thái Tổ?!" "Phát hiện lớn, đây tuyệt đối là phát hiện chấn động giới khảo cổ!" "Đạo mộ cũng lắm quy tắc thế, Quan Sơn Thái Bảo, Quan Sơn Chỉ Mê Thuật... nghe thôi đã thấy ngầu!" "Thiên Quan đại thần hiểu rõ về Quan Sơn Thái Bảo thế này, các ông bảo liệu anh ấy có phải... có phải là truyền nhân của phái này không?" "Lầu trên đừng nói bừa, đại lão biết nhiều lắm, anh ấy còn biết cả về Lục Sí Ngô Công kia kìa, chẳng lẽ anh ấy là người bộ tộc Ngô Công à?" Về phần Sở giáo thụ và đội khảo cổ, ai nấy đều run rẩy vì kích động.

Phải biết rằng dù mấy chục năm qua quốc gia hết lòng ủng hộ nghiên cứu khảo cổ, nhưng lịch sử mấy trăm năm trước vẫn rất mờ mịt.

Họ biết hoàng đế khai quốc nhà Minh là Chu Nguyên Chương,

nhưng không biết ông làm sao lên làm vua, cũng chẳng biết trong thời gian đó đã xảy ra những gì!

Lịch sử cổ đại vốn tàn khuyết, giới khảo cổ chỉ có thể dựa vào những mảnh chữ vụn vặt tìm được để suy đoán.

Giờ đây, những lời của Thiên Quan Chúc Phúc như mở ra một cánh cửa mới khiến cả đội ngập tràn cuồng hỉ.

Sở giáo thụ nén cơn kích động, hỏi tiếp: "Thiên Quan tiên sinh, ngài nói Quan Sơn Thái Bảo tinh thông Quan Sơn Chỉ Mê Thuật, vậy thuật đó là gì?

Ngoài ra ngài nói họ khác với các phái đạo mộ khác, có phải ý là trong lịch sử còn tồn tại những môn phái đạo mộ khác không?

Những phái đó có lai lịch thế nào?" "Kính mong tiên sinh chỉ điểm!" Những câu hỏi này cũng là thắc mắc trong lòng mọi người.

Dù chỉ mới vén được một góc tảng băng chìm, nhưng họ lờ mờ cảm thấy lời nói của Thiên Quan đại thần chứa đựng một đoạn lịch sử hào hùng và sóng gió!

Nhưng...

Đội khảo cổ chờ mãi vẫn không thấy Thiên Quan đại thần lên tiếng lần nữa.

Sở giáo thụ không khỏi thất vọng, cười khổ: "Thiên Quan tiên sinh chắc có việc bận nên xuống tuyến rồi.

Mọi người cũng đừng nản lòng, chúng ta là đội khảo cổ chuyên nghiệp, không thể cái gì cũng trông chờ vào tiên sinh, chúng ta phải phát huy tinh thần chuyên môn để sớm vén màn bí mật mộ cổ Bình Sơn!" Nghe vậy, mọi người phấn chấn trở lại, bắt đầu công tác nghiên cứu khảo cổ toàn diện.

Dù trước mặt những quái thú như Lục Sí Ngô Công họ không là gì, nhưng xét về công tác khảo cổ tỉ mỉ, cả nước Hoa chẳng mấy ai bì kịp họ!

Nhanh chóng, đội khảo cổ chia thành tám nhóm nhỏ tiến hành khai quật tầng một và tầng hai.

Nhóm của Trịnh Huyền nhắm vào các lò luyện đan ở tầng hai!

Sở giáo thụ, Ngô giáo thụ và hai nhà sinh vật học khác chuẩn bị đưa thi thể Quan Sơn Thái Bảo ra khỏi thung lũng, không vận thẳng về kinh thành.

Xác cổ này không chỉ bảo tồn tốt mà các loại bí dược trong người cũng có giá trị nghiên cứu cực lớn.

Mọi người làm việc hăng say, chẳng mấy chốc đã thám thính rõ ràng địa cung.

Ngay cả mái điện có bao nhiêu viên ngói cũng được ghi chép đầy đủ.

Cùng lúc đó, Trịnh Huyền đang cùng mấy thành viên trẻ dùng máy móc kiểm tra thành phần dược tra trong lò.

Một thành viên đeo găng tay cao su, cẩn thận quẹt một chút bã thuốc cho lên giấy thử.

Trong quá trình đó, một mùi hương quyến rũ luôn quẩn quanh!

Thành viên này không nhịn được hít hà rồi cười nói: "Anh Trịnh, bã thuốc này thơm thật đấy, em muốn nếm thử một miếng quá!" "Biết thành phần là gì chưa mà đòi nếm, không sợ trúng độc nữa à?!" Trịnh Huyền lườm một cái.

Sai lầm một hai lần còn chấp nhận được, chứ xảy ra bao nhiêu chuyện rồi, giờ anh phải vô cùng thận trọng, sợ nhất là lại có biến cố

gì! "Em nói thế thôi, chứ bã thuốc này thơm thật mà!" Thận trọng thì thận trọng, nhưng mùi thơm của bã thuốc được tất cả thành viên công nhận.

Mùi hương này vừa giống mùi thịt, vừa giống mùi đàn hương, hít vào một hơi thấy cả người thư thái.

Họ không dám nếm nhưng đều không tự chủ được mà hít thêm mấy hơi.

Trịnh Huyền lắc đầu bất lực, đón lấy giấy thử cho vào máy phân tích.

Máy móc hoạt động ù ù, khoảng ba phút sau đã cho kết quả.

Mọi người vây lại xem thành phần chủ yếu là gì.

Thế nhưng!

Trên bảng phân tích hiển thị: Dược tra chứa 52% thành phần chưa xác định, 48% là mỡ động vật (chi phương du chi).

Mỡ động vật?

Trịnh Huyền ngẩn người, vội điều động dữ liệu gene mỡ của tất cả các loài động vật để đối chiếu.

Nhưng sau khi đối chiếu hết vẫn không có loại nào khớp. "Lạ thật, đây là mỡ của sinh vật gì nhỉ..." Trịnh Huyền nhíu mày, ánh mắt vô tình lướt qua những quan tài lộn xộn trong địa cung.

Trong phút chốc, một ý nghĩ kinh khủng lóe lên trong đầu anh!

Chẳng lẽ...

Trịnh Huyền run rẩy, vội vàng điều ra một bản dữ liệu khác.

Sau khi đối chiếu, anh phát hiện lớp mỡ trong bã thuốc hoàn toàn trùng khớp với bản dữ liệu này!

Sắc mặt Trịnh Huyền trắng bệch.

Bởi vì bản dữ liệu đó không phải của động vật, mà là dữ liệu gene mỡ người (nhân thể chi phương)!

Mọi chuyện đã rõ ràng.

Nơi này từng là nơi luyện chế thuốc trường sinh cho các đời hoàng đế.

Nhưng phương pháp luyện chế này quá sức âm độc, lại dùng mỡ từ thi thể người chết để luyện đan.

Hoàng đế sợ tổn hại danh tiếng nên mới chọn nơi rừng sâu nước độc, thung lũng hẻo lánh này để thực hiện!

Làm vậy có thể bảo mật thông tin tối đa!

Còn những quan tài lộn xộn kia chắc hẳn là do các thuật sĩ trộm mộ cướp về!

Hiểu rõ nguyên nhân, lòng Trịnh Huyền vô cùng phức tạp.

Lịch sử cổ đại nước Hoa có những thời kỳ vạn quốc triều bái khiến lân bang ngưỡng mộ, nhưng cũng có những chuyện dơ bẩn, âm độc không thể ghi vào sử sách như thế này! "Bã thuốc này được luyện từ mỡ người!" Thành viên đứng sau Trịnh Huyền nhìn thấy biểu đồ đối chiếu trên màn hình, thốt lên kinh hãi.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều biến sắc.

Những thành viên vừa nãy lỡ hít thêm mấy hơi thậm chí còn nôn thốc nôn tháo!

Thuật sĩ cổ đại luyện thuốc trường sinh lại dùng mỡ người làm nguyên liệu chính!

Chương 29

Sự thật tàn khốc khiến ai nấy đều tái mặt!

Trịnh Huyền hít một hơi thật sâu rồi đi tìm Sở giáo thụ. "Giáo thụ, thầy lại đây xem, chúng em có phát hiện lớn!" Ở một diễn biến khác, tại kinh thành xa xôi.

Tô Thần vừa giải thích xong về Quan Sơn Thái Bảo thì tiếng thông báo của hệ thống vang lên. "Đinh, chúc mừng túc chủ chỉ điểm đội khảo cổ thành công, phần thưởng: Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật (Bản hoàn chỉnh)." Nghe thông báo, mắt Tô Thần sáng lên. 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' là 'ngón tay vàng' lớn nhất của nhân vật chính Hồ Bát Nhất trong Quỷ Thổi Đèn.

Nhờ nửa quyển sách rách đó mà anh ta có thể 'quan sơn tầm long, phân kim định huyệt', vang danh thiên hạ.

Cuốn sách này cũng có lai lịch ly kỳ.

Tác giả là Trương Tam Liên Tử, một Mạc Kim giáo úy đời Thanh.

Trương Tam Liên Tử là một kỳ nhân, thời trẻ học được bản lĩnh của phái Tương Miêu, từng đi lính dưới trướng Tả Tông Đường, thăng tiến thuận lợi.

Sau này thấy triều đình mục nát, ông từ quan về quê, gia nhập lục lâm làm nghề đạo mộ.

Khi xuống mộ, ông đeo ba tấm Mạc Kim Phù, việc đổ đấu (đạo mộ) với ông dễ như trở bàn tay.

Danh tiếng vang xa nên có biệt danh Trương Tam Liên Tử, còn tên thật Trương Tiểu Biện thì chẳng mấy ai nhớ.

Một lần tình cờ, ông đào được một ngôi mộ cổ thời Tây Chu và

tìm thấy bản hoàn chỉnh của 'Chu Thiên Thập Lục Quái'!

Chu Thiên Thập Lục Quái do Chu Văn Vương diễn giải, truyền thuyết nói Văn Vương không chỉ diễn bát quái mà là mười sáu quái.

Chỉ là mười sáu quái thấu hiểu thiên cơ, toán được quá khứ vị lai, quá sức nghịch thiên nên bị thiên đạo giáng họa tiêu hủy tám quái, chỉ còn lại tám quái (Bát Quái).

Trương Tam Liên Tử có được bản hoàn chỉnh mười sáu quái, ngày đêm nghiên cứu, kết hợp với Tầm Long Quyết tổ truyền của Mạc Kim giáo úy, cuối cùng viết nên cuốn 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật'.

Sách gồm mười sáu quyển, mỗi chữ là một quyển, tương ứng với mười sáu quẻ tượng.

Quyển thượng bao gồm Thiên Tinh Phong Thủy thuật, từ tầm long điểm huyệt đến quy chế mộ táng không gì không có.

Quyển hạ là Âm Dương Cấm Kỵ thuật, các loại kỳ môn bí thuật, kham dư địa khí, vô cùng quỷ bí.

Nhân vật chính Hồ Bát Nhất chỉ có nửa quyển thượng đã vực dậy phái Mạc Kim, chưa bao giờ thất bại khi tìm mộ.

Nếu có toàn bản, e rằng anh ta đã thống nhất được giới đạo mộ rồi!

Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật tuy lợi hại, nhưng sau khi viết xong, Trương Tam Liên Tử cảm thấy cuốn sách tiết lộ quá nhiều thiên cơ, không được thiên đạo dung thứ.

Vì vậy ông chủ động hủy bỏ phần tinh hoa nhất là quyển hạ, chỉ để lại phần tiền bán bộ về Thiên Tinh phong thủy và một số kiến thức đạo mộ thường thức.

Sau này, ông truyền nửa quyển sách cho đệ tử nhỏ nhất không thích đạo mộ là 'Âm Dương Nhãn' Tôn Quốc Phụ.

Tôn Quốc Phụ sau này nhận ông nội của Hồ Bát Nhất là Hồ Quốc Hoa làm đồ đệ, và cuốn sách cuối cùng đã lọt vào tay Hồ Bát Nhất. "Hệ thống, nhận phần thưởng!" Một quầng sáng chỉ mình Tô Thần nhìn thấy xuất hiện trên đỉnh đầu, trực tiếp nhập vào đại não.

Giây tiếp theo, Tô Thần đã nắm vững kiến thức phong thủy Tầm Long Điểm Huyệt của môn phái Mô Kim Hiệu Úy.

Tô Thần khẽ thở ra một hơi, thuận tay lấy điện thoại tìm kiếm bản đồ địa hình Bình Sơn.

Trước đây khi chưa hiểu về Tầm Long Điểm Huyệt, anh chỉ thấy Bình Sơn hung hiểm, nhưng khoảnh khắc này sau khi học được Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, Tô Thần lại có thể từ địa thế phong thủy dễ dàng nhìn ra chỗ nào có phong thủy tuyệt giai! "Bình Sơn tuy có tượng đoạn sơn tiệt thủy (núi đứt nước ngăn), trong Táng Kinh thuộc loại đại hung địa.

Nhưng cái hay ở chỗ, hình dạng Bình Sơn trên hẹp dưới rộng, địa hình độc đáo này trái lại tụ phong tụ thủy, hình thành nên một Thần Tiên Huyệt tuyệt phẩm!" Nhìn bản đồ địa hình trong tay, Tô Thần bừng tỉnh đại ngộ. hèn chi năm đó vị Nguyên đại tướng quân kia lại đặt mộ thất ở vị trí sườn núi, hóa ra là vì Thần Tiên Huyệt này!

Chỉ tiếc, táng ở Thần Tiên Huyệt chưa chắc đã thành tiên, mà có khả năng biến thành một đại Tống tử!

Tô Thần nhớ tới con cương thi đời Nguyên trong thế giới Quỷ Thổi Đèn, không nhịn được thầm mỉa mai một câu.

Tiếp đó, anh dời sự chú ý trở lại màn hình livestream của đội khảo cổ.

Sau khi Trịnh Huyền gọi mọi người tới, ông đã nói ra phát hiện của mình.

Sở giáo thụ và những người khác nghe thấy trong địa cung lại dùng mỡ người luyện dược thì đều trầm mặc.

Sự thật này quá mức âm độc, hèn chi hoàng đế các đời đều chọn nơi luyện dược ở chốn bí mật như thế này.

Im lặng hồi lâu, Sở giáo thụ thở dài nói: "Bất kể thế nào, đây đều là lịch sử có thật từng tồn tại, chức trách của chúng ta là khai quật ra để toàn thể quốc dân được biết.

Được rồi, mọi người tiếp tục thanh lý ghi chép, tranh thủ hoàn thành mọi công việc trong hôm nay.

Theo chỉ điểm của Thiên Quan tiên sinh, trong cổ mộ Bình Sơn còn một tòa mộ thất thần bí nhất, nhưng đến giờ chúng ta vẫn chưa tìm thấy manh mối nào!" Nghe Sở giáo thụ nói, các thành viên đội khảo cổ tinh thần chấn hưng, vội vàng quay lại công việc.

Không lâu sau, tin tức về tiến triển khả quan của đội khảo cổ cũng nhanh chóng leo lên hot search.

Các đơn vị truyền thông lớn, các nền tảng đua nhau đưa tin mới nhất về cổ mộ Bình Sơn.

Trên Weibo, dù độ nóng của Lục Sí Ngô Công và Thụy thú Kỳ Lân rất cao, nhưng cuối cùng vẫn không địch lại tốc độ "thay lòng đổi dạ" của cư dân mạng.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, độ hot đã giảm xuống, thay vào đó là tiêu đề gây sốc: Dùng mỡ người luyện dược!

Tô Thần thấy đội khảo cổ tạm thời chưa cần mình chỉ điểm nên đã chuyển sang nick phụ.

Vừa vặn thấy Từ Tiểu Oánh mở livestream, anh liền ấn vào xem.

Lần này Từ Tiểu Oánh không ở bảo tàng thuyết minh văn vật mà đang ở trong trường học. "Chào mọi người nhé, hôm nay là tiết học công khai của khoa Khảo cổ chúng mình.

Giảng viên lần này là Chu giáo thụ, người rất giỏi về nghiên cứu đồ đồng, đồ sứ và cổ văn.

Tiết học này mình đã xin phép Chu giáo thụ từ trước và được thầy đồng ý cho livestream chia sẻ cùng mọi người." Từ Tiểu Oánh nói nhỏ vào ống kính.

Chỉ trong vài phút giới thiệu, phòng livestream đã có hàng ngàn khán giả trực tuyến.

Tô Thần liếc nhìn số lượng người hâm mộ của cô, phát hiện mới hai ngày không xem mà fan đã sắp cán mốc năm vạn rồi!

Từ Tiểu Oánh vừa giới thiệu xong, khán giả trong phòng đã tới tấp gửi bình luận: "Tiểu Oánh vất vả rồi." "Hì hì, một ngày không gặp thấy Tiểu Oánh xinh hơn hẳn." "Giáo thụ Chu Hoài Văn sao?

Tôi nghe danh thầy rồi, thầy là chuyên gia quyền uy về cổ văn đó!

Mong chờ tiết học của thầy quá!" "Hóng quá, lần trước Tiểu Oánh livestream mấy văn vật ở Kim Tước hồ thú vị cực, tiếc là tôi ở miền Nam không đến tận nơi xem được." Từ Tiểu Oánh thấy phản hồi của khán giả thì mỉm cười nói: "Chu giáo thụ không chỉ là chuyên gia quyền uy về cổ văn mà còn là thành viên của tổ nghiên cứu phù văn Kim Tước hồ lần này.

Được rồi, mình không làm phiền mọi người nghe giảng nữa." Nói đoạn, cô hướng ống kính về phía Chu Hoài Văn giáo thụ trên bục giảng.

Chu giáo thụ tầm hơn năm mươi tuổi, hơi hói đầu, giọng nói rất

hào sảng. "Các em sinh viên, món đồ tiếp theo thầy muốn giới thiệu là một chiếc bình nước bằng đồng trong số văn vật ở Kim Tước hồ!

Trên bình có mấy đoạn phù văn rất giống với phù văn trên đỉnh đồng nhỏ.

Tổ chuyên gia suy đoán giữa hai bên có mối liên hệ cực lớn." Chu giáo thụ vừa nói vừa bật máy chiếu.

Trên màn hình xuất hiện tấm ảnh độ phân giải cao của chiếc bình đồng, chính là chiếc được trưng bày ở bảo tàng kinh thành mấy hôm trước.

Chu giáo thụ mỉm cười, chỉ vào phù văn chính giữa bình rồi nói tiếp: "Qua quá trình nghiên cứu thảo luận không ngừng, cuối cùng tổ chuyên gia chúng tôi đã suy luận ra đoạn văn tự này có ý nghĩa gì..." Nói đến đây, Chu giáo thụ cố ý lấp lửng khiến sinh viên phía dưới sốt ruột, đua nhau giục thầy công bố đáp án.

Chu giáo thụ nổi tiếng là người hiền lành ở khoa Khảo cổ, nghe học trò ca thán ông cũng không giận, cười híp mắt nói tiếp: "Được rồi, không trêu các em nữa.

Thực ra trên chiếc bình này viết về sự ái mộ của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ.

Nói theo cách hiện đại thì chính là lời tỏ tình giữa nam nữ yêu nhau!" Nghe vậy, sinh viên bên dưới không khỏi kinh ngạc.

Mấy bạn nữ còn lộ vẻ mê mẩn, lẩm bẩm: "Oa, người xưa si tình quá, yêu thế không biết." "Khắc lời tỏ tình lên bình nước của cô gái để mỗi lần uống nước cô ấy đều nhìn thấy, quả nhiên người xưa biết cách tán tỉnh thật!" "Giáo thụ ơi, thầy mau giảng cho chúng em nghe nội dung tỏ tình cụ thể là gì đi!" "Đúng đó Chu giáo thụ, thầy giảng đi mà." Lúc này, Tô Thần đang ở nhà xem livestream và đang uống nước.

Nghe Chu giáo thụ nói xong, anh suýt thì phun cả ngụm nước ra ngoài.

Trên đó khắc lời tỏ tình của Lỗ Thương Vương?

Một kẻ tàn nhẫn như Lỗ Thương Vương mà lại vừa si tình vừa biết lãng mạn sao?

Thật là vô lý hết sức, vô lý đến tận nhà luôn rồi!

Vô lý...

Chương 30

không đúng, livestream vẫn tiếp tục.

Chu giáo thụ cười ha hả giải thích: "Theo suy đoán của tổ chuyên gia chúng tôi, đoạn này đại ý là: 'Ngọn lửa nồng cháy nhất cũng chẳng bằng tình yêu ta dành cho nàng; cơn gió cuồng bạo nhất cũng chẳng bằng tâm tình ta trao nàng; xin đại thụ làm chứng, tình yêu đôi ta vĩnh hằng bất biến'!" Phụt phụt phụt...

Lần này Tô Thần hoàn toàn không nhịn nổi nữa.

Phải biết rằng Lỗ Thương Vương là thuộc hạ của Lỗ Quốc Công, chuyên làm cái nghề đào mồ cuốc mả, tương tự như Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mô Kim Hiệu Úy dưới trướng Tào Tháo.

Vì trộm quá nhiều cổ mộ, Lỗ Thương Vương sợ sau khi chết mình cũng gặp vận hạn đó nên đã thiết lập Thất Tinh Nghi Trủng trong mộ mình, còn tốn bao công sức tìm Ngọc Dũng với mưu đồ hồi sinh nhờ sức mạnh của nó để trường sinh bất lão.

Chỉ có điều, Lỗ Thương Vương tính kế trăm bề cũng không ngờ mình đã bị quân sư Thiết Diện Sinh nhắm vào từ sớm.

Sau khi Lỗ Thương Vương hạ táng, Thiết Diện Sinh đã lôi hắn ra khỏi Ngọc Dũng để bản thân nằm vào.

Còn cái bình nước kia... phi phi phi, đó cũng chẳng phải bình nước, đó là một chiếc bình tế rượu, trên đó khắc Chung Đỉnh Văn, đại ý là Lỗ Thương Vương tế bái thiên thần, cầu xin thần linh phù hộ.

Xem đến đây, Tô Thần không nhịn nổi nữa, dứt khoát gửi một dòng bình luận! 【Nói xàm quá, đây rõ ràng là một đoạn văn tế cầu nguyện, từ bao giờ thành lời bày tỏ tình cảm thế?】 【Thầy nói vô lý

thế này, không sợ Lỗ Thương Vương nhảy ra tìm thầy tính sổ sao?】【Nhớ cho kỹ, nguyên văn đoạn Chung Đỉnh Văn này là: Trạch yến cát kim, chú vi di hồ, tiết vu nhân □, khả pháp khả thượng, dĩ hưởng thượng đế, dĩ tự tiên vương —— Lỗ Thương Vương!】 Tô Thần đăng nhập bằng nick phụ, tuy không nổi tiếng như tài khoản Thiên Quan Chúc Phúc nhưng anh là quản trị viên (mod) của phòng livestream Từ Tiểu Oánh.

Bình luận vừa hiện lên đã bị rất nhiều khán giả nhìn thấy. "Ai đây, dám mạnh miệng bảo Chu giáo thụ nói xàm?" "Hay lắm, bảo Chu giáo thụ vô lý?

Tôi thấy bạn còn vô lý hơn cả thầy ấy!" "Đúng đó, Chu giáo thụ là chuyên gia cổ văn, một cư dân mạng như bạn thì hiểu cái quái gì về cổ văn chứ." "Tiểu Oánh ơi, sao bạn lại cho loại người này làm mod thế, mau gỡ quyền đi!" Trong phòng livestream, những lời chế nhạo phản bác Tô Thần ngày càng nhiều.

Từ Tiểu Oánh tự nhiên cũng chú ý tới.

Nhưng khi nhìn thấy mấy dòng bình luận đó, cả người cô bỗng sững sờ. "Trạch yến cát kim, chú vi di hồ..." Từ Tiểu Oánh lẩm nhẩm đọc lại câu văn, rồi theo bản năng ngẩng đầu đối chiếu với tấm ảnh trên màn hình máy chiếu.

Cô kinh ngạc nhận ra, tuy hình thể chữ viết khác biệt rất lớn nhưng chữ Hán giản thể hiện đại và phù văn trên bình đồng thật sự có vài nét tương đồng.

Thấy vậy, Từ Tiểu Oánh vội vàng mở thông tin của tài khoản này ra.

Nickname của người này là 【Truyền Nhân Cửu Thúc】, thông tin cá nhân ít đến thảm thương, cấp độ cũng rất thấp.

Điều duy nhất xác định được là giới tính nam.

Điều khiến cô khó hiểu hơn là cô nhớ mình chưa từng cấp quyền mod cho người này bao giờ!

Từ Tiểu Oánh nghĩ mãi không ra, quyết định tạm thời gác chuyện quyền mod sang một bên.

Chỉ là trên bục giảng Chu giáo thụ vẫn đang thao thao bất tuyệt giảng về phương pháp nghiên cứu cổ văn, còn trong đầu Từ Tiểu Oánh lại cứ quanh quẩn nguyên văn mà người kia vừa viết.

Hơn nữa cô cảm thấy lời giải thích của người này có vẻ đáng tin hơn cả Chu giáo thụ!

Vài phút sau, Từ Tiểu Oánh không kìm nén được nữa, dứt khoát giơ tay xin phép Chu giáo thụ.

Thấy vậy, Chu giáo thụ dừng bài giảng, ôn tồn cười hỏi: "Em Từ, em có câu hỏi gì sao?" Từ Tiểu Oánh hít sâu một hơi nói: "Thưa giáo thụ, vừa rồi trong phòng livestream của em có một bạn khán giả nói rằng chữ trên bình đồng này gọi là Chung Đỉnh Văn, còn nói đó không phải lời bày tỏ tình cảm mà là một đoạn văn tế cầu nguyện." Nói xong một tràng dài, Từ Tiểu Oánh mới thở phào.

Cô cảm thấy nếu không nói ra mà cứ giữ trong lòng thì tối nay chắc chắn mất ngủ.

Chu Hoài Văn nghe vậy thì hơi ngẩn ra, sau đó mỉm cười lắc đầu.

Những ký hiệu trên bình đồng là kết quả nghiên cứu của một nhóm giám định cổ văn gồm nhiều chuyên gia, là đáp án hoàn mỹ nhất mà họ cùng công nhận.

Ông không tin trên đời này còn có học giả cổ văn nào chuyên nghiệp hơn nhóm chuyên gia của mình.

Chu giáo thụ chống hai tay lên bục giảng, cười hỏi: "Vậy bạn khán giả của em Từ có nói đoạn ký hiệu này nên giải mã thế nào không?" Từ Tiểu Oánh gật đầu rất nghiêm túc, rồi nhìn vào lịch sử bình luận, đọc rành rọt từng chữ: "Nguyên văn đoạn Chung Đỉnh Văn này là: Trạch yến cát kim, chú vi di hồ, tiết vu nhân □, khả pháp khả thượng, dĩ hưởng thượng đế, dĩ tự tiên vương —— Lỗ Thương Vương!

Thưa giáo thụ, em biết bạn ấy có thể nói lung tung, nhưng không hiểu sao em cứ thấy lời giải thích này hợp lý hơn ạ!" Đúng vậy, hàng trăm món đồ đồng được khai quật ở Kim Tước hồ, nhưng chỉ có hai món có khắc phù văn.

Một là chiếc đỉnh đồng nhỏ được Viện nghiên cứu khảo cổ liệt vào hàng tuyệt mật, hai là chiếc bình đồng chỉ mới trưng bày một lần này.

Một văn vật quan trọng như thế, lẽ nào trên đó chỉ khắc mấy lời yêu đương?

Lời của Từ Tiểu Oánh vừa dứt, các sinh viên khoa Khảo cổ đều cúi đầu trầm tư, thậm chí không ít người lộ vẻ đồng tình.

Trên bục giảng, Chu giáo thụ nghe xong không nhịn được cười lớn: "Em Từ, phải thừa nhận là bạn khán giả của em có trí tưởng tượng rất phong phú.

Thế nhưng, trong lời của bạn ấy có một lỗ hổng chí mạng!" Lỗ hổng chí mạng?

Các sinh viên ngẩn ngơ, cẩn thận nhớ lại lời giải mã của người kia nhưng nghĩ mãi vẫn không ra lỗ hổng ở đâu!

Chu giáo thụ thấy học trò ngơ ngác thì bất giác lắc đầu ngao ngán: "Chao ôi, các em đó, bình thường không chịu nghe giảng, kiến thức cơ

bản nhất cũng không nhớ thì sau này làm sao tham gia khảo cổ, phát huy sự nghiệp nghiên cứu khảo cổ đây!" Chu giáo thụ mắng học trò một câu kiểu răn dạy, rồi tằng hắng, thong thả nói: "Lỗ hổng của bạn khán giả đó nằm ở ba chữ cuối cùng!

Lỗ Thương Vương, trong đó chữ 'Thương' có nghĩa là cái chết!

Thử hỏi có vị đế vương nào tình nguyện chấp nhận thụy hiệu như vậy, còn ngang nhiên khắc lên bình nước mình dùng không?" Câu nói này vừa thốt ra, sinh viên trong phòng đều bừng tỉnh. "Đúng rồi!

Chu giáo thụ nói quá đúng, ai lại ngốc đến mức đúc chữ rủa mình chết sớm chứ.

Bạn Từ ơi, xem ra bạn khán giả của bạn tính khôn ngoan không bằng trời tính, cuối cùng vẫn bị giáo thụ bắt bài rồi..." "Ha ha ha, một cư dân mạng mà bịa ra được đoạn văn tế hợp lý thế này cũng coi như tốn không ít tâm sức đấy." Từ Tiểu Oánh đỏ mặt ngượng ngùng, nhỏ giọng xin lỗi các bạn.

Chu giáo thụ cũng không trách cô, chỉ gõ gõ bục giảng rồi tiếp tục bài giảng.

Cùng lúc đó, Từ Tiểu Oánh phát hiện bạn khán giả tên 【Truyền Nhân Cửu Thúc】 kia sau khi gửi tin nhắn đó cũng đã thoát mạng. "Haiz, xem ra Truyền Nhân Cửu Thúc đúng là nói bừa thật, chắc sợ bị vạch trần nên xấu hổ thoát luôn rồi..." Từ Tiểu Oánh thở dài cười khổ, tự mắng mình đúng là lú lẫn, rõ ràng mình là sinh viên chuyên ngành khảo cổ mà lại đi tin lời một cư dân mạng.

Cô thu lại tâm tình, tập trung nghe giảng.

Chu giáo thụ là chuyên gia quyền uy, kiến thức uyên bác khỏi phải bàn.

Đặc biệt cách giảng của thầy rất mới mẻ, thú vị, điển tích dẫn ra

van vách.

Chẳng mấy chốc, cô đã quên béng Truyền Nhân Cửu Thúc mà chú tâm hoàn toàn vào bài giảng.

Thời gian trôi nhanh, loáng một cái đã trôi qua một tiếng.

Bài giảng của Chu giáo thụ cũng sắp đi đến hồi kết.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài phòng học, một người đàn ông trung niên khoảng ngoài bốn mươi tuổi, mặc áo blouse trắng đột nhiên vội vã chạy tới.

Ông ta chạy thở không ra hơi, vừa vào phòng đã không kìm được hét lớn với Chu Hoài Văn: "Lão Chu, có phát hiện trọng đại!

Đồng nghiệp ở Nghi Châu của chúng ta mới phát hiện một tấm bia đá, trên đó ghi chép rõ ràng chủ nhân của những đồ đồng kia là ai!" "Ồ?!" Mắt Chu Hoài Văn sáng lên, vội hỏi: "Là ai?" Người đàn ông không giấu nổi vẻ phấn khích, kích động nói: "Ha ha, lão Chu, ông tuyệt đối không ngờ tới đâu, mấy ngàn năm trước, Nghi Châu từng có một vị chư hầu vương, mà phong hào của hắn lại gọi là Lỗ Thương Vương!" "Ông nói cái gì?!" Một tiếng 'cạch' vang lên, điều khiển máy chiếu trong tay Chu Hoài Văn rơi xuống đất, sắc mặt ông chấn động, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng vịt!

Cùng lúc đó, hơn ba trăm sinh viên trong giảng đường lớn đều kinh hãi đến mất tiếng.

Cả phòng học im phăng phắc, tĩnh lặng như tờ!

Người đàn ông áo trắng ngạc nhiên nhìn đám sinh viên, rồi nhìn Chu Hoài Văn hỏi: "Lão Chu, sao ông không nói gì thế?

Bình thường ông là người sốt sắng nhất với văn vật Kim Tước hồ mà!" Chu Hoài Văn hoàn hồn, vội vàng hỏi dồn: "Lão Hứa, ông chắc chắn Nghi Châu cổ đại có vị chư hầu vương tên là Lỗ Thương

Vương chứ?" Người đàn ông tên lão Hứa khẳng định chắc nịch: "Tất nhiên rồi, bia đá của Lỗ Thương Vương đã khai quật ra rồi, còn giả được sao!

Tôi hiểu rồi, chắc ông thấy phong hào này không đúng chứ gì.

Dù sao chữ 'Thương' cũng nghĩa là cái chết, hiếm có vị vương nào lấy đó làm phong hào.

Nhưng theo bia đá ghi chép, phong hào Lỗ Thương Vương này còn có nội tình bên trong!

Thôi được rồi, lão Chu mau đi với tôi, nhóm chuyên gia ở viện nghiên cứu đang đợi ông đấy." Lời vừa dứt, sinh viên bên dưới lập tức lộ vẻ kinh hãi, xôn xao bàn tán: "Không thể nào, lại bị bạn khán giả trong livestream của hoa khôi nói trúng rồi, chủ nhân đồ đồng đúng là Lỗ Thương Vương!" "Trời ơi!

Chẳng lẽ cư dân mạng đó còn hiểu cổ văn hơn cả Chu giáo thụ?" "Nhân tài, người đó tuyệt đối là thiên tài về cổ văn!" Từ Tiểu Oánh nghe bạn học bàn tán, lòng dạ vô cùng phức tạp!

Một khán giả đột nhiên xuất hiện trong phòng livestream của cô hóa ra không hề nói bừa, nội dung anh ta dịch rất có thể là chính xác!

Nói vậy, người sai trái lại là Chu giáo thụ?

Trong số mọi người, người có tâm trạng phức tạp nhất chắc chắn là giáo thụ cổ văn Chu Hoài Văn!

Ông không thể ngờ một cư dân mạng vô danh lại có thể giải mã minh văn phù hiệu trên đồ đồng chuẩn xác đến thế.

Trình độ cổ văn của người này còn cao thâm hơn cả một chuyên gia lăn lộn mấy chục năm như ông!

Ngoài sự kinh ngạc và khâm phục, Chu Hoài Văn hít sâu một hơi,

vội nói: "Lão Hứa, ông đừng vội, đợi tôi tìm một người!" Nói xong, Chu Hoài Văn rảo bước đến bên cạnh Từ Tiểu Oánh, trầm giọng nói: "Em Từ, em đi với thầy đến Viện nghiên cứu khảo cổ một chuyến!

Các em khác giải tán!" Từ Tiểu Oánh ngơ ngác đứng dậy, đi theo hai vị giáo thụ rời khỏi phòng học.

Chương 31

Ngay khi họ vừa đi, cả căn phòng lập tức bùng nổ: "Đù!

Chu giáo thụ bảo hoa khôi Từ cùng đi Viện nghiên cứu khảo cổ, chẳng lẽ là để nghiên cứu bản dịch của cư dân mạng kia?" "Chắc chắn rồi, cái tên Lỗ Thương Vương khó đọc khó nhớ thế kia, đoán mò sao mà trúng được.

Tuyệt đối là người đó có thực tài, Chu giáo thụ muốn tìm các chuyên gia khác để thảo luận." "Nếu kết quả thảo luận chứng minh người đó dịch không sai..." "Hừ, thế thì đỉnh của chóp!

Việc mà nhóm chuyên gia nửa năm không làm xong, một cư dân mạng giải quyết cái rẹt, bạn bảo đỉnh thế nào!" Từ Tiểu Oánh suốt quãng đường đi vẫn còn lơ mơ, không biết bao nhiêu lần lôi điện thoại ra xem 【Truyền Nhân Cửu Thúc】 có online không.

Nhưng lần nào cô cũng thất vọng, avatar vẫn là màu xám xịt.

Ngoài ra, qua cuộc trò chuyện cô cũng biết vị giáo thụ áo trắng tên là Hứa Thanh Sơn, cũng là thành viên nhóm chuyên gia văn vật Kim Tước hồ, chuyên nghiên cứu cổ văn giống Chu giáo thụ.

Có điều thầy Hứa là giáo thụ của đại học miền Nam, nửa năm nay được điều động tạm thời về kinh thành tham gia nhóm chuyên gia.

Chẳng mấy chốc, ba người ngồi xe của Hứa Thanh Sơn đến Viện nghiên cứu khảo cổ.

Viện nghiên cứu khảo cổ rộng hàng chục mẫu, nhà cao tầng san sát.

Đáng nể hơn là xung quanh viện còn có một trung đoàn binh lính tăng cường đóng quân, tất cả đều súng ống đầy đủ, canh gác 24/24

bảo đảm an toàn.

Cẩn mật như vậy là bởi bất kỳ món văn vật nào ở đây cũng là quốc bảo vô giá.

Các quốc gia có lịch sử văn hóa bị đứt đoạn nghiêm trọng luôn thèm khát những quốc bảo này của Hoa Quốc, bí mật phái gián điệp tìm cách đột nhập trộm cắp.

Ngày xưa khi ý thức phòng phạm chưa cao, đúng là đã từng bị mất vài món.

Những nước đó sau khi có được văn vật thì trơ trẽn mở họp báo, nhận vơ là của mình, thậm chí thêu dệt lịch sử Hoa Quốc thành của họ!

Ngoài gián điệp nước ngoài, trong nước cũng có không ít kẻ liều mạng vì tiền mà phạm tội.

Mười mấy năm trước, khi viện nghiên cứu chưa canh phòng cẩn mật như bây giờ, từng có phỉ đồ cầm súng xông vào, không chỉ cướp đi mấy món quốc bảo mà còn làm bị thương vài chuyên gia.

Từ đó về sau, cấp cao cực kỳ coi trọng an ninh nơi này, phái hẳn một trung đoàn quân đội đồn trú bên ngoài!

Sau nhiều tầng kiểm tra, ba người mới vào được bên trong.

Đến mỗi vị trí, những chiến sĩ đứng gác đều nhìn Chu Hoài Văn và Hứa Thanh Sơn với ánh mắt sùng kính rồi chào theo quân lễ.

Từ Tiểu Oánh thấy cảnh này thì vô cùng chấn động.

Cô biết chuyên gia khảo cổ được tôn trọng, địa vị cao, nhưng không ngờ lại cao đến mức này!

Có lẽ nhìn thấu suy nghĩ của Từ Tiểu Oánh, Chu Hoài Văn mỉm cười giải thích: "Tiểu Oánh này, thực ra các chiến sĩ không phải kính

trọng các chuyên gia như thầy, mà là kính trọng nền văn hóa lịch sử đã thất lạc của Hoa Quốc!

Chức trách của chúng ta là phải khai quật lại những nền văn hóa lịch sử bị chôn vùi dưới lòng đất đó!" Nghe vậy, Từ Tiểu Oánh vô cùng xúc động, sắc mặt trở nên trang nghiêm, trịnh trọng đáp: "Thưa Chu giáo thụ, em hiểu rồi, em nhất định sẽ kiên trì sứ mệnh của người làm khảo cổ, luôn đặt việc phát quật lịch sử lên hàng đầu!" Thấy Từ Tiểu Oánh nhanh chóng lĩnh hội được ý đồ của mình, Chu Hoài Văn mỉm cười hài lòng.

Tuy nhiên, Hứa Thanh Sơn bên cạnh lại lộ vẻ khó hiểu, hỏi: "Lão Chu, đây là đệ tử mới thu nhận của ông à?

Nhưng chúng ta sắp đi họp mà, đưa đệ tử theo có vẻ không tiện lắm..." Chu Hoài Văn cười ha hả, lắc đầu nói: "Đừng vội, lát nữa người đệ tử này của tôi chắc chắn sẽ khiến ông phải kinh ngạc đấy!" Từ Tiểu Oánh nghe hai chữ 'đệ tử' thì trên mặt tràn đầy kinh hỉ.

Chu giáo thụ là chuyên gia quyền uy, bao nhiêu người vỡ đầu muốn làm đệ tử của thầy mà không được.

Nghe ý thầy, dường như thật sự muốn nhận cô làm trò.

Với tâm trạng vừa kích động vừa thấp thỏm, Từ Tiểu Oánh cuối cùng đã đến trước tòa nhà chính của viện nghiên cứu!

Nơi đây chính là thánh địa trong lòng tất cả những người làm khảo cổ cả nước!

Kể từ khi Hoa Quốc bắt đầu cuộc khai quật khảo cổ toàn diện, hầu như tất cả văn vật quan trọng đều được lưu trữ trong tòa nhà này.

Vào trong mới thấy hệ thống phòng hộ ở đây cũng thuộc hàng đỉnh nhất, trong ngoài có hàng ngàn camera giám sát, gần như không có góc chết.

Hơn nữa xung quanh tòa nhà, chiến sĩ tuần tra còn đông và dày đặc hơn.

Muốn bí mật xâm nhập tòa nhà này gần như là nhiệm vụ bất khả thi.

Ba người đi thang máy lên phòng họp chính ở tầng sáu.

Mấy chục chuyên gia học giả từ khắp nơi trên cả nước đã đợi sẵn từ lâu.

Vừa thấy ba người vào, có vị chuyên gia quen thuộc liền phàn nàn: "Lão Chu, sao ông chậm chạp thế, để mọi người đợi mãi!

Ơ, lão Chu, cô bé sau lưng ông là ai vậy?" Chu Hoài Văn nói: "Chuyện này nói một lúc không hết, đợi tôi tuyên bố xong việc này đã!" Nói xong, Chu Hoài Văn đi thẳng lên bục chủ trì phòng họp.

Ông cầm micro, dõng dạc lên tiếng: "Thưa các vị, tôi có một việc cực kỳ quan trọng muốn tuyên bố!" Mọi người trong phòng họp đều ngẩn ra, đồng loạt dời tầm mắt về phía Chu Hoài Văn. "Lão Chu, việc gì mà quan trọng thế, chẳng lẽ còn quan trọng hơn tấm bia đá mới phát hiện ở Kim Tước hồ sao?" Bia đá ở Nghi Châu vừa mới xuất thổ là tin tức đã truyền ngay về viện nghiên cứu.

Vì vậy Phó viện trưởng, cũng là người phụ trách công tác khảo cổ Kim Tước hồ lần này, mới gấp gáp triệu tập mọi người tới họp.

Ai nấy đều không hiểu vào lúc dầu sôi lửa bỏng này còn chuyện gì có thể quan trọng hơn tấm bia đá đó!

Chu Hoài Văn thần sắc trang nghiêm gật đầu: "Đúng vậy, còn quan trọng hơn cả việc phát hiện bia đá Kim Tước hồ!" Lời này vừa thốt ra, các chuyên gia giáo thụ bên dưới đều kinh ngạc!

Họ quá hiểu Chu Hoài Văn, biết ông là người thẳng tính, có sao nói vậy.

Một khi ông đã khẳng định như thế thì nhất định là có phát hiện trọng đại gì đó!

Lập tức có chuyên gia cười nói: "Lão Chu, ông đừng úp úp mở mở nữa, mau nói đi, rốt cuộc là phát hiện gì!" Chu Hoài Văn hít sâu một hơi, nói: "Việc lớn này chính là đã có người giải mã được các ký hiệu trên bình đồng Kim Tước hồ, hơn nữa dịch không sai một ly, người này cực kỳ có khả năng nhận biết được những ký hiệu đó!" Cả hội trường kinh động!

Phải biết rằng các chuyên gia tụ họp ở đây vì cái gì, chẳng phải là để giải mã ký hiệu trên chiếc đỉnh đồng quốc bảo để vén bức màn bí ẩn về văn vật Kim Tước hồ sao!

Thế nhưng họ nghiên cứu đi nghiên cứu lại, bận rộn cả buổi cũng chỉ đưa ra được suy đoán đại khái, không ai dám khẳng định mình dịch đúng.

Giờ Chu Hoài Văn lại nói có người nhận biết được những ký hiệu đó?!

Các chuyên gia bên dưới xì xào bàn tán, nhưng tuyệt đại đa số đều không tin lời Chu Hoài Văn.

Nếu đây là thật, chẳng hóa ra đám khảo cổ học hàng đầu như họ còn không bằng nghiên cứu của một cá nhân sao!

Chu Hoài Văn gõ gõ bục chủ trì, giơ tay nói: "Tôi biết chuyện này rất khó tin, nhưng trước khi tin tức về bia đá được khai quật truyền ra, người này đã thông qua việc giải mã ký hiệu mà biết được chư hầu vương ở Nghi Châu tên là Lỗ Thương Vương!

Chỉ dựa vào điểm này, tôi tin chắc người đó nhất định hiểu cách giải mã phù văn trên đỉnh đồng nhỏ!" Trên chiếc bình đồng kia chỉ có vài đoạn phù hiệu ngắn ngủi, nhưng chiếc đỉnh đồng nhỏ trong viện

nghiên cứu lại khắc đầy phù hiệu và minh văn, bên trong tuyệt đối ẩn chứa bí mật kinh người!

Chỉ cần giải mã được, sự nghiệp khảo cổ của Hoa Quốc chắc chắn sẽ bước lên một tầm cao mới!

Vì khả năng đó, Chu Hoài Văn sẵn sàng thử một phen!

Nghĩ tới đây, Chu Hoài Văn vẫy tay gọi Từ Tiểu Oánh đang đứng ở góc phòng với vẻ mặt hoang mang khẩn trương. "Em Từ, em không cần sợ." Chu Hoài Văn thấy sắc mặt Từ Tiểu Oánh căng thẳng liền dịu dàng trấn an, rồi nói tiếp: "Em lại đây thuật lại y nguyên những gì bạn khán giả kia đã nói!" "Dạ, vâng thưa giáo thụ!" Tim Từ Tiểu Oánh đập thình thịch, cô biết giây phút trọng đại đã tới.

Khi cô bước tới cạnh bục, Chu Hoài Văn gật đầu khích lệ rồi nhường vị trí cho cô.

Trong chốc lát, mấy chục chuyên gia quyền uy giới khảo cổ đều đổ dồn ánh mắt vào Từ Tiểu Oánh!

Dù đã tự nhủ hàng ngàn lần là không được run, nhưng tay Từ Tiểu Oánh vẫn run bần bật!

Không thể khác được, thân phận của những chuyên gia này quá đáng sợ!

Bất kỳ ai ở đây cũng đều là những bậc đại thụ trong giới khảo cổ Hoa Quốc và thế giới.

Có người cô chỉ được thấy trong sách giáo khoa, muốn gặp một lần còn khó hơn lên trời.

Áp lực quá lớn khiến bàn tay cầm điện thoại của cô run rẩy.

Tuy nhiên, khi nhìn vào ba dòng bình luận của 【Truyền Nhân Cửu Thúc】, Từ Tiểu Oánh lại không còn sợ hãi như vậy nữa!

Đúng thế, người giải mã Chung Đỉnh Văn là anh bạn đó chứ đâu phải cô, cô có gì mà phải sợ!

Nghĩ thông suốt, Từ Tiểu Oánh lấy lại bình tĩnh, bắt đầu đọc rành rọt từng câu bình luận: "Nói xàm quá, đây rõ ràng là một đoạn văn tế cầu nguyện, từ bao giờ thành lời bày tỏ tình cảm thế?" "Thầy nói vô lý thế này, không sợ Lỗ Thương Vương nhảy ra tìm thầy tính sổ sao?" "Nhớ cho kỹ, nguyên văn đoạn Chung Đỉnh Văn này là: Trạch yến cát kim, chú vi di hồ, tiết vu nhân □, khả pháp khả thượng, dĩ hưởng thượng đế, dĩ tự tiên vương —— Lỗ Thương Vương!" Lời vừa dứt, các chuyên gia đều biến sắc.

Đặc biệt là Hứa Thanh Sơn, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Ông vội vàng cắm USB mang theo vào máy chiếu của phòng họp rồi bật lên.

Trên màn hình hiện ra bia đá ghi chép về cuộc đời Lỗ Thương Vương, mà câu cuối cùng đúng là: Dĩ hưởng thượng đế, dĩ tự tiên vương!

Chứng kiến cảnh này, tất cả giáo thụ đồng loạt đứng bật dậy. "Tuyệt quá, lão Chu, người ông nói chắc chắn biết cách giải mã những phù hiệu kỳ quái kia!" "Đúng thế, kỳ nhân như vậy, chúng ta nhất định phải mời bằng được vào viện nghiên cứu." "Haiz, uổng cho tôi nghiên cứu cổ văn cả đời, hôm nay mới biết núi cao còn có núi cao hơn!!!" Rất nhanh, nhóm chuyên gia đã bàn bạc xong.

Họ quyết định bằng mọi giá phải tìm ra người này, vì năng lực giải mã cổ văn của anh ta có ích lợi quá lớn đối với viện nghiên cứu!

Nếu biết có kỳ nhân như vậy sớm hơn, mời về viện thì đâu đến nỗi bị mấy cái phù hiệu làm khó suốt nửa năm trời.

Chương 32

Chu Hoài Văn hít sâu một hơi, quay sang nói với Từ Tiểu Oánh: "Em Từ, hiện tại có một nhiệm vụ trọng yếu giao cho em!" Từ Tiểu Oánh được ưu ái mà lo sợ, vội nói: "Giáo thụ, thầy cứ nói ạ, việc gì giúp được em nhất định sẽ giúp!" "Rất tốt, chúng tôi hy vọng em có thể đại diện viện nghiên cứu đi tiếp xúc với vị 【Truyền Nhân Cửu Thúc】 này, tốt nhất là thuyết phục được người đó gia nhập viện nghiên cứu!

Viện sẵn sàng mời vị tiên sinh này làm cố vấn đặc biệt, mọi đãi ngộ có thể áp dụng trực tiếp theo cấp Phó Sư (Phó Sư đoàn trưởng)!

Đồng thời, đặc biệt phong quân hàm Đại tá!" Thế giới này vô cùng coi trọng người làm khảo cổ, bất kể là đội khảo cổ địa phương hay quốc gia, hoặc các chuyên gia ở viện nghiên cứu, ai nấy đều hưởng đãi ngộ quân chức.

Như Phó viện trưởng hay Sở giáo thụ thường xuyên đi thực địa, bản thân họ được hưởng đãi ngộ cấp Chính Sư (Chính Sư đoàn trưởng), quân hàm Thiếu tướng!

Từ Tiểu Oánh nghe đến đây thầm tặc lưỡi.

Đãi ngộ này đúng là một bước lên mây.

Từ nay về sau không chỉ được quốc dân kính trọng mà còn lưu danh sử sách khảo cổ Hoa Quốc, đúng là lưu phương bách thế cũng không ngoa!

Nghĩ vậy, Từ Tiểu Oánh trịnh trọng gật đầu: "Chu giáo thụ cứ yên tâm, em nhất định sẽ cố gắng hết sức ạ!" Mặc dù Từ Tiểu Oánh đã đồng ý với Giáo sư Chu và nhóm của ông ấy rằng sẽ giúp tìm kiếm 【Truyền nhân Cửu Thúc】.

Nhưng thực tế, cô ấy còn không thể nhớ nổi đối phương đã trở thành quản trị viên phòng livestream bằng cách nào.

Nhìn thấy ảnh đại diện xám xịt của đối phương, Từ Tiểu Oánh khẽ thở dài trong lòng.

“Hy vọng vị cao nhân này có thể sớm online!”Một bên khác.Tô Thần gửi xong bình luận, xả cơn giận đã đời, liền dứt khoát offline.

Anh nghĩ, chắc sẽ không có ai tin lời anh.

Dù sao thế giới này chẳng ai hiểu Chung Đỉnh Văn, những người khác chắc hẳn đều cho rằng anh đang nói bừa.Thoát tài khoản phụ xong, bụng anh cũng vừa lúc đói meo.

Anh bèn đến quán ăn cũ gần đó, gọi một tô mì bò thơm lừng.

Quán ăn lâu đời này có lịch sử hơn bốn mươi năm, hương vị mì thì khỏi phải nói!

Là một kẻ bán “ăn tạp”, Tô Thần cho rằng chỉ những quán ăn lâu năm ẩn mình trong ngõ sâu, thu hút khách bằng “biển hiệu vàng” (danh tiếng) như vậy, mới có thể thưởng thức mỹ vị chân chính.

Còn những nhà hàng, khách sạn lớn trông có vẻ sang trọng kia, chẳng qua cũng chỉ là nếm thử mùi vị mà thôi.Hai tô mì lớn xuống bụng, Tô Thần thỏa mãn trả tiền rồi về nhà.Tiếp đó, anh nằm trên ghế sofa, đăng nhập tài khoản chính Thiên Quan Chúc Phúc, chuẩn bị xem tiến độ của đội khảo cổ thế nào rồi.Sau một buổi chiều làm việc căng thẳng, đội khảo cổ đại khái đã nắm rõ tình hình Địa cung Bình Sơn.

Thế nhưng điều khiến đội khảo cổ khó chịu là, họ đã tìm khắp cả địa cung, vẫn không tìm thấy mộ thất của Nguyên Đại tướng quân mà Thiên Quan đại thần đã nói!“Tiểu Trịnh, có phải chúng ta còn sót chỗ nào chưa tìm kiếm không?”Trước đó, Sở Mục Vân đã hạ quyết tâm, muốn tự đội khảo cổ tìm được mộ của Nguyên Đại tướng quân.

Nhưng ông ấy làm sao ngờ được, vừa mới nửa ngày, đội khảo cổ đã bị làm khó.Trịnh Huyền cười khổ một tiếng, đáp: “Thưa giáo sư, chúng ta đã tìm đi tìm lại hơn chục lần cả trong lẫn ngoài rồi.

Đừng nói là mộ thất, ngay cả một bóng ma cũng không có!”Giáo sư Sở không cam lòng, tiếp tục nói: “Vậy có phải có cơ quan hay thiết bị nào đó mà chúng ta đã bỏ qua không?”Một thành viên đội khảo cổ bên cạnh cầm thiết bị dò tìm, bất lực lắc đầu.“Thưa giáo sư, chúng ta đã dùng máy dò tìm rồi, các khối núi xung quanh đều là đặc ruột, không có mật thất hay nơi tương tự.”Nghe vậy, Giáo sư Sở đầy mặt thất vọng.

Chẳng lẽ lời ông ấy vừa khoác lác buổi sáng, giờ lại phải tự vả mặt mình, đi cầu Thiên Quan tiên sinh chỉ điểm vài điều sao?Ngay khi Giáo sư Sở đang do dự, Vương Điềm Điềm đang livestream ở phía xa bỗng nhiên hét lớn một tiếng: “Giáo sư, Thiên Quan đại lão lên tiếng rồi!”Mọi người nghe vậy, ai nấy đều rút điện thoại ra, mở kênh livestream.Chỉ thấy trong kênh livestream, hai bình luận được in đậm và ghim màu đỏ ở trên cùng!【Các vương công quý tộc thời cổ đại, bất kể thân phận địa vị ra sao, trước khi chết đều muốn tìm một nơi phong thủy bảo địa để an táng, ban phúc cho hậu thế.】【Bình Sơn là đoạn sơn tiệt thủy, tượng trưng cho đại hung.

Nhưng đại hung thường cũng đi kèm với đại cát tương ứng.

Bởi vì hình dáng núi như bình, địa cung dưới đáy bình là đại hung, vậy nơi đại cát tự nhiên phải ở trên đỉnh núi!】Nhìn thấy hai bình luận này, bất kể là khán giả livestream hay thành viên đội khảo cổ, đều đồng loạt sững sờ!Đoạn sơn tiệt thủy, gọi là đại hung?Nơi đại hung, sẽ đi kèm với đại cát?Người xưa chọn mộ địa, nhất định phải chọn nơi phong thủy tốt?Hai bình luận không quá dài, nhưng thông tin chứa đựng bên trong lại vô cùng phong phú, khiến tất cả mọi người đều không kịp suy nghĩ thấu đáo.Bởi vì lịch sử văn hóa bị đứt đoạn,

người của thế giới này không biết đến thuyết phong thủy thời cổ đại.

Nhưng khi nhìn thấy bình luận của Thiên Quan đại thần, trong lòng mọi người lại bất giác nảy sinh một cảm giác quen thuộc!Đó là bởi vì, tính từ Văn Vương diễn Bát Quái, thuyết phong thủy đã lưu truyền hàng ngàn năm, sớm đã ăn sâu vào huyết mạch người Hoa Quốc.

Cho dù mấy trăm năm trước đã trải qua đứt đoạn văn hóa, cho dù người hiện tại chưa từng tiếp xúc với loại kiến thức này, họ vẫn lập tức chấp nhận lời giải thích của Tô Thần.Giáo sư Sở là người đầu tiên tỉnh ngộ, vội vàng đi đến trước camera, cung kính hỏi: "Thiên Quan tiên sinh, những điều ngài nói, phải chăng xuất phát từ Cửu Cung Bát Quái?"Tô Thần thấy được lời thỉnh giáo của Giáo sư Sở.

Vừa nãy sau khi mở kênh livestream, nghe Vương Điềm Điềm nói đội khảo cổ đã lật tung cả địa cung mà vẫn không tìm thấy mộ thất của Nguyên Đại tướng quân, anh thật sự không thể xem tiếp, nên mới lên tiếng chỉ điểm.Mộ của người ta là Nguyên Đại tướng quân nằm trên đỉnh núi, đội khảo cổ tìm trong địa cung, cho dù tìm đến sang năm cũng không tìm thấy!Đã lên tiếng chỉ điểm rồi, Tô Thần cũng không muốn bỏ dở giữa chừng.

Suy nghĩ một lát, anh lại gõ chữ trả lời.【Cũng có thể nói vậy, điều tôi học là Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, thuật này mượn từ Chu Thiên Thập Lục Quái, và cùng nguồn gốc với học vấn Cửu Cung Bát Quái.】Kể từ khi Tô Thần lĩnh ngộ bản đầy đủ của Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, cách nhìn của anh đối với các loại núi sông đã thay đổi.

Anh sẽ vô thức áp dụng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật trong Phong Thủy Bí Thuật, phán đoán phong thủy tốt xấu của các loại địa hình.Nếu là trước đây, tuy anh cũng biết mộ thất của Nguyên Đại

tướng quân nằm ở vị trí bình khẩu lưng chừng núi.

Nhưng tuyệt đối không thể hiểu được, vì sao mộ thất lại ở vị trí đó.

Và thông qua Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, việc lựa chọn địa điểm mộ thất của Nguyên Đại tướng quân trở nên rõ ràng trong nháy mắt.Giáo sư Sở nhận được câu trả lời khẳng định, tinh thần phấn chấn, kích động nói: "Tốt quá rồi, thật sự không biết phải cảm ơn tiên sinh thế nào, lần khảo cổ này ngài đã giúp chúng tôi quá nhiều!"Cuối cùng cũng có manh mối về mộ tướng quân, toàn thể thành viên đội khảo cổ đều vô cùng kích động.

Nghe Giáo sư Sở nói vậy, mọi người đều hùa theo, chân thành cảm ơn Tô Thần.Còn khán giả livestream thì càng quét nát màn hình."Đại thần đúng là đại thần, hình như cái gì cũng không làm khó được anh ấy!""Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nghe có vẻ ghê gớm thật, vậy mà còn có thể dùng để tìm kiếm mộ thất!""Ai, văn hóa cổ đại của chúng ta thật sự quá rực rỡ, nhưng chúng ta lại chẳng kế thừa được gì!

May mà chúng ta còn có Thiên Quan đại thần chỉ điểm… nếu không, e rằng ngay cả một mộ thất nhỏ bé cũng không tìm thấy.""Thiên Quan đại lão, tôi thấy anh chi bằng cứ đồng ý với Giáo sư Sở, trực tiếp gia nhập đội khảo cổ đi, với bản lĩnh của anh, nhất định có thể dẫn dắt giới khảo cổ, tái hiện văn hóa rực rỡ của Hoa Quốc chúng ta!""Phụ nghị!

Cầu Thiên Quan đại lão gia nhập đội khảo cổ đi, đội khảo cổ cần anh, chúng ta cũng cần anh!"Thế nhưng, sau khi gửi bình luận này, Thiên Quan Chúc Phúc không hề xuất hiện nữa, điều này khiến khán giả vô cùng thất vọng.

Ngược lại, Giáo sư Sở đã bình tĩnh hơn nhiều, còn an ủi khán giả,

nói rằng đội khảo cổ làm chưa đủ tốt, nên Thiên Quan tiên sinh mới tạm thời không đồng ý gia nhập.

Sau này đội khảo cổ cần nỗ lực hơn nữa, cố gắng khiến Thiên Quan tiên sinh hài lòng.Nói xong, Giáo sư Sở ra lệnh một tiếng.

Ông chọn ra mười thành viên có kinh nghiệm phong phú nhất từ đội khảo cổ, cùng với Vương Điềm Điềm và anh quay phim, chuẩn bị dẫn họ lên đỉnh núi, tìm kiếm mộ huyệt chân chính của Nguyên Đại tướng quân!Bình Sơn dốc đứng.

Trên vách núi, đá tảng lởm chởm, cỏ dại mọc um tùm.

Hàng chục máy bay không người lái, lượn lờ giữa không trung, từng chút một dò tìm vị trí mộ của Nguyên Đại tướng quân dọc theo vách núi.Không lâu sau!Trịnh Huyền nhìn màn hình giám sát, nét mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng hét lớn: "Thưa giáo sư, tìm thấy rồi!

Chỗ vách núi này có một hang động!"Mọi người thấy vậy, vội vàng vây lại.Chỉ thấy, hang núi này bị cỏ dại bao phủ, hơn nữa vị trí lại nằm trên vách đá dựng đứng cheo leo.

Bên trong hang động sâu hun hút, mơ hồ có thể thấy được dấu vết của kiến trúc nhân tạo!Mọi người vừa kinh ngạc vừa vui mừng, bất giác reo hò nhảy cẫng lên!Vương Điềm Điềm bên cạnh vội vàng bảo anh quay phim hướng camera về phía màn hình giám sát.

Thấy cảnh này, bình luận của khán giả như thủy triều, muốn nhấn chìm toàn bộ màn hình."Ô ô ô, tôi suýt khóc.

Khó khăn quá, đội khảo cổ đã trải qua bao nhiêu gian nan, cuối cùng cũng đến được cửa ải cuối cùng rồi.""Thiên Quan đại lão vẫn là đỉnh nhất!

Chỉ hai câu nói ngắn ngủi, đã suy đoán ra vị trí mộ huyệt của tướng quân!""Không ngờ phong thủy bí thuật thời cổ đại thật sự lợi

hại đến vậy, chỉ tiếc là hiện tại chỉ có một mình Thiên Quan đại lão hiểu.”“Bây giờ tôi càng lúc càng tò mò về Thiên Quan đại lão, các bạn nói xem anh ấy rốt cuộc là ai vậy, vừa hiểu phong thủy bí thuật, lại có thực lực cường hãn.

Càng đỉnh hơn là, còn có một thần thú làm bạn!”“Tôi biết Thiên Quan đại thần là ai!”Trong dòng bình luận hỗn loạn, đột nhiên xuất hiện một câu nói như vậy!

Khiến tất cả mọi người đều giật mình, ngay cả Giáo sư Sở nhìn thấy bình luận này cũng trở nên vô cùng kích động!Họ đã điều tra rất lâu, nhưng vẫn không tìm ra thân phận thật sự của Thiên Quan Chúc Phúc!

Mà bây giờ, lại có một cư dân mạng nói rằng anh ta biết Thiên Quan Chúc Phúc là ai!

Điều này quả thực như miếng bánh từ trên trời rơi xuống!Phải biết rằng, kể từ lần trước Trần Kiến Binh điều tra không có kết quả, hơn nữa còn biết Thiên Quan Chúc Phúc có mã hóa cấp SSS, đội khảo cổ hầu như đã từ bỏ việc truy tìm.Thế nhưng… ngay khi tất cả mọi người đang nín thở chờ đợi, vô cùng mong chờ nhìn chằm chằm vào kênh livestream.

Cư dân mạng bí ẩn đó lập tức gửi thêm một bình luận nữa!“Thiên Quan đại thần anh ấy là thần, không phải người!

Cũng chỉ có thần, mới có thể vô sở bất tri, chiến vô bất thắng…”Cái này… Ngay lập tức, những cư dân mạng thất vọng tràn trề đã mắng người này xối xả.

Gây tò mò cho mọi người, kết quả lại thế này!

Đây chẳng phải là kiếm lời chửi rủa sao!Nhìn thấy bình luận này, đội khảo cổ cũng vô cùng thất vọng.

Họ biết nhiều chuyện nội bộ hơn, hầu như đều biết Thiên Quan đại thần có cấp mã hóa SSS cao nhất.

Cả Hoa Quốc, trừ mấy người cấp cao kia, những người khác thậm chí không có tư cách biết thân phận thật của anh ấy.

Có thể nói như vậy, trừ phi Thiên Quan đại thần tự mình đứng ra, nếu không người khác không thể điều tra rõ thân phận thật của anh ấy.Giáo sư Sở thầm thở dài một tiếng trong lòng, sau đó thu xếp lại tâm trạng nói với mọi người: "Được rồi, mọi người chuẩn bị xuống mộ.

Nhớ tuyệt đối cẩn thận, chỉ cần có bất kỳ điều bất thường nào, lập tức rút lui.""Vâng, Giáo sư Sở!""Giáo sư Sở ngài cứ yên tâm, trải qua nhiều lần sinh tử gian nan như vậy, chúng tôi cũng không dám lơ là nữa."Các thành viên đội vừa trả lời, vừa chuẩn bị dây thừng.Không lâu sau, mười thành viên đội khảo cổ, bao gồm cả Giáo sư Sở, lần lượt xuống mộ động.Sau khi vào, có thành viên mở đèn chiếu sáng.

Giây tiếp theo, những bức bích họa sống động như thật, xuất hiện trước mắt mọi người.

Trên đó miêu tả chi tiết câu chuyện về chủ nhân ngôi mộ chinh chiến sa trường, lập vô số công huân, cuối cùng an táng tại Bình Sơn.Bích họa rất tinh xảo, điều khiến Giáo sư Sở càng thêm kích động là!

Bức bích họa này hé lộ lịch sử trước thời Minh triều!Như đã nói trước đây, lịch sử văn hóa của thế giới này bị đứt đoạn, lịch sử trước thời Minh triều mờ mịt không rõ, chỉ đại khái biết rằng trước thời Minh gọi là Nguyên triều, Nguyên triều được thành lập như thế nào, do ai thành lập, thì hoàn toàn không biết.

Còn về lịch sử xa xưa hơn, trước Nguyên triều, thì hoàn toàn là một khoảng trống mờ mịt.

Bức bích họa trong hang núi này, đã sống động trưng bày các nhân vật, phong cách trang phục, đặc điểm tướng mạo v.v… một loạt các yếu tố có giá trị khảo cổ cực lớn của thời Nguyên.Thấy vậy, Giáo sư Sở cố nén kích động, trịnh trọng nói: "Mọi người tuyệt đối cẩn thận, đừng tùy tiện chạm vào đồ vật.

Đặc biệt là bức bích họa này, vô cùng quý giá, không thể có bất kỳ hư hại nào.""Giáo sư, thầy mau đến xem, chỗ này hình như có một cơ quan!"Mọi người nghe vậy, đều vội vàng chạy tới.

Đó là một thiết bị khóa đá, có thể xoay và ấn, xung quanh khóa đá còn khắc Thiên Can Địa Chi.

Rất rõ ràng, đây là một khóa mật mã.Giáo sư Sở kinh nghiệm phong phú, ông không chạm vào khóa đá, mà dùng tay gõ vào vách đá bên cạnh!Nghe thấy vách đá phát ra tiếng động trầm đục "đông đông", Giáo sư Sở thở phào nhẹ nhõm, cười nói với mọi người: "Phía sau có mật thất, chắc hẳn là chủ mộ thất của Nguyên Đại tướng quân rồi!""Khóa đá này là khóa mật mã, phải xoay đến vị trí chính xác mới có thể mở cửa đá, nếu không rất có khả năng sẽ kích hoạt cơ quan, phá hủy mộ thất và mọi thứ bên trong!"Các thành viên đội nghe xong lời giải thích của giáo sư, đều sững người.Trịnh Huyền cau mày hỏi: "Giáo sư, vậy chúng ta tiếp theo phải làm sao?"Giáo sư Sở trầm ngâm không nói, hiển nhiên cũng đang suy nghĩ cách giải quyết.Lúc này, Vương Điềm Điềm bên cạnh giơ tay nói: "Giáo sư Sở, hay là chúng ta vẫn nên thỉnh Thiên Quan đại lão chỉ điểm một chút đi, anh ấy chắc chắn biết cách mở cơ quan!"Các thành viên đội nghe vậy, ai nấy đều đồng tình gật đầu.

Kể từ khi hai đồng đội hy sinh lúc ban đầu, vẫn luôn là Tô Thần chỉ điểm họ, vượt qua hết khó khăn này đến khó khăn khác.

Lâu dần, họ thậm chí đã gần như dựa dẫm vào Tô Thần.Cư dân

mạng trong kênh livestream cũng đồng tình với lời của Vương Điềm Điềm, liên tục hô gọi Tô Thần, cầu xin anh giúp đỡ chỉ điểm đội khảo cổ.Thế nhưng… Giáo sư Sở lại khác thường lắc đầu, hơn nữa còn nghiêm mặt, lớn tiếng quở trách các thành viên đội khảo cổ.“Các cậu là thành viên đội khảo cổ quốc gia, là tinh anh khảo cổ vạn người có một!

Nếu là đối mặt với cửa ải sinh tử, đi cầu Thiên Quan tiên sinh chỉ điểm, thì còn nói được.

Nhưng hiện tại, ngay cả khó khăn nhỏ nhặt này cũng phải đi làm phiền Thiên Quan tiên sinh, các cậu chẳng lẽ không thấy hổ thẹn sao?”Vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy của Giáo sư Sở, đã trấn áp được mọi người trong đội khảo cổ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Giáo sư Sở nói không sai chút nào.Đúng vậy, họ là thành viên đội khảo cổ quốc gia, là nhân tài tinh anh được tuyển chọn từ khắp nơi.

Khó khăn nhỏ nhặt nào cũng đi tìm người khác chỉ điểm, chưa nói đến việc người ta có thời gian hay không, chỉ nói đến việc họ đã học khảo cổ nhiều như vậy, chẳng lẽ đều là học công cốc sao?Thấy các thành viên đội khảo cổ lộ vẻ hổ thẹn, Vương Điềm Điềm, người đưa ra đề nghị, xấu hổ thè lưỡi.Thế nhưng, ngay lúc này.

Bên ngoài hang động bỗng nhiên vang lên tiếng cánh quạt trực thăng cơ “tháp tháp tháp”.

Mọi người sững sờ, ai nấy đều nhìn ra ngoài hang động.

Chỉ thấy trên không Bình Sơn, lại có tám chiếc trực thăng vũ trang gầm rú bay tới!Rất nhanh!Từ trực thăng cơ nhanh chóng hạ xuống một tiểu đội chiến sĩ.

Mỗi người phía sau đều đeo một gói đồ lớn cao bằng nửa người.

Chương 33

Người dẫn đầu tiểu đội không phải ai khác, chính là Lý Cường Quốc, người đã biến mất nửa ngày.Trần Kiến Binh bị thương ở cánh tay, gần đây vẫn luôn dưỡng thương tại bệnh viện ở Nộ Tình Huyền.

Công tác an toàn của đội khảo cổ, đã được giao cho Lý Cường Quốc.Các chiến sĩ vào mộ động, không cần Lý Cường Quốc phân phó, liền tự giác tháo dỡ thiết bị trong gói đồ.

Chỉ vỏn vẹn mười phút, thiết bị đã được lắp ráp hoàn tất.

Liền có người thao tác thiết bị, dò tìm vách đá mộ động.Thấy cảnh này, các thành viên đội khảo cổ lập tức sững sờ.

Trịnh Huyền lộ vẻ kinh ngạc, tò mò hỏi: "Thưa giáo sư, đội trưởng Lý và họ sao lại mang nhiều thiết bị đến vậy?""Là tôi bảo họ vận chuyển đến!"Giáo sư Sở khẽ mỉm cười, giải thích: "Trước đây chúng ta vẫn không tìm thấy mộ tướng quân, tôi đã thỉnh cầu cấp trên chi viện.

Cấp cao đã đặc biệt phê duyệt một số thiết bị dụng cụ.

Đừng quên, chúng ta không phải chiến đấu một mình, phía sau chúng ta còn có chính phủ, còn có hàng triệu người dân."Nghe lời này, Trịnh Huyền và những người khác chợt tỉnh ngộ.Lúc này, Lý Cường Quốc cười chen vào nói: "Bộ thiết bị mà Giáo sư Sở đã thỉnh cầu này, là thiết bị dò tìm hồng ngoại tiên tiến nhất.

Đừng nói là dò mộ, ngay cả dò tìm mỏ khoáng sâu dưới lòng đất vài trăm mét cũng dễ như trở bàn tay!"Vừa nghe lời này, khán giả livestream lập tức tràn ngập bình luận."Vãi, đỉnh thật!

Giờ thiết bị của đội khảo cổ càng ngày càng xịn rồi!""Khảo cổ

kiểu công nghệ, tôi thấy được đấy!”“Hy vọng lát nữa mở mộ thất, có thể thấy được những văn vật có giá trị hơn!”Khán giả đều đang cảm thán, các loại thiết bị tiên tiến của đội khảo cổ xuất hiện không ngừng, khiến họ xem mà hoa cả mắt.

Đương nhiên, trang bị của đội khảo cổ càng tốt, khán giả càng vui.

Điều này có nghĩa là những lịch sử chôn vùi dưới lòng đất, cũng có thể được khai quật tốt hơn.Đồng thời.Tô Thần cũng đang xem livestream, khi anh thấy những thiết bị dụng cụ tiên tiến kia, không khỏi hơi sững sờ.Thời đại đang thay đổi, người xưa có trí tuệ của người xưa, người hiện đại cũng có phương pháp của người hiện đại.

Hai bên không có sự phân biệt cao thấp, có thể dung hợp hoàn hảo mới càng tốt!Lấy một ví dụ đơn giản, trong thế giới Quỷ Xuy Đăng, khi Tá Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu trộm mộ Hiến Vương, gặp phải chướng khí độc ở Trùng Cốc, hàng vạn huynh đệ gần như toàn bộ đều chết ở bên trong.

Ngay cả chính ông ta, cũng mù cả hai mắt.

Từ Tá Lĩnh khôi thủ phong độ ngời ngời, trở thành một ông lão mù xem bói cho người khác.Đến nhiều năm sau, khi Hồ Bát Nhất và đồng bọn đi Vân Nam Trùng Cốc, mấy người đều mặc toàn bộ đồ bảo hộ kiểu mới nhất, căn bản không cần lo lắng chướng khí độc trong Trùng Cốc.

Mộ Hiến Vương trước đây vốn được coi là vô giải, cuối cùng vẫn bị Mạc Kim Tam Nhân Tổ phá giải.Đây, chính là sức mạnh của khoa học kỹ thuật!Tô Thần khẽ gật đầu, rất tán thành cách làm của Giáo sư Sở.

Nhưng ngay lúc này, trong đầu anh bỗng nhiên lại vang lên lời nhắc nhở của hệ thống.“Đinh, túc chủ chỉ điểm đội khảo cổ thành công, thưởng: Hư Số Không Gian (1 mét khối).”Nghe thấy lời nhắc

này, Tô Thần lập tức sững sờ.

Hệ thống này cũng quá mạnh mẽ rồi.

Vừa nãy anh chỉ đơn giản chỉ điểm vài câu, không nghĩ rằng có thể nhận được phần thưởng.

Không ngờ hệ thống vẫn cho anh phần thưởng!

Phần thưởng xem ra còn rất đỉnh!Hư Số Không Gian xuất phát từ thế giới Quỷ Xuy Đăng, mấy nghìn năm trước, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã nắm giữ sức mạnh của Xà Thần, có thể truyền tống người đến Hư Số Không Gian.

Do đó, các vương quốc Tây Vực đều sợ hãi Tinh Tuyệt Nữ Vương, thần phục dưới sự thống trị tàn khốc của bà ta.Theo miêu tả của Hồ Bát Nhất và đồng bọn sau này, Hư Số Không Gian chính là thế giới mà Xà Thần sinh sống.

Chỉ là không biết vì lý do gì, Xà Thần mạnh mẽ như thần linh, cuối cùng cũng ngã xuống, hài cốt còn giáng lâm xuống thế giới Quỷ Xuy Đăng!

Sức mạnh gắn liền với hài cốt, Vô Đáy Quỷ Động đường kính hơn nghìn mét.

Mắt của Xà Thần đã biến thành Mộ Trần Châu, cũng chính là Phượng Hoàng Đảm trong miệng người xưa.Nghĩ đến những điều này, Tô Thần vội vàng truy vấn.“Hệ thống, Hư Số Không Gian có tác dụng gì?”“Hư Số Không Gian tự tạo thành một thế giới nhỏ, do túc chủ nắm giữ.”Được rồi, nói cũng như không nói!Tô Thần suy nghĩ một chút, nhớ đến Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể truyền tống người đến Hư Số Không Gian.

Vậy có phải có nghĩa là anh có thể truyền vật phẩm qua đó, dùng làm không gian trữ vật không?Nói là làm, Tô Thần dứt khoát nhìn

chằm chằm vào cái cốc trên bàn trà, trong lòng thầm niệm Hư Số Không Gian.

Giây tiếp theo, còn chưa kịp phản ứng, cái cốc trên bàn trà đã trực tiếp biến mất.“Vãi, thật sự có thể!”“Vậy tiếp theo, là lấy cái cốc ra!”Tô Thần lập tức kích động, vội vàng thử giao tiếp với Hư Số Không Gian, lấy cái cốc ra.

Ngay khoảnh khắc anh nảy ra ý niệm đó, chỉ thấy cái cốc vừa biến mất lại xuất hiện trở lại trên bàn trà.Thấy vậy, Tô Thần lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ trên mặt.

Năng lực mạnh mẽ này, quả thực tương đương với Tu Di Giới Chỉ trong thế giới tiên hiệp rồi!Sau này nếu anh có xuống mộ, chỉ cần trữ đủ nước và thức ăn trong Hư Số Không Gian từ trước, thì hoàn toàn không cần lo lắng bị mắc kẹt.

Nghĩ đến điểm này, Tô Thần không nhịn được bắt đầu thử nghiệm, thu mỗi thứ nhìn thấy vào không gian.Đồng thời!Livestream của đội khảo cổ vẫn đang tiếp tục.

Với thiết bị dò tìm hồng ngoại tiên tiến nhất, chưa đầy nửa giờ, đội khảo cổ đã có được bản đồ phác thảo hoàn chỉnh của toàn bộ mộ thất.

Bao gồm vị trí cơ quan của khóa đá mật mã, thiết bị kích hoạt, đều nhìn thấy rõ ràng.Các chiến sĩ có dữ liệu, nhanh chóng lấy dụng cụ khoan dò và cắt.

Trong tiếng ầm ầm, các cơ quan trong mộ thất lần lượt bị tháo dỡ.Vương Điềm Điềm hít một hơi thật sâu, quay về phía camera nói: “Các bạn khán giả, tiến độ của đội trưởng Lý và đồng đội thật đáng mừng.”“Tối đa còn ba phút nữa, họ có thể mở mộ thất, để mọi người thấy quan quách của Nguyên Đại tướng quân!”“Và tôi, cũng sẽ cùng mọi người chứng kiến, khoảnh khắc quan trọng nhất của đợt khảo cổ

này!"Vương Điềm Điềm cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, nhưng giọng nói run rẩy của cô vẫn lộ rõ cô đang kích động đến mức nào!Đúng vậy, tính từ khi cô ấy đến Bình Sơn bắt đầu livestream, cũng đã gần một tuần rồi.

Trong một tuần này, cô ấy cùng đội khảo cổ, mấy lần thoát chết trong gang tấc.

Đặc biệt là lần đó, khi bị triều côn trùng Ngô Công bao vây, Vương Điềm Điềm đã nghĩ rằng mình chết chắc rồi!

Trải qua nhiều điều như vậy, giờ đây cuộc khảo cổ cuối cùng cũng đi đến hồi kết, cô ấy tự nhiên kích động không thể kiềm chế.Khán giả đều rất hiểu tâm trạng của Vương Điềm Điềm, lời nhắn trong livestream cũng đa phần là trêu chọc và an ủi.

Đồng thời, khán giả cũng đang mong chờ.Địa cung Bình Sơn đã huyền bí đến vậy, Nguyên Đại tướng quân có thể chiếm giữ cả địa cung Bình Sơn, còn tốn hết tâm tư thiết lập một mộ huyệt như vậy.

Trên người ông ta, rốt cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật?Trong sự mong chờ của vạn người, Lý Cường Quốc cẩn thận cắt bỏ tấm đá cơ quan cuối cùng.

Sau đó quay đầu gật đầu với Giáo sư Sở."Giáo sư Sở, đã xong hết rồi, có thể vào mộ thất rồi!"Giáo sư Sở tinh thần phấn chấn, dẫn dắt mọi người tiến vào mộ của Nguyên Đại tướng quân đã chôn vùi hàng trăm năm.Mộ thất không gian cực đại, gần bằng diện tích hai ba sân bóng rổ.

Hơn nữa vừa vào, có thể thấy từng hàng đao thương kiếm kích, một luồng sát khí cuồn cuộn ập tới!

Tuy nhiên, điều này cũng phù hợp với thân phận tướng quân của chủ nhân ngôi mộ.Khán giả livestream thấy cảnh này, ai nấy đều cảm

thán.“Oa, hùng vĩ quá, vậy mà lại có nhiều binh khí đến thế!!!”“Đây chẳng phải lời nói thừa sao!

Chủ nhân ngôi mộ chính là đại tướng quân, hơn nữa nhìn miêu tả trên bích họa bên ngoài, thân phận của ông ấy rất cao, nếu không làm gì có thực lực xây mộ thất trong lòng núi!”“Ai bảo bản thân không có văn hóa, một câu 'vãi' đi khắp thiên hạ!”Thực ra, không chỉ khán giả bị chấn động.

Các thành viên đội khảo cổ cũng kinh thán vì gian mộ thất này! Phải biết rằng, vị trí hiện tại của họ, là ở bên trong khối núi Bình Sơn.

Tức là, Nguyên Đại tướng quân này, gần như đã cho thợ thủ công khoét rỗng nửa khối núi, mới có được mộ thất quy mô như vậy.

Người xưa vừa không có thuốc nổ, cũng không có máy nghiền đá.

Khối lượng công trình lớn như vậy, chỉ cần nghĩ thôi đã khiến người ta cảm thấy khó tin.Sau khi chấn động qua đi, công tác khảo cổ vẫn phải tiếp tục.

Trịnh Huyền đeo găng tay, cẩn thận nhặt một thanh kiếm sắt rỉ sét loang lổ.

Quan sát kỹ một lúc, anh lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ nói: “Thưa giáo sư, thầy xem thanh kiếm này, bên trên có vân xếp lớp!”Mặc dù kiếm sắt rỉ sét rất nặng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vân xếp lớp do rèn đúc.

Thấy tình huống này, bao gồm cả Giáo sư Sở, tất cả thành viên đội khảo cổ đều lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ, không nhịn được tấm tắc khen ngợi.Vương Điềm Điềm bên cạnh không hiểu chuyện gì, vội vàng hỏi: “Giáo sư, vân xếp lớp là có ý gì vậy, sao mọi người lại vui mừng đến thế?”Sự nghi hoặc của Vương Điềm Điềm, cũng là sự nghi hoặc của phần lớn khán giả livestream.

Gian mộ thất này, ngoài đao kiếm, cũng có không ít vật phẩm tùy táng quý giá mà, sao các thành viên đội khảo cổ không nghiên cứu văn vật tùy táng trước, mà lại xem trọng một thanh kiếm rỉ sét đến vậy? Giáo sư Sở haha cười một tiếng, chỉ vào Trịnh Huyền nói: "Tiểu Trịnh, cậu giải thích cho Điềm Điềm và khán giả livestream một chút."Trịnh Huyền gật đầu, nghiêm túc giải thích.Thực ra, việc đội khảo cổ xem trọng vân xếp lớp trên kiếm rỉ sét là vì công tác khảo cổ hiện tại, đã khai quật được rất nhiều loại hình văn vật.

Nhưng duy nhất loại hình binh khí, thì lại cực kỳ thiếu.

Hiện tại các nhà khảo cổ học đều cho rằng, kỹ thuật luyện kim thời cổ đại Hoa Quốc, đặc biệt là trước Minh triều, không đạt yêu cầu.

Thậm chí ngay cả tinh thiết cũng không thể chế tạo ra!Nhưng vân xếp lớp trên thanh kiếm sắt này, đã trực tiếp lật đổ kết luận đó.

Chỉ có tinh thiết, mới có thể chịu đựng hàng ngàn lần đập búa, rèn đúc ra bách luyện tinh cương.

Vân xếp lớp trên kiếm không chỉ cho thấy kỹ thuật luyện kim trước Minh triều rất cao minh, thậm chí vượt xa dự đoán của giới khảo cổ.Nghe xong lời giải thích của Trịnh Huyền, Vương Điềm Điềm và khán giả chợt hiểu ra.

Không trách đội khảo cổ lại xem trọng thanh kiếm sắt này, ở một ý nghĩa nào đó, thanh kiếm sắt này thậm chí còn quan trọng hơn nhiều so với những vật tùy táng bằng vàng bạc kia.Trịnh Huyền cẩn thận đặt thanh kiếm rỉ sét trở lại giá gỗ, tiếp tục đi vào trong.Đi được vài bước, mọi người liền nhìn thấy một bộ quan quách tỏa ra ánh kim loại!Ngay lập tức, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến nỗi không khép miệng lại được.

Đó là bởi vì, bộ quan quách tỏa ra ánh kim loại này, thật sự quá

mức xa hoa, xa hoa đến mức vượt quá sức tưởng tượng của tất cả các thành viên đội.Trước hết nói về ánh sáng của cỗ quan tài này, nó hiện ra một màu tím sẫm.

Dưới ánh đèn chiếu sáng, ánh sáng lấp lánh, như mộng như huyễn.

Hơn nữa bên ngoài tử kim quan quách, còn được bao phủ bởi một lớp châu nhu ngọc hạp.Cái gọi là châu nhu, chính là màn trướng được xâu bằng trân châu.

Những viên trân châu trên bộ châu nhu này, viên nào viên nấy đều tròn đầy mọng nước, đều là những viên trân châu Nam Hải đỉnh cấp nhất!

Dù đã qua hàng trăm năm, vẫn rực rỡ chói mắt.

Còn về ngọc hạp, thì chỉ miếng ngọc bích không tì vết được khảm bên ngoài quan quách.Tê ~Thấy vậy, các thành viên đội khảo cổ không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Nguyên nhân không gì khác, thực sự là giá trị của cỗ quan tài này quá cao.

Cho dù sau này mở quan quách ra, bên trong không có bất kỳ vật tùy táng nào.

Chỉ riêng bộ tử kim quan quách này, và màn trướng trân châu bên ngoài, thì đã là bảo vật vô giá rồi!Văn vật quý giá như vậy, cho dù là những thành viên đội khảo cổ đã quen mắt với văn vật, vẫn cảm thấy tâm thần chấn động, có chút không thể tự chủ.Lúc này, Trịnh Huyền cố nén sự chấn động hỏi.“Thưa giáo sư, có mở không?”Giáo sư Sở nhíu mày, không trả lời ngay lậpức.

Khán giả trong kênh livestream còn sốt ruột hơn ông ấy nhiều, gần như ngay lập tức, toàn màn hình tràn ngập chữ “mở”!Nhưng mà! Không biết vì sao, Giáo sư Sở trong lòng mơ hồ có một dự cảm không

lành.

Ông ấy nhớ lại Thiên Quan Chúc Phúc từng nói, Lục Sí Ngô Công tuy đã bị tiêu diệt, nhưng Bình Sơn vẫn còn nguy hiểm.Suy nghĩ một lát, Giáo sư Sở đi đến bên cạnh Vương Điềm Điềm, chân thành nói với camera: "Thiên Quan tiên sinh, ngài hiện tại còn ở trong kênh livestream không?""Chúng tôi muốn mở quan tài để nghiên cứu, không biết có thể thỉnh Thiên Quan tiên sinh chỉ điểm một vài điều không?"Thế nhưng ~ đội khảo cổ nín thở tĩnh khí, đợi suốt hơn chục phút, vẫn không thấy bình luận của Thiên Quan Chúc Phúc.

Điều này khiến mọi người đều có chút thất vọng.

Không có sự khẳng định của Thiên Quan Chúc Phúc, trong lòng đội khảo cổ luôn cảm thấy có chút bất an.

Dù sao, mấy lần trước đều đã kiểm chứng, chỉ cần Thiên Quan Chúc Phúc nói có nguy hiểm, thì nhất định là có nguy hiểm.

Ngược lại, nếu anh ấy nói an toàn rồi, đội khảo cổ mới có thể thực sự yên tâm.Thấy mãi không đợi được Thiên Quan Chúc Phúc xuất hiện, khán giả livestream bắt đầu sốt ruột, ai nấy đều bắt đầu tràn ngập bình luận."Giáo sư Sở, thầy cứ mở ra xem trước đi, bên trong chỉ có một đống xương người thì có gì mà sợ.""Thiên Quan đại thần không nói gì, chắc là lười nói.

Một cỗ quan tài thì có hiểm nguy gì chứ!""Nếu thật sự lo lắng, các người dùng thiết bị kiểm tra một chút, chẳng phải sẽ biết bên trong có gì sao!"Đội khảo cổ nhìn thấy bình luận cuối cùng, chợt bừng tỉnh.

Đúng vậy, họ còn có thiết bị dụng cụ.

Ít nhất có thể quét hình tình hình bên trong quan tài, đến lúc đó có nguy hiểm hay không chẳng phải sẽ rõ như ban ngày sao!Giáo sư Sở mắt sáng lên, vội vàng bảo các chiến sĩ mang thiết bị dụng cụ vào mộ

thất.

Chương 34

Sau một hồi bận rộn, rất nhanh, tình hình bên trong cỗ quan tài này cũng xuất hiện trên màn hình thiết bị.“Giáo sư Sở, bên trong có một số vật tùy táng, còn có một cỗ khô thi, không có thủy ngân, cũng không có các loại độc trùng nguy hiểm khác.”Gian mộ thất này được xây dựng trong lòng núi, thuộc về môi trường cực kỳ khô ráo.

Và trong nghề trộm mộ có một câu nói, gọi là “khô ngàn năm, ẩm vạn năm, không khô không ẩm thì nửa năm”!

Ý của câu nói này là, những thứ như văn vật cổ vật, nếu ở trong môi trường khô ráo, có thể bảo quản được nghìn năm.

Nếu ngâm trong nước, thì có thể bảo quản được vạn năm, loại văn vật này, thông thường cũng được gọi là “thủy khanh hóa”.

Chôn trong đất bình thường, ở môi trường không khô không ẩm, nhiều nhất nửa năm sẽ bị hủy hoại.Nghe lời của đội trưởng Lý, Giáo sư Sở cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ông vung tay ra hiệu: “Được, vậy thì mở quan tài!” Tô Thần thử nghiệm tất cả đồ vật trong nhà, cuối cùng phát hiện không gian ảo có hai đặc điểm.

Thứ nhất là trong không gian ảo, thời gian bị đứng yên.

Thứ hai là không thể đặt vật sống vào.

Vật sống sau khi được đưa vào, thời gian trên người sẽ bị cố định, rơi vào trạng thái chồng chất phi sinh phi tử.

Tuy nói chỉ có thể chứa vật chết, không thể chứa vật sống, nhưng Tô Thần vẫn cực kỳ hài lòng.

Có không gian ảo này, dù bị kẹt trong mộ hoặc tuyệt cảnh, dựa

vào nước và thực phẩm trữ sẵn bên trong, hắn vẫn có thể cầm cự được nửa năm.

Sau khi hiểu rõ cách sử dụng không gian ảo, Tô Thần hài lòng gật đầu.

Tiếp đó, hắn lại nằm xuống sofa, tập trung vào kênh livestream của đội khảo cổ.

Giây tiếp theo! "Ngọa tào!

Mới không xem một lát, bọn họ đã muốn mở quan tài rồi sao???" "Còn mẹ nó là mở quan tài trong mộ thất tối tăm mù mịt sao?" Đại tướng quân nhà Nguyên đã biến thành thi biến!

Nếu mở quan tài dưới ánh sáng ban ngày, lợi dụng dương khí mạnh nhất vào buổi trưa, còn có thể khắc chế con đại Tống tử này một thời gian.

Nhưng nếu mở quan tài trong mộ thất tối tăm, thì thuần túy là tạo điều kiện cho đại Tống tử khởi thi!

Sắc mặt Tô Thần biến đổi, vội vàng cầm điện thoại lên, gửi một dòng đạn mạc. …… Trong mộ thất, Trịnh Huyền cùng các thành viên đội khảo cổ, cẩn thận từng li từng tí gỡ bỏ các đinh gỗ trên tử kim quách, rồi hợp lực mở tử kim quách bên ngoài.

Đập vào mắt là một cỗ kim ti nam mộc quan tài.

Toàn thân màu vàng kim, dưới ánh đèn chiếu sáng, rực rỡ chói mắt. "Tử kim làm quách, nam mộc làm quan tài.

Vị đại tướng quân nhà Nguyên này thật đúng là xa xỉ." Trịnh Huyền không nhịn được cảm thán một câu.

Điều này khiến các thành viên đội khảo cổ xung quanh liên tục phụ họa.

Khảo cổ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên họ thấy một cỗ quan tài nam mộc đẹp đến thế.

Kim ti nam mộc không sợ côn trùng, không mục nát ngàn năm, hơn nữa không dễ biến dạng, được mệnh danh là vàng trong các loại gỗ.

Trong thời cổ đại, nó luôn là loại gỗ được ưu tiên hàng đầu để xây dựng cung điện hoàng gia.

Thậm chí cả long ỷ của các hoàng đế qua các triều đại cũng được chế tác từ kim ti nam mộc thượng đẳng nhất.

Cảm thán xong, Trịnh Huyền chỉ huy mấy thành viên, cẩn thận dùng xà beng nạy nắp quan tài nam mộc.

Nhưng!

Ngay lúc này.

Vương Điềm Điềm đang tương tác với cư dân mạng trên livestream bỗng biến sắc, vội vàng hét lớn. "Dừng lại, mau dừng lại!

Thiên Quan đại thần gửi đạn mạc rồi!" Trịnh Huyền và mấy đồng đội ngẩn người, nắp quan tài trong tay "rầm" một tiếng, lại rơi xuống.

Sở Giáo sư đang khảo sát các loại binh khí ngẩn người, vội vàng dừng công việc đang làm, lấy điện thoại ra xem. [Tuyệt đối đừng mở quan tài!

Bây giờ, lập tức rút khỏi mộ thất!] Chỉ thấy!

Trên kênh livestream, một dòng đạn mạc màu đỏ in đậm, được ghim lên đầu, khiến tất cả khán giả đều sôi trào. "Đại lão cuối cùng cũng xuất hiện!

Nhưng mà đại lão ơi, vì sao lại muốn đội khảo cổ rút lui vậy, bên trong có nguy hiểm gì sao?" "Vì Thiên Quan đại thần nói có nguy hiểm, vậy nhất định là có nguy hiểm, tôi vô điều kiện ủng hộ đại

thần!" "Không có lý nào, đội khảo cổ đã kiểm tra trong ngoài mộ thất rồi, không có độc trùng ngô công, cũng không có vật sống khác, vậy nguy hiểm từ đâu ra?!" "Bất kể thế nào, chúng ta vẫn nghe lời đại thần, đi ra ngoài trước đã." Thấy dòng đạn mạc này của Tô Thần, các thành viên đội khảo cổ đều hoảng sợ biến sắc!

Từ khi Thiên Quan đại thần chỉ điểm cho đội khảo cổ đến nay, đây gần như là lời cảnh báo nghiêm khắc nhất!

Chẳng lẽ, trong mộ thất thực sự có thứ gì đó nguy hiểm và đáng sợ?

Sở Giáo sư quả quyết, trầm giọng nói: "Tất cả mọi người lập tức rút khỏi mộ thất!" Mọi người hành động nhanh chóng, rất nhanh đã rút lui đến cửa mộ động bên ngoài mộ thất!

Thế nhưng!

Ngay khi họ vừa ló đầu ra ở mộ động, chỉ nghe thấy một trận tiếng rít chói tai, vô số khối đá to bằng nắm tay đột nhiên bay tới.

Một chiến sĩ đi đầu không cẩn thận bị đá trúng, lập tức đầu chảy máu.

Lý Cường Quốc vội vàng quát lớn: "Mau ẩn nấp, đừng ló đầu ra!" Nói xong lời này, anh ta mắt nhanh tay lẹ, kéo Sở Giáo sư và mấy người ra sau, cùng nhau nấp sau một tảng đá trong mộ thất.

Cuộc tấn công bất ngờ khiến đội khảo cổ rối loạn đội hình.

Liên tiếp bị trúng đòn mấy người, mọi người mới phản ứng lại, học theo Lý Cường Quốc nấp sau vật chắn.

Lúc này, Lý Cường Quốc cẩn thận ló đầu ra, mới thấy trên vách đá đối diện, có vô số con dã sơn hầu đang kêu loạn xạ.

Những khối đá kia, chính là do bọn chúng ném tới! "Khốn kiếp!"

Thấy tình huống này, Lý Cường Quốc hai mắt bốc lửa.

Tiếp đó quay đầu nhìn chiến sĩ bị đá trúng, trầm giọng hỏi: "Tiểu Trang, cậu không sao chứ?" "Đội trưởng, tôi không sao, chỉ là bị rách da một chút." Chiến sĩ tên Tiểu Trang này tuy bị đá vỡ đầu, máu me đầm đìa, nhưng vẫn cắn răng không kêu một tiếng.

Nghe đội trưởng hỏi, còn ngượng ngùng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng. "Đội trưởng, anh mau nhìn xem, thang dây của chúng ta biến mất rồi!" Tiểu Trang còn trẻ, mắt cũng tinh.

Anh ta nấp sau vật chắn, lén ló đầu ra nhìn một cái, đã phát hiện thang dây thả xuống ở cửa động đã biến mất hết!

Nghe lời này của anh ta, tất cả mọi người đều biến sắc!

Mộ động nằm trên vách đá dựng đứng, cách đỉnh vách đá còn hơn mười mét.

Nếu không có thang dây, họ phải làm sao để lên?

Huống chi, vách đá đối diện còn có một bầy dã sơn hầu đang rình rập.

Lý Cường Quốc tức giận đấm xuống đất, không nhịn được chửi rủa: "Nhất định là đám dã sơn hầu kia, nhân lúc chúng ta ở trong mộ thất đã trộm thang dây đi!" "Mẹ kiếp, lão tử đi diệt chúng nó!" Sở Giáo sư chưa kịp ngăn lại, Lý Cường Quốc đã vác súng trường, lăn một vòng đến cửa động.

Lợi dụng chỗ nấp ở cửa động, anh ta nổ súng về phía vách đá đối diện.

Thế nhưng!

Vị trí của dã sơn hầu quá hiểm hóc, khoảng cách với mộ động cũng xa.

Lý Cường Quốc vừa nổ súng, chúng đã biến mất không còn dấu vết.

Đợi đến khi Lý Cường Quốc ngừng bắn, chúng lại quay trở lại, đu đưa giữa các cành cây trên vách đá, như thể đang chế giễu sự vô năng của Lý Cường Quốc.

Sở Giáo sư cười khổ một tiếng nói: "Đội trưởng Lý, đừng phí sức nữa, khi đội khảo cổ chúng ta mới đến Bình Sơn, cũng đã gặp phải đám dã sơn hầu đó, con nào con nấy đều trơn tru, căn bản không bắn trúng chúng được!" Nói xong lời này, Sở Giáo sư lấy bộ đàm ra, chuẩn bị liên lạc với các thành viên đang ở lại trên đỉnh vách đá.

Thế nhưng, bộ đàm không hề có ai trả lời.

Ông sắc mặt nặng nề nói: "Các thành viên phía trên e rằng đã gặp chuyện rồi, Đội trưởng Lý, anh mau gọi viện trợ, yêu cầu trực thăng đến đón chúng ta!" Lý Cường Quốc gật đầu, liên lạc với trực thăng ở doanh trại.

Tuy nhiên, trực thăng cần thời gian để đến.

Đội khảo cổ ít nhất cần cầm cự hai mươi phút!

Nghe lời này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Chương 35

Đội khảo cổ không bắn trúng được đám dã sơn hầu, đám dã sơn hầu cũng không bắn trúng được đội khảo cổ đang nấp trong mộ động.

Đợi trực thăng đến, có hỏa lực yểm trợ, tự nhiên không cần sợ đám dã sơn hầu đó.

Thế nhưng!

Ngay khi tất cả mọi người vừa thả lỏng, chỉ nghe thấy một trận tiếng sấm trầm đục vang lên.

Trên bầu trời đột nhiên nổi gió cuốn mây, những đám mây đen lớn tụ lại.

Chưa đầy một phút!

Trời đã tối sầm!

Đồng thời!

Trong mộ thất phía sau đội khảo cổ, đột nhiên vang lên một trận tiếng va đập trầm đục!

Đông!

Đông đông!

Sở Giáo sư và Lý Cường Quốc lập tức biến sắc, hai người nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Phải biết rằng, trong mộ thất không hề có vật sống nào.

Nếu thật sự có, thì chỉ có cỗ thi thể khô của vị đại tướng quân nhà Nguyên kia.

Chẳng lẽ… Cộc cục ~ Không biết là ai, không kìm được nuốt một

ngụm nước bọt.

Trong mộ động tĩnh mịch này, tiếng nuốt nước bọt trở nên đặc biệt rõ ràng!

Tất cả mọi người căng thẳng đến toát mồ hôi lạnh, đều chăm chú nhìn về phía mộ thất.

Đông đông!

Đông đông đông!

Tiếng va đập càng lúc càng lớn, như thể có thứ gì đó sắp thoát ra.

Một luồng hàn khí, lập tức lan tỏa khắp trái tim các thành viên đội khảo cổ.

Khán giả trên kênh livestream thì gần như đã làm nổ tung màn hình đạn mạc. "Ngọa tào, ngọa tào!!!

Cái quỷ gì vậy?" "Điềm Điềm mau chạy đi, có ma kìa!" "Mẹ nó, dọa chết tôi rồi!

Đội khảo cổ ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nha!" "Mẹ kiếp, không lẽ thật sự có ma sao?" …… Lý Cường Quốc nín thở ngưng thần, lấy ra một chiếc đèn pin siêu sáng mang theo người.

Mở đèn pin, một luồng sáng xuyên qua mộ thất u tối, chiếu thẳng vào quan quách chính giữa mộ thất.

Lúc này, mọi người mới thấy rõ.

Trong cỗ tử kim quách nam mộc này, dường như có vật sống nào đó, từng đợt từng đợt va đập vào nắp quan tài.

Thấy cảnh này, mọi người đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Cái này… cái này mẹ nó không phù hợp với khoa học chút nào!

Nếu nói, con Lục Sí Ngô Công phía trước còn có thể giải thích

bằng đột biến gen, thì trong quan tài chẳng phải chỉ có một cỗ xác khô đã chết mấy trăm năm sao?

Xác khô cũng có thể phục sinh?

Cái này hoàn toàn không thể giải thích bằng khoa học được nha!

Ngay khi đội khảo cổ đang hoảng sợ tột độ, chỉ nghe một tiếng nổ lớn!

Tử kim quan quách nổ tung, vỡ thành vô số mảnh.

Ngay sau đó, một bóng người cao lớn, từ trong quan tài thẳng tắp đứng dậy.

Chính là thi thể của vị đại tướng quân nhà Nguyên!

Thấy cảnh này, tất cả thành viên đội khảo cổ đều cảm thấy da đầu tê dại!

Một thi thể đã chết mấy trăm năm, lại thực sự phục sinh!

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ hắn mắt lộ hung quang, gầm gừ trầm thấp, hiển nhiên không hề dễ nói chuyện!

Sắc mặt Lý Cường Quốc kinh hãi đến cực điểm.

Một người đã chết mấy trăm năm, lại có thể sống dậy đứng lên.

Điều này đã hoàn toàn vượt xa nhận thức của anh ta!

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, anh ta vẫn không quên chức trách của mình!

Gần như ngay lập tức khi thi thể lao ra, anh ta đã gầm lên. "Tiểu Trang, cậu bảo vệ tốt các thành viên đội khảo cổ, những người khác theo tôi cùng chống đỡ!" Theo lệnh của Lý Cường Quốc, bảy tám chiến sĩ lập tức xông lên phía trước mộ động.

Đát đát đát ~ Một trận tiếng súng nổ vang, Lý Cường Quốc và bảy

tám chiến sĩ, đồng thời khai hỏa.

Vô số viên đạn súng trường, trút xuống người thi vương.

Thi vương bị đánh liên tục lùi lại, đặc biệt là Lý Cường Quốc bắn súng cực chuẩn, gần như phát nào cũng trúng đầu thi vương!

Một lát sau, thi vương cuối cùng cũng ầm ầm ngã xuống.

Lý Cường Quốc và những người khác ngừng bắn.

Các thành viên đội khảo cổ tại hiện trường, cũng như khán giả trên kênh livestream thấy cảnh này, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. "Tốt quá rồi, quái vật cuối cùng cũng bị tiêu diệt!" "Phù, may mà có các chiến sĩ ở đó, nếu không tình hình thật không thể tưởng tượng nổi!" "Đội trưởng Lý bá đạo, phát nào cũng headshot, thật là thần sầu!" "Đó là điều đương nhiên, tôi đã nghe nói về Đội trưởng Lý khi còn trong quân đội, anh ấy là quán quân bắn súng toàn quân hai kỳ liên tiếp mà!" Tuy nhiên!

Khán giả còn chưa kịp vui mừng, chỉ thấy trong khói lửa, thi vương lại lảo đảo đứng dậy.

Y phục rách nát trên người nó bị đạn bắn thủng lỗ chỗ, nhưng cơ thể lại cứng như sắt thép, đạn súng trường bắn vào chỉ để lại một vài vết trắng nhạt.

Thấy tình huống này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, không nói nên lời!

Các chiến sĩ sững sờ tại chỗ, nhưng thi vương không quan tâm đến những điều này, miệng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, từng bước tiến về phía Lý Cường Quốc và đồng đội!

Rõ ràng, thi vương đã bị kích động hoàn toàn. "Đội trưởng, làm sao bây giờ?" "Tiếp tục chống đỡ cho tôi!" Lý Cường Quốc gầm lên một tiếng, súng trường trong tay lại tiếp tục trút đạn.

Nhưng lần này, thi vương rõ ràng đã có phòng bị, giơ hai tay che mặt, lại cứng rắn đỡ đạn, từng bước tiến sát về phía Lý Cường Quốc và đồng đội.

Tình hình cấp bách, Sở Giáo sư vội vàng tiến đến gần ống kính, thành khẩn thỉnh giáo: "Thiên Quan tiên sinh, trong mộ thất rốt cuộc là thứ gì, chúng ta bây giờ phải làm sao, ngài có thể chỉ điểm một chút được không?" Lần này Thiên Quan Chúc Phúc không làm mọi người thất vọng, rất nhanh đã trả lời câu hỏi của Sở Giáo sư. [Đó là cương thi, hơn nữa là thi vương hung ác nhất!] [Thi vương một khi phục sinh, sẽ cực kỳ khao khát máu tươi.

Người một khi bị thi vương cắn trúng, trong mười mấy phút sẽ hóa thành cương thi!] Thấy hai dòng đạn mạc này của Tô Thần, Sở Giáo sư kinh hãi tột độ.

Cương thi thi vương?

Một khi bị cắn, sẽ biến thành cương thi?

Trên đời này lại có quái vật đáng sợ như vậy tồn tại sao?

Không chỉ Sở Giáo sư, các thành viên đội khảo cổ khác thấy đạn mạc của Tô Thần, ai nấy đều kinh hãi vạn phần.

Phía trước họ là thi vương bất tử, phía sau là vách núi sâu vạn trượng.

Một câu để hình dung, chính là lên trời không lối, xuống đất không cửa!

Chẳng lẽ họ đã thoát được Lục Sí Ngô Công, thoát được triều côn trùng ngô công, cuối cùng lại phải chết trong mộ động này sao?

Tâm trạng các thành viên đội khảo cổ nặng nề, nội tâm tuyệt vọng đến cực điểm!

Ban đầu bị triều côn trùng ngô công vây khốn, còn có Thiên Quan đại thần kịp thời đến cứu họ.

Nhưng bây giờ, ai có thể cứu họ?

Chương 36

Viện trợ trực thăng còn hơn mười phút nữa mới tới, nhưng nhìn tốc độ thi vương chịu đạn tiến lên, e rằng chưa đến mười phút, toàn bộ đội khảo cổ sẽ bị nó giết sạch!

Trong tuyệt cảnh, có một nữ thành viên cuối cùng không nhịn được, bắt đầu thút thít khóc.

Ngay cả Sở Giáo sư với ý chí kiên định, giờ phút này thân hình cũng khom xuống, như thể già đi rất nhiều chỉ trong một thoáng.

Kể từ lần trước, hai thành viên đội khảo cổ đã hy sinh dưới tay độc ngô công.

Sở Giáo sư liền trở nên vô cùng cẩn thận, mỗi lần đưa ra quyết định, đều phải suy nghĩ kỹ lưỡng nửa ngày.

Nhưng ông không ngờ, cẩn thận lâu như vậy, cuối cùng lại vấp ngã ở cửa ải cuối cùng!

Nghĩ đến đây, Sở Giáo sư cười khổ một tiếng, ánh mắt lướt qua các thành viên đội khảo cổ tại đó, lẩm bẩm: "Tôi có lỗi với mọi người, là tôi đã hại mọi người!" Trịnh Huyền là người bình tĩnh nhất trong số mọi người, anh ta không phải không sợ chết, mà là đã sớm đặt sinh tử ra ngoài.

Nghe lời Sở Giáo sư nói, Trịnh Huyền cười nhẹ một tiếng, an ủi: "Giáo sư, không phải lỗi của ngài.

Nếu thay bằng bất kỳ nhà khảo cổ nào khác, cũng sẽ đưa ra lựa chọn tương tự.

Dù sao, ai có thể biết người chết còn có thể phục sinh, còn có thể biến thành cương thi hung mãnh!" Các thành viên khác liên tục phụ

họa, lên tiếng an ủi Sở Giáo sư.

Phải, thi thể cổ phục sinh, còn biến thành quái vật cắn người.

Lời này dù nói cho ai nghe, cũng rất khó tin.

Thậm chí người nóng tính một chút, có lẽ còn sẽ khạc nhổ vào mặt bạn, mắng cho một câu đồ thần kinh! "Đội trưởng, tôi hết đạn rồi!" "Bên tôi cũng sắp hết đạn rồi!" Đạn của Lý Cường Quốc và các chiến sĩ càng bắn càng ít, trong khi tốc độ tiến lên của thi vương thì càng lúc càng nhanh.

Rất nhanh!

Thi vương đã xông đến cửa ra mộ thất, cách các thành viên đội khảo cổ trong mộ động chỉ còn bảy tám mét.

Thấy tình huống này, Tiểu Trang đang bảo vệ các thành viên đội khảo cổ vội vàng ném súng trường của mình cho Lý Cường Quốc.

Lý Cường Quốc gầm lên, tiếp tục trút đạn.

Thi vương bị đánh liên tục lùi lại, tốc độ tiến lên tạm thời bị chặn lại.

Nhưng!

Tất cả mọi người đều biết, đợi đến khi băng đạn cuối cùng của khẩu súng trường này hết, e rằng đó sẽ là lúc họ bỏ mạng dưới tay thi vương!

Trong giây phút nguy cấp này, đột nhiên!

Một dòng đạn mạc màu đỏ in đậm, được ghim lên đầu kênh livestream! [Tôi có cách!] —Thiên Quan Chúc Phúc!

Trong một khoảnh khắc!

Khán giả trên kênh livestream đều sôi trào.

Thiên Quan đại thần có cách cứu đội khảo cổ?

Trong hoàn cảnh tuyệt vọng này, anh ấy vẫn có cách cứu đội khảo cổ? "Ô ô ô, tôi biết đại thần vĩnh viễn sẽ không làm chúng ta thất vọng!" "Hay quá!

Thiên Quan đại lão, anh là thần tượng vĩnh cửu của tôi!" "Tốt quá rồi, Điềm Điềm và mọi người có cứu rồi!" Khán giả kích động, các thành viên đội khảo cổ càng thêm kích động.

Sở Giáo sư vốn cho rằng lần này chắc chắn sẽ chết, nhưng không ngờ Thiên Quan Chúc Phúc lại có cách giải quyết!

Nghĩ đến đây, Sở Giáo sư trong lòng càng thêm cung kính đối với Thiên Quan đại thần bí ẩn. "Thiên Quan tiên sinh, ngài thật sự có cách giải quyết con quái vật thi vương kia sao?" Lời Sở Giáo sư vừa dứt, trên kênh livestream lại xuất hiện một dòng đạn mạc được ghim lên đầu. [Lá hoàng phù chỉ tôi để lại cho ông còn không?] Hoàng phù chỉ?

Thấy dòng đạn mạc này, khán giả đều ngớ người.

Rõ ràng, mọi người đều gần như đã quên tờ phù chỉ mà Tô Thần để lại.

Duy chỉ có Sở Giáo sư sắc mặt kích động, vội vàng cẩn thận từ trong lòng lấy ra phù chỉ.

Lần trước, Tô Thần giải quyết xong Lục Sí Ngô Công, đã để lại một tờ hoàng phù chỉ.

Bây giờ xem ra, nó vừa đúng lúc có thể phát huy tác dụng! "Thiên Quan tiên sinh, lần trước ngài nói phù chỉ này có thể bảo toàn đội khảo cổ bình an, tôi đã luôn trân trọng cất giữ, không dám chút nào sơ suất." Tuy nhiên… hoàng phù đã được lấy ra, nhưng khán giả trên kênh livestream lại đầy sương mù trong đầu, không hiểu Thiên Quan đại thần rốt cuộc muốn làm gì!

Chẳng qua chỉ là một tờ hoàng chỉ một chạm là rách, cái này có tác dụng gì?

Chẳng lẽ còn có thể dùng tờ giấy này, tiêu diệt thi vương hung mãnh sao?

Ngay khi khán giả đang nghi ngờ không hiểu, đầy lòng hoài nghi, đạn mạc của Thiên Quan Chúc Phúc lại xuất hiện! [Rất tốt! Tờ phù này gọi là Đại tướng quân phù, còn gọi là Trấn thi phù, có thể dùng để khắc chế cương thi!] Cái này… Sở Giáo sư tại chỗ ngẩn người, không nói nên lời.

Một tờ giấy, lại có thể khắc chế thi vương mà đạn cũng không bắn chết được?

Không khoa học, cái này căn bản không phù hợp với khoa học chút nào nha!

Khán giả trên kênh livestream, lại càng liên tục chất vấn Tô Thần. "Đại thần, anh chắc chắn không gửi nhầm đạn mạc chứ?

Một tờ giấy làm sao chống đỡ được thi vương chứ!" "Thiên Quan đại lão, đừng đùa nữa, đội khảo cổ đang đợi anh cứu mạng đó!!!" "Cũng không nhất định nha, Thiên Quan đại lão từ trước đến nay chưa từng nói sai, vì đã nói hoàng chỉ có thể khắc chế thi vương… thôi được rồi, cái này thật sự khó khiến người ta tin tưởng." Mặc dù trên kênh livestream có rất nhiều tiếng nghi ngờ.

Nhưng vẫn có một số ít người vẫn ủng hộ Thiên Quan Chúc Phúc, cho rằng đội khảo cổ có thể mạo hiểm thử một lần.

Dù sao, bây giờ đã là tuyệt cảnh trong tuyệt cảnh, ngoài việc tin tưởng Thiên Quan đại thần, cũng không còn cách nào khác.

Sở Giáo sư trầm mặc mấy giây, kiên quyết nhìn về phía ống kính, trầm giọng hỏi: "Thiên Quan tiên sinh, tôi phải dùng tờ Trấn thi phù

này như thế nào?

Xin ngài chỉ điểm một chút!" [Cách sử dụng rất đơn giản, dán phù lên trán thi vương, là có thể định trụ nó.] Dòng đạn mạc này vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều im lặng.

Theo lời Thiên Quan đại thần, chẳng phải là phải có người xông lên, đối mặt trực diện với thi vương sao?

Nếu hoàng phù thật sự có tác dụng, thì còn dễ nói.

Nếu không có tác dụng, thì đó gần như là tình huống có đi không về, mười phần chết không còn sống!

Ngay khi mọi người còn đang do dự, Sở Giáo sư đã đứng dậy. "Tôi đi!" Rõ ràng, ông đã quyết định, sẽ dùng sinh mệnh của mình để thử nghiệm hiệu quả của tờ Trấn thi phù này.

Các thành viên đội khảo cổ tại đó đều biến sắc, đều khuyên Sở Giáo sư suy nghĩ lại.

Nhưng Sở Giáo sư sắc mặt kiên định, dùng giọng điệu không thể nghi ngờ nói: "Mọi người không cần khuyên nữa, tôi đã mất hai học sinh, không muốn thêm một người nào nữa!

Dù sao tôi cũng đã sống gần hết đời, khai quật vô số di tích cổ đại.

Cuộc đời này không còn gì hối tiếc nữa!" "Thầy…" "Giáo sư, đừng mà!" Các thành viên đội khảo cổ đều cảm động!

Những người này, dù không phải đệ tử của Sở Giáo sư, cũng đều từng được ông giáo huấn chỉ điểm.

Trong đội khảo cổ, Sở Giáo sư không chỉ là chuyên gia giáo sư, mà còn là đội trưởng, hơn nữa còn là vai trò người cha trong gia đình, tận tâm chăm sóc tất cả mọi người!

Giờ phút này!

Ngay cả Trịnh Huyền vẫn luôn bình tĩnh, cũng đỏ vành mắt.

Anh ta là đệ tử của Sở Giáo sư, thời gian anh ta ở cạnh giáo sư còn nhiều hơn cả cha mẹ.

Sở Giáo sư không chỉ cầm tay truyền thụ kiến thức khảo cổ cho anh ta, mà còn dạy dỗ anh ta đạo lý làm người.

Đối với anh ta mà nói, Sở Giáo sư vừa là thầy, cũng vừa là cha!

Ngay khi không khí trong mộ động trở nên ngột ngạt khó chịu, một dòng đạn mạc ghim lên đầu lại xuất hiện. [Các ông tốt nhất vẫn nên tìm người có thân thủ nhanh nhẹn một chút.] Dòng đạn mạc này vừa xuất hiện, khán giả lại vừa kinh ngạc vừa vui mừng!

Liên tục gửi đạn mạc, bày tỏ Sở Giáo sư không đủ tiêu chuẩn, không cho ông đi!

Chương 37

Đồng thời, Trịnh Huyền cũng thấy đạn mạc, lập tức lộ vẻ vui mừng, trực tiếp giật lấy phù chỉ từ tay Sở Giáo sư! "Tiểu Trịnh, cậu làm gì vậy?!" Sở Giáo sư kinh ngạc giận dữ, vội vàng quát lên.

Trịnh Huyền cười nói: "Giáo sư, ngài cũng thấy rồi đấy, Thiên Quan đại thần nói phải tìm người có thân thủ tốt đi chế phục thi vương, ngài già cả rồi, cứ nghỉ ngơi đi ạ." "Cậu, đồ hỗn láo mau đừng nói bậy nữa, đưa phù cho tôi!!!" Sở Giáo sư vừa định xông lên cướp lại phù chỉ, nhưng thấy trước mắt loé lên, một bóng người đã nhanh hơn ông một bước, cướp lấy phù chỉ từ tay Trịnh Huyền.

Mọi người nhìn kỹ lại, phát hiện người ra tay là chiến sĩ trẻ tuổi đang bảo vệ họ, Tiểu Trang!

Vết máu trên trán Tiểu Trang đã khô lại, anh ta nhe răng cười với mọi người, trêu chọc nói: "Được rồi, mọi người đừng tranh nữa, lính chưa chết hết đâu, làm gì đến lượt mấy vị chuyên gia học giả các ông lên chứ!" Nói xong, không đợi đội khảo cổ mở miệng, anh ta liền quay người xông về phía thi vương.

Vừa xông, còn vừa gầm lên! "Đồ quái vật chó chết, tôi liều mạng với mày!" Thấy cảnh này, khán giả ai nấy đều thắt tim lại.

Mặc dù, mọi người đều không quen biết chiến sĩ tên Tiểu Trang này, thời gian ở bên nhau cũng không quá một giờ.

Nhưng hình ảnh Tiểu Trang nhe răng, lộ ra hàm răng trắng, vẫn in sâu vào trong tâm trí mỗi người!

Giờ phút này, bất luận là các thành viên đội khảo cổ, hay khán giả trên kênh livestream, đều thầm cầu nguyện cho Tiểu Trang trong lòng!

Cầu nguyện một kỳ tích có thể xảy ra, cầu nguyện phù chỉ do Thiên Quan đại thần để lại có thể có tác dụng.

Cũng cầu nguyện Tiểu Trang có thể bình an trở về!

Tuy nhiên!

Ngay khi Tiểu Trang xông ra được nửa đường, một cước lớn vô tình đá anh ta ngã.

Tiểu Trang cả người lập tức sững sờ.

Mắt trân trối nhìn Lý Cường Quốc, ủy khuất nói: "Đội trưởng, anh làm gì vậy?" Lý Cường Quốc lườm anh ta một cái, giật lấy Trấn thi phù trong tay anh ta. "Mẹ kiếp, lão tử còn chưa chết đâu, làm gì đến lượt mày lên, mày có phải muốn cướp công của tao không?" "Đội trưởng, tôi không có!" Tiểu Trang còn định biện giải hai câu, nhưng thấy Lý Cường Quốc trực tiếp nhét súng trường vào tay anh ta. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, thi vương lại sắp tới rồi, còn băng đạn cuối cùng, bắn cho tôi thật mạnh vào!" Nói xong lời này, Lý Cường Quốc áp sát vách đá mộ động, nhanh chóng men theo về phía thi vương.

Tiểu Trang nhanh chóng phản ứng lại, mắt ngấn lệ, điên cuồng trút đạn về phía thi vương.

Các chiến sĩ khác không còn đạn trong súng, thì nhặt đá dưới đất, ác liệt ném về phía thi vương, để tranh thủ cơ hội cho đội trưởng của họ. "Hù hù ~" Lý Cường Quốc tim đập mạnh, một giây cũng không dám lơ là!

Anh ta áp sát vách đá, từ một phía khác vòng qua thi vương.

Muốn lợi dụng điểm mù thị giác của thi vương, bất ngờ dán phù chỉ lên.

Không thể không nói, Lý Cường Quốc không hổ danh là binh

vương, kinh nghiệm nhiều năm trong quân ngũ, khiến anh ta lập tức tìm ra giải pháp tối ưu nhất!

Phía bên kia.

Tiểu Trang như thần súng nhập thể, trực tiếp phát huy siêu phàm, liên tiếp năm sáu phát đạn đều trúng mặt thi vương.

Thi vương mất thăng bằng, loạng choạng lùi lại hai ba bước, "Cơ hội tốt!" Lý Cường Quốc mắt sáng lên, vội vàng quát lớn!

Tiểu Trang nhận được tín hiệu, vội vàng ngừng bắn.

Ngay khoảnh khắc anh ta dừng lại, Lý Cường Quốc một bước nhảy vọt lên.

Mượn lực chạy đà, anh ta gầm lên nhảy vọt, phù chỉ trong tay nhắm thẳng vào trán thi vương mà dán tới.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, tim tất cả mọi người đều như nghẹn ở cổ họng.

Có thể nói, thành bại tại đây, sinh tử của các thành viên đội khảo cổ, cũng tại đây!

Trong khoảnh khắc, Lý Cường Quốc kinh hỉ cảm giác được tay mình, dường như đã chạm vào vầng trán lạnh buốt thấu xương của thi vương.

Thành công rồi!

Nhưng anh ta chưa kịp vui mừng, cả người đã bị cánh tay thi vương vung trúng, bay ra xa, đâm mạnh vào vách đá.

Phốc phốc ~ Lý Cường Quốc trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Cú va đập cực lớn, khiến anh ta cảm giác như bị một chiếc xe tải hạng nặng đâm trực diện.

Cơ thể như rời rạc, không chỗ nào không đau! "Đội trưởng!" Tiểu Trang phía sau thấy vậy, không nhịn được nữa, cất bước muốn xông tới. "Khụ khụ, đừng, đừng tới!" Mặc dù Lý Cường Quốc cảm thấy mình hẳn là đã thành công, nhưng lá phù chỉ có tác dụng hay không vẫn còn chưa biết.

Anh ta không muốn các chiến sĩ hy sinh vô ích!

Vội vàng quát ngăn Tiểu Trang.

Nghĩ đến đây, anh ta vô cùng khó khăn quay đầu lại, nhìn về phía thi vương.

Chỉ thấy thi vương đứng sừng sững tại chỗ, không động đậy chút nào.

Thấy cảnh này, Lý Cường Quốc mắt kinh hãi, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Thật sự thành công rồi?

Một tờ hoàng chỉ bình thường, lại có thể chế phục được thi vương hung ác như vậy sao?

Tờ hoàng chỉ này cũng quá thần kỳ rồi, quả thực chính là khắc tinh của thi vương mà!

Phải biết rằng!

Vừa rồi trong bảy tám phút đó, cả tiểu đội đặc chủng mười mấy người, gần như đã trút hết gần nghìn viên đạn mang theo lên người thi vương.

Nhưng thi vương không những không hề hấn gì, thậm chí còn có thể chịu đạn mà ổn định tiến lên.

Vừa rồi khi đạn sắp hết, Lý Cường Quốc đã gần như tuyệt vọng, cảm thấy hôm nay mình chắc chắn phải chết!

Thế nhưng, một tờ hoàng chỉ do Thiên Quan đại thần để lại, không chỉ cứu vãn sinh mạng của tất cả mọi người, mà còn cho anh ta chứng kiến một cảnh tượng thần kỳ đến vậy!

Trong mộ động, tất cả mọi người nín thở chờ đợi khoảng một phút, thấy thi vương quả nhiên bị phù chỉ chế phục, tất cả mọi người lúc này mới lớn tiếng hoan hô. "Giáo sư, thành công rồi!

Chúng ta đã thành công chế phục thi vương rồi!" "Ô ô ô, chúng ta cuối cùng cũng sống sót rồi!" Các thành viên đội khảo cổ một trận hoan hỷ, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ vui mừng sau tai ương.

Phía bên kia, Tiểu Trang và mấy chiến sĩ khác thấy thi vương quả thật đã bị chế phục, vội vàng chạy tới đỡ Lý Cường Quốc dậy.

Đồng thời.

Khán giả trên kênh livestream, lại càng như muốn làm nổ tung màn hình đạn mạc, các loại kinh ngạc! "Đội trưởng Lý giỏi quá!

Làm tốt lắm!" "Tôi chết mất!!!

Thật sự chế phục thi vương rồi, Thiên Quan Chúc Phúc cũng quá thần thánh rồi đi?" "Rốt cuộc là nguyên lý gì vậy, tôi sao cũng không nghĩ ra, cái này mẹ nó cũng quá không phù hợp khoa học rồi đi!" "Hải, quản nhiều thế làm gì, chỉ cần đội khảo cổ bình an, khoa học hay không có quan trọng sao?" "Thiên Quan Chúc Phúc, mãi mãi là thần!" "Hù hù, vừa nãy suýt nữa dọa chết tôi, may mà Đội trưởng Lý thân thủ tốt, nắm bắt được thời cơ!" Bất luận là cư dân mạng trên kênh livestream, hay mọi người trong mộ động, lúc này đều chìm đắm trong niềm vui sướng.

Nhưng đúng lúc này, mọi người đột nhiên thấy, Thiên Quan đại thần lại một lần nữa gửi đạn mạc! [Thi vương này không hề đơn giản, Trấn thi phù e rằng cũng khó lòng hoàn toàn khắc chế.

Đợi viện trợ đến, các ông hãy nhanh chóng khiêng nó ra khỏi mộ động, dùng lửa thiêu rụi!] Dòng đạn mạc này vừa xuất hiện, vẻ vui mừng trên mặt mọi người lập tức đông cứng.

Thi vương không đơn giản?

Trấn thi phù cũng khó lòng hoàn toàn khắc chế?

Cái này… Mọi người ai nấy đều cảm thấy da đầu tê dại.

Không sợ đạn, sức mạnh vô cùng tận, quái vật bất tử, cái này cũng quá đáng sợ rồi đi!

May mà Bình Sơn chỉ có một con quái vật này, nếu nhiều hơn vài con, đừng nói là đội khảo cổ, e rằng cả Nộ Tình Huyền đều sẽ bị chúng giết sạch!

Đến lúc đó, mười mấy vạn quái vật bất tử cùng nhau tràn ra khắp cả nước, thì đó đơn giản là một tai họa!

Nghĩ đến khả năng này, Sở Giáo sư và những người khác đều sợ hãi không thôi!

May mắn thay!

Chương 38

May mắn Thiên Quan đại thần có tiên kiến chi minh, đặc biệt để lại một đạo Trấn thi phù.

Sở Giáo sư mặt đầy kính phục, hướng về phía ống kính nói: "Thiên Quan tiên sinh, có thể thỉnh giáo một chút, vì sao Trấn thi phù lại có thể khắc chế cương thi?" "Hơn nữa, sau này chúng ta nếu gặp phải cương thi như vậy, trong tay không có Trấn thi phù thì phải làm sao, liệu có phương pháp nào khác để khắc chế cương thi không?" Sở Giáo sư liên tiếp đưa ra mấy câu hỏi.

Đây cũng chính là những nghi ngờ vương vấn trong lòng tất cả khán giả.

Một tờ hoàng chỉ cỏn con, lại chế phục được quái vật hung mãnh đáng sợ, điều này quá khó tin!

Hơn nữa!

Loại hoàng phù chỉ đó cũng không phải ai cũng có, sau này vạn nhất thật sự đụng phải cương thi, người bình thường thì phải làm sao? [Trấn thi phù còn gọi là Đại tướng quân phù, điều này tôi đã nói trước đây.] [Còn về việc vì sao có thể khắc chế cương thi, nói một hai câu cũng không thể giải thích rõ ràng.

Nhưng ông có một câu nói đúng trọng điểm rồi, Trấn thi phù hiếm có, không dễ có được.

Nếu không có Trấn thi phù, lại đụng phải cương thi, thì những thứ sau đây đều có tác dụng khắc chế cương thi.] [Chúng lần lượt là: ánh nắng mặt trời gay gắt nhất vào giữa trưa, nếp gạo, máu chó đen, kiếm gỗ đào, móng lừa đen!] Tô Thần đã gửi ba dòng đạn mạc, đại khái phổ biến một chút nhược điểm của cương thi!

Sở Giáo sư lẩm bẩm lặp lại một lần.

Mặc dù tạm thời không hiểu vì sao những thứ này có thể khắc chế cương thi, nguyên lý trong đó là gì.

Nhưng ông vẫn ngay lập tức bảo các thành viên ghi chép lại những điều này, không sót một chữ nào.

Sau khi ghi chép xong, bên ngoài mộ động cuối cùng cũng vang lên tiếng còi hú của trực thăng.

Mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, biết rằng mình cuối cùng cũng được cứu rồi.

Rất nhanh, đội viện trợ trên trực thăng đã đến, tái thiết lập thang dây, cứu tất cả mọi người ra ngoài.

Hai thành viên trên đỉnh vách đá cũng không chết, chỉ là bị dã sơn hầu tấn công, bị đá bất tỉnh.

Hơn nữa vừa rồi sau khi được đội y tá của đội khảo cổ cứu chữa, đã tỉnh lại.

Sau khi được cứu, Sở Giáo sư luôn ghi nhớ lời nhắc nhở của Tô Thần, vội vàng cho người khiêng cỗ thi vương đã bị chế phục lên.

Sau đó nhân lúc ánh nắng mặt trời gay gắt, trực tiếp một mồi lửa thiêu rụi!

Sở Giáo sư nhìn ngọn lửa bùng cháy dữ dội, quay người đi đến trước ống kính livestream.

Ông hít một hơi thật sâu, vô cùng trịnh trọng cúi đầu trước ống kính, sau đó mới mở miệng nói: "Thiên Quan tiên sinh, cảm ơn ngài lại cứu đội khảo cổ của chúng tôi!" "Tôi biết ngài vẫn luôn giúp đỡ chúng tôi, nhưng có mấy lời tôi đã giấu trong lòng rất lâu rồi, thực sự không nói không thoải mái." "Thiên Quan tiên sinh, ngài từng nói, thời cổ đại

Trung Quốc có rất nhiều môn phái đạo mộ, họ nắm giữ nhiều bí thuật, thủ đoạn thông thiên.

Tôi muốn thỉnh giáo tiên sinh, tiên sinh có phải cũng xuất thân từ môn phái đạo mộ không?" Lời này vừa nói ra.

Kênh livestream lập tức sôi trào!

Đúng vậy!

Thiên Quan đại thần am hiểu kiến thức khảo cổ, cũng hiểu rất nhiều bí thuật.

Quan trọng hơn, anh ấy còn hiểu rõ như lòng bàn tay về Quan Sơn Thái Bảo – một môn phái đạo mộ!

Mười sáu chữ Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, kiến thức Cửu Cung Bát Quái, còn có lá bùa trấn thi vừa rồi... mọi dấu hiệu đều cho thấy thân phận của anh không đơn giản, cực kỳ có khả năng đúng như giáo sư Sở nói, là truyền nhân của môn phái đạo mộ thần bí!

Ngay khi cư dân mạng trong phòng trực tiếp đang đưa ra đủ loại suy đoán và tranh luận không ngớt, một dòng bình luận được bôi đậm sắc đỏ lại lần nữa treo cao phía trên phòng trực tiếp. 【Tôi tuy hiểu đôi chút về bí thuật đạo mộ, nhưng chưa từng đi đào mộ bao giờ, chỉ có thể coi là nửa đệ tử của môn phái đạo mộ mà thôi.】 Bình luận của Tô Thần vừa xuất hiện, khán giả trong phòng trực tiếp lập tức kinh ngạc đến ngây người!

Họ cảm thấy dù Thiên Quan đại thần có phải là truyền nhân môn phái đạo mộ hay không, với tác phong khiêm tốn từ trước đến nay, anh rất có thể sẽ lười trả lời những câu hỏi này.

Thế nhưng!

Điều khiến người ta không ngờ tới là Thiên Quan đại thần không chỉ trả lời mà còn thẳng thắn thừa nhận mình hiểu bí thuật đạo mộ.

Chuyện này...

Sau khi ngơ ngác, phòng trực tiếp lập tức bùng nổ! "Vãi chưởng!

Đại thần thừa nhận rồi, anh ấy thực sự hiểu bí thuật đạo mộ!" "Đúng là đại kinh tiểu quái, với bản lĩnh của đại lão, anh ấy có nói mình biết tu tiên tôi cũng tin!" "Thiên Quan đại thần, bản lĩnh của anh không nên bị mai một, cầu xin anh hãy xuống núi gia nhập đội khảo cổ đi!" "Đúng thế, nếu Thiên Quan đại lão chịu gia nhập đội khảo cổ, sau này họ đâu cần sợ mấy thứ như cương thi hay rết nữa, chắc chắn là một đường thẳng tiến thôi!" "Vạn người ký tên bằng máu, cầu đại lão xuống núi!" Ở phía bên kia, giáo sư Sở nhìn thấy bình luận này cũng sững sờ một chút.

Ông cứ tưởng mình đã đoán trúng sự thật, ai dè chỉ trúng một nửa!

Dù chỉ một nửa, giáo sư Sở vẫn kích động không thôi!

Thiên Quan tiên sinh thừa nhận rồi, anh ấy quả nhiên hiểu về truyền thừa đạo mộ thần bí!

Chỉ tiếc là Thiên Quan tiên sinh sở hữu bản lĩnh thông thiên thế này nhưng làm người lại vô cùng khiêm tốn.

Nghĩ đến đây, thái độ của giáo sư Sở càng thêm cung kính, tiếp tục hỏi: "Thiên Quan tiên sinh, vậy anh có thể chỉ điểm cho chúng tôi một chút về các môn phái đạo mộ rốt cuộc là như thế nào không?" Giáo sư Sở thực sự quá tò mò!

Thời gian qua, từ những lời ít ỏi của Tô Thần, ông đại khái có thể phác họa ra trong đầu một thế giới đạo mộ đầy sóng gió!

Ông tin rằng ở Hoa Quốc cổ đại, các môn phái đạo mộ chắc chắn cực kỳ hưng thịnh, đủ loại bí thuật xuất hiện lớp lớp.

Điều đáng tiếc duy nhất là những bí thuật huyền bí đó đã cùng với sự đứt gãy lịch sử mà bị chôn vùi dưới lòng đất. 【Nếu nói kỹ về các

môn phái đạo mộ, đại khái có thể chia thành Nam Cửu Môn và Bắc Tứ Phái.】【Trong đó Nam phái còn gọi là Thổ Phu Tử, giỏi về 'vọng văn vấn thiết', đứng đầu là Cửu Môn.】【Về phần Bắc tứ phái, lần lượt là Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh!

Còn Quan Sơn Thái Bảo có mối thù sinh tử với các phái đạo mộ, thường bị gạt ra ngoài.】【Tôi không biết hiện tại còn những người này tồn tại hay không, nhưng về bí thuật đạo mộ của các môn phái này thì tôi vẫn biết đôi chút.】【Ví dụ như...

Phát Khâu có ấn, một ấn trong tay, trăm điều không kỵ; Mạc Kim có bùa, xuống mộ đổ đấu, bùa giữ bình an; Bàn Sơn có thuật, Bàn Sơn phân giáp, đạo môn huyền thuật; Tá Lĩnh có giáp, giáp bài vừa xuất, quần đạo tụ hội!】【Môn phái đạo mộ đào mồ cuốc mả, hoặc vì tài bảo, hoặc vì linh đan, mấy ngàn năm qua thực sự đã để lại không ít sự tích truyền kỳ.】【Chính là, người thắp nến, ma thổi đèn, tầm long điểm huyệt tìm tinh phong; quan tài gỗ sưa, quách đồng xanh, bát tự không cứng chớ lại gần...

Môn phái đạo mộ có rất nhiều điều cấm kỵ, vô số kiến văn quỷ dị, nếu nói hết ra thì e rằng ba ngày ba đêm cũng không hết.】Đoạn bình luận dài này là lần chỉ điểm phổ cập chi tiết nhất và dài nhất từ trước đến nay của Tô Thần.

Nội dung bình luận gần như lấp đầy toàn bộ màn hình phòng trực tiếp.

Khán giả trong phòng trực tiếp ăn ý không gửi thêm bình luận nào.

Tất cả mọi người đều đang chăm chú theo dõi những gì Tô Thần viết.

Nhìn thấy nội dung này, giáo sư Sở ngẩn người hoàn toàn!

Đạo mộ chia thành Nam Cửu Môn, Bắc Tứ Phái?

Phát Khâu có ấn, Mạc Kim có bùa...?

Còn cả câu "Người thắp nến, ma thổi đèn"...

Tất cả mọi thứ đều chứng minh cho phán đoán trước đó của ông.

Trong quá khứ không ai hay biết, Hoa Quốc thực sự từng tồn tại một giai đoạn lịch sử đạo mộ đầy sóng gió như vậy.

Giáo sư Sở kích động đến toàn thân run rẩy!

Cuối cùng!

Thiên Quan tiên sinh cuối cùng cũng chịu tiết lộ bí văn truyền thuyết về môn phái đạo mộ rồi!

Mặc dù Thiên Quan tiên sinh nói rất khái quát, nhưng giáo sư Sở có thể nghe ra từ những lời này rằng các môn phái đạo mộ sở hữu rất nhiều bí thuật có thể giúp đội khảo cổ thăm mộ dễ dàng hơn.

Hơn nữa, những kiến thức và kinh nghiệm truyền lại từ các môn phái này cũng có thể giúp đội khảo cổ tránh được vô số đường vòng.

Nghĩ đến đây, giáo sư Sở vội vàng bình tĩnh lại, sau đó cẩn thận hỏi: "Tiên sinh có nguyện ý gia nhập đội khảo cổ không?

Nếu ngài đồng ý, tôi có thể từ chức phó viện trưởng viện nghiên cứu, tiến cử tiên sinh đảm nhận chức phó viện trưởng, dẫn dắt đội khảo cổ!" Hít ~ Nghe thấy lời của giáo sư Sở, các thành viên đội khảo cổ xung quanh đều hít một hơi khí lạnh.

Phải biết rằng, Viện nghiên cứu Khảo cổ là một trong những viện nghiên cứu quan trọng nhất Hoa Quốc.

Viện trưởng viện nghiên cứu thậm chí có thể tham gia vào Hội đồng Trưởng lão cao tầng gồm hai mươi tám người, tham gia vào quốc gia đại sự!

Giáo sư Sở muốn nhường vị trí cho người hiền, chẳng phải có

nghĩa là chỉ cần Thiên Quan Chúc Phúc đồng ý, anh ấy sẽ một bước lên trời, trực tiếp trở thành một trong những nhân vật cấp cao của Hoa Quốc sao?

Tất nhiên!

Các thành viên đội khảo cổ dù kinh ngạc nhưng trong lòng không hề có chút bài xích nào.

Bởi vì Thiên Quan đại thần đã nhiều lần ra tay cứu họ khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng!

Cộng thêm việc Thiên Quan đại thần có bản lĩnh thông thiên thâm sâu khôn lường, có anh trợ giúp, đội khảo cổ chắc chắn sẽ thay da đổi thịt, con đường khảo cổ sẽ thuận buồm xuôi gió!

Trong sự mong đợi của vạn người!

Chương 39

Cuối cùng!

Thiên Quan Chúc Phúc đã gửi một dòng bình luận. 【Gia nhập đội khảo cổ hay không cũng không quan trọng, nhưng nếu không có thứ gì khiến tôi hứng thú thì thực sự lười đi...】 Ban đầu Tô Thần đến Bình Sơn, nguyên nhân quan trọng nhất là vì nội đan, thứ hai là thuận tay cứu đội khảo cổ.

Anh không có lý tưởng vĩ đại làm đấng cứu thế, càng không muốn bị đội khảo cổ trói buộc.

Muốn anh xuống mộ hay đi đến các di chỉ cổ thành, rất đơn giản, chỉ cần trong đó có bảo vật mà anh hứng thú!

Nếu trong mộ chẳng có gì thì thà ở nhà nằm khểnh, sẵn tiện làm một 'anh hùng bàn phím', mắng chửi mấy tay chủ bá trên mạng còn sướng hơn.

Đội khảo cổ và khán giả nhìn thấy bình luận này đều có chút ngây ngô.

Đại thần có thể tùy hứng đến vậy sao?

Phó viện trưởng viện nghiên cứu, đội trưởng đội khảo cổ, đãi ngộ xịn xò như thế mà chỉ vì một chữ "lười" mà từ chối?

Cái này... thôi được rồi, chỉ có thể nói người phàm vẫn là người phàm, không hiểu được cảnh giới của đại thần!

Giáo sư Sở cũng cảm thấy nặng nề, nhưng may là đại thần không đồng ý rõ ràng nhưng cũng không hoàn toàn từ chối.

Suy ngẫm một lát, ánh mắt giáo sư Sở sáng lên, nghĩ ra một phương pháp vẹn cả đôi đường. "Thiên Quan tiên sinh, ngài xem thế

này được không, đội khảo cổ đặc cách mời ngài làm cố vấn danh dự.

Nếu có hoạt động khảo cổ, chúng tôi sẽ thông báo trước cho ngài, còn việc có tham gia hay không hoàn toàn tùy thuộc vào ý muốn của ngài, ngài thấy sao?" Nói xong câu này, tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều nhìn chằm chằm vào phòng trực tiếp.

Sợ bỏ lỡ bình luận của Thiên Quan đại thần.

Thế nhưng... mọi người đợi nửa ngày trời vẫn không thấy phản hồi.

Giáo sư Sở thấy vậy, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. "Có lẽ Thiên Quan tiên sinh đã thoát mạng rồi, nhưng mọi người đừng nản lòng, chỉ cần sau này chúng ta cố gắng gấp bội, sớm muộn gì cũng nhận được sự công nhận của Thiên Quan tiên sinh!" Các thành viên tinh thần phấn chấn hẳn lên, đồng thanh đáp lời.

Đúng lúc này, điện thoại của giáo sư Sở đột ngột vang lên.

Ông cầm máy lên nhìn, thấy viện trưởng viện nghiên cứu gọi tới. "Alô, viện trưởng, ngài tìm tôi có việc gì sao?" "Lão Sở, tôi vừa xem trực tiếp của đội khảo cổ, trong tay ông còn bùa trấn thi dư ra không?" Giáo sư Sở nghe vậy thì ngẩn ra, sự lợi hại của bùa trấn thi ông đã tận mắt chứng kiến, viện trưởng muốn nghiên cứu cũng không có gì lạ.

Ngay cả bản thân ông cũng không tài nào hiểu nổi nguyên lý bùa trấn thi khắc chế thi vương.

Thế nhưng!

Ngọn lửa vừa nãy đã thiêu rụi cả thi vương lẫn bùa trấn thi rồi.

Hơn nữa, theo lời Thiên Quan Chúc Phúc, loại bùa trấn thi này rất quý giá, e rằng ngay cả bản thân anh ấy cũng không có bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, giáo sư Sở vội nói: "Viện trưởng, sao ngài đột ngột

hỏi chuyện này?" "Nghi Châu xảy ra chuyện lớn rồi, trong điện thoại nói một hai câu cũng không rõ ràng được.

Thế này đi, ông bàn giao công việc tiếp theo ở địa cung Bình Sơn cho đội khảo cổ địa phương, lập tức dẫn đội về kinh thành!" "Lão Sở, tôi chỉ có thể nói cho ông biết trước rằng cư dân mạng Thiên Quan Chúc Phúc này rất quan trọng, cực kỳ quan trọng!

Chúng ta dù thế nào đi nữa cũng nhất định phải tìm thấy anh ta!

Chuyện này không chỉ liên quan đến khảo cổ mà còn quan trọng đến sự tồn vong của cả nước!" Nghe thấy giọng điệu nặng nề của viện trưởng, thậm chí còn mang theo một chút bi thương, tim giáo sư Sở không kìm được mà run lên một cái.

Nghi Châu đã xảy ra chuyện lớn gì mà khiến viện trưởng phải như đối mặt với kẻ thù lớn như vậy?

Với sự nghi hoặc đó, giáo sư Sở vội vàng dặn dò thành viên thu dọn hành trang, ngay trong ngày hôm đó đã lên chuyến bay về kinh thành! "Đinh, túc chủ chỉ điểm đội khảo cổ thành công, phần thưởng: Khinh công của Trương Tam Liên Tử!" Khinh công của Trương Tam Liên Tử?

Ánh mắt Tô Thần sáng lên.

Phần thưởng lần này không tồi, Trương Tam Liên Tử là một kỳ nhân, trước đó đã từng nhắc tới.

Điểm kỳ lạ của ông ta đại khái có thể tóm gọn trong ba điểm: khả năng ngự mèo của Tương Miêu, kiến thức âm dương phong thủy, và tuyệt kỹ khinh công 'Hạt tử đảo ba thành'!

Nghe đồn Trương lão gia tử đã hơn sáu mươi tuổi mà vẫn có thể leo lên tường thành cao gần chục mét vuông góc với mặt đất mà mặt không đỏ khí không suyễn.

Khinh công này mạnh thế nào thì cũng đủ hiểu.

Trương Tam Liên Tử cả đời đổ đấu vô số, trải qua chuyện kỳ lạ nhiều không đếm xuể.

Đại khái tương đương với ba gã Hồ Bát Nhất cộng lại!!! "Hệ thống, nhận phần thưởng!" Một quầng sáng xuất hiện trên đỉnh đầu Tô Thần, lao thẳng vào trong não anh.

Giây tiếp theo, Tô Thần đã nắm vững bản lĩnh khinh công của Trương Tam Liên Tử.

Có võ công mới trong tay, anh có chút nóng lòng muốn diễn luyện thử một chút, thế là đứng dậy đi ra sân.

Anh hướng mắt nhìn về...

ừm, vẫn là cây táo đó!

Hít một hơi thật sâu, Tô Thần đề khí tung người, dưới chân nhẹ nhàng đạp một cái.

Ngay lập tức, cả người anh như một con chim tung cánh, nhẹ nhàng vọt lên.

Tiếp theo, hai chân thay phiên giẫm lên thân cây táo, chỉ hai ba bước đã leo lên trên, đứng trên ngọn cây cách mặt đất bốn năm mét!

Trong lòng Tô Thần vui sướng, ngước mắt nhìn lên thì thấy ở công viên nhỏ không xa, có một bé gái mặc váy hoa dài, tay cầm kem ốc quế, đang ngây người nhìn anh, cái miệng nhỏ há hốc vì kinh ngạc. "Hắc hắc ~" Tô Thần cười nhăn nhở với bé gái, buông tay một cái, cả người lại như một con chim từ trên ngọn cây nhảy xuống.

Độ cao bốn năm mét, nếu là người bình thường thì dù không gãy chân chắc cũng phải nằm bẹp nửa ngày không dậy nổi.

Nhưng Tô Thần thậm chí không cần mượn lực, đáp xuống đất vô

cùng vững vàng.

Mà lúc này, bé gái trong công viên vẻ mặt hoảng hốt, vội vàng xoay người đi tìm mẹ. "Mẹ ơi, mẹ ơi!

Con thấy một chú đang bay trên trời!" "Cái con bé này, còn dám nói dối, xem mẹ có đánh con không!" "Oa oa oa, nhưng thực sự có một chú đang bay trên trời mà..." Kiểm tra xong hiệu quả của khinh công, Tô Thần rất hài lòng, quyết định tìm một nhà hàng cao cấp tự nhận là truyền nhân đầu bếp cung đình để tự thưởng cho mình! ...

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt trời đã dần tối.

Nhóm giáo sư Sở vừa xuống máy bay đã bị một đội binh sĩ mang súng đạn thật đón đi, đi thẳng đến Viện nghiên cứu Khảo cổ.

Suốt dọc đường, giáo sư Sở vẫn mơ mơ màng màng, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Tuy nhiên!

Càng gần Viện nghiên cứu, đội khảo cổ lại càng thấy nhiều xe quân sự đi lại nườm nượp!

Mọi người nhìn nhau, nhạy bén cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc!

Đến được viện nghiên cứu được canh gác nghiêm ngặt, mọi người phải trải qua nhiều lần kiểm tra an ninh mới vào được bên trong.

Lúc này giáo sư Sở mới phát hiện, những chiếc xe quân sự đó đón đưa toàn là các chuyên gia khảo cổ trên khắp cả nước!

Có giáo sư quen biết đến chào hỏi, sau khi trao đổi thì phát hiện đối phương cũng không biết vì sao viện nghiên cứu lại triệu tập mọi người về!

Rất nhanh!

Các thành viên đội khảo cổ được sắp xếp ở lại ký túc xá của viện, còn giáo sư Sở và những giáo sư đến từ khắp nơi trên cả nước đều được mời đến phòng họp lớn của tòa nhà chính!

Phòng họp có thể chứa hàng trăm người lúc này đã chật kín.

Hàng trăm chuyên gia khảo cổ đến từ khắp nơi đang nhỏ giọng bàn tán, suy đoán xem rốt cuộc viện nghiên cứu đã xảy ra chuyện gì.

Không lâu sau, một lão giả tóc hoa râm bước vào phòng họp.

Ông vừa vào, phòng họp lập tức im lặng.

Lão giả này chính là viện trưởng viện nghiên cứu khảo cổ, tên gọi Chu Toàn Bình.

Chương 40

Chu lão bắt đầu làm công tác khảo cổ từ thế kỷ trước, thường xuyên xông pha ở tuyến đầu, gần như có thể coi là người đặt nền móng cho khảo cổ Hoa Quốc, đức cao vọng trọng.

Tuy đã cao tuổi nhưng Chu lão vẫn rất quắc thước.

Chỉ là lúc này, đôi mày ông nhíu chặt, sắc mặt vô cùng ngưng trọng!

Bước tới bục chủ tịch, Chu lão quét mắt nhìn những tinh anh khảo cổ bên dưới, giọng điệu bi thương nói: "Các vị, tôi muốn tuyên bố một tin tức, hy vọng các bạn hãy chuẩn bị tâm lý!" "Ngay đêm qua, toàn bộ đội khảo cổ Nghi Châu đã hy sinh trong núi Kim Tước, không một ai sống sót!" Ồ!

Lời này vừa thốt ra, toàn trường đều kinh hãi!

Tất cả mọi người đều há hốc miệng, nhìn Chu lão với vẻ chấn kinh vạn phần!

Phải biết rằng Nghi Châu không phải là nơi nhỏ bé.

Đội khảo cổ Nghi Châu, bao gồm cả bác sĩ đi kèm, có tới hơn hai mươi người!

Họ rốt cuộc đã gặp phải nguy hiểm gì mà khiến toàn bộ hy sinh chỉ trong một đêm?

Ngay lập tức có người không nhịn được, giơ tay đặt câu hỏi: "Thưa viện trưởng lão, rốt cuộc núi Kim Tước đã xảy ra chuyện gì, đội khảo cổ thậm chí không phát được tín hiệu cầu cứu sao?" Viền mắt Chu lão đỏ hoe, không trực tiếp trả lời câu hỏi này mà chỉ bảo trợ lý bật máy chiếu lên. "Đoạn video này được tự động truyền về sở

khảo cổ địa phương sau khi đội khảo cổ Nghi Châu hy sinh, mọi người hãy tự xem điều gì đã xảy ra đi!" Nói xong, Chu lão quay lưng đi, rõ ràng không đành lòng xem nội dung trong video đó nữa.

Hơn ba trăm chuyên gia khảo cổ có mặt hít sâu một hơi, sau khi bình tĩnh lại một chút, đồng loạt hướng mắt lên màn hình lớn!

Trên màn hình lớn, đội khảo cổ Nghi Châu vẫn làm công tác chuẩn bị trước khi khảo cổ như thường lệ.

Trong đó, đội trưởng Vương Huy Tiều đeo một chiếc camera gắn đầu có kết nối mạng trên trán, còn cười thúc giục các thành viên nhanh chóng làm việc.

Anh nói rằng phát hiện khảo cổ lần này chắc chắn sẽ làm chấn động cả nước, khiến mọi người biết đến sự lợi hại của đội khảo cổ Nghi Châu!

Có thể thấy đây là một đội ngũ trẻ trung tràn đầy sức sống.

Ngay cả đội trưởng Vương Huy Tiều cũng mới chỉ hai mươi tám tuổi.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, cả nhóm từ bờ hồ Kim Tước đi thuyền ngược dòng vào sâu trong núi Kim Tước.

Trên đường đi, các thành viên nói cười vui vẻ, còn trêu chọc đội trưởng Vương Huy Tiều quá cứng nhắc, mấy lần đi xem mắt đều làm các cô gái sợ chạy mất.

Trong tiếng đùa giỡn, đội khảo cổ ngồi trên xuồng điện dần dần tiến sâu vào núi Kim Tước.

Trôi đi được khoảng nửa tiếng, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một hang động tối om.

Nhìn thấy hang động này, các thành viên đội khảo cổ không hề lo

lắng mà ngược lại còn hò reo vui mừng. "Hô, cuối cùng cũng tới nơi rồi!

Đội trưởng, chiếc quan tài thủy tinh đó nằm trong hang này phải không?" "Hắc hắc, nếu chúng ta khai quật được chiếc quan tài thủy tinh đó, lập tức có thể lên trang nhất báo chí, trở thành anh hùng lớn của giới khảo cổ!" "Được rồi được rồi, đừng có nói nhảm nữa, bật hết đèn chiếu sáng trên người lên, vào hang thì cẩn thận một chút cho tôi!

Những gì máy bay không người lái chụp được thì không sao, nhưng khảo cổ..." Vương Huy Tiều chưa nói hết câu, một nữ thành viên bên cạnh đã ngắt lời. "Nhưng khảo cổ luôn luôn xuất hiện tình huống ngoài ý muốn đúng không, đội trưởng, lần nào hành động anh cũng nói vậy, tai em sắp đóng kén luôn rồi!" Trong tiếng cười đùa, hai chiếc xuồng điện tiến vào hang.

Hang nước u thẳm, quanh co uốn lượn, nhìn không thấy điểm dừng.

Đội khảo cổ đi được khoảng vài trăm mét thì thấy hai bên hang nước chất đầy những khúc xương không rõ là của người hay động vật.

Và đúng lúc này, xung quanh xuồng của đội khảo cổ bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng khổng lồ, bơi qua với tốc độ cực nhanh.

Các thành viên đều bị dọa giật mình, sắc mặt có chút hoảng sợ. "Đội trưởng, đó là cái gì vậy?" Vương Huy Tiều lắc đầu nói: "Không rõ, có lẽ là loại cá trê có kích thước khá lớn.

Lát nữa nếu có tình huống gì ngoài ý muốn, chúng ta lập tức quay đầu, an toàn là trên hết!

Nhớ rõ chưa!" Lần này các thành viên không đùa giỡn phản bác

Vương Huy Tiều nữa mà đồng thanh đáp ứng.

Đội khảo cổ tiếp tục tiến lên, đi sâu thêm vài trăm mét nữa, cuối cùng nhìn thấy hai chiếc quan tài thủy tinh khảm vào hai bên vách đá.

Quan tài tỏa ra ánh sáng xanh leo lét, trông cực kỳ quỷ dị.

Đột nhiên!

Một thành viên kêu lên kinh hãi, chỉ vào một trong những chiếc quan tài: "Mọi người mau nhìn xem, thi thể trong chiếc quan tài thủy tinh này sao lại biến mất rồi?" Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong hai chiếc quan tài thủy tinh, chỉ có một chiếc có nữ thi mặc áo trắng, chiếc còn lại thì trống rỗng, không có gì cả.

Sắc mặt Vương Huy Tiều lập tức trở nên trắng bệch, anh vội vàng hét lớn: "Mau, rút lui mau!" Đáng tiếc, cuối cùng anh vẫn chậm một bước.

Khi Vương Huy Tiều hét lên câu đó, một người phụ nữ mặc áo lông trắng, tóc dài xõa tới eo bỗng nhiên trôi lơ lửng trên mặt sông.

Đồng thời, khuôn mặt đầy nếp nhăn như lớp vỏ cây già ngàn năm cũng hiện lên ngày càng rõ nét trong video, cho đến khi chiếm trọn cả màn hình.

Giây tiếp theo, video đột ngột kết thúc!

Trong phòng họp, tất cả chuyên gia giáo sư đều là một vẻ mặt kinh hãi và nghi hoặc!

Người phụ nữ áo trắng đó rốt cuộc là ai?

Tại sao bà ta có thể trôi lơ lửng trên mặt sông?

Đội khảo cổ Nghi Châu rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Cuối cùng, có chuyên gia không nhịn được, cất tiếng hỏi nỗi nghi ngờ trong lòng.

Chu lão đang chìm trong đau thương nên không trả lời câu hỏi của anh ta!

Trợ lý bên cạnh thấy vậy thở dài một tiếng nói: "Sau khi phát hiện đội khảo cổ mất liên lạc, địa phương Nghi Châu lập tức cử đội cứu hộ được trang bị tận răng.

Thế nhưng, đội cứu hộ vào hang nước cũng lập tức mất liên lạc." "Địa phương Nghi Châu nhận thấy có điều bất thường, lập tức báo cáo chuyện này cho chúng tôi, hơn nữa còn cử máy bay không người lái vào hang, chụp được những hình ảnh sau đây!" Nói xong, trợ lý thao tác một hồi, phát video tiếp theo!

Lần này trong video có thể nhìn thấy rõ toàn cảnh hang nước.

Tuy nhiên!

Máy bay không người lái mới bay được một đoạn ngắn, các chuyên gia trong phòng họp đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến họ cả đời khó quên.

Chỉ thấy!

Trên vách đá hang động có hàng trăm thi thể đang bám vào!

Từ cách ăn mặc có thể thấy đó chính là các thành viên đội khảo cổ và đội cứu hộ đã mất liên lạc trước đó!

Điều khiến các chuyên gia chấn kinh hơn còn ở phía sau.

Máy bay không người lái muốn bay lại gần hơn một chút để chụp ảnh rõ hơn.

Nhưng đúng lúc này, những thi thể trên vách đá cử động!

Hống hống ~!

Hàng trăm tử thi bị tiếng động của máy bay không người lái làm kinh động, nhảy xuống sông ngầm như thể sủi dảo, đuổi theo hướng

phát ra âm thanh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, các chuyên gia trong phòng họp tập thể lặng đi.

Tất cả mọi người đều cảm thấy một luồng hơi lạnh đáng sợ lan từ xương sống lên toàn thân!

Ba táp!

Máy bay không người lái bị bầy thi thể đuổi kịp, rơi xuống sông ngầm, hình ảnh lại một lần nữa chấm dứt.

Lúc này, trợ lý của Chu lão sắc mặt ngưng trọng, tiếp tục nói: "Sau khi phát hiện tình huống này, Nghi Châu đã cử quân đội phong tỏa núi Kim Tước.

Dựa vào tình huống giao thủ sơ bộ giữa các chiến sĩ và bầy tử thi này, có thể phán đoán rằng những hoạt thi này hoàn toàn không sợ đạn, dù thân thể có nát bét, ruột đổ đầy đất, chúng vẫn có thể đứng dậy lần nữa!

Hơn nữa, chỉ cần bị chúng cắn trúng, trong vòng nửa giờ sẽ biến thành hoạt thi giống như chúng!" Ào ào ~ Nghe thấy lời trợ lý, hơn ba trăm chuyên gia khảo cổ có mặt gần như đồng thời đứng bật dậy.

Không sợ đạn, không biết đau đớn, lại còn lây nhiễm loại virus khủng khiếp!

Nếu để đám hoạt thi này chạy ra khỏi hang nước vào thành phố, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!

Nếu điều đó thực sự xảy ra, Hoa Quốc sẽ trở thành địa ngục trần gian!

Trợ lý thở dài một tiếng, giải thích: "Hang nước ở núi Kim Tước thông tứ phía, kéo dài hàng chục km, chúng ta không biết bên trong còn

giấu bao nhiêu hoạt thi nữa, nhưng dù phải trả giá lớn thế nào cũng không được để triều đại thi thể xuất thế!" "Chỉ là theo tin tức truyền về từ Nghi Châu, hoạt thi càng lúc càng nhiều, quân đội e rằng không chống đỡ được bao lâu nữa!" Vừa dứt lời!

Các chuyên gia bên dưới liền xôn xao bàn tán.

Nhưng dù họ có vắt óc suy nghĩ thế nào cũng không tìm ra cách giải quyết.

Chương 41

Đừng nói là cách giải quyết, họ gần như là lần đầu tiên nhìn thấy loại hoạt thi đảo lộn quan niệm khoa học này!

Nếu không phải video rành rành ra đó, họ thậm chí còn nghi ngờ đây có phải là trò đùa của viện nghiên cứu hay không.

Chưa đợi các chuyên gia thảo luận xong, trợ lý của Chu lão lại chiếu một đoạn video khác và nói: "Hoạt thi tuy đáng sợ nhưng không phải là không có tin tốt, ngay sáng nay, đội khảo cổ Bình Sơn do giáo sư Sở dẫn đầu vừa tiêu diệt một con hoạt thi!" Trong khi nói, màn hình lớn xuất hiện đoạn phát lại buổi trực tiếp của đội khảo cổ sáng nay.

Trong đó, dòng bình luận chỉ điểm của Tô Thần còn được chia khung đặc biệt, phóng đại và chú thích rõ ràng. 【Lá bùa này gọi là bùa Đại Tướng Quân, cũng gọi là bùa trấn thi, có thể dùng để khắc chế cương thi!】 【Tên thi vương này không đơn giản, bùa trấn thi cũng khó lòng khắc chế hoàn toàn.

Mau chóng khiêng ra khỏi hang mộ, dùng lửa đốt đi!】 【Nếu không có bùa trấn thi mà gặp phải cương thi, những thứ sau đây đều có hiệu quả khắc chế cương thi.】 【Đó là: ánh mặt trời gay gắt nhất lúc giữa trưa, gạo nếp, máu chó đen, kiếm gỗ đào, móng lừa đen!】 Các chuyên gia trong phòng họp nhìn thấy đội khảo cổ do Sở Mục Vân dẫn đầu, dưới sự chỉ điểm của cư dân mạng tên Thiên Quan Chúc Phúc, từng bước tiêu diệt thi vương Bình Sơn.

Trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ kinh hỷ xen lẫn kinh ngạc. "Tốt quá rồi, nếu chúng ta có loại bùa trấn thi đó, nhất định có thể tiêu diệt đám hoạt thi trong hang nước!" "Theo lời của Thiên Quan tiên

sinh, cái đó nên gọi là cương thi!" "Dù là cương thi hay hoạt thi, chỉ cần có cách khắc chế là được." Các chuyên gia bàn tán xôn xao, đều không hẹn mà cùng hướng mắt nhìn về phía giáo sư Sở.

Mà giáo sư Sở thấy vậy thì lộ ra vẻ mặt cười khổ. "Có lẽ phải để mọi người thất vọng rồi, tôi tuy được Thiên Quan tiên sinh chỉ điểm vài lần nhưng đến nay vẫn không biết thân phận thực sự của anh ấy, mấy lần mời Thiên Quan tiên sinh gia nhập đội khảo cổ đều bị anh ấy từ chối." Nghe thấy lời này, các chuyên gia có mặt đều đầy vẻ kinh ngạc. "Cái gì, từ chối rồi sao?" "Lão Sở, ông không nói đùa đấy chứ, xưa nay chỉ có người ta tranh nhau sứt đầu mẻ trán để vào đội khảo cổ, ai lại từ chối lời mời của chúng ta cơ chứ?" "Không phải tôi nói ông đâu, lão Sở à, ông làm công tác kiểu gì vậy.

Thiên Quan tiên sinh này sở hữu những bí thuật thần kỳ như vậy, đơn giản là sinh ra để dành cho ngành khảo cổ, người tài như thế mà ông không mau chóng chiêu mộ về, ông đang nghĩ cái gì vậy hả!" Thấy các chuyên gia đều oán trách mình, giáo sư Sở cũng thấy oan ức.

Chẳng lẽ ông không muốn chiêu mộ Thiên Quan tiên sinh vào đội khảo cổ sao?

Là người ta tự mình không muốn đến!

Hơn nữa, Thiên Quan tiên sinh là nhân vật lớn được bảo mật cấp SSS, quyền hạn của ông căn bản không đủ để tra cứu, ông thì có thể làm được gì chứ!

Nghĩ đến đây, giáo sư Sở mếu máo, kể lại đầu đuôi mọi chuyện xảy ra trong thời gian qua.

Trong đó cũng bao gồm việc Trần Kiến Binh khi tra cứu thân phận Thiên Quan Chúc Phúc thì phát hiện ra chuyện bảo mật cấp SSS.

Các chuyên gia nghe đến chuyện bảo mật cấp SSS thì ai nấy đều

kinh hãi.

Phải biết rằng trong lịch sử Hoa Quốc, chỉ có những vị quốc sĩ vô song mới đủ tư cách được bảo mật cấp SSS, cấm tất cả mọi người tra cứu thân phận thực sự.

Toàn quốc chỉ có vài vị trưởng lão cao nhất trong Hội đồng Trưởng lão mới có quyền hạn này.

Vậy thì!

Thiên Quan Chúc Phúc này, anh ta rốt cuộc là ai?

Ngay khi mọi người đều không biết phải làm sao, Chu Toàn Bình – Chu lão chậm rãi đứng dậy từ trên ghế, rồi đi thẳng lên bục chủ tịch.

Ông quét mắt nhìn một lượt các chuyên gia bên dưới, rồi dõng dạc nói: "Bất kể Thiên Quan tiên sinh này là ai, hiện tại anh ấy là hy vọng duy nhất của chúng ta!" "Về chuyện bảo mật cấp SSS, trước đó tôi đã báo cáo lên Hội đồng Trưởng lão.

Tính toán thời gian, họ cũng sắp đến rồi!" Chu lão vừa dứt lời, cửa phòng họp liền mở ra.

Tiếp đó, ba quân nhân mang quân hàm đại tá bước vào.

Ba người chào Chu lão cùng các chuyên gia có mặt.

Sau đó, một người trong số họ xách theo một chiếc vali mật mã, trịnh trọng mở vali ra, lấy từ bên trong một chiếc USB! "Chu lão, Hội đồng Trưởng lão đã quyết nghị, cho phép ngài sử dụng quyền hạn cấp SSS!" "Khỉ thật, cái gì mà truyền nhân đầu bếp cung đình chứ, ăn còn chẳng ngon bằng quán cơm nhỏ gần nhà mình!" Tô Thần tự thưởng cho mình một bữa, nhưng lại phát hiện cái quán được đánh giá cao trên mạng này hoàn toàn là treo đầu dê bán thịt chó! "Đánh giá này chắc cũng là thuê người ảo rồi!

Cho một sao đánh giá tệ!" Sau khi nhấn đánh giá một sao, Tô Thần mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Về đến nhà, theo lệ thường anh mở trang trực tiếp lên.

Tuy nhiên, đội khảo cổ không phát sóng, Từ Tiểu Oánh cũng không phát sóng.

Tô Thần chỉ đành nhàn rỗi lướt xem các đề xuất trên nền tảng!

Lướt một hồi, một chủ bá tên là 'Nghi Châu Tham Linh' thu hút sự chú ý của anh.

Trong màn hình trực tiếp, người này dường như đang ở ngoài dã ngoại.

Đã gần 12 giờ đêm, màn hình tối đen trông cũng hơi rợn người! "Anh em ơi, tôi nói cho mọi người biết, Nghi Châu xảy ra chuyện lớn rồi!

Tuy rằng phía chính quyền đã phong tỏa tin tức, nhưng theo lời một người bạn thân của tôi kể lại thì tối qua có quân đội đến núi Kim Tước để giới nghiêm, còn đưa tất cả dân làng ở mấy thôn gần núi Kim Tước sơ tán hết vào thành phố Nghi Châu!" "Nghe nói là vì đội khảo cổ xảy ra chuyện trong núi Kim Tước, hơn hai mươi thành viên không một ai trở về!" Trong lúc nói chuyện, chủ bá này hướng ống kính về phía dãy núi xa xa.

Quả nhiên lờ mờ có thể thấy có quân đội đóng quân, hơn nữa xung quanh còn chăng hàng rào dây thép gai, cấm người dân tiến vào.

Nhìn thấy cảnh này, vài trăm khán giả đang xem trực tiếp đều có chút nghi hoặc lo sợ. "Vãi, không lẽ xảy ra chuyện thật sao?" "Hôm kia tôi thấy trên Weibo nói đội khảo cổ Nghi Châu dường như có phát hiện trọng đại gì đó, hôm qua đúng là có vào núi Kim Tước.

Hơn nữa Weibo cũng không thấy cập nhật gì thêm." "Chủ bá sống

gần núi Kim Tước à?

Ông có biết chuyện gì đang xảy ra không?" Chàng trai chủ bá tên 'Nghi Châu Tham Linh' gật đầu, cố ý hạ thấp giọng nói: "Theo tin tức tuyệt mật mà tôi nắm được thì đội khảo cổ gặp phải quái vật trong núi Kim Tước, tất cả đều bị quái vật ăn thịt rồi.

Hơn nữa quái vật còn bò từ dưới lòng đất lên, quân đội đang chiến đấu với chúng đấy!" Như thể để minh chứng cho lời của chủ bá này, ngay khi anh ta nói xong, phía núi Kim Tước xa xa bỗng vang lên tiếng súng nổ.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tiếng súng ngày càng dày đặc.

Ngay lập tức, bình luận trong phòng trực tiếp bùng nổ! "Vãi chưởng vãi chưởng!

Hóa ra là thật!" "Chủ bá pro quá, nhưng ông có thể lén lẻn vào trong trực tiếp cảnh quân đội đại chiến quái vật cho chúng tôi xem được không?" "Vãi, mấy anh em bên trên ơi, các ông muốn chủ bá đi nộp mạng à!" Còn có vô số cư dân mạng không rõ chân tướng cũng đang lục tục đổ vào phòng trực tiếp.

Tuy nhiên, ngay khi chàng trai Tham Linh nghĩ rằng mình có thể nổi tiếng sau một đêm thì... hai binh sĩ trang bị đầy đủ đi tuần tra đến đây, không nói hai lời liền bắt giữ anh ta lại, màn hình trực tiếp cũng theo đó mà bị ngắt quãng!

Mặc dù chàng trai Tham Linh đã bị bắt, nhưng chuyện ở núi Kim Tước thực sự đã gây xôn xao quá lớn.

Lần lượt có người đăng bài tiết lộ trên mạng, những từ khóa liên quan đến núi Kim Tước, quái vật nhanh chóng vọt lên bảng tìm kiếm nóng.

Cùng lúc đó, Tô Thần nhìn thấy vậy thì đôi mày không khỏi nhíu

lại.

Núi Kim Tước xảy ra chuyện rồi sao?

Theo những manh mối trước đó, trong núi Kim Tước rất có khả năng có lăng mộ của Lỗ Thương Vương.

Thế nhưng!

Bản thân Lỗ Thương Vương vốn là một tay chuyên gia đạo mộ, lăng mộ ông ta thiết lập sao có thể dễ dàng bị người ta tìm thấy như vậy.

Trong 'Đạo Mộ Bút Ký', nhóm Ngô Tam Tỉnh cũng phải dựa vào chỉ dẫn trên 'Chiến Quốc Bạch Thư' mới cuối cùng xác định được vị trí của mộ thất.

Không phải Tô Thần coi thường đội khảo cổ, mà là họ không có kiến thức tầm long định huyệt, cũng không có bản đồ lộ trình trên Chiến Quốc Bạch Thư.

E rằng có cho họ thêm vài tháng nữa, họ cũng chẳng tìm thấy vị trí của Lỗ Vương Cung!

Tô Thần nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thông, đành gạt chuyện này ra sau đầu.

Dù sao nếu có quái vật thật thì cũng có quân đội xử lý, chẳng cần anh phải lo lắng. ...

Phía bên kia.

Phòng họp của Viện nghiên cứu!

Chu lão thần sắc trịnh trọng đón lấy chiếc USB từ tay đối phương!

Chiếc USB này chính là chìa khóa của quyền hạn cấp SSS.

Cả Hoa Quốc chỉ có hai chiếc.

Một chiếc nằm trong tay Hội đồng Trưởng lão, một chiếc được niêm phong trong kho quốc gia.

Nó đại diện cho vô số những quốc sĩ vô song âm thầm cống hiến to lớn cho Hoa Quốc.

Rất nhanh, trợ lý của Chu lão mang tới một chiếc máy tính xách tay, truy cập vào kho dữ liệu trung ương.

Tiếp đó, cắm USB vào, kích hoạt quyền hạn cấp SSS!

Chương 42

Trợ lý nhìn thấy thanh tiến trình chạy đầy, quyền hạn được kích hoạt thành công thì không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta biết ý nghĩa của chiếc USB này quan trọng đến mức nào, vì vậy khi nhập dữ liệu của 'Thiên Quan Chúc Phúc', hai bàn tay anh ta khẽ run rẩy.

Sau khi nhập xong, hệ thống bắt đầu tự động tìm kiếm thân phận thực sự của Thiên Quan Chúc Phúc.

Ngay khoảnh khắc này, cả phòng họp trở nên im phăng phắc.

Tất cả mọi người đều dồn mắt vào màn hình lớn, nín thở chờ đợi kết quả.

Qua vài đoạn video vừa rồi, các chuyên gia đại khái đã hiểu Thiên Quan Chúc Phúc lợi hại đến nhường nào.

Mà Thiên Quan Chúc Phúc càng lợi hại, am hiểu càng nhiều bí thuật, các chuyên gia này lại càng khao khát tìm được anh, khao khát chiêu mộ anh vào viện nghiên cứu.

Mọi người đều tin rằng chỉ cần Thiên Quan Chúc Phúc chịu vào viện nghiên cứu, không chỉ triều đại thi thể ở núi Kim Tước có thể dễ dàng giải quyết, mà ngay cả sự nghiệp khảo cổ của Hoa Quốc cũng có thể bước lên một tầm cao mới.

Trong sự mong chờ của vạn người.

Cuối cùng, thanh tiến trình tìm kiếm của hệ thống cũng đi đến hồi kết.

Thế nhưng, thông báo hiện lên trên màn hình lớn vào giây tiếp theo lại khiến tất cả mọi người đờ đẫn!

Chỉ thấy màn hình lớn trống trơn, chỉ có một dòng thông báo rành rành: "KHÔNG TÌM THẤY NGƯỜI NÀY!" Chu lão trợn mắt hốc mồm, kinh hô một tiếng: "Chuyện này sao có thể, kho dữ liệu trung ương ghi lại thông tin thân phận của tất cả mọi người trong lãnh thổ Hoa Quốc.

Chỉ cần người đó từng để lại dấu vết trên mạng thì tuyệt đối không có lý nào lại không tra ra được!

Trừ phi..." "Trừ phi người đó không phải là người!" Trợ lý toàn thân run rẩy, ánh mắt kinh hãi nói ra vế sau của câu nói.

Hít hà ~ Ngay lập tức, các chuyên gia có mặt đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Giả thuyết này thực sự quá vô lý, nhưng lại là khả năng duy nhất còn sót lại.

Một người đã từng lên mạng, để lại dấu vết, sao có thể không tìm thấy thông tin gì?

Thiên Quan Chúc Phúc, anh ta rốt cuộc là ai?

Phòng họp chìm vào sự tĩnh lặng kéo dài.

Cuối cùng, Sở giáo sư nhíu mày suy nghĩ một lát, rồi lên tiếng: "Sở trưởng, hay là chúng ta chuẩn bị hai phương án, một mặt tiếp tục tìm kiếm Thiên Quan tiên sinh, mặt khác dựa theo chỉ dẫn của Thiên Quan tiên sinh, lệnh cho quân đội Nghi Châu thu thập những thứ có thể khắc chế cương thi, mang đi thí nghiệm một lần!" Mọi người nghe vậy đều gật đầu đồng ý.

Dù sao, hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn.Ngay khi Viện Nghiên cứu Khảo cổ gấp rút hành động, chính quyền địa phương Nghi Châu nhận được mệnh lệnh, lập tức điều phối gạo nếp, huyết chó đen và móng lừa đen, đưa đến núi Kim Tước.

Ngoài ra, Viện Nghiên cứu Khảo cổ đã tập hợp tất cả các bình luận của Thiên Quan Chúc Phúc trong quá khứ, biên soạn thành một tập sách nhỏ, phát cho mỗi chuyên gia!

Viện nghiên cứu muốn tập hợp trí tuệ của mọi người, từ đó tìm ra manh mối, để điều tra thân phận thật sự của Thiên Quan Chúc Phúc.Cùng lúc đó.Tại một khu dân cư ở kinh thành."Tử Nguyệt, cậu vừa nói gì?""Tô Thần chính là 【Truyền Nhân Cửu Thúc】?"Từ Tiểu Oánh kinh ngạc nhìn bạn thân Triệu Tử Nguyệt.Triệu Tử Nguyệt đương nhiên gật đầu, giải thích: "Đúng vậy, Oánh Oánh cậu quên rồi sao, hôm đó ở bảo tàng, tớ đã cho Tô Thần ca ca chức quản lý phòng livestream, còn nói với cậu một lần rồi mà!"Từ Tiểu Oánh kinh hãi, lúc này mới nhớ ra hôm đó ở bảo tàng, sự chú ý của cô đều đặt vào các cổ vật trưng bày, quả thực không để ý lời Triệu Tử Nguyệt nói! Tô Thần chính là 【Truyền Nhân Cửu Thúc】!Cũng chính là chuyên gia cổ văn mà mấy ngày nay cô đã đau đầu muốn tìm.Thật là, 'không nhận ra bộ mặt thật của Lư Sơn, chỉ vì đang ở trong núi này!'Từ Tiểu Oánh hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm trạng, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Giáo sư Chu Hoài Văn."Alo, Giáo sư, tôi tìm thấy 【Truyền Nhân Cửu Thúc】 rồi!""Tốt quá!

Tiểu Oánh, cháu mau gửi thông tin liên hệ hoặc địa chỉ của vị tiên sinh này cho tôi, tôi muốn đích thân đến thăm tiên sinh!"……Một tiếng sau.Tô Thần đang chơi game rất hăng, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.Hắn ngẩn người một chút, nhìn đồng hồ.Phát hiện đã gần 1 giờ sáng rồi.Ra mở cửa nhìn thử, Tô Thần lập tức giật mình.Bởi vì ngoài cửa có hơn chục chiến sĩ quân phục đứng đó, người đàn ông dẫn đầu còn có chút quen mặt.Khoảng năm mươi tuổi, hơi hói… đây chẳng phải là Giáo sư họ Chu ở khóa học công khai lần trước sao!Tô Thần mặt đầy nghi hoặc, nhịn không được hỏi: "Các vị… tìm ai?""Xin hỏi ngài là Tô Thần Tô tiên sinh phải không?""Không sai, tôi chính là."Chu

Hoài Văn lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói: "Tô tiên sinh, lần trước những cổ văn tự ngài giải mã trong livestream là đúng, tôi xin lỗi ngài vì sự ngu xuẩn ngày trước!"Nói xong, Chu Hoài Văn mặt mày thành khẩn, cúi mình một cái về phía Tô Thần.Ngay sau đó, không đợi Tô Thần nói chuyện.Ông ta lại nói tiếp: "Tô tiên sinh, hiện tại Hoa Hạ đang đối mặt với nguy cơ nghiêm trọng, rất cần kiến thức cổ văn tự của ngài giúp đỡ, tôi đến đây là muốn mời ngài đến Viện Nghiên cứu Khảo cổ."Thấy Tô Thần có chút khó xử, Chu Hoài Văn vội vàng nói: "Tô tiên sinh ngài yên tâm, ngài chỉ cần đến viện nghiên cứu giúp giải mã cổ văn tự trên đỉnh đồng là được.

Ngoài ra tôi đảm bảo với ngài, chỉ cần nguy cơ lần này được giải trừ, sẽ giúp ngài xin cấp huân chương cấp Quốc gia hạng nhất!"Nghe thấy mấy chữ 'huân chương công lao cấp một', hơn chục chiến sĩ hộ tống Chu Hoài Văn đến đây đều lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.Bởi vì, huân chương quốc gia từ cấp ba đến đặc cấp, đều cực kỳ khó đạt được.Có một câu nói hình dung thế này, gọi là 'huân chương cấp ba đứng mà nhận, huân chương cấp hai nằm mà nhận, huân chương cấp một người nhà nhận!'Một tấm huân chương cấp quốc gia hạng nhất, không chỉ đại diện cho vinh dự tối cao, mà còn đại diện cho người này từng có cống hiến to lớn cho quốc gia!Có thể nói, mục tiêu mà quân nhân Hoa Hạ cả đời theo đuổi, ngoài bảo vệ quốc gia và nhân dân, chính là một tấm huân chương công lao như vậy!Thấy Chu Hoài Văn lời lẽ khẩn thiết, thái độ hạ mình cực thấp, gần như dùng giọng điệu cầu xin.

Tô Thần thở dài nói: "Thôi được, vậy tôi sẽ giúp các ông giải mã một chút.

Nhưng tôi nói trước nhé, tôi không tính là chuyên gia, nhiều nhất chỉ nhận ra mấy trăm chữ Chung Đỉnh Văn thông dụng thôi!"Chu Hoài Văn nghe Tô Thần cuối cùng cũng đồng ý, lập tức cực kỳ vui

mừng.Chỉ là, đợi đến khi ông ta nghe Tô Thần nói câu sau, rằng mình chỉ nhận ra mấy trăm chữ Chung Đỉnh Văn thông dụng, không tính là chuyên gia.Ông ta không khỏi cười khổ liên tục, miệng đầy vị đắng chát.Nhận ra mấy trăm chữ còn không tính là chuyên gia, vậy ông ta, người thậm chí không giải mã được một chữ Chung Đỉnh Văn nào, còn làm trò cười ở khóa học công khai, thì tính là gì đây?Quả nhiên, cao nhân vẫn là cao nhân, phong thái khiêm tốn đã khắc sâu vào xương cốt.Thảo nào nghe đến viện nghiên cứu không kích động, nghe đến huân chương cấp quốc gia hạng nhất cũng không kích động!Bởi vì hắn thanh cao tiết tháo, đã hoàn toàn coi danh lợi như bùn đất rồi!Tóm lại, Tô Thần ngồi lên chiếc xe quân sự, được vài chiếc xe cảnh sát hộ tống, một đường thông suốt không trở ngại đến viện nghiên cứu.

Lúc này đã hơn hai giờ sáng, nhưng bên trong viện nghiên cứu vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Vô số nhân viên đang tất bật, dường như thực sự đã gặp phải vấn đề nan giải trọng đại nào đó.

Một đoàn người tiến vào tòa nhà chính, đi thẳng đến phòng họp.

Trong phòng họp lớn tụ tập vô số chuyên gia, học giả.

Thế nhưng những người này coi như không thấy Tô Thần và mọi người, ai nấy đều dồn hết tâm trí vào tài liệu trên tay, miệng lẩm bẩm không ngớt...

Tô Thần muốn lại gần xem tài liệu viết gì, liền bị một lão giáo sư đang cầm tài liệu trừng mắt nhìn một cái.

Chu Hoài Văn thấy vậy, vội vàng thay Tô Thần xin lỗi lão giáo sư nọ.

Thế nhưng lão giáo sư căn bản chẳng thèm để ý đến hai người, ông ôm tài liệu trốn vào một góc, tiếp tục lẩm bẩm một mình.Giáo sư

Chu, những chuyên gia này đang làm gì vậy, từng người một cứ lẩm bẩm lảm nhảm?"Chu Hoài Văn do dự một chút, cuối cùng vẫn giải thích tình hình Nghi Châu một lần.Sau đó chỉ vào những chuyên gia giáo sư kia nói: "Họ đang tìm kiếm một người, một kỳ nhân có thể giải trừ tai nạn ở Nghi Châu!"Nghe đến đây, Tô Thần trong lòng kinh ngạc.Không ngờ trên đời này lại có kỳ nhân còn lợi hại hơn hắn, hơn nữa còn được viện nghiên cứu coi trọng đến vậy!Quả nhiên là 'ngoài trời còn có trời, ngoài người còn có người' mà!Nghĩ đến đây, Tô Thần hỏi tiếp: "Người các ông tìm tên là gì, có cần tôi giúp không?

Kinh thành này tôi quen, lớn lên ở đây từ nhỏ, biết đâu lại quen thì sao!"Lời này vừa ra, các chuyên gia giáo sư xung quanh đều ngẩng đầu khỏi tài liệu, nhịn không được cười ha hả."Người trẻ tuổi, người chúng tôi muốn tìm là cao nhân vô song thế giới, không phải mấy tên du thủ du thực mà cậu quen đâu.""Hắc hắc, trẻ tuổi thật tốt, vô tri vô úy!""Lão Chu, sao ông lại dẫn học sinh vào viện nghiên cứu nữa rồi!

Thông tin về vị cao nhân kia là tuyệt mật, không thể tiết lộ ra ngoài!""Đúng vậy lão Chu, mau đưa học sinh của ông đi đi, kẻo đến lúc tiết lộ bí mật, Sở trưởng tìm ông gây phiền phức!"Thấy ánh mắt chế nhạo của các chuyên gia học giả xung quanh, Tô Thần khó chịu.Chẳng phải là một cao nhân sao, ai mà không phải chứ!Tuyệt mật?

Không cho tôi xem?

Tôi còn chẳng muốn biết!"Các ông đừng nói bừa, vị Tô tiên sinh đây chính là chuyên gia cổ văn tự mà tôi đã nhắc đến!

Lần này mời hắn đến là để phá giải cổ văn tự trên đỉnh đồng."Nói xong, Chu Hoài Văn mặt đầy vẻ hối lỗi nhìn Tô Thần nói: "Bọn họ lúc này tâm trạng không được tốt lắm, lời lẽ cũng hơi nặng lời, ngài ngàn vạn lần đừng để trong lòng."Tô Thần vẫy vẫy tay.Thẳng thắn mở

lời."Tiểu đỉnh đồng đâu, giải quyết sớm tôi còn về ngủ sớm.""Được, Tô tiên sinh mời đi lối này."Chu Hoài Văn dẫn Tô Thần, xuyên qua phòng họp lớn, đi đến trước một cánh cửa phòng có khóa mật mã.Sau mấy thủ tục rườm rà, cánh cửa mật mã mới mở ra.Tô Thần đi vào, phát hiện bên trong phòng này cổ vật thật không ít.Nổi bật nhất, không gì hơn là trong tủ kính ở chính giữa căn phòng, một chiếc tiểu đỉnh đồng kiểu dáng cổ xưa.Thấy vậy, Tô Thần hơi có chút hứng thú."Hai quai ba chân, khắc hoa văn vân thú, rõ ràng là phong cách thời Chiến Quốc.

Trên đỉnh có minh văn, bao quanh thân đỉnh, là lễ khí tế tự điển hình.""Dù là ở Trái Đất kiếp trước, một chiếc đỉnh đồng Chiến Quốc có minh văn, lại còn là đồ chuyên dùng để tế tự như thế này, nếu dám giao dịch riêng thậm chí mang ra nước ngoài, thế nào cũng phải bị án chung thân!"Đương nhiên, những lời này Tô Thần chỉ để trong lòng, chứ không nói ra trước mặt Chu Hoài Văn.Chiếc đỉnh đồng này tuy quý giá, nhưng vẫn chưa đạt đến cấp quốc bảo."Thế nào Tô tiên sinh, có thể phá giải cổ văn tự trên đỉnh không?"Chu Hoài Văn mặt đầy bồn chồn, nếu là trước đây, ông ta tuy cũng khát vọng tìm được Tô Thần, giúp giải mã cổ văn tự, nhưng tuyệt đối không cấp thiết đến vậy.Thế nhưng, từ khi Nghi Châu xảy ra chuyện lớn như vậy, Chu Hoài Văn lòng như lửa đốt, hận không thể lập tức phá giải chữ trên đỉnh, tìm ra manh mối liên quan đến di chỉ núi Kim Tước.Hoặc có thể nói, tìm ra cách đối phó với hoạt thi trong động nước!"Đừng vội, tôi còn chưa xem mà!"Tô Thần chiêm ngưỡng một vòng các cổ vật khác trong phòng, rồi mới đi đến trước đỉnh đồng.Thế nhưng… chỉ liếc mắt một cái, hắn đã ngây người.Trên tiểu đỉnh đồng, có hàng trăm chữ Chung Đỉnh Văn.Hầu như khắc kín cả thân đỉnh, điều khiến Tô Thần có chút kinh ngạc là, ghi chép về cuộc đời Lỗ Thương Vương trên đỉnh này, sao lại có chút khác biệt so với thế giới Đạo Mộ Bút Ký?Trên này nói, Lỗ Thương Vương là đạo mộ tặc dưới trướng Lỗ Quốc Công,

chuyên đào mộ, thay Lỗ Quốc Công cướp bóc tiền tài trong mộ.Thế nhưng có một lần, hắn vô tình phát hiện ra một ngôi mộ Tây Chu.Chủ nhân ngôi mộ ngủ trong quan tài ngọc, nhưng vẫn còn sinh cơ, thậm chí có thể trò chuyện với hắn.Lỗ Thương Vương sau này mới biết, chủ nhân ngôi mộ chính là Chu Mục Vương.Sau khi Chu Mục Vương mất, Tây Vương Mẫu tìm được một cổ năng lực có thể khiến người sống lại, hơn nữa là sức mạnh không thể tưởng tượng của quan tài ngọc, và đặt thi thể Chu Mục Vương vào trong!Tây Vương Mẫu hy vọng, có một ngày nào đó có thể đợi Chu Mục Vương tỉnh lại, hai người lại đoàn tụ lần nữa.Lỗ Thương Vương có được Quỷ Tỳ, mượn âm binh, chuyện này quả thật có thật, nhưng không phải như lời đồn là mượn từ địa phủ!Mà là từ chỗ Chu Mục Vương, mượn được hoạt thi.Sau đó, hắn lợi dụng Quỷ Tỳ khống chế hoạt thi, ẩn mình ban ngày, ra ngoài ban đêm, giúp Lỗ Quốc Công đánh vô số trận thắng.Địa vị Lỗ Thương Vương ngày càng lớn, dã tâm cũng theo đó tăng trưởng.Hắn không cam tâm làm cái bóng phía sau Lỗ Quốc Công, vừa muốn thay thế hắn, vừa muốn trường sinh.Thế là, trải qua một loạt mưu tính.Lỗ Thương Vương đã thành công phá giải nhiều cơ quan của mộ Tây Chu, và hai con Tống tử ngàn năm chỉ nghe lệnh Chu Mục Vương.Còn phong ấn hai con Tống tử đó, trong một động nước cách mộ huyệt hơn chục dặm.Ngay sau đó, Lỗ Thương Vương kéo Chu Mục Vương ra khỏi quan tài ngọc, tự mình ngủ vào trong.Chỉ chờ thời cơ đến, tỉnh lại từ quan tài ngọc, để nắm giữ sức mạnh khống chế thiên hạ.Nhưng ai ngờ, tất cả những gì Lỗ Thương Vương làm, đều bị quân sư Thiết Diện Sinh của hắn nhìn thấu.Còn nhân lúc hắn ngủ vào quan tài ngọc, giết chết hắn, tự mình ngủ vào trong.Chữ trên tiểu đỉnh kể đến đây, sau đó là một đoạn phương pháp sử dụng Quỷ Tỳ, giao tiếp âm dương, khống chế Tống tử.Thấy đoạn chữ phía sau này, Tô Thần không khỏi mắt sáng lên."Đúng rồi, trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, hộp chứa Quỷ Tỳ trong Lỗ Vương Cung bị Uông

Tàng Hải đánh tráo, nhưng ở đây lại không có Uông Tàng Hải, nghĩa là trong chiếc hộp đồng tím đó vẫn chứa Quỷ Tỳ, và một món bảo bối thần bí khác!"Nghĩ đến đây, Tô Thần nhịn không được bắt đầu suy nghĩ.Quỷ Tỳ có thể giao tiếp âm dương, tuyệt đối là một loại năng lượng cao cấp, có thể dùng để nâng cấp huyết mạch Kỳ Lân.Quan tài ngọc có thể khiến người sống lại, cũng là một bảo bối, biết đâu cũng có thể nâng cấp huyết mạch.Chỉ riêng hai thứ này, đã đáng để hắn đến núi Kim Tước tranh đoạt.

Chu Hoài Văn thấy hắn mãi không nói, cuối cùng nhịn không được lên tiếng hỏi: "Cổ văn tự trên tiểu đỉnh này có thể phiên dịch được không?""Được chứ!"Vừa nghe lời này, Chu Hoài Văn lập tức kích động, vội vàng nói: "Vậy ba ngày có đủ không, không phải viện nghiên cứu thúc giục ngài, thực sự là bên Nghi Châu không đợi được…"Thế nhưng, ông ta còn chưa nói xong, Tô Thần đã trực tiếp cắt ngang."Không cần ba ngày, tôi bây giờ có thể phiên dịch cho ông nghe!""Trên chiếc tiểu đỉnh đồng này ghi chép về cuộc đời của Lỗ Thương Vương…"Tô Thần giới thiệu đơn giản về sự tích của Lỗ Thương Vương, nhưng bỏ qua nội dung liên quan đến Quỷ Tỳ và quan tài ngọc.Hắn đã quyết định rồi, hai món bảo bối này hắn đã định trước là của mình!Còn về cái gì mà huyết thi, Tống tử ngàn năm, dù hung dữ đến mấy cũng lợi hại bằng Phát Khâu Ấn Kỳ Lân Huyết sao? Đến lúc đó trước tiên lấy Quỷ Tỳ, rồi chế phục Tống tử ngàn năm, còn có thể thu phục hai trợ thủ mạnh mẽ!Không gian hư số chẳng phải không thể chứa vật sống sao, vừa hay đặt hai con Tống tử vào đó, đợi gặp kẻ địch không đánh lại được, thì đột nhiên ném ra!Dù không đánh lại, cũng hù chết kẻ địch!Chu Hoài Văn mặt lộ vẻ kích động, vội vàng lấy điện thoại ra, ghi lại nội dung Tô Thần phiên dịch.Nhưng nghe xong, ông ta lại vô cùng thất vọng.Bởi vì trên đó căn bản không nói cách chế phục những cương thi ở Nghi Châu, thậm chí cả manh mối liên quan cũng không có!Do dự một lát, Chu Hoài Văn

vẫn nhịn không được hỏi: "Tô tiên sinh, trên này có ghi chép gì về cương thi, còn có hai quan tài pha lê trong động nước…"Tô Thần lắc lắc đầu, vẫy tay nói: "Trong động nước là hai con Tống tử ngàn năm, đã đạt đến cấp độ Phi Cương, không phải sức người có thể địch lại.

Ông vẫn là mau chóng thông báo cho quân đội Nghi Châu, bảo họ đừng tiến vào động nước nữa!"Phi Cương?Chu Hoài Văn nghe thấy từ ngữ lạ lẫm này, mặt lộ vẻ nghi hoặc.Ý của 'Tống tử ngàn năm' ông ta hiểu, nhưng 'Phi Cương' là ý gì?Chu Hoài Văn đang định hỏi cho rõ, nhưng thấy Tô Thần ngáp một cái, vẫy vẫy tay bước ra khỏi phòng."Lão Chu, tôi buồn ngủ rồi, về ngủ trước đây.

Sau này nếu có đồ đồng có minh văn như thế này nữa, nhớ tìm tôi…"Thấy bóng lưng Tô Thần rời đi, Chu Hoài Văn đưa tay ra.Cuối cùng vẫn vô lực buông xuống!Ông ta thở dài một tiếng, tự lẩm bẩm: "Cũng phải, Tô tiên sinh tuy tạo nghệ phi phàm trong lĩnh vực cổ văn tự, nhưng dù sao cũng là người bình thường, sao có thể giống như kỳ nhân Thiên Quan tiên sinh kia, hiểu biết nhiều kỳ văn bí thuật!

Vừa rồi chắc hẳn cũng chỉ lỡ lời thôi, nói cương thi biết bay thành Phi Cương."Nghĩ đến tình hình Nghi Châu ngày càng tệ, nỗi lo lắng trên mặt Chu Hoài Văn càng trở nên nặng nề.Tô Thần về nhà, ngay lập tức lên mạng tra cứu bản đồ Nghi Châu.Đặc biệt là bản đồ địa hình và ảnh chụp núi Kim Tước ở Nghi Châu!Trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tà và đồng bọn có Bạch Thư Chiến Quốc trong tay, có thể thông qua bản đồ xác định vị trí Lỗ Vương Cung.Tô Thần không có Bạch Thư Chiến Quốc, chỉ có thể dùng thuật Tầm Long Phân Huyệt trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật để tìm mộ huyệt!Nghi Châu, từ xưa đã là trọng trấn của đất Lỗ.

Từ thời Tây Chu đến nay, đã có lịch sử xây dựng hơn ba nghìn năm.Núi Kim Tước nằm ở phía nam Nghi Châu, có một con sông Thanh Long uốn lượn quanh núi.Ngoài ra, núi Kim Tước còn cùng với

một ngọn núi Ngân Tước khác tạo thành thế kiềng ba chân, bảo vệ thành Nghi Châu.Tô Thần tìm thấy ảnh chụp hai ngọn núi, đối chiếu với bản đồ địa hình, lẩm bẩm khẩu quyết Tầm Long Phân Kim của Phát Khâu Mạc Kim."Tìm long vạn dặm nhìn núi chằng chịt, một lớp chằng chịt là một lớp quan ải…""Núi Kim Tước trải dài hơn mười dặm, phía bắc tiếp giáp dãy núi Nghi Mông, phía nam dựa vào bình nguyên Đàm Thương.

Hệt như một con cự long nằm ngang trên đất Tề Lỗ!""Long chín chằng chịt, mộ nhân vương.

Long bảy chằng chịt, mộ chư hầu.""Chu Mục Vương là nhân vương, cho nên mộ của hắn hẳn phải ở nơi long mạch chín chằng chịt!

Cũng chính là đầu rồng, nơi giao thoa giữa núi Kim Tước và dãy núi Nghi Mông!"Tô Thần ánh mắt khóa chặt vào góc trên bên phải bản đồ địa hình núi Kim Tước, trong mắt lóe lên tinh quang."Dựa theo ghi chép trong Thiên Địa Quyết của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cục diện phong thủy này gọi là, Cửu Long Quy Huyệt!

Chỉ có nhân vương hoặc chân long thiên tử mới có thể hạ táng, nếu chư hầu bình thường táng ở đây, là họa chứ không phải phúc!"Nghĩ đến đây, Tô Thần trong đầu linh quang chợt lóe.Đột nhiên nhớ ra một chuyện.Lỗ Thương Vương là thuộc hạ của Lỗ Quốc Công, nhưng cần biết, bản thân Lỗ Quốc Công cũng chỉ là một chư hầu địa phương, chịu sự thống trị của Chu Thiên Tử.Hơn nữa, bản thân Lỗ Quốc Công cũng chỉ có thể xưng công, sao ông ta có tư cách phong Lỗ Thương Vương làm vương?Giải thích duy nhất!Người phong thưởng Lỗ Thương Vương không phải Lỗ Quốc Công, mà là Chu Thiên Tử đương thời!Tô Thần mạnh dạn suy đoán một chút!Lỗ Thương Vương từ chỗ Chu Mục Vương được chỉ điểm, dần dần

phát tích, trở thành năng thần đắc lực nhất dưới trướng Lỗ Quốc Công.Nhưng dã tâm của hắn ngày càng tăng trưởng, còn muốn quyền lực lớn hơn, tài phú nhiều hơn, thậm chí là năng lực trường sinh bất tử như Chu Mục Vương.Thế là, hắn vượt qua Lỗ Quốc Công, trực tiếp tìm đến Chu Thiên Tử, và tiết lộ một chút manh mối về sự trường sinh của Chu Mục Vương.Chu Thiên Tử là hậu nhân của Chu Mục Vương, trong cung chắc chắn có bí tàng ghi chép liên quan đến sự trường sinh của Tây Vương Mẫu.Ông ta nghe tin tức về Chu Mục Vương, quả nhiên động lòng.Thế là vượt qua Lỗ Quốc Công, phong Lỗ Thương Vương làm vương.Thông tin Lỗ Thương Vương đưa ra nửa thật nửa giả, Tô Thần đoán, hắn hẳn là đã lừa những người Chu Thiên Tử phái đi đến Tây Vương Mẫu Cung.Còn bản thân hắn có được danh hiệu nhân vương, mới dám thực thi kế hoạch, xây lăng mộ của mình trên mộ Tây Chu.Mục đích chính là để che mắt thiên hạ, đặc biệt là để lừa dối Chu Thiên Tử.Sau khi mộ hoàn thành, Lỗ Thương Vương khống chế hoạt thi giết sạch tất cả công tượng, bản thân hắn lén lút lẻn vào mộ Tây Chu, ngủ trong quan tài ngọc.Suy luận như vậy, bất luận là danh hiệu kỳ lạ của Lỗ Thương Vương, hay quy chế mộ táng, đều có thể giải thích thông suốt!Nghĩ đến đây, Tô Thần nhịn không được có chút kinh ngạc.Lỗ Thương Vương này, quả thật là lão mưu thâm toán, vì muốn đạt được trường sinh bất lão, và sức mạnh khống chế thiên hạ.Từng bước từng bước mưu tính, cuối cùng dọn sạch mọi chướng ngại, ngủ trong quan tài ngọc.Đương nhiên, Lỗ Thương Vương vẫn không thể thành công, cuối cùng bị chính quân sư Thiết Diện Sinh của mình lật đổ.Chuyện này đã nói ở phía trước, không nhắc lại nữa.Nói tiếp, ngày thứ hai, Tô Thần mua sắm một phen lớn, lấp đầy không gian hư số một mét khối.Có chỉ dẫn trên tiểu đỉnh đồng, và phương pháp lợi dụng Quỷ Tỳ khống chế hai con Tống tử ngàn năm, hắn đã quyết tâm, muốn đến núi Kim Tước tranh đoạt.Cuối cùng, một mét khối không gian, bảy phần dùng để chứa

nước tinh khiết, các loại đồ ăn nhà hàng nấu sẵn.Ba phần không gian còn lại, chứa một số dây thừng, bật lửa chống gió, và một loạt thiết bị cần thiết để xuống mộ.Buổi sáng hoàn thành công tác chuẩn bị, buổi chiều Tô Thần liền đúng giờ lên máy bay bay đến Nghi Châu.Cùng lúc đó.Viện Nghiên cứu Khảo cổ kinh thành!Trong phòng họp lớn.Hơn ba trăm chuyên gia giáo sư, đã một ngày một đêm không chợp mắt.Trong khoảng thời gian này, không ít người quên ăn quên ngủ nghiên cứu những lời phát biểu trong quá khứ của 【Thiên Quan Chúc Phúc】, đói thì cắn một cái bánh mì, uống một ngụm nước, buồn ngủ thì uống một ngụm cà phê đắng!Thế nhưng!Ròng rã một ngày một đêm, mọi người vẫn không có thu hoạch gì!Chu Hoài Văn rót một ly cà phê, mang theo quầng thâm mắt đậm nét đi tới hỏi: "Lão Sở thế nào rồi, có kết quả chưa?"Sở Mục Vân nhận lấy cà phê uống một ngụm, cười khổ lắc lắc đầu."Hơn ba trăm chuyên gia giáo sư, vậy mà không tìm ra dù chỉ một chút manh mối hữu ích, cũng không biết là Thiên Quan tiên sinh quá thần bí, hay chúng ta những người này quá ngu xuẩn!

Đúng rồi, bên ông thế nào rồi, tôi nghe nói tối qua ông đưa về một chuyên gia có thể giải mã chữ trên đỉnh đồng?"Nhắc đến chuyện này, Chu Hoài Văn không biết nên vui hay buồn, mặt đầy vẻ bất lực trả lời: "Giải mã thì đã giải ra rồi, nhưng hoàn toàn vô ích đối với việc chế phục cương thi trong động nước."Ngay khi hai người cúi đầu ủ rũ, không khí trầm lắng.Cách đó không xa, một giáo sư ngồi trong góc, đột nhiên kinh hô một tiếng, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng họp."Tôi tìm thấy rồi!

Ha ha, tôi tìm thấy rồi!

Tôi tìm thấy manh mối thân phận của Thiên Quan tiên sinh rồi!"Lập tức, tất cả mọi người ùa đến, vây chặt lấy lão giáo sư đó."Tiền lão, ông nói thật sao?

Mau nói đi, Thiên Quan tiên sinh rốt cuộc là ai?""Tất cả bình luận

của Thiên Quan Chúc Phúc, tôi đã xem đi xem lại không dưới mấy chục lần, nhưng vẫn không tìm ra thông tin hữu ích nào!

Tiền lão, ông mau nói đi, ông tìm thấy manh mối bằng cách nào!""Cái gì?

Tìm thấy manh mối của Thiên Quan tiên sinh rồi sao?

Ô ô ô, tốt quá rồi!

Trời phù hộ Đại Việt ta!"Chu Hoài Văn và Sở Mục Vân thấy vậy, nhìn nhau, đều thấy vẻ kinh hỉ trên mặt đối phương.Tất cả bình luận của Thiên Quan Chúc Phúc, bao gồm cả những bình luận hắn chửi người ở các phòng livestream khác, đều được viện nghiên cứu cẩn thận thu thập, biên soạn thành tập sách phát đến tay mỗi người.Thế nhưng, trong suốt một ngày một đêm này, dù hơn ba trăm chuyên gia học giả có nghiên cứu đi nghiên cứu lại thế nào, cũng không tìm ra dù chỉ một chút thông tin hữu ích.Vốn dĩ Sở Mục Vân đã gần như từ bỏ, định xin Sở trưởng cho mình đích thân đi Nghi Châu.Nhưng không ngờ, ngay vào thời khắc cuối cùng này, lại thật sự có người giải mã được manh mối thân phận của Thiên Quan tiên sinh.Điều này… đây thật là 'sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn' (núi cùng nước tận tưởng hết đường, rặng liễu tối hoa sáng lại một thôn)!Phát hiện của vị giáo sư họ Tiền này, không chỉ làm kinh động tất cả các chuyên gia có mặt, mà còn làm kinh động cả Sở trưởng Chu Toàn Bình của viện nghiên cứu!Lão Chu dưới sự dìu đỡ của trợ lý, rất nhanh đã đến phòng họp.Ông ta thần sắc kích động, gấp gáp thúc giục nói: "Tiền Hoa Chiêu, ông mau nói xem đã phát hiện ra manh mối gì!

Nếu thật sự là manh mối có giá trị, tôi sẽ ghi cho ông công hạng nhất!"Tiền Hoa Chiêu mặt mày hưng phấn, nhanh chóng bước đến bục chủ tịch.Tiếp đó mở máy chiếu, nhanh chóng lật đến trang đầu

tiên của tài liệu thu thập các bình luận!Cũng chính là nơi mọi chuyện bắt đầu."Chư vị, các ông xem câu này…"Một dòng bình luận, hiện rõ trong mắt tất cả các chuyên gia giáo sư.【Xì, hỏi tôi đoạn vị gì?

Lão tử từ S2 đã dùng giày ván lên Vương Giả 50 sao rồi!】Mọi người đồng loạt ngây người."Câu này chúng tôi đã xem vô số lần, cũng không tìm thấy manh mối gì!""Lão Tiền, ông đừng úp mở nữa, mau nói kết luận đi.""Chuyên gia trắc tả tâm lý đã phân tích, Thiên Quan tiên sinh rất mê game, thường xuyên vào phòng livestream của các streamer để xem họ chơi game, nhưng chỉ dựa vào điểm này, cũng không có manh mối thân phận gì!"Tiền Hoa Chiêu cười ha hả, giọng nói đầy nội lực nói: "Những người có mặt ở đây tuổi nhỏ nhất cũng đã hơn bốn mươi rồi, chắc đều chưa từng chơi game Vương Giả.

Tôi tuy cũng chưa chơi, nhưng cháu trai tôi chơi game rất giỏi.

Thằng bé từ S1 bắt đầu, đã là Vương Giả của trò chơi này rồi.""Năm năm trước, tức là khi mùa S2 của trò chơi này bắt đầu, cháu trai tôi được mời đi tham gia giải đấu offline Vương Giả đỉnh cao.

Theo lời nó kể, năm đó Vương Giả vẫn chưa hot như bây giờ, người chơi đạt 50 sao Vương Giả chưa đến một trăm người!""Giải đấu offline Vương Giả đỉnh cao năm đó diễn ra long trọng chưa từng có, người chơi Vương Giả khắp cả nước đều đến hiện trường thi đấu.""Các ông nói xem, với tính cách mê game của Thiên Quan tiên sinh, liệu có bỏ lỡ sự kiện lớn này không?"Tiền Hoa Chiêu một hơi nói xong những lời này, dưới khán đài lập tức dấy lên một làn sóng xôn xao!"Nghĩa là, trong công ty game chắc chắn có thông tin đăng ký hoặc video ghi hình trực tiếp về trận đấu!""Lão Tiền, lần này ông lập được công lớn rồi!""Đi tìm không thấy, đến lúc không ngờ lại tìm ra!

Không ngờ manh mối thân phận của Thiên Quan tiên sinh, ngay từ

đầu đã có!"Sở giáo sư suy ngẫm lời của Tiền Hoa Chiêu, cũng cảm thấy rất có lý.Sở trưởng viện nghiên cứu Chu Toàn Bình nghe xong lời này, lập tức tinh thần phấn chấn, gần như gầm lên nói: "Tốt!""Đợi tìm thấy Thiên Quan tiên sinh, tôi đích thân cấp cho ông huân chương cấp Quốc gia hạng hai!"Nói xong lời này, lão Chu quay người phân phó trợ lý: "Trò chơi Vương Giả này là của công ty nào, đi gọi ông chủ công ty họ đến đây cho tôi."Trợ lý mặt mày kích động, vội vàng nói: "Tôi đi ngay đây, đảm bảo trong tối nay, sẽ để ông ta mang tất cả tài liệu đến gặp ngài!"Các chuyên gia thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy họ cuối cùng cũng tìm thấy một tia hy vọng.Cùng lúc đó.Nghi Châu!Tô Thần xuống máy bay, đặt phòng khách sạn.Trời còn sớm, còn hai ba tiếng nữa mới tối.Hắn suy nghĩ một lát, định đi quanh núi Kim Tước một vòng.Khác với núi Bình Sơn lần trước, núi Bình Sơn chỉ có một viên nội đan ngàn năm đáng để hắn để tâm.Lần này Lỗ Vương Cung có Quỷ Tỳ, quan tài ngọc, và hai con Tống tử ngàn năm ít nhất cấp Phi Cương.Những bảo bối khiến hắn thèm muốn quả thực không ít!Hơn nữa Lỗ Vương Cung là một ngôi đại mộ, chắc chắn sẽ tốn không ít thời gian.Đến khảo sát địa điểm trước, sẽ đạt hiệu quả gấp đôi.Thế nhưng!Hắn vừa ra khỏi thành, còn chưa đến hồ Kim Tước, đã gặp phải tuyến cảnh giới mà cảnh sát kéo lên."Tiên sinh, phía trước không qua được rồi, ngài xem chúng ta quay đầu lại hay sao?""Được rồi tài xế, tôi xuống xe ở đây đi."Tô Thần trả tiền xe, tầm mắt nhìn tới, các đoạn đường xung quanh dẫn đến núi Kim Tước đều bị phong tỏa.Chuyện này… lẽ nào phải về tay không?Khinh công của Tô Thần tốt, có thể đợi đến tối khuya vắng người rồi lại vượt qua tuyến phong tỏa.Ngay khi hắn đang do dự, không biết có nên về khách sạn đợi trời tối hay không.Khóe mắt liếc thấy một bóng dáng lén lút, tránh được tuyến cảnh giới mà cảnh sát kéo lên, chui vào rừng cây ven đường quốc lộ.Thấy cảnh này, Tô Thần khóe miệng hơi nhếch lên.Bóng dáng hắn thoắt ẩn thoắt hiện đã vượt qua đường quốc lộ, lặng lẽ bám theo

sau người đó.Người này tuổi không lớn, nam giới, đầu đinh, khoảng hai mươi tuổi.Trên người mặc một chiếc áo thể thao, đeo một túi đeo vai, phía sau áo thể thao in bốn chữ 'Hoa Hạ Cố Lên', chân thì đi một đôi giày thể thao nội địa.Tô Thần là lần đầu tiên đến Nghi Châu, nhưng tổng thể lại cảm thấy người này có chút quen mặt.Đi theo sau tên đầu đinh, quanh co lắt léo, quả nhiên đã đi vòng qua tuyến cảnh giới, đến gần hồ Kim Tước.Trong quá trình đó, bước chân của Tô Thần nhẹ nhàng, gần như không phát ra bất kỳ âm thanh nào.Khoảng cách gần nhất đến tên đầu đinh còn chưa đến ba mét, nhưng hắn vậy mà không phát hiện ra điều gì.Đến bên hồ Kim Tước, tên đầu đinh nhanh nhẹn tháo túi đeo vai, từ bên trong lấy ra một bộ gậy tự sướng và điện thoại.Thấy khuôn mặt nghiêng của tên đầu đinh, và thiết bị tự sướng hắn lấy ra, Tô Thần bỗng nhiên hiểu ra.Thằng cha này chẳng phải là cái tên 'Thám Linh Tiểu Hỏa Nghi Châu' bị quân đội bắt đi một thời gian trước đó sao!Người này cũng thật sự không sợ chết, rõ ràng biết trong núi Kim Tước có quái vật, bản thân đã từng bị bắt một lần rồi, vậy mà vẫn dám đến!Thật không biết hắn là vô tri nên không sợ hãi, hay vì muốn nổi tiếng, chết cũng không sợ nữa.Tô Thần lặng lẽ than vãn trong lòng một câu, rồi thấy tên đầu đinh đã sắp xếp thiết bị xong, bắt đầu livestream."Chào mọi người, tôi lại trở lại rồi, có bất ngờ không, có ngoài ý muốn không?!""Được rồi, tôi không còn nhiều thời gian, nói chuyện chính đây!

Mọi người thấy hồ Kim Tước phía sau tôi không?""Đây là danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất Nghi Châu chúng ta, bình thường có rất nhiều du khách đến du thuyền và cắm trại.""Từ sau khi đội khảo cổ gặp chuyện mấy ngày trước, nơi đây đã bị cảnh sát phong tỏa, rất khó vào được.""Thế nhưng tôi rất quen thuộc địa hình ở đây, lén lút đi đường nhỏ đến, hơn nữa tôi còn để lại một chiếc thuyền cao su ở đây, lát nữa tôi sẽ đi thuyền cao su này vào núi, để mọi người vén màn bí ẩn về quái vật núi Kim Tước!"Lần trước tên đầu đinh bị bắt, đã gây

ra không ít sóng gió trên nền tảng.Thêm vào tin tức về đội khảo cổ Nghi Châu, núi Kim Tước bị phong tỏa, v.v., trên mạng càng truyền càng ghê gớm.Cho nên hắn vừa mới phát sóng, phòng livestream lập tức có mấy vạn người xem đổ vào.Khán giả nghe tên đầu đinh muốn lén lút lẻn vào núi Kim Tước, bình luận lập tức điên cuồng xuất hiện."666, streamer gan thật lớn, bái phục bái phục!""Được!

Ủng hộ streamer, streamer mà thật sự vào núi Kim Tước, tôi sẽ thưởng cho anh mười quả rocket!""Streamer đừng đi, núi Kim Tước nguy hiểm lắm, mạng nhỏ quan trọng hơn!""Nhanh lên đi, tôi muốn xem trong núi Kim Tước rốt cuộc có quái vật gì, mau đi mau đi!"Thấy độ hot của livestream tăng vọt, tên đầu đinh miệng sắp méo vì cười.Hắn đương nhiên sợ chết, nhưng so với chết, còn sợ hơn việc không ai hỏi han.Để được nổi tiếng, lần trước hắn đã liều mình mạo hiểm, muốn vượt qua phong tỏa của quân đội.Tuy không thành công, còn bị quân đội bắt giữ, điện thoại bị tịch thu, nhưng dù sao cũng tích lũy được không ít độ hot.Lần này hắn càng quyết tâm, nhất định phải lén lút lẻn vào núi Kim Tước để livestream, từ đó nổi tiếng chỉ sau một phát!Nghĩ đến đây, tên đầu đinh tự cổ vũ trong lòng, rồi hướng về camera nói: "Mọi người yên tâm, lần này không đến núi Kim Tước, thề không bỏ cuộc, tôi…"……"???""Chuyện gì thế?""Streamer, anh đâu rồi?""Thằng cha này, đang nói tự dưng biến mất!""ĐM, streamer không phải bị quái vật kéo đi rồi chứ?" Tô Thần vung tay một đao, đánh ngất gã đầu đinh rồi thuận tay tắt luôn buổi phát trực tiếp.

Anh quay đầu nhìn chiếc thuyền cao su đang giấu trong đám cỏ ven hồ, hài lòng gật đầu: "Anh bạn, tôi cứu anh một mạng, mượn thuyền dùng một chút chắc không quá đáng chứ?

Anh không lên tiếng, tôi coi như anh đồng ý đấy." Lên thuyền, Tô Thần lấy tấm bản đồ địa hình mang theo ra xem.

Sau vài lần đối chiếu, anh dứt khoát chèo về phía núi Ngân Tước.

Địa thế núi Ngân Tước thấp hơn núi Kim Tước một chút, nhưng không gian thoáng đãng, đứng trên đỉnh có thể quan sát toàn cảnh núi Kim Tước.

Thêm vào đó, lúc này núi Kim Tước chắc chắn đang bị phong tỏa nghiêm ngặt, Tô Thần dự định khi nào chính thức xuống mộ mới vào đó.

Nếu không, kinh động đến quân đội thì sau này muốn vào sẽ không dễ dàng nữa!

Đương nhiên, anh không phải chưa từng nghĩ đến việc công khai thân phận "Thiên Quan Chúc Phúc", hoặc trực tiếp nói với Sở giáo thụ rằng mình có thể giải quyết rắc rối về cương thi trong hang nước.

Chương 43

Như vậy sẽ dễ dàng vào núi Kim Tước hơn.

Thế nhưng... anh là đi đổ đấu!

Chuyện này mà để các chuyên gia khảo cổ biết được, chẳng biết họ có liều mạng với anh không nữa!

Vì vậy, chuyến đi này cứ khiêm tốn là chính.

Vơ vét bảo vật, giải quyết xong đại tống tử là chuồn!

Trời chiều buông xuống, mặt hồ Kim Tước mang một vẻ tiêu điều.

Chiếc thuyền cao su dập dềnh xuôi dòng đến chân núi Ngân Tước.

Trong rừng núi ánh sáng lờ mờ, nhưng đối với Tô Thần lại rõ ràng hơn cả ban ngày.

Anh đi nhanh như gió, chưa đầy nửa giờ đã lên tới đỉnh núi.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, núi Kim Tước đối diện quả thực giống hệt trong ảnh, như một con rồng đang nằm phủ phục. "Một tầng vây quanh là một tầng quan, cửa môn nếu có nghìn tầng khóa, định có vương hầu ngụ chốn này!

Địa hình núi Kim Tước kia quả thực ứng chứng với Địa Tự Thiên trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Dưới đầu rồng, thế núi bao quanh tạo thành bình chướng trùng điệp, tụ phong tụ thủy.

Trên đầu rồng là dãy núi Nghi Mông trải dài hàng trăm dặm, phía bắc tiếp giáp với mạch chính của Tần Lĩnh, tạo thành bố cục cửu long quy huyệt.

Nói như vậy, mộ huyệt của Lỗ Thương Vương đại khái phải ở..." Tô Thần lấy bản đồ ra, quan sát một lúc rồi khoanh một vòng tròn vào góc trên bên phải. "Vị trí này rộng khoảng một cây số vuông, muốn tìm chuẩn vị trí chủ mộ thất còn cần lợi dụng Thiên Tinh Phong Thủy đối chiếu với tinh tượng để xác nhận thêm lần nữa." Lúc này mặt trời chưa lặn hẳn, dư huy rạng rỡ chiếu trên mặt hồ Kim Tước giữa hai dãy núi, sóng nước lấp lánh cực kỳ diễm lệ.

Tô Thần cũng không vội, anh lấy ra những món ngon đã được đầu bếp khách sạn chuẩn bị sẵn từ không gian hư ảo.

Vừa chờ tinh tượng xuất hiện, vừa ngắm cảnh thưởng thức mỹ thực.

Sau khi ăn no uống say, anh lấy trời làm chăn, đất làm giường chợp mắt một lát.

Khi mở mắt ra lần nữa, trời đã đầy sao.

Anh thở hắt ra một hơi, nhanh nhẹn xoay người đứng dậy: "Dậy làm việc thôi!" Trong Thiên Tinh Phong Thủy cần có la bàn chỉ dẫn, thế giới này không có la bàn, cũng chẳng mua được.

Tô Thần bèn nhẩm tính trong đầu theo Thiên can Địa chi, đối chiếu tinh tượng để tính toán vị trí trên bản đồ. "Sao Thiên Khu ở hướng Bắc tám thốn bốn phân, sao Thiên Tuyền ở hướng Nam bảy thốn ba phân, sao Thiên Cơ ở hướng Tây chín thốn bảy phân.

Khu là Trời, Tuyền là Đất, Cơ là Người.

Chu Mục Vương mang vị cách Thiên tử, chủ mộ thất của ông ta phải nằm giữa sao Thiên Khu và Thiên Tuyền!" Nói đến câu cuối cùng, Tô Thần hạ bút vẽ một điểm đen trên vòng tròn đã khoanh!

Quan Sơn Tầm Long phối hợp với Thiên Tinh Phong Thủy Thuật khiến vị trí chủ mộ thất hiện ra rõ mười mươi.

Xác định được vị trí mộ, Tô Thần cuối cùng cũng yên tâm.

Dù sao đây cũng là lần đầu anh xuống mộ, tuy hệ thống đã ban thưởng Thập Lục Tự nhưng từ trước đến nay chưa từng sử dụng, kinh nghiệm còn thiếu sót.

May mà hiệu quả phối hợp rất tuyệt vời, tìm thấy chủ mộ thất ngay lập tức khiến anh thả lỏng đi nhiều.

Thế nhưng ngay lúc đó, từ núi Kim Tước cách đó mười mấy dặm bỗng vang lên tiếng súng liên hồi!

Tô Thần nhìn xa xăm, ẩn ẩn thấy một đội ngũ đang vây quét một con cương thi.

Đội ngũ đó mỗi người cầm một chiếc móng lừa đen, tay kia cầm kiếm gỗ đào, trong túi treo bên hông đựng gạo nếp liên tục ném về phía cương thi.

Phía sau còn có mấy chiến sĩ cầm súng, chỉ cần cương thi có biến động là nổ súng ngay.

Các chiến sĩ phối hợp ép cương thi vào một cái bẫy, vừa bước vào là bị lồng thép từ trên trời rơi xuống chụp gọn.

Bắt được cương thi xong, các chiến sĩ vô cùng phấn khích reo hò.

Ngay sau đó có một chiếc xe tải lái tới chở cái lồng đi mất.

Chứng kiến cảnh này, Tô Thần hơi ngẩn người.

Quân đội đang bắt cương thi!

Chẳng lẽ là để nghiên cứu bí mật tử nhi phục sinh của chúng?

Anh nhíu mày, cảm giác đây không phải chuyện tốt lành gì!

Những thế giới có cương thi dù là Đạo Mộ Bút Ký, Quỷ Thổi Đèn hay thế giới Cửu Thúc đều có cương thi tồn tại, nhưng chưa từng

thấy ai đem chúng đi nghiên cứu cả.

Lắc đầu xua tan ý nghĩ đó, Tô Thần định rời đi thì chợt thấy trên bầu trời, sao Dao Quang từ từ nhô lên, đối diện thẳng với đỉnh núi Ngân Tước dưới chân anh! "Vãi chưởng, vị trí này không đúng!" Tô Thần sửng sốt, vội vàng lấy bản đồ ra xem.

Lúc trước anh chỉ chú ý đến núi Kim Tước mà bỏ qua địa hình núi Ngân Tước, giờ quan sát kỹ mới thấy nơi này cũng có một phong thủy bảo huyệt tuyệt hảo! "Núi Ngân Tước có thế thất trọng triền sơn, lại được sao Dao Quang chiếu ứng, ít nhất cũng là cấp bậc mộ của chư hầu!

Tuy nhiên, mộ này âm thịnh dương suy, người được táng đa số là nữ giới." Tô Thần không ngờ đi khảo sát núi Ngân Tước lại có thu hoạch ngoài ý muốn này.

Thiên Tinh Phong Thủy Thuật đúng là thứ đồ chơi không thể thiếu của dân đổ đấu, học được rồi thì đi đâu cũng thấy mộ lớn!

Nghĩ vậy, anh lùi lại vài bước, lấy từ không gian hư ảo ra một chiếc xẻng sắt.

Sau vài xẻng, màu đất phía dưới bắt đầu biến đổi rõ rệt!

Đất có sắc xanh pha trắng, rõ ràng là màu sắc của gò phong thổ.

Hình chế gò phong thổ này đa phần có từ sau thời nhà Thương và trước thời nhà Đường.

Bởi từ thời Đường Thái Tông Lý Thế Dân trở đi, người ta thích lấy núi làm lăng, trực tiếp đục xuyên núi để táng vào trong nên không cần đắp gò phong thổ nữa.

Các đế vương chư hầu trước đó khi xây mộ xong thường đắp gò phong thổ bên trên để phô trương khí thế đế vương.

Ví dụ như Ly Sơn của Tần Thủy Hoàng vốn không có núi, chẳng qua là gò phong thổ quá lớn, dùng hàng chục vạn nhân công đào đất từ nơi khác đắp thành núi.

Nghĩ đến đây, Tô Thần lẩm bẩm: "Nói vậy cả núi Kim Tước và Ngân Tước đều là gò phong thổ, một cái là mộ Chu Mục Vương, cái còn lại là của ai đây?" Bất kể là ai, gần như chắc chắn chủ nhân ngôi mộ ở núi Ngân Tước có liên quan mật thiết đến Chu Mục Vương!

Hứng thú nổi lên, Tô Thần quyết định đào thẳng xuống dưới để luyện tay trước.

Nhờ huyết mạch Kỳ Lân cường hóa thể chất, tốc độ đào đất của anh cực nhanh.

Sau hơn hai giờ miệt mài đào sâu xuống vài mét, anh bỗng nghe thấy một tiếng "keng" giòn giã!

Xẻng sắt dường như đụng phải thứ gì đó rất cứng!

Mắt Tô Thần sáng lên, nhìn xuống thấy trong bóng đêm hiện ra một nửa miếng 'thác tiết' bằng thanh đồng đen kịt.

Thác tiết là một loại tín vật bằng chứng thời Tây Chu, hình dạng giống như hai mảnh tre, bên trên khắc chữ chung đỉnh ghi lại sự việc đã giao ước.

Khi gặp nhau, hai mảnh thác tiết khớp lại hoàn toàn sẽ chứng minh được thân phận.

Loại này thường dùng trong giao thương hoặc đính ước.

Tô Thần hơi ngẩn người, nhặt miếng thác tiết lên lau sạch, quả nhiên bên trên khắc chữ chung đỉnh.

Tuy nhiên... nội dung không phải là giao dịch mà là một bài Thi Kinh. "Phượng hoàng vu phi, hối hối kỳ vũ..." Bài 'Phượng Hoàng Vu

Phi' này là một đoạn trong Đại Nhã của Thi Kinh, miêu tả cảnh Chu Mục Vương cùng vợ là Thịnh Cơ đứng trên Quan Cảnh đài ở núi Ngọc Hoàng.

Hai người tựa sát vào nhau, có đôi phượng hoàng bay đến hót vang, Chu Mục Vương thấy vậy đại hỉ, quay sang nói với quần thần: "Phượng hoàng là điềm lành!

Phượng hoàng xuất hiện, thánh nhân ra đời, chính là ứng vào thân ta vậy!" Dịch nôm na là Chu Mục Vương đưa vợ đi cắm trại, thấy hai con chim phượng hoàng liền mặt dày bảo với cấp dưới rằng phượng hoàng hiện thế nghĩa là thánh nhân xuất hiện, mà thánh nhân chính là ta đây!

Thần tử thì biết làm sao, đương nhiên phải tâng bốc sếp thôi, dù sao cũng còn chờ sếp phát lương.

Thế là có người viết bài thơ này ca tụng Chu Mục Vương và lưu truyền đến nay.

Nói đi cũng phải nói lại, Chu Mục Vương này quả thực mang màu sắc huyền thoại.

Chương 44

Thứ nhất là ông ta cực kỳ trường thọ, gần 50 tuổi mới kế vị nhưng sống tới hơn 100 tuổi, trị vì 55 năm.

Ở thời Tây Chu cổ đại khi tuổi thọ trung bình không quá 30, điều này là không tưởng.

Thứ hai, ông ta còn là một 'phượt thủ' chính hiệu.

Thời cổ đại giao thông khó khăn vậy mà ông ta đi du ngoạn khắp cả nước, Mục Thiên Tử Truyện còn ghi lại chuyện ông ta tới vương quốc Tây Vương Mẫu để hẹn hò.

Tô Thần không biết chuyện thấy phượng hoàng là thật hay giả, nhưng dựa vào miếng thác tiết thanh đồng này, có thể khẳng định chủ nhân ngôi mộ núi Ngân Tước chính là Thịnh Cơ - vợ của Chu Mục Vương!

Tuy nhiên Thịnh Cơ chết sớm, Chu Mục Vương kế vị không được bao lâu thì bà qua đời vì cảm phong hàn.

Có lẽ vì mất đi người vợ kết tóc ràng buộc nên Chu Mục Vương càng phong lưu hơn, thậm chí còn tán tỉnh được cả Tây Vương Mẫu, khiến bà phải bôn ba tìm ngọc dũng và chờ đợi ông ta hàng nghìn năm.

Phải nói rằng Chu Mục Vương dù già nhưng kỹ năng tán gái tuyệt đối là bậc thầy!

Có manh mối, Tô Thần càng hăng hái hơn.

Xẻng sắt vung lên nhanh thoăn thoắt, chưa đầy một giờ sau đã đào thêm vài mét.

Ở độ sâu khoảng sáu mét, anh cuối cùng cũng chạm tới đỉnh mộ!

Kết cấu ngôi mộ Tây Chu này rất hoàn chỉnh, rõ ràng không bị hư hại do địa chất hay bị trộm viếng thăm.

Sắp xuống mộ rồi, Tô Thần có chút hồi hộp.

Không biết lát nữa xuống dưới sẽ gặp ma hay cương thi đây!

Hít sâu một hơi, anh dùng xẻng sắt lách vào kẽ gạch đỉnh mộ, tiếp tục nạy từng chút một.

Sau một hồi bận rộn, đỉnh mộ đã mở ra một lỗ hổng vừa một người chui qua.

Tô Thần sở hữu Siêu Cấp Hoàng Kim Nhãn đã dung hợp Dạ Nhãn, có thể nhìn thấu mọi thứ trong mộ thất qua lỗ hổng.

Tuy nhiên, điều làm anh hơi thất vọng là bên trong không có quái vật hay cương thi, chỉ có một cỗ quan quách bằng gỗ đã mục nát một nửa cùng một số đồ tùy táng bằng vàng và thanh đồng.

Tô Thần không cam lòng, đợi một lát cho mộ thất thông thoáng rồi mới cẩn thận leo xuống.

Dù trông không có vẻ gì là có ma quỷ, nhưng để cẩn thận, anh vẫn cầm Phát Khâu Ấn trong tay.

Quan quách của Thịnh Cơ bằng gỗ, dược liệu tuy tốt nhưng không phải loại cực phẩm nghìn năm không mục, cơ bản đã thối rữa đến mức không nhìn ra hình dạng, để lộ hài cốt và đồ tùy táng bên trong.

Tô Thần đảo mắt nhìn qua, không thấy thứ gì thực sự giá trị.

Anh bĩu môi, cảm thấy mình bận rộn nửa ngày trời coi như đào không công!

Nhưng điều này cũng chứng minh một đạo lý: anh không có cái vận may nghịch thiên như Hồ Bát Nhất hay Ngô Tà, hễ xuống mộ là gặp tai họa.

Trước khi đi, theo nguyên tắc 'không đi tay không', anh vẫn mang theo miếng thác tiết kia.

Tín vật này vốn có hai mảnh, mảnh còn lại rất có thể nằm trong mộ Chu Mục Vương.

Sau này nếu gặp, đem theo cho lão thì cũng coi như để lão đoàn tụ với vợ.

Chỉ hy vọng lúc đó lão biết điều một chút, đừng quá khích mà vừa lên đã đòi liều mạng với mình.

Tô Thần trở lại mặt đất, lúc này đã gần 11 giờ đêm.

Núi Kim Tước đối diện đã yên tĩnh lại, quân đội bắt đầu rút dần các tuyến phong tỏa.

Trong rừng núi u tĩnh, thỉnh thoảng có cương thi lảng vảng.

Tô Thần ước tính sơ bộ, vãi chưởng, chắc phải hơn nghìn con!

Hơn nữa nhìn trang phục thì đủ loại từ hiện đại đến đời Thanh, đời Minh, ăn mặc đủ kiểu như đang tổ chức triển lãm cổ phong vậy.

Chứng kiến cảnh này, Tô Thần nhíu mày: "Nói vậy, hai con đại tống tử nghìn năm trong hang tích thi đã thoát khốn từ lâu và đang tích lũy sức mạnh.

Nhưng tại sao mãi đến gần đây chúng mới rời khỏi hang?" Trong nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký, cách cung Lỗ Vương mười mấy dặm có một hang tích thi, bên trong có hai con đại tống tử từ thời Tây Chu.

Theo mô tả của Ngô Tà và Tiểu Ca, hai con này ít nhất cũng cấp bậc Phi Cương.

Đáng sợ hơn là chúng còn có thể hồn phách ly thể, nhập vào người sống.

Nếu không có một loại hạn chế đặc biệt khiến chúng không thể

rời hang, e rằng cả trái đất này đã bị chúng quậy nát rồi. "Xem ra phải nhanh chóng lấy được Quỷ Tỳ mới hành!" Nghĩ đoạn, Tô Thần phân biệt phương hướng rồi rảo bước xuống núi.

Gã đầu đinh vẫn đang nằm bên hồ Kim Tước, tuy cách núi Kim Tước một đoạn và có tuyến phong tỏa của quân đội, nhưng khó bảo đảm không có con cương thi nào lọt lưới lảng vảng tới đây.

Ý định của anh là cứu gã một mạng, đừng để phản tác dụng hại chết gã thì tội lỗi lớn lắm.

Đến bờ hồ, gã đầu đinh vẫn chưa tỉnh, trông có vẻ ngủ khá ngon, miệng còn lảm nhảm mơ mộng: "Nổi rồi, mình sắp nổi tiếng rồi!" Tô Thần nghe thấy bật cười, một tay xách gã lên, đi thẳng về hướng trung tâm thành phố Nghi Châu.

Gần đến ranh giới cảnh sát phong tỏa, Tô Thần nghĩ ngợi một lát rồi rút cây bút màu ra, bên cạnh bốn chữ 'Hoa Quốc cố lên' trên lưng gã, anh viết thêm một dòng chữ nữa, sau đó vứt gã bên lề đường.

Không lâu sau, có cảnh sát tuần tra đi tới phát hiện ra gã: "Này, đội trưởng Lưu, anh mau lại đây, chỗ này có người nằm này!

Ơ, sau lưng anh ta còn viết chữ...

Tôi đã xâm nhập khu phong tỏa quân sự, tôi muốn đi tù, trong tù toàn là nhân tài thôi!" "Khá lắm, thằng này đang khiêu khích cảnh sát chúng ta đây mà, còng lại, còng ngay cho tôi!" "Rõ, đội trưởng Lưu!" Trong màn đêm, Tô Thần thấy cảnh đó thì mãn ý gật đầu.

Sinh mạng quý giá biết bao, tống vào tù còn tốt hơn là đi nộp mạng!

Đầu đinh à, không cần cảm ơn anh, anh tên là Người Tốt...

Cùng lúc đó, tại Bắc Kinh, Viện Nghiên cứu Khảo cổ.

Mã Tiểu Đằng, tổng giám đốc game Tiểu Đằng, tay ôm laptop, ngồi ngay ngắn như học sinh tiểu học chờ Chu lão tiếp kiến.

Lúc này, tim Mã Tiểu Đằng đập thình thịch, nghĩ mãi không thông mình chỉ là kẻ làm game, sao lại đụng chạm tới một 'ông lớn' như Viện Nghiên cứu Khảo cổ được nhỉ?

Ôi, công ty nhỏ đúng là không có nhân quyền mà...

Xung quanh là các chiến sĩ súng đạn sẵn sàng khiến Mã Tiểu Đằng càng thêm kinh hãi, chỉ dám ngồi nép một góc ghế, mắt dán chặt vào laptop không dám nhìn lung tung.

Chẳng mấy chốc, trợ lý của Chu lão tới thông báo Mã Tiểu Đằng mang laptop vào phòng họp.

Anh thấp thỏm đi theo.

Chu lão thấy anh có vẻ căng thẳng liền cười bảo: "Cậu là ông chủ của game Tiểu Đằng phải không, không cần căng thẳng, Viện Nghiên cứu Khảo cổ chúng tôi có ăn thịt người đâu." Mã Tiểu Đằng giật nảy mình, vội vàng bày tỏ thái độ: "Chu lão, ngài yên tâm, sau này game Tiểu Đằng nhất định sẽ quảng bá năng lượng tích cực, truyền bá kiến thức khảo cổ và ngăn chặn trẻ vị thành niên nghiện game!

Công ty chúng tôi đang phát triển hệ thống chống nghiện, đảm bảo có thể..." Chu lão còn chưa kịp nói gì đã thấy Mã Tiểu Đằng thao thao bất tuyệt, ông ngẩn người một lúc mới hiểu ra, dở khóc dở cười.

Hóa ra vị Mã tổng này tưởng Viện đang làm khó mình!

Chu lão vội ngắt lời, rồi bảo trợ lý giải thích ngắn gọn đầu đuôi sự việc.

Nghe thấy Viện khảo cổ chỉ cần một ít dữ liệu để tìm một người chơi, Mã Tiểu Đằng mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi đã thả lỏng, bản chất thương nhân lại trỗi dậy, anh định nhân cơ hội này bám lấy 'đùi vàng'.

Anh nịnh nọt: "Chu lão, mọi người đang tìm ai vậy, hay để game Tiểu Đằng giúp phát một thông báo?

Những cái khác không dám nói chứ người dùng của game Tiểu Đằng thì cực nhiều, bao phủ từ 8 đến 80 tuổi luôn!" Nghe vậy, sắc mặt Chu lão lạnh đi.

Trợ lý thấy thế hừ lạnh bảo: "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi!

Được rồi, cậu về khách sạn trước đi, nhớ là hai ngày này đừng rời khỏi Bắc Kinh, có việc khác tôi sẽ thông báo!" "Rõ rõ, tôi ở khách sạn thôi, không đi đâu hết!" Mã Tiểu Đằng giật bắn người, lập tức biết điều không hỏi thêm gì nữa.

Sau khi anh ta rời đi, Chu lão mới nhíu mày: "A Long, nhớ kỹ đây, mọi manh mối liên quan đến thân phận thật của Thiên Quan tiên sinh đều phải liệt vào cấp tuyệt mật!

Nếu may mắn tìm được, cũng phải liệt vào bảo mật cấp SSS.

Thiên Quan tiên sinh không muốn để ai tìm thấy, chúng ta cố tìm đã là làm phiền người ta rồi, tuyệt đối không được để thân phận của ông ấy bị rêu rao cho cả thế giới biết." "Vâng thưa Viện trưởng, tôi sẽ dặn dò cấp dưới." Nói xong, trợ lý cầm laptop của Mã Tiểu Đằng sang phòng họp lớn của Viện.

Tại đây, hàng trăm chuyên gia đã chiến đấu suốt hai ngày đêm, thấy trợ lý mang theo tia hy vọng tới, tất cả đều reo hò nhảy múa. "Tuyệt quá!

Cuối cùng cũng có thể tìm được Thiên Quan tiên sinh rồi!" "Ôi, xem ra tối nay có thể ngủ ngon một giấc rồi." "Lão Sở, anh thân với Thiên Quan tiên sinh nhất, theo anh thấy thì Thiên Quan tiên sinh là

người thế nào?" Ngay khi mọi người đang phấn khích thì trợ lý Viện trưởng lạnh lùng tuyên bố: "Manh mối về thân phận thật của Thiên Quan tiên sinh đã được liệt vào cấp tuyệt mật của Viện, dưới cấp Phó viện trưởng đều không được phép truy cập!" Dứt lời, trợ lý trịnh trọng giao chiếc laptop cho Sở Mục Vân.

Viện trưởng Viện Nghiên cứu Khảo cổ chỉ có một người là Chu Toàn Bình đức cao vọng trọng, còn Phó viện trưởng như Sở Mục Vân thì có tới sáu bảy người.

Nghe quyết định này, các chuyên gia có mặt đều than ngắn thở dài.

Chương 45

Họ đã chiến đấu hai ngày đêm chẳng phải vì muốn truy tìm thân phận thật của 'Thiên Quan Chúc Phúc' sao!

Ngay lúc sắp đạt được mục tiêu thì lại không cho xem!

Có mấy chuyên gia tức giận đòi đi lý luận với Viện trưởng.

Nhưng lúc này, Sở Mục Vân bước lên bục, nói qua micro: "Mọi người đừng kích động, nghe tôi nói một câu đã!

Tôi chắc là người tiếp xúc với Thiên Quan tiên sinh nhiều nhất, quyết định này của Viện trưởng tôi hoàn toàn tán thành.

Chúng ta tìm Thiên Quan tiên sinh chẳng phải là để cầu người ta giúp đỡ sao?

Đã cầu người thì phải ra dáng đi cầu người, nếu Thiên Quan tiên sinh không muốn lộ diện, chúng ta hãy liệt thân phận ông ấy vào cấp cơ mật, cố gắng đảm bảo ông ấy không bị ai quấy rầy!" Nghe lời của Sở Mục Vân, các chuyên gia giáo thụ dần im lặng.

Ngay cả vị giáo thụ già vừa đòi đi phản đối cũng không thể bác bỏ.

Đúng vậy, họ cần người ta giúp, không thể vừa cầu cứu vừa làm trái ý nguyện của người ta, rêu rao thân phận người ta cho bàn dân thiên hạ biết được!

Nghĩ vậy, Chu Hoài Văn là người đầu tiên lên tiếng hưởng ứng: "Lão Sở, chúng tôi ủng hộ anh, cũng ủng hộ quyết định của Viện trưởng." "Đúng, tôi ủng hộ ý kiến của Sở giáo thụ.

Tuy lòng rất khao khát được thỉnh giáo Thiên Quan đại thần, nhưng nếu ông ấy không muốn bị làm phiền, tôi thà chôn giấu nguyện

vọng này trong lòng!" "Lão Sở, chúng tôi cũng ủng hộ anh, cơ mật thì cơ mật vậy.

Biết đâu ngày nào đó Thiên Quan tiên sinh muốn công khai, lúc đó thỉnh giáo cũng chưa muộn." Các chuyên gia giáo thụ lần lượt bày tỏ thái độ khiến Sở Mục Vân thở phào.

Đây chính là đoàn chuyên gia giáo thụ của Hoa Quốc!

Dù đôi khi họ rất cố chấp, nhưng chỉ cần có lợi cho khảo cổ, có lợi cho quốc gia, họ luôn có thể ủng hộ vô điều kiện và xông pha lên tuyến đầu.

Một lúc sau, Sở Mục Vân mang laptop vào một căn phòng có cấp độ bảo mật cao nhất.

Ông nhìn hai chuyên gia dữ liệu của quân đội được điều tới, dõng dạc nói: "Làm phiền hai vị rồi, Thiên Quan đại thần là cao thủ chơi game bậc nhất, ít nhất là bậc Thách đấu trên 50 sao, hơn nữa cực giỏi dùng tướng Genji, hai vị có thể bắt đầu sàng lọc dữ liệu từ phương diện này!" Hai vị chuyên gia trịnh trọng gật đầu, như đang thực hiện một nghi lễ thiêng liêng, tiếp nhận laptop từ tay Sở Mục Vân...

Nghi Châu, tại một khách sạn.

Tô Thần chuẩn bị tối nay sẽ hành động xuống mộ, mọi thứ cần thiết đã được anh chuẩn bị sẵn từ Bắc Kinh.

Ban ngày anh lười ra ngoài, cứ nằm lỳ trong phòng chơi game.

Nhưng hôm nay vận khí không tốt, bị thua liên tiếp mấy trận, chuỗi thăng hạng vàng đều thất bại. "Mẹ kiếp, đồng đội kiểu gì mà gà thế không biết?

Làm bay sạch chuỗi thăng hạng vàng của lão tử rồi." Tô Thần tức tối chạy sang khu đấu với máy, hành hạ máy liên tục ba trận mới nguôi giận.

Chơi xong thì trời cũng bắt đầu tối.

Anh cất điện thoại, thay chiếc áo hoodie có mũ rồi xuống lầu.

Nhờ lần trước gã đầu đinh dẫn đường, Tô Thần nhớ rõ lộ trình, dễ dàng lách qua tuyến phong tỏa của cảnh sát để đến bờ hồ Kim Tước.

Lên thuyền cao su, dưới ánh trăng, anh tiến sâu vào núi Kim Tước.

Tối nay cương thi không quậy phá dữ dội, hầu như không ra ngoài.

Điều này tạo điều kiện thuận lợi cho Tô Thần đến thẳng vị trí mộ Lỗ Thương Vương mà anh đã khoanh vùng trên bản đồ.

Trong một thung lũng nhỏ hẹp và sâu thẳm, Tô Thần băng qua núi rừng rồi dừng chân ở chính giữa. "Đây chắc hẳn là thung lũng giấu mộ cung Lỗ Vương trong nguyên tác rồi, nhớ là họ đã đào mấy cái hố ở đây, có cái thông tới Cửu Đầu Xà Bách, có cái tới Huyết Thi, cái lại tới Thanh Nhãn Hồ Thi.

Không biết cái hố mình chọn lần này sẽ dẫn tới đâu..." Nghĩ vậy, Tô Thần lấy xẻng ra dứt khoát đào.

Trong lúc đào anh còn nghĩ, mình đường đường là cao nhân nắm giữ huyết mạch Kỳ Lân và Phát Khâu Ấn mà còn phải tự tay đào hố, đúng là mất giá quá.

Đợi khi nào thu phục được hai con tống tử kia, việc đào hố đổ đấu cứ giao cho chúng.

Chỉ là...

để hai con đại tống tử nghìn năm đi đào hố nghe chừng hơi kỳ cục...

Đang mải suy nghĩ vẩn vơ, Tô Thần đã đào được một cái hố sâu

khoảng tám mét, đúng lúc đó nghe thấy tiếng "keng".

Xẻng sắt đã chạm vào gạch đỉnh mộ!

Tô Thần giật nảy mình, vội nhấc xẻng lên.

Phải biết rằng theo mô tả trong nguyên tác, giữa các lớp gạch đỉnh mộ có chứa axit sulfuric đậm đặc để đối phó với kẻ trộm mộ.

Trong Đạo Mộ Bút Ký, Tiểu Ca phải dùng bí kỹ Phát Khâu "song chỉ tham động" để kẹp gạch đỉnh mộ ra mới xuống được.

Thế nhưng...

Tô Thần không có tuyệt kỹ đó!

Tuyệt kỹ không đủ, công nghệ bù vào!

Anh lấy từ không gian hư ảo ra một máy phát điện mini, một máy bơm và một cái khoan điện.

Đầu tiên anh khoan một lỗ nhỏ bằng ngón tay trên đỉnh mộ, sau đó mở máy bơm công suất tối đa.

Chất lỏng như axit được dẫn qua ống đồng thải ra bên ngoài.

Máy bơm kêu "oanh oanh" khoảng mười phút, dịch lỏng trong lớp gạch đỉnh mộ đã được hút sạch.

Lúc này Tô Thần mới đập vỡ gạch đỉnh mộ rồi nhảy xuống.

Tuy nhiên!

Vừa bước vào mộ thất, anh đã cảm thấy có gì đó không ổn!

Gian mộ này âm khí sâm sâm, chính giữa đặt một cái đỉnh vuông bốn chân, trên đỉnh khắc nhật nguyệt tinh thần.

Phía nam mộ thất có một cỗ thạch quan!

Tô Thần quan sát cách bài trí trong mộ, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Theo tình tiết trong Đạo Mộ Bút Ký, bên trong cỗ thạch quan kia chính là Huyết Thi!

Khi đó bọn Tiểu Ca xuống mộ, điểm dừng chân đầu tiên chính là mộ thất thạch quan này.

Hơn nữa vừa chạm vào châu báu trong mộ, Huyết Thi trong quan tài liền bạo động.

May mà Tiểu Ca biết ngữ điệu của xác chết (thi ngữ), giao tiếp một hồi mới trấn an được nó.

Trấn an xong, Tiểu Ca còn lạy nó một cái.

Nếu Tô Thần đoán không lầm, cái xác Huyết Thi này chính là Chu Mục Vương bị Lỗ Thương Vương thiết kế hãm hại.

Nhà họ Trương có huyết mạch Kỳ Lân, có thể sống từ 200-400 tuổi, rất có thể là hậu duệ của Tây Vương Mẫu.

Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu có giao tình, tính ra cũng là tổ tiên của Tiểu Ca, hèn gì Tiểu Ca lại lạy nó.

Đương nhiên sau đó Bàn Tử táy máy lại làm kinh động Huyết Thi, Tiểu Ca bất đắc dĩ phải đại chiến một trận rồi chém đầu nó, bản thân anh cũng bị thương.

Qua đó có thể thấy Huyết Thi rất mạnh.

Nếu Tô Thần không có Phát Khâu Ấn, thực sự không có tự tin để diệt quái mà không bị thương.

Nghĩ đến đây...

Tô Thần mỉm cười, lấy miếng thác tiết ra đi tới trước thạch quan. "Lão Mục này, tôi vừa qua mộ vợ ông một chuyến, coi như sang chào hỏi hàng xóm giúp ông.

Tôi nói ông này cũng keo kiệt thật, bản thân thì nằm ngọc dũng, ở

quan thanh đồng mà chẳng biết tìm cho vợ cái quan tài nào ra hồn, xương cốt người ta mục nát hết cả rồi kìa.

Giờ gặp báo ứng, bản thân cũng chỉ được nằm thạch quan thôi hả!

Tôi thấy ông chắc có bồ nhí nên quên luôn vợ già rồi!" Ngay khoảnh khắc Tô Thần đặt miếng thác tiết lên thạch quan! "Oanh oanh..." Cỗ thạch quan rung chuyển dữ dội!

Bên trong phát ra âm thanh quái dị như tiếng ếch kêu!

Dường như có một thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp sắp thoát ra ngoài!

Chương 46

"Xem kìa, mới nói vài câu mà đã cáu rồi!

Cái tính này của ông phải sửa đi, nếu không sao lại để tên Lỗ Thương Vương kia dắt mũi được chứ.

Tục ngữ có câu: Gặp người chỉ nói ba phần, chớ nên dốc hết cả lòng.

Lão Mục à, khoản này ông phải học tôi nhiều." Lời còn chưa dứt, thạch quan rung lắc càng mạnh, nắp quan tài không ngừng run rẩy như thể giây tiếp theo sẽ bật tung.

Tô Thần thở dài, lấy Phát Khâu Ấn ra đặt lên thạch quan!

Sự rung chuyển lập tức dịu đi, tiếng ếch kêu bên trong im bặt.

Thế nhưng...

Chờ rung động ngừng lại, Tô Thần lại nhấc Phát Khâu Ấn ra. "Lão Mục à, tôi chỉ muốn tâm sự với ông chút thôi.

Đường đường là một Thiên tử mà lại để thuộc hạ của chư hầu lừa gạt, đúng là hiếm có.

Chuyện này mà viết thành truyện chắc thiên hạ cười cho mấy nghìn năm." Lần này thạch quan rung chuyển còn gấp gáp và mãnh liệt hơn! "Hừ, ông còn hăng hái gớm!" Tô Thần lại đặt Phát Khâu Ấn xuống, sự rung chuyển lại từ từ dừng lại.

Huyết Thi này giữ lại rốt cuộc cũng là mầm họa, Tô Thần cũng không định tha cho nó.

Nhưng dù sao người ta cũng là Chu Mục Vương, một Thiên tử huyền thoại, sự tôn trọng tối thiểu vẫn nên có!

Vì vậy, một tay Tô Thần cầm Phát Khâu Ấn, tay kia mở nắp quan tài.

Trong quan tài, một thi thể máu me đầm đìa nằm im lìm.

Vì có Phát Khâu Ấn trấn áp nên nó không thể động đậy, nhưng đôi mắt đen kịt vẫn nhìn chằm chằm Tô Thần trân trối.

Dù không hiểu thi ngữ nhưng Tô Thần cũng đoán được nó muốn nói gì. "Tiếc thật, nếu ông không phải là Huyết Thi, không hung tàn như vậy, tôi còn muốn thỉnh giáo ông vài chiêu tán gái đấy.

Nói thật, một 'otaku' nghìn năm như Tây Vương Mẫu mà cũng bị ông tán cho xuân tâm xao xuyến, tôi phục ông thật sự!" Trong lúc nói chuyện, một thanh hắc đao tỏa hàn quang xuất hiện trên tay Tô Thần.

Đao quang lóe lên, đầu Chu Mục Vương lăn sang một bên.

Thiên tử huyền thoại, bậc thầy tán gái chính thức 'offline'.

Giải quyết xong Huyết Thi, giờ là lúc đi tìm tế đàn.

Tuy nhiên ngay khi Tô Thần định quay người, dư quang liếc thấy trong quan tài quả nhiên có một mảnh thác tiết khác.

Anh thuận tay nhặt lên, ghép hai mảnh lại với nhau.

Nghe tiếng "răng rắc", hai mảnh thác tiết khớp lại rồi rơi ra một tấm bài bằng thanh đồng.

Trên đó khắc một sơ đồ tuyến đường, dường như chỉ tới một địa điểm bí mật nào đó.

Tô Thần ngẩn người nghiên cứu một hồi không ra manh mối, bèn ném tấm bài thanh đồng vào không gian hư ảo.

Rời khỏi mộ thất thạch quan, mộ đạo bên ngoài vắng lặng.

Tô Thần theo trí nhớ đi qua mê cung đá, tới một nhĩ thất khá rộng

rãi.

Tìm kiếm khoảng mười phút, anh thấy lỗ hổng dẫn tới Cửu Đầu Xà Bách và không ngần ngại chui vào.

Đây là một hang đá tự nhiên, rộng bằng một sân bóng đá.

Trên vách đá chằng chịt các lỗ hổng, ước chừng hàng vạn cái.

Ở chính giữa hang là cây Cửu Đầu Xà Bách khổng lồ, dây leo của nó bao phủ gần như toàn bộ hang đá.

Trên những dây leo đó treo lủng lẳng các thi thể, đếm sơ qua không dưới vạn cái.

Tô Thần cách đáy hang mười lăm mét, anh nhún người đạp lên các lỗ hổng trên vách đá như nhảy lò cò, chỉ mất mười mấy giây đã xuống tới đáy.

Tại đây, anh nhìn thấy một tế đàn, chính giữa đặt một giường ngọc, bên trên nằm một xác nữ trông vẫn như còn sống.

Trước đây khi đọc truyện Tô Thần từng thắc mắc xác nữ này là ai?

Có người nói là người yêu của Lỗ Thương Vương, có người lại nói là vợ của Chu Mục Vương.

Nhưng Tô Thần nghĩ có lẽ còn khả năng thứ ba!

Ví dụ nàng là người yêu của Lỗ Thương Vương nhưng Thiết Diện Sinh cũng yêu nàng sâu sắc.

Phản bội Lỗ Thương Vương cũng là vì nàng!

Thiết Diện Sinh hại Lỗ Thương Vương xong nhưng không làm hại xác nữ này, có lẽ định đợi khi mình lột da chín lần thành công sẽ đưa nàng vào ngọc dũng để cả hai cùng trường sinh?

Vãi chưởng, nghĩ thế này thì đây đúng là một đoạn tình tay ba cẩu huyết...

Tô Thần lắc đầu xua tan những ý nghĩ tạp nham.

Khi anh vừa định tiến lên, các dây leo xung quanh bỗng như sống dậy, lao về phía anh. "Hắc hắc, đợi các ngươi lâu rồi!" Tô Thần nhe răng cười, trong tay lóe lên một chiếc kéo khổng lồ dài một mét. "Rắc!

Rắc!" Dây leo tuy nhiều nhưng không chịu nổi sự lợi hại của chiếc kéo lớn.

Chỉ vài nhát đã bị cắt tan tác, thi nhau tháo lui.

Thấy vậy Tô Thần mới hài lòng thu kéo, bước lên giường ngọc trên tế đàn.

Tới gần, anh thấy cạnh xác nữ này quả nhiên còn có một con Thanh Nhãn Hồ Thi!

Ngô Tà và Bàn Tử từng khốn đốn vì con này, trúng ảo giác suýt mất mạng.

Nhưng Tô Thần có Phát Khâu Ấn trong tay, hoàn toàn miễn nhiễm với ảo giác của nó.

Anh đi thẳng tới giường ngọc, nhặt chiếc hộp tử kim bên cạnh lên.

Theo lý mà nói, thế giới này không có Uông Tàng Hải, cũng không có chuyện tráo đổi, trong hộp này chắc chắn là Quỷ Tỳ và một bảo vật khác.

Chỉ là không biết món bảo vật thần bí kia rốt cuộc là gì!

Trong nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký không nói rõ, Tô Thần cũng không biết, chỉ thầm đoán có lẽ nó liên quan tới Quỷ Tỳ!

Nghĩ vậy, anh đưa ngón tay ấn vào cổ họng xác nữ.

Miệng cái xác há ra, lộ ra chiếc chìa khóa khảm ngọc bên trong.

Ngay khi anh vừa cầm lấy chìa khóa, bỗng nghe tiếng "đing".

Thông báo của hệ thống đã tới!

Đinh!

Phát hiện năng lượng cao cấp, có thể dung hợp để nâng cấp Hắc Kim Cổ Đao, Túc chủ có cần nâng cấp không?" Tiếng nhắc nhở đột ngột của hệ thống khiến Tô Thần sững sờ.

Chiếc chìa khóa này dùng để mở Tử Kim Bảo Hạp, bên trong bảo hạp có Quỷ Tỳ và một bảo bối thần bí khác.

Tô Thần vốn cho rằng Quỷ Tỳ có năng lực nghịch thiên nên hẳn là có năng lượng cao cấp, nhưng không ngờ ngay cả chiếc chìa khóa này cũng có năng lượng cao cấp!

Tô Thần tỉ mỉ quan sát chiếc chìa khóa một lúc, phát hiện chất liệu của nó dường như hơi tương tự với Lục Giác Đồng Linh.

Dựa theo thế giới quan của Đạo Mộ Bút Ký, Thanh Đồng Cự Môn, Vẫn Đồng giam giữ Thanh Ô Tử, cùng với Vẫn Ngọc trong Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, thực chất đều cùng một nguồn gốc.

Tất cả đều được chế tạo từ một phần của khối Thiên Ngoại Vẫn Thạch.

Khối Thiên Ngoại Vẫn Thạch đó ẩn chứa năng lượng giúp con người trường sinh, cùng với bí mật "Chung Cực" mà Tiểu Ca đã nhắc đến!

Nói như vậy, chiếc chìa khóa đồng này có thể khiến thi thể bất hủ, chất liệu hẳn là tương tự với Thanh Đồng Môn và Vẫn Ngọc của Tây Vương Mẫu.

Điểm khác biệt duy nhất có lẽ là nó quá nhỏ, năng lượng không đủ

để con người trường sinh, chỉ có thể giữ thi thể bất hủ.

Nghĩ thông suốt điểm này, sự nghi hoặc của Tô Thần lập tức được giải tỏa.

Chương 47

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy nữ thi mất đi sự gia trì năng lượng của chiếc chìa khóa đồng, lập tức bị mục ruỗng thành hài cốt khô. "Vẫn nên xem trong bảo hạp trừ Quỷ Tỳ ra, rốt cuộc còn có bảo bối gì nữa!" Tô Thần không lập tức nâng cấp, mà trước tiên cắm chìa khóa đồng vào ổ khóa của Tử Kim Bảo Hạp, "ba tách" một tiếng, mở bảo hạp ra.

Trong bảo hạp có một khối ngọc tỷ lớn bằng nắm tay em bé, màu đen pha xanh lục.

Trên ngọc tỷ khắc mấy con ác quỷ, cùng với cá và rồng.

Tên đầy đủ của Quỷ Tỳ là Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, gọi tắt là Quỷ Tỳ.

Trong thế giới của Đạo Mộ Bút Ký, Quỷ Tỳ có thể hiệu lệnh Âm binh, đồng thời cũng là chìa khóa của Thanh Đồng Đại Môn.

Ngay khoảnh khắc Tô Thần vừa chạm vào Quỷ Tỳ, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên. "Đinh, phát hiện năng lượng cao cấp, chúc mừng Túc chủ đã nhận được đạo cụ then chốt, mời Túc chủ tiếp tục cố gắng, tiếp tục cố lên!" Ơ ~ Tô Thần còn tưởng hệ thống lại muốn hắn dung hợp Quỷ Tỳ để nâng cấp huyết mạch hoặc vũ khí.

Ai ngờ lại là nhắc nhở hắn đã nhận được đạo cụ then chốt.

Quỷ Tỳ là đạo cụ then chốt?

Không phải là muốn tôi đi gác cổng đó chứ, đừng đùa, thế giới phồn hoa này tôi còn chưa chơi đủ đâu!

Một thoáng, Tô Thần đã muốn vứt bỏ cái Quỷ Tỳ rách nát này.

Nhưng do dự một lát, hắn vẫn thu Quỷ Tỳ lại.

Nếu thế giới này thực sự có Thanh Đồng Môn, hơn nữa Chung Cực lại xuất hiện, hắn trốn ở đâu cũng vô dụng!

Nghĩ đến đây, Tô Thần quyết định tạm thời không nghĩ đến chuyện sau này, dồn ánh mắt vào bảo bối thứ hai trong hộp! "Đây là…" Trong Tử Kim Bảo Hạp, còn có một cặp móng vuốt quỷ.

Hình dáng hơi giống Tham Trảo, điểm khác biệt là lòng bàn tay có thể luồn vào, dùng làm vũ khí.

Hơn nữa, cặp móng vuốt quỷ này vừa khít với chỗ khuyết của Quỷ Tỳ, Tô Thần thử luồn móng vuốt quỷ vào, trên Quỷ Tỳ liền lóe lên một đạo quang mang khó mà nhận ra.

Ngay sau đó, não hải Tô Thần chấn động, đột nhiên cảm giác mình dường như nhìn thấy một bức họa cảnh tượng khác.

Trong cảnh tượng đó, hắn đang nằm trong một cỗ quan tài thủy tinh, quan tài khảm vào vách động.

Trong dòng ám hà phía dưới, đứng đầy đặc những con Cương thi không đếm xuể. "Chết tiệt!

Nhiều Cương thi vậy!" Tô Thần giật mình, vội vàng rút móng vuốt quỷ xuống.

Vừa rút móng vuốt quỷ xuống, cảnh tượng trong đầu hắn cũng liền biến mất! "Xem ra ta đoán không sai, Quỷ Tỳ quả thực có thể khống chế hai cỗ Thiên Niên Đại Tống tử đó." "Ai ngờ Chu Mục Vương cái tên ngốc này, không những đưa Quỷ Tỳ cho Lỗ Thương Vương, mà còn truyền cho hắn cách sử dụng." "Còn về tự truyện Lỗ Thương Vương viết trong nguyên tác, nói Quỷ Tỳ là hắn tìm thấy trong bụng rắn, rõ ràng là nói dối!" "Dù sao, người bình thường ai lại viết tự truyện chứ…" Thu lại hai món bảo bối, Tô Thần lòng mãn nguyện, vừa định đặt Tử Kim Bảo Hạp xuống, chợt phát hiện bên

trong bảo hạp còn có một ngăn ẩn!

Hắn sững sờ, vội vàng cạy ngăn ẩn ra.

Chỉ thấy dưới ngăn ẩn trong hộp, lại là một miếng thẻ đồng nhỏ, giống hệt miếng vừa rồi hắn tình cờ tìm thấy.

Tô Thần vội vàng lấy ra miếng thẻ đồng nhỏ vừa mới có được.

Sau khi ghép hai miếng lại với nhau, các đường nét trên đó càng hoàn chỉnh hơn.

Có thể thấy đây là một tấm bản đồ, chỉ có điều vẫn còn thiếu hai mảnh quan trọng nhất, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy phía dưới có hai chữ "Chung Đỉnh Văn". "Tây Vương Mẫu…" "Chẳng lẽ là Tây Vương Mẫu Mẫu Cung?" Tô Thần xoa cằm, nhớ lại trong nguyên tác, Tây Vương Mẫu Mẫu đã dạy Chu Mục Vương thuật trường sinh, đưa cho hắn Ngọc Dũng và phương pháp khống chế Tống tử.

Mặc dù nguyên văn không nói, nhưng Quỷ Tỳ của Lỗ Thương Vương rất có thể cũng là Tây Vương Mẫu Mẫu giao cho Chu Mục Vương, sau đó luân chuyển đến tay Lỗ Thương Vương.

Còn về miếng thẻ đồng nhỏ này, rõ ràng là bản đồ lộ tuyến mà Tây Vương Mẫu Mẫu đưa cho tình lang của mình, sợ rằng sau khi hắn phục sinh sẽ không tìm thấy mình.

Nếu Quỷ Tỳ và Ngọc Dũng những thứ quý giá như vậy đều đã đưa, thì một tấm bản đồ lộ tuyến cũng có vẻ hợp lý.

Điều duy nhất khiến Tô Thần khó hiểu là miếng thẻ đồng này chắc chắn còn thiếu phần quan trọng nhất.

Hai mảnh trong tay hắn, một mảnh là tình cờ phát hiện trong khe đá, mảnh kia là tìm thấy trong Tử Kim Bảo Hạp.

Vậy thì hai mảnh cuối cùng, cũng là phần quan trọng nhất, đang ở

đâu?

Nghĩ đến đây, Tô Thần trực tiếp ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua những lớp dây leo dày đặc, nhìn về phía gốc Cửu Đầu Xà Bách sâu thẳm, nơi có cỗ quan tài đồng ẩn hiện. "Chẳng lẽ bản đồ lộ tuyến nằm trong quan tài đồng?" Tô Thần càng nghĩ càng thấy có khả năng, vội vàng cạo một ít bột đá từ đài đá xung quanh, rắc lên người.

Đây là bột Thiên Tâm Nham, khắc tinh của Cửu Đầu Xà Bách.

Rắc một ít bột Thiên Tâm Nham lên người, những dây leo của Cửu Đầu Xà Bách sẽ không tấn công nữa.

Phát Khâu Ấn tuy khắc chế tà túy, nhưng Cửu Đầu Xà Bách thuộc về sinh vật, Phát Khâu Ấn không có tác dụng.

Có bột Thiên Tâm Nham, dây leo của Cửu Đầu Xà Bách quả nhiên không còn tấn công Tô Thần nữa.

Hắn một đường thuận lợi, cuối cùng cũng đến trước cỗ quan tài đồng ẩn trong hốc cây Xà Bách.

Cỗ quan tài đồng này cực kỳ lớn, dài đến hai mét rưỡi!

Trên quan tài quấn quanh từng vòng xích sắt, xích sắt nối liền với Cửu Đầu Xà Bách, khiến cỗ quan tài đồng lơ lửng giữa không trung.

Nhìn thấy cỗ quan tài đồng khổng lồ này, Tô Thần trong đầu không tự chủ được mà nhớ đến một câu ngạn ngữ trong thế giới Quỷ Thổi Đèn. "Quan đồng, quách ấm tử, bát tự không cứng đừng lại gần…" Nếu xuống mộ mà thấy quách đồng, quan gỗ ấm tử, chủ mộ nhất định sẽ thi biến, hơn nữa là đại hung!

Không có thiên mệnh nhân vật chính, tốt nhất vẫn là ngoan ngoãn dập hai cái đầu, sau đó bỏ lại tất cả minh khí, rút lui khỏi mộ thất.

Đương nhiên, Tô Thần trong tay có Phát Khâu Ấn, không sợ Khởi

Thi.

Đừng nói Thiết Diện Sinh bên trong còn chưa biến thành Huyết Thi, cho dù hắn có biến thành Huyết Thi, cũng không phải đối thủ của Phát Khâu Ấn.

Nghĩ đến đây, Tô Thần không còn nghi ngờ gì nữa.

Hắn tiến lên dùng Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp chém đứt khóa liên.

Theo sợi khóa liên cuối cùng bị chém đứt, cỗ quan tài đồng khổng lồ "oanh" một tiếng rơi xuống đất, làm tung lên một trận bụi đất!

Tô Thần sớm đã có phòng bị, lấy ra một chiếc khăn tay che mũi miệng.

Đợi đến khi bụi tan đi, hắn mới bước lên.

Sau đó, tay khẽ dùng lực, nắp quan tài đồng nặng hơn hai trăm cân đã bị hắn nhẹ nhàng nhấc lên.

Nhưng mà!!!

Sau khi mở quan tài đồng ra, nhìn rõ tình hình bên trong, Tô Thần chợt giật mình.

Hắn thấy, trong quan tài đồng trống rỗng, không có Ngọc Dũng, cũng không có Thiết Diện Sinh.

Chỉ có vài lớp da khô héo ghê tởm, chất đống dưới đáy quan tài. "Chết tiệt, không đúng, người bên trong đâu?" Ngay lúc này.

Một tiếng hừ lạnh vang lên sau lưng Tô Thần. "Ngươi, đang tìm ta sao?" Tô Thần chợt giật mình.

Quay người lại.

Hắn nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc cổ trang, trên mặt đeo mặt nạ sắt, đứng cách đó không xa. "Thiết Diện Sinh?!" Trong

lòng Tô Thần kinh ngạc, dựa theo miêu tả trong nguyên tác, sau khi Thiết Diện Sinh vào Ngọc Dũng, cứ mỗi năm trăm năm sẽ lột da một lần, khi lột da xong, hắn mới có thể thoát khỏi Ngọc Dũng, sống một thời gian như người bình thường.

Trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, lúc Ngô Tà và đồng bọn xuống mộ, vẫn chưa đến thời gian Thiết Diện Sinh lột da.

Cho nên Thiết Diện Sinh chưa kịp làm gì đã bị Tiểu Ca bóp chết trong Ngọc Dũng.

Nhưng tại sao, mình lại vừa vặn gặp phải Thiết Diện Sinh phục sinh rồi? "Mình quả nhiên không có thiên mệnh nhân vật chính!" Tô Thần thầm than trong lòng, trong não hải chợt lóe lên linh quang, đột nhiên nghĩ đến Tích Thi Động đã xảy ra chuyện! "Những Cương thi trong Tích Thi Động là do ngươi khống chế?" Tô Thần từ chỗ Chu Hoài Văn biết được Tích Thi Động xảy ra chuyện, cũng từng nghĩ đến việc phải đi xử lý Cương thi trước.

Nhưng mà!

Chương 48

Tích Thi Động kéo dài dưới lòng đất hàng chục cây số, hơn nữa lại thông suốt bốn phương tám hướng.

Số lượng tử thi tích lũy trong mấy nghìn năm qua không chỉ hàng vạn, mà còn phân bố khắp dưới lòng đất.

Một mình Tô Thần e rằng có chặt đến mấy tháng cũng không hết.

Cách duy nhất để giải quyết tai họa này là nhanh chóng tìm được Quỷ Tỳ, lợi dụng Quỷ Tỳ để khống chế thi quần.

Chỉ có điều, Tô Thần không ngờ Tích Thi Động không phải là sự cố, mà là vì!

Thiết Diện Sinh nghiêng đầu, dưới mặt nạ sắt, một đôi mắt đen thâm thúy đánh giá Tô Thần.

Hắn không trả lời câu hỏi, mà giọng điệu tang thương, u u nói một câu: "Ta đã rất lâu không nghe thấy cái tên này rồi!" Nói xong, Thiết Diện Sinh ánh mắt khẽ chuyển, rơi vào Quỷ Tỳ trong tay Tô Thần. "Chưa được chủ nhân cho phép, tự ý lấy đồ của người khác, không phải là không nên sao?" Tô Thần khẽ hừ một tiếng, cổ tay lật một cái, Quỷ Tỳ trực tiếp biến mất vào không gian hư số.

Thấy cảnh này, trong mắt Thiết Diện Sinh tinh quang lóe lên, trên mặt lộ ra vẻ suy tư. "Những Cương thi ở Tích Thi Động, có phải là ngươi đang khống chế không?" Tô Thần hỏi lại một lần nữa.

Có lẽ là do ngủ say quá lâu, hoặc có lẽ là do hắn tuyệt đối tự tin vào thực lực của mình.

Thiết Diện Sinh không vội đối phó Tô Thần, ngược lại ung dung mỉm cười, thản nhiên trả lời: "Không sai, là ta." "Ngươi muốn làm

gì?" "Làm gì?

Đương nhiên là làm đế vương chí cao vô thượng!" Thiết Diện Sinh cười điên cuồng một tiếng, giọng điệu mang theo vẻ kiêu ngạo vô tận: "Ta đã trường sinh bất tử, lại có toàn bộ sức mạnh của Ngọc Dũng, thế gian này ai có thể ngăn cản ta?!" Ẩn mình hơn hai ngàn năm, Thiết Diện Sinh một sớm công thành, trong lòng có vô tận khoái cảm muốn tuyên tiết.

Tô Thần nghe lời này, trong lòng vô cùng chấn kinh!

Trong Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, bao gồm cả Tây Vương Mẫu Mẫu, có rất nhiều người ngủ say trong Vẫn Ngọc.

Nhưng phương thức trường sinh của họ có khuyết điểm, chỉ có thể mãi mãi bị giam hãm trong Ngọc Dũng hoặc Vẫn Ngọc, phải lột da đủ chín lần, tức là trải qua thời gian dài đằng đẵng bốn ngàn năm trăm năm.

Nếu không đủ chín lần mà sớm rời khỏi Ngọc Dũng, hoặc Vẫn Ngọc.

Thời gian dài ra, sẽ dần dần thi hóa, biến thành một loại quái vật tên là Cấm Bà.

Nhưng tương tự, nếu có thể trải qua chín lần lột da, họ sẽ đạt được trường sinh hoàn mỹ thật sự!

Theo miêu tả trong Đạo Mộ Bút Ký, người ở trong Vẫn Ngọc lâu nhất trong Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, chính là tổ tiên của Trương thị nhất tộc.

Ông ta đã sống trong đó hơn bốn ngàn năm, trải qua tám lần lột da, chỉ còn thiếu lần cuối cùng là có thể đạt được trường sinh hoàn mỹ.

Thế nhưng, Thiết Diện Sinh làm thế nào lại làm được điều mà ngay cả Tây Vương Mẫu Mẫu và tổ tiên Trương thị nhất tộc cũng

chưa làm được?

Tô Thần còn chưa nghĩ rõ chuyện này, thì đã nghe Thiết Diện Sinh tự mình kể về những kinh nghiệm của hắn trong những năm qua.

Sau khi Thiết Diện Sinh thiết kế giết Lỗ Thương Vương, hắn như ý nguyện có được Ngọc Dũng.

Lần lột da đầu tiên của hắn là vào thời Tần triều.

Lúc đó hắn cẩn thận từng li từng tí, ẩn mình sống trong nhân thế một tháng.

Đến lần lột da thứ hai, là vào thời Nam Bắc Triều.

Hắn bắt đầu gan dạ hơn, trên đường lữ hành gặp một người, người đó tên là Thanh Ô Tử.

Hắn và đối phương bàn luận thuật phong thủy, cùng nhau biên soạn một quyển Táng Kinh.

Nhưng trên đường về, lại bất ngờ gặp một người tự xưng là Phát Khâu Thiên Quan, còn bị Phát Khâu Ấn của đối phương làm bị thương.

Thiết Diện Sinh bị thương bỏ trốn, thầm thề sẽ hủy Phát Khâu Ấn, đoạn tuyệt truyền thừa của Phát Khâu!

Lần thứ ba, trong thời gian Tống Liêu đại chiến.

Thiết Diện Sinh trở nên táo bạo hơn, dùng vàng bạc châu báu trong Lỗ Vương Cung, mua vô số tử thi cho Cửu Đầu Xà Bách ăn, còn dần dần nắm giữ Quỷ Tỳ.

Lần thứ tư, vào thời Minh triều Chính Đức!

Hắn dạy một đệ tử, ra lệnh cho hắn hủy diệt Phát Khâu Ấn!

Và đệ tử đó, tên là Phong Vương Lễ!

Còn bây giờ, hẳn là lần lột da thứ năm!

Theo lý mà nói, số lần này còn xa mới đủ… Ngay khi Tô Thần còn đang nghi hoặc không hiểu.

Hắn lại thấy Thiết Diện Sinh vung tay, những dây leo trên cây Cửu Đầu Xà Bách sau lưng hai người, đột nhiên điên cuồng vặn vẹo.

Những thi thể trên dây leo từng cỗ từng cỗ rơi xuống, chớp mắt đã phủ kín cả nham động.

Ngay sau đó, vô số tử thi từng cỗ từng cỗ đứng dậy, tựa như ác quỷ bò ra từ Địa ngục, tranh nhau chen chúc đổ về dòng ám hà thông đến Tích Thi Động.

Thấy cảnh này, Thiết Diện Sinh khóe môi cong lên, quay đầu nhìn Tô Thần nói: "Pháp thuật của tiểu gia hỏa ngươi cũng có chút thú vị, cho ngươi một cơ hội, thần phục ta!

Ta có thể tha cho ngươi khỏi chết, để ngươi làm Tể tướng dưới một người, trên vạn vạn người!" "Phi, Tể tướng?

Đại Thanh còn không có, ngươi còn đang nằm mộng làm hoàng đế à?" "Ngươi chắc là không biết bên ngoài là thế giới như thế nào rồi, chọc cho quốc gia ra tay thật, trực tiếp cho ngươi một trận pháo hỏa tẩy địa, Kim Tước Sơn cũng san bằng cho ngươi luôn!!!" Nghe lời này, ánh mắt Thiết Diện Sinh đột nhiên lạnh xuống, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Nếu đã không chịu thần phục ta, vậy thì đi chết đi…" Hắn vung tay, mấy trăm cỗ tử thi từ thi triều tách ra, xông về phía Tô Thần!

Cùng lúc đó.

Kinh thành.

Viện nghiên cứu.

Hai chuyên gia dữ liệu do quân đội phái đến, đã sàng lọc tất cả người chơi 50 sao của rank S2 trong game Vương Giả.

Nhưng, họ chẳng thu được gì!

Sở Mục Vân nét mặt sốt ruột, không nhịn được hỏi: "Sao lại thế này, hay là hai vị kiểm tra lại một lần nữa xem?" Trong hai chuyên gia dữ liệu, người trẻ tuổi hơn nét mặt cổ quái.

Do dự hồi lâu, vẫn mở miệng giải thích: "Sở Giáo sư… game Vương Giả S2 không có vị tướng Ván Trượt, cũng không thể dùng vị tướng này mà lên Vương Giả được.

Ngài xem, có khả năng nào, đó chỉ là một câu nói đùa của Thiên Quan tiên sinh không…" "Ong!" Trong khoảnh khắc, Sở Mục Vân chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Hóa ra cả đám giáo sư già, chuyên gia già của Viện nghiên cứu đã vui mừng hão huyền cả buổi rồi!

Ngay khi Sở Mục Vân miệng đầy chua chát, không biết phải làm sao cho phải!

Chu Lão dẫn theo trợ lý, vội vàng đẩy cửa bước vào. "Mục Vân, chúng ta không còn thời gian nữa rồi, dưới Kim Tước Sơn đang tràn ra Cương thi khắp núi khắp đồng, quân đội sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!

Hội đồng Trưởng lão đã ra lệnh, đang khẩn cấp sơ tán dân chúng Nghi Châu trong đêm, ba tiếng nữa sẽ phóng tên lửa!" "Cái gì?!" "Bốp" một tiếng, Sở Mục Vân kinh ngạc há hốc miệng, tài liệu trong tay cũng rơi xuống đất.

Sở Mục Vân nét mặt kinh hãi!

Quân đội chẳng phải đã dùng nhu mễ, Đào Mộc Kiếm tiêu diệt hàng nghìn Cương thi rồi sao?

Mấy tiếng trước chẳng phải còn nói Cương thi ngày càng ít đi sao?

Sao chỉ trong chốc lát mà đã phát triển đến mức không thể cứu vãn được rồi?

Một loạt nghi hoặc nổi lên trong lòng Sở Mục Vân.

Có lẽ nhìn ra được sự nghi hoặc của hắn, Chu Lão để trợ lý đưa một chiếc máy tính bảng.

Mở ra có thể thấy một đoạn video.

Trong video, những Cương thi vô tận, tràn ngập khắp Kim Tước Sơn.

Chúng vẫn đang không ngừng xung kích phòng tuyến của quân đội!

Quân đội đã sử dụng tất cả hỏa lực có thể điều động: xe tăng, đại pháo, súng máy hạng nặng, súng phun lửa… Nhưng mà!

Dù tiêu diệt nhanh đến đâu, cũng không nhanh bằng tốc độ Cương thi xuất hiện!

Trong tình thế bất đắc dĩ, quân đội chỉ có thể rút lui liên tục, tuyến phòng thủ đã lùi về đến rìa thành phố.

Hội đồng Trưởng lão biết tình hình khẩn cấp, triệu tập hội nghị, cuối cùng quyết định sơ tán dân chúng Nghi Châu trong đêm.

Và ba tiếng nữa, sẽ dùng tên lửa oanh tạc Kim Tước Sơn! "Ai…" Chu Lão nét mặt nặng trĩu, thở dài. "Theo ước tính của chuyên gia quân đội, hang động ngầm sâu nhất dưới Kim Tước Sơn có thể sâu đến vài chục mét, cho dù dùng tên lửa oanh tạc, e rằng cũng không thể tiêu diệt hoàn toàn những Cương thi đó!" "Sở trưởng, hãy để tôi đi Kim Tước Sơn!" "Con đi làm gì?" Chu Lão hơi ngạc nhiên.

Chương 49

Sở Mục Vân nét mặt trịnh trọng đáp: "Bây giờ tin tức cũng không phong tỏa được nữa rồi, thay vì vậy, chi bằng đi mở một buổi livestream, cho người dân biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, mỗi lần đội khảo cổ gặp lúc nguy cấp nhất, Thiên Quan tiên sinh đều sẽ hiện thân chỉ điểm chúng ta, cho nên…" Chu Lão chợt sững sờ, đại khái đã hiểu ý trong lời nói của Sở Mục Vân.

Nhưng ông rất nhanh lắc đầu từ chối, liên tục nói: "Không được, điều này quá nguy hiểm, ta không thể để con đi." "Sở trưởng, ngài cứ để tôi đi đi.

Ngài trong lòng cũng rõ, trong vòng ba tiếng đồng hồ sơ tán hơn trăm vạn dân chúng Nghi Châu, căn bản là một nhiệm vụ không thể hoàn thành! "Vạn nhất thi quần đột phá phong tỏa, hoặc tên lửa oanh tạc không thành công, đến lúc đó sẽ có bao nhiêu người dân phải chết?

Một vạn, hai vạn, hay là mười vạn?!" "Thay vì không làm gì cả, chi bằng để tôi đi thử xem sao, tôi có lòng tin vào Thiên Quan tiên sinh, ngài ấy nhất định sẽ xoay chuyển tình thế, cứu vớt đất nước chúng ta!" Chu Lão nét mặt do dự, nửa ngày sau mới nặng nề thở dài! "Được, hôm nay cứ liều một phen, ta sẽ cùng con đánh cược một ván!" Nói xong, Chu Lão lấy điện thoại ra, gọi một cuộc điện thoại.

Sau khi nhận được câu trả lời đồng ý từ Hội đồng Trưởng lão, Chu Lão không chút do dự, lập tức bảo trợ lý sắp xếp máy bay cho Sở Mục Vân.

Mười phút sau!

Trên một chiếc máy bay vận tải quân sự!

Sở Mục Vân nhìn Chu Lão ngồi bên cạnh, nét mặt kinh ngạc. "Sở trưởng, ngài…" Chu Toàn Bình liếc Sở Mục Vân một cái, nhàn nhạt nói: "Sao, chê ta già à?

Nói cho con biết, lão tử hồi trẻ từng ra chiến trường đấy!" Ông nói xong, vung tay ra hiệu, ra lệnh cất cánh.

Rất nhanh!

Máy bay vận tải đến sân bay Nghi Châu.

Còn một tiếng nữa là đến giờ oanh tạc Kim Tước Sơn!

Sở Mục Vân và Chu Toàn Bình hai người xuống máy bay vận tải, lập tức chạy thẳng đến tiền tuyến. …Bên kia.

Hàng trăm Cương thi từ thi quần tách ra, trực tiếp xông về phía Tô Thần.

Thiết Diện Sinh giọng điệu lạnh lùng, nhàn nhạt nói: "Cho ngươi cơ hội cuối cùng, giao Quỷ Tỳ ra, thần phục ta, có thể tha cho ngươi khỏi chết!" "Ta tha cho cả nhà ngươi!" Tô Thần chửi một câu, cổ tay lật một cái, một chiếc Phát Khâu Ấn vuông vắn xuất hiện trong tay.

Trên Phát Khâu Ấn phóng ra kim quang vô cùng rực rỡ.

Trong khoảnh khắc, những Cương thi xông về phía Tô Thần, tất cả đều bị đóng băng tại chỗ, bất động.

Thiết Diện Sinh nhìn thấy cảnh này, lập tức trở nên kinh hoàng thất thố, hét lớn: "Phát Khâu Ấn???" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Năm trăm năm trước, chính tay ta đã hủy diệt Phát Khâu Ấn, làm sao ngươi có được?" Thiết Diện Sinh chết đi sống lại, hơn nữa còn có năng lực trường sinh bất lão.

Kẻ khắc tinh duy nhất của hắn, chính là Phát Khâu Ấn.

Đây cũng là lý do hắn đã mưu tính mấy trăm năm, quyết tâm phải hủy diệt Phát Khâu Ấn!

Tô Thần từ không gian hư số rút ra Hắc Kim Cổ Đao, khẽ hừ một tiếng nói: "Đâu ra nhiều 'tại sao' thế, ngươi chưa nghe một câu nói này sao?!" "Câu gì?" "Phản diện chết vì nói nhiều!" Tô Thần nói xong, chân đạp một cái, cả người bay vút lên, xông về phía Thiết Diện Sinh!

Thiết Diện Sinh không dám nhìn thẳng vào Phát Khâu Ấn, kinh hãi kêu một tiếng rồi vội vàng lùi lại.

Nhưng hắn nhanh, Tô Thần còn nhanh hơn!

Chỉ trong chốc lát, Tô Thần đã đuổi kịp Thiết Diện Sinh trước tế đài.

Thiết Diện Sinh bị Phát Khâu Ấn chiếu vào, trên người bốc lên khói trắng, phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn!

Tô Thần thấy gần đủ rồi, thu Phát Khâu Ấn lại hỏi: "Ngươi sai khiến thi quần trong nham động đi đâu rồi?" Sau tiếng kêu thảm thiết, Thiết Diện Sinh hơi thở yếu ớt, hắn nằm trên tế đài, đôi mắt dưới mặt nạ đầy oán độc nhìn Tô Thần.

Một lát sau, hắn phun ra một ngụm máu, cười nham hiểm nói: "Đương nhiên là để chúng đi tìm nô lệ cho ta!

Ta là Thiên tử, sao có thể không có thần dân nô lệ!" "Nằm mơ giữa ban ngày!" Tô Thần lấy Quỷ Tỳ ra, lần nữa cẩn thận vận dụng năng lực của Quỷ Tỳ để giao tiếp với Thiên Niên Tống tử, cảm ứng một phen.

Nhưng mà!

Lần này cảnh tượng hắn nhìn thấy, không còn là quan tài thủy tinh, mà là Kim Tước Hồ!

Chỉ thấy dưới đáy Kim Tước Hồ, hàng vạn Cương thi dưới sự dẫn dắt của hai Thiên Niên Tống tử, đã vòng qua phòng tuyến của quân đội, lao về phía Nghi Châu!

Dòng ám hà dưới lòng đất!

Trong nham động của Lỗ Vương Cung, chắc chắn có dòng ám hà ngầm, có thể đưa thi quần đến Kim Tước Hồ.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Thần nét mặt kinh hãi!

Hắn vội vàng muốn dùng Quỷ Tỳ khống chế Cương thi dừng lại, nhưng điều hắn không ngờ tới là!

Hắn đã truyền đạt mệnh lệnh theo phương pháp sử dụng Quỷ Tỳ, nhưng thi quần lại không hề có phản ứng.

Không ít Cương thi đã lũ lượt lên bờ, tràn vào thành phố.

Tô Thần trong lòng kinh hãi, quay đầu nhìn Thiết Diện Sinh, chất vấn: "Tại sao Quỷ Tỳ không có tác dụng, ngươi đã khống chế thi quần bằng cách nào?" "Khụ khụ ~" Thiết Diện Sinh lại ho ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên bị Phát Khâu Ấn làm bị thương không nhẹ. "Sau đêm nay, ta sẽ có trăm vạn Âm binh!" "Ta thừa nhận, chính quyền hiện tại quả thực thực lực cường đại, chưa chắc đã sợ thi quần và Âm binh của ta, nhưng mà…" "Chỉ cần ta khống chế được dân chúng toàn thành Nghi Châu, lấy đó làm con tin, chính quyền chưa chắc đã không thỏa hiệp!" Tô Thần nghe đến đây, trong lòng ẩn ẩn có chút chấn kinh.

Hắn cũng cuối cùng đã hiểu rõ ý đồ của Thiết Diện Sinh!

Hắn muốn toàn bộ dân chúng Nghi Châu làm con tin của hắn, sau đó đàm phán điều kiện với chính quyền, phân chia đất đai xưng vương!

Nếu chính quyền không đồng ý, thì sẽ có hàng triệu người biến

thành thi quần Âm binh của hắn, sau đó khai chiến với Hoa Quốc! "Thiết Diện Sinh, ngươi quả nhiên đủ vô sỉ, đủ ngoan độc!

Ngươi cũng là hậu duệ An Lạc, chuyện tàn khốc đến mức này cũng làm được sao?" Đó là sinh mạng của hơn một triệu người!

Ngay cả Sát thần Bạch Khởi nổi danh trong lịch sử An Lạc, cũng chưa từng giết nhiều người đến thế! "Thì sao chứ, ta chỉ tin một câu, thành vương bại khấu!

Lỗ Thương Vương thua ta, nên hắn thi cốt không còn!

Chỉ cần đạt được mục đích, đừng nói trăm vạn, dù là nghìn vạn, ức vạn, cũng chỉ là lũ sâu kiến… Còn ngươi!" Thiết Diện Sinh giọng điệu nhàn nhạt, không hề để tâm.

Thiết Diện Sinh nhìn thẳng Tô Thần, trong ánh mắt dưới mặt nạ, chứa đựng sự kiêng kỵ sâu sắc. "Nếu ngươi nguyện ý phò tá ta đăng cơ, ta có thể cùng ngươi chia sẻ thiên hạ, đến lúc đó tài phú mỹ nhân, dễ dàng có được!" Tô Thần hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi: "Cuối cùng hỏi ngươi một lần, phương pháp khống chế thi quần là gì?

Nếu không nói nữa, ta sẽ tiễn ngươi đi gặp Lỗ Thương Vương!" Thiết Diện Sinh cười lạnh: "Giết ta?

Trong thành Nghi Châu có biết bao sinh mạng người dân, tất cả đều hệ lụy đến ta, ngươi dám giết ta ư… Thần phục ta, ta có thể tha cho ngươi…" Lời hắn còn chưa nói hết, chỉ thấy đao quang lóe lên, một cái đầu lâu đã bị chém lìa.

Đến chết, trong mắt Thiết Diện Sinh dưới mặt nạ, vẫn còn mang theo vẻ khinh miệt. "Mẹ kiếp, lằng nhà lằng nhằng, lão tử không ưa ngươi lâu rồi!" Sau khi chém giết Thiết Diện Sinh, Tô Thần nét mặt lộ vẻ lo lắng.

Theo tình tiết trong nguyên tác, Lỗ Thương Vương là một trong

những đạo mộ tặc sớm nhất, Thiết Diện Sinh thân là quân sư của hắn, còn là kẻ chủ mưu phía sau thúc đẩy Lỗ Thương Vương tìm kiếm Ngọc Dũng.

Hắn am hiểu thuật âm dương cấm kỵ, có lẽ còn hơn cả Lỗ Thương Vương!

Vậy thì, rốt cuộc hắn đã làm thế nào để vượt qua Quỷ Tỳ mà khống chế thi quần?

Tô Thần nhíu mày, đang khổ sở suy nghĩ.

Chợt thấy trên tế đài, bộ hài cốt khô của nữ thi, xương tay chỉ về phía quan tài đồng!

Tô Thần sững sờ, vội vàng đi đến trước quan tài đồng.

Sau một hồi tìm kiếm, hắn nhìn thấy một hàng chữ dưới đáy quan tài đồng… Hai người Sở Mục Vân còn chưa đến tiền tuyến, đã nghe tin có thi quần đột phá phong tỏa của quân đội, đang hoành hành trong thành phố!

Cảnh sát duy trì trật tự trong thành, không thể không điều động một phần nhân lực, xây dựng phòng tuyến trước ga xe lửa nơi đông người nhất, ngăn chặn sự tiến công của thi quần.

Sở Mục Vân nét mặt kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn Chu Lão. "Sở trưởng, phải làm sao đây?" Trong ga xe lửa, vẫn còn gần mười vạn người dân chưa kịp sơ tán.

Nếu để thi quần xông vào, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Chu Toàn Bình nhíu chặt mày, dứt khoát phân phó tài xế: "Quay đầu, đến ga xe lửa!" Đồng thời!

Ông để Sở Mục Vân mở livestream trước!

Chương 50

Vừa đến trước ga xe lửa, tín hiệu livestream đã kết nối với cơ sở dữ liệu trung ương, chỉ trong ba phút đã truyền đi khắp cả nước.

Khoảnh khắc này, các ga tàu điện ngầm, màn hình lớn, các nền tảng livestream lớn, truyền thông tin tức chính thống trên khắp cả nước!

Đồng loạt chuyển tín hiệu, đổi sang hình ảnh livestream của Sở Mục Vân và Chu Lão! "Tôi là Chu Toàn Bình, bây giờ có một đoạn phát biểu khẩn cấp!" Vô số người dân ngoài Nghi Châu, đang ở nhà cùng gia đình xem phim truyền hình, hoặc đang xem livestream, hoặc đang đi bộ trên đường phố.

Họ đều kinh ngạc nhìn vào ống kính livestream, nhìn thấy vị lão nhân mà họ quen thuộc, vô cùng sùng kính!

Thế kỷ trước, Chu Lão đã vượt qua mọi ý kiến phản đối, một tay kiến tạo Viện nghiên cứu khảo cổ, giúp tiến trình khảo cổ của Hoa Quốc đi trước các nước trên thế giới.

Hơn hai mươi năm qua, ông vẫn luôn là thần tượng trong lòng người dân, được vô số người kính ngưỡng!

Nhìn thấy Chu Lão tóc bạc phơ, tất cả người dân đang xem trên khắp cả nước đều dừng mọi việc đang làm. "Đây chẳng phải là Chu Lão sao?

Đã lâu lắm rồi không thấy ông ấy xuất hiện trên TV." "Đúng vậy, trong ký ức của tôi Chu Lão vẫn là một người trung niên tinh anh, năng động, không ngờ hai mươi năm trôi qua, ông ấy đã bạc trắng cả đầu rồi." "Chu Lão, ngài phải bảo trọng sức khỏe nha, giới khảo cổ Hoa Quốc không thể thiếu ngài!" …Chu Lão vừa xuất hiện trong

khung hình livestream, lập tức nhận được sự đề cử cao cấp nhất từ các nền tảng livestream lớn.

Tất cả khán giả tự động chuyển sang kênh livestream mang tên "Viện nghiên cứu khảo cổ Hoa Quốc".

Mặc dù!

Đây là một chuyển đổi bắt buộc, nhưng không một ai có ý kiến phản đối!

Thậm chí, còn có nhiều người hơn, nghe tin Chu Lão hiện thân livestream, vội vàng chạy đến xem.

Không vì lý do gì khác!

Thật sự là công hiến của Chu Lão đối với khảo cổ Hoa Quốc quá lớn!

Có thể nói, không có Chu Lão thì không có Viện nghiên cứu khảo cổ, cũng không có những thành tựu vĩ đại mà khảo cổ Hoa Quốc đã đạt được trong mấy chục năm qua!

Mà những năm gần đây, Chu Lão đã rất ít khi xuất hiện trước ống kính.

Chu Lão xuất thân là quân nhân, phong cách làm việc dứt khoát trực tiếp.

Ngay cả khi phát biểu, ông cũng không thích nói những lời sáo rỗng vô nghĩa, câu tiếp theo đã đi thẳng vào vấn đề! "Tôi hiện tại đang ở Nghi Châu, mấy ngày trước, trong Kim Tước Sơn xuất hiện một loại quái vật tên là Cương thi, chúng do người chết phục sinh, không có tri giác, không sợ cái chết, sẽ cắn xé tất cả người sống nhìn thấy!

Và một khi bị chúng cắn trúng, sẽ trong vòng vài tiếng đồng hồ biến thành quái vật giống như chúng! "Lời tôi sắp nói dưới đây rất

quan trọng, hy vọng mọi người có thể ghi nhớ kỹ!" "Loại quái vật Cương thi này sợ nhu mễ, Hắc Cẩu Huyết, và Đào Mộc Kiếm, Hắc Lư Đề Tử hiệu quả kém hơn một chút.

Nếu bị chúng cắn thương, hãy nhớ đắp nhu mễ lên vết thương ngay lập tức, điều này có thể chữa lành độc tố Cương thi." "Cuối cùng, xin mọi người hãy tin tưởng chúng tôi!

Cho dù có khó khăn đến mấy, chính quyền cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ bất kỳ một người dân nào!" Lời nói của Chu Lão, thông qua loa phát thanh, thông qua màn hình lớn trước ga xe lửa, truyền đến tai mỗi người dân trong ga xe lửa Nghi Châu.

Quảng trường ga xe lửa vốn ồn ào hỗn loạn dần dần yên tĩnh trở lại.

Những người dân ban đầu còn tranh cãi đỏ mặt tía tai với nhân viên, thậm chí có người bất mãn chính sách sơ tán, muốn về nhà ngủ một giấc, cũng không còn oán trách nữa!

Bởi vì, người phát biểu đoạn diễn văn này là Chu Lão, là một lão nhân có thể khiến tất cả người dân đều kính nể!

Có ông ấy ở đây, là có chỗ dựa, có nơi nương tựa.

Dù khó khăn đến mấy, người dân cũng nguyện ý tin tưởng ông!

Đây cũng là lý do Chu Lão kiên quyết muốn đi cùng, Sở Mục Vân rốt cuộc vẫn còn quá trẻ, nếu người phát biểu đoạn diễn văn này là Sở Mục Vân, e rằng ít nhất tám phần dân chúng sẽ không tin hắn!

Thấy tình hình hỗn loạn ở quảng trường ga xe lửa đã được kiểm soát, Chu Lão lập tức cùng Sở Mục Vân đến trước phòng tuyến mà cảnh sát đã dựng lên. "Tình hình thế nào rồi, đã ước tính được số lượng thi quần chưa, chúng hiện tại đang di chuyển đến đâu rồi?" Tổng chỉ huy cuộc sơ tán lớn ở Nghi Châu thấy Chu Lão, vội vàng

chào một cái, sau đó báo cáo tình hình. "Lão thủ trưởng, chúng tôi đã phái hàng chục máy bay không người lái, liên tục theo dõi thi quần.

Ước tính sơ bộ có gần hai vạn Cương thi, trong đó có hai con chính là hai nữ thi biết bay ở Tích Thi Động!" "Chúng hiện tại đang ở vị trí cách ga xe lửa ba cây số, theo tốc độ di chuyển của chúng, nửa tiếng nữa là có thể đến!" Chu Lão giải thích đơn giản một câu với Sở Mục Vân, cho biết người phụ trách Nghi Châu này là thuộc hạ trước đây của mình, sau đó khẽ nhíu mày, trầm giọng hỏi lại: "Các anh có liên hệ quân đội chi viện không?" "Đã liên hệ rồi, nhưng quân đội ở Kim Tước Sơn bị một thi triều khác vây hãm, không thể chi viện được, cấp cao đã điều động quân đội từ các quân khu khác đến, nhưng ít nhất cần một tiếng nữa mới đến nơi!" "Một tiếng ư…" Chu Lão gật đầu, "Cũng có nghĩa là, chúng ta ít nhất phải trụ được một tiếng!" "Cảnh sát vũ trang Nghi Châu các anh có lòng tin không?" "Bẩm lão thủ trưởng, có ạ!" Lúc này, Sở Mục Vân chen vào một câu, nét mặt nghi hoặc hỏi: "Theo quan sát mấy ngày nay, những Cương thi này đáng lẽ phải là vô thức lang thang, có khả năng nào lợi dụng gà vịt bò dê và các loài động vật khác, hoặc thiết lập chướng ngại vật bẫy rập, dẫn dụ chúng đi hướng khác không?" Nghe lời này, người phụ trách cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: "Chúng tôi đã thử rồi, không có tác dụng!

Những Cương thi này dường như đã bị hai nữ thi của Tích Thi Động kia khống chế, căn bản không mắc lừa!" Sở Mục Vân nghe vậy, tâm trạng chùng xuống.

Bình Sơn có gặp phải lợi hại đến đâu, cũng chỉ có một số bản năng giống như dã thú.

Nhưng hai nữ Cương thi trong Kim Tước Sơn kia, rõ ràng có trí tuệ như người bình thường.

Hơn nữa chúng có thể khống chế thi quần, khó đối phó hơn Thi Vương Bình Sơn gấp trăm lần! "Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, có gì phải sợ!

Mục Vân, con đi phụ trách livestream, những người khác nhanh chóng xây dựng phòng tuyến!" Chu Lão hành động quyết đoán, trực tiếp bố trí nhiệm vụ.

Rất nhanh, các binh sĩ cảnh sát vũ trang đã tạm thời điều động nhu mễ dự trữ trong siêu thị gần đó.

Trước ga xe lửa, dùng từng bao nhu mễ lớn, chất thành ba tuyến phòng thủ.

Hai tuyến phòng thủ phía trước, do hai ngàn binh sĩ cảnh sát vũ trang chủ lực bố phòng, trang bị trong tay họ là tinh nhuệ nhất, trừ việc không có máy bay, xe tăng, không thua kém quân đội là bao.

Trước phòng tuyến, thậm chí còn bố trí mười chiếc xe thiết giáp đột kích bánh lốp.

Trên xe đột kích, thậm chí còn có súng máy hạng nặng.

Mỗi liên đội đều được trang bị ống phóng tên lửa.

Trang bị vũ lực như vậy, thậm chí còn tốt hơn gấp mấy lần so với lực lượng chủ lực của nhiều quốc gia nhỏ!

Tuyến phòng thủ cuối cùng, do hai ngàn cán bộ cảnh sát Nghi Châu phòng thủ.

Trang bị của cảnh sát tuy không bằng quân đội vũ trang, nhưng mỗi người đều nét mặt kiên định, không hề lùi bước.

Họ biết, mình chính là bình phong cuối cùng của hơn mười vạn người dân Nghi Châu.

Sở Mục Vân nhìn thấy tất cả mọi người đều đang bận rộn, chuẩn

bị cho trận chiến sắp tới.

Hắn hít sâu một hơi, chầm chậm bước đến trước ống kính livestream. "Tôi là Sở Mục Vân!" "Thiên Quan tiên sinh, nếu ngài có thể nhìn thấy đoạn livestream này, xin cầu xin ngài, hãy chỉ điểm cho chúng tôi một chút!" "Cả Nghi Châu, cùng với mười mấy vạn dân chúng phía sau tôi, đều cần sự chỉ điểm của ngài!!!" "Thi quần Cương thi còn chưa đầy nửa tiếng nữa sẽ đến, nhưng tôi sẽ luôn ở lại đây, cùng Nghi Châu sống chết!" Nói xong đoạn lời này, Sở Mục Vân cúi sâu một cái trước ống kính, sau đó kiên quyết đi về phía tuyến phòng thủ thứ ba.

Cùng lúc đó.

Toàn bộ người dân Hoa Quốc xem đoạn livestream này đều bị lời nói của Sở Mục Vân làm cho kinh hãi! "Mười mấy vạn người dân bị vây khốn, Nghi Châu nguy cấp?" "Mẹ kiếp!

Sao lại thế này, hôm qua chẳng phải vẫn ổn sao?!" "Mẹ nó, quân đội Hoa Quốc của chúng ta đâu, còn có cấp cao nữa, các người đang làm gì, sao còn không mau phái quân đội đi cứu người!" Trên mạng.

Bởi vì đoạn lời nói mà Chu Toàn Bình và Sở Mục Vân lần lượt phát đi, càng khiến tất cả cư dân mạng bùng nổ.

Có người sợ hãi khóc lóc, có người đã bắt đầu thu dọn vật phẩm quý giá, chuẩn bị đặt vé máy bay đêm đó để trốn ra nước ngoài!

Một số nơi thậm chí còn xảy ra chút hỗn loạn.

Nhưng phần lớn người dân, vẫn giữ tâm trạng bình tĩnh, chú ý đến livestream của Sở Mục Vân, cùng với các loại tin tức trên mạng.

Rất nhanh!

Chính quyền bắt đầu phát đi từng đoạn video, trong video, quân đội đã sớm cùng Cương thi chiến đấu đổ máu mấy ngày.

Sau khi hy sinh không ít người, họa thi dần dần lắng xuống.

Nhưng không ai ngờ, đây chỉ là kế hoãn binh của Cương thi.

Ngay khi cấp cao và quân đội đều có chút lơ là chủ quan, hàng vạn thi triều từ dưới lòng đất tràn ra.

Một vạn thi triều khác, thì từ dòng ám hà dưới lòng đất, vượt qua tuyến phong tỏa mà quân đội đã bố trí ở Kim Tước Sơn.

Tình hình mới chuyển biến xấu nhanh chóng chỉ trong vài tiếng đồng hồ!

Điều đáng sợ nhất trên thế giới này không phải là Yêu Ma Quỷ Quái, mà là sự không biết!

Khoảng thời gian trước, đủ loại tin tức ở Nghi Châu bay đầy trời, khiến lòng người hoang mang.

Nhưng khi chính quyền thực sự đứng ra, công bố sự thật của sự việc, và không hề che giấu chút nào, phần lớn người dân lại nhanh chóng bình tĩnh lại.

Theo chỉ thị của chính quyền, họ ngoan ngoãn ở nhà, khóa chặt cửa sổ, không cần thiết tuyệt đối không ra ngoài.

Chương 51

Tình hình này, cũng dẫn đến việc trong tổng số mười tám ức người dân cả nước, có gần mười bốn ức, đều thông qua các kênh khác nhau, theo dõi livestream của Sở Mục Vân.

Lượng lớn người dân đổ xô vào phòng livestream, cầu phúc cho Sở Mục Vân và dân chúng Nghi Châu.

Bảng xếp hạng tìm kiếm nóng trên Weibo, top một trăm, không ngoại lệ đều liên quan đến Nghi Châu, và Thi triều Cương thi!

Trong đó, bốn chữ "Thiên Quan Chúc Phúc" treo cao ở vị trí số một!

Tất cả mọi người đều đang truy vấn, Thiên Quan Chúc Phúc rốt cuộc đang ở đâu?!

Khoảng thời gian trước, Tô Thần chỉ điểm đội khảo cổ, bùng nổ trên mạng!

Nhưng vẫn chưa đạt đến mức toàn dân đều biết, vẫn còn không ít người dân không mấy quan tâm đến mạng, tuân theo truyền thống chỉ xem TV, không mấy hiểu rõ!

Nhưng mà… Kể từ khi Sở Mục Vân hô lên câu nói đó, "Chúng tôi cần ngài, Hoa Quốc cần ngài!" Tất cả các đài truyền hình trên toàn quốc, đều bắt đầu đưa tin chi tiết về sự tích của Thiên Quan Chúc Phúc.

Đồng thời còn kêu gọi người dân cung cấp manh mối về Thiên Quan Chúc Phúc, phàm là người cung cấp manh mối có giá trị, đều có thể vô điều kiện nhận được Huân chương cấp ba của quốc gia.

Rất nhanh, mười bốn ức người dân trên toàn Hoa Quốc, đều biết

đến sự tồn tại của một vị đại thần thần bí, lại có bản lĩnh thông thiên như vậy!

Thế là, cư dân mạng tự phát đăng bài trên mạng tìm kiếm Thiên Quan Chúc Phúc.

Tất cả mọi người đều hy vọng hắn có thể xuất hiện, dù chỉ là chỉ điểm cho Sở Giáo sư và đồng đội một hai câu.

Nhưng điều khiến mọi người thất vọng là, biết thi quần sắp đến, Thiên Quan Chúc Phúc vẫn không xuất hiện! …"Thế nào Mục Vân, sợ sao?" Sở Mục Vân lắc đầu, cười nói: "Trước đây có thể sẽ căng thẳng sợ hãi, nhưng lần trước đến mấy chục vạn Độc Ngô Công còn đối mặt qua, mấy vạn thi triều cũng chẳng có gì đáng sợ nữa!" "Nói hay lắm!

Quái vật Cương thi gì chứ, cuối cùng cũng là thân thể phàm tục, chúng ta có nhiều hỏa lực như vậy, còn có xe bọc thép, vũ khí hạng nặng!" "Lão tử không tin, chúng còn có thể chống lại súng máy pháo của chúng ta!!!" Người phụ trách cảnh sát sảng khoái cười một tiếng, vỗ mạnh tay lên vai Sở Mục Vân.

Sở Mục Vân đau đến nhe răng trợn mắt, khiến đối phương bật cười lớn. "Trước đây tôi luôn có chút coi thường mấy ông chuyên gia giáo sư các ông, nghĩ rằng các ông chỉ được cái miệng lưỡi sắc bén, ra chiến trường thật chắc chắn sẽ sợ đến tè ra quần.

Nhưng không ngờ anh lại là người có gan, Nghi Châu nguy hiểm như vậy, vẫn dám đi cùng lão thủ trưởng qua đây." Sở Mục Vân lắc đầu, trầm giọng nói: "Thi triều Nghi Châu dù sao cũng là do đội khảo cổ của chúng tôi gây ra, chúng tôi thân là phó sở trưởng Viện nghiên cứu khảo cổ, luôn phải đến gánh vác trách nhiệm!" Không ngờ, lời hắn vừa nói ra, liền bị Chu Lão mắng một câu. "Đồ ngu!

Chẳng lẽ đội khảo cổ Nghi Châu không vào Kim Tước Sơn,

những Cương thi đó sẽ tự mình biến mất?

Chúng còn có thể vì con không đi mà ẩn mình không xuất hiện sao?" "Theo ta thấy, chuyện này e rằng đã có dự mưu từ trước, đội khảo cổ tiến vào Kim Tước Sơn, chỉ là đã kích nổ tai họa này sớm hơn thôi!" "Đội khảo cổ Nghi Châu không những không có lỗi, ngược lại còn lập công lớn!" "Thử tưởng tượng xem, nếu không phải họ phát hiện Cương thi trong thủy động sớm hơn, nếu không phải có quân đội kịp thời đến phong tỏa khu núi, mấy vạn thi triều trong tình huống im hơi lặng tiếng tiềm nhập Nghi Châu, sẽ gây ra tổn thất lớn đến mức nào, sẽ có bao nhiêu người phải chết?" Một tràng lời của Chu Lão, không chỉ khiến Sở Mục Vân nét mặt hổ thẹn.

Mà còn khiến tất cả những người có mặt đều lộ vẻ tán đồng!

Trước đó, trong nội bộ Nghi Châu, cũng từng có tiếng nói trách cứ đội khảo cổ.

Nhưng giống như Chu Lão nói, tai họa vẫn luôn ở đó, những Cương thi đó sẽ không vì ngươi không đi chọc chúng mà chúng không ăn thịt người!

Loại tâm lý sợ hãi chiến tranh, tránh né chiến tranh này, mới là điều không thể có được nhất!

Ngay trong lúc mấy người đang nói chuyện.

Thi triều đã đến!

Sở Mục Vân vội vàng chuyển tín hiệu livestream sang camera trên máy bay không người lái, điều khiển nó bay đến trước tuyến phòng thủ đầu tiên.

Chỉ thấy… Trên con đường cách đó vài trăm mét, những Cương thi như vô tận đang tràn đến.

Thi triều dày đặc, một cái nhìn không thấy điểm cuối.

Trong khoảnh khắc!

Tất cả khán giả xem livestream, không tự chủ được mà nín thở, trái tim treo lên đến tận cổ họng.

Ba trăm mét!

Hai trăm mét!

Một trăm mét!

Ngay khi thi triều còn cách tuyến phòng thủ đầu tiên chưa đầy một trăm mét, người phụ trách Nghi Châu mới hô lớn: "Khai hỏa!

Đánh cho ta thật mạnh vào!" "Oanh ~" Mấy chục ống phóng tên lửa của đội cảnh sát vũ trang đồng thời khai hỏa!

Đạn pháo rơi vào giữa thi triều, đột nhiên nổ tung tạo thành từng đám mây hình nấm nhỏ.

Trong làn khói mù mịt, vô số Cương thi bị nát thành từng mảnh.

Cảnh này, lập tức khiến khán giả đang chờ đợi trước TV, cũng như trong phòng livestream sôi trào! "Hay!

Tuyệt vời!" "Thật hung tàn, nhưng tôi rất thích!

Chu Lão ngầu lòi, Sở Giáo sư ngầu lòi!" "Cương thi quái vật gì chứ, cũng chỉ đến thế mà thôi!

Quân nhân Hoa Quốc uy vũ!" Nhưng mà… Sự phấn khích và vui mừng của mọi người còn chưa tan, thì đã thấy trên đường, những Cương thi bị nổ đứt tay chân, lại lảo đảo đứng dậy.

Mấy chục quả đạn pháo, lực sát thương còn xa mới như mong đợi! "Cái này…" Nhìn thấy cảnh này, khán giả cả nước đều cảm thấy da đầu tê dại.

Chẳng trách quân đội trong Kim Tước Sơn thương vong thảm

trọng, hóa ra họ vẫn luôn đối phó với loại quái vật này sao? "Trời ơi, mọi người mau nhìn xem, con Cương thi kia mất nửa cái đầu rồi, nó vậy mà lại đứng dậy!" "Mẹ kiếp!

Rốt cuộc đây là quái vật gì, sao ngay cả đạn tên lửa cũng không nổ chết được!" "Ô ô, đáng sợ quá, Sở Giáo sư, anh mau đưa Chu Lão đi đi, tôi không muốn thấy Chu Lão xảy ra chuyện…" Cảnh tượng mất nửa cái đầu vẫn có thể tiếp tục tiến lên, không chỉ làm chấn động tất cả mọi người trên toàn quốc.

Mà còn khiến đội cảnh sát vũ trang tại hiện trường trợn tròn mắt đứng ngây ra!

Tuy nhiên, người phụ trách rất nhanh tỉnh lại, gầm lên giận dữ để trấn an tinh thần: "Tất cả các con mẹ nó còn đứng ngây ra làm gì, bắn cho ta!

Xạ thủ súng máy bắn quét, xạ thủ bắn tỉa nhắm vào hai nữ thi dẫn đầu mà bắn!" "Những người khác dùng hỏa lực phủ đầu không phân biệt!" Khi lời nói của người phụ trách vừa dứt, trước ba tuyến phòng thủ của ga xe lửa, lại vang lên tiếng gầm trời.

Súng máy trên xe bọc thép phun ra lửa, trút đạn xuống thi quần.

Khả năng phòng ngự của những Cương thi đó, tuy mạnh hơn người bình thường một chút, nhưng vẫn không thể chống lại đạn.

Nhưng mà!

Chỉ cần không bị đánh nát hoàn toàn đầu, chúng sẽ không chết!

Trong vòng năm phút, đội cảnh sát vũ trang đã trút xuống mấy chục vạn viên đạn, hàng trăm quả đạn pháo, nhưng số Cương thi thực sự bị giết chết, thậm chí còn chưa đến một nghìn!

Và lúc này!

Thi triều đã tiến đến vị trí cách tuyến phòng thủ chưa đầy hai mươi mét!

Người phụ trách không còn sự tự tin như vừa rồi, giận dữ mắng: "Các xạ thủ bắn tỉa các ngươi đang làm gì, tại sao còn chưa hạ gục hai nữ thi dẫn đầu kia?!" "Tổng chỉ huy, hai nữ thi đó tốc độ quá nhanh, chúng tôi căn bản không thể ngắm trúng!" Nghe câu trả lời từ tai nghe, người phụ trách gầm lên: "Xe bọc thép tiến lên, những quái vật này không có vũ khí, căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của xe bọc thép!

Trực tiếp nghiền nát chúng cho ta!" Rất nhanh!

Mười chiếc xe thiết giáp đột kích bánh lốp đồng thời xuất động, khai tối đa mã lực, trực tiếp nghiền áp và tông thẳng vào thi quần!

Ngay khi toàn dân đang mong đợi xe bọc thép có thể phát huy tác dụng, có thể ngăn chặn sự tiến công của thi triều.

Đột nhiên có người kinh hãi kêu lên, chỉ vào hai nữ thi ở phía trước nhất của thi triều nói: "Các ngươi mau nhìn xem, đó là cái gì!" Chỉ thấy ở phía trước nhất của thi triều.

Hai nữ thi áo trắng tốc độ quỷ mị, thân ảnh lóe lên đã biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, mười chiếc xe bọc thép đồng loạt dừng lại, không còn một chút âm thanh nào!

Trên tuyến phòng thủ, người phụ trách nhìn thấy cảnh này, mắt trợn trừng, vội vàng qua bộ đàm hô lớn: "Tiểu Trần, Tiểu Triệu, các cậu sao không động đậy nữa, xảy ra chuyện gì, nghe thấy thì trả lời!" Tuy nhiên!

Mấy tổ lái xe bọc thép phụ trách những chiếc xe thiết giáp này, không còn đáp lại lời của người phụ trách nữa!

Và thi quần, lại tiếp tục ổn định tiến lên.

Mất đi sự áp chế hỏa lực của súng máy hạng nặng, tốc độ của chúng càng nhanh hơn!

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh toát trong lòng.

Bởi vì, phương thức tấn công của hai nữ thi kia, đã hoàn toàn vượt ra ngoài nhận thức của họ! "A a a!" "Tại sao lại thế này, ông trời ơi, người mau cứu người dân Nghi Châu đi!" "Ô ô ô, Thiên Quan đại lão, ngài rốt cuộc đang ở đâu, cầu xin ngài mau đến cứu Nghi Châu, cứu Chu Lão và mọi người đi!" …Khoảnh khắc này, cả nước đau thương.

Chương 52

Hơn mười vạn dân chúng Nghi Châu, đã rơi vào tuyệt cảnh!

Ngay khi tất cả mọi người đều tuyệt vọng, thậm chí không dám nhìn vào màn hình livestream nữa!

Sở Mục Vân đột nhiên nhìn thấy, ở phía sau cùng của đội ngũ thi triều, dường như xuất hiện một người đàn ông.

Hắn vội vàng điều chỉnh ống kính, sau đó phóng đại.

Chỉ thấy, người đàn ông đó tay phải cầm đao, tay trái cầm ấn, đang từng bước đi đến!

Vừa đi!

Miệng vừa cao giọng tụng xướng! "Trạch Yến Cát Kim, Chú Vi Di Hồ, Tiết Vu Nhân Tề, Khả Pháp Khả Thượng.

Dĩ Hưởng Thượng Đế, Dĩ Tự Tiên Vương, Dĩ Tế Minh Thổ, Dĩ Cáo Thương Thiên." "Các ngươi, nghe lệnh của ta, phụng ta làm chủ!" Tiếng nói của người đàn ông càng lúc càng lớn, cuối cùng vang vọng khắp quảng trường.

Và khi chữ cuối cùng trong lời hắn vừa dứt!

Hàng vạn thi quần, đồng loạt dừng lại!

Sau đó!

Quay người, quỳ xuống!

Trong khoảnh khắc đó, 1,4 tỷ người dân trên cả nước đang theo dõi livestream đều chứng kiến cảnh tượng này!Trong khung hình, đàn thi hung tàn đáng sợ, cúi rạp người quỳ xuống trước người đàn ông tay phải cầm đao, tay trái nâng ấn, trên mặt đeo mặt nạ sắt!Cảnh

tượng này thực sự quá đỗi chấn động!

Thậm chí, khiến người ta quên cả việc bình luận.Trong phòng livestream, một khoảng lặng quỷ dị bao trùm; tại quảng trường ga tàu, hơn mười vạn người dân Nghi Châu tận mắt chứng kiến tất cả, há hốc mồm kinh ngạc, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi!Chỉ có Giáo sư Sở Mục Vân là kích động đến mức run rẩy!"Ông ấy nhất định là Thiên Quan tiên sinh, ông ấy đến cứu chúng ta rồi!""Viện trưởng Chu, chúng ta được cứu rồi, Nghi Châu được cứu rồi!""Ô ô ô..." Đàn ông có nước mắt không dễ rơi, nhưng giờ phút này, Giáo sư Sở Mục Vân, người vốn luôn kiên nghị, thậm chí đối mặt với cái chết cũng chưa từng sợ hãi, lại không ngừng bật khóc nức nở!Vừa rồi, đàn thi chỉ cách tuyến phòng thủ đầu tiên của đội vũ cảnh vài mét!

Một khi chúng phá vỡ phòng tuyến, hơn mười vạn người dân Nghi Châu đang chờ sơ tán, tay không tấc sắt tại quảng trường, sẽ trở thành thức ăn cho đàn thi, mười phần chết không còn đường sống!

Quan trọng nhất là, một khi để đội ngũ đàn thi lớn mạnh, rồi lại tản ra theo dãy núi Nghi Mông rộng lớn.

Khi ấy, nửa nước Hoa Hạ sẽ xảy ra biến loạn!

Một đại họa ngập trời, không thể tránh khỏi!May mắn thay, vào thời khắc nguy cấp, Thiên Quan tiên sinh đã đứng ra!Vài phút trước, Giáo sư Sở Mục Vân đã phải chịu áp lực nặng nề đến mức khó thở.

Giờ nay bật khóc nức nở, chỉ là để giải tỏa những áp lực không thể chịu đựng nổi kia mà thôi!Viện trưởng Chu hai mắt đỏ hoe, nắm chặt tay!

Lúc nguy cấp nhất vừa rồi, ông thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh thân mình báo quốc.

Và cảnh tượng người đàn ông trước mắt, như một vị thần linh,

hàng phục đàn thi, không ngừng va đập vào tâm trí ông!Người phụ trách Nghi Châu hoàn toàn ngây như phỗng gỗ!

Nếu mười phút trước, có ai nói với ông rằng, trên thế giới có một người đàn ông, một mình có thể địch lại mười vạn binh!

Ông chắc chắn sẽ mắng người đó là đồ thần kinh!

Nhưng giờ khắc này, ông không thể không tin!"Các ngươi, nghe lệnh ta, phụng ta làm chủ!"Chỉ vài câu nói ngắn gọn, đã khiến hàng vạn đàn thi cúi đầu quỳ xuống!

Đây là loại... chao ôi!

Người phụ trách lộ vẻ xấu hổ, cảm thấy mình thật sự thiếu văn hóa!

Thật có lỗi với người đàn ông như thần linh kia!Đội vũ cảnh và cảnh sát Nghi Châu sau ba tuyến phòng thủ, cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm!

Sau khi thả lỏng, trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt không gì sánh bằng!Một tay cầm đao, một tay nâng ấn!

Một mình một ngựa, hàng phục hàng vạn cương thi.

Chuyện như thế này, e rằng chỉ có thể tìm thấy trong tiểu thuyết!

Nhưng hôm nay, họ không chỉ nhìn thấy, mà còn tận mắt chứng kiến!...Quảng trường ga tàu!

Trong đám đông hỗn loạn, một thanh niên đầu đinh trố mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng này.

Giống như mọi người, anh ta bị cảnh tượng trước mắt chấn động tột độ!

Thậm chí nghi ngờ, người đàn ông đeo mặt nạ sắt kia, là thần linh thật sự!

Nếu không, làm sao có thể khiến những quái vật đáng sợ kia đều quỳ xuống trước mặt ông ta, phụng ông ta làm chủ!

Chỉ là, sau sự chấn động, thanh niên đầu đinh luôn cảm thấy bóng lưng người này, có một chút quen thuộc.Trước quảng trường, hơn mười vạn người dân Nghi Châu đông nghịt, gần như mỗi người đều nhìn Tô Thần với ánh mắt chấn động, kính sợ.Tô Thần hơi chột dạ.

Tôi đặt Hắc Kim Cổ Đao ngang trước ngực, tiếp tục cao giọng tụng xướng: "Nghe lệnh ta, hồn về minh phủ!"Sau khi dứt lời, trừ hai con Đại Tống tử ngàn năm kia ra, trong đầu mỗi con cương thi đều bay ra một điểm chân linh.

Cuối cùng, chúng hội tụ lại trong Quỷ Tỳ mà tôi giơ cao bằng tay trái!Rất nhanh!

Gần vạn cương thi trên đường cái, một điểm chân linh trong đầu đều bị rút ra.

Chỉ còn lại hai con nữ thi ngàn năm cuối cùng.

Tô Thần lướt mắt một cái, hai con Đại Tống tử ngàn năm run rẩy cả người, vội vàng bay đến sau lưng tôi, quỳ rạp xuống đất.Tô Thần hài lòng gật đầu, sau đó trầm giọng nói với Giáo sư Sở ở đằng xa: "Đàn thi đã giải quyết xong, phần còn lại giao cho các vị tự xử lý!"Nghe thấy câu khẳng định này, tia lo lắng cuối cùng trong lòng mọi người có mặt cũng tan biến.

Giây tiếp theo, đám đông bùng nổ những tiếng hoan hô vang trời."Tuyệt vời quá, cuối cùng cũng được cứu rồi...""Ô ô ô, mẹ ơi bố ơi, chúng ta không phải chết nữa đúng không?""Bảo bối, chúng ta sống sót rồi, tất cả là nhờ vị chú anh hùng kia, con phải mãi mãi nhớ lấy ông ấy!

Chính ông ấy đã cứu tất cả chúng ta!"Cùng lúc đó.Trước màn hình

TV trên khắp cả nước!

Vô số người sau khi xem cảnh tượng này, đều không kìm được sự xúc động, vừa khóc vừa cười ôm lấy người thân!Thật không dễ dàng gì!

Những cương thi đó ngay cả đạn pháo, súng máy, thậm chí xe bọc thép cũng không đối phó được!

Khi mọi người đều gần như tuyệt vọng, người đàn ông kia như thần linh giáng lâm, khiến cả đàn thi phải cúi đầu.

Sự chấn động ập đến này cũng khiến tất cả mọi người trên toàn quốc, đều khắc sâu bóng dáng người đàn ông đeo mặt nạ sắt kia vào trong tâm trí!Các phòng livestream trên các nền tảng lớn!Phòng livestream đã yên tĩnh một lúc, nay lại ăn mừng một cách khoa trương hơn.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, gần trăm triệu bình luận, thậm chí còn khiến các nền tảng livestream lớn đồng thời bị giật lag!"Chao ôi!

Chao ôi!""Trời ơi, Thiên Quan đại lão đúng là thần tiên!""Chúng ta, cung nghênh chân thần!""Chúng ta, cung nghênh chân thần!"...Trong lúc mọi người hò reo vui mừng, Giáo sư Sở Mục Vân là người tỉnh táo sớm nhất, ông đánh liều muốn vượt qua đội ngũ đàn thi quỳ rạp dài hàng trăm mét để tìm Thiên Quan Chúc Phúc.Thế nhưng, còn chưa kịp đi đến, ông đã thấy Thiên Quan Chúc Phúc ở đằng xa vẫy tay."Tôi còn có việc, xin cáo từ trước."Giáo sư Sở Mục Vân vô cùng sốt ruột, vội vàng nói: "Thiên Quan tiên sinh, ngài..."Nhưng ông chưa nói hết câu, đã chứng kiến một cảnh tượng khiến ông kinh hãi hơn nữa!Chỉ thấy, hai nữ thi một trái một phải, theo sau Thiên Quan Chúc Phúc, lại từ từ bay lên.Trên quảng trường, tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều kinh ngạc đến ngây người!"Bay rồi!

Thiên Quan đại thần bay lên rồi!""Tôi biết ngay mà, đại thần nhất định là thần minh hạ phàm!""Ngầu lòi, quá ngầu lòi!""Chúng ta, cung tiễn chân thần!""Chúng ta..."Dưới sự chứng kiến của mọi người, bóng dáng Tô Thần càng bay càng cao, cuối cùng biến mất trong màn đêm.Giáo sư Sở Mục Vân đầy thất vọng, ông còn rất nhiều câu hỏi muốn hỏi.

Nhưng không ngờ Thiên Quan tiên sinh căn bản không cho ông cơ hội này!Không lâu sau, ngay lúc đó, Viện trưởng Chu ở phía sau vỗ vai ông, cảm thán nói: "Thôi được rồi Mục Vân, Thiên Quan tiên sinh không phải người bình thường, ông ấy làm như vậy tự nhiên có đạo lý của ông ấy, sau này đừng truy tìm thân phận của Thiên Quan tiên sinh nữa!

Chúng ta chỉ cần biết, Thiên Quan tiên sinh đứng về phía chúng ta, thế là đủ rồi!"Giáo sư Sở Mục Vân gật đầu, bừng tỉnh nói: "Viện trưởng Chu... tôi hiểu rồi!"Cùng lúc đó!

Ở một bên khác, Tô Thần đã để hai con Đại Tống tử ngàn năm dẫn tôi trải nghiệm cảm giác bay lượn.

Hả?

Bạn hỏi tôi cảm giác thế nào ư?

Cảm giác bay lượn thì không trải nghiệm được bao nhiêu, nhưng hai nữ cương thi ra tay không biết nhẹ nặng, bóp cánh tay tôi đau điếng thì có thật.Vì vậy, chỉ bay một đoạn ngắn, Tô Thần đã vội vàng bảo chúng hạ xuống Ngân Tước Sơn.Hai nữ cương thi này, chính là những nữ thi trong quan tài pha lê ở động Tích Thi.

Trong nguyên tác, Tiểu Ca nói chúng là nữ thi Tây Chu, đã hơn ba nghìn năm tuổi.

Hơn nữa, khác với cương thi bình thường, chúng không chỉ có hồn

phách, mà còn có thể hồn phách lìa thể, dùng cách vong hồn nhập vào người sống.

Loại cương thi dị biệt này được gọi là Khôi!Theo ghi chép trong *Tử Bất Ngữ*, cương thi đại khái có thể chia thành Tử Cương, Bạch Cương, Lục Cương, Mao Cương, Phi Cương, Du Thi, Phục Thi, Bất Hóa Cốt, Hạn Bạt, chín cấp bậc này.

Trong đó, Hạn Bạt cao nhất, là cương thi tu luyện đến cực hạn, đã thuộc loại thần linh.

Tô Thần ước tính, thực lực của hai con Khôi này, hẳn là nằm giữa Phi Cương và Du Thi.

Nếu Tô Thần không có Phát Khâu Ấn và huyết mạch Kỳ Lân, e rằng mười Tô Thần cũng không phải đối thủ của một con Khôi.Thế nhưng... người thật sự cứu hơn mười vạn dân chúng Nghi Châu không phải tôi, mà là nữ thi vô danh trên tế đàn kia!

Nếu không phải cô ấy đã cho Tô Thần chỉ dẫn, Tô Thần cũng không thể thuận lợi tìm thấy chú ngữ khắc dưới đáy quan tài đồng! Dưới đáy quan tài còn kể lại một đoạn ân oán giữa Thiết Diện Sinh và Lỗ Thương Vương.

Trước khi Lỗ Thương Vương vào mộ, từng muốn giết Thiết Diện Sinh.

Bởi vì ông ta đã cảm nhận được Thiết Diện Sinh tâm hoài bất chính, lại có dã tâm cực lớn.

Nhưng Thiết Diện Sinh đã dùng một bộ thi thể thế thân để thoát một kiếp.

Lỗ Thương Vương tưởng Thiết Diện Sinh đã chết, nhưng trước khi ngủ say trong ngọc dũng thì tâm thần bất an, cuối cùng vẫn khắc chú ngữ chân chính của Quỷ Tỳ dưới quan tài đồng.

Thiết Diện Sinh có lẽ đến chết cũng không ngờ, bại tướng dưới tay ông ta, Lỗ Thương Vương tưởng chừng không còn xương cốt, cuối cùng vẫn cao tay hơn ông ta một bậc.Nhớ đến nữ thi vô danh trên tế đàn kia, Tô Thần ngẩng đầu, nhìn về hướng núi Kim Tước."Tôi không biết cô tên họ là gì, nhưng...""Nguyện kiếp sau của cô, bình an thuận lợi, vui vẻ vô ưu!"Tô Thần nói xong, thuận tay tháo mặt nạ sắt xuống, cúi mình hành một lễ về phía tế đàn trên núi Kim Tước.

Lễ này, là tôi thay mặt hơn mười vạn người dân Nghi Châu mà hành!Sau khi hành lễ xong, Tô Thần nhìn chiếc mặt nạ sắt trong tay."Cái tên Thiết Diện Sinh này, cả đời không làm việc tốt, nhưng lúc chết vẫn coi như có chút cống hiến!"Nếu không có chiếc mặt nạ sắt này, thân phận thật của Tô Thần e rằng sẽ bị cả nước biết đến, sau này dù làm gì cũng sẽ bị cả thế giới chú ý!"May mà, tôi đủ lanh trí, lúc đi đã tiện tay mang theo chiếc mặt nạ sắt này!""Chỉ là vẫn chưa tìm thấy ngọc dũng, không biết lão già này trong khoảng thời gian sống lại, rốt cuộc đã giấu ngọc dũng ở đâu!""Thôi vậy, thôi vậy, lần này thu hoạch đã rất nhiều rồi, con người không thể quá tham lam."Nghĩ đến đây, Tô Thần lại lần nữa đưa mắt nhìn về phía hai nữ Khôi.

Chương 53

Tiếp theo, trước tiên hãy thử nghiệm xem, rốt cuộc chúng có thể chứa vào Hư Số Không Gian không!Nói làm là làm!

Tô Thần đổ hết thức ăn và các loại công cụ đã dự trữ trong Hư Số Không Gian ra, sau đó dùng Quỷ Tỳ để giao tiếp với hai nữ Khôi."Sau này phải đặt tên cho hai người!""Thế này nhé, người cao hơn, cô tên Tiểu Hồng.

Người thấp hơn, cô tên Tiểu Tượng!

Hiểu chưa?"Hai nữ Khôi ngơ ngác nhìn Tô Thần."Sao lại ngốc thế này!""Thôi được rồi, Tiểu Hồng, cô ngồi xổm xuống!" Hư Số Không Gian chỉ có một mét khối, đứng chắc chắn không thể cho vào, phải ngồi xổm!Hai nữ Khôi vẫn ngơ ngác nhìn Tô Thần.

Tô Thần bất đắc dĩ, đành phải mở miệng niệm: "Các ngươi, nghe lệnh ta!

Quỳ!"Lần này, hai nữ Khôi không chút do dự, đồng loạt quỳ rạp xuống đất.Lúc này Tô Thần mới chọn Tiểu Hồng, thu cô ta vào Hư Số Không Gian, sau đó lại thả ra!

Quả nhiên giống như Tô Thần dự đoán, nữ Khôi không có bất kỳ dị thường nào.

Đại khái là vì cương thi không thuộc sinh vật sống, sau khi cho vào sẽ không bị Hư Số Không Gian ảnh hưởng.Thấy vậy, Tô Thần yên tâm rồi, thu cả hai nữ Khôi vào không gian.

Sau này nếu có đi "đánh động", cuối cùng không cần tôi cái "cao nhân" này đích thân ra tay, đã có người làm việc nặng nhọc để sai khiến rồi!Sau khi thu nữ thi xong, Tô Thần bắt đầu kiểm kê thu hoạch

lần xuống mộ này.

Lần này tổng cộng xuống hai mộ, mộ Thịnh Cơ, mộ Chu Mục Vương và Lỗ Thương Vương!

Tổng cộng nhận được hai miếng thẻ đồng nhỏ, một bộ Quỷ Tỳ Quỷ Trảo, một chiếc chìa khóa đồng, và hai nữ Khôi dưới trướng.

Có thể nói là thu hoạch đầy đủ, không hề thua kém phần thưởng của hệ thống.Tuy nói trong quá trình cũng có bất ngờ, ví dụ như sự phục sinh của Thiết Diện Sinh khiến tôi có chút không lường trước được.

Rồi lại như, ngôi mộ ở thế giới này tuy gần giống nguyên tác, nhưng lại có không ít khác biệt nhỏ.

Như Lục Sí Ngô Công ở mộ Bình Sơn, đã mạnh hơn nguyên tác rất nhiều!Tô Thần ghi nhớ thông tin này trong lòng, sau này đối đãi với loại mộ huyệt như vậy, phải thận trọng hơn một chút mới được! Quỷ Tỳ tuy sở hữu năng lượng cao cấp, nhưng hệ thống hiển thị nó là đạo cụ quan trọng, không thể dùng để nâng cấp huyết mạch hoặc vũ khí.

Thẻ đồng nhỏ là bản đồ, nhưng vẫn còn thiếu hai mảnh quan trọng.

Cuối cùng, chiếc chìa khóa đồng đã hoàn thành sứ mệnh của nó, Tô Thần quyết định dùng nó để nâng cấp Hắc Kim Cổ Đao.Dưới ánh trăng!

Đỉnh Ngân Tước Sơn.Tô Thần đầy kích động, thầm niệm trong lòng."Hệ thống, rút năng lượng của chìa khóa đồng, nâng cấp Hắc Kim Cổ Đao!""Đinh, nâng cấp dung hợp thành công, mời túc chủ kiểm tra!"Hiệu suất của hệ thống đơn giản là vô địch!

Tô Thần vừa dứt lời trong lòng, việc nâng cấp đã hoàn thành.

Cùng lúc đó, chiếc chìa khóa đồng trên tay trái tôi hóa thành tro bụi tiêu tán.

Còn Hắc Kim Cổ Đao cầm trong tay phải, thì...

ôi, không đúng nha, sao cảm giác không có gì thay đổi?Tô Thần cẩn thận quan sát một chút, phát hiện Hắc Kim Cổ Đao vẫn đen sì, không nhìn ra bất kỳ thay đổi nào.

Tôi vội vàng gọi hệ thống.

Đùa à, hệ thống thưởng nhiều tôi không bận tâm, nhưng nếu hệ thống lại lừa thưởng của tôi, tôi sẽ phải nói chuyện rõ ràng với hệ thống!"Hệ thống, tại sao Hắc Kim Cổ Đao không có thay đổi, ngươi có phải đã lừa năng lượng của ta không?""Nâng cấp đã hoàn thành, túc chủ có thể tự kiểm tra thuộc tính!"Nghe thấy lời này, Tô Thần vội vàng thầm niệm một câu trong lòng.

Chỉ thấy, trên Hắc Kim Cổ Đao lờ mờ hiện lên một hàng chữ."Đao này xuất xứ từ Trương Gia Cổ Lâu, đúc bằng vẫn thiết, sắc bén không suy giảm, có một lượng nhỏ công hiệu khắc tà.

Hắc Kim Cổ Đao +1."Tô Thần nhìn thấy ký hiệu +1 cuối cùng thì lập tức ngớ người."Chao ôi, hệ thống ngươi thế này... thế này cũng quá qua loa rồi.""Mời túc chủ cố gắng hơn, đạo cụ loại trang bị thăng đến cấp 9 có thể tiến giai.""Khốn kiếp!" Tô Thần giơ một cử chỉ mang tính quốc tế, thu Hắc Kim Cổ Đao lại.Sau đó, tôi nhận định phương hướng, cất bước xuống núi.Khi trở về khách sạn, hơn mười vạn người dân kia đã lục tục về nhà.

Còn đàn thi trên núi Kim Tước, sau khi Tô Thần niệm Quỷ Tỳ chú, cũng đã mất chân linh, ngã vật ra đất không dậy nổi.Quân đội và vũ cảnh Nghi Châu, đã mất cả một đêm.

Tập trung những thi thể đó lại một chỗ, một mồi lửa thiêu rụi

sạch sẽ.Cùng lúc đó.Weibo, các diễn đàn lớn!

Thậm chí các đài truyền hình lớn, các phương tiện truyền thông lớn, tất cả đều loạn cả lên!

Tất cả điều này, chỉ vì một cái tên, Thiên Quan Chúc Phúc!Điện thoại của đài truyền hình bị gọi cháy máy, Weibo từ top 1 đến top 20, gần như tất cả đều liên quan đến Thiên Quan Chúc Phúc!

Đặc biệt là hot search số một. 'Cung tiễn chân thần' càng bị cư dân mạng đẩy lên cao, nhiệt độ không hề giảm.

Lượng chủ đề chỉ trong một giờ ngắn ngủi, vậy mà đã đạt đến con số kinh khủng một tỷ!

Vô số người đang làm mới Weibo, nóng lòng muốn biết Thiên Quan đại thần rốt cuộc là ai!Có những người làm truyền thông cá nhân thấy tình huống này, lập tức bịa ra rất nhiều bài viết thu hút sự chú ý, muốn kiếm lợi từ đó.

Ví dụ như: "Chấn kinh, Thiên Quan đại thần hóa ra là...", "Thiên Quan đại thần cứu thế giới trở về, lại phát hiện...", "Một thai bảy bảo, Thiên Quan tiên sinh quá sủng tôi...", "Cưới trước yêu sau..." Các loại bài viết gây sốc nhãn cầu, nhất thời ồn ào khắp nơi.May mắn thay!

Chính quyền đã không làm người dân thất vọng!

Ngay khi những bài viết kiểu này vừa xuất hiện, do Viện Nghiên cứu Khảo cổ dẫn đầu, sáu bộ ngành liên hợp phát hành thông báo, quyết không cho phép truyền thông bôi nhọ, phỉ báng Thiên Quan tiên sinh!Sau khi thông báo được phát hành.

Cảnh sát trên khắp cả nước liên hợp hành động, chỉ trong ba giờ ngắn ngủi, đã bắt giữ hơn mười người làm truyền thông cá nhân loại này.

Kể từ đó, những bài viết chỉ để thu hút sự chú ý, hoàn toàn không

quan tâm đến tính xác thực của tin tức đã biến mất.

Và Thiên Quan Chúc Phúc, vẫn treo cao ở vị trí đầu bảng hot search.Đêm nay, định trước là một đêm không ngủ.Những người dân Nghi Châu đã sơ tán lục tục trở về nhà.

Cuộc náo loạn cương thi ở núi Kim Tước dần lắng xuống.

Nhưng quân đội lo sợ trong núi Kim Tước còn sót lại cương thi, cuối cùng vẫn quyết định tiến hành một trận pháo kích oanh tạc!Thế là!

Toàn bộ người dân Nghi Châu đã được miễn phí thưởng thức một "màn pháo hoa" kéo dài hai ngày hai đêm!

Nghe nói, đỉnh núi Kim Tước đã bị san phẳng đi sáu bảy mét.Việc đỉnh núi bị san phẳng một tầng cũng khiến mộ của Lỗ Thương Vương lộ ra.

Vì vậy, Giáo sư Sở dự định tiến hành một cuộc khảo cổ cổ mộ núi Kim Tước.Sau khi các thành viên đội khảo cổ từ Kinh Thành, cùng đội livestream của Vương Điềm Điềm đến nơi, cuộc khảo cổ chính thức bắt đầu."Chào mọi người, tôi là Vương Điềm Điềm, không biết mấy ngày nay mọi người có nhớ tôi không ạ?"Trên màn hình, Vương Điềm Điềm mặc một chiếc áo len màu hồng, búi tóc củ tỏi.

Khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp, cùng nụ cười ngọt ngào như trong ảnh.

Khiến khán giả trong phòng livestream thi nhau bình luận."Haha, vợ Điềm Điềm, anh nhớ em chết mất thôi.""Chị Điềm Điềm, nhất định phải chú ý an toàn nha, em nghe người ta nói, vẫn có người thấy trong núi Kim Tước có cương thi đó, nhất định phải cẩn thận!""Không sao đâu, nghe nói lần này chính quyền đã phái hẳn một đội quân năm trăm người bảo vệ đội khảo cổ, đội trưởng Trần và đội

trưởng Lý cũng đã trở về đội, có hai người họ ở đó, tôi yên tâm!"Bình luận như thủy triều.

Hơn nữa, điều đáng nói là, kể từ khi Tô Thần như thần binh giáng thế, cứu hơn mười vạn dân chúng Nghi Châu, trở thành thần tượng của toàn dân.

Buổi livestream của đội khảo cổ, trực tiếp trở thành "miếng mồi ngon" mà các nền tảng livestream toàn mạng tranh giành.

Ai bảo Thiên Quan đại lão, mỗi lần đều xuất hiện trong phòng livestream của đội khảo cổ cơ chứ!

Các nền tảng livestream tranh cãi không ngừng, cuối cùng dưới sự hòa giải của chính quyền, quyết định chia sẻ phòng livestream của đội khảo cổ trên toàn mạng.

Dù ở nền tảng nào, cũng đều có thể xem livestream của đội khảo cổ, cuộc tranh chấp này mới tạm dừng.Trong lúc Vương Điềm Điềm nói chuyện, cô ấy quay camera về phía núi Kim Tước phía sau.Núi Kim Tước từng là một ngọn núi non xanh nước biếc, nhưng sau hai ngày hai đêm pháo kích oanh tạc.

Cả ngọn núi trở nên trơ trọi, hơn nữa bị đạn pháo bắn thành những hố sâu, không ít nơi bị thiêu rụi thành một vùng đất cháy!"Đúng như mọi người thấy, núi Kim Tước giờ đây tan hoang khắp chốn, nhiệm vụ của đội khảo cổ lần này, ngoài việc thăm dò quần thể cổ mộ bất ngờ phát hiện, còn có một nhiệm vụ quan trọng hơn, đó chính là điều tra nguyên nhân thi quần xuất hiện!"Vừa dứt lời, Giáo sư Sở và hơn ba mươi thành viên đội khảo cổ đã xuất hiện trong khung hình.

Vương Điềm Điềm vội vàng đuổi theo, đưa micro về phía Giáo sư Sở hỏi: "Giáo sư, ngài có thể đơn giản nói một chút, hiện tại đội khảo cổ có phát hiện quan trọng nào không ạ?""Xin lỗi cô Vương nhé, tôi

bây giờ hơi bận, thế này, tôi để Trịnh Huyền nói rõ cho các cô." Giáo sư Sở nói xong, liền dẫn các thành viên vội vàng dựng trại, chỉ huy quân đội vận chuyển các loại thiết bị."Được rồi, vậy anh Trịnh Huyền, anh hãy giới thiệu cho khán giả một chút đi."Trịnh Huyền đẩy gọng kính, nói ngắn gọn: "Hiện tại không có phát hiện quan trọng nào.""Thế này..." Lúc này, không chỉ Vương Điềm Điềm ngớ người, ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng vô cùng bất mãn.

Tuy nhiên, Trịnh Huyền nói chuyện hít thở sâu, rồi chuyển giọng nói tiếp: "Nhưng, hang động nước ở núi Kim Tước đã bị nổ tung, để lộ ra con sông ngầm bên trong, chúng tôi đã phát hiện rất nhiều sinh vật đặc biệt có kích thước cực lớn trong sông ngầm, loại sinh vật này ăn xác chết, đội khảo cổ tạm thời đặt tên cho nó là thi trùng."Vương Điềm Điềm nghe vậy sững người, vội vàng hỏi: "Thi trùng?"Trịnh Huyền gật đầu, ra hiệu: "Cô có thể đi cùng tôi để tận mắt xem cảnh bắt giữ!"Vương Điềm Điềm vội vàng đi theo.

Không lâu sau, hai người đến một con sông cách đó vài dặm.

Con sông này, vốn là một con sông ngầm trong hang núi.

Vì bị pháo kích oanh tạc, hang núi bị san phẳng trực tiếp, nên con sông ngầm mới lộ ra.Có một đội quân nhân, đang dùng lưới thép để bắt những sinh vật trong sông.

Một lát sau, liền nghe thấy quân nhân bùng nổ một trận hoan hô.

Một con côn trùng đặc biệt to gần bằng chậu rửa mặt, đã bị bắt lên.Vương Điềm Điềm vội vàng chĩa camera vào con côn trùng đó, để khán giả nhìn rõ hình dáng của nó.Loại côn trùng này giống như sự kết hợp giữa gián và rết nước, hình dáng xấu xí dữ tợn, khiến người ta nhìn thấy mà sợ hãi."Chao ôi, to thế á?""Trời đất ơi, con này còn to hơn cả rùa xanh nữa chứ!""Ăn xác chết... cái này, nghe thôi đã thấy hơi ghê tởm rồi.""Cái này tính là gì, rất nhiều động vật ăn xác chết

đều sống bằng xác chết.

Ví dụ như chồn mật Châu Phi, hơn nữa khẩu vị nặng, thích từ..."Ngay khi khán giả đang trò chuyện, rồi chuyển sang tranh luận xem một bầy chồn mật Châu Phi và một con sư tử ai mạnh hơn.Đột nhiên!

Phòng livestream lóe lên ánh vàng rực rỡ, một cái tên lấp lánh màu vàng, đột nhiên xuất hiện trong phòng livestream.Ngay khoảnh khắc người đó vào phòng livestream, các nền tảng livestream toàn mạng, đều đồng loạt bắt đầu phát sóng toàn kênh.Douyu Live: "Chào mừng, người dùng tối cao duy nhất của nền tảng, Thiên Quan Chúc Phúc tiên sinh, đã vào phòng livestream của đội khảo cổ quốc gia!"Huya Live: "Chào mừng, người dùng tối cao duy nhất của nền tảng, Thiên Quan Chúc Phúc tiên sinh, đã vào phòng livestream của đội khảo cổ quốc gia!"Longya Live:...Douyu Live: "Chào mừng, người dùng tối cao duy nhất của nền tảng, Thiên Quan Chúc Phúc tiên sinh, đã vào phòng livestream của đội khảo cổ quốc gia!"Huya Live: "Chào mừng, người dùng tối cao duy nhất của nền tảng, Thiên Quan Chúc Phúc tiên sinh, đã vào phòng livestream của đội khảo cổ quốc gia!"Longya Live:...Khoảnh khắc thông báo toàn kênh vang lên, vô số người dùng đều kinh ngạc đến ngây người!"A a, là Thiên Quan đại thần!""Thiên Quan đại thần cuối cùng cũng xuất hiện!""Chân thần về vị, các ngươi phàm nhân streamer, sao có thể cản bước ta đến gặp chân thần..."Trong tích tắc.

Số lượng người xem livestream của đội khảo cổ, trực tiếp tăng gấp hơn mười lần.

Tổng số người xem toàn mạng, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, từ chưa đến sáu triệu, trực tiếp tăng vọt lên một trăm triệu!Cùng lúc đó.

Kinh Thành!Tô Thần nhìn cái biệt danh lấp lánh ánh vàng trên màn

hình, suýt chút nữa làm lóa mắt tôi.

Nếu là tên của người dùng khác như vậy, tôi chắc chắn sẽ chửi một câu."Thằng nào đang khoe mẽ thế, chói mắt chết đi được!"Nhưng nghĩ đến cái tên người dùng này là của chính tôi, trong lòng lại không khỏi hiện lên một trăm lần "chao ôi!"Nhìn màn hình tràn ngập những bình luận 'cung nghênh chân thần', Tô Thần nhếch mép, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định theo kế hoạch ban đầu, gửi một bình luận."Cái đó không gọi là thi trùng, nó gọi là Thi Miết, là một loại sinh vật cực kỳ đặc biệt.

Tuổi thọ của nó rất dài, ít nhất có thể sống trên một trăm năm.

Hơn nữa, nó có thể chui vào bên trong thi thể, điều khiển thi thể."Thi Miết là sinh vật mà tộc Tây Vương Mẫu chuyên dùng để nghiên cứu trường sinh.

Tây Vương Mẫu đã nghiên cứu ra một loại Thi Miết dược, sau khi uống vào có thể đạt được trường sinh, nhưng nhược điểm là sẽ dần dần bị thi hóa, biến thành một loại quái vật tên là Cấm Bà!

Nếu không muốn biến thành Cấm Bà, thì bắt buộc phải dùng Vẫn Ngọc để trấn áp Thi Miết dược, chờ đợi chín lần lột xác bên trong Vẫn Ngọc.

Trong thời gian lột xác, sẽ bước vào một trạng thái đặc biệt, sẽ ngủ say hàng trăm năm.

Nếu trong thời gian lột xác mà rời khỏi Vẫn Ngọc, sẽ biến thành Huyết Thi.

Chương 54

Lột xác hoàn thành, nhưng chưa đủ chín lần, và rời khỏi Vẫn Ngọc quá lâu, lại sẽ biến thành Cấm Bà.

Có thể nói, một khi đã uống Thi Miết dược, thì không còn đường quay đầu.

Hoặc là tìm được ngọc dũng làm từ mảnh vỡ Vẫn Ngọc để ngủ say trong đó, hoặc là đi tìm cung Tây Vương Mẫu, tiến vào động Vẫn Ngọc của Tây Vương Mẫu.

Có thể khẳng định, Chu Mục Vương thân là tình nhân của Tây Vương Mẫu, hẳn là đã có được công thức Thi Miết dược của Tây Vương Mẫu, và đã luyện chế Thi Miết dược trong mộ huyệt.

Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh sau này cũng có được Thi Miết dược từ Chu Mục Vương, đây mới là bí mật ngọc dũng có thể khiến người ta trường sinh bất lão, và nguyên lý tương đồng với động Vẫn Ngọc của Tây Vương Mẫu.Bình luận của Tô Thần vừa xuất hiện, lập tức được ghim cao trên màn hình.

Kéo theo vô số cư dân mạng thảo luận sôi nổi."Ồ, hóa ra thứ này gọi là Thi Miết.""Mở mang kiến thức rồi, ăn xác người sống một trăm năm, mẹ ơi, nghĩ thôi đã thấy ghê tởm!""Hàng đầu, chụp ảnh lưu niệm cùng đại thần..."Vương Điềm Điềm thấy bình luận này, mừng rỡ khôn xiết.

Vội vàng nói: "Anh Trịnh Huyền mau nhìn kìa, Thiên Quan đại thần lại bình luận rồi!"Trịnh Huyền mấy ngày trước không theo Giáo sư Sở đến Nghi Châu, vẫn luôn ở lại viện nghiên cứu, nghiên cứu con thi vương ở Bình Sơn.

Càng nghiên cứu sâu, anh ta càng bội phục Thiên Quan Chúc Phúc.

Chỉ một lá bùa vàng đơn giản, đã khống chế được thi vương được xưng là đao thương bất nhập, bản lĩnh nghịch thiên này, đơn giản không phải phàm nhân.

Đặc biệt là đêm hôm đó Thiên Quan Chúc Phúc như thần binh giáng thế, cứu giúp dân chúng Nghi Châu, càng khiến Trịnh Huyền bội phục sát đất.Anh ta lấy điện thoại ra, mở phòng livestream của đội khảo cổ.

Thấy bình luận của Thiên Quan Chúc Phúc, đã hé lộ tên gọi và đặc tính của loài sinh vật này.

Anh ta vội vàng gọi điện cho Giáo sư Sở, thông báo việc này."Thiên Quan tiên sinh bình luận rồi ư?

Tốt tốt tốt, tôi đến ngay đây!"Giáo sư Sở nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ, vội vàng bỏ dở công việc đang làm, chạy đến bờ sông."Loại thi trùng này gọi là Thi Miết ư?""Cảm ơn Thiên Quan tiên sinh đã chỉ điểm, Trịnh Huyền, cậu lập tức ghi chép lại đoạn hội thoại này, sau này tất cả bình luận của Thiên Quan tiên sinh đều phải ghi chép lại, biên soạn thành sách để phát hành."Nghe Giáo sư Sở nói vậy, Vương Điềm Điềm hơi ngạc nhiên, không kìm được hỏi: "Giáo sư, các vị muốn xuất bản lời của Thiên Quan đại thần thành sách ư?""Đúng vậy!" Giáo sư Sở đắc ý cười một tiếng, giải thích: "Đây là mệnh lệnh do Viện trưởng Chu đích thân hạ xuống, Thiên Quan tiên sinh hiểu biết vô số kiến thức cổ mộ, đối với rất nhiều sinh vật đặc biệt cũng có nghiên cứu, lời nói của ông ấy có thể giúp giới khảo cổ bớt đi rất nhiều đường vòng."Trong lúc nói chuyện, Trịnh Huyền bên cạnh đã lấy sổ tay ra, trịnh trọng ghi chép lại bình luận này.

Tiện thể, còn phổ cập kiến thức về việc phát hiện Thi Miết, quá trình bắt giữ, cũng như mức độ nguy hiểm của Thi Miết cho khán giả trong phòng livestream và Vương Điềm Điềm."Nhưng theo thông tin

phản hồi từ quân đội, loại thi miết trùng này có tính công kích rất mạnh.""Nếu không phòng bị, thật sự có khả năng bị nó cắn trúng.""Tuy nhiên, thi miết trùng tuy chứa một lượng nhỏ độc tố, nhưng không gây chết người."Lời Trịnh Huyền vừa dứt, lại thấy trong phòng livestream lại xuất hiện một bình luận lấp lánh ánh vàng.【Nhưng Thi Miết Vương chứa kịch độc, chạm vào là chết, gần như không có thuốc giải.

Các vị tốt nhất nên nhắc nhở các chiến sĩ, nếu thấy Thi Miết Vương có kích thước rất nhỏ, toàn thân sặc sỡ ngũ sắc, nhất định phải cố gắng tránh xa nhất có thể.】Bình luận vừa xuất hiện.

Lập tức khiến khán giả trong phòng livestream sôi trào!

Thiên Quan đại thần vốn luôn kiệm lời như vàng, nhưng không ngờ chỉ trong vài phút ngắn ngủi, anh ấy lại bình luận nữa!Loại sinh vật đặc biệt như thi miết trùng này, hóa ra còn có một con Thi Miết Vương lợi hại hơn.

Nhân vật "ngầu lòi" như Thiên Quan đại thần, cũng nói nó nguy hiểm...

Khán giả lập tức đầy tò mò, rốt cuộc con Thi Miết Vương kia lợi hại đến mức nào, có thể khiến Thiên Quan đại thần cũng phải kiêng dè.Giáo sư Sở nhìn thấy bình luận này, không chút do dự, lập tức quay người phân phó các chiến sĩ xung quanh: "Thiên Quan tiên sinh nói, loại côn trùng này gọi là thi miết trùng, thi miết trùng bình thường không quá nguy hiểm, nhưng Thi Miết Vương có kịch độc, nếu phát hiện Thi Miết Vương có kích thước nhỏ, mà toàn thân lại sặc sỡ ngũ sắc, không được hành động khinh suất, phải lập tức tránh xa!"Các chiến sĩ nghe thấy mấy chữ Thiên Quan tiên sinh, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt cuồng nhiệt!

Họ là lứa chiến sĩ đầu tiên đến phòng thủ núi Kim Tước, từng có

lúc tưởng rằng mình sẽ hy sinh tại núi Kim Tước.

Khi họ tuyệt vọng nhất, gần như không thể chống đỡ được sự tấn công của đàn thi, chính Thiên Quan Chúc Phúc đã cứu họ!

Vì vậy... mặc dù Thiên Quan Chúc Phúc rất ít khi lộ diện trước thế nhân, nhưng những chiến sĩ này vẫn đồng lòng xem Thiên Quan Chúc Phúc là ân nhân cứu mạng của mình để sùng bái!Đội trưởng Trần Kiến Binh gật đầu, quay người dặn dò các chiến sĩ: "Lời Thiên Quan đại thần nói chắc chắn không sai, mọi người chú ý một chút, bắt đủ rồi, đủ cho Giáo sư Ngô và họ nghiên cứu thì dừng lại đi.""Đội trưởng Trần, yên tâm đi, bắt thêm hai con nữa là chúng tôi rút thôi.""Nói đi thì phải nói lại, Thiên Quan đại thần thật sự ngầu lòi, đời này tôi chưa phục ai mấy người, nhưng đối với Thiên Quan đại thần, tôi phục sát đất!"Ngay khi các chiến sĩ vừa bắt thêm hai con Thi Miết, chuẩn bị mang về doanh trại giao cho Giáo sư Ngô và họ nghiên cứu thì dị biến đột ngột xảy ra!Có một chiến sĩ chỉ vào giữa dòng sông hét lên: "Các anh mau nhìn kìa, giữa sông có cái gì vậy?"Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa dòng sông, tựa hồ có một khối bóng đen lờ mờ.

Bóng đen đó có kích thước cực lớn, dài đến ba bốn mươi mét!

Uốn lượn di chuyển trong dòng sông, khiến người ta nhìn thấy mà da đầu tê dại.Thấy cảnh này, khán giả trong phòng livestream bùng nổ, thi nhau bình luận."Chao ôi, không lẽ lại là một con Lục Sí Ngô Công nữa ư?""Nhìn kích thước của bóng đen này, e rằng còn to hơn Lục Sí Ngô Công gấp đôi!""Giáo sư Sở, còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chạy đi!"Trần Kiến Binh phản ứng lại, vội vàng bảo các chiến sĩ dưới quyền tránh xa bờ sông, đồng thời lên đạn súng trường.

Trong khoảng thời gian này, anh ta đã thấy quá nhiều loại sinh vật kỳ lạ, cũng coi như đã có sức đề kháng rồi, không lập tức la lớn

"không khoa học" như lần đầu.Mọi người cẩn thận lùi lại hơn mười mét, lúc này Trần Kiến Binh mới mặt đầy căng thẳng hỏi Giáo sư Sở: "Giáo sư, phải làm sao đây?"Giáo sư Sở khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Đừng hoảng, trước tiên hãy làm rõ trong sông rốt cuộc là cái gì rồi tính!"Lời ông vừa dứt, Trịnh Huyền phía sau đã thành thạo điều khiển một chiếc máy bay không người lái, bay về phía giữa dòng sông.Máy bay không người lái từ từ hạ xuống, hình ảnh trong camera, cũng theo đó hiện ra trong phòng livestream.

Chỉ thấy, khối bóng đen khổng lồ kia, không phải là sinh vật đặc biệt nào.

Chính là những con thi miết trùng mà mọi người vừa thấy!

Chỉ có điều, số lượng thi miết trùng thực sự quá nhiều, hàng ngàn vạn con tụ tập lại một chỗ, tạo thành một bóng đen dài dằng dặc.Thấy cảnh này, các chiến sĩ trước đó vẫn đang bắt thi miết trùng trên bờ sông không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Một hai con thi miết trùng không đáng sợ, cũng không gây nguy hiểm gì cho các chiến sĩ.

Nhưng nếu hàng ngàn vạn thi miết trùng cùng tấn công, cho dù trong tay họ có súng, e rằng cũng khó tránh khỏi thương vong.Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, may mắn là vừa rồi có Thiên Quan đại thần nhắc nhở, mọi người đều cảnh giác hơn một chút."Giáo sư, nhìn những con thi miết trùng này không có vẻ gì là muốn dừng lại, chúng muốn đi đâu vậy?"Giáo sư Sở suy nghĩ một chút, giải thích: "Có lẽ những xác chết trong hang động nước núi Kim Tước đều đã bị nổ tung hết rồi, những con thi miết trùng này không còn thức ăn, nên mới phải di cư chăng..."Trong lúc nói chuyện, mọi người lại thông qua hình ảnh livestream của máy bay không người lái, thấy một con thi miết trùng nhỏ bằng quả táo, toàn thân sặc

sỡ ngũ sắc, đột nhiên phá vỡ mặt sông, bay lên giữa không trung.Con thi miết trùng nhỏ này dẫn đại quân Thi Miết, dọc theo sông ngầm, từ từ đổ về sâu trong dãy núi Nghi Mông.Mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.Giáo sư Sở thở dài một hơi, mặt lộ vẻ cảm khái nói: "Con thi miết nhỏ kia hẳn là Thi Miết Vương mà Thiên Quan tiên sinh đã nói đến rồi, sinh vật thật sự kỳ lạ, rõ ràng là cùng một loài, nhưng bất kể là hình dáng hay kích thước, lại có thể khác biệt nhiều đến vậy!"Lời vừa dứt, phía sau mọi người đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc của Giáo sư Ngô."Hắc hắc, lời này không đúng!

Kiến không phải cũng là sinh vật như vậy sao?

Kiến thợ bình thường và kiến chúa cũng là cùng một loài chứ, nhưng kiến chúa có cánh, kiến thợ bình thường thì không."Nghe thấy lời này, Giáo sư Sở ha ha cười một tiếng, quay người nhìn Giáo sư Ngô nói: "Lão Ngô, đã nói rồi, ông vừa đến Nghi Châu, trước tiên cứ nghỉ ngơi một đêm ở khách sạn rồi hãy đến chứ, sao lại không chờ nổi dù chỉ một đêm?"Giáo sư Ngô liếc mắt một cái, bực bội đáp: "Xì, nếu tôi thật sự tin lời ông, e rằng không phải sẽ hối hận chết mất sao!

Nếu không phải tôi không chờ nổi, làm sao có thể chứng kiến một cảnh tượng đặc biệt như vậy chứ!"Nói rồi, Giáo sư Ngô đi tới, nhìn cảnh tượng Thi Miết trùng di cư trong camera của máy bay không người lái, không kìm được lẩm bẩm tán thán: "Thật sự rất đẹp!" Bầy thi trùng dọc theo dòng sông ngầm, dần dần tiến sâu vào dãy núi Nghi Mông.

Giáo sư Ngô thu hồi ánh mắt, dồn sự chú ý vào những chiếc lưới thép chứa thi trùng trong tay các chiến sĩ. "Đi thôi, đi thôi, chúng ta mau về doanh trại, tôi đã nóng lòng muốn nghiên cứu xem rốt cuộc những thi trùng này có gì đặc biệt!" Giáo sư Sở cười lắc đầu, sau đó dẫn mọi người trở về doanh trại.

Sau nửa ngày xây dựng, doanh trại đã sơ bộ có quy mô.

Giáo sư Ngô vừa về đã vội vàng dẫn hai trợ lý, mang theo thiết bị đi nghiên cứu thi trùng.

Còn giáo sư Sở và những người khác thì triệu tập các thành viên chủ chốt của đội khảo cổ, cùng với Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường, nghiên cứu cách xuống mộ trong căn lều lớn nhất doanh trại.

Mấy người ngồi quây quần bên nhau, nhìn bản đồ núi Kim Tước, phân tích vị trí nên xuống mộ và những chuẩn bị cần thiết.

Sau nửa ngày bàn bạc, mọi người nhất trí quyết định, vẫn sẽ bắt đầu khai quật từ mộ thất lộ thiên có bảy cỗ quan tài!

Đồng thời, thời gian khai quật cũng được định vào trưa mai.

Cùng lúc đó.

Tô Thần cũng ở nhà, nhận được phần thưởng từ hệ thống. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ chỉ điểm đội khảo cổ thành công, thưởng: Song Chỉ Tham Động!" Tô Thần nghe vậy mặt lộ vẻ vui mừng.

Song Chỉ Tham Động là tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, ngón trỏ và ngón giữa tay phải dài hơn, vô cùng linh hoạt.

Khi cần có thể đưa vào những chỗ nhỏ hẹp, thăm dò tình hình bên trong, cũng có thể dễ dàng hóa giải các cơ quan tinh xảo trong mộ huyệt.

Bình thường đều phải luyện từ nhỏ, quá trình khổ không kể xiết.

Trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, Tiểu Ca Trương Khởi Linh cũng có tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động.

Nhớ lại thông tin liên quan đến tuyệt kỹ này, Tô Thần rất hài lòng, liền nói: "Hệ thống, trích xuất phần thưởng!" Giây tiếp theo, một luồng sáng không vào đầu anh.

Ngay sau đó, ngón trỏ và ngón giữa tay phải của anh đột nhiên ngứa ngáy, kỳ lạ thay lại dài thêm một tấc!

Rõ ràng dài hơn nhiều so với tay trái!

Tô Thần hoạt động hai cái, phát hiện hai ngón tay vô cùng linh hoạt, hành động tự nhiên.

Anh nghĩ một chút, đứng dậy đi ra sân.

Ánh mắt ngưng lại, Song Chỉ chọc vào thân cây táo.

Phốc xuy ~ Chỉ nghe một tiếng động trầm đục, thân cây táo trong nháy mắt bị chọc ra hai lỗ! "Quỷ, hơi bị mạnh đấy!" Tô Thần hài lòng gật đầu, sau đó lại có chút khổ não.

Song Chỉ Tham Động mạnh thì mạnh thật, nhưng anh cũng không thể mang đôi ngón tay kỳ lạ này ra ngoài gặp người chứ?

Ngay khi Tô Thần đang khó xử, ngón trỏ và ngón giữa tay phải lại một trận ngứa ngáy, rồi từ từ co rút lại.

Tô Thần trợn tròn mắt! "Đỉnh thật, có thể co duỗi tự nhiên, cái này không nên gọi là Song Chỉ Tham Động, phải gọi là Như Ý Kim Cô Chỉ mới phải!" Hài lòng trở lại phòng khách, Tô Thần một lần nữa dồn sự chú ý vào buổi livestream, chuẩn bị tìm cơ hội để vặt lông đội khảo cổ thêm một lần nữa.

Chỉ tiếc là giáo sư Sở và những người khác vẫn đang thảo luận về việc chuẩn bị xuống mộ.

Thời gian dài khán giả cũng không thích xem, Vương Điềm Điềm đành phải đi phỏng vấn các thành viên khác của đội khảo cổ, trò chuyện về những chuyện đời thường.

Thấy không có cơ hội vặt lông, Tô Thần định rời đi.

Đột nhiên, một dòng đạn mạc được in đậm màu đỏ và ghim lên

đầu màn hình, đập vào mắt tất cả mọi người, bao gồm cả Tô Thần. 【Thiên Quan tiên sinh, ngài có ở đó không, tôi có chút chuyện muốn nói chuyện riêng với ngài, ngài có thể cấp quyền hạn được không? 】 Người gửi dòng đạn mạc này, tên tài khoản là Viện Nghiên Cứu Khảo Cổ Chu Toàn Bình!

Hơn nữa, sau tên còn có biểu tượng chứng nhận chính thức!

Nhìn thấy dòng đạn mạc này, khán giả trong phòng livestream đều kinh ngạc! "Chu lão, là Chu lão!" "Đù má, Chu lão vậy mà cũng đến phòng livestream, mau chụp ảnh cùng đại lão để lưu niệm." "Chu lão muốn tìm Thiên Quan đại thần làm gì?

Mọi người nói xem, có khi nào là muốn hợp tác khảo cổ không?" "Đúng vậy, tôi nghe nói cách đây không lâu ở sa mạc Tháp Khắc xuất hiện một di chỉ cổ thành, nghe nói đội khảo cổ địa phương rất coi trọng, có khi nào Viện nghiên cứu muốn mời đại thần dẫn đội đi thăm dò tòa cổ thành đó không?" "Xàm, đại thần là chân thần tại thế, Viện nghiên cứu sao có thể mời được ngài ấy!" Khi khán giả đang tranh luận không ngừng, Tô Thần nhíu mày.

Anh cũng tò mò, Viện nghiên cứu tìm mình có chuyện gì.

Chương 55

Suy nghĩ một lát, anh vẫn cấp quyền trò chuyện riêng tạm thời cho Chu lão, sau đó gửi một tin nhắn riêng. "Tìm tôi có chuyện?" Trong Viện nghiên cứu, Chu lão thấy Thiên Quan Chúc Phúc vậy mà thật sự đồng ý trò chuyện riêng với mình, còn chủ động gửi một tin nhắn, lập tức kích động không thôi.

Ông hít sâu một hơi, vội vàng soạn mấy tin nhắn gửi đi. "Thiên Quan tiên sinh, là thế này, những bầy thi trùng đó tuy đã bị tiêu diệt, nhưng đoàn trưởng lão lo lắng sau này còn gặp phải tình huống tương tự, sẽ nguy hiểm đến tính mạng của đội khảo cổ, thậm chí nguy hiểm đến an toàn quốc gia." "Vì vậy, chúng tôi muốn mua một lá Trấn Thi Phù, dùng để nghiên cứu giải mã cách khắc chế cương thi." "Chúng tôi cũng biết, Trấn Thi Phù cực kỳ quý giá.

Yêu cầu này có chút mạo muội, vì vậy về giá cả nhất định sẽ làm ngài hài lòng.

Viện nghiên cứu khảo cổ sẵn lòng dùng một trăm triệu tệ, mua một lá Trấn Thi Phù, ngài thấy..." Tô Thần nhìn thấy hai tin nhắn này, lập tức ngớ người.

Muốn mua Trấn Thi Phù trong tay tôi, còn ra giá một trăm triệu?

Anh có Phát Khâu Ấn, có hay không có Trấn Thi Phù đều không quan trọng.

Chỉ là không ngờ Trấn Thi Phù lại có giá trị như vậy, Viện nghiên cứu vậy mà sẵn lòng bỏ ra một trăm triệu để mua một lá nghiên cứu.

Mặc dù điều kiện này rất ưu đãi, ngay cả Tô Thần không thiếu tiền cũng có chút động lòng!

Nhưng anh suy nghĩ một lát, vẫn từ chối. "Mua thì thôi, tôi tạm thời cũng không thiếu tiền.

Nhưng mà, tôi có thể dùng Trấn Thi Phù trao đổi đồ vật với các ông, Viện nghiên cứu của các ông cách đây không lâu đã thu thập được một chiếc Lục Giác Đồng Linh đúng không, thứ đó có ích với tôi, có thể dùng nó để đổi!" Lục Giác Đồng Linh và Thanh Đồng Thược Thi, cùng với Thanh Đồng Môn mà Tiểu Ca Trương Khởi Linh canh giữ, đều là cùng một loại vật liệu, ẩn chứa năng lượng cao cấp, có thể dùng để nâng cấp Hắc Kim Cổ Đao.

Tô Thần đang lo không có cơ hội có được, không ngờ Viện nghiên cứu lại chủ động chịu thiệt, đưa đầu ra cho anh chém một nhát.

Lục Giác Đồng Linh?

Trong Viện nghiên cứu, các chuyên gia giáo sư trong phòng họp nhìn thấy câu trả lời của Thiên Quan Chúc Phúc, đều có chút mơ hồ. "Chiếc đồng linh đó tuy rất đặc biệt, nhưng giá trị cũng không cao lắm phải không, làm sao có thể sánh ngang với Trấn Thi Phù?" "Đúng vậy, Trấn Thi Phù của Thiên Quan tiên sinh, quả thực vượt qua phạm trù khoa học!" "Viện trưởng Sở, nếu Thiên Quan tiên sinh cần đồng linh, chúng ta cứ đổi với ngài ấy đi, ý nghĩa của Trấn Thi Phù vẫn quan trọng hơn!" "Đồng ý!" "Tôi cũng đồng ý!" Chu lão cũng có xu hướng trao đổi, nghe các chuyên gia giáo sư đều nói như vậy, ông gật đầu, vội vàng trả lời một tin nhắn. "Thiên Quan tiên sinh, Viện nghiên cứu đồng ý trao đổi.

Ngài thấy khi nào tiện..." "Không cần khi nào cả, cứ tối nay mười hai giờ, các ông đợi tôi ở cổng Viện nghiên cứu là được." Gửi xong tin nhắn cuối cùng, Tô Thần liền offline.

Nhưng các chuyên gia giáo sư trong Viện nghiên cứu, lại đồng loạt kích động. "Tối nay mười hai giờ?" "Chẳng lẽ, Thiên Quan tiên

sinh muốn đích thân đến?!" "Tốt quá rồi!

Viện trưởng Sở, lần này là Thiên Quan tiên sinh chủ động muốn lộ diện, chứ không phải chúng ta đi điều tra, lần này dù thế nào cũng phải mời ngài ấy về Viện nghiên cứu, để chúng ta giao lưu thỉnh giáo với ngài ấy!" "Đúng vậy, Thiên Quan tiên sinh hiểu biết quá nhiều, ngài không cho chúng ta điều tra thân phận ngài ấy, chúng ta tìm ngài ấy thỉnh giáo một chút kiến thức khảo cổ, bí ẩn cổ đại thì tổng không có vấn đề gì chứ?" Nhìn các chuyên gia giáo sư phía dưới ai nấy đều vô cùng kích động, Chu lão bất lực cười cười. "Được rồi được rồi, nếu Thiên Quan tiên sinh chủ động muốn đến, tôi cũng không ngăn cản các ông đi giao lưu với ngài ấy, nhưng có một điều các ông phải nhớ kỹ cho tôi, tuyệt đối không được làm Thiên Quan tiên sinh không vui, nếu không tôi sẽ hỏi tội các ông!" "Hắc hắc, Thiên Quan tiên sinh là chân thần như vậy, chúng ta còn thờ phụng ngài ấy không kịp, làm sao dám chọc giận ngài ấy.

Viện trưởng Sở cứ yên tâm, lần này chúng ta phải để Thiên Quan tiên sinh cảm nhận được thành ý của Viện nghiên cứu chúng ta, biết đâu ngài ấy sẽ đồng ý gia nhập Viện nghiên cứu thì sao!" Các chuyên gia giáo sư đều hăng hái, chỉ mong hiện tại chính là mười hai giờ đêm.

Chu lão trên bục chủ tịch, thì bất lực cười.

Trong lòng cũng có chút kỳ lạ, Thiên Quan tiên sinh không phải luôn rất kín tiếng sao, sao lần này đột nhiên lại trái ngược với thường lệ, muốn chủ động đến Viện nghiên cứu?

Nửa đêm mười hai giờ!

Tứ hợp viện của Tô Thần. "Nào, cười một cái!" "A ba a ba..." "Đù... tôi bảo cô cười, không phải bảo cô đi dọa người chết!" Nữ cương thi Tiểu Hồng miễn cưỡng nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Tô Thần lập tức bất lực.

Ai, nhìn con nữ cương thi này cũng lanh lợi đấy chứ.

Sao khi dạy lại ngu thế này? "Thôi được rồi, lấy được đồng linh rồi về, đi sớm về sớm!" Nói rồi, Tô Thần nhét Trấn Thi Phù vào tay Tiểu Hồng.

Đang định về chơi vài ván game, bỗng nhiên thấy Tiểu Hồng không động đậy!

Tô Thần vỗ trán! "Cái này... thất sách rồi, quên mất cái phù này chuyên dùng để trấn cô." Anh vội vàng lấy Trấn Thi Phù ra, sau đó tìm một cái túi tài liệu, bỏ lá phù vào đó. "Thế này là được rồi, đi nhanh đi." Nữ cương thi Tiểu Hồng lao thẳng lên trời, chớp mắt biến mất trong màn đêm.

Tô Thần hài lòng gật đầu, quay người nói với một nữ cương thi khác tên Tiểu Tượng: "Còn cô nữa, học hỏi chị cô nhiều vào, chị cô tuy hơi ngốc, nhưng ít ra còn làm được việc.

Không như cô, bảo cô quét dọn một chút, cô lại bay lên trời đuổi chim sẻ.

May mà tôi phát hiện kịp thời, nếu không cô đã lên trang nhất tin tức ngày mai rồi đó biết không?!" "A ba a ba..." "Đừng tưởng hai chị em cô là người câm, tôi sẽ chiều chuộng các cô.

Cô ở yên đây, tự kiểm điểm lại đi." Trong một tòa nhà dân cư cách tứ hợp viện không xa.

Một bé gái nhỏ đang nằm bò bên bậu cửa sổ, ngắm trăng ngẩn ngơ.

Đột nhiên!

Trên bầu trời đêm có một người phụ nữ áo trắng bay qua, bé gái

thấy vậy, kinh ngạc há hốc mồm!

Con bé ngây người ba giây, sau đó trong đôi mắt to tròn tích tụ những giọt nước mắt trong veo.

Bé gái vội vàng chạy chân trần xuống giường, xông vào phòng bố mẹ. "Mẹ ơi, mẹ ơi, con thấy có một chị đang bay trên trời..." Mẹ của bé gái mắt còn lim dim, bị đánh thức sau đó theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trăng sáng vằng vặc, vạn vật tĩnh mịch, đâu có người nào bay lượn!

Mẹ của bé gái tức giận không chịu nổi, ôm bé gái lên đánh vào mông. "Được lắm, lần trước con chẳng phải đã hứa với mẹ là sẽ không nói dối nữa sao?" "Ô ô, nhưng mà thật sự có một chị đang bay trên trời..." ...Một giờ sau!

Tô Thần đang hành hạ đối thủ trong game, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài sân có động tĩnh.

Bước ra xem, quả nhiên là nữ cương thi Tiểu Hồng đã trở về.

Trên tay cô còn cầm một chiếc hộp kính cường lực đặc biệt, bên trong chắc là Lục Giác Đồng Linh. "Ừm, làm tốt lắm!

Nhưng cô không dọa người ta sợ đấy chứ?" "A ba a ba..." Nữ cương thi Tiểu Hồng mở to đôi mắt không có đồng tử, vẻ mặt vô tội. "Thôi được rồi, hỏi cũng như không, về ngủ đi." Tô Thần phất tay, thu nữ cương thi Tiểu Hồng và Tiểu Tượng vào không gian ảo.

Sau đó, anh đưa mắt nhìn chiếc hộp kính cường lực trong tay.

Chiếc hộp này là do Viện nghiên cứu đặc chế, bên trong nhét đầy bọt xốp, chính là để ngăn ngừa va chạm làm chiếc đồng linh này – vốn chỉ có thể mê hoặc tâm trí người – phát ra tiếng vang.

Tô Thần có Phát Khâu Ấn, có thể miễn nhiễm mọi ảo giác, nên không phải sợ.

Anh lấy ra mở hộp, ngay khoảnh khắc lấy chiếc đồng linh ra.

Trong đầu lập tức vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. "Đinh, phát hiện năng lượng cao cấp, có thể dung hợp nâng cấp Hắc Kim Cổ Đao, xin hỏi Túc chủ có muốn nâng cấp không?" "Nâng cấp!" "Hắc Kim Cổ Đao dung hợp nâng cấp thành công, xin Túc chủ chú ý kiểm tra." Lục Giác Đồng Linh, nỗi ác mộng lớn nhất của Ngô Tà trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, trực tiếp hóa thành tro bụi, biến mất trong tay Tô Thần.

Tô Thần lấy Hắc Kim Cổ Đao từ không gian ảo ra, quả nhiên thấy thuộc tính phía sau từ +1 biến thành +2.

Ngoài ra, cũng không có gì thay đổi quá lớn.

Ừm... chỉ là đen hơn một chút. "Thanh Đồng Thược Thi, Lục Giác Đồng Linh, thậm chí bao gồm cả Thanh Đồng Môn, thực ra đều là cùng một loại vật liệu, chính là một khối Thiên Ngoại Vẫn Thạch rơi xuống Trái Đất một cách bất ngờ cách đây mấy nghìn năm.

Vẫn thạch chứa hai loại vật chất, một phần là Vẫn Ngọc, một phần là Vẫn Đồng." "Truyền thuyết, sau khi vẫn thạch rơi xuống liền phân làm ba, khối Vẫn Ngọc rơi xuống Tháp Mộc Đà, cũng chính là vị trí của Tây Vương Mẫu Quốc, sau này được Tây Vương Mẫu chế tạo thành Vẫn Ngọc Động, Vẫn Đồng thì một khối rơi xuống Trường Bạch Sơn, được tổ tiên Trương gia chế tạo thành Thanh Đồng Môn.

Khối còn lại rơi xuống một mỏ khoáng dưới lòng đất ở Giang Châu, được Thanh Ô Tử tìm thấy." "Ngoài những thứ này, còn có một phần nhỏ vẫn thạch được chế tạo thành các vật nhỏ, ví dụ như Thanh Đồng Thược Thi, Lục Giác Đồng Linh, cây Thanh Đồng Thần Thụ kia, và cả Ngọc Dũng được chế tác từ những mảnh Vẫn Ngọc vỡ."

Tô Thần hồi tưởng lại nội dung trong Đạo Mộ Bút Ký, không khỏi chảy nước miếng thèm thuồng Vẫn Ngọc Động trong Tây Vương Mẫu Cung!

Một khối Vẫn Ngọc lớn như vậy, bên trong phải chứa bao nhiêu năng lượng cao cấp chứ!

Ước tính cũng đủ để Hắc Kim Cổ Đao thăng cấp hàng trăm lần!

Chương 56

Đến lúc đó Hắc Kim Cổ Đao có trực tiếp vọt lên thành tiên khí, thần cản giết thần, phật cản giết phật không?

Ngoài ra, Tô Thần cũng chú ý thấy, từ gợi ý của hệ thống, loại năng lượng cao cấp đó thực ra không thích hợp để cơ thể người hấp thụ, mà lại thích hợp hơn để chế tạo vũ khí.

Nghĩ đến đây, không khỏi có một phỏng đoán táo bạo!

Có khi nào... khối Thiên Ngoại Vẫn Thạch rơi xuống cách đây mấy nghìn năm đó, thực ra chính là vũ khí của nền văn minh cao cấp?

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu anh, cũng không đi sâu tìm hiểu.

Chơi vài ván Liên Minh Huyền Thoại, rồi đi ngủ.

Một đêm không lời.

Ngày thứ hai, Tô Thần buổi sáng thức dậy, cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Từ khi có huyết mạch Kỳ Lân cường hóa, những thứ khác chưa nói, tinh thần và khí lực đúng là rất tốt, mỗi ngày dù chỉ ngủ hai ba tiếng, ngày hôm sau vẫn tràn đầy sức sống.

Ừm!

Đến mức có thể khiến các quý bà nhìn thấy phải chảy nước miếng!

Rửa mặt xong, Tô Thần định ra ngoài chạy bộ.

Kiên trì lời hứa anh đã lập, học nhân vật chính One Punch Man mỗi ngày chạy mười cây số.

Tuy nhiên, còn chưa kịp lên đường, bỗng nhiên nhận được tin

nhắn của Triệu Tử Nguyệt và những người khác gửi đến.

Mấy ngày trước, khi Tô Thần còn ở Nghi Châu, ba cô gái Triệu Tử Nguyệt đã chuyển về ký túc xá trường.

Bởi vì mấy người họ, hai ngày nay sẽ đi thực tập tại đội khảo cổ địa phương.

Triệu Tử Nguyệt quê ở Nam Cương, xin đi Nam Cương Châu tham gia khảo cổ di chỉ cổ thành ở đó.

Từ Tiểu Oánh thì quê ở Tân Châu không xa Kinh Thành, nhưng cô lại chọn đội khảo cổ Nam Hải vất vả và nguy hiểm nhất, muốn đi Nam Hải khai quật di chỉ dưới biển và tàu đắm.

Cuối cùng, Trương Đan Đan không có chủ kiến gì, người nhà muốn cô về, cô liền về một huyện nhỏ tên Cổ Lam Huyền, chuẩn bị đi làm ở Cục Di sản văn hóa địa phương.

Dù sao cũng quen biết hơn một năm, sắp đến năm ba đại học phải đi thực tập ở các nơi, Tô Thần vẫn lần lượt gửi tin nhắn chúc phúc.

Cùng lúc đó.

Trên bản tin truyền hình, một tin tức đã thu hút sự chú ý của Tô Thần. "Chào mừng quý vị, tôi là phóng viên Tiểu Lệ của đài truyền hình Kinh Thành, ngay tối hôm qua, Viện Nghiên Cứu Khảo Cổ đã xảy ra sự cố nghiêm trọng, gần sáu mươi chuyên gia giáo sư ngất xỉu, đã được đưa đến bệnh viện gần đó cấp cứu.

May mắn thay, các chuyên gia chỉ ngất đi, sức khỏe không có gì đáng ngại.

Theo phó Viện trưởng Viện nghiên cứu Lưu Xuân Hoa giới thiệu, các chuyên gia đã bị ngộ độc thực phẩm tập thể, nhưng vấn đề không lớn, xin quý vị công chúng quan tâm sự việc yên tâm." Nhìn thấy trong ống kính, các chuyên gia học giả từng người một mặt trắng bệch, môi

run run, nói năng đều không lưu loát.

Tô Thần lập tức nổi nóng, trực tiếp thả nữ cương thi Tiểu Hồng ra, quát lớn: "Không phải tôi đã bảo cô đừng dọa người ta sợ sao, rốt cuộc cô đã làm cái quái gì vậy?!" "A ba a ba..." Tô Thần nhốt hai nữ cương thi vào không gian ảo, bảo chúng tự kiểm điểm.

Vừa đúng lúc đội khảo cổ cũng bắt đầu livestream, anh liền chuyển sự chú ý sang buổi livestream của đội khảo cổ.

Công tác chuẩn bị của giáo sư Sở và những người khác đã hoàn tất, có thể chính thức xuống mộ khảo cổ rồi.

Ngôi mộ của Lỗ Thương Vương, phần lớn đều lộ thiên.

Đặc biệt là cái mộ thất giả bày bảy cỗ quan tài kia, đỉnh mộ hoàn toàn bị nổ sập.

Hôm qua đội khảo cổ đã đưa bốn chiếc máy xúc đến, làm việc ngày đêm không ngừng, mới dọn dẹp xong khu vực mộ thất bị sập.

Vương Điềm Điềm theo sau đội khảo cổ, đưa ống kính về phía hố mộ. "Như mọi người thấy, hiện tại mộ thất đã được dọn dẹp xong rồi, ôi, sao mộ thất này lại có bảy cỗ quan tài vậy?" Lời Vương Điềm Điềm vừa dứt, khán giả trong phòng livestream liền bắt đầu bình luận rầm rộ. "Bảy cỗ quan tài?

Tình huống gì thế, chẳng lẽ là nô lệ được chôn theo của mộ chủ nhân?" "Sao có thể, nô lệ chôn theo thời cổ đại làm gì có đãi ngộ được dùng quan tài, đều là đào một cái hố, chôn chung thôi.

Đừng nói quan tài, ngay cả vải bọc thi thể cũng không có!" "Nói có lý, tôi thấy càng có khả năng đây là một ngôi mộ hợp táng, bảy cỗ quan tài này đều là người thân của mộ chủ nhân, ví dụ như vợ, cha mẹ, con cái gì đó." "Vậy mộ chủ nhân cũng quá thảm rồi, cả nhà đều chết hết..." Nhìn khán giả trong phòng livestream thảo luận, Vương

Điềm Điềm cũng không hiểu nguyên nhân, vì vậy cô tìm đến giáo sư Sở, hỏi nguyên nhân trong đó.

Giáo sư Sở trầm ngâm một lát, cười khổ nói: "Cụ thể nguyên nhân là gì, đội khảo cổ hiện tại vẫn chưa thể kết luận.

Nhưng xét theo kiểu dáng và quy cách của quan quách này, chỉ có chư hầu vương mới được dùng!

Nhưng như vậy thì càng khó hiểu, làm gì có bảy vị chư hầu vương lại được chôn trong cùng một mộ thất.

Chư hầu quốc thời cổ đại dù có nghèo đến mấy, cũng không nghèo đến mức dùng chung một mộ huyệt!" Ngay khi giáo sư Sở vừa nói xong câu này, trên màn hình livestream đột nhiên xuất hiện một dòng đạn mạc lấp lánh ánh vàng. 【Cái này gọi là Thất Tinh Quan, các vị có thể đối chiếu xem, những quan quách này có phải là tương ứng với chòm sao Bắc Đẩu Thất Tinh không! 】 Tô Thần vừa gửi đạn mạc, lập tức khiến khán giả trong phòng livestream sôi trào. "Thiên Quan đại thần!

Đại thần cuối cùng cũng đến rồi, hàng đầu chụp ảnh lưu niệm!" "Thất Tinh Quan?

Còn sắp xếp theo phương vị của Bắc Đẩu Thất Tinh?

Ghê gớm vậy sao?" "Đại thần đúng là đại thần, tùy tiện một câu nói cũng đầy rẫy kiến thức!" "Mọi người mau ghi chép lại, sau này còn phải thi!" "Đại thần, nói thêm vài câu đi..." Giáo sư Sở nhìn thấy đạn mạc của Tô Thần, lập tức ngẩn người. "Thất Tinh Quan?" Ông vội vàng quay người, bảo Trịnh Huyền lấy một bức đồ tinh tượng đến.

Sau khi đối chiếu với đồ tinh tượng, ông phát hiện quả nhiên đúng như Thiên Quan tiên sinh đã nói.

Bảy cỗ quan tài được sắp xếp theo phương vị của Bắc Đẩu Thất Tinh, không sai một ly!

Giáo sư Sở mặt đầy kinh ngạc, không khỏi hướng về phía ống kính thành khẩn thỉnh giáo: "Thiên Quan tiên sinh, vì sao những quan tài này lại được sắp xếp theo vị trí của Bắc Đẩu Thất Tinh, chẳng lẽ điều này cũng ẩn chứa kiến thức phong thủy bát quái trong đó?" Kể từ lần trước, Tô Thần tiết lộ bí mật phong thủy bát quái, giáo sư Sở vẫn luôn ghi nhớ chuyện này.

Ông cũng ngày càng cảm thấy, trí tuệ của người xưa không hề thua kém người hiện đại, thậm chí ở một số phương diện còn vượt trội hơn. 【Thất Tinh Quan này quả thực ẩn chứa kiến thức cửu cung bát quái trong đó, nhưng không phải vì phong thủy mộ thất, mà là để phòng đạo mộ tặc! 】 Thất Tinh Quan là để phòng đạo mộ tặc?

Trong nháy mắt, khán giả trong phòng livestream, cùng với mọi người trong đội khảo cổ, đều mù mịt.

Bảy cỗ quan tài này làm sao có thể dùng để phòng trộm chứ, đều đã rõ ràng bày ở đó rồi!

Nếu có đạo mộ tặc, người ta cứ từng cỗ một mà mở thôi, nhiều nhất là tốn chút công sức, làm sao mà phòng trộm được?

Tất cả mọi người đều có chút nghi hoặc khó hiểu.

Khán giả lại càng thi nhau gửi đạn mạc, bạn một lời tôi một lời thảo luận. "Đại thần nói là phòng trộm, vậy khẳng định là phòng trộm!" "Tôi tin lời đại thần, nhưng bảy cỗ quan tài này thật sự không thấy có hiệu quả phòng trộm gì cả!" "Có khi nào trong quan tài có cơ quan cạm bẫy, nếu mở nhầm quan tài, sẽ bị cơ quan giết chết không?" "À, vị huynh đệ phía trước nói có lý!" Ngay khi mọi người đang thảo luận sôi nổi, lại một dòng đạn mạc lấp lánh ánh vàng cao cao ghim lên đầu. 【Loại Thất Tinh Quan này rất hiếm gặp, nhưng chỉ cần thấy

trong mộ thất có Thất Tinh Quan như vậy, cơ bản có thể khẳng định mộ chủ nhân khi còn sống chính là một đạo mộ tặc! 】 Đạn mạc vừa xuất hiện, khán giả trực tiếp ngớ người!

Đây là lý lẽ gì?

Nếu trong mộ thất có Thất Tinh Quan, mộ chủ nhân khi còn sống chính là đạo mộ tặc?!

Giáo sư Sở còn suy nghĩ nhiều hơn khán giả, ông cảm thấy bên trong này khẳng định ẩn chứa một loại lịch sử không ai biết, vội vàng càng thành khẩn thỉnh giáo: "Thiên Quan tiên sinh, ý của ngài là, mộ chủ nhân khi còn sống là đạo mộ tặc, vì vậy ông ta hiểu rõ phong cách và thói quen của đạo mộ tặc, cho nên mới bố trí loại Thất Tinh Quan này?" 【Không sai!

Chỗ lợi hại của Thất Tinh Quan là ở chỗ, trong những quan tài này có những thi thể thế thân do mộ chủ nhân tinh tuyển kỹ càng và chế tạo bằng bí pháp.

Nếu đạo mộ tặc mạo hiểm mở quan tài, rất có khả năng sẽ xảy ra khởi thi, những tống tử trong quan tài, tức là cương thi sẽ giết sạch tất cả mọi người! 】 Nghe thấy lời này, mọi người trong đội khảo cổ đều giật mình, vội vàng tránh xa mộ thất.

Không còn cách nào khác, thật sự là trận thi triều ở Nghi Châu mấy ngày trước quá kinh hoàng, khiến cho mọi người bây giờ nói đến cương thi là biến sắc.

Nghe Tô Thần nói trong những quan tài này, rất có khả năng có cương thi, bọn họ còn dám ở lại bên cạnh quan tài nữa sao!

Mọi người trong đội khảo cổ nhìn nhau, đều có chút chán nản.

Vốn tưởng rằng đã dọn dẹp xong mộ thất, chỉ việc mở quan tài, khai quật thêm nhiều thông tin của mộ chủ nhân.

Ai ngờ Tô Thần mấy câu nói, hoàn toàn dập tắt hy vọng của bọn họ.

Chương 57

Nếu trong những quan tài này thật sự có cương thi, ai còn dám mạo hiểm mở quan tài chứ!

Giáo sư Sở do dự một lúc, cũng không dám mạo hiểm đánh cược rằng sau khi mở quan tài sẽ không khởi thi, vì vậy thở dài nói: "Để an toàn, vẫn là thiêu rụi hết những quan tài này đi." Trần Kiến Binh gật đầu, lập tức phân phó các chiến sĩ dưới quyền đi lấy xăng, định đổ lên quan tài, thiêu rụi bảy cỗ quan tài này một lượt.

Giáo sư Sở không đành lòng nhìn những di sản lịch sử cổ đại này bị hủy hoại, thở dài muốn rời đi.

Tuy nhiên, ngay lúc này, lại một dòng đạn mạc lấp lánh ánh vàng xuất hiện. 【Không cần vội thiêu, các vị có thể dùng máu bò đổ lên quan tài, nếu trong quan tài có dị động, chứng tỏ sẽ khởi thi, chỉ cần kéo quan tài ra phơi nắng ba ngày là được!

Nếu máu bò chảy dọc theo thân quan tài xuống đất, thì mở quan tài vô sự, không cần lo lắng.

Nhưng nếu là trường hợp cuối cùng, máu bò đổ lên, nhưng lại bị quan tài hấp thu... 】 Nhìn thấy dòng đạn mạc dài này, giáo sư Sở vội vàng gọi dừng các chiến sĩ đang chuẩn bị đổ xăng thiêu quan tài.

Đồng thời, vẻ mặt căng thẳng hướng về phía ống kính hỏi: "Thiên Quan tiên sinh, nếu máu bò bị quan tài hấp thu thì sẽ thế nào?" 【Vậy chính là đại hung chi triệu, nói rõ trong quan tài chứa không phải là thi thể người, mà là yêu thi! 】 【Yêu thi còn nguy hiểm hơn tống tử, nếu gặp phải tình huống này, thiêu cháy cũng chưa chắc có tác dụng.

Lựa chọn tốt nhất, chính là dùng nước sắt phong quan, sau đó chôn quan tài xuống mười mét dưới lòng đất! 】 Đương nhiên, Tô Thần

còn một câu chưa nói.

Đó là, nếu gặp phải yêu thi quan, có thể đục một lỗ trên quan tài, do Phát Khâu Trung Lang Tướng, đưa cánh tay vào trong quan tài, dùng tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động để mạc kim.

Trong quá trình mạc kim, Phát Khâu Trung Lang Tướng sẽ sai người dùng tiễn tỳ bà ba tấc kẹp chặt cánh tay mình, một bên buộc "chốt giữ" vào đuôi ngựa, để tiện cảm thấy không ổn, người bên cạnh có thể lập tức thúc ngựa, ngựa hoảng sợ chạy, kéo động cơ quát, tiễn tỳ bà sắc bén vô cùng sẽ lập tức cắt ngang, chặt đứt tay để bảo toàn mạng sống.

Và những quan tài được xử lý theo cách này, vì nắp quan tài có lỗ, hình dáng giống như đang cười, liền được gọi là Tiếu Tử Quan.

Trong thế giới Lão Cửu Môn, Trương Đại Phật Gia Trương Khải Sơn, cũng từng dùng Song Chỉ Tham Động, mạc kim một cỗ yêu thi quan.

Đội khảo cổ rất nhanh đã mua về mấy thùng máu bò!

Trần Kiến Binh lần lượt đổ máu bò lên bảy cỗ quan tài.

Mọi người nín thở, chờ đợi kết quả.

Mấy giây sau.

Máu bò của ba cỗ quan tài chảy xuống đất một cách thuận lợi.

Máu bò của bốn cỗ quan tài còn lại, thì đọng lại trên quan tài, còn bốc lên một làn khói trắng!

Chưa kịp đợi mọi người phản ứng, bốn cỗ quan tài này đột nhiên phát ra tiếng động trầm đục "đông đông"!

Càng đổ nhiều máu bò, tiếng động trầm đục càng dữ dội.

Khiến cho tim gan của các thành viên đội khảo cổ có mặt ở đó,

cũng theo đó mà đập thình thịch.

Lúc này là giữa trưa, mặt trời gay gắt.

Nhưng!

Trong lòng tất cả mọi người trong đội khảo cổ, đều có chút lạnh lẽo!

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này, cũng có chút tê dại da đầu.

Khởi thi rồi!

Lại còn bốn con một lúc!

May mà đây là ban ngày ban mặt, chứ nếu ở trong mộ thất đen tối, còn không dọa người ta chết khiếp sao! "Giáo sư Sở, quan tài thật sự động rồi!" Vương Điềm Điềm sắc mặt kinh hãi, run rẩy nói một câu!

Giáo sư Sở dù sao cũng là người đã trải qua đại sự, rất nhanh đã trấn tĩnh lại!

Ông suy nghĩ một lát, quay đầu nói với Trần Kiến Binh: "Hiện tại có ánh nắng mặt trời, cương thi bên trong không dám ra.

Đến tối thì không nói trước được, để an toàn, vẫn là dùng xích sắt khóa lại đi." Trần Kiến Binh gật đầu, quay người phân phó chiến sĩ đi tìm xích sắt.

Cùng lúc đó.

Tô Thần nhìn thấy cảnh này, trong đầu đột nhiên có một ý nghĩ.

Hồi nhỏ, khi anh xem phim của Cửu Thúc, anh thường nghĩ, cương thi sợ ánh nắng mặt trời.

Chỉ cần bị ánh nắng mặt trời buổi trưa chiếu vào, sẽ bị thương thậm chí tử vong.

Nếu lợi dụng thiết bị công nghệ hiện đại, tăng cường uy lực của mặt trời lên mười mấy lần, thậm chí hàng trăm lần.

Có phải sẽ hiệu quả hơn cả kiếm gỗ đào, thậm chí cả đạo pháp Mao Sơn không?

Nghĩ đến đây, Tô Thần gửi một dòng đạn mạc. 【Ánh nắng mặt trời là khắc tinh của quỷ quái và tống tử, các vị có thể thử tụ tập ánh nắng mặt trời xem sao! 】 Tụ tập ánh nắng mặt trời?

Tất cả mọi người, bao gồm cả giáo sư Sở nhìn thấy dòng đạn mạc này đều ngẩn ra.

Đúng vậy!

Vì cương thi sợ ánh nắng mặt trời, vậy thì tăng cường uy lực của ánh nắng mặt trời!

Lợi dụng gương lõm, tụ tập ánh nắng mặt trời, uy lực tăng gấp mười, trăm lần!

Không tin cương thi trong quan tài không chết!

Giáo sư Sở nghĩ thông điểm này, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kích động!

Bởi vì, đây cũng là một phương pháp đối phó cương thi mà trước đây mọi người chưa từng nghĩ đến!

Ví dụ như, Động Tích Thủy núi Kim Tước cách đây không lâu.

Một khi trời sáng mặt trời lên, những bầy thi trùng đó liền trốn xuống lòng đất, các chiến sĩ cũng không dám mạo hiểm tiến vào.

Nếu lúc đó nghĩ đến, lợi dụng nguyên lý khúc xạ lần hai để hội tụ ánh nắng mặt trời, dẫn ánh nắng mặt trời xuống lòng đất!

Thiên niên tống tử gì, bầy thi trùng gì, chẳng phải trong phút chốc đều bị tiêu diệt sao!

Nghĩ đến đây, giáo sư Sở vội vàng quay đầu bảo các thành viên đội khảo cổ đi tìm thiết bị dùng để tụ tập.

Không bao lâu sau, các thành viên đội khảo cổ đã tìm được một bộ kính hội tụ khúc xạ cấp hai.

Nghe nói, bộ thiết bị này có thể hội tụ ra nhiệt độ cao tới năm nghìn độ C, đừng nói là tống tử, ngay cả thép cũng có thể bị nung chảy!

Giáo sư Sở suy nghĩ một lát rồi nói: "Bảy cỗ quan tài này đều là quan tài gỗ, điểm cháy ở khoảng hai trăm độ C.

Chúng ta điều chỉnh kính hội tụ đến một trăm tám mươi độ là được rồi, cố gắng không phá hủy quan tài và các vật tùy táng bên trong!" Nghe giáo sư Sở nói vậy, các thành viên đội khảo cổ đều đồng tình.

Chỉ là... dù là một trăm tám mươi độ, đó cũng là uy lực gấp mười lần!

Rất nhanh!

Tám tấm kính hội tụ cao hơn hai mét được lắp đặt xong, vệt sáng hội tụ cuối cùng, hướng thẳng vào quan tài!

Hầu như ngay lập tức!

Tống tử trong quan tài, liền phát ra một trận tiếng kêu thảm thiết vô cùng!

Tiếng kêu thảm thiết chỉ kéo dài mười mấy giây, rồi im bặt.

Các thành viên đội khảo cổ đợi hơn mười phút, xác định không có động tĩnh, lúc này mới dời kính hội tụ ra, dùng cần cẩu cẩn thận mở quan tài.

Chỉ thấy!

Trong quan tài chỉ còn lại một thi thể hóa thành than cháy, ngoài ra không còn gì khác.

Nhìn thấy kính hội tụ có hiệu quả, các thành viên đội khảo cổ có mặt đều hoan hô.

Khán giả trong phòng livestream, lại càng cuồng nhiệt với những đợt đạn mạc!

Chương 58

"Đù, đỉnh thật, vậy mà trong mười mấy giây đã diệt được cương thi!" "Hội tụ gấp mười, uy lực gấp mười... thao tác này quá đỉnh!" "Học được rồi, sau này ở nhà thường xuyên mang theo một cái kính lúp, tống tử mà dám đến, lão tử chiếu cho nó chết!" "Huynh đệ phía trên, đừng đùa nữa!

Tống tử đâu có ngu, làm sao có thể ra ngoài ban ngày." "Bất kể nói thế nào, hôm nay chúng ta lại học được một chiêu, mấy con tống tử này cũng không ra sao cả, sợ cái này sợ cái kia, ngay cả ánh nắng mặt trời cũng sợ, nhìn có vẻ yếu!" "Yếu?

Anh đang đùa đấy à, đặt anh vào trong quan tài, dùng nhiệt độ cao một trăm tám mươi độ nướng, anh chịu nổi không?!" Lần thử nghiệm đầu tiên thành công, đội khảo cổ tiếp tục cố gắng, lần lượt tiêu diệt hết tống tử trong ba cỗ quan tài còn lại.

Sau khi mở quan tài, họ thật sự tìm thấy một số vật tùy táng bên trong.

Trong số đó có giá trị nhất, là một thanh kiếm đồng.

Phần chuôi kiếm tuy có rỉ sét, nhưng thân kiếm vẫn sắc bén, trên đó còn được khảm lục tùng thạch, rõ ràng quy cách rất cao.

Giáo sư Sở và các thành viên đều kích động không thôi!

Vương Điềm Điềm thấy vậy, tò mò hỏi: "Giáo sư Sở, thanh kiếm này rất quan trọng sao?" Giáo sư Sở hít sâu một hơi, trầm giọng đáp: "Không, không phải rất quan trọng, mà là vô cùng vô cùng quan trọng!

Điềm Điềm, còn nhớ tôi đã từng nói, vũ khí văn vật cổ đại của chúng ta rất ít phải không.

Sự ra đời của thanh kiếm đồng này, không chỉ có nghĩa là Hoa Quốc đã nắm vững kỹ thuật luyện kim đồng thau từ mấy nghìn năm trước, mà còn có nghĩa là thời kỳ thượng cổ của Hoa Quốc, còn cường đại hơn nhiều so với những gì chúng ta phỏng đoán!" Nói xong câu này, giáo sư Sở bước đến trước ống kính, thành khẩn cúi đầu cảm ơn. "Thiên Quan tiên sinh, thực sự quá cảm ơn sự chỉ điểm của ngài, nếu không phải nhờ ngài mấy lần chỉ điểm, e rằng thanh bảo kiếm đồng này đã cùng cương thi bị thiêu hủy rồi." Nghe xong lời giải thích của giáo sư Sở, khán giả chợt hiểu ra, liền bắt đầu bình luận tràn ngập màn hình 'cảm ơn Thiên Quan đại thần' 'cảm ơn đại lão chỉ điểm'.

Về phần Tô Thần.

Tô Thần cười cười, không để ý.

Ý tưởng hồi nhỏ của anh có thể thực hiện được, vẫn khá vui.

Cũng chứng minh anh không suy đoán sai, cương thi sợ ánh nắng mặt trời, nếu tăng cường uy lực của mặt trời, hiệu quả khẳng định càng tốt hơn!

Nắm vững điểm này, đội khảo cổ có thể tránh được rất nhiều nguy hiểm.

Cùng lúc đó.

Trong đầu Tô Thần cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. "Đinh, chúc mừng Túc chủ chỉ điểm đội khảo cổ thành công, thưởng: Kim Cương Tán!" Kim Cương Tán?

Tô Thần ngẩn người, không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Kim Cương Tán là vũ khí chuyên dụng của phái Mạc Kim, do Trương Tam Liên Tử năm xưa đích thân đặt làm, tổng cộng đặt hai cây.

Kim Cương Tán không sợ nước lửa, chuyên dùng để phòng thủ các loại cơ quan, ám khí trong cổ mộ, có thể nói là phòng ngự vô địch.

Sau này, sau khi Trương Tam Liên Tử gác kiếm rửa tay, ông lần lượt đưa hai cây Kim Cương Tán cho đệ tử của mình là Kim Toán Bàn, và trưởng lão Liễu Trần sau này đi tu làm hòa thượng.

Kim Cương Tán của Kim Toán Bàn không may bị mất ở sông Hoàng Hà, ông liền tìm thợ thủ công Lý Chưởng Quỹ, đặt làm lại một cây mới.

Chỉ là, chưa kịp đi lấy cây Kim Cương Tán này, ông đã chết trong Long Lĩnh Mê Quật.

Còn Kim Cương Tán của trưởng lão Liễu Trần, sau khi ông nhận Trá Cô Tiếu làm đệ tử, liền truyền lại cho Trá Cô Tiếu.

Trá Cô Tiếu sau này lại truyền lại cho Tuyết Lỵ Dương, chứ không phải như mọi người vẫn nghĩ, Kim Cương Tán là bảo vật của Bàn Sơn đạo nhân.

Xuất xứ thật sự của Kim Cương Tán, vẫn là ở phái Mạc Kim.

Đương nhiên, có lẽ là nhân quả số mệnh.

Kim Cương Tán của Tuyết Lỵ Dương không may bị mất ở Vân Nam Trùng Cốc, sau đó lại loanh quanh gặp được thợ thủ công Lý Chưởng Quỹ, lại từ đó mua lại với giá cao cây Kim Cương Tán thứ ba mà Kim Toán Bàn đã đặt làm.

Không thể không nói, đây có lẽ cũng là một loại truyền thừa số mệnh rồi.

"Rút thưởng!" Giọng Tô Thần vừa dứt, một quầng sáng đáp xuống lòng bàn tay hắn.

Ánh sáng lóe lên, một cây dù bằng thép xuất hiện!

Kim Cương Tán do Trương Tam Liên Tử thiết kế đặc biệt dành cho Đạo mộ, tuy chất liệu không bằng Hắc Kim Cổ Đao, nhưng các thiết kế tinh xảo của nó có thể làm được nhiều việc mà Hắc Kim Cổ Đao không thể!

Tô Thần cầm Kim Cương Tán vung vẩy hai cái, cảm thấy trọng lượng đại khái khoảng hơn hai mươi cân.

Nếu quá nặng, Tuyết Lỵ Dương cũng không thể dùng nó làm vũ khí tùy thân.Hít sâu một hơi, Tô Thần nhìn ra gốc táo ngoài sân… Thôi, lá cây rụng hết rồi, không đi phá nó nữa.

Tô Thần cầm Kim Cương Tán, định đi đến công viên nhỏ gần đó, tùy tiện tìm một chỗ luyện tập.Điện thoại đột nhiên reo.

Cầm điện thoại lên xem, phát hiện là Giáo sư Chu Hoài Văn gọi đến.“Alo, lão Chu, ông tìm tôi có việc gì?”“Ha ha, chuyện đại hỉ.

Lần trước tôi không phải nói, chỉ cần Tô tiên sinh giải mã được văn tự trên đỉnh đồng, sẽ xin huân chương quốc gia cho cậu sao, cấp trên đã phê chuẩn rồi!

Chẳng qua huân chương hạng nhất hơi khó, nhưng huân chương hạng ba thì đảm bảo có!”Đầu dây bên kia, giọng Chu Hoài Văn nghe có vẻ rất vui.

Nhưng Tô Thần thì không vui chút nào.

Ban đầu đã nói là huân chương hạng nhất, vậy mà chưa được mấy ngày đã trực tiếp hạ xuống hạng ba rồi?

Cách làm này cũng quá không trung thực.

Nghĩ một lát, Tô Thần dứt khoát lười cả đi lĩnh huân chương hạng ba, trực tiếp từ chối.“Tô tiên sinh, tôi biết chuyện này quả thật là viện nghiên cứu chúng tôi làm không đúng, chủ yếu là huân chương hạng nhất thực sự khó xin, với lại văn tự cổ lần trước cũng không giúp ích

gì nhiều cho việc giải quyết cương thi, cho nên mới…”Nói đến đây, Chu Hoài Văn đột nhiên chuyển giọng, lại nói: “Đúng rồi Tô tiên sinh, cậu không phải vẫn luôn nói nếu có văn tự cổ tương tự thì thông báo cho cậu sao, gần đây viện nghiên cứu quả thật có phát hiện!”“Tháng trước, đội biên phòng canh giữ ở Côn Luân Sơn, vô tình phát hiện ra một số dấu vết di chỉ dưới một sông băng, còn tìm thấy một số ngọc bích, ngọc bội và các văn vật khác.

Trên đó có không ít văn tự cổ kỳ lạ, ngài có muốn đến viện nghiên cứu xem không?”Sông băng Côn Luân?

Văn tự cổ bí ẩn?

Chẳng lẽ là Quỷ Động Văn?Tô Thần vốn dĩ còn ủ rũ, đã chuẩn bị cúp điện thoại, lập tức tỉnh táo lại.Côn Luân là tổ của vạn núi, bên trong có vô số thần thoại và truyền thuyết.

Ví dụ, truyền thuyết kể rằng Tây Vương Mẫu cư trú trên Côn Luân Sơn.

Dù là Quỷ Thổi Đèn hay Đạo Mộ Bút Ký, đều từng miêu tả Côn Luân Sơn.

Đặc biệt là Côn Luân Sơn trong thế giới Quỷ Thổi Đèn, bên trong không chỉ có Cửu Tầng Yêu Tháp, mà còn có Ma Quốc Thần Cung.

Các loại quái thú hung hiểm, sinh vật kỳ dị, nhiều không kể xiết.

Thứ lợi hại nhất, không nghi ngờ gì chính là Đạt Phổ Quỷ Trùng.Đạt Phổ Quỷ Trùng có hai hình thái, một là Vô Lượng Nghiệp Hỏa, có thể đốt người thành tro bụi ngay lập tức khi tiếp xúc, khắc tinh duy nhất là nước.

Một loại khác là Nãi Cùng Thần Băng, có thể đóng băng người thành khối đá ngay lập tức khi tiếp xúc!

Khắc tinh duy nhất lại là lửa!Hơn nữa, Đạt Phổ Quỷ Trùng còn có

thể chuyển đổi hai hình thái khác nhau tùy theo môi trường.

Điều này còn bất hợp lý và tàn ác hơn cả Độc Ngô Công trong Bình Sơn cổ mộ.

Cơ chế giết người của Độc Ngô Công, ít nhất còn có thể giải thích là độc dịch của rết ăn mòn máu thịt.

Nhưng Đạt Phổ Quỷ Trùng thì giải thích thế nào?

Đốt người thành tro, hoặc đóng băng người thành khối đá.

Xem thế nào cũng giống như pháp thuật trong thần thoại.Tô Thần biết nguyên nhân, Đạt Phổ Quỷ Trùng sở dĩ biến thái như vậy, là vì chúng vốn dĩ không phải sản vật của Trái Đất!Dựa theo suy đoán của Hồ Bát Nhất và những người khác trong nguyên tác, tổng cộng có ba loại sinh vật đến từ một thế giới khác, tức là không gian hư số.

Thứ nhất chính là di cốt Xà Thần ở Vô Để Quỷ Động, rất có thể là một vị thần linh đã sa ngã.

Thứ hai là Hắc Nhãn Quái Xà ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, thực lực của Hắc Nhãn Quái Xà không biến thái như Đạt Phổ Quỷ Trùng, nhưng cũng có thể khiến người tử vong trong vài giây.

Cuối cùng, chính là Đạt Phổ Quỷ Trùng xuất hiện ở Côn Luân Sơn.Tô Thần đoán, nếu đội biên phòng thực sự tìm thấy di chỉ dưới sông băng, rất có thể đó chính là Cửu Tầng Yêu Tháp của Ma Quốc, hoặc di chỉ Ma Quốc.

Nơi đó chắc chắn sẽ có Đạt Phổ Quỷ Trùng.Nghĩ đến đây, Tô Thần không khỏi có chút do dự.

Thực lực của Đạt Phổ Quỷ Trùng mạnh như vậy, chắc chắn ẩn chứa năng lượng cao cấp, nếu bắt được thêm một ít, biết đâu có thể đủ để hắn thăng cấp huyết mạch.

Nhưng mà… nếu thực sự đụng phải vô số Đạt Phổ Quỷ Trùng, chỉ một mình hắn thì quả thật có chút thế cô lực mỏng.Tô Thần có Phát Khâu Ấn và Quỷ Tỳ, không sợ bất kỳ Tống tử và quỷ quái nào!

Duy chỉ sợ loại sinh vật kỳ dị này, Quỷ Tỳ và Phát Khâu Ấn căn bản không thể khắc chế.Suy nghĩ một lát, Tô Thần vẫn đồng ý với Chu Hoài Văn, đến viện nghiên cứu một chuyến.

Bất kể là Cửu Tầng Yêu Tháp, hay di chỉ Ma Quốc, đều phải đến xác minh trước.

Vạn nhất hắn ở đây khó xử nửa ngày, lại phát hiện chẳng có gì, không phải khó xử vô ích sao!Trước khi rời đi, Tô Thần cũng không quên nhắc nhở đội khảo cổ, bảo bọn họ chú ý Cửu Đầu Xà Bách trong hang đá!

Cửu Đầu Xà Bách thực ra thì dễ nói, đội khảo cổ chỉ cần mang thêm vài cây kéo lớn là được.…Viện nghiên cứu!Tô Thần vừa đến cổng, Chu Hoài Văn đã ra đón.

Cũng như lần trước, sau khi kiểm tra qua vài chốt chặn, hai người mới được phép vào bên trong viện nghiên cứu.Trên đường, Chu Hoài Văn giới thiệu sơ qua cho Tô Thần về quá trình đội biên phòng Côn Luân Sơn tìm thấy những văn vật này.Hơn một tháng trước, Côn Luân Sơn xảy ra một trận động đất có cường độ không nhỏ.

Một trong các sông băng bị nứt ra, lộ ra một khe hở.

Các chiến sĩ biên phòng khi đi ngang qua, vô tình phát hiện một số văn vật trong khe hở sông băng.Các văn vật có lớn có nhỏ, trong đó đáng giá hơn cả là một miếng ngọc bội khắc phù hiệu bí ẩn, và hai khối ngọc bích khắc phù hiệu tương tự.Vừa nói chuyện, hai người đã đi vào tòa nhà chính của viện nghiên cứu.

Chương 59

Đến văn phòng của tổ chuyên gia văn tự cổ của Chu Hoài Văn.Trong văn phòng, các chuyên gia đang cặm cụi thu thập tài liệu.

Nghe thấy tiếng động, họ đều ngẩng đầu nhìn lên.Mọi người thấy Chu Hoài Văn lại dẫn theo một thanh niên đến, đều cười nói: "Lão Chu, sao ông cứ dẫn sinh viên đến viện nghiên cứu vậy, không sợ Viện trưởng nói sao!""Đừng nói bậy, vị tiên sinh này không phải sinh viên của tôi, người ta là đại cao thủ trong lĩnh vực văn tự cổ đó!""Được rồi mọi người dừng tay một lát, tôi xin giới thiệu với mọi người vị chuyên gia văn tự cổ bên cạnh tôi, Tô Thần Tô tiên sinh!"Nghe Chu Hoài Văn nói, các chuyên gia và giáo sư có mặt không hẹn mà cùng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đồng loạt nhìn Tô Thần, đánh giá từ đầu đến chân."Lão Chu, hôm nay cũng không phải Cá tháng Tư, ông đùa gì vậy?""Đúng vậy, tiểu tử này cũng chỉ hai mươi mấy tuổi thôi, cậu ta?

Chuyên gia văn tự cổ?""Lão Chu, ông đừng để bị lừa, văn tự cổ là một môn học uyên thâm, không có mấy chục năm công lực, làm sao có thể nói là tinh thông!"Không trách những chuyên gia giáo sư này nghi ngờ, mà là Tô Thần thực sự quá trẻ, trẻ đến mức còn nhỏ hơn cả con trai của những giáo sư này hàng chục tuổi!Phải biết rằng, nhóm chuyên gia văn tự cổ này, người trẻ nhất cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi.

Ai nấy đều đã đắm mình trong văn tự cổ hơn hai ba mươi năm!

Các tài liệu văn hiến đã đọc, tài liệu văn tự cổ tự mình biên soạn, đều là những tác phẩm uy tín không dưới mấy chục, cả trăm bộ.Nếu nói, nhân viên khảo cổ tuyến đầu có thể vì lập đại công mà thăng cấp

thành giáo sư, bọn họ còn hiểu một chút.

Nhưng đối với lĩnh vực cực kỳ cần chuyên môn như giải thích văn tự cổ, đâu phải dựa vào việc dám làm dám liều là được!Đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, Tô Thần lạnh nhạt đối đãi, lười biếng chẳng thèm để ý.Còn về Chu Hoài Văn, thì ha ha cười một tiếng, lắc đầu nói: "Mấy ông đó, khi không mời được người thì cứ kêu gào muốn gặp cao nhân, khi đã mời đến rồi thì từng người một có mắt không biết Thái Sơn!"Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Tất cả đều nhìn Chu Hoài Văn với vẻ mặt kinh ngạc."Lão Chu, lời ông nói là ý gì vậy?" Có người không nhịn được hỏi.Chu Hoài Văn ha ha cười một tiếng, giải thích: "Còn nhớ bộ Chung Đỉnh Văn Thường Dụng Tự Đại Toàn cách đây không lâu không, mọi người dùng có thuận tay không?"Trong văn phòng, một nhóm chuyên gia giáo sư văn tự cổ không hẹn mà cùng gật đầu."Đúng vậy, bộ Chung Đỉnh Văn Thường Dụng Tự Đại Toàn do vị tiên sinh đó dịch, đã giúp chúng tôi rất nhiều!""Bây giờ đi nghiên cứu những đồ đồng thời Thượng Cổ đó, cũng không cần đoán mò nữa!""Đúng rồi lão Chu, ông không phải nói sẽ dẫn vị tiên sinh đó đến viện nghiên cứu sao, người đâu?"Chu Hoài Văn mỉm cười, thản nhiên nói: "Người tôi đã dẫn đến rồi, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!"Lời này vừa thốt ra, các chuyên gia giáo sư trong văn phòng lập tức đờ người ra."Cậu ta?""Tiểu tử này chính là cao nhân giải mã Chung Đỉnh Văn sao?""Lão Chu, ông chắc chắn không đùa chứ?"Chu Hoài Văn nói: "Đương nhiên không đùa, lần trước Tô tiên sinh đã từng đến viện nghiên cứu của chúng ta rồi, chỉ là lúc đó mọi người đều đang bận rộn với chuyện kia, tôi chưa giới thiệu Tô tiên sinh với mọi người!"Nói đến đây, Chu Hoài Văn ngừng lại một chút.

Tiếp đó, trịnh trọng nói: "Được rồi, tôi xin chính thức giới thiệu với mọi người, vị tiên sinh bên cạnh tôi họ Tô tên Thần, là người biên

soạn Chung Đỉnh Văn Thường Dụng Tự Đại Toàn!

Cũng là chuyên gia văn tự cổ mà mọi người vẫn luôn muốn bái kiến!"Tuy nhiên… Chu Hoài Văn còn chưa nói xong, một đám chuyên gia giáo sư đầy nhiệt tình đã chen chúc đẩy ông sang một bên, nhao nhao tiến lên muốn bắt tay Tô Thần."Tô tiên sinh, cuối cùng cũng được gặp người thật rồi, cuốn Chung Đỉnh Văn Đại Toàn mà ngài biên soạn, thực sự quá xuất sắc!""Đúng vậy, cũng đã giúp viện nghiên cứu chúng tôi rất nhiều!

Trước đây nhiều lịch sử Thượng Cổ khó hiểu, gần đây đã có đột phá lớn.""Tôi vừa nhìn thấy Tô tiên sinh ngài, đã cảm thấy ngài khí vũ hiên ngang, tuyệt đối không phải người thường!"Nhìn một đám giáo sư già vắt óc, cố sức thổi phồng mình.

Tô Thần thầm nghĩ, các vị lão nhân gia vừa rồi không phải còn nói tôi là kẻ lừa đảo, cũng là người kêu to nhất sao?

Sao, chớp mắt một cái, tôi đã khí vũ hiên ngang rồi?Mặc kệ châm biếm, Tô Thần cũng không chấp nhặt với đám chuyên gia già này.

Hắn quay đầu nhìn Chu Hoài Văn, hỏi: "Lão Chu, ông nói ngọc bội Côn Luân ở đâu, nghiên cứu xong sớm tôi còn về nhà sớm."Chu Hoài Văn cười cười, xua tay nói: "Tô tiên sinh, đừng vội mà!""À phải rồi, còn một chuyện quên nói với Tô tiên sinh, viện nghiên cứu chúng ta dùng bộ Chung Đỉnh Văn Đại Toàn của ngài, đã sơ bộ giải mã được nội dung đồ đồng của Lỗ Thương Vương, đại khái biết được thời Thượng Cổ, có một vương triều tên là Chu, bên trong vương triều có vô số chư hầu vương!

Lỗ Thương Vương chỉ là một trong số đó, đây là một phát hiện lớn của giới khảo cổ, Viện trưởng nói rồi, đợi mấy ngày nữa sẽ tổ chức họp báo, thông báo tin tốt này cho toàn thể quốc dân.

Đến lúc đó Tô tiên sinh cũng có thể đến tham gia họp báo, dù sao

ngài mới là công thần lớn nhất!"Hạ Thương và Tây Chu, Đông Chu chia hai đoạn, Xuân Thu và Chiến Quốc, Tần thống nhất hai kinh… Đây đều là những câu thơ về triều đại mà học sinh tiểu học hậu thế đều thuộc.

Nhưng ở thế giới này, ngay cả Đông Chu Tây Chu cũng không phân biệt được, càng đừng nói đến Long Quân thống nhất thiên hạ, Kinh Vũ Bắc trục thảo nguyên, những lịch sử phấn khởi lòng người đó.Không thể không nói, đây cũng là một loại bi ai.

Tô Thần biết tất cả lịch sử, nhưng không thể nói ra, nếu không có văn vật lịch sử chứng minh, đó chỉ là nói suông.

Ví dụ, ở thế giới thực, mọi người đều biết Ly Sơn có lăng Tần Thủy Hoàng.

Nhưng ở thế giới này, căn bản không có địa danh Ly Sơn.

Tô Thần dù có mở livestream, nói cho tất cả mọi người, có một kẻ tên Doanh Chính, thống nhất toàn Hoa Quốc, kết thúc loạn chiến bảy nước, ai lại tin những lời đó của hắn chứ?Nghĩ đến đây, Tô Thần lắc đầu, khẽ nói: "Họp báo thì thôi đi, tôi không thích lộ mặt.""Cái này…" Chu Hoài Văn nghe vậy sững sờ.Trên đời này còn có người không thích danh lợi?

Nhưng mà, nghĩ đến việc Tô Thần ngay cả huân chương quốc gia hạng ba cũng có thể từ chối, không muốn đứng trước truyền thông dường như cũng có thể chấp nhận.Nghĩ đến đây, Chu Hoài Văn đầy cảm thán nói: "Tiên sinh quả nhiên là người đạm bạc danh lợi, cũng được, vậy chúng ta không nói chuyện này nữa, trực tiếp đi vào vấn đề chính!"Nói đoạn, Chu Hoài Văn đi đến trước máy chiếu trong văn phòng, mở vài tấm hình.Hình ảnh phóng đại, có thể nhìn thấy các chi tiết hoa văn trên ngọc bội, bao gồm cả các phù hiệu văn tự được khắc trên đó.Miếng ngọc bội này do đội biên phòng vô tình tìm thấy dưới

sông băng Côn Luân Sơn, đã gửi đến viện nghiên cứu vài ngày rồi.

Trong khoảng thời gian này, các chuyên gia văn tự cổ nghiên cứu lặp đi lặp lại, vẫn không thể xác định được ý nghĩa của các phù hiệu văn tự trên ngọc bội.Thế nên!

Tất cả mọi người đều lộ vẻ mong đợi, hy vọng Tô Thần có thể giúp họ giải đáp thắc mắc, đồng thời cũng giải mã bí mật của di chỉ Côn Luân Sơn.Tuy nhiên… giữa muôn vàn kỳ vọng, Tô Thần nhìn chằm chằm vào bức ảnh rất lâu, rồi đột nhiên lắc đầu.“Đáng tiếc, tôi cũng không nhận ra những chữ này rốt cuộc nói gì!”“A cái này…” Lời Tô Thần vừa thốt ra, các chuyên gia giáo sư có mặt, bao gồm cả Chu Hoài Văn, ai nấy đều thất vọng tràn trề!Đã kỳ vọng nửa ngày, không ngờ lại là kết quả như vậy.Chu Hoài Văn thở dài một tiếng, chấn chỉnh lại tinh thần nói: “Không sao, Tô tiên sinh đừng tự trách, dù sao loại văn tự cổ này so với Chung Đỉnh Văn còn khó hiểu hơn, tin rằng chúng ta tập hợp ý kiến rộng rãi, tổng có một ngày có thể giải mã được!”“Không sai, tiểu Tô tiên sinh còn trẻ, đừng để ý đến được mất nhất thời.”Tự trách?

Tôi mới không có tâm trạng đó tốt chứ… Tô Thần thầm châm chọc trong lòng.Hắn vốn dĩ không phải là chuyên gia văn tự cổ gì cả, chỉ là các nhà khảo cổ học ở thế giới này quá kém, ngay cả Chung Đỉnh Văn mà nhiều người bình thường ở hậu thế cũng biết mà họ không nhận ra, thế mà giờ lại xem hắn như chuyên gia mà sùng bái! Còn về văn tự trên ngọc bội.

Tô Thần tuy không nhận ra, nhưng có thể xác định, đó tuyệt đối chính là Quỷ Động Văn!Quỷ Động Văn là văn tự đặc trưng của tộc Quỷ Động trong thế giới Quỷ Thổi Đèn.

Ma Quốc và Tinh Tuyệt Quốc một mạch tương thừa, đều sử dụng loại Quỷ Động Văn này.Tuy nhiên!

Tô Thần tuy không biết trên đó viết gì, nhưng từ hình dáng và màu sắc của ngọc bội, gần như có thể khẳng định, miếng ngọc bội này giống hệt miếng ngọc bội của Vương Khải Toàn trong Quỷ Thổi Đèn.Miếng ngọc bội này, chính là chìa khóa quan trọng để mở địa cung của Tinh Tuyệt Nữ Vương!Nghĩ đến đây, Tô Thần khẽ mỉm cười, chuyển giọng nói: "Tuy nhiên, tuy tôi không nhận ra loại văn tự này, nhưng tôi biết lai lịch của nó!"Trong văn phòng!Các chuyên gia giáo sư nín thở, ai nấy vẻ mặt ai oán.Làm ơn, nói chuyện có thể đừng thở dốc lớn như vậy không!

Thanh niên không giữ võ đức, bắt nạt thợ già tim không tốt!Trong lòng tuy oán giận, nhóm chuyên gia văn tự cổ này vẫn phấn chấn lên ngay lập tức."Quá tốt rồi, Tô tiên sinh quả nhiên trẻ tuổi tài cao!""Tô tiên sinh chính là ngôi sao tương lai của giới văn tự cổ!""Tô tiên sinh, ngài mau nói cho chúng tôi nghe, những văn tự cổ này rốt cuộc có lai lịch gì đi!"Tô Thần trong lòng thầm cười, chuyển giọng nói: "Tuy tôi biết lai lịch của nó, nhưng mà, không có chứng cứ xác thực cũng không dám nói bừa!"A cái này…Khoảnh khắc, tâm trạng của tất cả các chuyên gia giáo sư càng tệ hơn!Vốn dĩ tưởng rằng đã có cao nhân đến, cuối cùng có thể giải mã văn tự cổ trên văn vật, nhưng kết quả, cao nhân cũng nói không hiểu.Không hiểu thì không hiểu vậy, dù sao cả một ban chuyên gia của viện nghiên cứu này cũng không hiểu, cũng chẳng có gì.Mọi người đều đã không còn ôm hy vọng nữa, đột nhiên lại có một câu, không hiểu văn tự cổ, nhưng biết lai lịch của nó!

Điều này khiến một đám chuyên gia giáo sư mừng rỡ khôn xiết, tưởng rằng sẽ thoát khỏi hiểm cảnh.Nhưng mà!

Vui vẻ chưa được hai phút, cao nhân lại nói chứng cứ không đủ, không thể nói bừa…Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, các chuyên gia đã trải qua thăng trầm lớn của cuộc đời, cảm giác như sắp bị nhồi máu cơ tim đến nơi.Tô Thần trong lòng hắc hắc cười.

Hắn cố ý trêu chọc đám chuyên gia giáo sư này.

Ai bảo bọn họ có việc thì "Tô tiên sinh", không việc gì thì "tiểu Tô"…Thấy mọi người hết kinh ngạc lại giật mình, gần như bị hành hạ đến suy nhược thần kinh, Tô Thần thấy vậy thì thôi, lại nói: "Tuy nhiên tôi có thể kể cho mọi người nghe về lai lịch của những văn tự cổ này, cùng nhau tham khảo!"Nói đoạn, Tô Thần khẽ ho một tiếng.

Đi đến giữa văn phòng, bắt đầu kể về lai lịch của tộc Quỷ Động."Nếu tôi không đoán sai, những văn tự cổ này hẳn là Quỷ Động Văn đã thất truyền từ lâu!"Quỷ Động Văn?Các chuyên gia nhìn nhau, đều là lần đầu tiên nghe nói đến từ này.Văn tự cổ bác đại tinh thâm, từ văn tự tượng hình, văn tự địa phương, cho đến các loại văn tự cổ của các quốc gia, không có hàng vạn chủng, cũng có hàng nghìn chủng!

Ngay cả những chuyên gia giáo sư đã đắm mình hàng chục năm này, cũng không dám nói mình biết mỗi một loại văn tự."Tô tiên sinh, Quỷ Động Văn này là văn tự ở đâu vậy, có phải văn tự cổ của Hoa Quốc chúng ta không?"Tô Thần đáp: "Chưa từng nghe nói là rất bình thường, bởi vì Quỷ Động Văn xuất phát từ tộc Quỷ Động, mà tộc Quỷ Động đại khái đã tuyệt diệt hoàn toàn khoảng hai nghìn năm trước.

Thêm vào đó, họ không phải dân tộc Thăng Long, văn tự của họ không được lưu truyền xuống cũng là lẽ thường."Tiếp đó, Tô Thần liền kể sơ qua về mối quan hệ giữa tộc Quỷ Động, Ma Quốc, tộc Trát Cách Lạp Mã, và Tinh Tuyệt Quốc.Nói đơn giản, tộc Quỷ Động là cổ xưa nhất, đại khái còn sớm hơn cả Thượng Cổ Hoàng Đế, khoảng năm nghìn đến tám nghìn năm trước, đã phát hiện ra Vô Để Quỷ Động ở sâu trong sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã Cán.

Họ cũng nhìn thấy di cốt Xà Thần trong Vô Để Quỷ Động, và ký

khế ước với Xà Thần bất diệt linh hồn, giành được dị năng cường đại.Lúc này tộc Quỷ Động, mỗi thế hệ đều sẽ xuất hiện một vị Quỷ Mẫu.

Quỷ Mẫu có thể khống chế Hắc Nhãn Quái Xà, Đạt Phổ Quỷ Trùng, còn có một cặp yêu đồng, có thể trục xuất người vào không gian hư số.Nhưng trên đời không có bữa trưa miễn phí!

Cái giá mà tộc Quỷ Động phải trả để có được sức mạnh của Xà Thần, chính là cứ cách một khoảng thời gian lại phải hiến tế vật phẩm sống cho Xà Thần.Lòng tham của con người là vô hạn, tộc Quỷ Động bắt đầu mơ tưởng đến sức mạnh mạnh hơn, cũng như khả năng trường sinh bất tử.

Quan trọng hơn là, họ không muốn bị Xà Thần khống chế nữa, muốn thoát khỏi sự nô dịch của Xà Thần.Thế là dưới sự lãnh đạo của Quỷ Mẫu đời đầu Niệm Hung Hắc Nhan, tộc Quỷ Động rời sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã Cán, di cư đến Côn Luân Sơn, và xây dựng Ma Quốc ở đó.Quỷ Mẫu có Đạt Phổ Quỷ Trùng, Hắc Nhãn Quái Xà, và dị năng yêu đồng, thực lực mạnh như thần phật.

Ma Quốc do bà ta lập ra nhanh chóng trở thành bá chủ ở đó, tùy ý trấn áp, nô dịch các bộ lạc xung quanh.Ma Quốc kéo dài nhiều năm, mãi đến thời kỳ Thương Chu, Đại sư Liên Hoa Sinh và Chế Địch Bảo Châu Đại Vương nhân lúc lão Quỷ Mẫu của Ma Quốc qua đời, tân Quỷ Mẫu còn chưa ra đời, đã một lần hành động, san phẳng Ma Quốc.Viên Xà Trần Châu nắm giữ trong tay Quỷ Mẫu, đại diện cho sức mạnh của Xà Thần, cũng lưu lạc đến Thăng Long.Cuối cùng, Xà Trần Châu được Chu Văn Vương có được.

Ông ghi chép chi tiết nội dung liên quan đến Xà Trần Châu trên Long Cốt Thiên Thư.

Xà Trần Châu cũng trở thành Phượng Hoàng Đảm trong truyền

thuyết có thể khiến người thành tiên, cho đến thời Tần Hán bị Hiến Vương đoạt được, và mang vào lăng mộ.Nói về Vô Để Quỷ Động bên này, sau khi tộc Quỷ Động di cư đến Côn Luân Sơn, lại có một bộ tộc nguyên thủy khác vô tình phát hiện ra Vô Để Quỷ Động.

Tiên tri của bộ tộc nguyên thủy này nói với tộc nhân, Xà Trần Châu hình con mắt có thể nhìn thấy chân tướng của Vô Để Quỷ Động.Thế là, bộ tộc đã phỏng theo một con mắt, cố gắng nhìn rõ bên dưới Vô Để Quỷ Động rốt cuộc có gì.

Ai ngờ, cũng từ khi con mắt phỏng chế được tạo ra, bộ tộc liên tiếp gặp tai họa, mỗi một tộc nhân trên lưng đều xuất hiện lời nguyền hình con mắt, máu trong cơ thể sẽ dần trở nên đặc sệt, không sống quá bốn mươi tuổi.Bộ tộc nguyên thủy bất đắc dĩ, đành phải dưới sự chỉ dẫn của tiên tri, rời khỏi Quỷ Động, đi đến Thăng Long tìm kiếm Xà Trần Châu.

Bộ tộc này tên là tộc Trát Cách Lạp Mã, cũng là tộc của Bàn Sơn đạo nhân sau này.Sau đó, Ma Quốc bị diệt, hậu duệ Ma Quốc lưu vong bên ngoài vẫn luôn muốn phục quốc.

Một chi trong số đó, trải qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng trở về gần Vô Để Quỷ Động, và thành lập Tinh Tuyệt Quốc.Họ theo nghi thức cổ xưa, chọn ra một vị Quỷ Mẫu không hoàn toàn nắm giữ sức mạnh Xà Thần!

Vị Quỷ Mẫu này, chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương.Tuy nhiên, trở về Vô Để Quỷ Động, có nghĩa là phải tiếp tục hiến tế vật phẩm sống cho Xà Thần.

Tinh Tuyệt Quốc vì thế trấn áp các bộ lạc xung quanh, ép buộc họ nộp nô lệ.Sự áp bức ngày càng tăng khiến các bộ lạc xung quanh không chịu nổi, cuối cùng một trận đại chiến đã bùng nổ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương bị đầu độc chết, Tinh Tuyệt Quốc bị diệt,

tộc Quỷ Động cũng hoàn toàn tiêu vong.Bên kia, tộc Trát Cách Lạp Mã mang số phận bị nguyền rủa trên lưng, thì tiếp tục khổ sở tìm kiếm Xà Trần Châu ở Thăng Long.Sau một đoạn kể chuyện dài!Văn phòng chìm vào im lặng kéo dài một phút.Tất cả các chuyên gia giáo sư, ai nấy đều há hốc mồm, có chút ngây người.Thực sự nội dung mà Tô Thần nói, có chút quá hoang đường không thể tin được!Vô Để Quỷ Động?

Di cốt Xà Thần?

Lại còn Quỷ Mẫu có thể trục xuất người vào không gian hư số!

Tất cả mọi thứ này, nghe thế nào cũng có chút quá huyền huyễn! Đương nhiên, Nghi Châu ngay cả cương thi bất tử cũng đã có, sức đề kháng của các chuyên gia cũng ngày càng cao, cũng không có ai mở miệng nói là không khoa học.Sau một hồi im lặng kéo dài, các chuyên gia có mặt ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.“Tô tiên sinh quả nhiên học thức uyên bác, những bí văn thượng cổ như vậy cũng có thể nắm rõ như lòng bàn tay.”“Tộc Quỷ Động, Ma Quốc… Ôi, thật không biết Hoa Quốc chúng ta còn bao nhiêu lịch sử đặc sắc bị chôn vùi dưới lòng đất không ai biết!”“Đúng vậy, tôi chỉ nghe Tô tiên sinh kể sơ qua một đoạn, đã cảm thấy có chút nhiệt huyết sôi trào.

Thực sự không biết, kinh nghiệm của tiên dân thượng cổ rốt cuộc huyền bí đến mức nào!”“So với những điều này, tôi càng quan tâm hơn là, vì sao thời Thượng Cổ lại có nhiều chuyện kỳ dị như vậy, đến hiện đại lại biến mất không dấu vết, mãi đến gần đây mới dần dần lộ ra?”“Cái này… không hiểu, thực sự không hiểu.”Chu Hoài Văn nhíu mày trầm ngâm một lát, trầm giọng hỏi: “Tô tiên sinh, ý của ngài là, đội biên phòng phát hiện dưới sông băng, rất có thể chính là di chỉ Ma Quốc?”Tô Thần gật đầu.“Có khả năng này, nhưng rốt cuộc có phải di chỉ Ma Quốc hay không, còn cần phải khảo sát thực địa mới biết!”“Nếu đã như vậy…” Chu Hoài Văn khẽ mỉm cười, chìa tay về

phía Tô Thần.“Vậy tôi đại diện viện nghiên cứu, chính thức mời Tô tiên sinh ngài gia nhập đội khảo cổ di chỉ Côn Luân, mời ngài gia nhập viện nghiên cứu, không biết Tô tiên sinh có bằng lòng không?”“Đừng đùa, ông xem tôi vai không thể vác, tay không thể chống, chỉ là một trạch nam yếu ớt!

Làm gì có bản lĩnh theo mấy ông đi khảo cổ chứ!” Tô Thần bĩu môi, nghĩ cũng chẳng nghĩ đã từ chối!Nói đùa à, di cốt Xà Thần trong Vô Để Quỷ Động, rất có thể là một vị thần linh đã sa ngã.

Thực lực thâm bất khả trắc, gần như vô địch!

Với cái thân hình gầy gò của hắn, đánh cương thi thì được, chứ đi Tinh Tuyệt Quốc Vô Để Quỷ Động tìm Xà Thần, đó chẳng phải là đi hiến mạng sao!Cho dù có đi, cũng phải đợi hắn kiếm thêm chút thần trang, thực lực tăng cường gấp bảy tám chín mười lần, có khả năng tự vệ rồi mới đi chứ!Chu Hoài Văn sững sờ, rõ ràng không ngờ Tô Thần lại trả lời như vậy!Trên dưới Hoa Quốc, gần như tất cả mọi người đều sùng kính những người làm công tác khảo cổ.

Tranh giành muốn gia nhập viện nghiên cứu còn không kịp, ai lại từ chối dứt khoát như vậy.Sững người hai giây, Chu Hoài Văn vội vàng giải thích: “Tô tiên sinh ngài hiểu lầm rồi, tôi không phải bảo ngài gia nhập đội khảo cổ tuyến đầu, mà là mời ngài gia nhập tổ chuyên gia văn tự cổ!”“Công tác khảo cổ xưa nay vẫn nguy hiểm, trong cả viện nghiên cứu, cũng chỉ có những người như giáo sư Sở thích đích thân dẫn đội công tác ở tuyến đầu, những người khác về cơ bản đều nghiên cứu ở hậu phương.”Sự thật cũng đúng như vậy.

Những người như Chu Hoài Văn, đều là chuyên gia về văn tự cổ, nếu thực sự để họ lên tuyến đầu khảo cổ, đi đánh nhau với Tống tử, các loại sinh vật kỳ dị, cũng không thích hợp.

Họ thường sẽ ở lại các thị trấn gần di chỉ, chuyên xử lý các văn

vật quý giá, cũng như tài liệu hình ảnh mà nhân viên tuyến đầu mang về.“Tô tiên sinh xin yên tâm, với một chuyên gia kiểu học giả như ngài, cho dù ngài muốn đi tuyến đầu, chúng tôi cũng sẽ không đồng ý.

Hơn nữa, nếu ngài thực sự không muốn gia nhập viện nghiên cứu, cũng có thể dùng danh nghĩa cố vấn đặc biệt, tạm thời gia nhập tổ chuyên gia mà!”Nghe xong lời này, Tô Thần cân nhắc một chút rồi hỏi: “Tức là, không cần đi tuyến đầu, chỉ cần đến gần sông băng Côn Luân, làm công tác xử lý và nghiên cứu văn vật?”“Đúng vậy!” Chu Hoài Văn gật đầu, giải thích: “Việc khảo sát di chỉ cụ thể, đương nhiên sẽ có các thành viên đội khảo cổ chuyên nghiệp hoàn thành.”Tô Thần nghe xong lời này, thì cũng không phản đối nhiều nữa.Nếu chỉ là đi ở vòng ngoài, nghiên cứu các văn vật di chỉ của Ma Quốc, rồi tiện thể tìm cơ hội xem có thể bắt được hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng không, thì cũng không phải là không được!Nghĩ đến đây, Tô Thần ngẩng đầu nói: “Gia nhập tổ nghiên cứu văn tự cổ cũng không phải là không thể, nhưng tôi có một yêu cầu!”Chu Hoài Văn nghe Tô Thần cuối cùng cũng thay đổi ý định, đồng ý gia nhập tổ nghiên cứu văn tự cổ, lập tức vui mừng ra mặt, vội vàng đáp: “Tô tiên sinh ngài cứ nói, chỉ cần viện nghiên cứu có thể làm được, nhất định sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn ngài.”“Thực ra cũng không khó, chỉ là nếu tôi có việc gì, cần phải rời đi sớm, mấy ông không được lấy cớ mà cản tôi!”“Cái này đương nhiên, tôn chỉ của viện nghiên cứu chính là tự do dân chủ, chúng tôi sẽ không làm gì độc đoán đâu!

Tô tiên sinh nếu muốn đi, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, tôi đảm bảo không ai sẽ cản.”Nói xong lời này, các chuyên gia văn tự cổ khác có mặt đều gật đầu.Lại lần nữa nhiệt tình vây quanh, hỏi Tô Thần về Chung Đỉnh Văn.Tô Thần thấy vậy, dứt khoát giảng một buổi công khai cho các chuyên gia này.Trước đó đã nói, Chung Đỉnh Văn chính là minh văn được khắc trên đồ đồng, tự hình thoát thai từ

Giáp Cốt Văn, và có một chút tương tự với Đại Triện.

Từ đầu triều Chu, cho đến khi Tần thống nhất sáu nước, đã được sử dụng liên tục hơn tám trăm năm.

Đồ đồng trong khoảng thời gian này, cơ bản đều dùng Chung Đỉnh Văn để khắc minh văn.Còn về sau Tần… Sau Tần thì bước vào thời đại đồ sứ.

Có đồ sứ tinh xảo đẹp đẽ rồi, ai còn muốn dùng đồ đồng hàm lượng chì vượt tiêu chuẩn, chạm vào nhiều là không phát triển được nữa chứ!Tô Thần giảng giải Chung Đỉnh Văn cho các chuyên gia giáo sư suốt một buổi sáng, Chu Hoài Văn và vài giáo sư già nhất định phải mời hắn ăn cơm.Cuối cùng, vài người vẫn ăn một bữa trong nhà ăn nhỏ của viện nghiên cứu.Sau khi ăn xong, Tô Thần mới phát hiện, đãi ngộ của viện nghiên cứu khảo cổ quả nhiên là đỉnh cấp!Đầu bếp trong nhà ăn nhỏ, lại là đầu bếp cấp quốc yến, các loại nguyên liệu cao cấp, ví dụ như tôm hùm lớn của Nam Úc, trứng cá muối của Bắc Hải, đều được vận chuyển bằng đường hàng không đến viện nghiên cứu với tốc độ nhanh nhất.Ăn xong một bữa cơm, Tô Thần cũng gần như có chút động lòng, nghĩ đến việc hay là cứ đồng ý lời mời của Chu Hoài Văn, trực tiếp gia nhập viện nghiên cứu thì thôi.Nhưng mà… bí mật trên người hắn vẫn còn quá nhiều, không nên có tiếp xúc quá sâu với viện nghiên cứu.Những cái khác không nói, chỉ riêng hai nữ khôi, thực lực mạnh mẽ, còn có thể hồn phách ly thể, dùng lực tinh thần tấn công địch nhân.

Nếu cái này đặt trên chiến trường, thì đó chính là tồn tại dạng bug.Nếu Tô Thần gia nhập viện nghiên cứu, thân phận bị bại lộ.

Quốc gia muốn hắn giao ra nữ khôi, cống hiến một phần sức mạnh cho sự nghiệp quốc phòng, hắn giao hay không giao?Lùi một bước mà nói, cho dù đã giao nữ khôi ra, quốc gia lại phát hiện huyết

mạch Kỳ Lân của hắn có tác dụng khắc chế tà túy, lại muốn hắn rút một ít máu, hắn rút hay không rút?Một lần hai lần thì còn được, chứ ngày nào cũng tìm hắn rút máu Kỳ Lân, hắn dù có là chân Kỳ Lân thần thú cũng không chịu nổi a!Bản tính con người vốn dĩ dục vọng không đáy, giống như câu nói cũ, ân một thăng gạo, oán một đấu gạo.Cho nên, Tô Thần suy đi nghĩ lại, vẫn không định trực tiếp gia nhập viện nghiên cứu khảo cổ.

Định dùng thân phận nhân viên ngoại biên, tham gia khảo cổ di chỉ Côn Luân Sơn.Còn về kế hoạch sau này cũng đơn giản, nếu có thể chỉ điểm đội khảo cổ để nhận thưởng, thì cứ cố gắng chỉ điểm.

Đội khảo cổ nếu thực sự gặp nguy hiểm không giải quyết được, hắn sẽ ra tay giải quyết.Đương nhiên, hắn ra tay cũng có nguyên tắc.

Vượt quá khả năng của hắn, hắn cũng sẽ không ngốc nghếch chạy đi hiến mạng.Ba ngày sau đó, đội khảo cổ của giáo sư Sở vẫn còn ở Nghi Châu, làm công tác dọn dẹp văn vật.

Livestream cũng đa số liên quan đến việc giảng giải văn vật, Tô Thần không tìm được cơ hội kiếm chác lợi lộc gì.Các chuyên gia văn tự cổ như Chu Hoài Văn, thì nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ, cuối cùng vào ngày 15 tháng 11 này, thông báo cho Tô Thần xuất phát đi Côn Luân Sơn.Rất nhanh, mọi người tập hợp tại sân bay.Tổ chuyên gia văn tự cổ của Chu Hoài Văn, bao gồm cả ông ấy, tổng cộng có bảy người.

Ngoài ra, viện nghiên cứu còn trang bị cho bảy vị chuyên gia này các trợ lý sinh hoạt chuyên nghiệp, bảo tiêu đi kèm.

Tổ thành một đoàn khảo cổ hơn hai mươi người.So với hành lý của các chuyên gia này một cái vali nối tiếp một cái vali, Tô Thần thì lợi hại hơn.

Chương 60

Từ đầu đến cuối chỉ có một cái ba lô, ngoài ra hai tay không, khiến bảy vị chuyên gia đều có chút ngây người.“Tô tiên sinh, ngài không mang theo hành lý sao?

Côn Luân Sơn lạnh lắm đó, hơn nữa nhiều tài liệu nghiên cứu cũng cần mang theo chứ.”Tô Thần lắc đầu: “Không cần, tài liệu nghiên cứu đều nằm trong đầu tôi rồi!”Chẳng phải sao, nếu dưới sông băng Côn Luân Sơn có di chỉ, nếu không ngoài ý muốn thì hẳn là Cửu Tầng Yêu Tháp của Ma Quốc.Cửu Tầng Yêu Tháp so với các cổ mộ khác, thực ra thì tương đối nhẹ nhàng hơn.

Nơi nguy hiểm chỉ có hai chỗ, một là Bá Vương Kỳ Nhông.

Một chỗ khác chính là Đạt Phổ Quỷ Trùng.Nhưng mà, dựa theo miêu tả trong nguyên tác, Bá Vương Kỳ Nhông chỉ là một loài sinh vật cổ đại lớn hơn một chút, chứ không có bản lĩnh nghịch thiên gì như Lục Sí Ngô Công, nếu nắm bắt thời cơ tốt, một quả lựu đạn cũng đủ khiến nó thăng thiên.Còn về Đạt Phổ Quỷ Trùng, thứ này nếu xuất hiện tràn lan, thì đó mới thực sự nguy hiểm, ngay cả Tô Thần cũng phải e ngại.

Nhưng nếu chỉ có một hai con thì cũng không tính là đặc biệt nguy hiểm.

Rất nhanh, đoàn khảo cổ đã đến Côn Luân Sơn.

Cách sông băng Côn Luân Sơn vài kilomet, có một doanh trại biên phòng.

Đoàn khảo cổ tạm thời đóng quân tại đây.

Đến Côn Luân Sơn, các giáo sư như Chu Hoài Văn vẫn đánh giá

thấp cái lạnh khắc nghiệt ở đây.

Ai nấy đều co ro trong áo khoác lông vũ, trang bị kín mít không dám lộ mặt.

Ngược lại, Tô Thần chỉ mặc một chiếc áo khoác gió đơn giản, dưới cái lạnh thấu xương này vẫn hoạt động tự nhiên, khiến đám giáo sư già phải ghen tị không thôi. "Đúng là người trẻ có khác, thể chất này thì không có gì phải bàn!" "Phải đó, tiểu Tô đồng chí vừa đẹp trai lại còn trẻ.

Tiếc là nhà tôi không có cháu gái, chứ không tôi cũng muốn giới thiệu cháu gái cho cậu ấy rồi." "Tiểu Tô à, chúng ta dọn dẹp hành lý xong thì đi sông băng khảo sát sơ bộ nhé, cậu thấy sao?" Tô Thần hơi do dự, nhíu mày nói: "Tôi thì không sao, nhưng các vị không cần nghỉ ngơi một chút sao?

Lỡ bị đông lạnh, ở đây không có bệnh viện đâu." Chu Hoài Văn cười cười, xua tay nói: "Không sao đâu, Tô tiên sinh không biết đấy thôi, mấy lão già này, chỉ cần thấy văn vật là mọi bệnh tật đều biến mất, ai cũng tinh thần hơn ai!" Lời Chu Hoài Văn vừa dứt, các giáo sư có mặt đều bật cười ha hả. "Đúng vậy, nếu dưới sông băng quả nhiên có di chỉ Ma quốc như tiểu Tô nói, thì dù có phải bò, tôi cũng phải bò đến di chỉ Ma quốc xem một lần mới cam lòng." "Được rồi, được rồi, muốn đi như vậy thì còn không mau đi thu dọn hành lý." Đoàn khảo cổ vừa nói vừa cười, tâm trạng đều rất tốt.

Nhưng đúng lúc này, đội trưởng biên phòng phụ trách đón tiếp họ lại lắc đầu.

Hơn nữa còn vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hôm nay không đi được đâu, trạm khí tượng báo chiều nay có thể có bão băng tuyết.

Nếu trên đường gặp phải bão băng tuyết thì có thể chết người đấy.

Mọi người cứ nghỉ ngơi một đêm ở doanh trại rồi tính." "Bão băng tuyết?" Nghe thấy lời này, các giáo sư sững sờ, rồi có chút bực bội.

Khó khăn lắm mới đến được sông băng Côn Luân Sơn, lại bị thời tiết cản trở bước chân.

Khiến các giáo sư thực sự khó chịu!

Tuy nhiên, họ cũng không phải đội khảo cổ tuyến đầu, có thể tiến hành nghiên cứu trên cao nguyên này đã là không dễ dàng, đương nhiên không thể mạo hiểm tính mạng mà đi đến sông băng. "Vậy… được rồi, Trịnh đội trưởng, đoàn khảo cổ chúng tôi lấy an toàn làm trên hết.

Anh thường xuyên đóng quân ở Côn Luân Sơn, hiểu biết hơn chúng tôi, chúng tôi sẽ nghe theo sắp xếp của anh!" Đội trưởng biên phòng tên Trịnh Quốc Quang, đã đóng quân ở Côn Luân Sơn năm năm rồi.

Ông ta vốn còn lo đoàn khảo cổ khó nói chuyện, nghe giáo sư Chu Hoài Văn thông tình đạt lý như vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Vẻ mặt nghiêm túc của Trịnh Quốc Quang dịu đi một chút, rồi cười nói: "Chư vị đều là chuyên gia của viện nghiên cứu, điều kiện đóng quân của chúng tôi khá khắc nghiệt, vẫn mong các vị giáo sư đừng bận lòng." Trong đoàn khảo cổ, một vị giáo sư già tóc bạc phơ xua tay tỏ vẻ không quan tâm, ung dung nói: "Chút này thì tính là gian khổ gì?" Hồi xưa, tôi đi theo sở trưởng đến sa mạc Khởi Lý ở Tây Cương khảo cổ, thiếu nước thiếu lương thực, mỗi ngày chỉ ăn một cái bánh bao khô với gió cát.

Suốt ba tháng không tắm rửa, sợ lãng phí một giọt nước.

Cái đó mới gọi là gian khổ!

Hiện tại dù là trên Côn Luân Sơn cũng có quần áo, chăn bông dày,

nước nóng thức ăn nóng đầy đủ, tốt hơn điều kiện năm xưa nhiều rồi!" Một nhóm giáo sư già ôn nghèo kể khổ, cảm khái không thôi.

Trịnh Quốc Quang đứng nghiêm kính cẩn, vội vàng bảo các chiến sĩ cấp dưới sắp xếp chỗ ở cho nhóm giáo sư già này.

Sau khi ổn định chỗ ở, Chu Hoài Văn liền triệu tập mọi người lại, tổ chức một cuộc họp ngắn. "Trịnh đội trưởng, tháng trước các chiến sĩ đã phát hiện văn vật trong sông băng như thế nào, có thể kể chi tiết cho chúng tôi nghe không?

Và tình hình cụ thể của con sông băng đó ra sao?" Trong phòng họp của doanh trại.

Trịnh Quốc Quang hồi ức một lát, rồi mở miệng nói: "Tôi nhớ tháng trước gần sông băng xảy ra một trận động đất nhỏ, làm nứt một khe nứt trên sông băng cách doanh trại sáu kilomet." "Vị trí trên tuyết tuyến của Côn Luân Sơn có rất nhiều sông băng bị đóng băng hàng ngàn hàng vạn năm, trên sông băng còn có rất nhiều khe nứt, nếu không cẩn thận rơi xuống thì sẽ mất mạng đấy." "Vì vậy, để ghi lại tình hình sông băng sau động đất, ngay sau trận động đất, tôi đã cùng Từ Long và Lưu Thiên, hai chiến sĩ, cùng nhau đi kiểm tra tình hình cụ thể của sông băng." "Cách doanh trại sáu kilomet, khe nứt trên sông băng đó bị chấn động tạo ra một khe hở nhỏ, Từ Long mắt tinh, bên trong khe hở dường như có ánh phản quang.

Khi đào vật đó ra xem, mới phát hiện đó là một số văn vật vụn vặt." Nghe đến đây, các giáo sư đều gật đầu.

Miêu tả của Trịnh Quốc Quang cơ bản nhất quán với những gì họ đã tìm hiểu, dưới sông băng quả thực có một di chỉ bị chôn vùi hàng ngàn năm.

Tháng trước trùng hợp vì động đất mà lộ ra ngoài.

Nhưng, đúng lúc này.

Tô Thần lại đột nhiên xen vào hỏi: "Trịnh đội trưởng, các anh có nhìn thấy thứ gì kỳ lạ trong khe nứt sông băng không, ví dụ như sinh vật, hoặc là thi cốt?" Trịnh Quốc Quang nghe vậy sững sờ, suy nghĩ kỹ một lát rồi nói: "Không có thứ gì kỳ lạ cả, nếu thật sự phải nói thì thằng nhóc Từ Long hình như nói là nhìn thấy côn trùng." "Lúc đó tôi đã mắng nó một câu.

Nhiệt độ ở đây quanh năm âm mười mấy độ, làm gì có côn trùng nào chứ!" Tô Thần nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Côn trùng?

Chẳng lẽ thật sự là Đạt Phổ quỷ trùng (Hỏa biểu trùng)?

Nói đến đây, Trịnh Quốc Quang quay đầu lại, hỏi người lính cảnh vệ phía sau: "À mà, thằng nhóc Từ Long đâu rồi, sao hôm nay không thấy nó?" Người lính cảnh vệ của Trịnh Quốc Quang lắc đầu: "Tiểu Long ca và Lưu Thiên sáng nay nói muốn đi xem ở sông băng bên kia, vẫn chưa thấy anh ấy về." Nghe thấy lời này, sắc mặt Trịnh Quốc Quang hơi biến đổi, trách mắng: "Chuyện này sao chú mày không nói sớm với tao!" Nói rồi, ông ta vội vàng đứng dậy, lấy một chiếc bộ đàm.

Đồng thời giải thích với đoàn khảo cổ: "Quy tắc của doanh trại, bất kể đi đâu làm nhiệm vụ, đều phải có hai người trở lên cùng hành động, còn phải mang theo bộ đàm.

Hai thằng nhóc thối này, suốt ngày chỉ nghĩ đến việc khai quật một cổ thành di chỉ, cũng muốn làm anh hùng, thật không biết phải nói chúng nó thế nào!" Trong lúc nói chuyện, Trịnh Quốc Quang gọi mở bộ đàm.

Nhưng sau khi gọi vài tiếng, vẫn không nhận được hồi đáp của

Từ Long và Lưu Thiên.

Lần này, sắc mặt Trịnh Quốc Quang càng khó coi hơn.

Ông ta đập mạnh xuống bàn, giận dữ nói: "Hai thằng nhóc thối này, quá đáng thật!" Đội viên cấp dưới tự ý chạy ra sông băng, lại còn vào cái ngày đoàn khảo cổ đến, khiến Trịnh Quốc Quang cảm thấy mất mặt, vô cùng tức giận.

Nghĩ đến đây, Trịnh Quốc Quang hô một tiếng, triệu tập bảy tám chiến sĩ, định nhân lúc bão băng tuyết chưa đến, nhanh chóng đi rồi nhanh chóng đưa người về.

Trước khi đi, ông ta còn không quên dặn dò đoàn khảo cổ, nhất định phải ở trong doanh trại, không được chạy lung tung.

Còn nói bão băng tuyết ở sông băng Côn Luân không phải trò đùa, thật sự có thể giết chết người!

Nhưng!

Đúng lúc Trịnh Quốc Quang triệu tập chiến sĩ, chuẩn bị đi tìm người thì.

Ngoài doanh trại băng thiên tuyết địa, đột nhiên xuất hiện một bóng người, như thể say rượu, lảo đảo đi về phía doanh trại.

Mọi người đều sững sờ.

Đợi đến khi bóng người đó đến gần, mới nhìn rõ là một chiến sĩ trẻ mặc quân phục. "Là Lưu Thiên, may quá, người không sao!" "Lưu Thiên, sao chỉ có một mình chú mày, Từ Long đâu?" Trịnh Quốc Quang trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, rồi tiến lên, nắm lấy cổ áo đối phương giận dữ quát: "Thằng nhóc này còn biết đường về à, xem kỷ luật là cái gì hả!

Từ Long đâu, sao nó không về cùng chú mày?" Thế nhưng!

Lời còn chưa dứt, Lưu Thiên lại đột nhiên kêu thảm một tiếng, bật khóc nức nở: "Ô ô, chết rồi!

Chết hết rồi!" Trịnh Quốc Quang sững sờ, sau đó giận dữ quát: "Chú mày nói rõ xem, ai chết!

Thằng nhóc Từ Long đâu rồi?" "Chết rồi, chết hết rồi ~" Lưu Thiên như thể bị kinh hãi, không nói được một câu hoàn chỉnh, chỉ lẩm bẩm lặp lại câu nói đó.

Trịnh Quốc Quang còn muốn hỏi tiếp, Tô Thần thấy vậy tiến lên ngăn ông ta lại: "Trịnh đội trưởng, cậu ấy bị kinh hãi rồi, anh có hỏi cũng không hỏi được gì đâu, đưa cậu ấy về phòng sưởi ấm trước đi, đợi cậu ấy bình tĩnh lại rồi hỏi." Trịnh Quốc Quang nghiến răng gật đầu, bảo các chiến sĩ đỡ Lưu Thiên vào trong phòng.

Đợi đến khi Lưu Thiên uống một cốc trà nóng, khôi phục được chút thần trí, mọi người mới từ miệng cậu ấy biết được đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra, Từ Long tháng trước ở khe nứt sông băng nhìn thấy một con côn trùng nhỏ giống con bọ rùa, trên người còn phát ra ánh sáng đỏ.

Cậu ta vẫn ghi nhớ chuyện này trong lòng, luôn cảm thấy mình không ảo giác, là thật sự nhìn thấy con côn trùng đó.

Thế là, suốt một tháng nay, cậu ta thường xuyên rủ Lưu Thiên, đi đến khe nứt sông băng tìm bọ rùa.

Mấy lần trước đều không thu hoạch được gì, nhưng ai ngờ hôm nay, hai người họ thật sự đã gặp được một con bọ rùa.

Con bọ rùa đó ở sâu bên trong khe nứt sông băng, cách một lớp băng mỏng.

Hai người quan sát một lúc, phát hiện con bọ rùa này thân thể bán

trong suốt, phát ra ánh sáng đỏ, vô cùng đẹp đẽ.

Từ Long rất đắc ý, nói mình không nhìn nhầm, người sai là đội trưởng.

Còn định đập vỡ lớp băng, bắt con bọ rùa này về cho Trịnh Quốc Quang xem.

Nhưng!

Đúng lúc Từ Long đập vỡ lớp băng, bắt con bọ rùa vào tay, cả người cậu ta đột nhiên bốc cháy!

Chương 61

Lưu Thiên đại kinh thất sắc, tiến lên muốn giúp Từ Long dập lửa.

Nhưng chưa kịp chạy đến, cả người Từ Long đã bị thiêu thành tro bụi.

Điều càng khiến Lưu Thiên sợ hãi hơn là, con bọ rùa đó lại không bị thiêu chết, ngược lại còn bay về phía cậu ta.

Lưu Thiên nào dám để bọ rùa đến gần, liền chạy thục mạng quay về.

Chạy mãi đến doanh trại, cậu ta mới bật khóc nức nở.

Nghe xong lời kể của Lưu Thiên, sắc mặt Trịnh Quốc Quang tái mét, giận dữ quát: "Lời hoang đường như vậy chú mày cũng bịa ra được sao?!

Chú mày nói thật cho tao, hai đứa mày rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thằng nhóc Từ Long đâu rồi?" Không chỉ Trịnh Quốc Quang không tin lời Lưu Thiên, tất cả mọi người có mặt, trừ Tô Thần ra, hầu như không ai tin lời Lưu Thiên!

Một con bọ rùa không sợ lửa, lại còn có thể thiêu chết người?

Trên đời này làm gì có chuyện hoang đường như vậy!

Ngay cả con cương thi bất tử ở Nghi Châu đoạn thời gian trước, chúng nó cũng sợ lửa mà!

Nếu bị súng phun lửa thiêu đốt ở cự ly gần, cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Trên đời này làm sao có thể có vật chủng không sợ lửa, có thể sinh tồn trong lửa chứ?

Trịnh Quốc Quang nhìn chằm chằm Lưu Thiên, vành mắt có chút đỏ hoe.

Đừng thấy ông ta một câu là 'thằng nhóc thối', nhưng Từ Long là người lính giỏi nhất dưới trướng ông ta, cũng là người lính phục vụ lâu nhất!

Tuy không phải cha con, nhưng tình cảm sâu sắc hơn cả cha con.

Lưu Thiên mặt mũi tái mét, hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi ở sông băng, vẫn còn run sợ.

Nhưng, cậu ấy vẫn kiên trì với lời kể của mình. "Còn dám nói dối, chú mày thành thật khai ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói dối thì sẽ phải ra tòa án quân sự đấy!" "Đội trưởng, tôi thật sự không nói dối, Tiểu Long ca bị côn trùng thiêu chết rồi, ô ô ô…" "Mày!" Trịnh Quốc Quang vô cùng tức giận, đang không có chỗ trút giận.

Tô Thần bên cạnh lại lần nữa ngăn ông ta lại.

Hiện tại Tô Thần hầu như có thể xác định, Từ Long và Lưu Thiên quả thực đã gặp phải Hỏa biêu trùng!

Theo miêu tả của hai người, đó hẳn là một con Hỏa biêu trùng đang trong trạng thái ngủ đông.

Nếu hai người không quấy động nó, vẫn còn cơ hội sống sót.

Đáng tiếc, Từ Long lại cố chấp bắt Hỏa biêu trùng, nên mới mất mạng.

Nghĩ đến đây, Tô Thần trong lòng khẽ thở dài, mở miệng nói: "Trịnh đội trưởng, Lưu Thiên không nói dối đâu, trên đời này quả thực có loại bọ rùa kỳ lạ như vậy." "Cái gì?" Bao gồm Trịnh Quốc Quang, tất cả mọi người có mặt nghe Tô Thần nói vậy đều kinh ngạc. "Tiểu Tô đồng chí, cậu biết lai lịch của loại bọ rùa này sao?" Tô Thần gật đầu, u u nói: "Còn nhớ tôi đã nói về Ma quốc không, Ma quốc sở

dĩ có thể bá chủ xung quanh Côn Luân, dựa vào chính là Quỷ Mẫu của bọn họ, có thể điều khiển một loại sinh vật gọi là Đạt Phổ quỷ trùng, ngoại hình tương tự bọ rùa!" "Loại sinh vật này có hai loại hình thái, một loại gọi là Vô lượng nghiệp hỏa, người bình thường chạm vào sẽ bị thiêu thành tro bụi trong vài giây." "Loại kia gọi là Nãi cùng thần băng, sẽ khiến người ta đóng băng!" "Tuy nhiên, loại sinh vật này thông thường hoặc là ở nơi tế tự của Ma quốc mới có thể nhìn thấy, hoặc là ngủ đông trong Cửu Tầng Yêu Tháp, cơ bản sẽ không xuất hiện bên ngoài." "Từ Long nhìn thấy Đạt Phổ quỷ trùng, rất có khả năng là một con lạc đàn." Nghe xong lời Tô Thần, các chuyên gia giáo sư có mặt đều cảm thấy khó tin.

Có thể chuyển đổi qua lại giữa Vô lượng nghiệp hỏa và Nãi cùng thần băng sao?

Nghe sao mà kỳ huyễn vậy, còn hoang đường hơn cả cương thi Nghi Châu!

Trong lúc mọi người im lặng không nói, Chu Hoài Văn nhíu mày mở miệng hỏi: "Tô tiên sinh, vậy theo cậu nói, loại Đạt Phổ quỷ trùng này chẳng phải là vô địch sao?" "Trạng thái Vô lượng nghiệp hỏa của Đạt Phổ quỷ trùng sợ nước, trạng thái Nãi cùng thần băng sợ lửa.

Vẫn có phương pháp khắc chế, chỉ là nếu số lượng quá nhiều thì vẫn không nên chọc vào chúng thì hơn." Các chuyên gia nghe Tô Thần nói Đạt Phổ quỷ trùng còn có khắc tinh, đều thở phào nhẹ nhõm.

Trịnh Quốc Quang bên cạnh căn bản không tin lời Tô Thần, nhưng nể mặt đoàn khảo cổ, ông ta không nói lời bác bỏ, chỉ quay đầu phân phó chiến sĩ cấp dưới chuẩn bị một chút, ông ta muốn tự mình đi đến sông băng một chuyến!

Các chuyên gia giáo sư nghe vậy, có chút ngạc nhiên.

Chu Hoài Văn vội vàng nói: "Trịnh đội trưởng, Tô tiên sinh đã giải

thích rồi, bây giờ anh đi đến gần sông băng thực sự quá nguy hiểm!" "Đúng vậy Trịnh đội trưởng, hay là đợi đến mai bão băng tuyết qua đi, chuẩn bị đầy đủ trang bị đối phó quỷ trùng rồi hẵng đi!" Mọi người nhao nhao khuyên nhủ Trịnh Quốc Quang.

Ai ngờ, ông ta lại hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ khẩu súng đeo ở thắt lưng: "Lão tử không sợ cái quỷ trùng gì cả, nếu thật sự có thứ quỷ quái này, lão tử một phát súng tiễn nó xuống địa ngục, báo thù cho Từ Long!" Nói rồi, Trịnh Quốc Quang ra lệnh một tiếng, liền muốn dẫn cấp dưới xuất phát.

Tô Thần thấy vậy suy nghĩ một lát rồi nói: "Trịnh đội trưởng, nếu anh nhất định muốn đi, vậy tôi sẽ đi cùng anh!

Tôi hiểu rõ Đạt Phổ quỷ trùng, lúc khẩn cấp có thể giúp anh một tay." Theo miêu tả của Lưu Thiên, họ chỉ gặp phải một con Hỏa biểu trùng, mức độ nguy hiểm vẫn trong phạm vi kiểm soát.

Tô Thần định đi cùng để xem liệu có thể bắt được con Hỏa biểu trùng này không. "Cậu ư?" Trịnh Quốc Quang lắc đầu, ngữ khí hơi dịu đi một chút: "Tô giáo thụ, cậu là văn nhược thư sinh, chuyện nguy hiểm như này vẫn nên giao cho chúng tôi là quân nhân làm đi." "Ngoài ra, tôi muốn đến khe nứt sông băng, không phải nhất thời bốc đồng.

Nếu thật sự có loại quỷ trùng này, vì sự an toàn của doanh trại, cũng phải đi giải quyết trước, nếu không đợi tối mọi người đều ngủ rồi, bị thứ quỷ này bay vào doanh trại, sẽ chết bao nhiêu người chứ!" Tô Thần biết, những quân nhân như Trịnh Quốc Quang, tính cách cố chấp, nói một là một.

Nếu không thể hiện một chút thực lực, e rằng ông ta sẽ không đồng ý cho mình đi cùng. "Trịnh đội trưởng có thể cho tôi một phút không?" "Cậu muốn làm gì?" Trịnh Quốc Quang sững sờ, không hiểu lời Tô Thần có ý gì.

Tô Thần tìm kiếm xung quanh doanh trại, tìm được một tấm thép bản cao nửa người, khá chắc chắn.

Anh hài lòng gật đầu, gọi mọi người ra khoảng đất trống của doanh trại, sau đó, ném tấm thép bản lên không trung.

Dậm chân thật mạnh!

Cả người bay vút lên!

Khuê Tinh Thích Đấu! "Bùm!" Một tiếng động lớn.

Tấm thép bản dưới cú đá này của anh, trực tiếp nổ tung thành bốn mảnh!

Trong khoảnh khắc, cả doanh trại, đoàn khảo cổ và hơn một trăm quan binh biên phòng, đồng loạt thất thanh.

Cái này… Tô Thần cảm thấy cả người không ổn rồi!

Không đúng!

Mình rõ ràng đã thu lực, chỉ dùng chưa đến một phần mười sức mạnh.

Cùng lắm là sức mạnh của một vận động viên võ thuật chuyên nghiệp, chỉ làm biến dạng tấm thép mỏng mà thôi, sao lại vỡ tan tành ra thế này?

Dù không nghĩ ra, sắc mặt Tô Thần vẫn lập tức khôi phục vẻ phong khinh vân đạm.

Thấy Chu Hoài Văn và các giáo sư kinh ngạc há hốc mồm, anh tùy tiện giải thích một câu: "Tôi từ nhỏ yếu ớt, bố mẹ tôi mới cho đi học võ thuật để rèn luyện sức khỏe, rất hợp lý mà?" "Hợp… hợp lý sao?!" Đoàn khảo cổ nhìn nhau, đầu óc có chút hỗn loạn.

Tô Thần không quản đám người khảo cổ đang kinh ngạc, trực tiếp quay người nhìn về phía Trịnh Quốc Quang: "Trịnh đội trưởng, anh

thấy thực lực của tôi đủ để tự vệ rồi chứ?" Không chỉ có thể tự vệ, Trịnh Quốc Quang cảm thấy nếu Tô Thần nhập ngũ, còn có thể giành chức quán quân của giải đấu võ thuật toàn quân.

Chỉ bằng một cú đá vỡ thép bản này, ai dám thi đấu với anh ta?

E rằng trúng một cú đá, nửa đời sau sẽ trực tiếp nằm liệt giường. "Vậy… được rồi.

Nhưng Tô giáo thụ, ra ngoài rồi mọi hành động đều phải nghe theo chỉ huy, sông băng Côn Luân có rất nhiều hiểm nguy chưa biết." "Không vấn đề." Tô Thần sảng khoái đồng ý.

Đợi đến khi họ rời khỏi doanh trại, đoàn khảo cổ lập tức ồn ào. "Tiểu Tô tiên sinh này cũng quá mạnh rồi, đúng là người thật không lộ tướng mà!" "Dùng chân đá vỡ thép bản, e rằng ngay cả vận động viên võ thuật lợi hại nhất cũng không làm được đâu nhỉ?" Không chỉ các chuyên gia giáo sư của đoàn khảo cổ bàn tán xôn xao, các chiến sĩ biên phòng ở lại doanh trại cũng kinh ngạc không thôi.

Phải biết rằng, thép bản là kim loại có độ dẻo dai rất mạnh, muốn đá vỡ một tấm thép bản, thì cần sức mạnh lớn đến mức nào mới làm được chứ!

Cái này mà đi tham gia thi đấu võ thuật, chắc chắn là quán quân rồi!

Đúng lúc mọi người bàn luận gần nửa ngày, đều đang kinh ngạc trước thực lực của Tô Thần thì.

Giáo sư Chu Hoài Văn đi tới nhặt mảnh thép bản bị vỡ, sau đó dùng tay bẻ bẻ.

Chỉ nghe một tiếng "cộp cộp" giòn tan, nó vậy mà bị ông ta bẻ gãy!

Bên trong doanh trại lập tức im phăng phắc!

Cái này… Trong đoàn khảo cổ, mấy giáo sư già càng kinh ngạc hơn nhìn về phía Chu Hoài Văn, vẻ mặt đầy nghi hoặc nói: "Lão Chu, ông không phải cũng là cao nhân ẩn mình đó chứ?" Chu Hoài Văn vẻ mặt ngơ ngác, vừa rồi ông ta cũng không dùng sức mấy, nhưng tấm thép bản này… Chưa đợi Chu Hoài Văn nghĩ ra, một chiến sĩ nhỏ trong đội phục vụ doanh trại đột nhiên chạy tới, khắp nơi tìm kiếm thứ gì đó.

Tìm nửa ngày không thấy, người chiến sĩ nhỏ đó liền tùy tiện hỏi mọi người: "Ai, mọi người có ai thấy tấm gỗ tôi để bên ngoài không?" "Tấm gỗ?" "Chính là tấm gỗ được sơn lớp sơn kim loại ấy, để ở giữa doanh trại để phơi đồ đó, sao không thấy đâu hết rồi." Người chiến sĩ nhỏ gãi gãi đầu, làm sao cũng không tìm thấy tấm gỗ của mình.

Lúc này, mọi người sững sờ.

Đồng loạt nhìn về phía "thép bản" trong tay giáo sư Chu Hoài Văn!

Ôi trời, hóa ra đây chính là tấm gỗ mà ngay cả giáo sư Chu cũng có thể tùy tiện bẻ gãy!

Mọi người chợt hiểu ra, vội vàng liên hệ Trịnh Quốc Quang.

Chương 62

Chỉ có điều, tiểu đội của Trịnh Quốc Quang đã đi được nửa đường rồi, để Tô Thần một mình quay lại càng không thích hợp, đành phải cứng đầu cứng cổ đưa anh đi cùng.

Còn về Tô Thần, nghe xong lời giải thích của các chuyên gia giáo sư trong bộ đàm, rồi nhìn ánh mắt bất đắc dĩ của Trịnh Quốc Quang, không khỏi có chút bối rối… Anh có dễ dàng gì đâu chứ!

Một tuyệt thế cao thủ, khó khăn lắm mới muốn ra tay thể hiện một chút, lại còn gặp phải chuyện như này, thật là hết nói nổi!

May mà Trịnh Quốc Quang cũng không nói gì nhiều, chỉ dặn dò thêm vài câu, đội ngũ lại tiếp tục lên đường.

Đoàn người đi ước chừng bốn mươi phút, cuối cùng cũng đến được tuyết nguyên Côn Luân Sơn.

Đập vào mắt, là một vùng tuyết trắng mênh mông.

Khá có chút hương vị trong tiểu thuyết Cổ Long, giống hệt câu nói kia – 'Gió lạnh như đao, lấy đại địa làm thớt, coi chúng sinh là cá thịt.

Vạn dặm tuyết bay, lấy khung trời làm lò nung, nấu vạn vật thành bạc trắng.' Đi trên tuyết nguyên, gió lạnh thấu xương xen lẫn băng tuyết táp vào mặt.

Mới có thể cảm nhận được sự uy nghiêm của tự nhiên, cũng như sự nhỏ bé của bản thân loài người.

Tô Thần thì vẫn ổn, có huyết mạch tăng cường thể chất, có thể chống lại cái lạnh cực độ này.

Còn Trịnh Quốc Quang và những người khác, dù là thường xuyên đóng quân ở sông băng Côn Luân, đã quen với môi trường ở đây,

nhưng chịu đựng cái lạnh và gió tuyết, vẫn tiến lên rất khó khăn.

Trong gió tuyết, Trịnh Quốc Quang quay đầu nhìn Tô Thần ở giữa đội ngũ, phát hiện anh không hề tụt lại phía sau, ngược lại còn vẻ mặt nhẹ nhõm, không khỏi thầm thán phục.

Thở một hơi, ông ta lại ngẩng đầu nhìn sắc trời dần tối.

Sau đó gào to nói với mọi người: "Bão băng tuyết sắp đến rồi, chúng ta phải tăng tốc hành động, tốt nhất là nên về đến doanh trại trước khi bão băng tuyết ập đến." Đoàn người không nói gì, đều tự động tăng tốc độ.

Vài phút sau, mọi người cuối cùng cũng đến được đích.

Tô Thần cũng cuối cùng đã nhìn thấy khe nứt sông băng.

Chỉ có điều, khe nứt này nằm ở rìa sông băng, độ sâu của khe nứt cũng chỉ có một hai mét, chỉ đủ cho hai người đi song song qua.

Không giống như trong thế giới *Quỷ Thổi Đèn*, khe nứt sông băng khổng lồ mà đoàn nhân vật chính đi tới.

Tô Thần thầm suy nghĩ, ước tính khe nứt sông băng mà đoàn nhân vật chính tìm thấy phải xa hơn, và sâu hơn vào dãy núi Côn Luân.

Chỉ có điều, anh không có bản đồ của Shirley Dương trong tay, muốn tự mình tìm kiếm trên tuyết nguyên mênh mông, e rằng rất khó.

Mọi người lần lượt xuống khe nứt, còn lại hai chiến sĩ ở phía trên khe nứt canh gác.

Nhảy vào khe nứt, Tô Thần mới phát hiện, khe nứt này chỉ dài vài chục mét, có thể nhìn thấy đến cuối.

Nhưng… Bức tường đá lộ ra dưới khe nứt, thì vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy một số bích họa màu sắc rất nhạt.

Tô Thần lấy điện thoại ra, chụp vài tấm ảnh.

Từ trong ảnh, nội dung trên bích họa hầu như đều liên quan đến Ma quốc Quỷ Mẫu.

Nội dung cũng đa phần huyền bí vô cùng, ví dụ như Quỷ Mẫu làm thế nào để thu phục Đạt Phổ quỷ trùng, uy hiếp các bộ lạc xung quanh. "Nói như vậy, đây hẳn là một tiểu di chỉ Ma quốc chưa từng xuất hiện trong thế giới *Quỷ Thổi Đèn*, có thể là mộ của một quý tộc nào đó thời Ma quốc.

Hơn nữa, vị quý tộc này địa vị không cao, không đủ tầm để xây dựng Cửu Tầng Yêu Tháp." Tô Thần thuộc lòng tình tiết, cũng không phải là nhân viên khảo cổ thực sự, không có hứng thú gì với bích họa, chụp vài tấm ảnh, cũng coi như giao phó cho đoàn khảo cổ.

Sau này nghiên cứu thế nào, thì để Chu Hoài Văn và những người khác đau đầu.

Chụp ảnh xong, mọi người lại đi thêm mười mấy mét về phía trước.

Lúc này, Lưu Thiên mới run rẩy chỉ vào một đống tro đen trên mặt đất, giọng khóc nấc nói: "Chính là chỗ này!

Tiểu Long ca chính là bị con côn trùng đó thiêu chết ở đây!" Nghe thấy lời này, Trịnh Quốc Quang lập tức đỏ hoe vành mắt.

Ông ta tiến lên hai bước, nhìn đống tro đen mà ngẩn người.

Sáng sớm vẫn còn là một người sống sờ sờ, sao chớp mắt một cái ngay cả thi cốt cũng không còn?

Không khí trong đội ngũ trở nên nặng nề, Tô Thần trên đường nghe các chiến sĩ khác nói, Từ Long này là người trượng nghĩa, tính cách hào sảng, rất nhiều người có quan hệ tốt với cậu ta.

Nhưng!

Đúng lúc này, Tô Thần đột nhiên khẽ quát: "Nhanh lùi lại!" Nói xong, khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, anh trực tiếp lao nhanh lên phía trước, kéo Trịnh Quốc Quang về.

Ngay sau đó, mọi người liền nhìn thấy sâu hơn trong khe nứt xa hơn, có một con côn trùng nhỏ bán trong suốt, toàn thân đỏ rực như lửa, vỗ cánh bay về phía Trịnh Quốc Quang.

Nếu không nhìn kỹ, trong môi trường mờ tối này, thật sự không dễ phát hiện.

Nhìn thấy con côn trùng này, mọi người nhớ đến miêu tả của Tô Thần về nó, đều cảnh giác.

Trịnh Quốc Quang mắt lộ lửa giận, không thèm nghĩ ngợi liền rút súng lục ra, định nổ súng bắn chết con côn trùng này. "Đừng khai súng." Tô Thần ngăn ông ta lại, từ trong lòng lấy ra một chai nước khoáng nhỏ.

Rồi vặn nắp chai, hắt về phía Đạt Phổ quỷ trùng.

Nước khoáng trúng mục tiêu.

Chỉ nghe một tiếng "xì"!

Đạt Phổ quỷ trùng bốc ra một trận hơi nước bốc lên nghi ngút, cuối cùng yếu ớt rơi xuống đất.

Nhưng quỷ trùng không chết ngay lập tức, vẫn không ngừng vỗ cánh trên mặt đất, muốn bay lên trở lại.

Nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ này, Trịnh Quốc Quang sững sờ, không nhịn được nói: "Trên Côn Luân Sơn vậy mà thật sự có loại côn trùng thần kỳ này sao?" Tô Thần gật đầu nói: "Thế giới rộng lớn, không gì là không có mà." Trong lúc nói chuyện, anh lợi dụng lúc mọi người không chú ý, thu quỷ trùng vào không gian ảo.

Ngay khi quỷ trùng vừa được thu vào không gian, hệ thống nhắc nhở đến. "Đinh!

Hệ thống kiểm tra được năng lượng cao cấp, xin hỏi túc chủ có cần…" "Đinh, hệ thống kiểm tra được năng lượng cao cấp, xin hỏi túc chủ có cần nâng cấp hư số không gian không!" Tô Thần nghe thấy âm thanh vang lên trong đầu, lập tức sững sờ một chút.

Hóa ra nâng cấp là hư số không gian, không phải huyết mạch sao?

Nhưng nghĩ lại thì cũng hợp lý.

Đạt Phổ quỷ trùng là sinh vật của thế giới hư số không gian đó, năng lượng của nó chỉ có thể dùng để mở rộng hư số không gian, nói cũng có lý.

Nhưng, bây giờ không phải lúc nâng cấp.

Tô Thần trong lòng âm thầm nói một câu không nâng cấp, đưa sự chú ý trở lại hiện thực.

Trịnh Quốc Quang và các chiến sĩ đang lặng lẽ thu thập tro cốt của Từ Long, sau khi thu thập xong, Trịnh Quốc Quang không yên tâm, dẫn các chiến sĩ kiểm tra kỹ lưỡng một lượt trong khe nứt này.

Xác nhận không có Đạt Phổ quỷ trùng nào khác, lúc này mới chuẩn bị quay về doanh trại.

Chỉ có điều, chưa đợi họ quay người.

Hai chiến sĩ ở phía trên khe nứt, lại nhảy xuống trước một bước, còn mang đến một tin tức xấu: "Đội trưởng, bão băng tuyết đến sớm rồi!" Trịnh Quốc Quang nghe vậy sắc mặt biến đổi, cẩn thận trèo ra khe nứt, nhìn ra thời tiết bên ngoài.

Tô Thần từ khe nứt nhìn thấy, bầu trời bên ngoài âm u đến đáng sợ.

Không ngừng có những mảnh băng vụn rơi vào khe nứt, có những mảnh lớn hơn, thậm chí còn to hơn nắm tay trẻ con.

Dưới kiểu thời tiết này mà ở lại bên ngoài, dù không bị mảnh băng đập chết, cũng sẽ bị đập cho đầu rơi máu chảy.

Trịnh Quốc Quang quan sát một lúc, có chút bất lực nói: "Bão băng tuyết bên ngoài thổi quá mạnh rồi, chúng ta cứ ở đây đợi nó qua đi đã." Thời gian từng phút từng giây trôi qua, mãi đến gần tối, bão băng tuyết mới dần dần ngừng lại.

Mọi người thấy bão băng tuyết ngừng, vội vàng lên đường quay về doanh trại.

Nhanh chóng trở về, cuối cùng cũng về đến doanh trại trước khi màn đêm buông xuống.

Sau khi xác nhận tin tức Từ Long hy sinh, các chiến sĩ trong doanh trại đều chìm trong tâm trạng buồn bã.

Trịnh Quốc Quang đã báo cáo tin tức này lên cấp trên, thậm chí còn không ăn bữa tối, tự nhốt mình trong phòng, nói muốn một mình tĩnh lặng.

Đoàn khảo cổ cũng không khá hơn, chưa chính thức khảo cổ đã xảy ra chuyện như vậy, ai cũng không dễ chịu.

Tuy nhiên, đối với những bức ảnh bích họa mà Tô Thần mang về, các giáo sư của đoàn khảo cổ coi như của báu, có mấy giáo sư già thậm chí không kịp nghỉ ngơi, cầm ảnh đi vào phòng thảo luận nghiên cứu.

Còn về Tô Thần, ăn bữa tối đơn giản, liền trở về phòng ký túc xá đơn của mình, chuẩn bị nâng cấp hư số không gian.

Trong phòng, Tô Thần xoa xoa tay, trong lòng thầm nói: "Hệ thống, nâng cấp hư số không gian!" "Đinh, nâng cấp hoàn tất, xin túc

chủ chú ý kiểm tra và nhận." Nghe thấy âm thanh nhắc nhở mỹ diệu này, Tô Thần trong lòng thầm sướng.

Hư số không gian công năng mạnh mẽ, tương tự như Tu di giới tử trong tiểu thuyết tiên hiệp, nhưng khuyết điểm lớn nhất chính là thực sự quá nhỏ, chỉ có một mét khối!

Chương 63

Sau khi chứa hai con nữ khôi, hầu như không còn không gian dư thừa nào.

Vốn dĩ lần này đến sông băng Côn Luân, Tô Thần cũng không định mang hai con nữ khôi đi.

Nhưng nghĩ đến hai con nữ khôi là Thiên niên Tống tử, lỡ gây ra họa lớn mà anh lại không có ở đó, thì tội lỗi sẽ rất lớn.

Thế nên chỉ có thể mang nữ khôi đi, bỏ qua những thực phẩm dự trữ khẩn cấp và các loại công cụ khác.

Lần này Đạt Phổ quỷ trùng có thể nâng cấp hư số không gian, đối với Tô Thần mà nói chính là tin tức tốt như than giữa trời tuyết lạnh!

Anh cũng không tham lam, chỉ cần có thể nâng cấp lên bảy tám mét khối, một không gian bằng một thùng container là đủ dùng rồi.

Nghĩ đến đây, Tô Thần có chút nóng lòng, vội vàng kết nối ý thức với hư số không gian.

Nhưng… "Không đúng, không phải nâng cấp sao?

Không gian của tôi đâu?" Tô Thần nhìn không gian ảo vẫn y như cũ, vẫn chật chội vì chứa hai con nữ khôi, lập tức nổi giận! "Được lắm hệ thống, ngươi có phải lại tham ô năng lượng cao cấp của ta không?" "Mẹ kiếp, đừng tưởng ngươi là hệ thống thì ta không dám mắng ngươi!" Tô Thần trong lòng trút giận một trận, lúc này mới nghe thấy âm thanh nhắc nhở máy móc lạnh lùng không chút cảm xúc của hệ thống vang lên: "Hư số không gian đã nâng cấp hoàn tất, túc chủ có thể tự kiểm tra dữ liệu." Nghe thấy lời này, Tô Thần vội vàng mở bảng dữ liệu, rồi liền nhìn thấy dòng chữ này: "Hư số không gian:

1.0001 mét khối." "Tôi dựa!" Nhìn thấy sau dấu thập phân có tới ba số không, Tô Thần lập tức nổi giận, trực tiếp sử dụng kỹ năng 'song chỉ tham động', giơ một ngón tay giữa thật dài, thầm lặng giơ lên với hệ thống.

Một con Đạt Phổ quỷ trùng, chỉ tăng cho anh 0.0001 mét khối.

Tức là, anh phải bắt một vạn con, mới có thể tăng thêm một mét khối!

Trong Cửu Tầng Yêu Tháp quả thực có không ít Đạt Phổ quỷ trùng, ước tính sơ bộ, hẳn cũng có vài ngàn đến vài vạn con.

Thế nhưng, cả một quần thể quỷ trùng lớn như vậy không dễ chọc vào.

Tô Thần không muốn bị thiêu sống, hoặc bị đóng băng. "Mẹ kiếp nhà ngươi, hệ thống ngươi đang ép ta dùng tuyệt chiêu!" Tô Thần mắng một câu, trực tiếp đứng dậy đi tìm Chu Hoài Văn.

Chu Hoài Văn đang ở trong phòng ký túc xá cùng vài chuyên gia cổ văn tự, đang nghiên cứu bích họa trên ảnh.

Thấy Tô Thần giận dữ đi vào, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Tô tiên sinh, ai chọc giận cậu sao?" Tô Thần lắc đầu, trầm giọng nói: "Giáo sư Chu, ông còn nhớ tôi đã nói ở viện nghiên cứu, Ma quốc Quỷ Mẫu được chôn cất trong Cửu Tầng Yêu Tháp chứ?" "Đương nhiên nhớ, ý của ngài là sao?" Tô Thần gật đầu, dứt khoát nói: "Tôi nghi ngờ, ở sâu hơn trong sông băng của dãy núi Côn Luân, có thể có một tòa Quỷ Mẫu chi mộ!" Tuy anh không có bản đồ trong tay Shirley Dương, nhưng anh có viện nghiên cứu làm hậu thuẫn mà!

Đến lúc đó phái mấy chục chiếc trực thăng, vô sai biệt tìm kiếm sông băng Côn Luân, sớm muộn gì cũng tìm thấy!

Quả nhiên, nghe thấy lời Tô Thần, các chuyên gia giáo sư trong

phòng ký túc xá đều kích động lên: "Tô tiên sinh, ngài nói là thật sao?

Sâu trong sông băng thật sự có Quỷ Mẫu chi mộ sao?" "Tốt quá rồi, nếu chúng ta có thể tìm thấy Quỷ Mẫu chi mộ, đây sẽ là một sự kiện chấn động thế giới!" "Đúng vậy, trước khi văn vật ở khe nứt được phát hiện, ngay cả nước chúng ta cũng cho rằng Côn Luân Sơn cực kỳ lạnh lẽo không thể có người cổ đại tụ tập, nhưng phát hiện ngày hôm nay đã phá vỡ nhận thức này!

Nếu có thể tìm thấy Quỷ Mẫu chi mộ, nhiều bằng chứng xác thực hơn, thì có thể chứng minh dù là ở trong dãy núi Côn Luân khắc nghiệt, vẫn có các bộ lạc tổ tiên của chúng ta!" Trong số mọi người, Chu Hoài Văn tuy kích động, nhưng ông cũng là người lý trí nhất.

Ông trầm ngâm một lát, truy vấn: "Tô tiên sinh, cậu có thể tìm thấy Quỷ Mẫu chi mộ ở đâu không?" Tô Thần lắc đầu, giải thích: "Sông băng Côn Luân kéo dài hàng trăm kilomet, bao gồm cả tuyết nguyên, ít nhất vài trăm kilomet vuông diện tích, muốn tìm thấy mộ huyệt Quỷ Mẫu trong phạm vi rộng lớn như vậy, độ khó rất cao!" "Muốn tìm thấy mộ Quỷ Mẫu, nhất định phải huy động một lượng lớn nhân lực để rà soát!" Nghe thấy lời này, Chu Hoài Văn cười ha hả, vẻ mặt tự tin nói: "Vậy thì không sao rồi, đối với những ngôi mộ lớn như vậy, viện nghiên cứu luôn hỗ trợ hết mình.

Tô tiên sinh, lần này phải nhờ có cậu, nếu không phải cậu, chúng ta e rằng đã bỏ lỡ mộ Quỷ Mẫu này rồi!

Được, tôi sẽ gửi tin nhắn cho sở trưởng ngay, xin hỗ trợ nhân lực từ mọi phía!" Tô Thần lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Vấn đề duy nhất là, trong mộ Quỷ Mẫu chắc chắn có vô số Đạt Phổ quỷ trùng, không giải quyết những con quỷ trùng này, đội khảo cổ căn bản không thể tiến vào." Các giáo sư vốn dĩ đang hưng phấn, đều đang đợi tìm thấy Quỷ Mẫu chi mộ, để mở tiệc ăn mừng.

Nghe thấy lời Tô Thần, lập tức ngớ người ra!

Một con Đạt Phổ quỷ trùng đã đáng sợ như vậy, phải huy động tiểu đội chiến sĩ hơn mười người của doanh trại mới tiêu diệt được.

Cái này nếu là vô số quỷ trùng, ai có thể đối phó được?

Thấy vẻ mặt ai oán thở dài của các giáo sư, Tô Thần mỉm cười nói: "Tuy nhiên, chỉ cần viện nghiên cứu sẵn lòng hỗ trợ tôi, tôi có thể nghĩ ra cách giải quyết những con quỷ trùng đó!" Chu Hoài Văn đang lo lắng, nghe vậy liền không chút nghĩ ngợi nói: "Điểm này Tô tiên sinh không cần lo lắng, chỉ cần có thể giải quyết quỷ trùng, viện nghiên cứu nhất định sẽ dốc hết sức mình hỗ trợ tiên sinh." Tô Thần nghe vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Có sự hỗ trợ của chính phủ, cộng thêm trí tuệ của anh, giải quyết Đạt Phổ quỷ trùng chỉ là chuyện nhỏ.

Rất nhanh, tin tức Chu Hoài Văn báo cáo đã nhận được sự coi trọng của viện nghiên cứu.

Dưới sự hỗ trợ của viện nghiên cứu, hàng ngàn quân nhân đổ về doanh trại sông băng Côn Luân.

Ngoài ra, còn có mười chiếc trực thăng trinh sát phụ trách tìm kiếm, và hàng chục chiếc máy bay không người lái.

Theo đề nghị của Tô Thần, còn có thêm một đại đội, hơn ba trăm lính cứu hỏa, cũng liên hợp tham gia vào hành động này.

Để đối phó với Đạt Phổ quỷ trùng, Tô Thần đã vắt óc suy nghĩ, đưa ra vô số kiến nghị cho viện nghiên cứu.

Ví dụ như!

Bộ phận cứu hỏa chuyên môn điều động ba chiếc xe phun nước cỡ lớn, và hàng ngàn khẩu súng phun nước đã được cải tạo đặc biệt, có

thể chứa ba lít nước!

Quân đội thì cống hiến một trăm chiếc súng phun lửa, phòng bị Đạt Phổ quỷ trùng chuyển đổi hình thái.

Cuối cùng là đội khảo cổ quốc gia do giáo sư Sở Mục Vân dẫn đầu, chính thức đến doanh trại sông băng Côn Luân sau một tuần, chủ đạo hành động diệt côn trùng lần này!

"Sở Giáo sư, đây chính là chuyên gia cổ văn tự Tô Thần, Tô tiên sinh mà tôi đã nhắc đến với ông trước đây!" Trước căn cứ tạm thời ở Băng xuyên Côn Luân!

Không, giờ không nên gọi là căn cứ nữa.

Dưới sự hỗ trợ mạnh mẽ của chính quyền, chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, đã có hơn hai nghìn người đổ về đây, từ con số không đã xây dựng nên một doanh trại quy mô lớn có thể chứa hơn hai nghìn người.

Đội khảo cổ quốc gia do Sở Giáo sư dẫn đầu, hai ngày trước vừa kết thúc công tác tại di chỉ mộ Lỗ Thương Vương ở Nghi Châu, chỉ nghỉ ngơi một ngày đã không ngừng không nghỉ vội vã đến Băng xuyên Côn Luân.

"Tô tiên sinh, hân hạnh!" Sở Giáo sư từng nghe Chu Hoài Văn nhắc đến Tô Thần vài lần, biết có người này tồn tại.

Nhưng điều khiến ông không ngờ là Tô Thần lại trẻ hơn ông tưởng tượng rất nhiều!

Trẻ như vậy, liệu có thật sự là chuyên gia cổ văn tự không?

Mặc dù trong lòng đầy nghi vấn, nhưng Sở Giáo sư cũng không nói thẳng ra, chỉ bắt tay đối phương như bình thường.

Tuy nhiên, so với ông, phóng viên Vương Điềm Điềm phía sau lại

càng kích động hơn.

"Oa, tiểu ca ca anh thật lợi hại, trẻ như vậy đã làm giáo sư rồi!" Tô Thần nghe vậy, bật cười khà khà, lắc đầu nói: "Tôi đâu phải giáo sư, chỉ là tạm thời được mời đến thôi, hơn nữa tôi cũng không phải chuyên gia cổ văn tự gì, chỉ hiểu một loại cổ văn tự thôi.

Như văn tự Ma Quốc Quỷ Động lần này, tôi cũng không nhận ra!

Chỉ là hồi nhỏ nghe người lớn kể về truyền thuyết Ma Quốc, nên Giáo sư Chu mới mời tôi tham gia hành động lần này." Sở Giáo sư nghe xong, nghi hoặc trong lòng vơi đi đôi chút.

Cũng đúng, trẻ như vậy sao có thể là một chuyên gia học thức uyên bác được, nếu chỉ nghiên cứu về một loại cổ văn tự nào đó thì trường hợp này mới hợp lý.

Nghĩ đến đây, Sở Giáo sư quay đầu hỏi Chu Hoài Văn về tiến độ tìm kiếm.

Chu Hoài Văn lộ vẻ đắc ý, cười nói: "Lão Sở, ngay trước khi các ông đến, đồng chí đội tìm kiếm đã phát hiện một khe nứt băng xuyên ở vị trí cách doanh trại ba mươi cây số!" Tô Thần tiếp lời: "Theo như bích họa trên di chỉ Tiểu Liệt Khẩu hiển thị, khe nứt này hẳn chính là lối vào dẫn đến Quỷ Mẫu Chi Mộ!" "Tốt!" Sở Giáo sư tinh thần phấn chấn, chỉ hận không thể mọc cánh mà bay ngay đến Quỷ Mẫu Chi Mộ.

Tuy nhiên, ông cũng biết các thành viên cần nghỉ ngơi, vì vậy sau khi thương lượng với Chu Hoài Văn, quyết định sáng sớm mai sẽ tổ chức đội ngũ xuất phát!

Một đêm không lời.

Ngày thứ hai!

Trời vừa tờ mờ sáng, doanh trại đã trở nên náo nhiệt.

Lần này Sở Giáo sư sẽ dẫn dắt một đội ngũ khổng lồ hơn một nghìn người, khảo sát Quỷ Mẫu Chi Mộ.

Riêng quân đội phụ trách bảo vệ đã có hơn tám trăm người!

Tô Thần thuộc tổ chuyên gia cổ văn tự, không cần phải đến hiện trường, chỉ cần ở lại doanh trại, chờ đợi văn vật được đưa về để nghiên cứu là được.

Điều này đúng ý anh, dù sao thì cách giải quyết Đạt Phổ Quỷ Trùng, cách đối phó Bá Vương Kỳ Nhông, anh đều đã hướng dẫn cho đội khảo cổ rồi.

Anh có đi hay không cũng chẳng có gì khác biệt.

Ngay sau khi đội khảo cổ đại đoàn xuất phát không lâu, Vương Điềm Điềm như thường lệ đã bật livestream.

"Chào mọi người, tôi là Vương Điềm Điềm, mấy ngày không gặp, mọi người có nhớ tôi không?" Trong khung hình livestream, Vương Điềm Điềm mặc một bộ áo khoác lông vũ màu vàng nhạt, đeo một chiếc bịt tai hình thỏ.

Ngọt ngào đáng yêu.

Vừa xuất hiện đã lập tức thu hút vô số khán giả đổ vào phòng livestream.

"Chị Điềm Điềm, em nhớ chị chết đi được…" "Ôi, lần này Điềm Điềm đi khảo cổ ở đỉnh Châu Mục Lãng Mã à, sao xung quanh toàn là núi tuyết vậy?" "Oa, sao mà đông người thế?

Lần khảo cổ này quy mô lớn thật nha!" "Vợ yêu Điềm Điềm, nhớ giữ ấm nha, đừng để bị lạnh đó." Vương Điềm Điềm bảo cameraman hướng ống kính về phía núi tuyết và băng nguyên xa xa, sau đó giải thích: "Đội khảo cổ lần này sẽ đi Băng xuyên Côn Luân, tìm kiếm Ma Quốc Quỷ Mẫu Mộ trong truyền thuyết.

Trước khi đội khảo cổ đến, viện nghiên cứu đã cử một đoàn khảo sát tiền kỳ." "Đoàn khảo sát đã huy động một lượng lớn nhân lực vật lực, cuối cùng vào hôm kia, đã tìm thấy lối vào của Ma Quốc Quỷ Mẫu Mộ, hiện tại đội khảo cổ đang trên đường đến lối vào đó." Nói xong, Vương Điềm Điềm đi đến bên cạnh Sở Giáo sư, hỏi: "Sở Giáo sư, tôi tin rằng hiện tại rất nhiều khán giả đang thắc mắc, Ma Quốc là gì, ông có thể giải thích cho mọi người được không?" Sở Giáo sư nghe vậy gật đầu.

Suy tư vài giây, trầm giọng trả lời: "Về Ma Quốc, tư liệu chúng ta hiện tại nắm giữ cũng không nhiều, nhưng theo lời giới thiệu của một chuyên gia trẻ tuổi, Ma Quốc sớm nhất có thể truy về ba nghìn năm trước, khi đó họ đã thành lập quốc gia trong dãy núi Côn Luân, thực lực hùng mạnh, nô dịch kiểm soát các bộ lạc xung quanh." "Hơn nữa, không giống với Vương triều Thăng Long, mỗi đời quốc quân của Ma Quốc đều là nữ giới, được gọi là Quỷ Mẫu!" "Sau khi mỗi đời Quỷ Mẫu qua đời, đều sẽ tìm kiếm địa phương chuyên môn xây dựng Cửu Tầng Yêu Tháp, làm mộ thất của Quỷ Mẫu." "Đương nhiên, Cửu Tầng Yêu Tháp rốt cuộc có hình dạng như thế nào, hiện tại vẫn chưa ai biết, chúng ta hãy chờ đợi để tận mắt chứng kiến!" Khán giả trong phòng livestream nghe vậy, ai nấy đều kích động.

"Ma Quốc?

Hóa ra nước ta còn có một đoạn lịch sử như vậy!" "Nghe thôi đã thấy bá đạo rồi!" "Quỷ Mẫu Chi Mộ, sẽ không lại có yêu ma quỷ quái gì nữa chứ, hơi lo cho đội khảo cổ!" "Yên tâm, chúng ta có Thiên Quan đại thần mà!

Chương 64

Bạn nghĩ xem, từ khi Thiên Quan đại thần xuất hiện, trừ Tiểu Lý Tiểu Lưu ban đầu, trải qua bao nhiêu yêu ma quỷ quái, đội khảo cổ chẳng phải vẫn bình an vô sự sao!" "Nói cũng đúng ha, Thiên Quan đại thần đúng là vĩnh viễn là thần, mỗi lần đội khảo cổ gặp phải vấn đề khó giải quyết, anh ấy luôn kịp thời xuất hiện trợ giúp!" "Mà nói đi cũng phải nói lại, mọi người nói đại lão lúc này có đang lén xem livestream không?" "Có khả năng!" Trong doanh trại.

Tô Thần nhìn thấy khán giả nhắc đến mình, không nhịn được mỉm cười, tiện tay gửi một câu đạn mạc. 【Tôi đây! 】 Đoạn đạn mạc lấp lánh ánh vàng, kèm theo dấu chứng nhận của nền tảng vừa phát ra, lập tức khiến khán giả phòng livestream bùng nổ.

"Ối giời!

Là Thiên Quan đại thần!" "Tôi đã bảo đại lão chắc chắn đang lén xem livestream mà!

Đại lão, em yêu anh ~" "Hàng đầu chụp ảnh kỷ niệm!" Vương Điềm Điềm vẫn luôn chú ý phòng livestream, thấy Thiên Quan Chúc Phúc thật sự xuất hiện, vội vàng ngoan ngoãn chào hỏi.

"Thiên Quan đại thần buổi sáng tốt lành!" Ngừng một chút, lại hỏi: "Đội khảo cổ sắp đi tìm Ma Quốc Quỷ Mẫu Mộ, ngài có nội dung gì về phương diện này muốn chỉ điểm không?" Nghe Vương Điềm Điềm nói vậy, Tô Thần suy nghĩ một chút rồi biên tập một câu đạn mạc gửi đi. 【Ừm, tôi vừa xem hành động khảo cổ mà viện nghiên cứu công bố trên trang web chính thức, các bạn làm rất tốt, mọi phương án ứng phó đều rất hợp lý, đáng được biểu dương! 】 Vương Điềm Điềm nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Tiếp đó, không nhịn được có chút đắc ý nói: "Đây đều phải cảm ơn Tô chuyên gia của tổ chuyên gia cổ văn tự, chính anh ấy đã nghĩ ra những cách đối phó Đạt Phổ Quỷ Trùng này!" Ngoài Vương Điềm Điềm, Sở Giáo sư và những thành viên lão làng khác như Trịnh Huyền nghe tin Thiên Quan Chúc Phúc online, cũng vội vàng mở livestream.

Nhìn thấy Thiên Quan Chúc Phúc hiếm hoi khen ngợi đội khảo cổ, Sở Giáo sư và Trịnh Huyền cùng các thành viên lão làng khác vô cùng phấn chấn!

Đúng vậy!

Đội khảo cổ từ lúc ban đầu còn non nớt, hy sinh hai thành viên, cho đến sau này dần dần trở nên cẩn trọng, từng chút một học được cách xử lý những sinh vật kỳ lạ thậm chí là cương thi.

Họ đã phải trả giá rất nhiều, từng bước một trưởng thành!

Giờ phút này có thể nhận được sự khẳng định của Thiên Quan đại thần, mọi người trong đội khảo cổ tự nhiên rất vui.

Vui thì vui, nhưng Sở Giáo sư cũng không quên nhân cơ hội này để rà soát lại và bổ sung những thiếu sót.

Ông vội vàng đi đến trước ống kính, mở miệng hỏi: "Thiên Quan tiên sinh, chúng tôi hôm qua đã cử máy bay không người lái vào khe nứt, phát hiện dưới đáy khe nứt băng xuyên có một con sông ngầm, theo hình ảnh mà máy bay không người lái quay được, trong sông ngầm dường như có một loại sinh vật cổ đại giống thằn lằn!" Trong lúc nói chuyện, Sở Giáo sư trình chiếu một bức ảnh.

Có thể thấy, trong bức ảnh chụp sông ngầm, có một bóng đen dài khoảng năm sáu mét, đang bơi lội trong sông ngầm.

Máy bay không người lái đã chụp nhiều góc độ, cuối cùng chỉ chụp được một bức ảnh chính diện tương đối rõ nét.

Loài quái vật này có hình dạng hơi giống sự kết hợp giữa thằn lằn và cá ấu trùng, thân hình đã dài hơn hai mét, nếu tính cả đuôi thì ít nhất cũng phải năm sáu mét.

Trình chiếu xong bức ảnh, Sở Giáo sư liền sốt ruột hỏi: "Ngài có biết đây là sinh vật gì không, liệu có giống như Lục Sí Ngô Công hồi đó, có đủ loại bản lĩnh kỳ dị không?" Bình Sơn cổ mộ có lẽ là ký ức đau khổ nhất trong đời Sở Giáo sư!

Mặc dù số thành viên hy sinh không nhiều, nhưng đội khảo cổ đã nhiều lần lâm vào tuyệt cảnh, Lục Sí Ngô Công gần như đã đẩy tất cả mọi người đến bờ vực sụp đổ.

Ăn một miếng, khôn ra một chút.

Sở Giáo sư hiện tại sẽ không còn tự đại như trước, cho rằng mình có thể giải quyết mọi thứ. 【Nếu tôi không lầm, loại sinh vật đó hẳn là Sử Tiền Bá Vương Kỳ Nhông!

Theo lẽ thường thì loại sinh vật này hẳn đã tuyệt chủng từ lâu, có thể là do môi trường đặc biệt dưới Băng xuyên Côn Luân, lại không có yếu tố bên ngoài ảnh hưởng, nên chúng mới tồn tại được đến nay! 】【Ngoài ra, Sử Tiền Bá Vương Kỳ Nhông thì không có bản lĩnh đặc biệt gì, nhưng chỉ với cái thân hình đó thôi, nếu gặp phải cũng phải cẩn thận đấy! 】 Thấy hai dòng đạn mạc này, Sở Giáo sư thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù ông rất hy vọng có thể khai quật di chỉ của Ma Quốc Quỷ Mẫu, nhưng nếu quái vật trong di chỉ cũng giống như Lục Sí Ngô Công, gần như không thể giải quyết, thì ông thà dẫn đội quay đầu bỏ đi, cũng không muốn mọi người cùng ông chịu chết.

May mắn thay, tin tức của Thiên Quan Chúc Phúc đã khiến dây thần kinh căng thẳng của ông thả lỏng.

Chỉ cần không nằm ngoài phạm trù sinh vật, thì không có gì to tát.

Dựa vào thiết bị tiên tiến của đội khảo cổ và vũ khí của quân đội, đều có thể đối phó.

Không lâu sau, đội khảo cổ đã đi suốt một ngày, giữa đường nghỉ ngơi ăn cơm một tiếng, cuối cùng trước khi mặt trời lặn vào buổi tối, đã đến được khe nứt lớn trong sâu thẳm núi Côn Luân.

Khe nứt này rộng khoảng mười mấy mét, kéo dài mấy trăm mét!

Vương Điềm Điềm cùng cameraman, hướng ống kính vào vực sâu của khe nứt.

Dưới khe nứt thăm thẳm, nhìn một cái không thấy đáy!

"Ối giời, lại là một cái khe nứt lớn, nhìn ghê quá, ít nhất cũng sâu mấy trăm mét rồi phải không?" "Dưới này chính là mộ huyệt của Ma Quốc Quỷ Mẫu sao?

Thật tò mò Quỷ Mẫu năm đó làm thế nào mà xây mộ huyệt vào trong băng xuyên được!" "Vương triều Thăng Long thích đào núi xây mộ, vương triều Tây Vực thích đào băng xuyên xây mộ, không thể nói là tương tự, chỉ có thể nói là trùng hợp nó mở cửa cho sự trùng hợp, trùng hợp đến mức đỉnh cao rồi!" "Sẽ không giống như Thiên Quan đại thần từng nói trước đây, các vương triều Tây Vực chọn mộ địa cũng phải theo phong thủy bát quái, chẳng lẽ phiến băng xuyên này là một nơi phong thủy bảo địa sao?" Phát biểu của khán giả cuối cùng vừa xuất hiện, lập tức gây ra nhiều cuộc thảo luận sôi nổi.

Đúng vậy!

Mấy lần trước, Thiên Quan Chúc Phúc đều nói rằng, những ngôi mộ lớn thời cổ đại, về cơ bản đều được chọn địa điểm theo phong thủy.

Như Bình Sơn, Nghi Châu, đều tuân theo những quy tắc phong

thủy nhất định.

Vậy thì, ngôi mộ Ma Quốc Quỷ Mẫu thần bí, ẩn mình dưới băng xuyên này, liệu có phải cũng như vậy không?

Trong lúc khán giả bàn tán xôn xao, các thành viên trong đội khảo cổ cũng không nhịn được nhỏ tiếng thảo luận.

Trịnh Huyền là người quan tâm nhất đến vấn đề này, anh ấy vẫn luôn muốn tìm hiểu kiến thức phong thủy cổ đại.

Nhưng mà, mỗi lần Thiên Quan đại thần đều chỉ tiết lộ một chút, nghĩ đến đây, Trịnh Huyền đẩy gọng kính trên mũi, đi đến trước ống kính livestream của Vương Điềm Điềm, thành khẩn hỏi: "Thiên Quan đại thần, ngài có thể giảng giải cho chúng tôi biết, mộ huyệt Ma Quốc Quỷ Mẫu này rốt cuộc có dựa theo phong thủy bát quái mà chọn địa điểm không?

Nếu quả thật dựa theo nguyên lý phong thủy, thì phong thủy của phiến băng xuyên này có gì đặc biệt không?" Nghi hoặc của Trịnh Huyền, cũng chính là nghi hoặc trong lòng tất cả khán giả, bao gồm cả Sở Giáo sư.

Vì thế, Sở Giáo sư tạm dừng công việc đang làm, đặc biệt đi đến bên cạnh Trịnh Huyền, nhìn màn hình máy tính bảng, chờ đợi câu trả lời của Thiên Quan Chúc Phúc. 【Thuyết phong thủy, sớm từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, thậm chí từ Thái Cổ chi sơ đã có. 】 【Thời thượng cổ, dù là Thăng Long hay Tây Vực, đều công nhận Côn Luân Sơn là Thiên Hạ Phong Thủy Long Mạch Chi Tổ. 】 【Ma Quốc Quỷ Mẫu sở dĩ lựa chọn chôn cất dưới Băng xuyên Côn Luân, tự nhiên là muốn mượn phong thủy của Long Mạch Chi Tổ, hoàn thành mục đích chuyển thế trọng sinh của mình. 】 Tín ngưỡng của Ma Quốc hơi khác với Thăng Long, ví dụ như họ tin rằng con người có thể chuyển thế trọng sinh.

Mỗi đời Quỷ Mẫu, đều là chuyển thế của Quỷ Mẫu đời trước.

Ngoài ra, Ma Quốc lựa chọn di cư từ Vô Đáy Quỷ Động, di chuyển hàng ngàn dặm đến dãy núi Côn Luân, một nguyên nhân quan trọng khác là muốn dựa vào long mạch chi khí của Côn Luân Sơn, để chống lại uy áp của Xà Thần Di Cốt.

Đồng thời cũng muốn mượn năng lượng của địa khí long mạch, để triệt để khống chế năng lượng ẩn chứa bên trong Mù Trần Châu!

Không thể không nói, Quỷ Mẫu đời đầu của Ma Quốc 'Niệm Hung Hắc Nhan' quả thực là một thiên tài tu luyện!

Bà không những làm được, mà còn được coi là đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Xà Thần.

Với thân thể phàm nhân, bà đã đoạt được sức mạnh từ thần linh, còn tiện thể lừa gạt thần linh một phen, ngay cả Tô Thần cũng có chút bội phục vị Quỷ Mẫu đời đầu này.

Nếu là anh, thôi đi, lừa gạt một chân thần sao?

Thật sự cho rằng Xà Thần không có tính khí sao?

Thần tùy tiện nổi giận một cái, đều có thể chôn vùi liên quân Tây Vực và cả Tinh Tuyệt quốc, Tô Thần cảm thấy thân hình nhỏ bé của mình, e rằng ngay cả một ánh mắt của đối phương cũng không chịu nổi.

Những dòng đạn mạc này của Tô Thần, lập tức gây ra cuộc thảo luận sôi nổi của khán giả.

"Dãy núi Côn Luân lại là Thiên Hạ Phong Thủy Long Mạch Chi Tổ?

Tôi đi, bá đạo thật." "Không ngờ Côn Luân Sơn lại lợi hại như vậy!

Đợi có cơ hội, tôi nhất định phải đi du lịch chiêm bái chiêm bái!" "Tính tôi một suất, Long Mạch Chi Tổ, nghe thôi đã thấy ngầu ngầu rồi." "Tôi là học sinh, không có thời gian du lịch, cách màn hình bái bái Côn Luân Sơn vậy, hy vọng lần tới thi không bị trượt môn!" "Đồng bái!" Còn về đội khảo cổ, ngoài sự kinh ngạc ra, họ còn suy nghĩ nhiều hơn những cư dân mạng ngáo ngơ kia.

Ma Quốc Quỷ Mẫu chọn chôn cất dưới băng xuyên, là vì phong thủy ở nơi này, là để có thể chuyển thế trọng sinh?

Chẳng lẽ Quỷ Mẫu mấy nghìn năm trước, thật sự đã chuyển thế thành công?

Nếu Quỷ Mẫu đều có thể chuyển thế trọng sinh rồi, vậy vì sao Ma Quốc lại tiêu vong?

Sở Giáo sư vội vàng hỏi ra nghi hoặc trong lòng mọi người. 【Các vị, suy nghĩ quá nhiều rồi!

Ma Quốc Quỷ Mẫu đương nhiên không hề chuyển thế trọng sinh!

Thuyết phong thủy tuy có hiệu quả nhất định, nhưng tuyệt đối không phải chân lý! 】 【Tôi tặng các bạn một câu, hãy ghi nhớ: Phong thủy không địch lại vận mệnh, vận mệnh không địch lại nhân quả!

Chương 65

Nhưng, nhân định thắng thiên!

Bản thân con người mới là kỳ tích vĩ đại nhất! 】 "Phong thủy không địch lại vận mệnh, vận mệnh không địch lại nhân quả!

Nhưng, nhân định thắng thiên!

Bản thân con người mới là kỳ tích vĩ đại nhất!" Sở Giáo sư lẩm bẩm lặp lại dòng đạn mạc của Thiên Quan Chúc Phúc, ánh mắt càng ngày càng sáng.

Thời gian này, Sở Giáo sư đã chứng kiến rất nhiều yêu ma quỷ quái, suýt nữa thì không còn lòng tin để kiên trì nữa.

Nhưng ba câu nói này của Thiên Quan Chúc Phúc, giống như ngọn hải đăng giữa biển khơi, khiến con đường mờ mịt phía trước của ông một lần nữa sáng lên.

Đúng vậy, nếu nói trên đời này có kỳ tích nào nghịch thiên mà thành, thì đó nhất định chính là bản thân con người!

Có thể lên chín tầng trời bắt trăng, có thể xuống năm dương bắt rùa!

Sự tiến bộ của loài người trong mấy trăm năm nay, vượt xa mấy nghìn, thậm chí mấy vạn năm thời cổ đại.

Người xưa dù có hiểu phong thủy đến mấy, dù có mong muốn thành tiên đến mấy thì sao?

Bạn bảo họ bay vào không gian thử xem?

Người hiện đại, thông qua tên lửa, phi thuyền, đã đưa con người lên không gian.

Đây không phải là kỳ tích, thì là gì!

Nghĩ đến đây, Sở Giáo sư gật đầu thật mạnh về phía ống kính nói: "Mấy câu nói này của tiên sinh đã đánh thức tôi, kẻ còn đang ngủ mê!" Nói xong, Sở Giáo sư quay người, phân phó các thành viên đẩy nhanh tốc độ, sớm dựng xong doanh trại!

Đội khảo cổ mấy nghìn người làm việc hăng hái, ai nấy cũng tràn đầy sức lực, chỉ chờ sáng mai!

Một trận đại chiến!

Cùng lúc đó.

Trong căn cứ tạm thời ở núi băng Côn Luân, Tô Thần cũng nghe thấy tiếng Hệ thống vang lên.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ chỉ điểm đội khảo cổ thành công, thưởng: Tiên Thiên Đồng Tiền 1000 văn!" Tiên Thiên Đồng Tiền?

Tô Thần nghe thấy lời nhắc nhở liền ngẩn người?

Mấy lần trước phần thưởng cơ bản đều là kỹ năng hoặc bảo vật của thế giới đạo mộ.

Lần này sao lại thưởng tiền?

Tiên Thiên Đồng Tiền lại là thứ quái quỷ gì?

Tô Thần vội vàng mở bảng Hệ thống, lật xem giới thiệu về Tiên Thiên Đồng Tiền.

Tiên Thiên Đồng Tiền: chứa đựng linh lực yếu ớt.

Thấy câu nói vô nghĩa này, Tô Thần bĩu môi, thậm chí lười biếng đến mức không muốn giơ ngón giữa với Hệ thống nữa.

Anh nhấc một đồng Tiên Thiên Đồng Tiền, kẹp giữa các ngón tay, quả nhiên có thể cảm nhận được một luồng năng lượng dao động rất

yếu ớt trên đó.

Thế nhưng… anh cũng không có công pháp tu luyện gì, sao Hệ thống không đưa cho anh một bản công pháp để tu luyện nhỉ?

Cũng chẳng cần Bát Cửu Huyền Công, Thái Thượng Đạo Điển gì đó bá đạo.

Một bản công pháp Mao Sơn gì đó cũng được!

Trong lòng Tô Thần thầm mắng một câu, rồi thu Tiên Thiên Đồng Tiền vào không gian hư số.

Tiếp đó, anh nhớ đến tấm Đại Tướng Quân Phù đã giao dịch với viện nghiên cứu.

Suy nghĩ một lát, vẫn là mở nền tảng livestream, tìm ID của Chu Sở Trưởng, gửi một tin nhắn riêng qua.

"Chu Sở Trưởng, mạo muội hỏi một câu, bên các ông nghiên cứu thế nào rồi, có tiến triển gì không?" Một mặt, Tô Thần quả thực tò mò viện nghiên cứu liệu có thể dùng phương pháp khoa học, nghiên cứu ra năng lượng huyền học không.

Mặt khác, anh cảm thấy phương thức giao dịch này dường như cũng không tệ.

Sau này nếu đội khảo cổ có thứ gì anh cần, dùng phương thức giao dịch để đôi bên cùng có lợi.

Anh tốt, tôi tốt, mọi người cùng tốt!

Ban đầu Tô Thần còn tưởng Chu Sở Trưởng rất bận, có lẽ phải đợi một thời gian mới có thể trả lời.

Nhưng điều khiến anh không ngờ là, chỉ chưa đầy một phút, Chu Sở Trưởng đã trả lời tin nhắn.

"Thiên Quan tiên sinh, Đại Tướng Quân Phù của ngài thật sự quá

hiệu quả rồi!" "Chúng tôi đã dùng nó để thí nghiệm trên cương thi, phát hiện trên Đại Tướng Quân Phù có một loại dao động năng lượng đặc biệt." "Mặc dù hiện tại vẫn chưa thể hoàn toàn hiểu rõ dao động năng lượng đặc biệt này là gì, nhưng tổ chuyên gia dựa trên phương thức dao động năng lượng, đang nghiên cứu một loại bộ chuyển đổi năng lượng, hy vọng có thể sản xuất hàng loạt loại phù chỉ này!" Thấy tin nhắn này, Tô Thần trợn mắt há mồm!

Cái này tính là gì?

Chẳng lẽ đây chính là thiên phú của người Hoa Hạ sao?

Bất kể kỹ thuật gì được chúng ta học được, đều sẽ biến thành giá rẻ như rau cải trắng, lại còn có thể sản xuất hàng loạt?

Ngay khi Tô Thần còn đang kinh ngạc trước tiến độ của viện nghiên cứu, bên kia Chu Sở Trưởng lại gửi thêm một tin nhắn.

"Thiên Quan tiên sinh, thật ra ngài không tìm chúng tôi, chúng tôi cũng muốn tìm ngài một lần!

Không biết trong tay ngài còn có loại Đại Tướng Quân Phù này không, viện nghiên cứu muốn mua thêm một tấm nữa, về giá cả thì dễ nói chuyện." "Có thể, tôi vẫn còn một tấm.

Đợi hai ngày nữa tôi sẽ nói với các ông về phương thức và thời gian giao dịch." "Được, cảm ơn tiên sinh rất nhiều!" "Chuyện nhỏ, không cần khách khí.

Vậy tôi xin phép offline trước." Sau khi offline, Tô Thần vuốt cằm suy nghĩ.

Trước đây cảm thấy Đại Tướng Quân Phù không có tác dụng gì, giờ xem ra lại khá đáng tiền.

Chừng nào Hệ thống lại cho mình vài tấm nữa thì tốt quá!

Ngoài ra, không biết viện nghiên cứu rốt cuộc có thành công không, nếu cái này mà thật sự thành công, thế giới này sẽ không đi theo con đường khoa học kỹ thuật tu tiên chứ?

Trong lúc suy tư, bụng Tô Thần réo lên ùng ục.

Ừm, trước tiên đi căng tin doanh trại, lấp đầy bụng đã rồi tính.

Viện nghiên cứu đối với hành động khảo cổ lần này, đúng là ~ hỗ trợ hết mình.

Thậm chí còn điều động hai vị đầu bếp cấp quốc yến đến, chuyên lo việc nấu ăn cho doanh trại.

Chẳng nói đâu xa, anh đã ở núi Côn Luân gần mười ngày, cảm giác như mình đã béo lên rồi.

Một đêm không lời.

Sáng sớm hôm sau.

Khe nứt lớn băng xuyên!

Trời vừa sáng, đội khảo cổ đã bận rộn.

Hôm nay sẽ chính thức thám mộ!

Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc, dẫn theo hai trăm thành viên đội đặc nhiệm trang bị tinh nhuệ, đi trước xuống khe nứt.

Nhiệm vụ của họ là trước khi đội khảo cổ xuống, giải quyết những con Sử Tiền Bá Vương Kỳ Nhông có thể tồn tại trong sông ngầm!

Vì không thể xác định an toàn, hai người đã từ chối yêu cầu của Vương Điềm Điềm muốn đi theo xuống livestream.

Tuy nhiên không cấm Vương Điềm Điềm dùng máy bay không người lái để quay phim theo dõi.

Khe nứt này rộng mười mấy mét, sâu khoảng ba bốn trăm mét.

Độ sâu không bằng hẻm núi Bình Sơn, nhưng kéo dài hàng chục cây số, rộng lớn vô cùng.

Hơn nữa phía trên khe nứt bị băng xuyên bao phủ, ánh sáng phía dưới rất mờ ảo.

Khi các thành viên đội đặc nhiệm đặt đèn chiếu sáng, tầm nhìn mới rõ ràng hơn một chút.

Có thể thấy, ngay phía dưới khe nứt là một con sông ngầm chảy sâu vào dãy núi Côn Luân.

Hai bên bờ là bãi sông rộng hai ba mét.

Trần Kiến Binh nhìn con sông ngầm chảy chậm rãi, quay đầu nhìn Lý Cường Quốc nói: "Lão Lý, ông định bắt Bá Vương Kỳ Nhông thế nào?" "Bắt thế nào?

Chương 66

Đương nhiên là dùng đầu óc mà bắt!" Lý Cường Quốc cười hắc hắc, tiếp tục nói: "Đợi lát nữa ông sẽ thấy thực lực của đội đặc nhiệm Hỏa Phượng chúng tôi!" Nói rồi, Lý Cường Quốc ra lệnh qua bộ đàm.

Từ doanh trại phía trên, các loại thiết bị cùng với hàng chục con gà trống đã chuẩn bị sẵn, lần lượt được thả xuống bằng cần cẩu.

Tiếp đó, các chiến sĩ dưới quyền Lý Cường Quốc đã giăng lưới bẫy làm bằng dây thép trong sông ngầm.

Lý Cường Quốc thì tự tay ra tay, cắt tiết gà trống, rồi ném xuống sông ngầm!

Những con gà trống bị ném xuống sông ngầm, không ngừng vỗ cánh giãy giụa.

Máu gà theo dòng nước, không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, khán giả lập tức bừng tỉnh.

"Đội Lý đỉnh quá, mấy con gà mái này là mồi nhử đúng không, mùi máu tanh sẽ thu hút con mồi đến!" "Lát nữa sẽ được thấy Sử Tiền Bá Vương Kỳ Nhông, háo hức quá!" "Hắc hắc, nếu thật sự bắt sống được vài con, biết đâu sau này bạn còn có thể thấy chúng ở sở thú đó!" Sau khi giăng bẫy và mồi nhử xong, hai đội trưởng Trần và Lý liền dẫn các chiến sĩ ẩn nấp sau những tảng đá ở hai bên bờ sông.

Đợi khoảng hai mươi phút, dưới dòng sông ngầm yên tĩnh, đột nhiên dâng lên một luồng nước ngầm.

Tất cả mọi người có mặt đều không nhịn được nín thở, trừng to mắt, chết dí nhìn chằm chằm mặt sông.

Mặc dù trước khi xuống, đã có một ước tính sơ bộ về Sử Tiền Bá Vương Kỳ Nhông!

Nhưng khi nghĩ đến loài vật này là sinh vật cổ đại đã sinh sôi hàng triệu, thậm chí hàng trăm triệu năm, hơn nữa thân hình khổng lồ, còn lớn hơn cả cá sấu lớn nhất một vòng.

Các chiến sĩ dưới quyền Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc không khỏi tự chủ mà trở nên căng thẳng.

Ngoài các chiến sĩ, khán giả trong phòng livestream cũng căng thẳng không kém.

Dù sao thì đó cũng là sinh vật tiền sử chưa ai từng thấy.

"Sắp ra rồi, thật sự sắp ra rồi sao?" "Oa, tôi bây giờ căng thẳng đến mức tay cũng run!" "Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, Sử Tiền Bá Vương Kỳ Nhông ra là tôi chụp màn hình ngay, đảm bảo đăng lên Weibo sớm nhất!" Ngay khi tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi, đột nhiên!

Dưới dòng sông ngầm vốn yên tĩnh, mạnh mẽ dâng lên một trận sóng nước cuộn trào.

Một con Bá Vương Kỳ Nhông khổng lồ còn lớn hơn cả con vừa rồi, chỉ riêng cái đầu đã dài một mét!

Trực tiếp từ dưới sông ngầm nhảy vọt ra!

Con Bá Vương Kỳ Nhông khổng lồ này, mỗi ngụm một con, liên tiếp nuốt chửng những con gà trống.

So với thân hình khổng lồ của nó, những con gà trống này dường như còn không đủ để lấp đầy kẽ răng!

Cảnh này, không chỉ làm chấn động các chiến sĩ ẩn nấp ở hai bên bờ sông.

Mà còn khiến tất cả khán giả xem livestream trợn mắt há mồm!

"Ối giời, con này cũng quá lớn rồi phải không!

Chắc phải hơn mười mét rồi!" "Cái thứ này đúng là Godzilla, ghê quá!" "Đội Lý, ông còn ngây ra đó làm gì, mau thả bẫy đi chứ!

Ôi, tức chết tôi rồi!" Hàng loạt đạn mạc, dường như muốn làm nổ tung màn hình!

Và đúng lúc này.

Lý Cường Quốc nắm bắt thời cơ, trầm giọng khẽ hô: "Thu!" Tiểu Trang nhận được lệnh, vội vàng nhấn nút điều khiển!

Ong ong ~ hàng chục động cơ tời điện bố trí ở hai bên bờ sông khởi động!

Kéo lên một tấm lưới thép khổng lồ có đường kính hơn hai mươi mét!

Lưới lớn nhanh chóng siết chặt, nhốt con Bá Vương Kỳ Nhông khổng lồ đang còn đang săn mồi vào trong!

Con Bá Vương Kỳ Nhông khổng lồ cảm thấy không ổn, lập tức bùng phát một trận gầm rú như sấm rền.

Thân hình đồ sộ cũng cuộn tròn giãy giụa trong lưới thép, làm dâng lên những đợt sóng cao mấy mét!

Dây thép dày bằng ngón tay cái, đã được chôn sẵn hai bên bờ sông, ngay lập tức bị kéo căng thẳng tắp!

Nhưng, loại dây thép này có đến hàng chục sợi, mỗi sợi phía sau đều được tời điện siết chặt!

Cộng lại, có thể cung cấp lực kéo hơn trăm tấn!

Đừng nói là Sử Tiền Bá Vương Kỳ Nhông dài mười mét, ngay cả

chúa tể đại dương, cá voi xanh dài hơn hai mươi mét, nặng hai ba mươi tấn, cũng không thoát được!

Rất nhanh!

Dưới lực kéo của tời điện, dây thép từ từ siết chặt lưới thép rồi nâng lên không trung.

Cũng khiến con Sử Tiền Bá Vương Kỳ Nhông khổng lồ trong lưới thép, cuối cùng đã lộ ra diện mạo thật sự!

Con Sử Tiền Bá Vương Kỳ Nhông này còn lớn hơn so với ước tính ban đầu, tính cả đuôi, ước chừng dài mười ba mười bốn mét!

Trọng lượng ít nhất cũng vượt quá bảy tám tấn!

Đáng sợ hơn là những chiếc răng sắc nhọn trong miệng nó, trong lúc gầm rú không ngừng cắn dây thép dày bằng ngón tay cái.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, nó lại thật sự cắn đứt một sợi.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Kiến Binh sắc mặt biến đổi, vội vàng hô lớn: "Xạ thủ bắn!" Lời ông vừa dứt, các xạ thủ bắn tỉa đã tìm vị trí sẵn ở hai bên bờ sông, lập tức bóp cò.

Đương nhiên!

Họ bắn ra không phải là đạn, mà là kim gây mê!

Xoẹt xoẹt ~ hầu như cùng lúc, bốn mũi kim gây mê do xạ thủ bắn ra đều trúng đích!

Đây là loại kim gây mê chuyên dùng cho các loài động vật lớn như voi, hai mũi kim là đủ để làm tê liệt một con voi.

Để đề phòng, Trần Kiến Binh và đồng đội đã chuẩn bị tới bốn xạ thủ!

Sử Tiền Bá Vương Kỳ Nhông sau khi bị gây mê, không lập tức đổ gục, vẫn còn ra sức giãy giụa trong lưới thép!

Nhưng động tác của nó dần dần chậm lại.

Khoảng bảy tám phút sau, nó hoàn toàn hôn mê.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc thở phào nhẹ nhõm, vỗ tay ăn mừng.

Đây là lần hợp tác đầu tiên của đội đặc nhiệm Cô Lang và Hỏa Phượng, phối hợp khá ăn ý, hai vị đội trưởng đều rất hài lòng!

Sau khi Sử Tiền Bá Vương Kỳ Nhông bị gây mê, công việc vẫn chưa kết thúc.

Trần Kiến Binh và đồng đội đã đưa con Bá Vương Kỳ Nhông này lên doanh trại, trực tiếp dùng dây thép thô chắc nhất trói chặt.

Sau đó dùng máy bay vận tải quân sự, trực tiếp vận chuyển về kinh thành!

Mấy vị chuyên gia của Viện nghiên cứu Sinh vật kinh thành, đã sớm ngóng chờ, đợi nghiên cứu con sinh vật tiền sử này.

Sau khi giải quyết xong con Bá Vương Kỳ Nhông có thân hình đồ sộ nhất, nguy hiểm nhất này.

Hai đội đặc nhiệm lại liên tiếp bắt thêm ba bốn con Bá Vương Kỳ Nhông nhỏ hơn, bận rộn đến chiều, mới hoàn toàn giải quyết được nguy hiểm từ Bá Vương Kỳ Nhông.

Sở Giáo sư và những người khác trong doanh trại, nghe tin cuối cùng đã có thể xuống khe nứt, bùng lên một trận hoan hô.

Ngay sau đó, doanh trại đã thả xe cứu hỏa phun nước xuống.

Rồi hơn một nghìn binh lính, tay cầm súng phun nước đã cải tiến và súng phun lửa, lần lượt xuống đáy khe nứt!

Khán giả nhìn thấy súng phun nước trong tay binh lính, đều có chút nghi hoặc.

Đây là dãy núi Côn Luân, nhiệt độ xuống thấp đến âm mười, hai mươi độ!

Phía dưới khe nứt sâu vào lòng đất, thêm sông ngầm lại chảy xiết, không dễ bị đóng băng thì còn đỡ nói.

Nhưng tại sao súng phun nước, và nước trong xe cứu hỏa đều không bị đóng băng?

Vương Điềm Điềm nhìn thấy những nghi hoặc này, cười giải thích cho mọi người.

"Tổ chuyên gia chắc chắn đã xem xét vấn đề này rồi, nước trữ trong xe cứu hỏa, và nước trong súng phun nước đều không phải là nước máy thông thường, mà là nước chống đông đặc biệt đã qua xử lý." "Ngay cả trong môi trường nhiệt độ thấp như Côn Luân Sơn, cũng sẽ không dễ dàng đóng băng!" Vương Điềm Điềm lúc này mặc một bộ áo khoác lông vũ màu vàng ngỗng, đeo một chiếc bịt tai hình thỏ, trước ống kính trông rất tinh nghịch đáng yêu.

Nghe xong lời giải thích của cô, khán giả mới bừng tỉnh!

Nghĩ lại cũng đúng, hàng trăm chuyên gia, lẽ nào lại không thể tính toán đến vấn đề nhỏ này sao?

Không thể nào!

Chương 67

Đoàn chuyên gia suy nghĩ còn chu đáo hơn người bình thường rất nhiều!

Đừng nói là vấn đề nhỏ như nước đóng băng, tổ chuyên gia thậm chí còn tính toán cả trang bị bảo hộ mà các chiến sĩ mặc!

Hiện tại bên trong quân phục mà các chiến sĩ đang mặc, đều được lót một lớp thuốc chống cháy cách nhiệt!

Kể cả khi thật sự bị Đạt Phổ Quỷ Trùng chạm vào, chỉ cần nhanh chóng cởi bỏ áo khoác ngoài, lớp thuốc chống cháy cách nhiệt cũng có thể cứu mạng!

Ngoài ra, súng phun nước đã được cải tiến, uy lực còn lớn hơn nhiều so với súng nước đồ chơi!

Tầm bắn của súng nước ít nhất cũng hơn mười mét, đảm bảo các chiến sĩ có thể tránh xa Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Đợi sau khi tất cả thiết bị và nhân viên xuống hết, đội khảo cổ nghỉ ngơi một chút, rồi đi dọc sông ngầm vào sâu trong khe nứt!

Khe nứt này dài hàng chục cây số, mọi người đi mãi đến sáu bảy giờ tối, vẫn chưa thấy bóng dáng mộ huyệt của Quỷ Mẫu đâu.

Sở Giáo sư liền chỉ huy mọi người, hiện tại cắm trại hai bên bờ sông ngầm, nghỉ ngơi một đêm!

Đến sáng ngày thứ hai, đại đội lại tiếp tục hành trình.

Dưới lòng đất không thấy ánh sáng mặt trời, mọi người không có quá nhiều khái niệm về thời gian, chỉ biết mình đã đi gần mười mấy tiếng đồng hồ!

Ngay khi mọi người đều có chút mệt mỏi, không khí trong đại đội có chút trầm lắng.

Trong đám đông, Trịnh Huyền đột nhiên hô lớn: "Giáo sư, mọi người mau đến đây, có tình huống!" Nghe Trịnh Huyền nói vậy, mọi người đều dừng bước.

Vương Điềm Điềm vội vàng dẫn quay phim chạy tới.

Trịnh Huyền dừng lại trước một bờ sông, ánh đèn pin trong tay chiếu lên vách núi!

Chỉ thấy, trên vách núi đó mọc đầy rêu xanh.

Nhưng ẩn dưới rêu, có thể lờ mờ nhìn thấy bích họa và văn tự!

Những bích họa và văn tự này nằm ở vị trí rất kín đáo, nếu không phải Trịnh Huyền quan sát kỹ, thật sự khó mà phát hiện ra!

Sở Giáo sư nghe vậy, lập tức dẫn người chạy đến.

Mọi người cùng nhau dọn sạch rêu trên vách núi.

Bích họa dần dần lộ ra chân dung, nhìn phong cách hội họa và hình dạng văn tự, hoàn toàn giống với những di vật Ma Quốc đã phát hiện gần khu trú ẩn trước đó.

Sở Giáo sư nét mặt hưng phấn, kích động nói: "Tốt, Tiểu Trịnh cậu lập công lớn rồi, nhưng chúng ta không giỏi cổ văn tự, việc chuyên nghiệp vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp!" Nói xong, Sở Giáo sư lấy điện thoại ra, gọi cho tổ chuyên gia cổ văn tự đang ở lại hậu phương.

"Lão Chu, ông có đang xem trực tiếp không, mau tập hợp các chuyên gia lại, chúng ta có phát hiện mới rồi!" Cùng lúc đó!

Tại doanh trại hậu phương!

Chu Hoài Văn nhận điện thoại, lập tức tập hợp mọi người lại.

Sau đó mở kênh trực tiếp.

Thông qua màn hình trực tiếp, họ có thể nhìn rõ bích họa và văn tự Quỷ động trên vách núi.

Chu Hoài Văn trầm giọng nói: "Chư vị, lão Sở có phát hiện mới, cần mọi người cùng nhau bàn bạc!" Trong số mười mấy chuyên gia cổ văn tự, ai nấy đều chăm chú quan sát màn hình trực tiếp.

Còn không ngừng ghi chép vào sổ tay!

Các chuyên gia thảo luận một lúc, rồi nhíu mày nói: "Nhìn nội dung bích họa, đây hẳn là cảnh tiên dân Ma Quốc an táng Quỷ Mẫu.

Còn về văn tự Quỷ động phía sau, chúng ta thực sự không hiểu!" Chu Hoài Văn nhíu mày, đang do dự không biết nên trả lời Sở Giáo sư thế nào.

Đột nhiên, phía sau đám đông vang lên một giọng nói trong trẻo.

"Các vị chú ý nhìn Cửu tầng yêu tháp trên bích họa!" Mọi người nghe thấy tiếng động liền sửng sốt, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tô Thần đang cầm một cái chân giò lợn, vừa ăn vừa đi vào.

"Cửu tầng yêu tháp trên bích họa này, chú ý nhìn vị trí của nó!" Các giáo sư đều sững sờ, rồi dồn ánh mắt vào Cửu tầng yêu tháp trên bích họa.

Tòa yêu tháp đó có tổng cộng chín tầng, khi tiên dân Ma Quốc vẽ nó có lẽ đã dùng phong cách ý thức lưu.

Cửu tầng yêu tháp đủ loại méo mó, thậm chí còn có vô số ác quỷ xuyên hành bên trong.

Sau khi được Tô Thần nhắc nhở, mọi người mới chú ý thấy, phía trên yêu tháp dường như có vẽ sông băng!

“Tiểu Tô tiên sinh, ý của anh là, bích họa đã tiết lộ phương vị của yêu tháp?” “Không sai.” Tô Thần gặm xong miếng chân giò cuối cùng, đi đến giữa mọi người, tiện tay cầm khăn giấy trên bàn lau sạch tay.

Sau đó, lấy ra một tấm bản đồ từ trong túi.

“Sở Giáo sư và đội của họ hiện đang ở dưới sông băng Long Đỉnh Côn Luân.

Mà căn cứ theo bản đồ khảo sát của quốc gia, sông băng Long Đỉnh tổng cộng dài ba mươi hai kilomet, sau đó nữa là một thung lũng lớn!

Sở Giáo sư và đội của họ đã đi từ chiều tối hôm qua, tổng cộng đi được khoảng hai mươi tám kilomet, tức là, tòa Cửu tầng yêu tháp này chắc chắn nằm trong phạm vi bốn kilomet còn lại!” Nghe Tô Thần giải thích, mọi người bỗng nhiên vỡ lẽ!

Chu Hoài Văn nét mặt vui mừng, vội vàng báo tin này cho Sở Giáo sư.

Sở Giáo sư biết Tô Thần đã giúp tìm được manh mối, lập tức mừng rỡ khôn xiết.

“Tốt!

Thay tôi cảm ơn Tiểu Tô Giáo sư đã giúp đỡ, đợi nhiệm vụ khảo cổ lần này kết thúc, tôi nhất định phải mời Tiểu Tô Giáo sư uống một bữa thật đã!” Sở Giáo sư tươi cười rạng rỡ, sau khi cúp điện thoại lập tức quay đầu dặn dò mọi người.

“Căn cứ theo suy luận của tổ chuyên gia cổ văn tự, bức bích họa này đã tiết lộ phương vị của Cửu tầng yêu tháp trong mộ Quỷ Mẫu, hẳn là nằm trong phạm vi bốn kilomet gần đây!” “Bây giờ tôi cần mọi người phân tán ra, tìm kiếm kỹ lưỡng từng tấc vách núi, tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ nơi nào khả nghi!” Có hy vọng, tinh thần mọi

người tăng cao, nhao nhao hưởng ứng!

Tiếp theo, đội ngũ hàng trăm người men theo vách núi, từng tấc một tiến về phía trước.

Sau khi tìm kiếm thêm khoảng hai kilomet nữa, Tiểu Trang, chiến sĩ dưới quyền Lý Quốc Cường đã có phát hiện!

"Sở Giáo sư, ở đây có một cái hang động!" Tiểu Trang phát hiện một cái hang động nhỏ hẹp giữa các vách núi.

Lối vào hang bị dây leo che kín, nếu không nhìn kỹ thật sự không phát hiện ra.

Sở Giáo sư vội vàng chạy đến, quan sát kỹ một lúc.

Vương Điềm Điềm bên cạnh có chút sốt ruột, vội vàng hỏi: "Giáo sư, thế nào rồi, chúng ta tìm đúng chỗ rồi chứ?" Sở Giáo sư hít sâu một hơi, quay đầu trịnh trọng gật đầu với mọi người.

"Cái hang động này có dấu vết nhân tạo, hẳn là tám chín phần mười rồi, lối vào đây hẳn là mộ Quỷ Mẫu của Ma Quốc!" Nghe Sở Giáo sư xác nhận, các thành viên đội khảo cổ và cả các chiến sĩ tại chỗ đều reo hò!

Mặc dù chuyến khảo cổ lần này không gặp phải nguy hiểm gì lớn.

Nhưng!

Liên tục mấy ngày leo trèo, cũng khiến mọi người đều cảm thấy mệt mỏi!

Đặc biệt là kiểu tìm kiếm không có mục tiêu, không biết đích đến rốt cuộc ở đâu, càng là một loại giày vò về mặt tinh thần.

May mắn thay, cuối cùng họ đã tìm thấy mộ Quỷ Mẫu vào ngày thứ ba!

Cùng lúc đó.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng sôi sục theo.

“Ô ô, cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Đội khảo cổ thật không dễ dàng gì, mấy ngày nay xem mà tôi còn thấy xót xa thay cho họ.” “Tổ chuyên gia đỉnh quá!” “Sắp được nhìn thấy mộ Quỷ Mẫu thật rồi ư?

Ai, mọi người nói Quỷ Mẫu rốt cuộc trông như thế nào mà có thể khiến một quốc gia, vì ngôi mộ của bà ta mà hao phí nhiều nhân lực vật lực đến vậy!” “Tôi đoán bà ta chắc chắn rất xấu xí, nếu không tại sao tất cả các bích họa đã phát hiện trước đây, Quỷ Mẫu đều đeo mặt nạ?” “Cũng có thể Quỷ Mẫu quá xinh đẹp, sợ đàn ông nhìn thấy quá si mê, nên mới đeo mặt nạ chăng?” Rất nhanh.

Khán giả lại lạc đề.

Đưa chủ đề sang ngoại hình của Quỷ Mẫu.

Hơn nữa còn hình thành hai phe rõ ràng.

Vương Điềm Điềm thấy đạn mạc ngày càng sôi nổi, vội vàng nhỏ giọng hỏi Sở Giáo sư: "Giáo sư, hiện tại khán giả đều đang tranh luận, tại sao tất cả Quỷ Mẫu trong bích họa đều phải đeo mặt nạ?

Có người nói bà ta xấu xí, có người lại bảo vì quá đẹp, ông cho rằng nguyên nhân là gì?" Cái này… Nghe câu hỏi cổ quái và hóc búa này, Sở Giáo sư nhất thời còn chưa phản ứng kịp.

Chậm rãi hai ba giây, ông mới nhíu mày trả lời: “Nếu không phải Tiểu Vương cháu hỏi, tôi còn chưa chú ý lắm, nói thật thì đúng là, hầu như tất cả Quỷ Mẫu trên bích họa đều đeo mặt nạ.” “Ừm, nguyên nhân cụ thể tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi đoán, đây có thể là một loại phong tục của Ma Quốc chăng?” Lời của Sở Giáo sư vừa dứt.

Chỉ thấy trong phòng trực tiếp, đột nhiên lướt qua một dòng màn đạn vàng lấp lánh! 【Quỷ Mẫu đeo mặt nạ, không phải vì nhan sắc,

mà là vì bà ta có một đôi Vô giới yêu đồng!

Chương 68

】 Màn đạn vàng chói lọi vừa xuất hiện, lập tức khiến khán giả trong phòng trực tiếp sôi sục!

"Là Đại thần, Đại thần đến rồi!" "Vô giới yêu đồng?

Đó là cái thứ gì vậy?" "Thiên Quan Đại lão, anh mau phổ cập kiến thức cho chúng tôi, Vô giới yêu đồng là gì vậy?" Không chỉ khán giả, các thành viên đội khảo cổ cũng đồng loạt không hiểu.

Quỷ Mẫu Ma Quốc phải đeo mặt nạ, che mặt mình, là vì bà ta có một đôi Vô giới yêu đồng?

Nghe có vẻ rất huyền huyễn!

Tuy nhiên, đã trải qua nhiều chuyện thần kỳ như vậy.

Các thành viên đội khảo cổ đã có khả năng miễn dịch với những chuyện như thế này, sẽ không còn ngây ngô nói những lời như "phải tin vào khoa học" nữa!

Sở Giáo sư nhíu mày, âm thầm suy nghĩ một lúc về lời của Tô Thần.

Một lát sau, ông mở miệng hỏi: "Thiên Quan tiên sinh, Vô giới yêu đồng này là gì, có gì khác biệt so với mắt thường không?" 【Vô giới yêu đồng là một đôi ma nhãn, truyền thuyết kể rằng chỉ cần người bị đôi mắt này nhìn thẳng, đều sẽ bị trục xuất đến không gian yêu giới!

Ma Quốc sở dĩ có thể trấn áp các bộ lạc xung quanh, chính là nhờ vào các loại năng lực không thể tưởng tượng được mà Quỷ Mẫu sở hữu, đặc biệt là đôi Vô giới yêu đồng này của bà ta! 】 Trong truyền thuyết Phật giáo, mắt người có tổng cộng sáu tầng cảnh giới!

Tầng thứ nhất là mắt người thường, còn tầng cuối cùng, chính là

Phật nhãn, có thể nhìn thấy vô biên vô tận vĩnh hằng.

Nhưng ngoài Phật nhãn ra, còn có một loại mắt, gọi là Vô giới yêu đồng.

Vô giới yêu đồng có thể mở ra không gian hư số, thậm chí tạo ra Kính Tượng Chi Thành không thuộc về thế giới này.

Ác La Hải Thành trên di chỉ Ma Quốc, chính là Kính Tượng Chi Thành nằm giữa không gian hư số và hiện thực, được vị Quỷ Mẫu cuối cùng dùng Vô giới yêu đồng tạo ra.

Phật nhãn vô biên, ma nhãn vô giới!

Đều là đồng thuật chí cao vô thượng!

Nếu theo cách phân loại của Phật giáo, Siêu cấp Hoàng Kim Đồng mà Tô Thần sở hữu, có lẽ là Thiên Mục tầng thứ ba, có thể nhìn rõ tình hình quá khứ tiền thế của chúng sinh ở hai giới.

"Ối trời, có thể trục xuất người đến không gian yêu giới?

Cái này… cái này cũng quá biến thái rồi!" "6a (pro quá), nếu tôi có đôi mắt này thì tốt rồi, nhìn ai không vừa mắt thì tống họ đi dị không gian, mắt không thấy tâm không phiền!" "Khó trách hoàng đế Ma Quốc đều là nữ giới, có đôi mắt này, ai dám không phục!" Khán giả kinh ngạc vì Vô giới yêu đồng của Quỷ Mẫu Ma Quốc.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn thấy xong, ai nấy đều hít một ngụm khí lạnh!

Vô giới yêu đồng vậy mà lại mạnh đến thế!

Có thể trục xuất người đến không gian yêu giới ư?

Lập tức, Sở Giáo sư trở nên lo lắng.

Vội vàng hỏi lại: "Thiên Quan tiên sinh, chúng ta còn có thể tiến vào Cửu tầng yêu tháp, để tiến hành khảo cổ khai quật được không?"

“Dù sao Quỷ Mẫu lợi hại đến thế, dù chúng ta giải quyết được Đạt Phổ quỷ trùng, e rằng cũng không thể vượt qua được cửa ải Quỷ Mẫu này chứ?” Các thành viên đội khảo cổ tại chỗ nghe vậy, ai nấy đều đồng tình gật đầu.

Họ là đi khảo cổ, không phải đi chịu chết.

Nếu Quỷ Mẫu Ma Quốc quả thật biến thái như Thiên Quan Chúc Phúc miêu tả, còn có thể trục xuất người đến không gian khác, thì họ chẳng phải là đi chịu chết sao!

Ai còn dám đi chịu chết! 【Điểm này ngược lại không cần lo lắng, Quỷ Mẫu sau khi chết được chôn cất trong quan tài băng tinh ở tầng thứ nhất của Cửu tầng yêu tháp.

Chỉ cần không gỡ mặt nạ của bà ta xuống, vấn đề sẽ không lớn! 】 Theo tình tiết trong nguyên tác, Ma Quốc, hay nói đúng hơn là Tinh Tuyệt Quốc, vị Quỷ Mẫu cuối cùng là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Hồ Bát Nhất từng gỡ mặt nạ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng cũng không bị trục xuất đến không gian hư số.

Từ đó có thể thấy, sau khi Quỷ Mẫu chết, sẽ không khởi thi!

Thậm chí, năng lực sinh thời của bà ta cũng sẽ tiêu tán theo.

Nhưng để an toàn, Tô Thần vẫn nhắc nhở một câu, để đội khảo cổ không động vào quan tài băng tinh của Quỷ Mẫu!

Điều này là vì, từ Bình Sơn cổ mộ trở đi, anh đã phát hiện những con quái vật trong các đại mộ này, hoặc những thứ như cương thi, đều mạnh hơn nguyên tác rất nhiều, và cũng có nhiều thay đổi nhỏ.

Ví dụ, trong mộ Lỗ Thương Vương ở Nghi Châu, Thiết Diện Sinh đã tỉnh dậy sớm hơn, hơn nữa còn đạt được sự trường sinh hoàn mỹ.

Điểm này hoàn toàn khác so với nguyên tác!

“Vậy thì tốt!” Sở Giáo sư nhìn thấy dòng màn đạn này xong, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ông quay người, chỉ huy Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường tiếp tục chuẩn bị thám mộ.

Đội của Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường, lần lượt cử máy bay không người lái, thâm nhập vào hang động để thăm dò tình hình.

Kể từ sau Bình Sơn cổ mộ, đội khảo cổ dù khai quật ở đâu, cũng đã hình thành thói quen cử máy bay không người lái đi tìm kiếm trước!

Điều này có thể đảm bảo tối đa việc giảm thiểu rủi ro xuống mức thấp nhất!

Rất nhanh, máy bay không người lái bay được vài trăm mét.

Liền tiến vào một hang động còn lớn hơn cả sân bóng đá!

Hang động này nằm sâu trong lòng núi, trên vách núi khắp nơi đều có dấu vết nhân tạo.

Tức là!

Hang động này đã tiêu tốn vô số nhân lực vật lực, được đào ra một cách cực kỳ khó khăn!

Và điều càng khiến mọi người chấn động, chính là ở giữa hang động, một tòa tháp gỗ khổng lồ tổng cộng chín tầng, cao gần trăm mét!

Sở Giáo sư nhìn những hình ảnh do máy bay không người lái quay được, lập tức kích động.

“Cửu tầng yêu tháp!

Đây chính là Cửu tầng yêu tháp trong truyền thuyết!

Thật sự quá tuyệt vời!" Những người còn lại cũng nét mặt chấn động, hồi lâu không nói nên lời.

Bởi vì!

Trên tòa Cửu tầng yêu tháp này, ngoài việc bảo tồn các loại xương cốt động vật ra.

Trên từng cây gỗ khổng lồ kia, còn có dày đặc, vô số Đạt Phổ quỷ trùng đang ẩn mình trên đó.

Những Đạt Phổ quỷ trùng này đang trong trạng thái ngủ đông, mỗi con đều phát ra ánh sáng đỏ yếu ớt.

Phảng phất như những đốm lửa nhỏ li ti, trong hang động tối tăm, tạo nên một cảnh tượng đẹp mê hồn!

Khán giả nhìn thấy chân dung Cửu tầng yêu tháp, cũng bị cảnh đẹp này làm cho kinh ngạc.

"Đây chính là mộ Quỷ Mẫu của Ma Quốc, Cửu tầng yêu tháp sao, thật sự rất đẹp!" "Mấy ông thấy đẹp, sao tôi lại thấy nổi hết da gà vậy!

Nhiều Đạt Phổ quỷ trùng thế này, nghĩ thôi cũng thấy rợn tóc gáy!" "Haha, tôi cũng vậy!

Chắc phải có mấy vạn con Đạt Phổ quỷ trùng rồi!" "Đội khảo cổ phải cẩn thận đó, không phải nói loại côn trùng này rất lợi hại, còn có thể phun lửa sao, nhất định phải chú ý an toàn!" Sở Giáo sư và đội của ông cảm thán vẻ đẹp của Cửu tầng yêu tháp xong, lập tức bước vào trạng thái làm việc.

"Trần đội trưởng, tiếp theo sẽ giao cho anh!" Trần Kiến Binh cười hắc hắc, ra dấu OK!

Ngay sau đó, anh ta yêu cầu mọi người tản ra, ẩn nấp sang phía bờ

sông đối diện.

Sau đó xếp mười chiếc xe cứu hỏa ra.

Vòi rồng của mỗi chiếc xe cứu hỏa đều nhắm thẳng vào lối vào hang.

Tiếp theo, là để hàng trăm chiến sĩ cầm súng phun nước đợi lệnh phía sau.

Cuối cùng một trăm chiến sĩ cầm súng phun lửa làm đội dự bị, phòng ngừa những Đạt Phổ quỷ trùng này tạm thời chuyển đổi hình thái.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, Trần Kiến Binh nhấn nút điều khiển máy bay không người lái.

Trong nháy mắt, mấy chiếc máy bay không người lái đang khám sát trong hang động, đồng thời phát ra tiếng rít chói tai!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Những Đạt Phổ quỷ trùng đang ẩn mình trên yêu tháp bị kinh động, từng con một sống lại!

Ngay sau đó, một tiếng "Oanh" vang lên!

Chương 69

Hàng vạn Đạt Phổ quỷ trùng, đồng loạt vỗ cánh, lao về phía mấy chiếc máy bay không người lái.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Kiến Binh bình tĩnh điều khiển máy bay không người lái bay ra ngoài hang.

Anh ta muốn dụ toàn bộ Đạt Phổ quỷ trùng ra, sau đó dùng thiên la địa võng đã bố trí sẵn để tiêu diệt!

Đạt Phổ quỷ trùng đông nghịt trời, bay theo sau mấy chiếc máy bay không người lái, lao về phía cửa hang!

Trần Kiến Binh ánh mắt ngưng trọng, mãi cho đến khi quỷ trùng sắp vào trong phạm vi hai mươi mét, mới gầm lên: "Bắn!" Theo lệnh của anh ta, mười chiếc xe cứu hỏa đậu trên bờ sông, đồng thời kích hoạt súng phun nước!

Vòi rồng nhắm thẳng vào cửa hang, đột nhiên phun ra những cột nước lớn, bắn trúng mấy vạn con Đạt Phổ quỷ trùng!

Trong nháy mắt!

Bên trong lối đi hang động, bốc lên hơi nước nghi ngút, sương trắng bao phủ.

Những Đạt Phổ quỷ trùng kia dường như không biết sợ hãi là gì, hết đợt này đến đợt khác xông về phía trước.

"Đội dự bị chú ý, bất cứ lúc nào cũng phải tiêu diệt những con lọt lưới!" Mặc dù có mười vòi rồng, có thể tiêu diệt tuyệt đại đa số Đạt Phổ quỷ trùng.

Nhưng không thể tránh khỏi có những con quỷ trùng lọt qua, bay ra khỏi cửa hang!

Lúc này, các chiến sĩ đội dự bị phải lấp đầy khoảng trống, xông lên dùng súng phun nước nhắm vào những con lọt lưới, đảm bảo tiêu diệt từng con Đạt Phổ quỷ trùng!

Rất nhanh, khói trắng nghi ngút bao trùm toàn bộ hang động.

Không nhìn rõ tình hình cụ thể bên trong!

Để đảm bảo an toàn, Trần Kiến Binh không ra lệnh dừng lại, vẫn để mười vòi rồng, phun hết toàn bộ nước thủy tinh dự trữ trong bồn xe cứu hỏa rồi mới dừng lại!

Tiếp theo, vài con Đạt Phổ quỷ trùng lẻ tẻ bay ra ngoài, không có ngoại lệ, tất cả đều bị các chiến sĩ đội dự bị tiêu diệt từng con một!

Khoảng nửa tiếng sau, sương trắng bốc lên trong hang dần tan đi.

Mọi người lúc này mới phát hiện, hang động khô ráo ban đầu giờ toàn là nước thủy tinh màu xanh.

Có lẽ ngập đến ngang bắp chân người!

Trên mặt nước, thì nổi lềnh bềnh vô số Đạt Phổ quỷ trùng.

Trần Kiến Binh liên tục thả mấy chiếc máy bay không người lái vào trong, sau khi xác nhận nhiều lần, cuối cùng hít sâu một hơi, quay đầu nói với mọi người: "Đã dọn dẹp xong, chúng ta thắng rồi!" Nghe lời này, hàng trăm thành viên đội khảo cổ ai nấy đều reo hò cổ vũ!

Đạt Phổ quỷ trùng là yêu trùng canh giữ Cửu tầng yêu tháp, cũng là nơi nguy hiểm nhất trong chuyến đi này!

Điểm này, đã được dặn dò kỹ lưỡng từ trước khi đại đội khảo cổ xuống đây.

Vì vậy, nghe thấy cửa ải nguy hiểm nhất đã an toàn vượt qua, các thành viên đương nhiên vô cùng hưng phấn!

"Tuyệt vời quá, cuối cùng cũng có thể vào Cửu tầng yêu tháp khai

quật nghiên cứu rồi!" "Sở Giáo sư, chúng ta đã làm được!" "Mau bơm hết nước trong hang ra, thu thập Đạt Phổ quỷ trùng lại, tôi đã không thể đợi được muốn tận mắt nhìn Cửu tầng yêu tháp rồi." Ngay lúc mọi người reo hò nhảy cẫng.

Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm!

Nói thật, hai người họ trước khi xuất phát, đều lo lắng không yên.

Thực sự là loại Đạt Phổ quỷ trùng này nghe có vẻ quá biến thái, chỉ cần tiếp xúc với người là có thể thiêu thành tro bụi.

Y hệt như tên gọi của nó, dường như là quỷ trùng bay ra từ địa ngục!

May mắn thay, tổ chuyên gia cổ văn tự thông minh, đã nghĩ ra cách dùng vòi rồng của xe cứu hỏa để đối phó Đạt Phổ quỷ trùng.

Nếu không, họ sẽ phải hy sinh bao nhiêu chiến sĩ, mới có thể tiến vào Cửu tầng yêu tháp!

Trong niềm hân hoan, Trần Kiến Binh đưa tay xuống nước thử nhiệt độ.

Không nhịn được cười với Lý Quốc Cường: "Ê, lão Lý ông mau thử xem, nước này lại đặc biệt ấm, ba bốn mươi độ, y như nước suối khoáng vậy!" Lý Quốc Cường nghe vậy sững sờ, cũng đưa tay vào.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, anh ta bị bỏng đến nhăn nhó, vội vàng rụt tay lại.

"Đồ lão Trần chết tiệt, dám lừa tôi!" Nước này đâu chỉ ba bốn mươi độ, phải gần bảy tám mươi độ rồi!

Lý Quốc Cường làm ra vẻ muốn đánh, Trần Kiến Binh vội vàng né tránh, cười hì hì nói: "Thôi được rồi, không đùa nữa, mau làm việc

chính đi!" Hai người chỉ huy các chiến sĩ dưới quyền, mang đến mấy máy bơm nước cùng lúc hoạt động, bơm nước thủy tinh đang nóng ra sông ngầm.

Sau khi nước rút hết, đội khảo cổ mang đến một cái bình thép lớn chuyên dụng, cẩn thận thu thập thi thể Đạt Phổ quỷ trùng lại.

Những Đạt Phổ quỷ trùng này có hình thái đặc biệt, cũng là sinh vật mà mấy viện nghiên cứu sinh vật chỉ đích danh muốn nghiên cứu.

Thu thập xong Đạt Phổ quỷ trùng, mọi người mới bước vào Cửu tầng yêu tháp, bắt đầu tiến hành nghiên cứu khai quật khảo cổ.

Sở Giáo sư luôn ghi nhớ lời dặn dò của Tô Thần, yêu cầu các thành viên cố gắng không động vào quan tài băng tinh của Quỷ Mẫu ở tầng cuối cùng của yêu tháp.

Bản thân thì chuẩn bị gọi điện thoại, báo tin tốt cho Viện trưởng viện nghiên cứu.

Tuy nhiên, ông còn chưa kịp gọi, Viện trưởng đã gọi đến trước rồi.

"Viện trưởng, ông có xem trực tiếp của chúng tôi không, Cửu tầng yêu tháp đã công phá được rồi!" "Làm tốt lắm, toàn thể đồng nghiệp của viện nghiên cứu chúng ta đều đã xem, chúc mừng các anh!

Ngoài ra, lão Sở ông hãy dành thời gian hai ngày này, mang theo quỷ trùng về Bắc Kinh." Nghe lời của Viện trưởng Chu, Sở Giáo sư không khỏi sững sờ.

Vô thức hỏi: "Gấp vậy sao?" Ban đầu ông còn định ở lại đây nghiên cứu thêm vài ngày.

Đợi đến khi hoàn toàn làm rõ tập tục chôn cất của Quỷ Mẫu Ma Quốc rồi mới về Bắc Kinh.

“Ừm, chủ yếu là Thiên Quan tiên sinh đã đồng ý giao dịch với chúng ta, điều kiện giao dịch lần này, chính là những thi thể Đạt Phổ quỷ trùng đó.

Ông cũng biết đấy, so với Đạt Phổ quỷ trùng, hiện tại các vị trưởng lão càng coi trọng Đại tướng quân phù!

Ngoài ra, ông và Thiên Quan tiên sinh là người quen thuộc nhất, do ông đi giao dịch, là phù hợp nhất.” “Được, Viện trưởng, tôi hiểu rồi.” Dù sao ở đây có gần mấy vạn con Đạt Phổ quỷ trùng, giữ lại vài trăm con cho các nhà sinh vật học nghiên cứu, còn lại đều đưa cho Thiên Quan Chúc Phúc cũng không sao.

Chỉ là Sở Giáo sư không hiểu, Thiên Quan tiên sinh cần những thi thể quỷ trùng này làm gì!

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu, Sở Giáo sư thở dài một hơi, sau đó vẫy tay gọi Trịnh Huyền đang chụp ảnh và ghi chép bích họa trong mộ Cửu tầng yêu tháp.

“Tiểu Trịnh à, bây giờ tôi có một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng giao cho cậu!” ..... Thời gian quay ngược lại mười mấy phút trước.

Tô Thần nhìn những Đạt Phổ quỷ trùng mà đội khảo cổ thu thập trong bình thép trên livestream.

Thèm đến mức nước dãi sắp chảy ra rồi!

Đây chính là mấy vạn con Đạt Phổ quỷ trùng, đủ để không gian hư số của anh tăng gấp mấy lần rồi!

Nghĩ đến đây, Tô Thần không chút do dự, dứt khoát lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn cho Viện trưởng Chu.

“Lão Chu, tôi đã nghĩ ra nội dung giao dịch rồi, tôi muốn những thi thể Đạt Phổ quỷ trùng đó, các ông bàn bạc xem được không.” Tin nhắn gửi đi không lâu, Viện trưởng Chu liền trả lời.

“Đương nhiên có thể rồi, chỉ là không biết Thiên Quan tiên sinh ngài cần bao nhiêu quỷ trùng?” “Có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, đúng rồi, ngoài lá Đại tướng quân phù này ra, lần này tôi còn tặng các ông thêm ba đồng Tiên thiên đồng tiền, Tiên thiên đồng tiền này cũng là vật tốt không kém gì Đại tướng quân phù, lần này tôi chịu thiệt một chút, tặng các ông ba đồng vậy!” Tại viện nghiên cứu!

Viện trưởng Chu Toàn Bình nhìn thấy tin nhắn này, mừng như điên!

Dưới khán đài, hàng trăm chuyên gia giáo sư, cũng đều nét mặt hân hoan.

“Tuyệt vời quá, Thiên Quan tiên sinh cuối cùng cũng đồng ý giao dịch rồi!” “Viện trưởng, chỉ là một ít côn trùng chết, chúng ta không chỉ đổi được Đại tướng quân phù, còn có thêm ba đồng Tiên thiên đồng tiền, đây quả là một vụ làm ăn chắc chắn có lời!” “Mà nói đi thì cũng phải nói lại, Tiên thiên đồng tiền là gì, tôi vẫn là lần đầu tiên nghe nói!” “Hải, không cần nói, chắc chắn là đồ tốt!” Viện trưởng Chu nét mặt xấu hổ, thở dài một tiếng nói: “Đúng vậy!

Một ít côn trùng chết, lại đổi lấy bảo bối trong tay Thiên Quan tiên sinh, thực sự là viện nghiên cứu chúng ta chiếm được món hời lớn.

Vậy thì, ai sẽ đi giao dịch lần này?” Các chuyên gia giáo sư lập tức quay lưng đi, giả vờ như không nghe thấy.

“Ai, lão Tiền, cháu gái ông gần đây sắp kết hôn rồi phải không, đến lúc đó phải thông báo cho tôi, tôi sẽ đến uống rượu mừng.” “Lão Lưu, hôm khác tìm ông đi đánh mạt chược nhé, lâu rồi không chơi một ván, tay cũng ngứa ngáy quá.” “Nghe nói khu rừng nguyên sinh Nam Cương bên kia, phát hiện ra ảo ảnh thị giác trên biển, chuyện này không khoa học à, trong rừng làm sao mà sinh ra ảo ảnh thị giác trên biển được nhỉ?” Chu Toàn Bình hừ lạnh một tiếng, bực bội cầm điện

thoại lên, gọi cho Sở Mục Vân.

"Tô tiên sinh, thật sự phải đi rồi sao?" "Lão Chu, đừng làm như chết đi sống lại vậy chứ!

Tôi chỉ là về trước thôi, các ông vài ngày nữa chẳng phải cũng về kinh thành sao!" Sân bay Côn Luân!

Tổ chuyên gia cổ văn tự đến tiễn Tô Thần.

Sở Giáo sư bên cạnh nghe vậy, cười ha hả nói: "Lão Chu, ông không cần lo lắng, trùng hợp là Tiểu Trịnh cũng phải về kinh thành, tôi sẽ nhờ cậu ấy trên đường chăm sóc Tiểu Tô Giáo sư." Chỉ có điều, so với vẻ mặt thoải mái của Tô Thần.

Sắc mặt của Trịnh Huyền khó coi hơn nhiều!

Suýt nữa thì khắc bốn chữ "sống không còn gì luyến tiếc" lên mặt.

Bên cạnh anh ta có hai quân nhân cầm súng đã nạp đạn, canh giữ một cái bình thép to bằng cái xô đựng nước của trẻ con.

"Thôi được rồi lão Chu, đi trước nhé!" Tô Thần tiêu sái vẫy tay, quay người lên máy bay vận tải quân sự chuyên chở anh và Trịnh Huyền.

Trên đường bay về kinh thành, Trịnh Huyền suốt dọc đường đều than thở.

Chương 70

Tô Thần thấy vậy, không nhịn được hỏi: "Tiểu Trịnh, cậu bị sao vậy, chẳng phải chỉ là về gửi một thứ đồ thôi sao, đến mức phải mặt ủ mày ê vậy à?" Trịnh Huyền trả lời: "Ôi, Tiểu Tô Giáo sư anh không biết đó thôi, lần này tôi có nhiệm vụ quan trọng trên người, tuy nói không có nguy hiểm tính mạng, nhưng nó đáng sợ lắm!" "Đáng sợ?" "Đúng vậy, tôi thà đi đối mặt với Vô giới yêu đồng của Quỷ Mẫu còn hơn quay về!

Anh biết tin viện nghiên cứu lần trước nhiều giáo sư già phải nhập viện chứ?

Thực ra họ không phải bị ngộ độc thực phẩm, tất cả đều là bị dọa sợ mà ra!" Nói đến đây, Trịnh Huyền dường như nghĩ đến điều gì, vội vàng dừng lại.

"Xin lỗi nha, tôi suýt nữa quên mất, đây là bí mật của viện nghiên cứu, không thể nói ra ngoài, Tiểu Tô Giáo sư anh đừng để ý." "Yên tâm đi, tôi không để ý đâu!" Tô Thần nói xong, ánh mắt lướt qua bình thép lớn chứa Đạt Phổ quỷ trùng, trong lòng thầm sướng.

Anh đương nhiên không để ý, đội khảo cổ mấy nghìn người làm công cho anh, đơn giản là sướng không tả nổi.

Ngồi ở hậu phương, tùy tiện chỉ huy một chút, đã có mấy vạn con Đạt Phổ quỷ trùng vào túi.

Mà anh phải trả giá, chỉ là Đại tướng quân phù và ba đồng Tiên thiên đồng tiền không có tác dụng lớn lắm.

Vụ làm ăn này, lời không tả xiết!

Mã Tông sư, sự sung sướng của ông tôi đã cảm nhận được rồi!

Rất nhanh, máy bay vận tải quân sự đến kinh thành.

Hai người chia tay ở sân bay, Tô Thần tự mình về nhà tứ hợp viện.

Trịnh Huyền thì dưới sự hộ tống của một đội chiến sĩ, mang Đạt Phổ quỷ trùng đến viện nghiên cứu.

Viện trưởng Chu nhìn thấy Đạt Phổ quỷ trùng cuối cùng đã đến, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống.

Sau đó, ông lập tức thông báo tin này cho Tô Thần, và hỏi anh khi nào có thời gian để giao dịch.

"Ngay tối nay." Tin nhắn của Tô Thần ngắn gọn súc tích, cũng khiến Trịnh Huyền bên cạnh càng khó chịu hơn.

Thực tế, nữ khôi thật sự không làm gì.

Nhưng chúng là nữ cương thi ngàn năm, trên người âm khí cực nặng, nặng đến mức người bình thường có thể chất yếu ớt, chỉ cần đến gần một chút cũng sẽ bị âm khí xâm thực.

Thêm vào đó dung mạo, cũng thực sự có thể dọa người.

Lần trước là Tô Thần không cân nhắc kỹ, nhưng lần này… Trăng sáng sao thưa.

Trong tứ hợp viện, Tô Thần vẫy tay thả ra hai nữ khôi.

"Tiểu Hồng lần trước đáng sợ quá, nên lần này để Tiểu Tượng đi giao dịch." Nói rồi, Tô Thần lấy ra bộ đồ gấu trúc mà chiều nay anh đã đặc biệt mua, cho Tiểu Tượng mặc vào.

Mặc xong, từ một nữ cương thi ngàn năm hung dữ và mạnh mẽ, biến thành một gấu trúc lớn đáng yêu và hiền lành.

Tô Thần hài lòng vỗ vỗ tay.

“Tôi quả nhiên là một thiên tài!” “Được rồi, mau đi đi.” Tiểu Tượng bay lên trời.

Tô Thần lúc này mới quay lại ghế sofa phòng khách, nhàm chán chơi game.

Nửa đêm mười hai giờ.

Tại một khu chung cư cách tứ hợp viện của Tô Thần không xa.

Kể từ lần trước nhìn thấy một chú lạ bay trên trời, rồi lại nhìn thấy một chị gái bay trên trời.

Cô bé vẫn trăm tư không giải thích được, khoảng thời gian này đêm nào cũng không ngủ, lén lút bò trên bệ cửa sổ, muốn xem có chị gái nào sẽ bay trên trời nữa không.

Liên tục mười mấy ngày, đều không nhìn thấy.

Cô bé thật sự nghĩ là mình nhìn nhầm, định từ ngày mai sẽ không đợi nữa.

Nhưng ngay lúc này, dưới ánh trăng sáng, đột nhiên một con gấu trúc lớn, bay vọt qua.

Cô bé lập tức mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy kinh ngạc.

Con bé há to miệng, lâu lắm không khép lại được, hồi lâu cuối cùng thì òa một tiếng khóc nức nở!

Tiếng khóc của cô bé kinh động bố mẹ, bố cô bé bước vào phòng, vội vàng ôm cô bé an ủi: “Nhân Nhân, con sao lại khóc vậy?” “Ô ô ô, bố ơi, Nhân Nhân có phải bị bệnh rồi không?” Bố cô bé sững sờ, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao con lại nói vậy?” “Con nhìn thấy có một con gấu trúc lớn bay trên trời…” Cô bé mắt lệ lưng tròng nhìn bố mình, ấm ức nói.

Im lặng rất lâu, bố cô bé đầy áy náy ôm chặt cô bé, nhỏ giọng an

ủi: “Là bố không tốt, công việc quá bận không có thời gian ở bên con, ngày mai bố sẽ xin nghỉ, đưa con và mẹ cùng đi Tứ Xuyên, chúng ta đi xem gấu trúc thật!

Được không con yêu?” “Ưm, được ạ!” Cô bé dựa vào vai bố, dần dần ngủ thiếp đi.

Trong mơ, con bé và bố mẹ đến Vương quốc gấu trúc, những chú gấu trúc lớn nhiệt tình hiếu khách dẫn con bé cùng bay lên trời, chơi rất vui vẻ.

Con bé cảm thấy, đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời mình.

Người mẹ bên cạnh có chút do dự, nhỏ giọng hỏi: “Thật sự phải xin nghỉ sao, anh không phải nói khoảng thời gian này công việc rất bận à?” Bố cô bé vẻ mặt kiên định nói: “Tiền là kiếm không hết, so với kiếm tiền, tuổi thơ của con gái quan trọng hơn!” ..... Đêm càng về khuya.

Ngay khi Tô Thần chơi game, càng lúc càng buồn ngủ.

Trong tứ hợp viện đột nhiên truyền đến một tiếng động.

Bước ra xem, quả nhiên là Tiểu Tượng đã về.

Tô Thần ánh mắt đặt trên cái bình thép.

“Lần này không dọa người khác chứ?” “A ba a ba ~” “Thôi, hỏi cũng như không!” Tô Thần vẫy tay, thu nữ khôi vào không gian hư số.

Sau đó đặt tay lên cái bình thép!

“Đinh, phát hiện năng lượng cấp cao, xin hỏi Túc chủ có cần dung hợp nâng cấp không gian hư số không!” “Nâng cấp!” “Đinh, nâng cấp hoàn tất!

Xin Túc chủ chú ý kiểm tra!” Tô Thần ngay lập tức kết nối ý thức

với không gian hư số.

Anh phát hiện, không gian hư số đã tăng lên gần năm sáu lần so với một mét khối ban đầu.

Bây giờ có kích thước bằng một container hàng hóa, hai nữ khôi chỉ chiếm chưa đến một phần năm không gian!

"Súng chim đổi pháo lớn, sau này cuộc sống không cần phải chật vật nữa rồi, nhét dụng cụ còn phải sợ chạm vào nữ khôi!" Tô Thần hài lòng gật đầu, lập tức quay người đi vào kho chứa đồ, đầu tiên đặt một máy phát điện chạy dầu diesel vào, sau đó đặt thêm mười mấy lít dầu diesel.

Nước uống, thực vật các loại, mỗi thứ lại dự trữ một năm.

Sắp xếp xong vật tư, Tô Thần thở phào một hơi dài.

"Sướng!" Có những thứ này, dù đi đâu, anh cũng không cần lo lắng nữa.

Dù có bị kẹt dưới mộ một hai năm, cũng có thể ung dung tự tại.

Một đêm không lời.

Sáng sớm hôm sau.

Chạy bộ mười cây số, tiện thể mua bữa sáng, Tô Thần ngồi trên ghế sofa, mở nền tảng trực tiếp.

Nhưng điều khiến anh bất ngờ là, hôm nay đội khảo cổ không phát sóng.

Nhìn thông báo trên diễn đàn, mới biết mấy ngày nay núi Côn Luân lại có bão băng.

Đội khảo cổ đã rút về đại bản doanh, phải ngừng phát sóng vài ngày.

Hết lông cừu để vặt rồi, Tô Thần đành phải kích hoạt chức năng ẩn danh mà nền tảng chuyên thiết kế cho anh, lung tung trên nền tảng.

"Má nó, cô chị này đã trát mấy cân phấn vậy, đề nghị đổi nghề bán bột mì đi." "Đập trứng đi, đập trứng đi, cô đập trứng chim băng đó, trứng đã ra rồi còn bị phản sát, phèn quá!" "Ê, cô streamer này đang nhảy, tôi bấm 'tặng đảo' có được không?" Một đường gà bay chó chạy.

Các streamer hận đến ngứa răng, không có ngoại lệ, tất cả đều chọn cấm ngôn và kích người.

Nhưng mà! 【Hệ thống nhắc nhở: Người dùng xxxxvi là siêu người dùng, cấm ngôn kích người thất bại! 】 【Hệ thống nhắc nhở: Người dùng xxxxvi là siêu người dùng…】 【Hệ thống nhắc nhở…】 Trong nháy mắt.

Các streamer và khán giả trong phòng trực tiếp đều nổ tung!

"Ối trời, người này là ai vậy, không thể cấm ngôn cũng không thể kích người ư?" "Màn hình đen, nền tảng có màn hình đen!" "Tôi phản đối!

Kẻ gây rối không cấm được, không đuổi được, còn có vương pháp không, còn có thiên lý không?" Các streamer có sảng khoái hay không Tô Thần không biết, dù sao anh thì sảng khoái rồi.

Thế là, dứt khoát rút lui.

Tuy nhiên!

Ngay lúc này, Tô Thần vô tình nhìn thấy một phòng trực tiếp, tiêu đề là 【Đội khảo cổ Nam Cương 】!

Chương 71

Khoảng thời gian này, cùng với sự nổi tiếng của đội khảo cổ quốc gia.

Rất nhiều đội khảo cổ địa phương cũng học theo, bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Chỉ có điều… Tô Thần nhớ, Triệu Tử Nguyệt hình như đã đi thực tập ở đội khảo cổ Nam Cương thì phải?

Nghĩ đến đây, Tô Thần tiện tay bấm vào phòng trực tiếp.

Chỉ thấy, trên màn hình… Chỉ thấy!

Trên màn hình, đội khảo cổ Nam Cương đang ở trong một khu rừng nguyên sinh.

Camera hướng thẳng vào hai cây cổ thụ khổng lồ quấn quýt vào nhau!

Nhìn từ lá cây, đây là hai cây đa già.

Chiều cao khoảng hơn hai mươi mét, đường kính tán cây còn vượt quá trăm mét.

Cùng lúc đó.

Ngoài khung hình livestream, truyền đến giọng thuyết minh của một cô gái còn chút kinh hãi. "Hiện tại đội khảo cổ đã xuyên qua hang động, xem như có kinh nhưng không hiểm! " "Tuy nhiên, những mã hoàng, thanh lân mãng, và cá ăn thịt người trong hang động đều rất nguy hiểm, mọi người khi đến rừng nguyên sinh Nam Cương, nhất định phải cẩn thận với mấy loại sinh vật này. " Mã hoàng thực chất chính là đỉa.

Chúng thích bám vào vật nổi để đẻ trứng.

Một con mã hoàng, thậm chí vài chục con mã hoàng cũng không quá nguy hiểm.

Nhưng một khi số lượng lên đến hàng vạn, thì cực kỳ nguy hiểm.

Tô Thần nhìn thấy hai cây đa già đó, lập tức đoán ra đội khảo cổ Nam Cương đang ở đâu!

Đây rõ ràng là Hiến Vương mộ trong thế giới *Quỷ Thổi Đèn*!

So với các cổ mộ khác, mức độ nguy hiểm của Hiến Vương mộ đứng hàng thứ yếu, quan trọng nhất là vô số độc vật và những đẳng thuật mà Hiến Vương đã bố trí!

Sự quỷ dị vô cùng, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Dưới sự gia trì của đẳng thuật, loại mã hoàng vốn không được coi là đặc biệt nguy hiểm này, cũng trở thành độc trùng có thể lấy mạng người!

Huống chi, về sau còn có Hoắc thị bất tử trùng đã sống không biết bao nhiêu vạn năm!

Cùng với Nhục linh chi khổng lồ hơn cả ngọn núi!

Có thể nói, xét về độ quỷ dị, Hiến Vương mộ tuyệt đối đứng đầu trong thế giới *Quỷ Thổi Đèn*!

Còn về thanh lân mãng xà mà đội khảo cổ gặp phải là một loại rắn đặc hữu của Nam Cương, có tính tấn công mạnh nhưng không có độc.

Trong trường hợp chuẩn bị đầy đủ, một người đàn ông trưởng thành cũng có thể đối phó.

Trong ba loại sinh vật, nguy hiểm nhất vẫn là cá ăn thịt người có tên khoa học là cá khuê răng đao.

Loại cá ăn thịt người này có tính tình hung dữ, mức độ nguy hiểm không thua kém kiến hành quân ăn thịt người trong sa mạc.

Trong lúc nói chuyện, cô gái đang thuyết minh bước đến trước camera.

Chính là Triệu Tử Nguyệt đã nửa tháng không gặp!

Khác biệt là, trải qua nửa tháng sinh hoạt khảo cổ, Triệu Tử Nguyệt rõ ràng đã trưởng thành hơn rất nhiều so với trước.

Cô đã thoát khỏi khí chất học sinh ban đầu!

Chỉ là, đội khảo cổ dường như vừa trải qua một trận sinh tử nguy cơ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Tử Nguyệt vẫn còn lưu lại vẻ hoảng sợ. "Đội khảo cổ đang xác định phương vị, xin mọi người chờ một lát! " Triệu Tử Nguyệt vừa thuyết minh, vừa đi đến chỗ đội trưởng đội khảo cổ dưới gốc đa khổng lồ, nhỏ giọng hỏi: "Sao rồi chị Tống, có xác định được phương vị không? " Đội trưởng đội khảo cổ Nam Cương là một nữ đội trưởng hiếm hoi, khoảng hơn hai mươi tuổi, tên đầy đủ là Tống Anh.

Tống Anh mặc một bộ đồ dã ngoại gọn gàng, tóc buộc đuôi ngựa.

Lúc này, cô đang cùng các đội viên định vị phương hướng.

Mười ngày trước, có người dân sơn cước phát hiện rất nhiều tượng điêu khắc và nhân dũng trong một hang động bí mật ở ngoại vi rừng nguyên sinh Nam Cương!

Người dân báo cáo sự việc này cho Sở Khảo cổ địa phương, Sở Khảo cổ mới cử Tống Anh cùng đội đến điều tra.

Ai ngờ, đội khảo cổ vừa vào hang động chưa được bao lâu, đã gặp phải sự tấn công của mã hoàng trong nhân dũng, sau đó dưới sự truy đuổi của thanh lân mãng xà và cá ăn thịt người, hoảng loạn chọn nhầm đường, vô tình lạc vào sâu trong rừng nguyên sinh.

Nghe lời Triệu Tử Nguyệt, cô khẽ lắc đầu, hơi nghi hoặc đáp: "Không biết sao nữa, định vị GPS trên điện thoại của mọi người, kim chỉ nam đều mất tác dụng cả rồi! " "Mất tác dụng hết rồi? " Nghe vậy, Triệu Tử Nguyệt sắc mặt kinh hãi.

Chẳng lẽ điều này có nghĩa là họ hiện giờ bị mắc kẹt trong rừng, tiến thoái lưỡng nan sao?

Thấy trạng thái của các đội viên có chút bất ổn, Tống Anh hắng giọng, trầm giọng nói: "Được rồi, khu rừng nguyên sinh này tổng cộng cũng chưa đến một trăm cây số vuông.

Với lượng lương thực chúng ta mang theo, kiểu gì cũng có thể đi ra ngoài được. " "Hơn nữa, đây là rừng rậm, không thiếu thức ăn lẫn nước uống, không cần bi quan đến vậy! " Ngoài là chuyên gia khảo cổ, Tống Anh còn là chuyên gia sinh tồn dã ngoại.

Cô từng một mình xuyên qua rừng rậm Amazon, kinh nghiệm sinh tồn cực kỳ phong phú.

Giống như cô nói, trong các loại môi trường hoang dã, môi trường rừng rậm là nơi ít phải lo lắng nhất về thức ăn và nguồn nước, cũng là môi trường dễ tự cứu thành công nhất.

Nếu là sa mạc hoặc núi tuyết, chỉ riêng việc mất nước hoặc nhiệt độ thấp thôi cũng đủ khiến người ta chết một cách bất lực.

Nghe lời động viên của Tống Anh, hơn mười đội viên có mặt đều chấn chỉnh tinh thần.

Lúc này!

Một thanh niên trong đội, trước ngực đeo một chiếc máy ảnh cỡ lớn, liên tục chụp ảnh, đột nhiên lên tiếng: "Mọi người yên tĩnh một chút, tôi hình như nghe thấy tiếng gì đó kỳ lạ! " Mọi người sững sờ, ngừng nói chuyện, nhìn về phía thanh niên.

Sau khi yên tĩnh lại, quả nhiên có thể nghe thấy một tiếng tích tích yếu ớt có mà như không!

Âm thanh đó rất có tiết tấu, ba dài ba ngắn ba dài!

Nghe đến đây, sắc mặt Tống Anh hơi biến đổi, nói: "Đây là tín hiệu cầu cứu SOS quốc tế thông dụng! " Vừa nói, Tống Anh vừa lướt mắt qua các đội viên.

Kể cả cô, tổng cộng có mười tám thành viên đều ở đây.

Người phát tín hiệu không thể là đội khảo cổ, vậy thì trong khu rừng nguyên sinh này, ai đang phát tín hiệu cầu cứu?

Ngay khi mọi người nhìn nhau, đều cảm thấy có chút rợn người.

Một dòng bình luận vàng lấp lánh, đột nhiên xuất hiện trong phòng livestream! 【Đừng tìm nữa, tín hiệu ở trên cây đa khổng lồ ngay trên đầu các bạn đó! 】 Dòng bình luận này vừa xuất hiện, lập tức khiến khán giả khắp phòng livestream sôi trào! "Ối giời ơi, là Thiên Quan đại thần! " "Không ngờ Thiên Quan đại thần lại đến phòng livestream nhỏ bé của chúng ta! " "Ô ô, Thiên Quan đại lão, em yêu anh! " "Tín hiệu ở trên cây đa ư?

Đại lão, lời này có ý gì vậy, chẳng lẽ có người bị kẹt trên cây đa sao? " "Đại lão quả nhiên là đại lão, không có chuyện gì mà ngài không biết, ngay cả rừng nguyên sinh Nam Cương cũng có thể đoán ra!

Chương 72

" Cùng lúc đó.

Triệu Tử Nguyệt nhìn thấy biệt danh đằng sau dòng bình luận đó, càng kích động đến run rẩy cả người.

Cô vội vàng giơ cao điện thoại, lớn tiếng hô: "A a a!

Chị Tống, Thiên Quan đại thần đến phòng livestream của chúng ta rồi! " Cả đội khảo cổ Nam Cương đều bị lời cô làm cho giật mình, đặc biệt là Tống Anh, lúc đó vẫn đang tìm kiếm nguồn tín hiệu, nghe vậy lập tức kinh ngạc. "Tử Nguyệt, em nói gì?

Thiên Quan đại thần ư? " "Không sai, mọi người mau đến xem!

Đại thần còn chỉ điểm cho chúng ta nữa! " Mọi người vội vàng vây lại, quả nhiên thấy 'Thiên Quan Chúc Phúc' đã gửi một dòng bình luận trong phòng livestream.

Là một người làm công tác khảo cổ, Tống Anh, đội trưởng đội khảo cổ Nam Cương, cũng thường xuyên theo dõi phòng livestream của đội khảo cổ quốc gia.

Kéo theo đó, cô cũng khâm phục kiến thức uyên bác của Tô Thần mà trở thành fan cứng của Thiên Quan Chúc Phúc.

Nhìn thấy Thiên Quan Chúc Phúc lại đến phòng livestream, Tống Anh vô cùng kích động, phải mất nửa ngày mới bình tĩnh lại.

Sau khi tâm trạng ổn định, Tống Anh mới cẩn thận truy hỏi: "Thiên Quan đại thần, có thể phiền ngài chỉ điểm thêm vài câu không, tín hiệu ở trên cây đa là có ý gì?

Hơn nữa, tại sao trong rừng nguyên sinh lại có tín hiệu cầu cứu quốc tế thông dụng? " Đợi một lát, lại một dòng bình luận vàng lấp

lánh khác xuất hiện. 【Nói chính xác thì, tín hiệu phát ra từ một chiếc máy bay gặp nạn trên tán cây đa.

Còn về lý do tại sao ở đây lại có máy bay gặp nạn, nguyên nhân các bạn vừa thấy rồi đó, khu rừng này có từ trường rất mạnh, giống như Tam giác quỷ Bermuda trên biển, sẽ khiến máy bay mất phương hướng, từ đó gặp nạn! 】 Thấy lời giải thích này, Tống Anh chợt vỡ lẽ.

Thảo nào vừa nãy định vị GPS và kim chỉ nam đều mất tác dụng, hóa ra là vì nơi đây có từ trường rất mạnh!

Suy nghĩ một chút, Tống Anh quay đầu phân phó đội viên: "Tiểu Triệu, Tiểu Dương, hai em đặt ba lô xuống, cùng tôi lên cây xem sao. " Đội viên trước đó đeo máy ảnh cỡ lớn trên ngực, người đầu tiên nghe thấy tín hiệu, gật đầu.

Cùng với Triệu Tử Nguyệt, anh ta chỉ mang theo một ít dây thừng và dao găm tự vệ, định lên cây kiểm tra.

Tuy nhiên, ngay trước khi họ chuẩn bị lên cây, lại một dòng bình luận vàng lấp lánh nữa xuất hiện trong phòng livestream. 【Trong chiếc máy bay gặp nạn đó có một con điêu hào, nó có tính tấn công, cố gắng cẩn thận một chút.

Ngoài ra, đây là bồi táng lăng của Hiến Vương mộ nước Cổ Điền, cực kỳ hung hiểm, các bạn kiểm tra xong tốt nhất nên rời đi sớm! 】 Hai cây đa khổng lồ cao hơn hai mươi mét mà đội khảo cổ phát hiện, bên trong có một cỗ thiên ngọc huyết quan, bên trong đó lại có một cỗ thi thể đằng mãng đã bị lột da, và một loại sinh vật tương tự nấm mốc.

Nấm mốc ký sinh trên thi thể đằng mãng, kết nối với cây đa khổng lồ, ba thứ hòa làm một thể, hệ số nguy hiểm lập tức kéo căng! "Điêu hào ư? " Các thành viên đội khảo cổ nhìn nhau, phần lớn mọi người

đây là lần đầu tiên nghe thấy từ này.

Dương Kiệt, đội viên đeo máy ảnh cỡ lớn, không khỏi lên tiếng hỏi: "Chị Tống, điêu hào là thứ gì vậy ạ? " Tống Anh quanh năm khảo cổ dã ngoại, bản thân còn là học bá có song bằng sinh vật học.

Nghe câu hỏi của đội viên, cô suy nghĩ một lát, giải thích: "Điêu hào, tên tục gọi là mèo đầu điêu, là một loại chim điêu sinh sống ở Nam Mỹ và một số khu vực châu Á, cực kỳ quý hiếm!

Sải cánh của điêu hào trưởng thành có thể đạt hơn hai mét, là loài chim điêu lớn nhất thế giới. " "Hơn nữa, điêu hào cũng giống như cú mèo, ẩn mình ban ngày, ra ngoài săn mồi vào ban đêm! " "Hiện tại là ban ngày, nếu trên tán cây thật sự có tổ của điêu hào, vậy thì rất có khả năng nó đang ngủ ở trên đó, lát nữa lên đến nơi, mọi người nhất định phải chú ý an toàn! " Triệu Tử Nguyệt và Dương Kiệt lần lượt đáp lời, sau đó mang theo dây thừng, cùng Tống Anh leo lên thân cây.

Hai cây đa khổng lồ này quấn quýt vào nhau, những cành cây thô to tựa như những bậc thang, tạo cho ba người vị trí đặt chân rất tốt.

Vài phút sau, ba người đã leo được mười mấy mét, đến được bệ tán cây.

Qua ống kính, khán giả trong phòng livestream có thể thấy, trên bệ tán cây của hai cây đa 'vợ chồng' này.

Một chiếc máy bay kiểu cũ đã bị rơi, từ những cây rêu phong phủ đầy thân máy bay có thể thấy.

Chiếc máy bay này đã rơi ít nhất vài chục năm rồi!

Thấy cảnh này, Tống Anh trầm ngâm một lát rồi nói: "Xem ra đây chắc là một chiếc máy bay của Mỹ thời Thế chiến thứ hai, hồi đó dùng để viện trợ quân viễn chinh Trung Quốc! " "Đi thôi, chúng ta vào khoang máy bay xem sao! " Nói xong, Tống Anh dẫn đầu gạt những

cành lá đa hỗn loạn, từ cái lỗ lớn do thân máy bay va chạm, bước vào bên trong khoang máy bay.

Bên trong khoang máy bay có mùi phân chim, thân máy bay rỉ sét lốm đốm, cũng chứng thực suy đoán của Tống Anh.

Tuy nhiên!

Ba người lại tìm thấy rất nhiều thùng gỗ còn nguyên vẹn bên trong khoang máy bay.

Dương Kiệt tự nguyện mở thùng gỗ ra, phát hiện bên trong lại là rất nhiều súng tiểu liên chưa bóc niêm phong! "Loại súng tiểu liên này là súng tiểu liên kiểu Mỹ, tên tục gọi là máy đánh chữ Chicago.

Nếu các bạn thường xem phim xã hội đen Mỹ, sẽ thường xuyên thấy hình bóng của nó. " "Loại súng tiểu liên này có độ tin cậy cao, cơ bản không bị kẹt đạn, vào thời đó là một trong những trang bị yêu thích nhất của quân viễn chinh Trung Quốc. " Nói đến đây, Tống Anh tùy ý chọn một khẩu máy đánh chữ Chicago, cạch cạch cạch, một loạt động tác gọn gàng.

Liền lắp ráp xong khẩu súng tiểu liên!

Khiến Triệu Tử Nguyệt và Dương Kiệt sững sờ!

Tống Anh cười sảng khoái, hất đuôi tóc đuôi ngựa giải thích: "Tôi trước đây đã từng đặc huấn trong quân đội, hơn nữa còn tốt nghiệp với thành tích tuyệt đối! " Nghe lời này, Triệu Tử Nguyệt và Dương Kiệt đều lộ vẻ sùng bái!

Chỉ có thể thầm hét trong lòng, chị Tống uy vũ bá khí ~ Còn về khán giả trong phòng livestream! "Chị gái đỉnh quá! " "Mẹ tôi hỏi sao tôi lại quỳ xem livestream, tôi chỉ có thể nói, chị Tống quá lợi hại, tôi chỉ có thể bị chinh phục thôi ~" "Vô địch rồi, tôi muốn hỏi, còn gì mà đội trưởng Tống không biết nữa không? " "Hahaha, chị Tống Anh cái

gì cũng biết, kể cả sinh con! " Ngay khi ba người Tống Anh đang kiểm tra khoang máy bay, đột nhiên, từ buồng lái ở phía trước nhất của khoang máy bay, phát ra một tiếng "chi chi" như tiếng gà con kêu.

Ba người đều giật mình, gần như đồng thời cảnh giác. "Tiểu Triệu, Tiểu Dương, hai em ở phía sau cảnh giới, tôi đi xem sao! " Tống Anh tiện tay ném khẩu máy đánh chữ Chicago trong tay cho Dương Kiệt!

Còn mình thì rút ra một con dao găm, cẩn thận mò mẫm đi tới.

Dương Kiệt cầm lấy khẩu máy đánh chữ Chicago, lập tức luống cuống tay chân.

Cả đời anh ta chưa từng chạm vào súng, thậm chí còn không biết bắn súng, vội vàng luống cuống nhét khẩu máy đánh chữ Chicago trở lại thùng.

Bên kia.

Triệu Tử Nguyệt vội vàng hướng camera về phía Tống Anh, còn mình thì chú ý xung quanh, đề phòng con điêu hào chưa lộ diện kia.

Rất nhanh!

Tống Anh đến buồng lái, tiện tay dùng dao găm gạt tấm bạt trong buồng lái ra!

Tuy nhiên...

Chương 73

Sau khi nhìn thấy thứ phát ra tiếng kêu dưới tấm bạt rốt cuộc là gì, Tống Anh lập tức thở phào nhẹ nhõm, đồng thời vẫy tay về phía Dương Kiệt và Triệu Tử Nguyệt phía sau.

Triệu Tử Nguyệt thấy vậy, vội vàng đi theo.

Lúc này, cô mới thấy dưới tấm bạt trong buồng lái, lại có hai con điêu hào non.

Hai con điêu hào nhỏ này trông rất giống chim cú mèo con, đại khái chỉ bằng cỡ gà con.

Bên cạnh hai con điêu hào nhỏ, còn có những vỏ trứng vỡ.

Rõ ràng là chúng vừa mới chào đời vài ngày.

Thấy có sinh vật lạ tiếp cận, hai con điêu hào nhỏ lại không hề sợ hãi, còn nghiêng đầu đánh giá ba người Tống Anh.

Cái đầu tròn xoe, đôi mắt to tròn, khiến Triệu Tử Nguyệt bị 'đốn tim', trực tiếp kêu lên đáng yêu.

Không chỉ Triệu Tử Nguyệt, ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng thấy đáng yêu.

Liên tục gửi bình luận! "Oa, điêu hào con đáng yêu quá, muốn véo một cái ghê! " "Mắc bệnh đáng yêu mất rồi, tôi có thể nuôi hai con làm thú cưng không? " "Chị Tống ơi, bắt hai con điêu hào này về nuôi đi, trông đáng yêu lắm! " Tống Anh thấy những bình luận này, cười cười giải thích: "Không được đâu! " "Điêu hào là loài động vật quý hiếm cực kỳ nguy cấp, bị cấm mua bán và nuôi dưỡng cá nhân. " "Ngoài ra, điêu hào có tính cách cô độc và kiêu ngạo, cũng không thích hợp để nuôi làm thú cưng. " Nói xong, Tống Anh quay sang nhắc nhở Dương

Kiệt và Triệu Tử Nguyệt. "Được rồi, ở đây có điêu hào non, tính tấn công của điêu hào sẽ tăng lên rất nhiều, chúng ta vẫn nên xuống dưới đi. " Triệu Tử Nguyệt lưu luyến, cẩn thận chào hai con điêu hào nhỏ.

Sau đó mới cùng Tống Anh và Dương Kiệt quay người rời khỏi tán cây.

Ba người tiếp đất, các đội viên đang chờ dưới gốc cây cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó.

Tô Thần nhìn thấy hai con điêu hào nhỏ trong khoang máy bay, không khỏi hơi sững sờ.

Trong thế giới *Quỷ Thổi Đèn*, khi Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền và Shirley Dương đến, đâu có thấy điêu hào nhỏ nào.

Xem ra cổ mộ của thế giới này, quả nhiên có chút khác biệt so với cốt truyện gốc!

Nghĩ đến đây, anh liền biên tập một dòng bình luận rồi gửi đi! 【Hiến Vương mộ quá nguy hiểm đối với các bạn, hãy nhanh chóng rút lui đi! 】 Dòng bình luận vừa được gửi đi, lập tức khiến khán giả trong phòng livestream sôi trào! "Trời ơi, Thiên Quan đại thần nói nguy hiểm đến hai lần, chẳng lẽ di tích trong khu rừng nguyên sinh này thật sự nguy hiểm đến vậy sao? " "Chị Tống ơi, mau đưa đội viên rút đi, đại thần từ trước đến nay không bao giờ nói suông, ngài ấy đã nói nguy hiểm thì chắc chắn có chỗ nào đó nguy hiểm thật. " Tống Anh nhìn thấy dòng bình luận này, khẽ cúi đầu.

Sau đó đi đến trước camera, thành khẩn nói: "Cảm ơn Thiên Quan tiên sinh đã nhắc nhở, vốn dĩ đội khảo cổ chúng tôi cũng không định đi sâu vào khu rừng này, chỉ là bị những con cá ăn thịt người trong hang động truy đuổi mà đến đây.

Chúng tôi sẽ tìm đường rời đi ngay! " Lời cô vừa dứt!

Đột nhiên, ở một bên khác của rừng, tiếng súng hiệu cứu viện vang lên.

Nghe thấy âm thanh này, mắt Tống Anh sáng lên, cười nói: "Đội cứu viện đến rồi, được rồi, mọi người chỉnh đốn một chút, đi hội hợp với đội cứu viện! " Các đội viên lần lượt đáp lời, không lâu sau, dưới sự dẫn dắt của Tống Anh, họ đã hội hợp với đội cứu viện địa phương.

Cuộc hành động khảo cổ lần này xem như có kinh nhưng không hiểm, tuy đã trải qua vài loại sinh vật kỳ lạ, còn bị cá ăn thịt người truy đuổi đến lạc đường.

Nhưng dưới sự trợ giúp của kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại phong phú của Tống Anh, hơn mười thành viên đội khảo cổ không một ai bị thương vong.

Sau khi họ trở về thị trấn không xa núi Già Long, Tống Anh phải đến báo cáo phát hiện cho Viện nghiên cứu khảo cổ địa phương.

Đội khảo cổ cũng phải sắp xếp các nhân dũng, tượng đá và các di vật khác đã phát hiện trên đường, Triệu Tử Nguyệt tạm thời đóng livestream.

Còn về Tô Thần, thì đang suy nghĩ về chuyện Hiến Vương mộ!

Bảo bối trong Hiến Vương mộ thực ra không ít!

Nhục linh chi có thể hình còn khổng lồ hơn cả ngọn núi thì không nói làm gì, chỉ riêng Mục Trần Châu trong quan tài của Hiến Vương thôi cũng đủ đáng để anh đi một chuyến.

Ngay khi Tô Thần đang cân nhắc xem có nên đi Vân Nam Hiến Vương mộ hay không!

Điện thoại chợt reo lên.

Cầm lên xem, phát hiện là Chu Hoài Văn của Viện nghiên cứu gọi đến. "Lão Chu, ông không phải đang nghiên cứu văn tự Quỷ Động của Ma Quốc ở Côn Luân sao, sao lại có thời gian gọi điện cho tôi? " Đầu dây bên kia, Chu Hoài Văn giọng điệu có chút ngưng trọng, trầm giọng nói: "Tô tiên sinh, chúng tôi đã phát hiện một khối bia đá ngắn do tượng rùa cõng trong Quỷ Mẫu mộ!

Trên đó khắc một con mắt hình xoắn ốc đặc biệt, ngài có thể giúp chúng tôi xem một chút không? " "Con mắt đặc biệt?

Chẳng lẽ là Mục Trần Châu? " Tô Thần lập tức nghiêm mặt, gật đầu đáp: "Được, gửi qua đây đi. " Không lâu sau, Chu Hoài Văn đã gửi vài tấm ảnh qua WeChat của Tô Thần.

Từ những tấm ảnh có thể thấy, đó là một khối bia ngắn do Bí Hý cõng!

Bí Hý bốn chân chạm đất, nằm phục trên mặt đất.

Thấy cảnh này, Tô Thần hơi sững sờ hai giây, rồi quả quyết trả lời: "Đây hẳn là Trấn lăng phổ của Quỷ Mẫu!

Ngoài ra, bức tượng giống rùa đó không phải rùa, mà là Bí Hý! " "Bí Hý ư?

Trấn lăng phổ ư?

Tô tiên sinh, ngài có thể giải thích cụ thể hơn không? " Chu Hoài Văn không hiểu. "Bí Hý là một loại dị thú trong thần thoại truyền thống Trung Quốc, truyền thuyết kể rằng Long sinh cửu tử, mỗi con một khác.

Bí Hý chính là một trong số đó. " "Còn về Trấn lăng phổ thì thực ra dễ hiểu, thông thường giống như mộ chí minh, là để chủ nhân ngôi mộ ghi chép thông tin quan trọng, cũng như trấn áp phong thủy lăng

mộ! " Bồi táng lăng tế tự của Hiến Vương mộ, cũng chính là dưới huyết quan trong hai cây đa 'vợ chồng' kia, cũng có một pho Trấn lăng phổ!

Khác biệt là, pho Trấn lăng phổ đó, do một con tiêu đồ cõng khối bia ngắn!

Trong thế giới *Quỷ Thổi Đèn*, Hồ Bát Nhất và những người khác từng nói rằng.

Hiến Vương đã có được Mục Trần Châu vào thời Tần Hán!

Còn về việc ông ta có được bằng cách nào, thì lại không hề lưu lại bất kỳ ghi chép nào.

Vậy thì, có khả năng nào... chẳng hạn như, bản thân Hiến Vương chính là hậu duệ của Ma Quốc.

Chỉ là chi phái của ông ta có lý niệm khác với chi phái của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chương 74

Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn quay về Quỷ Động Vô Đáy, kế thừa sức mạnh của Quỷ Mẫu.

Còn Hiến Vương không cam chịu cả đời bị phụ nữ áp chế, vì vậy đã mang Mục Trần Châu thiên di về phương Nam.

Cuối cùng, định cư ở vùng núi Già Long thuộc Nam Cương, và dựa vào sức mạnh của Mục Trần Châu, thành lập nước Cổ Điền.

Giống như Mạc Kim Hiệu Úy hợp thì sống, chia thì chết.

Tộc Quỷ Động Ma Quốc phân thành hai chi, một chi có Mục Trần Châu, nhưng không có truyền thừa Quỷ Mẫu hoàn chỉnh, thực lực có hạn.

Chi còn lại có truyền thừa Quỷ Mẫu hoàn chỉnh, nhưng đã mất Mục Trần Châu, thực lực cũng có hạn.

Vì vậy, kết cục cuối cùng của hai chi tộc Quỷ Động đều là biến mất trong dòng sông thời gian...

Trở lại chuyện chính.

Tô Thần cẩn thận quan sát khối bia đá mà Bí Hý cõng, phát hiện trên đó khắc toàn bộ quá trình Quỷ Mẫu xây dựng lăng mộ, vừa có văn tự Quỷ Động, lại có cả đồ họa.

Còn ở cuối bia văn, thì khắc một con mắt hình xoắn ốc.

Thấy điều này, anh có thể xác định, con mắt đó cơ bản chính là Mục Trần Châu không nghi ngờ gì. "Tốt, đa tạ Tô tiên sinh đã giải đáp, tôi đi thông báo cho tổ chuyên gia cổ văn đây! " Chu Hoài Văn vội vàng cúp máy, ước chừng là phải đi cùng các chuyên gia khác tiếp tục nghiên cứu sâu hơn.

Còn về Tô Thần, tạm thời gác chuyện này sang một bên, bắt đầu thu thập các loại tài liệu về núi Già Long ở Nam Cương.

Ba ngày sau.

Ngay khi Tô Thần đang đối chiếu Thiên Tinh Phong Thủy thuật, tìm kiếm vị trí Hiến Vương mộ có khả năng tồn tại trên bản đồ thì!

Chu Hoài Văn lại gọi điện đến! "Tô tiên sinh, chúng tôi có một phát hiện lớn rồi, ngài còn nhớ Trấn lăng phổ của Ma Quốc mà chúng ta tìm thấy mấy hôm trước không, gần đây có một đội khảo cổ địa phương, cũng phát hiện được những bức bích họa cùng kiểu dáng, và cả con mắt hình xoắn ốc kia nữa! " Trong điện thoại, giọng Chu Hoài Văn tỏ ra rất kích động. "Đội khảo cổ địa phương ư? " "Đúng vậy, Sở cũng không ngờ tới, Ma Quốc lại có thể liên hệ với các địa phương của Trung Quốc.

Hiện tại tổ chuyên gia cổ văn tự đã về kinh thành rồi, Tô tiên sinh nếu cảm thấy hứng thú, không ngại cùng đến nghiên cứu thảo luận một chút! " Kiến thức mà Tô Thần thể hiện, cùng với sự hiểu biết của anh về Ma Quốc, khiến Chu Hoài Văn và các chuyên gia cổ văn tự khác rất coi trọng.

Vì vậy mới đặc biệt gọi điện thoại này.

Tô Thần suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

Tiện tay cầm một chiếc áo khoác, lái xe đến Viện nghiên cứu.

Trên xe có giấy thông hành mà Chu Hoài Văn đặc biệt làm cho anh, sau khi kiểm tra đơn giản, anh đã vào bên trong Viện nghiên cứu.

Khi Tô Thần đến văn phòng lớn của các chuyên gia cổ văn tự, Chu Hoài Văn đang thuyết trình một số tài liệu di vật trên bục.

Điều khiến Tô Thần có chút kinh ngạc là, ngoài các chuyên gia cổ văn tự quen thuộc, còn có một người phụ nữ vừa lạ vừa quen!

Nói lạ là vì Tô Thần và đối phương đây là lần đầu tiên gặp mặt ngoài đời thực.

Nói quen là vì Tô Thần vừa mới thấy cô ấy trong livestream không lâu!

Không sai, người phụ nữ này chính là đội trưởng đội khảo cổ Nam Cương, Tống Anh!

Thấy Tô Thần đến, Chu Hoài Văn vội vàng đặt công việc đang làm xuống, cười tươi đón anh! "Hắc hắc, tôi biết ngay Tô tiên sinh thể nào cũng không nén nổi sự tò mò mà đến! " "Tô tiên sinh, tôi giới thiệu với ngài một chút, đây là đội trưởng đội khảo cổ Nam Cương, đội trưởng Tống Anh. " Chu Hoài Văn vừa nói, lại giới thiệu Tô Thần với Tống Anh. "Đội trưởng Tống, vị tiên sinh này tên là Tô Thần, cố vấn đặc biệt của tổ chuyên gia cổ văn tự, lần trước ở sông băng Côn Luân còn phải nhờ Tiểu Tô giáo thụ giúp đỡ, cuộc hành động khảo cổ của chúng ta mới thuận lợi đến vậy! " Tống Anh nghe vậy, khá kinh ngạc nhìn Tô Thần một lượt.

Rõ ràng cũng không ngờ Tô Thần tuổi trẻ như vậy, lại có thể hiểu biết lịch sử Ma Quốc khó hiểu.

Nhìn dáng vẻ của anh, e rằng còn nhỏ hơn mình hai ba tuổi...

Tống Anh thầm nghĩ, sau đó vươn tay về phía Tô Thần. "Tô giáo sư, hân hạnh! " Tô Thần bắt tay đối phương, rồi đặt sự chú ý vào tài liệu trong tay Chu Hoài Văn. "Lão Chu, ông nói tìm thấy những đồ án tương tự Ma Quốc, chẳng lẽ là do vị Tống Anh này tìm thấy? " Thực ra, ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy Tống Anh, Tô Thần đã đại khái đoán ra nguyên nhân.

Ước chừng là đội khảo cổ Nam Cương do Tống Anh dẫn đầu, trong hoạt động mấy ngày trước đã phát hiện rất nhiều bia văn ghi chép của nước Cổ Điền.

Trong đó có cả những tài liệu hình ảnh như bích họa liên quan đến Mục Trần Châu.

Sau khi Chu Hoài Văn phát hiện tình huống này, chắc chắn đã báo cáo ngay lập tức, và mời Tống Anh đến Viện nghiên cứu ở kinh thành! "Không sai! " Chu Hoài Văn đắc ý cười một tiếng, đi qua bật máy chiếu.

Giây tiếp theo, trên màn vải xuất hiện ảnh chụp Trấn lăng phổ trong Quỷ Mẫu mộ, cùng với một bức ảnh khác của tượng đá cóc.

Trên Trấn lăng phổ của Quỷ Mẫu mộ, khắc văn tự Quỷ Động và một đồ án con mắt.

Còn trên lưng tượng đá cóc kia, cũng khắc một đồ án con mắt hình xoắn ốc.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, hai con mắt này ngay cả số vòng xoắn ốc cũng y hệt nhau! "Sau khi tổ chuyên gia phân tích so sánh, độ tương đồng của hai con mắt này đạt tới 99%, điều này cũng có nghĩa là Ma Quốc và cư dân cổ đại ở di chỉ Nam Cương, nhất định có một mối liên hệ nào đó mà chúng ta chưa biết! " Nói đến đây, Chu Hoài Văn giọng điệu phấn khích, hận không thể lập tức đến châu Nam Cương, đi khai quật di chỉ ở đó.

Chỉ là... lời ông vừa dứt, Tống Anh ở bên cạnh đã trực tiếp dội cho ông một gáo nước lạnh. "Chỉ tiếc là, Thiên Quan tiên sinh đã nói rồi, Hiến Vương mộ quá nguy hiểm!

Đội khảo cổ căn bản không thể đi vào! " Lời này vừa thốt ra, các chuyên gia cổ văn tự có mặt đều không khỏi tiếc nuối thở dài, mang theo một cảm giác thất vọng như có núi báu mà không thể vào!

Chu Hoài Văn cười khổ một tiếng nói: "Đúng vậy, ngay cả Thiên Quan đại thần cũng nói Hiến Vương mộ quá nguy hiểm!

Xem ra chúng ta thật sự không có cách nào giải mã bí mật của Ma Quốc, cũng như con mắt kia rồi! " Nói xong lời này, Chu Hoài Văn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Tô Thần: "Đúng rồi, Tiểu Tô tiên sinh, ngài nhìn nhận Hiến Vương mộ ở châu Nam Cương thế nào? " Hỏi tôi nhìn nhận thế nào ư?

Nghe tôi 'chém gió' đây!

Tô Thần khẽ cười, mở miệng nói! "Tôi biết các vị có tiếc nuối, nhưng không may, tôi lại tình cờ biết một số chuyện về con mắt kia! " "Trước hết, đồ án con mắt này, miêu tả một con mắt ngọc thần kỳ, truyền thuyết kể rằng thông qua nó có thể giao tiếp với thần linh, đạt được sức mạnh không thể tưởng tượng.

Ban đầu nó được gọi là Mục Trần Châu, là thần vật độc quyền của Quỷ Mẫu Ma Quốc. " "Nhưng sau khi Ma Quốc diệt vong, Mục Trần Châu đã lưu lạc đến Thăng Long, được triều đại Thăng Long gọi là Phượng Hoàng Đảm có thể khiến người ta thành tiên. " "Mãi cho đến hai nghìn năm trước, viên Mục Trần Châu này lưu lạc vào tay một tiểu quốc chủ ở Nam Cương.

Hoàng đế triều đại Thăng Long khi đó đã ép ông ta cống nạp Mục Trần Châu, tiểu quốc chủ không chịu, bèn dẫn dân chúng thiên di vào sâu trong núi lớn, còn tự xây cho mình một lăng mộ mà truyền thuyết kể rằng vĩnh viễn không thể bị trộm.

Chương 75

" "Mục Trần Châu từ đó cũng theo vị tiểu quốc chủ kia, vĩnh viễn yên nghỉ dưới lòng đất. " Nghe Tô Thần kể một đoạn dài như vậy, các chuyên gia cổ văn tự có mặt, bao gồm cả Tống Anh, đều không khỏi kinh ngạc.

Chu Hoài Văn vô thức truy hỏi: "Chẳng lẽ vị tiểu quốc chủ đó, chính là Hiến Vương? " "Không sai, ông ta chính là Hiến Vương.

Viên Mục Trần Châu được cho là có thể khiến người ta thành tiên, hơn nữa sở hữu rất nhiều năng lực không thể tưởng tượng, cũng chính là ở trong Hiến Vương mộ! " "Hít! " Lời Tô Thần vừa dứt, trong văn phòng lập tức vang lên vô số tiếng hít khí lạnh!

Thần vật có thể khiến người ta thành tiên, hơn nữa được Ma Quốc coi trọng đến vậy, lại thật sự tồn tại!

Rất có khả năng nó nằm trong một ngọn núi lớn nào đó ở châu Nam Cương!

Chỉ cần nghĩ đến điểm này, những chuyên gia giáo sư này liền như bị mèo cào trong lòng, hận không thể tự mình đến Nam Cương khai quật thần vật truyền thuyết này.

Thế nhưng... nhớ lại mấy hôm trước Thiên Quan đại thần bất ngờ xuất hiện, còn cảnh báo Tống Anh và những người khác rằng Hiến Vương mộ quá nguy hiểm.

Các chuyên gia giáo sư có mặt không khỏi lộ vẻ thất vọng! "Đáng tiếc quá, thần vật như vậy, lại chỉ có thể yên nghỉ dưới lòng đất! " "Nếu không phải Thiên Quan tiên sinh đã cảnh báo rồi, chúng ta dù có lật tung châu Nam Cương lên cũng phải tìm ra bảo bối thần kỳ như vậy chứ! " "Đúng vậy, có thể khiến Ma Quốc tôn sùng như một totem,

có thể tưởng tượng được viên Mục Trần Châu này rốt cuộc thần kỳ đến mức nào.

Nếu chúng ta tìm thấy nó, nói không chừng toàn bộ lịch sử loài người đều phải viết lại vì điều đó! " Ngay khi các chuyên gia giáo sư đang bàn tán xôn xao với vẻ mặt tiếc nuối.

Tô Thần bước đến trước bục chủ tịch, dõng dạc mở miệng! "Hiến Vương mộ quả thật nguy hiểm, nhưng ai nói nó không thể vào được?

Thiên Quan Chúc Phúc quả thật học thức uyên bác, nhưng lời của hắn chưa chắc đã là chân lý! " Theo tiếng cuối cùng của Tô Thần vừa dứt!

Oanh ~ một tiếng!

Cả trường đều kinh hãi!

Các giáo sư chuyên gia tại hiện trường không ai không kinh hãi thất sắc!

Ngay sau đó, họ nhao nhao khẩu tru bút phạt Tô Thần. "Tiểu Tô giáo sư, lời này của anh có ý gì?" "Anh đang nghi ngờ lời của Thiên Quan tiên sinh sao?" "Tiểu Tô, tôi biết các cậu thanh niên, ai cũng không chịu thua ai, nhưng Thiên Quan tiên sinh là một bậc cao nhân ẩn sĩ, lời ông ấy nói, đó chính là chân lý tuyệt đối!" "Tục ngữ nói hay lắm, không nghe lời người lớn, chịu thiệt trước mắt đó!" Không chỉ các chuyên gia giáo sư, ngay cả Giáo sư Chu Hoài Văn vốn luôn tin tưởng Tô Thần cũng nhíu mày. "Tô tiên sinh, anh xác định có thể vào Hiến Vương Mộ sao?" Tô Thần không bận tâm lời của mấy vị chuyên gia giáo sư kia, trịnh trọng gật đầu. "Điều kiện tiên quyết là, phải do tôi chọn thành viên đội khảo cổ, và trên đường phải nghe theo sự chỉ huy của tôi!" "Cái này…" Nghe vậy, Chu Hoài Văn lập tức trầm mặc.

Dù sao Hiến Vương Mộ ở Nam Cương được chính Thiên Quan

Chúc Phúc xác nhận là nơi cực kỳ nguy hiểm, ngay cả một bậc cao nhân như ông ấy còn cảm thấy nguy hiểm!

Mức độ nguy hiểm tự nhiên không cần nói cũng biết!

Giờ đây Tô Thần nói mình có thể dẫn đội khảo cổ xuống mộ, Chu Hoài Văn cũng không quyết định được.

Dù sao nếu trên đường xảy ra chuyện, chưa nói đến việc có đáng với các thành viên đội khảo cổ hay không.

Chỉ nói riêng việc tiểu Tô tiên sinh mà hy sinh, đó cũng là một tổn thất lớn của giới cổ văn tự học.

Chu Hoài Văn do dự không quyết, không hạ được quyết tâm.

Tô Thần thấy vậy liền nói: "Như vậy đi, chúng ta cứ dựa theo nguyên tắc tự nguyện, tôi lập danh sách, nếu đội viên nào đồng ý, tôi sẽ dẫn họ xuống Hiến Vương Mộ!" Nghe vậy, Chu Hoài Văn do dự một lát, rồi vẫn nói: "Vậy tôi sẽ báo tin này lên sở trưởng, để ông ấy quyết định." Tô Thần gật đầu, đồng ý.

Ngay sau đó, anh quay người nhìn về phía Tống Anh.

Đối với vị đội trưởng đội khảo cổ địa phương giàu kinh nghiệm dã ngoại, hành sự quyết đoán, không hề dây dưa lề mề này, anh vẫn có thiện cảm!

Dù sao, trong số hàng chục, hàng trăm đội khảo cổ trên cả nước, việc một phụ nữ có thể đảm nhiệm vị trí đội trưởng, dẫn dắt đội viên đi sâu vào tuyến đầu khảo cổ, là điều hiếm thấy.

Nhất định phải có bản lĩnh hơn người, vượt xa rất nhiều đội trưởng nam giới mới làm được! "Đội trưởng Tống, nếu viện nghiên cứu đồng ý thành lập đội khảo cổ, khai quật Hiến Vương Mộ, cô có nguyện ý tham gia không?" Nghe Tô Thần nói vậy, Tống Anh lập tức ngẩn ra.

Cô không ngờ rằng, người đầu tiên Tô Thần chọn lại chính là mình.

Tuy nhiên, sau vài giây do dự, cô vẫn nghiêm túc trả lời một câu. "Nếu viện nghiên cứu đồng ý, tôi có thể tham gia!

Khảo cổ là ước mơ của tôi, có thể khai quật những lịch sử bị chôn vùi dưới lòng đất này, nguy hiểm đến mấy tôi cũng không sợ!" Tống Anh thần sắc kiên định, đáp lời. "Tốt!" Tô Thần gật đầu, quay người đi xem tài liệu văn vật Tống Anh mang đến viện nghiên cứu.

Anh đã hạ quyết tâm, nếu viện nghiên cứu không đồng ý cho anh dẫn đội xuống Hiến Vương Mộ, thì anh sẽ tự mình đi một mình.

Có hai nữ khôi trợ trận, muốn thuận lợi lấy được Mộ Trần Châu hẳn không khó.

Khó khăn duy nhất có lẽ là độc chướng bao phủ Già Long Sơn.

Huyết mạch Kỳ Lân bách độc bất xâm, chỉ là không biết có đối phó được độc chướng của Già Long Sơn hay không.

Đương nhiên, Tô Thần cũng không ngu ngốc đến mức tự mình làm thí nghiệm!

Trang bị cần mua vẫn phải mua đầy đủ!

Chỉ có bộ đồ bảo hộ nano toàn thân, e rằng không dễ mua!

Ngay khi Tô Thần đang xem tài liệu trong tay, suy nghĩ lung tung thì Chu Hoài Văn cũng cuối cùng đã quay về từ chỗ Sở trưởng Chu! "Tiểu Tô tiên sinh, sở trưởng về cơ bản đã đồng ý yêu cầu của anh về việc thành lập một đội khảo cổ để khai quật Hiến Vương Mộ.

Nhưng sở trưởng cũng có yêu cầu, thứ nhất là an toàn là trên hết, nếu tình thế bất khả kháng, không nên cố chấp.

Thứ hai, các đội viên anh chọn nhất định phải tuân thủ nguyên tắc

tự nguyện, không được ép buộc người khác tham gia!

Thứ ba, lần hành động này được coi là bí mật, không được tiết lộ trước khi kết thúc!" "Không vấn đề!" Tô Thần thấy viện nghiên cứu đồng ý, cũng khá hài lòng.

Có sự hỗ trợ của viện nghiên cứu, ít nhất không phải lo bị chính quyền gây phiền phức.

Còn về việc lựa chọn đội viên, anh đã sớm có chủ ý.

Ngay lập tức anh lập một danh sách, giao cho Chu Hoài Văn.

Tuy nhiên, Chu Hoài Văn sau khi xem qua loa thì không khỏi ngẩn ra! "Ít vậy thôi sao?" Tô Thần cười cười, giải thích: "Lần khảo cổ Hiến Vương Mộ này, binh quý tinh không tại đa, tôi chỉ cần mấy người này là đủ rồi!" "Được, vậy tôi sẽ giúp anh thông báo, còn việc họ có đồng ý hay không thì không biết." …… Hai ngày sau đó, viện nghiên cứu và quân đội đã mở kho vật tư để Tô Thần tùy ý sử dụng, có thể nói là muốn gì cho nấy!

Tô Thần còn khách khí với họ làm gì, đương nhiên là thấy trang bị tốt thì lấy hết.

Ví dụ như, bộ đồ liền thân cấp nano, trực tiếp lấy mười bộ.

Máy bộ đàm quân dụng không dây, lại mười bộ.

Toàn bộ trang bị tác chiến của đội đặc chủng, mũ bảo hiểm chống đạn thông minh, kính bảo hộ các loại, lại mười bộ!

Chờ đến khi Tô Thần chọn xong trang bị, các đội viên anh chọn cũng lần lượt đến kinh thành tập hợp! "Tiểu Tô giáo sư, không ngờ nhanh vậy lại gặp mặt, lần này tôi và Lão Lý phụ trách an toàn cho mấy vị chuyên gia, tiểu Tô giáo sư có gì thấy không ổn, cứ nói với tôi và Lão Lý!" Lần khảo cổ Hiến Vương Mộ này, Tô Thần tổng cộng chọn năm đội viên.

Lần lượt là Trần Kiến Binh, Lý Quốc Cường, Trịnh Huyền, Tiểu Trang và Tống Anh.

Trần Kiến Binh vừa tới, liền nói thẳng một câu.

Phong thái hào sảng của người đàn ông phương Bắc lộ rõ.

Còn Lý Quốc Cường thì sắc mặt nghiêm túc bắt tay Tô Thần, sau đó nhíu mày hỏi: "Tiểu Tô giáo sư, tôi có thể mạo muội hỏi một chút, ngài có mấy phần chắc chắn có thể tiến vào Hiến Vương Mộ?

Chương 76

Trước khi đến tôi nghe nói, ngay cả đại thần Thiên Quan cũng nói Hiến Vương Mộ cực kỳ nguy hiểm, không thể tùy tiện tiến vào!" Tô Thần ha ha cười nói: "Trên đời này đâu có chuyện tuyệt đối, tôi chỉ có thể nói, nếu không xảy ra ngoài ý muốn, và các anh nghe theo sự chỉ huy của tôi, chín phần chín có thể tiến vào Hiến Vương Mộ.

Thứ nữa, đại thần Thiên Quan cũng không phải thần tiên, cũng không phải vô sở bất tri.

Biết đâu ông ấy hiểu về Hiến Vương Mộ còn không bằng tôi!" Tô Thần vừa dứt lời, Tiểu Trang bên cạnh đã bất mãn bĩu môi, lầm bầm: "Xì, đại lão Thiên Quan là thần nhân có thể trấn áp cương thi, anh một tiểu giáo sư thì lấy gì mà so với người ta!" Lý Quốc Cường tuy cũng cảm thấy lời Tô Thần có chút tự đại, nhưng anh ta sẽ không trực tiếp nói ra.

Nghe lời nói bất mãn của Tiểu Trang, Lý Quốc Cường trừng mắt nhìn Tiểu Trang một cái, sau đó nói: "Tiểu Tô giáo sư, anh đừng để ý, Tiểu Trang nó rất sùng bái Thiên Quan tiên sinh, cho nên..." "Ừm, tôi có thể hiểu được!" Tô Thần nói miệng, trong lòng lại cảm thấy có chút dị thường.

Phải biết rằng, kể từ khi anh cứu một thành bách tính ở Nghi Châu.

Thiên Quan Chúc Phúc gần như trở thành thần tượng của toàn dân, được sùng bái như một vị hộ quốc chiến thần!

Khoảng thời gian này, bất kể Tô Thần đi đến đâu, gần như đều có thể thấy các fan cứng của mình.

Những người như Tiểu Trang này, còn được coi là fan khá lý trí

rồi.

Nếu gặp phải những fan cuồng nhiệt kia, nghe có người bôi nhọ Thiên Quan Chúc Phúc, e rằng không phải sẽ lao đến liều mạng hay sao!

Nghĩ đến đây, Tô Thần nhìn Tiểu Trang, cười nói: "Tiểu Trang, tôi biết cậu hiện tại tạm thời vẫn chưa tin tôi, không sao cả, đợi đến khi vào Hiến Vương Mộ, cậu sẽ tin lời tôi nói." Nói đến đây, Tô Thần khẽ ho một tiếng, tập hợp vài người lại, cùng nhau lên máy bay bay về phía Nam Cương.

Tối hôm đó, cả đoàn đã đến châu Nam Cương.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm ở tỉnh thành Nam Cương, sáu người không ngừng nghỉ đến Già Long Sơn.

Già Long Sơn thực ra là một dãy núi kéo dài hàng trăm kilomet!

Phía tây giáp sông Thương Lãng, phía bắc nối liền Ngọc Tuyền Tuyết Sơn.

Giữa hai bên còn có một đoạn thung lũng, là hiểm địa nổi tiếng nhất Nam Cương!

Nghe nói, ngay cả người dân địa phương cũng rất ít khi vào Già Long Sơn.

Hơn nữa, Già Long Sơn quanh năm đều có sương trắng bao phủ không tan.

Theo lời người già địa phương nói, những sương trắng này đều có độc chướng, tiếp xúc phải sẽ sinh bệnh, lâu dần càng ít người vào núi.

Cả đoàn nghỉ ngơi một đêm ở thị trấn gần Già Long Sơn nhất, sáng sớm ngày hôm sau mới chính thức xuất phát đến Già Long Sơn.

Tống Anh vì đã từng dẫn đội đến một lần, nên quen thuộc địa hình

ở đây.

Vì vậy nửa đầu hành trình do cô dẫn đường, mọi việc suôn sẻ đến một hang núi để vào núi.

Trước hang núi, có thể thấy hai con cóc đá được điêu khắc.

Còn trên lưng cóc, thì khắc một con mắt hình xoắn ốc. "Đây là nơi đầu tiên phát hiện di tích, người dân địa phương sau khi phát hiện hai pho tượng cóc đá này, liền báo cáo lên đội khảo cổ địa phương, tôi mới dẫn đội đến nghiên cứu." "Tuy nhiên sau đó lại lạc vào hang núi, bị cá ăn thịt người trong sông ngầm dưới động đuổi theo, mới vô tình lạc vào Già Long Sơn." Nói đến đây, Tống Anh vẫy tay, hơn mười người dân địa phương đẩy một chiếc thuyền hơi cỡ nhỏ xuống sông, nói chuyện với Tống Anh vài câu bằng tiếng địa phương, rồi mới quay người rời đi.

Trần Kiến Binh bên cạnh tò mò, không nhịn được hỏi: "Ê, em gái Tống Anh, mấy người địa phương này nói gì với cô vậy?" "Họ nói tiếng Nam Cương, ý là chỉ có thể đưa chúng ta đến đây thôi, họ nói trong động nước có cá ăn thịt người, người địa phương đều không dám vào." "Hừ, thực ra cá ăn thịt người không tấn công người bình thường rơi xuống sông, nhưng chúng sẽ tấn công người bị thương chảy máu.

Nói cách khác, chỉ cần không chảy máu, không có mùi máu tanh, thì không cần lo lắng về cá ăn thịt người!" Tô Thần gật đầu, từ chiếc ba lô cao nửa người phía sau lấy ra mấy chiếc dùi điện dài bằng cánh tay. "Phòng ngừa vạn nhất, mấy chiếc dùi điện này mỗi người cầm một chiếc." "Mấy chiếc dùi điện này có thể cung cấp điện áp hai vạn volt, nếu gặp cá ăn thịt người tấn công, cứ dùng điện giật chúng là được!" Điện áp của mấy chiếc dùi điện này còn cao hơn cả dùi điện cảnh sát, đừng nói giật cá, giật người cũng dư sức.

Hơn nữa, so với súng đạn, một chiếc dùi điện là có thể dễ dàng và tiện lợi giải quyết các nguy hiểm như Thủy Trệ Phong, cá ăn thịt người… Cái này… Thấy Tô Thần lấy ra dùi điện, Trần Kiến Binh mấy người lập tức ngây người.

Hóa ra còn có thể thao tác như vậy?

Tiểu Trang là người đầu tiên phản ứng lại, sau khi nhận dùi điện liền giơ ngón cái lên với Tô Thần: "Tiểu Tô giáo sư, anh đỉnh thật, có thể nghĩ ra cách này để đối phó với cá ăn thịt người!" Cái này mà đã đỉnh rồi sao?

Chiêu lợi hại hơn của tôi còn chưa lấy ra nữa là!

Ví dụ như, bảo hai nữ khôi thả một ít thi độc ở thượng nguồn sông ngầm.

Bất kể dưới sông có gì, tất cả đều tiêu diệt hết!

Mấy người chỉnh lý xong trang bị, chính thức ngồi thuyền hơi tiến vào hang núi.

Theo Tống Anh giới thiệu, hang núi này quanh co khúc khuỷu, dài khoảng ba bốn kilomet.

Vì lần trước đội khảo cổ Nam Cương đã dẫn Thủy Trệ Phong trong Nhân Dũng ra ngoài.

Cho nên Tô Thần và mọi người không gặp Thủy Trệ Phong, mọi chuyện suôn sẻ, thỉnh thoảng có vài con cá ăn thịt người, cũng bị dùi điện của Tiểu Trang giật chết cả đám! "Hắc hắc, dùi điện này đúng là hiệu nghiệm, tiểu Tô giáo sư, mấy hôm trước thái độ của tôi không tốt, anh đừng để trong lòng nhé." Tiểu Trang thấy dùi điện có tác dụng, lập tức mày nở mặt mày.

Đồng thời cũng có chút ngại ngùng, xin lỗi Tô Thần với giọng điệu áy náy. "Không sao, tôi cũng không để trong lòng." Tô Thần xua

tay, cười nói.

Rất nhanh!

Cả đoàn thuận lợi đi qua hang núi, chính thức đến Già Long Sơn.

Tống Anh theo lộ tuyến lần trước, dẫn mấy người đi vào!

Điểm đến chính là hai cây dung thụ phu thê mà đội khảo cổ Nam Cương đã gặp phải mấy ngày trước!

Trong khu rừng nguyên sinh rậm rạp này, không có bất kỳ vật tham chiếu nào.

Tô Thần và mấy người đều có chút tò mò, Tống Anh làm sao mà nhớ rõ lộ tuyến không sai một ly như vậy!

Phải biết rằng, trong rừng nguyên sinh đâu có đường cao tốc, càng không có biển báo đường!

Nhìn quanh, bốn phía ngoài cây đại thụ chọc trời thì cũng chỉ là cây đại thụ chọc trời, dường như đều giống hệt nhau.

Muốn nhận đường trong khu rừng rậm rạp như vậy, thật sự không phải là chuyện dễ dàng!

Có lẽ nhận ra sự nghi hoặc của mấy chàng trai, Tống Anh khẽ cúi đầu, giải thích: "Tôi có chứng siêu trí nhớ, hay còn gọi là một lần nhìn là nhớ mãi không quên, tìm đến đây không khó lắm!" Cái này… Thôi được, đây có lẽ là khoe ngầm của đại lão rồi!

Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường đã phục, cũng không dám chỉ trỏ vào lộ tuyến Tống Anh chọn nữa.

Không lâu sau, cả đoàn cuối cùng cũng đến dưới cây dung thụ lớn.

Nhìn thấy hai cây dung thụ phu thê này, Tô Thần khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Còn Tống Anh bên cạnh lại tỏ vẻ khó hiểu, không nhịn được hỏi: "Tô giáo sư, mấy ngày trước đội khảo cổ Nam Cương của chúng ta đã đến đây rồi, cũng từng cẩn thận tìm kiếm, ngoài một chiếc máy bay bị tai nạn trên đài cây, không có gì đáng chú ý khác, sao anh nhất định phải đến đây trước?" Nghe vậy, Trịnh Huyền bên cạnh cũng không nhịn được phụ họa: "Đúng vậy tiểu Tô giáo sư, đội trưởng Tống họ không phải đã chụp ảnh rồi sao, tại sao còn phải đến đây một chuyến?" "Đây là bồi lăng của Hiến Vương, chôn cất tế ti của Hiến Vương!

Hơn nữa, còn có chìa khóa quan trọng để mở Hiến Vương Mộ, cho nên chúng ta mới nhất định phải đến đây một chuyến!" Nghe vậy, Trịnh Huyền mấy người đều ngẩn ra.

Vô thức tìm kiếm khắp nơi, muốn tìm xem mộ huyệt của tế ti Hiến Vương ở đâu!

Tô Thần cười cười, chỉ vào hai cây dung thụ phu thê kia nói: "Đừng tìm nữa, quan quách của tế ti Hiến Vương, chính là ở bên trong thân cây dung thụ này!" "Ở bên trong cây dung thụ?

Tiểu Tô giáo sư, anh không phải đang nói đùa đấy chứ, ai lại đặt quan quách của mình vào trong cây?" Nghe vậy, Tống Anh lập tức nhíu mày.

Mặc dù thế giới này không có truyền thừa kiến thức phong thủy, nhưng giới khảo cổ đã khai quật nhiều cổ mộ như vậy, cũng chưa từng thấy ai lại đặt quan quách của mình vào trong cây!

Cách nhập liệm kỳ lạ như vậy, thật sự là hiếm thấy! "Thật sự rất hiếm thấy, nhưng bồi lăng của tế ti Hiến Vương, cũng tuân theo lý luận trong phong thủy cổ đại, tựa sơn bàng thủy, cung vệ long mạch chủ mộ!" Mặc dù Tô Thần nói rất có lý lẽ, nhưng Lý Quốc Cường rõ ràng không mấy tin, liền đi đến dưới cây dung thụ phu thê, từ ba lô

lấy ra một cái xẻng công binh, bổ vào thân cây hai cái!

Không ngờ rằng, cây đại dung thụ này nhìn có vẻ thô to.

Nhưng bên trong lại rỗng ruột, Lý Quốc Cường bổ vài cái, liền bổ vỡ lớp vỏ thân cây bên ngoài.

Lộ ra một cái hang cây đen ngòm bên trong! "Chết tiệt, bên trong cây rỗng!" Tiểu Trang mặt đầy kinh ngạc, vội vàng lấy đèn pin, chiếu vào bên trong hang cây!

Chỉ thấy, ở giữa hang cây cách mặt đất mười mấy mét, treo lơ lửng một cỗ quan tài huyết ngọc!

Toàn thân quan tài đều bị dây leo của cây dung thụ quấn quanh, ánh đèn pin chiếu vào, phản chiếu một màu đỏ tươi như máu!

Năm người Tống Anh nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều kinh ngạc. "Thật sự có một cỗ quan tài kìa!" "Tiểu Tô giáo sư, chúng ta có nên lên đài cây xem thử không?" (Nguyên tác quan tài ở trên đài cây, treo ở vị trí đài cây cách mặt đất mười mấy mét.

Phim ảnh cải biên thành vị trí gần mặt đất, bị chấn động mà lộ ra.

Chỗ này vẫn giữ nguyên thiết lập của nguyên tác) Tô Thần gật đầu, nhưng vẫn dặn dò mấy người phải cẩn thận với Điêu Hào trên đài cây.

Trong lúc nói chuyện, mọi người lần lượt trèo lên đài cây, để Tiểu Trang ở dưới cảnh giới.

Lên đến đài cây xong, Tống Anh đi vào khoang máy bay quan sát một chút trước.

Chương 77

Phát hiện Điêu Hào trưởng thành không có ở đó, mấy người lúc này mới bắt đầu động thủ, từng chút một bóc tách thân cây.

Sau khi bóc tách, họ mới thấy được hình dạng hoàn chỉnh của cỗ huyết quan.

Đây là một cỗ quan tài ngọc dài khoảng hai mét, chất liệu gần như trong suốt, bên trong có một loại chất lỏng màu đỏ tươi, giống như máu tươi không rõ nguồn gốc!

Vì đầy ắp một quan tài chất lỏng màu đỏ, nên nhìn nó giống như quan tài làm từ đá kê huyết.

Ngoài ra, ở nhiều vị trí như nắp quan tài và thân quan tài, còn khắc rất nhiều đồ án thần thú, cùng với hoa văn phức tạp.

Khắc trên một khối ngọc quan tài nguyên khối lớn như vậy, hơn nữa còn điêu khắc sống động như thật.

Chưa nói đến giá trị của khối ngọc quan tài này, chỉ riêng công sức điêu khắc này thôi, chắc chắn là giá trên trời rồi!

Nhìn thấy huyết quan xong, Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường đều kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời!

Đây là một khối ngọc nguyên khối, dài đến hai mét, vậy mà lại đục rỗng ra làm một cỗ quan tài.

Nếu ở xã hội hiện đại, anh có là người giàu nhất thế giới cũng không làm được, bởi vì anh căn bản không tìm được khối ngọc lớn như vậy! "Trời ơi, một khối ngọc quan tài lớn như vậy, nếu mà đem đi bán, thì phải bán được bao nhiêu tiền chứ!

E rằng không chỉ một trăm triệu đâu!" Trần Kiến Binh kinh thán.

Lý Quốc Cường liếc mắt một cái, phản bác: "Một trăm triệu đó là giá khởi điểm, tôi nhớ mười mấy năm trước, có một khối ngọc thô nặng một tấn, trực tiếp được đấu giá với giá trên trời là tám trăm triệu!" So với sự nghèo nàn từ ngữ của Trần Kiến Binh hai người, Tống Anh bên cạnh thì có học thức hơn nhiều. "Thiên nhiên ban tặng, tinh mỹ tuyệt luân!

Đây là tác phẩm nghệ thuật quý giá nhất trong lịch sử Trung Quốc, không thể dùng giá trị tiền bạc để đo lường!" "Tô giáo sư, phát hiện lần này thật sự quá quan trọng, cho dù chúng ta không vào được Hiến Vương Mộ, chỉ riêng cỗ huyết ngọc quan tài này thôi, cũng là một sự kiện mang tính cột mốc trong lịch sử khảo cổ Trung Quốc rồi!" Trước đây, đội khảo cổ có thể tìm thấy một vài mảnh ngọc bích, ngọc bội ở di chỉ cổ thành, hoặc di chỉ cổ mộ, đã được coi là may mắn tột đỉnh rồi.

Nhưng lần này, lại phát hiện một cỗ quan tài làm từ một khối ngọc nguyên khối!

Sự kích động của Tống Anh gần như không thể diễn tả bằng lời, cô vội vàng muốn lấy máy ảnh ra, chụp lại cỗ huyết ngọc quan tài.

Tô Thần khẽ cười, mở miệng giải thích: "Chất liệu ngọc này là Thiên Ngọc của châu Tây Cương, không phải ngọc liệu đỉnh cấp, nhưng có kích thước lớn như vậy, cộng thêm công sức điêu khắc bên trên, thì đúng là vô giá chi bảo rồi." Nói xong, anh lấy dây thừng, thắt vào cỗ huyết ngọc quan tài kia.

Sau đó bảo Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường hai người giữ chặt dây thừng, còn mình thì cầm một cái xẻng công binh, khom người xuống chặt đứt từng sợi dây leo quấn quanh huyết ngọc quan tài!

Sau khi mấy người cùng nhau hợp sức, chỉ vài phút đã kéo được cỗ huyết ngọc quan tài lên!

Sau khi huyết ngọc quan tài được kéo lên, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, tỏa sáng màu đỏ tươi.

Còn đẹp hơn lúc nãy họ nhìn thấy!

Đặc biệt là những hoa văn điêu khắc trên thân quan tài, phiêu dật linh động, dường như mỗi một con vật đều là vật sống có sinh mệnh.

Xuyên qua bức quan tài bán trong suốt, còn có thể ẩn ẩn nhìn thấy một cỗ thi thể đang ngâm bên trong.

Trần Kiến Binh không nhịn được tiến lại gần, muốn quan sát kỹ hơn.

Nhưng đúng lúc này!

Thời tiết vốn đang trong xanh vạn dặm, bỗng chốc thay đổi.

Chỉ trong vỏn vẹn một phút, trời đã hoàn toàn tối sầm.

Trên không trung còn vang lên từng trận sấm sét âm u.

Trời tối sầm, mấy người đành bật đèn chiếu sáng trên bộ đồ bảo hộ chiến thuật.

Trần Kiến Binh vừa bật đèn, vừa lầm bầm: "Cũng quái thật, chúng ta vừa kéo quan tài lên, trời đã tối sầm rồi!" Lý Quốc Cường bên cạnh sắc mặt có chút khó coi.

Anh ta hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Tô Thần, ngữ khí nặng nề nói: "Tiểu Tô giáo sư, lần trước tôi và Sở giáo sư ở Bình Sơn cổ mộ cũng là vừa mở quan tài thì trời tối sầm, cỗ quan tài này sẽ không lại là một cỗ thi vương nữa chứ?" "Để an toàn, chúng ta vẫn nên rút lui thôi!" Lời này vừa nói ra, những người khác đều ngẩn người.

Trịnh Huyền đã đích thân trải qua Bình Sơn cổ mộ, biết sự lợi hại của thi vương, nghe vậy gật đầu đồng tình. "Khi ở Bình Sơn, đội khảo cổ có phù trấn thi do đại thần Thiên Quan ban tặng, nhờ đó mới

trấn áp được con thi vương kia, chúng ta bây giờ thì chẳng có gì cả!" Trong tay Tô Thần có Phát Khâu Ấn, vạn tà tránh xa, tự nhiên không cần sợ thi khởi!

Hơn nữa, theo miêu tả trong nguyên tác.

Tế ti trong quan tài, thực tế căn bản không lợi hại!

Chỉ cần hút hết chất lỏng màu máu trong quan tài ra, thì sẽ không có nguy hiểm gì nữa!

Nghĩ đến đây, Tô Thần lắc đầu nói: "Không cần lo lắng, tế ti trong cỗ quan tài này là đằng thi do Hiến Vương chế tạo!

Tôi có cách đối phó!" "Đằng thi?" Tống Anh ngẩn ra, nhíu mày hỏi: "Tiểu Tô giáo sư, đằng thi là cái gì?" "Còn nhớ những Nhân Dũng trong hang núi lúc trước không?" "Vâng, những Nhân Dũng đó có gì đặc biệt sao?" Trịnh Huyền cũng tiến lại gần, tò mò nhìn Tô Thần. "Sở dĩ cổ quốc Nam Cương cường đại, có thể sai khiến hàng chục vạn người làm nô lệ cho mình, là vì quốc chủ Hiến Vương hiểu rất nhiều đằng thuật, có thể thao túng độc trùng phục vụ mình." "Thủy Trệ Phong ẩn chứa trong Nhân Dũng trong hang núi, dùng người sống làm dũng, dùng Nhân Dũng nuôi trùng, đây chính là một trong những âm độc đằng thuật lưu truyền ở Nam Cương." Tô Thần sở dĩ nhất định phải đến chỗ cây dung thụ phu thê này.

Là để lấy Long Hổ Đoản Trượng trong ngọc quan của tế ti!

Theo miêu tả trong thế giới *Quỷ Thổi Đèn*, Long Hổ Đoản Trượng là một 'chìa khóa', có thể mở cái hòm đồng lớn trong bụng của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Đồ tốt trong hòm đồng không ít, hài cốt sơn tiêu, ngọc thai, và cả ba con lam ngọc thiềm thừ.

Tô Thần ước tính, đều là những bảo vật có năng lượng cao cấp.

Tất cả cộng lại, không kém Mộ Trần Châu là bao!

Đương nhiên!

Những chuyện này anh đều giữ trong lòng, không nói với Tống Anh và những người khác.

Họ là đội khảo cổ chính quy, Tô Thần là Mô Kim hiệu úy.

Nếu trực tiếp nói, tôi thèm muốn mấy món bảo bối kia, chẳng phải sẽ bị họ tống ngay đến đồn cảnh sát sao.

Nhưng Tô Thần cũng có cách giải quyết, đợi lấy được những bảo bối này, quay về kinh thành, cùng lắm thì dùng thân phận Thiên Quan Chúc Phúc đi đàm phán với viện nghiên cứu thôi mà!

Không cần tiền, dùng tiên thiên đồng tiền đổi lấy là được!

Mình quả nhiên là một tiểu thiên tài! "Vậy thì Hiến Vương đó đúng là không ra gì." Nghĩ đến những Nhân Dũng trong hang núi, sắc mặt Tống Anh rất khó coi.

Cô bất bình nói một câu.

Trịnh Huyền tiếp lời: "Đúng vậy, dùng người sống để làm Nhân Dũng, Hiến Vương này thật sự tàn bạo!" Mặc dù Tô Thần nói có khả năng giải quyết đằng thi trong quan tài, nhưng để đề phòng, Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường hai người vẫn đồng thời kéo chốt an toàn của súng trường!

Chỉ cần sau khi mở quan tài có tình huống bất thường, họ sẽ chuẩn bị khai hỏa, lập tức bắn trả đằng thi! "Mọi người nhìn này!" Tô Thần chỉ vào vị trí bên dưới quan tài.

Mọi người theo hướng anh chỉ nhìn qua, phát hiện bên trong quan tài dường như có một con mãng xà khổng lồ!

Nhìn thấy con mãng xà khổng lồ này, mấy người đều giật mình.

Mặt đầy kinh ngạc hỏi: "Tại sao trong quan tài lại có một con mãng xà?" Trịnh Huyền tiến lại gần quan tài, quan sát kỹ một hồi, thần sắc khẳng định nói: "Không sai, chính là mãng xà, hơn nữa là một con mãng xà đã bị lột da!" Lúc này, Tiểu Trang kinh hô một tiếng, như thể bị dọa sợ, đột nhiên lùi lại hai bước, kinh hồn chưa định mà kêu lên: "Đội trưởng, con mãng xà lớn trong quan tài chưa chết, vẫn còn động!" Nghe vậy, Lý Quốc Cường vốn luôn trấn tĩnh cũng bị kinh ngạc!

Bị lột da, hơn nữa bị nhốt trong quan tài mấy nghìn năm, mà vẫn có thể sống sót sao?

Chuyện này không có lý nào, quả thực còn khiến người ta khó hiểu hơn cả cương thi!

Tô Thần cười cười, giải thích: "Đây chính là điểm cao minh trong đẳng thuật của Hiến Vương, ông ta lột da mãng xà khi còn sống, sau đó nối liền với thi thể của tế ti, rồi dùng loại dịch thuốc thần bí này ngâm tẩm, duy trì nhu cầu dinh dưỡng cơ bản của mãng xà!" "Cuối cùng mấy nghìn năm trôi qua, thông qua sự liên kết giữa quan tài và dung thụ, khiến mãng xà, tế ti, đại dung thụ ba thứ kết hợp lại với nhau, đạt đến một trạng thái cộng sinh kỳ diệu!" "Có thể nói, hai cây dung thụ phu thê mà chúng ta đang đứng dưới chân này, và đẳng thi nửa người nửa mãng trong quan tài thực ra là một thể!" Ngay khi lời cuối cùng của Tô Thần vừa dứt, dị biến đột ngột xảy ra!

Chỉ thấy từ trên cây dung thụ phu thê, đột nhiên thò ra một sợi dây leo to bằng cánh tay trẻ con, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, mạnh mẽ lao về phía Tiểu Trang!

Tống Anh sắc mặt biến đổi, hoảng hốt kêu to: "Tiểu Trang, mau tránh ra!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Ngay khi Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường đều chưa kịp phản

ứng, Tô Thần vội vàng từ ba lô phía sau lấy ra Kim Cương Tán!

Ngay sau đó, anh phi thân lao đến trước mặt Tiểu Trang, mở Kim Cương Tán ra!

Chỉ nghe "rầm" một tiếng vang lớn!

Dây leo của cây dung thụ phu thê đập vào mặt dù của Kim Cương Tán, bùng phát một trận tia lửa!

Nhìn thấy cảnh này, Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường đều kinh ngạc.

Từ trước đó, họ đã chú ý đến việc Tô Thần mang theo một chiếc dù bằng kim loại.

Lúc đó họ còn tưởng chiếc dù này là Tô Thần dùng để tránh mưa, cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng nhìn thấy Tô Thần vậy mà dùng chiếc dù này chặn được đòn tấn công của dây leo, thật sự nằm ngoài dự liệu của cả hai!

Chương 78

Trong tích tắc, Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường vội vàng bắn đạn về phía sợi dây leo đang rút lui, buộc dây leo của đại dung thụ phải lui lại!

Tiểu Trang đang có chút mơ hồ, cũng tỉnh ngộ lại.

Vội vàng cảm ơn Tô Thần.

Cú vừa rồi, nếu không phải Tô Thần phản ứng nhanh, cậu ta e rằng đã bị dây leo của cây dung thụ đâm xuyên tim rồi.

Tô Thần cười cười, quay đầu nói với Lý Quốc Cường và Trần Kiến Binh: "Đội trưởng Trần, các anh đừng khai hỏa, vô ích thôi!

Những dây leo này bị đẳng thi trong quan tài điều khiển, chỉ cần hút hết chất lỏng trong quan tài ra, đẳng thi sẽ không thể tác oai tác quái nữa!" "Được!

Tiểu Tô giáo sư anh nói sao chúng tôi nghe vậy." Dây leo của cây dung thụ phu thê tấn công bất thành, rồi biến mất không dấu vết.

Nhưng Tống Anh và những người khác trong lòng đều có chút sợ hãi, vội vàng tụ tập quanh Tô Thần.

Tô Thần thu lại Kim Cương Tán, sau đó từ ba lô lấy ra một đoạn ống mềm dài một mét, to bằng ngón tay cái!

Anh bảo Tiểu Trang và Trịnh Huyền hé nắp quan tài một chút, sau đó cắm một đầu ống mềm vào quan tài, đầu còn lại dùng túi khí nhựa dạng ép, lợi dụng nguyên lý hiệu ứng siphon, hút chất lỏng bên trong quan tài ra!

Ước chừng đợi khoảng năm sáu phút, chất lỏng màu máu bên trong quan tài đã hoàn toàn được hút hết.

Lúc này, từ thân quan tài bán trong suốt, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy tình hình bên trong!

Bên trong cỗ ngọc quan này, nằm một thi thể nam tử hoàn toàn liên kết với con mãng xà đã lột da.

Vì ngâm trong chất lỏng màu máu hơn nghìn năm, nam thi cực kỳ trương phình, có dấu hiệu rõ ràng của chứng cự nhân quan.

Thứ nữa, trên mặt nam thi đeo một mặt nạ vàng.

Tạo hình hơi giống khối ở Tam Tinh Đôi, chỉ có điều ở vị trí trán mặt nạ, khảm một khối cổ ngọc màu xanh.

Ngoài ra, bên trong quan tài còn có một số vật bồi táng.

Điều thu hút sự chú ý nhất, vẫn là một chiếc Long Hổ Đoản Trượng.

Đoản trượng không rõ làm bằng chất liệu gì, nhưng một đầu của nó điêu khắc hình rồng, đầu còn lại điêu khắc hình hổ, ở giữa là tay cầm hoa văn xoắn ốc.

Tô Thần nhìn thấy Long Hổ Đoản Trượng, trong lòng an định, vội vàng bảo Tiểu Trang và Trịnh Huyền mở nắp quan tài.

Trịnh Huyền vừa làm việc, vừa tò mò hỏi: "Tiểu Tô giáo sư, những chất lỏng màu máu kia rốt cuộc là gì, tại sao có thể điều khiển thực vật phát động tấn công?" Tô Thần nhún vai, đáp: "Có thể là một loại bí dược nào đó, bên trong chắc còn có các loại vi sinh vật ký sinh.

Còn cụ thể là gì, thì phải hỏi chính Hiến Vương rồi." Nghe vậy, Trịnh Huyền chợt hiểu ra, gật đầu nói: "Thuyết khởi bí dược, tôi lại nhớ đến thi độc của Quan Sơn Thái Bảo trong địa cung Bình Sơn.

Chắc là bí dược của Hiến Vương, nên tương tự với bí dược của Quan Sơn Thái Bảo, công thức đều là bí truyền bất truyền!

Đáng tiếc thật, người xưa có biết bao công thức bí dược thần kỳ, đến bây giờ lại chẳng còn lại gì!" Tống Anh thở dài, tiếp lời: "Đúng vậy, trí tuệ của người xưa còn cao hơn chúng ta tưởng tượng, rất nhiều bí dược, kiến thức sinh vật học như vậy, thậm chí còn vượt ra ngoài nhận thức của người hiện đại!" Chẳng phải vậy sao!

Lát nữa đến động Hồ Lô, còn có một con Hoắc Thị Bất Tử Trùng không biết đã sống mấy vạn, mấy trăm vạn, thậm chí mấy nghìn vạn năm nữa!

Hiến Vương có thể khiến Hoắc Thị Bất Tử Trùng phục vụ mình, còn có thể nuôi đằng anh trong bụng phụ nữ, nếu ông ta sống ở hiện đại, chắc chắn sẽ là một nhà sinh vật học hắc ám!

Có sự hỗ trợ của các loại thiết bị, dụng cụ tiên tiến hiện đại, hoặc là ông ta thật sự nghiên cứu ra năng lực phi thăng sinh vật, trường sinh bất lão!

Hoặc là cảnh sát sẽ phá cửa xông vào, tố cáo ông ta nghiên cứu phản nhân loại!

Tô Thần ước tính, khả năng thứ hai còn lớn hơn một chút!

Chất lỏng màu máu đã hút cạn, mãng thi ngừng chuyển động, cây dung thụ phu thê cũng trở lại bình tĩnh.

Ngay cả mây đen trên bầu trời cũng dần tan đi, ánh nắng vàng rực rỡ một lần nữa xuyên qua kẽ lá, rải rác trên đài cây.

Tống Anh và những người khác thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng nặng nề cũng dần được thả lỏng.

Nhưng đúng lúc Tiểu Trang và Trịnh Huyền sắp mở nắp quan tài, trên không trung đột nhiên truyền đến một tiếng kêu cao vút!

Tô Thần nhíu mày, âm thầm vận khởi Siêu Cấp Hoàng Kim Đồng!

Giữa hai con ngươi của anh, bỗng lóe lên một vòng kim quang.

Ngay sau đó, anh nhìn thấy trên không trung cách đó mấy nghìn mét, có hai con Điêu Hào trưởng thành sải cánh dài hơn ba mét, đang lao thẳng xuống phía này!

Tô Thần thấy vậy, sắc mặt hơi đổi.

Hai con điêu hão lớn như vậy, sức chiến đấu không cần bàn cãi.

Tuy anh không sợ, nhưng cũng không muốn xung đột với chúng.

Thứ nhất là vì điêu hão là động vật quý hiếm được bảo vệ, thứ hai là chúng cũng không làm gì ác, Tô Thần không muốn làm hại chúng.

Nghĩ đến đây, Tô Thần vội vàng kéo Trịnh Huyền và Tiểu Trang lại. "Điêu hão sắp về rồi, mau tìm chỗ ẩn nấp!" Tống Anh và Trần Kiến Binh mấy người tuy cũng nghe thấy tiếng điêu hão kêu, nhưng thị lực của họ không tốt bằng Tô Thần, không thể nhìn thấy điêu hão cách mấy cây số.

Nghe Tô Thần nói vậy, nửa tin nửa ngờ gác lại việc đang làm.

Cùng Tô Thần nhanh chóng vòng ra phía sau tán cây, tránh xa chiếc máy bay chiến đấu thời Thế chiến thứ hai bị rơi.

Mấy người nấp sau một lùm cây rậm rạp, chờ khoảng hai ba phút thì hai con điêu hão đã sà xuống cabin máy bay!

Hai con điêu hão trưởng thành phát hiện trên đài cây có thêm một cỗ ngọc quan, trong mắt đều lộ vẻ khó hiểu mang tính người.

Chúng nghiêng đầu đánh giá ngọc quan một lúc, thấy không có động tĩnh gì mới quay người vào cabin.

Tống Anh và mấy người khác xuyên qua những tán lá rậm rạp, nhìn thấy hai con điêu hão đã cụp cánh, cao lớn hơn cả người, trên mặt đều lộ vẻ kinh hãi.

Tiểu Trang đầy vẻ kinh ngạc, hạ giọng nói: "Ối trời, điêu hão gì mà to thế!

Trước khi đến đây tôi có tra mạng, loại điêu hão này bình thường chỉ lớn cỡ gà nhà thôi, không ngờ hai con này lại to hơn cả người!" "Đúng vậy, nếu tính cả sải cánh, e là phải ba mét rồi!" Tống Anh cảm thán một câu, trước đó cô và đội khảo cổ từng thấy hai con điêu hão con trong cabin.

Lúc đó chỉ thấy đáng yêu, nhưng không ngờ điêu hão trưởng thành lại lớn đến vậy!

Xem ra lúc đó đội khảo cổ Nam Cương rời đi sớm là một lựa chọn sáng suốt, nếu không cẩn thận bị điêu hão phát hiện, bị coi là kẻ xâm nhập.

Với thể hình của hai con điêu hão này, đội khảo cổ dù không chết cũng phải trọng thương mấy người!

Ngoài ra, theo tài liệu Tống Anh tra cứu sau đó.

Điêu hão là mãnh cầm!

Cụ thể hung mãnh đến mức nào, chỉ cần nói một câu là mọi người sẽ hiểu!

Chúng lấy mãng xà làm thức ăn!

Những con điêu hão to cỡ gà nhà, đã có thể săn bắt mãng xà nặng gấp ba lần trọng lượng của chúng!

Hơn nữa, móng vuốt và mỏ của điêu hão cực kỳ sắc bén, có thể dễ dàng cắt xuyên da mãng xà.

Quan trọng nhất là, thị lực của điêu hão có thể sánh ngang với chim ưng, có thể từ độ cao ngàn mét truy tìm con mồi trên mặt đất.

Ngoài mãng xà, điêu hão cũng săn các sinh vật khác.

Ví dụ như thỏ, linh dương con.

Tô Thần gật đầu nói: "Điêu hão thường hoạt động vào ban đêm, hơn nữa chúng có một thói quen đặc biệt là sẽ không ở chung với chim non.

Thông thường chỉ khi cho chim con ăn vào ban ngày mới đến tranh mồi một chút.

Hai con điêu hão này chắc sẽ nhanh chóng rời đi, mọi người chú ý ẩn nấp, đừng để chúng phát hiện." Ngay sau khi Tô Thần nói xong, hai con điêu hão trưởng thành cũng từ trong cabin đi ra.

Con điêu hão đực có thân hình hơi lớn hơn, trên đầu có hai chùm lông trắng.

Có vẻ rất hứng thú với ngọc quan.

Nó không vội bay đi, mà đi đến xung quanh ngọc quan, thò đầu vào trong nhìn.

Đợi đến khi điêu hão nhìn thấy bộ nam thi trong quan tài, nó lại thò móng vuốt ra, móc lấy chiếc mặt nạ vàng trên mặt nam thi.

Cảnh này bị Trịnh Huyền nấp ở một bên khác của đài cây nhìn thấy, gần như theo bản năng hét lên: "Dừng lại!" Trong nháy mắt!

Hai con điêu hão cảnh giác, hướng về phía Tô Thần và những người khác phát ra một tiếng kêu sắc nhọn.

Tiếp đó, chúng vỗ cánh bay lên, lượn vòng trên không trung tán cây, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể giáng đòn chí mạng xuống Tô Thần và mọi người. "Tôi...

Chương 79

tôi xin lỗi mọi người, vừa nãy tôi quá kích động." "Thôi vậy, bị phát hiện thì bị phát hiện vậy!" Trần Kiến Binh không trách Trịnh Huyền, mà kéo chốt súng, u u hỏi: "Chúng ta tình huống này thuộc về tránh hiểm khẩn cấp, giết hai con điêu hão chắc không tính là vi phạm pháp luật đâu nhỉ?" "Đến lúc này rồi mà anh còn tâm trí đùa giỡn à?" Lý Quốc Cường trừng Trần Kiến Binh một cái, quay đầu nhìn Tô Thần hỏi: "Tiểu Tô giáo thụ, chúng ta bây giờ phải làm sao?" "Chỉ có thể rút lui trước thôi, mọi người xuống đài cây trước, chú ý an toàn!

Tôi đi lấy mấy món văn vật trong ngọc quan, rồi chúng ta sẽ rời đi!" "Điêu hão chắc là coi chúng ta là kẻ xâm nhập rồi, chỉ cần rời khỏi phạm vi lãnh địa của chúng, chắc sẽ không tấn công chúng ta nữa!" Hai con điêu hão trưởng thành vẫn lượn lờ trên đỉnh đầu, Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường hai người cũng không có giải pháp nào tốt hơn, chỉ đành làm theo phương án của Tô Thần, dẫn Trịnh Huyền và Tống Anh xuống đài cây trước.

Tuy nhiên, Lý Quốc Cường có chút không yên tâm về Tô Thần, từ trong người lấy ra một khẩu súng lục đưa cho anh. "Tiểu Tô giáo thụ, cái này anh cầm phòng thân!" Tô Thần xua tay từ chối. "Không cần, tôi có Kim Cương Tán là đủ rồi, vả lại tôi cũng không biết dùng súng!" "Cái này..." Lý Quốc Cường có chút do dự, nhưng nhớ lại cây Kim Cương Tán vừa rồi đã chặn được đòn tấn công của dây leo, dùng để phòng thân rõ ràng tốt hơn súng lục, anh ta liền không khuyên nữa.

Đợi khi mọi người đều an toàn xuống đài, Tô Thần mới bước đi về phía ngọc quan.

Họ không ở đó, Tô Thần ngược lại còn thoải mái hơn một chút.

Điêu hão tuy là mãnh cầm, nhưng vẫn chưa thoát ly khỏi phạm trù sinh vật bình thường.

Đối với anh mà nói căn bản không đáng kể.

Tuy nhiên...

điều khiến Tô Thần bất ngờ là, khi anh lấy Long Hổ Đoản Trượng và mặt nạ vàng, hai con điêu hão vẫn lượn vòng trên không trung, không có ý định tấn công.

Nhưng Tô Thần cũng lười quản, anh bọc gói Long Hổ Đoản Trượng và mấy món kim ngân khí lại từng món một, tiện tay đậy nắp quan tài.

Rồi túm lấy sợi dây Lý Quốc Cường để lại, trực tiếp tụt xuống.

Nhưng!

Ngay khi Tô Thần tụt xuống được nửa chừng, cách mặt đất khoảng bảy tám mét, độ cao tương đương ba tầng lầu!

Trên không trung, hai con điêu hão đang lượn vòng cuối cùng cũng hành động!

Chỉ thấy, hai con điêu hão gần như đồng thời lao thẳng xuống Tô Thần.

Móng vuốt sắc nhọn nhắm thẳng vào đầu Tô Thần!

Nếu móng vuốt này trúng, đầu Tô Thần e là sẽ bị vỡ nát!

Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường dưới mặt đất thấy cảnh này, lập tức cuống quýt, không nghĩ ngợi gì liền nổ súng về phía hai con điêu hão!

Thế nhưng, khoảng cách mấy chục mét, cộng thêm tốc độ cực nhanh của điêu hão, gần như vượt quá một trăm cây số mỗi giờ, hai người căn bản không thể bắn trúng.

Trong vài giây ngắn ngủi, điêu hão đã từ độ cao trăm mét, sà xuống đỉnh đầu Tô Thần!

Móng vuốt sắc nhọn, cách đầu Tô Thần chỉ vài chục centimet!

Cảnh này nguy hiểm đến cực điểm, cũng khiến Tống Anh và những người khác dưới mặt đất theo bản năng quay đầu đi, không đành lòng nhìn cảnh tượng tàn khốc đầu Tô Thần bị vỡ nát!

Cùng lúc đó!

Thấy hai con điêu hão lại thật sự dám xông xuống, Tô Thần hừ lạnh một tiếng, trực tiếp buộc dây thừng vào eo.

Dưới sự gia trì của lực lượng Huyết Mạch Kỳ Lân, chân phải anh đột nhiên giẫm mạnh lên thân cây dung thụ!

Khôi Tinh Thích Đấu!

Bốp!

Ngay khi điêu hão sắp tóm lấy đầu Tô Thần, Tô Thần đạp lên thân cây, cả người xoay vòng 360 độ trên không trung!

Đồng thời, chân phải mãnh liệt đá trúng điêu hão!

Tuy nhiên... ngay khoảnh khắc đá trúng điêu hão, Tô Thần vẫn hơi thu lại lực đạo.

Bị Tô Thần đá trúng, con điêu hão đực kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể lộn một vòng trên không trung, rồi ngã văng về phía lùm cây ở đằng xa.

Còn Tô Thần, lúc này mới không hoảng không loạn theo dây thừng mà tiếp đất.

Lúc này!

Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường hai người nhìn nhau, đều có

chút không dám tin vào cảnh tượng mình vừa thấy!

Lạy trời, họ vừa nhìn thấy gì?

Tiểu Tô giáo thụ tay không tấc sắt, một cước đá bay một con mãnh cầm cao bằng người lớn?

Phải biết rằng, mãnh cầm sở dĩ được gọi là mãnh cầm, là vì thực lực của chúng rất mạnh mẽ.

Nếu nhất định phải tìm một loài động vật để so sánh!

Thì hành vi vừa rồi của Tô Thần, cũng khoa trương y như Võ Tòng tay không đả tử một con hổ Đông Bắc vậy.

Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường hai người trừng lớn mắt, đứng sững tại chỗ mười mấy giây mà vẫn chưa phản ứng lại. "Lão Lý, vừa nãy tôi không nhìn lầm chứ, Sở giáo thụ không phải nói Tiểu Tô giáo thụ là một trạch nam văn nhược sao, còn bảo chúng ta đến bảo vệ anh ấy!

Thế này..." "Cái *** này còn cần chúng ta bảo vệ sao?" Lý Quốc Cường hiếm khi nói tục một câu, thật sự là hành vi của Tô Thần quá đỗi kinh ngạc.

Tình huống vừa rồi, nếu đổi lại là Lý Quốc Cường, anh ta nghĩ mình có thể phản ứng kịp và tránh được đã là may mắn lắm rồi, làm sao còn có thể phản kích!

Sau khi tiếp đất, Tô Thần thở phào một hơi, rồi ngẩng đầu nhìn lại.

Lại phát hiện năm người Trần Kiến Binh, ai nấy đều y hệt nhau, há hốc mồm, mặt đầy vẻ kinh ngạc nhìn mình! "Sao lại nhìn tôi như vậy?" Tống Anh là người đầu tiên phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Tiểu Tô giáo thụ, không ngờ nha, anh trước đây từng luyện võ à?" "Đúng vậy, từ nhỏ tôi yếu ớt, cha mẹ liền cho tôi đi học Quốc thuật.

Hợp lý chứ!" "Hợp lý, rất hợp lý!" Trịnh Huyền giơ ngón tay cái lên, sau khi nhận lấy văn vật, liền vây quanh Tô Thần, hỏi han về chiêu công phu vừa rồi.

Vẻ mặt gãi tai gãi đầu, chỉ thiếu điều khắc bốn chữ "tôi muốn bái sư" lên mặt.

Thấy bộ dạng của cậu ta, Tô Thần thầm mỉm cười.

Trực tiếp mở miệng hỏi: "Cậu muốn học chiêu này à?" Trịnh Huyền vừa nghe, sắc mặt lập tức kích động, vội vàng gật đầu nói: "Vâng, Tiểu Tô giáo thụ, chiêu không trung xoay người bay đá vừa rồi của anh thực sự quá ngầu!

Anh có thể dạy tôi không?" "Được thôi, thực ra chiêu này rất đơn giản, chỉ cần cậu kiên trì mỗi sáng chạy mười cây số, một tháng sau, cậu sẽ lợi hại như tôi thôi!" "Chỉ đơn giản vậy thôi à?" Nghe Tô Thần nói vậy, Trịnh Huyền không khỏi ngẩn ra. "Đương nhiên, cậu tự mình thử xem sẽ biết." Tô Thần nói xong, cất chiếc ba lô nhỏ đựng Long Hổ Đoản Trượng vào.

Rồi lấy ra một tấm bản đồ!

Bản đồ chỉ đại khái đánh dấu địa hình núi Già Long.

Anh chỉ vào một lối vào trong đó nói: "Chúng ta hiện tại đang ở vị trí này, chỉ có thể coi là lối vào dãy núi Già Long, lát nữa dùng mặt trời để xác định phương hướng, đi tiếp ba cây số về phía nam.

Ở đó sẽ có một khu vực sương trắng!" "Qua khỏi khu vực sương trắng, mới là khu vực trung tâm của núi Già Long." Những người khác nghe vậy, đều gật đầu, thu dọn đơn giản một chút, rồi cùng Tô Thần một lần nữa khởi hành.

Thế nhưng!

Vẫn chưa đi được vài trăm mét, Tô Thần đã cảm thấy không đúng!

Anh giơ tay ra hiệu mọi người dừng lại, quay người đợi khoảng hai ba giây.

Tiếp đó liền thấy hai con điêu hão trưởng thành, vậy mà lại đi theo sau.

Thấy cảnh này, Tiểu Trang ngẩn ra, không nhịn được nói: "Tiểu Tô giáo thụ, hai con điêu hão này chưa bị đá sợ sao, còn muốn đuổi theo!" Tô Thần cũng không hiểu, hai con điêu hão này có ý đồ gì.

Đúng lúc này, điêu hão thấy Tô Thần và mọi người dừng lại, chúng cũng dừng theo.

Hai cái đầu tròn tròn, trông có vẻ hơi ngốc nghếch.

Điều khiến Tô Thần và mấy người khác kỳ lạ nhất là, hai con điêu hão này vừa không có ý định tấn công, cũng không có ý định rời đi, chỉ là luôn nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Tô Thần, trong mắt còn lộ ra vẻ nghi hoặc mang tính người! "Hắc, thật là thần kỳ, hai con chim này hình như đang quan sát Tiểu Tô giáo thụ, chắc là không hiểu vì sao Tiểu Tô giáo thụ lại lợi hại đến vậy!" Nghe thấy lời nói vô tư của Tiểu Trang, Trần Kiến Binh bên cạnh ngẩn ra, nhíu mày nói: "Chẳng lẽ hai con điêu hão này cũng giống Lục Sí Ngô Công, thành tinh rồi?" Tô Thần xua tay nói: "Mọi người đợi tôi ở đây một chút, tôi qua đó xem sao." Vừa nãy Tô Thần đã thể hiện thực lực kinh người, cộng thêm anh còn có một cây Kim Cương Tán, mọi người không quá lo lắng cho sự an toàn của anh, chỉ là dều dặn anh cẩn thận một chút.

Tô Thần cũng không muốn để hai con điêu hão này làm mất thời gian, thế là trực tiếp âm thầm điều động lực lượng Huyết Mạch Kỳ Lân!

Khí thế quanh thân từ từ dâng lên!

Và khi anh đi về phía hai con điêu hão, hai con điêu hão kia dường

như đã xác nhận được điều gì đó.

Đột nhiên đồng loạt cúi đầu về phía Tô Thần, như thể đang bày tỏ sự thần phục!

Thấy cảnh này, Tô Thần không khỏi ngẩn ra, không thể nào đoán được hai con điêu hão này rốt cuộc muốn làm gì.

Chương 80

Tuy nhiên, điêu hão cũng không để Tô Thần nghi hoặc quá lâu.

Ngay sau khi hai con điêu hão cúi đầu bày tỏ thần phục không lâu, dưới cánh của con điêu hão cái trưởng thành, đột nhiên chui ra hai cái đầu nhỏ xíu, tròn tròn.

Hơn nữa còn không ngừng phát ra tiếng kêu chiêm chiếp!

Trong mắt điêu hão cái lộ vẻ không nỡ, nó cẩn thận ghé đầu qua, dụi dụi vào đầu hai con điêu hão con.

Sau đó, nó ngậm hai con điêu hão con, đặt xuống chân Tô Thần.

Làm xong tất cả những điều này, điêu hão cái mới lui về.

Cùng con điêu hão đực, bay vút lên trời.

Chúng lượn vài vòng trên không trung, phát ra một tiếng kêu cao vút rồi mới biến mất vào chân trời!

Thấy vậy, Tô Thần cuối cùng cũng hiểu ý của điêu hão.

Hóa ra là chúng đã phục Tô Thần, còn định giao con cái của mình cho Tô Thần nuôi dưỡng! "Cái *** này chẳng lẽ là ăn vạ của giới động vật?" Tô Thần trong lòng thầm than một câu, mặt khác cũng có một số suy đoán đại khái.

Anh cảm thấy, sở dĩ điêu hão có hành động như vậy, rất có thể là vì chúng cảm nhận được Huyết Mạch Kỳ Lân trên người Tô Thần.

Kỳ Lân và Phượng Hoàng, một là tổ của loài chim, một là tổ của loài thú!

Hai con điêu hão trưởng thành này không biết đã sống bao nhiêu năm, chắc cũng đã sản sinh dị biến, sinh ra chút linh trí yếu ớt.

Tuy không bằng Lục Sí Ngô Công ở Bình Sơn Địa Cung, nhưng chúng bản năng cảm nhận được, Huyết Mạch Kỳ Lân của Tô Thần, có thể giúp con cái tiến hóa thành sinh mệnh ở tầng thứ cao hơn.

Theo đuổi huyết mạch tiến hóa, đây là mục tiêu cuối cùng của tất cả sinh vật!

Ngay cả con người, cũng không ngoại lệ!

Ví dụ như Hiến Vương, hắn chẳng phải vì truy cầu thành tiên, mới kiến tạo tòa mộ có thần tiên huyệt này sao!

Cái gọi là thành tiên, nghe có vẻ huyền ảo, nhưng nếu đổi cách nói khác, huyết mạch tiến hóa, hoặc khai phá tiềm năng cực hạn của cơ thể người, siêu thoát người thường, có lẽ mọi người sẽ dễ hiểu hơn.

So với nhân loại, động vật truy cầu huyết mạch tiến hóa càng bức thiết hơn.

Lục Sí Ngô Công ở Bình Sơn Địa Cung ẩn mình ngàn năm, chẳng phải vì bên trong Bình Sơn Địa Cung có dược khí có thể cung cấp cho nó tiến hóa sao!

Nghĩ đến đây, Tô Thần cúi người, cẩn thận nâng hai con điêu hão con lên.

Hai con điêu hão con trong lòng bàn tay anh cũng không sợ người lạ, hai cái đầu tròn tròn quay ngang quay ngửa khắp nơi, đôi mắt đen láy nhỏ xíu đánh giá mọi thứ xung quanh.

Hơn nữa, còn biết dùng đầu dụi vào lòng bàn tay Tô Thần để làm nũng.

Tống Anh và những người khác thấy điêu hão trưởng thành bay đi, cũng lũ lượt vây lại.

Thấy hai con điêu hão con trong tay Tô Thần, mấy người đều có

chút kinh ngạc.

Không nhịn được nói: "Ngọa tào, Tiểu Tô giáo thụ, sao anh lại bắt cóc con cái nhà người ta vậy?" "Cái gì mà tôi bắt cóc, là hai con điêu hão kia tự mang đến!" Tô Thần bất mãn lườm Tiểu Trang một cái.

Tiểu Trang người này thì, những cái khác còn ổn, chỉ là không biết nói chuyện thì có thể ngậm miệng lại không?

Trịnh Huyền đẩy đẩy kính, kinh thán nói: "Điêu hão nhờ vả, chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi!" Tống Anh thì lý trí hơn, giải thích: "Trong giới động vật có rất nhiều tình huống tương tự, không tính là kỳ lạ đâu.

Ví dụ như mèo chó nuôi trong nhà, sẽ coi chủ nhân là đồng loại, nếu bản thân không nuôi dưỡng được những con non còn lại, sẽ ngậm giao cho chủ nhân nuôi dưỡng." "Đúng, chuyện này tôi từng nghe.

Trước đây chúng tôi ở căn cứ nuôi mười mấy con chó nghiệp vụ, từng có một con sinh sản, nhưng không đủ sữa, liền ngậm một con non nhỏ nhất trong số đó, giao cho tôi." "Tôi đã cho con chó con đó uống sữa, nuôi liền mấy tháng!" Lý Quốc Cường kịp thời xen vào một câu.

Tống Anh khá ngạc nhiên nhìn Lý Quốc Cường một cái, cười nói: "Đội trưởng Lý, không ngờ anh lại là một người đàn ông ấm áp mặt lạnh đấy..." Trần Kiến Binh thì có chút do dự, trì hoãn nói: "Nhưng chúng ta không phải muốn đi Hiến Vương Mộ sao, hai tiểu gia hỏa này thì làm sao bây giờ?" "Làm sao bây giờ, đương nhiên là mang theo rồi, hai con điêu hão cha mẹ kia chắc sẽ không quay lại, nếu thả điêu hão con ở đây, chúng sẽ không sống nổi qua đêm nay." Tống Anh từ tay Tô Thần nhận lấy hai con điêu hão con, cho chúng uống một chút nước và ăn vụn bánh mì.

Không ngờ điêu hão con một chút cũng không kén ăn, tranh giành

nhau ăn sạch.

Cho ăn xong, cô bé bỏ hai con điêu hão con vào ba lô.

Điêu hão con cũng không giãy giụa, cứ thế nằm trong ba lô mềm mại, ngủ khì.

Thấy cảnh này, mọi người đều không nhịn được bật cười.

Hai tiểu gia hỏa này, thời kỳ ấu tể vẫn thật đáng yêu, giống như hai chú mèo con ngốc nghếch! "Vậy thì cứ nuôi tạm đã, đợi Hiến Vương Mộ kết thúc, tôi sẽ mang về Kinh Thành nuôi một thời gian, khi chúng có thể sống độc lập rồi, sẽ thả về tự nhiên." Tô Thần chốt hạ, nói xong, mọi người một lần nữa khởi hành, tiến sâu vào núi Già Long!

Rất nhanh!

Đoàn người cuối cùng cũng đi ra khỏi khu rừng nguyên sinh dường như vô tận, đến một đoạn thung lũng có vẻ hơi rộng rãi.

Thế nhưng... trong thung lũng này, bao phủ một lớp sương trắng có tầm nhìn cực thấp.

Muốn đi qua thung lũng, nhất định phải đi vào lớp sương trắng này.

Tiểu Trang nhìn mặt trời gay gắt trên đỉnh đầu, nghi hoặc nói: "Kỳ lạ thật, bây giờ chắc gần một giờ chiều rồi mà, đâu ra sương mù dày đặc thế này?" Trong tình huống bình thường, sương mù chỉ có vào buổi sáng sớm, hoặc những ngày âm u, nhiệt độ thấp.

Nếu không có tầng mây che chắn, ánh nắng mặt trời sẽ nhanh chóng xua tan hơi sương.

Tình huống như thế này, trên đầu vạn dặm không mây, mặt trời chói chang, mà phía dưới lại bao phủ một lớp sương mù, gần như rất

hiếm thấy.

Đang nói chuyện, Tiểu Trang lắc lắc đầu, định bước vào lớp sương trắng.

Tô Thần mắt nhanh tay lẹ, vội vàng kéo cậu ta lại. "Cậu chê cuộc sống vô vị, muốn đầu thai sớm sao?" "Cái này..." "Đứng ngây ra đó đừng động!" Tiểu Trang ngây người, ngay sau đó, liền thấy Tô Thần từ trong ba lô lấy ra một con chuột bạch nhỏ, buộc dây vào nó, rồi ném vào trong sương trắng.

Chờ khoảng ba phút sau, anh kéo con chuột bạch về.

Chỉ thấy, con chuột bạch đó đã ngừng thở!

Đáng sợ hơn là, trên người nó khắp nơi đều là những vết bị ăn mòn thành bọt biển, cả cơ thể cứ như bị thối rữa vậy.

Thấy cảnh này, Tiểu Trang lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Vừa nãy nếu không phải Tô Thần kéo cậu ta lại, e rằng tình cảnh của cậu ta bây giờ còn thê thảm hơn con chuột bạch này! "Lớp sương trắng này cũng quá lợi hại, chúng ta làm sao qua đây?" Trần Kiến Binh có chút nản lòng, vốn tưởng rằng đã vượt qua hết cửa ải này đến cửa ải khác, cuối cùng cũng có thể vào Hiến Vương Mộ, không ngờ bây giờ lại bị lớp sương độc này chặn mất đường đi. "Mọi người quên những bộ đồ bảo hộ và mặt nạ chống độc tôi đã phát cho mọi người rồi sao?" Tô Thần nói một câu, tiện tay mở ba lô, lấy ra một bộ đồ bảo hộ mặc vào.

Đặc biệt là mặt nạ chống độc, là loại anh đã tinh tâm chọn lựa, có thể chống ăn mòn, chống va đập.

Bất kể là khả năng bảo hộ hay độ kiên cố, so với Hồ Bát Nhất và đồng bọn, chỉ có mạnh hơn chứ không yếu hơn!

Nghe Tô Thần nói vậy, mọi người chợt hiểu ra, vội vàng đều từ

trong ba lô lấy ra đồ bảo hộ.

Sau khi thay xong, mọi người mới lần lượt tiến vào trong sương trắng.

Tầm nhìn trong sương trắng rất thấp, mọi người chỉ có thể buộc mình vào một sợi dây thừng, để phòng đi lạc.

Tin tức tốt duy nhất là, đoạn đường sương trắng này không dài, chỉ mấy trăm mét mà thôi.

Đi khoảng bảy tám phút, mọi người đã thành công xuyên qua sương trắng, đến một đầu khác của thung lũng.

Đầu bên kia vẫn là một khu rừng nguyên sinh!

Nhưng ở lối vào, lại chói lọi bày hai pho tượng đá hình cóc! "Tiểu Tô giáo thụ, xem ra chúng ta tìm đúng chỗ rồi, nơi đây nhất định có mộ huyệt của Hiến Vương!" Thấy hai pho tượng đá này, Tống Anh thần sắc chấn phấn, không nhịn được vui mừng nói.

Tô Thần gật đầu, nhưng lại lắc đầu. "Nơi đây đích xác có Hiến Vương Mộ, nhưng bây giờ vui mừng vẫn còn quá sớm!" Tống Anh và mấy người khác nghe vậy ngẩn ra, lần lượt hỏi: "Vì sao lại nói vậy?" "Dựa theo tượng đá, và phù điêu ghi chép trên ngọc quan vừa rồi, Hiến Vương Mộ đã huy động gần mười vạn nô lệ, xây dựng mấy chục năm!" "Nói cách khác, Hiến Vương lão già này cả đời trừ xây mộ, thì không làm được việc gì khác!" "Mười vạn nô lệ, dù họ không có máy đào, không có các loại khí giới của xã hội hiện đại, vẫn có thể tạo ra nhiều kỳ tích trong lịch sử kiến trúc!" "Thế mà chúng ta mới đến đây, e là còn chưa bước vào vòng ngoài của Hiến Vương Mộ đâu!" Nghe Tô Thần nói vậy, vẻ mặt vốn có chút đắc ý của mấy người lập tức thu lại.

Đúng vậy, phù điêu trên ngọc quan có ghi chép sơ lược về Hiến

Vương, đặc biệt là một bức cung điện ẩn trong tầng mây, càng khiến mấy người kinh ngạc!

Mười vạn nô lệ, xây dựng mấy chục năm.

Dùng ngón chân cũng có thể đoán được Hiến Vương Mộ rốt cuộc lợi hại đến mức nào!

Nhưng mà, cổ mộ càng xa hoa, các loại cơ quan cạm bẫy lại càng liên tiếp xuất hiện.

Ví dụ như Bình Sơn Địa Cung, đó chẳng qua chỉ là một mộ huyệt của đại tướng quân, nhưng bên trong có bao nhiêu cơ quan cạm bẫy, suýt chút nữa ngay cả những đặc chủng binh tinh nhuệ như Trần Kiến Binh cũng đã bỏ mạng trong đó.

Chương 81

Hiến Vương là một quốc chủ, gần như phát điên mà bắt nô lệ dưới quyền xây dựng mộ huyệt, mộ huyệt của hắn nhất định còn khoa trương hơn mộ tướng quân ở Bình Sơn Địa Cung!

Nghĩ đến đây, Trần Kiến Binh có chút do dự, không nhịn được nói: "Tô giáo thụ, Hiến Vương Mộ khó thế này, chỉ riêng mấy người chúng ta, có vào được không?" "Binh quý tinh không quý đa, ít người cũng có cái lợi của ít người, không cần lo lắng." Tô Thần an ủi một câu.

Trong cốt truyện gốc, chỉ Hồ Bát Nhất ba người đã xông qua Hiến Vương Mộ rồi.

Huống chi bọn họ tổng cộng có sáu người!

Đang nói chuyện, mấy người tiếp tục tiến sâu vào rừng rậm.

Phàm là rừng nguyên sinh, cơ bản đều rất ẩm ướt và nóng bức, cộng thêm đồ bảo hộ lại kín mít.

Thấy sương trắng dần tan, Tiểu Trang và những người khác liền cởi mặt nạ chống độc.

Tuy nhiên khi họ chuẩn bị cởi luôn đồ bảo hộ, Tô Thần giơ tay ngăn cản họ. "Bây giờ đừng cởi vội, côn trùng độc ở đây còn lợi hại hơn bên ngoài rất nhiều, mặc đồ bảo hộ còn có thể chống côn trùng!" Nam Cương Trùng Cốc sở dĩ được gọi là Trùng Cốc!

Chính là vì các loại côn trùng độc ở đây nhiều vô số kể!

Sáu người họ trước khi đến, đã bôi đầy các loại thuốc xua côn trùng lên người.

Thế nhưng chỉ ở trong rừng nửa ngày mà, trừ Tô Thần ra, mấy

người ít nhiều đều bị côn trùng đốt sưng nhiều vết.

Thử tưởng tượng, nếu họ không có đồ bảo hộ, cũng không bôi thuốc xua côn trùng, đừng nói là côn trùng độc, chỉ riêng những con côn trùng không độc này thôi, cũng đủ cắn chết họ rồi!

Điều này không phải khoa trương, trong lịch sử từng có trường hợp người bình thường bị côn trùng đốt đến sốc mà tử vong, hơn nữa các trường hợp đó cũng không ít.

Trịnh Huyền và Tiểu Trang tuy cảm thấy mặc đồ bảo hộ kín mít không thoải mái, nhưng vì nghĩ đến mạng sống của mình, vẫn ngoan ngoãn mặc kỹ đồ bảo hộ.

Mọi người tiếp tục tiến sâu vào trong, đi khoảng hai ba tiếng sau.

Đột nhiên thấy phía trước có một con đường kỳ lạ rộng khoảng bảy tám mét, không một tấc cỏ mọc!

Con đường này kéo dài sang hai bên rừng, một cái nhìn không thấy điểm cuối.

Điều này giống như có người đã khai phá một con đường cao tốc trong rừng vậy.

Chỉ có điều...

đất đai tiêu điều vàng úa, khiến mấy người vốn nhìn màu xanh mãi cũng thấy phát chán có chút nghi hoặc. "Tiểu Tô giáo thụ, sao chỗ này lại không mọc chút thực vật nào vậy?" Tô Thần hồi tưởng một chút, giải thích: "Nếu tôi không đoán sai, đây hẳn là Đoạn Trùng Đạo thường thấy xung quanh cổ mộ!" Đoạn Trùng Đạo?

Mọi người nhìn nhau, đây là lần đầu tiên nghe đến từ này. "Không sai, đúng như tên gọi, thực ra chính là nơi mà chủ nhân ngôi mộ cố ý khoanh vùng xung quanh cổ mộ để bảo vệ mộ huyệt không bị côn trùng gặm nhấm xâm hại." Đang nói chuyện, Tô Thần dẫn mấy người

bước lên, lấy xẻng đào một xẻng đất vàng úa. "Mọi người ngửi xem, đất này có mùi khác với đất bình thường không!" Trịnh Huyền lòng hiếu kỳ trỗi dậy, xung phong tiến đến gần.

Thế nhưng, giây tiếp theo!

Sắc mặt Trịnh Huyền đại biến, trực tiếp chạy đến một bên nôn mửa với vẻ mặt khổ sở!

Thấy cảnh này, Tô Thần đã sớm đoán được, không nhịn được cười hắc hắc. "Loại Đoạn Trùng Đạo này, bên trong có trộn lẫn vôi sống, thủy ngân, và các loại bí dược đặc chế!" "Dược tính có thể giữ được hơn ngàn năm không tan, đảm bảo trên Đoạn Trùng Đạo sẽ không mọc thực vật, cũng có thể xua đuổi các loại rắn, chuột, côn trùng gặm nhấm." Nghe lời này, Tiểu Trang hiểu ra, không nhịn được cổ vũ Trịnh Huyền. "Nghe thấy chưa, đây chính là bí dược phối phương do người xưa chế tạo mấy ngàn năm đó, cậu ngửi một hơi là lời to rồi!" Trịnh Huyền vẫn đang nôn mửa, nôn gần hết những thứ ăn sáng, mới bực tức phản bác: "Vậy sao cậu không đi ngửi?" "Thôi đi, tôi đâu phải nhà khảo cổ học, không có phúc hưởng thụ." Mấy người vừa nói đùa vừa một lần nữa lên đường.

Thế nhưng sau đó, họ lại liên tiếp gặp thêm hai Đoạn Trùng Đạo khác!

Thấy cảnh này, Tống Anh không nhịn được cảm thán: "Hiến Vương đúng là xa xỉ, ngay cả Đoạn Trùng Đạo cũng bố trí đến ba cái!" "Chẳng phải sao, hắn chẳng hề nghĩ đến việc trị quốc cho tốt, gần như dốc toàn lực quốc gia, để xây dựng mộ huyệt cho mình.

Ước chừng lăng mộ xây xong, Nam Cương Cổ Quốc dưới quyền hắn cũng sẽ cùng hắn mà diệt vong." Mặc dù Tô Thần rất khinh thường hành vi kiểu này của Hiến Vương, cảm thấy hắn chính là một kẻ điên.

Nhưng không thể không nói, Hiến Vương đích xác rất lợi hại!

Huy động toàn bộ nhân lực vật lực của một quốc gia, xây dựng mấy chục năm, chỉ vì một giấc mộng thành tiên xa vời.

Riêng cái khí phách này thôi, đã rất lợi hại rồi.

Nếu hắn đặt khí phách này vào việc tấn công các nước láng giềng, mở rộng sức mạnh quốc gia, biết đâu còn có thể để lại một trang sử vẻ vang trong sử sách!

Ba Đoạn Trùng Đạo, phạm vi ngày càng nhỏ, điều này cũng có nghĩa là mọi người càng ngày càng gần Hiến Vương Mộ.

Dù sao thì, đây cũng là một tin tốt.

Đặc biệt là Tống Anh, phát hiện họ đang đi đúng đường, lập tức bừng lên một cỗ niềm tin mạnh mẽ, bước đi cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Đoàn người vượt qua Đoạn Trùng Đạo thứ ba!

Đột nhiên, bụi cỏ bên cạnh bất chợt phát ra tiếng sột soạt, và rung động.

Trần Kiến Binh và Lý Quốc Cường phản ứng nhanh nhất, gần như ngay lập tức lùi lại, nâng súng trường lên chĩa vào bụi cỏ. "Đừng lo lắng, đây là Cỏ Nhảy Múa!" "Cỏ Nhảy Múa?

Tiểu Tô giáo thụ, anh đang đùa sao, cỏ còn biết nhảy múa à?" Tiểu Trang khó hiểu hỏi. "Đương nhiên rồi!" Tống Anh xen vào giải thích: "Cỏ Nhảy Múa, tên khoa học là Chung Ngạc Thảo, là một loại cây bụi lá nhỏ, cao nhất có thể lên tới một mét rưỡi, một khi bị người hoặc động vật kinh động, sẽ rung động, trông như đang nhảy múa, vì vậy cũng được gọi là Cỏ Nhảy Múa, nhưng chúng không có tính gây hại cho người." "Tuyệt vời!

Quả nhiên tiến sĩ sinh vật học của đội trưởng Tống không phải học để cho có!" Trần Kiến Binh giơ ngón tay cái lên, tán dương một câu.

Lý Quốc Cường thì bước tới, cẩn thận gạt bụi Cỏ Nhảy Múa ra.

Đúng lúc này, mọi người đều thấy, phía sau bụi cỏ, đột nhiên xuất hiện một quả hồ lô đỏ cao hơn nửa người!

Đi qua đó, mọi người mới phát hiện ra đây là một quả hồ lô làm bằng đá.

Bề mặt được phủ một loại chất liệu màu đỏ tươi, nhưng không biết đó là loại màu gì mà trải qua mấy ngàn năm, màu sắc vẫn tươi rói như vừa mới sơn ngày hôm qua vậy!

"Kỳ lạ, sao ở đây lại có một quả hồ lô đá thế này?" Trịnh Huyền nhìn chằm chằm vào quả hồ lô đá, vẻ mặt khó hiểu.

Nhưng lúc này, Tiểu Trang đứng bên cạnh mắt tinh, đột nhiên chỉ tay về phía xa đối diện hồ lô đá mà hét lên: "Mọi người mau nhìn kìa, hình như có một ngôi miếu!" Mọi người nghe vậy tinh thần chấn động, nhao nhao ngẩng đầu nhìn tới.

Chỉ thấy ẩn mình dưới lùm cỏ nhảy múa, một ngôi miếu sơn thần tựa lưng vào núi hiện ra rõ mồn một.

Ngôi miếu sơn thần đó chia thành hai gian trước và sau, đại điện phía trước đã đổ nát thê thảm, gạch ngói rơi rụng rất nhiều.

Cánh cổng lớn của thần điện bị vô số dây leo quấn quanh, qua những khe hở, loáng thoáng có thể thấy những bức điêu khắc và bích họa tinh xảo trên tường điện.

Đoàn người tiến lên, gạt bỏ những dây leo quấn quanh cánh cổng miếu sơn thần.

Ban đầu thần điện chắc hẳn có cánh cổng gỗ, nhưng trải qua mấy ngàn năm mục nát, cánh cổng đã không còn dấu tích.

Bước vào trong điện, có thể thấy bên trong thờ phụng một pho tượng sơn thần mặt đen bằng đất sét.

Trải qua dòng chảy dài đằng đẵng của năm tháng, lớp sơn trên người sơn thần mặt đen đã bong tróc hết, nhưng tạo hình mặt xanh nanh già của ngài vẫn mang lại cảm giác uy nghiêm.

Ngoài ra, trong miếu sơn thần không còn đồ vật gì khác.

Tống Anh khẽ nói: "Đây chắc là một miếu sơn thần, lẽ nào là do Hiến Vương xây dựng?" "Cũng có khả năng!" Trịnh Huyền trầm ngâm một lát rồi trả lời.

Tô Thần biết ngôi miếu sơn thần này được xây dựng bởi thổ dân Già Long Sơn trước thời Hiến Vương.

Mục đích là để thờ phụng con Hoắc Thị Bất Tử Trùng trong hang hồ lô!

Dân chúng thời cổ đại ngu muội vô tri, nhìn thấy sinh vật không thể lý giải thì cho rằng đó là sơn thần.

Đương nhiên, chiếu theo kích thước và tuổi đời của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, nó cũng xứng đáng với danh xưng sơn thần.

Sau đó, thổ dân Già Long Sơn đã xây dựng một miếu sơn thần trước hang hồ lô, và thường xuyên bắt những con cóc để hiến tế cho "sơn thần" trong lòng họ – Hoắc Thị Bất Tử Trùng!

Từ điểm này mà nói, thổ dân Già Long Sơn còn tốt hơn Hiến Vương rất nhiều.

Người ta chỉ hiến tế cóc, chứ không tàn bạo đến mức phải hiến tế người sống.

Nhưng Hiến Vương lại bắt cả mười vạn nô lệ làm vật tuẫn táng cho mình, các loại tà thuật ác độc liên tiếp xuất hiện!

"Chúng ta đi hậu điện xem có gì không." "Cũng được!" Mọi người lại tiếp tục di chuyển, vòng qua tiền điện đến hậu điện.

So với tiền điện, hậu điện gần như toàn bộ được xây khảm vào bên trong lòng núi.

Cũng không có ánh mặt trời, nên có vẻ hơi âm u.

Chương 82

Tống Anh bật đèn pin, mọi người lúc này mới nhìn rõ, trong điện bày chín con cóc điêu khắc bằng đá, những con cóc này hướng về các phía khác nhau.

Chúng được sắp xếp một cách có vẻ lộn xộn trên bệ cao chính giữa đại điện.

Trừ những con cóc đá này ra, trong hậu điện không còn gì khác.

Trịnh Huyền hơi ngẩn người, không kìm được nói: "Sao lại bày nhiều cóc đá thế này, lẽ nào sơn thần mà Hiến Vương thờ phụng là một con cóc lớn?" "Cũng có khả năng!" Trần Kiến Binh nói một cách nghiêm túc: "Tục ngữ có câu, cóc thành tinh, Phật tổ cũng không cản nổi!

Tôi đoán Hiến Vương chắc chắn đã đại chiến với một con cóc thành tinh, nhưng đã thua, nên mới xây ngôi miếu cóc này để cầu xin cóc tinh tha cho mình một mạng!" Lời này vừa thốt ra, Tiểu Trang ngạc nhiên nhìn anh ta một cái, cười nói: "Đội trưởng Trần được đấy, bây giờ kiến thức ngày càng phong phú rồi, anh nhìn nhiều mà cũng học được khảo cổ rồi à." "Đương nhiên!" Trần Kiến Binh đắc ý cười.

Nhưng Trịnh Huyền bên cạnh lại bĩu môi, lẩm bẩm: "Đội trưởng Trần, câu tục ngữ này e là do anh tự mình sáng tạo ra phải không?

Cái gì mà cóc thành tinh, sao tôi chưa từng nghe thấy bao giờ." "Hắc hắc, đúng là tôi tự sáng tạo đấy, thế nào, nghe thuận tai không?" Mấy người đùa cợt một lúc, bầu không khí vốn hơi trầm lắng cũng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Dù sao hành động khảo cổ lần này chỉ có sáu người bọn họ, hơn nữa lại là tuyệt mật.

Nói đơn giản, mọi chuyện đều phải tự lực cánh sinh, dù có gặp nguy hiểm đến tính mạng, viện nghiên cứu có lẽ cũng sẽ không cử người đến cứu viện!

Áp lực khổng lồ này, mọi người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng không ai nói ra.

Trần Kiến Binh làm vậy cũng là để giúp mọi người thư giãn tinh thần căng thẳng.

Tô Thần vỗ vỗ tay, tập hợp mọi người lại, trầm giọng nói: "Được rồi, không đùa nữa, mọi người nhìn bệ của những con cóc đá kia, có thể xoay được.

Nếu tôi không nhầm, đây chắc là một loại cơ quan!" "Cơ quan?" Nghe Tô Thần nói vậy, mấy người vội vàng nhìn xuống bệ của những con cóc đá.

Quả nhiên phát hiện ra bệ của những con cóc này có thể xoay được, cái gọi là lộn xộn vô chương, cũng chỉ là một quy luật sắp xếp đặc biệt.

Chỉ có điều, họ nhất thời không nghĩ ra quy luật đó là gì!

Nghiên cứu một lúc không có kết quả, Tống Anh quay đầu nhìn Tô Thần, trầm giọng hỏi: "Tiểu Tô giáo thụ, anh có thể tìm ra quy luật sắp xếp của những con cóc đá này không?" "Chắc là được, nhưng cần một chút thời gian.

Ngoài ra, trời cũng không còn sớm nữa, hôm nay mọi người đều mệt rồi, bây giờ chúng ta nghỉ ngơi một đêm trong miếu sơn thần, đợi ngày mai sẽ phá giải cơ quan này." "Cũng được!" Tống Anh nhìn Tô Thần thật sâu một cái, không truy cứu thêm, cùng Tiểu Trang và Trịnh Huyền đi thu thập củi khô, chuẩn bị tối nay ngủ lại trong miếu.

Ngôi miếu sơn thần này tuy đã trải qua ngàn năm phong sương, có

chút đổ nát.

Nhưng môi trường bên trong tốt hơn rừng nguyên sinh bên ngoài gấp trăm, ngàn lần!

Mọi người dùng bữa tối xong, liền tùy tiện tìm một chỗ khô ráo, ngả lưng xuống ngủ.

Thời gian còn chưa đến tám giờ tối, Trần Kiến Binh mấy người đã lần lượt đi vào giấc mộng.

Duy chỉ có Tô Thần, vẫn còn đang nghiên cứu những con cóc đá kia.

"Trong Quỷ Thổi Đèn, Hồ Bát Nhất từng nói, những con cóc đá này được sắp xếp theo thứ tự Cửu Khúc Hồi Hoàn, nếu tùy tiện đẩy, sai ba lần, thì cơ quan sẽ hoàn toàn bị kẹt cứng!" "Đối với người không hiểu Dịch Long Kinh mà nói, sẽ nhầm tưởng rằng đây là sắp xếp theo Cửu Cung Bát Quái." Nghĩ đến đây, trong đầu Tô Thần hiện lên quyển 'Khiên' của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, đối chiếu nội dung trong đó với thứ tự của những con cóc đá, bận rộn một hồi lâu, cuối cùng cũng giải được bí ẩn về thứ tự.

Tiếp theo, chỉ cần đợi đến ngày thứ hai, nhờ Trịnh Huyền và bọn họ giúp đỡ, đẩy theo thứ tự, là có thể tiến vào hang hổ lô!

Thực ra, sở dĩ lần này Tô Thần chọn lập đội xuống Nam Cương, chứ không phải một mình.

Nguyên nhân quan trọng nhất là vì những con cóc đá đó ít nhất cần ba người đồng thời xoay mới được.

Nếu hai con nữ khôi kia thông minh hơn một chút, hiểu ý của anh, anh cũng không cần phải dẫn Trịnh Huyền và bọn họ đến.

Tô Thần thở phào một hơi, chuẩn bị quay về ngủ.

Nhưng vừa quay người lại, liền thấy Tống Anh chưa ngủ, ánh mắt vẫn u u nhìn mình.

"Cô…" Tống Anh xua xua tay, từ từ đứng dậy đi tới, nói nhỏ: "Ra ngoài nói chuyện chút nhé?" Tô Thần do dự một lát, khẽ gật đầu.

Hai người sánh bước đi ra tiền điện, ánh trăng trắng bệch xuyên qua đỉnh miếu đổ nát, rải xuống bên trong tiền điện, càng tăng thêm vài phần tĩnh mịch.

Nửa lúc sau, vẫn là Tống Anh phá vỡ sự im lặng trước.

"Tiểu Tô giáo thụ, thân phận của anh không hề đơn giản phải không?" Nghe Tống Anh nói vậy, Tô Thần nhất thời giật mình, ngạc nhiên hỏi: "Vì sao lại nói vậy?" Tống Anh nhìn thẳng vào mặt Tô Thần, nói: "Đừng lo lắng, tôi không có ác ý gì, ai cũng có bí mật, tôi cũng không ngoại lệ.

Tôi chỉ tò mò, vì sao anh lại hiểu biết nhiều đến thế về Hiến Vương và Phù Trần Châu?" "Tôi nhớ anh từng nói, có một tộc tiên dân cổ đại tên là Trát Cách Lạp Mã, mấy ngàn năm nay vẫn luôn truy tìm tung tích của Phù Trần Châu, cho nên…" Nói đến đây, Tống Anh hít sâu một hơi, từng chữ từng chữ hỏi: "Cho nên, tôi muốn hỏi Tiểu Tô giáo thụ, anh có phải là hậu duệ của tộc Trát Cách Lạp Mã, cũng chính là Bàn Sơn Đạo Nhân, một trong tứ phái đạo mộ?" Cái quái gì thế… Nghe Tống Anh nói câu này, tim Tô Thần đập loạn xạ.

Cô tiểu thư này, quả nhiên thông minh hơn Trần Kiến Binh và bọn họ một bậc, vậy mà lại có thể đoán đến mức này.

Nhưng may mắn là cô ấy hiển nhiên không liên hệ mình với Thiên Quan Chúc Phúc.

Tô Thần do dự một lát, cười khổ nói: "Tôi có thể không trả lời được không?" "Đương nhiên có thể, anh đã giúp viện nghiên cứu

nhiều như vậy, có thể thấy anh cũng rất quan tâm đến giới khảo cổ, tôi sẽ giúp anh giữ bí mật này!" Giọng điệu của Tống Anh trịnh trọng, hiển nhiên là cô đã tin chắc Tô Thần chính là Bàn Sơn Đạo Nhân trong truyền thuyết, chuyên đi tìm Phù Trần Châu mà đến!

Ngày hôm sau!

Nghỉ ngơi một đêm, Trần Kiến Binh mấy người tinh thần phấn chấn.

Sau khi rửa mặt xong, Trịnh Huyền đã sốt ruột tìm đến Tô Thần, hỏi xem cơ quan cóc đá đã được giải chưa.

Tô Thần tập hợp mọi người lại, giải thích: "Những con cóc đá này được sắp xếp theo thứ tự Cửu Khúc Hồi Hoàn, bắt buộc phải xoay theo một thứ tự cụ thể đến vị trí chính xác, cơ quan mới mở ra!" "Nếu xoay sai, cơ quan bên trong sẽ bị kẹt!" "Tôi cần mọi người phối hợp theo chỉ lệnh của tôi, tuyệt đối cẩn thận đừng để xảy ra sai sót!" Mọi người đồng thanh đáp ứng.

Từ khi quyết định đến mộ Hiến Vương, đến nay đã mấy ngày trôi qua, cũng đã trải qua không ít chuyện hiểm nguy.

Trịnh Huyền mấy người cũng muốn vào mộ Hiến Vương xem một chút, xem Hiến Vương mấy ngàn năm trước xa xỉ đến mức nào.

Nghe lời Tô Thần nói, họ đều trở nên nghiêm túc, lần lượt đứng vào vị trí trước những con cóc đá theo lời dặn.

Tô Thần gật đầu, sau đó theo thứ tự đã suy luận tối qua, bảo mấy người xoay cóc đá.

Đến khi chín con cóc đá đều được xoay đến vị trí chính xác, Tô Thần lúc này mới hô dừng.

Mọi người đợi một lúc, nhưng không có bất kỳ điều gì bất thường xảy ra.

Tiểu Trang có chút sốt ruột, không kìm được hỏi: “Tiểu Tô giáo thụ, có phải xoay sai rồi không?

Sao không có gì hết vậy?” “Không thể xoay sai được!” Tô Thần xác định thứ tự mình suy tính theo Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật không sai.

Anh cau mày nhớ lại kỹ kịch tình của Hồ Bát Nhất và đồng đội trong nguyên tác.

Lúc này mới nhớ ra, cơ quan tương ứng với cóc đá không nằm trong miếu sơn thần.

Mà là ở chỗ hồ lô đỏ bên ngoài miếu!

Đây cũng là điểm thông minh của tiên dân Già Long Sơn xây dựng miếu sơn thần, cơ quan được đặt ở nơi sâu nhất trong miếu sơn thần, sát vách núi.

Sẽ khiến những người xông vào lầm tưởng rằng cơ quan nằm ở một nơi nào đó trong miếu sơn thần!

Khi phát hiện ra không đúng, rồi lại đi xoay cóc đá, xoay sai ba lần sẽ khiến cơ quan mất tác dụng.

Nhưng thực ra, lối đi cơ quan thực sự lại được bố trí phản trực giác, nằm bên ngoài miếu sơn thần!

Nghĩ đến chi tiết này, Tô Thần vội vàng vẫy tay nói: “Tôi hiểu rồi, cơ quan không ở đây, mọi người đi theo tôi!” Nói rồi, anh dẫn mọi người rời miếu sơn thần, đến chỗ hồ lô đỏ mà hôm qua đã đi qua!

Chỉ thấy, quả hồ lô đá cao hơn một người này, lại từ hai bên nứt ra, lộ ra một cái lỗ nhỏ bên dưới.

Dưới cái lỗ nhỏ đó, còn có một cái vòng treo bằng đồng!

Chứng kiến cảnh này, Trần Kiến Binh mấy người không khỏi tấm

tắc khen ngợi.

"Không ngờ cơ quan này lại được bố trí khéo léo đến vậy, người thường đúng là không thể nghĩ ra, cơ hội thực ra lại nằm ngay trên đường đến!" "Tiểu Tô giáo thụ, bây giờ phải làm sao?" Tô Thần khom lưng, kéo vòng treo bằng đồng lên.

Chỉ thấy tấm đá lớn ở miệng hang từ từ kéo ra, lộ ra một lối đi bằng bậc thang dẫn xuống lòng đất.

Tô Thần nhìn thấy bậc thang, liền nói: "Mọi người sắp xếp lại trang bị của mình, mười phút nữa chúng ta xuất phát!" … Lối vào này dẫn đến bên trong lòng núi phía sau miếu sơn thần, cấu tạo giống như một quả hồ lô nằm ngang.

Bên trong có Đằng Thi, quái vật Đằng Anh, còn có Hoắc Thị Bất Tử Trùng… và những quái vật hung hiểm khác!

Tô Thần đối với chuyện này sớm đã có chuẩn bị, Đằng Anh thì dễ đối phó, chỉ cần có súng là có thể giải quyết.

Còn về Hoắc Thị Bất Tử Trùng, Hồ Bát Nhất và đồng đội đều có thể dùng thuốc nổ để giải quyết.

Lần này Tô Thần đặc biệt dặn Trần Kiến Binh và bọn họ mang theo mười mấy quả lựu đạn nổ mạnh, đừng nói là Hoắc Thị Bất Tử Trùng, cho dù là con Thái Tuế to bằng cả ngọn núi, cũng không chịu nổi mười mấy quả lựu đạn nổ mạnh cùng lúc!

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, đội ngũ chính thức xuống hang!

Đi qua một đoạn bậc thang dài mấy chục mét, dựa vào đèn pin, mọi người nhìn thấy một cái hố tuẫn táng!

Trong hố tuẫn táng, chôn vùi vô số hài cốt động vật.

Trong đó đáng chú ý nhất là những hài cốt voi còn nguyên vẹn.

Chúng kéo dài mãi vào sâu trong hố tuẫn táng, khiến người xem không khỏi tặc lưỡi.

"Trời ơi, nhiều hài cốt voi nguyên vẹn thế này, phải có bao nhiêu con chứ!" Tiểu Trang kinh hô một tiếng, mặt đầy kinh ngạc đếm số hài cốt voi trong hố tuẫn táng.

Chương 83

Đi đến cuối hố tuẫn táng, anh ta tổng cộng đã đếm được bốn mươi tám bộ hài cốt voi!

"Bốn mươi tám bộ hài cốt voi, nhìn độ dài của những chiếc ngà voi kia, những con voi này chắc hẳn đều là voi trưởng thành!" "Hiến Vương quả nhiên xa xỉ, bắt bốn mươi tám con voi tuẫn táng cho mình!" Ngà voi dù ở thời cổ đại hay hiện đại đều rất quý giá.

Đương nhiên, hiện đại thì bị cấm buôn bán ngà voi.

Tuy nhiên, bốn mươi tám bộ hài cốt voi này, mỗi chiếc ngà đều rất nguyên vẹn.

Chiều dài đều đạt trên một mét.

Nhưng điều khiến Tống Anh lộ vẻ nghi hoặc là, những hài cốt voi trong hố tuẫn táng đều một nửa chôn trong đất, một nửa lộ ra ngoài!

Nếu nói một bộ thì còn có thể hiểu được, nhưng mỗi một bộ hài cốt đều được bố trí như vậy, thì điều này có chút khác thường.

Nghĩ đến đây, Tống Anh vội vàng hỏi Tô Thần điều nghi hoặc trong lòng.

"Nguyên nhân cụ thể tôi cũng không rõ, nhưng nếu để tôi suy đoán, có lẽ là vì Hiến Vương muốn phi thăng thành tiên, cảm thấy nếu mình thành tiên, cũng có thể đưa những con voi này cùng thăng thiên.

Tức là cái gọi là 'một người đắc đạo, gà chó thăng thiên'.

Cho nên những hài cốt voi này mới nửa chôn nửa lộ, chờ đợi sự triệu hồi của hắn!" Lời giải thích này của Tô Thần là suy đoán của Hồ Bát Nhất.

Sự thật cụ thể thế nào, có lẽ chỉ có Hiến Vương đã chết mấy ngàn năm mới biết.

Ngoài ra, trừ hài cốt voi, trong hố tuẫn táng còn có xương của các loài động vật nhỏ khác, loại như hổ báo thì càng nhiều hơn.

Chắc không dưới trăm bộ!

Những con nhỏ hơn một chút, vì niên đại quá xa xưa, thì không nhìn rõ lắm đó là xương của loài động vật gì nữa.

Trong khi mọi người thì thầm bàn luận, đã đi qua con hố tuẫn táng dài mấy trăm mét này, đến lối vào thứ hai.

Lối vào này rất chật hẹp, chỉ vừa đủ một người đi qua.

Nhưng không gian bên trong lối vào lại rất rộng lớn, đèn pin chiếu tới, căn bản không nhìn thấy, thậm chí không nhìn thấy điểm cuối.

Ước tính sơ bộ, e là không dưới hai ba cây số.

"Vị trí của chúng ta bây giờ chắc hẳn là ở sâu trong lòng núi rồi, không ngờ dưới ngọn núi này lại có hang động lớn như vậy!" "Kệ đi, đã đến rồi thì cứ vào xem sao đã!" Tiểu Trang nâng súng trường lên, đi đầu tiến vào hang động.

Nhưng vừa đi chưa được hai bước, anh ta đã thốt lên một tiếng kinh hãi.

"Ối trời, hôi quá!" Tiểu Trang vội vàng lùi lại, nâng đế giày lên nhìn, phát hiện đế giày dính đầy thứ chất lỏng đen sì, còn thoang thoảng phát ra mùi hôi thối khó ngửi.

Anh ta thầm kêu xui xẻo, quay đầu nhìn lại, nhưng lại phát hiện các đồng đội không ai ngoại lệ, hầu như tất cả đều đã đeo mặt nạ chống độc.

Tô Thần cười cười, thông qua hệ thống liên lạc tích hợp trong mặt

nạ nói: "Đừng ngẩn ra nữa, đeo mặt nạ vào đi, chúng ta phải bơi qua con sông ngầm này." Nói xong, mấy người lần lượt đi vào miệng hang.

Tiểu Trang lắc lắc đầu, không để ý đến những mùi hôi thối, đeo mặt nạ chống độc xong cũng đi theo vào.

Nước sông ngầm hơi đen, may mắn là không quá sâu.

Đi mấy chục mét, cũng chỉ vừa ngập đến eo của mấy người.

Trong lúc di chuyển, đoàn người đều không nói chuyện, chỉ có tiếng nước chảy ào ào.

Nhưng đúng lúc này.

Tiểu Trang đi phía sau đột nhiên ngẩn người, nói nhỏ trong bộ đàm: "Trịnh Huyền, thằng ranh nhà ngươi nắm chân ta làm gì, mau đừng đùa nữa!" "Tôi có nắm chân anh đâu!" Trịnh Huyền ngẩn người, phản bác: "Hơn nữa, tôi ở phía trước anh, nắm chân anh ở chỗ nào!" "Anh ở phía trước tôi ư?" "Vừa rồi không phải còn đi phía sau tôi sao, nếu không phải anh nắm chân tôi, vậy là ai?" Nói đến mấy chữ cuối cùng này, Tiểu Trang chợt kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Vừa rồi anh ta và Trịnh Huyền đi ở phía cuối, đã vậy Trịnh Huyền lại đi lên phía trước rồi.

Vậy phía sau anh ta là… Trong khoảnh khắc!

Tiểu Trang chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống, thẳng lên đỉnh đầu!

Anh ta cứng đờ người, từ từ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, một bộ nữ thi toàn thân trắng bệch, đang nổi lềnh bềnh trên mặt nước, chính là nó đang nắm lấy ống quần của anh ta!

Hơn nữa, trên người nữ thi còn phát ra một thứ ánh sáng màu xanh

u ám, vô cùng quỷ dị.

“Má ơi!” Tiểu Trang sợ đến mức giật mình, phi như bay mà tránh ra!

Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc mắt ngừng lại, không hẹn mà cùng giơ súng trường trong tay lên!

Chỉ có điều, nữ thi kia vẫn nổi lềnh bềnh trên mặt nước, không có bất kỳ dị thường nào xảy ra!

Trần Kiến Binh mạnh dạn đi tới, quan sát kỹ một lát, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Không sao, không phải cương thi!

Nữ thi này bên ngoài được bọc một lớp giống như sáp, cũng tương tự như những con nhân dũng lúc trước chúng ta thấy.” Nghe vậy, Tiểu Trang mới thở phào một hơi.

Nhưng, Tống Anh bên cạnh lại lộ vẻ nghi hoặc, sau khi quan sát kỹ nữ thi một lúc liền nói: “Mọi người nhìn xem, tư thế của nữ thi này sao lại kỳ quái như vậy?

Còn nữa, mọi người nhìn bụng cô ta kìa!” Bề mặt của bộ nữ thi này, dường như được bọc một lớp hổ phách.

Điều khiến người ta rợn tóc gáy nhất chính là, tay chân cô ta đều bị bẻ gãy, vặn vẹo không ra hình dạng gì.

Hơn nữa, bụng nữ thi tròn vo, như thể đang mang thai mười tháng vậy.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Tô Thần thở dài một hơi, khẽ nói: “Mọi người nghĩ không sai đâu, bộ nữ thi này lúc sống quả thật đã mang thai!” Nghe Tô Thần nói vậy, mọi người nhìn nhau, đều có chút kinh hồn bạt vía.

Nhưng, điều tàn khốc hơn còn ở phía sau!

“Loại tà thuật này, tên là Đẳng Anh, là một loại cổ trùng thuật cực kỳ tàn nhẫn và độc ác.” “Kẻ thi thuật phải cấy trứng trùng vào cơ thể người phụ nữ khi cô ta vừa mang thai, sau đó khi sắp lâm bồn, sống sờ sờ bẻ gãy tứ chi của người phụ nữ, rồi phong ấn vào loại mật sáp này.” “Nỗi đau vô tận sẽ hành hạ người phụ nữ mang thai, truyền oán hận của cô ta sang Đẳng Anh.” “Đợi đến khi Đẳng Anh chui ra khỏi bụng, nó sẽ biến thành quái vật hung tợn và tàn bạo!” Một tràng lời này, khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ!

Mức độ tàn bạo của Hiến Vương đã vượt ra ngoài nhận thức của họ!

Sống sờ sờ bắt thai phụ đau đớn chết trong mật sáp, một xác hai mạng, chỉ để nuôi dưỡng Đẳng Anh!

Sự tàn bạo độc địa này, thật kinh khủng chưa từng thấy!

Nghĩ đến đây, Tống Anh lộ vẻ khó chịu, quay đầu không nỡ nhìn bộ nữ thi kia.

Cô cảm thấy, dù có nhìn thêm một lần nữa, trong lòng cũng không kìm được muốn nghiền xương Hiến Vương thành tro bụi!

Còn về Tiểu Trang, sau khi nghe Tô Thần kể xong, trong lòng lại không còn sợ hãi nhiều như vậy nữa.

Ánh mắt nhìn về phía nữ thi cũng mang theo một chút thương xót.

Mấy ngàn năm trước, người phụ nữ này đã phải chịu đựng nỗi đau lớn đến nhường nào.

Lại trôi nổi mấy ngàn năm trong con sông ngầm hôi thối bốc mùi này… Mắt Tiểu Trang hơi đỏ, sau đó giận dữ nói: “Lão già Hiến Vương này, thật đáng bị thiên đao vạn quả!” Hiến Vương dùng nô lệ sống làm nhân dũng thì thôi đi, không ngờ hắn lại mất hết nhân tính đến mức ngay cả thai phụ và thai nhi chưa chào đời cũng không buông

tha!

Tiểu Trang trong lòng căm phẫn tột độ, hận không thể bây giờ liền tìm thấy quan tài của Hiến Vương, lôi thi thể hắn ra chém giết thêm lần nữa!

Mọi người im lặng một lát, cuối cùng vẫn là Tống Anh là người đầu tiên phục hồi tinh thần.

Cô vỗ vỗ vai Tiểu Trang, an ủi: "Người chết đã qua rồi, điều chúng ta có thể làm chỉ là khai quật đoạn lịch sử này, để an ủi linh hồn của những người vô tội đã chết oan này." Sắp xếp lại cảm xúc một cách đơn giản, mọi người lại tiếp tục tiến lên.

Không lâu sau, mọi người đến lối vào của đoạn thứ hai của hang hồ lô.

Đoạn đường phía sau nước sông cạn hơn rất nhiều, nhưng… những nữ thi nổi lềnh bềnh trên mặt nước, lại nhiều hơn hang động trước gấp trăm, ngàn lần!

Trong vùng nước dài khoảng một cây số, vậy mà lại nổi lềnh bềnh cả ngàn thi thể.

Chúng dàn trải khắp mặt nước, hơn nữa đều phát ra ánh sáng xanh u ám.

Trong hang hồ lô tối tăm này, chúng càng lộ vẻ âm khí đáng sợ.

Nhìn thấy nhiều nữ thi chết oan như vậy, sự phẫn nộ trong lòng Tiểu Trang gần như không thể kiềm chế.

Nhưng vì nhiệm vụ, anh ta vẫn buộc mình không nhìn những thi thể đó.

Mọi người chỉnh đốn một chút bên bờ sông, còn Tô Thần thì nhìn chăm chú mặt nước, lặng lẽ chờ đợi.

Nhưng anh đã đợi suốt mười phút, không thu hoạch được gì.

Theo ghi chép trong nguyên tác, đoạn thứ hai của hang hồ lô có một con Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Tô Thần cau mày, trong lòng thầm nghĩ: "Không đúng nha, Hồ Bát Nhất và đồng đội hầu như vừa đến đã bị Hoắc Thị Bất Tử Trùng tấn công, mình đợi lâu như vậy, sao nó còn chưa ra?" "Lẽ nào mình ở đây không có thiên mệnh nhân vật chính?

Mở quan tài nhất định phải có thi thể, bảo bối nhất định không đến phần mình?" Ngay khi Tô Thần đang do dự, không biết có nên tự mình xuống làm mồi nhử để câu Hoắc Thị Bất Tử Trùng ra hay không.

Trần Kiến Binh đột nhiên chỉ tay về phía mặt nước đằng xa kinh hô: "Mọi người mau nhìn, đó là cái gì?" Mọi người nhìn theo hướng anh ta chỉ, chỉ thấy vị trí chính giữa vùng nước, không biết từ lúc nào lại tụ tập một khối sương mù màu đỏ!

Chương 84

Sau khi sương mù đỏ xuất hiện, những thi thể trên mặt nước lập tức trở nên sôi động.

Chúng lũ lượt tranh nhau trôi về phía sương mù đỏ.

Lý Cường Quốc giật mình, không kìm được hỏi: "Sương mù đỏ này là thứ quỷ quái gì vậy?" Ngay khi lời anh ta vừa dứt, con thi thể đầu tiên tiến vào trong sương mù đỏ, biến mất không còn tăm hơi.

Tuy nhiên, khối sương mù đỏ này không có dấu hiệu khuếch tán, mà ngược lại lại càng ngày càng dữ dội hơn.

Tiểu Trang mấy người vội vàng đeo mặt nạ chống độc vào, nghiêm chỉnh phòng bị.

Tô Thần thì trong lòng hơi ổn định!

Trong toàn bộ mộ Hiến Vương, thứ có giá trị nhất không gì bằng Phù Trần Châu.

Tiếp theo chính là Đồng Tương Tử trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Sương mù đỏ này thực ra không độc, chỉ là khí thể do Hoắc Thị Bất Tử Trùng tạo ra.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất từng suy đoán, đó chính là sương mù đỏ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng sau khi trải qua quá trình chuyển hóa phức tạp, đã trở thành độc chướng sương trắng của núi Già Long Sơn.

"Bắn một phát là biết nó là cái gì ngay!" Thấy Hoắc Thị Bất Tử Trùng không có ý định ngừng khuếch tán sương mù đỏ, Tô Thần cũng lười đợi thêm nữa.

Anh trực tiếp mượn súng trường của Trần Kiến Binh, nhằm vào khối sương mù "pằng pằng pằng", liên tục bắn ba phát!

Tiếng súng vang vọng trong hang núi, hiệu quả cũng bất ngờ đến lạ!

Ngay sau khi Tô Thần bắn xong, sương mù đỏ quả nhiên ngừng khuếch tán.

Ngay sau đó, nó còn từ từ co rút lại.

Hai ba phút sau, khi sương mù đỏ hoàn toàn tan biến, một con quái vật đeo mặt nạ vàng, toàn thân được bao bọc bởi lớp vảy, xuất hiện trước mắt mọi người.

"Ối trời!" Tiểu Trang trợn tròn mắt, suýt chút nữa không dám tin vào cảnh tượng mình đang thấy.

Con quái vật đeo mặt nạ vàng kia, một nửa cơ thể ẩn dưới nước.

Nhưng!

Chỉ riêng phần lộ ra khỏi mặt nước, cũng đã dài đến ba bốn mét.

Hình dáng tổng thể của con quái thú này hơi giống Thanh Lân Quái Xà.

Nhưng kích thước và thân hình, lại lớn hơn Thanh Lân Quái Xà gấp bảy tám lần!

"Đây là quái vật gì?

Anaconda, hay là Titanoboa?" Trịnh Huyền sắc mặt kinh ngạc, động tác trong tay lại không ngừng, vội vàng cầm máy ảnh lên, "tách tách tách" chụp ảnh con quái vật.

Cái mà anh ta nói là Anaconda, là loài rắn lớn nhất hiện có trên thế giới, chiều dài tối đa có thể dài đến bảy tám mét.

Còn về Titanoboa thì đã tuyệt chủng từ lâu, cũng là một loài rắn khổng lồ cổ đại có thể dài đến mười mấy mét.

Tống Anh bên cạnh cau mày thật chặt, suy tư một lát rồi nói: "Không giống Anaconda và Titanoboa, lại hơi giống một loài trùng trường cổ đại mấy ngàn vạn năm trước!" "Trùng trường?" Trịnh Huyền ngẩn người.

"Vực Lang Trùng Trường!

Cũng gọi là Hoắc Thị Bất Tử Trùng!" Tô Thần xen vào một câu.

Nghe Tô Thần nói câu này, Tống Anh khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Mấy năm trước, các nhà sinh vật học đã phát hiện một loại hóa thạch trùng trường cổ đại, những sinh vật này là loài duy nhất có chuỗi thần kinh hình bánh xe, cực kỳ đặc biệt.

Nhưng căn cứ theo những hóa thạch đó suy đoán, chiều dài của Hoắc Thị Bất Tử Trùng lẽ ra chỉ nên là một hai mét mà thôi, nhưng con này…" Thông thường các sinh vật, bao gồm cả con người, đều có cấu trúc thần kinh hình cây điển hình.

Một khi trung tâm thần kinh trong não chết, sinh vật sẽ hoàn toàn chết.

Nhưng, có hai loại sinh vật lại khác.

Chúng có cấu trúc thần kinh hình bánh xe, không có trung tâm thần kinh.

Nói cách khác, chỉ cần một phần cơ thể còn tồn tại, chúng vẫn có thể tiếp tục sống, mọc lại các mô cơ thể.

Lấy một ví dụ đơn giản, đại khái là một người toàn thân đều mọc đầy hệ thống thần kinh.

Chỉ cần không bị đốt thành tro bụi, hoàn toàn phá hủy tất cả các

hệ thống thần kinh.

Nó vẫn có thể từ từ tái sinh, đạt đến mức độ vĩnh sinh.

Đương nhiên… trên đời không tồn tại vĩnh sinh tuyệt đối, ngay cả khi Hoắc Thị Bất Tử Trùng sở hữu khả năng gần như bất tử như một con gián.

Bởi vì mấy ngàn vạn năm trước, hàm lượng oxy trong không khí hoặc sự thay đổi nhiệt độ của kỷ băng hà.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng dần dần tuyệt chủng.

Tô Thần nghĩ một lát rồi nói: "Con này có lẽ chính là con Hoắc Thị Bất Tử Trùng cuối cùng trên thế giới này!" Ngay khi Tô Thần đang phổ cập đặc tính của Hoắc Thị Bất Tử Trùng cho mấy người!

Hoắc Thị Bất Tử Trùng giữa hồ dường như nổi giận vì bị xem thường.

Nó phát ra một loạt tiếng kêu "cô cô" quái dị!

Ngay sau đó, thân thể khổng lồ bơi về phía Tô Thần và những người khác.

Giây tiếp theo, nó há cái miệng rộng như chậu máu, cắn về phía Tiểu Trang!

Trong miệng Hoắc Thị Bất Tử Trùng có một lớp màng thịt màu hồng, giống như khí quản của côn trùng.

Miệng nó há ra, chứa ba người Tiểu Trang cũng vẫn thừa chỗ!

Tiểu Trang giật mình, vội vàng lăn một vòng, né tránh đòn tấn công của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Đồng thời không nghĩ ngợi gì liền bóp cò súng trường trong tay, tặng cho con trùng khổng lồ một loạt đạn!

Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc vội vàng theo sau, điên cuồng trút đạn về phía con trùng khổng lồ!

Nhưng!

Lớp vảy trên người con trùng khổng lồ thực sự quá dày, độ cứng e là không kém gì tấm thép!

Đạn bắn vào, chỉ phát ra một tràng âm thanh "đinh đinh đinh" giòn tan.

Căn bản không thể xuyên vào cơ thể con trùng khổng lồ.

"Đội Lý, không được rồi, lớp vảy của tên này cứng quá!" Lý Cường Quốc cau mày, nghĩ một lát rồi nói: "Bắn vào miệng nó, đó là điểm yếu!" Toàn bộ con trùng khổng lồ, toàn thân đều bị vảy bao phủ.

Nơi duy nhất không có vảy bao phủ, chỉ có bộ phận khí quản của nó!

Nghe lời Lý Cường Quốc nói, Tiểu Trang và Trần Kiến Binh phản ứng lại, vội vàng chuyển sang bắn điểm xạ.

Khí quản của con trùng khổng lồ rất lớn, hầu như không cần nhắm chuẩn lắm cũng có thể bắn trúng.

Chỉ có điều, con trùng khổng lồ cũng không ngu, bị bắn trúng mấy lần liền lập tức ngậm khí quản lại, hoàn toàn co mình vào bên trong lớp vỏ vảy.

Thấy tình huống này, ngay cả Lý Cường Quốc cũng hết cách.

Anh ta không kìm được nói nhỏ: "Thứ quỷ quái này, giống như con rùa, căn bản không biết bắt đầu từ đâu." Lúc này, Trần Kiến Binh đề nghị: "Hay là dùng lựu đạn?" Lý Cường Quốc mắt sáng lên, liên tục gật đầu.

Mấy người vội vàng bảo Tô Thần, Tống Anh và Trịnh Huyền lùi

về sau mấy tảng đá lớn trong hang động để ẩn nấp.

Còn dặn dò họ bịt tai, há miệng.

Làm như vậy, có thể tránh hiệu quả màng nhĩ bị tổn thương do lựu đạn nổ mạnh.

Ba người họ thì mỗi người một quả lựu đạn nổ mạnh, nhắm đúng thời cơ ném về phía con trùng khổng lồ cách đó không xa!

Khoảng bốn năm giây.

Chỉ nghe thấy, "Rầm rầm rầm" ~ liên tiếp ba tiếng nổ lớn đến rung tai nhức óc!

Toàn bộ hang núi dường như cũng rung chuyển.

Tô Thần hơi nhô đầu ra, hét lớn: "Đội trưởng Trần, con trùng khổng lồ đã giải quyết được chưa?" Khói bụi do vụ nổ tạo ra, che khuất tầm nhìn, căn bản không nhìn rõ tình hình con trùng khổng lồ thế nào.

Nhưng, Trần Kiến Binh rất tự tin vào lựu đạn nổ mạnh, cười nói: "Yên tâm đi Tiểu Tô giáo thụ, lựu đạn của chúng ta đừng nói là tấm thép, cho dù là tấm kim cương, cũng có thể nổ cho nó một cái lỗ!" Tuy nhiên… Chưa kịp đợi Trần Kiến Binh nói xong, khi khói bụi trên mặt nước tan đi gần hết, có thể thấy con trùng khổng lồ chỉ bị nổ văng vài tấm vảy.

Bản thân nó căn bản không hề hấn gì.

Chỉ có điều tiếng va chạm lớn vừa rồi, khiến con trùng khổng lồ nhất thời có chút choáng váng, đang nổi lềnh bềnh trên mặt nước, không thể tấn công.

Chương 85

Chứng kiến cảnh này, nụ cười trên mặt Trần Kiến Binh tắt ngấm.

Anh ta cảm thấy mặt mình nóng ran!

Cái thứ vừa mới khoe về lựu đạn nổ mạnh, kết quả lại thế này ư?

Ở một bên khác, Hoắc Thị Bất Tử Trùng đang nổi trên mặt nước cũng lộ ra diện mạo thật của nó.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, đạt đến chiều dài kinh người mười bảy mười tám mét!

Hơn nữa, phần đuôi của nó lại hòa vào vách núi của hang hổ lô, chiều dài thực tế chắc chắn còn dài hơn thế!

Tống Anh thấy vậy, trầm tư một lát rồi nói: "Hoắc Thị Bất Tử Trùng có thể dài đến như vậy, ít nhất cũng đã trải qua mấy ngàn vạn năm!

Lớp vảy của nó ước tính còn dày hơn cả tấm thép của xe tăng, muốn nổ tung nó từ bên trong, e là chỉ có thể ném lựu đạn vào miệng nó!" Tô Thần gật đầu, tán thành lời của Tống Anh.

Trong kịch tình nguyên tác, Hồ Bát Nhất cũng đã tự thân mạo hiểm, đích thân ra trận, lúc đó mới giải quyết được nó.

Dù sao đây cũng là một sinh vật đã sống mấy ngàn vạn năm, tuổi thọ của nó còn dài hơn lịch sử loài người.

Nếu không có chút thủ đoạn bảo vệ tính mạng, e là đã chết từ lâu rồi.

Nghĩ đến đây, Tô Thần bước ra từ sau tảng đá lớn.

Anh hét về phía Trần Kiến Binh: "Đội trưởng Trần, cho tôi một

quả lựu đạn nổ mạnh, tôi đi giải quyết nó!" "Tiểu Tô giáo thụ, anh muốn đi ư?" Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc đều ngẩn người.

Con trùng khổng lồ này, chỉ riêng chiều dài đã mười bảy mười tám mét, cái miệng khổng lồ có thể nuốt chửng ba người cùng lúc!

Một sinh vật nguy hiểm như vậy, họ thực sự không dám để Tô Thần đến gần.

Nếu Tô Thần xảy ra bất kỳ bất trắc nào, họ cũng không tiện giải thích với viện nghiên cứu.

Dù sao, trong khoảng thời gian này Tô Thần chính là miếng bánh thơm của tổ nghiên cứu cổ văn tự, nếu anh ấy bị mất một cánh tay, thiếu một chân, thậm chí hy sinh ở đây.

Tổ chuyên gia cổ văn tự còn không nuốt sống họ sao!

Tô Thần cười một tiếng, nói: "Yên tâm đi, tôi trong lòng có tính toán, nếu thực sự không có cơ hội, tôi sẽ không cứng rắn đâu.

Hôm qua khi đánh điêu hào các anh cũng thấy rồi mà, tôi thì cái khác không được, nhưng thân thủ thì tốt!" Trần Kiến Binh nghe vậy, không tự chủ gật đầu đồng tình.

Điều này thì đúng, Tiểu Tô giáo thụ có lẽ những cái khác không được, nhưng thân thủ thì đúng là không tồi!

Người bình thường trong quá trình đu dây, có thể giữ vững cơ thể mình đã là tốt lắm rồi, nhưng Tô Thần lại còn có thể nhào lộn phản công lại, tung một cú đá vào con điêu hào trưởng thành.

Thân thủ này, không dám nói là thiên hạ vô song, nhưng ít nhất Trần Kiến Binh cảm thấy, bản thân anh ta dù sao cũng không làm được.

"Đội trưởng Trần, đừng do dự nữa, lát nữa con trùng khổng lồ

tỉnh lại, thì càng không có cơ hội!" Thấy Trần Kiến Binh do dự hết lần này đến lần khác, Tô Thần cũng không đợi được nữa, dứt khoát trực tiếp giật lấy quả lựu đạn trong tay Tiểu Trang, sau đó liền lao về phía con trùng khổng lồ.

Tô Thần ba bước gộp thành hai, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể chảy khắp toàn thân, ngay lập tức phát ra sức bùng nổ vô song.

Toàn bộ người anh như một mũi tên rời dây, "soạt" một tiếng đã chạy đến trước mặt con trùng khổng lồ.

Con trùng khổng lồ dường như cũng cảm nhận được kẻ địch đột kích, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, há miệng cắn về phía Tô Thần.

Tô Thần mắt nhanh tay lẹ, tranh thủ lúc Hoắc Thị Bất Tử Trùng há miệng, trực tiếp kéo chốt lựu đạn nổ mạnh, ném vào trong khí quản của nó.

Ngay sau đó, anh hạ thấp người, né tránh đòn tấn công của con trùng khổng lồ.

Quay người liền chạy về!

Đợi đến khi Tô Thần vừa chạy đến sau tảng đá lớn mà Trần Kiến Binh và những người khác đang ẩn nấp, lại là một tiếng nổ lớn rung trời!

Lần này, lựu đạn nổ mạnh là ở bên trong cơ thể con trùng khổng lồ.

Lực xung kích tạo ra gấp mấy lần, thậm chí mười mấy lần so với bên ngoài.

Lớp vảy dày nặng cũng không thể bảo vệ con trùng khổng lồ.

Sau một tiếng nổ lớn, phần giữa thân thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng, trực tiếp bị nổ tung một lỗ máu lớn bằng cái chậu rửa mặt!

Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã sống mấy ngàn vạn năm, đây có lẽ là vết thương nặng nhất mà nó từng chịu, lập tức lăn lộn trên mặt nước.

Lăn lộn suốt ba bốn phút sau, lúc này mới dần dần chìm vào im lặng.

"Chết rồi sao?" Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc cẩn thận lại gần, nghi hoặc hỏi.

Tô Thần đi theo phía sau, nhìn con trùng khổng lồ đang nổi trên mặt nước, từ từ lắc đầu!

"Loại sinh vật này, cho dù anh có nổ nó thành mấy ngàn mảnh, mấy vạn mảnh, bằng vào mạng lưới thần kinh hình bánh xe, nó vẫn có thể mọc lại mô thịt mà phục sinh!

Phương pháp duy nhất có thể giết chết nó, trừ khi là đặt nó vào môi trường chân không, hoặc trực tiếp thiêu thành tro bụi!" Nghe vậy, Tiểu Trang không kìm được nói nhỏ: "Chậc chậc, biệt danh của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này đúng là không đặt sai, vĩnh sinh bất tử, khả năng này quả thực nghịch thiên!" Tống Anh nhoẻn cười nói: "Chính vì quá nghịch thiên, nên nó mới bị tự nhiên đào thải." Tô Thần gật đầu.

Quả thật!

Phải biết rằng, Hoắc Thị Bất Tử Trùng không có thiên địch, lại sở hữu khả năng vĩnh sinh bất tử.

Còn có thể tự sinh sản, quả thực chính là một 'bug' trong tự nhiên!

Nếu không phải tự nhiên trong cõi vô hình, vào thời kỳ Tam Điệp Kỷ mấy ngàn vạn năm trước đã sửa chữa cái 'bug' tồn tại này, thì có lẽ kẻ thống trị địa cầu sẽ không phải là loài người, mà là nó!

Ngay trong lúc mấy người nói chuyện, Tô Thần cũng đã đi đến trước cái lỗ bị nổ tung ở bụng con trùng khổng lồ.

Bụng con trùng khổng lồ không ngừng chảy ra thứ chất lỏng tanh hôi giống như dịch vị, còn kèm theo những thi thể mà nó vừa nuốt vào.

Cái mùi đó… nói thật, ngay cả Tô Thần đã đeo mặt nạ chống độc, vẫn cảm thấy có chút chóng mặt hoa mắt.

Ngay cả huyết mạch Kỳ Lân của anh cũng không phát huy tác dụng mấy!

Tô Thần hít sâu một hơi, bình ổn lại cảm xúc sau đó, bật đèn pin chiếu vào bên trong cơ thể con trùng khổng lồ.

Sau khi tìm kiếm sơ qua một lúc, liền nhìn thấy bên trong có một viên Đồng Tương Tử bị chất nhầy bao bọc!

Chỉ là… Tô Thần nhìn cây Kim Cương Tán trong tay.

Nếu phải thân mình chui vào bụng con trùng khổng lồ để lấy đồ, thì cây dù này không thể dùng được nữa… Nghĩ đến đây, Tô Thần vội vàng vẫy tay về phía Tiểu Trang.

"Tiểu Trang, các anh mau lại đây xem, bên trong hình như có đồ!" Mấy người nghe vậy, vội vàng chạy tới.

Tiểu Trang theo hướng Tô Thần chỉ nhìn sang, quả nhiên thấy trong bụng con cự trùng này thật sự có một chiếc rương đồng lớn!

Chiếc rương này lớn chừng nửa cái quan tài, các mối nối khít khao, rõ ràng có người cố ý để cự trùng nuốt vào bụng!

Thấy cảnh này, mọi người không hẹn mà cùng nhíu mày.

Tống Anh ngần ngại nói ra suy đoán của mình: "Các anh xem mặt nạ vàng trên con cự trùng này, phong cách tạo hình giống hệt với hệ thống tế tự Hiến Vương, nên chiếc mặt nạ này chắc chắn là do Hiến Vương đeo cho cự trùng.

Theo suy đoán này, chiếc rương đồng này cũng hẳn là do Hiến Vương bỏ vào.

Nhưng, tại sao ông ta lại phải đặt một chiếc rương đồng vào bụng Hoắc thị Bất Tử Trùng?" Điểm này không chỉ Tống Anh bọn họ không hiểu.

Thực tế Tô Thần cũng khá là khó hiểu!

Trong kịch bản nguyên tác, ngay cả Hồ Bát Nhất bọn họ cũng không đoán ra nguyên nhân.

Chỉ có thể đưa ra một câu trả lời lung tung không đáng tin.

Rằng trong rương đồng có ba bộ hài cốt sơn tiêu, Hồ Bát Nhất liền suy đoán Hiến Vương muốn trấn áp oan hồn sơn tiêu...

Điều này quá hoang đường!

Sơn tiêu đã chết chỉ còn xương cốt.

Thêm nữa, bản thân Hiến Vương là cao thủ về đẳng thuật, lẽ nào ông ta lại sợ mấy bộ thi cốt sơn tiêu?

Nghĩ đến đây, Tô Thần bĩu môi nói: "Nghĩ nhiều làm gì, kéo cái rương ra mở ra xem chẳng phải sẽ biết ngay sao!" "Nói có lý!" Tiểu Trang gật đầu, lập tức xung phong chui vào kéo rương ra!

Rồi... rồi thì cảnh tượng sau đó xin mọi người tự tưởng tượng.

Tóm lại, khi Tiểu Trang kéo chiếc rương đồng ra, mọi người đều đã tránh xa.

Anh ta đành mặt ủ mày ê chạy ra bờ sông ngầm, dùng nước sông rửa sạch mấy lần.

Những người khác thì kéo chiếc rương đồng lên bờ cát, rửa trôi lớp dịch nhầy ghê tởm trên rương.

Chương 86

Sau đó, họ vây quanh chiếc rương, xem xét cách mở nó!

Chiếc rương là một khối liền mạch, phần duy nhất nhô lên là ở giữa thân rương, có hai lỗ nhỏ lõm sâu vào.

Tống Anh quan sát một lúc, đột nhiên mắt sáng lên nói: "Ơ, các anh xem tạo hình của hai chỗ này, có hơi giống rồng và hổ không?" Nghe Tống Anh nói vậy, mọi người nhìn nhau, lập tức đồng thanh nói ra bốn chữ. "Đoản trượng Long Hổ!" Tống Anh vội vàng mở ba lô, lấy ra đoản trượng Long Hổ bên trong.

Sau khi đặt hai đầu rồng và hổ vào đúng vị trí lõm và ấn xuống, quả nhiên thấy chúng khớp chặt!

Tống Anh trong lòng đã có chủ ý, cẩn thận nhấn đoản trượng Long Hổ.

Khoảng vài giây sau, bên trong rương phát ra một tiếng "ba tách" giòn tan khẽ khàng!

Lập tức, nắp rương tự động bật mở, để lộ cấu trúc bên trong.

Chiếc rương đồng lớn như quan tài này, bên trong tổng cộng chia làm ba ngăn.

Ngăn đầu tiên đựng một chiếc hộp gỗ được bọc vải lụa, bên ngoài phủ kín nhựa thông, khả năng chống nước đạt đến mức cực hạn.

Tống Anh cầm chiếc hộp gỗ lên, dùng dao găm cẩn thận cạo bỏ lớp nhựa thông bên ngoài.

Nhưng... sau khi mở hộp gỗ ra, lại phát hiện bên trong còn lồng một chiếc hộp gỗ nhỏ hơn, chiếc hộp gỗ này cũng được phủ kín nhựa thông để chống nước.

Thấy cảnh này, Trần Kiến Binh không khỏi lẩm bẩm: "Cái Hiến Vương này đúng là rắc rối, cứ như đang chơi búp bê Matryoshka vậy!" Tống Anh không để ý, ngược lại còn nói với giọng điệu phấn khích: "Hiến Vương càng coi trọng, càng chứng tỏ văn vật bên trong càng quý giá!" Nói rồi, Tống Anh cẩn thận lấy chiếc hộp gỗ nhỏ ra, lặp lại quy trình như trước.

Sau khi mở chiếc hộp gỗ nhỏ này ra, bên trong lại lộ ra một chiếc hũ gốm nhỏ bằng bàn tay!

Mọi người cùng nhau xúm lại!

Ánh đèn pin chiếu vào, quả nhiên phát hiện trong chiếc hũ gốm nhỏ đựng một thai nhi chết!

Thai nhi kia chỉ nhỏ chừng một tấc, ngũ quan tứ chi rõ ràng.

Toàn thân trắng sữa, nhìn rất quỷ dị.

Trần Kiến Binh thấy vậy, lập tức nổi giận. "Cái lão già Hiến Vương này, quả nhiên không làm chuyện tốt, toàn làm mấy chuyện táng tận lương tâm!" Tô Thần lắc đầu nói: "Đây không phải hài nhi, các anh nhìn kỹ lại xem, đây là một khối ngọc!" "Ngọc ư?" Mọi người sững sờ, Lý Cường Quốc càng cẩn thận hơn, lấy 'thai nhi chết' trong hũ gốm ra.

Đặt vào lòng bàn tay quan sát kỹ vài giây, lúc này mới thấy trên thân thai nhi có những đường vân ngọc rõ ràng. "Dùng ngọc điêu khắc thai nhi?

Hiến Vương tại sao phải làm vậy?

Còn cất giấu nó quý báu đến thế trong bụng Hoắc thị Bất Tử Trùng?" Tống Anh nhíu mày hỏi.

Tô Thần nghĩ một lát, giải thích: "Tôi nghĩ rằng, chúng ta vẫn phải phân tích từ giấc mơ lớn nhất mà Hiến Vương muốn đạt được!

Hiến Vương có Mục Trần Châu, muốn mượn Mục Trần Châu để đắc đạo thành tiên, vì vậy đã xây dựng lăng mộ cho mình ở nơi có phong thủy tốt này.

Những nhân dũng trong động núi bên ngoài Già Long Sơn, hay Thanh Lân Quái Xà, đều là những bố trí ông ta dùng để ngăn cản hậu nhân xâm nhập tiên mộ, quấy rầy ông ta thành tiên!

Những xương voi, xương ngựa được chôn cùng trong hào tuẫn táng, thì là những thứ Hiến Vương hy vọng sau khi thành tiên có thể mang lên tiên giới cùng hưởng thụ!

Còn khối ngọc này được cất giấu kỹ lưỡng trong cơ thể Hoắc thị Bất Tử Trùng, chứng tỏ nó có vai trò cực kỳ quan trọng đối với việc thành tiên của Hiến Vương." Tống Anh sững sờ một chút, ngập ngừng nói: "Tiểu Tô giáo sư, ý của anh là gì?" Tô Thần mỉm cười nhạt, đáp: "Khối ngọc thai này, rất có thể chính là Côn Luân Thai trong truyền thuyết!" "Côn Luân Thai?" Trừ Tô Thần ra, mọi người đều là lần đầu tiên nghe thấy từ này, không khỏi có chút mơ hồ.

Trần Kiến Binh tính cách nóng nảy, vội vàng hỏi: "Tiểu Tô giáo sư, Côn Luân Thai là cái gì vậy ạ?" "Cái gọi là Côn Luân Thai, là một loại địa thế phong thủy hình dạng như hài nhi người, được thai nghén từ long mạch khí của núi Côn Luân!

Nó cũng là một vị trí phong thủy cực tốt, trong truyền thuyết, nếu sau khi chết có thể chôn vào Côn Luân Thai, thì có thể phi thăng thành tiên.

Đương nhiên, trong truyền thuyết còn có một cách nói khác, rằng bộ phận tinh hoa nhất của Côn Luân Thai sẽ thai nghén ra một loại ngọc thạch tiên thai.

Tiên thai ba nghìn năm dài một tấc, dài đến ba tấc ba, liền có thể phá ngọc mà ra, trở thành sinh linh tiên thiên được trời đất dưỡng

dục!" Côn Luân Tiên Thai!

Bốn chữ này khiến mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Chẳng lẽ, trên đời này thật sự tồn tại chuyện thành tiên?

Nếu nói không tin thì cái Côn Luân Tiên Thai trong tay Tống Anh trông thật sự quá giống hài nhi người.

Nếu nó tự nhiên thai nghén ra, vậy thì phải là sự trùng hợp lớn đến mức nào!

Tô Thần ngừng lại một lát, tiếp tục nói: "Tôi đoán Hiến Vương hẳn là đã chuẩn bị cho việc thức tỉnh, dự định sau khi phục sinh sẽ dùng viên Côn Luân Tiên Thai này, mượn linh khí thiên địa ẩn chứa bên trong nó, siêu thoát thành tiên!" Suy đoán của Hồ Bát Nhất là hoang đường, nhưng Tô Thần cũng đang nói khoác lác, chẳng kém gì mấy.

Tuy nhiên, vừa rồi anh đã cảm nhận được dao động năng lượng bên trong Côn Luân Thai.

Phát hiện nó thực sự sở hữu năng lượng cao cấp, còn có thể nâng cấp Siêu Cấp Hoàng Kim Đồng của Tô Thần.

Nhưng năng lượng cũng không tính là quá nhiều, chỉ khoảng năng lượng của sáu bảy con Đồng Linh, hoặc hai ba nghìn con Đạt Phổ Quỷ Trùng mà thôi!

Nếu nói nó có thể khiến người ta sau khi dùng trăm ngày phi thăng, Tô Thần một trăm phần trăm không tin.

Sau khi nghe xong lời của Tô Thần, Tống Anh mấy người đều bị chấn động đến mức chưa thể hoàn hồn.

Mãi nửa ngày sau, Tống Anh mới trịnh trọng cất Côn Luân Thai vào ba lô, rồi nói: "Tiểu Tô giáo sư, lần này đi Hiến Vương Mộ cùng

anh đúng là quá đúng đắn, chỉ riêng những văn vật chúng ta thu thập được hiện tại, đã đủ để làm chấn động toàn bộ giới khảo cổ thế giới rồi!

Tiểu Tô giáo sư, tôi muốn đại diện cho toàn thể giới khảo cổ Hoa Quốc, cảm ơn sự giúp đỡ của anh!" "Hải, không cần khách sáo." Dù sao cái Côn Luân Thai này sớm muộn gì cũng về tay tôi thôi...

Tô Thần mỉm cười, sau đó cùng mọi người chuyển ánh mắt sang ngăn thứ hai.

Ngăn này chứa đựng thứ đơn giản hơn nhiều.

Đó là ba bộ hài cốt nhỏ, cao chưa đến một mét.

Tuy nhiên, khi Trịnh Huyền lấy hài cốt ra, ghép nối từng cái một, đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô. "Không đúng, đây không phải hài cốt người!" Sau khi ghép nối những hài cốt này, bất kể là cấu tạo của đầu, xương tay hay xương chân, cùng kích thước, đều hoàn toàn khác với con người bình thường, mà giống với một loại sinh vật dạng linh trưởng hơn.

Chỉ là, xét từ xương sọ, ba bộ hài cốt này lại không giống linh trưởng.

Ngũ quan lại gần giống con người.

Lúc này Tống Anh thể hiện sự chuyên nghiệp của một tiến sĩ sinh vật học, anh ta cẩn thận quan sát một lúc rồi mở miệng giải thích. "Cái này hơi giống sơn tiêu!" "Sơn tiêu?

Sơn tiêu tinh quái trong truyền thuyết sao?" Trịnh Huyền tò mò hỏi lại.

Tống Anh lắc đầu, giải thích: "Sơn tiêu không phải tinh quái, mà cũng là một loài động vật.

Hơn hai mươi năm trước, trong dãy núi Tần Lĩnh, từng phát hiện một bộ hài cốt sơn tiêu.

Sơn tiêu có hình dạng nằm giữa khỉ núi và linh trưởng, móng vuốt dài và khỏe, tính tình hung dữ.

Vì số lượng sơn tiêu cực kỳ hiếm, hơn nữa hành tung quỷ dị, nên người xưa không rõ đã truyền miệng nhau mà gọi nó là sơn tinh quỷ quái!" "Thì ra là vậy!" Trịnh Huyền ra vẻ đã học được điều gì đó mới mẻ, không kìm được mà khen ngợi: "Đội trưởng Tống thật lợi hại, ngay cả những điều này cũng biết.

Hài cốt sơn tiêu rất hiếm, nếu có điều kiện, chúng ta hãy mang nó ra ngoài, có thể trưng bày trong bảo tàng sinh vật học." "Để tôi mang." Tiểu Trang vừa tắm xong tự nguyện xung phong muốn đến.

Nhưng còn chưa đi đến gần, mọi người đã vội vàng bịt mũi lại. "Thôi, anh đi rửa thêm lần nữa đi." "Mà nói chứ, trong bụng con Hoắc thị Bất Tử Trùng này sao mà hôi thối thế nhỉ?" Tô Thần bĩu môi nói: "Đương nhiên là hôi thối rồi, nó đã ăn mấy chục triệu năm cóc độc, sau đó lại bị Hiến Vương ép ăn xác chết hơn hai ngàn năm, trong xác chết còn có đẳng noãn, các loại thi trùng.

Anh nói xem mùi vị đó có thể dễ chịu được sao!" "Ối...

Tiểu Tô giáo sư, đừng nói nữa, tôi đã nôn mấy lần rồi, lát nữa đến cả đồ ăn hôm kia cũng nôn ra mất!" Tiểu Trang mặt mày tái mét, vẻ mặt đầy khổ sở.

Thấy anh ta như vậy, Tô Thần cũng không nỡ tiếp tục trêu chọc.

Thế là anh bọc hài cốt sơn tiêu lại, tự mình cõng đi.

Tiếp đó, mọi người lại chuyển ánh mắt sang ngăn gỗ thứ ba!

Ngăn gỗ này đựng ba con cóc ngọc phát ra ánh sáng xanh lam yếu ớt.

Cóc ngọc có tạo hình độc đáo, chất liệu lam ngọc lại càng tinh tế, ôn nhuận.

Nhìn thấy ba con cóc ngọc này, Tống Anh và những người khác chỉ cảm thấy nó đẹp.

Nhưng Tô Thần lại toàn thân chấn động!

Bởi vì, ngay khoảnh khắc anh vừa chạm tay vào cóc ngọc, hệ thống đã nhắc nhở anh rằng ba con cóc ngọc này chứa năng lượng cao cấp, có thể dùng để nâng cấp Hắc Kim Cổ Đao!

Chương 87

Hơn nữa, anh càng nhìn càng cảm thấy ba con cóc ngọc này rất giống được chế tạo từ vẫn ngọc!

Phải biết rằng, bảo bối chứa năng lượng cao cấp có rất nhiều, nhưng chỉ có vẫn ngọc và vẫn đồng mới có thể dùng để nâng cấp vũ khí. "Nói cách khác, ba con cóc ngọc này rất có khả năng cùng chất liệu với vẫn ngọc?" Tô Thần trong lòng chấn kinh.

Hiến Vương Mộ là cổ mộ trong thế giới Quỷ Thổi Đèn, chẳng lẽ Hiến Vương Mộ lại có liên quan gì đó với vẫn đồng rơi xuống từ thế giới Đạo Mộ Bút Ký?

Hơn nữa!

Viên Mục Trần Châu trong miệng Hiến Vương, cũng như xà thần mà Mục Trần Châu đại diện, có quan hệ gì với vẫn ngọc và vẫn đồng không?

Càng nghĩ, Tô Thần càng cảm thấy hàng nghìn năm qua, vị xà thần mà Quỷ Động tộc thờ phụng nhất định tồn tại một mối liên hệ nào đó với vẫn ngọc và vẫn đồng.

Tuy nhiên, đúng lúc Tô Thần đang nghi ngờ, Tiểu Trang bên cạnh đột nhiên kêu lên kinh hãi, lăn lộn bò tới! "Tiểu Tô giáo sư, không hay rồi, lại có quái vật từ dưới sông bò lên!" Mọi người nghe vậy giật mình, lập tức nhìn theo hướng Tiểu Trang chỉ.

Chỉ thấy!

Trên mặt sông ngầm, không biết từ lúc nào, nổi lên càng nhiều tử phiêu (xác phù du).

Còn dưới nước, từng con đẳng noãn (trứng dây leo/côn trùng)

đang bò ra từ bụng tử phiêu.

Sau khi những đẳng noãn đó chui ra khỏi bụng tử phiêu, kích thước của chúng giống như đã ăn phải thuốc kích thích vậy, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã có thể lớn đến vài chục centimet, trực tiếp biến thành đẳng anh (sinh vật dạng côn trùng/thai nhi).

Đẳng anh có vẻ ngoài như sự kết hợp giữa côn trùng và hài nhi!

Trên thân phủ đầy vảy xanh xám, trông như người cá, lại như sơn tiêu.

Sau khi nhìn thấy Tô Thần và những người khác, chúng phát ra những tiếng gào thét chói tai, lao về phía họ.

Trần Kiến Binh mắt nhanh tay lẹ, vội vàng nổ súng, bắn chết mấy con đẳng anh sắp lao tới trước mặt Trịnh Huyền.

Nhưng!

Đẳng anh dường như hoàn toàn không biết sợ hãi là gì, liều mạng lao về phía Tô Thần và những người khác.

Nhìn khắp nơi, trên mặt sông ngầm, vậy mà dày đặc thêm hàng ngàn con đẳng anh.

Thấy tình huống này, Trần Kiến Binh gầm lên một tiếng, đẩy lùi bốn năm con đẳng anh rồi, vội vàng quay đầu hét lớn: "Tô giáo sư, làm sao bây giờ?" Tô Thần lúc này cũng bị mấy con đẳng anh quấn lấy, anh kéo Trịnh Huyền và Tống Anh ra phía sau mình.

Cầm Kim Cương Tán, đánh lùi đẳng anh xong, anh hướng về phía Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc mấy người mà hét: "Chạy về phía lối ra!" Nói rồi, vừa đánh đẳng anh, vừa chạy về phía lối ra của Hồ Lô Động!

Đoàn người chạy khoảng mười mấy phút, đến một cửa động núi

chật hẹp.

Tô Thần dùng Kim Cương Tán gạt những dây leo phủ kín cửa động ra, lập tức có một tia nắng chiếu vào!

Mọi người sắc mặt vui mừng, vội vàng từng người một leo ra khỏi cửa động.

Trần Kiến Binh ở phía sau thấy mọi người đều an toàn, lúc này mới lấy ra một quả lựu đạn nổ cao, giật chốt rồi ném về phía đàn đằng anh ngày càng đông!

Ném xong lựu đạn, Trần Kiến Binh vội vàng quay đầu chạy ra khỏi động núi, ra hiệu cho mọi người cùng nấp xuống sát vách đá bên ngoài động.

Đợi đến khi một tiếng "Oành" kinh thiên động địa vang lên!

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm!

Chỉ có điều, họ vừa mới thả lỏng, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người!

Cửa động này nằm trên vách đá cheo leo, bên cạnh cửa động có một thác nước lớn!

Dòng thác cuộn trào, những bọt nước bắn lên dưới ánh nắng mặt trời, tạo thành một cầu vồng vắt ngang thung lũng.

Tuy nhiên!

Điều thực sự khiến mọi người há hốc mồm là, giữa không trung nơi cầu vồng vắt qua, có mây mù bao phủ.

Trong làn sương mờ, lại có vô số cung điện lầu các nguy nga tráng lệ!

Thấy cảnh này, Tiểu Trang lập tức ngớ người ra.

Anh ta vội dụi dụi mắt, kinh hô: "Ôi đờ mờ, tôi không nhìn nhầm chứ, trong mây có cung điện?" Không chỉ Tiểu Trang bị chấn động, ngay cả Trịnh Huyền và Tống Anh, những người thường xuyên làm việc ở tiền tuyến khảo cổ, thường xuyên nhìn thấy các loại kiến trúc cổ, các loại kỳ văn dị sự, cũng đều bị chấn động.

Nơi cung điện kia được xây dựng giữa không trung, bị mây mù bao phủ!

Tuyệt đẹp hệt như tiên giới trong truyền thuyết!

Tô Thần tuy biết về tiên cung của Hiến Vương này, nhưng cũng chỉ là xem trên tiểu thuyết, phim ảnh.

Giờ đây tận mắt chứng kiến, anh cũng không thể không cảm thán một câu, Hiến Vương quả nhiên là một kiến trúc sư vĩ đại, có thể xây dựng một cung điện như vậy giữa không trung thung lũng!

Chưa nói đến độ khó, chỉ riêng cái khí thế dám nghĩ dám làm này, đã khiến Tô Thần không thể không cảm thán một tiếng phục tùng.

Tống Anh ngay từ cái nhìn đầu tiên đã bị mê hoặc bởi tiên cung này, rục rịch muốn đi tới.

Anh ta tìm kiếm xung quanh, cuối cùng dưới thác nước bên cạnh cửa động, tìm thấy một con đường đèo bằng đá xanh được xây dựng! "Các anh mau nhìn, dưới thác nước có một con đường đèo, có thể thông đến tiên cung này!" Con đường đèo cách vị trí của họ khoảng hai ba mét.

Thấy có đường đèo, mọi người lộ vẻ mừng rỡ.

Không cần ra lệnh, Trần Kiến Binh mấy người đã lấy ra một bó dây thừng, đặt một điểm neo trên vách đá trước cửa động.

Sau đó buộc dây thừng vào, dùng làm dây an toàn.

Sau đó, mọi người lần lượt buộc dây thừng, đu dây xuống con đường đèo.

Họ men theo con đường đèo bò xuống mười mấy mét, lúc này mới đến được một cây cầu đá.

Đợi mọi người đều đặt chân xuống đất, lúc này mới phát hiện, quần thể kiến trúc trong mây mù còn hùng vĩ hơn nhiều so với họ tưởng tượng.

Nô lệ của Hiến Vương, trên vách núi dựng đứng này, đã cố gắng xây dựng một cây cầu đá rộng mấy chục mét!

Đỉnh cầu đá thì lơ lửng giữa không trung thung lũng.

Phía trên có hai tòa cung điện nguy nga tráng lệ, ẩn hiện trong mây mù và cầu vồng. "Đẹp quá!" Tống Anh không kìm được thốt lên một câu.

Tô Thần thì nói: "Còn nhớ chiếc huyết ngọc quan tài ở lối vào thung lũng chứ?" Nghe Tô Thần nói vậy, mọi người lập tức nhớ ra.

Trên chiếc huyết ngọc quan tài kia có khắc họa chính tòa cung điện này được dựng trong mây mù!

Lúc đó Tiểu Trang còn đùa rằng, nếu Hiến Vương thật sự có thể xây cung điện lên trời, thì ông ta đúng là thần tiên rồi!

Anh ta vốn tưởng, đó chỉ là cảnh tiên giới do những thợ thủ công dưới trướng Hiến Vương khắc họa theo tưởng tượng.

Không ngờ, cái quái gì, đây lại là sự thật! "Hiến Vương này quả nhiên là muốn thành tiên đến điên rồi, với điều kiện kỹ thuật thời cổ đại, muốn xây dựng cung điện trên vách núi vạn trượng này, phải chết bao nhiêu người chứ!" Trịnh Huyền thò người ra, nhìn vực sâu bên dưới cầu đá.

Không kìm được mà cảm khái một câu.

Đúng vậy!

Ngay cả với công nghệ tiên tiến hiện đại như bây giờ, muốn xây dựng cung điện giữa không trung vực sâu vạn trượng này, có khi cũng phải chết người!

Huống chi là dưới điều kiện kỹ thuật lạc hậu thời cổ đại.

E rằng dưới vực sâu vạn trượng này, không biết đã chôn vùi bao nhiêu hài cốt rồi! "Thôi được rồi, chúng ta vẫn nên vào trong Thiên Cung của Hiến Vương xem trước đi." Trong Thiên Cung Hiến Vương, có một nữ tế ti bị làm thành nhân dũng.

Trong kịch bản nguyên tác, từng khiến Hồ Bát Nhất và đồng bọn sợ không nhẹ.

Tuy nhiên, Tô Thần trong tay có Phát Khâu Ấn, căn bản không cần lo lắng.

Lợi dụng lúc mọi người đi về phía Thiên Cung, anh lấy Phát Khâu Ấn từ không gian hư số ra, tiện tay nhét vào túi áo.

Vào Thiên Cung, mọi người phát hiện tòa Thiên Cung này được xây dựng cực kỳ hùng vĩ.

Chỉ riêng cánh cửa gỗ đại điện đã cao ba bốn mét!

Đẩy cánh cửa gỗ nặng nề ra, có thể thấy tình hình bên trong điện vẫn được bảo quản tốt!

Chương 88

Ngoại trừ có hơi nhiều bụi bặm một chút, những thứ khác như bích họa, điêu khắc đá, đều được bảo tồn cực kỳ nguyên vẹn.

Tống Anh và Trịnh Huyền hai người nhìn thấy bích họa trên tường đại điện, lập tức không thể rời mắt.

Cả hai đều lấy máy ảnh ra, bắt đầu chụp ảnh ghi chép lại.

Tiền điện này không có nguy hiểm gì, Tô Thần cũng lười quản hai người họ, dẫn Tiểu Trang đi tới hậu điện.

Hậu điện thờ phụng hai pho tượng đất nặn, nhìn hình dáng hẳn là tượng của Hiến Vương và vợ ông ta.

Các pho tượng đã trải qua nghìn năm, vẫn được bảo tồn cực kỳ tốt!

Toàn bộ màu sắc vẫn rất tươi sáng, dường như vừa mới hoàn thành hôm qua vậy.

Thấy cảnh này, Tiểu Trang tấm tắc khen ngợi, không kìm được nói: "Tiểu Tô giáo sư, tôi nghe đội trưởng Tống nói, thông thường bích họa điêu khắc đá, những văn vật có dùng thuốc màu, rất khó bảo tồn mấy nghìn năm.

Sao bích họa và tượng đất nặn của Hiến Vương này lại bảo tồn tốt đến vậy ạ?" "Được lắm Tiểu Trang, đã biết suy nghĩ độc lập rồi đấy!" Tô Thần cười ha hả, chỉ vào tượng đất nặn của Hiến Vương và vợ ông ta giải thích: "Trong Già Long Sơn, có một loại Thạch Thạch đặc biệt.

Khoáng chất này có thể dùng để chế tạo thuốc màu, hơn nữa càng lâu càng mới, có thể bảo tồn mấy nghìn năm.

Chỉ có điều, loại Thạch Thạch này cực kỳ hiếm, chỉ có ở dãy núi Già Long Sơn mà thôi.

Và chỉ có Hiến Vương, người chiếm cứ Già Long Sơn, mới có thể xa xỉ đến mức sử dụng nhiều thuốc màu Thạch Thạch như vậy trong Thiên Cung của ông ta." "Thì ra là vậy!" Tiểu Trang nghe vậy không kìm được giơ ngón tay cái lên, tán thán: "Tiểu Tô giáo sư quả nhiên không hổ là giáo sư, hiểu biết thật nhiều." Tô Thần không để ý đến lời tâng bốc của Tiểu Trang, tự mình quan sát tượng đất nặn của Hiến Vương.

Anh đoán, Hiến Vương hẳn là muốn sau khi thành tiên, sẽ đi vào Hồ Lô Động lấy ba món bảo bối kia ra, sau đó cùng vợ mình ở trong Thiên Cung này, chờ đợi sự tiếp dẫn của tiên giới.

Tuy nhiên...

đã hai nghìn năm trôi qua rồi, Hiến Vương đã chết thối từ lâu, cũng chẳng thấy ông ta thành tiên.

Điều này chứng tỏ, thế giới này có cương thi, có quỷ quái, nhưng tuyệt đối không có thần tiên.

Hoặc nói cách khác, không có những vị thần tiên trong ấn tượng của người Hoa Quốc.

Chỉ có một vị thần linh đến từ không gian hư số, nhưng đã ngã xuống ở Vô Đáy Quỷ Động.

Nhìn bức tượng đất nặn của Hiến Vương, Tô Thần trong lòng không khỏi thầm than một câu. "Ngoài ngươi ra, một nghìn năm sau vào thời Minh triều, còn có một người tên Phong Sư Cổ, cũng muốn thành tiên.

Đáng cười là, cả hai tên ngốc các ngươi đều không thành công!

Chi bằng học người ta Tây Vương Mẫu, tuy không thành tiên, bị

kẹt trong Vẫn Ngọc Động mấy nghìn năm, nhưng ít ra người ta vẫn sống sót!" Nghĩ đến đây, Tô Thần không khỏi lắc đầu.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Tiểu Trang đang quan sát khắp nơi trong hậu điện đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô. "Tiểu Tô giáo sư, anh mau lại đây, ở đây có người chết!" Tô Thần sững sờ, vội vàng chạy tới.

Chỉ thấy trong một thiên điện không xa, có một người phụ nữ mặc cổ trang hồng y, treo trên xà ngang thiên điện!

Tiểu Trang vừa rồi khi tìm kiếm, thấy người phụ nữ mặc hồng y này, suýt nữa bị dọa chết.

Giờ phút này, mặt anh ta vẫn còn hơi tái nhợt.

Bản thân Tiểu Trang là một chiến sĩ, không phải sợ người chết!

Mà là vì thiên điện này vốn dĩ ánh sáng mờ ảo, cộng thêm không có chuẩn bị, trong lúc bất ngờ nhìn thấy một thi thể nữ mặc hồng y như vậy, tự nhiên sẽ bị dọa.

Nhưng...

Tô Thần bật đèn pin, chiếu về phía người phụ nữ hồng y rồi mới cười nói: "Người chết gì chứ, đó là một bì dũng (nộm da người)!" Bì dũng?

Tiểu Trang sững sờ, lấy hết can đảm lại gần hơn một chút.

Sau khi quan sát, anh ta mới phát hiện người phụ nữ mặc hồng y này quả thật chỉ là một bì dũng mà thôi.

Chỉ có điều bên ngoài bì dũng được khoác một bộ hồng y viết đầy phù chú!

Ngoài ra, tuy là bì dũng, nhưng biểu cảm khuôn mặt của nó được khắc họa vô cùng tinh xảo.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự sẽ nhầm tưởng là người thật! "Phù, quả nhiên là bì dũng thật, suýt chút nữa dọa chết tôi!

Tôi cứ nghĩ sao trong tiên cung này lại có một nữ thi chứ, mấy nghìn năm rồi, cho dù có nữ thi thì cũng phải sớm phân hủy thành một đống xương trắng rồi mới đúng." Tiểu Trang vừa nói vừa tự an ủi mình.

Tô Thần mỉm cười, không tiếp tục chọc ghẹo Tiểu Trang nữa.

Bởi vì, thi thể nữ bì dũng này có lai lịch rất lớn!

Cô ta thực chất là tế ti của Hiến Vương.

Hiến Vương sợ tiên cung của mình bị người khác phá hoại.

Thế là ông ta đã cho mấy vị đại tế ti dưới trướng tuẫn táng cùng mình.

Nữ tế ti này thì bị lột da, da thịt được chế tác thành bì dũng.

Bộ hồng y bên ngoài, trên đó vẽ đầy phù chú trấn hồn, có thể vĩnh viễn trấn áp hồn phách của nữ tế ti trong bì dũng, đời đời không được siêu sinh.

Bất kể nữ tế ti này tốt hay xấu, nhưng nghĩ đến việc bị trấn áp mấy nghìn năm thì chắc chắn không dễ chịu.

Tô Thần nghĩ một lát, liền mở miệng nói. "Tiểu Trang, anh lên đó ôm bì dũng xuống, tôi nghiên cứu xem có thể tìm được manh mối gì về Hiến Vương Mộ không." Tuy nói là không sợ nữa, nhưng Tiểu Trang cũng chưa từng nghĩ sẽ tiếp xúc thân mật với bì dũng nha!

Nghe Tô Thần nói vậy, anh ta lập tức ngớ người. "Sao, đã nói không phải người thật rồi mà, anh không lẽ ngay cả một bì dũng cũng sợ à?" Nghe Tô Thần nói vậy, Tiểu Trang vốn đang ngập ngừng liền ngẩng đầu lên, phản bác: "Sao có thể sợ chứ, tôi từ trước đến nay

không tin vào mấy chuyện quỷ thần này, Tiểu Tô giáo sư cứ chờ xem!" Nói rồi, Tiểu Trang tiến lên... "Khoan đã, Tiểu Tô giáo sư, anh đứng phía sau nhìn chừng nhé, nếu có gì không đúng, anh phải yểm hộ tôi đấy!" "Yên tâm đi, có tôi yểm hộ cho anh, sẽ không có chuyện gì đâu!" Nghe Tô Thần vỗ ngực đảm bảo, Tiểu Trang lúc này mới có chút tự tin.

Anh ta tiến lên, bám vào cột, từng chút một bò lên xà ngang, sau đó tháo dây thừng đang buộc bì dũng.

Nhưng ngay khoảnh khắc tay anh ta vừa chạm vào bì dũng, chiếc bì dũng này đột nhiên phát ra một tiếng khóc thút thít u u.

Điều này khiến Tiểu Trang sợ hết hồn, tay run lên, bì dũng liền rơi xuống.

Anh ta ôm chặt xà ngang, suýt chút nữa khóc thét.

Tô Thần thấy vậy cười ha hả, đi tới đỡ bì dũng dậy, sau đó lấy ra một chiếc ống mực nhỏ bằng đồng từ sau đầu bì dũng, ra hiệu cho Tiểu Trang. "Đừng sợ, trong bì dũng này có một chiếc sáo nhỏ, vừa rồi là tiếng của chiếc sáo này phát ra." Nghe lời này, Tiểu Trang lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi một lát rồi vội vàng từ trên xà ngang bò xuống.

Lợi dụng lúc Tiểu Trang không chú ý bên này.

Tô Thần tiện tay lấy Phát Khâu Ấn từ trong túi áo ra, trực tiếp đặt lên thân bì dũng hồng y.

Trong miệng thì lẩm nhẩm: "Trần quy trần, thổ quy thổ, nguyện ngươi kiếp sau, vui vẻ vô ưu..." Anh cũng không phải là Mạc Kim giáo úy chính hiệu gì, cũng không biết nên niệm chú vãng sinh thế nào.

Cứ tùy tiện niệm bừa một câu, ít ra cũng có thể khiến vong hồn bên trong bì dũng đi một cách có nghi thức một chút.

Và ngay sau khi Tô Thần đặt Phát Khâu Ấn lên không lâu, bên trong bì dũng đột nhiên bốc lên một làn khói xanh, lững lờ bay lên không trung, rồi biến mất.

Đồng thời, Tô Thần cũng cảm nhận được, âm khí và bầu không khí áp bức trên bì dũng cũng theo đó mà tiêu tan.

Tống Anh và mấy người khác vừa lúc cũng đi tới.

Tô Thần liền giao bì dũng cho họ làm tư liệu ghi chép.

Không lâu sau, đợi Tống Anh mấy người chụp ảnh xong, ghi chép kỹ càng từng bích họa trong tiên cung.

Tô Thần tập hợp mọi người trên cầu đá bên ngoài điện, thảo luận về chuyện Hiến Vương Mộ. "Tiểu Tô giáo sư, chúng ta đã tìm khắp cả tiên cung rồi, cũng không tìm thấy quan quách của Hiến Vương!" Trần Kiến Binh tính tình nóng nảy, thấy Tô Thần liền sốt ruột mở miệng nói.

Tống Anh và Trịnh Huyền bên cạnh cũng đầy vẻ khó hiểu!

Từ chiếc huyết ngọc quan tài ở lối vào Già Long Sơn, có thể thấy hình chạm khắc trên đó chính là tòa tiên cung này.

Hơn nữa Hiến Vương khát khao thành tiên đến vậy, sao ở đây lại không có quan quách của Hiến Vương, chỉ có một bức tượng đất nặn thôi?

Họ không thể hiểu được vấn đề này, đồng loạt chuyển ánh mắt về phía Tô Thần.

Điều này là bởi vì, suốt chặng đường này, Tô Thần dường như vô sở bất tri, vô sở bất năng.

Chương 89

Cả đoàn người đã vô thức quen với việc Tô Thần giải quyết mọi khó khăn, và sinh ra tâm lý ỷ lại.

Tô Thần mỉm cười, giải thích: "Tiên cung tuy tốt, nhưng đây không phải là bảo địa phong thủy chân chính!" "Phong thủy?" Nghe Tô Thần nói vậy, Trịnh Huyền mắt sáng lên, kinh ngạc nói: "Tiểu Tô giáo sư, không ngờ anh còn hiểu cả phong thủy, tôi cứ tưởng trên đời này chỉ có mình Thiên Quan tiên sinh là hiểu phong thủy chứ!" Tô Thần sững sờ một chút, chợt nhớ ra, người Hoa Quốc trong thế giới này quả thật không hiểu phong thủy.

Tuy nhiên, anh còn chưa kịp mở miệng.

Tống Anh bên cạnh đã nhanh chóng giúp anh giải thích: "Tiểu Tô giáo sư gia học uyên thâm, nên mới hiểu biết một chút về phong thủy.

Đương nhiên, so với thế ngoại cao nhân như Thiên Quan đại thần thì chắc chắn không thể sánh bằng!" Mặc dù lời giải thích của Tống Anh có hơi miễn cưỡng, nhưng Trịnh Huyền không hề đào sâu.

Chỉ hỏi: "Tiểu Tô giáo sư, vậy anh mau nói cho chúng tôi biết, Hiến Vương Mộ rốt cuộc có những điểm đặc biệt gì, bên trong ẩn chứa những kiến thức phong thủy nào." Tô Thần gật đầu.

Chỉ tay xuống vực sâu dưới cầu đá. "Các anh nhìn cái hồ nước đó kìa!" Bên cạnh cửa động mà họ vừa ra, có một thác nước lớn, dòng thác chảy thẳng xuống đáy thung lũng, tạo thành một hồ nước sâu không thấy đáy. "Dãy núi Già Long uốn lượn, tựa như một con rồng nước vừa xuất hiện!

Đầu rồng nằm ngang giữa hai vách núi cheo leo, cục diện phong thủy này được gọi là Thủy Long Vựng!

Nếu Hiến Vương muốn chọn một bảo địa phong thủy tốt nhất, thì quan quách của ông ta hẳn phải nằm dưới Thủy Long Vựng, tức là trong hồ nước ngay dưới chân chúng ta!" Nghe Tô Thần nói vậy, mọi người đều giật mình.

Tống Anh nghi hoặc nói: "Tiểu Tô giáo sư, ý của anh là Hiến Vương xây mộ huyệt trong nước sao?

Nhưng nếu cổ mộ bị ngâm trong nước, đừng nói nghìn năm, e là mười năm cũng không bảo tồn được đâu!" Trong ngành đạo mộ, có một câu tục ngữ gọi là nghìn năm khô, vạn năm ẩm!

Nhưng câu nói này chỉ áp dụng cho văn vật như đồ sứ, đồ đồng, chứ không áp dụng cho thi thể của mộ chủ.

Nếu thi thể bị ngâm trong nước, chưa đầy nửa năm sẽ bị vi sinh vật trong nước phân hủy, đến xương cốt cũng không còn.

Trừ phi thi thể được ngâm trong dung dịch thuốc đặc biệt đã qua xử lý!

Vậy nên... cho dù Hiến Vương có ngốc đến mấy, cũng không thể xây mộ huyệt của mình trong nước. "Đương nhiên sẽ không phải trong nước, tôi đoán hẳn là được xây ở sâu hơn trong lòng núi, nhưng lối vào lại nằm trong hồ nước phía dưới!" Tô Thần mỉm cười, chỉ tay vào vách đá cheo leo.

Mọi người nhìn theo hướng anh chỉ, phát hiện dưới cầu đá còn có một đoạn đường đèo ẩn mình trong đá núi và cỏ dại!

Vừa rồi sự chú ý của họ đều bị tiên cung trên mây mù hấp dẫn, nên thật sự không nhìn thấy con đường đèo kia.

Thấy cảnh này, Trịnh Huyền lập tức kích động.

Không kìm được nói: "Tuyệt vời quá, Tiểu Tô giáo sư anh thật sự quá lợi hại, nhiệm vụ Hiến Vương Mộ lần này, công lao của anh là

lớn nhất!" Tiểu Trang đã sớm không kiềm chế được, liền nói: "Vì đã biết vị trí Hiến Vương Mộ rồi, chúng ta mau xuống thôi.

Hoàn thành nhiệm vụ sớm, chúng ta cũng sớm được về nhà!" Nghe lời này, mọi người không hẹn mà cùng bật cười.

Lý Cường Quốc vỗ vai anh ta, cười nói: "Tiểu Trang đây là nhớ nhà rồi à, được thôi!

Đợi nhiệm vụ này kết thúc, tôi sẽ duyệt cho anh một tuần phép thăm nhà!" "Thật ạ!

Hắc hắc, cảm ơn đội trưởng Lý!" Vừa nghe thấy lời này, Tiểu Trang càng kích động hơn.

Cảm thấy nhiệm vụ lần này thật sự không uổng công!

Có lời hứa của Lý Cường Quốc, Tiểu Trang càng hăng hái hơn, không cần Lý Cường Quốc thúc giục, anh ta đã chủ động đi đặt điểm neo, buộc chặt dây an toàn!

Rất nhanh.

Đợi Tiểu Trang buộc dây xong, mọi người lần lượt đi xuống đường đèo.

Đoạn đường đèo này dài hơn nhiều so với đoạn từ cửa động đến cầu đá.

Dài đến hai ba trăm mét!

Đoàn người cẩn thận từng li từng tí, nửa tiếng sau, mới toàn bộ an toàn đặt chân xuống đất!

Hồ nước dưới đáy vực sâu cheo leo, lớn chừng vài sân bóng rổ.

Thác nước cao mấy trăm mét, đổ thẳng xuống, những con sóng văng tung tóe tạo thành màn sương nước.

Khiến màn sương nước trông như mộng ảo!

Hơn nữa, nơi đây suốt mấy nghìn năm qua, hầu như chưa có ai đến, mọi thứ đều giữ nguyên trạng thái nguyên sinh.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Tô Thần và mọi người đột nhiên nhìn thấy, bên bờ hồ nước, vậy mà lại có một xác máy bay khác!

Mọi người nhìn nhau, vội vàng chạy tới kiểm tra!

Họ phát hiện, chiếc máy bay này và chiếc máy bay nhìn thấy ở lối vào trên tán cây dung thụ phu thê, là máy bay cùng niên đại.

Tống Anh kiểm tra một lúc, giải thích: "Tôi nghĩ hẳn là vào thời Chiến tranh thế giới thứ hai, có hai chiếc máy bay cùng nhận nhiệm vụ vận chuyển vật tư, bay ngang qua dãy núi Già Long Sơn.

Nhưng vì trong dãy núi Già Long có từ trường cực mạnh, dẫn đến các thiết bị trên máy bay bị hỏng, nên chúng mới lần lượt rơi xuống đây." Tô Thần thầm gật đầu.

Hiến Vương bố trí cục phong thủy Thủy Long Vựng này, được xưng là kiên cố bất khả phá, phi thiên băng bất khả tiến (không có thiên tai sụt lở thì không thể vào).

Nếu không phải chiếc máy bay trước đó phá vỡ Thiên Ngọc Huyết Quan, làm vỡ nền tảng tán cây.

Và sau đó lại có chiếc máy bay khác rơi xuống hồ nước, phá vỡ phong thủy Thủy Long Vựng, e rằng trên đời này không ai có thể vào mộ.

Có lẽ ngay cả Hiến Vương cũng không ngờ, nghìn năm sau, loài người lại phát minh ra máy bay.

Thiên băng vốn không thể tồn tại, đã trở thành hiện thực!

Nghĩ đến đây, Tô Thần quay đầu nói với Tống Anh và những

người khác: "Các anh cứ ở lại bờ, tôi xuống hồ kiểm tra một chút." Nghe lời này, Trần Kiến Binh sững sờ, vội vàng nói: "Tiểu Tô giáo sư, hay là để tôi đi, tôi rất giỏi bơi lội." Tô Thần lắc đầu, cười nói: "Đội trưởng Trần, anh giỏi bơi lội, vậy anh có tinh thông khảo cổ, và kiến thức phong thủy không?" Câu này khiến Trần Kiến Binh á khẩu, ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Tô Thần giải thích: "Yên tâm đi, tôi bơi cũng được, chỉ xuống dưới nước xem một chút thôi, sẽ không ở lâu đâu." Nghe anh nói vậy, Trần Kiến Binh và những người khác mới yên tâm, nhìn Tô Thần kéo chặt bộ đồ bảo hộ, đeo một chiếc kính lặn đơn giản, rồi nhảy ùm xuống hồ nước.

Lúc đầu, Trần Kiến Binh mấy người vẫn chưa để tâm, đang bàn tán về sự xa hoa của Hiến Vương, cũng như những bức ảnh mà Tống Anh và Trịnh Huyền đã chụp, rằng sau khi ra ngoài sẽ gây ra chấn động lớn đến mức nào trong giới khảo cổ.

Nhưng... liên tiếp ba bốn phút trôi qua, Tô Thần lặn xuống hồ vẫn không có dấu hiệu nổi lên.

Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc nhìn nhau, đều lộ ra vẻ lo lắng.

Mọi người căng thẳng nhìn chằm chằm mặt hồ, không ai nói lời nào!

Lại năm sáu phút trôi qua, Tô Thần vẫn không có dấu hiệu nổi lên.

Người bình thường lặn nín thở hai phút đã là giới hạn, cho dù là người bơi giỏi, nhiều nhất cũng chỉ ba bốn phút.

Nhưng, Tô Thần lần này lặn xuống đã hơn mười phút không thấy bóng dáng!

Trần Kiến Binh bực bội vỗ đùi, nói: "Hỏng rồi, Tô giáo sư gặp

chuyện rồi!" Sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Tiểu Trang tự tiến cử hăng hái nói: "Đội trưởng Trần, để tôi xuống tìm giáo sư Tô!" Trần Kiến Binh ngập ngừng một lát, đang định đồng ý thì nghe thấy đầm nước vang lên tiếng "hoa lạp", Tô Thần xuất hiện.

Trần Kiến Binh và mọi người vội vàng vây lại, hỏi: "Giáo sư Tô, anh không sao chứ?" "Đúng vậy giáo sư Tô, mọi người đều rất lo cho anh." Tô Thần mỉm cười nói: "Yên tâm, tôi không sao." Vừa nói, Tô Thần vừa leo lên bờ.

Sau đó, anh kể chi tiết tình hình bên dưới cho mọi người.

Đầm nước rất sâu, khoảng hơn mười mét.

Sở dĩ Tô Thần xuống đó lâu như vậy là vì anh đã phát hiện ra hai đường hầm bí mật. "Đường hầm bí mật thứ nhất dẫn đến một hố chôn cất theo, tôi vừa vào xem rồi, bên trong chôn theo một số nô lệ.

Đường hầm bí mật thứ hai sâu hơn một chút, gần như ở đáy đầm nước, có một đường hầm đá dưới nước khá dài." "Vừa rồi tôi ước tính sơ qua, muốn đến được đường hầm bí mật thứ hai, nhanh nhất cần nín thở khoảng hai phút, chúng ta không mang theo bình dưỡng khí, nhất định phải là người bơi giỏi, có thể nín thở thì mới xuống được." Nghe Tô Thần giải thích xong, mọi người cùng bàn bạc.

Cuối cùng, Tống Anh, Trần Kiến Binh và Tiểu Trang sẽ xuống.

Lý Cường Quốc và Trịnh Huyền, những người bơi lội kém hơn, thì ở lại bờ đầm nước chờ họ lên.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Bốn người lần lượt xuống đầm nước.

Sau khi lặn sâu hơn mười mét, dưới sự dẫn dắt của Tô Thần, mấy

người lần lượt bơi vào đường hầm đá dưới nước, sau đó đi thêm mười mấy mét, đường hầm đá bắt đầu dốc lên.

Khi nổi lên mặt nước, mọi người phát hiện nơi đây là một không gian tối đen như mực!

Tiểu Trang hít một hơi thật sâu, vội vàng lấy từ ba lô chống nước ra một chiếc pháo sáng và đốt lên.

Chương 90

Có ánh sáng, mọi người mới nhìn rõ xung quanh hình như là một kiến trúc kiểu cung điện.

Còn họ, đang nổi trong một giếng nước ở chính giữa.

Sau khi mấy người lần lượt leo lên, quan sát xung quanh một lúc.

Tống Anh đột nhiên kích động nói: "Không sai, đây chính là lối vào lăng mộ Hiến Vương, mọi người mau lại đây xem bức bích họa này!" Mọi người đổ xô đến, nhìn thấy trên tường có một bức bích họa lớn.

Trên đó miêu tả quá trình nô lệ của Hiến Vương từ khi xây dựng lăng mộ, cho đến khi vận chuyển Hiến Vương vào lăng mộ.

Thế nhưng… phần cuối của bức họa, tình hình Hiến Vương tiến vào mộ thất cuối cùng lại không được miêu tả.

Chỉ dùng cảnh Hiến Vương phi thăng để thay thế!

Nhìn thấy cảnh này, Tô Thần khẽ nhíu mày.

Anh chợt nhớ ra hình như nguyên tác đã từng đề cập, vốn dĩ Hiến Vương thành tiên thật sự có một tia khả năng.

Nhưng ngay khi ông ta sắp phi thăng, hai chiếc máy bay vận tải thời Thế chiến thứ hai đã rơi xuống, phá vỡ cục diện phong thủy "Thủy Long Vựng Thần Tiên Huyệt".

Hy vọng phi thăng của Hiến Vương hoàn toàn tan biến, chết không thể chết hơn.

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Tô Thần, anh cũng không đi sâu tìm hiểu.

Đợi Tống Anh ghi chép xong bức bích họa, mọi người mới đẩy

cửa đại điện, đi ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, họ mới phát hiện, đây là một hang động tự nhiên dưới lòng đất.

Nhìn quy mô, e rằng phải lớn bằng mười mấy sân bóng đá, thậm chí còn lớn hơn cả Bình Sơn cổ mộ năm xưa.

Còn cung điện mà họ vừa bước ra, thực ra cũng chẳng phải cung điện gì, mà là một lầu thành.

Đi dọc hang động về phía trước, có thể thấy ba cây cầu đá hình vòm kéo dài hàng trăm mét!

Dưới cầu là một con hào sâu, bên trong có nước vàng đục ngầu.

Nước vàng không chảy, chỉ là một đầm nước tù.

Bên trong còn có không ít vật phẩm chôn cất bằng vàng bạc các loại.

Quy mô tuy không bằng Ma Quốc Quỷ Mẫu năm xưa, nhưng cũng tuyệt đối có thể gọi là xa hoa.

Đương nhiên, đây vẫn chỉ là vòng ngoài mộ thất.

Vòng ngoài mộ thất đã có nhiều vật phẩm chôn cất như vậy rồi, dùng đầu mà nghĩ cũng biết, vật phẩm chôn cất bên trong mộ thất tuyệt đối còn phong phú hơn.

Tống Anh đã quen với những vật phẩm bằng vàng bạc trong cổ mộ, căn bản không hề động lòng, chỉ tỉ mỉ lấy máy ảnh ra, ghi lại những di vật này.

Tiểu Trang thì nhìn thêm hai lần, không nhịn được mắng Hiến Vương hai câu về sự xa hoa tột độ, không biết đã hại chết bao nhiêu nô lệ, nếu là ở hiện đại, đã sớm "cho bay màu" hắn rồi.

Tô Thần nghe Tiểu Trang cằn nhằn, chỉ mỉm cười, sau đó chỉ vào

ba cây cầu đá này, giải thích cho mấy người: "Cây cầu này gọi là Tam Thế Kiều, trong truyền thuyết của Hoa Quốc, nếu con người muốn thành tiên, thì trước tiên phải bước qua ba cây cầu này, thoát khỏi những ràng buộc của thế tục." Đừng hỏi anh sao mà biết, đều là nghe Hồ Bát Nhất "nổ" ra mà thôi.

Còn Hồ Bát Nhất có "nổ" bậy bạ hay không, thì ai mà biết được!

Vượt qua cầu đá, là một bức tường màu trắng, chất liệu hơi giống Hán Bạch Ngọc.

Nhưng Tống Anh quan sát xong nói với mấy người, đây là thạch anh trắng, không phải bạch ngọc.

Bức tường trắng cao khoảng sáu, bảy mét, chính giữa có một lối đi, dẫn vào một cánh cửa gỗ lớn cao hai mét.

Trên cánh cửa gỗ có mười ba chiếc đinh đồng, điều này chắc cũng có ý nghĩa nào đó.

Nhưng trong nguyên tác Hồ Bát Nhất không nói, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cũng không ghi chép.

Tô Thần liền không biết thuyết pháp trong đó là gì.

Trải qua hai nghìn năm, cánh cửa gỗ đã mục nát từ lâu.

Tiểu Trang dùng xẻng quân dụng tùy tiện gõ vài cái, liền đẩy đổ cánh cửa gỗ.

Mấy người bước qua cánh cửa gỗ xong, Tiểu Trang lại đốt một chiếc pháo sáng.

Ánh sáng đỏ cam chiếu sáng tình hình của căn mộ thất này.

Nhưng khi mọi người nhìn rõ tình hình mộ thất, lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Chỉ thấy!

Chính giữa mộ thất bày ba cỗ quan tài, xếp hình chữ "phẩm".

Cỗ quan tài ở phía trước cùng là quan quách đồng, hơn nữa dùng vòng đồng treo lơ lửng giữa không trung, quan tài không chạm đất.

Hai cỗ quan tài còn lại, một cỗ là ấm trầm quan, cỗ kia là quan tài đá!

Nhìn thấy cảnh này, Trần Kiến Binh lập tức kinh hãi nói: "Quan quách đồng?" "Thiên Quan đại thần từng nói, 'Ấm trầm quan, Thanh đồng quách, Bát tự không cứng, chớ đến gần!' Cái này... chẳng lẽ chúng ta không may mắn, lại sắp gặp phải thi vương và yêu thi rồi sao?" Vừa nói, Trần Kiến Binh không tự chủ nuốt nước bọt.

Tay nắm chặt khẩu súng trường!

Mặc dù anh biết, sức sát thương của đạn đối với thi vương có hạn.

Nhưng súng trong tay, ít nhiều cũng có thể mang lại chút an ủi. "Có tôi ở đây không cần sợ, tôi luôn rất may mắn, những thứ thần thần quỷ quỷ gì đó trước mặt tôi đều không dám ló đầu." Tô Thần mỉm cười nói một câu, an ủi cảm xúc có chút sợ hãi của mấy người.

Nhưng lúc này, Tiểu Trang bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, cả người liên tục lùi về phía sau. "Trời đất ơi, cái thứ quỷ quái gì thế này?" Mọi người lập tức chiếu đèn pin qua, chỉ thấy phía sau Tiểu Trang có một khuôn mặt quái dị đầy vảy đen.

Khuôn mặt quái dị không có môi, chỉ có một hàng răng sắc nhọn.

Trần Kiến Binh theo bản năng liền giơ súng trường lên, sắc mặt căng thẳng.

Nếu đối mặt với kẻ địch, dù là thiên quân vạn mã, anh cũng sẽ không sợ hãi, cho dù phải hy sinh, cũng chỉ đứng mà chết, ngay cả lông mày cũng không nhíu một chút.

Nhưng nếu đối mặt với những sinh vật quỷ dị và ma quái này, anh liền bó tay.

Thật sự là lần trước Lục Sí Ngô Công đã khiến anh bị ám ảnh rồi!

Tô Thần vội vàng xua tay, ra hiệu cho anh ấy thả lỏng. "Yên tâm, những thứ này đã chết rồi, không phải vật sống." Nói xong, anh bước tới, tỉ mỉ quan sát những sinh vật này một lượt.

Trong thế giới nguyên tác, Shirley Dương đã phổ cập, những thứ này gọi là Hắc Lân Giao Nhân!

Thời cổ đại thường được dùng làm đèn trường minh trong cổ mộ.

Tô Thần đơn giản phổ biến cho mấy người lịch sử của Hắc Lân Giao Nhân, mọi người liền thả lỏng.

Nói đến cuối cùng, Tô Thần khẽ cười, nói thêm một câu: "Thực ra, Hắc Lân Giao Nhân còn có một tên gọi khác, là mỹ nhân ngư!" Nghe lời này, mấy người lập tức ngây người.

Tiểu Trang càng kinh ngạc đầy mặt, chỉ vào Hắc Lân Giao Nhân với dung mạo xấu xí, hai hàng răng nhọn hoắt, có thể dọa trẻ con khóc thét mà nói: "Giáo sư Tô, anh chắc chắn không nói sai chứ, thứ này chính là mỹ nhân ngư?" "Đúng vậy giáo sư Tô, tôi nhìn thế nào cũng thấy thứ này chẳng liên quan gì đến mỹ nhân ngư cả!" Tô Thần giải thích: "Trong truyền thuyết cổ đại, Hắc Lân Giao Nhân khát máu, tàn bạo, tụ tập tại một đảo san hô dưới đáy biển ở Nam Hải.

Chúng sẽ bám vào các rạn đá ngầm giữa biển, phát ra tiếng ca mỹ diệu, hấp dẫn những thương khách đi thuyền qua lại." "Những nạn nhân mắc bẫy sẽ bị chúng kéo xuống biển, ăn đến nỗi không còn mảnh xương nào.

Còn những người không mắc bẫy, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của chúng giống hệt phụ nữ loài người, còn tưởng là mỹ nhân ngư.

Đâu biết rằng, bộ mặt thật của những quái vật này xấu xí đến nhường nào." Nghe xong lời giải thích của Tô Thần, Tiểu Trang bĩu môi, không nhịn được nói: "Nếu mà mang ba cái xác Hắc Lân Giao Nhân này ra trưng bày ở bảo tàng, e rằng toàn thế giới những người thích mỹ nhân ngư, hoặc tin tưởng mãnh liệt vào truyền thuyết mỹ nhân ngư đều sẽ tan nát cõi lòng mất!" Người khác có tan nát cõi lòng hay không Tô Thần không biết, nhưng nhìn sắc mặt của Tiểu Trang thì… e rằng chính cậu ta là một trong số những người tin tưởng truyền thuyết mỹ nhân ngư.

Tô Thần mỉm cười không tiếp lời.

Nhưng trong lòng lại nghĩ đến một truyền thuyết khác.

Đó chính là Lăng Tần Thủy Hoàng!

Tương truyền, đèn trường minh trong Lăng Tần Thủy Hoàng được làm từ Hắc Lân Giao Nhân.

Đèn trường minh Hắc Lân Giao Nhân có thể giữ được ngàn năm không tắt.

Thậm chí còn lợi hại hơn là, vì đặc tính này của Hắc Lân Giao Nhân, Tần Thủy Hoàng từng hạ lệnh săn bắt Hắc Lân Giao Nhân ở Nam Hải.

Toàn bộ địa cung Lăng Tần Thủy Hoàng, ít nhất đã dùng không dưới ngàn xác Hắc Lân Giao Nhân.

Quy mô hoành tráng đến mức, xa xa không phải những vị vua cỏ như Hiến Vương có thể sánh bằng!

Chương 91

Đương nhiên, cũng vì Tần Thủy Hoàng săn bắt quá nhiều Hắc Lân Giao Nhân, nên đến sau thời nhà Hán, loài vật kỳ diệu này đã tuyệt chủng.

Tống Anh lấy máy ảnh ra, chụp ảnh di hài của ba con Hắc Lân Giao Nhân.

Thế nhưng!

Đúng lúc này, mọi người đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, giống như tiếng móng tay cào vào kim loại.

Căn mộ thất này không lớn lắm, cộng thêm môi trường tĩnh lặng được chôn sâu trong lòng núi.

Bất kỳ âm thanh nhỏ nhất nào cũng có thể bị khuếch đại vô hạn.

Âm thanh móng tay cào kim loại vừa xuất hiện, lập tức khiến Tiểu Trang và mấy người khác giật mình.

Trong chốc lát, Tiểu Trang và mấy người cơ thể cứng đờ, không tự chủ được nín thở.

Đợi vài giây, âm thanh này không những không dừng lại, mà còn có xu thế ngày càng dữ dội.

Lần này, Tiểu Trang không nhịn được, vội vàng chỉ vào quan quách đồng cách đó không xa, giọng nói hơi run rẩy nói: "Hình như là từ đó vọng lại!" "Không lẽ… không lẽ thật sự như tôi nói, bên trong có thi vương sao?" Sắc mặt Lý Cường Quốc cũng có chút khó coi, nếu đây thật sự lợi hại như Thi Vương tướng quân ở Bình Sơn cổ mộ thì… chỉ bằng mấy người họ, chẳng phải sẽ chết chắc rồi sao!

Tô Thần không để ý, trực tiếp bước tới.

Quan quách đồng được chín sợi xích dày chắc treo lơ lửng giữa không trung.

Tô Thần dùng đèn pin chiếu khắp nơi, trên mặt đất dưới quan tài, anh tìm thấy một chiếc gương đồng kiểu dáng cổ xưa!

Chiếc gương này khắc hình tứ tượng thú, là một khối Tứ Tượng Trấn Quan Kính điển hình.

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy phía trước quan quách, có một chỗ lõm khớp với chiếc gương đồng.

Tứ Tượng Trấn Quan Kính này, chuyên dùng để trấn áp đại Tống tử.

Trong cốt truyện nguyên tác, sau khi Vương Khải Toàn lấy chiếc gương xuống, đại Tống tử bên trong quan quách đồng, móng tay dài ra, thậm chí còn vươn ra khỏi nắp quan tài, dọa ba người Mạc Kim kinh hồn bạt vía, vội vàng đặt chiếc gương trở lại.

Từ đó có thể thấy, thứ bên trong quan tài, tuyệt đối là siêu cấp đại Tống tử, cấp độ cao hơn Thi Vương tướng quân nhà Nguyên ở Bình Sơn rất nhiều!

Cho dù không lợi hại bằng Nữ Khôi, cũng nên đạt đến cấp độ phi cương.

Tô Thần nhặt Tứ Tượng Trấn Quan Kính lên, quay đầu an ủi mọi người nói: "Không sao, có lẽ tấm gương trấn thi này lâu ngày đã bị biến dạng một chút, vừa rồi chúng ta đi vào, không khí vừa lưu thông, đã khiến nó rơi xuống!" Vừa nói, Tô Thần tiện tay đặt Tứ Tượng Trấn Quan Kính về chỗ cũ.

Ngay khoảnh khắc anh lắp gương vào, âm thanh móng tay cào nắp quan tài trong quan quách đồng lập tức biến mất không dấu vết.

Căn chủ mộ thất này lại khôi phục sự yên tĩnh!

Nhìn thấy cảnh này, mấy người đồng loạt sững sờ.

Tiểu Trang bước tới xem chiếc Tứ Tượng Trấn Quan Kính, không nhịn được giơ ngón cái lên, khen ngợi: "Giáo sư Tô đỉnh thật, học thức uyên bác, lại lâm nguy không loạn, vừa rồi tôi còn suýt bị dọa chết, bên trong quan quách đồng này chắc chắn có một cương thi còn lợi hại hơn Thi Vương Bình Sơn, vừa nãy tôi còn nghĩ, lần này xong rồi, chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây, không ngờ một chiếc gương đồng nhỏ xíu lại có thể trấn áp được!" Tiểu Trang vừa nói, vừa không chớp mắt nhìn chằm chằm Tứ Tượng Trấn Quan Kính.

Lúc này, Tống Anh bên cạnh chợt lóe lên một tia sáng trong đầu, vội vàng nói: "Giáo sư Tô, chiếc gương này chẳng lẽ chính là Tứ Tượng Trấn Quan Kính mà Thiên Quan đại thần từng phổ biến trước đây sao?" "Tứ Tượng Trấn Quan Kính?" Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc nghi hoặc nhìn Tống Anh.

Người sau gật đầu, giải thích: "Đoạn thời gian trước, Thiên Quan đại thần từng xuất hiện trên kênh livestream của một sinh viên khoa khảo cổ, còn chỉ ra một chiếc gương đồng đang trưng bày ở bảo tàng Kinh Thành, không phải là Thú Văn Kính, tên thật của nó là Tứ Tượng Trấn Quan Kính, tác dụng là dùng để trấn áp cương thi trong quan tài!" Tô Thần không ngờ Tống Anh lại hiểu rõ những chuyện của mình như vậy, ngay cả chuyện nhỏ này cũng nhớ. "Ừm, đúng là Tứ Tượng Trấn Quan Kính, các vị nhìn bốn con dị thú được khắc trên gương, đây gọi là Tứ Tượng, lần lượt là Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước." "Thuyết Tứ Tượng đã xuất hiện từ ba, bốn nghìn năm trước, thậm chí còn sớm hơn nữa." "Cổ nhân thượng cổ coi Tứ Tượng là tổ tượng để thờ cúng, đồng thời gán cho nhiều ý nghĩa đặc biệt." Tiểu Trang nghe vậy, không nhịn được khen ngợi: "Mở mang kiến thức rồi, nhưng giáo sư Tô, chiếc Tứ Tượng Trấn Quan Kính này có thể sao chép lại được không?

Nếu quốc gia có thứ này, sau này chẳng phải không cần sợ cương thi nữa sao?" Nghe lời này của Tiểu Trang, Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc nhìn nhau, lập tức đều kích động. "Đúng vậy, sao chúng ta lại không nghĩ ra nhỉ!

Lần trước thi triều Nghi Châu, đã hy sinh biết bao nhiêu người, nếu chúng ta có thể nắm vững cách sao chép Tứ Tượng Trấn Quan Kính, đến lúc đó dùng nó để trấn áp cương thi, thì sẽ không cần hy sinh nhiều chiến sĩ như vậy nữa!" Nghĩ đến đây, Trần Kiến Binh không nhịn được vỗ vỗ vai Tiểu Trang.

Cười lớn nói: "Thằng nhóc này, cuối cùng cũng đưa ra được một kiến nghị đáng tin cậy, nếu thật sự có thể thực hiện được, tôi sẽ cùng giáo sư Tô báo cáo lên cấp trên để trao cho cậu một huân chương quốc gia hạng ba!" Tiểu Trang đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng nghe đến huân chương quốc gia hạng ba, lập tức nở hoa trong lòng.

Lý Cường Quốc bên cạnh thì thận trọng hơn nhiều, trầm giọng nói: "Có thực hiện được hay không, còn phải hỏi ý kiến của giáo sư Tô." "Giáo sư Tô, anh nghĩ chúng ta có thể sao chép những chiếc gương trấn thi này không, hoặc những chiếc gương trấn thi được sao chép ra có thể dùng để đối phó cương thi không?" Tô Thần suy nghĩ một lát, trả lời: "Đợi về rồi, có thể báo cáo lên viện nghiên cứu để thử, nhưng tôi cũng không dám đảm bảo sẽ thành công." Các thuật sĩ cổ đại rốt cuộc đã chế tác loại gương trấn quan này như thế nào, phương pháp đã thất truyền từ lâu.

Tô Thần không mấy tin rằng phía chính phủ có thể thành công, nhưng từ lần trước viện trưởng Chu nói họ đã có những tiến triển sơ bộ trong nghiên cứu phù đại tướng quân, Tô Thần cũng không tiện vội vàng kết luận.

Dù sao, đứng sau viện nghiên cứu là quốc gia, là trí tuệ của hàng

triệu nhà khoa học.

Người xưa dù thông minh đến mấy, nói cho cùng cũng chỉ là một nhóm nhỏ người.

Chưa chắc đã sánh bằng thành quả hợp tác của hàng trăm vạn nhà khoa học hiện đại!

Mấy người bàn bạc xong, chuẩn bị mở quan tài.

Nhưng trước khi mở, Tô Thần lại đưa tay ngăn họ lại. "Khoan đã, mở quan tài kiểu này dễ làm hỏng quan quách đồng, chúng ta hãy tìm cách hạ quan quách đồng xuống trước đã!" Tống Anh nghe vậy gật đầu, đồng tình nói: "Đồng không dễ mục nát, nhưng những sợi xích buộc trên đó là chất liệu thép tinh, trải qua mấy nghìn năm đã hoen gỉ loang lổ, nếu không cẩn thận một chút là dễ làm hỏng quan quách đồng, tôi đồng ý với đề nghị của giáo sư Tô." Trịnh Huyền cũng đồng ý với đề nghị của Tô Thần, với tư cách là một nhà khảo cổ học, điều đầu tiên cô nghĩ đến là làm thế nào để bảo vệ di vật.

Thực ra, bất kể là thế giới của Tô Thần trước đây, hay thế giới song song này.

Đều có rất nhiều cổ mộ chưa được khai quật, vẫn đang trong quá trình bảo vệ.

Ví dụ nổi tiếng nhất ở thế giới trước là tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng!

Ai cũng biết, với tư cách là hoàng đế đầu tiên của Hoa Quốc!

Trong lăng mộ của Tần Thủy Hoàng, chắc chắn cất giấu vô số vật phẩm chôn cất, thậm chí là rất nhiều cổ thư, cổ tịch quý giá đã thất truyền.

Bên trong có thể tùy tiện lấy ra một món đồ, cũng là quốc bảo có giá trị liên thành.

Nhưng!

Mặc dù quốc gia biết những điều này, vẫn không đồng ý khai quật.

Bởi vì, công nghệ lúc bấy giờ không đủ để mở lăng mộ Tần Thủy Hoàng mà không làm hư hại di vật.

Vì vậy, công việc khai quật Lăng Tần Thủy Hoàng mới bị trì hoãn vô thời hạn.

Trong ấn tượng của công chúng, tượng binh mã trong Lăng Tần Thủy Hoàng là những bức tượng đất nặn màu xám.

Nhưng thực ra, năm xưa khi hố chôn cất theo của Tần Thủy Hoàng vừa được mở ra, những bức tượng binh mã đó có màu sắc, hơn nữa màu sắc cực kỳ sặc sỡ, giống hệt như vừa mới hoàn thành hai nghìn năm trước.

Mỗi một pho tượng binh mã đều sống động như thật, giống như những con người đang sống.

Ngay cả quần áo mà chúng mặc, màu sắc của lớp lót bên trong, cũng đều sặc sỡ vô cùng.

Chứng tỏ rằng triều Tần lúc bấy giờ, đã nắm vững kỹ thuật in nhuộm phức tạp.

Nhưng vì kỹ thuật lúc bấy giờ chưa hoàn thiện, cũng không biết cách bảo vệ.

Sau khi tượng binh mã được khai quật, đã xảy ra phản ứng hóa học với oxy, chỉ sau một đêm, lớp sơn trên tượng binh mã đã bong tróc, trở thành những bức tượng đất nặn màu xám đơn điệu như ngày nay.

Mọi người đều đồng ý phải hạ quan quách đồng xuống trước.

Tiểu Trang tự tiến cử, muốn leo lên xà đồng của mộ thất, hạ vòng

đồng xuống.

Thế là, mấy người chia nhau công việc.

Trịnh Huyền lấy dây thừng ra, buộc chặt quan quách đồng, làm một móc treo hình tam giác đơn giản, đảm bảo khi tháo xích sắt và vòng đồng xuống, quan quách đồng sẽ không bị đổ vỡ.

Dây thừng buộc xong, Tiểu Trang đã leo lên xà đồng.

Thấy Trịnh Huyền ra hiệu có thể bắt đầu, cậu lấy xẻng quân dụng, nhẹ nhàng gõ một cái, một vòng đồng liền rơi xuống.

Tiểu Trang ngây người một lát, vội vàng nói với mấy người bên dưới: "Giáo sư Tô đoán không sai, những vòng đồng này đều đã mục nát rồi, vừa rồi nếu chúng ta động tác hơi lớn một chút, e rằng quan quách sẽ rơi xuống đất và hư hỏng mất." Vừa nói, cậu vừa không ngừng tay.

Loảng xoảng vài tiếng, lần lượt gõ những vòng đồng xuống.

Bên kia, Trịnh Huyền và Trần Kiến Binh hai người, lợi dụng thiết bị ròng rọc đã được lắp đặt, cẩn thận từng li từng tí hạ quan quách đồng xuống.

Còn Lý Cường Quốc thì phụ trách giữ chặt Tứ Tượng Trấn Quan Kính, phòng khi mấy người ra tay, gương trấn quan vô tình rơi xuống.

Con đại Tống tử trong quan tài đồng gây áp lực rất lớn cho mọi người, Lý Cường Quốc tuyệt đối không muốn nhìn thấy cảnh tượng thi biến.

Vì vậy, trong suốt quá trình không dám lơ là chút nào, hai tay ghì chặt tấm gương trấn thi.

May mắn thay, cuối cùng cũng không xảy ra sự cố gì, quan quách đồng đã hạ cánh an toàn!

Mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm!

Mặc dù trong cốt truyện nguyên tác, Tứ Tượng Trấn Quan Kính rất lợi hại, cho đến khi Hồ Bát Nhất và đồng bọn thiêu hủy Tống tử trong quan quách đồng, cũng không xảy ra thi biến.

Nhưng để đề phòng, Tô Thần vẫn thêm một biện pháp bảo hiểm.

Anh đặt Phát Khâu Ấn vào ba lô, sau đó tùy ý đặt bên cạnh quan quách.

Chương 92

Có Phát Khâu Ấn trấn áp, cơ bản có thể nói là vạn phần an toàn.

Rất nhanh!

Đợi Tiểu Trang nhảy xuống từ xà đồng của mộ thất, mọi người liền vây quanh quan quách đồng.

Sau đó cùng nhau ra tay, bật nắp quan quách đồng.

Bên trong quan quách đồng có một quan tài gỗ, nhìn chất liệu và màu sắc, hẳn là một phần của gỗ ấm trầm.

Tống Anh và những người khác không biết sự quý hiếm của gỗ ấm trầm, nhưng Tô Thần thì biết loại gỗ này đã tuyệt chủng từ lâu.

Đây là một loại cỗ quan tài cực phẩm ngàn năm khó gặp, xuyên suốt toàn bộ Quỷ Xuy Đăng, có lẽ chỉ có quan thần mộc Côn Luân của Tinh Tuyệt Nữ Vương mới cao cấp hơn nó.

Đã đi đến bước này, ai cũng không có ý định dừng lại.

Tiểu Trang và Trịnh Huyền đồng thời cúi người xuống, một lần nữa bật nắp quan tài gỗ!

Mở nắp quan tài xong, mọi người nhìn rõ tình hình bên trong, trừ Tô Thần đã sớm dự liệu, thần sắc trấn định ra, những người còn lại đều không kìm được sợ hãi lùi lại mấy bước.

Đó là vì!

Bên trong quan tài gỗ là một cỗ xác khô!

Trên gò má khô héo, hóp vào, chỉ còn lại lớp da nhăn nheo bám vào.

Nhưng điều khiến người ta kinh hãi là, cỗ xác khô này không biết

đã chết bao nhiêu năm, tóc lại vẫn còn mọc dài, gần như phủ kín toàn bộ quan tài.

Ngoài ra, trên hai lòng bàn tay của nó, có những móng tay dài.

Móng tay vì quá dài, cuộn tròn quấn quanh, nhìn thôi đã thấy rợn người.

Và trên nắp quan tài gỗ, còn có những vết cào mà cỗ xác khô này dùng móng tay cào ra.

Trong đó có mấy vết, dấu vết rất mới, rõ ràng là vừa mới cào ra.

Ngoài ra, trừ cánh tay và đầu lâu ra, phần thân thể của cỗ xác khô này, được bao bọc bởi một thứ giống như sợi amiăng.

Tiểu Trang và Trịnh Huyền không dám ra tay, Tô Thần thì không bận tâm nhiều như vậy.

Anh trực tiếp dùng xẻng quân dụng, lật tung lớp sợi amiăng phủ trên xác khô.

Chỉ thấy bên dưới lớp sợi amiăng trắng, lại là một cảnh tượng quỷ dị khác.

Thân thể của xác khô vẫn còn nguyên, nhưng hai chân thì không cánh mà bay, hơn nữa đã biến thành hai chân đá.

Nhìn thấy cảnh này, Tống Anh và Trịnh Huyền đều giật mình, nghi hoặc nói: "Chân đâu rồi?" Tống Anh suy nghĩ một lát, hỏi Tô Thần: "Giáo sư Tô, vừa nãy tôi vào đây đã có một vấn đề mãi không hiểu, đây không phải mộ thất của Hiến Vương sao, sao lại có ba cỗ quan tài?" "Cho dù là mộ hợp táng vợ chồng, nhiều nhất cũng chỉ có hai cỗ quan quách, cỗ quan tài thứ ba này bên trong chứa ai?" Tiểu Trang bên cạnh suy nghĩ một lát, tùy tiện nói: "Có thể là thiếp của Hiến Vương chăng, thời cổ đại chẳng phải đều tam thê tứ thiếp sao, Hiến Vương có hai bà vợ cũng không kỳ lạ gì!" Tống Anh lắc đầu,

phản bác thuyết pháp này. "Nếu là hai bà vợ, vậy tại sao trong Lăng Vân Tiên Cung phía trước, chỉ có tượng đất của Hiến Vương và vợ, trên bích họa cũng chỉ xuất hiện Hiến Vương và vợ, chưa từng xuất hiện bất kỳ thiếp nào khác của Hiến Vương!" Thấy mọi người đều lộ ra vẻ nghi hoặc, Tô Thần gật đầu. "Thực ra hai người đều đoán sai rồi, ba cỗ quan tài này đều là Hiến Vương, đồng thời cũng đều không phải là Hiến Vương!" "Cái này…" Nghe Tô Thần nói vậy, Tiểu Trang mơ hồ, gãi gãi đầu nói: "Giáo sư Tô, anh nói vừa phải vừa không phải là ý gì vậy, rốt cuộc quan tài này có phải chứa Hiến Vương không?" Tô Thần khẽ cười nói: "Phải, mà cũng không phải!

Các vị còn nhớ con Tam Thế Kiều trên đường đến đây chứ?" "Ừm, đương nhiên nhớ!" Tống Anh và Trịnh Huyền đồng loạt gật đầu, lúc đó Tô Thần còn phổ biến cho họ ý nghĩa mà Tam Thế Kiều đại diện.

Tô Thần chỉ vào bộ hài cốt trong quan quách đồng giải thích: "Hiến Vương muốn thành tiên, phải bước qua Tam Thế Kiều, thoát khỏi những ràng buộc của thế tục.

Vì vậy Hiến Vương đã tìm đến ba kiếp trước mà ông ta cho là của mình, đặt ba cỗ di cốt vào chủ mộ thất, thay mình chịu khổ chịu nạn." "Còn Hiến Vương tự mình thì bước qua Tam Thế Kiều, thành tiên tiêu dao.

Thuyết pháp này trong Đạo gia cũng có, gọi là 'Trảm tam thi', chém được tam thi, chứng đắc Kim Tiên." "Chắc hẳn Hiến Vương chính là dựa theo lý thuyết này, mà sắp đặt, ba cỗ quan tài bên trong đều không phải là Hiến Vương, mà là ba cỗ thế thân mà ông ta tìm đến!" Nghe lời này, Tống Anh và mấy người bỗng nhiên tỉnh ngộ, lúc này mới hiểu ra tại sao mộ thất lại có ba cỗ quan tài.

Nhưng, Tống Anh vẫn có chỗ nghĩ không thông, chỉ vào bộ hài cốt

bên trong quan tài đồng nói: "Thế nhưng, tại sao cỗ hài cốt này lại thiếu mất cái đùi?

Chỗ này còn có ý nghĩa gì khác sao?" Tô Thần gật đầu, tiếp tục nói: "Nếu tôi không đoán sai, sau khi Hiến Vương tìm được ba cỗ tử thi này, coi chúng là ba kiếp trước của mình, đồng thời mỗi cỗ thi thể đều bị cắt lấy một bộ phận, rồi ghép thành cỗ thi thể thứ tư một cách cưỡng ép, dùng để làm ảnh cốt của chính mình!" "Ảnh cốt, cỗ thi thể thứ tư?" Nghe lời giải thích này của Tô Thần, mọi người đồng loạt giật mình.

Tống Anh càng mở to mắt, ánh mắt đảo quanh một hồi lâu. "Thế nhưng giáo sư Tô, chúng ta đã tìm khắp mộ thất rồi, trừ ba cỗ quan tài này ra, không có bất kỳ quan tài nào khác!" Tô Thần xua tay nói: "Có thể còn có những mật thất hay chỗ nào đó khác, chúng ta cứ mở ba cỗ quan tài này ra trước, xem có phải mỗi cỗ thi thể đều thiếu một bộ phận không, nếu đều thiếu một bộ phận, thì điều đó chứng tỏ trong căn mộ thất này nhất định còn có cỗ quan tài thứ tư!" Nghe Tô Thần nói vậy, sắc mặt mọi người phấn chấn, vội vàng đi đến hai cỗ quan tài còn lại!

Hai cỗ quan tài còn lại, là một cỗ quan tài gỗ, và một cỗ quan tài đá.

Phần thiếu mất của thi thể bên trong quan tài gỗ là đầu lâu, phần thiếu mất của thi thể bên trong quan tài đá là lồng ngực.

Vì vậy hai cỗ thi thể này không có điều kiện để thi biến, đều đã phân hủy thành xương trắng.

Nhưng khi chứng thực được lời Tô Thần nói, mọi người lại có hy vọng, lần lượt tỉ mỉ tìm kiếm xung quanh những nơi có thể tồn tại mật thất.

Bên kia, Tô Thần thì bảo Lý Cường Quốc và Tiểu Trang đi thiêu

hủy quan tài đồng!

Mặc dù Trịnh Huyền và Tống Anh không muốn thấy di vật bị hư hại, nhưng họ cũng biết, cương thi bên trong quan tài đồng đã thi biến, nếu không xử lý, khó bảo đảm sẽ có một ngày nó thoát khỏi mộ, gây họa cho một vùng.

Lý Cường Quốc và Tiểu Trang thì không có nhiều bận tâm như vậy, nghe Tô Thần nói muốn thiêu hủy cương thi trong quan tài đồng, hai người họ còn tích cực hơn bất kỳ ai.

Dù sao, hai người họ ở Bình Sơn cổ mộ, đã từng giao chiến với thi vương thật sự, biết thứ này rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Rất nhanh, Lý Cường Quốc đổ xăng vào quan tài gỗ bên trong quan quách đồng.

Sau khi châm lửa, toàn bộ mộ thất lập tức sáng bừng lên.

Cùng lúc đó, Trịnh Huyền đang kiểm tra gần quan tài đá đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, kêu to: "Giáo sư Tô, đội trưởng Tống, mọi người mau lại đây xem, có phát hiện mới!" Mọi người đổ xô đến, chỉ thấy trên vách đá đối diện quan tài đá, lại có ba đứa trẻ được hóa trang thành tiếp dẫn đồng tử!

Những tiếp dẫn đồng tử này cũng giống như những Hắc Lân Giao Nhân kia, đều trong tư thế quỳ phục trên đất.

Chỉ có điều, Hắc Lân Giao Nhân là thắp dầu từ miệng.

Còn ba tiếp dẫn đồng tử này, là bị moi rỗng nội tạng, kéo một sợi dây bông từ rốn, thắp đèn trường minh.

Tiếp dẫn đồng tử là trẻ em loài người, không có đặc tính dầu của Hắc Lân Giao Nhân có thể cháy ngàn năm.

Từ lỗ hổng nơi sợi dây bông đi ra, có thể thấy bên trong nội tạng

đã bị moi rỗng của đồng tử, dầu đã hoàn toàn khô cạn.

Thấy cảnh này, Tống Anh mặt đỏ bừng, phẫn nộ nói: "Hiến Vương đúng là đồ không ra gì, đến cả đứa trẻ nhỏ như vậy cũng ra tay được." Trịnh Huyền thì lý trí hơn nhiều, thở dài nói: "Thời cổ đại có rất nhiều chuyện tuẫn táng, nhưng Hiến Vương này quả thực là một trong những kẻ tàn bạo nhất." Tô Thần nghe hai người nói xong, gật đầu nói: "Chế độ tuẫn táng đã có từ mấy ngàn năm trước, kéo dài mãi đến thời Minh Anh Tông mới bị bãi bỏ." Nhắc đến Minh Anh Tông, không thể không nhắc một câu.

Ông ta chính là vị "chiến thần" Đại Minh lừng lẫy, người đã khiến triều Đại Minh bị gãy xương sống sau một trận chiến – Chu Kỳ Trấn.

Cuộc đời ông ta đầy rẫy những điểm yếu kém, chỉ có việc bãi bỏ chế độ tuẫn táng là một trong số ít ưu điểm có thể đem ra để mà khoe khoang chút ít.

Cảm khái xong, mấy người lại bắt đầu tìm kiếm.

Không lâu sau, Trần Kiến Binh tìm thấy mộ thất còn có một tầng dưới nữa.

Anh dùng xẻng công binh, cạy mở một cái lỗ trên mặt đất, dùng đèn pin chiếu xuống, có thể thấy tầng dưới có một tiểu mộ thất rộng khoảng bảy tám mét vuông.

Bên trong đặt một cỗ thủy tinh quan!

Mặt mọi người lộ vẻ vui mừng, lần lượt xuống gian mộ thất bí mật này.

Mở thủy tinh quan ra, mọi người phát hiện bộ thi cốt bên trong quả nhiên như Tô Thần đã nói, là do ba bộ thi cốt phía trên mỗi cái lấy một phần, chắp vá lại mà thành!

Trong tiểu mộ thất này, ngoài bộ thi cốt kia, trên vách ngoài của

thủy tinh quan còn khắc họa quá trình xây dựng mộ Hiến Vương cho đến khi Hiến Vương được an táng vào đó.

Thậm chí còn có ghi chép về việc Hiến Vương đối phó sơn tiêu, chỉ là Hiến Vương này rất thích tự đề cao bản thân, chỉ khoe khoang rằng mình đã đánh bại ba con sơn tiêu, giải cứu dân làng ở đây.

Lại không nhắc đến việc ông ta coi dân làng như nô lệ, tùy ý sai khiến.

Trong quá trình xây dựng lăng mộ này, không biết đã có bao nhiêu vạn dân làng bỏ mạng.

Ngay cả những bách tính của Nam Cương cổ quốc theo Hiến Vương di cư đến đây, cũng kẻ chết người chạy trốn, cuối cùng mười vạn nô lệ bị giết sạch.

Sơn tiêu tuy tàn bạo, nhưng mỗi tháng chỉ ăn thịt một người.

Còn Hiến Vương chỉ trong vài năm đã giết gần mười vạn người!

Rốt cuộc ai gây hại lớn hơn, nhìn một cái là rõ ràng!

Tống Anh dùng máy ảnh chụp lại cỗ thủy tinh quan tài này, bao gồm cả các hình vẽ trên vách quan.

Sau khi chụp xong, cô chỉ vào bức tranh cuối cùng trên vách quan nói: "Tiểu Tô giáo sư, anh xem bức tranh này, quan quách của Hiến Vương hình như được chôn ở phía trên, chứ không phải ở mộ thất chúng ta đang ở đây!" Tô Thần gật đầu, chỉ vào bộ thi cốt trong quan tài nói: "Ba bộ thi cốt ở mộ thất tầng trên đại biểu cho ba kiếp trước của Hiến Vương, còn bộ ảnh cốt được giấu kỹ này, thì đại biểu cho kiếp này của Hiến Vương!

Hiến Vương muốn thoát khỏi ba kiếp trước và kiếp này, hoàn toàn tách rời khỏi thế tục, vì vậy vị trí quan quách của ông ta, hẳn là ở ngay trên đầu chúng ta, đối diện với vị trí của ảnh cốt!" Nói xong, mọi

người trở lại mộ thất, sau đó nhìn về phía xà đồng mà Tiểu Trang vừa leo qua.

Sau khi lên xà đồng và quan sát kỹ một hồi, mấy người quả nhiên thấy trên đỉnh mộ màu trắng có một lối đi không mấy dễ thấy!

Tiểu Trang dùng xẻng công binh cạy mở lối đi, đào ra một cái lỗ đủ cho người trưởng thành đi qua.

Mấy người lần lượt lên trên, phát hiện mộ thất này còn có một tầng phía trên nữa.

Chương 93

Tầng này có một đường dốc xoắn ốc đi lên, lúc đầu rất hẹp, về sau thì rộng hơn nhiều.

Đi được khoảng hơn ba mươi mét thì có một bức tường chặn đường đi của mấy người.

Tường màu trắng, chất liệu trông giống bạch thạch anh!

Trên vách tường thì vẽ những bức bích họa truyền thừa của Nam Cương cổ quốc, nội dung đa phần là Hiến Vương tự ca ngợi mình, nói mình mạnh mẽ thế nào.

Đáng chú ý nhất là ở chính giữa vách tường, vẽ một người phụ nữ.

Người phụ nữ này ăn mặc sang trọng, đặc biệt là biểu cảm trên mặt, gần như sống động như thật.

Thấy người phụ nữ này, ánh mắt Tô Thần đanh lại.

Dựa theo cốt truyện gốc, người phụ nữ này chính là phi tử của Hiến Vương, bị phong trong vách tường, dùng thi thể để nuôi thi nga!

Nói ra thì, Hiến Vương này cũng thật đủ biến thái.

Để phi tử của mình tuẫn táng thì thôi đi, vậy mà còn dùng thi thể phi tử để nuôi thi nga!

Thật sự là vì muốn thành tiên mà vứt bỏ hết tình nghĩa sau đầu!

Nghĩ đến đây, Tô Thần hít sâu một hơi, nhắc nhở mọi người: "Bức tường này có điều kỳ lạ, mọi người cẩn thận một chút." Vừa dứt lời, chỉ thấy bức tường bỗng nhiên nứt ra một khe hở.

Ngay sau đó, người phụ nữ trên bích họa bỗng nhiên lao ra.

Tô Thần mắt nhanh tay lẹ, một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu, trực tiếp đá cô ta xuống tận đáy dốc.

Cảnh tượng này xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Mãi đến khi người phụ nữ bị Tô Thần đá xuống, mọi người mới hoàn hồn, kinh hô liên hồi. "Đó là thứ quỷ quái gì?" "Không phải là ma chứ?" "Tiểu Tô giáo sư, anh không sao chứ?

Đó có phải cương thi không?" Giữa lúc mấy người nhao nhao hỏi han, ánh mắt chăm chú nhìn người phụ nữ dưới đáy dốc.

Bỗng nhiên, người phụ nữ đó đột ngột ngồi bật dậy.

Cảnh tượng kinh hoàng này, lập tức khiến Tiểu Trang và những người khác da đầu tê dại, một luồng hàn khí xộc thẳng lên tận đỉnh đầu! "Vãi chưởng!

Vãi chưởng!

Thật sự là lừa xác sống dậy!" Tiểu Trang kinh hô một tiếng, còn Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc đã mở chốt an toàn súng trường, nòng súng chĩa thẳng vào nữ thi, chỉ cần nữ thi có bất kỳ dị động nào, họ sẽ xả đạn.

Thế nhưng, giây tiếp theo, mọi người nhìn qua ánh đèn pin, thấy bụng nữ thi bỗng nhiên phình to.

Ngay sau đó, toàn bộ thân người cô ta cứ như quả bóng bay bị bơm căng.

Đến khi nó trương đến cực hạn thì, "phanh" một tiếng, nổ tung!

Giây tiếp theo, từ trong thân thể nữ thi bay ra vô số thi nga!

Thấy cảnh tượng này, mọi người không chỉ da đầu tê dại, mà còn cảm thấy nổi da gà khắp người.

Từ tình hình hiện tại mà xem, nữ thi hẳn là bị phong trong vách tường.

Còn trong cơ thể cô ta, thì nuôi thi nga.

Đã qua cả ngàn năm rồi, thi thể nữ thi không bị thối rữa, thi nga nuôi trong cơ thể cũng không chết đói, không biết rốt cuộc là làm cách nào mà được như vậy.

Ngay lúc mọi người đang thầm than thở trong lòng, những con thi nga bay ra từ thân thể nữ thi, vỗ cánh lao tới đuổi theo Tô Thần và những người khác. "Mọi người cẩn thận, bột phấn trên người những con thi nga này có thi độc, tuyệt đối đừng để bị dính phải." Tô Thần nói xong, tiện tay lấy ra mấy cái súng phun lửa cầm tay từ trong ba lô.

Loại súng phun lửa này chỉ to bằng bình khí oxy cầm tay, uy lực không lớn, nhưng ngọn lửa có thể phun xa một hai mét, để đối phó với đám thi nga này thì đủ rồi.

Đến khi thi nga sắp tiếp cận, bốn khẩu súng phun lửa đồng thời khai hỏa.

Dưới bốn luồng lửa nóng cháy, thi nga còn chưa kịp đến gần Tô Thần và mấy người thì đã bị nướng cháy rơi rụng xuống sườn dốc.

Loại thi nga này tuy hiếm gặp, nhưng tập tính không khác gì loài bướm đêm thông thường, đều thích ánh sáng, thích lao vào lửa.

Rõ ràng đã có rất nhiều thi nga bị đốt cháy, nhưng chúng vẫn liều mạng lao vào lửa.

Khoảng bốn năm phút sau, khi cả bốn khẩu súng phun lửa cầm tay đều sắp hết nhiên liệu.

Đám thi nga này mới bị tiêu diệt hoàn toàn!

Tô Thần nhìn sườn dốc, phát hiện mặt đất sườn dốc đã tích tụ

một lớp dày thi thể thi nga.

Cộng thêm việc những con thi nga này đều bị nướng cháy, còn tỏa ra một mùi thịt nướng.

Thật đúng là, Tiểu Trang tặc lưỡi, vậy mà lại nói mình đói.

Tô Thần cười ha ha, chỉ vào đám thi nga trên sườn dốc nói: "Đúng lúc có món thịt nướng tại chỗ, chỉ xem anh có dám nếm thử một miếng hay không thôi." "Ối..." Mặt Tiểu Trang biến sắc, ngay tại chỗ muốn nôn ọe.

Anh ta oán trách nhìn Tô Thần, bất lực nói: "Tiểu Tô giáo sư, đừng nói nữa, tôi sắp nôn cả mật xanh mật vàng ra rồi!" Về phía bên kia!

Vợ của Hiến Vương lao ra từ vách tường, khiến bức tường giống bạch thạch anh này có thêm một cái lỗ lớn cao hơn nửa người!

Trần Kiến Binh dùng xẻng công binh, muốn đào lỗ rộng hơn.

Nhưng sau khi anh ta đào được hai nhát, phát hiện miệng lỗ vậy mà còn rỉ ra nước màu vàng.

Hơi giống nước bẩn mà họ đã thấy dưới Tam Thế Kiều, còn mang theo một mùi hôi thối nồng nặc.

Mấy người đều bị mùi xộc lên đến mức chịu không nổi, vội vàng đeo mặt nạ phòng độc vào.

Tống Anh tò mò hỏi: "Rốt cuộc đây là chất liệu gì vậy, trông giống một loại đá thạch anh, nhưng sao bên trong lại có nhiều chất lỏng như vậy?" Tô Thần cười cười, không trả lời.

Nếu để họ biết, thực ra nơi họ đang ở không phải là hang động, mà là một con Nhục Chi Thái Tuế đã sống không biết bao nhiêu vạn năm.

Hơn nữa, hiện tại tất cả đều đang ở bên trong thi thể của Nhục Chi Thái Tuế.

E rằng mấy người họ sẽ nôn thốc nôn tháo mất.

Không sai!

Vị trí Tô Thần và mấy người đang ở, không phải là hang động tự nhiên gì.

Thực tế là một con Nhục Chi Thái Tuế lớn bằng cả ngọn núi.

Con Thái Tuế này không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, sau khi Hiến Vương có được, Hiến Vương đã dùng thịt của nó để luyện chế tiên đan.

Còn thi thể thì dùng làm lăng tẩm quan quách của chính mình!

Không thể không nói, Hiến Vương này thật sự có ý tưởng, có thể nghĩ ra việc dùng thi thể của người khác làm quan quách cho mình.

Trong lúc mấy người nói chuyện, lần lượt tiến vào trong động.

Mộ thất hình phễu phía sau, chỗ không lớn, có một cỗ quan tài đồng nhỏ hơn.

Tuy nhiên, sau khi Trần Kiến Binh cạy mở thì phát hiện, bên trong cỗ quan tài này rỗng tuếch.

Tô Thần thấy vậy giải thích: "Ban đầu trong quan tài đựng thi thể vợ của Hiến Vương, nhưng sau đó Hiến Vương vẫn dùng thi thể vợ mình để phong kín cái cửa động kia.

Với sự tàn bạo của Hiến Vương, việc làm như vậy cũng không phải là không thể." Mọi người đều đồng tình gật đầu.

Thế là, họ bắt đầu tìm kiếm quan quách của Hiến Vương bên trong mộ thất.

Nhưng tìm nửa ngày, mọi người phát hiện trong cả gian mộ thất này, ngoài cỗ quan tài đồng kia ra, chỉ có một cái lò luyện đan, ngoài ra không còn vật gì khác!

Tống Anh không khỏi nhíu mày, nghi hoặc nói: "Không có lý nào cả, chúng ta đã tìm khắp gian mộ thất này rồi, không thấy có chỗ mật thất nào, quan quách của Hiến Vương chẳng lẽ còn có thể ẩn thân sao?" Ngay lúc mọi người đều đang nghi hoặc khó hiểu, Tô Thần cười cười, đứng ra nói: "Các vị chẳng lẽ quên rồi sao, tôi vừa nãy đã nói, bộ ảnh cốt ở mộ thất phía dưới, là Hiến Vương dùng để thay thế kiếp này của mình chịu nạn.

Vì vậy vị trí quan quách thật sự của ông ta, nhất định phải tương ứng với bộ ảnh cốt kia!" Trong lúc nói chuyện, Tô Thần theo phương vị của ảnh cốt trong trí nhớ, đi đến chính giữa gian mộ thất này. "Vậy nên, quan quách của Hiến Vương, nhất định là ở vị trí tôi đang đứng, hoặc là ở trong tầng kẹp phía dưới mộ thất, hoặc là ở phía trên đỉnh mộ!" Nghe Tô Thần nói vậy, mọi người chợt bừng tỉnh.

Tiểu Trang vội vàng xung phong, cầm xẻng công binh lên định đào thử xem.

Thế nhưng, xẻng của anh ta vừa mới cạy xuống, bỗng nhiên mọi người ngửi thấy một mùi hôi thối cực độ.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên vách tường thạch anh của tiểu mộ thất này, bỗng nhiên bắt đầu rỉ ra một lượng lớn nước màu vàng!

Chương 94

Cảnh tượng này khiến mọi người ngây ngốc, đều có chút hoảng loạn. "Tiểu Tô giáo sư, chuyện gì thế này, sao nước trên tường lại ngày càng nhiều vậy?

Chẳng lẽ là lũ lụt sao?" Tống Anh lườm Tiểu Trang một cái, nói: "Chúng ta hiện đang ở giữa lòng núi, lấy đâu ra lũ lụt!" Nói xong, lại nhìn về phía Tô Thần, nghiêm trọng hỏi: "Tiểu Tô giáo sư, có phải gian mộ thất này có vấn đề không?" Tô Thần gật đầu, giải thích: "Nếu tôi đoán không sai, gian mộ thất này nói chính xác hơn, hẳn là một con Nhục Chi Thái Tuế." "Nơi chúng ta đang đứng, không phải là trong lòng núi, mà là bên trong cơ thể của một con Nhục Chi Thái Tuế khổng lồ!

Những dòng nước vàng kia, hẳn là dịch vị của Nhục Chi Thái Tuế." "Cái gì?

Chúng ta đang ở trong cơ thể Thái Tuế sao?" Vừa nghe lời này, mặt Trần Kiến Binh và những người khác đều có chút sững sờ.

Hóa ra họ lại rơi vào miệng hổ rồi sao! "Vậy nên chúng ta phải tăng tốc lên!" Tô Thần nói xong, lấy ra một chiếc xẻng công binh từ trong ba lô, trực tiếp vung lên, như một chiếc rìu bổ vào thân thể của Nhục Chi Thái Tuế.

Vài nhát "xoảng xoảng" xuống, vị trí anh ta đang đứng rất nhanh đã bị đào ra một cái hố nhỏ.

Nhìn qua cái hố nhỏ, có thể thấy bên dưới có một lối đi dài bảy tám mét, cuối lối đi là một cỗ quan tài gỗ trầm hương vạn năm!

Trên quan tài khắc đầy những hoa văn phức tạp, sang trọng hơn tất cả những cỗ quan tài họ từng thấy trên đường đi. "Đó hẳn là chân

thân của Hiến Vương rồi, mọi người ở trên này đợi, tôi xuống đưa lão già Hiến Vương lên!" Trong cốt truyện gốc, sau khi Hồ Bát Nhất xuống, cắt đứt đầu của Hiến Vương, ai ngờ Hiến Vương sau khi mất đầu vẫn truy đuổi không ngừng, cuối cùng vẫn phải dùng mấy quả lựu đạn mới giải quyết được!

Còn việc có thật sự giết chết Hiến Vương hay không, e rằng vẫn còn phải xem xét.

Tô Thần cho rằng, sau khi Hiến Vương khởi thi, thực lực có lẽ đã vượt qua Phi Cương!

Dù sao, Phi Cương dù có lợi hại đến mấy, bị chặt đầu chắc chắn là chết ngắc rồi, nhưng Hiến Vương bị chặt đầu, thân thể vậy mà còn có thể đuổi ra ngoài.

Ít nhất cũng đã đạt đến cấp bậc Du Thi!

Trong Tử Bất Ngữ, ghi chép về Du Thi chính là —— không đầu, vẫn có thể đi đứng, ngồi nằm, không khác gì người thường.

Thực lực như vậy, tuyệt đối là kinh thiên động địa rồi!

Nếu Phát Khâu Ấn không trấn áp được con "đại cương thi" này, vậy Tô Thần cũng chỉ có thể học Hồ Bát Nhất, tặng Hiến Vương hai quả lựu đạn mà thôi!

Trong lúc nói chuyện, Tô Thần xin Trần Kiến Binh hai quả lựu đạn nhét vào túi áo, sau đó dùng dây thừng buộc ngang hông, cả người liền nhảy xuống.

Hai bên lối đi, có vô số thi thể và nhục chi hòa lẫn vào nhau.

Nhục Chi Thái Tuế bắt đầu hồi phục, vô số thi thể bên trong cũng theo đó mà sống dậy, vươn hai tay về phía Tô Thần, tựa như muốn kéo anh vào địa ngục vô biên vậy.

Tô Thần nào có khách khí với chúng, trực tiếp rút xẻng công binh ra, một đường ngang chém xuống!

Lối đi dài bảy tám mét, ít nhất cũng chặt đứt hàng trăm hàng ngàn cánh tay của người chết.

Cuối cùng, sau khi đến đáy, Tô Thần dùng xẻng công binh cạy mở quan tài gỗ.

Bên trong quan tài gỗ, nằm một người đàn ông trung niên ngoài năm mươi tuổi, nhắm chặt hai mắt, nhưng không khác gì người thường!

Người đàn ông mặc một thân cổ trang hoa phục, đầu đội bảo quan.

Giống tượng đất sét Hiến Vương trong Lăng Vân Tiên Cung đến bảy tám phần.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người đàn ông trước mắt này, chính là Hiến Vương!

Tô Thần nghĩ một lát, định dùng "song chỉ tham động" để mở miệng Hiến Vương, lấy ra Mộ Trần Châu đang ngậm bên trong thì!

Bỗng nhiên, chỉ thấy, hai mắt nhắm chặt của Hiến Vương đột nhiên mở bừng!

Trong đôi mắt đen kịt, tràn ngập oán độc.

Thấy cảnh này, lòng Tô Thần giật thót, hiểu rõ mình gặp vận xui, lại gặp phải xác chết sống dậy rồi!

Hơn nữa, còn hung hiểm hơn cả những gì Hồ Bát Nhất gặp phải trong nguyên tác!

Nhưng anh không quá lo lắng, trực tiếp lấy Phát Khâu Ấn từ trong túi áo ra, đặt thẳng lên trán Hiến Vương!

Lập tức, động tác khởi thân của Hiến Vương bị trấn áp xuống.

Toàn thân, ngoài đôi mắt ra, không thể nhúc nhích thêm được nữa!

Thế nhưng, Phát Khâu Ấn tuy đã trấn áp Hiến Vương, nhưng hiệu quả lại không tốt như tưởng tượng.

Thân thể Hiến Vương không ngừng run rẩy, dường như có dấu hiệu muốn thoát ra.

Thấy cảnh này, Tô Thần thầm nghĩ trong lòng. "Xem ra Phát Khâu Ấn cũng không phải thật sự vạn vô nhất thất, nếu gặp phải cương thi có thực lực cường hãn hơn Du Thi, e rằng sẽ không có tác dụng gì mấy." Nghĩ đến đây, Tô Thần không chần chừ nữa, vội vàng thi triển "song chỉ tham động".

Từ trong miệng Hiến Vương, lấy ra một viên ngọc thạch hình cầu mắt.

Mộ Trần Châu, cuối cùng cũng đã có trong tay! "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được đạo cụ quan trọng: Mộ Trần Châu!

Xin túc chủ tiếp tục cố gắng, sớm hoàn thành hướng dẫn tân thủ!" Sau khi lấy được Mộ Trần Châu, Tô Thần vừa định trèo lên.

Trong đầu đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở cơ giới hóa của hệ thống.

Mộ Trần Châu trong thế giới Quỷ Thổi Đèn, có thể nói là đạo cụ then chốt liên kết mấy ngôi đại mộ, còn là mắt của Xà Thần.

Hệ thống phán định nó là đạo cụ quan trọng, Tô Thần không hề bất ngờ.

Nhưng, hướng dẫn tân thủ là cái quái gì?

Anh đã trải qua mấy ngôi đại mộ, thu được rất nhiều thần kỹ rồi!

Hiện tại thực lực, không nói là đánh khắp thiên hạ vô địch thủ,

nhưng ít nhất cũng phải mạnh hơn Trát Cố Tiếu, Tiểu Ca Trương Khởi Linh nhiều rồi chứ?

Tại sao ngay cả hướng dẫn tân thủ cũng chưa thông qua?

Vô vàn nghi vấn lần lượt lóe lên trong đầu Tô Thần, nhưng tình hình hiện tại không cho phép anh nghĩ nhiều.

Anh tạm thời đè nén những nghi vấn này xuống đáy lòng, sau đó cất Phát Khâu Ấn, thi triển khinh công trèo lên trên.

Tô Thần vừa mới động thân, Hiến Vương trong quan tài liền phục tỉnh, phát ra một tiếng gầm rít khàn đặc!

Đôi mắt tựa như phun lửa, khuôn mặt tràn đầy vẻ oán độc.

Tô Thần thấy cảnh này, khóe miệng nhếch lên, lạnh giọng nói: "Đã chết cả ngàn năm rồi mà còn không chịu an phận, đã vậy, tôi sẽ tiễn ngươi xuống địa ngục thêm lần nữa!" Nói xong, Tô Thần lấy ra hai quả lựu đạn cao cấp!

Trực tiếp rút chốt, ném vào trong quan quách của Hiến Vương.

Ngay sau đó, thi triển khinh công của "Hạt Tử Đảo Ba Thành", cả người như một con tắc kè, bò trên vách thịt của Nhục Chi Thái Tuế.

Chỉ trong vài giây, anh đã bò lên trên.

Trong mộ thất, nước vàng rỉ ra từ vách tường ngày càng nhiều, cả mộ thất đều bắt đầu rung chuyển.

Tuy nhiên Trần Kiến Binh và những người khác vẫn kiên trì không đi, muốn đợi Tô Thần ra.

Thấy Tô Thần an toàn vô sự đi ra, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tô Thần thấy mọi người đều đang đợi mình, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Nhưng, anh biết bây giờ không phải lúc để nói chuyện này, vội vàng nói: "Mau đi thôi, tôi vừa ném hai quả lựu đạn, sắp nổ rồi!" Nghe lời này, mặt mọi người đại biến.

Vội vàng lao về phía lối vào!

Một nhóm người vừa tiến vào lối đi dốc đá, liền nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, chấn động đến mức muốn điếc tai!

Vụ nổ làm mọi người đứng không vững, từng người một ngã nhào xuống lối dốc.

May mắn là dưới đáy dốc có đám thi nga đã bị nướng chín ở dưới đỡ, nên không ai bị thương.

Chỉ là cái mùi đó thật sự hơi "lên não".

Tô Thần không nhanh không chậm đi xuống từ đỉnh dốc, thấy bộ dạng lúng túng của mọi người, không nhịn được khẽ mỉm cười.

Trịnh Huyền thì không để ý, tiện tay phủi phủi đám thi nga dính trên người, liền vội vàng hỏi Tô Thần có gặp Hiến Vương không.

Tô Thần liền kể lại một lượt những chuyện vừa xảy ra bên trong Nhục Chi Thái Tuế.

Khi mọi người nghe đến chuyện Hiến Vương khởi thi, suýt nữa thì thoát ra ngoài, ai nấy đều giật mình thon thót.

Chương 95

Trần Kiến Binh nhíu chặt mày, không nhịn được nói: "Tiểu Tô giáo sư, theo như anh miêu tả, Hiến Vương này chẳng phải còn lợi hại hơn cả Tướng quân Thi Vương ở Bình Sơn sao?" Tô Thần gật đầu, giải thích: "Lợi hại hơn rất nhiều!

Hiến Vương dùng thi thể nuôi dưỡng Nhục Chi Thái Tuế, gần như đã liên kết mình với Nhục Chi Thái Tuế, thực lực thâm bất khả trắc!" "Vậy phải làm sao đây, hai quả lựu đạn e rằng không nổ chết được chứ?" Lý Cường Quốc có chút lo lắng, nói thêm một câu.

Lúc này, Trần Kiến Binh cắn răng, lấy ra toàn bộ bảy tám quả lựu đạn còn lại trong ba lô, rồi nói. "Tôi sẽ đi xem lại, nếu Hiến Vương vẫn chưa chết, thì sẽ ném thêm một lần nữa, dù sao cũng tuyệt đối không thể để loại tai họa này thoát ra!" "Không cần đâu." Tô Thần lắc đầu, từ trong ba lô phía sau lưng lấy ra một viên ngọc thạch hình cầu mắt. "Hiến Vương sở dĩ mạnh mẽ như vậy, tất cả đều nhờ viên Mộ Trần Châu này cung cấp năng lượng.

Mất đi Mộ Trần Châu, ông ta và Nhục Chi Thái Tuế rất nhanh sẽ cùng chết đi." Thế giới này tuân theo định luật bảo toàn năng lượng, chỉ cần là sinh vật, muốn trường sinh thì nhất định phải tiêu hao năng lượng.

Hoắc thị bất tử trùng sống mấy ngàn năm, là nhờ ăn xác chết.

Tây Vương Mẫu Mẫu và Trương Gia lão tổ sống mấy ngàn năm, là nhờ năng lượng cao cấp ẩn chứa trong vẫn ngọc.

Họ không dám rời xa vẫn ngọc, chính là vì một khi mất đi nguồn cung cấp năng lượng cao cấp, họ sẽ lập tức chết đi.

Tương tự, Hiến Vương cũng vậy.

Thấy Mộ Trần Châu trong tay Tô Thần, ánh mắt Tống Anh và Trịnh Huyền đều sáng rực.

Bởi vì viên ngọc thạch này, không chỉ là bảo bối thần bí nhất trong mộ Hiến Vương, mà còn là thần vật đã được miêu tả trong Ma Quốc!

Trịnh Huyền lập tức có chút lòng ngứa ngáy khó nhịn, không nhịn được nói: "Tiểu Tô giáo sư, có thể cho tôi xem một chút không?" Tô Thần gật đầu, giao Mộ Trần Châu cho Trịnh Huyền.

Mặt khác, Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc vẫn không yên tâm, sợ Hiến Vương vẫn chưa chết, quyết định phải quay lại mộ thất xem xét một lần nữa.

May mắn thay, sau khi kiểm tra, Hiến Vương sau khi mất Mộ Trần Châu, cộng thêm hai quả lựu đạn cao cấp, đã bị nổ tan xác thành từng mảnh trong Nhục Chi Thái Tuế!

Thậm chí con Nhục Chi Thái Tuế vốn dĩ sắp hồi phục, cũng vì mất đi sự hỗ trợ năng lượng từ Mộ Trần Châu, mà từ từ khô héo chết đi, không còn rỉ nước vàng ra nữa.

Kiểm tra xong, Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc mới thả lỏng.

Mấy người rời khỏi mộ thất tầng giữa, trở lại Tam Thế Kiều, sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, quyết định quay về.

Lần thám hiểm mộ Hiến Vương này có thể nói là có kinh nhưng không hiểm, mấy lần gặp nguy hiểm, nhờ có Tô Thần kịp thời nhắc nhở, đều bình an vượt qua.

Điều khiến Tống Anh vui mừng là cô đã chụp được rất nhiều ảnh về mộ Hiến Vương.

Những bức ảnh này nếu được công bố ra, chắc chắn sẽ chấn động thế giới.

Hoắc thị bất tử trùng, Lăng Vân Tiên Cung, Hắc Lân Giao Nhân... bất kể thứ nào, đều là những chuyện lớn có thể khiến giới khảo cổ, thậm chí là giới khoa học phải chấn động.

Nghỉ ngơi hơn mười phút, mọi người lại khởi hành, theo đường cũ trở về miếu Sơn Thần nơi ban đầu cắm trại.

Vừa hay trời cũng tối, thế là mọi người định nghỉ một đêm ở miếu Sơn Thần, ngày mai sẽ quay về huyện thành gần đó.

Trong thời gian này, Trịnh Huyền vẫn đang nghiên cứu Mộ Trần Châu, gần như đã đến mức quên ăn quên ngủ.

Ngay cả suất ăn tự nhiệt quân lương mà Tiểu Trang đưa cho ông ta, ông ta cũng không buồn ăn.

Tiểu Trang thấy vậy, gãi gãi đầu, cũng không nói gì nhiều.

Không lâu sau, có lẽ vì nghiên cứu mệt mỏi, Trịnh Huyền nói muốn ra ngoài hít thở không khí.

Tiểu Trang vội vàng đứng dậy, vỗ vỗ khẩu súng trường trong lòng nói: "Trịnh Huyền, tôi đi cùng ông, dù sao đây cũng là rừng nguyên sinh, lỡ gặp phải dã thú, có tôi ở đây còn có thể bảo vệ ông." "Cũng được." Trịnh Huyền nghĩ một lát, gật đầu đồng ý.

Những người còn lại cũng không nghĩ nhiều, nhìn hai người đi ra khỏi miếu Sơn Thần.

Nhưng... sau đó, đã qua hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy hai người trở về.

Trần Kiến Binh lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng mở thiết bị thông tin liên lạc tích hợp trên bộ đồ bảo hộ, muốn liên hệ với Tiểu Trang.

Nhưng anh ta gọi cả nửa ngày, Tiểu Trang vẫn không thấy hồi âm.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng cũng nhận ra có điều bất thường.

Tô Thần nhíu mày, trầm giọng nói: "Đội trưởng Trần, thế này đi, chúng ta chia thành hai nhóm đi tìm, các anh một đội, tôi và đội trưởng Tống một đội, nếu có phát hiện, thì lập tức liên hệ.

Nếu tình huống khẩn cấp, thì bắn súng báo hiệu!" "Được, cứ làm vậy!" Mấy người thương nghị xong, vội vàng chia nhau đi tìm Tiểu Trang và Trịnh Huyền.

Sau khi tìm thêm hơn nửa tiếng nữa, bên Trần Kiến Binh cuối cùng cũng có tin tức.

Tô Thần và Tống Anh vội vàng chạy tới, nhưng chỉ thấy một mình Tiểu Trang.

Hơn nữa, Tiểu Trang bị trọng thương, còn đang trong trạng thái hôn mê! "Trịnh Huyền đâu?" Thấy cảnh này, Tống Anh lập tức biến sắc, vội vàng hỏi!

Trần Kiến Binh lắc đầu, trầm giọng nói: "Lúc chúng tôi đến thì Trịnh Huyền đã biến mất rồi, tôi vừa nãy đã tìm kiếm xung quanh, không phát hiện dấu vết đánh nhau nào!

Vết thương trên đầu Tiểu Trang, giống như bị người ta đánh lén từ phía sau!" Nghe lời này, lòng Tô Thần giật thót. "Đội trưởng Trần, ý anh là...

Trịnh Huyền ông ta?" Trần Kiến Binh mặt nặng nề, từ từ gật đầu.

Lòng Tô Thần kinh ngạc bất định, không nghĩ ra lý do Trịnh Huyền làm như vậy!

Vì muốn trộm Mộ Trần Châu?

Nhưng đây là Hoa Quốc, ông ta dù có lấy được Mộ Trần Châu, liệu có thể trốn thoát được sao?

Hơn nữa, Trịnh Huyền cũng không giống loại người này, trước đây ông ta có thể vì văn vật mà cam nguyện hy sinh, sao lại làm ra chuyện như vậy?

Tô Thần lắc lắc đầu, tiến lên kiểm tra vết thương của Tiểu Trang.

Tiểu Trang hiện giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, tình hình rất nghiêm trọng.

Tô Thần nghĩ một lát rồi nói: "Đội trưởng Trần, anh và đội trưởng Lý, đội trưởng Tống, trước hết hãy gọi chi viện, đưa Tiểu Trang đến huyện thành cấp cứu, tôi đi truy Trịnh Huyền!" "Nhưng mà..." Trần Kiến Binh lộ vẻ chần chừ, hiện giờ là đêm khuya, anh ta sợ Tô Thần sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn.

Tuy nhiên, không đợi Trần Kiến Binh phản bác, Tô Thần đã trực tiếp nói: "Yên tâm, tôi có thể tự bảo vệ mình, bây giờ bên này cần anh hơn!

Hơn nữa, đợi đội chi viện đến, anh có thể quay lại giúp tôi." "Được!" Trần Kiến Binh là người quyết đoán, suy nghĩ kỹ một chút, cũng cảm thấy bên Tiểu Trang càng không thể thiếu mình.

Thế là, anh ta trực tiếp tháo khẩu súng lục của mình giao cho Tô Thần, rồi nói: "Tiểu Tô giáo sư, nhất định phải tự bảo vệ mình thật tốt, nếu có bất trắc đừng cứng đầu đối phó, cứ đợi tôi dẫn người quay lại!" Sau khi dặn dò xong, Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc mới cùng nhau cõng Tiểu Trang đang hôn mê, chuẩn bị rời khỏi Già Long Sơn ngay trong đêm, chạy đến huyện thành!

Đợi họ đi rồi, Tô Thần mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh cúi đầu quan sát dấu vết xung quanh, xác định phương hướng Trịnh Huyền rời đi rồi truy đuổi theo.

Tô Thần có khinh công trong người, lại không bị mấy người Trần

Kiến Binh kéo chân.

Tốc độ lập tức đạt đến mức cao nhất, cả người anh như mũi tên rời cung, phóng như bay trong dãy Già Long Sơn.

Trong suốt quãng đường, dù gặp bất kỳ chướng ngại vật nào, anh đều có thể né tránh một cách linh hoạt.

Suốt mười mấy phút phóng nhanh.

Tô Thần phát hiện dấu vết dọc đường càng ngày càng rõ ràng, biết rằng mình đang đến gần Trịnh Huyền hơn.

Cuối cùng, tại một vách núi cheo leo hiểm trở, anh thấy Trịnh Huyền đang đứng quay lưng về phía mình. "Anh đến rồi?" Điều kỳ lạ là, Trịnh Huyền dường như không hề bất ngờ trước sự xuất hiện của Tô Thần.

Hơn nữa, dù quay lưng về phía Tô Thần, ngữ khí và giọng điệu của ông ta lại giống như đã sớm chờ đợi Tô Thần đến vậy.

Tô Thần sững người một lát, trầm giọng nói: "Trịnh Huyền, tại sao ông lại tấn công Tiểu Trang?" "Vì sao ư?

Đương nhiên là vì cái này rồi!" Trịnh Huyền khẽ cười, giơ Mộ Trần Châu lên xoa xoa hai cái, trong miệng nói: "Phượng Hoàng Đảm, mắt của Xà Thần!

Mọi sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, thần vật như vậy tự nhiên là người có đức mới có thể sở hữu!" Nghe lời này, Tô Thần đột nhiên giật mình!

Anh tuy đã nói với các chuyên gia của viện nghiên cứu rằng Mộ Trần Châu còn gọi là Phượng Hoàng Đảm.

Nhưng từ đầu đến cuối, chưa từng nói với bất kỳ ai về chuyện Xà Thần!

Bởi vì, Xà Thần là thần linh thật sự, thực lực thâm bất khả trắc, cho dù đã vẫn lạc, ý chí của cô ta vẫn có thể huyễn hóa ra Vô Đáy Quỷ Động.

Kể chuyện Xà Thần cho viện nghiên cứu biết, chỉ khiến các chuyên gia, giáo sư của viện nghiên cứu phải bỏ mạng oan uổng mà thôi.

Chương 96

Tô Thần chưa từng nói với bất kỳ ai về chuyện này, vậy thì, Trịnh Huyền biết được từ đâu?

Gần như ngay lập tức, Tô Thần biến sắc mặt, quát to: "Ngươi rốt cuộc là ai?" "À à, ngươi đoán xem..." Trịnh Huyền... hoặc phải nói là, người có vẻ ngoài y hệt Trịnh Huyền này, nói xong câu đó, không hề quay đầu lại, liền nhảy thẳng xuống vách núi.

Tô Thần giật mình, vội vàng đuổi theo.

Nhưng anh vẫn chậm một bước, chỉ có thể thấy đối phương lợi dụng ánh trăng, mở thiết bị bay lượn dạng cánh trên người, lướt đi về phía xa. "Tô Thần, hy vọng lần sau gặp lại, anh có thể tiến bộ hơn chút!" Người này sau khi nhảy xuống vách núi, còn không quên hô lớn một câu, trêu chọc Tô Thần.

Nghe câu này, sự nghi hoặc trong lòng Tô Thần đạt đến đỉnh điểm!

Anh nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu, người này rốt cuộc là ai!

Trên thế gian này, lại có ai có thể biết chuyện Xà Thần!

Nhưng mà...

đã không nghĩ ra, Tô Thần cũng lười nghĩ nữa!

Bắt người về tự mình hỏi chẳng phải sẽ biết sao!

Nghĩ đến đây, Tô Thần vung tay một cái, trực tiếp triệu hồi Tiểu Hồng từ không gian hư số ra. "Đi, bắt người về đây!" Tô Thần chỉ vào "Trịnh Huyền" đã bay xa, ra lệnh cho nữ khôi Tiểu Hồng.

Giây tiếp theo, Tiểu Hồng vút bay lên trời, tốc độ nhanh như chớp.

Chỉ chưa đầy nửa phút, cô đã đuổi kịp "Trịnh Huyền", và như bắt một con gà con vậy, tóm đối phương quay trở lại! ...

Rất nhanh, Trịnh Huyền bị Tiểu Hồng ném xuống đất, cả người vẫn còn chút mơ màng.

Thấy biểu cảm cười như không cười của Tô Thần, sắc mặt hắn ta đột nhiên trở nên kinh sợ và tức giận đan xen.

Sau đó, kinh hoàng vạn phần quát: "Không thể nào!

Suốt cả đoạn đường này, nữ khôi chưa hề xuất hiện, anh chơi xỏ tôi!" Lần này, đến lượt Tô Thần trêu chọc. "Vậy mà còn biết nữ khôi, xem ra ngươi biết cũng không ít nhỉ!" "Hừ, không ngờ trong tình huống này mà anh cũng có thể lật ngược thế cờ.

Tô Thần, tôi càng ngày càng tò mò, rốt cuộc anh thuộc môn phái nào!" Trịnh Huyền này ngược lại cũng rất biết điều, thấy mình đã bị bắt lại, bên cạnh còn có một nữ khôi hổ thị đam đam, hắn ta dứt khoát ném Mộ Trần Châu lại cho Tô Thần, không làm những cuộc chống cự vô ích.

Ngay sau đó, Trịnh Huyền hít sâu một hơi, từ từ nói: "Anh thắng rồi, nhưng anh thắng thêm bao nhiêu lần cũng vô dụng, thế giới này cuối cùng vẫn là của chúng ta!

Nhớ kỹ, lần sau anh sẽ không may mắn như vậy nữa đâu!" Nói xong lời này, biểu cảm của Trịnh Huyền đột nhiên trở nên đau đớn, sắc mặt còn trong nháy mắt biến thành đen sì, tím tái.

Tô Thần vội vàng tiến lên, cạy mở miệng Trịnh Huyền.

Lúc này mới phát hiện, trong miệng Trịnh Huyền có ngậm thuốc độc, vừa nãy đã cắn vỡ gói thuốc độc.

Đây là loại thuốc độc "kiến huyết phong hầu", chỉ trong khoảnh khắc đã lấy đi mạng sống của hắn ta!

Thấy cảnh này, vẻ nghi hoặc trên mặt Tô Thần càng thêm nồng đậm.

Trịnh Huyền này tại sao lại nói mình lại thua, "chúng ta" mà hắn nói lại là ai?

Hơn nữa, từ biểu hiện hắn không coi mạng mình ra gì, nói tự sát là tự sát mà xem.

Tổ chức phía sau hắn, tuyệt đối không hề đơn giản!

Sáng ngày thứ hai, trời vừa hửng.

Trần Kiến Binh đã dẫn đội chi viện đến.

Thấy thi thể của Trịnh Huyền trên vách núi, Trần Kiến Binh biến sắc, vội vàng nói: "Tiểu Tô giáo sư, viện nghiên cứu nhận được tin tức, lập tức đi lục soát chỗ ở của Trịnh Huyền, và ở đó đã phát hiện Trịnh Huyền thật đang thoi thóp, đã bị trói ba ngày hai đêm rồi!" "Anh là nói?" "Không sai, Trịnh Huyền này đi cùng chúng ta, e rằng là người khác giả mạo!" Nói đến đây, Trần Kiến Binh cười khổ một tiếng: "Cũng không biết người này rốt cuộc là thân phận gì, sao lại giống Trịnh Huyền như đúc, ngay cả giọng nói cũng tương tự!

Nếu không phải nhà Trịnh Huyền ba đời đơn truyền, tôi còn nghi ngờ họ là anh em sinh đôi!" Nhắc đến ngoại hình tương tự.

Trong đầu Tô Thần lóe lên một tia sáng, lập tức nhớ đến Đạo Mộ Bút Ký.

Trong đó, bất kể là Lão Cửu Môn, hay Uông Gia Nhân, dường như đều biết chế tạo mặt nạ da người, thậm chí là kỹ thuật nhân bản.

Tạo ra mười mấy "Ngô Tà", mười mấy "Ngô Tam Tỉnh"!

Chẳng lẽ, tổ chức phía sau Trịnh Huyền này chính là Lão Cửu Môn hoặc Uông Gia Nhân?

Tô Thần nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy không đáng tin cậy.

Nếu là Lão Cửu Môn thao túng phía sau, tại sao họ lại không có chút tin tức nào trong thế giới này.

Lão Cửu Môn đông người như vậy, tổng không thể hoàn toàn không giao lưu với thế giới bên ngoài chứ.

Hơn nữa, Lão Cửu Môn làm sao biết Xà Thần, lại còn mạo hiểm đến cướp Mộ Trần Châu!

Quan trọng nhất là, họ dường như biết tôi chính là Thiên Quan Chúc Phúc, biết tôi có hai nữ khôi thủ hạ!

Phải biết rằng, thế giới này ngoài Thiết Diện Sinh đã chết ra, không có ai biết thân phận thật sự của tôi cả!

Ngay khi Tô Thần nghĩ đến Thiết Diện Sinh, trong đầu anh lập tức lóe lên một tia sáng! "Đội trưởng Trần, tình hình của Tiểu Trang bây giờ thế nào rồi?" "Tình hình không tốt lắm, tuy đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, nhưng khi nào tỉnh lại thì bác sĩ cũng không nói chắc được." Trần Kiến Binh thở dài một tiếng.

Tiểu Trang tuy là chiến sĩ của Lý Cường Quốc, nhưng mấy ngày tiếp xúc qua, anh ta cũng khá quý mến chiến sĩ nhỏ bé lạc quan này.

Ban đầu mọi người đều chờ đợi vui vẻ quay về, Tiểu Trang còn nói muốn xin nghỉ phép về quê, đi thăm cha mẹ, ai ngờ... "Đội trưởng Trần, tôi nghi ngờ Trịnh Huyền giả này phía sau có một tổ chức bí ẩn, bây giờ phải lập tức quay về Kinh thành.

Anh thay tôi nói với đội trưởng Lý một tiếng, ngoài ra nếu Tiểu Trang thoát khỏi nguy hiểm, nhớ thông báo cho tôi biết." Kinh thành!

Viện nghiên cứu!

Sau khi Tô Thần trở về kinh thành, việc đầu tiên là tìm Trịnh

Huyền, hỏi về tình hình anh bị bắt cóc mấy hôm trước.

Trong phòng họp, sắc mặt Trịnh Huyền vẫn chưa hồi phục, lộ vẻ phờ phạc.

Theo giới thiệu của Giáo sư Sở vừa quay về, Trịnh Huyền đã bị người ta bắt cóc từ ba hôm trước, trong suốt thời gian đó anh ta không uống một ngụm nước nào, suýt chết khát ngay trong nhà.

May mắn thay, sau khi Viện nghiên cứu biết được có người có thể giả mạo Trịnh Huyền, họ đã lập tức đến nơi anh ta ở để tìm kiếm, nhờ vậy mới cứu được anh!

Nhìn Trịnh Huyền mặt mày trắng bệch, Tô Thần trầm giọng hỏi: "Anh còn nhớ người đã bắt cóc anh ba hôm trước trông như thế nào, anh ta đã nói những lời gì không?" Trịnh Huyền do dự một lúc, rồi chậm rãi kể lại những gì đã xảy ra vào ba hôm trước.

Hôm đó, anh ta vừa nhận được thông báo từ Viện nghiên cứu, biết Tô Thần đích danh muốn anh ta tham gia khảo cổ lăng mộ Hiến Vương, thế là hăm hở quay về kinh thành.

Ban đầu, sáng ngày hôm sau anh ta sẽ đến sân bay hội họp với Tô Thần và những người khác.

Ai ngờ, khi anh ta về nhà sắp xếp hành lý thì đột nhiên bị người khác tấn công từ phía sau, trực tiếp đánh ngất đi.

Đến khi tỉnh lại, trời đã gần rạng sáng.

Nhưng khi mở mắt ra, điều đầu tiên anh ta nhìn thấy lại là một khuôn mặt giống hệt mình!

Lúc đó Trịnh Huyền suýt nữa bị dọa sợ phát khiếp, còn tưởng mình gặp ma.

Sau khi anh ta phản ứng lại, phát hiện miệng mình bị dán băng

dính.

Hơn nữa, người đó hoàn toàn không nói chuyện với anh ta, mà lại biết rõ bố trí trong nhà anh ta như lòng bàn tay, tự đóng gói hành lý và các công cụ khảo cổ mà anh ta thường dùng.

Sự quen thuộc của đối phương từng khiến Trịnh Huyền nghi ngờ, liệu người đó có phải là cái bóng của chính mình không!

Sau khi gói ghém hành lý xong, người đó cuối cùng cũng nói một câu trước khi rời đi.

Đại ý câu nói đó là, Trịnh Huyền số không may, bị chọn trúng.

Bảo Trịnh Huyền nếu muốn trách thì hãy trách Tô Thần.

Trong phòng họp của Viện nghiên cứu, Tô Thần nghe vậy đột nhiên khựng lại.

Trịnh Huyền bên cạnh an ủi: "Tiểu Tô giáo sư, anh đừng tự trách, tôi không có ý gì khác.

Dù có chọn lại lần nữa, tôi cũng sẽ đồng ý đi Hiến Vương Mộ cùng anh.

Chương 97

Chỉ tiếc là lần này xảy ra ngoài ý muốn, tôi không thể tận mắt chứng kiến quá trình khảo cổ Hiến Vương Mộ." Tô Thần mỉm cười, lấy ra một chiếc USB từ ba lô: "Đây là ảnh và video tôi sao chép từ chỗ Đội trưởng Tống, đều là tư liệu về Hiến Vương Mộ, anh có thể mang đi xem." Nói xong, anh lại gật đầu với Giáo sư Sở.

Hai người rời đi, nhường lại phòng họp cho Trịnh Huyền vừa hồi phục.

Sau khi rời phòng họp, Tô Thần tìm một hành lang yên tĩnh, trầm giọng hỏi: "Sở giáo sư, ngoài những chuyện này ra, mấy hôm nay Viện nghiên cứu có xảy ra chuyện lạ nào khác không?" "Chuyện lạ khác?" Sở Mục Vân xoa cằm, hồi ức một lát rồi nói: "À phải rồi, nếu nói chuyện lạ thì chỉ có một!

Sau khi mấy người đi Nam Cương, di chỉ lăng mộ Lỗ Thương Vương ở Nghi Châu từng xảy ra một vụ mất cắp, lúc đó chỉ mất một chiếc đồng tiết rất bình thường, nên chúng tôi cũng không để ý." "Đồng tiết?" "Có phải là hai mảnh đồng tiết khắc chữ 'Phượng Hoàng Vu Phi' không?" "Không sai, chính là cái đó!" Sở Mục Vân vội vàng gật đầu.

Nghe Giáo sư Sở nói vậy, sự nghi ngờ trong lòng Tô Thần hơi được giải tỏa.

Bên trong hai mảnh đồng tiết đó, ẩn chứa lộ trình dẫn đến mẫu cung Tây Vương Mẫu.

Nếu nói trên đời này còn ai biết, thì chỉ có thể là Thiết Diện Sinh.

Chỉ là, Tô Thần khi đó đã tự tay chém đầu Thiết Diện Sinh, lẽ nào hắn ta còn có thể sống lại sao?

Nếu Thiết Diện Sinh mà mạnh đến mức đó, Tô Thần cảm thấy mình có thể đi ngủ cho rồi.

Thế nhưng... dù cho Trịnh Huyền giả mạo kia không phải Thiết Diện Sinh, hắn ta nhất định cũng có mối liên hệ thiên ty vạn lũ với Thiết Diện Sinh.

Quan trọng hơn, đối phương cũng biết bên trong đồng tiết ẩn chứa bản đồ lộ trình đến mẫu cung Tây Vương Mẫu!

Chỉ là, bọn họ không hề biết rằng bản đồ lộ trình đã bị Tô Thần lấy đi rồi.

Nghĩ đến đây, Tô Thần trong lòng khẽ động, vội nói: "Sở giáo sư, quan tài đồng ở lăng mộ Lỗ Thương Vương hiện đang ở đâu, bên trong có nhiều lớp da chết, đã được dọn dẹp chưa?" "Cái này thì không, đó đều là hiện vật, tôi lúc đó đã cho đội khảo cổ phong ấn lại công việc ghi chép lăng mộ Lỗ Thương Vương, hôm qua chiếc quan tài đồng đó cũng đã được vận chuyển về kinh thành, chuẩn bị vài ngày nữa sẽ trưng bày ở Viện Bảo tàng kinh thành." "Được, vậy khoan hãy trưng bày đã, đưa tôi đi xem chiếc quan tài đồng đó!" Giáo sư Sở không hỏi nhiều, trực tiếp đưa Tô Thần đến Viện Bảo tàng kinh thành.

Họ lấy một số mẫu da chết từ trong quan tài đồng, sau đó nhờ Trần Kiến Binh không vận thi thể Trịnh Huyền giả mạo từ Nam Cương về.

Đồng thời, lấy mẫu DNA từ thi thể Trịnh Huyền giả mạo, mang cả hai mẫu DNA đi xét nghiệm.

Giáo sư Ngô, một người quen cũ của Viện nghiên cứu sinh vật, đã đích thân dành thời gian giúp xét nghiệm.

Nhưng sau khi đợi hai ngày và nhận được kết quả xét nghiệm, Tô

Thần lại vô cùng kinh ngạc!

Bởi vì kết quả trên phiếu xét nghiệm cho thấy, lớp da chết của Thiết Diện Sinh trong quan tài đồng, và mẫu mô DNA của Trịnh Huyền giả mạo, có độ khớp đạt tới 99%!

Điều đó có nghĩa là, hai người họ chính là cùng một người! "Chuyện này vô lý, rõ ràng lúc đó tôi đã tận mắt nhìn Thiết Diện Sinh tan thành tro bụi mà!" "Hơn nữa, Thiết Diện Sinh sống lại thì thôi đi, tại sao hắn ta lại có thể trông giống hệt Trịnh Huyền?" "Phải biết rằng, trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, bất kể là người nhà Uông hay Lão Cửu Môn, những Ngô Tà hay Ngô Tam Tỉnh mà họ tạo ra, thực chất chỉ là đeo mặt nạ da người, có tám chín phần tương tự.

Tuyệt đối không thể giống Trịnh Huyền giả mạo đến mức gần như trăm phần trăm, có thể giả thật đến mức Tô Thần và những người khác hoàn toàn không phát hiện ra!" "Trong chuyện này lại có bí mật gì, 'chúng ta' đằng sau rốt cuộc là ai?" "Lão Cửu Môn?

Uông gia?

Hắn?

Thậm chí là Quan Sơn Thái Bảo trong thế giới Quỷ Thổi Đèn?" Giải quyết được một vấn đề, lập tức có vấn đề khác xuất hiện.

Những vấn đề phức tạp khiến Tô Thần cảm thấy đau đầu.

Đồng thời!

Bây giờ hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trong quá trình thực hiện nhiệm vụ Hiến Vương Mộ, Tô Thần cũng phát hiện ra một số điểm bất thường của Trịnh Huyền giả mạo.

Ví dụ!

Khi Trịnh Huyền giả mạo nhìn thấy mình sử dụng Khôi Tinh

Thích Đấu, hắn ta cực kỳ hoạt bát, còn thăm dò hỏi mình có thể dạy hắn chiêu này không.

Rõ ràng Tống Anh là người đã học Taekwondo, cô ta không đòi học, nhưng Trịnh Huyền, một người chưa từng luyện võ, thậm chí trước đây cũng không hứng thú với võ thuật, lại đòi học.

Lại ví dụ, thể chất của Trịnh Huyền không tệ, cũng không phải đặc biệt tốt.

Trong chuyến đi Hiến Vương Mộ, mọi người leo núi lội sông, còn đi xuyên qua khu rừng nguyên sinh rậm rạp.

Ngay cả chuyên gia giàu kinh nghiệm như Tống Anh, đôi khi cũng mệt mỏi đổ mồ hôi.

Ngược lại, Trịnh Huyền từ đầu đến cuối dường như vẫn luôn dư dả sức lực.

Thể chất còn tốt hơn cả mấy quân nhân như Trần Kiến Binh!

Nghĩ đến đây, Tô Thần không khỏi có chút áy náy!

Những điểm bất thường đó, lẽ ra anh phải sớm nhìn ra, chỉ là lúc đó sự chú ý hoàn toàn tập trung vào Hiến Vương Mộ và Xà Trần Châu, hoàn toàn bỏ qua chúng!

Ngay khi Tô Thần đang ngẩn người, Giáo sư Sở không nhịn được hỏi: "Tiểu Tô giáo sư, anh nghĩ ra điều gì rồi sao?" Tô Thần hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "À phải rồi Sở giáo sư, tôi có một ý tưởng táo bạo..." ...

Một tuần sau!

Nền tảng trực tiếp Đậu Hà!

Đội khảo cổ quốc gia, vốn đã không livestream nửa tháng nay, hôm nay đột nhiên lại mở trực tiếp.

Điều khiến khán giả nền tảng kinh ngạc là, ngoài Vương Điềm Điềm, còn có một chàng trai điển trai trông hơi quen thuộc. "Ơ, anh đẹp trai này là ai vậy, tôi hình như đã gặp ở đâu đó rồi!" "Đúng vậy, quen mặt thật!

Tôi nhất định đã gặp ở đâu rồi, sao tự nhiên không nhớ ra nhỉ!" "Mấy người đúng là não cá vàng, chỉ có bảy giây trí nhớ à?

Đây là anh Tô Thần, giáo sư của tổ chuyên gia cổ văn tự đó, lần trước khảo cổ Ma Quốc, chị Điềm Điềm còn phỏng vấn anh ấy mà!" Vương Điềm Điềm và Tô Thần lúc này đang ở căn cứ Côn Luân, trong khu doanh trại có thể thấy các thành viên đội khảo cổ qua lại khắp nơi.

Tuy nhiên, những thành viên này đều đang chuẩn bị rút lui.

Còn Tô Thần thì đang thu dọn hành lý, dường như chuẩn bị đi xa. "Anh Tô Thần, tôi nghe Đội trưởng Trịnh Quốc Quang nói, anh định tiến sâu vào sông băng Côn Luân, tìm kiếm di tích Ma Quốc trong truyền thuyết, vậy thì, có thể không...?" Đoạn thời gian trước, Giáo sư Sở và mọi người vì Xà Trần Châu mà đặc biệt quay về kinh thành, còn Vương Điềm Điềm thì ở lại Côn Luân.

Khoảng thời gian này khiến cô phát ngán rồi, vì thế nghe nói Tô Thần muốn tiến sâu vào sông băng Côn Luân, lập tức chạy đến, muốn đi theo để quay phim trực tiếp.

Nhưng Tô Thần là vì muốn đến Côn Luân Thần Cung, nơi đó nguy hiểm trùng trùng, làm sao có thể đưa cô đi được.

Không đợi Vương Điềm Điềm nói hết câu, Tô Thần đã quả quyết từ chối. "Không thể!" Vương Điềm Điềm nghe vậy, lập tức mặt nhỏ nhăn lại, khoa trương nói: "Anh ơi, anh đúng là vô tình, máu lạnh quá...

Trái tim em ơi, đã tan nát thành hai mảnh rồi..." "Thôi đi!

Tôi không ăn bộ này đâu!" Tô Thần chỉ tay vào Trịnh Quốc Quang vừa hay đi ngang qua, nói: "Sâu trong sông băng không phải nơi đùa giỡn đâu, nếu cô đánh thắng đội trưởng Trịnh, tôi sẽ đưa cô đi." Nghe vậy, Trịnh Quốc Quang lập tức gãi đầu vẻ lúng túng.

Bảo anh ta ra tay nặng với Vương Điềm Điềm ngọt ngào đáng yêu, chuyện này anh ta không làm được. "Tiểu Tô giáo sư, mọi thứ đã chuẩn bị xong, anh xuất phát ngay bây giờ sao?" "Ừm, tranh thủ thời tiết tốt, xuất phát sớm!" Tô Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh không một gợn mây, gật đầu nói: "Ít thì một tuần, nhiều thì nửa tháng, tôi sẽ quay về." "Được, vậy tôi sẽ đợi để chúc mừng Tiểu Tô giáo sư!" Trong lúc nói chuyện, các chiến sĩ trong căn cứ đã vận chuyển đến một chiếc xe trượt tuyết.

Trong khoang thuyền chất đầy vật tư, đủ cho một mình Tô Thần sử dụng trong một tháng.

Thấy Tô Thần sắp đi, Vương Điềm Điềm vội vàng chặn lại phía trước nói: "Anh Tô Thần, anh cứ đưa em đi cùng đi, em đảm bảo sẽ nghe lời anh suốt cả chuyến đi.

Hơn nữa, khán giả đều muốn biết sâu trong sông băng rốt cuộc có di tích Ma Quốc hay không, anh xem, nhiều bình luận thế này, đều là tiếng lòng của anh em khán giả đó!" Nói xong, Vương Điềm Điềm đặt máy tính bảng trước mặt Tô Thần, định động viên bằng tình cảm, phân tích bằng lý lẽ.

Tô Thần hơi khựng lại, suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Vương Điềm Điềm thấy vậy, mặt mày rạng rỡ: "Anh ơi, anh đồng ý rồi à?" "Nghĩ gì vậy, tôi là nói, cô nhắc tôi nhớ ra, trước khi đến đây, Viện nghiên cứu đã giao quyền livestream của đội khảo cổ quốc gia cho tôi rồi, cho nên..." Nói đến đây, Tô Thần thuận tay lấy thiết bị

livestream từ tay Vương Điềm Điềm và anh quay phim.

Sau đó vẫy tay, khởi động xe trượt tuyết, lao về phía sâu trong dãy núi Côn Luân.

Thấy cảnh này, Vương Điềm Điềm muốn khóc mà không ra nước mắt.

Người thì không đi theo được, công việc thì mất rồi... ...

Vài giờ sau, giữa vùng tuyết nguyên mênh mông, xuất hiện một chiếc xe trượt tuyết.

Liên tục di chuyển vài chục cây số, Tô Thần tiến sâu vào vùng tuyết nguyên, cuối cùng đã đến khe nứt sông băng.

Nơi đây vẫn còn lại thiết bị ròng rọc do đội khảo cổ để lại, cũng như các chiến sĩ trực tại doanh trại cạnh khe nứt.

Thấy Tô Thần đến, chiến sĩ bước đến chào, giúp Tô Thần dỡ hành lý.

Rồi đưa Tô Thần xuống khe núi.

Trong nửa tháng qua, đội khảo cổ đã khảo sát khắp lăng mộ Quỷ Mẫu Ma Quốc.

Trong khe núi đâu đâu cũng là đèn chiếu sáng do đội khảo cổ lắp đặt.

Chương 98

Nghe Giáo sư Sở nói, nếu tình hình cho phép, Viện nghiên cứu còn định khai thác lăng mộ Quỷ Mẫu Ma Quốc, xây dựng nơi đây thành điểm tham quan cho du khách trong nước.

Và còn xây dựng một Viện Bảo tàng văn hóa Ma Quốc ngay trong khe núi.

Các chiến sĩ sau khi đưa Tô Thần xuống thì lần lượt quay về doanh trại.

Chặng đường tiếp theo, chỉ có thể do một mình Tô Thần tự mình tiến lên.

Mục đích chuyến đi này của anh không phải lăng mộ Quỷ Mẫu, mà là di tích Ma Quốc sâu hơn nữa, Côn Luân Thần Cung!

Sở dĩ chọn đến Côn Luân Thần Cung, là vì bên trong Côn Luân Thần Cung có một tế đàn, có thể triệu hồi sức mạnh ẩn chứa trong Xà Trần Châu.

Trong nguyên tác Quỷ Thổi Đèn, Hồ Bát Nhất và những người khác bị lời nguyền Quỷ Động, mạo hiểm sinh mạng tìm được Xà Trần Châu.

Để hóa giải lời nguyền Quỷ Động, thì nhất định phải đến Côn Luân Thần Cung, theo nghi thức của Ma Quốc, triệu hồi sức mạnh của Xà Trần Châu.

Tô Thần không hề bị trúng lời nguyền, mục đích anh đến Thần Cung, thực ra là để dụ rắn ra khỏi hang.

Tổ chức đằng sau Trịnh Huyền giả mạo biết Xà Trần Châu là mắt của Xà Thần, thì nhất định sẽ biết mối quan hệ giữa Ma Quốc và Xà

Trần Châu.

Thậm chí có thể giống Tô Thần, biết cách lợi dụng năng lượng bên trong Xà Trần Châu.

Nếu tổ chức này biết Tô Thần một mình đến Ma Quốc, bọn chúng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, nhất định sẽ đi theo!

Vì thế, Tô Thần đặc biệt cùng Viện nghiên cứu dàn dựng ván cờ này, chính là để dụ bọn chúng ra.

Ban đầu Giáo sư Sở không đồng ý cách làm này, nhưng Tô Thần đã cố ý nhắc đến một câu, rằng Trịnh Huyền giả mạo có thể liên quan đến thi triều Nghi Châu, sau khi Viện nghiên cứu nghiên cứu kỹ lưỡng, cuối cùng vẫn đồng ý đề nghị của Tô Thần.

Bên dưới sông băng sáng đèn.

Tô Thần nhìn trái phải không có ai, liền ném chiếc ba lô lớn sau lưng vào không gian ảo.

Sau đó lấy ra thiết bị livestream, mở trực tiếp. "Chào mọi người, tôi là Tô Thần." Trực tiếp vừa bắt đầu, lập tức có vô số khán giả đổ vào.

Chỉ là, khi khán giả nhìn thấy Tô Thần trước ống kính, lập tức ai nấy đều mù mịt. 【Chuyện gì vậy?

Chị Điềm Điềm của tôi đâu?】 【Sao lại là một anh trai thế này, lẽ nào tôi vào nhầm phòng livestream?】 【Chết tiệt, đổi MC rồi à?】 【Cút cút cút, ngoài Điềm Điềm ra, tôi không xem ai cả!】 Nhìn thấy những bình luận hỗn loạn trong phòng livestream, Tô Thần không bận tâm.

Vừa đi sâu vào khe núi, vừa giới thiệu: "Vị trí hiện tại của tôi là khe núi sông ngầm dưới sông băng Côn Luân." "Tôi tin rằng rất nhiều

khán giả đã đi theo Giáo sư Sở và mọi người trên con đường này, cũng biết cách đó mười mấy cây số về phía trước, chính là lăng mộ Quỷ Mẫu của Ma Quốc." "Tuy nhiên, lần này tôi không đến mộ Quỷ Mẫu Ma Quốc, mà là thành trì Ma Quốc sâu hơn nữa." Nghe Tô Thần nói vậy, các bình luận trong phòng livestream lập tức tăng vọt. 【Ngọa tào, vãi thật, anh bạn này định một mình cân cả sông băng à?】 【Đây không phải phòng livestream của đội khảo cổ quốc gia sao, anh một mình, ổn không?】 【Sâu trong sông băng Côn Luân còn có thành trì Ma Quốc sao?

Vậy tại sao Giáo sư Sở và mọi người không đến?】 Thấy bình luận cuối cùng, Tô Thần mỉm cười nhạt, tiện miệng giải thích: "Giáo sư Sở và mọi người có nhiệm vụ quan trọng hơn phải làm, ngoài ra cụ thể có thật sự tồn tại di tích Ma Quốc hay không vẫn chưa xác định, lần này tôi coi như đi thăm dò địa hình, để chuẩn bị cho hành động khảo cổ tiếp theo." "Còn các thành viên đội khảo cổ khác, họ có một phát hiện khảo cổ lớn, đều đã về kinh thành rồi." Cứ như vậy, Tô Thần vừa trò chuyện phiếm với khán giả.

Thỉnh thoảng phổ biến cho khán giả trong phòng livestream một số truyền thuyết về Ma Quốc, ví dụ như Trấn Lăng Phổ được đội khảo cổ phát hiện trong lăng mộ Quỷ Mẫu Ma Quốc.

Hai giờ hành trình, cùng với những lời giải thích thú vị của anh, cũng không hề nhàm chán.

Đến cuối cùng, phần lớn khán giả trong phòng livestream cũng chấp nhận anh thay thế Vương Điềm Điềm livestream khảo cổ.

Rất nhanh!

Tô Thần đã đến lăng mộ Quỷ Mẫu ngày trước.

Nơi đây đã được đội khảo cổ bảo vệ hoàn toàn, Tháp Yêu Chín Tầng bên trong, các loại bích họa đều đã được xử lý bảo vệ và phong

ấn.

Một số vật tùy táng có giá trị, hiện vật, v.v., cũng đã được chuyển về Viện nghiên cứu kinh thành, chuẩn bị sau khi đánh số và nghiên cứu từng cái một sẽ gửi đến viện bảo tàng trưng bày.

Thêm vào đó, thời gian này, Vương Điềm Điềm thường xuyên đến đây livestream, khán giả cũng đã chán ngấy rồi.

Tô Thần chỉ livestream sơ lược một chút, rồi tiếp tục đi sâu vào sông băng.

Khoảng chừng đi thêm một cây số nữa, thiết bị chiếu sáng do đội khảo cổ lắp đặt dần dần giảm bớt, cho đến khi ánh sáng cuối cùng biến mất.

Đỉnh đầu là sông băng nặng hàng trăm tỉ tấn, dưới chân là bờ sông ngầm rải rác đá vụn.

Bên dưới lòng đất tối đen như mực, cùng với tiếng nước sông ngầm chảy róc rách.

Mang lại một cảm giác rợn người khó tả. "Bộp!" Tô Thần bật đèn pin, chiếu sáng phía trước.

Tiếp tục đi về phía trước, xung quanh là bờ sông ngầm không thay đổi, trên đỉnh đầu là sông băng Côn Luân không biết đã tồn tại bao nhiêu tỉ năm.

Khán giả trong phòng livestream có chút không hiểu, nhao nhao gửi bình luận. 【Anh Tô Thần, anh có thể kể cho chúng em nghe về di tích Ma Quốc được không?】 【Đúng vậy anh ơi, anh thật sự muốn một mình đi sâu vào sông băng sao?】 【Lần trước Giáo sư Sở nói, con sông ngầm này thông đến sâu nhất của sông băng Côn Luân, còn phái cả máy bay không người lái đi tìm kiếm rồi.】 【Hình như trong vùng tuyết nguyên Côn Luân, có một hẻm núi sâu vài nghìn mét.

Bên trong còn có nhiễu điện từ, máy bay không người lái cũng không thể vào được.】 Thấy các bình luận trong phòng livestream, Tô Thần mỉm cười.

Mở miệng giải thích: "Di tích Ma Quốc nằm sâu trong sông băng Côn Luân, nếu tìm được, thì có thể giải mã bí mật của Ma Quốc.

Ví dụ, tại sao họ lại chọn định cư ở nơi hẻo lánh sâu trong Côn Luân, và còn..." Nói đến đây, Tô Thần lấy ra Xà Trần Châu từ trong ba lô.

Lúc này Xà Trần Châu ánh sáng nội liễm, từ vẻ bề ngoài chỉ là một viên đá xám xịt, trên đó khắc hình xoắn ốc con ngươi. "Và còn, đây là thần vật trong truyền thuyết của Ma Quốc, Xà Trần Châu." "Tìm thấy di tích Ma Quốc, cũng có thể giải mã bí mật của Xà Trần Châu." Thấy Xà Trần Châu trong tay Tô Thần, khán giả trong phòng livestream đều ngớ người.

Thế là nhao nhao đặt câu hỏi. 【Xà Trần Châu?

Đó là cái gì?】 【Thần vật Ma Quốc, sao tôi nhìn lại giống cục đá vậy!】 【Anh ơi, anh không phải đang lừa chúng em chứ?】 Tô Thần lắc đầu, cười nói: "Đương nhiên không phải!" Tiếp đó, anh đơn giản phổ biến về nguồn gốc của Xà Trần Châu, cũng như năng lực thần kỳ của Xà Trần Châu cho khán giả.

Khi khán giả trong phòng livestream, nghe nói Xà Trần Châu có thể triệu hồi các loại sinh vật đến từ thế giới khác, còn có khả năng truyền tống người đến thế giới khác.

Ai nấy đều kinh ngạc. 【Vãi chưởng, cục đá này lợi hại vậy sao?】 【Chẳng trách Ma Quốc năm xưa có thể nô dịch các bộ lạc xung quanh, có sức mạnh cường đại như vậy, ai mà chống lại được chứ!】 【Phét, tôi mới không tin.

Trên đời này làm gì có thứ thần kỳ đến thế, nếu thật sự có, Ma Quốc còn diệt vong sao?

Sợ rằng sớm đã thống nhất toàn cầu rồi!】 Trên đời này đâu đâu cũng không thiếu anti-fan.

Bản thân Tô Thần cũng là một anti-fan.

Thấy có người nghi ngờ năng lực của Xà Trần Châu, anh lắc đầu nói: "Ma Quốc sở dĩ diệt vong, chính là vì Ma Quốc phát sinh nội chiến, Xà Trần Châu bị thất lạc.

Quỷ Mẫu kế nhiệm mất đi năng lực thần kỳ của Xà Trần Châu, cho nên mới bị các bộ lạc bị Ma Quốc áp bức liên minh lại lật đổ." "Nhưng điều đó không có nghĩa là năng lực của Xà Trần Châu là giả!" Mặc dù Tô Thần đã kiên nhẫn giải thích.

Nhưng trong phòng livestream, vẫn có khán giả anti-fan không tin. 【Tôi không tin, trừ khi anh trình diễn một lần, anh triệu hồi một sinh vật dị giới ra cho tôi xem!】 Đối phó với loại người này, Tô Thần không khách khí với hắn ta, trực tiếp cấm chat và kick thẳng cẳng.

Thực sự, Tô Thần đã quen với việc bị kick, bây giờ đổi thành anh kick người khác, cũng khá là đã!

Kick đi mấy anti-fan, không khí trong phòng livestream tốt hơn rất nhiều.

Khán giả đều đang thảo luận, Tô Thần rốt cuộc có thể tìm được di tích của Ma Quốc hay không.

Dù sao thì, sâu trong sông băng có gì ai cũng không biết.

Ngay cả khi đội khảo cổ còn ở đó, cũng không dám tiến sâu vào trong.

Sau đó Tô Thần lại đi bộ vài giờ.

Khoảng chừng đến bảy tám giờ tối, anh mới lấy túi ngủ ra, chuẩn bị cắm trại.

Tô Thần dựng lều trên bờ sông ngầm, đặt túi ngủ.

Sau đó lấy ra một suất ăn do đầu bếp khách sạn làm sẵn từ không gian ảo.

Ba món mặn một món canh, đủ sắc hương vị.

Khi lấy ra, trên đó vẫn còn bốc hơi nóng.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này, lập tức rối loạn. 【Vãi, streamer anh rốt cuộc là đến thám hiểm, hay là đến du ngoạn vậy?

Cái món thịt viên kho tàu gì quỷ vậy?】【Cạn lời, anh trai còn ăn uống tinh tế hơn cả tôi, anh mau nói đi, anh giấu đầu bếp năm sao ở đâu rồi?】 Còn có khán giả không hiểu, hỏi Tô Thần không đốt lửa, làm sao ăn được món ăn nóng hổi.

Chương 99

Tô Thần tiện miệng nói một câu cơm tự sôi, đã chặn họng khán giả lại. 【Bây giờ cơm tự sôi đã lợi hại đến thế rồi sao, nhìn y hệt món ăn do đầu bếp nhà hàng làm ra vậy?】 【Cầu streamer nói cho tôi link của loại cơm tự sôi này, tôi sẽ đặt mua ngay!】 Tuy nhiên... ngay khi Tô Thần chuẩn bị ăn uống thỏa thích, thưởng thức bữa tối của mình.

Trong con sông ngầm cách đó không xa, đột nhiên vang lên tiếng nước vỗ ào ào.

Mặt nước nổi lên một vòng sóng lăn tăn, rõ ràng là có sinh vật dưới nước.

Tô Thần ngớ người, vội vàng đặt bát đũa xuống, tiện tay đưa ống kính hướng về phía mặt sông. 【Ơ, dưới nước có gì vậy?!】 【Streamer cẩn thận đó, nếu không được thì rút lui đi!】 【Mấy người mau nhìn, đó có phải Bá Vương Kỳ Nhông không?】 Khán giả trong phòng livestream, bao gồm cả chính Tô Thần, đều nhìn thấy trong sông ngầm dường như có một bóng đen dài đang bơi lội.

Tô Thần quan sát một lúc, phát hiện đây là một con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử!

Trước đó đội khảo cổ đã bắt được một con lớn và một con nhỏ, sau đó còn thử dụ bắt vài lần, nhưng đều không thu hoạch được gì.

Mọi người đều cho rằng Bá Vương Kỳ Nhông trong sông ngầm đã được dọn sạch rồi, không ngờ ở đây lại còn sót một con cá lọt lưới.

Tô Thần đoán, có lẽ mùi hương của thức ăn đã thu hút con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử này ra ngoài.

Ngoài ra, nhìn chiều dài, con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử này nhỏ hơn hai con trước đó một chút.

Khoảng chừng bằng kích thước một con cá sấu nước mặn bình thường!

Tuy nhiên!

Tô Thần thì không quá lo lắng, con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử nhỏ như vậy, không có gì uy hiếp.

Nghĩ đến đây, Tô Thần lấy khẩu súng lục trong túi ra, bắn bừa hai phát về phía sông ngầm, muốn dọa đối phương chạy đi.

Dù sao những sinh vật cổ đại này có thể sống đến bây giờ cũng không dễ dàng, có thể tha thì tha.

Quả nhiên!

Sau khi bắn hai phát, Bá Vương Kỳ Nhông trong sông ngầm từ từ rút lui.

Có lẽ nó cũng biết Tô Thần không dễ chọc.

Tô Thần thấy vậy, liền ngồi xuống lại, thưởng thức món ăn.

Ăn xong bữa, tắt livestream, vào lều ngủ.

Không biết đã qua bao lâu.

Khi Tô Thần đang ngủ mơ màng, mặt sông đột nhiên vang lên một trận tiếng nước vỗ ào ào.

Ngay sau đó, một sinh vật không rõ nguồn gốc xuất hiện bên cạnh lều của Tô Thần.

Nó há cái miệng rộng như chậu máu, cắn về phía lều của Tô Thần, rõ ràng là muốn lợi dụng lúc Tô Thần ngủ say để tấn công lén lút.

Trong lúc nguy cấp.

Hình xăm Kỳ Lân trên lưng Tô Thần đột nhiên phát sáng, anh lập tức tỉnh táo.

Tỉnh lại, anh đột ngột chui ra khỏi túi ngủ, không nghĩ ngợi gì mà tung ra một cú Khôi Tinh Thích Đấu về phía sinh vật không rõ nguồn gốc đang tấn công.

Chỉ nghe thấy tiếng "Rầm" cực lớn!

Sinh vật không rõ nguồn gốc đó trực tiếp bị cú đá mạnh mẽ của Tô Thần đá bay đi, đâm sầm vào vách núi.

Lúc này, Tô Thần bước ra khỏi lều mới thấy, sinh vật không rõ nguồn gốc đó chính là con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử xuất hiện tối qua.

Con Bá Vương Kỳ Nhông này dài khoảng hơn hai mét!

So với hai con mà đội khảo cổ đã bắt, thì nhỏ hơn rất nhiều.

Ngoài ra, bị cú đá mạnh mẽ của Tô Thần trúng, con Bá Vương Kỳ Nhông này bay lơ lửng vài mét, rồi chết luôn.

Thấy cảnh này, Tô Thần bĩu môi. "Đã tha cho mày một lần rồi, còn dám đến tấn công lén.

Bây giờ thì hay rồi, còn đánh đổi cả cái mạng nhỏ của mày!" Vừa nói, Tô Thần vừa nhìn đồng hồ, phát hiện bây giờ đã hơn năm giờ sáng.

Dù sao anh bây giờ đã hết buồn ngủ, dứt khoát thu lều.

Đồng thời, cũng mở livestream.

Trực tiếp vừa mở ba phút, lập tức có vài vạn khán giả trực tuyến đổ vào. 【Ô ô ô, cuối cùng cũng mở livestream rồi, tôi đợi cả đêm nay!】 【Anh streamer ơi, sau này có thể livestream 24/24 được không, anh ngủ cũng cứ mở đi ạ.】 【Streamer nhanh lên đi, tôi đã

không thể đợi được nữa rồi để xem di tích Ma Quốc, hôm nay có tìm được không?】 Trong lúc khán giả đang gửi bình luận, họ cũng nhìn thấy con Bá Vương Kỳ Nhông dài hơn hai mét trên màn hình.

Lập tức, khán giả trong phòng livestream đều sôi sục.

Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn chằm chằm vào con Bá Vương Kỳ Nhông đang nằm bất động trên màn hình.

Tuy nói con Bá Vương Kỳ Nhông này có thân hình không lớn như hai con trước đó, nhưng trọng lượng sánh ngang cá sấu nước mặn, cũng không phải người bình thường có thể đối phó được!

Thế là!

Trong phòng livestream tràn ngập các bình luận spam, kêu Tô Thần mau chạy đi!

Tô Thần rất bình tĩnh, từ từ đi tới, chĩa ống kính vào con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử này.

Lúc này, khán giả mới phát hiện, Bá Vương Kỳ Nhông đã chết rồi! 【Streamer, cái này...】 【Vãi thật, streamer tay không giết Bá Vương Kỳ Nhông?】 【Trời ơi, mạnh vậy sao?

Nhưng giết Bá Vương Kỳ Nhông có phạm luật không, với lại, Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử là động vật được bảo vệ cấp mấy vậy?】 【Hiếm như vậy, ít nhất cũng phải cấp một, thậm chí là đặc biệt chứ?】 【Nói bậy, loài sinh vật này là sinh vật thời tiền sử, căn bản không nằm trong danh sách động vật được bảo vệ đâu nhé!

Hơn nữa, dù có thật là động vật được bảo vệ, nếu tính mạng bị đe dọa, hoàn toàn có thể tự vệ phản kháng, dù có giết động vật được bảo vệ, cũng chỉ tính là phòng vệ khẩn cấp!】 【Học được rồi, hóa ra là vậy!】 Khán giả trong phòng livestream càng thảo luận càng lạc đề,

trong đó có những bình luận quá đáng, thậm chí còn bắt đầu thảo luận về mùi vị của con Bá Vương Kỳ Nhông này như thế nào.

Điều quá đáng hơn là, Tô Thần nhìn thấy bình luận này, suy nghĩ một lát rồi thậm chí còn chuẩn bị nướng con Bá Vương Kỳ Nhông này.

Rất nhanh!

Tô Thần lấy vỉ nướng và than củi từ không gian ảo ra, trước tiên đốt lửa lên.

Sau đó, anh cắt một miếng sườn tinh hoa nhất từ thân Bá Vương Kỳ Nhông, đặt lên lửa nướng.

Trong lúc nướng thịt, anh đi ra bờ sông giải quyết việc vệ sinh cá nhân.

Không lâu sau, thịt nướng đã bốc lên tiếng mỡ xèo xèo nổ.

Một mùi thịt thơm lừng lan tỏa, khiến Tô Thần thèm ăn.

Thấy cảnh này, khán giả trong phòng livestream đều ngớ người.

Mọi người chỉ là nói đùa, không ngờ Tô Thần lại làm thật!

Nói đi thì phải nói lại, livestream nướng sinh vật thời tiền sử...

đây thật sự là một con đường chưa từng ai nghĩ tới.

Nhìn miếng thịt đang xèo xèo mỡ trên vỉ nướng, khán giả trong phòng livestream không kìm được tò mò, đều bàn tán xem mùi vị rốt cuộc như thế nào. 【Vãi, nhìn mà tôi đói quá!】 【Hàng xóm khóc thèm rồi!】 【Streamer còn đợi gì nữa, mau nếm thử đi, tôi tò mò lắm, Bá Vương Kỳ Nhông rốt cuộc có vị gì.

Nếu ngon, đợi hôm nào tôi cũng đi bắt một con về nướng ăn!】 【Bắt Bá Vương Kỳ Nhông về nướng ăn?

Nhắc nhở anh đại thông minh phía trước một chút, hiện tại toàn thế giới chỉ có ba con Bá Vương Kỳ Nhông, hai con còn sống đang ở Viện nghiên cứu sinh vật kinh thành đó.

Nếu anh không sợ chết, có thể đến Viện nghiên cứu lén xem.】 Tô Thần thấy khán giả trong phòng livestream thảo luận vô cùng sôi nổi, khẽ mỉm cười.

Thành thật mà nói, anh cũng khá tò mò về mùi vị của Bá Vương Kỳ Nhông.

Trong Quỷ Thổi Đèn, có không ít sinh vật thời tiền sử.

Ví dụ, trùng bất tử Hoắc Thị, Lục Sí Ngô Công, và cả Bá Vương Kỳ Nhông trước mắt.

Nhưng mấy loại trước, hoặc là ăn xác chết, hoặc là côn trùng độc, nghĩ thôi cũng biết mùi vị không ra gì.

Chương 100

Con Bá Vương Kỳ Nhông này nhìn qua thì khá ngon, chỉ là không biết nếm thử mùi vị ra sao.

Nghĩ đến đây, Tô Thần không còn do dự, trực tiếp dùng dao nhỏ cắt thịt nướng, sau đó rắc thêm chút ớt bột, bột thì là, nhẹ nhàng cắn một miếng.

Nhai đi nhai lại nửa ngày.

Tô Thần lúc này rất khẳng định nói với ống kính: "Mùi vị cũng được, giống vị thịt gà, có chút dai." Thấy Tô Thần còn thật sự có dáng vẻ phổ biến về mùi vị của Bá Vương Kỳ Nhông, khán giả trong phòng livestream lập tức tâm trạng không tốt rồi. 【Bó tay... streamer anh là đến thám hiểm!

Thám hiểm anh hiểu không!

Hồi hộp kích thích, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm đến tính mạng!

Không phải đến du lịch, làm food blogger!】 【Haha, tôi thì lại thích phong cách livestream của anh Tô Thần.】 【Nói đi thì nói lại, con sông ngầm dưới lòng đất này sao mà dài vậy, anh trai đã đi một ngày rồi, sao vẫn chưa đến cuối?】 Thấy bình luận cuối cùng, Tô Thần ba chân bốn cẳng giải quyết xong thịt nướng Bá Vương Kỳ Nhông.

Sau đó đối mặt với ống kính giải thích: "Theo khảo sát của đội khảo cổ, sông ngầm dưới sông băng Côn Luân dài khoảng gần một trăm cây số, trực tiếp đi sâu vào chỗ sâu nhất của sông băng Côn Luân.

Nhưng vì bên trong sông băng Côn Luân có từ trường rất mạnh,

bất kể là trực thăng hay máy bay không người lái đều không thể đi sâu vào được.

Hiện tại con người vẫn hoàn toàn không biết sâu trong sông băng Côn Luân có gì." Dừng một chút, Tô Thần đứng dậy sắp xếp đồ đạc.

Vừa làm việc, vừa tiếp tục phổ biến cho khán giả. "Tuy nhiên, Viện khảo cổ nghiên cứu đã khai quật được rất nhiều văn hiến của Ma Quốc từ di tích lăng mộ Quỷ Mẫu Ma Quốc, trên đó có không ít ghi chép về sâu trong sông băng." "Tương truyền, sâu trong sông băng có một cổ thành của Ma Quốc, tên là Ác La Hải Thành, do Quỷ Mẫu đời đầu của Ma Quốc xây dựng." "Nơi đó không chỉ ẩn chứa bí ẩn siêu năng lực của Quỷ Mẫu Ma Quốc, mà còn có cánh cổng dẫn đến địa ngục." Ác La Hải Thành?

Cánh cổng địa ngục?

Thấy hai thông tin quan trọng này, khán giả trong phòng livestream lập tức tinh thần hẳn lên. 【Streamer, cái này là thật sao?

Sâu trong sông băng thật sự có cánh cổng dẫn đến địa ngục?】 【Oa, kích thích quá!

Streamer mau đi đi, tôi muốn xem địa ngục rốt cuộc là trông như thế nào!】 【Chẳng trách Ma Quốc cổ đại mạnh như vậy, có thể khiến các bộ lạc xung quanh đều làm nô lệ của nó, hóa ra là đã nắm giữ cánh cổng địa ngục!】 【Nói bậy, trên đời này làm gì có địa ngục!

Nếu thật sự có địa ngục, có luân hồi chuyển thế, tại sao tôi chưa từng thấy ma?】 【Người xưa đều thích dùng lối nói khoa trương, theo tôi thấy, có lẽ là sâu trong sông băng có những môi trường khắc nghiệt, mà con người bình thường khó có thể sinh tồn, ví dụ như vùng đất nhiễm mặn, miệng núi lửa, v.v., người cổ đại không hiểu, nên mới gọi nó là cánh cổng địa ngục.】 【Ừm, anh trai phía trước nói

không sai, tôi vẫn tin khoa học hơn.】 Thấy khán giả đều không tin lời mình nói, Tô Thần cũng không bận tâm.

Những nội dung này quả thực là do Viện khảo cổ nghiên cứu, tìm thấy từ Tháp Yêu Chín Tầng trong mộ Quỷ Mẫu, và đã dịch ra.

Ác La Hải Thành của Ma Quốc quả thực tồn tại, nằm dưới hồ xói mòn gió trong hẻm núi sâu của sông băng.

Nói là hải thành, thực ra gọi là thành phố dưới lòng đất thì hợp hơn.

Còn về cánh cổng địa ngục, Tô Thần đoán, thực ra nó phải là hang động nham thạch ngầm dẫn đến tế đàn Ma Quốc.

Bên trong đó mọc vô số thực vật thời tiền sử.

Ví dụ như nấm cao vài mét, rêu tảo phát sáng...

Thêm vào đó, tế đàn có thể triệu hồi dị năng của Xà Thần, có thể khiến Xà Trần Châu phát huy năng lượng thực sự, kéo người vào không gian ảo.

Lâu dần, bất kể là chính Ma Quốc, hay các bộ lạc xung quanh sợ hãi Ma Quốc.

Đều gọi tế đàn bên trong Ác La Hải Thành là cánh cổng địa ngục.

Đối với những người đó mà nói thì đúng là địa ngục, bởi vì chỉ cần bị Quỷ Mẫu truyền tống đến không gian ảo, thì bọn họ sẽ không còn hy vọng sống sót, sẽ bị vĩnh viễn lưu đày ở dị giới.

Tô Thần rất nhanh thu dọn xong hành lý, sau khi thu lều, anh lại một lần nữa khởi hành.

Trước đó đã nói, con sông ngầm dưới lòng đất này rất dài, đủ cả trăm cây số.

Trong Quỷ Thổi Đèn, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cùng những

người khác, phải đi bộ ba ngày ba đêm mới đến cuối.

Nhưng lần này Tô Thần chỉ có một mình, hơn nữa thể chất của hắn lại vượt xa Hồ Bát Nhất và những người khác.

Vì vậy, trên đường đi anh vừa trò chuyện với khán giả trong phòng livestream, đến gần tối ngày thứ hai, đã đến đích.

Phía cuối sông ngầm dưới lòng đất, trước bức tường băng xanh pha lê!

Những tinh thể băng màu xanh thẳm, toát ra một cảm giác thần bí khiến người ta say đắm.

Bức tường băng này từ trái sang phải, không biết kéo dài bao nhiêu cây số, sừng sững chắn ngang phía trước con sông ngầm dưới lòng đất!

"Oa, tường băng đẹp quá, anh trai ơi, sao băng ở đây lại màu xanh đậm vậy ạ?" "Trông cứ như hiệu ứng trong phim ấy, trên đời này thật sự có băng xuyên đẹp đến thế sao?" "Mà nói chứ, băng xuyên dày thế này thì làm sao mà qua được đây?" Thấy sự băn khoăn của khán giả, Tô Thần cười giải thích: "Những sông băng này đều đã bị đóng băng hàng ngàn, hàng vạn năm dưới lòng đất, hình thành nên loại lam băng vạn năm bất hóa này!" "Còn về việc làm sao để vượt qua, có câu nói là nước chảy đá mòn, dòng nước còn có thể xuyên thủng cả tảng đá cứng nhất, sông băng cũng không thành vấn đề!" Nói xong, Tô Thần cầm camera, cẩn thận cúi người, thò vào bên trong sông băng!

Quả nhiên, con sông ngầm dưới lòng đất đã xói mòn một thủy đạo rộng khoảng hai mét dọc theo tầng băng!

Nếu không nhìn kỹ, thật sự khó mà nhận ra con thủy đạo nhỏ này.

Tô Thần thu dọn đồ đạc đơn giản, sau đó cầm camera, trực tiếp nhảy vào thủy đạo.

Dưới tác dụng của trọng lực và gia tốc, cả người anh như trượt ván, trượt thẳng xuống sâu.

Khoảng hơn một phút, Tô Thần đã xuyên qua tầng băng dày vài chục mét, lao vào một mặt hồ rộng lớn.

Tô Thần ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy ánh dương rực rỡ chiếu xuống mặt hồ, lấp lánh sóng biếc.

Ở dưới lòng đất tối tăm hai ngày một đêm, ánh nắng đã lâu không gặp không chỉ khiến tâm trạng Tô Thần tốt lên, mà còn khiến khán giả trong phòng livestream cũng phấn khích theo.

Hồ nước này rộng khoảng vài cây số vuông, nằm trong một thung lũng cực kỳ hiểm trở.

Bốn phía thung lũng đều là vách núi đá dựng đứng cao đến ngàn mét.

Ngoài ra, Tô Thần cũng phát hiện nhiệt độ trong thung lũng này cao hơn nhiều so với khu vực sông băng và tuyết nguyên.

Trên đỉnh đầu là tuyết nguyên băng xuyên âm mười mấy độ C, nhưng khí hậu trong thung lũng lại rất dễ chịu, hai bên bờ sông thậm chí có không ít hoa dại và cỏ dại tươi tốt.

Vô số Hồ điệp quý hiếm, bay lượn giữa bụi hoa dại.

Có lẽ cũng chính vì địa hình hiểm yếu mà người ngoài khó lòng tiến vào, nên thung lũng này đặc biệt yên bình, như một thế ngoại đào nguyên.

Các loài động vật bên trong dường như không sợ người, những con cá béo mập trong hồ, khi thấy Tô Thần rơi xuống, không những không hoảng sợ bỏ chạy mà còn bơi đến vây quanh Tô Thần, dường như muốn xem rốt cuộc là thứ gì đã rơi xuống hồ.

Xa xa trên bãi sông, thậm chí còn có mấy con nai sừng tấm, tất cả đều dừng lại, tò mò nghiêng đầu đánh giá Tô Thần.

Tô Thần giơ máy ảnh lên, quay lại tất cả những cảnh tượng này.

Lập tức, toàn bộ khán giả trong phòng livestream đều sôi trào.

"Ối trời ơi, đây chẳng lẽ chính là thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết sao?!" "Sơ cực hiệp, tài thông nhân… Lưu a, chủ phát chắc chắn đã tìm thấy Đào Hoa Nguyên trong truyền thuyết rồi." "Mà nói đi cũng phải nói lại, chỗ này thật sự đẹp quá, mọi người mau nhìn mấy con Hồ điệp kia kìa, đẹp quá, đều là những loài quý hiếm chưa từng thấy!" "Tôi là sinh viên ngành sinh vật học, môi trường ở đây được thiên nhiên ưu đãi, chắc chắn vẫn giữ được hệ sinh thái nguyên thủy nhất.

Thật đáng tiếc, giá mà tôi có thể tự mình đến đây xem một lần thì tốt biết mấy!" Khán giả kinh ngạc liên tục, Tô Thần trực tiếp bơi đến bãi sông đối diện hồ.

Anh phát hiện, mình đã lên bờ rồi mà mấy con nai sừng tấm ngốc nghếch kia vẫn đứng yên tại chỗ, không có ý định di chuyển!

Tô Thần nghĩ một lát, có lẽ là do mấy con nai sừng tấm này đã hàng ngàn năm không gặp con người, gen của chúng thậm chí còn không có khái niệm về con người nữa rồi.

Thung lũng này, có lẽ cũng đã hàng ngàn năm chưa có ai đặt chân tới.

Những loài động thực vật này, hai ngàn năm không bị con người quấy rầy, đã hình thành một hệ sinh thái độc đáo.

Nói đến hệ sinh thái độc đáo, Tô Thần không khỏi nhớ đến cái Thiên Khanh nổi tiếng!

Chính là ở một nơi nào đó, có một Thiên Khanh do thiên thạch rơi

xuống để lại.

Hàng ngàn, hàng vạn năm sau, bên trong Thiên Khanh đã phục hồi lại sự sống.

Nhưng vì bốn phía Thiên Khanh đều là vách đá dựng đứng, tương đương với việc bị cách ly với thế giới bên ngoài, do đó bên trong Thiên Khanh tuân theo hệ thống sinh thái của riêng mình.

Rất nhiều động thực vật đã tuyệt chủng trong hậu thế, đều có thể tìm thấy còn tồn tại trong Thiên Khanh này.

Tô Thần suy nghĩ một chút, từ trong lòng móc ra, tiện tay từ không gian hư số lấy ra một phần thức ăn đã xào.

Với tay nghề đầu bếp đặc cấp, cộng thêm không gian hư số đã cố định thời gian, khi lấy ra vẫn thơm lừng như vừa mới xào.

Tô Thần tiện tay ném cho nai sừng tấm, nhìn chúng tò mò ngửi ngửi, sau đó không chút cảnh giác nào mà ăn uống ngon lành.

Thấy cảnh này, Tô Thần không nhịn được cười.

Mấy con nai sừng tấm này còn ngốc hơn cả nai ngốc ở Đông Bắc!

May mà thung lũng này người ngoài khó lòng tiến vào, nếu không e rằng đã sớm bị người ta bắt về hầm ăn rồi.

Chương 101

Cho mấy con nai sừng tấm ăn xong, Tô Thần liền đặt ánh mắt lên một tòa thành ở sườn núi không xa.

Nói là thành trì, thực tế chỉ là một thôn trại cỡ nhỏ mà thôi.

Tòa thôn trại này chính là thành ký ức của Quỷ Mẫu mà Hồ Bát Nhất cùng đồng bọn đã từng trải qua.

Tòa thành này được tạo ra từ ký ức của Quỷ Mẫu, nhưng đích xác là một tòa thành thực sự tồn tại.

Nói đơn giản, đó là sản phẩm cụ hiện hóa.

Hơi giống năng lực của cây thần đồng xanh trong Đạo Mộ Bút Ký. …Đợi đã!

Nghĩ đến đây, Tô Thần nhíu mày.

Nếu nghĩ kỹ, năng lực của Quỷ Mẫu và cây thần đồng xanh quả thực có chút tương tự.

Chẳng lẽ Mù Trần Châu, Xà Thần, và tảng vẫn thạch trong Đạo Mộ Bút Ký – khối vẫn thạch từ trời rơi xuống, chia làm ba phần, rải rác khắp Hoa Hạ – giữa chúng có mối liên hệ bí ẩn nào đó sao?

Ngoài ra!

Thời gian vẫn thạch trong Đạo Mộ Bút Ký rơi xuống, thực ra có thời gian cụ thể.

Trong nguyên tác, Trần Văn Cẩm từng nói, trong động vẫn ngọc có một lão tổ Trương Gia, ông ta là người đầu tiên trên thế gian nắm giữ bí mật trường sinh, cho đến nay đã trải qua tám lần lột da, chỉ còn thiếu lần cuối cùng là có thể nắm giữ trường sinh hoàn mỹ.

Cũng có nghĩa là, vị lão tổ Trương Gia này ít nhất đã ở trong động vẫn ngọc bốn ngàn năm!

Bốn ngàn năm trước, đại khái là thời kỳ Hạ Triều thượng cổ.

Vậy thì, Xà Thần đã rơi xuống Hoa Hạ vào lúc nào?

Trong Quỷ Thổi Đèn không có ghi chép rõ ràng, nhưng trong đó từng nói, vua Vũ Đinh nhà Thương từng có được Mù Trần Châu, và ghi chép sự việc này trên đỉnh đồng.

Cũng có nghĩa là, Ma Quốc đại khái là đã thiên di đến dãy Côn Luân vào thời kỳ Hạ Thương, và sau đó bị diệt quốc.

Rồi vào thời kỳ này, tộc Zhalagma đã phát hiện ra Vô Đáy Quỷ Động, toàn tộc bị nguyền rủa, bắt đầu sứ mệnh tìm kiếm Mù Trần Châu dài đằng đẵng.

Sau đó cho đến cuối thời Chiến Quốc, hậu duệ Ma Quốc chia làm hai nhánh, một nhánh tìm được Mù Trần Châu đi về phía Nam Cương, chính là Hiến Vương.

Một nhánh khác trở lại Vô Đáy Quỷ Động, đó là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Quay ngược lại nữa, Ma Quốc đã phát hiện ra Vô Đáy Quỷ Động trước nhà Thương.

Thời gian đại khái cũng là vào khoảng Hạ Triều thượng cổ!

Nói cách khác, vẫn thạch rơi xuống và Xà Thần vẫn lạc, gần như là cùng một thời điểm!

Như vậy, tất cả dường như đều có lý.

Khối vẫn thạch kia, có lẽ không phải là cái gì vẫn thạch, mà là vũ khí của Xà Thần?

Cần biết rằng, tuy Hồ Bát Nhất và những người khác chưa từng

gặp Xà Thần, nhưng dựa vào những mô tả gián tiếp của họ, Vô Đáy Quỷ Động e rằng sâu không dưới vạn mét.

Một con Xà Thần lớn như vậy, sau khi chết di cốt vẫn còn mạnh mẽ đến thế, được tôn làm thần linh.

Vẫn thạch trong Đạo Mộ Bút Ký là vũ khí của nó...

Có vẻ, cũng khá hợp tình hợp lý!

Nghĩ đến đây, Tô Thần tiếp tục tiến sâu vào di chỉ thành trì.

Tuy nhiên… nghiêm túc mà nói, tòa thành này không thể gọi là di chỉ, bởi vì mọi thứ của nó đều rất mới.

Thậm chí trên mặt đất còn có dấu chân người đã đi qua, bất kể là nhà cửa, hay các loại ngũ cốc phơi bên ngoài, đều giống như vừa mới được sắp xếp vào buổi sáng.

Tuyệt đối không thể là một di chỉ cổ thành bị bỏ hoang hàng ngàn năm!

Trong phòng livestream, khán giả nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng tràn đầy nghi vấn.

Và khi một nồi lẩu đang bốc khói nghi ngút, dưới đáy than củi thậm chí còn bốc khói xuất hiện trong camera, sự nghi hoặc trong lòng khán giả đã đạt đến đỉnh điểm.

Màn hình bình luận trực tiếp như thủy triều, trực tiếp nhấn chìm khung hình.

“Mẹ nó, tình huống gì đây?

Chẳng lẽ có người đã đến đây rồi?” “Chủ phát không phải là người đến đầu tiên, vậy sẽ là ai?” “Mọi người nói xem, có khả năng nào là truyền nhân của môn phái Đạo Mộ mà Thiên Quan đại thần từng nói không?” “Có lý đấy chứ, người bình thường đâu có bản lĩnh

này, một mình thâm nhập sâu vào sông băng.

Tô giáo thụ có sự hỗ trợ của Viện nghiên cứu, vào được đây không có gì lạ." Thấy màn hình đầy nghi vấn, Tô Thần mỉm cười.

Anh đi thẳng đến nồi lẩu, sau đó mở nắp nồi ra.

Lập tức, một mùi thịt thơm lừng tỏa ra.

Anh biết, số thịt đang được nấu trong nồi này, thực tế đã có lịch sử hàng ngàn năm rồi.

Bởi vì, vị trí anh đang đứng, chính là bên trong thành trì trong ký ức của Quỷ Mẫu.

Có thể nói, mọi thứ bên trong thành trì này đều nằm giữa hư ảo và hiện thực!

Nói nó hư ảo, là vì nó không thuộc về thế giới này, chỉ là huyễn cảnh được cụ hiện hóa từ ký ức của Quỷ Mẫu, hàng ngàn năm không hề thay đổi hình dạng.

Còn nói nó hiện thực, là vì nếu có người tiến vào tòa thành này, thì mọi thứ bên trong thành trì đều là có thật!

Ví dụ, trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và đồng bọn đi rất lâu mới đến đây, đều đói bụng không chịu nổi, nhìn thấy thịt trong nồi liền vội vàng ăn ngấu nghiến.

Món thịt ăn vào bụng đó, không phải là giả, mà là thứ có thật.

Nói đến, Côn Luân Thần Cung có lẽ là đại mộ chỉ sau Vô Đáy Quỷ Động trong thế giới Quỷ Thổi Đèn.

Mọi thứ xảy ra ở đây, không thể dùng lẽ thường mà suy đoán.

Mặc dù nói về sự quỷ quyệt, Địa Tiên Thôn có lẽ còn thắng một bậc.

Nhưng những sự việc bí ẩn trong Địa Tiên Thôn, bất kể là Phong Sư Cổ muốn tu thân Địa Tiên, hay những cơ quan cạm bẫy mà hắn bố trí, tất cả đều nằm trong phạm vi mà người Hoa Hạ có thể lý giải!

Nhưng!

Xà Thần của Vô Đáy Quỷ Động, năng lực không gian hư số mà các đời Quỷ Mẫu nắm giữ, đều đã vượt ra ngoài phạm vi văn hóa lịch sử Hoa Hạ có thể lý giải.

Suy nghĩ một chút, Tô Thần vẫn hướng camera vào nồi thịt, đại khái giải thích cho khán giả về truyền thuyết Quỷ Mẫu, bao gồm cả nguồn gốc của tòa thành này.

Và khi lời anh vừa dứt, phòng livestream lập tức nổ tung.

"Ối trời ơi, đây là một cổ thành nằm giữa hư ảo và hiện thực sao?!" "Hay là do ký ức của Quỷ Mẫu tạo ra?!" "Chủ phát, anh không bị sốt chứ, nói chuyện này huyền huyễn quá!" "Đúng vậy đó, Phi Thiên Ngô Công ở Bình Sơn mộ, chúng tôi có thể hiểu, thành tinh rồi mà!

Nhưng anh dựa vào ký ức mà huyễn hóa ra một tòa thành, đây là bản lĩnh chỉ thần phật mới có.

Ma Quốc Quỷ Mẫu thật sự lợi hại đến vậy sao?!" Đừng nói khán giả không tin.

Giáo sư Sở và Trưởng phòng Chu, những người vẫn luôn theo dõi sự việc, nhìn thấy lời giải thích của Tô Thần trong khung hình livestream, cũng đều trợn mắt há hốc mồm!

Trưởng phòng Chu hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi Sở Mục Vân bên cạnh.

"Tiểu Sở, cậu nói lời của Tiểu Tô tiên sinh có mấy phần đáng tin?

Tòa thành này chẳng lẽ thật sự là do ký ức của Ma Quốc Quỷ Mẫu huyễn hóa ra sao?" Tạo vật không có căn cứ, đó là thủ đoạn chỉ thần tiên mới có.

Trưởng phòng Chu thực sự không dám tin, tổ tiên Hoa Hạ từng sở hữu sức mạnh thần kỳ đến vậy.

Đương nhiên, với tư cách là Trưởng phòng của Viện nghiên cứu khảo cổ, từng công tác tiền tuyến vài chục năm.

Trưởng phòng Chu đã chứng kiến vô số chuyện kỳ quái, các loại tư liệu tuyệt mật càng nhiều như lông trâu.

Ông không như khán giả bình thường, một mực phủ nhận thật giả của di chỉ ma quỷ, mà đang suy nghĩ, độ tin cậy của chuyện này cao đến mức nào!

Và liệu quốc gia, có thể lợi dụng loại năng lực thần kỳ này hay không!

Sở Mục Vân nhíu chặt mày, suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói: "Theo tôi thấy, không phải là không thể!" "Tiểu Tô tiên sinh có nghiên cứu rất sâu về lịch sử Ma Quốc, mộ Quỷ Mẫu ở sông băng, và cả mộ Hiến Vương ở Nam Cương đều là do anh ấy giúp tìm ra, anh ấy sẽ không nói bừa đâu." Ở một bên khác, Tống Anh cũng phụ họa: "Tiểu Tô giáo thụ học vấn uyên bác, đặc biệt là nghiên cứu rất sâu về văn hóa Ma Quốc, tôi nghĩ anh ấy nói là thật!" Trưởng phòng Chu nghe vậy, sắc mặt hơi kích động.

Vội vàng nói: "Vậy, chúng ta có thể lợi dụng loại năng lực này không?" Tạo vật không có căn cứ, đây là thủ đoạn chỉ thần tiên mới có.

Nếu có được đại thần thông thần kỳ như vậy, thì Hoa Hạ chẳng phải trực tiếp vươn lên thành cường quốc số một toàn cầu sao?

Về quân sự, bàn tay có thể tạo ra bom hạt nhân, cụ hiện hóa chiến hạm không gian!

Chương 102

Về dân sinh, sắp xếp vài người, chuyên môn cụ hiện hóa lương thực, từ đó toàn thế giới con người đều không cần chịu đói, thực phẩm nhiều đến mức ăn không hết!

Tuy nhiên… Tống Anh và giáo sư Sở nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu.

"Trưởng phòng, e rằng ý tưởng này không khả thi!" "Tại sao lại nói như vậy?" Trưởng phòng Chu đang đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp, bị giáo sư Sở phản bác như vậy, lập tức có chút không vui.

Ảo tưởng này nếu thành sự thật, lợi ích cho Hoa Hạ là không thể đo lường!

Giáo sư Sở cười bất đắc dĩ, nói: "Rất đơn giản, nếu năng lực này thật sự mạnh đến vậy, thì ban đầu Ma Quốc làm sao có thể bị diệt quốc?

E rằng đã sớm thống nhất toàn cầu, thậm chí kiểm soát toàn bộ hệ mặt trời rồi.

Ma Quốc sở dĩ diệt vong, chắc chắn là vì năng lực này có đủ loại hạn chế." Nghe những lời này, Tống Anh đồng tình gật đầu.

Đúng vậy, nếu năng lực này thật sự mạnh đến vậy, Ma Quốc làm sao có thể bị diệt quốc?

Trưởng phòng Chu nghe những lời này, như bị dội một gáo nước lạnh, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ông thở dài nói: "Cũng đúng, là tôi nghĩ quá đơn giản rồi.

Nhưng năng lực này vẫn rất quan trọng, vậy thế này, cậu lập tức thông báo cho các chiến sĩ đồn trú Côn Luân, chuẩn bị tiếp quản thành

ký ức Quỷ Mẫu, đợi khi Tiểu Tô tiên sinh hoàn thành nhiệm vụ, lập tức phong tỏa tòa thành ký ức này." Trưởng phòng Chu đã nghĩ kỹ, đợi khi nhiệm vụ của Tô Thần kết thúc, lập tức liệt sông băng Côn Luân vào danh sách căn cứ quân sự tuyệt mật, đồng thời phái số lượng lớn các nhà khoa học đến đó nghiên cứu.

Không nói đến việc hoàn toàn nghiên cứu ra thực lực cụ hiện hóa thành trì của Quỷ Mẫu, dù chỉ nghiên cứu ra một phần mười, thậm chí một phần trăm!

Thì đó cũng sẽ mang lại lợi ích không thể đo lường cho Hoa Hạ!

Livestream vẫn đang tiếp tục!

Tô Thần xuyên qua thành ký ức Quỷ Mẫu, tiếp tục tiến sâu vào bên trong!

Tuy nhiên, ngay lúc này, thông báo hệ thống đột nhiên vang lên.

"Đinh, phát hiện lời nguyền của Xà Thần, Hệ Thống đã xóa giúp Túc chủ." Nghe thấy tiếng thông báo này, Tô Thần lập tức sững người.

Hồi tưởng kỹ lưỡng một lát, anh mới nhớ ra.

Tòa thành ký ức Quỷ Mẫu này, dường như là nơi nối liền với Vô Đáy Quỷ Động trong sa mạc Taklamakan.

Đó là huyễn cảnh Ác La Hải Thành do Quỷ Mẫu đời đầu dùng năng lực huyễn hóa cảnh vật cụ hiện hóa ra.

Nói cách khác, nếu có người đến tòa thành ký ức này, tương đương với việc đã đi qua Vô Đáy Quỷ Động, sẽ bị lời nguyền của Xà Thần ảnh hưởng.

Ban đầu Tô Thần không muốn đến cổ thành Tinh Tuyệt, chính là lo lắng mình không thể giải quyết lời nguyền của Xà Thần.

Nhưng không ngờ Hệ Thống lại mạnh mẽ đến vậy, lời nguyền có thể kéo dài hàng ngàn năm, tác động lên tộc Zhalagma, Hệ Thống chỉ một câu đã xóa sạch.

Nghĩ đến đây, Tô Thần lập tức thả lỏng.

Vì Hệ Thống mạnh mẽ đến thế, anh cũng không cần quá lo lắng về Xà Thần, sau này thực lực được nâng cao thêm một chút, có thể trực tiếp đến cổ thành Tinh Tuyệt, giải khai bí mật mà ngay cả Hồ Bát Nhất cũng chưa từng giải khai.

Chẳng hạn như!

Xà Thần rốt cuộc từ đâu đến, vì sao mà đến?!

Tô Thần đại khái đã đi một vòng quanh di chỉ thành trì, phát hiện tòa thành này quả nhiên không có một bóng người.

Mặc dù đã trải qua hàng ngàn năm, mọi thứ vẫn như thể người dân cổ thành vừa mới rời đi.

Sau đó, Tô Thần dựa theo Địa tự quyển trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, đối chiếu địa thế phong thủy hai bên sườn núi.

Suy tính ra lối vào thực sự của Ác La Hải Thành.

Một lát sau!

Anh rời khỏi di chỉ thành trì, đến trước hồ nước mà trước đó đã bơi qua.

Hồ này được gọi là Hồ Phong Thực, nếu nhìn từ trên không xuống, nó giống như một viên lam bảo thạch, được khảm vào lòng đất.

Tô Thần vừa chuẩn bị xuống nước, vừa giải thích cho khán giả.

“Theo tư liệu tìm thấy trong mộ Quỷ Mẫu, đô thành của Ma Quốc

được gọi là Ác La Hải Thành, chứ không phải tòa di chỉ thành trì bên hồ này." "Nhưng, tôi đã đi khắp xung quanh rồi, không hề phát hiện ra dấu vết của Ác La Hải Thành." Nghe Tô Thần nói vậy, cộng thêm việc anh lấy ra thiết bị lặn.

Một số khán giả thông minh đã đoán ra anh muốn làm gì.

"Vậy chủ phát định lặn xuống đáy hồ xem sao?" "Có lý, mấy năm trước đội khảo cổ Nam Hải còn tình cờ phát hiện ra một di chỉ thành phố dưới đáy biển, đã quay được rất nhiều hình ảnh.

Chỉ có điều khu vực biển đó quanh năm đều có bão và sấm sét, rất khó để tiến vào." "Oa, thành phố dưới đáy hồ!

Nghe thôi đã thấy thú vị rồi, chủ phát mau xuống nước đi tôi muốn xem thành phố dưới đáy hồ!" Rất nhanh!

Tô Thần đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Thực tế, anh có dị năng hệ thủy của Kỳ Lân, có thể ở dưới nước trong thời gian dài, không cần dùng đến thiết bị lặn.

Tuy nhiên, để không làm khán giả sợ hãi, anh vẫn làm bộ làm tịch, mặc vào bộ đồ lặn.

Ngoài ra… ngoài lý do này, Tô Thần cũng có thói quen giấu át chủ bài!

Dù sao, phía sau còn có một tổ chức bí ẩn không biết từ đâu đến, sao có thể một lúc phơi bày hết tất cả át chủ bài được.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Tô Thần không chút do dự, "Tùm" một tiếng nhảy xuống hồ.

Khoảng vài chục mét sau, trong camera đột nhiên xuất hiện một mảng kiến trúc đá.

Tô Thần bơi về phía đó, nhưng ngay khi anh sắp tiếp cận kiến

trúc!

Dưới đáy nước u ám, đột nhiên xuất hiện hai con mãng xà khổng lồ!

Mãng xà toàn thân màu trắng, vảy trên mình dưới đáy nước vô cùng nổi bật.

Hơn nữa, tốc độ của chúng cực nhanh, chỉ vài hơi thở đã bơi đến bên cạnh Tô Thần, tạo thành thế hợp vây.

Hai con mãng xà khổng lồ này, là sinh vật canh giữ lối vào Ác La Hải Thành, không có năng lực kỳ dị gì.

Tô Thần cũng đã sớm nâng cao cảnh giác, âm thầm đề phòng chúng sẽ xuất hiện.

Do đó, ngay khi hai con mãng xà trắng xuất hiện, Tô Thần liền từ không gian hư số lấy ra Hắc Kim Cổ Đao.

Trong chớp mắt, lực lượng huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể Tô Thần tuôn trào.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay hóa thành tia chớp, chém liên tiếp hai nhát.

Dòng nước phía trước anh, dưới nhát đao này, dường như cũng bị chém thành hai nửa.

Hai con mãng xà trắng không có dị năng đương nhiên không địch lại, trong chớp mắt đã bị chém thành hai nửa.

Tuy nhiên… ngay khi Tô Thần lấy ra Hắc Kim Cổ Đao.

Khán giả trong phòng livestream lập tức sôi trào.

“Oa, mọi người mau nhìn, con dao trong tay chủ phát!

Quen quá!” “Đúng vậy, sao lại giống hệt hắc đao của Thiên Quan

đại thần vậy?" "Chẳng lẽ…" "Chẳng lẽ chủ phát cũng là fan của Thiên Quan đại thần?

Gần đây trên mạng có rất nhiều người cosplay Thiên Quan đại thần mà!" "Tô Thần tiểu ca ca, mặc dù anh rất đẹp trai, nhưng xin anh hãy hiểu một đạo lý, dù anh có bắt chước thế nào đi chăng nữa, anh vĩnh viễn không thể vượt qua vị trí của Thiên Quan đại thần trong lòng em đâu!

Xin anh hãy làm chính mình đi!" Bình luận cuối cùng này, hiển nhiên là do một nữ khán giả gửi.

Tô Thần cũng không có thời gian để xem, nếu anh nhìn thấy, chắc trán sẽ xuất hiện rất nhiều dấu hỏi chấm, tiện thể mắng thầm một câu.

Tôi chính là đang làm chính mình!

Sau khi tiêu diệt mãng xà trắng, Tô Thần cũng không bận tâm.

Cất Hắc Kim Cổ Đao đi, bơi về phía kiến trúc đá.

Kiến trúc đá là kiến trúc lầu thành bị rơi xuống khi Ác La Hải Thành sụp đổ xuống đáy hồ hàng ngàn năm trước.

Hình dáng giống một hình chóp nhọn tam giác ngược, trên đá còn có thể nhìn thấy rất nhiều điêu khắc phong cách Ma Quốc.

Khối đá này vừa vặn kẹt ở chính giữa cái lỗ hình phễu dưới đáy hồ.

Tô Thần suy nghĩ một chút, lấy ra Kim Cương Tán, sau đó dùng sức mạnh ngàn cân, lay động mép kiến trúc đá.

Tiện tay lay vài cái, kiến trúc đá quả nhiên lung lay.

Chương 103

Tô Thần thêm chút sức, kiến trúc đá "Rầm" một tiếng, liền rơi xuống phía dưới cái lỗ.

Đồng thời, một dòng xoáy cuốn Tô Thần, kéo anh xuống không gian dưới đáy hồ.

May mà Tô Thần đã sớm đề phòng, anh mở Kim Cương Tán, toàn bộ đà rơi của cả người lập tức dừng lại.

Phiêu dật nhẹ nhàng suốt nửa phút, Tô Thần mới rơi xuống hồ nước nhỏ dưới đáy không gian này.

Anh cất Kim Cương Tán, từ trong ba lô chống nước lấy ra một cây pháo sáng lạnh dùng để chiếu sáng.

Sau khi đốt, anh mới nhìn rõ, không gian này là một hang động ngầm tự nhiên.

Kích thước tương đương với Hồ Phong Thực trên đỉnh đầu, nhưng độ cao thì kinh người.

Từ đáy Hồ Phong Thực, đến vị trí Tô Thần đang đứng hiện tại, có chênh lệch gần trăm mét.

Ngoài ra, Hồ Phong Thực và hang động này được thông với nhau, Tô Thần thấy có rất nhiều cột nước, từ Hồ Phong Thực rơi xuống phía dưới này.

Nghĩ lại cũng phải!

Nước sông ngầm bên ngoài mộ Quỷ Mẫu, tất cả đều chảy vào Hồ Phong Thực.

Nếu Hồ Phong Thực không thể thoát nước ra ngoài, chẳng phải

sớm đã ngập lụt rồi sao.

Hiện tại xem ra, nước Hồ Phong Thực chính là chảy vào hang động ngầm này, tạo thành một hồ nước có kích thước tương đương với Hồ Phong Thực, sau đó lại chảy xuống những nơi địa thế thấp hơn tạo thành sông ngầm, chảy ra ngoài dãy Côn Luân.

Tô Thần chỉnh sửa lại thiết bị, tiếp tục tiến sâu vào hang động.

Vượt qua hồ nước này, Tô Thần đến một khu rừng thực vật kỳ ảo!

Đúng vậy, thực vật ở đây hoàn toàn khác với thế giới bên ngoài.

Bất kể là cỏ huỳnh quang phát ra ánh sáng mờ, hay là nấm.

Kích thước của chúng đều lớn kinh người!

Ví dụ, bên hồ trong hang động, có một cây nấm, nhìn một cái mà không thấy đỉnh.

Chỉ riêng gốc nấm, đường kính đã bảy tám mét.

Tô Thần lùi lại vài chục mét, lại bắn một cây pháo sáng lạnh, lúc này mới nhìn rõ, cây nấm này, cao đến mười tầng lầu!

Cảnh tượng này, chấn động vô cùng.

Cũng khiến khán giả trong phòng livestream, trực tiếp nhìn ngây người.

"Ối trời, cái này mà là nấm sao?!" "Mẹ ơi, nấm cao mười tầng lầu, cái này mà đào lên ăn, e rằng một vạn người cũng ăn không hết!" "Đây rốt cuộc là nơi nào, quá chấn động rồi!" "Chủ phát mau quay thêm đi, tôi muốn chụp màn hình." "Tôi là sinh viên ngành sinh vật học, đây là Đế vương cô tiền sử đã tuyệt chủng từ lâu, không ngờ ở dãy Côn Luân lại vẫn còn!

Đây tuyệt đối là một phát hiện trọng đại trong lịch sử sinh vật

học!" "Trước đó Phi Thiên Ngô Công ở Bình Sơn, các bạn sinh viên sinh vật học cũng nói thế đấy." Đồng thời!

Tại Viện nghiên cứu Kinh Thành.

Giáo sư Sở và những người khác, nhìn màn hình livestream của Tô Thần.

Cũng đều bị chấn động không nhẹ.

Tống Anh thì đỡ hơn một chút, cô ấy đã cùng Tô Thần trải qua mộ Hiến Vương, chứng kiến Hoắc thị bất tử trùng đã tuyệt chủng hàng vạn năm, và cả Thái tuế nhục chi to lớn như ngọn núi.

Nên đối với những động thực vật tiền sử này, đã sớm có sức đề kháng rồi.

Tuy nhiên, các giáo sư khác thì không bình tĩnh như cô, từng người một hân hoan như điên.

Vừa reo hò vừa nhảy nhót, hận không thể bay ngay đến Côn Luân để nghiên cứu!

Khảo cổ không chỉ giới hạn ở văn minh nhân loại, việc khai quật khảo cổ về sinh vật tiền sử cũng thuộc phạm trù khảo cổ.

Và hang động ngầm này, đích thị là một địa điểm khảo cổ tuyệt vời, bảo tồn nguyên vẹn hệ sinh thái động thực vật tiền sử.

Vượt qua Đế vương cô, Tô Thần tiếp tục tiến sâu vào hang động ngầm.

Bên tai anh là tiếng nước chảy róc rách, trên đỉnh đầu là các loại thực vật tiền sử với hình thù kỳ dị.

Nếu phải dùng một từ để miêu tả, thì đó chính là kỳ ảo lộng lẫy!

Đồng thời.

Khán giả trong phòng livestream nhìn vào khung hình, từng người một đều bị chấn động đến tột độ.

Một số khán giả nhanh tay, lần đầu tiên đã chụp ảnh màn hình livestream, sau đó tải lên Weibo, Douyin và các nền tảng khác.

Trong số đó, một cư dân mạng tên là Tiểu Hỏa Thám Linh Nghi Châu, đã cắt một đoạn livestream về Đế vương cô của Tô Thần, đăng lên nền tảng Douyin.

Tiểu Hỏa Thám Linh Nghi Châu này, vì vụ thi triều Nghi Châu lần trước, đã quay được nhiều video đầu tay, do đó thu hút rất nhiều fan.

Hiện tại cũng là một đại V với hàng triệu fan!

Đoạn video này vừa được đăng tải, lập tức gây chấn động trong cộng đồng fan của anh ta.

"Ối trời, cái này chẳng lẽ là hiệu ứng đặc biệt sao?

Con nấm khổng lồ quá thể đáng!" "Cái này phải cao mười mấy tầng lầu rồi chứ, Thám Linh ca, anh lấy đoạn phim điện ảnh này ở đâu ra vậy?" "Nói thật bản thân không có văn hóa, một câu 'ngưu bức' đi khắp thiên hạ!" Video vừa đăng tải vài phút, bên dưới đã có hàng vạn bình luận, lượt xem vượt quá mười vạn.

Tiểu Hỏa Thám Linh Nghi Châu thấy vậy cười hắc hắc, tiện tay trả lời nghi vấn của cư dân mạng bên dưới.

Nói cho họ biết, đây không phải là đoạn phim điện ảnh, mà là khung hình livestream có thật, và ở bình luận đầu tiên của video, anh ta đã dán địa chỉ phòng livestream của Tô Thần.

Thế là, những cư dân mạng tò mò, lần đầu tiên đã mở liên kết, đổ xô vào phòng livestream khảo cổ chính thức.

Ở một bên khác!

Đoạn video này của Tiểu Hỏa Thám Linh Nghi Châu, không chỉ gây chấn động trong cộng đồng fan của anh ta.

Đồng thời cũng gây ra chấn động lớn trên nền tảng Douyin.

Nhân viên chính thức của Douyin nhìn thấy tình hình này, lập tức đưa ra quyết định, ngay lập tức cấp cho Tiểu Hỏa Thám Linh những tài nguyên đề cử tốt nhất.

Thế là.

Chưa đầy mười phút, đoạn video này đã chễm chệ trên top 1 bảng xếp hạng hot của trang chủ Douyin!

Vô số cư dân mạng xem đoạn video này, vừa bị nội dung video chấn động, vừa nhấp vào liên kết để vào phòng livestream khảo cổ.

Kể từ sau vụ thi triều Nghi Châu, phòng livestream khảo cổ chính thức luôn là phòng livestream hot nhất toàn mạng.

Số lượng người xem trực tuyến hàng ngày đã vượt quá năm triệu!

Và cùng với sự hot của các loại Đế vương cô, sinh vật tiền sử, ngày càng nhiều cư dân mạng đổ xô đến xem livestream.

Số lượng người xem trực tuyến thậm chí trực tiếp tăng vọt, từ năm triệu, rồi đến tám triệu, rồi đến mười lăm triệu!

Chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi, số người xem trực tuyến Tô Thần livestream trên toàn mạng, thậm chí đã vượt quá ba mươi triệu người!

Độ hot tăng vọt, nhưng Tô Thần lại không có cảm giác gì quá lớn.

Anh vẫn làm những gì cần làm.

Hơn nửa tiếng sau, Tô Thần cuối cùng cũng đến trung tâm hang động, một ngọn đồi nhô lên.

Ngọn núi lùn này cao khoảng hơn mười mét, nhưng tổng thể có

hình nón tròn đều đặn.

Đến gần, Tô Thần mới phát hiện, đây là một ngọn núi lửa nhỏ!

Đỉnh núi là nham thạch núi lửa sắc nhọn, không có một ngọn cỏ nào mọc được.

Chính giữa là một miệng núi lửa, bên trong u tối sâu không thấy đáy, như thể thông đến địa ngục u minh.

"Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và đồng bọn đã đi từ đây xuống, cuối cùng tìm thấy tế đàn Ma Quốc." Nghĩ đến đây, Tô Thần đặc biệt lấy Mù Trần Châu từ trong ba lô ra.

Anh phát hiện càng tiếp cận tế đàn, năng lượng trong Mù Trần Châu càng hoạt động mạnh mẽ.

Lúc này thậm chí có thể nhìn thấy ánh sáng trắng rõ ràng, phát ra từ bên trong Mù Trần Châu.

Nhìn thấy cảnh này, khán giả trong phòng livestream lập tức đều kích động.

"Ối trời, Mù Trần Châu đang phát sáng!" "Chẳng lẽ chủ phát không lừa chúng ta, đây thật sự là thần vật của Ma Quốc, sở hữu đủ loại năng lực không thể tưởng tượng được sao?" "Chủ phát nhanh lên một chút!

Chương 104

Tôi đã nóng lòng muốn xem, rốt cuộc Mù Trần Châu lợi hại đến mức nào rồi!" Trước đó Tô Thần đặc biệt phổ cập kiến thức cho khán giả về Mù Trần Châu là gì, chỉ là lúc đó cư dân mạng cơ bản đều không tin.

Lúc này, nhìn thấy Mù Trần Châu tỏa sáng rực rỡ, đặc biệt là con mắt hình xoắn ốc trên đó, như thể mang theo ma lực thần bí, cư dân mạng lập tức không bình tĩnh nữa, bắt đầu bán tín bán nghi.

Những cư dân mạng đến sau không biết chuyện Mù Trần Châu, liên tục bình luận hỏi.

Và nghe giải thích từ những cư dân mạng đến trước, bộ phận cư dân mạng này lập tức chấn kinh.

Mù Trần Châu không chỉ có thể đưa vạn vật trên thế gian đến dị thế giới, mà còn có thể triệu hồi Đạt Phổ Quỷ Trùng?

Nếu điều này là thật, vậy ai sở hữu sức mạnh của Mù Trần Châu, chẳng phải tương đương với việc vô địch thiên hạ sao?

Thử nghĩ xem, dù có súng, có pháo thì sao?

Chỉ cần chủ nhân của Mù Trần Châu vung tay một cái, thứ gì cũng bị truyền tống vào dị thế giới, vậy còn đánh đấm gì nữa!

Thấy trong phòng livestream tranh cãi ngày càng sôi nổi, Tô Thần mỉm cười nhạt, nhưng không giải thích các loại hạn chế của Mù Trần Châu.

Mù Trần Châu đương nhiên mạnh, nhưng bản chất của nó là giao tiếp với Xà Thần, mượn sức mạnh của Xà Thần.

Không chỉ có đủ loại hạn chế, một khi không cẩn thận còn phải

chịu lời nguyền phản phệ của Xà Thần.

Suy nghĩ kỹ, tộc Quỷ Động bất kể là Ma Quốc, hay Tinh Tuyệt Quốc, họ đều có sức mạnh của Xà Thần, nhưng kết cục đều là quốc diệt tộc vong.

So với đó, Tây Vương Mẫu ít ra cũng sống thoi thóp được mấy ngàn năm, phải thông minh hơn tộc Quỷ Động nhiều.

Nghĩ đến đây, Tô Thần không chần chừ nữa, cất Mù Trần Châu đi, trực tiếp lấy Kim Cương Tán nhảy xuống miệng núi lửa.

Khi ở giữa không trung, anh đã mở Kim Cương Tán.

Nhờ lực đệm của Kim Cương Tán, cả người nhẹ nhàng hạ xuống.

Thật sự mà nói, Kim Cương Tán do phái Mạc Kim Giáo Úy chế tạo chất lượng thật sự không tệ.

Có thể công có thể thủ, không có việc gì còn có thể làm dù lượn, đơn giản là bảo bối hiếm có khó tìm.

Vấn đề duy nhất có lẽ là phẩm chất quá thấp, sau này nếu tìm được Thanh Đồng Linh Đang, hoặc Vẫn Ngọc, cũng phải chia ra một phần để nâng cấp Kim Cương Tán.

Trong lúc Tô Thần đang miên man suy nghĩ, anh cũng đã rơi xuống đáy núi lửa.

Đây là một giếng đá, kích thước đại khái tương đương năm sáu sân bóng đá.

Ở phía tây của giếng đá có một con sông ngầm, Tô Thần nhớ bên trong có thằn lằn, cũng là sinh vật tiền sử giống như Bá Vương Kỳ Nhông.

Kích thước không lớn bằng Bá Vương Kỳ Nhông, nhưng số lượng thì nhiều hơn rất nhiều.

Tô Thần biết đường đi, khéo léo tránh địa bàn của thằn lằn, đi về phía tây của giếng đá.

Đi khoảng chưa đầy một khắc, anh đã phát hiện một dấu vết kiến trúc nhân tạo rõ ràng trên vách đá!

Đó là một cánh cửa đá, cao bốn năm mét, rộng hai ba mét, trực tiếp khảm vào vách đá.

Trên hai tấm cửa đá, mỗi tấm khắc một con mắt khổng lồ hình xoắn ốc, giống hệt hoa văn con mắt trên Mù Trần Châu.

Khác biệt là, con mắt trên cửa đá, lại đang nhắm nghiền.

Thấy cảnh này, Tô Thần khẽ mỉm cười, trực tiếp đẩy cửa đá ra.

Có thể thấy, phía sau cửa đá là một hành lang dài, hai bên hành lang là các loại khoáng thạch pha lê đủ màu sắc.

Ánh đèn pin của Tô Thần chiếu vào, phát ra các loại ánh sáng lộng lẫy, vô cùng đẹp mắt.

Tuy nhiên, Tô Thần không vội đi vào, mà hướng về phía camera để phổ cập kiến thức.

“Mọi người có thấy hai con mắt nhắm nghiền trên cánh cửa không?

Đây thực ra là một lời cảnh báo!” “Cảnh báo?

Ý gì, chủ phát nói kỹ hơn đi!” “Anh trai ơi, tôi có một người bạn, cậu ấy muốn biết thêm nhiều hơn, có thể không…” “Tôi đoán là Ma Quốc không muốn bí mật của mình bị bại lộ, nên cảnh báo kẻ xâm nhập, nếu không phải người Ma Quốc, sẽ bị móc mắt!” Thấy những bình luận như thủy triều trong phòng livestream, Tô Thần lắc đầu, tiếp tục nói: “Ma Quốc không phải muốn móc mắt người khác, mà là cảnh báo kẻ xâm nhập, hành lang phía sau nguy hiểm, muốn thông qua

nhất định phải nhắm hai mắt!

Nếu không, sẽ dẫn đến thiên ma hại mệnh!" "Điểm này đội khảo cổ đã khai quật được những ghi chép liên quan trong mộ Quỷ Mẫu." "Con đường phía sau cửa đá này, được Ma Quốc gọi là Thiên Ma Huyễn Cảnh." Thiên Ma Huyễn Cảnh?

Nghe Tô Thần nói vậy, những cư dân mạng đang xem livestream đều sững sờ.

Chẳng lẽ, trên đời này thật sự tồn tại cái gọi là thiên ma sao?` Trên đời này đương nhiên không có Thiên ma!

Sở dĩ đường hầm tinh thể này nguy hiểm, kỳ thực là vì các khoáng vật tinh thể chứa đựng vật chất đặc biệt, có thể làm nhiễu loạn thị giác của con người, khiến họ sản sinh ảo giác.

Hơn nữa, bên trong các khoáng vật tinh thể hai bên đường hầm này, còn có một loại Thanh Động Thạch, chỉ cần có luồng khí cực kỳ nhỏ, cũng có thể phát ra đủ loại âm thanh quái dị.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và đồng đội đã phải bịt kín mắt, từng chút một mò mẫm đi qua đường hầm này.

Tô Thần đơn giản phổ cập kiến thức về nguyên lý cho các vị khán giả một chút, sau đó khóe miệng khẽ nhếch, chậm rãi nói: "Các vị ghi nhớ, nếu đi con đường này, nhất định phải nhắm mắt lại, bằng không sẽ bị ảo giác quấy nhiễu, không hay biết gì mà mất mạng." Nghe Tô Thần nói vậy, các khán giả hơi ngớ người.

Đây đúng là nằm sâu hàng trăm mét dưới sông băng Côn Luân!

Người bình thường lấy đâu ra bản lĩnh mà đi du lịch kiểu này chứ!

Các cư dân mạng đều có chút nghi hoặc, nhưng Tô Thần nói xong câu này, liền chuyển sang chủ đề khác.

Tô Thần nghỉ ngơi một lát trước cửa đá, ăn một bữa cơm.

Tính từ lúc hắn xuống khe nứt, đến nay đã qua hơn bốn mươi tiếng đồng hồ, tức là hai ngày một đêm.

Đây là kết quả của việc hắn đi nhanh, cộng thêm quen thuộc đường đi.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và đồng đội tính từ lúc đến sông băng, đã đi mất đến năm sáu ngày trời, mới cuối cùng đến được tế đàn.

Tô Thần chỉ dùng có bốn mươi tiếng đồng hồ, tốc độ tuyệt đối là nhanh rồi!

Sau khi ăn uống no đủ, Tô Thần chỉnh sửa trang bị.

Sau đó từ Hư Số Không Gian lấy ra Phát Khâu Ấn đeo lên người, chậm rãi bước vào đường hầm.

Đường hầm này hai bên là khoáng vật kết tinh, mặt đất thì trắng xóa.

Vừa bước vào đường hầm, Tô Thần liền nghe thấy một trận tiếng trẻ con khóc thút thít!

Hắn cầm điện thoại lên nhìn, phát hiện các khán giả trong livestream cũng nghe thấy, đang điên cuồng gửi đạn mạc!

Điều này chứng tỏ Tô Thần không phải nghe nhầm, âm thanh này chính là do Thanh Động Thạch bên trong khoáng vật tinh thể phát ra. "Thú vị đây, nhưng tôi có Phát Khâu Ấn, có thể bỏ qua ảo giác!" Tô Thần thầm nhủ trong lòng, kiên quyết bước về phía trước.

Quả nhiên!

Hắn vừa đi được vài bước, Phát Khâu Ấn trong lòng ngực liền khẽ phát năng lượng.

Ngay sau đó, Tô Thần cảm thấy đầu óc bỗng trở nên minh mẫn, tinh thần sảng khoái hẳn lên.

Nguy hiểm lớn nhất của "Thiên Ma Huyễn Cảnh" này chính là ảo giác, chỉ cần khắc phục được điểm này, thì hầu như không còn bất kỳ khó khăn nào.

Tô Thần sải bước về phía trước, đi khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, cuối cùng cũng rời khỏi thông đạo, đến được hang động ngầm thứ hai!

Hang động ngầm thứ hai nhỏ hơn rất nhiều, diện tích khoảng hai ba sân bóng đá.

Ngoài ra, ở phía đông nhất của hang động, có một ngọn núi ngọc hoàn toàn do hoàng ngọc cấu thành!

Đường hầm trắng và Hoàng Ngọc Sơn có một cây cầu đá bắc ngang giữa không trung nối liền, phía dưới cầu đá là những khối khoáng vật kết tinh hình trụ dày đặc.

Trông như một rừng tinh thể, khá hùng vĩ.

Trên đỉnh núi có một kiến trúc kiểu tế đàn!

Đó chính là mục tiêu lần này của Tô Thần, Ma Quốc Ác La Hải Thành tế đàn!

Thấy vậy, nét mặt hắn hơi vui mừng, bước lên cầu đá.

Sau khi đến được đài tế ngọc sơn, Tô Thần nhìn thấy ở đây có một bình đài không nhỏ.

Trên bình đài có một ao nước cùng kích thước.

Hai bên ao nước xếp hàng chục pho tượng đá trắng cổ kính, thô ráp, cao hơn người thường một chút.

Chúng tay đều cầm thạch oản, còn trên vách núi phía sau tượng đá,

khắc họa những hình ảnh nghi thức tế tự.

Chương 105

Các tế sư Ma Quốc sẽ móc mắt nô lệ ra, đặt vào thạch oản do tượng đá cầm.

Dựa theo miêu tả trong nguyên tác, nghi thức tế tự Hạt Trần Châu cần dùng vật tế sống.

Cần móc mắt vật tế ra, sau đó cùng Hạt Trần Châu, đặt vào ao nước tương ứng.

Như vậy, mới có thể kích hoạt tế tự!

Trong kịch bản gốc, Hồ Bát Nhất là người có khí vận, vốn dĩ đã lâm vào tuyệt cảnh!

Ai ngờ một con hồ ly trắng lại mang theo nữ thi tinh băng, cũng chính là mắt của Ma Quốc Quỷ Mẫu đến hang động này!

Hồ Bát Nhất và đồng đội nhờ đó mà không hi sinh bất kỳ ai, cũng thành công tế tự, thoát khỏi sự ràng buộc của lời nguyền.

Ngoài ra, hang động ngầm này, nơi khắp nơi là khoáng vật tinh thể, còn có một nguy hiểm khác.

Đó chính là ở đây sẽ xảy ra một loại "Tinh Chiến" cực kỳ đặc biệt!

Hồ Bát Nhất và đồng đội không giải thích rõ ràng.

Có lẽ lúc đó Hồ Bát Nhất chỉ lo nghĩ về lời nguyền, cũng không có thời gian suy nghĩ rốt cuộc Tinh Chiến hình thành thế nào.

Tô Thần tự mình suy đoán, đại khái là Thanh Động Thạch phân bố khắp các khoáng vật tinh thể, bản thân sẽ phát ra đủ loại âm thanh, khiến sóng âm trong hang động duy trì trạng thái cân bằng.

Nhưng, nếu có người ngoài đến hang động, phát ra âm thanh.

Sóng âm từ bên ngoài tích lũy đến mức độ nhất định, sẽ khiến sóng âm trong hang động mất cân bằng.

Sẽ dẫn đến hiện tượng cộng hưởng trong các khoáng vật tinh thể này!

Sau đó khoáng vật tinh thể trong hang động sẽ bắt đầu sụp đổ, mang đến nguy hiểm cho con người.

Còn về việc khoáng vật tinh thể trong hang động này vì sao lại sản sinh hiện tượng đặc biệt như vậy...

Tô Thần cũng không phải nhà khoáng vật học, càng không phải nhà âm học, cũng không thể giải thích nguyên lý trong đó.

Tuy nhiên, vì sự an toàn, hắn vẫn cố gắng hết sức không phát ra âm thanh.

Hồ Bát Nhất và đồng đội có hồ ly trắng mang vật tế đến, Tô Thần trên đường đến đây cũng không thấy hồ ly trắng, đương nhiên không thể đợi vật tế đưa đến tận cửa.

Tuy nhiên, đúng lúc Tô Thần đang cầm Hạt Trần Châu, do dự không biết phải làm sao thì!

Phía sau hắn, đột nhiên vang lên một giọng đàn ông quen thuộc! "Tiên sinh Tô, vẫn khỏe chứ!" ...

Tô Thần khẽ giật mình, vừa định quay người lại.

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng súng, viên đạn đánh vào tượng đá trắng không xa, bắn tung tóe tia lửa. "Đứng lại, tắt livestream đi!" Nghe lời người đàn ông phía sau nói, Tô Thần nhếch mép, tiện tay tắt livestream.

Sau đó, mới chậm rãi quay người lại.

Chỉ thấy!

Ở lối vào đường hầm trắng, không biết từ lúc nào đã có hai người.

Hai người này một người toàn thân bị trùm trong áo choàng đen, không nhìn rõ mặt.

Người còn lại cầm súng, cũng chính là người vừa nói chuyện, không ai khác, chính là Thiết Diện Sinh mà Tô Thần đã tự tay trừ khử trước đó!

Nhìn thấy cảnh này, Tô Thần khẽ thở dài, chậm rãi nói: "Quả nhiên là ngươi, Thiết Diện Sinh, rốt cuộc ngươi còn mấy mạng?

Chẳng lẽ thật sự không giết chết được sao?" Thiết Diện Sinh... hoặc là Thiết Diện Sinh thứ ba, cười khẩy một tiếng, trên mặt đầy vẻ đắc ý mà nói: "Ta đã nói rồi, ngươi có thể thắng chúng ta một lần, thắng chúng ta hai lần, nhưng người thắng cuộc cuối cùng vẫn là chúng ta!" Nói đến đây, Thiết Diện Sinh và áo đen chậm rãi bước lên tế đài, cách một ao nước, nhẹ giọng quát: "Ném Hạt Trần Châu qua đây!" Tô Thần thầm cười trong lòng.

Kỳ thực lần này đến Côn Luân Thần Cung, vốn dĩ là một màn kịch do Tô Thần và Viện nghiên cứu dàn dựng, mục đích là để dụ Thiết Diện Sinh lộ diện.

Hiện tại xem ra, Tô Thần không đoán sai, Thiết Diện Sinh quả nhiên rất để tâm đến Hạt Trần Châu.

Thậm chí không tiếc mạo hiểm bị lộ, cũng nhất định phải theo đến đây để cướp Hạt Trần Châu.

Nghĩ đến đây, Tô Thần từ túi áo lấy ra một viên Hạt Trần Châu.

Cầm trong tay tùy ý tung hứng hai cái. "Ngươi nói cho ta biết trước, rốt cuộc ngươi làm sao sống lại, còn tổ chức của các ngươi có lai lịch gì!

Bằng không, ta sẽ ném Hạt Trần Châu xuống, đừng ai hòng có được!" Tô Thần sớm đã đoán được Thiết Diện Sinh nhất định sẽ lén lút đi theo, cho nên đặc ý trong livestream giảng giải cách vào tế đàn.

Nhìn tình huống của Thiết Diện Sinh và người đàn ông áo đen, hai người bọn họ hẳn là đã làm theo cách Tô Thần nói, bịt mắt lại, sau đó mới đi qua Thiên Ma Huyễn Cảnh.

Nghe Tô Thần nói vậy, Thiết Diện Sinh hiển nhiên có chút khó xử.

Nét mặt hắn biến đổi, vội vàng nói: "Khoan đã!" Nói xong, Thiết Diện Sinh nhìn người đàn ông áo đen bên cạnh.

Sau khi nhận được cái gật đầu của người sau, Thiết Diện Sinh mới quay đầu đối với Tô Thần nói: "Đừng ném xuống, ta nói cho ngươi biết là được.

Chúng ta là thuộc hạ của Tây Vương Mẫu, theo đuổi sự trường sinh bất tử." Nói đến đây, Thiết Diện Sinh thở dài một tiếng, thậm chí còn khổ sở khuyên nhủ Tô Thần. "Tô Thần, thực lực của ngươi sớm đã không còn là phàm nhân nữa, hà tất phải lưu luyến ở phàm trần, không bằng cùng chúng ta hưởng thụ trường sinh, há chẳng phải vui sao!" Tô Thần cười lạnh một tiếng: "Đại đạo trường sinh?

Chỉ bằng ngươi?

Đừng có mơ mộng hão huyền nữa, nếu ngươi thật sự đã đạt được trường sinh, lại hà tất phải đến cướp viên Hạt Trần Châu này?" Nói đến đây, Tô Thần đánh giá người đàn ông áo đen lạ mặt kia, thầm suy nghĩ rốt cuộc người này là ai?

Thiết Diện Sinh nói hắn là thuộc hạ của Tây Vương Mẫu, nhưng Tây Vương Mẫu không phải vẫn luôn ở trong Vẫn Ngọc Động sao?

Tây Vương Mẫu kết nối với hắn bằng cách nào?

Đủ loại nghi hoặc dấy lên trong lòng Tô Thần, khiến hắn trăm mối

tơ vò không thể giải đáp.

Tô Thần còn muốn hỏi thêm, nhưng Thiết Diện Sinh bên kia lại không cho hắn cơ hội này nữa.

Thiết Diện Sinh cười lạnh một tiếng nói: "Thôi được rồi, ngươi không cần trì hoãn thời gian nữa, sẽ không có ai đến cứu ngươi đâu, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn đưa Hạt Trần Châu cho ta đi." "Còn nữa, lần này chúng ta đã quan sát kỹ lưỡng rồi.

Hai con nữ khôi kia chắc chắn không đi cùng ngươi.

Lựa chọn duy nhất của ngươi là ngoan ngoãn hợp tác với chúng ta, có lẽ còn có một đường sống." Thiết Diện Sinh nét mặt đắc ý, trong ánh mắt nhìn Tô Thần mang theo một tia trào phúng. "Ta còn biết ngươi cố ý dẫn chúng ta đến đây, nhưng ngươi tuyệt đối không ngờ rằng, những chiến sĩ phục kích trong tuyết nguyên, hiện tại đã tự lo thân mình không xong, căn bản không có dư lực đến cứu ngươi rồi phải không!" Nghe thấy lời này, nét mặt Tô Thần lập tức lạnh xuống: "Ngươi nói vậy là có ý gì?" Thiết Diện Sinh cười ha ha: "Ý gì ư?

Đương nhiên là trên tuyết nguyên có rất nhiều Tuyết Lang, trùng hợp là chủ nhân của ta lại hiểu cách điều khiển Tuyết Lang!" Tuyết Lang?!

Tô Thần sững người một chút.

Anh ta đúng là quên mất điều này.

Trong tuyết nguyên Côn Luân Băng Xuyên, có một con bạch lang vương, thống lĩnh vô số Tuyết Lang.

Trong thế giới *Quỷ Thổi Đèn*, Hồ Bát Nhất và đồng đội từng bị Tuyết Lang truy đuổi thảm hại.

Nghe nói những con Tuyết Lang này chính là do tiên dân Ma Quốc nuôi dưỡng, chuyên dùng để bảo vệ Ác La Hải Thành.

Sau khi Ma Quốc diệt vong, những con Tuyết Lang này vẫn không quên chức trách của mình, bảo vệ lăng tẩm của Ma Quốc Quỷ Mẫu trên tuyết nguyên.

Nghe ý của Thiết Diện Sinh, các chiến sĩ hẳn là bị đàn Tuyết Lang quấn lấy, tạm thời không có cách nào đến tiếp viện.

Tuy nhiên, Tô Thần có Hư Số Không Gian, bên trong còn cất giấu hai con nữ khôi thực lực cường đại.

Không hề lo lắng cho sự an nguy của bản thân.

Hắn nghĩ một lát, lại mở miệng hỏi: "Vậy ngươi chết nhiều lần như vậy mà vẫn có thể sống lại bằng cách nào?" Vẻ đắc ý trên mặt Thiết Diện Sinh càng trở nên rõ ràng hơn, nhưng hắn vừa định mở miệng, người đàn ông áo đen bên cạnh đã bất mãn khẽ hừ một tiếng.

Thiết Diện Sinh giật mình, vội vàng lùi lại hai bước.

Lùi ra phía sau người đàn ông áo đen.

Người đàn ông áo đen trầm giọng nói: "Được rồi, không cần nói nhiều lời vô ích, lấy Hạt Trần Châu qua đây, sớm hoàn thành nghi thức!" "Vâng!

Chủ nhân!" Giọng nói của người đàn ông áo đen rất tang thương, như một lão già sắp xuống lỗ.

Kỳ lạ là, lòng bàn tay hắn lại rất trắng nõn, trông như tay của một người trẻ tuổi, hoàn toàn không phù hợp với giọng nói của hắn.

Chương 106

Ngoài ra, Tô Thần cũng phát hiện, Thiết Diện Sinh rất sợ người này.

Không chỉ gọi đối phương là chủ nhân, hơn nữa còn hoàn toàn không dám làm trái ý đối phương.

Người này rốt cuộc là ai?

Trong lúc do dự, Thiết Diện Sinh đã bước tới, nòng súng trong tay chĩa thẳng vào Tô Thần. "Tô Thần, ngươi mơ đẹp lắm, bí mật bất tử làm sao có thể dễ dàng cho ngươi biết!

Khuyên ngươi đừng tự cho mình là thông minh.

Ngoan ngoãn giao Hạt Trần Châu ra đây!" Tô Thần bật cười! "Không phải chỉ là một viên châu vỡ thôi sao?

Đưa cho ngươi là được!" Nói xong, liền ném viên Hạt Trần Châu trong tay cho Thiết Diện Sinh.

Thuận lợi nhận được viên châu, Thiết Diện Sinh lại hơi bối rối.

Hắn còn tưởng rằng sẽ phải trải qua một trận chém giết đẫm máu, ai ngờ Tô Thần lại sảng khoái giao Hạt Trần Châu ra như vậy.

Sau khi nhận được Hạt Trần Châu, Thiết Diện Sinh vẫn luôn đề phòng nhìn Tô Thần.

Nhưng cho đến khi hắn quay về bên cạnh người đàn ông áo đen, Tô Thần cũng không làm bất kỳ động thái quá khích nào.

Người đàn ông áo đen nhìn Hạt Trần Châu trong tay Thiết Diện Sinh, ngữ khí có vẻ sốt ruột, còn thúc giục Thiết Diện Sinh nhanh chóng tiến hành nghi thức tế tự.

Thiết Diện Sinh không dám làm trái ý người đàn ông áo đen, vội vàng lấy ra vật tế phẩm đã chuẩn bị sẵn.

Hai con mắt không biết hắn tìm từ đâu ra.

Sau đó cùng Hạt Trần Châu, lần lượt ném vào ao nước trên tế đàn.

Rất nhanh!

Nước trong ao bỗng nhiên xoáy thành một vòng xoáy.

Thiết Diện Sinh thấy vậy nét mặt vui mừng, quay đầu nói với người đàn ông áo đen: "Chủ nhân, nghi thức tế tự đã khởi động rồi!" Người đàn ông áo đen khẽ hừ một tiếng, mở miệng nói: "Lần này ngươi làm không tệ, đợi gặp Tây Vương Mẫu, ta sẽ bảo bà ấy ban cho ngươi thêm mấy viên trường sinh đan!" Nói xong, người đàn ông áo đen cởi áo choàng đen, chậm rãi lộ ra chân dung.

Hắn có vẻ ngoài hơi thô kệch, tuổi tác khoảng hai mươi tuổi.

Điều đáng nói là, ngoài giọng nói ra, ánh mắt của hắn cũng không giống thanh niên hai mươi tuổi.

Mà như một lão ông sắp xuống mồ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ xám xịt của cái chết.

Ngoài ra!

Sau khi nhìn thấy chân diện mục của người đàn ông áo đen, Tô Thần không khỏi nhíu mày.

Bởi vì hắn phát hiện, vẻ ngoài của người đàn ông áo đen này cho hắn một cảm giác quen thuộc.

Nhưng, hắn có thể khẳng định mình chưa từng gặp người này!, vậy tại sao... ta lại có cảm giác quen thuộc với dung mạo của hắn?

Tô Thần nghĩ đi nghĩ lại không thông, đang định bỏ cuộc, lại thấy người đàn ông áo đen kia vô tình để lộ một miếng ngọc bội hình

phượng hoàng treo ở bên hông.

Nhìn thấy miếng ngọc bội đó, Tô Thần linh cơ khẽ động, đột nhiên nhớ ra trong mộ Lỗ Thương Vương ở Nghi Châu... không, phải gọi là mộ Chu Mục Vương, cái thác tiết đồng xanh mà hắn nhặt được, trên đó khắc hình phượng hoàng, y hệt miếng ngọc bội của người đàn ông áo đen!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Thần đột nhiên nảy ra một ý nghĩ chấn động.

Người đàn ông áo đen này, hắn là...

Chu Mục Vương!

Khoan đã!

Nếu hắn là Chu Mục Vương, vậy người mà mình chặt đầu ban đầu là ai?

Chẳng lẽ nói, huyết thi trong cỗ quan tài đá kia không phải Chu Mục Vương, mà là...

Lỗ Thương Vương?

Nếu nói như vậy, thì mọi chuyện sẽ thông suốt!

Chu Mục Vương năm đó không chỉ chỉ điểm Lỗ Thương Vương, đồng thời còn chỉ điểm một người khác, thậm chí còn thu hắn làm nô bộc.

Người đó chính là Thiết Diện Sinh.

Chu Mục Vương là Chu Thiên Tử, bản thân chính là một nhân vật truyền kỳ.

Nếu hắn thật sự vô dụng đến mức bị Lỗ Thương Vương thiết kế thành huyết thi, một người ngu xuẩn như vậy, Tây Vương Mẫu lại làm sao có thể coi trọng?

Giải thích duy nhất chính là!

Tất cả những điều này đều là một ván cờ, một ván cờ nhằm vào Lỗ Thương Vương.

Một ván cờ có thể giúp Chu Mục Vương tự mình thoát thân khỏi mộ.

Tô Thần nhíu mày chặt!

Ánh mắt dừng lại trên người đàn ông áo đen, trầm giọng hỏi: "Ngươi là Chu Mục Vương?" Người đàn ông áo đen sững người, hiển nhiên không ngờ Tô Thần lại hỏi như vậy.

Hắn trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi nói: "Đã rất lâu rồi không có ai gọi ta bằng danh xưng này, tiểu tử, ngươi rất thú vị, có nguyện ý quy thuận ta không?

Ta sẽ ban cho ngươi năng lực trường sinh bất tử!" "Trường sinh bất tử?

Ngươi đúng là biết nói phét!" Tô Thần khinh thường nhếch mép.

Và đúng lúc này.

Trong ao nước tế đàn, đột nhiên xuất hiện hai vòng xoáy.

Dưới sự xoay tròn của vòng xoáy, viên Hạt Trần Châu kia từ từ lơ lửng giữa không trung.

Chu Mục Vương mắt sáng lên, bước tới muốn tiếp nhận năng lượng trong Hạt Trần Châu.

Nhưng, hắn vừa mới bước một bước, viên Hạt Trần Châu kia đột nhiên rung chuyển kịch liệt.

Sau một khắc, lại *ầm* một tiếng, nổ tung!

Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh đồng thời sững sờ, ngây

người nhìn viên Hạt Trần Châu vỡ vụn đầy đất. "Điều này không thể nào, Hạt Trần Châu là di cốt của Xà Thần, không có thứ gì có thể hủy hoại nó!" Chu Mục Vương lẩm bẩm vài câu, đột nhiên quay người giận dữ nhìn Tô Thần. "Ngươi giở trò!" Tô Thần cười ha ha, nói: "Hạt Trần Châu mà Viện nghiên cứu chuyên môn chuẩn bị cho các ngươi, có phải có thể làm giả lẫn lộn thật không?" Đúng vậy, Tô Thần đâu có phải là kẻ ngốc, làm sao có thể giao Hạt Trần Châu thật cho bọn chúng chứ!

Viên Hạt Trần Châu này do một cao thủ trong số các chuyên gia, người giỏi phục chế văn vật, đồng thời tinh thông việc làm giả, tự tay chế tác.

Phục dựng theo tỉ lệ 1:1, ngay cả các đường vân trên đó cũng không sai một ly.

Thoạt nhìn qua, căn bản không có bất kỳ khác biệt nào so với Hạt Trần Châu thật. "Ngươi đáng chết!" Chu Mục Vương nét mặt âm trầm đến cực điểm, gầm lên, rút ra một khẩu súng lục.

Chỉ có điều... không đợi hắn ra tay, chỉ thấy trong ao nước trên tế đàn, hai vòng xoáy kia đột nhiên bắt đầu xoay ngược lại.

Trong chớp mắt, từ bên trong vòng xoáy sản sinh một luồng lực hút cường đại.

Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh còn chưa kịp nói gì thêm, đã bị luồng lực hút cường đại này, hút vào trong vòng xoáy.

Tô Thần nét mặt biến đổi, vội vàng lùi đến vị trí an toàn.

Đợi gần nửa ngày, xác định không còn nguy hiểm, hắn mới chậm rãi bước lên tế đài.

Trong khoảng thời gian đó, ao nước đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Nhưng trên mặt nước ao, lại phản chiếu hai con mắt đồng tử

thẳng đứng khổng lồ.

Đôi mắt đó không hề mang một chút cảm xúc nào, lạnh lùng, cường đại...

Chương 107

Chỉ cần nhìn một cái, Tô Thần đã cảm thấy có chút kinh hồn bạt vía. "Đây chẳng lẽ là... mắt của Xà Thần?" Hạt Trần Châu là con mắt thứ ba trên trán Xà Thần, có tên gọi là Ma Nhãn.

Chỉ có điều, sau khi Xà Thần vẫn lạc, con mắt Ma Nhãn này đã rơi vào tay Quỷ Động tộc, và nhờ việc tế tự Hạt Trần Châu, không ngừng mượn sức mạnh từ Xà Thần. "Nói như vậy, Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh là bị hút vào không gian hư số rồi?

Vậy bọn họ còn có thể sống lại không?" Đúng lúc Tô Thần đang suy nghĩ những vấn đề này!

Đột nhiên một giọng nhắc nhở máy móc, vang lên trong đầu hắn. "Đinh!" "Xà Thần phát động lực lượng lời nguyền, đã được thanh trừ!" "Chết tiệt!" Nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở này, Tô Thần sững người một lát rồi giận không kìm được.

Hắn cũng chẳng làm gì cả, chỉ là đối mắt với mắt Xà Thần một chút, Xà Thần liền muốn nguyền rủa mình, thật là vô lý!

Nghĩ đến đây, Tô Thần tiện tay nhặt một khối đá tinh thể từ dưới đất.

Mạnh mẽ ném vào ao nước.

Ao nước nổi sóng, hai con mắt Xà Thần phản chiếu cũng theo đó vỡ tan biến mất. "Ta đây cũng chẳng chọc ngươi, mà ngươi lại giở lời nguyền với ta!

Xà Thần khốn kiếp, đợi ta phát triển thêm chút nữa, nhất định sẽ đến Vô Đáy Quỷ Động vứt xương cốt ngươi đi!" Tô Thần bất bình mắng một câu.

Đúng lúc này, thiết bị liên lạc trên người hắn cũng vang lên.

Đội đặc nhiệm Cô Lang do Trần Kiến Binh dẫn đầu, đã giải quyết sự quấn lấy của bạch lang vương trên tuyết nguyên, và đang đến tiếp viện.

Tô Thần đại khái kể lại sự việc đã xảy ra cho Trần Kiến Binh, rồi ở lại chỗ cũ, chờ Trần Kiến Binh đến.

Đồng thời!

Hắn tiện thể lấy ra ba con Lam Ngọc Thiềm Thừ tìm thấy trong mộ Hiến Vương ở Nam Cương.

Nhiệm vụ lần này, hắn viện cớ cần Lam Ngọc Thiềm Thừ, đã lấy những thứ này về.

Cảm nhận năng lượng cấp cao tỏa ra từ bên trong, Tô Thần thầm nói trong lòng: "Hệ thống, trích xuất năng lượng, cường hóa..." Nói đến đây, Tô Thần dừng lại một chút.

Chất liệu của Lam Ngọc Thiềm Thừ là Vẫn Ngọc, có thể cường hóa Hắc Kim Cổ Đao hoặc Kim Cương Tán.

Tô Thần cân nhắc một lát, vẫn quyết định đổi sang cường hóa Kim Cương Tán.

Hắc Kim Cổ Đao bản thân đã được chế tạo từ Vẫn Thiết, chất liệu tốt hơn Kim Cương Tán không ít.

Nhưng, xét về tác dụng khi xuống mộ, Kim Cương Tán lại hữu dụng hơn Hắc Kim Cổ Đao rất nhiều.

Bất kể là để cản bẫy cơ quan, dùng để phòng ngự, hay làm dù lượn, kết hợp khinh công từ trên cao đáp xuống, đều vô cùng thực dụng.

Sau khi đã quyết định, Tô Thần lấy Kim Cương Tán ra, đổi giọng,

khẽ nói: "Cường hóa Kim Cương Tán!" "Đinh, cường hóa thành công!" Trong nháy mắt, Kim Cương Tán trong tay Tô Thần, liền biến thành Kim Cương Tán +3!

Ngoài ra, sau khi cường hóa +3, Kim Cương Tán đã có sự thay đổi rất lớn.

Ví dụ, mặt tán lại xuất hiện thêm một vòng chỉ vàng.

Tô Thần dùng Hắc Kim Cổ Đao thử một chút!

Kim Cương Tán trước đây, Hắc Kim Cổ Đao có thể chém nát.

Nhưng sau khi cường hóa, Hắc Kim Cổ Đao chém vào chỉ bắn ra tia lửa, cần chém sáu bảy lần mới có thể chém xuyên mặt tán. "Được!

Kim Cương Tán sau khi cường hóa, cường độ tăng lên không chỉ một bậc!" Tô Thần hài lòng, nhìn lại Lam Ngọc Thiềm Thừ trong tay, năng lượng bên trong đã biến mất, màu sắc cũng ảm đạm đi rất nhiều, biến thành một khối ngọc thạch bình thường. "Đến lúc đó trả lại con thiềm thừ này, không ai hay biết, hoàn hảo!" Ngoài ra!

Nếu nói Vẫn Đồng và Vẫn Ngọc ở đâu nhiều nhất!

Đó chắc chắn là Thanh Đồng Môn, Vẫn Ngọc Động của Tây Vương Mẫu, Tần Lĩnh Thanh Đồng Thần Thụ, và khối Vẫn Đồng nơi Thanh Ô Tử ẩn thân.

Tổng cộng bốn nơi!

Chỉ có điều, bốn nơi này, Thanh Đồng Môn quá thần bí chưa biết, lộ tuyến của Tây Vương Mẫu vẫn chưa tìm thấy.

Tần Lĩnh Thần Thụ cũng không có manh mối gì, còn về khối Vẫn Đồng nơi Thanh Ô Tử ẩn thân, theo kịch tình của *Đạo Mộ Bút Ký* mà nói, hẳn là ở Sa Châu.

Nhưng Tô Thần đã tra qua thông tin của đội khảo cổ địa phương

Sa Châu, cũng không có tin tức liên quan đến hầm mỏ dưới lòng đất, hoặc tin tức của Thanh Ô Tử.

Hoặc là vẫn chưa được phát hiện, hoặc là thế giới này không có.

Tuy nhiên, Tô Thần vẫn nghiêng về khả năng thứ nhất.

Thế giới này các loại mộ đều lần lượt xuất hiện, không có lý do gì hầm mỏ dưới lòng đất của Thanh Ô Tử lại không có. ...Đúng lúc Tô Thần đang suy nghĩ về hành động tiếp theo.

Những khối tinh thể trên tế đài đột nhiên bắt đầu từ từ biến đen, và lan rộng ra ngoài.

Trong lúc đó, những khối tinh thể trên đỉnh hang động phía trên tế đài, bắt đầu rung chuyển, rào rào rơi xuống! "Suýt quên, quá thời gian sẽ xảy ra Tinh Chiến!" Tô Thần nét mặt biến đổi, vội vàng sử dụng khinh công, nhẹ nhàng nhảy xuống tế đàn.

May mắn là tốc độ Tinh Chiến này không quá nhanh, cộng thêm Tô Thần phát hiện sớm, nên không bị ảnh hưởng!

Hắn chạy qua cây cầu đá đó, quay lại Thiên Ma Huyễn Cảnh lúc mới đến.

Lúc này, âm thanh trong Thiên Ma Huyễn Cảnh càng trở nên quỷ dị hơn, ngoài tiếng trẻ con khóc, còn lẫn vào vô số tiếng gầm gừ, gào thét...

Nghe như những âm thanh của ác quỷ truyền ra từ mười tám tầng địa ngục. "Xem ra hẳn là vừa rồi Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh gây ra động tĩnh quá lớn trong hang động, nên mới kích hoạt Tinh Chiến..." Tô Thần vừa nghĩ, vừa nhanh chóng đi qua Thiên Ma Huyễn Cảnh.

Quay trở lại hang động lớn dưới hồ Phong Thạch lúc ban đầu, dưới cây nấm Đế Vương cao mười mấy tầng lầu.

Vừa đúng lúc Trần Kiến Binh cũng đã dẫn các chiến sĩ đến!

Vừa thấy Tô Thần, Trần Kiến Binh liền vội vàng nói: "Tô giáo thụ, Viện nghiên cứu đã tra ra chỗ ở của hai người thần bí kia rồi!" "Ồ?" Tô Thần mắt sáng lên.

Vội vàng cùng Trần Kiến Binh quay về trụ sở Côn Luân.

Rất nhanh!

Phía Viện nghiên cứu đã gửi đến một văn kiện.

Bên trong bao gồm tất cả dấu vết của Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh.

Xã hội hiện tại, khắp nơi đều có mắt thần, còn có vệ tinh trinh sát.

Thiết Diện Sinh và Chu Mục Vương quả thật rất thần bí, nhưng dù thần bí đến mấy, hai người bọn họ cũng không thể bay trời độn đất, rốt cuộc vẫn sẽ để lại dấu vết.

Hầu như có thể nói, chỉ cần quốc gia muốn điều tra, thì không có ai là không tra ra được!

Ách... trừ biệt danh của Tô Thần, Thiên Quan Chúc Phúc.

Hắn xuất hiện với thân phận Thiên Quan Chúc Phúc, tất cả manh mối, bao gồm thông tin đăng ký, chuyến bay, v.v., đều bị hệ thống xóa sạch.

Ngay cả quốc gia cũng không thể tra ra thân phận thật sự của Thiên Quan Chúc Phúc.

Sau khi Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh lộ diện, thiết bị ghi hình trên người Tô Thần, kỳ thực đã sớm lén lút chụp lại hình dáng của hai người này, và gửi về Viện nghiên cứu.

Viện nghiên cứu đã nhập thông tin của hai người này vào hệ thống mạng lưới quốc gia, và truy tìm theo dấu vết.

Cuối cùng, Viện nghiên cứu xác định chuyến bay mà hai người này đã đi.

Và suy luận ngược lại rằng điểm xuất phát của họ chính là Kinh Thành.

Sau đó mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn nhiều, Viện nghiên cứu đã huy động tất cả camera giám sát của toàn khu vực Kinh Thành.

Kiểm tra kỹ lưỡng toàn bộ video giám sát ngày Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh lên máy bay, cuối cùng xác định, hai người này là đi ra từ phía tây Kinh Thành!

Chương 108

Phạm vi đại khái, chính là ở Yên Sơn.

Trong trụ sở Côn Luân!

Tô Thần nhìn video trên máy tính xách tay, lập tức nhíu mày!

Nghe có vẻ hơi quen thuộc!

Còn nữa, Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh vì sao lại đi ra từ Yên Sơn, nhớ rõ nơi đó hình như là một vùng núi hoang dã chưa được khai phá mà!

Đúng lúc Tô Thần đang nghi hoặc trong lòng, không nghĩ ra nguyên nhân.

Trần Kiến Binh bên cạnh nhịn không được hỏi: "Tô giáo thụ, thế nào rồi, có phát hiện gì không?" Tô Thần lắc đầu, trả lời: "Hiện tại vẫn chưa có, tôi cần về Kinh Thành, tự mình đến Yên Sơn xem một chút." "Vậy được, tôi sẽ đi sắp xếp máy bay ngay." ...

Rất nhanh, Tô Thần đã lên chiếc máy bay quân sự do quân đội chuyên môn sắp xếp cho hắn.

Bay thẳng về Kinh Thành, sau khi hạ cánh, Sở giáo thụ và những người khác đã đặc biệt đến đón hắn. "Tiểu Tô, hai người kia rốt cuộc là ai, vì sao lại biến mất giữa không trung, cậu có biết nguyên nhân không?" Sở Mục Vân và những người khác cũng đã xem những hình ảnh do Tô Thần quay được, thấy những chuyện đã xảy ra giữa Chu Mục Vương, Thiết Diện Sinh và Tô Thần trong hang động.

Những chuyên gia giáo sư này, vẫn luôn không nghĩ ra nguyên nhân Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh biến mất giữa không trung.

Vì vậy, vừa nhìn thấy Tô Thần, liền sốt ruột đến truy hỏi.

Tô Thần suy nghĩ một chút, vẫn là giải thích đơn giản cho nhóm chuyên gia học giả này. "Mọi người chắc hẳn đều đã biết, thần linh mà Ma Quốc tế tự là một vị thần linh!

Tương truyền, vị thần linh này là một con cự xà che trời che đất, được gọi là Xà Thần." "Xà Thần sở hữu đủ loại năng lực không thể tin nổi, trong đó loại mạnh nhất, được gọi là Ma Nhãn!

Cũng gọi là Vô Giới Yêu Đồng, cũng chính là năng lực ẩn chứa trong Hạt Trần Châu!" "Vô Giới Yêu Đồng có thể mở ra cánh cửa đến dị thế giới, triệu hồi Đạt Phổ Quỷ Trùng từ dị thế giới, hoặc lưu đày người đến dị thế giới!" "Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh, có lẽ đã dùng Hạt Trần Châu giả để tế tự Xà Thần, nên mới chịu phản phệ, bị ý chí Xà Thần lưu đày đến dị thế giới." Nghe xong lời giải thích của Tô Thần, Sở Mục Vân lập tức kích động. "Thì ra là vậy, Xà Thần...

Vô Giới Yêu Đồng...

đây đều là những tư liệu cổ đại quý giá, Tiểu Tô, lần này cậu thật sự đã lập công lớn rồi!" Phía sau Sở Mục Vân, nhà sinh vật học Ngô giáo thụ sốt ruột không chịu nổi, vội vàng xen lời truy vấn: "Những thứ này không quan trọng, Tô giáo thụ, cậu có biết tại sao Thiết Diện Sinh lại có thể chết mà sống lại không?

Lần trước ở Nam Cương không phải hắn đã cắn vỡ viên độc dược trong miệng, tự sát rồi sao?" "Chẳng lẽ Thiết Diện Sinh đó thật sự có thân bất tử?" Thực ra Thiết Diện Sinh chết không chỉ hai lần!

Trong mộ Lỗ Thương Vương ở Nghi Châu, Tô Thần còn dùng Phát Khâu Ấn giết hắn một lần.

Tính ra, Tô Thần giết hắn một lần, hắn tự sát một lần, lần này trên tế đàn Côn Luân lại bị Xà Thần kéo vào Hư Số Không Gian...

Đã là chết ba lần rồi!

Nếu hắn còn có thể sống lại, Tô Thần sẽ hoàn toàn tâm phục khẩu phục, nằm ngửa ra nhận hắn làm đại ca!

Tô Thần suy nghĩ một chút, lắc đầu với Ngô giáo thụ. "Cụ thể vì sao, tôi hiện tại vẫn còn hơi không hiểu rõ!

Nhưng Viện nghiên cứu không phải đã tìm ra tung tích của bọn họ rồi sao, nếu có thể tìm được hang ổ của họ, có lẽ có thể tìm ra chút manh mối." Nhắc đến tung tích của Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh.

Sở Mục Vân bên cạnh khẽ nhíu mày, trầm giọng giải thích: "Mấy ngày nay Viện nghiên cứu đã huy động rất nhiều nhân lực vật lực, hầu như lật tung cả Yên Sơn lên, cũng không tìm thấy nơi ẩn náu của hai người bọn họ.

Hiện tại Lý đội trưởng vẫn đang ngày đêm tìm kiếm đấy!" Nghe thấy lời của Sở Mục Vân, Tô Thần khẽ thở dài trong lòng.

Lý Cường Quốc vẫn luôn rất quan tâm Tiểu Trang, thậm chí ngấm ngầm coi cậu ta như em trai ruột của mình.

Nhưng, nhiệm vụ lần trước Thiết Diện Sinh giả mạo Trịnh Huyền, đánh lén Tiểu Trang, khiến Tiểu Trang đến nay vẫn chưa tỉnh lại.

Theo lời bác sĩ, nếu trong vòng một tháng không tỉnh lại, rất có khả năng sẽ trở thành người thực vật.

Vì vậy Lý Cường Quốc mới phẫn nộ đến vậy, điên cuồng muốn tìm ra hang ổ của Thiết Diện Sinh, để báo thù cho Tiểu Trang!

Nghĩ một lát, Tô Thần trực tiếp nói: "Sở giáo thụ, tôi muốn đến thăm Tiểu Trang trước." "Cũng được!" Trong bệnh viện.

Tô Thần nhìn thấy Tiểu Trang vẫn hôn mê bất tỉnh trong phòng bệnh đặc biệt.

Mấy ngày trước, Tiểu Trang còn vui vẻ nói muốn xin nghỉ phép về nhà thăm người thân.

Nhưng không ngờ... "Tiểu Trang, Lý đội trưởng mấy ngày trước sợ cha mẹ em lo lắng, vẫn luôn giấu chuyện này, nhưng... sau đó không còn cách nào khác, Lý đội trưởng sáng nay đã thông báo cho cha mẹ em, hiện tại họ đã ở trên máy bay, có lẽ tối nay sẽ đến thăm em." Nói xong lời này, Tô Thần thở dài một tiếng, đặt giỏ trái cây lên bàn định rời đi.

Tuy nhiên, đúng lúc này, mí mắt của Tiểu Trang trên giường bệnh đột nhiên động đậy.

Tô Thần thấy cảnh này, bước chân vừa đi ra liền lập tức thu về.

Hắn vội vàng tiến lên, tỉ mỉ quan sát một lát.

Hắn thấy mắt Tiểu Trang quả nhiên đang động, có dấu hiệu sắp tỉnh lại!

Tô Thần lập tức mừng rỡ, vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh, lớn tiếng gọi bác sĩ đến.

Không lâu sau, Tiểu Trang trên giường bệnh từ từ tỉnh lại.

Cậu ta yếu ớt, vô lực nhìn Tô Thần, chậm rãi mở miệng nói: "Tiểu Tô giáo thụ, tôi... tôi đây là ở đâu..." Tô Thần vội vàng đỡ Tiểu Trang, lắc đầu nói: "Đây là bệnh viện, em bị thương, hôn mê mấy ngày, bây giờ mới tỉnh.

Được rồi, đừng nói nhiều, tôi sẽ đi thông báo cho Lý đội trưởng!" Nghe xong lời của Tô Thần, Tiểu Trang như nhớ ra điều gì, vội vàng kéo lại nói: "Đúng rồi Tiểu Tô giáo thụ, tôi chính là muốn nói với cậu, Trịnh Huyền kia có vấn đề, tôi nghi ngờ hắn có thể là giả mạo!" Tô

Thần sững người một chút hỏi: "Em làm sao mà biết?" "Trước khi chúng ta đi Nam Cương, từng gặp mặt một lần, lúc đó tôi và Trịnh Huyền đã hẹn, nói ngày hôm sau sẽ để hắn dẫn đi tham quan.

Hắn đồng ý rất đàng hoàng, nhưng khi tôi đi tìm hắn, hắn lại như hoàn toàn quên mất chuyện này." "Sau đó, hắn còn cố ý đánh lạc hướng tôi, nói mình muốn đi Yên Sơn phía tây Kinh Thành tảo mộ cho người lớn, mua rất nhiều trà, nến, nguyên bảo!" "Lúc đó tôi đã thấy lạ, Trịnh Huyền đâu phải người bản địa Kinh Thành, chạy đi tảo mộ cho ai chứ.

Sau đó trên đường đến Nam Cương, tôi phát hiện thằng nhóc này cứ lén la lén lút, thường xuyên đi phía sau chúng ta, dùng điện thoại gửi tin nhắn cho người khác." "Sau đó đêm hôm đó..." Nói đến đây, Tiểu Trang đột nhiên ôm đầu, vẻ mặt tỏ ra đau khổ.

Tô Thần thấy vậy, vội vàng an ủi cậu ta: "Được rồi, tạm thời chưa nhớ ra thì đừng cố nghĩ nữa, Trịnh Huyền đó quả thật là giả mạo, đã bị chúng ta vạch trần rồi, em không cần lo lắng." Nói xong, Tô Thần trong lòng nghĩ đến lời của Tiểu Trang, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Đi Yên Sơn tảo mộ?

Yên Sơn phía tây Kinh Thành quả thật có không ít mộ cổ, trước đây thậm chí còn có biệt danh là Phân Đầu Sơn.

Không tìm thấy nơi ẩn náu của Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh ở Yên Sơn, vậy có khả năng nào, nơi bọn họ ẩn náu căn bản không phải trên mặt đất, mà là dưới lòng đất không?!

Nghĩ đến đây, Tô Thần lập tức mỉm cười nói: "Tiểu Trang, em đã giúp anh một việc lớn!

Nhưng cơ thể em vẫn chưa hồi phục, bác sĩ nói em phải nghỉ ngơi

nhiều!

Chờ có thời gian anh sẽ lại đến thăm em!" Nói xong, Tô Thần rời khỏi bệnh viện, thẳng tiến Yến Sơn!Lúc này, Lý Cường Quốc đang ở Yến Sơn, khắp nơi tìm kiếm chỗ ẩn thân của Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh.

Anh ta nén một cục tức, muốn báo thù cho Tiểu Trang!

Thế nhưng, anh ta dẫn theo các chiến sĩ, phong tỏa Yến Sơn, gần như đã lật tung cả ngọn núi, nhưng vẫn không tìm thấy nơi ẩn náu của Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh!Ngay lúc Lý Cường Quốc đang thở dài, có chút buồn rầu thì Tô Thần tìm đến anh ta!"Tiểu Tô giáo sư, anh có cách tìm được nơi ẩn thân của Thiết Diện Sinh và bọn chúng sao?" Lý Cường Quốc nghe tin Tô Thần mang đến, biết Tiểu Trang đã tỉnh lại, liền thở phào nhẹ nhõm!Tiểu Trang là cấp dưới của anh ấy, mấy ngày Tiểu Trang hôn mê, Lý Cường Quốc luôn tự trách mình, cảm thấy mình là đội trưởng đã không chăm sóc tốt binh lính dưới quyền!

Biết Tiểu Trang đã tỉnh lại, gánh nặng trong lòng anh ấy mới vơi đi một chút.Thấy Lý Cường Quốc bán tín bán nghi, Tô Thần mỉm cười, gật đầu nói: "Yên tâm đi lão Lý, tôi lừa anh bao giờ?

Tôi nói có cách tìm được nơi ẩn thân của Thiết Diện Sinh thì nhất định có cách!""Tốt quá rồi, vậy chúng ta mau đi tìm thôi!" Lý Cường Quốc nghe vậy, không kìm được cười lớn, vội kéo Tô Thần muốn vào Yến Sơn tìm nơi ẩn náu của Thiết Diện Sinh.Nhưng đúng lúc đó!

Tô Thần lại xua tay... "Không vội, chờ thêm chút nữa!" Lý Cường Quốc ngớ người, theo bản năng hỏi: "Còn chờ gì nữa?" Tô Thần mỉm cười, đáp: "Chờ trời tối!"Trời tối?

Lý Cường Quốc có chút khó hiểu, nhưng từ sau kinh nghiệm ở Nam Cương Hiến Vương Mộ lần trước, anh ta đã hơi quen với việc

nghe theo chỉ huy của Tô Thần rồi.

Bởi vì anh ta biết, chỉ cần nghe lời Tiểu Tô giáo sư thì nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.Thế là, Tô Thần và Lý Cường Quốc cho các chiến sĩ dựng lều ở ngoại vi Yến Sơn.

Vừa cắn hạt dưa, vừa chờ trời tối!Trong lúc đó, Tô Thần chợt nhớ ra, hình như mình đã quên một chuyện rất quan trọng... livestream!

Lần trước Thiết Diện Sinh và hai người đột nhiên xuất hiện, còn nổ súng uy hiếp Tô Thần tắt livestream.

Lúc đó cư dân mạng trong phòng livestream hình như đều phát điên, đủ kiểu báo cảnh sát, đăng bài.Tô Thần vốn muốn mở livestream để làm rõ, nói rõ mình vẫn còn sống.

Nhưng vì bận tra thân phận của Thiết Diện Sinh, nhất thời lại quên mất chuyện này.Nghĩ đến đây, Tô Thần vội vàng bảo Trịnh Huyền mang thiết bị livestream qua, định giải thích đầu đuôi câu chuyện cho khán giả.Nửa tiếng sau, Trịnh Huyền mang theo thiết bị livestream đến.

Điều khiến Tô Thần bất ngờ là, ngoài Trịnh Huyền, Tống Anh cũng đi cùng!"Tống đội trưởng, chị sao lại đến?" Tống Anh lườm Tô Thần một cái, tháo ba lô đeo vai sau lưng xuống!"Tôi không thể không đến sao, nếu tôi không đến nữa thì hai tiểu gia hỏa này làm loạn mất!" Trong lúc nói chuyện, Tống Anh mở khóa kéo ba lô.Khoảnh khắc tiếp theo, hai cái đầu nhỏ tròn xoe đột nhiên bật ra từ ba lô.

Là Điêu Hào!Ban đầu Tô Thần đã nhận nuôi hai con Điêu Hào, nhưng gặp phải chuyện Tiểu Trang bị tấn công nên đã nhờ Tống Anh trông hộ một thời gian.

So với mấy ngày trước, hai con Điêu Hào đã lớn hơn một chút.

Chương 109

Con Điêu Hào lớn hơn thì có một chùm lông trắng trên đầu.

Con nhỏ hơn thì có một chùm lông xám.

Hai con Điêu Hào nhỏ ngửi thấy mùi của Tô Thần, lập tức giãy giụa nhảy ra khỏi ba lô, sau đó chạy bằng đôi chân ngắn cũn về phía Tô Thần.

Chúng thân mật cọ vào ống quần Tô Thần, miệng còn phát ra tiếng kêu "thu mễ thu mễ" trong trẻo.Tô Thần thấy vậy, không kìm được cười ha ha, cúi người ôm hai con Điêu Hào lên.

Tống Anh bên cạnh thấy thế, đầy vẻ ghen tỵ, bực mình nói: "Hai tiểu gia hỏa vong ân bội nghĩa, lúc tôi ở đây muốn ôm một cái cũng không cho, Tô Thần đến thì tự động nhảy vào lòng anh ấy!

Hừ, các em sợ đều là Điêu Hào cái chứ gì?"Nghe lời này, Tô Thần hơi đỏ mặt.

Gãi đầu nói: "Tống đội, chị chấp nhặt với hai tiểu gia hỏa này làm gì!"Tống Anh đương nhiên cũng chỉ nói chơi vậy thôi, đối với hai con Điêu Hào cực kỳ quý giá này, cô ấy cũng rất yêu quý.

Cô ấy tiện tay lấy một hộp thịt sống từ ba lô đưa cho Tô Thần, vừa nói: "Hai tiểu gia hỏa này, phải cho ăn thịt sống, không thể cho ăn thức ăn công nghiệp hay côn trùng gì đó, nếu không sẽ bị khó tiêu.""Được, tôi biết rồi." Tô Thần nhận lấy thịt sống, lấy ra cho hai con Điêu Hào nhỏ ăn.

Đồng thời tò mò hỏi: "Tống đội, chị đến không chỉ để đưa Điêu Hào thôi chứ?""Tô giáo sư quả nhiên thông minh, tôi nghe Sở giáo sư nói anh đã có tin tức về nơi ẩn thân của Thiết Diện Sinh!

Lần trước Nam Cương Hiến Vương Mộ chúng ta cùng đi, lần này tìm kiếm chân tướng về Thiết Diện Sinh, cũng nên cùng đi mới phải!" Nói đến đây, Tống Anh đứng dậy, 'bốp' một tiếng chào Tô Thần."Đội trưởng đội khảo cổ Nam Cương Tống Anh, xin được gia nhập nhiệm vụ lần này!" Tô Thần thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu. "Được rồi được rồi, tính chị một suất."Lần trước ở Nam Cương Hiến Vương Mộ, họ có tổng cộng năm người cùng đi, lần lượt là Lý Cường Quốc, Tiểu Trang, Tống Anh, Trần Kiến Binh và chính Tô Thần.

Hiện tại Tiểu Trang đang ở bệnh viện, Trần Kiến Binh thì ở lại Côn Luân, xử lý chuyện ở đàn tế Ma Quốc bên đó!

Tiểu đội năm người, hiện tại còn lại ba người.Tống Anh lại là người hiếu kỳ, lần trước xảy ra chuyện Tiểu Trang bị tập kích, Thiết Diện Sinh chết đi sống lại.

Nếu cô ấy không làm rõ chuyện này, e là sẽ ngủ không yên!Sau khi đồng ý cho Tống Anh gia nhập, Tô Thần mới lắp đặt thiết bị livestream, bắt đầu phát trực tiếp.Chỉ là, điều Tô Thần không ngờ tới là, ngay khi anh vừa mở livestream!

Màn hình lập tức tràn ngập đạn mạc, dày đặc đến nỗi mắt cũng không kịp nhìn.【Á đù!

Á đù!

Đội mồ sống dậy rồi!】【Không biết nói thì im mồm đi được không, đội mồ gì chứ, tiểu ca ca đây là thành ma rồi!】【Tô Thần tiểu ca ca anh không sao thật tốt quá, mấy ngày nay em lo chết đi được.】【Nói thật, hôm đó tự nhiên xuất hiện hai người là ai vậy, còn cầm súng nữa, đáng sợ quá!】【Dù sao thì, tiểu ca ca bình an là tốt rồi!】Thấy những câu hỏi này của khán giả, Tô Thần nghĩ một lát, tùy tiện bịa ra nói: "Hai người đó thực ra là người nước ngoài, đến do thám văn vật của nước ta, may mà lúc đó các chiến sĩ biên phòng đồn trú

Côn Luân Sơn ở gần, đã kịp thời chạy đến cứu tôi.

Hiện tại hai người nước ngoài đó đã bị bắt rồi!"Nghe câu trả lời của Tô Thần, khán giả trong phòng livestream cũng không nghĩ nhiều, còn lần lượt an ủi Tô Thần.【Mấy tên nước ngoài này đáng ghét quá, nước mình không có văn vật thì chạy sang nước mình mà ăn trộm ăn cướp!

Đáng ghét!】【Chiến sĩ biên phòng V5 bá khí, mãi đỉnh chóp!】【Kính chào những người đáng yêu nhất ~】【Streamer streamer, vậy sau đó thì sao?

Anh không phải đã tìm thấy đàn tế Ma Quốc rồi sao, còn viên Mộ Trần Châu đó nữa?】"Sau đó hả, sau đó tôi liền quay về rồi, còn về Mộ Trần Châu gì đó, là do ghi chép của Ma Quốc đã phóng đại lên, thực ra căn bản không có dị thế giới gì cả, cũng chẳng có Yêu Đồng vô giá nào, các vị đừng bao giờ tin những lời ma quỷ đó!"Ngay lúc Tô Thần đang nói chuyện, hai cái đầu nhỏ tròn xoe đột nhiên chui ra từ lòng anh.

Và khán giả trong phòng livestream, khi nhìn thấy hai cái đầu nhỏ này, lập tức sôi trào lên.

Đặc biệt là các nữ sinh trong số khán giả, càng liên tục kinh hô, 'dễ thương', 'muốn nựng!' các kiểu lời lẽ 'hổ lang'!Tô Thần thấy khán giả trong phòng livestream đều đang bàn tán về hai con Điêu Hào nhỏ, liền mỉm cười ôm chúng đặt lên bàn!Hai con Điêu Hào nhỏ dường như biết đang livestream vậy, lén lút rụt rè bước những bước ngắn cũn, hoạt bát đi đi lại lại trên bàn.

Bộ dạng đó, khiến Tống Anh bên cạnh cũng phải thốt lên "đáng yêu!"Cùng lúc đó!

Các chị em trong phòng livestream, ai nấy đều bị vẻ rụt rè đáng yêu của hai con Điêu Hào nhỏ làm cho mê mẩn.

Lập tức hóa thân thành fan của Điêu Hào nhỏ, trực tiếp ném Tô Thần ra sau đầu!Tô Thần thấy vậy, bất đắc dĩ cười một tiếng!

Nhưng lúc này, các chị em trong phòng livestream, đều tò mò hỏi tên của hai con Điêu Hào nhỏ.Thấy những đạn mạc này, Tô Thần ngớ người một chút, đáp: "Tên thì vẫn chưa đặt!"【Ô ô, tiểu gia hỏa đáng yêu thế này mà streamer lại còn chưa đặt tên, quá đáng thật!】【Đề nghị đánh chết streamer, để tôi nhận nuôi hai tiểu gia hỏa này!】【Streamer, anh mua cú mèo ở đâu vậy, tôi cũng muốn mua một con về nuôi.】【Dễ thương quá, streamer anh có pet đáng yêu thế này sao không sớm lấy ra chứ!】【Ha ha, mọi người xem kìa, hai tiểu gia hỏa còn biết lộn mèo nữa!】Tống Anh bên cạnh thấy đạn mạc, cười giải thích: "Hai tiểu gia hỏa này không phải cú mèo gì cả, chúng là động vật quý hiếm được bảo vệ, Điêu Hào!

Hiện tại trên phạm vi toàn thế giới, còn chưa đến năm trăm con!

Có thể nói là loài động vật cấp quốc bảo quý hiếm như gấu trúc lớn vậy!"Nói rồi, Tống Anh quay đầu nhìn Tô Thần, đưa ra một đề nghị. "Tô giáo sư, vì hai con Điêu Hào nhỏ này là do bố mẹ chúng tặng anh, vậy anh hãy đặt tên cho chúng đi!"Tô Thần nghĩ một lát, chỉ vào hai con Điêu Hào nhỏ nói. "Được thôi, con có lông trắng trên đầu này thì gọi là Tiểu Bạch, con lông xám này thì gọi là Tiểu Hôi..." Đặt tên xong, Tô Thần chép chép miệng, gật đầu tự nhủ: "Cái tên này hay, dễ đọc, dễ nhớ!"Chỉ là, khi anh ngẩng đầu lên, lại thấy tất cả mọi người, bao gồm cả Trịnh Huyền, đều ngớ người nhìn mình chằm chằm. "Sao vậy, cái tên này không hay sao?""Không chỉ là không hay, anh đúng là đang qua loa đại khái mà..." Tống Anh bĩu môi, vẻ mặt bất mãn.

Ngoài cô ấy ra, các chị em khán giả trong phòng livestream, sự bất mãn cũng gần như tràn ra khỏi màn hình.

Gần như đầy màn hình đạn mạc đều đang phản đối hai cái tên mà

Tô Thần đặt!【Phản đối, cái tên này quá qua loa, streamer phải nghĩ lại một cái tên khác!】【Làm ơn, đổi tên đi mà, hai cái tên này quá bình thường, không xứng với thân phận của tiểu gia hỏa.】【Chậc chậc, tên mà bà lão trong làng tôi đặt còn hay hơn tên mà Tô Thần tiểu ca ca đặt!

Tô Thần tiểu ca ca, anh không có chút xấu hổ nào sao?】Thấy nhiều người chỉ trích mình như vậy, Tô Thần vội nói: "Việc đặt tên này cũng phải trưng cầu ý kiến của tiểu gia hỏa chứ, nếu không chúng ta hỏi hai tiểu gia hỏa xem chúng có hài lòng với hai cái tên này không!"Nói rồi, Tô Thần gọi một tiếng "Tiểu Bạch!" về phía con Điêu Hào nhỏ có chùm lông trắng trên đầu.

Con Điêu Hào nhỏ lập tức ngẩng đầu lên, vỗ đôi chân ngắn cũn, lao về phía Tô Thần.

Sau đó dùng đầu cọ vào lòng bàn tay Tô Thần, miệng còn phát ra tiếng kêu "thu mễ thu mễ"!

Trực tiếp khiến trái tim các chị em khán giả trong phòng livestream đều tan chảy.Tô Thần tiếp tục gọi thêm một tiếng 'Tiểu Hôi'!

Con Điêu Hào nhỏ có chùm lông xám trên đầu, cũng giống như Tiểu Bạch, vỗ đôi chân ngắn cũn chạy tới.

Tô Thần thấy vậy cười ha ha, nói với camera: "Các vị xem, tiểu gia hỏa rất hài lòng với hai cái tên này, vậy chúng ta cứ vui vẻ quyết định như vậy nhé!"Sau đó, Tô Thần tiếp tục cho chúng ăn một ít thịt sống, rồi hai tiểu gia hỏa bắt đầu buồn ngủ.

Thấy trời cũng không còn sớm nữa, màn đêm đã buông xuống.

Tô Thần liền đặt các tiểu gia hỏa trở lại ba lô thú cưng, còn mình thì cùng Lý Cường Quốc và Trịnh Huyền mấy người, cùng nhau đi đến chỗ cao nhất của Yến Sơn. "Tiểu Tô giáo sư, anh nói muốn chờ

trời tối, bây giờ trời đã tối rồi, chúng ta làm sao tìm được nơi ẩn thân của Thiết Diện Sinh?""Không vội, chờ thêm chút nữa!" Tô Thần nhìn bầu trời xám xịt, bất đắc dĩ bĩu môi.Xã hội hiện đại ô nhiễm ánh sáng quá nghiêm trọng, trong thành phố cơ bản không nhìn thấy sao.

Tuy nhiên, dù không nhìn thấy sao, thì mặt trăng vẫn còn đó.

Cần biết rằng, trong thời cổ đại, mặt trăng cũng là một ngôi sao!

Được gọi là Thái Âm Tinh!Trong Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, ngoài việc dùng Bắc Đẩu Thất Tinh để định vị mộ huyệt, cũng có thể dùng mặt trời và mặt trăng để định vị mộ huyệt, tức là Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh!Trong Thập Tứ Tinh Chủ của Tử Vi Đẩu Số, có Thái Dương, Thái Âm nhị tinh, phân biệt chủ về đế hậu.

Mà trong Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, các ghi chép về Thái Dương và Thái Âm nhị tinh là nhiều nhất, mỗi tinh đều có một thiên riêng để ghi chép.

Từ đó có thể thấy, phàm là đại mộ của đế hậu, việc dùng Thái Dương Thái Âm nhị tinh để định vị thực ra sẽ hiệu quả hơn.Nghĩ đến đây, Tô Thần nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên một thiên về Thái Âm Tinh trong Thiên Tinh Phong Thủy Thuật!

Suy tư một lát, Tô Thần mở mắt ra, ánh mắt quét qua toàn cảnh Yến Sơn."Thiên Đức Phong Cáo, Nguyệt Giải Âm Sát, Long Trì Hoa Cái, Tuế Kiến Đài Phụ!""Bên phải Yến Sơn là Kim Thủy Hà, bên trái là Thanh Lương Sơn, chính đối ứng với tượng phong thủy Long Trì Hoa Cái, vậy nơi có khả năng lớn nhất xuất hiện đại mộ đế hậu, nhất định là ở..." Nói đến đây, Tô Thần xoay người lại, đột nhiên chỉ về phía sườn tây Yến Sơn!Mọi người theo hướng anh chỉ, đến sườn tây Yến Sơn.

Phát hiện ở đây có hơn trăm ngôi cổ phần, không ít ngôi mộ còn bày vàng mã nến hương.Thấy vậy, Lý Cường Quốc giải thích: "Đây

là tổ phần của thôn Nội Quan gần đây, những ngôi mộ sớm nhất đã có lịch sử hai trăm năm rồi."Tô Thần gật đầu, tiếp tục dùng Địa Tự Quyết trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, bắt đầu thăm dò lối vào mộ thất.

Tìm kiếm một lát, cuối cùng anh dừng lại trước một ngôi cổ phần không mấy nổi bật. "Chính là chỗ này rồi, đào đi!""Cái này?" Lý Cường Quốc nghe vậy có chút do dự, ngập ngừng nói: "Tiểu Tô giáo sư, anh chắc chắn là chỗ này sao, đừng có đào nhầm tổ phần nhà người ta chứ!""Yên tâm, chắc chắn là chỗ này không sai!" Theo quy chế mộ táng, đây chính là lối vào lăng mộ đế hậu.

Thấy mọi người đều vẻ mặt khó hiểu, Tô Thần nghĩ một lát, liền phổ cập kiến thức cho mọi người."Cổ đại phàm là lăng mộ đế hậu, đều có thái giám thủ lăng, thái giám lại được gọi là nội quan!

Vừa rồi đội Lý không phải nói, ở đây có một thôn Nội Quan sao?

Vì vậy tôi phỏng đoán, mấy trăm năm trước ở đây có thể có một quần thể lăng mộ đế hậu!

Quy cách hoành tráng!""Nhưng, trải qua chiến tranh và các yếu tố khác, kiến trúc trên mặt đất của quần thể lăng mộ đế hậu đã bị hủy hoại, hoặc là cố ý bị người ta phá hủy để che giấu!

Dần dần, cũng không ai biết ở đây từng có một vùng lăng mộ đế hậu rộng lớn!"Lý Cường Quốc chợt bừng tỉnh, liên tục gật đầu. "Thì ra là vậy!" Nhưng sau khi hiểu rõ vì sao ở đây có lăng mộ đế hậu, anh ta lại nảy sinh một vấn đề mới. "Nhưng, Thiết Diện Sinh muốn ẩn mình, tại sao không trốn vào rừng sâu núi thẳm, nơi ít người qua lại, mà lại ở ngay ngoại ô Kinh Thành này?

Hắn không lo lắng, vạn nhất ở đây phải phá đất động thổ, bị người ta phát hiện nơi ẩn náu thì sao?"Vấn đề này, cũng là điều Tô Thần luôn thắc mắc.

Thiết Diện Sinh và Chu Mục Vương, tại sao nhất định phải đến Kinh Thành?

Cho dù Chu Mục Vương là Thiên Tử, cảm thấy ẩn náu trong lăng mộ của các chư hầu hoặc tướng lĩnh khác sẽ làm nhục thân phận, thì cũng không nhất thiết phải đặc biệt đến Kinh Thành.

Nơi có phong thủy lăng mộ đế hậu, nhiều vô kể, không nói gì khác, chỉ riêng An Châu, Dương Châu, đều là cố đô của mấy chục triều đại.

Khắp nơi đều là lăng mộ đế hậu, vì sao Thiết Diện Sinh và Chu Mục Vương lại cứ phải đến Kinh Thành?

Lại còn, bọn họ đã có thể phục sinh, tại sao lại phải trốn trong mộ mà không ra?

Các loại nghi vấn vây quanh lòng, khiến Tô Thần trăm mối không tìm được lời giải.Tuy nhiên, hiện tại nơi ẩn thân của Chu Mục Vương đã tìm thấy, bọn họ ẩn nấp lâu như vậy, trong mộ chắc chắn còn lưu lại manh mối!

Tô Thần nghĩ một lát, nói với Lý Cường Quốc và mấy người kia: "Tất cả các đáp án, có lẽ đều nằm trong mộ."Theo lệnh của Lý Cường Quốc!

Các chiến sĩ liền bắt đầu vung xẻng, đào khối cổ phần này lên!

Đào xuống khoảng một mét, mọi người liền nghe thấy tiếng 'đinh' của xẻng, như thể chạm vào thứ gì đó cứng rắn.Mọi người đều ngớ người, vội vàng vây lại.

Sau khi dọn sạch bùn đất, mọi người liền thấy bên trong cổ phần chôn không phải là quan tài như tưởng tượng!

Mà là một nắp giếng sắt dẫn xuống lòng đất.Lý Cường Quốc vẻ mặt kinh ngạc, không kìm được thán phục: "Tô giáo sư, thật là thần

kỳ quá, ở đây đúng là có cơ quan!"Nói đến đây, Lý Cường Quốc trực tiếp vung xẻng.

Gõ vỡ ổ khóa đồng trên cửa sắt, sau đó cùng mấy chiến sĩ khác, hợp lực nhấc nắp giếng sắt lên.

Anh ta bật đèn pin cường độ cao, chiếu vào bên trong.

Sau đó phát hiện bên trong có một cầu thang dẫn xuống sâu dưới lòng đất!Thấy cảnh này, Lý Cường Quốc tính tình vội vàng, ngay tại chỗ chuẩn bị xuống.

Chương 110

Nhưng lúc này, Tô Thần giơ tay ngăn anh ta lại. "Đừng vội, trước tiên hãy đo lường không khí bên trong!"Trộm mộ cổ đại trước khi xuống mộ, hoặc là sẽ mang theo một con gà trống, hoặc là sẽ đợi nửa ngày.

Rất ít khi sau khi đào được đạo động là lập tức xuống mò vàng! Đây là vì, cổ mộ chôn sâu dưới lòng đất, quanh năm nằm trong không gian kín mít.

Không khí bên trong không lưu thông, nếu mạo hiểm xuống ngay, rất có khả năng xảy ra tình trạng ngộ độc khí cacbon monoxit (CO).Hơn nữa, trong cổ mộ có rất nhiều cơ quan bẫy rập, không chừng chủ nhân mộ đã bố trí các loại khí độc dễ bay hơi như thủy ngân.

Ví dụ, ban đầu có một đội khảo cổ học vì bất cẩn đã mở một chiếc quan tài chứa đầy thủy ngân.

Sau đó cả đội khảo cổ không ai sống sót!

Sau sự việc này, các nhà khảo cổ học về sau đều đã thông minh hơn.

Bất kể là xuống mộ hay mở quan tài, đều sẽ mang theo thiết bị kiểm tra không khí!

Chờ xác nhận trong không khí không có thành phần độc hại, họ mới xuống mộ hoặc mở quan tài.Còn về trộm mộ thời cổ đại, họ không có thiết bị kiểm tra không khí hiện đại.

Do đó, không ít trộm mộ sẽ theo thói quen mang theo một con gà trống xuống mộ.

Trước khi xuống mộ, họ sẽ dùng dây buộc gà trống, thả nó vào mộ.

Chờ qua mười mấy phút, kéo gà trống lên mà không có gì bất thường, họ mới xuống mộ để mò vàng lấy bảo bối.

Vì vậy, trộm mộ mới có thuyết Tam Bảo, chỉ là Lạc Dương Xẻng, Đại Công Tước Kê, và Hắc Lư Đề Tử!Rất nhanh!

Tống Anh liền mang thiết bị kiểm tra không khí đến, dùng flycam thả vào trong đường hầm dưới lòng đất.

Flycam bay xuống mấy chục mét, không gian xung quanh bắt đầu trở nên rộng rãi.

Thông qua camera nhìn đêm, Tô Thần và những người khác thấy bên dưới quả nhiên có một quần thể mộ táng lớn.

Kiến trúc bên trong hùng vĩ đồ sộ, từ các họa tiết điêu khắc, các loại trang trí, cũng như những pho tượng trấn mộ thú, đều có thể biết đây ít nhất là mộ táng lớn của chư hầu vương, thậm chí là đế vương hoàng hậu!Ngoài ra!

Điều khiến Tô Thần và những người khác phấn khích là, họ trong quần thể mộ táng dưới lòng đất rộng lớn này, cũng đã tìm thấy dấu vết sinh tồn của người sống!Khu mộ táng quy mô lớn này, chiếm diện tích khoảng gần trăm mẫu.

Bên trong đình đài lầu các đầy đủ mọi thứ, nhìn qua có lẽ là quần thể lăng mộ của một triều đại nào đó.

Từ phong cách kiến trúc mà xét, rất có khả năng chính là lăng tẩm của các đời hoàng đế Minh Triều.Thấy cảnh này, Tống Anh mím môi, trầm giọng nói: "Quả thật có khả năng là lăng tẩm của các đời hoàng đế Minh Triều!

Minh Triều định đô cũng ở Kinh Thành, nhưng giới khảo cổ học

lại chưa bao giờ tìm thấy lăng tẩm của các hoàng đế!""Thật không ngờ, lăng tẩm của các đời hoàng đế Minh Triều, lại ẩn giấu dưới núi Yến Sơn ở ngoại ô Kinh Thành." Tô Thần nghe vậy, mỉm cười nhạt đáp: "Nói không chừng là có người, cố ý xóa bỏ đoạn lịch sử này."Nghe lời này, Tống Anh đột nhiên giật mình. "Tô giáo sư, ý của anh là...

Chu Mục Vương hắn?""Không sai!

Lão quái vật Chu Mục Vương này, đã bố cục mấy ngàn năm, mưu đồ chắc chắn không nhỏ!

Tuy nhiên hiện tại tất cả vẫn chỉ là suy đoán của tôi, chân tướng cụ thể thế nào, vẫn phải đợi chúng ta xuống đó xem mới biết!"Trong quần thể lăng mộ dưới lòng đất, có dấu vết rõ ràng của con người từng sinh sống!

Thậm chí, flycam còn quay được cảnh ở cạnh một đại điện âm cung nào đó, có một hộp cơm giao hàng!

Trịnh Huyền bên cạnh thấy vậy, không kìm được kinh ngạc nói: "Cái này... lẽ nào Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh còn gọi đồ ăn về mộ để ăn sao?"Tô Thần cười ha ha nói: "Hai người này đã không chết, chắc chắn phải ăn uống.

Gọi đồ ăn thì có gì lạ đâu!"Trong lúc nói chuyện, flycam vượt qua đại điện này, tiến vào sâu nhất của quần thể kiến trúc lăng mộ.

Sau khi bay qua một đoạn mộ đạo u sâu, mọi người nhìn thấy cảnh tượng xuất hiện trong camera, lập tức ai nấy đều trợn tròn mắt, không dám tin vào những gì mình đang thấy!Đây là vì, trong hình ảnh, lại xuất hiện một kiến trúc mang phong cách hiện đại được xây bằng xi măng cốt thép!

Từ bên ngoài mà nhìn, không khác gì những căn biệt thự nhỏ, nhà

phố nhỏ trên mặt đất!Một bên là lăng mộ cổ kính hoang tàn, còn mang theo chút gì đó khiến người ta sợ hãi.

Bên kia, lại là kiến trúc hiện đại với tường gạch đỏ, tường trắng, cửa kính!

Cảnh tượng đầy tính đối lập này, khiến tất cả mọi người có mặt đều quên mất phải nói gì!Sau một lúc lâu, vẫn là Tô Thần chỉ vào kiến trúc trong camera, thản nhiên nói: "Căn nhà này chắc hẳn là nơi ẩn thân của Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh!

Cửa này còn là khóa vân tay mật mã, đủ cao cấp đấy!

Lão Lý, chuẩn bị một chút, chúng ta xuống mộ!"Kiến trúc này khóa cửa, cửa sổ đóng chặt, flycam không thể vào được.

Muốn tìm ra bí mật cuối cùng của Chu Mục Vương, chỉ có Tô Thần và những người khác tự mình xuống.Ngay lúc Lý Cường Quốc và những người khác đang chuẩn bị vũ khí trang bị, Tô Thần nhìn vào hình ảnh mà flycam quay được.

Trong đầu nhanh chóng hiện ra vô số nghi vấn!Chu Mục Vương không phải là người cổ đại ba ngàn năm trước sao, tại sao hắn lại còn biết tự lắp khóa vân tay mật mã cho nhà mình?

Lẽ nào, suốt ngàn năm qua, hắn không phải luôn ở dưới lòng đất, mà sẽ thường xuyên lên mặt đất, sống trong xã hội loài người?Nhưng mà... hắn không phải nên bị giam cầm trong Ngọc Dũng, chỉ vài trăm năm mới có thể ra ngoài một lần sao?

Ngay lúc vô số nghi hoặc dâng lên trong đầu Tô Thần, khiến anh trăm mối không tìm được lời giải.Mặt khác, Lý Cường Quốc và Tống Anh họ cũng đã chuẩn bị xong vũ khí trang bị cần thiết để xuống mộ. "Tô giáo sư, đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta khi nào xuống?"Tô Thần gật đầu, ánh mắt quét qua mọi người, sau đó vung tay một cái! "Bây

giờ xuất phát!

Khi vào mộ, nhớ kỹ bất kể thấy cảnh tượng kỳ lạ nào, cũng đừng chạy lung tung, mọi thứ hãy nghe tôi chỉ huy!""Rõ!" Mọi người đồng thanh hô lớn.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Tô Thần, họ lần lượt đi vào cầu thang dưới lòng đất.

Sau khi đi qua hơn trăm bậc thang, mọi người đặt chân lên mặt đất vững chắc.Đến khi vào bên trong, Tô Thần mới phát hiện, không khí ở đây không khó chịu như tưởng tượng, mà ngược lại khá trong lành.

Hơn nữa trong không gian này, còn có thể cảm nhận được gió nhẹ thổi qua. "Có gió?"Tô Thần hơi ngớ người, theo bản năng ngẩng đầu nhìn mộ thất trên đỉnh.

Anh mới thấy, ở đỉnh mộ thất, đã lắp đặt rất nhiều quạt thông gió!

Những quạt này liên tục đưa không khí mới vào mộ thất, duy trì sự lưu thông không khí bên trong.Mọi người theo hướng Tô Thần nhìn, cũng phát hiện ra những quạt thông gió này.

Tống Anh không kìm được bĩu môi nói: "Chu Mục Vương này thật biết hưởng thụ, đã ở trong mộ thất rồi mà còn không quên hưởng thụ!""Đúng vậy, dù sao người ta cũng từng làm Thiên Tử, bất kể là khi sống hay sau khi chết, đều muốn được hưởng thụ tối cao."Trong lúc mọi người nói chuyện, đã đến trước căn biệt thự hiện đại ẩn mình dưới lòng đất này.

Lý Cường Quốc vẫy tay, binh sĩ truyền tin phía sau anh lập tức tiến lên, bắt đầu mở khóa vân tay mật mã của biệt thự.Sau khi loay hoay nửa ngày, người chiến sĩ đó làm dấu 'OK' về phía mọi người.

Sau đó, vừa vặn tay nắm cửa, cửa lớn biệt thự quả nhiên đã mở ra!Tô Thần dẫn đầu bước vào biệt thự, phát hiện bên trong cơ bản

đều là đồ nội thất hiện đại.

Thậm chí cả máy tính, tivi cũng có!

Biệt thự trông khá đơn giản, bốn phòng hai sảnh!Trong đó hai căn phòng, có dấu vết của con người từng sinh sống.

Rất rõ ràng, có lẽ Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh đã từng sống ở đây. "Tô giáo sư, anh mau đến xem, ở đây có phát hiện!"Trịnh Huyền, người đã vào phòng của Chu Mục Vương để lục soát, có phát hiện, vội vàng hô lớn!

Mọi người vội vàng đi vào phòng, vừa nhìn đã thấy một cuốn album ảnh trong tay Trịnh Huyền!"Album ảnh, lão bất tử Chu Mục Vương này còn chụp ảnh nữa sao?" Lý Cường Quốc ngớ người, tiến lên nhận lấy cuốn album ảnh trong tay Trịnh Huyền, từng trang lật ra.

Mọi người xúm lại gần, cùng nhau lật xem!Nhưng, nhìn nội dung bên trong, mọi người càng xem càng kinh hãi!

Đây là vì, máy ảnh ra đời cách đây hơn một trăm năm, và trong suốt một trăm năm kể từ khi album ảnh này ra đời.

Chu Mục Vương cứ cách một khoảng thời gian lại quay về mặt đất!Đầu thế kỷ trước, hắn lợi dụng tài sản mình nắm giữ, du lịch khắp trong và ngoài nước.

Trở thành thương nhân yêu nước, người Việt kiều!

Vào những năm 40, 50 của thế kỷ trước, hắn rời Hoa Quốc, đi du học ở Châu Âu và Mỹ, trở thành sinh viên xuất sắc của nhiều trường đại học hàng đầu Châu Âu!Và đến những năm 90 của thế kỷ trước, Chu Mục Vương lại thay đổi thân phận, trở thành nhà khoa học trẻ, còn chủ yếu nghiên cứu kỹ thuật về sinh vật nhân bản (clone)!Trên trang cuối cùng của album ảnh, kẹp một tờ báo!

Tiêu đề báo chính là: 'Nhà khoa học Chu Hải Sinh vượt qua muôn

vàn khó khăn, cuối cùng đã nhân bản thành công một con cừu nhân bản tên là Dolly!' Bên cạnh tiêu đề trang nhất, còn có một bức ảnh của Chu Hải Sinh, chính là Chu Mục Vương!Thấy vậy, mọi người không ai là không hít một hơi khí lạnh.

Chu Mục Vương này rốt cuộc muốn làm gì, sống trường sinh nhiều năm như vậy, hắn lại luôn ẩn mình trong phố chợ.

Thậm chí còn đi nghiên cứu kỹ thuật nhân bản?Nhất thời, mọi người đều cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Tuy nhiên, trong đầu Tô Thần lại lóe lên một tia sáng!

Trường sinh...

Thi Biệt Đan... kỹ thuật nhân bản...

Các loại manh mối xâu chuỗi lại với nhau, anh chợt có một suy đoán đáng sợ!Nghĩ đến đây, Tô Thần vẻ mặt ngưng trọng, trực tiếp quay người nói với Lý Cường Quốc: "Đội trưởng Lý, anh cho các chiến sĩ tiếp tục lục soát, xem trong biệt thự có mật thất hay chỗ nào tương tự không!""Được!" Lý Cường Quốc không nói nhiều lời, lập tức cho cấp dưới đi lục soát mật thất.

Còn Tô Thần, thì tiếp tục lật album ảnh, muốn thu thập thêm manh mối.Xem được một lúc lâu, Tống Anh bên cạnh đột nhiên nhíu mày, mở miệng nói: "Tô giáo sư, anh có phát hiện ra một chuyện kỳ lạ không!""Chuyện kỳ lạ?" Tống Anh gật đầu, chỉ vào những bức ảnh có chú thích thời gian chụp trong album nói: "Trong cuốn album này có hơn trăm bức ảnh, có ảnh sinh hoạt của Chu Mục Vương, cũng có ảnh hắn ra vào các nơi sang trọng.

Nhưng những bức ảnh này, bất kể là đầu thế kỷ trước, hay những năm bốn mươi, năm mươi, hay mấy chục năm gần đây, chúng đều có một điểm chung, đó là thời gian đều trong vòng ba năm!

Sau ba năm đó, Chu Mục Vương sẽ biến mất, mãi đến ba bốn mươi năm sau hắn mới xuất hiện trở lại!"Nghe Tống Anh nói vậy, Tô Thần lập tức ngớ người.

Chương 111

Anh vội vàng lật album ảnh, kiểm tra một lượt.

Sau đó anh phát hiện, quả nhiên đúng như Tống Anh nói.

Chu Mục Vương mỗi lần xuất hiện trên đời, đều chỉ kéo dài ba năm.

Thời gian vừa hết, liền biến mất không dấu vết.

Lần tiếp theo xuất hiện, đã là chuyện của ba bốn mươi năm sau rồi.Thấy vậy, Tô Thần không khỏi nhớ lại trong mộ Lỗ Thương Vương ở Nghi Châu, Thiết Diện Sinh đầu tiên đã từng nói.

Hắn cứ cách mấy trăm năm, lại đi một chuyến trên đời.

Thiết Diện Sinh vì theo đuổi trường sinh, ngủ trong Ngọc Dũng, chỉ mỗi khi lột xác sau năm trăm năm mới có thể sống một đoạn thời gian như người bình thường.Vậy Chu Mục Vương tại sao lại chỉ cách ba bốn mươi năm đã có thể ra ngoài?

Lẽ nào, hắn đã nghiên cứu ra phương pháp rút ngắn thời gian lột xác?Tô Thần khẽ nhíu mày, càng nghĩ càng thấy suy đoán này có khả năng!

Nhưng trong đó vẫn còn điểm không thông, vì thời Chiến Quốc, Lỗ Thương Vương đã bị gài bẫy, bị coi là thế thân của Chu Mục Vương!

Chu Mục Vương từ lúc đó trở đi, đã biến mất trong mộ.

Gần ba ngàn năm, nếu hắn chỉ cần ba bốn mươi năm lột xác một lần, há chẳng phải đã lột xác hơn trăm lần rồi sao!Trong nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký, Trần Văn Cẩm đã nói, chỉ cần lột xác chín lần, là có thể đạt được trường sinh hoàn mỹ.

Nhưng Chu Mục Vương này đã lột xác hơn trăm lần rồi, vẫn cần phải cách một khoảng thời gian lại ngủ vào trong Ngọc Dũng.

Càng suy nghĩ, Tô Thần càng cảm thấy chuyện này vô cùng phức tạp!Còn nữa!

Chuyện cuối cùng!

Tô Thần chợt nhớ đến hơn một tháng trước, con lão quỷ mà anh đã giết!

Con lão quỷ đó từng nói, nó vốn sống trong rừng sâu núi thẳm, sau này lang thang đến cổ mộ Yến Sơn.

Lẽ nào là vì trong cổ mộ Yến Sơn, có thứ gì đó hấp dẫn nó tồn tại?Ngay lúc Tô Thần đang suy nghĩ những vấn đề này, chiến sĩ cấp dưới của Lý Cường Quốc quay lại báo cáo rằng, không hề phát hiện bất kỳ mật thất hay tầng hầm nào trong biệt thự! "Không có?

Không thể nào!"Nếu Chu Mục Vương không giấu Ngọc Dũng ở đây, hắn làm sao lại biến mất ba bốn mươi năm được?

Tô Thần nhíu mày, lập tức bước ra khỏi biệt thự, đứng trước cửa lớn biệt thự, quan sát hướng phong thủy ở đây."Càn vi dương, Khôn vi âm, Khảm Chấn Tốn Đoái Ly..." "Ơ, không đúng!

Căn biệt thự này có vấn đề..."Sau lưng Tô Thần, Tống Anh ngớ người một chút, không kìm được hỏi: "Tô giáo sư, căn biệt thự này có vấn đề gì?""Theo lý luận của Phong Thủy Ngũ Hành, căn biệt thự này nằm ở vị trí Đại Hung, nếu là Dương Trạch thì rất không cát lợi, nhưng nếu là Âm Trạch, thì lại là cát huyệt đắc thiên độc hậu!"Nói rồi, Tô Thần nghĩ một lát, bảo Trịnh Huyền và Lý Cường Quốc lần lượt đo đạc đường trục giữa của biệt thự.

Sau đó lấy đường trục giữa của biệt thự làm cơ sở, bước chín bước về phía trước cửa lớn biệt thự!Đây là một mộ đạo, nhìn qua

không khác gì các mộ đạo khác!

Nhưng, Tô Thần quan sát kỹ một lượt, phát hiện có một khối gạch tường của mộ đạo có màu sắc khác biệt rất nhỏ so với các gạch tường khác!"Tìm thấy rồi, chính là cái này!" Tô Thần nét mặt vui mừng, chậm rãi đưa tay đẩy nhẹ vào khối gạch tường!

Quả nhiên, khối gạch tường này lập tức lún xuống.

Cùng lúc đó, trong mộ đạo vang lên một tràng âm thanh bánh răng 'cạc cạc cạc' chuyển động.Không quá mấy giây, mọi người liền thấy mặt đất trước cửa lớn biệt thự đột nhiên nứt ra, xuất hiện một mật thất dẫn xuống sâu hơn dưới lòng đất!"Hay thật, Chu Mục Vương này lại xây mật thất bên ngoài biệt thự, thảo nào chúng ta tìm mãi không thấy!" Lý Cường Quốc than thở một câu, vội vàng vẫy tay, bảo chiến sĩ đi trước đo lường không khí bên trong.Đợi đến khi kiểm tra ra, không khí bên dưới này cũng đã lắp đặt hệ thống thông gió, không có bất kỳ vấn đề nào.

Mọi người lúc này mới tiếp tục xuống để thăm dò!

Sau khi đi qua hơn trăm bậc thang, Lý Cường Quốc không khỏi kinh ngạc nói: "Chúng ta bây giờ chắc là ở độ sâu cả trăm mét dưới lòng đất rồi nhỉ, thật không ngờ, Chu Mục Vương lại có thể không tiếng động xây dựng một mật thất đồ sộ như vậy dưới lòng đất!" Tô Thần gật đầu.

Ngay sau đó, anh dẫn đầu bước vào không gian ngầm hùng vĩ này!

Không gian này rộng chừng một sân bóng đá!

Bên trong la liệt vô số thiết bị, và từng khối kim loại hình quan tài!

Trên đỉnh những khối kim loại đó còn có màn hình hiển thị, đang phát ra ánh sáng yếu ớt!

Trịnh Huyền tiến lên xem xét một lát, quay người nói: "Bên trên

hiển thị nhiệt độ, độ ẩm!

Và các loại dấu hiệu sinh mệnh!" "Nhưng thật kỳ lạ, rốt cuộc bên trong đây chứa đựng thứ gì vậy?" Trong lòng Tô Thần đã lờ mờ có phỏng đoán, anh xua tay nói: "Khoan đã mở ra, chúng ta đi đến phòng thí nghiệm ở giữa xem sao!" Ở chính giữa không gian ngầm này, còn có một căn phòng hoàn toàn trắng tuyết, nhìn qua như một khối kiến trúc nguyên khối!

Tương tự, cánh cửa ngoài của kiến trúc này cũng có khóa mật mã.

Người lính thông tin dưới quyền Lí Cường Quốc tiến lên, lát sau dùng máy tính giải khóa mật mã.

Ong ong ~ Một trận âm thanh cơ khí vận hành vang lên, cánh cửa thép của kiến trúc này, từ từ nâng lên!

Khi cánh cửa hoàn toàn mở ra, mọi người nhìn thấy cảnh tượng bên trong, ai nấy đều kinh ngạc!

Bởi vì, bên trong có hai chiếc quan tài bằng đồng!

Hơn nữa nắp quan tài đều đã mở ra, chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy rõ cảnh tượng bên trong!

Trong hai chiếc quan tài, có hai bộ ngọc dũng y, dưới đáy quan tài, còn có một ít lớp da màu tím.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Thần xác nhận phỏng đoán trong lòng, thở dài một hơi nói: "Quả nhiên là thế, xem ra Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh đã ẩn náu ở đây rồi!" "Đặc biệt là Chu Mục Vương, e rằng suốt gần ba ngàn năm qua, ông ta đều ở trong không gian ngầm này!

Bao gồm cả việc các triều đại xây dựng lăng mộ cách đây vài trăm năm, e rằng đều do ông ta thao túng phía sau!" Nghe Tô Thần nói vậy, tất cả mọi người có mặt đều hít vào một hơi khí lạnh!

Âm mưu ba ngàn năm, rốt cuộc Chu Mục Vương muốn làm gì!

Hơn nữa, ông ta đã thực sự nắm giữ phương pháp trường sinh rồi sao?

Còn nữa!

Cho dù chưa nắm giữ được phương pháp trường sinh hoàn mỹ, với tình trạng ông ta mấy chục năm mới xuất hiện một lần như hiện tại, hầu như có thể nói là trường sinh bất tử rồi, hà tất phải mạo hiểm bại lộ mà xuất hiện để cướp viên Mụ Trần Châu?

Ngay lúc mọi người trăm mối vẫn không thể nào hiểu được, Tô Thần suy nghĩ một lát nói: "Việc Chu Mục Vương muốn cướp Mụ Trần Châu, chắc hẳn vẫn liên quan đến trường sinh!

Tôi đoán, phương pháp trường sinh mà ông ta nghiên cứu ra, là ngủ say mấy chục năm rồi phục hồi một lần, vẫn chưa hoàn mỹ.

Có lẽ năng lượng ẩn chứa bên trong Mụ Trần Châu có thể giúp ông ta bù đắp sự không hoàn mỹ này, nên ông ta mới vội vàng muốn đoạt lấy Mụ Trần Châu!" Ngoài ra!

Tô Thần còn có một điểm về Thiết Diện Sinh ẩn giấu không nói!

Ban đầu Chu Mục Vương để Thiết Diện Sinh bày cục, cũng khiến mọi người đều tưởng rằng ông ta đã chết trong tay Lỗ Thương Vương.

Sau đó giả chết thoát thân khỏi mộ, chuyển đến một mộ thất khác.

Trong đó, e rằng là vì Chu Mục Vương muốn tránh né điều gì đó!

Nhưng mà… Chu Mục Vương trường sinh ba ngàn năm, trong bóng tối không biết đã tổ chức bao nhiêu thế lực, thu nạp bao nhiêu thủ hạ!

Với thân phận như vậy, ông ta còn cần phải sợ ai?

Chẳng lẽ là Trương Gia, nơi Tiểu Ca đang ở?

Không đúng!

Trương Gia cho dù không phải hậu nhân của Tây Vương Mẫu, cũng có quan hệ cực kỳ sâu sắc với Tây Vương Mẫu.

Điểm này có thể thấy từ việc Tiểu Ca cúi đầu trước chiếc quan tài mà anh cho là của Chu Mục Vương.

Chu Mục Vương không có lý do gì phải sợ Trương Gia!

Nếu không phải Trương Gia, chẳng lẽ là Uông Gia?

Uông Gia cũng không đúng, dựa theo cốt truyện gốc, Uông Tàng Hải là người thời Minh, mãi đến mấy trăm năm trước mới dần hiểu được bí mật trường sinh, và theo đuổi trường sinh.

Nhưng Chu Mục Vương lại bắt đầu ẩn mình từ ba ngàn năm trước.

Tô Thần nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thông suốt, nhưng anh có thể khẳng định.

Nếu thực sự có một tổ chức như vậy, thực lực của nó nhất định vô cùng đáng sợ, đáng sợ đến mức khiến Chu Mục Vương cũng không thể giải quyết, chỉ có thể trốn tránh, sống như một con chuột!

Hít sâu một hơi, Tô Thần chậm rãi mở lời nói: "Các vị tìm quanh xem, trong mộ thất này có đan dược gì không!" Nghe Tô Thần nói vậy, mọi người vội vàng bắt đầu tìm kiếm.

Tìm kiếm một lát, Trịnh Huyền đã có phát hiện trong một chiếc rương đồng. "Tô giáo thụ, thầy mau đến xem, bên trong có một chiếc hồ lô đồng!" Mọi người vội vàng vây lại, nhìn chiếc hồ lô đồng trong tay Trịnh Huyền, tấm tắc khen ngợi.

Chiếc hồ lô này được đúc bằng đồng, hình dáng tinh xảo!

Ngoài ra, nhìn từ vẻ ngoài, chiếc hồ lô này e rằng đã có lịch sử mấy ngàn năm rồi.

Thật khó mà tưởng tượng, người xưa cách đây mấy ngàn năm lại có kỹ nghệ tốt như vậy, có thể đúc ra chiếc hồ lô tinh mỹ như thế.

Tô Thần cầm lấy hồ lô, mở nắp ra, mọi người lập tức ngửi thấy một mùi hương cực kỳ nồng đậm.

Sắc mặt Trịnh Huyền biến đổi, kinh hãi nói: "Thơm như vậy, sẽ không có vấn đề gì chứ?" Tô Thần nhìn thấy sắc mặt của anh ta, trong lòng thầm cười.

Chương 112

Anh ta chắc chắn đã nghĩ đến những 'tiên đan' được luyện từ dầu xác chết ở Bình Sơn Địa Cung năm đó rồi!

Năm xưa anh ta nói mùi thuốc cặn, còn cố ý hít thêm vài hơi.

Chắc là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng rồi! "Yên tâm, không có vấn đề gì, hơn nữa tôi biết bên trong đây là gì!" Mọi người nghe vậy ngẩn ra, vội vàng hỏi: "Bên trong đây chứa gì vậy?" "Nếu tôi không đoán sai, bên trong đây chắc chắn là Thi Biệt Đan!" Thi Biệt Đan?

Mọi người đồng loạt ngẩn ra, vội vàng hỏi: "Thi Biệt Đan là gì?" Trước đó đã nói, Thi Biệt Đan là một loại thuốc trường sinh không hoàn mỹ do Tây Vương Mẫu luyện chế ra!

Để trường sinh, Tây Vương Mẫu đã làm rất nhiều thí nghiệm.

Ví dụ như việc cộng sinh giữa người và thú không đáng tin cậy – Quốc Vương Vạn Nô Quốc, hay như – uống Thi Biệt Đan rồi tiến vào ngọc động chờ đợi chín lần thoát xác!

Rõ ràng, những Thi Biệt Đan này chắc hẳn chính là phương pháp trường sinh thứ hai!

Tô Thần suy nghĩ một lát, kể lại lịch sử và tác dụng, cũng như tác hại của Thi Biệt Đan cho mọi người nghe một lần.

Nhưng Lí Cường Quốc và những người khác nghe thấy Thi Biệt Đan có thể khiến người ta trường sinh, cái giá phải trả là phải ngủ trong ngọc dũng, trải qua chín lần thoát xác, trong mắt họ đều có chút dao động.

Cũng phải, dù sao Tô Thần nói đến trường sinh, gần như có thể

nói là ý nghĩa cuối cùng mà mọi sinh mệnh đều theo đuổi.

Trên đời này, lại có mấy ai có thể cưỡng lại được sự cám dỗ này!

Nhưng mà… "Các vị cũng đừng nghĩ quá dễ dàng, một khi uống Thi Biệt Đan, ký ức của các vị sẽ bị Thi Biệt Đan nuốt chửng!

Sẽ dần dần biến thành một loại quái vật tên là Cấm Bà, mất đi bản tính!

Nhưng nếu ngủ trong ngọc dũng mà chưa hoàn thành thoát xác đã ra ngoài, lại sẽ trực tiếp biến thành Huyết Thi!

Cũng mất đi bản ngã!

Chỉ có ngủ trong ngọc dũng, trải qua trọn vẹn bốn ngàn năm trăm năm, mới có thể đạt được trường sinh hoàn mỹ!

Đương nhiên, tôi đối với cách nói này là giữ thái độ hoài nghi!

Dù sao năng lượng bảo toàn mà, cái thứ trường sinh này, cũng giống như động cơ vĩnh cửu vậy, không đáng tin cậy!" Nghe Tô Thần nói vậy, cảm giác căng thẳng trong lòng mọi người hơi vơi đi, không hẹn mà cùng bật cười. "Đúng vậy, năng lượng bảo toàn là chân lý của vũ trụ này.

Chưa từng có sinh vật nào có thể phá vỡ nó!

Tôi tin rằng, ngay cả nếu trên đời này có thần linh toàn năng, họ cũng phải tuân theo quy tắc bảo toàn năng lượng, làm bao nhiêu việc, thì phải trả giá bấy nhiêu năng lượng!" Trịnh Huyền là người đầu tiên lên tiếng biểu thị, rõ ràng anh ta cũng cảm thấy phương pháp trường sinh này quá không đáng tin cậy, thà nghĩ cách thăng cấp cơ giới, truyền ký ức vào máy tính còn hơn!

Loại trường sinh đó, còn đáng tin cậy hơn một chút.

Lúc này, Tống Anh ở bên cạnh giơ tay hỏi: "Vậy những chiếc

quan tài kim loại bên ngoài là gì?" Tô Thần gật đầu, trầm giọng nói: "Tôi đoán, sau khi Chu Mục Vương giả chết, ông ta vẫn luôn tìm cách hoàn thiện phương pháp trường sinh, ông ta đã thất bại rất nhiều lần, nhưng cũng có những thành công nhất định.

Ví dụ, chỉ cần ngủ say mấy chục năm là có thể tỉnh lại một lần, rõ ràng đã tiến bộ được vài bước!

Nhưng quan trọng nhất, chắc chắn là thành quả nghiên cứu hơn một trăm năm qua của ông ta!

Cũng chính là những chiếc quan tài kim loại bên ngoài kia!" Trong không gian ngầm!

Nhìn một cái, có đến hàng trăm chiếc quan tài.

Dày đặc dưới lòng đất, khiến người ta nhìn mà da đầu tê dại!

Người lính dưới quyền Lí Cường Quốc tiến lên sờ soạng một hồi, quay đầu lại làm động tác OK với mọi người! "Đã kết nối với máy tính trung tâm ở đây rồi, có thể mở những chiếc quan tài này!

Đội trưởng Lí, có mở không?" Lí Cường Quốc nhìn về phía Tô Thần.

Suốt khoảng thời gian này, mở quan tài hầu như đã trở thành cơn ác mộng lớn nhất của họ rồi.

Hầu như mỗi lần mở quan tài, ít nhiều đều xảy ra chuyện.

Vì vậy, anh giao quyền quyết định cho Tô Thần.

Để Tô Thần quyết định có nên mở quan tài hay không. "Mở!" Tô Thần nói ngắn gọn, anh đại khái đã đoán được những chiếc quan tài kim loại này chứa đựng thứ gì rồi!

Rất nhanh!

Dưới sự gõ phím lạch cạch của người lính trẻ trên chiếc máy tính

xách tay, hơn trăm chiếc quan tài kim loại được đặt trong lăng mộ dưới lòng đất này, đồng loạt bật nắp!

Giây tiếp theo!

Mọi người liền nhìn thấy, bên trong lại chứa đựng từng thi thể! "Không đúng, đây không phải thi thể, họ vẫn còn sống!" Trịnh Huyền tiến lên quan sát một hồi, sắc mặt kinh hãi nói.

Mọi người có mặt ai nấy sắc mặt đều biến đổi, ánh mắt rơi vào những thi thể bên trong quan tài kim loại, phát hiện họ quả nhiên có hơi thở, mặc dù rất yếu ớt, nhưng đây đều là những người sống sờ sờ!

Đáng sợ hơn là!

Những người này, không một ngoại lệ, trông gần như được đúc từ một khuôn mẫu, căn bản không hề có bất kỳ sự khác biệt nào! "Sao lại thế này?

Những người này… rốt cuộc là ai?" Tống Anh sắc mặt chấn kinh nhìn những chiếc quan tài kim loại, cũng như những người bên trong, cảm thấy đầu óc mình một mảng hỗn độn, hoàn toàn không thể suy nghĩ được!

Tô Thần thở dài một hơi, mở lời nói: "Nếu tôi không đoán sai, họ chính là Thiết Diện Sinh!" Nghe vậy, Trịnh Huyền và những người khác đều há hốc mồm, kinh ngạc nói: "Họ… đều là?!" "Chính xác mà nói, họ đều là thể nhân bản của Thiết Diện Sinh!" Tô Thần nói xong, lấy ra cuốn album ảnh, chỉ vào trang cuối cùng, tin tức trang nhất về việc Chu Mục Vương hóa thân thành nhà sinh vật học, tạo ra cừu Dolly nhân bản đầu tiên trong nước, và được báo cáo rộng rãi! "Ba mươi năm trước, Chu Mục Vương với thân phận học giả du học Mỹ trở về nước, và bí mật khởi động nghiên cứu về lĩnh vực nhân bản vô tính!

Rất hiển nhiên, ông ta tham khảo kinh nghiệm từ nước ngoài, cộng thêm việc nghiên cứu về cơ thể người, rất nhanh đã có thành quả, nhân bản thành công một con cừu, và đặt tên là Dolly!

Sự việc này được báo cáo rộng rãi, Chu Mục Vương, dưới tên giả Chu Hải Sinh, cũng trở thành nhà sinh vật học nổi tiếng nhất trong nước!" "Nhưng!

Nhân bản cừu thì mọi người còn có thể chấp nhận, nếu nhân bản một người bình thường, điều này sẽ liên quan đến vấn đề đạo đức.

Thế nhân phổ biến không thể chấp nhận, thế là kỹ thuật nhân bản liền bị phong tỏa, không còn tiến hành các nghiên cứu liên quan đến cơ thể người nữa!" "Từ đó về sau, Tiến sĩ Chu Hải Sinh biến mất trong mắt thế nhân!

Nhưng ông ta thực sự đã phong tỏa tất cả thành quả nghiên cứu sao?

Không phải!

Ông ta khôi phục thân phận Chu Mục Vương, trở về phòng thí nghiệm đã bí mật xây dựng sẵn ở đây, tiếp tục khởi động nghiên cứu của mình!" "Phải biết rằng, các rào cản kỹ thuật của nhân bản người đều đã được khắc phục!

Nói cách khác, chỉ cần Chu Hải Sinh muốn, ông ta có thể tạo ra người nhân bản!" Nghe xong một đoạn dài lời của Tô Thần, Tống Anh và những người khác sắc mặt kinh hãi, không kìm được hỏi: "Tiểu Tô giáo thụ, ý của thầy là, những người này đều là do Chu Hải Sinh nhân bản ra, vậy ông ta nhân bản nhiều Thiết Diện Sinh như vậy, mục đích là gì?" "Để thực hiện sự trường sinh hoàn mỹ trong lòng ông ta!" Tô Thần vừa nói, vừa lại lấy ra chiếc hồ lô đồng.

Tiếp tục giải thích: "Nếu tôi không đoán sai, Chu Mục Vương và

Thiết Diện Sinh thực ra vẫn luôn có liên hệ!

Năm nay Thiết Diện Sinh phục hồi lại sau khi tỉnh giấc, ngay lập tức đã bí mật đến Yến Sơn Cổ Mộ.

Và theo lệnh của Chu Mục Vương, đã hiến DNA của mình, và nhân bản ra hàng trăm thể dự phòng này!" "Thể dự phòng?" "Đúng vậy, vừa nãy tôi đã nói, Thi Biệt Đan có thể hấp thụ ký ức của con người, dần dần biến con người thành Cấm Bà vô tri.

Chu Mục Vương vẫn luôn nghiên cứu cách để tránh khỏi hạn chế này.

Ban đầu ông ta và Tây Vương Mẫu nghiên cứu ra phương pháp là thoát xác, ngủ yên trong ngọc dũng hoặc vẫn ngọc giữa hàng ngàn năm, từ từ tiêu hao Thi Biệt Vương trong não.

Nhưng phương pháp này quá chậm, hơn nữa họ cũng không biết liệu có thành công hay không, chỉ là đánh cược một xác suất mà thôi." "Thế nhưng, kể từ khi kỹ thuật nhân bản ra đời, trong lòng Chu Mục Vương đã nảy sinh một ý tưởng táo bạo!" "Nếu, sau khi uống Thi Biệt Đan, nhân bản ra một thể dự phòng không có ý thức, đợi đến khi chủ thể bị Thi Biệt Đan xâm thực, dần dần bị Cấm Bà hóa, liền đào Thi Biệt Đan mang theo ký ức ra, cấy vào thể dự phòng.

Sau đó liên tục lặp lại quá trình này, liệu có thực hiện được trường sinh hoàn mỹ không?" Nghe Tô Thần giải thích như vậy, mọi người có mặt lập tức bị kinh ngạc đến mức không nói nên lời!

Không thể phủ nhận, bỏ qua yếu tố đạo đức, ý tưởng của Chu Mục Vương, tuyệt đối là thiên tài trong số thiên tài!

Cơ thể hỏng rồi, thì thay một cái khác là được!

Một người sở dĩ là người đó, nguyên nhân cơ bản nằm ở ký ức và ý thức của họ!

Chuyển ký ức và ý thức sang thể dự phòng, chẳng phải tương đương với việc thực hiện một loại trường sinh khác rồi sao!

Tống Anh, Trịnh Huyền và mấy người nữa, bị chấn động một lúc lâu, mới mở lời hỏi: "Vì Chu Mục Vương đã thực hiện trường sinh rồi, ông ta hà tất còn phải đi cướp Mụ Trần Châu?

Nghe có vẻ, phương pháp dùng thể nhân bản này, dường như không có khuyết điểm nào cả!" "Không, trên đời này làm gì có trường sinh hoàn mỹ!

Khuyết điểm đương nhiên là tồn tại!" Tô Thần cười cười, phủ nhận lời của Trịnh Huyền. "Thiết Diện Sinh đã thay đổi hai thể dự phòng, nhưng ký ức và ý thức của ông ta, trong mỗi lần thay đổi cơ thể, đều có chút mất mát.

Dù sao, Thi Biệt Đan cũng không thể hấp thu 100% toàn bộ ký ức và ý thức của ông ta." "Thử tưởng tượng xem, sau bảy tám lần, ký ức của anh bắt đầu rối loạn, hành vi cư xử bắt đầu giống như một người khác, vậy anh còn là chính anh nữa không?" Vấn đề Tô Thần nói ra, là một loại vấn đề triết học tư biện về 'tôi là ai'.

Chương 113

Rốt cuộc là tôi tư duy nên tôi tồn tại, hay tôi tồn tại nên tôi tư duy?

Tô Thần đoán, đại khái là Chu Mục Vương đã phát hiện ra khuyết điểm của trường sinh bằng nhân bản vô tính, vì vậy mới muốn vội vàng cướp Mụ Trần Châu, để có được sức mạnh trên Mụ Trần Châu, tiến hành thí nghiệm trường sinh thứ ba!

Nhưng cụ thể thí nghiệm trường sinh thứ ba là gì, anh thì không thể đoán ra!

Ngoài ra, Tô Thần cảm thấy phỏng đoán của mình, chắc hẳn rất gần với sự thật rồi.

Ba bốn ngàn năm trước, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương hai người đã bắt đầu nghiên cứu trường sinh, còn tạo ra những quái vật như Vạn Nô Vương, cộng sinh với Khúc Diên.

Điều này cho thấy, vào thời điểm đó, họ đã bắt đầu nghiên cứu cơ thể người, và có sự nắm bắt cực cao về cơ thể người, vượt xa nhận thức của người hiện đại.

Việc Chu Mục Vương có thể nhân bản ra thể dự phòng của Thiết Diện Sinh, thử nghiệm phương pháp trường sinh thứ hai, điểm này không hề kỳ lạ.

Nghe xong lời Tô Thần, mọi người trầm mặc một lúc.

Lát sau, Tống Anh mới chỉ vào những chiếc quan tài kim loại kia, u u hỏi: "Vậy những thể dự phòng này?" "Rất hiển nhiên, đều là những sinh mệnh không có tư duy, không có ký ức!

Chu Mục Vương khi nhân bản, phỏng chừng đã cố ý xóa bỏ ký ức và tư duy của họ, để Thiết Diện Sinh có thể liên tục phục sinh."

Trước khi hỏi vấn đề này, trong lòng Tống Anh đã lờ mờ có một phần phỏng đoán.

Nghe Tô Thần khẳng định trả lời, trong lòng cô vẫn không khỏi rùng mình.

Đây là hàng trăm mạng người, mặc dù họ là thể nhân bản do Chu Mục Vương tạo ra.

Nhưng họ thậm chí còn chưa nhìn thấy thế giới này, đã bị Chu Mục Vương biến thành người thực vật… không, còn đáng thương hơn người thực vật!

Người thực vật ít nhất còn có hoạt động sóng não, còn có thể sống trong giấc mơ.

Đối với những thể nhân bản này mà nói, họ chưa từng thực sự sống.

Trong nhất thời, mọi người đều có chút không đành lòng.

Hướng ánh mắt nhìn về phía Tô Thần. "Tiểu Tô giáo thụ, vậy chúng ta nên làm gì?" Tô Thần suy nghĩ một lát, thở dài một tiếng nói: "Tuy họ không có ký ức, cũng không có ý thức, nhưng sống chết cũng không nên do chúng ta quyết định, cứ giao cho chính quyền đi." "Được, tôi sẽ đi thông báo cho Sở trưởng Chu ngay." Lí Cường Quốc đáp lời.

Vội vàng quay người đi làm việc, còn Tô Thần và những người khác, nhìn hàng trăm chiếc 'quan tài' sáng bóng ánh kim loại kia, trong nhất thời trầm mặc không nói.

Sau đó vài ngày, chính quyền phong tỏa Yến Sơn!

Bắt đầu dọn dẹp khu quần thể cổ mộ dưới Yến Sơn!

Theo Giáo sư Sở nói, đợi sau khi dọn dẹp xong những chuyện liên

quan đến Chu Mục Vương bên dưới, Viện Khảo cổ sẽ bắt đầu khai quật Yến Sơn Cổ Mộ!

Đồng thời cũng sẽ thông báo việc này cho công chúng!

Đương nhiên… trong thông cáo sẽ ẩn giấu phần liên quan đến Chu Mục Vương.

Dù sao, cho dù là trường sinh không hoàn mỹ, thì đó cũng là trường sinh!

Có thể tưởng tượng được, nếu việc này bị lộ ra cho công chúng, sẽ gây ra sự hỗn loạn lớn đến mức nào!

Không nói đến những chuyện khác, chỉ nói đến những đại lão có quyền thế và tiền bạc, khi họ đối mặt với cái chết, liệu có bất chấp tất cả, muốn có được phương pháp trường sinh không hoàn mỹ của Chu Mục Vương không?

Cho dù chỉ là sống một cách nhép nhúa, ở dưới lòng đất, họ cũng tuyệt đối không muốn cứ thế mà chết đi.

Từng có người nói, chuyện bất công nhất trên đời này là sự ra đời, còn chuyện công bằng nhất là cái chết!

Không ai có thể lựa chọn xuất thân của mình, cũng không ai có thể ngăn cản cái chết đến!

Một khi cái chết, chuyện vốn bình đẳng nhất, cũng có lựa chọn.

E rằng những người giàu có sẽ không từ thủ đoạn, bất chấp tất cả để theo đuổi trường sinh.

Tô Thần đưa hai chim điêu hào nhỏ về nhà, tiện thể thả Tiểu Hồng và Tiểu Tượng ra hít thở.

Hai chim điêu hào nhỏ nhìn thấy hai nữ khôi, lại không hề có ý sợ hãi.

Chúng còn vỗ cánh, dang đôi chân ngắn cũn, đi vòng quanh Tiểu Hồng và Tiểu Tượng hai vòng.

Có lẽ là do hai chim điêu hào nhỏ đã nhiễm hơi thở của Tô Thần, Tiểu Hồng và Tiểu Tượng không dám nhúc nhích, mặc cho hai chim điêu hào nhỏ nghịch ngợm mổ váy của họ.

Tô Thần thấy vậy, không khỏi đau đầu.

Anh nuôi hai con Husky biết bay à!

Nghĩ đến đây, Tô Thần búng tay một cái.

Hai chim điêu hào nhỏ lập tức bỏ váy nữ khôi, chạy thẳng đến chỗ Tô Thần trên ghế sofa.

Ghế sofa quá cao, chân chim điêu hào quá ngắn.

Chúng thử vài lần, cũng không nhảy lên được ghế sofa, lập tức sốt ruột kêu chiêm chiếp loạn xạ.

Tô Thần ha ha cười lớn, tiện tay ôm hai chim điêu hào nhỏ vào lòng.

Hai chim điêu hào nhỏ lúc này mới thỏa mãn, dùng đầu cọ vào ngực Tô Thần.

Sau đó, Tô Thần mở điện thoại, tùy ý lướt qua tin tức một lượt.

Anh mở Douyin ra, lại phát hiện trên bảng xếp hạng thịnh hành, video có lượt phát cao nhất, lại chính là video của hai chim điêu hào nhỏ khi anh livestream ở Yến Sơn mấy ngày trước!

Tô Thần hơi ngẩn ra, lướt qua tin tức một lượt mới phát hiện.

Gần đây hai chim điêu hào nhỏ này đã trở thành thú cưng hot nhất trên mạng!

Vô số các cô gái trẻ hò reo, đáng yêu muốn nựng, bình luận dưới

vô số bài viết và video.

Hơn nữa còn khó tin hơn là, hai chim điêu hào nhỏ, chị Tiểu Bạch, và em Tiểu Hôi, thậm chí còn có cả fandom riêng của mình!

Độ hot trên mạng của chúng, thậm chí từng lúc còn cao hơn cả tài khoản chính của Tô Thần, Thiên Quan Chúc Phúc!

Đặc biệt là trong phòng livestream của đội khảo cổ, 24 giờ không ngừng có các cô gái trẻ bắn đạn mạc, thúc giục Tô Thần để hai chim điêu hào nhỏ xuất hiện một lần nữa.

Nhìn thấy điều này, Tô Thần cúi đầu nhìn hai chim điêu hào nhỏ trong lòng, cười nói! "Ha ha, không ngờ hai tiểu gia hỏa các ngươi lại nổi tiếng như vậy!" "Sau này hai ngươi phải học cách tự kiếm tiền ăn, biết chưa!" Nói đến đây, Tô Thần suy nghĩ một lát, thu hai nữ khôi vào, sau đó mở livestream.

Lần này vẫn dùng phòng livestream của đội khảo cổ!

Không ngờ vừa mới phát sóng, lập tức có hàng triệu người xem trực tuyến tràn vào.

Hơn nữa, gần như hơn chín mươi phần trăm, đều là khán giả nữ.

Vừa vào phòng livestream, nhìn thấy Tô Thần ôm hai chim điêu hào nhỏ, lập tức bị đáng yêu hóa. 【Ô ô ô, Tô Thần ca ca, anh cuối cùng cũng phát sóng rồi!】【Hạnh phúc muốn khóc rồi!】【Tô Thần ca ca, chúng ta bàn bạc một chút, anh đổi tên cho chim điêu hào nhỏ đi.

Tiểu Bạch Tiểu Hôi gì đó, thật sự quá bình thường!】【Đồng ý!】【Đồng ý +1!】【+2!】【+999!】Đối với những đạn mạc này, Tô Thần lười để ý!

Đùa à, anh là Thần đặt tên mà!

Hai cái tên này đặt không thể nào hay hơn được! "Chào mọi

người, tôi là Tô Thần!

Hôm nay hiếm khi là cuối tuần, mọi người có câu hỏi gì muốn hỏi, ví dụ như công việc gần đây của đội khảo cổ, và một số kiến thức khảo cổ, đều có thể hỏi tôi nha!" Tô Thần chào hỏi trước ống kính.

Nhưng những cư dân mạng đã mất lý trí, không muốn nhìn Tô Thần, còn bảo anh đừng chắn ống kính.

Mọi người đều chỉ muốn xem hai chim điêu hào nhỏ.

Trong dòng đạn mạc như thủy triều, lại có vài dòng đạn mạc, khiến Tô Thần chú ý.

Một dòng là của một cư dân mạng tên là Nghi Châu Thám Linh Tiểu Hỏa phát ra! 【Tô giáo thụ, giọng của anh hình như tôi đã từng nghe ở đâu đó, anh có thể đọc câu 'Nếu anh không nói, tôi sẽ coi như anh đồng ý' được không?】 Nhìn thấy dòng đạn mạc này, đồng tử Tô Thần co rút lại.

Cha mẹ ơi, đây là lúc đó nhát dao chém nhẹ quá rồi à!

Không ngờ cái đầu bình bát kia lại vẫn còn ấn tượng.

Hắng giọng một cái, Tô Thần trực tiếp chuyển sang dòng đạn mạc tiếp theo.

Cư dân mạng phát dòng đạn mạc này, biệt danh là Nhất Phiến Đan Tâm, nhìn ảnh đại diện còn là một cô gái.

Chương 114

Và dòng đạn mạc mà cô ấy đăng, lập tức khiến Tô Thần nghiêm mặt lại.

Chỉ thấy, trên đó viết – 【Tô Thần ca ca, đội khảo cổ của chúng tôi ở Long Lĩnh Sơn Mạch, huyện Cổ Lam đã phát hiện ra một cổ miếu, trên đó có rất nhiều cổ văn tự, anh có thể giúp giải mã một chút không?】 Phía sau, còn kèm theo một địa chỉ phòng livestream.

Nhìn thấy điều này, Tô Thần hơi ngẩn ra.

Lục lọi ký ức một hồi mới nhớ ra, Nhất Phiến Đan Tâm là tên mạng của Trương Đan Đan.

Trước đây đã thêm bạn bè, nhưng ít khi trò chuyện.

Trong ký ức, Trương Đan Đan hình như sau khi tốt nghiệp đã đến đội khảo cổ ở huyện Cổ Lam.

Đội khảo cổ của họ phát hiện ra thần miếu ở Long Lĩnh Sơn Mạch sao?

Huyện Cổ Lam có hai cổ mộ, một là ở nhà Mã Đại Đảm của tiệm mở quan tài, có một đàn tế dưới lòng đất, bên trong phong ấn một yêu thi.

Cái còn lại, chính là khu liên hoàn mộ dưới Ngư Cốt Miếu.

Lần lượt là mộ của Lý Thuần Phong thời Đường, và một Tây Chu U Linh Mộ kỳ dị.

Ngôi Tây Chu U Linh Mộ đó vô cùng quỷ dị, sẽ không ngừng thay đổi vị trí, bên trong cơ quan trùng trùng, thứ khiến Tô Thần ấn tượng sâu sắc nhất, không gì hơn là chiếc Huyền Hồn Thê đó.

Nghĩ đến đây, Tô Thần khẽ chạm ngón tay, ngay lập tức kết nối với đội khảo cổ của Trương Đan Đan.

Rất nhanh, hai phòng livestream kết nối.

Tô Thần nhìn thấy trong màn hình, xuất hiện một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, đội một chiếc mũ cao bồi.

Người đàn ông nhìn thấy Tô Thần, cũng kinh ngạc một chút.

Lạ lùng nói: "Tô giáo thụ?" "Anh nhận ra tôi sao?" Tô Thần cau mày hỏi. "Ha ha, lần trước ở Ma Quốc Mộ, tôi may mắn được chọn tham gia.

Lúc đó vẫn luôn muốn làm quen với Tô giáo thụ, nhưng lúc đó quá bận, vẫn chưa có cơ hội!" Nói đến đây, người đàn ông sắc mặt nghiêm nghị, tự giới thiệu: "Tô giáo thụ chào anh, tôi tên là Thiệu Quốc Phong, là đội trưởng đội khảo cổ huyện Cổ Lam!" Nói xong, ông ta đặc biệt xoay ống kính một vòng.

Có thể thấy, đội khảo cổ huyện Cổ Lam hiện đang ở giữa một vùng núi non trùng điệp.

Nơi đây khác với địa hình kỳ quái ở Bình Sơn, rừng rậm ở Nam Cương, và băng xuyên tuyết nguyên ở Côn Luân.

Giữa vùng núi này, gần như không thấy cây cối sinh trưởng, đều là một vùng trơ trụi.

Nhìn vào mắt chỉ thấy đất vàng, toàn là đất vàng.

Xứng đáng với danh xưng Hoàng Thổ Cao Nguyên!

Đằng sau Thiệu Quốc Phong, còn có hơn mười thành viên mặc đồng phục khảo cổ, đang khảo sát một cổ miếu.

Trong số các thành viên này, người lớn tuổi nhất cũng cỡ Thiệu Quốc Phong.

Người nhỏ tuổi nhất, cũng giống như Trương Đan Đan, đều là những người trẻ vừa tốt nghiệp.

Nghe Thiệu Quốc Phong nói, Trương Đan Đan mặt lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ, vội vàng bỏ dở việc đang làm, chạy đến nói: "Tô Thần ca ca đến rồi sao?" Tuyệt quá, lần này đội khảo cổ chúng ta có thể giải mã bí mật của thần miếu rồi!" Các thành viên còn lại nghe vậy, cũng nhao nhao vây lại, mặt lộ vẻ sùng kính, chào hỏi Tô Thần.

Nhìn thấy biểu hiện của họ, Tô Thần ngẩn ra, vuốt cằm nghi hoặc nói: "Tôi nổi tiếng đến vậy sao, sao các anh đều nhận ra tôi?" Một cô gái tóc ngắn bên cạnh Trương Đan Đan cười hì hì nói: "Tô giáo thụ, thầy đừng khiêm tốn nữa, hiện tại thầy trong giới cổ văn tự, quả thực là số một không ai sánh kịp!

Cuốn Chung Đỉnh Văn Thường Dụng Tự Đại Toàn mà thầy biên soạn, hiện tại trong giới khảo cổ ai cũng có một cuốn!" Lời của cô gái tóc ngắn, nhận được sự đồng tình nhất trí của đội khảo cổ huyện Cổ Lam.

Hầu như mỗi người nhìn về phía Tô Thần, ánh mắt đều lấp lánh như sao nhỏ, giống như những người hâm mộ nhỏ tuổi nhìn thấy thần tượng trong lòng vậy.

Tô Thần cười nhạt, chuyển chủ đề sang thần miếu đằng sau đội khảo cổ huyện Cổ Lam. "Các anh hiện tại đang khảo cổ sao?" Thiệu Quốc Phong sắc mặt nghiêm nghị, vội vàng nói: "Đúng vậy, chúng tôi hiện tại đang ở trước di chỉ một thần miếu được phát hiện ngẫu nhiên trong Long Lĩnh Sơn Mạch!" Cái gọi là khảo cổ, là bất cứ nơi nào có giá trị lịch sử văn hóa, bất kể là bích họa, di chỉ, hay thậm chí là cổ miếu, đều có thể dùng để khảo cổ!

Không phải như nhiều người lầm tưởng, nhất định phải đi tìm cổ mộ mới gọi là khảo cổ.

Các nhà khảo cổ học thông thường, sẽ không đặc biệt đi khai quật cổ mộ, trừ khi xác định cổ mộ này chứa đựng thông tin lịch sử văn hóa quan trọng, họ mới xin phép chính quyền đồng ý, bắt đầu khai quật cứu vãn!

Sau khi khai quật xong cổ mộ, nếu điều kiện cho phép, sẽ trực tiếp xây một bảo tàng trên cổ mộ, phục chế và trưng bày tất cả các văn vật, cho du khách tham quan.

Một số ít cổ mộ không thích hợp để phát triển bảo tàng, thì các văn vật bên trong cũng sẽ được đóng gói cẩn thận, vận chuyển đến các bảo tàng lớn như Bảo tàng Kinh Thành, để trưng bày những văn vật này.

Trở lại chuyện chính.

Việc Thiệu Quốc Phong và đội của ông ta phát hiện ra thần miếu này cũng là một sự trùng hợp.

Long Lĩnh Sơn Mạch nằm ở Hoàng Thổ Cao Nguyên cách thành phố Lam Điền mấy chục dặm, kéo dài hàng trăm kilomet.

Vùng đất này còn có một biệt danh, gọi là Long Lĩnh Mê Quật!

Nơi đây một gò đất này nối tiếp một gò đất khác, chênh lệch rất lớn!

Lại có những nơi vừa dẫm vào là sụt, sẽ rơi vào các hố sụt.

Những hố sụt đó lại liên thông với các hang động trong Long Lĩnh Sơn, đan xen chằng chịt, nếu không cẩn thận rơi vào, cực kỳ dễ bị lạc đường.

Vì vậy, ngay cả người dân địa phương, cũng rất ít khi đặt chân vào Long Lĩnh Sơn Mạch.

Nhưng một thời gian trước, huyện Cổ Lam có một trận mưa bão

lớn, trận mưa bão xối xả đã làm lộ ra một tấm bia miếu chôn vùi dưới đất vàng!

Người dân địa phương phát hiện ra bia miếu, lập tức báo cáo cho đội khảo cổ huyện Cổ Lam.

Sau khi đội khảo cổ điều máy xúc đến, dọn dẹp mấy ngày, thì thần miếu này mới được nhìn thấy ánh sáng mặt trời trở lại.

Nhưng mà… mặc dù thần miếu đã được khai quật ra, Thiệu Quốc Phong và các thành viên lại gặp khó khăn, bởi vì họ phát hiện rằng bất kể là bia đá trước miếu, hay văn tự trên bích họa bên trong miếu, họ căn bản không thể nào hiểu được!

Tô Thần nghe Thiệu Quốc Phong kể xong, cười cười nói: "Thì ra là vậy, vậy làm phiền Đội trưởng Thiệu chụp bia miếu một chút, tôi xem rốt cuộc là văn tự gì!" Thiệu Quốc Phong gật đầu, vội vàng cầm thiết bị livestream, đến trước bia miếu cao khoảng một mét.

Nhìn thấy tấm bia miếu này, Tô Thần hơi ngẩn ra.

Tấm bia miếu này tổng thể có màu đen, chất liệu hơi giống ngọc đen.

Đỉnh bia còn có nửa cái đầu thú bị tàn phá, bên cạnh chữ khắc trên bia được điêu khắc hoa văn, nhưng bị mài mòn nghiêm trọng, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra kiểu dáng hoa văn.

Giữa thân bia thì điêu khắc ba chữ, đều là Giáp Cốt Văn, tức là một loại chữ tượng hình thời thượng cổ.

Nhưng mà!

Điều khiến Tô Thần hơi ngạc nhiên là, văn tự trên thân bia dường như được khắc sau, không thể so sánh với mức độ hư hại của bia đá.

Điều đó có nghĩa là, tấm bia này đã tồn tại từ rất lâu rất lâu, sau đó

có người đã lấy nó làm bia miếu, khắc ba chữ Giáp Cốt Văn lên trên!

Thiệu Quốc Phong thấy Tô Thần không mở lời, chỉ mãi nhìn bia miếu ngẩn người, bèn mở lời nhắc nhở một câu. "Tô giáo thụ, có nhìn rõ không ạ?

Loại văn tự này nhìn giống đồ án, đội khảo cổ chúng tôi cũng đã tự phân tích một chút, đại khái có thể đoán được chữ đầu tiên chắc là Ngư." Tô Thần gật đầu, sắp xếp lại suy nghĩ, sau đó chậm rãi mở lời. "Trước hết, loại văn tự này gọi là Giáp Cốt Văn, là văn tự sớm nhất do tổ tiên cổ đại phát minh ra.

Ý nghĩa của ba chữ này cũng đơn giản, chính là Ngư Cốt Miếu!" "Đội trưởng Thiệu, anh lùi ống kính ra xa một chút, để cư dân mạng xem toàn cảnh thần miếu!" Nghe Tô Thần nói vậy, Thiệu Quốc Phong vội vàng lùi lại mấy bước.

Rất nhanh, khán giả trong phòng livestream, liền nhìn thấy một thần miếu được xây dựng bằng khung xương cá, xuất hiện trên màn hình.

Vừa nãy vì đứng gần, khán giả thật sự không nhận ra, hai cột trụ cửa cao bằng người lớn của thần miếu, lại chính là răng cá lớn! 【Mẹ ơi, con cá này phải to cỡ nào chứ!】 【Lố bịch, lẽ nào người cổ đại đã giết một con cá voi, sau đó kéo xương của nó đến huyện Cổ Lam, xây dựng thần miếu?】 【Tôi đoán cũng vậy, con cá này mẹ nó cảm giác cũng to cỡ cá voi xanh rồi!】 【Nhưng huyện Cổ Lam và biển cách nhau vạn dặm mà, người cổ đại tại sao phải tốn công sức lớn như vậy?】 Ngay lúc cư dân mạng nhao nhao thắc mắc, đạn mạc như thủy triều.

Thiệu Quốc Phong cũng đặt ra nghi ngờ trong lòng. "Tô giáo thụ, thầy nói những cột xương chống đỡ thần miếu này là xương cá sao?

Nhưng, con cá này cũng quá lớn rồi, lẽ nào thực sự là xương cá

voi xanh ở biển sâu?" Tô Thần cười lắc đầu. "Đương nhiên không phải, huyện Cổ Lam và biển cách nhau hàng ngàn dặm, thuộc cao nguyên nội địa!

Người cổ đại cũng không rảnh rỗi không có việc gì làm, mắc gì phải làm chuyện tốn sức vô ích như vậy!" "Thực tế, xương cá dùng để xây dựng thần miếu này, là một loại cá nước ngọt đã tuyệt chủng!" Nghe vậy, các thành viên đội khảo cổ huyện Cổ Lam đang vây quanh, không khỏi kinh ngạc thốt lên! "Cá nước ngọt?" "Tô giáo thụ, thầy xác định không đùa với chúng tôi chứ?

Xương cá này chỉ riêng răng nanh đã cao hơn cả chúng ta rồi, cá nước ngọt nào có thể lớn đến mức đó chứ!" "Đúng vậy Tô giáo thụ, tôi trước đây thích xem phim tài liệu về quái vật hồ lớn, nhưng con cá nước ngọt lớn nhất, cũng chỉ dài hơn ba mét, nặng hai ba trăm cân thôi, tuyệt đối không thể đạt đến bảy tám mét, mấy tấn trọng lượng được!

Những bộ xương này cho dù là của cá, thì cũng chỉ có thể là cá ở biển sâu, tuyệt đối không thể là cá nước ngọt!" Tô Thần lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Ai nói không có chứ, một thời gian trước ở Côn Luân Băng Xuyên còn phát hiện ra Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử đã tuyệt chủng từ lâu rồi mà!

Sinh vật vốn dĩ là một kỳ tích, đối mặt với điều chưa biết, các anh nên giữ thái độ kính sợ, cẩn thận tìm hiểu, chứ không phải võ đoán kết luận!" Tiện miệng quở trách những thành viên này một câu, Tô Thần tiếp tục giải thích: "Huyện Cổ Lam nằm trên con đường độc đạo của sông Hoàng Hà, và ở đoạn sông qua huyện Cổ Lam, vẫn luôn lưu truyền thuyết về Thiết Đầu Long Vương!" Tương truyền con Thiết Đầu Long Vương đó cao mấy chục mét, mắt còn to hơn cả ngôi nhà!" "Lời này đương nhiên là lời đồn đại phóng đại, cách nói khoa trương!

Chương 115

Nhưng, Thiết Đầu Long Vương thực sự là có tồn tại.

Nó là một loại cá trê nước ngọt, tên khoa học là Kim Giáp Niêm!

Kích thước tối đa có thể dài đến năm mét, trọng lượng cao nhất có thể lên đến hơn một tấn!" "Chỉ là loại Kim Giáp Niêm này được cho là đã tuyệt chủng từ lâu, hiện tại chưa từng có Kim Giáp Niêm sống nào xuất hiện.

Tôi đoán Ngư Cốt Miếu này, chính là do người xưa đã bắt được Kim Giáp Niêm!

Vì sợ vong hồn Thiết Đầu Long Vương báo thù về sau, nên đã dùng xương của nó xây dựng thần miếu này." Thấy các thành viên đội khảo cổ vẫn còn có chút không dám tin, Tô Thần cũng không quanh co mãi về vấn đề này, chỉ đại khái phổ cập kiến thức cho họ một chút.

Việc xây dựng Ngư Cốt Miếu, đương nhiên còn phức tạp hơn nguyên nhân này nhiều.

Nguyên nhân thực sự, kỳ thực là Kim Toán Bàn, đệ tử của Trương Tam Liên Tử, Mạc Kim Giáo Úy!

Ông ta đã thúc đẩy việc xây dựng Ngư Cốt Miếu, mục đích là vì mộ của Lý Thuần Phong chôn dưới Long Lĩnh Sơn Mạch!

Trương Tam Liên Tử tổng cộng có bốn đồ đệ: lão đại Phi Thiên Hốt Hán, lão nhị Kim Toán Bàn, lão tam Âm Dương Nhãn và lão tứ Thiết Ma Đầu.

Trong số đó, Trương Tam Liên Tử đã trao ba chiếc Mạc Kim Phù cho lão đại, lão nhị và lão tứ!

Đồng thời ông răn dạy ba người này rằng, Mạc Kim Giáo úy hợp

thì sống, phân thì chết, mong ba huynh đệ không chia lìa.

Ai ngờ, lúc đó ba người này tâm cao khí ngạo, đều tự cho rằng một mình cũng có thể Mạc Kim Đảo Đấu, không cần thiết phải đi cùng sư huynh đệ.

Thế là, Kim Toán Bàn và lão đại, lão tứ chia tay, một mình đi về phía sông Hoàng Hà, bề ngoài giả làm thương nhân, ngầm thì tìm kiếm cổ mộ để Mạc Kim Đảo Đấu.

Lão đại thì dẫn theo lão tứ Thiết Ma Đầu, đào trộm cổ mộ ở khắp nơi, danh tiếng trên giới đạo mộ ngày càng lớn.

Nhưng ai biết, trong một lần đạo mộ, lão tứ Thiết Ma Đầu đã chết thảm, lão đại tâm tro ý lạnh, mang theo Mạc Kim Phù của sư đệ Thiết Ma Đầu, xuất gia làm hòa thượng, pháp hiệu chính là Liễu Trần!

Cuối cùng, Trương Tam Liên Tử đã truyền tàn quyển Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật cho lão tam Tôn Quốc Phụ, người không thích đạo mộ mà lại thích nghiên cứu âm dương phong thủy.

Đây chính là lịch sử trăm năm truyền thừa của phái Mạc Kim.

Sau khi Tô Thần giải thích xong, khán giả trong phòng livestream đã thi nhau gửi bình luận: 【Học được rồi, Tô Thần tiểu ca ca quả nhiên kiến thức uyên bác, dường như không có chuyện gì mà anh ấy không biết vậy!】 【Thì ra trong sông Hoàng Hà còn có sinh vật như Thiết Đầu Long Vương, có cơ hội tôi nhất định phải đi Long Lĩnh tham quan cái miếu xương cá đó!】 【Vậy nên, khoa học mới là chân lý!

Người xưa không biết Kim Giáp Niêm thực chất là một loại cá trê, lại coi nó là Long Vương nên mới sợ hãi như vậy!】 Trong đội khảo cổ, Thiệu Quốc Phong khá tò mò về việc Tô Thần nhắc đến Giáp Cốt Văn.

Ông nghĩ một lát, không kìm được mở miệng hỏi: "Tô giáo sư, anh vừa nói mấy chữ này được viết bằng Giáp Cốt Văn, Giáp Cốt Văn là văn tự của triều đại nào vậy, sao trước đây tôi chưa từng thấy bao giờ?" Tô Thần nghe vậy, không kìm được mỉm cười.

"Chuyện này mà nói ra thì có rất nhiều điều để kể.

Giáp Cốt Văn là văn tự được sáng tạo sớm nhất ở Hoa Quốc, sau này trải qua mấy nghìn năm diễn hóa mới hình thành Tiểu Triện, Đại Triện của thời kỳ Chiến Quốc Tần Hán, và chữ Hán chúng ta đang viết hiện nay." "Liên quan đến Giáp Cốt Văn, một sự kiện nổi tiếng nhất, chính là Chu Văn Vương từng có được Mù Trần Châu, hiểu được Mù Trần Châu chứa đựng năng lượng cực lớn, vì vậy đã viết chuyện này lên một mảnh mai rùa, văn tự sử dụng chính là Giáp Cốt Văn.

Mai rùa đó, được gọi là Long Cốt Thiên Thư, được đồn rằng ẩn chứa bí mật trường sinh!

Sau này Tần thống nhất thiên hạ, Tần Thủy Hoàng đăng cơ, khi biết Long Cốt Thiên Thư chứa bí mật trường sinh, đã phái phương sĩ Từ Phúc bí mật tìm kiếm!" "Sau nhiều năm tìm kiếm không có kết quả, Từ Phúc sợ Tần Thủy Hoàng nổi giận với mình, liền bịa ra một lời nói dối, nói rằng Long Cốt Thiên Thư đã bị dị nhân mang đến Bồng Lai Tiên Đảo.

Tần Thủy Hoàng tin là thật, liền phái năm trăm đồng nam, năm trăm đồng nữ, cho Từ Phúc dẫn đi Bồng Lai Tiên Đảo để cầu lấy Long Cốt Thiên Thư." Nghe đến đây, Thiệu Quốc Phong sửng sốt: "Tần Thủy Hoàng?

Tần thống nhất thiên hạ?

Đoạn lịch sử này sao chúng tôi chưa từng nghe nói đến?

Tô giáo sư, anh xem đoạn lịch sử này ở đâu vậy?!" Nghe Thiệu Quốc Phong nói vậy, Tô Thần mới chợt tỉnh ngộ.

Lịch sử của thế giới này từ trước thời Minh Đại đã rất mơ hồ, đừng nói là thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng, ngay cả hai triều Bắc Nam Tống, hay Hán Đường thịnh thế đều không được tìm hiểu rõ ràng.

Thời gian trước do sự xuất hiện của Bình Sơn Cổ Mộ và Lỗ Thương Vương Chiến Quốc Mộ, cộng thêm các loại văn hiến được bảo tồn trong cổ mộ, mới giúp họ hiểu đôi chút về thời kỳ Chư hầu Chiến Quốc và cuối Nguyên đầu Minh.

Nhưng về Tần Thủy Hoàng thì hoàn toàn không hiểu gì cả!

Tô Thần suy nghĩ một chút, trả lời: "Tần cũng là một trong các chư hầu thời Chiến Quốc, nhưng vì quốc quân triều Tần cùng các đại thần dưới quyền đã thực hiện biến pháp, lấy pháp trị thiên hạ, quốc lực của triều Tần nhanh chóng nổi bật giữa các quốc gia chư hầu, cuối cùng đã dùng hơn trăm năm để lần lượt diệt trừ các quốc gia chư hầu còn lại, thống nhất thiên hạ!" "Khi đó, quốc quân triều Tần tên là Doanh Chính, ông ta tự cho mình thiên hạ vô địch, công tích vượt xa Tam Hoàng Ngũ Đế thời thượng cổ, vì vậy tự xưng là Thủy Hoàng Đế!" "Cũng chính từ Tần Thủy Hoàng bắt đầu, các vị quân chủ của Hoa Quốc qua các triều đại mới chính thức có xưng hiệu Hoàng Đế!" Nghe đoạn tự thuật này của Tô Thần, sắc mặt Thiệu Quốc Phong có chút kích động, không kìm được nói: "Không ngờ hơn hai nghìn năm trước, lại có một đoạn lịch sử ba đào tráng khoát như vậy!

Nhưng Tô giáo sư, anh biết được từ đâu, tại sao một lịch sử quan trọng như vậy mà Viện Nghiên cứu Khảo cổ lại không công bố ra ngoài?" Đối với câu hỏi này, Tô Thần đã sớm nghĩ ra câu trả lời.

Anh đối mặt với ống kính, nhún vai, có chút bất đắc dĩ nói: "Đoạn

lịch sử này liên quan đến một di chỉ cổ mộ tuyệt mật, chuyện này vẫn đang trong quá trình bảo mật, thứ lỗi cho tôi không thể nói nhiều hơn!" Không sai, cổ mộ mà Tô Thần nói đến, chính là Nam Cương Hiến Vương Mộ!

Trong Hiến Vương Mộ có không ít ghi chép về triều Tần, bao gồm cả việc Tần Thủy Hoàng khi biết Hiến Vương có Mù Trần Châu trong tay, đã lệnh Hiến Vương phải giao Mù Trần Châu ra, còn đe dọa sẽ phát binh tấn công cổ quốc Nam Cương!

Chỉ là… Hiến Vương này cũng cứng đầu, đối mặt với lời đe dọa của thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng, ông ta nhất quyết không chịu giao Mù Trần Châu.

Để tránh quân đội Đại Việt, thậm chí không tiếc di dời hàng chục vạn thần dân vào trong Dãy núi Già Long.

Cần biết, trong Dãy núi Già Long có vô vàn sương mù độc chướng, nếu không có biện pháp đặc biệt, dù có thiên quân vạn mã cũng không thể vượt qua.

Hơn nữa lúc đó Tần Thủy Hoàng cũng đã đến tuổi xế chiều, mặc dù trong lòng vẫn canh cánh Mù Trần Châu và thậm chí đã chuẩn bị công đánh cổ quốc Nam Cương, còn đích thân dẫn đại quân xuất chinh.

Nhưng ai ngờ, ông ta vừa đi được nửa đường thì qua đời.

Cuộc chiến này tự nhiên cũng không nổ ra.

Mù Trần Châu cũng bị Hiến Vương mang vào lăng mộ, hai nghìn năm chưa từng thấy ánh mặt trời.

Trong Hiến Vương Mộ, có ghi chép về chuyện này, bao gồm cả ghi chép về Tần Thủy Hoàng.

Tô Thần nói là biết từ đó, cũng hoàn toàn đứng vững trước sự suy

xét.

Chỉ có điều… những chuyện xảy ra trong Hiến Vương Mộ quá huyền bí, chuyện thành tiên trường sinh cũng quá mức khiến người ta thèm muốn.

Vì vậy, Viện Nghiên cứu Khảo cổ vẫn luôn liệt chuyện này vào hàng tuyệt mật, không công khai ra bên ngoài.

Tuy không công khai, nhưng việc khảo sát Nam Cương Hiến Vương của chính quyền vẫn chưa từng dừng lại!

Mặc dù Hiến Vương Mộ sập một nửa, chôn sâu trong núi.

Nhưng điều này không làm khó được chính quyền, nghe Sở Giáo sư nói, chính quyền đã bí mật điều động một đội quân vạn người, mang theo hàng trăm máy xúc và vô số thiết bị cỡ lớn.

Sau nửa tháng ngày đêm gấp rút thi công, ngọn núi trên Hiến Vương Mộ đã bị đào mở ra một nửa!

Dự kiến chỉ cần thêm nửa tháng nữa, Hiến Vương Mộ cùng cây Vạn Niên Nhục Linh Chi sẽ được nhìn thấy ánh mặt trời!

"Thì ra là vậy!" Thiệu Quốc Phong biết Viện Nghiên cứu Khảo cổ có không ít di chỉ văn vật cần bảo mật, lập tức sắc mặt nghiêm túc, không tiếp tục truy vấn.

Sau đó, ông chuyển sang đề tài khác, hỏi về lịch sử của Ngư Cốt Miếu.

"Tô giáo sư, qua kiểm tra của đội khảo cổ chúng tôi, thời gian xây dựng ngôi miếu xương cá này chắc chắn là khoảng trăm năm trước.

Điều này cũng phù hợp với truyền thuyết địa phương.

Anh nghĩ, ngôi miếu này do ai xây dựng, và mục đích xây dựng là gì?" Tô Thần mỉm cười.

Anh chợt đổi giọng, hỏi: "Đội trưởng Thiệu, chắc anh cũng tò mò, tại sao trong núi hoang vu không người này, lại có một ngôi thần miếu như vậy phải không?" Thiệu Quốc Phong nghe vậy, vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, chuyện này thực sự quá kỳ lạ!

Người xưa xây dựng thần miếu, thông thường là để tế tự, nhưng nơi đây cách Cổ Lam huyện mấy chục cây số, hoang vắng không người.

Hơn nữa khắp nơi đều là hố sụt, người địa phương thậm chí còn không dám đặt chân đến đây, vậy thì ý đồ của người xưa khi xây dựng ngôi miếu xương cá này là gì?" Những người có mặt cũng không thể hiểu nổi điểm này, điều này hoàn toàn không có lý!

Xây dựng thần miếu, nhưng lại giấu sâu trong Long Lĩnh, khó mà tế tự.

Thực sự quá bất hợp lý!

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Tô Thần mỉm cười, sau đó mở lời giải thích: "Thực ra, nguyên nhân rất đơn giản!

Bởi vì ngôi miếu xương cá này ngay từ đầu, vốn dĩ không phải để cho người ta tế tự, mà là để che mắt người!" "Che mắt người!?" Nghe lời này, các thành viên đội khảo cổ Cổ Lam huyện đều sững sờ.

"Tô giáo sư, lời này là ý gì vậy, ngôi miếu xương cá này lẽ nào còn cất giấu bí mật gì sao?" "Đúng vậy Tô giáo sư, chúng tôi đã kiểm tra, ngôi miếu xương cá này không có vấn đề gì khác, chỉ là một ngôi thần miếu bình thường, chỉ có điều vị trí xây dựng của nó hơi kỳ lạ mà thôi." Trong chốc lát, bất kể là thành viên đội khảo cổ Cổ Lam huyện, hay khán giả trong phòng livestream, tất cả đều kinh ngạc trước lời nói của Tô Thần.

Lẽ nào, trong ngôi miếu xương cá này, thực sự cất giấu bảo vật gì

đó?

Khán giả trong phòng livestream lập tức không bình tĩnh nổi, thi nhau gửi bình luận: 【Ối giời, quả nhiên có vấn đề thật!】 【Ông tôi ở Cổ Lam huyện, tôi nghe người già trong làng nói, trong Long Lĩnh có bảo tàng, lẽ nào chính là ở trong ngôi miếu xương cá này sao?!】 【Thú vị thật, Tô Thần tiểu ca ca, nhanh lên, tôi muốn xem bảo tàng!】 Nói trong Long Lĩnh có bảo tàng, cũng không phải là giả.

Trong Long Lĩnh Mê Quật có hai ngôi đại mộ, một là mộ của thiên cổ kỳ nhân Lý Thuần Phong.

Một ngôi khác, chính là Tây Chu U Linh Mộ.

Cả hai ngôi mộ đều chôn cất rất nhiều vật tùy táng quý giá!

Đặc biệt là Lý Thuần Phong tinh thông âm dương ngũ hành, ông ta đã thiết kế rất nhiều cơ quan cho mộ thất của mình, cực kỳ có giá trị khảo cổ.

Huyền Hồn Thê, Bát Quái Đài thì không nói làm gì.

Viên Long Cốt Thiên Thư đó, càng là chí bảo của Chu Văn Vương!

Dù sao đi nữa, cũng phải được xếp vào cấp đặc cấp văn vật chứ!

Chương 116

"Đội trưởng Thiệu, thế này nhé, anh và các thành viên hãy rời khỏi Ngư Cốt Miếu trước, đến đỉnh núi đối diện, tôi sẽ giải thích cho các anh tại sao ngôi miếu xương cá này lại là để che mắt người!" Thiệu Quốc Phong không hề do dự, vội vàng dẫn hơn chục thành viên đội khảo cổ Cổ Lam huyện chạy đến đỉnh núi đối diện.

Những thành viên này thường xuyên khảo cổ ngoài trời, thể lực không cần bàn cãi.

Chạy một mạch đến đỉnh núi đối diện Ngư Cốt Miếu, Thiệu Quốc Phong ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy dãy núi Long Lĩnh trùng loan điệp chướng, mặc dù toàn bộ đều là dốc cao đất vàng, cũng không có nhiều thực vật xanh tươi.

Nhưng những dốc cao màu đất vàng trải dài bất tận, thể hiện vẻ hùng tráng độc đáo của miền Tây Bắc.

Còn Ngư Cốt Miếu, thì nằm giữa những trùng loan điệp chướng này, hệt như một viên kê tử (trứng gà) khảm vào mặt đất.

"Tiểu Tô giáo sư, chúng tôi đã đến đỉnh núi rồi, ở đây có gì khác biệt sao?" Tô Thần nhìn Ngư Cốt Miếu trong ống kính, giải thích: "Các anh hãy chụp toàn cảnh Ngư Cốt Miếu, cùng với dãy núi Long Lĩnh!" Thiệu Quốc Phong nghe lời làm theo.

Chờ sau khi chụp xong ảnh, dù là khán giả trong phòng livestream, hay các thành viên đội khảo cổ tại hiện trường đều sửng sốt!

Bởi vì, dãy núi Long Lĩnh này, trông giống hệt một con rồng nằm, mà Ngư Cốt Miếu lại nằm đúng vị trí đầu rồng!

Dù là hình dạng, hay vị trí, đều giống như một cái miệng rồng

ngẩng đầu gầm thét.

Thấy Thiệu Quốc Phong và những người khác ngạc nhiên, Tô Thần gật đầu: "Không sai, dãy núi Long Lĩnh này, chính là một Giao Long Mạch ẩn giấu!

Các anh nhìn sang phía bên trái, thành phố Cổ Lam cách đó mấy chục dặm, Cổ Lam huyện trong cổ đại cũng có mỹ danh là Phượng Thành, nói nó có hình dáng tựa phượng vũ!

Giao Long phối Phượng Vũ, chính là tướng Đằng Giao Khởi Phượng!

Trong Tang Kinh, cách cục phong thủy này, tuy không bằng Đế Vương Huyệt long phượng giao ánh, nhưng cũng là Thượng Giai Phong Thủy Huyệt phúc trạch hậu nhân." Nghe Tô Thần giảng giải, Thiệu Quốc Phong cùng các thành viên, từng người một trợn tròn mắt, cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

Đằng Giao Khởi Phượng?

Phúc trạch hậu nhân?

Không chỉ Thiệu Quốc Phong không hiểu, khán giả trong phòng livestream càng nghe như ở trong sương mù. 【Học được rồi, Tô Thần tiểu ca ca quả nhiên kiến thức uyên bác, dường như không có chuyện gì mà anh ấy không biết vậy!】 【Nguyên lai hoàng hà lý diện hoàn hữu thiết đầu long vương giá dạng đích sinh vật a, hữu cơ hội ngã nhất định yếu khứ long lĩnh tham quan hạ giá tọa ngư cốt miếu!】 【Cho nên nói, khoa học mới là chân lý!

Người xưa không biết kim giáp niêm thực tế thượng tựu thị nhất chủng niêm ngư, tựu bả tha đương tố long vương, tài hội giá yêu phạ!】 Rõ ràng!

Phát biểu của Tô Thần vừa đưa ra, lập tức khiến khán giả trong

phòng livestream cười nhạo.

Chọn một mộ địa tốt là có thể ấm áp hậu nhân, lời nói như vậy chỉ có người cổ đại mới tin.

Người hiện đại nắm giữ công nghệ, biết khoa học là gì, sao có thể tin loại quỷ thoại này.

Nhưng mà… Tô Thần cũng không vì sự cười nhạo của khán giả mà tức giận, chỉ thong thả nói: "Người xưa giảng 'Nhất mệnh nhị vận tam phong thủy, tứ tích âm đức ngũ đọc thư!' Cái gọi là phong thủy, lý giải khí của trời đất, là một loại nghiên cứu khoa học của người cổ đại với trời đất!

Giống như nước có thể dập tắt lửa, nhưng lửa mạnh thì lại làm bốc hơi nước vậy, đó đều là một loại quy luật tự nhiên!

Nó không nhìn thấy, không chạm vào được, nhưng lại thực sự ảnh hưởng đến khí của trời đất." "Đương nhiên!

Ngay cả người xưa cũng thừa nhận, phong thủy chỉ có thể phụ trợ, nếu không có vận đạo và thiên mệnh gia thân, phong thủy có tốt đến mấy cũng vô dụng!" "Điều quan trọng nhất là, phong thủy luôn trong quá trình biến hóa, có thể một sự thay đổi nhỏ của một hoa một cỏ, cũng có thể biến cát huyệt thành Đại Hung Chi Huyệt!" Nói đến đây, Tô Thần khẽ cười, sau đó nói với Thiệu Quốc Phong: "Đội trưởng Thiệu, anh cảm thấy Ngư Cốt Miếu này vừa vặn nằm ở đầu giao long, hình dáng giống cái gì?" "Giống miệng rồng!" "Không sai!" Tô Thần gật đầu, tiếp tục nói: "Vốn dĩ giao long không có miệng, tụ phong tụ thủy, nhưng chính vì có người đã xây một ngôi miếu trên mảnh đất phong thủy bảo địa này, phá hoại phong thủy ban đầu, thế tụ phong tụ thủy trong bảo huyệt cũng theo đó mà bị phá hoại!" Thiệu Quốc Phong sửng sốt, không kìm được hỏi: "Ý anh là…?" Tô Thần nói rành mạch, công bố đáp án!

“Ngôi Ngư Cốt Miếu này được xây dựng trăm năm trước, bởi một cao nhân của môn phái đạo mộ, mục đích chính là để che mắt người, trộm bảo bối trong mộ táng phía dưới!” Lời vừa dứt!

Thiệu Quốc Phong và các thành viên, từng người một trợn tròn mắt, kinh ngạc thốt lên: “Cái gì?

Bên dưới có cổ mộ?!” “Ối giời, da gà nổi hết cả lên rồi!

Tô giáo sư bá đạo thật, nói vậy tôi hiểu hết cả rồi!” “Bên dưới có cổ mộ, còn có người vì đạo mộ, cố ý che mắt người mà xây dựng một ngôi thần miếu, cái này… Cái này bên dưới khẳng định có một ngôi kinh thế đại mộ!” Trong chớp mắt, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Thiệu Quốc Phong, sắc mặt vô cùng hưng phấn.

Trong Long Lĩnh có bảo tàng, đây là một câu dân dao đã được lưu truyền hàng trăm năm ở Cổ Lam huyện.

Ban đầu đội khảo cổ không để tâm, nhưng giờ đây, mỗi người đều xoa tay sát cánh, muốn đi tìm hiểu rốt cuộc.

Không phải vì bảo tàng, những thành viên này vẫn có đạo đức nghề nghiệp cơ bản!

Điều họ nghĩ là, nếu có thể khai quật cổ mộ dưới Ngư Cốt Miếu, đội khảo cổ Cổ Lam huyện của họ, nhất định sẽ nổi danh trong giới khảo cổ!

Sau khi nghe Tô Thần giải thích, Thiệu Quốc Phong nhíu mày suy nghĩ một lúc.

Ông nghĩ đi nghĩ lại, đều cảm thấy không đúng lắm.

Thế là, ông vẫn không kìm được mở lời qua ống kính: “Tô giáo sư, anh nói ngôi Ngư Cốt Miếu này có người vì đạo mộ, che mắt người mà xây dựng!

Nhưng chúng tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng cả trong lẫn ngoài ngôi miếu này rồi, không hề phát hiện ra bất kỳ lối đi ngầm nào cả!" Tô Thần hơi hồi tưởng một chút, tùy tiện nói: "Các anh có kiểm tra tượng đất trong miếu không?" "Tôn tượng đó?" Thiệu Quốc Phong sững sờ, vội vàng triệu tập các thành viên, chạy về Ngư Cốt Miếu.

Ngôi Ngư Cốt Miếu vừa được dọn dẹp khỏi đất, khắp nơi vẫn còn sót lại bùn đất vàng.

Đặc biệt là bức tượng đất ở chính giữa miếu, toàn thân trên dưới đều là bùn vàng.

Chỉ lờ mờ có thể nhìn ra, đó là một tôn tượng Long Vương.

Có chỉ dẫn của Tô Thần, Thiệu Quốc Phong và các thành viên vội vàng tiến lên vây quanh bức tượng đất này để kiểm tra tỉ mỉ.

Các thành viên vây quanh tượng kiểm tra mấy vòng, quả nhiên có thành viên phát hiện ra điều bất thường, vui mừng hét lớn: "Đội trưởng, anh mau đến xem, phía sau bức tượng này có một cơ quan!" Nghe lời này, mọi người vội vàng chạy đến phía sau bức tượng.

Quả nhiên nhìn thấy, phía sau tượng có một cơ quan.

Thiệu Quốc Phong nhấn cơ quan, chỉ nghe thấy một tràng âm thanh bánh răng xoay chuyển "cạch cạch cạch" vang lên.

Bức tượng đất nặng hơn nghìn cân, từ từ dịch chuyển, lộ ra một cái hang động đen ngòm.

Chứng kiến cảnh này, các thành viên đội khảo cổ Cổ Lam huyện, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc: "Thật sự có lối đi ngầm!" "Tô giáo sư đúng là thần rồi!" "Đội trưởng, chúng ta có xuống không?" Nhìn cái hang động đen ngòm này, sắc mặt Thiệu Quốc Phong vui mừng.

Nghe hỏi của thành viên, ông vội vàng xua tay: "Đừng vội, an toàn là trên hết!

Tiểu Từ, cậu đi lấy thiết bị qua đây, chúng ta kiểm tra trước môi trường bên trong." "Vâng!" Trong số các thành viên đội khảo cổ, một thanh niên trẻ tuổi mặt đầy vẻ vui mừng, vội vàng chạy đi lấy một đống thiết bị.

Thiệu Quốc Phong trước tiên dùng thiết bị kiểm tra không khí, đưa vào hang động, kiểm tra chất lượng không khí bên trong.

Xác định không khí an toàn xong, lại cẩn thận thả máy bay không người lái xuống.

Thông qua camera nhìn đêm trên máy bay không người lái, kiểm tra tình hình bên dưới.

Mọi người phát hiện, từ cái hang động này đi xuống, bên dưới là một vùng động ngầm rộng lớn, phức tạp.

Có rất nhiều lối rẽ, hơn nữa diện tích lớn đến không thể tin nổi.

Nửa tiếng sau, máy bay không người lái đã thăm dò mấy lối rẽ, phát ra tiếng cảnh báo pin yếu.

Lúc này, thanh niên điều khiển máy bay không người lái bất đắc dĩ nói: "Đội trưởng, bên dưới quá lớn, máy bay không người lái không đủ pin!

Hay là chúng ta xuống đi?" Thiệu Quốc Phong có chút do dự, đúng lúc này, Tô Thần đột nhiên mở lời: "Bên trong có rất nhiều Nhện mặt người, đối với các anh mà nói quá nguy hiểm, vẫn là đừng mạo hiểm!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong đội khảo cổ Cổ Lam huyện đều giật mình.

"Nhện mặt người?" Đội trưởng Thiệu Quốc Phong mặt đầy kinh ngạc, không kìm được hỏi: "Tô giáo sư, Nhện mặt người là gì, sao anh biết bên trong có Nhện mặt người?" "Nhện mặt người học danh gọi là Nhân Diện Hắc U Hưởng, thuộc một nhánh hiếm gặp trong loài

nhện.

Toàn thân màu đen, hoa văn trắng trên lưng nhện, tự nhiên hình thành một khuôn mặt người, ngũ quan luân khuếch đều có, một con Hắc U Hưởng bình thường có kích thước bằng chậu rửa mặt." "Đương nhiên, những con Hắc U Hưởng trong ngôi đại mộ ở Cổ Lam huyện này, sau nhiều năm không thấy ánh mặt trời tiến hóa, có thể lớn hơn gấp mấy lần!" "Tôi từng vô tình xem qua một cuốn sách tên là Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, bên trong ghi chép rất nhiều sinh vật kỳ lạ, cùng với kiến thức về cổ mộ.

Trong đó có giới thiệu sơ lược, gần Cổ Lam huyện có một Đường mộ, nhưng trong mộ cơ quan rất nhiều, còn có Nhện mặt người canh giữ, cực kỳ hung hiểm!" Mộ trong thế giới Quỷ Thổi Đèn, nói về cơ quan cạm bẫy, đứng đầu là Long Lĩnh Mê Quật và Địa Tiên Thôn.

Bởi vì hai ngôi mộ đó, một là mộ của đại sư phong thủy Lý Thuần Phong, một trực tiếp là mộ của Quan Sơn Thái Bảo, hành gia đạo mộ.

Sinh vật kỳ quái, có thể kể đến Ma Quốc Mộ, nhưng nói về cơ quan phong thủy ngũ hành, vẫn là hai ngôi mộ này lợi hại nhất.

Đội khảo cổ cùng khán giả trong phòng livestream, sau khi nghe Tô Thần giải thích, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Thiệu Quốc Phong càng lộ vẻ kính phục, không kìm được cảm khái nói: "Không trách Tiểu Tô giáo sư lại hiểu nhiều kiến thức đạo mộ như vậy, nói thật, trước đây khi ở Côn Luân, tôi còn từng nghi ngờ, có phải anh là đệ tử của Thiên Quan Đại Thần không!" "Nhưng mà… Tiểu Tô giáo sư, thật sự không còn cách nào khác sao?" Tô Thần lắc đầu, trả lời: "Đương nhiên có cách, điều động quân đội đến, trực tiếp dùng hàng trăm máy xúc đào bới, đảm bảo mộ nào cũng có thể mở ra cho các anh!" Nghe lời này, Thiệu Quốc Phong lập tức lắc đầu.

Chưa nói đội khảo cổ Cổ Lam huyện không có quyền hạn lớn như

vậy, chỉ nói việc động đến máy xúc, đào mở toàn bộ mộ thất, sẽ gây ra sự phá hoại rất lớn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Thiệu Quốc Phong cũng không muốn áp dụng biện pháp này.

Ở kiếp trước của Tô Thần, Tần Thủy Hoàng Lăng ở Ly Sơn vẫn luôn chỉ được khai quật một nửa.

Nửa còn lại mãi không được khai phá, trong đó có một phần rất lớn nguyên nhân, là do ban đầu khi mới khai quật lăng Tần Thủy Hoàng, đã dùng máy xúc đồng thời thi công.

Ngay lập tức khiến binh mã dũng phơi bày trong không khí, dẫn đến màu sắc trên binh mã dũng nhanh chóng bị oxy hóa, trở thành hình dáng mà công chúng nhìn thấy sau này.

Thực tế màu sắc của binh mã dũng rất tươi sáng, mỗi một pho đều sống động như thật.

Dù là quần áo, hay khuôn mặt của binh mã dũng, đều có màu sắc riêng.

Nhưng vì khai quật bạo lực ban đầu, dẫn đến màu sắc của những binh mã dũng này bị oxy hóa và bong tróc, ngay cả ảnh cũng không thể bảo tồn, người đời sau chỉ có thể từ bản phục nguyên để tưởng tượng hình dáng ban đầu của binh mã dũng.

Cũng vì chuyện này, giới khảo cổ mới tạm dừng công việc khảo cổ Tần Thủy Hoàng Lăng.

Trừ khi đến một ngày nào đó, đội khảo cổ có công nghệ tiên tiến hơn, có thể đảm bảo văn vật không bị phá hoại, thì việc khai quật mới tiếp tục.

Chương 117

Thiệu Quốc Phong chần chừ một lát, cười khổ hỏi: "Tiểu Tô giáo sư, còn có cách nào khác không?" Cách khác?

Trong tứ hợp viện, Tô Thần nhìn ánh mắt mong đợi của Thiệu Quốc Phong và các thành viên đội khảo cổ khác trong ống kính, nhíu mày suy nghĩ.

Theo lý luận của phái Bàn Sơn, vạn vật tương sinh tương khắc.

Giống như Bình Sơn Cổ Mộ, Nộ Tình Kê khắc chế Lục Sí Ngô Công.

Nhện mặt người của mộ Lý Thuần Phong là nhện, vậy thì khắc tinh của nó hẳn phải là… Tô Thần trong đầu linh quang chợt lóe, lập tức hiện ra một hình ảnh!

"Còn một cách nữa, đó chính là Bá Vương Kỳ Nhông!" "Bá Vương Kỳ Nhông?" Thiệu Quốc Phong sửng sốt, vội hỏi: "Tiểu Tô giáo sư, ý anh là gì?" "Vạn vật tương sinh tương khắc, Nhện mặt người dù lợi hại đến mấy, cũng là côn trùng!

Thiên địch của nó chính là thằn lằn, kỳ nhông các loại.

Lần trước Viện Khảo cổ không phải đã bắt được hai con Bá Vương Kỳ Nhông ở Côn Luân sao, các anh hãy xin vận chuyển Bá Vương Kỳ Nhông đến, để Bá Vương Kỳ Nhông giải quyết Nhện mặt người.

Cứ như vậy, vừa có thể giải quyết Nhện mặt người, lại không cần phá hoại cổ mộ!" Cái này… cái quỷ gì đây cũng được sao?

Trong chớp mắt, khán giả trong phòng livestream đều ngớ người.

Đề nghị của Tô Thần thực sự đã vượt quá sức tưởng tượng của

mọi người.

Dùng Bá Vương Kỳ Nhông để giải quyết Nhện mặt người trong mộ ư?

Thiệu Quốc Phong suy nghĩ kỹ lưỡng, phát hiện cách làm này thực sự có tính khả thi!

Lấy ví dụ, xã hội hiện đại trị lý nạn châu chấu, từng phải động đến các loại động vật như gà, vịt, ngỗng để thực hiện phòng chống sinh học.

Phương pháp này, so với việc phun thuốc trừ sâu các loại, gây hại cho môi trường gần như bằng không.

Thế là, tối hôm đó Thiệu Quốc Phong trở về Cổ Lam huyện, liền đệ trình đơn lên Viện Nghiên cứu Kinh thành.

Sở Giáo sư và những người khác biết chuyện này là đề nghị của Tô Thần, cũng đều thấy hứng thú, rất nhanh đã phê duyệt.

Ba ngày sau, hai con Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử đã ở sở thú Kinh thành một thời gian được vận chuyển bằng đường hàng không đến Cổ Lam huyện!

Điều đáng nói là, sau nỗ lực của các chuyên gia sinh vật, cùng các huấn luyện viên sở thú.

Hai con Bá Vương Kỳ Nhông đã được thuần hóa một chút, có thể tiếp nhận một số mệnh lệnh đơn giản rồi!

Điều này cũng chứng minh câu chân lý kia… Thú nhân vĩnh viễn không làm nô lệ, trừ khi được bao ăn bao ở!

Ngay cả sinh vật tiền sử, cũng không thoát khỏi định lý ‘chân hương’ này!

Ngoài ra ~ đề nghị của Tô Thần dùng Bá Vương Kỳ Nhông tiêu

diệt Nhện mặt người, rất nhanh đã gây ra làn sóng lớn trên mạng.

Vô số cư dân mạng kéo đến, tràn vào phòng livestream của đội khảo cổ Cổ Lam huyện.

Ban đầu phòng livestream của đội khảo cổ Cổ Lam huyện, chỉ có vài vạn người xem trực tuyến.

Nhưng sau khi sự việc này lan truyền, số người xem trực tuyến thậm chí lên tới hàng triệu.

Dù đội khảo cổ còn chưa khai thác, vẫn có vô số cư dân mạng, điên cuồng gửi bình luận, bàn tán về việc Bá Vương Kỳ Nhông và Nhện mặt người ai sẽ thắng thế hơn!

Đồng thời.

Weibo, Douyin… các nền tảng lớn, vì chuyện này, sức nóng của Bá Vương Kỳ Nhông vốn đã nguội lạnh, lại một lần nữa bùng nổ.

Video bắt Bá Vương Kỳ Nhông năm xưa, lại một lần nữa được cư dân mạng đẩy lên vị trí số một trên bảng xếp hạng.

Sáu giờ sáng ba ngày sau!

Đội khảo cổ Cổ Lam huyện còn chưa khai thác!

Nhưng đã thông báo trước, sáng nay sẽ bắt đầu livestream.

Vì vậy, trời vừa tờ mờ sáng, đã có hàng triệu khán giả tiến vào phòng livestream của đội khảo cổ Cổ Lam huyện!

Có khán giả đã không chờ đợi được nữa, thúc giục Thiệu Quốc Phong sớm khai thác. 【Đội khảo cổ sao còn chưa khai thác vậy, trên mạng không có tin tức nói, Bá Vương Kỳ Nhông đã được không vận đến Cổ Lam huyện rồi sao?】 【Nhanh lên, nhanh lên!

Tôi đang trốn học để xem livestream!】 【Anh em ơi, các anh nói Bá Vương Kỳ Nhông có thể giải quyết Nhện mặt người không?】

【Xì, cái này còn phải nói sao!

Tôi đã tra tài liệu về Nhện mặt người, loại nhện này ở Trung Á khá nhiều, còn ở Hoa Quốc chúng ta thực tế rất hiếm!

Nhưng mà, dù ở đâu, kỷ lục thế giới về Nhện mặt người, cũng chỉ có kích thước chưa đầy một mét!

Chỉ có thể săn bắt một số động vật gặm nhấm nhỏ.

Tuy nhiên Bá Vương Kỳ Nhông lại là quái vật khổng lồ có chiều dài gần bốn năm mét, thắng bại không có gì đáng ngờ!】【Thì ra là vậy, học được rồi!

Vị huynh đệ này đúng là chuyên gia nha!】【Haha, đúng rồi!

Tôi là chuyên ngành sinh vật học, đặc biệt thích hai con Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử đó!

Chúng thực sự là cỗ máy giết chóc, ngầu bá cháy luôn!】Phòng livestream nhanh chóng trở nên náo nhiệt, cùng lúc đó!

Đội khảo cổ Cổ Lam huyện đang tập kết!

Phía trước Ngư Cốt Miếu trực tiếp được máy xúc san phẳng một khoảng đất trống rộng bằng sân bóng đá, khu cắm trại của đội khảo cổ đóng tại khoảng đất trống phía trên chéo của Ngư Cốt Miếu, với độ chênh lệch so với khoảng đất trống phía dưới chính xác là hai mươi mét, Thiệu Quốc Phong và mọi người đang thực hiện kiểm tra cuối cùng trước khi livestream bắt đầu.

Gần đây các đội khảo cổ ở các nơi livestream liên tiếp thành công, họ tuy nói là lần đầu tiên, nhưng cũng đã dành rất nhiều thời gian và công sức, tuyệt đối không được xảy ra bất kỳ vấn đề nào!

Để bảo tồn các văn vật bên trong Ngư Cốt Miếu không bị hư hại, họ đã sử dụng công nghệ quét hồng ngoại để nhắm vào lối đi bên

dưới Ngư Cốt Miếu, cho đội thi công từ phía dưới đào thẳng ra một lối đi rộng hơn hai mét, để Bá Vương Kỳ Nhông có thể đi vào.

Lúc này, trước lối vào là một cái lồng đặc chế khổng lồ, được đúc nguyên khối từ hàng chục thanh thép trắng to bằng bắp đùi!

Bên trong là hai con Bá Vương Kỳ Nhông vẫn đang ngủ say, và Tiểu Từ đang khó khăn di chuyển trên cơ thể phập phồng của Bá Vương Kỳ Nhông để kiểm tra xem máy ảnh đã được gắn chắc chắn chưa.

"Tiểu Từ, tay cậu đừng run chứ!

Máy ảnh mà không gắn chắc chắn thì sau này chúng ta sẽ khó nắm bắt tình hình bên trong đó!" Nghe hai nữ thành viên bên ngoài nói, Tiểu Từ nuốt nước bọt không dám lên tiếng, cậu hiện tại chính là con rùa trong vại!

Chỉ cần hai tên này thuốc mê ai hết tác dụng trước, tùy tiện động đậy một cái là cậu có thể bị ép chết ngay lập tức!

Nhưng không còn cách nào khác, trong đội ngũ làm nhiếp ảnh chỉ có cậu và hai nữ thành viên, lẽ nào lại để phụ nữ xông lên trước mặt mình sao!

Cậu dùng sức kéo mạnh hai sợi dây da đặc chế buộc ở cổ và bụng Bá Vương Kỳ Nhông, xác định không có lỗi, sau đó cậu gần như lăn lộn bò ra khỏi lồng.

Một đồng đội bên cạnh vội vàng dìu cậu, người mềm nhũn, về khu trại, hai máy xúc đồng loạt đẩy lồng vào cửa lối đi, và dùng rất nhiều cát đất chặn phía sau lồng, ngăn Bá Vương Kỳ Nhông sau khi tỉnh táo bỏ chạy ngược lại gây uy hiếp cho đội khảo cổ.

Mười phút sau, Bá Vương Kỳ Nhông vừa có động tĩnh, Thiệu Quốc Phong liền ra lệnh khai thác livestream, camera trên hai con Bá

Vương Kỳ Nhông đồng bộ chuyển vào phòng livestream, ba khung hình đồng bộ.

"Chào mọi người, tôi là Trương Đan Đan, người phụ trách livestream khảo cổ Cổ Lam huyện lần này." Trương Đan Đan, cô gái tóc mái bằng mắt to xinh đẹp với nụ cười ngọt ngào vừa mở lời, phòng livestream lập tức bình luận nhảy vọt, một loạt lời khen có cánh đã trực tiếp khiến những người yêu thích "Bá Vương Kỳ Nhông đại chiến Nhện mặt người" không còn chỗ đứng.

Nhưng bản thân Trương Đan Đan không ý thức được mình được chào đón đến vậy, tiếp tục giải thích: "Như mọi người đã thấy, dựa trên ý kiến chỉ đạo của Tô giáo sư, hiện tại Bá Vương Kỳ Nhông đã sẵn sàng tiến vào lối đi phức tạp của Long Lĩnh Mê Quật để tiến hành thanh trừ Nhện mặt người, để mọi người có thể có cảm giác trực quan rõ ràng hơn, các đồng đội của tôi đã đặc biệt gắn camera lên hai con Bá Vương Kỳ Nhông để livestream đồng bộ, sau đây mời mọi người cùng chứng kiến khoảnh khắc lịch sử này!" Tô Thần vừa tỉnh dậy đã mở livestream, nghe thấy lời của Trương Đan Đan, nhất thời không kìm được tự cổ vũ trong lòng rằng cô bé này trước đây đã thích trêu chọc, không ngờ trong không khí sôi động cũng có một phong cách riêng.

Rất nhanh hai con Bá Vương Kỳ Nhông tỉnh dậy liền không chút do dự chui vào lối đi, tốc độ nhanh đến mức không hề kém cạnh khi ở dưới nước.

Và đối mặt với góc nhìn thứ nhất quá trực quan, phần lớn khán giả rõ ràng khó mà chịu đựng nổi. 【Ối!

Cái này cái này cái này, Bá Vương Kỳ Nhông lần đầu livestream không có kinh nghiệm gì cả!

Chậm thôi!

Tôi chóng mặt!】【Đúng đó!

Trong nhà vệ sinh mà cứng đơ hết cả chân, cầu cứu online, tôi bị say Bá Vương Kỳ Nhông phải làm sao!

Gấp!】【Xì, lầu trên toàn đồ phế vật, đây chẳng phải là trải nghiệm lần đầu ngồi xe sao!

Mẹ ơi con phát tài rồi, con đang cưỡi Bá Vương Kỳ Nhông khổng lồ tham quan đường hầm mê cung rồi!】Bình luận đang than vãn, thì thấy hai con Bá Vương Kỳ Nhông dường như chê đi cùng nhau chậm chạp, tại một ngã rẽ chúng tách ra, con nhỏ hơn đi được khoảng một phút thì đột nhiên dừng lại, mọi người đang tự hỏi nó đang làm gì, thì trên màn hình bình luận xuất hiện hai chữ vàng chói lọi, 【Đến rồi.】Mọi người còn chưa kịp kinh hô sự xuất hiện của Tô Thần, thì thấy góc trên bên phải màn hình đột nhiên xuất hiện một vật thể màu đen.

Bịch!

Kèm theo một tiếng động rơi xuống bụi bay mù mịt, khó khăn lắm mới đợi bụi tan đi, không ít người lại sợ đến mức ném điện thoại ra ngoài!

Chỉ thấy trước ống kính một con nhện chân dài gần hai mét, thân hình to bằng con hà mã, đội một khuôn mặt người trắng bệch nhìn chằm chằm vào ống kính!

Ối giời!

Cái thứ quỷ quái này đáng sợ quá!" Tiếng kêu này là do Tiểu Từ ở ngay cạnh ống kính thốt lên.

Chương 118

Dù người sau vội vàng bịt miệng lại, nhưng mọi người vẫn nghe rõ mồn một.

Tuy nhiên, không một ai chế giễu cậu ta, bởi vì cái mặt người quỷ dị đáng sợ của con Nhân diện chu kia thực sự quá kinh khủng.

Sự rung động khi đối mặt trực tiếp với hình ảnh đó không kém gì tận mắt chứng kiến!

Ngược lại, trong lòng mọi người còn thầm mừng vì có người đã thể hiện sự kinh ngạc thay cho mình. "Anh bạn vừa lên tiếng kia... kêu tốt đó!

Chậm một giây nữa là tôi không chịu nổi quăng điện thoại ra ngoài rồi!" "Cái điện thoại mới mua của tôi đã rơi bể rồi, mới trả góp được có một kỳ thôi mà!" "Ai thảm bằng tôi, đang đi vệ sinh!

Sợ quá điện thoại bay ra ngoài đập vào tường rồi bật lại rơi vào bồn cầu mất rồi!!!" "Emmm... trên lầu tôi đã tưởng tượng anh đang cầm cái điện thoại dính thứ gì đó để gửi bình luận rồi, nhưng mà tôi đang ăn sáng mà!" "Xin phép nịnh bợ một câu, Thiên Quan đại thần thật pro!

Đã dự đoán được cái thứ quỷ quái này!" Thiệu Quốc Phong, người lẽ ra phải chủ trì buổi livestream này nhưng lại lui về phía sau màn hình, vẫn không chớp mắt nhìn chằm chằm vào màn hình.

Dù đã chuẩn bị tâm lý cho sự xuất hiện bất ngờ của Nhân diện chu, ông vẫn không khỏi giật mình một cái.

Với đôi mắt tinh tường, ông còn nhìn thấy một vật thể hình thù kỳ dị phía sau con Nhân diện chu đó, liền vội vàng chụp màn hình lưu lại,

định bụng sẽ nghiên cứu kỹ sau khi buổi livestream kết thúc.

Tại Viện nghiên cứu Kinh Thành.

Gần đây, hễ là buổi livestream nào có Tô Thần tham gia chỉ đạo, hoặc có sự xuất hiện của [Thiên Quan Chúc Phúc] đều sẽ có một tổ chuyên trách được thành lập để ghi chép và quan sát.

Giáo sư Ngô, nhà sinh vật học, vốn đang nghiên cứu Bá Vương Kỳ Nhông rất hăng say, nhưng một đơn xin từ phía Cổ Lam Huyền đã cướ đi niềm vui của ông.

Vì thế, ông đành buồn bực chen chúc trong phòng chiếu để xem livestream.

Và khi Nhân diện chu xuất hiện, ông vỗ bàn đứng dậy, một tiếng kêu quái dị hân hoan suýt chút nữa khiến những người xung quanh lên cơn đau tim. "Thứ này tôi muốn một con!

Dù là xác chết tôi cũng nhất định phải có một con!" Nói xong, ông lao ra ngoài viết đơn xin.

Trên màn hình, Bá Vương Kỳ Nhông đối mặt với con nhện khổng lồ không hề sợ hãi, ngược lại còn hơi nghiêng đầu, chân hưng phấn cào bới đất cát.

Dường như lúc nào cũng sẵn sàng lao lên cắn đứt cái đầu nhện mang khuôn mặt người kia!

Ban đầu, những khán giả đang cực kỳ căng thẳng, khi thấy con Nhân diện chu đối diện tuy trông đáng sợ, nhưng lại không có ý định tấn công.

Ngay lập tức, họ hiểu ra – chiến thuật khắc chế loài của Tô Thần chắc chắn thắng rồi!

Ngay khoảnh khắc hai bên đối đầu giương cung bạt kiếm, Bá

Vương Kỳ Nhông phát ra một tiếng thở nặng nề.

Rồi nó lao mạnh lên trước, phát động tấn công!

Ống kính ngay lập tức thu gần lại, đến cả những sợi lông dựng đứng trên người Nhân diện chu cũng thấy rõ mồn một!

Rắc!

Tiếng xé rách và nghiền nát giòn tan khiến người ta sởn gai ốc.

Ống kính rơi xuống đất, nhưng có một bóng đen vọt mạnh lên trên, né tránh, còn kéo theo một đống chất lỏng.

Nhìn kỹ thì ra con Nhân diện chu đã bị cắn đứt nửa thân, chỉ miễn cưỡng còn lại bốn chiếc chân nhện để chống đỡ, nhưng đó cũng chỉ là nỗ lực cuối cùng!

Chỉ thấy cái miệng khổng lồ phía dưới khuôn mặt người đột nhiên há to, phát ra tiếng kêu chói tai.

Sau đó, nó bộp một tiếng rơi xuống đất, giãy giụa vài cái rồi im bặt.

Toàn bộ quá trình chưa đầy một phút, xứng đáng là màn hạ gục nhanh chóng nhờ khắc chế loài!

Bình luận cực kỳ ít ỏi, mọi người đơn giản là còn chưa kịp phản ứng thì Bá Vương Kỳ Nhông đã giành chiến thắng đầu tiên!

Tô Thần vừa nhận được đồ ăn giao tới, là một quán mì phở bò khá nổi tiếng gần đó, mở nắp ra mùi thơm nức mũi.

Nhìn lại livestream, anh thấy bình luận đang điên cuồng chúc mừng Bá Vương Kỳ Nhông chiến thắng Nhân diện chu, thậm chí còn đặt tên là Đại Vinh, Tiểu Vinh, lập tức cảm thấy hơi bất đắc dĩ. "Chỉ là lính tép thôi, con Nhân diện chu đó trước khi chết chắc là đang gọi đại ca tới báo thù cho mình!

Thứ này sống theo đàn, số lượng đông và rất thù dai, về cơ bản là không chết không thôi." Hồ Bát Nhất và đồng bọn khi đó đã bị cả tộc của chúng truy đuổi, thậm chí còn bị dồn đến hang ổ nhện, chiêm ngưỡng một phen kỳ quan kiến trúc quần thể động vật của thế giới!

Con chết trước ống kính này chẳng qua chỉ là lính lẻ tẻ đi kiếm ăn thôi, còn chưa tính là món khai vị.

Thứ đáng sợ thật sự phải là Nhân diện chu hoàng, một cỗ xe tăng hình thú khổng lồ – cỗ máy quét chướng ngại vật càn quét mọi thứ trong mê cung!

Lời này khiến bình luận lại sững sờ trong giây lát, chỉ như thế này mà đã là lính tép... thế đại ca nó phải trông như thế nào đây!

Rất nhanh, Bá Vương Kỳ Nhông lớn trong ống kính thứ hai đã đưa ra câu trả lời.

Nó không ngừng lao thẳng về phía hang ổ nhện, vừa hay gặp phải Nhân diện chu hoàng đang ra ngoài để báo thù cho đàn em.

Cách xa bảy tám mét, Đại Bá Vương Kỳ Nhông đã dừng lại, giữ tư thế cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước.

Trong động đất như có động đất rung chuyển, ngay cả máy quay chống rung cũng bị rung lắc rõ rệt.

Rầm rầm rầm!

Giống như một chiếc xe lu khổng lồ đang ầm ầm tiến đến.

Dưới ánh đèn bổ trợ, ba năm chiếc chân nhện thô to như thùng nước đầu tiên lộ ra.

Chỉ riêng động tĩnh khi chúng di chuyển cắm xuống đất đã để lại những vết lõm không nhỏ!

Cùng lúc đó, Đại Bá Vương Kỳ Nhông cảnh giác leo lên vách

động, tạo thành tư thế nửa đứng thẳng tấn công.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ con Nhân diện chu này cao gần ba mét!

Toàn thân có thể sánh ngang với một con voi trưởng thành!

Đây là còn trong động quật không thể vươn rộng, nếu duỗi hoàn toàn đôi chân nhện ra không chừng có thể đạt tới gần năm mét!

Đơn thuần so sánh thể hình, Đại Bá Vương Kỳ Nhông lại yếu thế hơn một chút.

Mà Nhân diện chu hoàng dường như cũng không để cái loài vật cỡ lớn chưa từng thấy này vào mắt, đôi chân dài quét ngang, nghiền nát hai cột đá thô to phía trước để ra oai!

Ở một bên khác, những con Nhân diện chu "tiểu hình" dường như không dám đi cùng đại ca.

Chúng lần lượt đối đầu với Tiểu Bá Vương Kỳ Nhông, chi chít bám đầy cả lối đi!

Chiến cuộc gay cấn giữa hai bên khiến người ta tự nhiên thấy căng thẳng! "Dưới lòng đất quê tôi lại có cái thứ quỷ quái này, Đại Vinh Tiểu Vinh cố lên!

Các anh mà không tiêu diệt sạch sẽ thì đời này tôi không dám về quê nữa đâu!

Hu hu hu..." "Đại Tiểu Vinh cố lên!" "Cố lên... nhất định phải thắng!" Những lời cổ vũ nhiệt tình, lần đầu tiên được dành cho những viễn cổ hung thú mà cách đây không lâu còn bị mọi người sợ hãi tràn ngập bình luận, dường như lần này chúng đã trở thành đồng minh của chính nghĩa.

Hai con Bá Vương Kỳ Nhông cũng vô cùng mạnh mẽ, không chút

sợ hãi, đồng thời lao mạnh lên ở những không gian khác nhau.

Phía Tiểu Vinh, một cú va chạm đã hất bay hai con Nhân diện chu, trong đó một con bị đánh văng tung tóe chất lỏng đặc quánh (máu)!

Còn phía Đại Vinh, nó ngang tài ngang sức với Nhân diện chu hoàng.

Trong đợt tấn công đầu tiên, hai bên thăm dò lẫn nhau, chu hoàng bị đứt một chân nhưng lại càng hưng phấn dùng những chiếc chân còn lại quét gãy cột đá.

Những tảng đá lớn dồn dập lao về phía Đại Vinh!

Tiếng va chạm giữa thân thể bằng xương bằng thịt và vật cứng nghe chói tai lạ thường, nhưng Đại Vinh vẫn không hề phát ra một tiếng kêu nào.

Trận chiến này dường như càng giống một người đàn ông thầm lặng kiên cường đối mặt với sự kiên cường bất khuất của kẻ địch xảo quyệt!

Đại Vinh tiến lên, đối mặt với mưa đá dày đặc, mỗi bước tiến của nó đều như giẫm vào trái tim của khán giả, khiến họ chấn động.

Rầm rầm!

Rầm rầm!

Chương 119

Từng tiếng một, toàn bộ quá trình tuy chỉ kéo dài hai phút, nhưng lại dài đằng đẵng như hai thế kỷ!

Cuối cùng!

Những cột đá xung quanh đều đã được dọn sạch.

Nhân diện chu hoàng không còn vũ khí tầm xa, bảy chiếc chân đồng thời chấm đất, cong người nhảy vọt – nó định lợi dụng ưu thế thân hình để tấn công từ trên cao.

Dù sao Bá Vương Kỳ Nhông thuộc loài bò sát, phía trên quả thực là điểm yếu.

Và sau khi chứng kiến nhiều kỳ thú đã tuyệt chủng như vậy, mọi người đều hiểu rõ rằng những thứ ở cấp độ này đều đã có linh trí.

Thấy vậy, ai cũng nghĩ Đại Vinh có lẽ sẽ bị thương nặng.

Chỉ có Tô Thần, vừa húp mì vừa xem livestream, khẽ nhếch môi cười nhạt, Nhân diện chu hoàng dù sao cũng có thể hình quá lớn, động tác chậm đi không ít, không thể sánh bằng Bá Vương Kỳ Nhông càng lớn càng linh hoạt!

Quả nhiên không ngoài dự đoán!

Chỉ thấy giây tiếp theo, ống kính đột nhiên vọt thẳng lên trên, xoay 180 độ, rồi lại đột ngột lao về phía trước vài mét.

Ngay sau đó là một tiếng va chạm rung trời lở đất, ống kính đột ngột quay xuống, lắc mạnh.

Kèm theo tiếng xé rách và giãy giụa, mọi người lúc này mới nhìn rõ Đại Vinh đã trực tiếp quật ngã Nhân diện chu hoàng xuống đất!

Và lúc này, cái miệng lớn của nó đang điên cuồng xé nát phần bụng của Nhân diện chu hoàng, chỉ trong chốc lát, một cái hố lớn đã hiện ra kinh ngạc trước mắt!

Cao thủ chân chính giao đấu đều là một chiêu định thắng thua, từ trước đến nay không làm những thứ màu mè hoa lá cành.

Lúc này, Nhân diện chu hoàng bụng ngửa lên trời, những chiếc chân nhện dài thô to giãy giụa vô ích.

Mọi người thấy vậy đều thở phào nhẹ nhõm. "Cũng nhờ có sự chỉ đạo của Giáo sư Tô, bằng không chúng ta tiến vào không những bị diệt sạch, mà nếu để những quái vật như thế này thoát ra ngoài... thì đó chính là tội nhân thiên cổ rồi!" Lời này là do Thiệu Quốc Phong nói, không ít người tỏ vẻ tán thành, còn Tô Thần thì chuyển tay gõ một dòng chữ trên máy tính. "Những con Nhân diện chu này đều là do chủ mộ cố ý nuôi dưỡng trong mộ huyệt để bảo vệ lăng mộ không bị đánh cắp, vì thế trong lăng mộ đều sẽ thiết lập những biện pháp đặc biệt, ngăn Nhân diện chu di chuyển." Thấy dòng chữ này, mọi người đều kinh ngạc. "Cái cái cái...

đây là phòng livestream quy tụ hai đại danh nhân sao!

Một khoảnh khắc lịch sử a!" "Nói nhảm gì thế, chụp màn hình đi!

Nhanh lên chụp màn hình!" "Ai da!

Hai đại nam thần của tôi a!

Tán màn hình!

Điên cuồng tán màn hình!" Sau khi tài khoản [Thiên Quan Chúc Phúc] được toàn mạng chú ý, tài khoản [Cửu Thúc Truyền Nhân] cũng được chính thức chứng nhận trên các nền tảng dưới danh nghĩa của chính Tô Thần.

Tin tức từ hai tài khoản này cơ bản chỉ cần vừa phát ra là sẽ được

ghim đầu bình luận của phòng livestream vĩnh viễn, trừ khi đóng livestream, hoặc có người sau đó bình luận làm tin nhắn trôi đi.

Và hiện tại trên bình luận vừa hay có hai tài khoản vàng lấp lánh lần lượt phát ngôn.

Điều này khiến những lời đồn đại riêng tư rằng Tô Thần và [Thiên Quan Chúc Phúc] là cùng một người đã tự sụp đổ.

Đây cũng là điều Tô Thần cố ý làm vậy, dù sao tính thần bí cần thiết không thể biến mất, hễ có nhiều người nghi ngờ, đến lúc đó dù không có nguy hiểm tính mạng, có người cứ tìm đến quấy rầy cũng khá phiền phức.

Sau một tràng lời nịnh bợ, trên màn hình, trận chiến của Tiểu Vinh đã bước vào giai đoạn gay cấn, xung quanh chất đầy xác chết của những con Nhân diện chu "tiểu hình".

Tiếng thở dốc nặng nề của Tiểu Vinh không nghi ngờ gì cũng báo hiệu sự gian nan của trận chiến!

Nhìn sang phía Đại Vinh, Nhân diện chu hoàng vẫn còn sức lực giãy giụa.

Nhưng không biết là thịt Nhân diện chu quá khó ăn hay sao, Đại Vinh gặm ăn một nửa phần bụng của Nhân diện chu hoàng rồi cắn đứt hai chân của nó, sau đó quay đầu sang một bên gặm đất cát.

Dường như so với đất cát, thịt Nhân diện chu hoàng càng khó nuốt hơn.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương!

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, thì Đại Vinh đột ngột quay người, còn Nhân diện chu hoàng lại cố gắng chống đỡ cơ thể tàn tạ lật người lại!

Lại một tiếng kêu thảm thiết thê lương!

Ngay sau đó, Nhân diện chu hoàng điên cuồng lao tới, đúng là tư thế cá chết lưới rách!

Trái tim vốn đã bình tĩnh của khán giả lập tức lại thắt lại.

Xoẹt!

Tiếng máu thịt bị xuyên thủng giống như một tiếng chuông trầm vang lên!

Cảnh tượng dừng lại ở một chiếc chân nhện thẳng tắp của Nhân diện chu hoàng đang xuyên qua camera.

Thời gian bỗng chốc như trải qua năm tháng, mọi người nhìn cảnh tượng tĩnh lặng mà nín thở lo lắng cho Đại Vinh.

Một giây, hai giây...

Mười giây, mười một giây...

Nhanh lên!

Cuối cùng!

Đại Vinh di chuyển, ống kính theo động tác bò sang một bên của nó mà dịch chuyển, mọi người lúc này mới nhìn thấy chiếc chân nhện cứng ngắc kia đã cắm vào đuôi của Đại Vinh!

Xem ra có lẽ đã bị đứt lìa rồi.

Nhất thời mọi người hò reo nhưng lại xót xa cho Đại Vinh.

Còn phía Tiểu Vinh, số lượng tuy đông, nhưng dù sao cũng là Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử!

Da dày thịt béo, có đến bao nhiêu cũng chỉ như gãi ngứa thôi.

Toàn bộ quá trình dọn dẹp kéo dài gần một tiếng rưỡi, đặc biệt là giai đoạn sau khi Đại Vinh và Tiểu Vinh hợp sức, Nhân diện chu bị

đánh cho chạy té đái cả ra quần!

Chúng một mạch lao thẳng vào ổ nhện!

Nhân diện chu từ đó bị diệt sạch!

Đây gần như là minh chứng thành công đầu tiên trong lịch sử về việc "kiểm soát" sinh vật cỡ lớn, toàn bộ quá trình livestream được ghi chép lại và phân phát cho các viện nghiên cứu sinh vật trên khắp cả nước.

Sau khi kết thúc nhiệm vụ, hai con Bá Vương Kỳ Nhông được nhân viên chuyên nghiệp dùng âm thanh dụ dỗ ra khỏi hang động, tiêm kim gây mê rồi vận chuyển về.

Livestream tạm thời đóng cửa, nhưng các nền tảng lớn lại bị các video và từ khóa về cuộc đại chiến giữa Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử và Nhân diện chu hoàng "tẩy não".

Không ít người còn cắt ghép các đoạn này thành phim ngắn có cốt truyện, những cảnh chiến đấu đẫm máu được biến thành phim ngắn lấy nước mắt.

Đối với kết quả như vậy, Tô Thần cũng không bất ngờ, sau khi giải quyết xong bữa trưa đơn giản, anh ngồi trước máy tính vừa mở livestream đã kết nối trực tuyến đồng bộ với đội khảo cổ Cổ Lam Huyền.

Toàn bộ phòng livestream đã vượt mốc một trăm triệu lượt người xem trực tuyến!

Chỉ riêng tiền donate trực tiếp đã đủ kinh phí hoạt động cho đội khảo cổ trong hai năm. "Không thể không nói nghề mới nổi này kiếm tiền thật đấy, tốc độ kiếm tiền này khiến người ta phải thở dài than vãn." Tiểu Từ than thở bất đắc dĩ, hoàn toàn không chú ý rằng livestream đã bắt đầu.

Nhưng đây quả thực là sự thật, mọi người trên mạng đều bình luận rằng đây là điều đội khảo cổ xứng đáng được nhận, sau này nên mở livestream nhiều hơn để kinh phí có thể sung túc hơn, v.v.

Cũng coi như là an ủi gián tiếp sự chênh lệch tâm lý của những nhân viên thầm lặng cống hiến cho đất nước này. "Mọi người hãy giữ vững tinh thần đi, Lý Thuần Phong là một phong thủy đại sư lừng lẫy, khả năng thôi tinh diễn toán của ông ấy có một không hai, gần như vô địch." "Dù không còn những kẻ gác cổng nữa, nhưng đường đi trong mê quật này ngoắt ngoéo phức tạp, cũng đủ khiến các anh/chị phải đau đầu rồi." Tô Thần nhẹ nhàng cất tiếng nhắc nhở, coi như là tiêm một mũi doping cho đội khảo cổ.

Lý Thuần Phong là ai chứ?!

Xứng đáng là người đứng đầu giới thuật sĩ phong thủy, người tập đại thành!

Cùng với Viên Thiên Cương biên soạn ra Thôi Bối Đồ, một kỳ thư có thể hiểu được tương lai!

Chỉ tiếc là những cuốn sách như vậy rốt cuộc đều tiết lộ thiên cơ, bất kể ở thế giới nào, đều dễ dàng bị dòng chảy lịch sử xóa bỏ.

Và Lý Thuần Phong cũng đã tính toán ra mộ mình chắc chắn sẽ bị đạo mộ tặc quang cố khi còn sống, không biết ông ấy có tính được rằng mộ của mình còn sẽ bị vô số người bình phẩm trực tuyến không?

Nghĩ vậy, anh khẽ nhếch môi cười nhạt, và nụ cười vô tình này lập tức cướp đi trái tim của hàng triệu khán giả nữ trong phòng livestream.

Chương 120

Số lượng fan hâm mộ vốn đã khổng lồ lập tức tăng lên gấp hai ba lần!

Vì có Bá Vương Kỳ Nhông mở đường, đội khảo cổ tiến vào thông suốt không gặp trở ngại, nhưng họ cũng ghi nhớ lời nhắc nhở của Tô Thần, không chút nào dám lơ là cảnh giác.

Và người mở đường là đội đặc nhiệm Hỏa Phượng do Lý Quốc Cường dẫn dắt, những người được điều động đến tạm thời.

Nói trắng ra, là đến để thu thập xác chết.

Theo thư thỉnh cầu liên danh của các nhà sinh vật học khắp nơi, họ cần thu hồi những xác chết Nhân diện chu tươi mới nhất. "Giáo sư Tô, về Lý Thuần Phong, xin ngài có thể giới thiệu thêm một chút được không ạ?" Do dự rất lâu, Thiệu Quốc Phong vẫn hướng về phía ống kính thỉnh giáo Tô Thần.

Bình luận cũng theo đó mà hỏi, dù sao sự đứt gãy trong truyền thừa văn hóa sẽ khiến họ bỏ lỡ rất nhiều truyền kỳ lừng danh cổ kim, vì vậy livestream khảo cổ mới trở thành nội dung hot như hiện nay.

Tô Thần ước tính tiến độ của đội khảo cổ, liền đơn giản giới thiệu cuộc đời và thành tựu của Lý Thuần Phong trước khi họ tiến vào minh điện.

Tuy nói là sân nhà của đội khảo cổ Cổ Lam Huyền, nhưng thực tế mọi người đều ngầm thừa nhận Tô Thần là streamer chính, say mê với lời giải thích của anh.

Rất nhanh, đường hầm mộ trở nên chật hẹp, cuối đường hầm mà đèn pin chiếu sáng là một lối đi chỉ vừa đủ cho một người qua.

Sau khi xác định không khí lưu thông hoàn toàn không vấn đề gì, đội khảo cổ lần lượt tiến vào minh điện.

Thiệu Quốc Phong nhìn không gian trống trải rộng khoảng hai trăm mét vuông phía trước mà nhất thời có chút mơ hồ.

Để trưng bày rõ hơn, các thành viên đội khảo cổ đã đặt đèn chiếu sáng xung quanh bốn bức tường.

Ngay lập tức, toàn bộ cấu tạo mộ thất đều lọt vào tầm mắt.

Trên tròn dưới vuông, vòm trần hình nón tiêu chuẩn của lều Mông Cổ, bốn bức tường phía dưới góc cạnh gọn gàng và có bích họa cung nữ tinh xảo, chỉ có điều tất cả đều là phác thảo trắng chưa lên màu, khiến người ta không khỏi cảm thấy kỳ lạ. "Giáo sư Tô, có phải chúng ta đã tìm nhầm lối đi rồi không?

Minh điện này sao không những không có quan quách và vật tùy táng, mà ngay cả bích họa cũng giống như chưa hoàn thành?" "Đúng vậy, mộ táng cổ đại chú trọng 'sống sao chết vậy', khi sống thế nào thì sau khi chết sẽ bố trí lăng mộ như thế đó, theo lời ngài nói đây là mộ của Lý Thuần Phong, nhưng bố trí mộ thất chúng ta đang thấy lại mang phong cách hoàng đế phi tần, đây có phải có ẩn tình gì không?" Kể từ khi Nhân diện chu hiện thân, toàn bộ đội khảo cổ Cổ Lam Huyền không ai là không mang theo sự kính trọng đối với Tô Thần.

Vì vậy, ngay cả khi có nghi vấn hỏi vấn đề cũng là với giọng điệu cung kính.

Nếu là bình thường, họ đối với người trẻ tuổi có tuổi đời thấp hơn nhiều so với mình chắc chắn sẽ không tôn sùng như vậy.

Còn Tô Thần vốn định cố ý giữ kẽ, mong có người đến "vạch lá tìm sâu" để tiện "vả mặt".

Các thành viên đội khảo cổ khiêm tốn như vậy lại khiến anh có

chút không quen.

Anh buột miệng trả lời vài câu để lại một sự bí ẩn.

Dù sao đây chỉ là một màn kịch giả, màn kịch chính vẫn còn ở phía sau!

Các thành viên đội khảo cổ thấy Tô Thần giải thích qua loa, lại càng thêm tò mò.

Để lại hai người ở đây chụp ảnh ghi lại, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Quy cách lăng mộ xưa nay trọng minh điện, kế đến là tiền điện.

Và đội khảo cổ tiến vào tiền điện, nhìn kiến trúc chưa hoàn thành, tâm trạng nản lòng một nửa.

Phong cách kiến trúc thì có, cung điện lầu các xếp thành hàng ngang.

Nhưng nhìn một lượt không có chỗ nào là hoàn thành, mọi người đều cảm thấy hơi mất hứng.

Chưa hoàn thành có nghĩa là chủ mộ vẫn chưa được an táng ở đây, giá trị nghiên cứu giảm đi rất nhiều! "Khó khăn lắm mới gặp được một lăng mộ được bảo tồn hoàn hảo như thế này, nhưng sao lại là một nơi chưa hoàn thành?

Có phải trong quá trình xây dựng đã gặp phải phiền phức gì không?" Tiểu Từ vừa nói, vừa thả máy bay không người lái lên.

Toàn bộ tiền điện thu trọn vào ống kính.

Có những chỗ chỉ dựng lên khung sườn.

Nhưng cửa đá địa cung lại bị niêm phong bằng vữa tre khít chặt.

Bốn bức tường được gia cố bằng những thanh đá lớn và dây xích

sắt to bằng cổ tay, đây đáng lẽ phải là bước cuối cùng sau khi chủ mộ đã được an táng!

Mang theo nghi hoặc, mọi người phát hiện một suối ngầm nhỏ nằm phía trước tiền điện.

Tuy lượng nước nhỏ, nhưng bên trong vẫn có nước sống không ngừng chảy ra.

Điều này càng làm nổi bật sự hoang tàn của toàn bộ địa cung. "Lần đầu tiên thấy trong lăng mộ lại có nước sống, chủ mộ này lo những kẻ trộm mộ sau này sẽ khát sao?" "Không nhất định, không chừng chính vì nơi này có nước sống chảy ra nên lăng mộ mới bị đình công!" "Đúng vậy, người chết kiêng kỵ vật sống quấy nhiễu, tạm thời đổi chỗ cũng hợp tình hợp lý!" Nhìn những suy đoán của bình luận, Thiệu Quốc Phong cũng rơi vào trầm tư.

Phán đoán của Tô Thần tuyệt đối sẽ không có vấn đề.

Nhưng nếu chủ mộ thật sự bỏ hoang địa cung này, vậy tại sao còn phải nuôi dưỡng quần thể Nhân diện chu nguy hiểm như vậy ở bên ngoài?

Ống kính thu gần, hướng thẳng vào cái ao nhỏ đó.

Mọi người suy nghĩ mãi không ra cuối cùng vẫn chọn tìm kiếm sự giúp đỡ từ Tô Thần.

Nhưng trong ống kính lại không thấy bóng dáng Tô Thần đâu, chỉ có chiếc ghế sofa trống trải. "Giáo sư Tô?

Ngài còn đó không?

Ngài có thể giúp chúng tôi xem có phải đã đi nhầm hướng không?" Thiệu Quốc Phong thử gọi, nhưng mãi không thấy hồi đáp.

Đúng lúc mọi người sắp mất tinh thần thì, một cái bóng đáng yêu

tròn vo chạy đến trước ống kính.

Chính là Điêu Hào Tiểu Bạch!

Tiếp đó lại là một cái bóng tròn vo nhỏ xíu, Tiểu Hôi cũng xuất hiện trước ống kính.

Hai tiểu gia hỏa chen lấn xô đẩy nhau.

Đôi mắt to tròn ngây thơ đáng yêu chớp chớp, đã làm tan chảy trái tim của không ít khán giả.

Tô Thần cầm thức ăn bất đắc dĩ đi tới, "Hai tiểu gia hỏa này đói rồi, tôi đang cho chúng ăn." Nói xong, anh thấy bình luận liên tục đòi giải đáp.

Thiệu Quốc Phong cũng vội vàng nắm lấy cơ hội nhắc lại câu hỏi của mình.

Tô Thần lúc này mới đặt thức ăn sang một bên, để hai tiểu gia hỏa rời khỏi ống kính, rồi giải thích. "Không tìm nhầm hướng, chỉ có điều lối vào nơi các vị muốn đến cần chút thời gian để mở ra." "Cái hồ nước trước mặt này là quan tài dũng, xét về phong thủy thì nếu trong việc chọn địa điểm lăng mộ mà có một nơi suối ngầm như thế này, đó chính là địa điểm phong thủy cực tốt!" "Nếu đặt vào thời điểm sơ tuyển địa điểm năm xưa, phong thủy bên ngoài địa cung này hẳn là long mạch kỳ vĩ, hình rồng dựa theo thế đất tạo thành thế rồng bay lên, như đã nói trước đây là giao long đằng phi, suối ngầm này chính là điểm hội tụ long khí, con mắt của khí mạch." "Tuy nói hiện tại bên ngoài do gió mưa xâm thực mà thay đổi địa hình, long mạch tốt thành rồng tiện không có sự che chở." "Nhưng mạch nước ngầm bên trong không cạn, khí tụ lại nên khí thế phong thủy vẫn còn, đó chính là Nội Tàng Loan cực kỳ khó tìm trong phong thủy!" "Và Nội Tàng Loan cực kỳ thích hợp để mai táng nữ giới, vì vậy trên bích họa bên ngoài mới có thập tam cung và tinh nguyệt đồ, tượng trưng cho những người

thuộc hoàng gia như quý phi hay công chúa, sau khi an táng ở đây con cháu đời sau nhất định được hưởng phúc." Nghe Tô Thần nói xong, mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nhìn kỹ lại hàng rào bên cạnh cái ao nhỏ, điêu khắc cực kỳ tinh xảo không nói, còn có chim phượng đậu trên đó. "Nhưng nếu là phong thủy tuyệt hảo như vậy, tại sao lại trình hiện cảnh tượng hoang tàn như hiện tại?" Tiểu Từ gãi đầu, cười nói. "Không chừng là trong quá trình tu kiến vừa hay xảy ra chiến loạn?

Hoặc là công chúa đi hòa thân rồi?

Nên mộ thất không cần dùng nữa?" "Không nhất định, phong thủy tuyệt hảo như vậy theo tính cách đế vương tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ, dù là một công chúa không cần dùng nữa cũng có thể an táng các phi tần khác, để được hưởng phúc." Thiệu Quốc Phong vừa nói, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai.

Chính là minh điện!

Mọi người vội vàng đi ra ngoài, liền thấy Trương Đan Đan và Tống Hà co rúm trong góc.

Và ở góc đông nam mà họ đang đối mặt, xuất hiện một cự hình thạch quách (quách đá lớn) điêu khắc mặt người.

Thoạt nhìn, càng giống như đột nhiên xuất hiện một người – chủ yếu cũng là do mặt người được điêu khắc quá sống động. "Tôi và Tiểu Tống đang chụp ảnh ghi lại, quay đầu lại đã thấy trên tường có thêm một khuôn mặt người!" Trương Đan Đan mặt mày kinh hãi nói, đôi mắt to ướt át lúc này càng khiến người ta thương cảm.

Thiệu Quốc Phong dẫn hai người, mỗi người cầm một chiếc xẻng, cẩn thận tiến đến gần.

Lúc này mới phát hiện cự hình thạch quách kia dài khoảng ba mét

rưỡi, cao một mét bảy.

Bốn mặt dường như đều điêu khắc mặt người, tổng thể khắc vân lôi văn sức và trình hiện màu xám trang nghiêm. "Giáo sư Tô... chúng tôi vào đây lúc đó còn chưa có cái này đúng không?

Sẽ không phải là có gì đó..." Tô Thần thản nhiên uống một ngụm nước, "Không sao, đây là lối vào đã mở ra rồi, các vị đi loanh quanh thêm một lúc nữa là sẽ có đường đi xuống dưới." Lời này vừa ra, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vì Tô Thần đã nói không sao, vậy thì cứ đợi thôi!

Chương 121

"Sợ chết mất!

Cái mặt này điêu khắc y như trong phim kinh dị vậy, vừa nãy nhìn lần đầu tôi còn tưởng có ma!" "A, ai mà không nói thế chứ, tội nghiệp Đan Đan vợ yêu bị dọa rồi, thật xót xa quá!" "Là cơ quan đấy mà!

Vì Tô Thần đại thần nói không sao thì cứ kiên nhẫn đợi thôi!

Chúng ta tiếp tục nói về chủ đề vừa nãy đi, tại sao địa cung lại bị tạm thời bỏ hoang?!" "Đích xác là cơ quan, trong ngôi mộ này ngoại trừ những con Nhân diện chu gác cổng, thứ hung hiểm nhất chính là các loại cơ quan tinh xảo xảo diệu do Lý Thuần Phong thiết lập." "Đội khảo cổ tiến vào mộ thất đã chạm vào cơ quan, còn cự hình thạch quách trước mặt các vị thực chất là vật phẩm thời Tây Chu." Mọi người hồi tưởng lại thông tin về sự đứt gãy niên đại mà Tô Thần đã phổ biến trước đó.

Vừa nghĩ đến niên hạn xa xôi giữa Tây Chu và Đường đại, không khỏi chậc chậc cảm thán. "Chúng ta đang ở địa cung thời Đường chưa hoàn thành, mà bên trong lại có vật phẩm thời Tây Chu, vậy là dùng mộ thất phía trên che giấu địa cung phía dưới của một mộ liên hoàn sao?" "Anh ngốc à!

Muốn che giấu thì cũng phải là địa cung đã hoàn thành mới che giấu được chứ!" "Đúng vậy, việc thi công vô thời hạn bị đình chỉ như vậy, chắc chắn là đã xảy ra trạng huống gì đó trong quá trình xây dựng!" Các thành viên đội khảo cổ bàn tán xôn xao.

Cùng với bình luận cũng tranh cãi ồn ào, nhưng đều không nói ra được lý do.

Vẫn là Tô Thần đưa ra câu trả lời. "Là u linh mộ." "U linh mộ?"

Thiệu Quốc Phong lặp lại một lần, lại khiến Trương Đan Đan và Tống Hà vốn đã sợ hãi lại càng run rẩy hơn. "Tiểu ca ca Tô Thần... có thật là mộ của u linh không ạ?" Dù sao cương thi, cự thú tiền sử gì đó đều đã xuất hiện rồi.

Thêm một u linh nữa cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Chỉ là – càng đáng sợ hơn thôi! "Không có u linh, u linh mộ ở đây có ý nghĩa giống như u linh thuyền ở Bách Mộ Đại vậy." "Khi đó, trong quá trình xây dựng lăng mộ, có thợ thủ công đã thấy không ít vật phẩm thời Tây Chu theo cơ quan vận hành mà hiện ra, rồi không lâu sau lại biến mất do cơ quan vận hành đến một tầng khác." "Thời gian dài dần, số người nhìn thấy càng lúc càng nhiều, liền bị hiểu lầm rằng trên long mạch này ẩn chứa một u linh mộ lúc ẩn lúc hiện." "Và việc đình chỉ xây dựng lăng mộ giữa chừng thực chất là điềm đại hung, sự xuất hiện của u linh mộ cũng bị coi là điềm đại hung vào thời đó, vì thế cửa địa cung mới bị phong kín." Đương nhiên, để giảm bớt sự hoảng loạn cũng như lược bỏ một phần giải thích phiền phức.

Khi sự chú ý của mọi người đều bị nhân diện thạch quách và kiến trúc tiền điện chưa hoàn thành thu hút.

Tô Thần cũng không nói lối vào lúc đến đã biến mất do sự vận hành của cơ quan.

Nhưng thực tế, nắm bắt đúng thời gian thì lối vào cũng sẽ xuất hiện trở lại.

Hoặc nói thẳng hơn là để Lý Quốc Cường và đồng bọn mở một con đường mới cũng được.

Toàn bộ đội thi công đang chờ lệnh ở bên ngoài, trực tiếp đào mở toàn bộ mộ thất cũng chỉ là vấn đề thời gian!

Mà hiện tại quan trọng nhất là phải để đội khảo cổ đi xuống lấy

được báu vật trong mộ này!

Giải thích xong thì lối đi vừa hay xuất hiện.

Cũng không cần đặc biệt dặn dò.

Bởi vì những biến động quỷ dị của mộ thất khiến mọi người không ai muốn ở lại, tất cả đều đi theo tiến vào lối đi.

Lúc này, đi theo chuyên gia thì chắc chắn không có vấn đề gì!

Ngay khoảnh khắc tiến vào lối đi, cảnh tượng trở nên tối đen.

Ngay cả khi đội khảo cổ mang theo đèn pin chiếu xa, vẫn không thể nhìn rõ đường đi phía dưới cũng như những gì ẩn chứa trong bóng tối đen kịt xung quanh.

Bậc đá rộng rãi, mỗi bậc đều là những phiến đá lớn xếp chồng lên nhau mà thành.

Đối mặt với ba hai bậc đá phía trước chỉ có thể nhìn rõ mờ, đội khảo cổ sáu người rõ ràng cần thêm rất nhiều dũng khí. "Tiểu ca ca Tô Thần, bậc đá này là thông xuống lăng mộ phía dưới sao?

Sao tối om không nhìn thấy gì cả vậy ạ?" Loài người từ xưa đã sợ hãi bóng tối, đây là những thứ đã ăn sâu vào gen qua quá trình tiến hóa lâu dài.

Trong bóng tối tự động suy diễn để tạo ra nỗi sợ hãi cho bản thân chỉ là trạng thái bình thường.

Và Huyền Hồn Thê này cố ý tạo ra bầu không khí u tối như vậy.

Mục đích cũng là để những người bị mắc kẹt trên đó hoàn toàn tuyệt vọng.

Thế nên mới nói, những kẻ chơi chiến thuật tâm lý đều có tâm địa tồi tệ!

Cấu tạo kiến trúc vốn dĩ khoa học có thể giải thích rõ ràng, nhưng bị Lý Thuần Phong bố trí như vậy.

Người bị mắc kẹt trên đó một khi nghĩ đến những tàn dư phong kiến gì đó, chắc chắn sẽ tự dọa chết mình.

Đây cũng là nguyên nhân ban đầu khiến Hồ Bát Nhất và đồng bọn bị mắc kẹt trên Huyền Hồn Thê mà suy nghĩ đủ thứ linh tinh dọa chính mình.

Còn hiện tại, thấy bình luận đang vì lời giải thích của mình mà trở nên không sợ trời không sợ đất, Tô Thần cảm thấy có thể tìm chút niềm vui. "Theo tài liệu tôi có được, chỉ cần đi qua bậc thang này là có thể tìm thấy lối vào lăng mộ phía dưới." Điểm này không phải là nói suông, mà là suy diễn từ nửa quyển sau của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Hồ Bát Nhất trong tay chỉ là quyển tàn.

Vì vậy sau khi biết phương pháp phá giải Huyền Hồn Thê liền vội vã rời đi, quay về mộ thất ban đầu.

Nhưng Lý Thuần Phong là người tinh thông mưu lược như vậy.

Trên Huyền Hồn Thê, mỗi hai mươi ba bậc lại khắc một dấu vết hình trăng khuyết, ngoài việc dụ dỗ kẻ đến rơi vào tình cảnh khốn đốn của Huyền Hồn Thê.

Còn có ý nghĩa chỉ dẫn hậu nhân đến tìm Long Cốt Thiên Thư.

Đội khảo cổ không nghi ngờ gì, vừa định đi về phía trước.

Tô Thần lại nhẹ nhàng cất tiếng. "Để chứng kiến trí tuệ của người xưa, các vị có thể để lại một thứ gì đó trên bậc thang." Trí tuệ của người xưa?

Mọi người hiện lên nụ cười khổ, khoảng thời gian này xem

livestream khảo cổ kiến thức đã thiếu sao?

Nhưng vẫn để lại nửa chai nước trên bậc thang, nhãn mác bên trên bị gập một góc nhỏ.

Cùng với việc đi sâu xuống dưới, đối mặt với phía dưới đen kịt không thấy đáy.

Người cầm máy quay quay đầu lại vốn định giải thích một chút.

Không ngờ cũng là một mảng đen kịt, ngay cả lối vào lúc đến cũng không thấy đâu nữa.

Nhất thời tâm trạng u uất.

Đi khoảng mười phút, đối mặt vẫn là bóng tối vô tận.

Các thành viên đội khảo cổ vốn đang nói cười, cũng trở nên trầm mặc.

Bình luận trực tiếp tràn ngập dấu chấm hỏi. "Tiểu ca ca Tô Thần, cái này còn phải đi bao lâu nữa vậy ạ?" "Còn khoảng hai phút nữa thôi." "Hả?" Nhìn bóng tối phía dưới, cả tập thể mặt đầy dấu chấm hỏi.

Thế là đành nghiến răng kìm nén sự xung động muốn chất vấn trong lòng, tiếp tục đi xuống.

Hai phút rất nhanh đã đến, nhưng trước mặt vẫn là bậc thang đi xuống, các thành viên đội đã hoàn toàn mất hết kiên nhẫn! "Giáo sư Tô, ngài không phải nói đi thêm hai phút là chúng tôi có thể đến lối vào lăng mộ rồi sao?" "Đúng vậy!

Cái này sao vẫn là bậc thang kéo dài xuống dưới vậy!" "Ngài không lẽ không biết đây là đâu mà cố ý trêu chọc chúng tôi chứ!

Còn cố ý làm ra vẻ huyền bí nói gì mà chứng kiến trí tuệ của người xưa!" Ngay cả đại chúng tin tưởng tuyệt đối vào lời Tô Thần,

khi thấy hoàn cảnh khốn đốn của đội khảo cổ.

Cái cảm giác u uất đè nén do bóng tối vô tận mang lại, cũng khiến họ bắt đầu nghi ngờ Tô Thần. "Đúng vậy!

Giáo sư Tô ngài có phải căn bản không biết đội khảo cổ đang ở đâu, nên mới cố ý bịa ra một cái tên Huyền Hồn Thê kỳ lạ quái dị để giả thần giả quỷ!" "Tôi cũng thấy Huyền Hồn Thê gì đó hơi bị xàm, nhưng mà buổi livestream lần này thật sự rất áp lực a!" "Cứu mạng!

Tôi là đến xem livestream để giải tỏa căng thẳng, sao áp lực lại càng ngày càng lớn vậy!" Đối mặt với những nghi ngờ như trời giáng, Tô Thần không nói gì, thản nhiên nhìn màn hình.

Đúng lúc sức chịu đựng tâm lý của các thành viên sắp sụp đổ thì.

Thiệu Quốc Phong đứng ở phía trước nhất thở dài một hơi rồi bước xuống một bậc.

Ông vốn định kéo giãn khoảng cách với các thành viên, không ngờ vừa nhấc chân xuống lại đá phải cái gì đó.

Loảng xoảng —— Tiếng vật phẩm bằng nhựa va đập và lăn tròn lúc này càng thêm chói tai!

Ống kính lập tức chuyển xuống bậc thang phía dưới.

Mọi người nhìn nửa chai nước bị đổ nghiêng trên bậc thang, kinh ngạc đến mức không nói nên lời!

Chương 122

Các thành viên đội khảo cổ chỉ cảm thấy lông tơ dựng đứng, đặc biệt là Trương Đan Đan, người đã đặt chai nước lên bậc thang.

Cô nhìn nhãn mác trên thân chai bị gập một góc nhỏ, ngây người như phỗng.

Còn bình luận cũng kinh ngạc bắt đầu tranh cãi, thậm chí có người quá đáng còn nói thẳng là đội khảo cổ đang giả thần giả quỷ.

Vẫn là Thiệu Quốc Phong là người đầu tiên phản ứng lại. "Tôi hiểu lời của Giáo sư Tô rồi!" Ống kính, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào ông ấy. "Lời Giáo sư Tô nói 'còn hai phút nữa' không phải là còn hai phút nữa sẽ đến lối vào lăng mộ khác, mà là còn hai phút nữa sẽ quay lại chỗ chúng ta đã đặt chai nước khoáng lúc ban đầu!" "Ông ấy ngay từ đầu đã dự liệu rằng chúng ta sẽ quay lại điểm ban đầu, vì vậy mới bảo chúng ta đặt một vật tham chiếu trước khi xuất phát, để từ đó thể hiện trực quan hơn sự thần bí của Huyền Hồn Thê!" Một lời nói kinh động người trong mộng!

Vì đã có thể đoán trước ngay từ đầu và cũng đã trực tiếp nhắc nhở, nên mọi thứ vẫn nằm trong dự liệu của Tô Thần!

Vừa nghĩ đến đây, mấy thành viên trẻ tuổi vừa lên tiếng đều đỏ mặt quay đi.

Nhưng Tiểu Từ, người đang cầm máy quay, lại không ngừng quay cảnh mấy người đó vào ống kính. "Ha ha ha ha ha, may mà tôi đang cầm máy quay không nói được, chứ không bây giờ cũng bị 'vả mặt' như mấy anh rồi!" "Huyền Hồn Thê là một cách nói trong phong thủy, đổi sang một cái tên gần hiện đại hơn thì các vị hẳn sẽ hiểu ngay —— Vòng Mobius." "Vòng Mobius?!" Đội khảo cổ ai nấy đều vẻ mặt ngơ

ngác, bọn họ đâu có đi theo một vòng tròn lên xuống đâu!

Dù cho tình hình hiện tại có giống như Vòng Mobius "chỉ cần đi thẳng con đường mình thấy thì sẽ không bao giờ có điểm cuối", bọn họ cũng rất rõ!

Mỗi người đều đang đi xuống!

Nhưng... lại không hiểu được.

Tại sao chai nước khoáng lẽ ra phải ở phía trên lại ở phía dưới. "Đây chính là kiệt tác của phong thủy đại sư Lý Thuần Phong." "Huyền Hồn Thê mà các vị đang ở, thực ra là một con đường hầm được dùng để vận chuyển đất đá và bùn khi đào rỗng ngọn núi xây mộ Tây Chu phía dưới.

Để giữ mỹ quan, nó thường được xây dựng ở ngoại vi lăng mộ." "Ngôi mộ Đường chưa hoàn thành lại vừa hay được xây dựng ở rìa mộ Tây Chu và tiếp giáp với con đường hầm này.

Sau khi mộ Đường bị đình công, Lý Thuần Phong đã bắt tay vào cải tạo." Mộ Đường bên ngoài được xem là tầng nghi trủng đầu tiên.

Còn những ký hiệu hình trăng khuyết trên bậc thang thường khiến những kẻ xâm nhập vô thức trở thành những con kiến bò trên Vòng Mobius.

Xung quanh đều được trát đầy sơn hấp quang đặc chế, về cơ bản đã tạo ra một "mật thất" quy mô lớn khó mà dễ dàng khám phá.

Giải thích xong, các thành viên đội khảo cổ càng thêm mơ hồ. "Vậy ý anh là xung quanh chúng tôi có đường ra sao?" Nói rồi, một người định thử bước về phía bóng tối bên cạnh. "Muốn chết thì cứ thử đi." Nếu thật sự đơn giản như vậy, còn có thể được gọi là Huyền Hồn Thê sao!

Hiểu theo nghĩa đen thì sau khi núi bị đào rỗng, bên dưới đường

hầm chắc chắn là trống rỗng.

Còn về độ cao, để tạo thành Vòng Mobius, thấp đến mức có người ngã chết cũng không thành vấn đề!

Người đó ngượng nghịu rụt chân lại, nhảy tới nhảy lui cảm nhận sự chênh lệch độ cao gần như không đáng kể, nhất thời không khỏi cảm thán. "Những thứ các vị mang theo bây giờ có thể lấy ra rồi." Các thành viên lần lượt lấy dây dài ra và nối với người bên cạnh, theo chỉ dẫn của Tô Thần, bắt đầu đếm từ chai nước khoáng, sáu người lần lượt đứng ở bậc thang thứ hai mươi ba.

Hồ Bát Nhất và đồng bọn họ thường tìm đường quay lại, rời khỏi Huyền Hồn Thê, nên sợi dây về cơ bản đã quấn quanh toàn bộ Vòng Mobius!

Còn Tô Thần muốn tìm là lối vào trực tiếp dẫn đến mộ Tây Chu!

Sáu người đứng đúng vị trí, theo chỉ dẫn tắt đèn pin.

Trong bóng tối, một đường huỳnh quang mềm mại, uốn lượn đột nhiên xuất hiện trong ống kính.

Hóa ra là sợi dây đã được tẩm dung dịch huỳnh quang từ trước!

Trên màn hình, độ cong của sợi dây uốn lượn đúng như Tô Thần đã dự đoán, vừa vặn là điểm giao nhau cong của Vòng Mobius khi nhìn từ bên cạnh.

Điểm giao nhau của hai vòng tròn khép kín từ góc nhìn thị giác lẽ ra phải là một đường cong.

Cũng chính vì thế mà mới xuất hiện cảm giác trên dưới đảo lộn. "Trương Đan Đan, cô sờ thử sang bên phải của bậc thang tiếp theo, cái bậc có ký hiệu trăng khuyết ấy." Trương Đan Đan nghe vậy, nhìn về phía bóng tối vô tận bên phải, bước xuống một bậc thang, rồi rụt rè dùng xẻng thăm dò sang bên phải.

Khanh lang —— một tiếng va chạm giòn giã khiến mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó vội vàng men theo sợi dây đến vị trí của Trương Đan Đan.

Vẫn là những bậc thang đi xuống, nhưng ngay khoảnh khắc bước xuống bậc thang đó, phía trước bỗng trở nên sáng sủa.

Chỉ có sáu bậc thang và một cánh cửa đá khắc những khuôn mặt người với thần thái khác nhau.

Các đường điêu khắc hoa văn lôi vân trơn tru, uyển chuyển, nhưng khuôn mặt lại không hề có bất kỳ đặc điểm giới tính nào.

Hơn nữa tai của những khuôn mặt người này khác thường, càng thêm phần quỷ dị vô cùng.

Không có cơ quan nào xuất hiện, đội khảo cổ mở cửa đá bước vào.

Đó là một con mộ đạo khá bằng phẳng, rất khô ráo, hai bên chạm khắc bích họa mang phong cách Tây Chu.

Nội dung giống như cánh cửa —— những khuôn mặt hỉ nộ ái ố gần như vẽ kín cả mộ đạo. [Chủ mộ này có sở thích gì quái vậy...

Mật thất tối om không thấy gì, mộ đạo toàn vẽ mặt người...] [Hóa ra cái sở thích graffiti hiện đại của mấy ông Tây, ông tổ nhà mình đã chơi từ mấy nghìn năm trước rồi!] [Ai bảo không phải chứ, cái Huyền Hồn Thê đó tôi phục sát đất!

Mấy ông nước ngoài phát hiện ra cũng quá muộn rồi!] [Nói thật chứ, cái mộ thất này hay quá đi mất, có ai lập team đi check-in không!] Phía đội khảo cổ tiếp tục tiến lên.

Tô Thần tạm thời tắt camera, chỉ đăng nhập tài khoản.

Anh vươn vai dài một cái, đã đến giờ ăn nên phải ra ngoài tìm đồ ăn.

Kể từ khi đến thế giới này, trời đất bao la ăn uống là quan trọng nhất, đó là nguyên tắc của anh.

Vì các quán ăn gần đó đã khám phá gần hết, anh chọn một nhà hàng khá xa, xếp hạng trung bình trên ứng dụng đánh giá.

Những lời khen ngợi có thể dễ dàng được mua bằng tiền.

Nhưng những quán ăn mà khách hàng trung bình hay bới móc đủ thứ nhưng lại không hề nhắc đến hương vị món ăn, thường mới là những nơi có hương vị cực kỳ ngon.

Đến nơi, anh nhanh nhẹn gọi vài món xào gia đình.

Trong lúc chờ món, anh mở lại livestream, thì thấy đội khảo cổ đã thuận lợi đến được địa cung mới.

Phong cách kiến trúc hiện ra trước mắt tuy đổ nát, nhưng ít nhất vẫn có thể phân biệt được các bố cục cơ bản như chính điện, tiền điện.

Nhưng U Linh Mộ vẫn là U Linh Mộ, Lý Thuần Phong đã tự mình xây dựng lăng mộ của ông trên nền mộ Tây Chu đã hư hại này.

Sự pha trộn này ngược lại càng có thể phát huy hiệu quả ẩn giấu mộ thất của ông.

Quả nhiên, Thiệu Quốc Phong và mọi người đã tìm kiếm khắp cả địa cung từ trước ra sau, nhưng vẫn không tìm thấy lối vào mộ thất mới.

Chỉ có thể lần nữa cầu cứu Tô Thần. "Ở phía trên." "Phía trên?!" Mọi người ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ khảm đầy tinh tú, ngớ người.

Chẳng phải bọn họ vừa mới từ phía trên đi xuống sao! "Đây chính

là chỗ cao minh của Lý Thuần Phong.

Bất kể cơ quan vận chuyển thế nào, hai mộ thất sẽ luôn bao bọc mộ thất của ông ấy ở chính giữa." "Khi các vị ở phía trên, mộ thất sẽ ở phía dưới; khi các vị ở phía dưới, mộ thất sẽ ở phía trên." Tức là cứ thế không ngừng chạy theo mộ thất!

Sơ bộ tính toán thời gian cơ quan mộ thất vận chuyển đáng lẽ là hai canh giờ, nhưng đã xem livestream ba tiếng rưỡi rồi.

Tô Thần bèn bảo đội khảo cổ tạm thời ăn uống tại chỗ nghỉ ngơi một chút.

Nửa tiếng sau, anh cũng ăn cơm xong.

Tiện tay "đá đểu" vài bình luận ác ý trên ứng dụng đánh giá rồi xem lại livestream.

Mộ thất vẫn không hề thay đổi, các thành viên có chút sốt ruột. "Tô giáo sư, khi nào chúng ta hành động đây?

Ngồi mỏi cả mông rồi!" "Đúng đó, bên trong này lớn thì lớn thật, nhưng cứ nghĩ còn có thể tiếp tục tiến lên là không yên được!" Tô Thần không nói gì, đội khảo cổ vẫn dừng lại ở lối vào địa cung.

Lối vào phía sau không biến mất, điều đó chứng tỏ con đường tiếp theo mà Lý Thuần Phong chỉ dẫn vẫn chưa xuất hiện.

Chương 123

Ngoại trừ chờ đợi thì không còn cách nào khác, trừ khi đội khảo cổ muốn đưa máy móc lớn vào để mở đường.

Chẳng qua, vừa nghĩ đến việc Lý Thuần Phong đã tính toán rằng sớm muộn gì cũng có người tiến vào mộ thất của mình, rồi để lại những chỉ dẫn như vậy để chọn người, Tô Thần có chút tò mò, liệu Lý Thuần Phong có tính toán đến anh không?

Rốt cuộc, trong sách, Long Cốt Thiên Thư mà đội khảo cổ lấy ra từ mộ của ông ta, sau khi lộ diện, đã "tình cờ" gặp tai nạn máy bay và bị hủy hoại.

Liệu có phải vì đội khảo cổ lấy ra Long Cốt Thiên Thư đã không tuân theo chỉ dẫn của Lý Thuần Phong?

Đương nhiên, hai địa điểm không giống nhau, cũng có truyền thuyết rằng Lý Thuần Phong đã tiên đoán được kết cục lăng mộ của mình.

Do đó, ông đã chia đôi Long Cốt Thiên Thư mà mình có được, giấu ở hai lăng mộ.

Nhưng tất cả những điều này đều là lời đồn, hãy nhìn vào hiện tại.

Trong đầu đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của Hệ thống đã lâu không gặp. "Đinh!

Chỉ điểm đội khảo cổ thành công, thưởng lệ..." Chính vào khoảnh khắc mấu chốt, trên màn hình lại vang lên tiếng la hét ầm ĩ. "Động rồi!

Động rồi!

Tô giáo sư!" Động cái gì mà động?

Làm gì mà làm ầm ĩ thế?

Máy quay lia lên phía trên, thì thấy ngay phía trên lối vào, một khối phong mộ thạch đang từ từ hạ xuống.

Món đồ này đội khảo cổ sờ còn nhiều hơn thấy.

Chưa kể nặng hàng ngàn cân, sau khi phong mộ thạch rơi xuống, bên ngoài còn có vô số cát vàng vùi lấp mộ đạo.

Có thể nói, ngay cả khi có thể đưa cần cẩu vào trong mộ, việc dọn dẹp cát vàng cũng cần không ít thời gian.

Trong khoảng thời gian đó, bất kỳ chuyện gì xảy ra bên trong đều sẽ bị cô lập và không ai có thể giúp đỡ! "Làm sao bây giờ!

Tô giáo sư, chúng tôi bây giờ có nên đi ra ngoài không?" Tốc độ hạ xuống của phong mộ thạch không nhanh không chậm, càng giống như những cảnh quay chậm trong phim chuyên dùng để chia cắt nam nữ chính.

Chỉ có điều hiện tại lối đi bên ngoài trống không, không có một bóng người nào. [Ra ngoài đi!

Do dự cái gì nữa!] [Đúng vậy!

Đan Đan bà xã nhanh chân chạy đi!

Nhỡ đâu sau khi đóng cửa có độc khí gì đó thì sao!] [Lạy trời, đừng đứng đực ra nữa, muốn đi khảo cổ ở đâu sau này cũng được mà!] [Bà xã mau đi đi!

Tô giáo sư có khi ngủ quên rồi!

Đừng đợi anh ấy sắp xếp nữa!] Các thành viên đội khảo cổ vẫn đang chờ đợi câu trả lời của Tô Thần, còn màn hình livestream thì nhốn nháo cả lên.

Ngay khi phong mộ thạch hạ xuống đến một nửa, lúc các thành

viên run rẩy chân cẳng đã sẵn sàng chạy ra ngoài bất cứ lúc nào, giọng nói của Tô Thần cuối cùng cũng truyền ra từ phòng livestream.

Dù vẫn chưa bật camera, nhưng giọng nói đó đã mang lại sự an ủi to lớn cho đội khảo cổ. "Người ta đã trải đường sẵn cho rồi, nếu bị dọa mà bỏ chạy giữa chừng, thì tiền bối Lý Thuần Phong không tức đến bật xác dậy mới lạ đấy!" Đương nhiên, thi thể của Lý Thuần Phong hẳn sẽ nói rằng —— bật xác là điều không thể, thế giới có hủy diệt cũng không thể! "Trải đường sao?!

Tô giáo sư à!

Anh nhìn kỹ camera rồi hãy nói chứ!

Rõ ràng đây là đóng đường mà!" Một thành viên nam chưa từng thấy cảnh tượng như vậy bao giờ.

Mỗi khi khai quật cổ mộ, cửa ải lớn đầu tiên chính là phải cẩn thận dọn dẹp lớp bùn cát tích tụ trước mộ môn.

Để ngăn chặn kẻ xấu xâm nhập chính diện vào mộ thất, đó đều là những cách phong ấn thực sự chặt chẽ!

Giờ đây, nhìn thấy phong mộ thạch sắp rơi xuống, anh ta cứ như nhìn thấy tương lai mình được cứu ra ngoài, nhưng lại chết cứng đơ, thất khiếu đầy bùn cát thảm hại! "Không được!

Tôi phải ra ngoài!

Tôi không muốn bị phong kín trong cái mộ huyệt như thế này!" Khi nỗi sợ hãi chiếm lấy lý trí, người ta thường mất đi khả năng suy nghĩ.

Thấy thành viên đó sắp lao ra ngoài, ánh mắt Tô Thần sắc lạnh, giọng nói băng giá đáng sợ. "Giữ lấy hắn!" Thiệu Quốc Phong vẫn luôn suy nghĩ "trải đường" mà Tô Thần nói là có ý gì.

Nghe Tô Thần lần nữa ra lệnh, cơ thể anh ta gần như theo phản xạ lao ra.

Thành viên nam kia bị ghì chặt ngang eo, ngã dúi dụi.

Ngay khoảnh khắc anh ta ngã xuống.

Phong mộ thạch vốn đang từ từ hạ xuống bỗng nhiên rơi cái "phịch" xuống đất, giống như một chiếc thang máy đứt cáp.

Rầm!

Nó đập xuống đất trong tích tắc, bụi bay mù mịt.

Cả mộ thất trong nháy mắt bị phong kín!

Thành viên nam ban nãy còn khóc cha gọi mẹ giãy giụa đòi ra ngoài, giờ thì sợ đến mức nước mũi chảy xuống miệng cũng không phản ứng.

Tiểu Từ đứng phía sau theo bản năng sờ sờ cổ mình, ngượng ngùng nuốt nước bọt.

Nếu ban nãy Thiệu Quốc Phong không nghe lời Tô Thần mà ngăn thành viên nam đó lại!

Thì bây giờ chắc có lẽ đã thấy một thi thể bị đè nát bét từ cổ trở xuống rồi!

Cảnh tượng đó... nghĩ thôi cũng đủ kinh hoàng rồi! "Tôi đã nói rồi, có thể đi đến đây là người ta đang hoan nghênh các vị." "Đến cửa nhà người ta mà không đi đến trước mặt chủ nhân chào hỏi, thì đó là kính rượu không uống lại uống rượu phạt!" Lần đầu tiên nghe thấy giọng điệu của Tô Thần trở nên lạnh lẽo, ngay cả màn hình livestream cũng sợ đến mức không dám bình luận nhiều.

Bên trong mộ thất cũng hoàn toàn yên tĩnh, không một ai dám lên tiếng.

Cảnh tượng này trực tiếp khiến toàn bộ thành viên phải tự kiểm điểm.

Bọn họ thật sự quá ỷ lại vào Tô Thần rồi.

Cũng chính vì vậy mà đã quên mất việc suy nghĩ xem con đường mà Tô Thần chỉ dẫn đã giúp họ tránh được bao nhiêu nguy hiểm!

Từ việc ban đầu luôn ghi nhớ trong mộ có nhiều cơ quan, cho đến bây giờ lại trở nên lười nhác và vô não.

Hoàn toàn đi ngược lại với mục đích ban đầu của một nhà khảo cổ là khai quật, khám phá và tìm hiểu!

Nhưng cũng chính vì suốt chặng đường đi, bản thân họ chưa từng gặp phải nguy hiểm nào, điều này mới khiến họ dần trở nên kiêu ngạo, trong tiềm thức bắt đầu coi lời nói của Tô Thần không ra gì!

Hai thành viên nữ chân mềm nhũn ngồi sụp xuống đất.

Còn thành viên nam đang nằm sấp dưới đất cuối cùng cũng ân hận khóc nức nở xin lỗi. "Xin lỗi!

Huhu... xin lỗi Tô giáo sư!

Mạng của tôi là anh cứu đó!" "Huhuuhu... nếu vừa nãy anh không nhắc nhở tôi, bây giờ tôi đã bị đè nát bét rồi..." Thiệu Quốc Phong run rẩy đứng dậy, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn cánh mộ môn nặng nề kia.

Từ sâu trong linh hồn, anh ta một lần nữa bị trí tuệ của chủ mộ làm cho chấn động.

Khối phong mộ thạch vừa rồi cứ như thể đột nhiên cảm ứng được có người muốn chạy trốn, liền ầm ầm rơi xuống!

Chương 124

Cực kỳ giống công nghệ cảm ứng hiện đại.

Nhưng đời Đường... trong thời đại mà nhân lực được xem là vua, làm sao có thể có được kỹ thuật như vậy!

Hơn nữa còn duy trì hơn ngàn năm, cho đến bây giờ cơ quan vẫn chưa hề mất tác dụng!

Tô Thần nhìn thấu nhưng không nói ra, thầm nghĩ những kỳ quan như thế này e rằng sẽ ngày càng nhiều khi các cổ mộ về sau được khai quật.

Anh dẹp bỏ sự kinh ngạc trong lòng.

Sau khi bắt thành viên không nghe lời kia im miệng, anh trực tiếp chỉ ra rằng phía trên mộ môn chính là lối vào, còn trên bức tường phía dưới hẳn là có cơ quan để mở cửa.

Các thành viên đội khảo cổ nghe lời đi tìm, Thiệu Quốc Phong vẫn phát huy đặc tính "bé tò mò", hỏi không ngừng. "Tô giáo sư, sao anh biết lối vào ở phía trên này?

Hiện tại tôi nhìn lên đỉnh mộ thấy kín mít, chẳng có gì cả!" "Nhìn tinh tú phía trên đi." Ngay khi vừa vào mộ thất, lúc camera hướng lên đỉnh địa cung, Tô Thần đã chú ý một lần.

Sau đó lần thứ hai khi camera nhắm vào các tinh tú rải rác kia, anh mới xác định được rằng bố trí tinh tú phía trên quả thật đang dần thay đổi.

Dựa vào Thiên Tinh phong thủy, anh mạnh dạn suy đoán.

Tô Thần mới phát hiện ra Lý Thuần Phong quả thực là quá lợi hại!

Không chỉ khiến ba mộ thất vận hành vĩnh viễn theo cơ quan, mà còn khiến tinh tú trên đỉnh địa cung Tây Chu cũng vận động theo!

Hơn nữa còn hoàn toàn đồng bộ với thời gian hiện tại! "Hôm nay đúng lúc sao chủ túc, lại là sao Thổ chương hợp mệnh, giảng rằng không phá vỡ vòng vây, hai bên cùng chết, không nên đi xa, tài vật cất giấu." "Lý Thuần Phong thật sự đã tính toán chuẩn xác rằng các vị sẽ tiến vào mộ thất của ông ấy vào ngày hôm nay, trực tiếp bày ra tinh tú để nói cho các vị biết, đồ vật không cất giấu ở nơi xa, mà đang đợi các vị ngay tại chỗ!" Thuật phong thủy đã thất truyền, ngay cả khi có tinh tú phía trên, mọi người cũng không hiểu Tô Thần đang nói gì.

Nhưng câu sau thì ngay cả kẻ ngốc cũng có thể nghe ra nó "ngầu" đến mức nào!

Còn tại tầng năm của Viện Nghiên cứu Kinh thành.

Sáu bảy người dán mắt vào màn hình lớn, sau khi nghe Tô Thần phân tích về phong thủy.

Họ vội vàng quay đầu lại tìm kiếm đoạn video ghi hình tinh tú trước đó.

Ánh mắt tràn đầy khát vọng tìm tòi điên cuồng!

Bọn họ là tổ chuyên trách ghi chép và nghiên cứu bí thuật phong thủy mà trên đời này chỉ có "hai người" nhắc đến.

Mà những tổ như vậy, mấy chục căn phòng ở tầng năm đều trực tiếp bị lấp đầy.

Không ai không phải là chuyên gia được phân công chuyên nghiên cứu những lời nói của Tô Thần và 【Thiên Quan Chúc Phúc】trong các buổi livestream khảo cổ!

Tất cả những điều này đều được vận hành dưới dạng dự án mật của chính phủ.

Mức độ bảo mật là cấp S.

Chỉ đứng thứ hai sau dự án bảo mật khai quật một ngôi cổ mộ cổ đại nào đó cho đến nay.

Tô Thần đại khái có thể đoán được hiện tại khả năng tiếp nhận thông tin này của toàn bộ đất nước đang có sự chênh lệch quá lớn.

Đến mức phản ứng của cấp trên tạm thời không theo kịp, dẫn đến xuất hiện nhiều chiến lược cấp tiến.

Đúng như câu nói một nắm cát không thể nắm chặt bằng một tay, có thể nắm bằng hai tay.

Nhưng chỉ có hai tay mà lại muốn nắm chặt số cát mà năm tay mới nắm được.

Điều này chẳng khác nào tự rước họa vào thân.

Còn về khi nào tai họa lại nổi lên, hay liệu có thiên hữu Hoa Quốc gì đó không.

Đó đều là những chuyện sau này.

Trong địa cung, Thiệu Quốc Phong và mọi người loay hoay khoảng hơn mười phút, cuối cùng mới tìm thấy cơ quan ở phía dưới bên phải.

Ngay khoảnh khắc cơ quan được kích hoạt, âm thanh vận hành nhanh chóng của nó như tiếng reo mừng khi cánh cổng thế giới mới được đẩy mở.

Sau hai tiếng "cạch" giòn giã, phía trên cửa gỗ trực tiếp kéo dài ra một loạt bậc thang đá.

Tuy chỉ đủ cho một người đi qua, nhưng lại vô cùng vững chắc.

Mỗi bước đi lên theo bậc thang đều khiến Thiệu Quốc Phong không kìm được sự kích động trong lòng.

Suốt chặng đường này, dường như quả thật đúng như Tô Thần đã nói.

Họ đang nhận được sự hoan nghênh từ chủ mộ.

Đi lên liên tục, chỉ mất hơn ba phút, nhưng cảm giác như đã đi qua ba năm vậy.

Bình luận trên livestream điên cuồng thúc giục, cũng có những người đủ kiên nhẫn lên tiếng ngăn cản.

Thế là hai bên lại cãi vã.

Nhưng khi mộ thất thực sự hiện ra trước mắt, mọi người lại im lặng.

Đây là một mộ thất rộng chỉ khoảng hai mươi mét vuông, và ngoài lối vào thì không có mộ môn nào khác.

Bốn bức tường đá được trát bằng dược liệu đặc biệt, tự phát sáng.

Đỉnh mộ cũng là hình bán nguyệt, và những tinh tú dày đặc trên đó càng khiến người ta phải trầm trồ về công nghệ xây dựng thời bấy giờ.

Dưới sự khúc xạ của ánh sáng, vạn tinh tú lấp lánh rực rỡ, càng giống như trực tiếp di chuyển các chòm sao với tỷ lệ tương ứng vào trong ngôi mộ này.

Bốn góc đều có những cột ngọc chống trời.

Nhưng so với những mộ thất trước đây với bích họa diễm lệ khoa trương, căn mộ thất này chỉ có thể nói là cực kỳ sạch sẽ!

Chính giữa là quan quách bằng đá, xung quanh đều là những chạm khắc rất đơn giản.

Các thành viên đều do dự không biết có nên mở quan tài ra xem

không, nhưng vừa đặt tay lên quan quách thì bị Tô Thần ngăn lại. "Người ta dẫn các vị đến đây không phải để các vị lật nắp quan tài của người ta đâu!" "Bên trong quan quách có một lớp ngăn, tìm cơ quan, lấy được đồ bên trong thì mau chóng rời đi." Những người này vẫn chưa rút ra được bài học, căn bản không chú ý đến tinh tú trên đỉnh mộ đang biến đổi.

Có thể để lại hậu chiêu trong những cơ quan tinh xảo và hào phóng chỉ dẫn vị trí mộ thất của mình, Lý Thuần Phong đã là một người cực kỳ cao thượng.

Nhưng dù người có phong thái đến mấy cũng phải có giới hạn.

Trương Đan Đan sờ soạng trên đỉnh quan quách một lúc, vừa hay ấn trúng công tắc.

Lớp ngăn mở ra, lộ ra một cái hộp ngọc dương chi.

Mọi người còn chưa kịp nhìn kỹ, cả mộ thất đã rung chuyển.

Nhớ lại lời cảnh cáo của Tô Thần, Thiệu Quốc Phong ôm lấy cái hộp liền bảo mọi người nhanh chóng chạy ra ngoài.

Rất nhanh, cát sỏi phía trên đỉnh mộ đổ xuống, hóa ra là trực tiếp khởi động chế độ tự hủy!

Khi người cuối cùng chạy xuống bậc thang, một tảng đá lớn phía trên rơi xuống, trực tiếp chặn kín toàn bộ lối vào.

Toàn bộ quá trình vừa vặn hoàn hảo!

Còn khối phong mộ thạch khổng lồ ban đầu chặn lối vào thì lúc này lại từ từ nhô lên!

Cảnh tượng quỷ dị như vậy, cứ như thể có người đang ngồi trong phòng điều khiển chính của cả mộ thất, giám sát và thao túng các cơ quan bên trong vậy!

Các bảng xếp hạng tìm kiếm nóng trên các nền tảng lớn lần lượt bị ba chữ Lý Thuần Phong, cùng với các từ khóa như "thần mộ hiện hồn" chiếm lĩnh.

Thậm chí có người trực tiếp suy đoán rằng vị đại sư phong thủy ngàn năm khó tìm này, liệu có để lại đường lui cho mình không.

Giả vờ mình đã chết, nhưng thực chất là "kim thiền thoát xác".

Hiện tại đang xem livestream, tính toán thời cơ để vận chuyển cơ quan cho đội khảo cổ!

Những lời bàn tán này tự nhiên cũng xuất hiện trong phòng livestream.

Mọi người đều mong chờ có thể xác nhận suy đoán bay bổng của mình từ miệng Tô Thần.

Nhưng sau khi đội khảo cổ lấy được hộp ngọc dương chi, Tô Thần đã tắt livestream.

Dường như những chuyện được toàn dân cả nước nhiệt tình bàn tán không hề có sức hấp dẫn nào đối với anh.

Chương 125

Điều kỳ lạ hơn là, sau khi đội khảo cổ lấy được chiếc hộp.

Toàn bộ cơ quan trong mộ thất dường như đã ngừng hoạt động.

Đường ra thông thoáng không trở ngại.

Cứ như thể lời Tô Thần đã được kiểm chứng.

Chủ mộ Lý Thuần Phong sau khi giao những thứ mà hậu thế cần, đã hủy hoại mộ huyệt của mình.

Đồng thời cũng hủy bỏ luôn những cơ quan đã vận hành hàng ngàn năm.

Thậm chí có người còn nghi ngờ liệu Lý Thuần Phong có phải chính là Thiên Quan Đại thần hiện tại không. [Thiên Quan Đại thần không muốn lộ diện là vì anh ấy đến từ thời Đường xa xôi!] [Đúng đúng đúng!

Thần phụ nghị!

Cảm giác chỉ có cách này mới có thể giải thích rõ ràng tại sao lại xuất hiện nhiều chuyện không thể tin được như vậy!] [Đúng vậy!

Thậm chí còn rất chu đáo hủy bỏ cơ quan, tiện lợi cho hậu thế khảo cổ nghiên cứu.] [A!

Thiên Quan Đại thần đúng là soái ca ấm áp quá đi mất!

Tôi muốn sinh khỉ cho anh ấy!] [Lầu trên xếp hàng đi nhé!

Sinh con cũng phải soi gương xem mình có xứng đáng không!] Trên mạng cãi nhau không ngừng, còn Tô Thần vừa mới ngủ dậy.

Trong tay anh nắm chặt phần thưởng vừa đổi được, chìm vào trầm tư.

Đó là một miếng ngọc bội hình tròn, công nghệ chế tác khác xa so với nhận thức hiện đại.

Còn mười một ký tự quỷ động được khắc trên đó là thứ Tô Thần đã quá đỗi quen thuộc.

Phần thưởng lần này lại là ngọc bội của Vương Khải Toàn!

Đương nhiên là miếng ngọc bội ở thế giới Quỷ Thổi Đèn!

Chứ không phải miếng ngọc bội y hệt mà anh đã thấy ở Viện Nghiên cứu trước đó.

Lần này Hệ thống không nhắc nhở dung hợp, điều đó cho thấy đây là một đạo cụ tồn tại độc lập.

Nhưng một thế giới lại xuất hiện hai miếng ngọc bội y hệt nhau thì có ý nghĩa gì?

Lần đầu tiên, Hệ thống im lặng.

Tô Thần cũng lười đào sâu, liền tắt mạng vài ngày, đi ngoại ô thư giãn.

Dù sao mỗi lần vừa ra khỏi mộ, bên Viện Nghiên cứu lại mời anh qua hỏi đông hỏi tây.

Thà cứ mặc kệ vài ngày, sau đó trả lời một thể sẽ tiện hơn.

Đương nhiên còn một điểm nữa là, miếng đồng xanh khắc bản đồ địa cung Tây Vương Mẫu lẽ ra phải được đặt cạnh hộp ngọc dương chi khi cơ quan mở ra.

Lại bị thu vào trong hộp ngọc dương chi cùng lúc.

Tô Thần vốn không biết điểm này, định để đội khảo cổ tự mình tìm kiếm, thì lại được Hệ thống kịp thời nhắc nhở.

Anh chợt ngớ người.

Trong đầu tự động bổ sung cảnh tượng quỷ dị Lý Thuần Phong búng tay tính toán, bất đắc dĩ gom tất cả đồ vật lại. "Không chừng, Lý Thuần Phong thật sự cũng giống như Thiết Diện Sinh, Chu Mục Vương bọn họ, 'kim thiền thoát xác' còn sống chăng?" Nhưng ý nghĩ này rất nhanh lại bị Tô Thần cười lắc đầu phủ nhận.

Tư duy người cổ đại khó đoán, chuyện Thiết Diện Sinh biến thành cương thi thì xảy ra một lần là đủ rồi.

Nhiều quá, anh thật sự lười quản.

Trong phòng họp lớn ở tầng sáu của Viện Nghiên cứu Kinh thành, các chuyên gia từ mọi phía tề tựu.

Nhìn Long Cốt Thiên Thư và Kim Bản Mê Văn Sừng Thú được chiếu trên màn hình lớn, ngay cả những giáo sư lão làng có thâm niên cực cao cũng không thể nói ra được nguyên do. "Hai vật phẩm này là thu hoạch lớn nhất từ cuộc khảo cổ Cổ Lam Huyền Mê Quật, nhưng những thứ được ghi chú trên đó chúng ta hoàn toàn không thể lý giải được." Lời này vừa nói xong, liền bị người khác vô tình phản bác. "Lý giáo sư, ông chẳng phải đang nói lời vô nghĩa sao!

Nếu có thể giải mã được ý nghĩa của những văn tự trên đó, thì chúng ta bây giờ còn cần ngồi đây thảo luận làm gì nữa?!" Vì những biến cố và phát hiện lớn trong vài tháng gần đây, cấp trên đã triệu tập một hội nghị cấp cao kéo dài gần nửa tháng.

Viện trưởng và phó viện trưởng đều đi họp rồi.

Nên mới đến lượt Lý Thành Niên, người đứng thứ ba, chủ trì cuộc họp lần này.

Nhưng anh ta dù sao cũng là người chuyên tâm nghiên cứu, cực kỳ ít giao tiếp xã hội.

Nên vừa mở miệng đã bị những người trong Viện Nghiên cứu có

mối quan hệ rất tốt nhưng trình độ nghiên cứu kém xa anh ta "đỗi" lại.

Không khí nhất thời có chút gượng gạo.

Mọi người nhao nhao thì thầm bàn tán.

Trước đây, mọi người quá ỷ lại vào 【Thiên Quan Chúc Phúc】và Tô Thần.

Gặp vấn đề gì cũng là lần đầu tiên lên mạng tìm livestream, hoặc tìm người gọi điện cho Tô Thần.

Lần này thì hay rồi, điện thoại Tô Thần tắt máy, 【Thiên Quan Chúc Phúc】kể từ sau lần xuất hiện duy nhất trong livestream Cổ Lam Huyền thì không thấy đâu nữa. "Chắc là đã sớm dự liệu được chúng ta sẽ vô năng như vậy, nên mới biến mất tăm tích muốn xem trò cười của chúng ta đấy!" "Đừng nói nữa, chúng ta thật sự không bằng người ta." "Đúng vậy, những thứ kỳ quái xuất hiện mấy ngày nay chúng ta không hiểu chút nào, mấy lão già địa chất nói thế nào?

Chẳng lẽ thật sự là tận thế sắp đến rồi sao?!" Không ít kết quả khảo cổ văn minh ở nước ngoài đều chỉ ra rằng tương lai sẽ có tận thế.

Còn Hoa Quốc vì đứt gãy văn hóa.

Dù biết lịch sử quốc gia mình lâu đời, nhưng tiến triển vẫn chậm chạp.

Nhưng sau khi 【Thiên Quan Chúc Phúc】xuất hiện, tiến triển khảo cổ nhanh chóng.

Bảng xếp hạng tìm kiếm nóng vốn bị những người thích phô trương, làm màu chiếm giữ quanh năm.

Giờ đây cũng trực tiếp trở thành bảng thông báo tiến triển khảo cổ được công nhận.

Còn bây giờ, ngoài việc hồi tưởng lại quá trình khảo cổ trước đó, và vài ba câu tiến triển mộ thất nhàn nhạt.

Bọn họ thật sự không có bất kỳ tiến triển nào có thể công bố với toàn dân!

Mà một khi một phía im lặng, phía còn lại chắc chắn sẽ bành trướng.

Trên mạng "thuyết tận thế" nổi lên khắp nơi.

Không ít blogger đã dùng những phát hiện khảo cổ kinh người liên hệ với những lời tiên tri tận thế của một số nước ngoài.

Trực tiếp khái quát thành "ông tổ nhà mình tập trung xuất hiện đồng loạt trong một khoảng thời gian là đang nói cho chúng ta biết tận thế sắp đến rồi!" Thậm chí có kẻ còn trực tiếp truyền bá "cương thi vây thành" ở Kim Tước Sơn khi đó thành "ông tổ nhà mình lo lắng nỗi đau của chúng ta trong tận thế sẽ lớn hơn, là muốn trực tiếp biến chúng ta thành cương thi để ứng phó chăng?" "Mày nói cái #éo gì thế!

Là một học giả nghiên cứu lĩnh vực này mà lại dựa vào tin đồn trên mạng để suy đoán sự thật!" Một tiếng gầm giận dữ không thể kìm nén vang lên, khiến cả phòng họp im lặng như tờ.

Lời nói này thật sự đã chạm đến nỗi đau của Lý Thành Niên!

Càng khiến những nhà nghiên cứu vốn không coi trọng cuộc họp này phải cúi đầu xấu hổ.

Đúng vậy, bọn họ hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu khi bước chân vào nghề.

Là một nhà nghiên cứu chẳng phải là phải nghiên cứu sâu các vấn đề nghi vấn để đưa ra kết luận, rồi truyền bá cho thế nhân sao!

Vậy mà giờ đây họ lại bắt đầu ỷ lại vào những tin đồn trên mạng

rồi. "Tôi bảo các vị đến họp để thảo luận cách giải mã thông tin văn tự trên đó, chứ không phải để các vị nói bóng nói gió!" "Các vị là cái lũ anh hùng bàn phím trên mạng à!

Các vị là những học giả nghiên cứu được quốc gia và xã hội công nhận!" "Chúng ta đang gánh vác kỳ vọng của cả xã hội, nhất định phải kiên trì giữ vững đạo đức nghề nghiệp..." Người vốn im lặng bấy lâu một khi đã mắng thì mắng nửa tiếng đồng hồ.

Đến mức sau đó có điện thoại gọi đến, anh ta cũng nhấc máy mắng luôn. "Có chuyện gì không!

Không có chuyện gì thì lão tử đang bận!" Gầm lên xong, người đưa điện thoại qua lại mặt tái mét nhắc nhở anh ta nhìn màn hình.

Anh ta khó chịu cúi đầu, liền nhìn thấy ba chữ lớn kinh hãi!

Chương 126

Chu Toàn Bình!

Khanh lang!

Điện thoại vô tình rơi xuống đất, mọi người còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Giọng nói từ loa ngoài đã truyền ra. "Ôi, Tiểu Lý, dạo này cậu nóng tính ghê nhỉ!" Mọi người lập tức nín cười, còn Lý Thành Niên lúng túng nhặt điện thoại lên.

Sau vài câu trả lời, điện thoại cúp máy.

Anh ta mặt tái mét nhìn mọi người.

Trong sự chờ đợi của vạn người, anh ta run rẩy nói. "Viện trưởng nói, Thiên Quan Chúc Phúc muốn giao dịch với chúng ta, bảo cử một người đi đưa đồ." Xoẹt —— Gần như cùng một lúc, tất cả mọi người đứng dậy. "Ôi chao, tôi cảm thấy hình như tôi đã biết cách giải mã chỗ tôi phụ trách rồi!

Đi trước đây!" "Ấy, đừng nói nữa, bên tôi cũng có manh mối rồi, cái Kim Bản Mê Văn Sừng Thú này đúng là đỉnh của chóp!" "Lý giáo sư cố lên nhé, tôi cũng phải về vị trí đây, mấy tiến sĩ mới đến vừa nhắn tin cho tôi nói là có tiến triển rồi!" Đạo đức nghề nghiệp, vào lúc này chẳng đáng một xu.

Lý Thành Niên nhìn căn phòng họp trống không, chỉ đành cứng rắn mang miếng đồng xanh trong hộp ngọc dương chi ra tầng thượng chờ đợi giao dịch.

Chợt nhiên, như nhớ ra điều gì đó, anh ta vội vàng chạy quay lại.

Đây là ban ngày mà!

Thời gian giao dịch là buổi tối!

Xem lại tin tức nóng hổi thì bùng nổ rồi —— 【Thiên Quan Chúc Phúc】đã "biến mất" bấy lâu cuối cùng cũng lên mạng.

Anh ấy đang điên cuồng mắng một streamer gần đây tăng fan rất nhanh 【Nghi Châu Thám Linh Tiểu Hỏa】trong một phòng livestream. "Mày nói cái #éo tận thế gì của mày!

Tiền nhân hậu quả còn chưa hiểu rõ đã lên mạng nói nhảm, não bị lừa đá lệch rồi thì bảo người ta đá lại cho mày đi!" "Nghe rõ đây!

Tôi chỉ giải thích một lần! 'Thiên Quan Chúc Phúc' và Lý Thuần Phong không có bất kỳ quan hệ nào!" "Gần đây có thể khai quật nhiều cổ mộ như vậy là do Hoa Quốc đã mạnh lên!

Ai #mẹ nói với mày là lũ cương thi đó đang cảnh tỉnh cái tận thế chó má gì chứ!" Gõ xong chữ, Tô Thần thoải mái nằm trên ghế sofa.

Không ngờ anh ngắt mạng đi ngoại ô chơi vài ngày, mà cái 【Nghi Châu Thám Linh Tiểu Hỏa】này lại khuấy đảo dư luận trên mạng.

Cứ khăng khăng nói mình đã tiếp xúc với 【Thiên Quan Chúc Phúc】, còn đưa ra "bằng chứng".

Không ít người trực tiếp tin phục, lượng fan tăng lên hơn một triệu. "Đúng là cứu một cái phiền phức, sớm biết vậy thì lúc đó cứ để nó đi theo vào đội quân cương thi cho rồi." Tô Thần thản nhiên nói, rồi trực tiếp thoát khỏi phòng livestream khi Thám Linh Tiểu Hỏa chuẩn bị phản pháo.

Sau khi anh thoát ra, một lượng lớn fan kéo đến công phá phòng livestream.

Những fan tin rằng Nghi Châu Thám Linh Tiểu Hỏa thật sự đã tiếp xúc với Thiên Quan Đại thần, và đại khái đoán được người thật, trong chốc lát đã bị tin nhắn riêng tấn công đến mức phải bỏ ẩn danh trên

mạng.

Buổi tối, Tiểu Tượng mang theo mười đồng tiền tiên thiên, rất nhanh đã mang miếng đồng xanh về.

Lần này còn kèm theo một lá thư.

Trên đó đại khái viết là cầu giải Long Cốt Thiên Thư.

Anh tiện tay mở một phòng livestream khảo cổ, dường như đang cắm trại ở bờ biển, chuẩn bị ngày mai ra biển vớt tàu đắm.

Tối muộn cũng lười xem nhiều, anh trực tiếp để lại bình luận trong phòng livestream đó. 【Về việc dịch các văn vật trong mộ Lý Thuần Phong, đội khảo cổ có thể tham khảo Kim Bản Mê Văn Sừng Thú đính kèm trong hộp ngọc dương chi.】 【Đó là phiên bản đã được Lý Thuần Phong dịch xong, các ký tự khắc trên mai rùa sử dụng bốn loại chú thích âm bí mật, các vị có thể bắt đầu nghiên cứu từ góc độ này.】 Nói xong, anh lại offline.

Còn Lý Thành Niên vừa mới run rẩy chân cẳng từ sân thượng Viện Nghiên cứu xuống, khi nghe được tin tốt từ trợ lý báo lại.

Anh ta liền kích động khóc òa lên ngay tại chỗ!

Một tuần họp mật cuối cùng cũng kết thúc.

Sở Mục Vân vừa về đến viện nghiên cứu liền đi thẳng xuống tầng hầm thứ hai.

Viện nghiên cứu có ba tầng hầm.

Tất cả đều dùng để lưu trữ các vật phẩm mật của nghiên cứu khảo cổ hoặc nhiều cổ vật chưa được giải mã và chưa thể công bố.

Còn tầng hầm thứ hai về cơ bản là nơi nghiên cứu đặc tính vật liệu của cổ vật.

Vì giao dịch với 【Thiên Quan Chúc Phúc】 mà nơi đây lại tạm

thời thành lập thêm nhiều bộ phận mới để tiến hành nghiên cứu chuyên sâu.

Mặc xong đồ bảo hộ, Sở Mục Vân bước nhanh vào một phòng nghiên cứu.

Qua lớp kính bảo hộ dày, có thể thấy bên trong ba nhà nghiên cứu đang cẩn thận thao tác trên ba đồng tiền Tiên Thiên bằng thiết bị chuyên dụng. "Đây là phát hiện mới của chúng tôi!" Người phụ trách dự án thấy Sở Mục Vân đến liền sốt ruột giải thích. "Sau khi kiểm tra, chúng tôi phát hiện trên những đồng tiền Tiên Thiên đổi từ chỗ 【Thiên Quan Chúc Phúc】 có dao động năng lượng đặc biệt..." Những dao động năng lượng đặc biệt này lại cùng nguồn gốc với Đại Tướng Quân Phù 【Trấn Thi Phù】!

Sau vài ngày phân tích, các nhà nghiên cứu kinh ngạc phát hiện những dao động năng lượng này có thể sử dụng điện năng để chuyển hóa.

Và lợi dụng nguyên lý tương tự để nạp năng lượng cho những Trấn Thi Phù trống!

Nghe xong, Sở Mục Vân kích động vỗ đùi một cái. "Đây chính là nội dung chính của cuộc họp lần này, viện nghiên cứu chúng ta xem như là đội tiên phong.

Cần tập trung nghiên cứu đối sách chuyên biệt cho vấn đề nghiêm trọng là cương thi vây thành trước đây!

Giờ đây có thể trực tiếp nghiên chế Trấn Thi Phù, trực tiếp giảm bớt một nửa khó khăn cho nghiên cứu khoa học tương lai!" Nói xong, Sở Mục Vân nhìn người phụ trách nghiêm túc hỏi: "Hiện tại, lượng chuyển hóa năng lượng phù chỉ định lượng từ đồng tiền đã được xác định chưa?" Câu này như gáo nước lạnh tạt thẳng vào người phụ trách.

Khuôn mặt vốn hớn hở lập tức trầm xuống. "Chúng tôi đã tiêu hao ba đồng tiền Tiên Thiên mới xác định rõ lượng năng lượng chuyển hóa định lượng, đại khái là một đồng tiền Tiên Thiên có thể chế tạo hai tờ Trấn Thi Phù chỉ." Mà hiện tại họ chỉ còn lại mười đồng tiền Tiên Thiên vừa đổi.

Nhưng vấn đề cơ bản vẫn chưa được giải quyết – đó là chưa tiến hành thử nghiệm uy lực trong thực chiến.

Mặc dù phòng thí nghiệm bên cạnh có cương thi sống, nhưng cấp độ đều rất thấp.

Hơn nữa, chúng đã bị những kẻ điên cuồng ở bộ phận cổ sinh vật hành hạ đến biến dạng, hoàn toàn không có ý nghĩa gì để thử nghiệm! "Tôi nhớ lúc anh gọi điện thông báo đã nói là còn một số khó khăn, hy vọng cấp trên có thể giúp đỡ..." Sở Mục Vân nghe xong, trong lòng dấy lên một dự cảm không lành.

Ngay sau đó, anh ta thấy người phụ trách gãi gáy, cười ngượng nghịu. "Tối qua tôi lên nộp báo cáo thấy lão Lý sợ mất vía nên có hỏi thêm một chút, cái vị 【Thiên Quan Chúc Phúc】 không phải dưới trướng có hai con nữ khôi rất lợi hại sao?

Chúng tôi nghĩ, cũng không thể để chiến sĩ của chúng ta cầm phù chỉ chưa hoàn thành đi xuống mộ trấn thi, vậy để an toàn hơn, có thể nào..." "Không được!" Sở Mục Vân dứt khoát từ chối yêu cầu "chết người" của người phụ trách.

Mấy người làm khoa học này đúng là có những ý tưởng bay bổng!

Cái gì cũng dám mơ tưởng!

Thậm chí còn muốn mượn nữ khôi của người khác để làm nghiên cứu!

Chưa nói đến việc người ta có muốn cho mượn hay không, nếu

làm hỏng thì sao?

Nhân vật chính trong cuộc họp lần này của họ chính là 【Thiên Quan Chúc Phúc】!

Cấp trên đã ra lệnh rõ ràng là phải giữ mối quan hệ tốt với anh ta, tuyệt đối không được đắc tội!

Cố gắng hết sức để đáp ứng mọi yêu cầu.

Cố ý gây phiền phức cho người ta, điều này đã bị đóng đinh vào quy tắc, không thể tùy tiện đụng vào! "Có khó khăn thì phải tự mình khắc phục!

Tôi thấy lão Lý trong cuộc họp hôm qua mắng dữ lắm, anh không đi nghe sao?" Người phụ trách nghe vậy, lập tức không vui. "Cái này chúng tôi cũng không phải là chưa từng nhờ vả các đội khảo cổ gần đây có kế hoạch hạ mộ, nhưng họ đều đi những ngôi mộ nhỏ không tên, đừng nói đến cương thi, có một con bò sát lớn hơn một chút đã là may rồi!

Hơn nữa, mấy con cương thi bên cạnh căn bản không có ý nghĩa tham khảo gì cả!

Chương 127

Tôi đứng trước mặt chúng một cái tát cũng có thể đánh bay chúng rồi..." Hễ nói đến vấn đề nghiên cứu là lại phàn nàn không ngừng.

Tuy điều này là chuyện thường ngày, nhưng gần đây dự án tăng trưởng điên cuồng, sự phàn nàn của các bộ phận cũng tăng theo cấp số nhân.

Chu Toàn Bình bận rộn đối phó với cấp trên, Lý Thành Niên bận rộn đóng cửa nghiên cứu.

Chỉ có anh ta kẹp ở giữa, trong ngoài đều không phải người! "Được rồi được rồi, nếu có cơ hội tôi sẽ giúp anh hỏi thử, tôi nói trước là tỉ lệ thành công cực kỳ mong manh..." Sau đó lại nói thêm rất nhiều, nhưng người phụ trách kia dường như chỉ nghe được việc "sẽ đi hỏi", liền gật đầu qua loa đồng ý.

Còn bên cạnh, bộ phận nghiên cứu sinh vật đã được nâng cấp thành bộ phận nghiên cứu cổ sinh vật một cách miễn cưỡng, chính là đội ngũ do Ngô Khánh Bình dẫn dắt.

Anh ta cũng xem như đã chứng kiến đủ loại sinh vật chưa từng thấy kể từ khi khảo cổ hạ mộ.

Lúc Sở Mục Vân tuần tra, Ngô Khánh Bình đang ở trong đó phân cắt khuôn mặt lớn tái nhợt của Nhân Diện Chu.

Và theo yêu cầu của khán giả các nền tảng lớn, hạng mục nghiên cứu này đã được đặc biệt cho phép livestream. "Hiện tại mọi người đang xem Giáo sư Ngô dùng dao phẫu thuật giải phẫu phần mặt của Nhân Diện Chu." "Theo quét hình thiết bị trước đó, khuôn mặt người này và bản thân con nhện hoàn toàn là một thể..." Bên này đang giải thích, trước ống kính, mép khuôn mặt người bị cắt rời, sau đó bóc ra

một lớp da mặt hoàn chỉnh.

Điều kinh ngạc là sau khi xác nhận con nhện đã chết gần một tuần (trong thời gian đó xác nhện được bảo quản lạnh), phần mặt người cắt xuống hiện tại vẫn còn hoạt tính!

Ngô Khánh Bình và trợ lý so sánh kỹ lưỡng dưới kính hiển vi, xác định con nhện bản thân đã chết.

Nhưng những tế bào vẫn còn hoạt động trên khuôn mặt người kia lại khiến người ta rùng mình. 【Chậc!

Cái quỷ gì thế này!

Nhân Diện Chu không phải đã bị Đại Tiểu Vinh tiêu diệt rồi sao?

Chẳng lẽ thứ này còn có thể sống lại?!】【Trời ơi, sức sống này có thể so với gián rồi!】【Giáo sư cẩn thận đó!

Nếu thứ này có thể ký sinh thì toi rồi!】 Trong chốc lát, buổi livestream vốn chỉ quy mô nhỏ và ít người xem, bỗng chốc thu hút vô số khán giả, đẩy phòng livestream lên top thịnh hành.

Tô Thần đã lâu không xem livestream, vừa mở ứng dụng liền tiện tay nhấp vào. 【Nhân Diện Chu và khuôn mặt người này hẳn là quan hệ ký sinh.】 Một dòng chữ lớn vàng chói, đã lâu không thấy lại làm lóa mắt khán giả.

Sở Mục Vân thấy 【Thiên Quan Chúc Phúc】 xuất hiện, kích động đến suýt không đứng vững. "Ồ?

Thiên Quan tiên sinh còn từng thấy sinh vật tương tự sao?" Ngô Khánh Bình nghe trợ lý nhắc nhở cũng cố nén kích động hỏi. 【Ngày xưa thuần phục mãnh thú, về cơ bản là dựa vào thuần phục, phương pháp này không chỉ tốn thời gian mà còn hiệu suất thấp.

Mà một số bộ tộc ẩn mật đã tình cờ phát hiện ra một phương pháp

mới – đó chính là ký sinh sinh vật.

Cổ trùng là một trong số đó, Thi Miết mà ta từng gặp cũng là một loại, nhưng Thi Miết là dựa vào việc giết chết thần kinh của vật chủ, từ đó khống chế thân thể vật chủ.

Nhưng cùng loại sinh vật còn rất nhiều.

Ta trước đây từng thấy trong cổ thư nói về một ngôi đại mộ có tồn tại một loại khỉ sống theo bầy đàn, trên mặt đều mang mặt nạ, nhưng ý thức không bị giết chết, có thể tự chủ ăn uống, giao phối, và tiến hành tất cả những hoạt động sinh tồn cần thiết của sinh vật.】 "Ngài nói cái này tôi biết, nhưng đó hẳn là quan hệ cộng sinh trong ký sinh phải không?

Cảm giác rất phổ biến, còn hiện tại cái này là thịt da hoàn toàn dính liền, hẳn không thể gộp chung vào mà nói được..." Ngô Khánh Bình nhìn màn hình bình luận, không nhịn được lên tiếng.

Tô Thần nghe câu này có chút bất đắc dĩ.

Cái này ta cũng không phải nói bừa, ta cũng không thể nói với ngươi rằng còn có Nhân Diện Điểu và Khẩu Trung Hầu kỳ dị ở Trường Bạch Sơn.

Thứ đó mới thực sự là quan hệ cộng sinh hoàn toàn sinh trưởng cùng nhau và còn có thể giao lưu với nhau!

Nói ra, lại sẽ có một đám thiểu năng phun cái gì mà nói bừa.

Hừm... mặc dù hiện tại ta đã là đại thần được cộng đồng mạng công nhận, cho dù có người tin, nhưng muốn giải thích rõ ràng cũng rất phiền phức! 【Không phải, tình huống ta nói và cái này tương tự, chỉ là về thời gian có chút chênh lệch, được chia thành bản hoàn chỉnh và bản tiến hóa.

Vật bao phủ trên mặt con khỉ trong núi đó tên là Ly Cổ, dựa vào

việc cắm xúc tu của mình trực tiếp vào thần kinh vật chủ, và trong quá trình ký sinh sẽ tiết ra khí tức gây tê liệt vật chủ, từ đó đánh lừa cơ chế phòng ngự của vật chủ.

Hơn nữa Ly Cổ có thể tự sống sót sau khi bị tách khỏi vật chủ, và vật chủ cũng không chết, chỉ là sẽ mất đi ký ức lúc bị ký sinh.

Còn khuôn mặt người các ngươi đang giữ cũng là một loại ký sinh vật, chỉ có điều đây là một loại côn trùng vẫn đang trong giai đoạn tiến hóa.】 Nói kỹ hơn, tất cả đều được nuôi dưỡng để chuyên kiểm soát những sinh vật cỡ lớn khó thuần phục.

Hơn nữa, là một thủ đoạn khá hiệu quả và nhanh chóng, con nhện khổng lồ khi bị bắt đã được dùng trùng Nhân Diện để thuần phục.

Đồng thời, cả hai được nuôi dưỡng lâu dài, đến mức gen của hai bên dung hợp, từ đó tạo ra Nhân Diện Chu hiện tại.

Tham khảo chính là Nhân Diện Điểu ở Trường Bạch Sơn, trùng Nhân Diện khống chế chim, trong bụng chim lại là những con khỉ có khả năng tấn công cực mạnh, đóng vai trò phòng ngự.

Hai loài bị cưỡng ép nuôi dưỡng này, sau hàng nghìn năm vẫn có thể tập hợp thành quần thể khổng lồ trong điều kiện khắc nghiệt của núi tuyết, đây chính là những kẻ thuần hóa cực kỳ mạnh mẽ!

Nói trắng ra, thế giới Đạo Mộ và thế giới Quỷ Thổi Đèn dung hợp không phải là ngẫu nhiên.

Hai thế giới tồn tại quá nhiều điểm tương đồng, ngay cả những người bảo vệ lăng mộ được nuôi dưỡng cũng dùng cùng một thủ đoạn để kiểm soát. 【Hiện tại, xác nhện đã chết trước mặt ngươi và khuôn mặt người còn hoạt tính chính là lời giải thích tốt nhất, đây là sự khác biệt về gen khó có thể thay đổi dù đã qua ngàn năm!】 Ngô Khánh Bình nghẹn lời nhìn khuôn mặt người kia, nhất thời không thể

phản bác.

Ngay lập tức, anh ta lấy ra hai mẫu vật nhờ trợ lý mang đi so sánh gen.

Trong lúc chờ đợi kết quả, anh ta lại hỏi Tô Thần vài câu hỏi.

Tô Thần cũng kiên nhẫn giải đáp từng câu một.

Và kết quả so sánh gen cũng rất nhanh có.

Cầm hai bản báo cáo trên tay, Ngô Khánh Bình kích động ngồi phịch xuống đất. "Đây thật sự là kỳ tích của các loài!

Sự dung hợp sinh vật như thế này trong lịch sử phát triển sinh vật học quả thực là chưa từng nghe thấy." Các sinh vật hoàn toàn không liên quan bị cưỡng ép dung hợp, điều này không chỉ đi ngược lại lẽ thường về cách ly sinh sản đã hình thành qua hàng triệu năm.

Mà còn trực tiếp phá vỡ sự cộng sinh gen liên loài! "Sự dung hợp gen liên loài thường dẫn đến sự hủy diệt loài một cách thảm khốc, thế mà Nhân Diện Chu này lại càng mạnh mẽ hơn...

Chẳng lẽ kỹ thuật sinh vật học của người cổ đại hàng ngàn năm trước đã sớm vượt xa hiện tại sao?!" Dù sao, chiến tranh vi khuẩn nổi tiếng chính là ví dụ điển hình nhất về việc các loài không thể cộng sinh.

Gen liên loài càng sẽ mang đến các loại khuyết tật di truyền và bệnh tật.

Nhưng Nhân Diện Chu không những không có mà còn mạnh đến kinh người!

Đơn giản là một ví dụ siêu điển hình về thành công trong nuôi cấy sinh vật! "Chỉ là đáng tiếc!

Tất cả đều đã chết hết!" Đây là câu Ngô Khánh Bình chưa nói ra,

vì anh ta đã kích động đến ngất đi.

Hiện trường lập tức hỗn loạn, lẽ ra phải coi là sự cố livestream và dừng phát, nhưng Sở Mục Vân nhanh mắt nhanh tay đã ngăn cản nhân viên thao tác.

Anh ta đứng trước ống kính, "Thiên Quan tiên sinh!

Bên tôi có một việc quan trọng muốn thương lượng với ngài, không biết ngài có thể mở quyền hạn riêng tư một chút không?" Tô Thần đồng ý sau đó phòng livestream đóng lại.

Bên tin nhắn riêng lập tức gửi đến một chuỗi văn bản dài, như thể đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Tuy nhiên, nội dung Tô Thần rất có hứng thú.

Ngoài việc muốn mượn một nữ khôi để thử nghiệm uy lực của Trấn Thi Phù, còn có những "Thiết Diện Sinh" được nhân bản trước đó.

Dường như họ đã phát hiện giữa cơ thể nhân bản và bản thể còn có một mối liên hệ nhất định.

Sau khi thu thập và so sánh dữ liệu sóng não của các cơ thể nhân bản, họ phát hiện tất cả đều ở một tần số hỗn loạn đáng kể.

Nói trắng ra là người bình thường đạt đến tần số đó đã chết não từ lâu, nhưng cơ thể nhân bản của Thiết Diện Sinh vẫn duy trì hoạt động sống cơ bản.

Hơn nữa, có nhà nghiên cứu đã bắt được dao động năng lượng đặc biệt trên cơ thể nhân bản, dao động đó cực kỳ tương tự với dao động năng lượng trên đồng tiền Tiên Thiên!

Điều này lập tức thu hút sự chú ý của Tô Thần.

Nếu dao động năng lượng của cả hai tương tự, thì điều đó chứng

tỏ Chu Mục Vương đã bỏ không ít công sức vào những cơ thể nhân bản này!

Chương 128

Hơn nữa, rất có khả năng đã nghiên chế ra vật chất hiện đại hóa để cải tạo cơ thể người!

Vì vậy mới khiến các thiết bị khoa học cực kỳ tinh vi cũng không thể kiểm tra ra được sự bí ẩn trên cơ thể những cơ thể nhân bản đã trở thành người thực vật kia.

Hơn nữa, nghiên cứu cho thấy giữa các cặp song sinh có mối liên hệ cảm ứng đặc biệt.

Vậy sóng não của hàng ngàn bào đệ Thiết Diện Sinh này đều hoạt động bất thường, chẳng lẽ điều đó nói lên rằng hai gã bị truyền tống đến không gian hư số kia hiện giờ vẫn còn sống tốt?

Hoặc là... hai gã đó cũng là người nhân bản?

Nghĩ đến đây, Tô Thần không ngồi yên được.

Hễ nghĩ đến còn có rùa tôn muốn ám toán mình ở trong bóng tối là toàn thân lại không thoải mái.

Ngay lập tức phái Tiểu Tượng đến viện nghiên cứu hỗ trợ khoa học.

Đương nhiên cũng đã ước định phạm vi nghiên cứu chỉ giới hạn trong Trấn Thi Phù.

Mỗi khi nghĩ đến con cương thi bị quân đội bắt được ở Kim Tước Sơn lúc đó.

Tô Thần cũng có chút lo lắng có một số người vì ham công danh mà gây ra tai nạn hoàn toàn không cần thiết.

Tiện tay lấy ra những mảnh đồng xanh đã đổi, ba mảnh đồng ghép

lại với nhau, thông tin có được rất ít ỏi.

Nhìn góc còn thiếu, vẫn còn thiếu mảnh đồng cuối cùng quan trọng mới có thể ghép đủ bản đồ toàn bộ Tây Vương Mẫu Địa Cung. "Xem ra cần phải nhanh chóng tìm đủ bản đồ địa cung rồi." Là những người cùng theo đuổi trường sinh, Chu Mục Vương đã lăn lộn ở thế gian này nhiều năm như vậy, còn gây ra động tĩnh lớn như thế.

Người bạn già của hắn liệu có động tĩnh gì không?

Suy nghĩ hỗn loạn, Tô Thần cất mảnh đồng xanh đi.

Vài ngày sau, một tin tức về việc tàu trục vớt tàu đắm gặp sự cố mất liên lạc đã chiếm vị trí cuối cùng trên bảng tìm kiếm nóng.

Mọi người đều cho rằng đây là một sự cố hiện đại bình thường.

Nhưng cấp trên lại vội vàng triệu tập cuộc họp khẩn cấp. "Không phải chỉ cần phụ trách trục vớt tàu đắm lên là được sao?

Tại sao cả đội khảo cổ lại mất tích?

Còn một thành viên chưa mất tích... nhưng anh ta tình cờ bị bệnh đang nghỉ dưỡng ở nhà một ngư dân địa phương." "Đây là cái tin tức đáng báo cáo gì sao!" Người chủ trì cuộc họp nổi giận lôi đình.

Và người đó chỉ có thể run rẩy tiếp tục nói: "Thành viên đó sau khi đội khảo cổ mất tích từng cầu cứu ngư dân địa phương, muốn ra biển tìm kiếm dấu vết đội khảo cổ." "Nhưng mà..." "Nhưng mà cái gì?!

Anh nói đi!" "Nhưng mà ngư dân địa phương vừa nghe đến vị trí đội khảo cổ trục vớt tàu đắm liền sống chết không chịu đi, còn luôn nhấn mạnh chỗ đó bị nguyền rủa, ai đi cũng sẽ bị trừng phạt..." Nghe những lời này, phòng họp chìm vào im lặng.

Ngay sau đó là sự phẫn nộ càng lớn hơn của người chủ trì. "Chỉ là một vùng biển không gió không sóng, cùng lắm là tàu thuyền va vào đá

ngầm thôi!

Ngư dân địa phương mê tín thì các anh cũng mê tín sao!

Tối nay lập tức tổ chức người cho tôi!

Bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải đưa các thành viên đội khảo cổ mất tích về!" Cuộc họp giải tán.

Người phụ trách biết "sự thật" đó trực tiếp trở thành người lãnh đạo hành động lần này.

Nói trắng ra, chim đầu đàn thì bị thương.

Vào thời khắc nghiêm túc như vậy, tùy tiện một câu phát biểu cũng có thể trở thành "được giao trọng trách".

Nhưng sau đó cuộc tìm kiếm kéo dài suốt một tuần, con tàu trục vớt tàu đắm kia cứ như thể bốc hơi khỏi không khí, không xuất hiện lại nữa.

Thời gian trôi qua, tin tức cũng dần rò rỉ ra ngoài.

Bởi vì gần đây các đại mộ, tiểu mộ được phát hiện đều livestream, nhưng đều là những cái "tầm thường".

Hoàn toàn không thể so sánh với những đại mộ "nhiệt huyết" đầy kích động trước đó.

Thế là cư dân mạng đều than thở chán ngắt.

Con người một khi đã chứng kiến những thứ tốt đẹp, thì khi xem những thứ kém hơn, chắc chắn trong lòng sẽ đầy sự không tình nguyện.

Và nhiệt độ khai quật đại mộ khảo cổ đã được khuấy động.

Khắp nơi, bất kể xuất hiện thứ gì kỳ lạ, cũng sẽ có "người nhiệt tình" viết một bản báo cáo gửi đến các bộ phận liên quan.

Nhưng khác với thực tế mọi người dự đoán là sẽ phát hiện thêm nhiều đại mộ.

Các đội khảo cổ khắp nơi đã đón chào thời kỳ bận rộn nhất trong lịch sử.

Hầu như nơi nào có phản hồi, bất kể là rừng sâu núi thẳm hay là gì, cũng đều cần đích thân chạy đến một chuyến.

Vì thế, cả viện nghiên cứu gần như đã phân bổ tất cả các thành viên đội khảo cổ có thể phái đi.

Đến nỗi, sau khi đội khảo cổ trục vớt tàu đắm đã mất tích một tuần.

Cuối cùng, viện nghiên cứu không còn cách nào khác, họp lại quyết định tổ chức thêm một đội khảo cổ.

Đi theo dấu vết của đội khảo cổ đã mất tích trước đó, xem thử liệu có phát hiện mới nào không. "Nhưng hiện tại các đội khảo cổ đều có nhiệm vụ riêng, cũng không có nhân sự thích hợp, hơn nữa đội ngũ tạm thời được thành lập liệu có phản tác dụng không?" Quy cách của một đội khảo cổ thông thường đều có những yêu cầu khá nghiêm ngặt.

Đây là nguyên tắc cơ bản để bảo vệ cổ vật.

Ngay khi cả phòng họp chìm vào im lặng, Chu Hoài Văn phong trần mệt mỏi bước vào. "Nghe nói bên Tiểu Trần công tác trục vớt gặp vấn đề, là sao vậy?" Câu nói này chẳng khác nào thắp lại hy vọng cho mọi người. "Bên anh công tác thu dọn đã kết thúc rồi sao?" "Chỉ là một tiểu mộ, về niên đại cơ bản không có giá trị nghiên cứu gì, thân thế mộ chủ nhân cũng nhanh chóng được làm rõ rồi.

Tôi để lại vài nghiên cứu sinh ở đó lo hậu sự rồi vội vàng quay về đây." "Về đúng lúc quá!

Lão Chu!

Bên chúng ta gặp đại phiền phức rồi!" Một ngày sau, đội khảo cổ đi Tây Sa chính thức được thành lập, các thành viên đều đang thu dọn đồ đạc.

Chu Hoài Văn đóng hành lý của mình lại, nhìn đống tài liệu mà đội khảo cổ trước đó đã thu thập.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, ông vẫn gửi tin nhắn cho Tô Thần.

Tô Thần lười đi.

Dù sao, nếu mộ nào cũng phải để hắn đi theo một chuyến, thì sau khi hai thế giới dung hợp, mộ có quá nhiều!

Nhưng tiện tay lướt qua những bức ảnh Chu Hoài Văn gửi đến.

Đó là một con tàu đắm cỡ lớn, nằm im dưới đáy biển hàng trăm năm, trông như một con thú khổng lồ ngủ say phủ đầy tảo biển và san hô.

Nhưng càng nhiều bức ảnh được gửi đến, hắn càng phát hiện ra điều bất thường.

Có một bức ảnh rất kỳ lạ.

Đó cũng là đồ chạm khắc bằng đồng xanh, nhưng là một vật thể giống như bình rượu tôn.

Nhưng đường vân trên đó khiến hắn lập tức cảnh giác, vô thức lấy ba mảnh đồng xanh kia ra.

So sánh một chút, đường vân tương tự đến kinh ngạc!

Cho dù không phải mảnh đồng khắc bản đồ, nhưng hắn có thể chắc chắn hai vật thể này xuất xứ từ cùng một thời kỳ.

Hơn nữa rất có thể là cùng một người làm! "Bức ảnh này từ đâu

ra?" "Đây là tài liệu cuối cùng mà đội trục vớt tàu đắm nơi học sinh Từ Tiểu Oánh của tôi làm việc đã gửi về viện nghiên cứu trước khi mất liên lạc.

Hẳn là ở trên con tàu đắm đó, Tô giáo sư nếu ngài có hứng thú... có thể đi cùng chúng tôi xem thử không?" Chu Hoài Văn thăm dò gõ chữ.

Chương 129

Thực tế trong lòng ông ta chỉ mong được ấn đầu Tô Thần bắt hắn đi cùng.

Mỗi khi nghĩ đến học sinh của mình đã mất tích nhiều ngày như vậy, ông lại sốt ruột như lửa đốt!

Thời đại này, muốn bồi dưỡng ra một học giả khảo cổ độc lập cũng rất gian nan! "Tôi đi có thể, nhưng, tôi cần quyền chỉ huy tất cả những người tham gia hạng mục này." Thấy câu nói này, Chu Hoài Văn thở phào nhẹ nhõm.

Cái thứ này tôi còn không muốn kìa!

Lập tức đồng ý.

Ngày thứ hai tại sân bay, hành lý của nhân viên khảo cổ vừa được nhân viên vận chuyển lên máy bay.

Liền thấy Tô Thần tay không đi tới. "Cái này...

đây có thể là một nhiệm vụ dài ngày, anh không mang theo quần áo để thay sao?" Tô Thần nhún vai, đi thẳng lên máy bay.

Chu Hoài Viễn bất đắc dĩ vỗ trán, chỉ đành gọi điện thoại bảo người đón ở địa phương mua sắm đồ dùng thiết yếu.

Còn trên máy bay, một giọng nói ngọt ngào đang lưu loát thuyết minh. "Nhiệm vụ lần này chắc hẳn mọi người cũng đã nghe nói, một đội khảo cổ của viện nghiên cứu đã mất tích tập thể trong quá trình trục vớt tàu đắm.

Trong tình huống tìm kiếm không có kết quả, có một số ý kiến cho rằng có thể đã xuất hiện di tích dưới đáy biển, thế nên lần này Điềm Điềm em đặc biệt được cử đến để livestream cho mọi người, hy vọng

không phụ sự ủy thác!" Câu nói ngọt ngào cuối cùng khiến màn bình luận xôn xao an ủi. 【Nói gì vậy!

Vợ Điềm Điềm của anh bao giờ làm anh thất vọng chứ!】【Đúng vậy đúng vậy, con gái cưng của đài truyền hình trung ương đương nhiên được mọi người kỳ vọng rồi!】【Chậc chậc, không phải mấy tên óc chó đó nhắn tin riêng nói gì em chứ!

Vợ yêu nói cho anh biết tài khoản của đối phương, anh đi cắn chết nó!】【Ấy ấy ấy!

Người phía sau là ai kìa!

Là... là Tô giáo sư sao!】【Trời ơi!

Đúng là thật!

Đây coi như là cặp đôi vàng hiếm hoi cùng khung hình rồi!】【Lầu trên im miệng!

Anh trai Tô Thần là chồng tôi!】 Thấy bình luận nhắc đến Tô Thần, Vương Điềm Điềm vội vàng quay người.

Chĩa ống kính vào Tô Thần, cười nói: "Tô giáo sư là đội trưởng của hành động khảo cổ + cứu viện lần này của chúng ta, mọi người có thể gọi là Tô đội trưởng nhé!" Đối mặt với nụ cười ngọt ngào của Vương Điềm Điềm, Tô Thần khẽ mỉm cười coi như chào hỏi.

Sau đó liền tìm một chỗ ngồi xuống, đeo bịt mắt ngủ.

Lần này đi khá nhiều người, vì hiệu suất nên đã bao nguyên máy bay.

Còn Vương Điềm Điềm thấy Tô Thần không có ý định giao lưu nhiều với màn bình luận, liền hạ giọng giới thiệu các thành viên khác cho khán giả.

Rất nhanh, đoàn người đã đến Nam Hải.

Xe đón ở địa phương trực tiếp đưa họ đến khu dân cư ven biển để nghỉ ngơi.

Còn nhiều người tham gia cứu viện hơn thì dựng lều quân sự ngay tại chỗ. "Tô giáo sư, hôm nay mọi người vừa đến, lát nữa bên tôi sẽ báo cáo tình hình cho mọi người, sau đó ngày mai ra biển được không?" Đội trưởng đội cứu viện nói xong, đang định nói thêm.

Liền thấy Tô Thần nhìn vùng biển xa xăm, bình thản lắc đầu, "Không được." "A?" Điều này khiến đội trưởng đội cứu viện lúng túng.

Ai cũng nói mấy kẻ khảo cổ này nhiều chuyện, lại còn kiêu căng, mình không phải là gặp phải đại phiền phức rồi chứ?! "Vậy... nghỉ hai ngày?

Rồi ngày kia chuẩn bị ra biển?" Lắc đầu. "Vậy, ngày kìa?" Tiếp tục lắc đầu. "Không phải tôi nói!

Tô giáo sư, các thành viên của chúng tôi đã tìm kiếm trên biển hơn một tuần rồi!

Bây giờ đừng nói là con tàu đó còn chưa tìm thấy!

Ngay cả khi tàu không sao, thì đồ tiếp tế cũng đã sớm hết rồi!

Nếu chúng ta còn chần chừ nữa, dù chưa chết người cũng sẽ chết người mất!" Nói một hơi xong, đội trưởng đội cứu viện mặt đỏ bừng.

Anh ta thật sự hoảng sợ!

Đã trải qua vô số lần cứu viện, nhưng độ khó của cứu viện trên biển là cao nhất.

Bởi vì phải tính đến dòng chảy, thủy triều lên xuống.

Ngay cả lần này cấp trên đã cử chuyên gia dòng chảy hàng đầu đến giúp phân tích.

Thực tế họ đã mở rộng phạm vi mà chuyên gia đưa ra lên hơn mười lần để tìm kiếm.

Nhưng đến một cái phao cứu sinh cũng không thấy!

Mẹ kiếp, người không phải đã trực tiếp trôi đến một vùng biển khác rồi chứ?!

Càng nghĩ càng sợ, nhưng những người xung quanh lại lâu rồi không lên tiếng.

Ngay khi đội trưởng đội cứu viện sắp không nhịn được mở miệng chửi bới.

Tô Thần cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt, ánh mắt bình thản nhìn anh ta. "Nghĩ gì vậy?

Tôi chỉ là cảm thấy ngày mai quá muộn, tối nay thời cơ vừa đúng." Nói xong, cũng không thèm để ý đội trưởng đội cứu viện đang há hốc mồm kinh ngạc, quay đầu chào Vương Điềm Điềm và những người khác. "Nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi, chúng ta trời tối sẽ xuất phát." Các thành viên ngây người một lát, sau đó nhanh nhẹn lên tiếng đi thu dọn đồ đạc của mình, và chất tất cả lên thuyền.

Đội trưởng đội cứu viện hoàn toàn ngớ người.

Nhưng nghĩ đến hôm qua chuyên gia dường như đã dự đoán tối nay sẽ có mưa.

Ra biển vào ngày mưa là điều đại kỵ!

Một khi không cẩn thận, sẽ lại xuất hiện thêm một đội người mất liên lạc, đến lúc đó trách nhiệm sẽ hoàn toàn thuộc về anh ta, đội trưởng đội cứu viện này!

Anh ta nghĩ không được, phải nghĩ cách khiến cái người "tay mơ" này bỏ ý định ra biển tối nay.

Ngay cả khi có vội vàng đạt được công danh, cũng không thể bỏ qua sự an nguy của người khác chứ!

Ngay lập tức vội vàng truyền đạt tin tức này cho các thành viên đội khảo cổ, còn tiện thể phổ cập không ít kiến thức nguy hiểm.

Nhưng, phản ứng của mọi người chỉ là một câu "Ồ, biết rồi." Ngay cả Vương Điềm Điềm đang livestream trước ống kính, cũng chỉ mỉm cười ngọt ngào đáp lại một câu. "Ừm ừm, biết rồi, cảm ơn anh đã phổ cập những kiến thức này cho mọi người." Nhìn trên màn bình luận cũng toàn những lời khen ngợi, đội trưởng đội cứu viện cuối cùng cũng không nhịn được bùng nổ. "Tôi nói là tối nay trên biển có thể có mưa lớn!

Các anh không thể ra biển!

Nếu có đi cũng phải là thời tiết nắng đẹp như ngày mai!" Tiếng hô này, có thể nói là đã dồn hết khí thế của đội trưởng đội cứu viện này cả đời.

Tất cả mọi người có mặt đều ngây người một chút, nhưng vẫn không dừng lại việc chuẩn bị trên tay.

Vẫn là Chu Hoài Văn thở dài đi tới, vỗ vai anh ta một cách chân thành. "Đồng chí này, tôi biết anh lo lắng cho chúng tôi, nhưng Tô giáo sư là người có uy tín cao nhất ở đây.

Một khi chúng ta đã mời anh ấy đến, đã thỏa thuận mọi việc đều nghe theo anh ấy, thì nhất định sẽ chấp hành." Lý Cường Quốc bên cạnh vác theo một cây đao bổ củi lớn đi tới. "Đúng vậy, huynh đệ, anh bận cứu viện chắc chắn không có thời gian xem livestream, nhưng lần này anh có thể tranh thủ thời gian cứu viện mà xem cho kỹ.

Tô giáo sư của chúng ta đó, trông yếu ớt vậy thôi, thực ra ngay cả cự thú thời viễn cổ cũng có thể đá bay!

Chương 130

Với cái sức mạnh đó, biết đâu gặp bão tố còn có thể giúp chúng ta trực tiếp nâng thuyền trở về ấy chứ!" Phì cười —— Mặc dù là cách nói khoa trương, nhưng không ai là không bị lời nói của Lý Cường Quốc chọc cười.

Ngay cả Vương Điềm Điềm đang livestream cũng không nhịn được che miệng cười.【Ôi!

Lần đầu tiên tôi thấy vợ yêu cười ngọt ngào như vậy, cứ như cười vào tim tôi luôn ấy!】【Hahahahaha, đừng nói, từ khi chứng kiến buổi livestream đó, tôi thấy Tô giáo sư có thể là một người đàn ông mạnh mẽ mà lại thư sinh.】【Ê... là chàng trai đẹp trai trông thư sinh nhưng rất mạnh mẽ được không!

Chồng tôi lợi hại đến mức nào tôi biết rõ nhất!】【Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, Tô giáo sư có lợi hại đến mấy thì cũng là trên đất liền, mặt biển biến đổi khôn lường, một con sóng đánh úp lật thuyền thì có lợi hại đến mấy cũng vô dụng thôi...】【Haizzz... ai mà nói không phải chứ, tôi hơi lo cho vợ yêu rồi, hay là vợ Điềm Điềm đừng đi nữa, nguy hiểm quá!】 Đội trưởng đội cứu viện thấy cuối cùng cũng có bình luận ủng hộ mình, nóng lòng muốn dán mặt vào màn hình xem.

Nhưng điều đó không thể ngăn cản được gì.

Mọi người ăn uống no đủ, nghỉ ngơi xong, tối trời vừa tối đã đúng giờ xuất phát.

Sau đó, con thuyền đi thẳng đến vị trí mà con tàu khảo cổ mất tích trước đó đã biến mất trên bản đồ thì dừng lại. "Vùng này chúng tôi ngày nào cũng đi vòng qua một lượt, nhưng không phát hiện ra gì cả!"

Ống kính hướng về bầu trời đầy sao, dày đặc, như những viên kim cương lấp lánh khiến người ta không nhịn được muốn đưa tay chạm vào.

Các thành viên thấy Tô Thần bình thản nghỉ ngơi, cũng tự mình yên lặng ngắm cảnh thổi gió biển.

Một giờ sau, Tô Thần đột nhiên từ khoang thuyền bước ra. "Bão tố sắp đến rồi, tìm chỗ tốt mà trú." Các thành viên làm theo.

Nhưng đội trưởng đội cứu viện nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh, không một chút mây, không khỏi nhíu mày. "Biết đâu là nửa đêm thì sao?

Anh xem bây giờ trời vẫn rất đẹp, vạn dặm không mây...

Hơn nữa chuyên gia dự đoán là mưa rào, sao có thể là bão tố được!" Lời còn chưa nói xong, một giọt ẩm ướt rơi bộp xuống trán anh ta.

Anh ta ngẩng đầu nhìn trời, lập tức mưa lớn như trút nước đổ xuống.

Trừ người lái tàu, mọi người đều trở về khoang thuyền tránh mưa.

Và rất nhanh gió sóng lớn hơn, con thuyền chao đảo đến đáng sợ, may mắn là có những biện pháp Tô Thần đã dặn dò trước.

Vì vậy bên trong khoang thuyền vẫn khá thoải mái.

Cả đêm mưa gió vẫn không ngừng.

Tín hiệu cũng tạm thời bị ngắt, Vương Điềm Điềm chỉ có thể dùng cách quay video để ghi lại tất cả những điều này.

Trên bờ, đội cứu viện và các chuyên gia ở lại sau khi không liên lạc được với mọi người thì lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng bên họ hoàn toàn không có mưa, nhất thời chỉ đành nghĩ

rằng con thuyền có thể đã đi đến vùng biển xa hơn.

Trong lòng tự trấn an rằng sáng mai có thể sẽ liên lạc được.

Nhưng cũng đồng thời cho trực thăng chuẩn bị sẵn sàng.

Ngay cả khi Tô Thần trước khi đi đã đặc biệt dặn dò không được dùng các loại phương tiện bay để tham gia cứu viện lần này, họ cũng không thể không chuẩn bị trước.

Trên mạng, cư dân mạng giây trước còn đang thưởng thức bầu trời và mỹ nữ, giây sau thấy livestream bị ngắt.

Nhất thời đều cho rằng con thuyền đã gặp nạn.

Không ít người nhớ đến lời khuyên của đội trưởng đội cứu viện trước đó, lục lại hình ảnh.

Trực tiếp mắng chửi Tô Thần lên hot search bằng miệng lưỡi và bút mực.

Ngay cả khi các fan một lòng giải thích, nhưng vẫn không địch lại vô số cư dân mạng "đầy chính nghĩa".

Đây cũng là lần đầu tiên 【Hội fan hâm mộ Tô Thần】 bị mắng đến mức khó phản bác.

Trong viện nghiên cứu, lại một đội người nữa mất liên lạc, trong đó còn có hai vị giáo sư cấp cao.

Sở Mục Vân lo đến rụng cả nắm tóc, đang nghĩ có nên lập tức cho đội cứu hộ xuất phát ngay trong đêm không.

Một bàn tay rộng rãi đặt lên vai anh. "Đừng hoảng, người dẫn đầu mà hoảng thì bên dưới sẽ loạn thành ra sao?" Nhìn Chu Toàn Bình vẫn bình thản mỉm cười, Sở Mục Vân càng khó chịu hơn. "Anh sao còn cười được vậy!

Lão Chu mất thì thôi đi!

Trong số những người mất tích còn có Tô Thần đó!" "Với tư cách là nhân tài trọng điểm mới được phê duyệt trong hạng mục, cậu ấy là nhân vật trọng điểm cần được bảo vệ chỉ sau 【Thiên Quan Chúc Phúc】!" Nếu cậu ấy xảy ra chuyện gì, đó sẽ là một tổn thất nghiêm trọng đối với quốc gia!

Ông ta dù bị kéo đi xét xử cũng hoàn toàn không thành vấn đề!

Chu Toàn Bình lại điềm nhiên nói. "Nếu câu này mà để lão Chu nghe được, chỉ sợ ông ấy sẽ đau lòng đó." Sở Mục Vân hoàn toàn ngây người.

Chu Toàn Bình vẫn mỉm cười, ông ta vô thức đưa tay chạm vào nhiệt độ cơ thể của đối phương.

Cứ tưởng đối phương bị tức đến phát sốt, đầu óc đã không còn tỉnh táo nữa.

Nhưng người kia lại rất ghét bỏ hất tay ông ta ra. "Thôi được rồi, đứng dậy đi, yếu đuối đến mức này ra thể thống gì!" Nói rồi, ông ta đặt một tập tài liệu lên bàn.

Sở Mục Vân mở ra xem, cả người đều sững sờ. "Hóa ra Tô Thần đây là cố ý làm như vậy sao?" Rạng sáng ngày thứ hai, trời tờ mờ sáng, đội cứu hộ đã không thể chờ đợi được nữa, muốn xuất phát tìm kiếm.

Nhưng đúng lúc mọi sự đã chuẩn bị xong, một công văn từ cấp trên gửi xuống.

Họ chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

Trong phòng livestream của đội khảo cổ, nền tảng đã đặc biệt thêm chức năng thắp nến cầu phúc ảo.

Sau một đêm, số lượng nến cầu phúc ảo được gửi trong phòng livestream đủ để xếp thành năm vòng quanh Trái Đất.

Đúng lúc này, tin tức đội cứu hộ án binh bất động được lan truyền ra ngoài.

Lập tức, dư luận trên mạng bùng nổ.

Cấp trên hoàn toàn trở thành đối tượng trút giận của cư dân mạng.

Những lời chửi rủa công khai trong livestream như trời long đất lở.

Lần này, nền tảng sốc.

Các quản lý nền tảng khẩn cấp yêu cầu phía dưới thiết lập các từ khóa bình phong liên quan.

Xóa bài, xóa video, xóa bình luận, xóa từ khóa… một bộ combo hoàn chỉnh.

Nói trắng ra là, anh không muốn sống đừng kéo tôi theo!

Các nền tảng cũng vội vàng liên kết với nhau, thành lập đội chuyên trách đối sách.

Đề phòng cư dân mạng có những hành vi quá khích hơn.

Dù sao lời nói trên mạng là tự do, nhưng anh lợi dụng nền tảng tôi cung cấp cho anh để tấn công không phân biệt thì đó là tự tìm đường chết!

Cấp trên là gì?

Cấp trên đó chính là cơ sở tồn tại của tôi!

Chuyện người ta đúng hay không đúng chưa nói, dù cho người ta thật sự sai.

Nhưng nếu người ta chướng mắt tôi, thì đó cũng chỉ là chuyện một câu nói là bị phong sát mà thôi!

Và đúng lúc dư luận đã sắp không thể kiểm soát được nữa.

Phòng livestream của đội khảo cổ Tây Sa đã mở.

Vương Điềm Điềm vẫn bình an vô sự đứng trước ống kính, vẫn là nụ cười ngọt ngào.

Chương 131

"Chào buổi sáng mọi người nha… Ơ, một đêm không gặp hình như đã xảy ra chuyện gì rồi nhỉ?" Nói xong, cô nhận lấy điện thoại do người bên cạnh đưa, nhìn tin nhắn trên đó, liền bất lực mỉm cười. "Chúng ta không sao hết!

Có Tô Thần ca ca ở đây, chúng ta sao có thể có chuyện gì được chứ!" "Tối qua quả thật có bão tố, nhưng đó là điều tất yếu phải trải qua mà!" Mọi người mù mịt, liền vội vàng giục Vương Điềm Điềm nói tiếp.

Sau khi bão tố đến, đội trưởng đội cứu hộ là người đầu tiên đứng ra chỉ trích Tô Thần.

Nhưng mà, Tô Thần căn bản không thèm để ý đến ông ta!

Chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Sau đó bão dần dần tan bớt, mọi người liền ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, thì đã trực tiếp đến một vùng biển xa lạ. "Chúng ta bị thổi đến nơi nào rồi!

Vùng biển này tôi tìm kiếm cả tuần nay cũng chưa từng thấy qua!" "Đó là do anh không biết cách đi vào." Một câu nói làm bừng tỉnh người trong mộng!

Đội trưởng đội cứu hộ lúc này mới đột nhiên nhớ ra chuyên gia dòng hải lưu trước đây dường như có đề cập một lần, rằng dòng hải lưu kiểm tra được trong lúc đội khảo cổ mất tích là không đúng.

Nhưng vì chỉ là một thoáng, dữ liệu không đủ chính xác, nên không ai để tâm. "Ý cậu là, đội khảo cổ mất tích trước đây cũng gặp bão tố, sau đó tiến vào vùng biển này sao?!" Tô Thần không phủ nhận

gật đầu.

Nơi ánh mắt anh nhìn tới, con thuyền đang neo đậu sừng sững kia không phải là thuyền vớt của đội khảo cổ thì là gì?!

Mọi chuyện đều có thể giải thích rõ ràng.

Chẳng trách khi đó Tô Thần yêu cầu buổi tối phải xuất phát, hóa ra là đã biết chỉ có thể lợi dụng bão tố mới có thể tiến vào vùng biển này! "Bao nhiêu ngày qua, anh hẳn đã nghe người dân địa phương nói về một vùng biển biết 'ăn người' ở đây rồi chứ?" Nghe qua rồi chứ!

Nhưng tôi hoàn toàn không để tâm!

Đội trưởng đội cứu hộ cảm thấy mình sắp bị sự ngu xuẩn của bản thân làm cho chết mất.

Vừa nghĩ đến những nghi ngờ của mình đối với Tô Thần trước đây, cả người đều muốn quỳ xuống dập đầu tạ tội.

Nếu ông ta thật sự ngăn cản đội khảo cổ tối qua, thì chẳng phải ông ta chính là kẻ chủ mưu gây ra cái chết của tất cả mọi người trên con thuyền vớt đó sao! "Ây, vậy Tô Thần ca ca, vùng biển này thật sự sẽ 'ăn người' sao?" Vương Điềm Điềm hỏi đúng lúc, coi như đã ngăn cản hành vi quá khích hơn nữa của đội trưởng đội cứu hộ có thể xảy ra. "Đương nhiên không phải, nơi này gọi là Quy Khư Hải Vực, là một không gian đặc biệt do từ trường địa lý gây ra." "Chỉ khi có điều kiện đặc biệt mới có thể đi vào, nhưng những con thuyền đi vào sau đó thường sẽ tạm thời mất phương hướng, và thủy triều dâng cao sẽ lộ ra những ám tiêu bên dưới." "Vì vậy, dù có thể ra ngoài, nhưng nếu gặp ám tiêu, tình huống thuyền bị tai nạn cũng thường xuyên xảy ra." "Người dân địa phương không hiểu điểm này, nên mới có truyền thuyết về vùng biển 'ăn người'." Đương nhiên, vùng biển 'ăn người' cũng không phải vô căn cứ, bên trong đây quả thật có thứ 'ăn người'.

Giải thích xong, những khán giả đang xem livestream có người giận dữ, có người xấu hổ.

Còn 【Hậu Viện Hội Fan Tô Thần】 thì càng nắm lấy cơ hội, một đòn phản công, trong chớp mắt đã đẩy Tô Thần lên vị trí cao nhất.

Rất nhiều người đã mắng chửi Tô Thần suốt đêm qua đều may mắn vì nền tảng đã xóa bài viết rất nhanh.

Nhưng cũng có bài đăng của một số người bị chụp màn hình lại, trực tiếp bị lôi ra đủ kiểu chửi rủa.

Tối hôm trước vẫn còn trình diễn ngón tay bay lượn trên bàn phím, bọn họ giờ đây chỉ đành bất lực tắt tin nhắn riêng, rút dây mạng ở nhà.

Lặng im vô tận trong phòng. "Được rồi, bây giờ hãy cùng chúng ta theo ống kính, đi xem con thuyền mất tích đã kéo dài một tuần nay đang ở tình trạng thế nào nhé!" Sau khi thử gọi đối phương bằng thiết bị liên lạc nhiều lần không thành công.

Cuối cùng họ quyết định lên thuyền để kiểm tra tình hình. 【Không ai trả lời, liệu có phải là thuyền ma không?

Các thành viên được tìm thấy đã hóa thành xương trắng sau khi bị hút vào vùng biển này, thời gian trôi đi rất nhanh?】 【A!

Lại là thằng cha này!

Lão tử muốn tố cáo mày tạo ra khủng hoảng!】 【Đúng vậy đó, nếu thật sự là như vậy, thì vợ Điềm Điềm của tôi chẳng phải là…】 【Ô ô ô!

Đừng mà!

Người ta vừa lo lắng cho vợ cả đêm, như vậy sao người ta có thể ăn cơm ngon được chứ!】 Mọi người 【……】 【Mày #mẹ nó là

nam hay nữ?】【Người ta đương nhiên là nam!】Mọi người lại lần nữa【……】【Vậy vợ mày là ai?】【Tô Thần đại soái ca đó!

Người ta thích người vợ như vậy nhất!】Mọi người【Mày #mẹ nó có phải lũ hoa tử không!

Đồ chướng mắt cút nhanh!】Đúng lúc mọi người đang điên cuồng chửi rủa, lại phát hiện không tìm thấy người này.

Kiểm tra mới biết, hóa ra là trong chớp mắt đã bị tiêu hao!

Lý Cường Quốc và bọn họ mang đầy đủ vũ khí, vì Tô Thần đã riêng tư nhấn mạnh rằng vùng biển này có thứ gì đó có thể lên thuyền tấn công người.

Nhưng sau khi lên thuyền vẫn bị cảnh tượng thảm khốc trên thuyền làm cho giật mình!

Khắp thuyền đều là vết máu, dấu vết chiến đấu.

Cảnh tượng đơn giản là một đống đổ nát!

Mọi người cảnh giác lật tung cả con thuyền lên, nhưng vẫn không nhìn thấy một người sống nào!

Đương nhiên, cũng không phát hiện một thi thể nào. "Tô Giáo sư, cả con thuyền này bị những quái vật mà ngài nói có thể lên thuyền tấn công người ăn thịt hết rồi sao?" Lý Cường Quốc tiến lại hỏi, dù sao trước khi đến đây ông ta cũng đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất.

Nhưng đến cả thi thể cũng không còn thì hoàn toàn làm ông ta không biết phải làm sao.

Vương Điềm Điềm bên kia cũng đã từng chứng kiến cảnh tượng lớn, hiện trường con thuyền kinh khủng như vậy cô vẫn rất bình tĩnh giải thích.

Đồng thời hướng suy nghĩ của khán giả về một khía cạnh tốt hơn.

Livestream trực tiếp toàn bộ quá trình, ít nhất không thể cắt đầu cắt đuôi.

Nếu không mọi người xem không đã mắt, một khi dư luận nổi lên giải thích không thông.

Thì sau này sự thật bị nói thành giả mới phiền phức.

Nhưng quả thật, con thuyền vớt hiện tại không có bất kỳ tin tức nào, bình luận tràn ngập nghi ngờ.

Cô bất lực đành xoay ống kính về phía Tô Thần. "Chuyện này sau này hãy giải thích." "Bây giờ, tất cả những người không có khả năng chiến đấu tập trung ở giữa boong tàu!" Nghe thấy lời này, Lý Cường Quốc lập tức hiểu ý Tô Thần.

Ngay lập tức vẫy tay ra hiệu cho Tiểu Trang tập hợp các chiến sĩ, vây chặt boong tàu.

Vương Điềm Điềm cũng căng thẳng đến mức không dám thở mạnh, không khí toàn bộ ống kính thể hiện ra vô cùng nặng nề. 【Sao thế?

Xung quanh chẳng phải gió yên biển lặng sao?

Sao đột nhiên lại giới bị lên rồi?】 【Tôi có thiếu xem mười phút nào không?

Sao chẳng theo kịp nhịp điệu livestream chút nào vậy?】 【Phao phao… nhắc nhở thân tình từ tiền bối – có thể thở!

Không cần nín thở!】 Đúng lúc mọi người đều nghi hoặc, mặt biển đột nhiên nổ tung tung tóe, đồng thời có thứ gì đó điên cuồng trèo lên thân thuyền.

Khoảng cách không quá ba, năm mét, nhưng bắn súng sẽ xuyên

thủng thân thuyền.

Lý Cường Quốc dứt khoát ra lệnh cho toàn bộ rút đại khảm đao ra!

Thời đại này đạn vẫn dễ gây sát thương nhầm, cận chiến tay không mới là thần vĩnh cửu!

Chỉ thấy trên boong tàu đột nhiên nhảy lên một con thủy hầu tử.

Miệng đầy răng già hung dữ lao lên muốn xé rách người đứng trước mặt.

Mọi người đều bị tốc độ cực nhanh của nó cũng như vảy trên người nó dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng quỷ dị làm cho có chút không kịp phản ứng.

Nhìn thấy móng vuốt sắc nhọn của con thủy hầu tử sắp cào bay đầu người đó. "Bốp!" Tô Thần tung Khôi Tinh Thích Đấu, một cú đá giữa không trung liền đá bay con thủy hầu tử, nó đập mạnh vào lan can.

Chỉ một đòn, con thủy hầu tử co giật vài cái liền tắt thở tại chỗ!

Lúc này mọi người mới phản ứng lại.

Chương 132

"Thứ này mẹ nó là khỉ à?

Hay là cá đột biến?!" "Thủy hầu tử, là lũ canh cổng địa cung dưới nước." "Tôi khuyên các anh vẫn nên giữ vững tinh thần đi, thứ này nếu muốn giết thì phải giết cả ổ, chúng rất ghi thù." Trong tiểu thuyết, bộ ba thiết tam giác đã ác chiến hai lần!

Nếu không phải phát hiện thủy hầu tử không thể vào mộ, e rằng cũng phải một lần giết sạch.

Nhưng bây giờ tình hình không giống nhau.

Đội ngũ gần ba mươi người, muốn cùng nhau tiến vào lối vào mộ thất đã chìm xuống đáy biển.

Chậc, vậy chi bằng vận động cơ thể một chút.

Tô Thần vừa nói xong, Lý Cường Quốc và bọn họ như bừng tỉnh.

Trước khi đến đây cũng đã nghe người dân trong làng nói, vì trên mặt biển trong những năm qua có quá nhiều người chết.

Nên oan hồn tích tụ, hình thành một loài hình thù kỳ lạ, thân phủ vảy, nhưng hình dáng giống khỉ.

Hơn nữa, trên mặt biển nếu gặp phải thì vạn lần không được giết chết hoặc chọc giận chúng.

Nếu không sẽ bị toàn bộ bầy đàn tấn công điên cuồng, không chết không ngừng.

Mọi người nghe Vương Điềm Điềm giải thích xong, bỗng nhiên hiểu ra.

Nhưng theo phản ứng của Tô Thần mà nói, hẳn là đã trực tiếp đến

đại bản doanh của người ta rồi!

Nhìn lại cảnh tượng thảm khốc không nỡ nhìn trên con thuyền vớt mất tích, cảm giác bi thương cũng tự nhiên sinh ra.

Ai nấy đều cổ vũ cho Tô Thần và bọn họ.

Sợ rằng lát nữa trong ống kính sẽ xuất hiện cảnh tượng thảm khốc toàn bộ bị diệt vong.

Nhưng thực tế, Tô Thần đánh những con này như chơi.

Gần một nửa boong tàu đã trở thành khu vực chiến đấu của anh.

Lũ thủy hầu tử dường như cũng biết Tô Thần là tồn tại có sức chiến đấu mạnh nhất, chúng điên cuồng tập trung về phía anh theo từng đợt.

Vừa đánh bay một con thủy hầu tử bằng một quyền ở bên này, thì bên kia hai con thủy hầu tử đã nhe nanh múa vuốt lao tới!

Lưng đang trống, một chiến sĩ thiếu kinh nghiệm hoảng sợ vội vàng lao lên muốn giúp Tô Thần.

Nhưng còn chưa kịp đến gần, đã thấy một bóng người sắc bén lao vụt qua trước mặt.

Ngay sau đó lại là hai tiếng kêu thảm thiết kinh người, hai con thủy hầu tử đó lại bị cùng lúc đá bay ra ngoài!

Toàn bộ chiến trường so sánh, Lý Cường Quốc và bọn họ gian nan vây quanh một bên chiến đấu với thủy hầu tử, gần như là thực lực ngang nhau.

Còn bên Tô Thần thì đơn giản như đá bóng vậy.

Gần như cứ mỗi bốn, năm giây lại có hai con thủy hầu tử bị đá bay, hơn nữa còn chưa kịp chạm đất đã trực tiếp tử vong!

Khán giả xem mà mắt tròn mắt dẹt!

Từ trước đến nay Tô Thần đều hành động đơn độc, bọn họ tuy biết Tô Thần lợi hại.

Nhưng bây giờ so với những người trong đội quân, mẹ nó đây đơn giản là cách biệt bốn, năm con phố vậy!

Nói thẳng Tô Thần sánh ngang một đại đội cũng không quá đáng chứ!

Lý Cường Quốc vừa gian nan chém đứt cổ một con thủy hầu tử, ánh mắt liếc thấy một chiến sĩ sắp bị thủy hầu tử áp chế.

Liền vội vàng lao tới, một đao chém đứt con thủy hầu tử đó.

Nhưng đúng lúc ông ta thở phào nhẹ nhõm chuẩn bị kéo chiến sĩ đó dậy.

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng kêu sắc nhọn! "Đội trưởng cẩn thận!" Trong đôi mắt kinh hoàng của chiến sĩ phía dưới đang phản chiếu hình ảnh con thủy hầu tử hung dữ đang nhảy đến ngay phía sau cổ ông ta!

Khoảng cách này!

Ông ta thậm chí không kịp quay đầu!

Xong rồi!

Chinh chiến bao nhiêu năm, lại phải gục ngã ở đây rồi!

Khoảnh khắc này, Lý Cường Quốc thậm chí còn viết vội di chúc của mình trong đầu.

Nhưng cuối cùng vẫn bất lực nở một nụ cười gượng gạo.

Ít nhất, không thể để chiến sĩ này cảm thấy là lỗi của mình.

Nhưng nụ cười vừa gượng gạo nở được một nửa.

Phía sau đột nhiên nổi lên một trận gió mạnh!

Con thủy hầu tử đang ở gần đó lại bị Tô Thần một cước đá bay ra ngoài!

Và cùng lúc con thủy hầu tử đập vào lan can, tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng xé rách kinh hoàng!

Sự chú ý ngay lập tức bị thu hút.

Hóa ra lan can bị đứt lìa và rơi xuống biển!

Tiếng nuốt nước bọt vang lên không ngớt.

Lực tác dụng thứ cấp của cú đá này thật sự kinh người!

Lũ thủy hầu tử đang kịch chiến cũng hoàn toàn bị dọa sợ.

Vội vàng rút lui.

Những con dưới biển cũng không dám trèo lên thuyền nữa.

Các chiến sĩ dọn dẹp xong boong tàu, mệt mỏi nằm vật vã trên đống xác thủy hầu tử.

Toàn bộ trận chiến, kéo dài không quá mười phút.

Nhưng lại vô cùng đặc sắc!

Vừa kết thúc chiến đấu, các video cắt ghép trên mạng lại một lần nữa tràn ngập trang chủ.

Ngay cả các công ty giải trí lớn cũng rục rịch, muốn có được thông tin liên lạc của Tô Thần để đàm phán ký hợp đồng.

Dù sao mỗi khi có video Tô Thần xuất hiện, bây giờ cũng đã đạt được lượng xem bảo đảm hàng trăm triệu trong vài phút!

Nhưng, thực tế khi tìm kiếm lại vô cùng gian nan.

Vừa mới có hành động, cấp trên liền trực tiếp gửi thông báo xử phạt.

Và cảnh cáo vĩnh viễn không được quấy rầy cuộc sống riêng tư của Tô Thần! "Những… những sinh vật sống theo quần thể này thật đáng sợ quá!" Các chiến sĩ còn sợ hãi nói, các thành viên đội khảo cổ được bảo vệ ở giữa không hề hấn gì, nhưng cũng bị dọa cho không nhẹ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ trực diện với trận chiến hung tàn đáng sợ như vậy.

Hình dáng hung ác của thủy hầu tử có lẽ đã đặt trước một vị trí trong những cơn ác mộng sau này.

Bên livestream, Ngô Khánh Bình thấy trận chiến kết thúc.

Vội vàng gọi điện thoại cho Lý Cường Quốc, bảo ông ta thu thập thi thể thủy hầu tử, đợi khi về thì mang về cho mình.

Lý Cường Quốc đành bất lực chỉ huy các chiến sĩ dọn dẹp chiến trường.

Trong lòng cũng ngày càng bất lực, gần đây ông ta sao toàn làm mấy việc thu thập thi thể thế này? "Vậy..." Vương Điềm Điềm do dự một chút.

Thấy Tô Thần nhìn về phía mình, liền lắc đầu kiên định hỏi. "Vậy tất cả những người trên con thuyền này có phải đều đã bị những con thủy hầu tử vừa nãy ăn thịt hết rồi không?" "Keng!" Chu Hoài Văn ngây người nhìn chiếc máy ảnh rơi xuống đất, một lúc lâu sau, mới lúng túng phản ứng lại nhặt máy ảnh lên.

Lý Cường Quốc biết Chu Hoài Văn lo lắng cho học sinh của mình, nhưng cũng không tiện an ủi, chỉ đành phái một chiến sĩ đỡ ông ta vào khoang thuyền nghỉ ngơi.

Chương 133

"Các anh không phát hiện ra điều kỳ lạ trên con thuyền này sao?" Kỳ lạ?

Mọi người nhìn quanh có chút không hiểu.

Điều kỳ lạ trên con thuyền này chẳng phải là đầy vết máu, nhưng lại không thấy một ai sao? "Không có đồ lặn." Tô Thần thản nhiên nhắc nhở, lúc này mọi người mới kinh ngạc nhận ra điểm này.

Đúng vậy!

Cho dù đột nhiên bị tấn công, nhưng thủy hầu tử cũng không thể ăn thịt cả đồ lặn được chứ?! "Ý ngài là, bọn họ đã lặn xuống dưới nước?" "Nhưng ở dưới nước lẽ ra càng có lợi cho thủy hầu tử tấn công hơn chứ?" Đối mặt với sự tấn công của những quái vật vốn đến từ dưới nước, lại còn trực tiếp mặc đồ lặn đi xuống nước.

Vậy không phải tìm chết thì là gì?

Vì đã xác định người đều xuống dưới nước, vậy khẳng định là đã chết sạch rồi.

Mọi người đều nghĩ đến điểm này, nhưng ngại Tô Thần nên không dám trực tiếp nói ra.

Ngay cả Vương Điềm Điềm cũng lộ ra vẻ mặt bi thương.

Có người thậm chí còn suy nghĩ có nên mạo hiểm lặn xuống tìm kiếm thi thể hay không.

Không khí trầm trọng đi không ít.

Tô Thần nhận thấy điều này, biết rõ mọi người đang nghĩ gì, cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng tiếng cười này rõ ràng đã chọc giận những người đang chìm đắm trong bi thương. "Tô Giáo sư anh..." "Trong tình huống cả thuyền người gặp nạn mà vẫn có thể cười được, ngài không có trái tim sao?" "Người khác khi gặp hung thú không như ngài đối phó nhanh nhẹn, hoảng loạn chọn đường chết mà kết quả lại khiến ngài thấy rất buồn cười sao?" Người nói là đội trưởng đội cứu hộ, đối mặt với tình cảnh này, ông ta thực sự khó có thể chịu đựng được.

Và những người có mặt không ai lên tiếng can ngăn.

Bởi vì bọn họ đều cảm thấy trong khi "xác nhận" cả thuyền người đều gặp nạn, mà vẫn có thể cười được là hành vi không có giáo dưỡng.

Nên đã ngầm đồng ý với lời nói của đội trưởng đội cứu hộ, thậm chí còn có người mong ông ta nói thêm một chút.

Dập tắt khí thế của Tô Thần. "Gặp nạn?

Ai nói với anh là họ gặp nạn?" "Anh tự mình nhìn thấy thi thể rồi sao?

Hay anh tận mắt chứng kiến bọn họ đều bị thủy hầu tử ăn sạch sẽ dưới nước rồi sao?" Đột nhiên, Tô Thần trầm giọng phản hỏi.

Khiến mọi người đều ngớ người ra.

Đội trưởng đội cứu hộ cũng không ngờ lúc này Tô Thần vẫn còn khí thế như vậy, uy áp mạnh mẽ đến thế.

Chỉ đành ấp úng trả lời: "Cả thuyền người đều không thấy đâu… thì… theo anh nói đều xuống nước chẳng phải cũng chắc chắn chết sao…" "Trên đời này cũng chỉ có những người như anh không khiêm tốn tìm hiểu mà đã vội vàng kết luận, nên mới có nhiều người chết oan như vậy." Nói xong, Tô Thần dẫn đầu nhảy trở lại thuyền, mặc đồ lặn.

Theo lý mà nói thể chất của anh không cần những thứ này, nhưng cũng không thể làm những hành động quá siêu thoát người thường trước ống kính.

Nếu không, lần sau có lẽ giáo sư Ngô kia sẽ theo dõi và yêu cầu nghiên cứu cơ thể anh mất.

Những người khác cũng theo đó quay lại thuyền, dù sao ở nơi đầy máu tanh đó khiến người ta toàn thân khó chịu.

Thấy Tô Thần đã chuẩn bị xong để xuống nước, dù không vui vẻ gì cũng vẫn lên tiếng nhắc nhở.

Không ngờ Tô Thần lại tỏ ra không hề bận tâm. "Từ Oánh Oánh và bọn họ đã tiến hành công việc vớt vát ở đây một thời gian, không phải vừa bắt đầu đã gặp nguy hiểm phải không?" Chu Hoài Văn nghe thấy lời này, lập tức lấy lại tinh thần. "Đúng vậy!

Bọn họ còn gửi về không ít tư liệu, tối trước khi mất tích em ấy gửi tin nhắn cho tôi nói có thể sẽ có phát hiện trọng đại, bảo tôi đợi tin tốt của em ấy…" Nói đến đây, ông ta cuối cùng cũng phản ứng lại ý của Tô Thần. "Ý ngài là, dưới mặt biển này còn có nơi khác có thể cho bọn họ ẩn náu sao?!" Một số di tích dưới đáy biển, quả thật là những phát hiện trọng đại.

Giống như di tích Átlantis chìm sâu dưới đáy biển.

Nhưng, di tích mãi mãi chỉ là di tích, đúng như tên gọi là nơi thời gian dài để lại.

Vì đã chìm sâu dưới biển rồi, khẳng định là đã bị hủy hoại.

Cho dù có tìm thấy thì có thể làm gì?

Cũng không thể cung cấp nơi trú ẩn cho học sinh của ông ta. "Tôi đã nói rồi mà, lũ thủy hầu tử đó được nuôi để canh cổng địa cung." Địa cung?!

Lúc đó thủy hầu tử vừa phát động tấn công, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào việc liệu có thể sống sót hay không.

Căn bản không ai để ý Tô Thần đã đề cập đến một nơi như vậy! "Vậy ý ngài là, trong địa cung đó có thể có không khí!

Các học sinh của tôi cũng đã phát hiện ra điểm này, bây giờ có thể đang trốn ở trong đó chờ chúng ta cứu viện sao!" Tô Thần gật đầu, "Có khả năng đó." Nhưng cũng chỉ một câu nói như vậy, lại một lần nữa thắp lên hy vọng của mọi người.

Dù sao có những quái vật hung hãn như vậy canh gác, rất có khả năng địa cung đó cũng giống như địa cung Cổ Lam Huyền.

Là đã thiết lập những cấm chế gì đó để quái vật không thể đi vào phá hoại địa cung.

Suy đoán như vậy, thì các thành viên đội khảo cổ trước đây vẫn có hy vọng sống sót rất lớn!

Thế là ai nấy đều mặc đồ lặn chuẩn bị xuống nước, nhưng bị Tô Thần ngăn lại. "Tôi chỉ đưa bốn người xuống nước, những người khác ở lại trên biển tiếp ứng." Nói xong, anh điểm tên Chu Hoài Văn, Lý Cường Quốc, Vương Điềm Điềm và Tiểu Trang.

Bốn người sau khi xuống nước, thì không còn nhìn thấy thủy hầu tử nữa.

Còn Vương Điềm Điềm thì lần đầu tiên quay phim dưới nước, mấy lần suýt chút nữa không cầm vững máy quay.

Lý Cường Quốc chỉ đành đi theo bên cạnh giúp cô ổn định thiết bị.

Một bên cũng âm thầm kinh ngạc kỹ thuật hiện nay lại có thể livestream dưới nước.

Càng lặn sâu xuống, một cái bóng khổng lồ xuất hiện trong ống

kính.

Kéo gần khoảng cách sau đó phát hiện là con thuyền chìm cổ xưa đã được nhắc đến trước đó.

Còn Tô Thần ở phía trước lại không hề có ý định dừng lại, tiếp tục bơi về phía trước.

Mãi cho đến khi Chu Hoài Văn đã có chút đuối sức, Tô Thần mới dừng lại.

Mọi người không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, thì phát hiện vừa nãy vẫn luôn chỉ lo theo kịp tốc độ cực nhanh của Tô Thần.

Hoàn toàn không phát hiện phía trước từ lúc nào đã xuất hiện một vật khổng lồ!

Giống như một tảng đá ngầm khổng lồ, nhưng cảm giác lại có chút quỷ dị, như thể đang lơ lửng.

Còn Tô Thần sau khi quan sát một lúc, liền trực tiếp lặn xuống phía dưới cùng.

Càng đến gần, lúc này mọi người mới phát hiện xung quanh tảng "đá ngầm" khổng lồ này đều có những sợi xích sắt khổng lồ kéo dài ra!

Giống như có người cố ý dùng biện pháp này để cố định tảng đá ngầm khổng lồ này ở đây vậy.

Chu Hoài Văn nhìn đáy biển sâu không thấy ánh sáng, ngoài con thuyền chìm, lại còn có dấu vết khai thác nhân tạo!

Trong khoảnh khắc cả người đều kinh ngạc!

Hoàn toàn không nhìn thấy Tô Thần ra hiệu cho bọn họ.

Vẫn là Tiểu Trang phát hiện tình hình không ổn, vội vàng kéo Chu Hoài Văn bơi về phía Tô Thần.

Lý Cường Quốc là người đầu tiên phát hiện phía trên có thủy hầu tử đang tập trung lại.

Cho dù trước đó đã giết chết nhiều như vậy, nhưng bây giờ nhìn quy mô của chúng trong nước lại không hề ít đi chút nào!

Vương Điềm Điềm cũng giống Chu Hoài Văn bị kéo đi bơi về phía trước.

Ống kính trong một thời gian không kiểm soát được, hướng về phía sau.

Khán giả ban đầu không hiểu, cứ tưởng là do dòng nước biển dưới đáy va vào Vương Điềm Điềm khiến cô tạm thời không kiểm soát được ống kính.

Chương 134

Còn nhao nhao gửi bình luận khuyến khích cô.

Nhưng mãi cho đến khi những điểm đen dày đặc tiếp cận, lúc này họ mới phát hiện không ổn!

Những thứ đen sì, còn bơi lướt nhanh đến gần – không phải lũ thủy hầu tử vừa đại chiến xong thì là gì nữa! 【Oa oa oa!

Cái #mẹ gì đây là lao thẳng vào hang ổ thủy hầu tử rồi sao!】【Trời ơi đất hỡi!

Vợ Điềm Điềm mau bơi nhanh lên!

Mau đi tìm Tô Thần đại thần!】【A a a a a!

Đáng sợ quá!

Mấy con thủy hầu tử này dưới nước càng đáng sợ hơn!】【Mẹ ơi!

Tôi cảm thấy tôi đang bị một đàn thủy hầu tử truy sát!

Cảm giác nhập vai góc nhìn thứ nhất này quá mạnh!】【Ai… ai giúp tôi gọi xe cứu thương với, tim tôi hình như… có chút không khỏe…】【Anh lầu trên!

Anh cố gắng lên!

Tôi không biết địa chỉ của anh nên không giúp được, nhưng anh nhất định phải cố gắng lên nha!】Không ít người nhìn lũ thủy hầu tử càng ngày càng đến gần.

Sợ đến mức trực tiếp ném điện thoại đi!

Lại có người ước gì có thể chui vào điện thoại để giúp Vương Điềm Điềm bơi nhanh hơn.

Nhưng thực tế đã có người giúp Vương Điềm Điềm bơi về phía trước rồi.

Nhưng con người trong nước rốt cuộc không thể sánh bằng những sinh vật bẩm sinh đã ở dưới nước.

Rất nhanh hai người đã bị đuổi kịp!

Và đúng lúc thủy hầu tử sắp bám lấy ống kính thì.

Trong sảnh lớn của viện nghiên cứu đang phát sóng trực tiếp, có người trực tiếp không chịu nổi kích thích mà hét lên chói tai.

Với tư cách là người phụ trách nhiệm vụ cứu hộ + khảo cổ lần này, Sở Mục Vân đang nín thở lo lắng cho Vương Điềm Điềm.

Liền bị tiếng hét này làm cho giật mình suýt chút nữa không đứng vững.

Không ít người nhao nhao oán trách nhìn người vừa hét lên.

Ngay sau đó liền thấy kẻ đó run rẩy chỉ tay vào màn hình.

Họ kỳ lạ quay đầu lại, thì thấy ống kính đang nhanh chóng rời xa đám thủy hầu tử đó.

Còn tốc độ đó từ góc nhìn mà nói, nói thế nào nhỉ.

Cảm giác như có người đang lái một chiếc mô tô nước dưới nước, và còn không ngừng tăng tốc!

Là người trong cuộc, Vương Điềm Điềm và Lý Cường Quốc đang hoảng sợ không nhẹ lúc này lại càng vô cùng hoang mang!

Bởi vì bọn họ cũng bị tốc độ tăng tốc đột ngột dưới nước này làm cho kinh ngạc.

Ngây ngốc nhìn Tô Thần kéo hai người bọn họ bơi về phía lối vào mộ thất đã được mở ra ở phía dưới cùng của tảng đá ngầm.

Tiểu Trang và Chu Hoài Văn dường như đã bơi vào trước rồi.

Mãi cho đến khi cả hai người vào trong vẫn không có cảm giác thực tế gì.

Nhưng nhìn thấy sau khi vào mộ đạo, lũ thủy hầu tử liền dừng truy đuổi.

Còn Tô Thần cũng buông bọn họ ra.

Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng điều chỉnh trạng thái theo Tô Thần bơi về phía trước.

Sau khi bọn họ tiến vào mộ đạo.

Trọng tâm thảo luận của bình luận hoàn toàn biến thành "Khi nào chính phủ phát minh ra thiết bị hỗ trợ bơi lội lợi hại như vậy?!" "Thiết bị bơi lội như vậy tại sao không sản xuất hàng loạt sớm hơn!" "Tại sao không trang bị thiết bị lợi hại như vậy cho vợ tôi ngay từ đầu!

Xem mà tôi sợ chết khiếp rồi…" Nhưng thực tế của chính phủ, nhìn dữ liệu bơi lội mà các chuyên gia vừa tính toán dựa trên livestream.

Sợ đến mức ngay cả một câu cũng không dám nói thêm.

Cái #mẹ gì đây là tốc độ mà con người có thể làm được sao?

Đây chẳng phải là mỹ nhân ngư dưới biển sao! "Hù!" Theo đường hầm đi lên đến mặt nước và lên bờ, Vương Điềm Điềm nóng lòng tháo mặt nạ ra hít thở thật sâu.

Một lúc lâu sau, mới phản ứng lại mình hoàn toàn không nghĩ đến lúc này bọn họ vẫn còn ở dưới nước, và là trong mộ thất kín!

Ở đây có oxy không?

Có khí độc không?

Cô hoảng loạn vội vàng nhìn về phía Tô Thần, lại thấy đối phương đã đang cởi đồ lặn.

Vô thức quay đầu đi, má cô ửng hồng.

Cảnh tượng này đúng là ai cũng không chịu nổi a! "Bên trong này oxy dồi dào, các anh có thể yên tâm hoạt động." Nói xong, anh lấy ra đồ ăn và nước phân phát.

Có lẽ là vừa rồi bị dọa sợ, vẫn chưa phản ứng lại, mọi người đều ngoan ngoãn nhận lấy đồ ăn bổ sung năng lượng.

Sau khi chỉnh đốn xong, Tô Thần dựa vào tuyến đường trong ký ức, dẫn mọi người đi về phía trước.

Mộ dưới đáy biển, cũng là một ngôi mộ lớn đầy cơ quan, trước đây Ngô Tà và bọn họ bị mắc kẹt bên trong cũng đã một phen vất vả.

Và bên trong này ngoài cơ quan, thứ phiền phức nhất và đáng sợ nhất có lẽ chính là Cấm Bà.

Nhưng mình nắm giữ Phát Khâu Ấn, cũng không có bất kỳ mối đe dọa nào!

Tuy nhiên, tiếp tục theo tuyến đường trong sách thì không có ý nghĩa gì, dù sao thông tin cần biết đều đã biết rồi.

Mục đích chính vẫn là tìm Từ Oánh Oánh và bọn họ trước.

Dù sao bức ảnh có manh mối phiến đồng đó là do bọn họ gửi về.

Vương Điềm Điềm trực tiếp nhìn những khuôn mặt người được khắc trên hai bên hành lang.

Từ mắt mở đến mắt nhắm, tổng cộng có mười ba khuôn mặt.

Không khỏi cảm thấy có chút quỷ dị.

Còn Tô Thần lại đột nhiên quay ngược lại đứng trước khuôn mặt

thứ ba từ dưới lên – tức khuôn mặt có ánh mắt hơi nheo lại.

Sau đó đột nhiên vươn ngón tay, chọc vào đôi mắt đó.

Ngay sau đó Phát Khâu Chỉ đột nhiên dài ra, bên trong đúng như dự đoán có cơ quan!

Sau khi đầu ngón tay chạm vào vài cái, một cánh cửa bí mật xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Tô Thần dẫn đầu bước vào.

Những người còn lại nhìn nhau.

Bọn họ có quá nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng nhất thời không biết hỏi từ đâu.

May mắn thay đi được nửa đường, Tô Thần chủ động giải thích lai lịch của ngôi mộ này.

Đương nhiên, mọi người hoàn toàn không biết Uông Tàng Hải là ai.

Chỉ cảm thấy có thể thiết kế một ngôi mộ dưới đáy biển, và còn xây dựng thành công.

Hẳn là một kiến trúc sư thiết kế vô cùng lợi hại!

Và sau khi Tô Thần đề cập đến những biến đổi cơ quan bên trong này vô cùng lợi hại, bọn họ cũng không dám coi thường, gần như là bước không rời Tô Thần. "Theo suy đoán của ngài, mộ thất này phía trên là cấu tạo Thiên Cung, tương ứng với thăng tiên, vậy có hơi kỳ lạ không?" "Dù sao đáy biển lại là nơi xa trời nhất, ở một nơi như vậy xây dựng địa cung còn mơ tưởng thăng tiên, vậy chẳng phải là chết tiên sao?" Điều này đương nhiên cũng chính là điểm tinh minh của Uông Tàng Hải.

Chương 135

Dù sao ngôi mộ dưới đáy biển này chỉ là một lời nói dối, dùng để lừa gạt người.

Những thứ có giá trị bên trong chỉ là thông tin về Vân Thiên Cung và cái Xà Mi Đồng Ngư đó.

Nhưng lại đi ngược lại. "Có Thiên Cung, vậy khẳng định sẽ tương ứng với nhân gian." Suy đoán thời gian Từ Oánh Oánh và bọn họ tiến vào đây, cũng như quy luật biến đổi của toàn bộ cơ quan mộ dưới đáy biển.

Bọn họ không thể đi lên, chỉ có thể đi xuống.

Theo hình dạng của địa cung suy đoán, nơi nối liền tảng đá ngầm và đáy biển đó hẳn là nơi thông đến di tích dưới lòng đất!

Và nơi đó cũng tràn ngập không khí, và còn cùng với mộ dưới đáy biển mà vận động! "Vậy... vậy ngài suy đoán Từ Oánh Oánh và bọn họ cũng ở trong di tích dưới lòng đất đó sao!" Chu Hoài Văn kích động nói, dù hiện tại ông ta một chút cũng không thể lý giải suy đoán của Tô Thần.

Nhưng nếu là một di tích cấp truyền thuyết nước ngoài tương tự như Átlantis, rất có khả năng có thể làm rung chuyển lý thuyết cơ sở cấu tạo thế giới hiện nay!

Ngay cả ngàn vạn năm trước, họ cũng có thể hoàn toàn xác định nơi này nằm dưới đáy biển.

Nếu mộ dưới biển được xây dựng sớm hơn nữa, điều đó có nghĩa là thời gian phát triển văn minh có thể tiếp tục được đẩy lùi về trước.

Nhưng khi Tô Thần nói ra niên đại tồn tại của Uông Tàng Hải,

Chu Hoài Văn khẽ thất vọng.

Tuy nhiên, ông nhanh chóng hứng thú trở lại với câu chuyện về Vạn Nô Vương.

“Kỹ thuật hiện đại phát triển đến mức này, chúng ta cũng không dám đảm bảo có thể xây dựng thành công một công trình quy mô như vậy trong một vùng biển đầy rủi ro thế này.” “Mà hiện tại chúng ta đang chứng kiến kỹ thuật xây dựng của người xưa vượt xa chúng ta!

Đây hẳn là một khoảnh khắc tái lập lịch sử!” Vương Điềm Điềm giải thích với vẻ vô cùng phấn khích.

Chỉ nghĩ đến việc mình vẫn đang ở dưới đáy biển, lại có đủ dưỡng khí, cô không khỏi ngưỡng mộ ngôi mộ dưới biển này.

Nếu không phải bên ngoài đều là đá ngầm dày đặc, trực tiếp nói rằng người xưa đã xây dựng một căn cứ dưới đáy biển cũng không phải là quá lời!

Tuy nhiên, mọi người ngày càng nghi ngờ về hành vi thông thạo của Tô Thần, khi anh đưa tay vào tường và chính xác tìm thấy cơ quan. 【Sao thế này?

Mấy người đi thăm mộ trước rồi, giờ cho chúng tôi xem kịch bản à?】 【Lầu trên ngu ngốc #!

Tôi nói lại lần nữa lầu trên ngu ngốc #!

Đã nói là trực tiếp mà!

Não không dùng thì làm ơn hiến cho đội tuyển quốc gia luyện bóng đi nhé!】 【Nhưng mà… công bằng mà nói!

Mấy người không thấy Tô giáo thụ có vẻ cực kỳ quen thuộc với căn phòng mộ này sao?】 【Đúng vậy, không phải nói cơ quan rất phức tạp sao?

Sao mà cứ như về nhà lấy chìa khóa mở cửa vậy.】 Vương Điềm Điềm nhận thấy bình luận có gì đó không ổn, liền vội vàng chuyển hướng camera.

Đồng thời, cô bảo Tô Thần xem bình luận.

Nhưng anh chỉ trưng ra vẻ mặt đạm nhiên.

"À, sau này khi nơi này được khai thác tốt, các vị đến tham quan có thể nghe kỹ một chút." Lý Cường Quốc, đang mơ hồ, không nhịn được hỏi: "Nghe cái gì ạ?" "Âm thanh vận chuyển của cơ quan, những âm thanh ồn ào như vậy mà không thể cải tiến tốt hơn cũng là hạn chế kỹ thuật của thời cổ đại." Đây quả thực là lần đầu tiên Tô Thần nghe thấy tiếng cơ quan vận chuyển lớn đến vậy.

Các phòng mộ trước đây cũng nghe thấy, nhưng chỉ là những tiếng rất nhỏ, chỉ khi đến gần mới nghe rõ.

Còn ngôi mộ dưới biển này có lẽ vì ở dưới nước, xung quanh đều bị nước biển bao bọc.

Những tảng đá ngầm khổng lồ bị khoét rỗng trở thành một không gian kín mít, mọi động tĩnh bên trong đều được phản hồi gấp bội.

Vương Điềm Điềm và những người khác không nghe thấy, nhưng đối với Tô Thần sau khi được cường hóa cơ thể, tiếng vận hành cơ quan ồn ào này giống như một người đang lải nhải, không ngừng kể cho anh biết nơi này có gì, nơi kia có gì.

Mấy người nghe xong đều nhìn nhau ngớ người.

Tiểu Trang thấy Tô Thần lại sắp đưa ngón tay vào tường, liền vội vàng xáp lại, cả người như con thằn lằn bám chặt vào tường.

Tô Thần không để ý đến anh ta, trực tiếp phá vỡ cơ quan, và lại một đường hầm đi xuống xuất hiện.

Cùng với sự xuất hiện của đường hầm, vẻ mặt của Tiểu Trang từ ngơ ngác biến thành kinh ngạc.

"Ôi!

Thật sự có tiếng cơ quan vận hành rất nhỏ, lách tách lách tách!" Mà Tô Thần đã tiến vào đường hầm.

Trên mặt Tiểu Trang tràn đầy sự kính phục, khiến Lý Cường Quốc cũng muốn nghe thử.

Nhưng anh ta bám vào tường một lúc lâu cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Ngược lại, cánh cửa vừa mở suýt chút nữa đóng lại, nhốt anh ta ở bên ngoài.

Sợ đến mức anh ta vội vàng chui vào, thở hổn hển đuổi kịp Tô Thần và những người khác.

"Cơ quan này có giống cái ở Cổ Lam Huyền không?

Từ khi những kẻ xâm nhập đi vào thì nó liên tục vận hành?" Tô Thần không nghĩ ngợi gì mà lắc đầu.

"Hai nhà thiết kế có tư duy không giống nhau, hơn nữa ngôi mộ này ngay cả khi không có người cũng vận hành, lấy nước biển làm động lực, vĩnh viễn không ngừng nghỉ!" Từ trong sách có thể thấy, Uông Tàng Hải tâm cơ cực kỳ thâm sâu.

Hắn có thể nghĩ ra việc dùng Xà Mi Đồng Ngư, một vật thể kỹ xảo dâm xảo, để ghi lại thông tin lừa gạt Vạn Nô Vương.

Nhưng nói trắng ra, ngôi mộ này thực chất là dùng để giết người.

Chẳng nói đến việc những người có thể tìm đến đây đều là cao thủ, chỉ riêng việc có thể tiến vào đã nói lên rằng những người vào được đều không tầm thường.

Trong mộ dưới biển, dù có đề cập đến cơ quan, chỉ riêng những "vật nuôi" được thả vào [Cấm Bà, Quán Tử Quỷ] đã đủ khiến người ta phải đau đầu rồi.

Huống chi, ở phòng mộ "Thiên Cung" trên cùng, còn có một cây san hô khổng lồ treo đầy chuông đồng!

Hít… Nghĩ đến thứ đó, Tô Thần nhớ lại trước đây dùng một chiếc chuông đồng lục giác đã có thể thăng cấp.

Vậy bây giờ ở nơi này có cả một cây đầy chuông, chẳng phải có thể thăng cấp nhanh hơn sao?!

Ngay lập tức, anh đã ước tính trước tuyến đường trở về.

Cũng là lần đầu tiên, sau khi ra khỏi đường hầm, có dấu vết của người đi trước vừa mới đến.

Một loạt mũi tên hoa sen trên mặt đất, báo hiệu lời cảnh báo của chủ nhân đối với những kẻ đột nhập.

Bên trong địa cung phía dưới chắc hẳn không có gì.

Trong nguyên tác cũng không đề cập đến việc bên dưới còn có một địa cung, nhưng tiếng vang lớn phía dưới khiến Tô Thần có chút để tâm.

Tại lầu sáu viện nghiên cứu, trong phòng họp.

Sở Mục Vân nghe xong lời giải thích của Tô Thần, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Quả nhiên lần này nhắc nhở Chu Hoài Văn, mời Tô Thần đi cùng là quyết định đúng đắn nhất trong đời ông.

Chỉ là nhìn những mũi tên và vết máu trên mặt đất, ông lại có một dự cảm chẳng lành.

Nghĩ lại sự thuận lợi suốt chặng đường, là vì Tô Thần có thể tìm

ra cơ quan, dẫn mọi người tránh hiểm.

Nhưng dù vậy, nơi họ đang đến cũng đầy rẫy mũi tên.

Tức là những đường hầm mà ngay cả khi biết cơ quan cũng không thể tránh khỏi cũng rất nhiều.

Vậy thì những đội viên khảo cổ không biết gì cả, trải qua đủ loại nguy hiểm, đã phải chịu bao nhiêu thương tổn từ cơ quan?

Đợi hơn một tuần, cuối cùng cũng có tin tức về đội khảo cổ mất tích, Sở Mục Vân lại thực sự không vui nổi chút nào.

"Phó viện trưởng, dưới sảnh tầng một, người nhà của các đội viên khảo cổ mất tích đã tìm đến rồi…" "Bảo an đã không ngăn được nữa… Dù dùng lý do gì đi nữa, họ đều nhấn mạnh muốn liên lạc ngay lập tức với các đội viên…" Nhìn vết cào vẫn còn rỉ máu trên mặt của người trẻ tuổi đến báo cáo, Sở Mục Vân từ chối lời đề nghị tự nguyện của người bên cạnh.

"Cái gì cần đến sớm muộn cũng sẽ đến, đã giấu giếm người nhà lâu như vậy cũng là thất trách của phó viện trưởng như tôi!" Nói xong, ông quay đầu nhìn lại màn hình trực tiếp lần cuối.

Bóng lưng kiên nghị của Tô Thần khiến ông dâng trào không ít dũng khí, rồi ông xuống lầu.

Nhưng trong số người nhà của đội viên mất tích dưới lầu, tình cờ có người làm nghề phóng viên.

Thấy Sở Mục Vân đến, liền không khách khí lấy điện thoại ra bật trực tiếp, và chất vấn như pháo liên thanh.

"Sở phó viện trưởng đúng không?!

Chương 136

Tôi muốn biết đội khảo cổ trục vớt tàu đắm mất tích gần nửa tháng, tại sao bây giờ các ông mới chính thức thông báo cho công chúng bắt đầu cứu hộ?!" "Tại sao không thông báo cho chúng tôi – những người nhà – ngay từ đầu?!" "Tại sao khi chúng tôi vừa thấy tin tức trực tiếp tìm đến, các ông lại còn cố gắng sai bảo an đuổi chúng tôi ra ngoài?!" "Xin hỏi sinh mạng của các đội viên khảo cổ mất tích có không bằng sinh mạng của ai sao?

Những biện pháp ứng phó như vậy của các ông khiến chúng tôi vô cùng thất vọng!" Đối mặt với hàng loạt câu hỏi chất vấn này, Sở Mục Vân chỉ cảm thấy như bị một tảng đá nặng nề đập thẳng vào mặt.

Cũng có những người nhà bị những lời nói này kích động cảm xúc, điên cuồng giãy giụa xông lên.

Mặc dù bảo an cố gắng hết sức chặn ở phía trước, nhưng Sở Mục Vân vẫn bị thương.

Mãi đến nửa tiếng sau mới an ủi xong mọi người.

Lúc đó trong mộ dưới biển, Tô Thần và nhóm người vừa đi đến điểm nút quan trọng nhất – phần đá ngầm khổng lồ từ bên ngoài nối liền với đáy biển.

Nhưng vừa bước vào con đường hầm hẹp này, Tô Thần đã cảm thấy không ổn.

Phía sau có thứ gì đó đang bám theo!

"Ê, mọi người có ngửi thấy một mùi rất thơm không?" Tiểu Trang nói một câu không đầu không cuối.

Chu Hoài Văn đi trước anh ta nhíu mày ngửi thử, quả nhiên có

thật!

“Là dưới biển này có bảo quản loại hương liệu nào sao?” “Tôi thấy chắc không phải hương liệu, cảm giác giống mùi con gái hơn?” Tiểu Trang nói xong, khóe miệng cười tươi quay đầu lại.

Rồi anh ta nhìn thấy một bó tóc dài.

Mùi hương tràn ngập khoang mũi, đại não đột nhiên cảm thấy lâng lâng.

Dường như có ai đó đang đến gần cùng với mùi hương này, anh ta vô thức đưa tay ra.

Đầu ngón tay chạm vào một cơ thể mềm mại ấm áp.

Rồi là một khuôn mặt xinh đẹp nhưng không yêu mị.

Trong mộ này lại có tiên nữ xinh đẹp sao?

Tiểu Trang nghĩ, nuốt nước bọt.

Phía sau không có động tĩnh gì, chắc họ đã đi xa rồi?

Cuộc sống quân đội nhiều năm khiến anh ta đã rất lâu không tiếp xúc với người khác giới, đối mặt với “chị gái xinh đẹp” ngày càng đến gần.

Anh ta không chút do dự ôm lấy cô vào lòng, hơi lạnh, nhưng mùi hương quyến rũ.

Bên tai dường như vang lên tiếng cười như chuông bạc.

Anh ta vô thức cong khóe miệng, lập tức bị một cái tát mạnh không chút lưu tình.

Bốp!

Tiếng vang giòn giã suýt nữa làm thủng màng nhĩ anh ta.

Anh ta mơ màng mở mắt, liền thấy mọi người đang nhìn mình với

vẻ hoảng hốt.

Tô Thần không biết từ khi nào đã đứng phía sau anh ta, trên tay dường như đang nắm một con búp bê vải trắng rách nát?

Anh ta há miệng muốn nói, nhưng cảm thấy cổ họng khô khốc khó chịu.

Trên người lạo xạo dường như có thứ gì đó đang bò.

Đưa tay túm lấy, nhấc lên một nắm tóc dài.

"Ê?

Ai mang tóc giả đến đây định cosplay vậy?" Cuối cùng cũng nói được, nhưng giọng rất khàn, giống như trong cổ họng bị nhét rất nhiều thứ.

Vô thức quệt miệng, lại #mẹ nó túm được một nắm tóc nữa!

Thấy Chu Hoài Văn kinh hãi lùi về phía sau, anh ta cảm thấy sự khó chịu trong cổ họng càng rõ ràng hơn.

Trong đầu dường như có một liên tưởng tồi tệ nào đó hiện ra.

Cúi đầu mới phát hiện nắm tóc mình đang giữ lại từ trong miệng chui ra!

"A!" Khán giả nhìn thấy miệng, lỗ mũi, tai của Tiểu Trang đều bị tóc nhét đầy trên màn hình, sợ đến mức không dám đánh chữ!

Đây thực sự là cảnh tượng đáng sợ hơn cả phim kinh dị!

Mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng camera vừa chuyển, liền thấy Tô Thần đang kẹp một con búp bê vải trắng tóc dài đang lung lay.

Còn Tiểu Trang thì đang ôm một đống tóc với vẻ mặt mê mẩn.

Cảnh tượng đó, thật #mẹ nó là M khủng khiếp!

Khuông lang —— Tô Thần đưa tay ném Cấm Bà bị Phát Khâu Ấn chế ngự đập vào tường, trong đống tóc lăn ra một cái đầu lâu trắng bệch và những khúc xương khác.

Tiểu Trang nhìn cái đầu lâu lăn đến trước mặt mình sợ đến mức nhảy dựng lên, trốn sau lưng Lý Cường Quốc.

Tô Thần thấy anh ta lúc kinh lúc ngạc, có chút buồn cười.

"Sao thế?

Vừa nãy không phải còn gọi là tiên nữ tỷ tỷ, ôm không chịu buông sao?" "Chưa đến hai phút anh đã bạc tình với tiên nữ tỷ tỷ của mình rồi à?" Tiểu Trang ngơ ngác nhìn đống tóc đáng sợ kia, rồi nhìn Tô Thần với vẻ mặt đạm nhiên.

Bên cạnh là Lý Cường Quốc đang tỏ vẻ ghét bỏ mình, phía sau là Vương Điềm Điềm đang cầm camera nhìn mình với vẻ mặt có chút kỳ quái.

Đầu anh ta như muốn nổ tung, anh ta nhớ lại hình như sau khi ngửi thấy một mùi hương thì ký ức của mình trở nên mơ hồ.

Nhưng một khuôn mặt tuyệt mỹ lại khiến anh ta lập tức run bắn lên.

"Mẹ kiếp!

Vừa nãy tôi quả thực mơ thấy mình đang ôm một tuyệt thế đại mỹ nhân!" "Không lẽ là ôm cái thứ này sao?!" Tô Thần bình thản rạch ngón tay, vẩy một giọt máu tươi vào đường hầm phía trên.

Từ xa, vẫn có thể thấy hai ba cái đầu lâu trắng bệch đang bám vào đó.

Nhưng sau khi giọt máu tươi vẩy qua, chúng lập tức biến mất không còn dấu vết.

Anh vốn nghĩ không đi theo con đường mà Vô Tà và đồng bọn đã trải nghiệm thì sẽ không thu hút Cấm Bà.

Không ngờ Cấm Bà vẫn tìm đến.

Hay nói cách khác, những Cấm Bà này thực ra là chó giữ cửa của lối đi xuống?

"A!

Tôi #mẹ nó còn hôn cái 'tiên nữ tỷ tỷ' đó…" Thấy Tô Thần không trả lời mình, Tiểu Trang coi như mặc định, cả người lập tức rơi vào trạng thái điên cuồng.

Sau đó anh ta lại bị Tô Thần giáng thêm một cái tát mạnh.

"Thứ đó gọi là Cấm Bà, anh mất ý thức là do ngửi phải Cấm Bà hương, thứ đó có thể làm tê liệt ngũ giác, khiến người ta sinh ra ảo giác." "Con đường chúng ta đến đây bây giờ chắc đã bò đầy thứ đó, nếu anh muốn bị 'tiên nữ tỷ tỷ' của anh dùng tóc nhét đầy cơ thể… thì anh có thể tiếp tục la hét." Ối —— Đáp lại Tô Thần là một tràng nôn ọe của Tiểu Trang, nhưng không nôn ra được gì.

Lý Cường Quốc nghe phía sau đã bò đầy thứ đáng sợ kia, liền vội vàng kéo Tiểu Trang đi sát theo Tô Thần.

May mắn thay, quãng đường xuống sau đó lại vô cùng thuận lợi, không xuất hiện thêm Cấm Bà hay quái vật nào khác.

Vương Điềm Điềm, người sợ đến mức không dám nói chuyện suốt chặng đường, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao cô cũng đi theo sau Tô Thần, khi Tô Thần đột nhiên quay người chạy ngược lại.

Cô linh cảm được phía sau có biến cố gì đó xảy ra.

Thế là cô là người đầu tiên chứng kiến cảnh tượng tóc đen điên

cuồng chui vào cơ thể Tiểu Trang.

Đó có lẽ là cảnh tượng kinh hoàng nhất cô từng thấy trong đời!

"Vậy… Cấm Bà là do người sống tạo ra sao?" "Ừm." Tô Thần gật đầu, chậm rãi kể lại quá trình chế tác Cấm Bà.

Mặc dù bây giờ trực tiếp ăn Thi Miết Đan cũng được, nhưng vào thời điểm ban đầu khi cổ mộ được xây dựng, tất cả các "vật phẩm chôn theo" đều được tuyển chọn kỹ lưỡng.

Cấm Bà chuyên dùng để giữ mộ đều là những thiếu nữ khuê các chưa xuất giá.

Đội ngũ không nằm ngoài dự đoán lại chìm vào im lặng.

Đặc biệt là Tiểu Trang.

Nghĩ đến khuôn mặt dịu dàng đã ôm mình, anh ta không khỏi tự hỏi, đó có phải là hình dáng của người phụ nữ trước khi trở thành Cấm Bà hay không.

Chương 137

"Việc xây dựng ngôi mộ dưới biển này thật khiến người ta xót xa, trong quá trình xây dựng chắc cũng đã có không ít người chết?" Chu Hoài Văn vừa thở dài xong, liền thấy Tô Thần dừng lại trước một cánh cửa mộ đang hé mở.

Vừa định nói, một luồng âm phong từ bên trong đột nhiên thổi ra, mái tóc của mọi người rõ ràng lay động khiến ai nấy đều cảnh giác.

"Bên trong có gì nguy hiểm không?" Tô Thần suy nghĩ một chút, nói: "Nhìn quy mô, chắc là có một đống chứ?" Một đống Quán Tử Quỷ.

Dựa theo âm thanh vận hành của cơ quan, họ hiện tại đã tiến vào lòng biển thực sự không nghi ngờ gì.

Nhưng vẫn còn một đoạn đường ngắn đến nơi có tiếng vang lớn nhất từ phía dưới.

Và ba phòng mộ nằm giữa khoảng cách này, dường như đều có thứ gì đó đang rục rịch.

"Vậy… vậy phải làm sao?

Chúng ta có nên tiếp tục đi không?" Chu Hoài Văn do dự nói, nhìn Tiểu Trang vì dị vật tiến vào cơ thể mà hiện tại vẫn đang chảy nước dãi.

Cũng như mô tả của Tô Thần về Cấm Bà, ông đã mặc định rằng các học trò của mình đã bị Cấm Bà "dụ dỗ" dùng tóc kéo đi mà chết.

Lý Cường Quốc tùy tiện vung Đại Bạch Khảm Đao, trong lòng cũng rất khó chịu.

Anh ta có dự cảm mình có thể không có ích gì, chỉ mang tâm thái

quan sát học hỏi Tô Thần chiến đấu và mở mang kiến thức mà đến.

Nhưng phong thái quyết đoán của Tô Thần khi chế ngự Cấm Bà thực sự khiến anh ta cảm thấy mình chẳng có tác dụng gì.

Thu thi dường như trở thành việc trực tiếp và có giá trị nhất anh ta làm gần đây.

"Ai…" Sĩ khí lập tức xuống dốc.

Vương Điềm Điềm ngượng ngùng hướng camera xuống đất, nhìn bình luận một nửa yêu cầu quay lại, một nửa thì cổ vũ họ tiếp tục tiến lên.

Lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực không biết nên nói gì để điều hòa không khí.

Và những dấu vết chiến đấu trong đường hầm, điều mà họ đã cố gắng bỏ qua, lúc này cũng không thể không đối mặt.

"Tô giáo thụ, anh nghĩ với những gì chúng ta đã trải qua, liệu đội khảo cổ mất tích có thể sống sót không?" Chu Hoài Văn không cam lòng tiếp tục hỏi.

Sống sót?

Tô Thần cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Suốt chặng đường, ngoài việc tránh những cơ quan nguy hiểm.

Anh cũng tránh những đường hầm hoặc phòng mộ có xác chết.

Có người bị Cấm Bà quấn lấy ngạt thở đã lâu.

Có người rơi xuống bẫy bị dao đâm chết.

Còn có người bị cơ quan nhốt trong phòng mộ mà sống sót đến mất đi ý chí sống mà chết… Và rất trùng hợp, những xác chết đó đều phân bố theo hướng đi xuống.

Giống hệt lộ trình họ đang đi.

Nếu không có người nào đi lên, vậy hiện tại đã có tổng cộng năm người chết.

Những điều này, anh đều không nói ra.

Dù sao nhân lực mang theo không đủ, muốn thu thi cũng không phải lúc này.

Huống chi trực tiếp cứu người, lại trực tiếp tìm thấy xác chết thì ảnh hưởng cũng không tốt.

Anh cơ bản có thể dự đoán viện nghiên cứu hiện tại chắc đang có người nhà làm loạn không ngừng.

Trước khi tìm thấy tất cả mọi người, tốt nhất vẫn là không nên để lộ xác chết.

Nhưng, thật không may, phía sau cánh cửa mộ vừa bị mở ra cách đây không lâu lại có một xác chết.

Đầu cô ta đang ngâm trong một cái Quán Tử Quỷ, có một Tiểu Tống Tử đang cố gắng gặm não cô ta.

Dựa theo âm thanh biến động của cơ quan, không còn lối đi nào khác.

Tức là muốn đi đến không gian lớn hơn dưới lòng đất, chỉ có thể đi con đường này.

Vừa định xem có nên xông vào không, Vương Điềm Điềm im lặng đã lâu đột nhiên lên tiếng.

"Ối!

Tôi không chú ý đến pin, mọi người nghỉ một lát, tôi thay pin rồi chúng ta lát nữa gặp lại!" Nói xong, cô trực tiếp tắt camera trực tiếp.

Tô Thần liếc nhìn pin, vẫn còn một nửa.

Nhớ là Vương Điềm Điềm đã thay pin khi vừa vào phòng mộ để chỉnh sửa.

"Tô Thần tiểu ca ca…" "Anh có phải đã phát hiện ra điều gì rồi không?" Chu Hoài Văn nhìn chằm chằm Tô Thần, dường như muốn tìm kiếm thông tin mình muốn biết từ mọi cử chỉ của anh.

Nhưng Tô Thần vẫn mặt không biểu cảm, điều này khiến ông bất lực ngồi xuống đất.

Rồi Tô Thần cuối cùng cũng lên tiếng.

"Tính cả cái phía sau cửa này, hiện tại đã chết năm người, tôi nhớ quy mô là mười lăm người đúng không?" Tức là vẫn còn mười người có khả năng sống sót.

Nhưng Chu Hoài Văn chỉ nghe thấy phía sau cửa có người, liền bất chấp tất cả cầm đèn pin xông vào.

Tốc độ nhanh đến mức Tô Thần cũng không nỡ ngăn cản ông.

Chu Hoài Văn thở hổn hển.

Nhìn hàng loạt những cái lọ gốm cao ngang đùi được đặt san sát trước mặt, đèn pin chiếu khắp nơi tìm kiếm dấu vết của học trò mình.

Cuối cùng, trong góc, ông nhìn thấy một bóng người đang quỳ, trên cổ tay buông thõng xuống đất có buộc một sợi dây đỏ đen xen kẽ.

"Tiểu Vương!" Ông kích động đi tới, nhưng bóng người đó lại không có phản ứng gì.

Càng rút ngắn khoảng cách, ông, người từ nãy đến giờ chỉ nghe thấy tiếng thở của mình, bắt đầu nghe thấy những âm thanh kỳ lạ.

Như có ai đó đang rung lắc những cái lọ, tiếng va chạm giữa chất lỏng và vật thể rắn vang vọng khắp phòng mộ.

Ông ngây người đứng tại chỗ, cứ ngỡ mặt đất dưới chân đang rung chuyển.

Nhưng một lúc lâu sau mới nhận ra mình không hề nhúc nhích – là những cái lọ đang động đậy!

"Tiểu Vương" cũng động đậy, cả người từ từ quay lại.

Trên đầu kinh hoàng đội một cái lọ lớn!

Cùng với hành động đứng dậy của cô ta, tiếng nước trong lọ rung lắc càng chói tai hơn.

Chu Hoài Văn bị cảnh tượng kinh hoàng này dọa đến không thể nhúc nhích.

Ông hối hận rồi.

Hối hận tại sao mình lại xông vào!

Ông cũng đột nhiên hiểu ra tại sao Tô Thần, người luôn đi thẳng không do dự, lại dừng lại trước căn phòng mộ này.

Thứ bên trong này, có lẽ ngay cả anh ta cũng không giải quyết được… "Chậc, anh xem, để chiều lòng nhiệt tình của anh, mấy tiểu gia hỏa này cũng cố hết sức chào đón anh đấy." Vừa nghĩ, giọng trêu chọc đạm nhiên của Tô Thần khiến ông suýt khóc.

Cuối cùng ông cũng dồn hết sức lực hét lớn: "Các cậu mau đi đi!

Thứ bên trong này không ổn đâu!" Nhưng ngay khoảnh khắc ông vừa nói xong, tạp âm xung quanh lập tức biến mất.

Quay đầu lại, mấy người đã đứng trong phòng mộ.

Còn những cái lọ thì im lặng, dường như chưa từng phát ra động tĩnh gì.

Vương Điềm Điềm vừa mở lại trực tiếp.

Tô Thần bất lực đi đến trước cái xác đã quay lại ở góc tường.

“Như mọi người đã thấy, đây là nạn nhân đầu tiên chúng ta gặp phải, rất tiếc không thể cứu được cô ấy.” “Nhưng đã có thể gặp cô ấy ở đây, điều đó có nghĩa là vẫn còn những người sống sót khác đã đến tầng sâu hơn, để không bỏ lỡ một chút cơ hội nào, bây giờ chúng ta hãy tiếp tục đi xuống tìm kiếm những người sống sót!” Nói xong, anh dời xác chết ra, mò mẫm vài cái trên mặt đất.

Một cánh cửa ở góc mở ra.

Vương Điềm Điềm theo sát, Lý Cường Quốc nhìn Chu Hoài Văn đang ngây người, bất lực kéo ông đi.

Hai người trái phải đều tâm trí không đặt vào đâu cả.

Chương 138

Hóa ra anh ta là để chăm sóc hai tên này.

Nhưng anh ta cũng đã chứng kiến trước khi Tô Thần ra tay – mấy đôi tay nhỏ non nớt chìa ra từ trong lọ.

Hoàn toàn trái ngược với những lời lẽ tích cực vừa nãy.

Dưới sự truy hỏi dồn dập của Chu Hoài Văn sau khi ông phản ứng lại, Tô Thần đã nói ra thứ được cất giữ trong những cái lọ ở phòng mộ vừa rồi: Đồng Tử Tửu.

Là những anh linh được nuôi dưỡng bằng cách cho trẻ sơ sinh còn sống vào lọ rồi đổ rượu vào.

Tô Thần, trước khi camera được bật lại, đã trực tiếp dùng Phát Khâu Ấn tiễn tất cả các tiểu quỷ đi, tiếng kêu thảm thiết khiến người ta sởn tóc gáy.

May mắn thay, họ đều rất khó phát hiện ra âm thanh phát ra từ những anh linh sau khi bị áp chế.

Bằng không, e rằng họ sẽ bị coi là bị tâm thần.

Chỉ là trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, những tiểu Tống Tử nuôi Đồng Tử Tửu ở phía trên ít nhiều khiến Tô Thần có chút để tâm.

Mặc dù suốt chặng đường anh đều tránh những phòng mộ có quan tài, nhưng loáng thoáng dường như trên tường vẫn thấy mấy dấu chân nhỏ ướt át.

Nếu tiểu gia hỏa đó cũng giống như trong sách, một mạch dẫn người đi xuống.

Vậy thì tình hình có thể hơi tệ rồi.

Dù sao tên đó chỉ dẫn người vào bẫy thôi!

Đặc biệt là căn phòng mộ có cái hồ nước lớn trong sách!

Và theo quy luật biến động của phòng mộ, dường như hiện tại nó đang vận hành đúng xuống dưới?

Tức là, cái thứ đó không biết sống chết thế nào lại đi thẳng trước mặt họ?

Nền nhà lát gạch xanh chạm khắc suốt chặng đường, sau khi tiến vào phòng mộ tiếp theo lại trực tiếp biến thành cấu trúc gạch đá hoa cương trắng.

Và đập vào mắt kinh hoàng là một cỗ quan tài gỗ nam mộc vàng khổng lồ cách tường ba mét.

"Cái… cái quan tài này chẳng lẽ chứa mộ chủ nhân sao?!" Chu Hoài Văn nhìn thấy cỗ quan tài sang trọng này, cảm xúc bi thương vừa rồi lập tức tan biến.

Ông vùng thoát khỏi sự đỡ của Lý Cường Quốc, lảo đảo đi tới.

Tay vuốt ve quan tài, giống như một người phụ nữ góa bụa nhiều năm cuối cùng cũng nhìn thấy người đàn ông của mình, ánh mắt quyến luyến và dịu dàng.

Nếu không phải mọi người đều biết Chu Hoài Văn là một nhà khảo cổ học cực kỳ yêu thích nghiên cứu.

E rằng sẽ tưởng ông là kẻ tham tài như mạng.

"Nhìn cấu tạo thì đây hẳn là phòng ngủ, hơn nữa đây là Dưỡng Thi Quan, nếu ông thực sự thích đến mức không chịu nổi thì có thể cạy quan tài ra mà thân mật với thứ bên trong." Sợ!

Vừa nghe Tô Thần nói là Dưỡng Thi Quan, dù không hiểu bên trong là cái gì.

Mọi người đều không khỏi lùi lại vài bước.

Hiện tại ai cũng biết thứ khó đối phó nhất chính là cương thi, nếu ở đây bị cắn thì chưa chắc toàn thây có thể mang về!

"Vậy… Tô Thần anh có mang theo thứ gì có thể trị cương thi không?" Lý Cường Quốc ngớ người một lúc, rồi vẫn bước lên đứng cạnh Tô Thần.

Đại Bạch Khảm Đao vắt ngang trước người, đề phòng thứ có thể bất cứ lúc nào nhảy ra gây họa.

Tô Thần nhìn căn phòng mộ trống rỗng, ngoài cỗ quan tài gỗ nam mộc vàng khổng lồ này, không có bất kỳ vật phẩm tùy táng đáng giá nào.

"Khái niệm này không giống với những gì các anh tưởng tượng, thông thường thì sau khi Tống Tử trong Dưỡng Thi Quan khởi thi thì uy lực kinh người, nhưng thứ bên trong này sẽ không khởi thi." Nếu anh không nhầm, cỗ Dưỡng Thi Quan này hẳn là giống với cái mà Vô Tà và đồng bọn đã gặp.

Bên trong chất đống xác chết đã kết thành một khối thịt thối rữa, nếu không Chu Hoài Văn vừa đến gần lập tức đã khởi thi rồi.

"Sẽ không khởi thi, lại không phải mộ chủ nhân, vậy sao có thể có quy mô quan tài như vậy?" Không những không có vật tùy táng, mà ngay cả bốn bức tường cũng trống rỗng.

Khác hẳn với những bức bích họa hoa mỹ bên ngoài.

Chỉ có đôi tượng rắn khổng lồ vặn vẹo trên đỉnh mộ, luôn khiến người ta cảm thấy toát ra một luồng tà khí.

Lý Cường Quốc không suy nghĩ nói: "Chắc là tình nhân bé bỏng không được chính thất thừa nhận?" Chu Hoài Văn bất lực liếc anh ta một cái, "Có năng lực xây dựng phòng mộ như vậy, sẽ không thiếu

năng lực cưới tình nhân bé bỏng của mình về nhà, cho một danh phận gì đó đâu chứ?" Tô Thần bất lực chỉ vào cái Tuyền Nhãn ở giữa.

"Các anh không phát hiện ra ở đó còn có một Tuyền Nhãn sao?" Lý Cường Quốc chợt vỗ tay, "Tôi biết!

Đây là phong thủy Nội Tàng Oán!" Anh biết cái quỷ gì!

Tô Thần nhíu mày nhìn Lý Cường Quốc một cái, nói chuyện với người ngoại đạo đúng là tốn công sức.

"Thủy Đáy Tuyền này không giống với phong thủy Nội Tàng Oán." "Toàn bộ phòng mộ này hẳn có hai cái, và cả hai Tuyền Nhãn này đều hội tụ linh khí hải xuyên, có thể tư dưỡng khí vận của toàn bộ phòng mộ, phúc trạch cho hậu thế." "Nhưng ngược lại, hai Tuyền Nhãn phong thủy cực tốt này không thể bỏ trống, nếu không sẽ hấp dẫn tà khí tiến vào phòng mộ, làm lệch lạc bố cục phong thủy." "Vì vậy, hai vị trí phong thủy cực tốt này nhất định phải đặt xác chết có huyết duyên với mộ chủ nhân, để hấp thu linh khí sơn xuyên." Một lúc lâu sau, mọi người mới phản ứng lại rằng đây là nước suối dưới đáy biển, đương nhiên không thể nói gộp lại.

Cánh cửa mộ phía trước không biết xuất hiện từ khi nào.

Mọi người đang định đi tới (dù sao trong phòng mộ phía sau còn có một xác chết với bụng bị Đồng Tử Tửu làm phình to).

Lại thấy Tô Thần nhìn chằm chằm cánh cửa mộ đang mở.

Dường như có thứ gì đó quỷ dị đang chuẩn bị lao ra từ bên trong.

"Tô Thần tiểu ca ca…" "Mọi người đợi ở đây một lát, tôi đi xử lý vài thứ trước." Hai phòng mộ có Tuyền Nhãn đều xuất hiện, và chỉ cách nhau một bức tường.

Điều này tuyệt đối không phải trùng hợp.

Dựa theo cấu tạo ban đầu của phòng mộ này, giữa hai phòng mộ hẳn phải có một ngôi mộ lớn.

Dù sao yêu cầu phong thủy của Thủy Đáy Tuyền là bố trí cơ bản cần phải tương xứng với phòng mộ chính.

Nhưng bây giờ lại đối xứng nhau!

Ba tháp —— Tiếng nước nhỏ giọt trong bóng tối đặc biệt chói tai.

Trong bóng tối có thứ gì đó đang quấn quýt trên đỉnh phòng mộ, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng tấn công người phía dưới.

Nhưng ngay khi tiểu Tống Tử đó nhảy bổ xuống giữa không trung, lại bị Tô Thần phản thủ bóp cổ.

Tiểu Tống Tử đó đã ở trong phòng mộ nhiều năm như vậy, làm sao đã từng thấy phong thái như vậy.

Lập tức hoảng loạn giãy giụa.

Nhưng Tô Thần không hề cho nó cơ hội, Phát Khâu Ấn trực tiếp ấn vào trán nó – lập tức siêu độ!

Và trong phòng mộ này còn có một cỗ quan tài gỗ nam mộc vàng lớn.

Ngay khoảnh khắc tiểu Tống Tử bị giải quyết, cỗ quan tài gỗ nam mộc vàng rung chuyển dữ dội.

Bên trong có thứ gì đó điên cuồng cào cấu, may mắn là khóa bát bảo linh lung trên quan tài đủ chắc chắn.

Tiếng động lớn cũng không khiến nó thoát ra.

Tô Thần cũng không khách khí, tiện tay ném xác tiểu Tống Tử, Phát Khâu Ấn ấn vào quan tài.

Chỉ một hai giây, thế giới lại yên tĩnh trở lại.

Anh cũng lười mở quan tài xem con quái vật mười hai cánh tay bên trong.

Nghe thấy cơ quan biến động đã đến điểm giới hạn, liền gọi Vương Điềm Điềm và những người khác lại.

Và dưới sự ghi lại của camera, mọi người lần đầu tiên chứng kiến khoảnh khắc phòng mộ này biến động không tiếng động.

Ai nấy đều kinh ngạc không thôi!

Đi qua phòng mộ cuối cùng, cầu thang đi xuống lại biến thành gạch xanh.

Tuy nhiên, phong cách của những bức bích họa hai bên bắt đầu thay đổi.

Từ những cảnh tiên khí phiêu diêu, vạn vật đều là thần tích ban đầu.

Biến thành những ghi chép dân gian khá gần gũi.

Nhưng cũng không phải là ghi chép chân thực, mà giống như rất qua loa vẽ lại cuộc sống của những công nhân tham gia xây dựng mộ dưới biển lúc bấy giờ.

Dựa trên những gì ghi lại trên bích họa này, làng chài ven biển lúc đó dường như có quy mô lớn hơn hiện tại.

Nhiều người hơn có lẽ được trưng dụng cưỡng chế từ những nơi khác.

Mặc quần áo đủ loại, thói quen ăn uống, cử chỉ hành động đều khác nhau.

Chương 139

Và trong giai đoạn đầu xây dựng ngôi mộ dưới biển này, dường như không có kế hoạch xây dựng "Hải Đáy Nhân Gian Giới".

Nhưng vào một ngày nọ, sau một tiếng nổ lớn đột ngột.

Một cái hố khổng lồ xuất hiện phía dưới, không ít công nhân bị hút vào mà chết thảm.

Có người cảm thấy điều này không may mắn, liền muốn ngừng việc, cho rằng đã chọc giận thần linh trên biển.

Nhưng người xây mộ lại không cho là như vậy, còn nói đây là một phần của thiết kế.

Đơn giản là được thiên thần giúp sức.

"Đây chắc là đang lừa người chứ?" Nghe Tô Thần giải thích, Tiểu Trang không nhịn được lẩm bẩm.

Sau đó bị Chu Hoài Văn trừng mắt một cái, liền không dám nói nữa.

"Thực tế là sau khi Uông Tàng Hải bị bắt đến và buộc phải thiết kế lăng mộ gấp, hắn đã liên tục lừa dối người khác." Tô Thần đạm nhiên nói.

Ngôi mộ dưới biển này vốn dĩ là một lời nói dối.

Và trước mặt là một cánh cửa đá, là rào cản cuối cùng.

Đẩy cánh cửa đá ra, trước mắt lập tức sáng như ban ngày!

Một không gian dưới biển khổng lồ thu hết vào tầm mắt.

Đình đài lầu các, nhà tranh dân cư… những kiến trúc san sát nhau còn kinh ngạc hơn cả những kiến trúc bên trên!

Nhất nhãn nhìn lại, quả thực là không gian lớn đến nỗi gần bằng ba sân bóng đá!

Xung quanh toàn là những cây cột khổng lồ chống trời, xa xa một ngôi điện thờ đồ sộ sừng sững ở phía bắc nhất của quần thể kiến trúc.

Phía nam còn có một hồ nhỏ tạo cảnh, dòng sông chảy xuyên qua toàn bộ thành phố rồi biến mất ở bức tường phía tây.

Trải qua ngàn năm, cấu trúc kiến trúc ở tầng sâu nhất này vẫn vô cùng mới, chỉ phủ một lớp bụi mỏng.

Cứ như vừa mới được xây dựng xong không lâu.

Nhưng so với cấu tạo mộ thất phía trên, phần phía dưới rõ ràng rất đơn giản, thậm chí vật liệu cũng tương đối thô sơ.

Quan sát kỹ sẽ phát hiện kiến trúc phía dưới này càng giống một mô hình kiến trúc phóng đại, có thể cho phép người ta đi lại bình thường bên trong.

Thứ duy nhất tốn tiền có lẽ là những viên châu chiếu sáng phía trên, nhưng cũng là những viên châu không đáng giá.

Sở dĩ có thể sáng như ban ngày trước khi họ vào là vì đã có người vào trước họ. "Đệt, quần thể kiến trúc này là sao vậy?

Sao lại vừa quỷ dị vừa đỉnh cao thế này!", Tiểu Trang kinh ngạc nói, vươn tay chạm vào một góc mái gần nhất, thấy nó ổn định.

Chỉ là hơi dùng sức một chút, nó lại run rẩy.

Chu Hoài Văn vội vàng xót xa ngăn cản anh ta. "Một quần thể kiến trúc dưới đáy biển nào nguyên vẹn như thế này, cổ kim trung ngoại chưa từng nghe thấy!

Các cậu đừng có lung tung!

Cố gắng đừng phá hoại văn vật!" Với ngữ khí nhấn mạnh lặp đi

lặp lại đó, Tô Thần lười biếng đáp lại.

Con đường dẫn đến đây trên thực tế đã bị cản trở nhiều lần.

Chỉ là anh đã giải quyết hết phiền phức trên đường đi, nên họ mới không phát hiện ra vấn đề.

Trong lớp bụi trên mặt đất có những dấu chân lộn xộn.

Nếu không phải những tên kia quá may mắn, một đường hoảng loạn vẫn có thể đến được địa cung phía dưới này, thì chính là bị thứ gì đó cố ý đuổi xuống đây.

Tống tử mười hai tay hiển nhiên không động đậy, cũng không có dấu vết của Tiểu Tống tử.

Cấm bà rõ ràng vẫn luôn ở tầng trên, chưa xuống dưới này bao giờ.

Ngoại trừ hai điều kiện trên, thì chỉ có thể giải thích là cơ quan vận hành của hải mộ xuất hiện trục trặc.

Đồng thời cũng giải thích rõ hiện tượng quỷ dị hai bên mộ thất sáp nhập.

Nhưng, trên thực tế có đơn giản như vậy không?

Tô Thần không nghĩ vậy.

Mọi chuyện quá trùng hợp, một nhóm khảo cổ viên không hề có kinh nghiệm có thể tiến vào hải mộ này đã là chuyện bất thường, lại còn có thể tiến sâu vào phúc địa thì càng khiến người ta phải suy ngẫm. "Giáo sư Chu, đội khảo cổ của Từ Oánh Oánh họ có thêm nhân viên ngoài biên chế nào không?" Chu Hoài Văn trực tiếp lắc đầu, trước hết khi đội ngũ được thành lập, ông không có mặt ở viện nghiên cứu, chỉ biết mấy học sinh của mình đều ở trong đó.

Cụ thể có những ai thì ông không rõ.

Hơn nữa, nhân viên ngoài biên chế?

Khảo cổ trở thành nghề hot chưa được mấy tháng, nhân viên ngoài biên chế có năng lực trực tiếp tham gia nhiệm vụ khảo cổ hiện tại chẳng phải chỉ có cậu một người sao?

Nhưng lời này ông không nói ra – một nhân viên ngoài biên chế còn pro hơn cả người trong ngành của mình, chẳng phải là tự vả mặt mình sao! "Sao vậy?

Tô Thần tiểu ca ca, anh lại phát hiện ra thành viên đội khảo cổ bị mất tích sao?", Vương Điềm Điềm đúng lúc chuyển ống kính qua, chủ yếu là cô đã muốn chuyển từ lâu rồi.

Các bình luận (đạn mạc) cứ chốc chốc lại muốn xem Tô Thần.

Nhưng không khí mộ thất trước đó thật sự quá kỳ lạ, cô sợ hành động thừa thãi của mình sẽ ảnh hưởng đến Tô Thần phát huy nên không dám hành động tùy tiện.

Còn bây giờ vị trí họ đang ở lại chính là phía trên toàn bộ thành trì.

Sau khi ngắm nhìn toàn bộ cảnh sắc thành phố, họ chỉ có thể chờ đợi mệnh lệnh của Tô Thần. "Trên đất có dấu chân, đi theo chắc là tìm được người, nhìn số lượng thì chắc là tất cả những người còn lại đều ở trong này.", Tô Thần nói xong, chuyển tay trực tiếp giữ chặt Chu Hoài Văn đang định lớn tiếng gọi người. "Tôi vẫn chưa xác định được trong này có thứ gì không, các vị hành động nhẹ nhàng một chút." Ngay sau đó bước xuống bậc thang, tiến vào "thành phố" yên tĩnh này.

Nói là cấu tạo của "nhân gian giới", nhưng bên trong lại không hề có bất kỳ sinh linh nào được khắc họa.

Chỉ có kiến trúc trống rỗng, cùng với lớp bụi tích tụ trên mặt đất và những dấu chân lộn xộn.

Những người đó chắc chắn đã bị thứ gì đó truy đuổi trong này,

nhưng kỳ lạ là chỉ có dấu chân người.

Nếu là Thủy hầu tử hoặc Cấm bà thì còn có thể phân biệt, nếu là thứ khác… Đang nghĩ, Vương Điềm Điềm kêu lên một tiếng kinh ngạc, chỉ thấy trên tay cô cầm một sợi dây đỏ.

Chu Hoài Văn vội vàng nhận lấy, "Đây là của Từ Oánh Oánh!

Năm trước chúng tôi tổ chức đi chùa giảng học, cô ấy đặc biệt mua một sợi." Nhưng nơi tìm thấy sợi dây đỏ lại không hề có một dấu chân nào.

Bụi đất chất thành lớp dày, dường như người ta biến mất không dấu vết.

Ngay phía trên là mái hiên kéo dài ra không có bất kỳ điểm nào kỳ lạ.

Nhưng cảnh tượng này lại vô hình trung tạo ra cảm giác hoảng sợ.

Dưới chân hẳn là thực sự dẫm lên mặt đất, dù có dùng sức cũng không có tiếng vọng trống rỗng nào truyền đến.

Nhưng luôn cho người ta cảm giác không vững chãi.

Chắc là ở dưới biển mới có cảm giác này nhỉ?

Lý Cường Quốc nghĩ, bước một bước về phía trước.

Ngay lập tức, cổ áo của anh ta đột nhiên bị người khác giật mạnh.

Anh ta theo bản năng giãy giụa, trước mặt lại đột nhiên bụi mù bốc lên.

Có thứ gì đó ầm ầm rơi xuống, trước mặt xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ.

Độ cao đó, nhảy xuống chắc chắn sẽ bị thương nặng.

Nhưng phía dưới không có người, cũng không có thi thể.

Hú!

Chương 140

Lý Cường Quốc vẫn còn sợ hãi.

Sau khi được thả, anh ta vội vàng cảm ơn Tô Thần, nhưng lại thấy người sau đang dán mắt vào phía đối diện hố sâu.

Hố sâu xuất hiện giữa đường phố, không nghi ngờ gì đã trực tiếp cắt đứt cả con đường này.

Tầm nhìn vẫn thông suốt không bị cản trở, phía đối diện không có gì cả. "Trong này quả nhiên có thứ gì đó, các vị cẩn thận một chút, đi theo sau tôi đừng đi lung tung." Đối mặt với biến cố đột ngột, mọi người đều sợ hãi không nhẹ.

Nghe vậy liền ngoan ngoãn xếp hàng sau lưng Tô Thần.

Nếu không phải không cho phép, họ thậm chí còn muốn bám víu vào Tô Thần.

Lại gần hố sâu, có thể thấy bốn vách tường phủ đầy xương trắng rợn người.

Nhìn hình thái cơ bản, có xương người, xương cá, và cả xương của những sinh vật có thể hình cực lớn khó nhận ra.

Trong đó, một đoạn xương khổng lồ dài khoảng hai mét, trông giống xương đuôi, đã thu hút sự chú ý của Tô Thần.

Hẳn là xương ở phần cuối, nhưng chiều dài và sự chuyển tiếp từ tròn sang nhọn lại giống đuôi của động vật lưỡng cư hơn.

Dưới biển có sinh vật nào có cái đuôi như vậy?

Đương nhiên, điều khiến anh càng không hiểu là những cạm bẫy phía dưới này cùng với cấu tạo của toàn bộ thành phố.

Khi nhìn bao quát toàn cảnh từ trên cao thì không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng khi người xuống dưới lại cảm thấy vô cùng khó chịu!

Cứ như thể xung quanh có vô số đôi mắt đang liên tục dõi theo!

Nhưng anh có thể chắc chắn xung quanh không hề có bất kỳ sinh vật sống dư thừa nào, Phát Khâu Ấn cũng đang nằm trong túi.

Không có tà túy nào không sợ chết mà dám đến gần quấy phá.

Còn sợi dây đỏ kia không nghi ngờ gì chính là mồi nhử, là cái bẫy được người quen thuộc nơi này và họ bố trí từ trước. "Đi thẳng đến đại điện." Phàm là người có chút đầu óc, bị mắc kẹt ở nơi như vậy chắc chắn sẽ chọn kiến trúc dễ thấy nhất để ẩn náu.

Bởi vì nơi dễ thu hút sự chú ý nhất, chính là nơi an toàn nhất, chân lý này vĩnh viễn không lỗi thời.

Mọi người lại trở về trạng thái không dám thở mạnh như trước.

Cẩn thận từng bước một, sợ rằng cái bẫy sâu không thấy đáy kia lại đột nhiên xuất hiện.

Đối mặt với thành phố dưới đáy biển gần như thần tích này, họ lại không còn tâm tư để tham quan.

Khán giả xem livestream khi thấy cảnh tượng này cũng đầy rẫy nghi vấn. 【Kỳ lạ quá đi, sao đồ của thành viên đội khảo cổ lại xuất hiện ở nơi đó?

Chẳng lẽ thật sự như giáo sư Tô nói, đội khảo cổ bị mất tích có lẫn vào nhân viên ngoài biên chế nào đó sao?】 【Thuyết âm mưu rồi, không thể là vô tình bỏ quên ở đó sao?】 【Đúng đó, bị kẹt lâu như vậy, có người đến cứu còn mừng không kịp, bày bẫy làm gì?

Giết người đến cứu, rồi vĩnh biệt thế gian ở cái nơi này à?】 【Emm... nhưng thực tế đúng là vậy mà, nếu không có Tô Thần, đội

trưởng Lý giờ đã nát bét rồi đó!】 Tại Viện Nghiên cứu Kinh Thành, bây giờ đã là buổi chiều.

Sở Mục Vân vừa ăn xong một bát mì tôm thì quay lại phòng họp, nhìn những chuyện đã xảy ra trong mười mấy phút mình không có mặt.

Sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi. "Mau đi gọi Lý Thành Niên đến đây cho tôi!" Lý Thành Niên hớn hở ôm một đống bản dịch bước vào, định chia sẻ với Sở Mục Vân những tiến triển nhanh chóng của mình trong mấy ngày qua.

Thì thấy đối phương đang nhìn mình với vẻ mặt đầy tức giận. "Sao... sao vậy?

Lão Sở, mặt ông bị tạt mực à?" Đây là lần đầu tiên anh ta thấy Sở Mục Vân tức giận đến vậy, ngay sau đó ông ta liền im lặng ném qua một chồng tài liệu.

Phía trên cùng là danh sách nhân viên mất tích của đội khảo cổ lần này.

Phía dưới là thông tin chi tiết của những người tham gia và các mối quan hệ xã hội gần đây. "Sao lại điều tra kỹ càng cả nhân viên mất tích thế này?

Ai không biết còn tưởng các ông đang tìm tội phạm bỏ trốn đấy..." Anh ta vốn định đùa một câu để điều hòa không khí, nhưng không ngờ Sở Mục Vân vẫn giữ vẻ mặt căng thẳng.

Nghĩ đến việc mình mấy ngày nay không kể ngày đêm phiên dịch Thiên thư xương rồng và Kim bản văn sừng bí ẩn.

Trước khi họ họp xong quay lại còn phải gánh vác những việc lặt vặt của vụ đội khảo cổ mất tích.

Ngay lập tức, Lý Thành Niên cũng nổi nóng, ném đồ trong tay

xuống.

Bất kiên nhẫn nói: "Ông có chuyện thì nói đi!

Đừng có bày ra mấy cái trò rườm rà này làm gì!" "Người khác không biết Sở Mục Vân ông là người thế nào chứ tôi còn không biết sao!" Sở Mục Vân lạnh lùng nhìn anh ta, nhưng sự phẫn nộ không hề giảm đi một chút nào.

Trên cùng của danh sách thực ra có một cái tên được khoanh tròn.

Sau khi xem xong livestream, ông lập tức hiểu được ý đồ của Tô Thần khi hỏi về nhân viên ngoài biên chế.

Ngay lập tức cho người tổng hợp lại tất cả thông tin đã thu thập được trong một tuần qua.

Cũng chính vì Tô Thần và Thiên Quan Chúc Phúc đã thể hiện tài năng xuất chúng.

Cho nên giới khảo cổ hiện tại bắt đầu lưu hành lý luận "thực lực chí thượng".

Tức là, chỉ cần anh có năng lực, có thể cho tôi thấy năng lực của anh, tôi sẽ cho anh gia nhập đội ngũ của chúng tôi.

Thời đại này cần lý lịch?

Xì, có gì đâu mà ghê gớm!

Chính sách như vậy.

Sau khi viện nghiên cứu vì các nơi liên tục "phát hiện" cổ mộ mà nhân lực thiếu hụt nghiêm trọng đã vô hình trung được nuôi dưỡng lớn mạnh.

Đến nỗi trong các dự án hạ mộ gần đây, không ít "người ngoại đạo" có năng lực đã tạm thời thay thế vì thiếu nhân lực. "Anh vẫn chưa ý thức được tình hình hiện tại nghiêm trọng đến mức nào!" "Lý

Thành Niên à Lý Thành Niên!

Đội khảo cổ vớt tàu đắm lần này thật sự là bị anh hại rồi!" Nếu lần này ngay cả Tô Thần cũng cùng bị tên nhân viên đáng ngờ kia hãm hại trong mộ… thì mọi chuyện thật sự sẽ chấm dứt!

Trong thành phố dưới đáy biển.

Một nhóm người đã đi đến trước điện thờ.

Gạch lát ở đây vẫn còn thô sơ, một phần thậm chí đã xuất hiện vết nứt.

Cũng không loại trừ khả năng vết nứt đã xuất hiện ngay từ khi mới xây dựng.

Chủ nhân của hải mộ dường như không hề bận tâm đến nơi này.

Đây là suy nghĩ mà Tô Thần không thể rũ bỏ trên suốt chặng đường đi.

Dường như ngay cả khi đã phát hiện ra nơi này, anh ta cũng không hề coi trọng nó.

Dường như nơi này vừa được xây dựng xong là đã bị bỏ hoang.

Thay vì theo suy đoán ban đầu của mình là Thiên Quan đối ứng nhân gian, bây giờ lại giống như Thiên Quan đối ứng địa ngục hơn.

Hay nói cách khác, giả Thiên Cung đối ứng với chân Quỷ Thành.

Và cách bố trí bên trong này, càng khiến anh cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nghĩ kỹ lại thì không nhớ ra là quen thuộc với cái gì.

Bước chân lộn xộn tiến vào đại điện, bên trong là một bức tượng quỷ dị nhiều tay.

Là Vạn Nô Vương.

Và trong góc có một thi thể nằm, là một người đàn ông.

Màu sắc thi thể không thay đổi, còn có chút hơi ấm – quả thực là vừa mới chết không lâu!

Lý Cường Quốc cảnh giác đứng dậy và Tiểu Trang mỗi người bảo vệ Chu Hoài Văn và Vương Điềm Điềm phía sau.

Chương 141

"Ở phía sau bức tượng.", một câu nói bất thình lình của Tô Thần khiến cả hai ngớ người.

Ngay sau đó cảnh giác vòng ra phía sau bức tượng, thì thấy Từ Oánh Oánh và những người khác, thần trí đã có chút suy yếu, bị trói ngũ hoa đại bảng, không thể nhúc nhích.

Vẫn còn sáu người.

Tô Thần tùy tay lấy thuốc men và thức ăn từ không gian hư số ra.

Mấy người chỉ bị chút thương tích, còn lại là đã đói bốn ngày.

Thần trí đều đã có chút không tỉnh táo.

Bất đắc dĩ chỉ có thể nghỉ ngơi tại chỗ, chờ họ hồi phục.

Và lần nghỉ ngơi này, trực tiếp đến hơn mười giờ tối.

Từ Oánh Oánh mơ màng tỉnh dậy, nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình hiển nhiên giật mình một cái.

Cho đến khi nhìn thấy Tô Thần mới thở phào nhẹ nhõm. "Tô Thần tiểu ca ca… em đang nằm mơ sao?

Em cứ tưởng mình chết chắc rồi…" Vươn tay chạm vào cánh tay rắn chắc của Tô Thần, Từ Oánh Oánh trực tiếp bật khóc.

Giáo sư vẫn luôn canh chừng bên cạnh cô thấy trong mắt học sinh mình đã lo lắng suốt chặng đường hoàn toàn không có mình, cũng rất muốn khóc. "Không sao rồi, đợi khi tất cả các vị hồi phục tôi sẽ đưa các vị ra khỏi mộ." Một câu nói vốn khiến người ta tràn đầy hy vọng, lại khiến Từ Oánh Oánh nhíu mày. "Ra khỏi mộ?

Ra khỏi mộ nào?

Hóa ra di tích này là lăng mộ sao?" Đến đây ngay cả Tô Thần cũng ngơ ngác. "Ừm?

Các vị không phải là chạy từ mộ thất phía trên xuống sao?" Từ Oánh Oánh nghi hoặc lắc đầu, sau đó chỉ vào hướng dòng sông biến mất ở phía tây. "Chúng tôi trong quá trình vớt đồ thì gặp bão, còn có cả lốc xoáy (long hấp thủy)." "Thuyền nhỏ bị cuốn lên giữa không trung… đợi khi tỉnh lại đã đến một bãi cạn." "Xung quanh rất tối, loáng thoáng có thể thấy một cái động lớn, thấy các thành viên đều ở đó, thuyền cũng ở đó, chúng tôi liền nghĩ hay là vào xem trước có tìm được nước ngọt và thức ăn không…" Không ngờ lại trực tiếp tìm thấy nơi này.

Và sau khi vào, các thành viên đều kinh ngạc trước di tích cổ thành gần như thần tích này.

Đến khi họ nhớ ra phải rời khỏi đây để quay về báo cáo tin tức tốt này, thì cái động lớn lúc họ vào đã biến mất, thay vào đó là một bức tường đá thấm nước.

Từ Oánh Oánh là người đầu tiên phát hiện ra điều bất thường là trong này có tiếng vọng kỳ lạ.

Nhưng các thành viên đều không để tâm, cho đến tối ngày đầu tiên, thành viên trực đêm bị mất tích.

Họ mới phản ứng lại rằng thành trì này có vấn đề!

Nhưng lúc này đã quá muộn.

Trong đội, mọi người mỗi người một ý, bắt đầu nghi thần nghi quỷ.

Nghe xong lời kể của Từ Oánh Oánh, mọi người đều không khỏi cảnh giác.

Họ vẫn luôn nghĩ rằng lộ tuyến Tô Thần đi là lộ tuyến mà các

thành viên đội khảo cổ mất tích đã đi.

Sự thật lại khiến họ trở tay không kịp!

Tô Thần càng không hiểu.

Theo lý mà nói, cho dù có suối ngầm dưới lòng đất, thì bơi vào cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Từ Oánh Oánh họ lại chèo thuyền vào?!

Sau khi hỏi rõ số người đến, xác định chỉ có mười lăm người của đội khảo cổ xuống đây.

Vết máu trên thuyền là do những người ở lại và thủy thủ lái thuyền đã bị hại.

Tính cả những thi thể anh phát hiện trong mộ thì mới là sáu bộ.

Ngay từ đầu, khi anh nhận ra không gian dưới lòng đất khổng lồ này đã cảm thấy không đúng.

Nhưng cũng chỉ nghĩ là sau khi hai thế giới hợp nhất đã xuất hiện không gian mới.

Dù sao bây giờ biến cố xuất hiện càng ngày càng nhiều, một không gian dưới lòng đất này cũng chẳng là gì.

Nhưng việc xuất hiện các lối đi và lộ tuyến mới thì lại hoàn toàn khác! "Đây là đáy biển đó!

Mấy người chèo thuyền vào đáy biển?!

Chắc không phải ngủ mơ nói bậy đó chứ!", Tiểu Trang nhíu mày châm chọc.

Nhưng sau đó nhìn thấy vỏ thuyền da ở dưới bức tường đá, liền tự tát mình hai cái. "Vô lý!

Chỗ này là sao vậy trời!" Lý Cường Quốc thuận thế chém một đao

vào bức tường.

Vật cứng va chạm, tiếng vang lớn làm sắc mặt mọi người đều không tốt.

Bức tường thật sự, không phải ảo giác hay không gian được chuyển đổi bằng cơ quan.

Phía dưới cùng còn có những vết xước mà Từ Oánh Oánh họ đã cào ra để thử nghiệm trước đó.

Thật sự quá vô lý.

Dòng nước cứ thế bị cắt đứt.

Nhưng vẫn là nước chảy.

Không ngừng chảy, nhưng lại không tìm thấy lối đi mà dòng nước này chảy về.

Cũng không có vẻ rất sâu, ước chừng chỉ hơn một mét. "Chẳng lẽ nơi này thật sự là Quỷ Thành?" "Chúng ta sẽ không một đường thông đến địa ngục chứ?

Hoặc là sau trận bão ban đầu thực ra thuyền đã lật, mọi người đều đồng loạt treo rồi?" Bốp!

Lý Cường Quốc không chút lưu tình vỗ một cái vào gáy Tiểu Trang.

Âm thanh đó kêu một tiếng giòn tan vang dội!

Tô Thần không nói gì, sau đó tự mình đi dọc theo dòng sông về phía trước.

Thuận theo dòng chảy của con sông, anh cảm thấy có chút bất thường.

Nước rất trong, nhưng lại khiến người ta có cảm giác rất đục.

Đặc biệt là trong môi trường sáng sủa như vậy, đáng lẽ phải trong suốt nhìn thấy đáy mới phải.

Anh vung tay nhặt một viên đá ném xuống.

Nhưng âm thanh lại không có cảm giác chạm đáy.

Những thi thể phía trên đó hẳn là sau khi tẩu tán thì vô tình xâm nhập vào hải mộ.

Mặc dù không giống với dự đoán ban đầu của anh, nhưng ít nhất cũng giải thích được "lý do các thành viên đội khảo cổ có thể xâm nhập vào đây".

Lộ tuyến đi ngược lại, quả thực sẽ tạo thành nghi đoàn lớn.

Nhưng điều chưa giải thích rõ là – tại sao họ sau khi hôn mê lại bị người ta trói ngũ hoa đại bảng.

Tại sao người ra tay không khống chế tất cả mọi người ngay từ đầu, mà lại đợi đến khi mất đi phần lớn rồi mới ra tay?

Là để cố ý gây nhiễu tầm nhìn?

Nhưng cũng không cần thiết, ra tay khi mọi người còn đang hôn mê sau trận bão lớn cũng là cơ hội tốt nhất!

Chẳng lẽ là người của Uông gia sao?

Cũng không đúng, những nhân vật chính của hai cuốn sách sẽ gặp trong thời hiện đại, anh chưa từng chạm trán bất kỳ ai.

Chương 142

Tất cả những người có thể hỗ trợ đạo mộ trong thực tế đều không tồn tại.

Hợp lý mà nói, những đạo mộ tặc của thời đại này đều chịu ảnh hưởng của sự đứt gãy thế hệ, đang ở giai đoạn tân thủ "tiểu bạch" – trắng không thể trắng hơn được nữa.

Theo suy luận này thì có thể xuống mộ gây chuyện.

Và người va chạm với anh khi xuống mộ, hẳn là người có cùng mục đích.

Hóa ra tên Chu Mục Vương kia chưa bị nhốt vào không gian hư số sao?

Đang nghĩ, trước mặt xuất hiện một hồ nhỏ có quy mô khá ổn.

Trong một quần thể kiến trúc tiêu điều, nó lại càng giống một sự đột ngột.

Dù sao nước sống giữa sự tĩnh mịch, tượng trưng cho sinh mệnh.

Còn về việc bên trong có những sinh vật gì, Tô Thần lại không có tâm tư để suy nghĩ.

Chỉ là nhìn cái hồ kỳ lạ này mà vô tình nhập thần.

Đến khi phản ứng lại, thì nghe thấy một tiếng hét chói tai.

Là hướng anh đến, vội chạy về thì thấy Vương Điềm Điềm họ đang nhìn anh với vẻ mặt hoảng hốt. "Trong nước có rất nhiều cá mập!

Tiểu Trương anh ấy..." Nước trong vắt nhuộm một vệt màu đỏ chói mắt.

Không nghi ngờ gì, Tiểu Trương trong lời họ nói giờ đã thành mồi cho cá mập.

Chắc là thấy nước nông nên muốn xuống xem thử, không ngờ lại kinh động đến hung vật bên trong.

Vì người có thể chèo thuyền vào, thì động vật cũng có thể thuận dòng chảy vào.

Vậy phía dưới chắc chắn có lối đi.

Nhưng bên trong có cá mập thì khó nói rồi, thà quay lại đường cũ cho an toàn còn hơn tìm lối ra mới.

Một lúc lâu sau, nước cuối cùng cũng trong trở lại.

Nhìn bầy cá mập bơi lượn bên trong, quả nhiên phía dưới sâu như Tô Thần dự đoán, nhưng không biết vì lý do gì lại trông có vẻ nông.

Có thể cũng là chiêu "chướng nhãn pháp" được đặt ra khi xây dựng. "Ơ?

Mấy con cá mập này chẳng phải không đội trời chung sao?

Sao lại cảm giác các quần thể khác nhau mà vẫn sống hòa thuận vậy!", Vương Điềm Điềm đột nhiên nói một tiếng, Tô Thần lúc này mới được nhắc nhở mà nhìn kỹ bầy cá mập phía dưới.

Quả nhiên có mấy loại cá mập!

Cá mập cưa với phần bụng hai bên có vật nhô ra hình răng cưa.

Cá mập trắng lớn với lưng màu xám nhạt, bụng trắng như tuyết.

Cùng với cá mập đầu búa có xương ngang ở đầu, hình chữ T, mắt như hai hạt đậu nhỏ nằm ở hai bên.

Và cá mập hổ với lưng màu nâu trà hơi đỏ, thân có vệt đỏ… Cái này… đây chẳng phải là quần thể cá mập hỗn loạn chỉ có trong Nam

Hải Quy Khư của thế giới Quỷ Xuy Đăng sao?!

Sao lại xuất hiện ở đây?

Trong lúc hoảng hốt, Tô Thần nhìn không gian khổng lồ này lại nghĩ đến hành trình Từ Oánh Oánh kể về việc họ đến đây.

Đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

Trên bích họa lúc đến đã xuất hiện một không gian khổng lồ do động đất nhân tạo lộ ra.

Nhưng bức bích họa đó chưa vẽ xong, và lý do chưa vẽ xong thực ra chỉ là để che đậy sự thật mà thôi.

Nếu anh không đoán sai, phía dưới này chính là con tàu đắm thời Minh đó.

Và vì sự dịch chuyển không gian do hai thế giới hợp nhất gây ra, khiến chúng dưới tác dụng đặc biệt mà liên kết thành một đường thẳng.

Người thời đó ngoài việc phát hiện ra không gian khổng lồ, còn phát hiện ra con tàu đắm thời Minh đó.

Và một thiên tài quỷ quái như Uông Tàng Hải có lẽ đã thuận nước đẩy thuyền, mượn cớ hoàn chỉnh hóa mộ thất phong thủy này, che đậy phong thủy cực tốt của suối ngầm dưới đáy biển đã bị phá vỡ từ lâu.

Thảo nào con Tiểu Tống tử kia khắp nơi phá phách, quỷ Anh linh trong mộ thất cũng ngang ngược tác quái.

Hóa ra Uông Tàng Hải tên khốn kiếp này xây mộ cho người ta là cố ý đẩy vào chỗ chết, tạo thành hung mộ à!

Cũng có nghĩa là, trong những tình huống đặc biệt, nơi này và bên ngoài có lối đi ngầm dưới nước thông nhau.

Nhưng hiện tại đã bị phong bế.

Rất có thể là trong điều kiện thời tiết cực kỳ khắc nghiệt, xuất hiện tình huống như lốc xoáy (long hấp thủy).

Vì mực nước biển chênh lệch quá lớn nên lối vào mới tạm thời xuất hiện.

Nhưng sau khi họ vào, nước biển trở lại trạng thái ban đầu, lối vào này liền biến mất.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tô Thần cũng không nói phát hiện này cho mọi người biết.

Một là cảm thấy phiền phức, anh chỉ muốn nhanh chóng lấy được phiến đồng rồi về nghỉ ngơi.

Hai là giải thích quá phiền phức, anh lười giải thích.

Huống chi để tiết kiệm điện, Vương Điềm Điềm đã tắt livestream, chỉ khi hành động xong mới mở lại livestream.

Nhưng nào ngờ, hành động này lại có ảnh hưởng khá lớn.

Tại Kinh Thành, trong Viện Nghiên cứu.

Vì sau khi Vương Điềm Điềm quản lý điện năng, thiết bị phát tín hiệu mang theo cũng không còn được cung cấp điện.

Cho nên họ đều không biết hiện tại những người trong Viện nghiên cứu vì muốn liên lạc với họ mà gần như phát điên rồi! "Vẫn chưa liên lạc được sao?

Người trên thuyền nói thế nào!" Sở Mục Vân sốt ruột như lửa đốt mà nói.

Dựa theo thông tin ông đang có trong tay, thông tin thực tế của "nhân viên ngoài biên chế" tên Trần Lập Minh đều là giả mạo!

Ngay cả trong nhóm gia đình vừa được an ủi xong ở phía dưới cũng không có bất kỳ ai nhận ra hắn!

Cứ người đến địa chỉ hắn để lại, chỉ là một căn phòng thuê tạm bợ đã trả tiền thuê một tháng.

Trong phòng trống rỗng, cứ như chưa từng có người ở.

Người từng ở đây dường như đã chuẩn bị sẵn sàng để rời đi bất cứ lúc nào, hoặc sẵn sàng cho việc có người đến khám xét.

Điều này giống y hệt tình huống Trịnh Huyền bị Thiết Diện Sinh thay thế trước đó!

Nhớ lại những chuyện Thiết Diện Sinh họ đã gây ra trước đây, rồi liên tưởng đến việc đội khảo cổ lần này biến mất một cách khó hiểu.

Sở Mục Vân đơn giản là đau đầu như búa bổ. "Người trên thuyền nói không liên lạc được, khoảng cách quá xa, nhưng họ đã cử người xuống nước tìm kiếm giáo sư Tô và mọi người rồi." Người đó vừa nói xong điện thoại lại đột nhiên reo lên, nghe điện thoại nói vài câu đã khiến sắc mặt anh ta đột ngột thay đổi.

Sở Mục Vân sắc mặt âm trầm nhìn anh ta, "Lại xảy ra chuyện gì nữa?" "Người trên thuyền nói dưới nước có quá nhiều Thủy hầu tử, người chỉ cần xuống nước là Thủy hầu tử sẽ xông lên, họ căn bản không thể tiến vào mộ thất được!" Rầm – Sở Mục Vân nghe xong, liền sa sút tinh thần ngồi phịch xuống đất.

Ông cơ bản có thể xác định chính là Thiết Diện Sinh họ lại quay lại rồi!

Hơn nữa bây giờ rất có khả năng chính là ở bên cạnh Tô Thần họ.

Nhưng đúng lúc này họ lại tắt livestream!

Nếu họ không thể kịp thời nhận ra chân diện mục của Thiết Diện

Sinh, thì có lẽ mọi chuyện thật sự sẽ chấm dứt!

Hải mộ.

Tô Thần thấy những con cá mập xuất hiện phía dưới tuy số lượng nhiều, nhưng thể hình đều tương đối nhỏ.

Nghĩ đến con cá mập trắng khổng lồ dài năm sáu mét trong sách.

Chương 143

Nếu dưới hồ đó thật sự cất giấu con tàu đắm cổ thời Minh, thì giấu thêm vài con cá mập cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Vấn đề lớn nhất hiện tại vẫn là cái lớp chắn ảnh hưởng tầm nhìn do ánh sáng khúc xạ phía trên tạo ra.

Có thể khiến người ta nhìn kênh nước sâu thành hơn một mét, thì về lý thuyết việc nhìn nhầm cả thành trì cũng không phải là không thể.

Tô Thần quyết định hiện tại vẫn cần phải tìm ra kẻ gây chuyện trước đã. "Các vị còn lại năm người, phía trên sáu thi thể, tức là còn năm người chưa tìm thấy." Cho dù xác suất cao đã trở thành thi thể, cũng cần phải tính toán rõ ràng nhân sự.

Nếu có đồng bọn, thì còn phiền phức hơn.

Thế là Tô Thần lần lượt miêu tả đơn giản đặc điểm của những thi thể anh "thấy" trước đó cho Từ Oánh Oánh họ nghe.

Sau khi biết được tên và thông tin đơn giản của mấy người, coi như tạm thời loại trừ được một phần người.

Còn về những người tiếp theo, sau khi hiểu rõ, Tô Thần trước tiên bảo họ bỏ phiếu chọn ra người có hành vi bất thường, đáng ngờ.

Sau đó gọi riêng Từ Oánh Oánh ra một bên để rà soát. "Tô Thần tiểu ca ca, ý của anh là… người trói chúng em có thể ở ngay bên cạnh chúng em sao?", Từ Oánh Oánh khá khó hiểu nói, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Cho dù lúc được giải cứu ý thức của cô đã khá mơ hồ, nhưng cô vẫn nghe rõ có người nói dây trói quá chặt các kiểu.

Người đó dù lợi hại đến đâu cũng không đến nỗi tự mình dùng dây

trói chặt chính mình chứ? "Không loại trừ khả năng này." Nếu đối phương có thể trực tiếp thao túng Tống tử, thì đâu chỉ là trói dây!

Giết người cũng nhẹ nhàng như không! "Nếu vậy, tôi lại cảm thấy Tiểu Trần anh ta khá kỳ lạ." Tiểu Trần?

Tô Thần dường như có chút ấn tượng, người đó hình như ngay từ đầu đã luôn nhìn anh.

Bên cạnh có người thiện ý giải thích, nói rằng hắn là fan của mình.

Nhưng Tô Thần không nghĩ vậy.

Trong ánh mắt đó còn mang theo những cảm xúc khác, càng giống như đang thẩm định.

Thẩm định một người mà mình đã hiểu rõ khá nhiều. "Ban đầu chúng tôi vốn nghĩ thời tiết có thể thay đổi nên định hủy bỏ kế hoạch, nhưng lúc đó Tiểu Trần đột nhiên nói dưới đáy biển có phát hiện trọng đại, nếu chúng tôi không kịp thời đi chụp ảnh ghi lại, có thể sau cơn bão sẽ bị hủy hoại hoặc không tìm thấy nữa." "Mọi người vốn dĩ mang tâm thái vớt được càng nhiều di vật nguyên vẹn càng tốt, nên sau một hồi thảo luận, quyết định trước tiên dùng thuyền da đi xem phát hiện mới mà Tiểu Trần nói." Từ Oánh Oánh vừa nói vừa không kìm được lau nước mắt, Tô Thần tùy tay lấy một gói khăn giấy đưa qua.

Ý ban đầu là đừng chậm trễ thời gian, tiếp tục nói, nhưng trong mắt Từ Oánh Oánh dường như lại biến thành một ý nghĩa khác.

Mãi một lúc sau, cô mới điều chỉnh lại được cảm xúc.

Sau đó, mọi chuyện đúng như Tô Thần đã suy đoán.

Vừa xuống nước không lâu thì gặp phải thời tiết bão mạnh, thiên tượng quỷ dị do lốc xoáy (long hấp thủy) tạo ra khiến họ đều hoảng

sợ không thôi.

Sau đó thì trực tiếp bị cuốn đến chỗ lối vào.

Vì đồ đạc trên người đa số đều đã mất gần hết, nên họ chỉ có thể tìm cách kiếm một chỗ nghỉ chân trước.

Cũng đã để lại tín hiệu cầu cứu bên ngoài, nhưng sau đó lối vào bị phong bế, họ không còn ôm bất kỳ ảo tưởng nào về việc được cứu viện nữa.

Sau khi phát hiện ra điểm này, mọi người liền điên cuồng tìm lối thoát.

Bất đắc dĩ, đi khắp cả thành trì cũng không phát hiện ra bất kỳ lối ra nào.

Dưới áp lực, Tiểu Trần lại mở lời bảo mọi người bình tĩnh chờ đợi cứu viện.

Đồng thời thề thốt rằng nhất định sẽ đợi được cứu viện.

Lời này có bao nhiêu phần trăm sự thật, mọi người trong lòng đều rõ.

Thế là chia thành hai phe, một phe muốn tiếp tục tìm lối thoát, một phe thì cho rằng cứ dựa vào thức ăn hiện có để bảo tồn thể lực chờ đợi cứu viện.

Hai phe không thỏa thuận được, cuối cùng thức ăn bị chia mất một nửa.

Và họ sau ba ngày thì hoàn toàn không còn thức ăn, chỉ dựa vào nước lấy được để duy trì sự sống. "Nếu nói vậy, lúc tôi đến thấy trên thi thể của một người có không ít thức ăn, hẳn là không lâu sau khi tìm thấy lối vào mộ thất phía trên thì bị hại rồi?" Vì người anh em mang theo thức ăn đã mất trước nhất, những người còn lại trong mộ

thất cứ như ruồi không đầu chạy loạn khắp nơi.

Cho nên trừ hai thi thể bị Cấm bà cuốn đi và hai thi thể bụng to vì uống rượu Anh linh ra, những thi thể khác đều khá khô héo tiều tụy.

Từ Oánh Oánh gật đầu, nhìn đám người cách đó không xa, ít nhiều có chút sợ hãi. "Vậy bây giờ chúng ta làm sao đây?

Tô Thần tiểu ca ca?

Có phải muốn kiểm tra xem Tiểu Trần có vấn đề gì không?" Tô Thần lắc đầu.

Kiểm tra ư?

Phiền phức quá!

Hai người đi trở về, giữa đường Tô Thần trực tiếp lấy ra một đống thức ăn, sau đó phân phát cho mọi người.

Vương Điềm Điềm họ đều đã quen với việc Tô Thần tùy tay là có thể lấy ra thức ăn.

Chỉ cho rằng anh ấy và Thiên Quan đại thần có thể quen biết, cả hai người đều có thể làm ra những chuyện khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng năm người kia thì không giống, cứ truy hỏi mãi không ngừng một lúc lâu.

Vẫn là Chu Hoài Văn lên tiếng ngăn cản mới dừng lại.

Sau đó mọi người lại nói chuyện tào lao một chút, ăn uống xong xuôi, nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Tô Thần mới nói vừa rồi ở bên hồ phát hiện ra thứ gì đó bất thường, bảo mọi người cùng qua xem.

Vương Điềm Điềm và mọi người phát hiện ra vấn đề.

Từ trước đến nay, bất kể có vấn đề gì, Tô Thần đều là người giải

quyết!

Và cũng chỉ có họ mới có quyền hỏi Tô Thần, chứ đâu đến lượt Tô Thần hỏi họ!

Chưa nói đến việc họ có năng lực đó hay không, chỉ nói đến khả năng này thì sao?

Chẳng phải là gần như bằng không sao!

Thế là mấy người giảm tốc độ, lùi lại phía sau bàn bạc.

Nhất trí cho rằng, Tô Thần nói vậy có lẽ là muốn gây chuyện!

Vậy nên, trong khoảng thời gian tiếp theo, họ đều cảnh giác giữ một khoảng cách nhất định với Tô Thần.

Còn mấy thành viên đội khảo cổ thì không như vậy.

Từ khi biết là Tô Thần dẫn đội đến cứu viện, lại còn đưa họ an toàn đến tận đây.

Họ không chỉ không ngừng tâng bốc Tô Thần, mà còn ước gì có thể dính chặt lấy anh!Rất nhanh, mấy người đã men theo con sông đến bên bờ hồ.

Mặc dù cảnh sắc có phần quỷ dị không hài hòa, nhưng nhìn lướt qua thì cũng tàm tạm.

Vương Điềm Điềm liền tìm một góc thích hợp chuẩn bị mở livestream.

Toàn mạng đều đang chờ xem diễn biến tiếp theo, thấy Vương Điềm Điềm chuẩn bị mở lại livestream.

Vô số tin tức dày đặc, che kín màn hình.

Nhìn dòng đạn mạc trôi nhanh, dường như đang truyền bá tin tức gì đó.

Vương Điềm Điềm liền nhíu mày nhìn kỹ một lúc.

Ngay sau đó, một dòng chữ vàng óng ánh xuất hiện trong tầm mắt cô.

Đó là tài khoản chính thức được chứng nhận của Sở Mục Vân.

“Trần Lập Minh có vấn đề!

Mau nhắc nhở Tô Thần!”Câu nói này đáng giá vạn lời, Vương Điềm Điềm vừa định ngẩng đầu nhắc nhở, đã thấy Tô Thần đang đứng bên bờ hồ.

Chương 144

Và phía sau anh, một đôi tay đột ngột vươn ra, định đẩy anh xuống!

"Tô Thần cẩn thận!" "Phốc thông ——" Khoảnh khắc cô hét lên, chiếc máy ảnh bị cô kích động mà đập lật.

Tiếng nước rơi đồng bộ khiến những khán giả không nhìn thấy hình ảnh, chỉ nghe được âm thanh, trái tim đột nhiên chìm xuống. 【Xong rồi, vừa mới vào đã thấy có tên khốn muốn hại chồng tôi...】【Ô ô ô...

đã bảo phải mang đủ pin mà, giờ thì muộn rồi...】【Tôi hoàn toàn khó hiểu, mấy người sao thế, Tô Thần chẳng phải biết bơi sao?

Kỹ năng bơi tốt thế không đi thi đấu thì tiếc quá!】【Đúng là biết bơi, nhưng đó là Thiết Diện Sinh mà!

Tên đó hồi đó chẳng phải suýt hại cả một thành phố sụp đổ sao!

Biết đâu hắn lại thả thứ gì lợi hại xuống nước thì sao!】Lúc này, máy ảnh được nhặt lên, mọi người còn chưa kịp nhìn kỹ hình ảnh, đã nghe thấy một tiếng hét chói tai.

"Mau cứu anh ta đi!

Trong nước còn có nhiều cá mập thế này!" Điều này không nghi ngờ gì là sét đánh ngang tai.

Trong nước có cá mập và Tô Thần bị rơi xuống nước, cư dân mạng liền đánh đồng rằng Tô Thần đã chết.

Thế là chỉ trong vài giây, đoạn video màn hình đen này được lan truyền điên cuồng trên mạng.

“Tô Thần xuống mộ thảm thương bị cá mập xé xác chết.” Chủ đề này cùng với video, chưa đầy một phút đã vọt thẳng lên vị trí số một hot search!Sở Mục Vân chăm chú nhìn livestream, trái tim cũng bị tiếng nước rơi làm thắt lại.

Nghĩ rằng Tô Thần dù có lợi hại đến mấy, bị một đám cá mập tấn công dưới nước.

Trên người lại không có vũ khí gì tiện tay, thì người đó chẳng phải cũng chết rồi sao!

Ông tuyệt vọng gục xuống bàn, ôm mặt.

Trong livestream vẫn không ngừng có âm thanh truyền đến, nhưng ông chẳng còn tâm trí nào để nghe nữa.

Cứ nghĩ đến việc chính tay mình đã chôn vùi một nhân tài như vậy, ông lại vô cùng hối hận.

Mãi một lúc sau.

Có người không biết sống chết mà chọc vào ông bên cạnh.

“Giáo sư, giáo sư...” Ông tức giận gào lên, “Làm cái gì!” Người kia ngượng ngùng chỉ vào màn hình.

Ông không kiên nhẫn nhìn sang, liền thấy trên màn hình Tô Thần đang bình an ôm hai tay, nhìn người đang vật lộn dưới nước.

“Cái đó...

Vương Điềm Điềm vừa nãy giải thích rồi, Tô giáo sư không sao, người rơi xuống nước chính là Trần Lập Minh.” Nghe thấy lời này, Sở Mục Vân lập tức tinh thần tỉnh táo đứng bật dậy.

Khiến những người khác cũng giật mình đứng lên, tưởng là có chuyện gì xảy ra.“Không cần cứu hắn!

Hắn vừa nãy định đẩy anh Tô Thần xuống nước!” Vương Điềm

Điềm bĩu môi, vô cùng tức giận nói.

Vừa nghĩ đến cảnh vừa rồi cô lại thấy sợ hãi, vì lời nhắc nhở của cô thực sự quá không kịp thời!

Nhưng may mắn là Tô Thần đã sớm nhận ra, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, anh lanh lẹ xoay người một cái.

Ngay sau đó, anh phản tay kéo một cái!

Người kia không chỉ ngã chổng vó, mà còn bị Tô Thần trực tiếp ném xuống nước.

“Không phải hiểu lầm chứ...

Tiểu Trần trên đường đi vẫn luôn khá chăm sóc chúng ta mà...” “Không phải hiểu lầm!

Mấy người không phát hiện ra hắn trên đường đi vẫn luôn cố ý dẫn dụ chúng ta sao!” “Đâu có...

Mà nói gì thì nói, cứ cứu người lên trước rồi hỏi rõ ràng sau đi...

Chẳng lẽ không thể cứ thế nhìn người ta bị cá mập xé xác trong nước sao?” Vương Điềm Điềm nghe thấy lời này, liền nâng máy ảnh lên, chỉ quay những người trên bờ.

Tô Thần vẫn không nói gì, chỉ bình thản nhìn người kia đang vùng vẫy dưới nước.

Trông rất giống đang bị chết đuối, nhưng thực tế lại giống như đang tìm cơ hội lên bờ hơn.

Và lúc này, mặt nước càng trở nên xao động hơn.

Mấy chiếc vây cá nhô lên mặt nước, những đường lượn sóng linh hoạt càng giống như sự cuồng hoan kích động trước một bữa tiệc.

“Nói đi, ngươi là ai, đến đây muốn làm gì?” Người kia cũng nhìn

thấy bầy cá mập đang đến gần, vốn dĩ định giả vờ hoảng sợ.

Nhưng khi nghe thấy câu hỏi của Tô Thần, lại đột nhiên bình tĩnh lại.

"Ngươi vẫn khó đối phó như trước." "Nhưng không sao, chúng ta có thừa thời gian và sức lực để thu thập ngươi!" "Bụp!" Vừa nói xong, mặt nước đột nhiên nổi lên một bọc nước khổng lồ.

Khoảnh khắc mặt nước vỡ tung, một cái miệng khổng lồ trực tiếp nuốt chửng hắn vào trong!Mọi người bị sinh vật khổng lồ đột nhiên xuất hiện này làm cho giật mình, hoảng sợ lùi lại hơn mười bước!

Sợ rằng thứ đó sẽ lên bờ nuốt chửng cả mình.

"Kia... kia là cái gì vậy..." "Là cá mập sao?" "Sao có thể là cá mập được, mọi người đều đã thấy cá mập rồi mà!

Không có con nào to như thế này!" Nỗi sợ hãi thường tạm thời cướp đi lý trí của con người, họ không thảo luận về việc vừa có người chết.

Mà là tranh cãi xem quái vật đó là gì.Từ Oánh Oánh còn sợ hãi vỗ ngực đi đến trước mặt Tô Thần, nhìn ba người đồng đội còn lại ngoài mình.

Ánh mắt thê lương đáng thương, "Như vậy trong đội ngũ hẳn là an toàn rồi chứ?" Lúc đến đây đông đúc bao nhiêu người, giờ đây lại chỉ còn lại lèo tèo vài người.

Khác với những gì học được trong sách vở ở giảng đường.

Hiện thực quả thực tàn khốc đến đáng sợ.

"Chắc vậy." Ba người còn lại này rõ ràng là rất thật thà, cơ bản không có vấn đề gì.

Nhưng nhìn Từ Oánh Oánh với vẻ mặt chịu đả kích nặng nề, Tô

Thần vẫn quyết định tìm việc gì đó cho cô làm trước.

Trên đường về, mọi chuyện thuận lợi đến mức khán giả đều cảm thấy Tô Thần đang dắt họ đi dạo trong vườn sau nhà mình vậy.

Tránh né mọi cơ quan cạm bẫy trên đường, cuối cùng cũng đến được chủ mộ thất.

Thấy mộ thất khí thế hoành tráng này, Chu Hoài Văn suýt chút nữa đứng không vững.

Vương Điềm Điềm thì bảo Tiểu Trang dùng đèn pin chiếu sáng, từng chút một cầm máy quay, quay lại toàn bộ những bức bích họa tinh mỹ tuyệt luân trên bốn bức tường.“Thời cổ đại đã chơi mô hình rồi sao?” Từ Oánh Oánh và những người khác nhìn chằm chằm vào mô hình đặt thiên quan, dường như chiếc quan tài khổng lồ bên cạnh chỉ là vật trang trí.

Những chiếc gương đặt ở bốn phía cũng được chế tác không tồi, nhưng dường như đều không thể sánh bằng sức hấp dẫn của bích họa và mô hình.

Tô Thần cũng không do dự nhiều, trực tiếp tìm thấy cơ quan.

Khoảnh khắc bức tường mở ra, một cây san hô khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.Lý Cường Quốc lập tức bị cây san hô có tạo hình độc đáo này thu hút.

Nhìn ngắm mãi, liền muốn đến gần đưa tay ra chạm vào.

Sau đó bị Tô Thần kéo tay lại, ném về phía sau, ngã chổng vó.

“Tô giáo sư... không cần thiết phải thế chứ... tôi chỉ tò mò tại sao trên đó lại treo nhiều chuông như vậy!” Lần này, Lý Cường Quốc thật sự không kịp phòng bị.

Khí lực của Tô Thần đơn giản là không cho hắn một chút không

gian phản kháng nào!

Ngay cả tốc độ cũng vậy, hắn còn chưa kịp kêu lên đã trực tiếp bị ném xuống đất.

“Cây Lục Giác Linh Đang này không phải vật để thưởng ngoạn, nó được chế tạo đặc biệt, trước khi tôi giải quyết thứ bên trong...” Tô Thần bình thản liếc nhìn Lý Cường Quốc một cái.

“Chỉ cần ngươi chạm vào bất kỳ một cái chuông nào trên đó, động một sợi tóc mà kéo toàn thân, sau khi cả cây chuông reo lên, không chỉ những người chúng ta có mặt ở đây, mà ngay cả mấy triệu người xem livestream cũng sẽ bị ảo giác tra tấn đến chết!” Sss—— Nghe thấy lời này, mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh.

Trừ khu vực hồ nước ở thành phố dưới biển ra, họ chưa từng nghe Tô Thần dọa người bao giờ.

Lập tức, mộ thất trở nên yên tĩnh.

Mọi người thậm chí còn nín thở, sợ rằng bất kỳ động tĩnh nào cũng sẽ gây ra sự dao động khí lưu làm chuông rung lên.

Lý Cường Quốc cũng ngượng ngùng đứng dậy, khom lưng rụt rè lẩn vào góc.

“Vậy bây giờ làm thế nào đây, Tô giáo sư...

Chương 145

anh có thể xử lý hết những chiếc chuông này không?" Chu Hoài Văn thì không nói một lời nào, chỉ nhìn Tô Thần.

Nếu ông không nhớ lầm, trước đây Viện nghiên cứu Diêu Hạnh đã từng may mắn có được một chiếc Lục Giác Thanh Đồng Linh Đang.

Dù ông chưa nhìn kỹ vật đó, nhưng theo miêu tả thì nó dường như không khác gì những chiếc chuông Lục Giác trên cây san hô trước mắt.

Ngoại trừ phía trên còn lờ mờ tàn dư một ít lớp mạ vàng, khiến cả cây san hô dưới ánh đèn pin chiếu rọi trở nên lấp lánh rực rỡ.

Lúc đó 【Thiên Quan Chúc Phúc】đã đồng ý tặng một tấm "Đại tướng quân phù" cho họ nghiên cứu, cái giá yêu cầu chính là chiếc Lục Giác Linh Đang kia.

Mọi người đều xác định rằng chiếc chuông không reo đó bản thân nó không có gì đặc biệt.

Do đó, cho đến nay vẫn có người tò mò 【Thiên Quan Chúc Phúc】muốn dùng chiếc Lục Giác Linh Đang đó làm gì.

Và bây giờ, Tô Thần cũng đã mở cơ quan và tìm thấy cả một cây Lục Giác Linh Đang này.

Lại còn trực tiếp nói cho họ biết thứ này cực kỳ nguy hiểm.

Lục Giác Linh Đang có thể dùng âm thanh tấn công con người sao?

Nhưng âm thanh làm sao có thể tấn công người được?

Chẳng lẽ nó có thể thông qua tần số âm ba đặc biệt khiến não

người sản sinh ảo giác sao?Đang suy nghĩ, liền thấy Tô Thần lùi lại một bước.

Ngay sau đó, một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện!

Cả một cây Lục Giác Thanh Đồng Linh Đang lại biến thành bột phấn chỉ trong nháy mắt!

Nhưng điều kỳ lạ hơn là, ngoài những chiếc chuông đó ra, những thứ khác không hề có bất kỳ thay đổi nào!

"Cái... cái tình huống gì đây!" "Đúng vậy, Tô giáo sư vừa nãy chẳng phải còn nói chúng rất nguy hiểm sao?

Sao tự nhiên biến mất hết rồi?" Tô Thần không nói gì, bởi vì anh đang nghe hệ thống báo cáo kết quả sau khi thăng cấp.

Hắc Kim Cổ Đao hiện tại đã thăng cấp thuộc tính +40, từ cấp một lên cấp hai.

Kim Cương Tán thuộc tính thăng cấp lên +63, tức là cấp hai +13.

Những điều chưa nói rõ trước đây, bây giờ đã được giải thích một lượt.

Hắc Kim Cổ Đao mỗi bốn mươi điểm thuộc tính thăng một cấp, sau khi đủ chín cấp mới bắt đầu giai đoạn thăng cấp tiếp theo.

Còn Kim Cương Tán mỗi năm mươi điểm thuộc tính thăng một cấp, sau khi đủ bảy cấp mới bắt đầu giai đoạn thăng cấp tiếp theo.

Hiện tại hai vật phẩm đều nằm trong không gian hư số, vẻ ngoài không hề thay đổi, ước chừng phải đợi đến khi đạt cấp tối đa thì việc thăng cấp mới có sự thay đổi lớn về ngoại hình.

"Không có gì, có lẽ là đặc tính của lớp sơn phủ bên ngoài, gặp không khí thì tự hủy thôi." "Dù sao cũng là vật thể đã gần ngàn năm, có thể được máy quay ghi lại cũng coi như đã hoàn thành sứ mệnh

rồi.”Lời này khiến mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng những người biết sự thật thì không nghĩ vậy.

Chu Hoài Văn nhìn bóng lưng Tô Thần, chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên.

Giống như đang đối mặt với một người biết rõ mình đến chân tơ kẽ tóc, nhưng bản thân lại không biết một chút gì về người đó.

Nỗi sợ hãi từ sự không rõ ràng đó trực tiếp nghiền nát ông đến mức khó có thể suy nghĩ.

Ngay cả trong viện nghiên cứu.

Các giáo sư cuối cùng đã thở phào nhẹ nhõm, lại một lần nữa hoảng loạn vì sự thay đổi của những chiếc chuông và lời giải thích qua loa của Tô Thần.

“Người nghiên cứu Lục Giác Thanh Đồng Linh Đang trước đây nói gì?” “Chiếc Lục Giác Linh Đang được 【Thiên Quan Chúc Phúc】 đổi đi dường như bị sáp ong bịt kín, quả thực không reo.” “Nhưng những hoa văn và kỹ thuật điêu khắc trên đó thì chúng ta hiện tại đều khó có thể giải thích được, đã hỏi chuyên gia về truyền bá âm thanh liên quan rồi.” “Những hoa văn đó có khả năng nhất định sẽ dẫn đến sự ra đời của một số tần số âm ba đặc biệt.” Sở Mục Vân thì không thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy như có một ngọn núi lớn đè nặng lên người.

Chiếc Lục Giác Thanh Đồng Linh Đang khi đó là thứ ngẫu nhiên có được... quá nhiều điều không thể tin nổi xuất hiện, mà lại rất trùng hợp xuất hiện người đối phó tương ứng.

Trong lựa chọn tự nhiên, trước khi muốn hủy diệt một sự vật, sẽ tương ứng phái kẻ khắc tinh của nó xuất hiện.

Và trước khi muốn cứu vớt một sự vật cũng sẽ ban cho sinh vật

tương ứng để cứu vớt.

Sự xuất hiện của Tô Thần, không nghi ngờ gì là một sự kiểm soát ổn định trên nền tảng 【Thiên Quan Chúc Phúc】mà họ khó có thể nắm giữ.

Nhưng nghĩ ngược lại, lại càng giống như là để an ủi nỗi sợ hãi của họ đối với những điều chưa biết mà bị lộ ra.

Khi họ vừa kinh ngạc trước sự vĩ đại của 【Thiên Quan Chúc Phúc】, thì đồng thời dân chúng vừa xuất hiện những lời đồn hoảng loạn.

Trước khi kịp hình thành khí thế, Tô Thần đã tình cờ xuất hiện.

Giống như 【Thiên Quan Chúc Phúc】, anh tiếp xúc với khảo cổ trong livestream, và chỉ trong vài lời đã khiến các giáo sư của đội khảo cổ phải cúi đầu xưng thần trước anh.

"Tìm người điều tra lai lịch của Tô Thần, bất kể có bất kỳ điểm nào không đúng, đều phải báo cáo cho tôi!" Ông vốn tưởng rằng như vậy sẽ khiến mọi chuyện có bước ngoặt, khiến nỗi sợ hãi của mình tiêu tan.

Nhưng gia thế của Tô Thần quá trong sạch, trong sạch đến mức chưa đầy một tiếng đã được điều tra xong toàn bộ.

Nhìn đống tài liệu dày cộp, rồi lại nhìn Tô Thần đang nghiêm túc giảng giải nội dung bích họa trên livestream.

Ông nhất thời lại cảm thấy vô cùng hoang mang.

Phải chăng mình đã sai?

Phải chăng vì xuất hiện một người ưu tú hơn mình về học thuật và năng lực, nên mới sinh ra ý nghĩ ngờ vực này sao?

Trên màn hình, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt của các thành viên

đội khảo cổ còn sống sót, những người biết rằng chỉ một lát nữa thôi là có thể ra khỏi mộ thất, nhìn thấy ánh sáng mặt trời lần nữa, càng khiến ông cảm thấy vô cùng hổ thẹn!

Sao có thể nghi ngờ ân nhân chứ?!

"Tôi đi bình tĩnh một chút, số tài liệu này gửi về đi, sau này bất kể ai muốn điều tra mà không có sự cho phép của tôi đều từ chối." Trợ lý nhìn bóng lưng Sở Mục Vân trong chớp mắt già đi không ít, có chút không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.Tô Thần không biết rằng Sở Mục Vân trong viện nghiên cứu đã điều tra toàn bộ gia thế của mình.

Anh chỉ kiên nhẫn giảng giải câu chuyện trên bích họa và cấu tạo của mô hình thiên cung này.

Còn về Vân Thiên Cung thật sự thì anh vẫn chưa nói.

Anh không phải là một người làm việc lao lực, chuyện vừa xuống biển đã phải leo núi tuyết thì anh không làm được.

"Vậy... chúng ta phải làm sao để trở về đây?!" "Rất gấp sao?" Tô Thần nhướng mày hỏi ngược lại.

Câu hỏi này, ngược lại khiến người kia có chút bối rối.

Hắn nhìn quanh bốn phía, bích họa tinh mỹ, mô hình thiên cung cũng khiến người ta kinh thán.

Nhưng!

Bên cạnh còn đặt một chiếc quan tài bằng gỗ Kim Tơ Nam khổng lồ chứ!

Cho dù bản thân hắn là dân khảo cổ, trong tình huống an toàn tính mạng chưa được đảm bảo thì cũng không thích ở trong một mộ thất kỳ lạ không rõ lai lịch này chứ?!

Suy nghĩ trực tiếp hiện rõ trên mặt.

Dường như kể từ vụ cương thi hỗn loạn ở Kim Tước Sơn lần đó, các nhà khảo cổ học đều đặc biệt lo lắng thi thể trong quan tài sẽ biến thành cương thi tấn công người.

"Tôi... tôi chỉ cảm thấy ở đây không được yên tâm lắm..." "Có tôi ở đây ngươi sợ cái gì?

Cấm bà tôi có thể khắc chế, cương thi khởi thi tôi có thể chém chết nó lại, thủy hầu tử chỉ cần cái đỉnh này không vỡ, nó sẽ không vào được." Tô Thần bình thản nói, có vẻ như nếu anh lười đi thì họ sẽ phải ở trong mộ thất này cả đời.

Người kia lập tức sợ phát khóc.

"Tôi... tôi chỉ là không muốn tiếp tục ở lại đây nữa!

Anh... mấy người không thấy ở đây rất đáng sợ sao!" "Theo lời hắn nói, các đồng đội đến đây đều đã chết trong mộ thất dưới chân chúng ta rồi... mấy người không sợ sao?" Mấy người bên cạnh ứng tiếng.

Tô Thần vẫn không có chút cảm xúc nào.

"Tôi nói sợ hãi không phải nguyên nhân, ngươi muốn đi ra ngoài, rất gấp sao?" Lại là ba chữ chất vấn linh hồn.

Người kia hoàn toàn nghẹn lời, lao vào vòng tay người bên cạnh khóc lóc thảm thiết.

Chương 146

Dường như đã chịu đựng uất ức cực lớn.

“Nếu ngươi rất gấp, thì trực tiếp phá vỡ vòm mộ, theo tính toán biến động cơ quan và thủy triều biển, hiện tại vòm mộ cách mặt biển hẳn chỉ khoảng năm mươi mét.” “Nếu ngươi bơi đủ nhanh, có thể bơi đến mặt biển trong ba phút, thì ngươi sẽ thành công được cứu.” “Đương nhiên, khoảnh khắc ngươi phá vỡ vòm mộ, nước biển sẽ lập tức đổ ập vào, ngôi mộ dưới biển này sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.” “Còn nếu ngươi không thể bơi đến mặt biển trong ba phút, lúc đó mộ thất này đã bị nước biển nhấn chìm, bầy thủy hầu tử nghe tiếng mà đến cũng sẽ xé xác ngươi thành từng mảnh vụn.” Tô Thần lạnh lùng nói, nhìn người bên cạnh hắn.

Mãi một lúc sau, mới nở một nụ cười rạng rỡ.

“Những người bên cạnh ngươi cũng vậy, nếu không thể bơi đến mặt biển trong ba phút, thì tất cả đều sẽ chết hết, còn ngươi, người nôn nóng muốn quay về, chính là kẻ chủ mưu hại chết họ.” Sss—— Mọi người nghe xong lời này đều im lặng —— chẳng phải đây chính là nói, không gấp thì im miệng sao!

Quả nhiên, người lợi hại ngay cả sự hung dữ cũng khiến người ta không dám hồi tưởng!

Bình thường họ cũng thường xem một số livestream khảo cổ để mở rộng tầm mắt.

Livestream của Tô Thần họ đương nhiên đã xem, cảnh anh một cước đá bay con kỷ nhông bá vương tiền sử mà cả đội quân phải vật lộn rất lâu mới giết được, mặt đáng sợ đó đủ để bây giờ họ không dám phản bác bất kỳ lời nào.

Nhưng dù sao cũng đã bị nhốt ở đây gần một tuần, lý trí gần như bị hủy hoại hoàn toàn.“Nhưng tôi không muốn tiếp tục ở cùng những quan tài và kiến trúc cổ này nữa!

Tôi... tôi chỉ đến để quan sát việc trục vớt tàu đắm và ghi chép thôi... tôi không hề nghĩ còn có thể tiến vào một mộ thất đáng sợ hơn nữa...” Đúng vậy, nếu không phải vì mục đích khó lường của Thiết Diện Sinh.

Thì họ cũng sẽ không gặp phải tai họa như vậy, chết đến mức chỉ còn lại năm người.

Người bình thường nếu chịu đựng đả kích như vậy, e rằng sớm đã phát điên rồi.

Bây giờ có thể nói chuyện bình thường đã là không tồi rồi.

Thế nhưng, trước khi chưa chuẩn bị vẹn toàn, mang theo năm người không có cả bộ đồ lặn mà bơi ra khỏi mộ.

Chưa nói đến áp lực nước có thể sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến cơ thể họ.

Chỉ nói đến bầy thủy hầu tử đang rình rập bên ngoài.

Ôi trời ơi, tốc độ của chúng còn nhanh hơn cả ngư lôi!

Lại còn đi theo bầy đàn nữa chứ!

Lúc đến đây nếu không phải nhờ có Tô Thần thì họ đã suýt gặp nạn rồi!

Huống chi lại còn muốn rêu rao khoe khoang mang theo năm người bơi lên.

Tô Thần có thể lo liệu được hay không còn là cả một vấn đề!

Lý Cường Quốc nghĩ vậy, đành nén tính nóng nảy đi giải thích cặn kẽ cho mấy người kia.

Nhưng khi người ta đã suy sụp thì đâu phải dễ dàng nghe lọt tai lời giải thích của người khác.

Lý Cường Quốc nói mãi, người ta vẫn cứ khăng khăng muốn quay về.

Đến nỗi trong mắt gần như viết rõ chữ "Tôi muốn quay về —— ngay lập tức, bây giờ!" Vương Điềm Điềm nhìn dòng đạn mạc nóng rực đang mắng chửi, phân vân không biết có nên tắt livestream trước không.

Lại nhìn Tô Thần với vẻ mặt bình thản, cô không nhịn được thở dài.

Quả nhiên là người đã trải đời, trước mắt phiền muộn tiêu tan hết, sau lưng ưu sầu cũng giả vờ không hiểu.

Cảm giác này quả thực rất quỷ dị.

Cho dù cô vẫn chưa livestream đủ, vẫn muốn cố gắng hết sức trong thời gian hữu hạn để cho mọi người thấy thêm nhiều điều về ngôi mộ dưới biển thần kỳ này.

Những người cùng đến, Tiểu Trang và Lý Cường Quốc là những người hoàn toàn nghe theo chỉ huy của Tô Thần.

Tô Thần không lên tiếng, họ cũng có thể ngồi yên cho đến khi Tô Thần không còn thấy phiền vì có động tĩnh nữa.

Chu Hoài Văn thì vô cùng hứng thú với những thứ trong mộ thất này, cảm giác dù có để ông ở lại đây nghiên cứu kỹ từng viên gạch thì ông cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến nào.

Trong số những người sống sót, Từ Oánh Oánh dường như cũng rất tin tưởng Tô Thần, chưa bao giờ nghi ngờ lời nói của anh.

Hiện tại phiền phức cũng chỉ là mấy người vẫn cứ khăng khăng

đó.

Cô thực sự muốn tắt livestream rồi.

Tình huống phát triển như thế này nếu tiếp tục phát sóng, có lẽ cư dân mạng sẽ tìm ra thông tin cá nhân của mấy người này.

Và áp dụng bạo lực mạng lên họ.

Cô chưa từng trải qua, nhưng cô từng phỏng vấn những người có trải nghiệm tương tự.

Sau khi bị bạo lực mạng hủy hoại hoàn toàn sự tự tin, họ thậm chí nói chuyện cũng ấp úng.

Đây vẫn là những người kiên cường sống sót.

Còn những người tự sát sau khi bị bạo lực mạng thì cảm thấy thế nào cô không biết, và cũng sẽ mãi mãi không biết.Nhưng vừa chuẩn bị tắt livestream, dòng đạn mạc đã điên cuồng quét màn hình.

Trong lời nói dường như có ý cảnh cáo.【Điềm Điềm, trước đây bất kể em làm gì anh cũng ủng hộ em, nhưng bây giờ em không thể tắt livestream!】【Đúng vậy!

Vào thời điểm mấu chốt này, mấy tên đó đúng là không biết điều mà!】【Đúng đó đúng đó!

Các người vất vả lắm mới đưa họ sống sót đến đây và cho ăn uống no đủ, bây giờ ở một nơi an toàn như vậy lại có chồng tôi trông giữ, sao còn có thể làm loạn như thế chứ!】【Lần trước chồng tôi chính là vì tính khí quá tốt!

Nếu là tôi, mẹ nó còn làm loạn nữa?

Làm loạn nữa thì ném đi cho cá mập ăn!】【Emmmm... nói đến cá mập, tôi vẫn khá tò mò, tại sao trong sông nước ngọt lại có cá mập...】【Sách, không phải đã nói là suối dưới biển sao!

Nước suối và nước biển giao thoa ở một lượng nhất định sẽ không hòa tan, sẽ tạo ra ranh giới, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến hoạt động của cá mập chứ!】【Lầu trên lạc đề rồi!

Bây giờ là khuyên Điềm Điềm đừng tắt livestream!】【Sau khi Điềm Điềm tắt livestream, tôi có thể tưởng tượng chồng tôi sẽ bị mấy kẻ thần kinh đó trách mắng bằng lời lẽ như thế nào rồi!】Mọi người dường như đều tin chắc rằng nếu không có camera thì Tô Thần sẽ trở thành một bên yếu thế tuyệt đối, bị đạo đức khiển trách.

Vương Điềm Điềm bất lực nhìn lại, cô cảm thấy điều đó hoàn toàn không thể!

Từ khi cô quen biết Tô Thần đến nay, chưa từng thấy Tô Thần chịu thiệt thòi trước ai cả!

Nhiều người quen trong viện nghiên cứu cũng bóng gió nói rằng Tô Thần rất lợi hại, lại khiến ai đó phải câm nín rồi.

Mấy người có tâm lý đã suy sụp trước mặt đó đâu có sức chiến đấu như vậy chứ!

“Anh Tô Thần, em trước đây nghe anh nói muốn ra ngoài nhanh nhất thì phải phá vỡ vòm mộ phải không?”Tô Thần gật đầu.

Mặc dù bên cạnh có người khóc cha gọi mẹ làm ồn, nhưng anh lại có chút tò mò lúc này cô gái này muốn làm gì.

Không đợi Vương Điềm Điềm nói chuyện, Chu Hoài Văn đã không thể đứng yên.

“Không được đâu!

Chuyện này nói thế nào cũng không được!

Ai dám phá vỡ phía trên thì tôi sẽ liều mạng với người đó!” “Trước đây không phải đã nói rõ rồi sao, đưa người lên rồi thì chờ

quân đội mang trang bị xuống chi viện!" "Chúng ta ở đây cũng không thiếu tay chân, đều đã ăn no uống đủ, làm loạn cái gì chứ!

Đi thuyền ra biển quay về cũng mất bốn năm tiếng đồng hồ lận!" Nghe thấy đạo sư của mình nói chuyện, mấy người kia mới khóc nhỏ lại một chút.

Từ Oánh Oánh thở phào nhẹ nhõm.

Sau sự việc ở thang máy điện, khả năng chịu đựng của cô đã tăng lên không ít, đồng thời mức độ tin tưởng vào Tô Thần cũng tăng lên đến cực điểm.

Vì vậy cô không hề lo lắng sẽ gặp phải nguy hiểm gì khi đi cùng Tô Thần.

Thực tế, những đồng đội đã từng chứng kiến trên đường đi cũng cho thấy môi trường mà họ đang ở nguy hiểm đến mức nào.

Nhưng Tô Thần lại đưa tất cả mọi người lên một cách an toàn, đây chính là vốn liếng khiến người ta tin phục!

Nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy đồng cảm với nỗi kinh hoàng của đồng đội mình.

"Anh Tô Thần... hay là chúng ta đổi sang một nơi khác nghỉ ngơi đi?" Do dự rất lâu, cô mới đưa ra đề nghị này.

Một nửa số người tán thành, bị Tô Thần phủ quyết một phiếu.

"Nếu thật sự cảm thấy rảnh rỗi, hoặc là môi trường tôi tạo ra cho mấy người quá thoải mái rồi." Tô Thần chỉ về hướng lúc đến.

"Cầm đèn pin qua đó, trọng điểm nhìn những thứ treo trên đỉnh hành lang."Mấy người có chút bối rối, nhưng vẫn làm theo.

Vương Điềm Điềm có chút tò mò, liền cầm máy ảnh đi theo.

Chương 147

Mọi người nín thở, cẩn thận đi đến cửa mộ đạo lúc đến.

Ánh đèn pin chiếu qua, mộ đạo trống trơn không có gì cả.

Vừa định quay đầu lại chế nhạo, đã bị Vương Điềm Điềm nhắc nhở.

"Trọng điểm nhìn lên trên kia kìa?" Theo ánh sáng tập trung từ từ di chuyển lên.

Liền thấy phía trên hành lang không biết từ bao giờ đã mọc đầy những vật thể sợi màu đen dày đặc.

"Đây là cái gì?

Tảo biển đặc sản ở đây sao?" "Ai!

Có một mùi hương thơm thơm kìa!" Người kia vừa nói vừa định đưa tay ra với.

Vương Điềm Điềm nhìn thấy những vật thể sợi đó vẫn đang di chuyển chậm chạp, trong đầu dường như có thứ gì đó nổ tung.

"Đừng động!" Nhưng, đã muộn rồi.

Những vật thể sợi màu đen đó lập tức như những xúc tu điên cuồng bò lên người người kia.

Chỉ trong chớp mắt, trực tiếp bao bọc nửa thân trên của hắn thành một cái kén đen khổng lồ.

"A!

Cứu mạng!

Đây là cái gì!?"Những tiếng hét chói tai nối tiếp nhau xé rách màng

nhĩ của Vương Điềm Điềm, và cũng xé rách màng nhĩ của khán giả.

Những lời chửi rủa bất mãn một lần nữa tràn đến.

Khác biệt là lần này so với trước đây nhiều hơn là những lời hả hê chế nhạo, mọi người đều khen ngợi thủ đoạn cao minh của Tô Thần.

Chỉ một câu nói, đã khiến những kẻ lý sự cùn này phải chịu khổ.

Cũng có người lòng tốt tràn lan, nói rằng nếu người đó thật sự chết thì sao.【Làm sao đây?

Mặc kệ!

Đây là do chính họ ồn ào đòi rời khỏi mộ thất, bây giờ còn chưa ra khỏi cửa mà!】 Nhưng nói là nói vậy, thấy người kia bị bao bọc, thân thể sắp mất thăng bằng bị kéo đi.

Vương Điềm Điềm vẫn có chút không đành lòng.

“Anh Tô Thần...” “Xoẹt!” Trong một khắc điện quang hỏa thạch, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt dường như có ánh đao lóe lên.

Người suýt bị treo lên liền “phịch” một tiếng ngã xuống đất.

Những vật thể sợi màu đen trên người hắn đều mất đi hoạt tính, và phía trên mộ đạo phát ra một tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Ngay sau đó, một thi thể trắng bệch và sưng phù nặng nề rơi xuống mộ đạo trong lớp bao bọc của vật thể sợi màu đen.

Chỉ vùng vẫy một chốc rồi không còn hơi thở nữa.

Người trên mặt đất vừa khó khăn vùng vẫy thoát ra một khuôn mặt, hít thở từng ngụm khí lớn.

Ngoảnh đầu lại liền đối diện với khuôn mặt trắng bệch và sưng phù kia.

Sợ đến mức lăn lộn bò lết đến chân Tô Thần.

“Bây giờ sợ rồi sao?

Lạ thật, vừa nãy ngươi chẳng phải cái gì cũng không sợ, đòi rời khỏi đây sao?” Tô Thần mỉm cười ôn hòa nói, lại chỉ vào những khối u dày đặc bị bọc trong tóc phía trên.

“Những cấm bà này đã cô đơn ngàn năm dưới đáy biển rồi, nếu các ngươi muốn sưởi ấm cho họ, cứ việc tiến lên.” Mấy người kia nghe thấy lời này liền mềm nhũn chân, vội vàng đỡ người trên đất dậy.

Run rẩy dùng tay xé hết tóc, liền nhanh chóng chạy vào mộ thất.

Còn rụt lại ở góc sâu nhất bên trong.

Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.Nghe thấy người bên cạnh thở phào một hơi, Tô Thần lại có chút kinh ngạc trước dũng khí của Vương Điềm Điềm.

“Em không sợ sao?” “Đây không phải có anh Tô Thần ở đây sao!

Em tin anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu!” Nụ cười ngọt ngào đó quả thực có sức mạnh sưởi ấm lòng người, chỉ là anh thì miễn nhiễm.

Quay đầu lại, Chu Hoài Văn thờ ơ đang nghiên cứu chiếc gương đồng trong mộ thất.

Tiểu Trang và Lý Cường Quốc thì trực tiếp nhắm mắt dưỡng thần, thuần thục như hai con cá khô già có thể tự mình lật người.

Những trải nghiệm trên đường đi khiến họ đều hiểu rõ —— có Tô Thần ở đó thì những tà túy đó căn bản không dám đến gần.

Chỉ có Từ Oánh Oánh một vẻ mặt hoang mang.

Cảm giác căng thẳng khi xuống mộ cũng vì chuyện này mà tan biến.Thực ra, bây giờ trực tiếp bơi ra ngoài cũng không phải là vấn

đề.

Lượng vật tư anh chuẩn bị cho chuyến đi này trong không gian hư số là vô cùng đầy đủ.

Nhưng có hai người có khả năng bơi cực kém, cho dù có trực tiếp phá vỡ vòm mộ.

Dòng nước lũ đổ vào nếu không làm họ choáng váng, thì những xoáy nước sau đó cũng không phải là thứ họ có thể chống cự được.

Anh cũng không phải là loại người tốt bụng thái quá, việc đưa những kẻ không vừa mắt đến đây đã là quá đủ kiên nhẫn rồi.

"Anh Tô Thần, vấn đề em định hỏi anh trước đây vẫn chưa hỏi xong đâu!" Vương Điềm Điềm cười hì hì cầm máy ảnh đến.

"Đó là trên vòm mộ nhìn có rất nhiều hạt châu lớn nhỏ, khi không có đèn pin chiếu vào thì vẫn có thể phát sáng." "Cảm giác rất giống dạ minh châu nổi tiếng trong khảo cổ học, vậy em muốn hỏi đó có phải là dạ minh châu thật không?" Vừa nói, máy quay liền chuyển qua nhìn anh với vẻ mặt mong đợi.

"Đương nhiên là giả rồi, truyền thuyết dạ minh châu giá trị liên thành, nếu thật sự có thể gắn nhiều dạ minh châu như vậy trên đỉnh bảo vật này, thì còn có thể gọi là giá trị liên thành sao?" "Hạt châu này gọi là ngư nhãn thạch, ngư mục hỗn châu, chính là nói về thứ này." Vương Điềm Điềm nghe xong, thất vọng lại đi quay các vật phẩm khác trong mộ thất để giảng giải cho khán giả.Viện trợ trên mặt biển đến sau một tiếng đồng hồ.

Theo thỏa thuận, Tô Thần dẫn một nhóm người quay về lối vào để gặp họ.

Ra khỏi mộ thất, bất ngờ không thấy thủy hầu tử đâu.

Bơi lên mặt biển mới phát hiện hai tàu chiến đang vây công thứ gì

đó ở không xa.

Chính quyền đúng là chính quyền, làm việc gì cũng đường đường chính chính theo cách khoa trương nhất.

Có lẽ là đã thả mồi nhử trước để dụ thủy hầu tử rời khỏi khu vực biển nhỏ này, sau đó tập thể tiêu diệt.Một ngày sau, Tô Thần trở về nhà.

Từ chối cái gọi là tiệc mừng công, cuối cùng cũng thoải mái nằm trên chiếc giường lớn của mình.

Ngay khi anh sắp ngủ thiếp đi, điện thoại đột nhiên nhận được một tin nhắn ngắn.

"Ngươi đã thu thập đủ bản đồ rồi, không chuẩn bị lên đường ngay sao?" Thấy tin nhắn này, Tô Thần lập tức bật dậy.

Trên mặt không hề kinh hoảng, thậm chí còn hơi muốn cười.

Đúng vậy, hắn đã lấy được mảnh đồng cuối cùng.

Mặc dù chưa ghép chúng lại với nhau, nhưng những đường vân trôi chảy trên đó đã nói cho hắn biết, đó chính là hàng thật.

Nhưng điều kỳ lạ là, khi hắn lấy đi mảnh đồng, Vương Điềm Điềm và Từ Oánh Oánh cùng những người sống sót khác vẫn đang ngủ say.

Ngay cả kẻ giả mạo Thiết Diện Sinh kia cũng vẫn đang trong thời kỳ suy yếu.

Hắn một đường đi lên, xác định xung quanh không có bất kỳ sinh vật nào!

Trong khoảng cách mười mét, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng sẽ khiến hắn chú ý.

Hay là Thiết Diện Sinh lúc đó thực ra giả vờ ngủ?

Cũng chính vì vậy mà hắn ta trước khi chết mới nói ra những lời đáng để ý như vậy?

Và còn có thời gian lẫn tinh lực để đối phó với mình?

Kỳ lạ thật, mục tiêu của bọn chúng không phải là trường sinh sao?

Làm việc lại không chuyên chú như vậy, nửa đường lại có thể chạy đến chỗ mình.

"Ngươi vẫn chưa chết hẳn sao?" Nghĩ một lát rồi từ tốn gửi tin nhắn trả lời.

Bên kia hồi âm ngay lập tức, gửi tới một bức ảnh thi thể đã thối rữa một nửa, thịt da nhầy nhụa, còn dính thứ dịch không rõ tên.

Tư thế giãy giụa hung tợn, tay chân co quắp nhưng vẫn giữ động tác vươn lên, có thể thấy trước khi chết vẫn rất uất ức.

Chương 148

"Chết hẳn rồi, nhưng cũng không hoàn toàn chết hẳn, một Thiết Diện Sinh ngã xuống, sẽ có hàng vạn Thiết Diện Sinh kế thừa tư tưởng của hắn ta!

Tô Thần, ngươi dám đưa Chu Vương đại nhân đến nơi đó chịu khổ, bọn ta tuyệt đối không tha cho ngươi!" À, hóa ra là ở những nơi khác vẫn còn lưu giữ những 'khắc long nhân' (người nhân bản) tương tự như trong biệt thự dưới lòng đất Yên Sơn!

Cũng phải, thỏ khôn có ba hang, huống chi người ta là con rùa già sống mấy ngàn năm.

"Đây không phải các ngươi tự mình vội vàng đi sao, ta có thể làm gì?" Nhưng hiện giờ xem ra, những khắc long nhân đó và Thiết Diện Sinh có sự liên hệ đáng kể về sóng não.

Rất có thể là đã thiết lập một chương trình nào đó —— một kẻ chết đi, sẽ kích hoạt một hoặc nhiều khắc long nhân khác tiếp tục hành động.

Hơn nữa, những tên này chỉ biết mình đang thu thập bản đồ địa cung của 'người tình già' của hắn ta.

Chậc, đừng nói là ghen tuông rồi lúng túng nhé.

Cũng đỡ việc, có thể tự mình tìm đến tận nơi thì tốt hơn là mình phải bị động ra tay.

Tô Thần nghĩ, rồi lại nằm xuống.

Sau đó gọi một cuộc điện thoại.

"Đã theo dõi được chưa?" Lý Cường Quốc cũng sốt ruột như lửa đốt, nhìn Tiểu Trang ngón tay lách cách gõ bàn phím một hồi, nhưng

định vị trên màn hình cứ chết tiệt là chẳng thấy phản ứng gì!

"Hỏi cậu đó!

Còn bao lâu nữa hả!?" Tiểu Trang không nói tiếng nào, đầu ngón tay trên bàn phím đã gần như đánh ra tàn ảnh.

Chương trình phòng hộ bên đó thực sự quá nhiều, nếu không phải bình thường cậu ta rảnh rỗi lại chạy sang tổ chống lừa đảo quốc tế bên cạnh dùng máy tính, thì với mã hóa trên đó, cho cậu ta mấy tiếng đồng hồ cũng khó mà phá giải được!

"Này, hỏi cậu đó!" Lý Cường Quốc vừa nói vừa định ấn vai Tiểu Trang, nhưng cậu ta hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào.

Tô Thần cơ bản có thể tưởng tượng được sự tức giận của Tiểu Trang lúc này, để giúp cậu ta kéo dài thời gian, hắn cũng tiếp tục nói chuyện với Thiết Diện Sinh.

"Ngươi có biết hư số không gian đó đáng sợ đến mức nào không!

Nếu không phải tất cả khắc long nhân chúng ta có thể chia sẻ tổn thương tinh thần, thì bây giờ e rằng hàng vạn khắc long nhân đã mất kiểm soát bạo tẩu mà tỉnh dậy rồi.

Hừ, loại hạ đẳng như ngươi, giải quyết bầy cương thi kia dựa vào quỷ tỳ, bầy khắc long nhân tuyệt đối sẽ giết chết ngươi!" Nói đến nước này, Tô Thần cơ bản đã cảm nhận được tinh thần của tên này đã khá bất thường rồi.

Đâu có lão bất tử sống mấy ngàn năm mà nói chuyện lại giống như trẻ con chơi trò gia đình vậy.

Hoặc là tinh thần vẫn bình thường, nhưng bị truyền tống đến hư số không gian hành hạ không ít, đang ở trong trạng thái cực kỳ phẫn nộ.

“Vậy sao ngươi không thả ra bây giờ?

Ta vừa từ cổ mộ về đang rảnh rỗi không có việc gì làm đây!” Bên kia im lặng một lúc không hồi âm, Tô Thần còn tưởng câu chuyện cứ thế kết thúc.

Không ngờ giây tiếp theo điện thoại liên tiếp nhận được một loạt ảnh.

Bức thứ nhất là thành trì hư ảo dưới đáy biển che lấp con tàu cổ đại bị chìm.

Nơi đó vẫn sáng như ban ngày, chỉ là cách đó không xa có vài chấm đen nhỏ.

Bức thứ hai là một cái hố sâu do vồ lớn đập.

Vật thể bên trong hố phát ra ánh sáng đỏ, khoảng cách chụp quá xa nên cơ bản không nhìn rõ là gì.

Bức thứ ba là dưới tảng đá ngầm ở biển sâu.

Dường như là những hàng rào sắt to bằng cổ tay, giam giữ một đống sinh vật chen chúc, dày đặc, mềm nhũn đang ngọ nguậy.

Bức thứ tư là trên mặt biển.

Bốn năm chiếc thuyền trục vớt đang hoạt động có trật tự, có người nhìn thấy ống kính thì thần sắc lập tức kinh hãi.

Chưa xem hết số còn lại, Tô Thần đã gầm lên vào điện thoại.

“Nhanh kêu đám người trên biển quay về!

Cái thằng ngu đó muốn nổ tung lăng mộ dưới đáy biển!” Đầu óc Lý Cường Quốc đơ ra vài giây, vội vàng cho người báo cáo tình hình.

Đồng thời liên hệ với đồng đội bên phía công tác trục vớt.

May mắn là điện thoại nối máy ngay lập tức.

Ông ấy thầm thở phào nhẹ nhõm rồi hét lớn: “Lái thuyền đi!

Mau lái thuyền rời khỏi vùng biển đó!” Nhưng còn chưa nhận được hồi đáp từ bên kia, một tiếng nổ vang trời đã truyền đến.

Rồi sau đó, điện thoại trực tiếp ngắt kết nối.

Bất kể ông ấy gọi lại thế nào, cũng chỉ là giọng nữ máy móc lạnh lẽo vô tình kia: “Xin chào, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau……” Tiếng nổ đó dường như trong khoảnh khắc đã rút cạn hết sức lực của Lý Cường Quốc.

Lần đầu tiên ông ấy cảm thấy chân tay không linh hoạt, ngay cả động tác đứng đơn giản như vậy cũng không làm được.

Chỉ có thể thất thểu tìm một chiếc ghế để miễn cưỡng chống đỡ cơ thể mình.

Tiểu Trang đương nhiên nhận ra động tĩnh phía sau, nhưng đây là khoảnh khắc quan trọng nhất, cậu ta căn bản không thể phân tâm.

Đồng đội sớm tối bên nhau sinh tử chưa rõ, cậu ta thậm chí còn không kịp ai oán một giây.

Nước mắt không nghe lời cứ rơi xuống, cả căn phòng đều là tiếng kêu gọi liên lạc với hiện trường.

Tách —— bước cuối cùng cuối cùng đã được giải mã hoàn tất.

Trên máy tính hiện ra định vị —— ngay tại Kinh Thành!

“Đội trưởng, hoàn thành rồi.” Tiểu Trang nước mắt đầy mặt nói, giây tiếp theo đã bị Lý Cường Quốc kéo đi tập hợp đội ngũ.

Tô Thần im lặng ngắt điện thoại.

Không nghi ngờ gì, thái độ cà lơ phất phơ của hắn đã cho Thiết Diện Sinh cơ hội lộng hành.

Bề ngoài là hắn trêu đùa Thiết Diện Sinh, nhưng thực tế phía sau lưng hắn lại bị Thiết Diện Sinh chơi một vố.

Bức ảnh cuối cùng là Thiết Diện Sinh tự chụp trước vụ nổ.

Đám mây hình nấm khổng lồ bay lên trời.

Lăng mộ dưới đáy biển bị hủy trong chốc lát thì không nói làm gì, số lượng hải hầu tử bị thả ra còn vượt xa số lượng bọn họ đã giết chết hiện tại.

Bầu trời Nam Hải xanh thẳm lần đầu tiên bị bao phủ bởi một màu xám xịt dày đặc.

Người dân ven biển đều bị vụ nổ kinh hoàng đó làm cho sợ hãi, phía chính quyền khẩn cấp sơ tán cư dân địa phương và khách du lịch để đối phó với sóng thần sắp tới do vụ nổ lớn gây ra.

Dường như thứ bị nổ tung còn có cả rào chắn khí hậu kỳ lạ ở Quy Khư, thời tiết sấm sét, mây đen dày đặc nhanh chóng lan rộng về phía đất liền.

Hình ảnh từ bản đồ mây vệ tinh truyền về đơn giản là giống như poster phim tận thế vậy.

Nhưng lần này là thật, không hề có bất kỳ hiệu ứng đặc biệt nào.

Khu du lịch xinh đẹp, thánh địa nghỉ đông mà mọi người hằng ao ước, cứ như vậy, trong một trò hề hoang đường như thế mà hoàn toàn bị hủy hoại trong chốc lát.

Các nền tảng lớn vừa ăn mừng chiến thắng của Tô Thần và đồng đội, ăn mừng những người sống sót vẫn còn chạy nhảy sôi nổi.

Mới qua một ngày đã bất lực thay đổi nền xám, để tang cho những nạn nhân của thảm họa nhân tạo lớn lao này.

“Tôi hiện tại đang ở bờ biển, mọi người có thể thấy rất rõ ràng là

hiện tại do ảnh hưởng của vụ nổ, bầu trời phía trên vẫn khá là u ám, mà bây giờ mới chỉ hơn ba giờ chiều!

Hiện tại đội cứu hộ đã ra ngoài ba lượt, vẫn chưa thấy người sống sót nào quay về, phía chính quyền dự đoán sóng thần sẽ lại đến sau một giờ nữa……" "Như mọi người đã thấy, hiện tại trên bờ biển vẫn còn không ít rác thải đại dương bị trận sóng thần trước đó cuốn vào, điều này rõ ràng là Trái Đất đang nổi giận với những hành động của loài người, tôi lần nữa kêu gọi mọi người từ hôm nay không vứt rác bừa bãi, bảo vệ Trái Đất bắt đầu từ tôi……" "Tình hình hiện tại đại khái là như vậy, phía chính quyền vẫn chưa có manh mối về thủ phạm là ai, nhưng tôi cứ có cảm giác giống như trong lời đồn, người xuất hiện trước ống kính trước đó không phải bị lộ tên là Thiết Mộc Sinh sao?

Chính quyền nói là người nước ngoài, nhưng thực tế lại là người trong nước……Và còn ở trong thành dưới đáy biển, người mà đã gào thét cảnh cáo Tô giáo thụ, tôi cảm thấy có thể chính là kẻ khủng bố xuất hiện!" "Phần lớn những bình luận trên mạng chắc mọi người cũng đã đọc gần hết rồi, tôi đoán là vụ bạo động đàn cương thi ở núi Kim Tước trước đó không phải là tai nạn khảo cổ đâu!

Đó là có người cố ý làm vậy, Thiên Quan đại thần và Tô Thần rất có thể là phe đối kháng, nhưng hiện tại sự việc đã phát triển đến mức ngay cả những người bá đạo như họ cũng không thể ngăn cản được nữa rồi……" "Theo tôi thì đó căn bản không phải là tấn công khủng bố gì cả, đơn giản chỉ là một số antifan não úng nước không quen nhìn độ hot của Tô giáo thụ khi livestream khảo cổ hiện tại, nên cố ý gây sự cho anh ấy thôi!

Tôi nghĩ chính quyền có thể thay đổi hướng điều tra, tìm nghi phạm trong số antifan của Tô giáo thụ……" "Ài da, chuyện này người ta cũng không nói rõ được, nhưng bây giờ đông người quá, mọi người

muốn xem tôi nhảy không?

Đợi nhảy xong chúng ta lại xem tình hình có gì thay đổi không nha……" "……" Các kênh livestream lớn, vừa mở ra đều đang bàn luận về vụ nổ lớn xảy ra ở lăng mộ dưới đáy biển, cũng như mấy chiếc thuyền trục vớt bị ảnh hưởng.

Thuyết âm mưu vào lúc này đã không còn là thuyết âm mưu nữa.

Tất cả đều được dán nhãn là 'phân tích lý tính'.

Độ hot chính là thảo luận những từ khóa như "Tô Thần", "Thiên Quan Chúc Phúc", "nổ tung", "Thiết Diện Sinh" đều được phân phát lượng truy cập đáng kể.

Trước khi chính quyền đưa ra thông báo chính thức, cư dân mạng đã tự phát gán việc này lên đầu Tô Thần.

Chương 149

Kinh Thành, trong Viện nghiên cứu, tổ đối sách lâm thời thành lập nhìn vào thông tin cuộc đối thoại được Tô Thần chuyển tiếp tới, nhất thời cũng không biết phải phân tích thế nào.

Sở Mục Vân không chịu nổi những cú sốc liên tiếp, sau khi được thông báo về vụ nổ lớn đã trực tiếp bị xuất huyết não và vào phòng cấp cứu.

Cuộc họp lại được giao cho Lý Thành Niên.

Lần đầu lạ lần sau quen, lần này ông ấy chuẩn bị khá đầy đủ.

Trật tự cuộc họp tốt hơn trước.

Nhưng mà, ông ấy cũng là người mới trong việc quản lý dư luận.

Khi đối phó với vấn đề nghiêm trọng nhất này, ông ấy chỉ có thể nộp đơn xin, yêu cầu những người phụ trách các nền tảng lớn đến để thảo luận, thống nhất lập trường.

Sự kiện lần này không giống như đợt cương thi ở núi Kim Tước trước đó.

Chỉ là lần đó có thể đang diễn ra, từ từ tiến triển.

Còn lần này, trong tình huống không ai nhận ra, mọi việc đã xảy ra xong xuôi rồi.

Căn bản không có bất kỳ cơ hội xoay sở nào, công chúng đã trực quan nhất nhìn thấy kết cục tồi tệ nhất.

“Cái này…… chúng tôi cũng không có cách nào cả!” “Đúng vậy…… dư luận bùng nổ quá nhanh, trước đó sự việc kia từ khóa còn khá ít, tùy tiện gọi mấy nhân viên kỹ thuật là có thể trực tiếp chặn hết,

lần này…… từ khóa quá nhiều!" "Phía chúng tôi đã đang nghĩ cách đóng các kênh livestream liên quan, nhưng những streamer lớn đó đều có mấy chục nhóm fan hâm mộ của riêng mình, chặn một cái, người ta lại mở cái khác, trong nhóm thông báo một tiếng, phía chúng tôi chặn cũng bằng không thôi à……" "Từ khóa chọn lọc đã đạt hơn ba trăm cái rồi, rất nhiều người đều bắt đầu dùng bính âm để thay thế, thật sự không phải chúng tôi không phối hợp, là sự việc quá nghiêm trọng rồi……" "Đúng vậy, trên có chính sách dưới có đối sách, các ông sớm đưa ra một phản hồi chính thức, phía chúng tôi chẳng phải có thể giải quyết gọn gàng rồi sao?" Nói chung, cuộc họp này coi như vô ích.

Chu Toàn Bình lại đi họp quan trọng, Sở Mục Vân vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Tổ truy bắt do Lý Cường Quốc dẫn đầu đến nơi đó chỉ tìm thấy một chiếc máy tính đang bật, người thì đi nhà thì trống.

Lý Thành Niên bực bội vuốt đầu, vuốt đến nỗi rụng cả một nắm tóc.

Trên mặt biển truyền về báo cáo thứ tư.

Thuyền trục vớt do xung kích của vụ nổ mà toàn bộ chìm xuống.

Trên mặt biển hiện tại đã vớt được tổng cộng bốn mươi ba thi thể, hiện chưa tìm thấy bất kỳ người sống sót nào!

Đợt sóng thần tiếp theo sắp đến, đội tìm kiếm chỉ có thể quay thuyền về cảng gần nhất để neo đậu.

Tại cuộc họp quan trọng của quốc gia.

Vì ảnh hưởng lớn do vụ nổ lần này gây ra, có không ít phương tiện truyền thông thuyết âm mưu đã trực tiếp công bố những phát ngôn kiểu như "tai họa do vụ nổ thử nghiệm vũ khí lớn gây ra".

Toàn bộ áp lực xã hội lập tức tăng cao.

Các bộ phận cũng bị lệnh phải nhanh chóng tìm ra kẻ chủ mưu gây họa.

Các đội quân quy mô lớn tập kết, bắt đầu từ xung quanh Kinh Thành tiến hành quét hồng ngoại quy mô lớn các ngọn núi nghi ngờ.

Nhưng phạm vi thực sự quá lớn, tốn thời gian cũng tiêu hao nhân lực vật lực.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua cũng không thu được kết quả gì.

Trong chốc lát, lại rơi vào tình cảnh khó thoát.

Lý Thành Niên suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định tìm Tô Thần trước.

"Không liên lạc được, Tô giáo thụ không có trong vùng phủ sóng." Rầm —— Lúc này Lý Thành Niên hoàn toàn không chịu nổi nữa, cả người trực tiếp ngã lăn từ trên ghế xuống.

Ảnh hưởng lớn do khảo cổ mang lại, đây đã là lần thứ hai rồi!

Lần trước cho dù đã kịp thời ngăn chặn thiệt hại, nhưng ảnh hưởng vẫn rất lớn!

Còn lần này, có phải báo hiệu rằng công việc khảo cổ thực sự không còn thích hợp để tiếp tục nữa không?

Ông ấy tuyệt vọng nghĩ, xung quanh đều là nhân viên đang bận rộn vì sự cố nghiêm trọng lần này.

Sự bất lực của ông ấy vào lúc này được thể hiện rõ ràng đến mức tột cùng.

"Giáo sư Lý!" Ngay khi ông ấy đang suy sụp, một giọng nói trong trẻo như tiếng chuông bạc khiến ông ấy cảm thấy như mình đã nhìn thấy hy vọng.

“Giáo sư Lý, để giải quyết sự cố nghiêm trọng lần này, đài truyền hình đặc biệt sắp xếp tôi đến giúp đỡ.” Vương Điềm Điềm nói, chỉ vào mấy đồng nghiệp phía sau cô đang vác thiết bị.

“Địa điểm livestream tôi dự định chọn ngay tại phòng chỉ huy của các ông được không?” Lý Thành Niên liếc nhìn những thứ ghi chép lộn xộn trên quyển sổ của mình.

Bất lực lắc đầu, “Tôi không thể cho các cô bất kỳ điểm nhấn livestream nào, các cô ở đây chi bằng trực tiếp đi phỏng vấn tình hình sau tai họa thì hơn……” Cái không khí ủy mị này rõ ràng khiến người ta cảm thấy bất lực sâu sắc.

Vương Điềm Điềm lại tự mình bảo các đồng nghiệp đặt thiết bị ở góc độ thích hợp, mà không ảnh hưởng đến các nhân viên làm việc.

“Giáo sư Lý, ông không phải chiến đấu một mình, ý niệm tôi muốn truyền tải đến khán giả cũng chính là điều này.” Nói xong, Vương Điềm Điềm trực tiếp khởi động livestream.

Lý Thành Niên bàng hoàng nhìn cảnh livestream được chuyển tiếp và vô số cư dân mạng đang điên cuồng tràn vào.

Những lời nghi ngờ và chửi rủa ngập trời không chút nương tình ùa tới cô gái trẻ này.

Nhưng cô ấy vẫn thẳng lưng, giữ vẻ mặt chuyên nghiệp, không hề khiếp sợ mà giải thích những thông tin cô có thể nói ra ở giai đoạn hiện tại cho mọi người.

Và dần dần những lời chửi rủa đó dường như biến mất trong chốc lát.

Thay vào đó là mọi người thảo luận lý tính về ngọn nguồn toàn bộ sự việc.

Vương Điềm Điềm thấy khán giả livestream đã ổn định cảm xúc

xong, mới gọi Lý Thành Niên đến để phỏng vấn đơn giản.

Sau khi Lý Thành Niên run rẩy trình bày toàn bộ tiến triển hiện tại, ngoài dự kiến, không nhận được một tràng chửi rủa lớn.

Ngược lại, mọi người đều bày tỏ sự thấu hiểu.

Thậm chí không ít người trực tiếp hỏi về tung tích của Tô Thần. 【Nam thần của tôi đâu rồi?

Tôi trên mạng cùng mấy thằng ngu kia đánh nhau chí chóe là vì lo lắng anh ấy có xảy ra chuyện gì không đấy!】【Đúng đó!

Sự kiện lần này rõ ràng là nam thần thể hiện quá tốt, bị người ta nhìn đỏ mắt rồi!】【Đừng nói nữa, bất ngờ này ai mà nghĩ tới được chứ, thật quá đáng, sao lại có người tàn nhẫn muốn báo thù xã hội như vậy chứ!】"Tô giáo thụ nhỏ chúng tôi hiện tại tạm thời vẫn chưa liên hệ được, nhưng các bộ phận liên quan đang cố gắng hết sức tìm kiếm thông tin của đối phương, hiện tại các bộ phận quản lý thuốc nổ đã khoanh vùng một số nhân viên, đang tiến hành đối chiếu." Tô Thần nhìn dáng vẻ đứng ngồi không yên của Lý Thành Niên, có thể đoán được hiện tại phía trên đã loạn thành một nồi cháo.

Bất lực, hắn không thể hành động cùng bọn họ.

Tin nhắn cuối cùng trên điện thoại hắn không gửi đi.

Trên đó ghi một địa chỉ.

Không giống như khu vực núi trước đó, đây là trung tâm thành phố Nghi Thủy, một thành phố lân cận Kinh Thành.

Và là trong một tầng hầm của một tòa nhà lớn.

Hắn đến tầng hai của bãi đỗ xe dưới lòng đất, trống rỗng.

Trên mặt đất đặt một thiết bị liên lạc.

Hắn nhặt lên, đầu bên kia liền truyền đến giọng nói kiêu ngạo của

Thiết Diện Sinh.

"Ồ, gan cũng lớn thật đấy chứ, thật sự một mình đến sao." Tô Thần nhíu mày, nhìn camera ở phía trên.

"Có việc thì nói, không có việc muốn đánh nhau ta cũng chiều." Đầu bên kia nghe xong, cười càng thêm điên cuồng.

"Đánh nhau?

Ha ha ha ha, ngươi nghĩ đẹp quá, ngươi khiến ta và chủ thượng chịu nhiều khổ sở như vậy, bây giờ cho ngươi chỉ có một con đường chết!" Tô Thần thần sắc có chút khó xử, "Xin lỗi, yêu cầu này e rằng khó lòng mà làm theo." Nói rồi từ hư số không gian lấy ra Hắc Kim Cổ Đao, ngay lập tức bổ mạnh xuống dưới.

Ầm!

Một tiếng vang lớn, một nhát chém này lại trực tiếp xuyên thủng tấm bê tông dày cộp!

Mà kiến trúc thang máy chỉ đến tầng hầm thứ hai, bên dưới hóa ra lại trống rỗng!

Đạp nát chiếc tai nghe ồn ào, Tô Thần nhảy xuống, liên tiếp chém xuyên ba tầng sàn nhà sau đó, nhảy đến trước mặt Thiết Diện Sinh đang điên cuồng chỉ huy thuộc hạ đến cứu mình.

"Căn cứ của các ngươi cũng khá tốt đấy chứ, cả tòa nhà phía trên này đều là do chủ tử nhà ngươi bao nhiêu năm nay lăn lộn mà có được sao?" Khi đó ở Yên Sơn nhìn thấy kiến trúc dưới lòng đất và những thiết bị khắc long kia, Tô Thần đã đoán rằng Chu Mục Vương những năm nay chắc chắn không ít lần gây rối.

Chắc chắn phải có một chuỗi cung ứng tài chính khổng lồ.

Đạo mộ hiển nhiên là phương thức làm giàu đầu tiên.

Nhưng tất cả thân phận du học, đều được ghi lại và vẫn không bị bất kỳ ai nghi ngờ.

Vậy thì chỉ có thể là có sự hỗ trợ của một gia tộc tiềm ẩn đã được chuẩn bị trước.

Chương 150

Chắc là sau một lần thức tỉnh nào đó, Chu Mục Vương đã bố trí gia tộc tuyệt đối ủng hộ và phục tùng mình.

Có gia tộc giúp đỡ tạo ra thân phận giả và thông tin, việc đi lại khắp nơi sẽ không bị cản trở.

Thực ra ngay từ đầu hắn đã từng đề xuất điểm này.

Khi đó cũng đã bị các bộ phận liên quan can thiệp điều tra.

Nhưng tiến trình khá chậm chạp, và sau đó khi Thiết Diện Sinh và thể khắc long của Chu Mục Vương bị truyền tống đến một hư số không gian khác và bị giam cầm, dường như phía chính quyền đã hoàn toàn không coi đề nghị này là chuyện gì nữa.

Vì vậy mới không thể nhổ cỏ tận gốc bọn chúng.

Và sau khi đến đây, Tô Thần xác định gia tộc mà Chu Mục Vương thuộc về thực sự tồn tại, hắn bắt đầu suy nghĩ sâu sắc.

Trong thế giới này không xuất hiện hai đại gia tộc Trương, Uông, liệu có phải là vì sự trỗi dậy của gia tộc bên Chu Mục Vương mà trực tiếp suy tàn rồi không?

Dù sao, việc đứt gãy văn hóa thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Lợi dụng sự đứt gãy văn hóa để trực tiếp hủy diệt hai gia tộc đó cũng không phải là không có khả năng.

"Ngươi…… ngươi làm sao biết ở đây còn có không gian dưới lòng đất?!" Thiết Diện Sinh hoảng sợ lùi về sau, nhìn Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tô Thần như thể gặp quỷ.

"Đây là cái quái gì mà là đao chứ!?

Một đao một tầng lầu thì không nói làm gì, cứ thế một đường chém xuống đáy.

Thân đao không hề sứt mẻ hay hư hại, chết tiệt, ngay cả một hạt bụi cũng không dính lên thân đao!

Nhìn lại Tô Thần, mặt không đổi sắc, ngay cả một hơi thở mạnh cũng không có.

Cái quái này căn bản không phải người bình thường!" Mấy tầng phía trên truyền đến tiếng bước chân dày đặc, Thiết Diện Sinh chắc đã bố trí không dưới hai trăm người.

Tô Thần xuống, tiện thể liếc nhìn từng tầng.

Trừ ba tầng trên không biết làm gì, mấy tầng dưới này đều chất đầy các buồng ngủ đông.

Nhìn trạng thái đều đang trong tình trạng tinh thần suy sụp.

Đoán là Thiết Diện Sinh và Chu Mục Vương đã lợi dụng nhóm khắc long nhân này để phân tán và chuyển hóa những kích thích họ nhận được trong hư số không gian.

Nếu không thì cho dù người còn sống, cũng đã sớm phát điên rồi.

Chứ không phải như bây giờ cứ thế mà làm điều ác khắp nơi.

"Máy quét hồng ngoại ấy à, cái máy đó tôi để trên xe bên ngoài, các ngươi không thấy sao?" Tô Thần thần tình thản nhiên nói, rồi tiện tay cắm thẳng đao xuống đất.

Kéo chiếc ghế bên cạnh lại, động tác tiêu sái ngồi xuống.

Trong thiết bị liên lạc của Thiết Diện Sinh, đồng thời truyền đến tin tức phát hiện có một chiếc xe đạp bên lề đường bên ngoài tòa nhà đặt một thiết bị khả nghi.

"Nhưng cái tin tức chết tiệt lỗi thời này có tác dụng quái gì!

Người ta đã giết đến trước mặt ta rồi!" Nhìn Tô Thần trước mặt thảnh thơi như về nhà, hắn phẫn nộ ném tai nghe đi.

"Toàn là lũ phế vật chết tiệt!" "Nhìn trạng thái của ngươi, so với lần trước thì nóng nảy hơn không ít, xem ra đòn đánh ta giáng cho các ngươi khá lớn đấy chứ." Điều này càng chọc tức Thiết Diện Sinh, sau khi ký ức khó khăn lắm mới được khôi phục qua thể khắc long, hắn bị chủ nhân chỉnh đốn tàn nhẫn, tiêu hao ba thể khắc long.

Ký ức đau thương như vậy khiến hắn căn bản không dám nghĩ nhiều!

Vì vậy hắn dồn hết tâm tư vào việc thu phục Tô Thần.

"Sớm biết lần đầu tiên xuống đáy biển ta đã nên mang theo thuốc nổ, cùng nhau giết chết dưới đó!" Tiếng bước chân phía trên càng lúc càng gần, Tô Thần lại không hề hoảng hốt chút nào.

"Ngươi bây giờ chắc phải hối hận vì đã gọi ta đến đây." Thiết Diện Sinh ha ha cười lớn, chỉ vào tầng lầu phía trên.

"Ngươi có biết phía trên này có bao nhiêu người không?

Đủ hai trăm sáu mươi người!

Mỗi người bọn chúng đều cầm AK47, ngươi đánh nhau giỏi đấy, nhưng ngươi có đỡ được đạn không?

Tùy tiện một người một băng đạn, là có thể biến ngươi thành thịt nát!" Tô Thần nghe xong, nhịn không được bật cười thành tiếng.

"Cho nên lý do ban đầu ngươi chọn một căn cứ dưới lòng đất là vì cách âm tốt phải không?" "Tống?" Thiết Diện Sinh nghiền ngẫm từ này, nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Tô Thần.

Bỗng nhiên cảm thấy sao mình mới giống người bị tính kế?!

Nhưng hắn tin chắc Tô Thần không hề liên hệ với ai, khi gửi tin

nhắn hắn đã gửi kèm virus vào điện thoại của Tô Thần.

Khi Tô Thần mở tin nhắn, virus lập tức vô hình chiếm giữ điện thoại của hắn.

Bao gồm cả việc nhật ký trò chuyện sau đó bị gửi cho viện nghiên cứu, cũng đều nằm trong tầm kiểm soát.

"Ngươi sắp chết rồi không định giãy giụa một chút sao?

Hôm nay nơi này chính là chỗ chôn thây của ngươi, không một ai sẽ đến cứu ngươi đâu!" Lời lẽ độc ác, nhưng lại không có chút uy hiếp nào.

Mắt thấy viện trợ phía trên sắp đến đủ cả.

Mặc dù không giống như dự tính, nhưng kết quả là Tô Thần chết thì được rồi.

Thiết Diện Sinh nghĩ như vậy, lòng thầm nghĩ sắp được thấy cảnh Tô Thần bị chém thành bã ngay trước mặt mình.

Nhưng theo thời gian từng giây trôi qua, Tô Thần vẫn lười nhác, không hề có biểu hiện hoảng loạn.

Hắn hoảng sợ.

Những giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trán tí tách chảy xuống.

"Trong hồ lô của ngươi rốt cuộc bán thuốc gì!" Tô Thần chống cằm, nhìn Thiết Diện Sinh đứng ngồi không yên.

Lông mày nhíu lại, dường như có chút khó nói thành lời.

"Ta đây không phải đặc biệt đến xem trong hồ lô của ngươi bán thuốc gì sao, sao ngươi còn có thể quay lại hỏi ta?" "Ta!" "Thôi được rồi, ta xem trò hề cũng đủ rồi, đến đây thôi." Tô Thần đứng dậy, tiện tay cầm Hắc Kim Cổ Đao lên, tùy ý vung một cái, làm Thiết Diện Sinh sợ đến hồn bay phách lạc.

“Thằng nhãi ranh, trước đó khi đánh nhau không phải còn tự tin đầy mình sao?

Sao bây giờ lại sợ hãi rồi!” Thiết Diện Sinh đương nhiên nhìn thấy sự khinh bỉ nghiêm trọng của Tô Thần, nhưng hắn cũng không có cách nào!

Hoàn toàn là phản xạ có điều kiện!

Sau lần đầu tiên đánh nhau thua, hắn đã có chút kiêng dè Tô Thần.

Đặc biệt là sau khi bị nhốt vào hư số không gian ngoài ý muốn, hắn chịu đủ mọi hành hạ.

Trở về để rửa mối nhục trước, hắn nghiến răng nghiến lợi xem livestream của Tô Thần không sót một lần nào.

Sau khi thấy hắn một cước đá phế con Bá Vương Kỳ Nhông khổng lồ, hắn mới hiểu được sự chênh lệch giữa hai người lớn đến mức nào!

Cho nên lần này mới huy động lớn như vậy để dẫn Tô Thần đến đây, mục đích là để úp sọt, khiến Tô Thần cũng nếm mùi bị gài bẫy!

“Đợi…… đợi một chút!” Thiết Diện Sinh rốt cuộc cũng chần chừ, muốn ngăn cản động tác tiến lên của Tô Thần.

Cho dù vẫn còn hàng vạn thể khắc long có thể cho hắn sử dụng, nhưng cơ hội để đối mặt nói rõ mọi chuyện có lẽ chỉ có lần này thôi.

Nhưng Tô Thần không hề lay động, tiếng lưỡi đao sắc bén xé gió đặc biệt chói tai.

Hắn nhịn không được nắm chặt nắm đấm, gầm lên: “Ngươi lẽ nào không muốn biết tại sao ta lại muốn nổ tung lăng mộ dưới đáy biển sao?!” Tô Thần sững người một chút.

Những thứ có giá trị bên trong đều đã bị hắn lấy đi trước rồi, còn

có gì mà phải tò mò nữa chứ?

Nhưng tên này hình như muốn kéo dài thời gian?

Nhưng hắn vẫn chưa hiểu rõ trò chơi, những người kia cho dù có vác đại bác đến, hôm nay cũng không cứu được hắn!

"Đó chính là sự trả thù của ta đối với ngươi!

Sở dĩ dư luận trên mạng bùng nổ nhanh như vậy, hoàn toàn là nhờ ta đã tốn công sức mời đội quân mạng chuyên nghiệp tạo sóng dư luận!

Tô Thần, ngươi cho dù có thể giết chết ta, bọn chúng cũng sẽ không có bất kỳ lòng biết ơn nào đối với ngươi!

Hiện tại đối với đám cỏ dại đó mà nói, ngươi và ta không có bất kỳ khác biệt nào!

Với bản lĩnh của ngươi, hoàn toàn không cần nghe theo chỉ huy của đám hậu bối đó, chi bằng cùng chúng ta mưu đồ đại sự, trường sinh bất lão hoàn toàn không phải vấn đề……" Lời lẽ này, thật sự là đã nói đến phát ngán rồi.

Nhưng Thiết Diện Sinh nói năng thao thao bất tuyệt như vậy, và vẻ kiêu ngạo trước đó hoàn toàn là hai thái cực.

Chương 151

Ngay cả cách nói chuyện cũng thô tục hơn không ít, cho dù vẫn còn hàng vạn thể khắc long đang chờ đợi hắn, với trạng thái tinh thần như vậy, thực tế cũng không thể chịu đựng được quá ba lần thay đổi thân thể.

Nhớ lúc đi viện nghiên cứu, giáo sư phụ trách nghiên cứu những khắc long nhân đó cứ một mực kéo hắn khoe khoang: "Đây chính là một trường hợp sống động đó!

Những ràng buộc về mặt đạo đức khiến chúng ta vẫn luôn không thể tiến hành thí nghiệm trên cơ thể người.

Nhưng những khắc long nhân này thì khác!

Bọn chúng đều là vật thể hoàn chỉnh của thí nghiệm, chúng ta chỉ cần suy luận ngược từ kết quả, là có thể hoàn toàn nắm bắt toàn bộ quá trình giữa dữ liệu thí nghiệm và kết quả thí nghiệm." Nói trắng ra là đưa cho ngươi một bài toán khó.

Và tiện thể cho ngươi đáp án luôn, có đáp án rồi đi suy luận ngược quá trình đó chẳng phải đơn giản sao!

Tỷ lệ thử nghiệm sai sót lập tức tăng lên mấy trăm lần, nhưng hiệu suất thí nghiệm lại tăng lên rất nhiều.

Với giáo sư tâm thần học đang trong thời kỳ nghi ngờ, việc nghiên cứu đó gọi là say mê như điếu đổ.

Cũng chính là sau khi nhốt hai người bọn họ vào hư số không gian, vị giáo sư đó đặc biệt thông báo cho Tô Thần tin tức về việc nhóm khắc long nhân có tinh thần hoạt động bất thường.

Từ lúc đó, Tô Thần trong lòng đã có tính toán rồi.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn Thiết Diện Sinh với ánh mắt có thêm chút thương hại.

"Ngươi không cảm thấy so với lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tinh thần của ngươi đã ở trong trạng thái nguy hiểm rồi sao?" Giống như các thành viên đội khảo cổ Tây Sa khi đó bị nhốt vào viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Sở dĩ bị nhốt vào, ngoài nguyên nhân về mặt thể chất, chắc chắn còn có nguyên nhân về mặt tinh thần.

Cấm bà hương bản thân nó đã có thể làm rối loạn tư duy của con người, và để từ hình người dần dần biến thành quái vật như vậy, đối với khả năng chịu đựng về tinh thần mà nói, bản thân nó đã là một chỉ tiêu khá cứng nhắc rồi.

Rất rõ ràng, Thiết Diện Sinh hiện tại không não, chỉ một lòng muốn đối phó với mình đã cận kề giới hạn sụp đổ rồi.

Chỉ là không biết chủ tử của hắn ta hiện tại đang làm gì.

Nếu chủ và tớ đều gần như sắp phế rồi, vậy thì hắn cũng tiết kiệm được không ít công sức.

Thiết Diện Sinh nghe lời Tô Thần nói, ánh mắt ngẩn ra một thoáng.

Ngay sau đó, như thể não bộ đang run rẩy, kinh hãi đến nỗi nhãn cầu lồi ra.

"Ngươi chưa từng chứng kiến sự khủng khiếp của không gian đó…… nó không muốn giết chết chúng ta, nó chỉ coi chúng ta là công cụ để giải khuây!" Hắn thở hổn hển, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng thở mà ngã xuống như một bệnh nhân mắc bệnh kỳ lạ.

Không nghi ngờ gì, đời này cho dù tinh thần không sụp đổ, thì bóng ma tâm lý như vậy cũng sẽ phải theo Thiết Diện Sinh suốt đời.

Loại quái vật cấp biến thái như Tinh Tuyệt Nữ Vương, sống lâu như vậy vẫn luôn ở trong cái xó xỉnh đó, tự nhiên là phải tìm cách gì đó để tiêu khiển cho vui.

Nhìn mấy con thú cưng mà người ta nuôi là không khó để đoán được thủ đoạn hành hạ người khác biến thái đến mức nào!

Biết đâu cho dù các ngươi cầm những hạt châu bình thường đi tìm người ta, cũng chẳng moi được lợi lộc gì.

Thiết Diện Sinh khó khăn lắm mới thoát ra khỏi hồi ức, thấy Tô Thần vẫn đứng yên tại chỗ, không nhân cơ hội chém đầu mình, nhất thời có chút nghi hoặc.

Nhưng điều khiến hắn nghi hoặc hơn là —— xung quanh không biết từ lúc nào đã trở nên yên tĩnh.

Tiếng bước chân của đội quân đông đảo vốn có, lại bất giác biến mất!

"Người đâu!

Người đâu!" Hắn nhịn không được hét lớn.

Nhưng kiến trúc trống trải, tiếng của hắn theo cái lỗ mà Tô Thần đã chém suốt đường lên truyền bá rồi lại vọng lại.

Còn Tô Thần bất lực nhún vai, dường như đang nói rằng tất cả những chuyện này không liên quan gì đến mình.

"Ngươi đã làm gì vậy!" Hắn cảnh giác nhìn Tô Thần, đối phương lại chớp mắt vô tội.

"Có làm gì đâu, tôi vẫn luôn kiên nhẫn chuyện trò với ngươi mà!" Nhưng ánh mắt không chút dịch chuyển của Thiết Diện Sinh khiến Tô Thần có chút không nhịn được.

Hắn sờ gáy, cười ngượng nghịu, búng tay một cái.

Ngay lập tức, "đông" hai thân ảnh nhảy xuống từ phía trên, kéo theo một chuỗi đầu người.

Thiết Diện Sinh nhìn hai cỗ nữ khôi biến hóa cực lớn, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Chết tiệt!

Hắn quên mất hai đứa này!

Kể từ khi chia tay ở Kim Tước Sơn, hai đứa này đã triệt để nhận Tô Thần làm chủ.

Cũng không biết hắn đã dùng thủ đoạn gì mà có thể mang chúng theo bên người mà không ai chú ý.

"Ồ, Tiểu Hồng, Tiểu Tượng, cuối cùng hai đứa cũng xong việc rồi à!" Cái gọi là "cuối cùng", thực ra cũng chỉ mới vài phút trôi qua.

Khi hắn nhận ra dưới lòng đất vẫn còn rất nhiều người, hắn vừa bổ sàn nhà vừa thả Tiểu Hồng, Tiểu Tượng vào các tầng khác nhau.

Tiếng bước chân lộn xộn kia cũng không phải là viện binh mà Thiết Diện Sinh tưởng.

Chẳng qua đó là hình ảnh chân thực của những người đó đang hoảng loạn tháo chạy khi bị hai kẻ có hành tung bất định truy sát mà thôi.

Tiểu Hồng, Tiểu Tượng vẫn ngây dại, nhưng khi nghe thấy giọng Tô Thần.

Chúng lập tức ném chuỗi đầu người đang cầm trên tay xuống đất, rồi ngoan ngoãn đứng phía sau Tô Thần.

"Ngươi biết vì sao tôi nói ngươi tặng tôi một căn cứ dưới lòng đất rồi chứ?" Tô Thần vặn vặn cổ, coi như vận động đơn giản cơ thể.

"Ngươi chơi thi thể không lại tôi, chơi chiến thuật ngươi vẫn

không lại tôi.” “Không phải chúng ta bá đạo cố ý đè đầu ngươi, mà là bản thân ngươi vốn đã không bằng người khác rồi, hiểu chưa?” Tăng!

Dứt lời, Hắc Kim Cổ Đao vung về phía trước.

Đồng tử Thiết Diện Sinh lập tức tối sầm, trên cổ xuất hiện một vệt đỏ.

Đầu lìa khỏi cổ, gương mặt vẫn giữ nguyên vẻ kinh hãi.

Thu Hắc Kim Cổ Đao và hai nữ khôi vào hư số không gian.

Tô Thần tắt ghi âm, tiện tay cắt bớt một đoạn rồi gửi file âm thanh đi.

Sau đó, hắn tìm đến phòng điều khiển khắc long nhân, tình hình giống hệt như trước.

Tất cả khắc long nhân ở đây đều không thoát khỏi số phận “hỏng hóc”.

Nơi này vẫn là một địa điểm bị bỏ hoang.

Hắn tải dữ liệu trên máy tính xuống.

Lờ mờ cảm thấy có điều gì đó không ổn, liền nghe Hệ thống nhắc nhở rằng hệ thống tự hủy của căn hầm này đã được kích hoạt.

Hắn chợt nhẹ nhõm — thì ra Thiết Diện Sinh cũng không ngu ngốc lắm!

Còn có thể nghĩ ra cách một mạng đổi một mạng — dù sao thì cũng chẳng có ích gì.

Theo chỉ dẫn của Hệ thống, hắn thuận lợi tìm được nơi đặt bom.

Chà, cả một căn phòng toàn là TNT!

Nhưng không giống với thuốc nổ hẹn giờ dưới đáy biển, thứ này là kiểu hủy diệt tức thời.

Dường như là để bảo vệ thông tin còn sót lại của các nơi khác kết nối với chương trình máy tính ở đây, nên khi phát hiện chương trình không liên quan sẽ lập tức kích hoạt.

Đếm ngược một phút.

Nếu không có Hệ thống nhắc nhở, Tô Thần cảm thấy số thuốc nổ này thật sự có thể thổi bay hắn không thành vấn đề.

Ước tính bảo thủ thì phạm vi ba ki-lô-mét xung quanh đều sẽ bị nổ tung.

Nhìn thấy thời gian trực tiếp đếm ngược, đống dây điện to như thùng phuy quấn vào nhau khiến Tô Thần hoa cả mắt. 7, 6, 5… Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Tô Thần nghĩ liệu có thể trực tiếp nhét những thứ này vào hư số không gian không.

Dù sao thì diện tích cũng gần như vậy.

Hơn nữa hư số không gian có thể khiến vật thể ở trạng thái đình trệ.

Nghĩ vậy, hắn liền không chút do dự ném hết đồ trong hư số không gian ra ngoài.

Sau đó ra sức nhét cả căn phòng TNT vào hư số không gian.

Chương 152

Cùng với góc TNT cuối cùng biến mất, vụ nổ cũng thành công bị ngăn chặn.

Hơn nữa còn thừa lại một khoảng trống.

Tô Thần nhét các vật phẩm quan trọng trở lại, vẫn còn thừa một đống vật tư mà hắn đã cất giữ.

Không chỉ vậy, ngay cả hai nữ khôi cũng không thể nhét lại được.

Hắn đành cho hai đứa mặc đồ búp bê dày cộm, dặn chúng đợi trời tối rồi tự về.

Sau khi sao chép toàn bộ dữ liệu trên máy tính, hắn gọi điện cho Lý Thành Niên, bảo anh ta đến dọn dẹp tàn cục.

Một bên khác, Tổ Đối Sách đang tiến triển chậm chạp, vừa nhận được tin Lý Thành Niên chuẩn bị đến Nghi Thủy thị.

Chưa kịp hỏi thêm, họ đã bị một đoạn video livestream đột nhiên bùng nổ trên mạng khiến không nói nên lời.

Ngay cả Vương Điềm Điềm đang livestream cũng được bình luận nhắc nhở đi xem đoạn video đó.

"Ngươi lẽ nào không muốn biết vì sao ta phải phá hủy ngôi mộ dưới đáy biển sao?!" "Đó chính là sự trả thù của ta đối với ngươi!

Sở dĩ dư luận trên mạng lan truyền nhanh như vậy, hoàn toàn là nhờ ta đã tốn kém mời 'thủy quân' chuyên nghiệp tạo thế!" "Tô Thần, cho dù ngươi có thể giết ta, bọn họ cũng sẽ không có bất kỳ lòng biết ơn nào đối với ngươi!

Hiện giờ đối với đám 'thảo bao' đó mà nói, ngươi và ta không có

bất kỳ khác biệt nào!" "..." Những người tinh ý nhất đã ngay lập tức tìm ra đoạn video Tô Thần đối đầu với hai "người ngoài" trong mộ lúc bấy giờ.

Cái tên Thiết Diện Sinh được lan truyền trên mạng, giọng nói và đoạn âm thanh bị phơi bày hiện tại giống hệt nhau.

Những người nghi ngờ thậm chí còn kéo dài sóng âm, phân tích từng chút một.

Cuối cùng đưa ra kết luận: "Tuyệt đối không phải âm thanh tổng hợp, mà là âm thanh gốc thật sự!" Mạng internet với đủ loại lời đồn đãi hỗn tạp lúc này giống như một cơn lốc xoáy nước hùng vĩ đột nhiên bốc lên trên mặt biển động.

Tất cả mọi người chỉ có thể bị buộc phải ngước nhìn, bị buộc phải chấp nhận thông tin kinh thiên động địa này.

Đột nhiên hiểu ra những lời bàn tán trước đây thực chất đều bị đám thủy quân kiểm soát.

Ai nấy đều cảm thấy trí thông minh của mình bị lừa gạt.

Còn hai chữ "thảo bao" của Thiết Diện Sinh, không nghi ngờ gì đã tát thẳng hai cái vào mặt bọn họ. 【Thông tin này là Tô Thần tung ra à?

Sao anh ấy bá đạo thế?

Không phải anh ấy đổ tội cho Thiết Diện Sinh đấy chứ?】【Mày nói vớ vẩn gì đấy!

Tin này là có người ghi âm rồi gửi cho 'Nghi Châu Thám Linh Tiểu Hỏa' đó!】【Emmm... vậy thì tin này chắc chắn không sai rồi, tên này trước đây làm ầm ĩ nhất mà.】【Ai nói không phải chứ... thằng cha này dựa hơi hai đại nam thần nhà mình, một lần tăng cả triệu fan, hỏi mày tức không chứ!】【Cũng được mà, người ta không phải là thực

tế cầu thị sao, sau khi có được bản gốc thì nhanh chóng giúp làm rõ rồi còn gì!】【Mặc dù vậy, nhưng tôi vẫn thấy ghét cái thằng cha này, nó vẫn nói Thiên Quan đại thần và Tô Thần bọn họ đã gây ra rắc rối lớn!】【Mẹ nó, vậy thì chuyện nào ra chuyện đó đi, xông lên thôi!】Vài giờ lan truyền, vài giờ đau đầu nhức óc.

Chính quyền vẫn chưa đưa ra thông báo kết quả cuối cùng.

Nhưng tin đồn như cát chảy qua kẽ tay, lập tức tan biến.

Lý Thành Niên thấy dư luận trên mạng cuối cùng đã lắng xuống, liền ngồi phịch xuống đất, nước mắt giàn giụa.

Áp lực quá lớn đột ngột biến mất, khiến toàn bộ nhân viên trong phòng chỉ huy đều nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Mãi lâu sau, Lý Thành Niên mới đứng dậy, mắt đẫm lệ.

"Việc khó khăn nhất đã có người giúp chúng ta giải quyết rồi, nhưng vẫn chưa đến lúc buông lỏng, mọi người hãy sốc lại tinh thần, đừng phụ bạc những sinh mệnh đã mất!" Cảnh này, ngay lập tức bị Vương Điềm Điềm quay lại và đăng thẳng lên mạng.

Cũng chính trong khoảnh khắc đó, cư dân mạng nhìn người đàn ông gần năm mươi, tóc đã bạc gần hết, lại cảm thấy có chút bi thương...

Có người bắt đầu suy ngẫm về tất cả những điều này.

Vì sao không đi trách cứ kẻ tình nghi thực hiện, mà lại công kích bằng lời nói và bàn phím trên mạng đối với nạn nhân.

Có người lại cho rằng, đây chính là một vở kịch hoang đường.

Vì tranh giành cái gọi là "vinh quang", mà không tiếc lấy hơn trăm mạng người làm cái giá phải trả.

Lại có người cảm thấy, tương tự như đợt triều cương thi ở Kim

Tước Sơn.

Tình huống như vậy xảy ra một lần sẽ có lần thứ hai, còn lần thứ ba đến chỉ là vấn đề thời gian.

Sóng thần kéo dài ba ngày cuối cùng cũng dừng lại.

Các vùng ven biển bị ảnh hưởng, thiệt hại kinh tế trực tiếp thống kê được một con số đáng kinh ngạc.

Còn về số người mất tích trong thảm họa lần này.

Cư dân mạng đều tự phát đến bờ biển, bật đèn pin điện thoại, vẫy vẫy trên bờ biển.

Một dải đèn ven biển dài, lấp lánh trong đêm tối, một thứ ánh sáng yếu ớt nhưng tuyệt đối không bao giờ tắt.

Mang theo những nguyện ước tốt đẹp, họ trong làn gió biển thổi qua, thật lòng mong có thể dẫn lối những người đã mất trở về nhà.

Những người không thể đến hiện trường, đã đổ lệ trong livestream.

Dốc hết sức mình mua một đống nến từ thiện cầu nguyện.

Theo quy định của nền tảng, một cây nến cháy trong một phút.

Sau đêm đó, nến trong phòng livestream đã "cháy" liên tục hơn một năm.

Đến lúc đó, mọi người đã thoát khỏi sự kiện này.

Nhưng, họ vẫn đang tiếc thương người khác.

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này.

Toàn bộ sự kiện cuối cùng cũng được xử lý xong sau nửa tháng.

Sau khi tập thể gửi tặng một cành hoa cúc cho các nhân viên gặp nạn, viện nghiên cứu mới hoạt động trở lại toàn diện.

“Ôi chao!

Sở giáo sư, ông vừa xuất viện sao đã quay lại rồi, không phải đã bảo ông nghỉ ngơi cho tốt sao?” Sở Mục Vân ngồi xe lăn điện, đi thẳng vào phòng nghiên cứu dưới lòng đất.

Lý Thành Niên vội vàng chạy đến giúp ông đẩy xe lăn, vẻ không vui hiện rõ trên mặt.

“Không chịu nổi nhàn rỗi, đã nửa tháng rồi, tôi còn không được chạm vào sách nhiều, khó lắm mới ra ngoài hít thở, ông đừng quản tôi nữa.” Đây mà là hít thở ư!

Qua tấm kính bảo vệ, Ngô Khánh Bình đang vung dao thái.

Vẻ mặt hung hãn, cứ như hiện trường án mạng phân thây vậy.

Ai mà nghĩ quẩn mới đến chỗ này để thư giãn chứ!

“Ông là không yên tâm lời Thiên Quan đại thần để lại cho chúng ta phải không?” Sau khi dư luận lắng xuống, hai tài khoản 【Thiên Quan Chúc Phúc】và 【Cửu Thúc Truyền Nhân】đều im ắng trong tầm nhìn của công chúng.

Mọi người đều cho rằng hai người họ đã bị dư luận làm tổn thương, không muốn làm những việc cứu rỗi loài người “thảo bao” nữa.

Vì vậy, sau này bất kể chuyện gì xảy ra cũng chỉ có thể dựa vào quốc gia để giải quyết.

Nếu sự việc nghiêm trọng đến mức không thể giải quyết, vậy thì mọi người hãy cùng nhau uống thuốc ngủ mà chết trước khi tận thế đến đi!

Đây tuyệt đối không phải là nói đùa.

Mà là kết quả được suy tính dựa trên hiệu ứng hồ điệp do một

loạt biến động gây ra.

Lần biến động cực lớn thứ ba sẽ nhanh chóng đến.

Giống như vụ nổ lớn dưới đáy biển lần này đã gây ra vận động địa chất, sóng thần chỉ là một trong các thảm họa.

Các núi lửa mà chuyên gia đã cảnh báo từ lâu rằng chắc chắn sẽ phun trào trong vòng trăm năm ở rìa các mảng kiến tạo, đã đồng loạt bắt đầu phun trào quy mô lớn.

Ồ tốt lành thay, cùng lúc đó, trên bản đồ mây vệ tinh, chúng đã vẽ ra một đường biên cho các mảng.

Quy mô phun trào núi lửa đều tàm tạm, chỉ có một núi lửa nghiêm trọng duy nhất lại nằm ngay giữa đại dương.

Không gây ra tổn thất quá lớn.

Đương nhiên, ngoại trừ sóng thần đi kèm.

Chương 153

Và tro núi lửa lan tràn, dọc theo dòng hải lưu lạnh nóng, mưa axit đã gần như quét sạch lương thực ven biển.

Còn vùng ven biển trong nước mặc dù cũng nằm trong phạm vi bị ảnh hưởng, nhưng không biết nên nói là may mắn hay là thiên tai tiên báo.

Đợt đại bạo tạc dưới đáy biển trước đó, đã gián tiếp làm sạch và thiết lập lại khí hậu ven biển.

Có thể hiểu là do vụ nổ lớn trước đó, đã tạo ra một "tấm chắn khí hậu" nhân tạo trên vùng biển.

Lại đúng lúc đợt không khí lạnh tràn xuống phía Nam, nên coi như đã gián tiếp ngăn chặn được một đợt tro núi lửa, không chỉ vậy, còn một mạch đẩy ngược hơi nước ô nhiễm trở lại.

Sau chuyện này, câu "Tái ông mất ngựa, đâu biết là phúc hay họa" trên mạng đã được lưu truyền rộng rãi.

Và mọi người cũng càng thêm kính trọng các nhân viên đã thiệt mạng trong thảm họa lần này.

Toàn bộ xu hướng dư luận đã có sự thăng hoa về chất!

"Ông nói là việc chế tạo hàng loạt vũ khí sinh hóa thứ cấp phải không?" Lý Thành Niên vừa nói, lại nghĩ đến lời nhắn của tài khoản 【Thiên Quan Chúc Phúc】 lúc đó.

"Thiết Diện Sinh bị tiêu diệt lần này chỉ là một thể nhân bản, bọn chúng ở trong nước chắc hẳn vẫn còn căn cứ tương tự.

Hy vọng các ngươi sẽ không buông lỏng cảnh giác, càng không được ngừng tìm kiếm căn cứ của bọn chúng.

Cả hai đều là quái vật sống sót qua ngàn năm, sự hiểu biết về lịch sử không kém tôi, nhưng tuyệt đối cao hơn các ngươi.

Hai lần này chỉ là những động thái nhỏ của bọn chúng, nếu có thể mở rộng phạm vi điều tra.

Cố gắng truy ngược về trước, tìm kiếm những người tương tự bọn chúng trong lịch sử mà các ngươi đã biết.

Hướng tìm kiếm càng cố gắng nhắm vào những truyền thuyết hoặc tiểu sử nhân vật có từ ngữ như 'gây chấn động một phương', 'ưu tú vượt xa người thường'.

Sự phát triển của bọn chúng nên gần với kiểu gia tộc hơn, tai ương lần tới có thể gây ra tổn thất lớn hơn.

Vì vậy, những lời trên các ngươi tốt nhất hãy ghi nhớ kỹ trong lòng.

Chuẩn bị theo tiêu chuẩn của ngày tận thế!" Sau đoạn tin nhắn này, tài khoản 【Thiên Quan Chúc Phúc】không online nữa.

Mọi người trong viện nghiên cứu như bị gõ một gậy vào đầu, sau vài giờ kinh ngạc, lại nhanh chóng lao vào công việc.

Cấp trên cũng rất coi trọng đoạn lời nhắn này, diễn tập, phát triển vũ khí mới không ngừng nghỉ ngày đêm.

Giống như Adam được lời tiên tri, bắt đầu chuẩn bị con thuyền Noah cho thế kỷ mới.

Không chỉ quân đội, viện nghiên cứu, ngay cả ngành dược phẩm, nghiên cứu thực phẩm... bất cứ bộ phận, công ty, cá nhân nào có thể đóng vai trò thúc đẩy, đều như được tiêm máu gà mà bắt đầu hăng say nghiên cứu, huấn luyện, làm việc.

Huy động toàn dân.

Giống như không có bức tường nào không lọt gió.

Các bên sớm muộn cũng sẽ biết.

Nhưng mọi người đều đầy tự tin và nghiêm túc chờ đợi.

GDP trong giai đoạn đó đã được kéo lên mức tăng trưởng cao nhất trong mười năm qua.

Thể chất toàn dân cũng được huy động.

Vũ điệu quảng trường không còn là đặc quyền của các bà các mẹ, người ở mọi lứa tuổi đều tham gia.

Phương thức vận động cũng từ vũ điệu quảng trường đơn thuần biến thành Thái Cực Quyền, Ngũ Cầm Hí...

Bạo lực mạng từ vụ đại bạo tạc dưới đáy biển dường như đã trở thành chuyện của những năm tháng xa xăm.

Bạo lực mạng cũng đã trở thành quá khứ.

Mọi người vẫn lên mạng, vẫn xem livestream, vẫn bàn luận các chủ đề.

Nhưng sự hiếu chiến đã giảm đi rất nhiều.

Hai tài khoản 【Thiên Quan Chúc Phúc】và 【Cửu Thúc Truyền Nhân】vẫn được ghim trên livestream.

Nhưng cũng có người nói hai cái tên này giống như một bia đá sáng ngời.

Đã chịu đựng bạo lực mạng nghiêm trọng nhất, nhưng cũng đã triệt để ngăn chặn bạo lực mạng.

“Gần đúng rồi, nằm mơ tôi cũng mơ thấy đoạn lời nhắn đó, nếu thật sự còn có tai nạn thứ ba.” “Mà chúng ta đã biết rồi nhưng lại không nỗ lực thực chất nào để cố gắng ngăn chặn, biết đâu tôi cũng

có thể sẽ giống như những cương thi đội mồ sống dậy kia, vĩnh viễn không thể nuốt trôi cục tức đó." Sở Mục Vân nói, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ kính.

Hoàng hôn buông xuống, nhưng vẫn cố chấp rải ánh sáng chói chang xuống mặt đất.

Biệt thự nhàn rỗi một tháng lại được mở ra.

Bụi bặm ập đến khiến Tô Thần không nhịn được hắt hơi.

Dù quần áo chỉnh tề nhưng cũng không che giấu được khí chất phong trần của hắn.

Làn da từ trắng lạnh ban đầu đã chuyển sang màu nâu bánh mật khỏe khoắn.

Những cơ bắp săn chắc khiến người đi ngang qua không khỏi nhìn thêm vài lần.

Hắn do dự mãi, cuối cùng vẫn quyết định theo lệ cũ — trước tiên đi tìm một quán ăn phù hợp để ăn một bữa thật ngon!

Gọi người giúp việc qua điện thoại, hắn liền trực tiếp ra khỏi cửa.

Những kiến trúc đô thị lâu ngày không gặp càng giống như những con dã thú hung mãnh làm từ thép và bê tông.

Ngăn cách không khí tự nhiên, đồng thời cũng ngăn cách sinh khí.

Trong những ô nhỏ phía sau cửa kính, đầy những công nhân làm việc như những xác sống vô hồn.

Thứ duy nhất có thể khơi gợi nhân tính của họ có lẽ là những món ăn hấp dẫn trong khu rừng bê tông.

Tô Thần đến một nhà hàng được một blogger trên nền tảng nào đó ca ngợi là quán ăn được giới văn phòng yêu thích nhất.

Đây là một quán đồ Tứ Xuyên, chuyên về lẩu, nhưng cũng có thể gọi riêng thực đơn đặc biệt của ngày hôm nay.

Lời giới thiệu nói rằng thực đơn đặc biệt khẩn cấp được chế biến rất xuất sắc.

Tô Thần cũng gọi một phần.

Các món ăn lần lượt được mang lên, nhân viên phục vụ lần lượt giới thiệu, tạo cảm giác khá nghi thức.

Tô Thần kiên nhẫn ăn đến món cuối cùng, món tráng miệng bánh mousse hạt dẻ Mont Blanc.

Đây là món mà blogger đó chủ yếu giới thiệu, và còn nhấn mạnh ba lần rằng nhất định phải ăn món tráng miệng này mới không uổng phí cuộc đời.

Nhưng Tô Thần vừa ăn miếng đầu tiên đã nôn ra.

Sắc mặt nhân viên phục vụ hơi thay đổi, vội vàng đưa khăn giấy đến hỏi.

"Thưa ông, ông không khỏe ở chỗ nào ạ?" Tô Thần không nhận, tự mình lấy khăn giấy, dùng nước có ga giá hình như hơn ba trăm nghìn một cốc ở bên cạnh để súc miệng.

Sau đó trực tiếp nhổ ra dưới ánh mắt trợn tròn của nhân viên phục vụ.

"Không có gì, đồ ăn khó ăn quá thôi." Câu nói này khiến nhân viên phục vụ không giữ được bình tĩnh, cô ta thấy trong phòng bao này có một anh chàng đẹp trai nên mới tranh thủ đến phục vụ.

Sao ăn bữa cơm mà còn ra vẻ thế!

Dù giận dữ bùng lên, cô ta vẫn buộc mình duy trì nụ cười chuyên nghiệp.

“Món bánh mousse hạt dẻ Mont Blanc này là món được đánh giá tốt nhất của quán chúng tôi đấy!

Vừa rồi ông ăn nhanh quá nên chưa cảm nhận được vị phải không?” Chà, nếu dịch vụ trước đó là bình thường, thì dịch vụ hiện tại có lẽ là đáng ghê tởm.

Tô Thần trực tiếp phớt lờ nhân viên phục vụ đó.

Hắn chụp ảnh tại chỗ, rồi bắt đầu soạn thảo văn án, định “diss” cái blogger thất đức kia một trận.

Nhân viên phục vụ liếc nhìn văn án, tức đến mức muốn nổ tung.

Nhưng thấy Tô Thần vẫn chưa có ý định thanh toán mà bỏ đi, liền lén lút gọi quản lý đến.

“Nếu ông cảm thấy món ăn của chúng tôi không ngon, có thể trực tiếp nói với chúng tôi nguyên nhân, chúng tôi cam đoan sẽ tiếp thu ý kiến và khiêm tốn cải tiến.” Lời nói là vậy, nhưng trong lòng cô ta đã coi Tô Thần là một kẻ vô lại không có tiền ăn cơm mà muốn ra vẻ hống hách.

Tô Thần không thèm trả lời.

Chương 154

Giây tiếp theo, quản lý liền dẫn theo hai bảo an hùng hổ đi vào.

“Vị khách này, ông có thể đừng gây sự trong quán chúng tôi không?

Không chê bai món gì khác, lại dám chê món tráng miệng được yêu thích số một!” “Nếu ông muốn ăn quỵt thì cứ nói thẳng, tiền đây tôi vứt ở đây, hôm nay tôi mời ông ăn, nhưng xin ông đừng tùy tiện bịa đặt tin đồn trên mạng được không?” Tô Thần vẫn không trả lời.

Quản lý không được để ý, cơn tức giận liền bùng lên.

Trực tiếp ra hiệu cho hai bảo an tiến lên khống chế người đó, chuẩn bị giật điện thoại.

Hai đánh một, hai bảo an tự tin tràn trề.

Nhưng đúng lúc tay bọn họ vừa định đặt lên vai Tô Thần, trước mắt đột nhiên hoa lên.

Ngay lập tức, một cú đấm rắn chắc giáng thẳng vào mũi.

“Rắc!” Tiếng xương sụn vỡ giòn tan khiến họ lập tức sợ đến quên cả đau đớn, còn hoảng loạn tìm kiếm tung tích của Tô Thần.

Đến khi cảm thấy chất lỏng ấm nóng chảy vào miệng, hai người đồng thời đưa tay quệt.

Toàn là máu!

Còn Tô Thần đã ngồi sang một chiếc ghế khác tiếp tục soạn thảo văn án.

Quản lý không nhìn rõ, chỉ nghĩ là bảo an đánh lệch, vừa hay đánh trúng mặt đối phương.

“Nhanh lên đi!

Nuôi các anh chẳng lẽ chỉ để ăn cơm trắng thôi sao!” Hắn sốt ruột thúc giục, dù sao một bài viết chê món ăn tệ hại mà đăng lên mạng, hắn sẽ mất mười mấy nghìn doanh thu trong một tháng.

Hai bảo an lau khô máu mũi, cau mày không tin điều xui xẻo đó lại xông đến chỗ Tô Thần lần nữa.

Vẫn y như lần trước!

“Rắc!” Sau tiếng vỡ giòn tan, bọn họ mới đột nhiên kinh hoàng cúi đầu, chỉ thấy cẳng chân của mình bị đá gãy, treo lủng lẳng chín mươi độ!

Lập tức, cơn đau dữ dội đột nhiên truyền đến thần kinh.

Hai người ngã vật xuống đất, ôm lấy cẳng chân bị vặn vẹo mà gào thét thảm thiết.

Quản lý chưa từng thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy, ngay tại chỗ đã sợ đến tè ra quần.

Nhân viên phục vụ vẫn luôn chuẩn bị xem trò hay cũng co rúm trong góc ôm đầu run rẩy.

Không ngừng hối hận vì sao mình lại gây ra chuyện này!

Giờ thì hay rồi, gặp phải một kẻ cứng đầu!

Tô Thần cuối cùng cũng soạn xong văn án, đăng bài lên đồng thời “tag” cái blogger chuyên “an lợi” kia.

Nhưng hắn không ngờ, tài khoản của mình trên nền tảng đời sống thường ngày cũng đã được “mạ vàng”.

Bài viết vừa được đăng, trông “bá đạo” đến mức mẹ cũng không nhận ra!

Toàn bộ văn bản vẫn giữ được tính dễ đọc, đồng thời "mạ vàng", trực tiếp là "mạ vàng"!

Cái kiểu mạ vàng chói mắt ấy!

Bài viết vừa xuất hiện, mọi người đều ngớ người ra.

Ngay cả người phụ trách nền tảng cũng thấy ngớ người.

Vội vàng gọi nhân viên kỹ thuật đến hỏi.

"Mấy cậu ra chức năng này từ khi nào vậy?

Sao không làm cho tôi một cái?" Nhân viên kỹ thuật đầu tiên ngớ người, sau đó nhìn rõ cái biệt danh vàng chóe kia thì chợt hiểu ra.

"Cái này là một tháng trước ông yêu cầu mà, tài khoản của Thiên Quan đại thần chúng tôi không biết, nên mới dày mặt... cứ thế!

Nỗ lực tìm các nền tảng khác liên kết lại để sao chép số điện thoại của Tô giáo sư." "Rồi còn ký cái hiệp định bảo mật đặc biệt gì đó, sau đó ông vừa về thì bảo tôi thiết kế tài khoản đăng ký số điện thoại này thành ra thế này..." Nhân viên kỹ thuật lắp bắp nói, không ngừng quan sát sắc mặt của sếp mình.

Dù sao thì phong cách này thật sự là...

"một chấm xanh giữa vạn bụi hoa", chó nhìn còn phải lắc đầu lo lắng!

Phong cách của nền tảng vốn là dễ thương, đời thường.

Đột nhiên xuất hiện một cái vàng chóe, đơn giản như một đại gia ngồi máy bay vàng rơi vào bãi phân vậy.

Anh nói đánh giá một chút đi, anh không có tư cách đó.

Không đánh giá đi, nó lại cứ vàng chóe ở đó nói "lão tử ở đây này!" Mãi một lúc, ông chủ mới hoàn hồn.

“Vậy cậu xem bài viết này nói gì?” Mắt ông ấy bị chói đến đau, ngoài việc nhìn rõ tấm ảnh kia, các chữ khác càng nhìn càng đau đầu.

“Đại khái là ‘diss’ nhà hàng rác rưởi do blogger Tiểu Khả hot nhất gần đây giới thiệu...” Nhân viên kỹ thuật còn chưa nói xong, ông chủ đã kích động vỗ đùi.

“Ghim đầu trang!

Đẩy lên trang chủ phần mềm!

Tất cả các quảng cáo có thể làm được, dùng hết cho tôi!” Đó là Tô Thần đã biến mất gần một tháng đó!

Khi mọi người trên mạng khắp nơi cầu xin hắn quay lại, hắn lại xuất hiện trên nền tảng của mình!

Đây không phải là ông trời cho cơm ăn sao, là cơ hội để bứt phá doanh số nửa cuối năm còn gì!

Quảng cáo được đẩy tối đa, trong khi không ít người vẫn đang che mắt nhìn bài viết đánh giá nhà hàng gay gắt kia.

Người dùng từ các nền tảng khác nhận được thông báo đẩy, điên cuồng đổ vào!

Lúc đó, Tô Thần vừa thanh toán xong rời khỏi nhà hàng, còn chu đáo gọi xe cứu thương.

Quản lý đang tức điên lên định gọi điện báo cảnh sát.

Thì thấy bên ngoài cửa kính không ít người đang chỉ trỏ vào mình.

Hắn nghi hoặc cúi đầu, góc độ này chắc không nhìn thấy mình tè ra quần chứ?

Nhưng hắn vẫn đi thay một chiếc quần khác trước.

Ai ngờ chỉ trong lúc thay quần, thế giới đã thay đổi.

Bên ngoài nhà hàng không biết từ lúc nào đã tụ tập không ít người, hắn cứ nghĩ là tiền quảng cáo đã phát huy tác dụng.

Liền bảo các nhân viên phục vụ ra ngoài đón khách, nhưng họ lại cầm điện thoại từ chối hắn.

"Làm cái gì vậy?

Giờ làm việc mà còn chơi điện thoại?

Muốn bị phạt à!" Không ngờ họ không sợ, ngược lại còn hả hê đưa điện thoại cho hắn xem.

"Tô giáo sư đã bình luận trực tuyến về hương vị nhà hàng chúng ta, nói là... ngay cả lợn cũng không ăn, đám người bên ngoài chắc là nghĩ Tô giáo sư vẫn còn ở trong nhà hàng chúng ta nên mới đến để tận mắt nhìn thấy." Quản lý nhăn mặt, "Tô giáo sư là ai... hot hơn blogger Tiểu Khả à?" Lần này đến lượt nhân viên phục vụ khinh thường hắn, "Tô giáo sư chính là Tô Thần Tô giáo sư, người khảo cổ xuống mộ cực kỳ giỏi giang, không gì không biết đó!" Nghe giải thích vậy, quản lý hoàn toàn hiểu ra, cũng hoàn toàn hoảng sợ.

Xe cứu thương kịp thời đến, giải tán đám đông.

Mọi người đều nghĩ Tô giáo sư xảy ra chuyện, không ngờ bước ra lại là hai bảo an.

Sau khi hỏi rõ người đã đi từ lâu, nhà hàng lập tức vắng tanh, ngay cả người đi ngang qua cũng không có.

Tốn mười mấy vạn phí quảng cáo, nhà hàng vừa mới có chút khởi sắc đã trực tiếp bước vào "thời kỳ nghỉ hưu" của ngành.

Các bên nghe tin kéo đến.

Chỉ thấy dưới bài viết đó toàn là chữ đen, Tô Thần không hồi đáp nữa.

Nhưng vẫn không tránh khỏi bị truy phủng điên cuồng.

Chương 155

【Quán ăn đó tôi đã muốn nói từ lâu rồi!

Nhưng lúc đó ngay cả chụp ảnh cũng không cho, hai bảo an vạm vỡ đứng bên cạnh đáng sợ thật!】【Ai mà tôi muốn bóc phốt lúc đó chứ, bóc phốt Tiểu Khả à, vậy thì không sao!

Lần trước nó giới thiệu cái áo khoác bông hơn ba nghìn tệ, thương gia địa phương nói với tôi là chi phí chưa đến năm trăm tệ, Tiểu Khả kiếm tiền đến chảy nước mắt!】【Trọng điểm không phải là Tô giáo sư đã quay lại sao!

Các bảo bối ơi hò reo lên!】【A a a a, chuột chũi la hét, tôi còn tưởng chồng tôi không cần tôi nữa!】Có người nhìn bình luận, nước mắt giàn giụa.

Đúng vậy, suốt một tháng qua, họ đã sâu sắc tự kiểm điểm hành vi của mình.

Cũng đã viết vạn chữ kiểm điểm cho những nghi ngờ đáng xấu hổ trước đây của mình.

Lúc đó trên mạng có hẳn một chủ đề về thư kiểm điểm, tập hợp hàng triệu bức ảnh thư kiểm điểm.

Có người rảnh rỗi đã thống kê một chút, số lượng thư kiểm điểm viết cho Thiên Quan đại thần và Tô Thần về cơ bản là ngang nhau.

Trong tiềm thức, họ đã mặc định Thiên Quan đại thần và Tô Thần là sự tồn tại như thần hộ mệnh của mọi người.

Nhưng đây chỉ là sự cuồng hoan trên mạng.

Trong thực tế, các bên đều muốn liên hệ riêng với Tô Thần.

Nhưng đều bị một văn bản bác bỏ.

Ngay cả viện nghiên cứu muốn liên hệ Tô Thần để tư vấn về một đống vấn đề khó giải quyết trong thời gian này.

Cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ Tô Thần chủ động liên hệ.

Nhưng có người không chờ nổi.

"Chờ cái quái gì!

Tiểu Tô giáo sư không ai chủ động liên hệ, anh ấy căn bản sẽ không nhớ đến viện nghiên cứu đâu!" "Chờ anh ấy chủ động liên hệ chúng ta, anh thà bảo tôi đầu thai kiếp sau sống lại còn thực tế hơn!" Người nói chuyện này là người phụ trách nghiên cứu định lượng Trấn Thi Phù, vì hiện tại không tìm được nguồn năng lượng thích hợp.

Chủ sở hữu của Tiên Thiên Đồng Tiền là 【Thiên Quan Chúc Phúc】càng như quên mất tài khoản của mình, căn bản không thể liên hệ được.

Không có nguồn năng lượng, nghiên cứu Trấn Thi Phù gần như bế tắc.

"Cậu, cậu nói chuyện kiểu gì vậy!

Tiểu Tô giáo sư người ta khó khăn lắm mới quay lại..." Lý Thành Niên tức giận can ngăn, nhưng không ngờ người sau hoàn toàn không sợ trời không sợ đất.

"Vậy quay lại thì sao?

Không thể ứng phó với nguy cơ tận thế mà Thiên Quan đại thần đã nói, anh ấy cũng sẽ phải cùng chúng ta xong đời thôi!" "Ừm..." Lý Thành Niên vô thức đồng tình, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng lắc đầu.

“Tiểu Tống!

Không phải chúng ta không giúp cậu nghĩ cách, mà thật sự là chúng ta đã làm mất một đại thần rồi.” “Nếu giờ lại làm mất thêm một đại thần nữa, vậy thì chúng ta thật sự xong đời rồi!” Tống Sùng Lượng lúc này mới bình tĩnh lại, sau đó ngồi phịch xuống bậc thang.

Vẻ mặt bất cần đời.

“Vậy thì ngày mai tôi xin nghỉ phép năm vậy, dự án này không làm được tôi cứ ở trong viện nghiên cứu lãng phí năng lượng suốt đêm.” “Vừa hay ba năm rồi chưa nghỉ phép, giải quyết một lần luôn đi.” Lý Thành Niên vừa định đồng ý, thì bị Chu Hoài Văn đột nhiên áp sát từ phía sau vỗ một cái vào vai.

Cả người giật nảy mình!

Hoàn hồn lại, ông ta vừa định mắng Chu Hoài Văn thần thần quỷ quỷ.

Nhưng chưa kịp mở miệng đã bị chặn lời.

“Tôi còn chưa nghỉ phép năm đây, cậu cái tuổi trẻ này nghỉ phép năm gì chứ?” “Nhanh chóng làm công việc trong tay đi, tối nay Tô Thần sẽ mang đồ tốt đến cho các cậu.” Cả hai đều ngạc nhiên, sau đó xúm lại hỏi dồn Chu Hoài Văn.

Sau khi xác nhận là Tô Thần thì nhẹ nhõm hẳn.

“Trời ơi, Tiểu Tô giáo sư cuối cùng cũng coi chúng ta là người nhà rồi!” “Đi, đi báo cho lão Sở một tiếng!

Ông ấy vừa bị con gái đẩy về nhà, trước khi đi còn mặt ủ mày chau!” Các công việc nghiên cứu vốn đang dần bước vào giai đoạn bế tắc, vừa nghe nói tối nay Tô Thần sẽ đích thân đến một chuyến.

Ai nấy đều reo hò, không khí sôi sục.

Ai cũng mong muốn tổ chức ngay một buổi tiệc chào mừng.

Vương Điềm Điềm nghe tin vội vàng đến, muốn livestream ngay lập tức để mọi người cùng vui vẻ.

Sau khi hỏi Tô Thần không ngại, cô liền sai người bắt đầu lắp đặt thiết bị.

Lý Thành Niên không hiểu, mình vừa mới biết tin.

Người của viện nghiên cứu còn chưa được thông báo!

Sao Vương Điềm Điềm đã đến rồi?

"Có lẽ đây là phẩm chất nghề nghiệp mà tôi nên có!" Vương Điềm Điềm cười tinh nghịch nói, bắt đầu chuẩn bị bài diễn thuyết cho buổi livestream tối nay.

Tối đó, Tô Thần đến viện nghiên cứu đúng hẹn.

Chỉ cần những kẻ cuồng nghiên cứu này, một khi đã đi sâu vào nghiên cứu thì sẽ không phân biệt ngày đêm.

Thế nên sớm hay muộn thực ra không khác biệt quá lớn, chỉ có thể tạm thời tránh những người tụ tập kỳ lạ kia.

Xoạch —— không nói gì khi gặp mặt, trước tiên ném ra một túi lớn.

Tống Sùng Lượng cũng không chào hỏi, trực tiếp tiến lên dùng các thiết bị đo đạc lung tung một lượt.

Tút tút —— theo tiếng thiết bị kêu không ngừng, khóe miệng hắn cười đến tận mang tai.

"Tiểu Tô giáo sư!

Những thứ này đều là để cung cấp cho việc nghiên cứu Trấn Thi Phù sao?!" Tô Thần gật đầu, "Điều kiện là sau khi làm xong tôi muốn

năm mươi tấm Trấn Thi Phù.” “Được thôi, số lượng này đủ cho năm nghìn tấm rồi, năm mươi tấm không thành vấn đề!” Tống Sùng Lượng đồng ý ngay lập tức, trực tiếp gọi người kéo túi lớn rời đi.

Lý Thành Niên tức đến mức suýt không thở nổi, thành quả nghiên cứu này đâu phải là thứ bọn họ nói cho là cho!

Dù là... người ta cung cấp nguyên liệu, anh cũng phải ý tứ thương lượng một chút chứ!

“Thôi được rồi, lão Lý ông về nghỉ ngơi đi, chuyện ở đây tôi phụ trách là được.” Sở Mục Vân xoay xe lăn đến.

Mặc dù lời nói rất hoa mỹ, nhưng vừa nghĩ đến cô con gái của ông ta, Lý Thành Niên lại thấy đau đầu.

Ông thôi đi!

Để ông chỉ huy ở đây một lát, tôi mà không bị con gái ông mắng chết mới lạ đó!

Dù vậy, hai người vẫn không ai nhường ai.

Sở Mục Vân có chút cảm khái, nhớ lại khoảng thời gian trước, để Lý Thành Niên chủ trì một cuộc họp quả là thảm không nỡ nhìn.

Sau đó ông bị cô mắng oán cả một tuần lễ.

Còn bây giờ, ông ấy đã như cá gặp nước rồi.Một đoàn người đi đến phòng họp, nửa phòng người đều đang im lặng chờ đợi Tô Thần đến.

Thấy cửa mở ra, tất cả đồng loạt đứng dậy, cung kính chào hỏi.

Người của viện nghiên cứu thực ra đều là một đám người kiêu ngạo khó thuần, lấy nghiên cứu làm trọng, những thứ khác đều gạt sang một bên.

Kiểu chỉnh tề đồng nhất như thế này, nếu là trước đây thì phải

huấn luyện hơn một tuần mới được!

Nhưng hiện tại, đều là tự nguyện, xuất phát từ nội tâm tôn kính Tô Thần."Mời mọi người ngồi đi," Tô Thần lại không ngờ đám "mọt sách" này cũng biết làm cái trò này."Một tháng qua mọi người tiến triển thế nào rồi?""Theo chỉ thị trong lời nhắn của Thiên Quan đại thần, hiện tại chúng ta đã dọn dẹp ba ổ điểm của đối phương..." Một ở thành phố, hai ở vùng núi sâu.

Ba nơi này không hề có bất kỳ liên hệ nào, mối quan hệ cắt đứt sạch sẽ.

Sở dĩ có thể tìm thấy ba ổ ẩn nấp cực sâu này là nhờ những từ khóa trong lời gợi ý.

Mọi người đã tra cứu văn hiến, tỉ mỉ tìm kiếm từng manh mối.

Mới tìm thấy được những thông tin nhỏ nhất, cũng là dựa trên tâm lý "thà giết nhầm còn hơn bỏ sót." Trực tiếp dẫn người đến tận nơi, hai trong số đó đều gặp phải sự phản kháng dữ dội.

Trong thành phố lớn, cũng là một tầng hầm tương tự.

Nguyên nhân tìm ra được là vì lúc mới xây dựng, lượng vật liệu báo cáo và lượng vật liệu thực tế có sự chênh lệch.

Đội ngũ đến đó, vừa tìm thấy tầng hầm đã chạm mặt người của đối phương.

Ngay lập tức xảy ra giao tranh ác liệt, tổn thất mười ba chiến sĩ mới triệt để đánh hạ được căn cứ của đối phương.Còn một căn cứ khác trong núi sâu thì trực tiếp có người tuần tra 24/24 xung quanh.

Chương 156

Hơn nữa, chiến đấu đến cuối cùng còn có bom hẹn giờ được kích hoạt.

May mắn thay Lý Cường Quốc khi dọn dẹp chiến trường đã phát hiện hệ thống tự hủy đã khởi động nhưng lại bị tạm dừng một cách khó hiểu.

Vì vậy, các kế hoạch tác chiến sau đó đều bắt buộc phải có chuyên gia tháo gỡ bom mìn đi theo.Còn căn cứ cuối cùng thì ở gần Tề Mông.

Nằm trong một thung lũng núi, bốn phía hoang vu không người, nhưng vì vệ tinh phát hiện quỹ tích hoạt động sinh vật bất thường nên đã cử người đến điều tra.

Đáng tiếc là cuộc điều tra lần này đã "đánh rắn động cỏ".

Không đợi đến khi viện binh tới, căn cứ này đã "người đi nhà trống"."Không sao, vẫn còn nhiều thời gian.""Bên tôi, theo chỉ thị trong lời nhắn của Thiên Quan Chúc Phúc, tháng này đã đến vài nơi thu thập một số khí vật chứa dao động năng lượng, ngoài ra còn có thêm thu hoạch ngoài dự kiến." Tô Thần nói mà mặt không đổi sắc, trong lòng lại thầm than vãn việc tự mình sai khiến chính mình nói ra những lời như vậy thật khó tả sự ngượng nghịu.

Mà không ít nhà nghiên cứu sau khi nghe xong những lời này, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Dường như đang nói, "Thấy chưa, tôi đoán đúng mà, ngay cả Tô Thần cũng phải dựa vào sự chỉ huy của Thiên Quan đại thần để hành sự!"Mọi người chiếu bản PPT đã chuẩn bị sẵn lên màn hình lớn.

Một bản đồ được đánh dấu trọng điểm xuất hiện trong tầm nhìn

của mọi người.

Đó là một sa mạc rộng lớn ở phía Tây, cho dù vị trí có hơi nghiêng về phía Bắc hơn thì cũng không thể tách rời bản chất của đại sa mạc."Đây là địa điểm mà tôi đã suy đoán ra trong khoảng thời gian này, dựa trên những thông tin đã thu thập được từ trước.""Mọi người hẳn vẫn nhớ Cửu Tầng Yêu Tháp trước đây chứ?" Mọi người gật đầu, đó chính là nơi chứng kiến sự biến đổi lớn của con người!

Đến bây giờ vẫn bị họ đánh dấu trọng điểm là nơi không được phép tiếp cận. "Lần này nơi chúng ta sắp đến có liên hệ khá lớn với nơi đó, nếu may mắn, còn có thể có thu hoạch không ngờ tới."Nhưng tinh thần chiến đấu của mọi người không cao.

Nghĩ đến những lần thám hiểm lăng mộ từ trước đến nay, từ rừng sâu núi thẳm, khe núi hiểm trở đến nơi độc trùng khắp nơi, rồi đến cao nguyên và biển sâu.

Không ngờ lần này lại trực tiếp chạy ra sa mạc!

Với cách làm như thế này, lần sau dù có nói là phải đi đầm lầy thì họ cũng chẳng thấy ngạc nhiên chút nào."Trong sa mạc...

Tiểu Tô giáo thụ, lăng mộ trong sa mạc chắc đã phong hóa từ lâu rồi chứ?""Đúng vậy, nếu chúng ta đi gấp như vậy, chi phí chuẩn bị cũng phải lên đến hàng triệu (nguyên) đấy!""Hơn nữa, đi vào mùa này có thể sẽ gây ra thương vong rất lớn..." Vùng đất sa mạc, cho dù có thể vận chuyển tất cả đồ đạc bằng máy bay thì việc tìm kiếm một khu trại thích hợp cũng phải tốn không ít công sức.

Hơn nữa, hiện tại đang là cuối thu, mùa bão cát hoành hành.

Muốn an ổn khảo cổ trong sa mạc, độ khó này thật sự không phải chuyện nhỏ!Tô Thần nghe phía dưới lập tức oán thán một tràng, Lý Thành Niên bên cạnh vừa định lên tiếng ngăn cản thì bị anh giữ lại.

Chuyện này nằm trong dự liệu thôi, ngành khảo cổ đúng là vất vả.

Nhưng phần lớn là những người theo trường phái lý thuyết chiếm ưu thế, mọi người chỉ dùng ý thức chủ quan của mình để bao quát toàn bộ sự việc.

Đáng buồn cười là người ta đã sắp lấn át đến tận đầu rồi, sống chết sau này chưa biết ra sao.

Mà mấy người lại còn bàn chuyện tiền bạc?

Thật nực cười!"Những lo lắng của mọi người, ngay từ đầu kế hoạch tôi đã nghĩ đến rồi.""Sở dĩ tôi nói rõ cho các vị ở đây, không phải vì ý kiến của các vị quan trọng đối với tôi.""Tôi chỉ đơn thuần muốn thông báo cho các vị một tiếng, có vấn đề gì, có khó khăn gì thì đó là việc các vị phải giải quyết, oán thán với tôi chẳng có tác dụng gì.""Nếu cảm thấy thật sự không thể thực hiện, thì hãy nghĩ xem tại sao Thiết Diện Sinh lại có thể trà trộn vào đội ngũ thám hiểm mộ dưới biển.""Hãy suy nghĩ kỹ xem là chỉ có lần này bị người ta trà trộn vào, hay là đã có khả năng bị rất nhiều lần rồi!""Là người ta chỉ đơn thuần trà trộn vào đội ngũ, hay là đã thám hiểm những lăng mộ khác trước các vị rồi còn lấy đi những thứ quan trọng?""Thế mà các vị, đám phế vật này, căn bản không hề phát hiện ra, lại còn dương dương tự đắc, không hề hay biết người ta đã dẫn trước các vị mười vạn tám nghìn dặm rồi!"Một tràng huấn thị rung trời đã khiến các vị giáo sư, chuyên gia cúi đầu xấu hổ.

Đây chính là sự thật hiển nhiên.

Kết quả nghiên cứu trong một tháng qua cho thấy, không ít lăng mộ không chỉ không phải lần đầu tiên bị khám phá mà còn thiếu hụt không ít vật phẩm.

Và sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng những dấu vết do người đi trước để lại, họ kinh ngạc phát hiện thủ pháp của đối phương vô cùng

chuyên nghiệp!

Chỉ đứng sau Tô Thần!

Tiền đề lớn nhất là thời đại này vốn không tồn tại những đạo mộ tặc chuyên nghiệp.

Và giám định niên đại cho thấy trong vòng bốn mươi, năm mươi năm trở lại đây.

Chẳng phải đây là bị Thiết Diện Sinh và đồng bọn dẫn trước rồi sao?

Ngay cả khi dưới sự dẫn dắt của Tô Thần và Thiên Quan Chúc Phúc, họ đã bù đắp không ít tổn thất.

Nhưng xét về lâu dài, họ có thể còn chưa nắm được mục đích ban đầu của đối phương!Đúng vậy, người bị động có tư cách gì để bàn luận về tổn thất?

Ngay cả khi chỉ tổn thất tiền tài cũng là thượng sách!

Nếu cứ mãi rụt rè co rúm, thì thứ có thể đối mặt thật sự chỉ còn là cái chết mà thôi!Thấy mọi người đều đã được Tô Thần "an ủi" bằng một tràng mắng té tát, Sở Mục Vân liền đẩy xe lăn ra phía trước."Đúng như Tiểu Tô giáo thụ đã nói, tiến độ hiện tại của chúng ta đã quá chậm trễ.""Cho nên phản hồi từ cấp trên là trước khi triệt để tiêu diệt mối đe dọa, toàn bộ viện nghiên cứu đều phải hết sức phối hợp hành động của Tiểu Tô giáo thụ!"Giọng điệu uy nghiêm và không cho phép phản bác của Sở Mục Vân khiến tất cả mọi người như "đương đầu bổng hát".

Mặc dù họ đại khái có thể đoán được sự việc sẽ phát triển như vậy, nhưng khi thật sự tuyên bố thì vẫn khiến họ khó mà tin nổi.

Thời đại này, vậy mà vẫn tồn tại chuyện "thực lực chí thượng", "một người độc tài" sao?

Nhưng nói thật, cho đến nay, những hành động quy mô lớn như thế này quả thực là do Tô Thần trực tiếp chỉ huy thì hiệu quả cao hơn.

Bàn về thực lực, khả năng phán đoán, kiến thức văn hóa cổ đại, trong số họ liệu có ai có thể so sánh được dù chỉ một phần?

Có lẽ họ đã có thể vui vẻ hơn một chút.

Chứ không phải như bây giờ, dù trong lòng có uất ức, nhưng cả căn phòng lại im lặng không một tiếng động."Bây giờ không còn vấn đề gì nữa chứ?"Không ai lên tiếng.

Tô Thần nhếch nhẹ khóe miệng, thầm nghĩ, các vị không lên tiếng thì tốt nhất.

Khỏi phải tốn nước bọt cãi cọ với các vị."Không có vấn đề gì thì tốt, vậy ba ngày sau sẽ khởi hành đến sa mạc Mạc Lý Lạp Cán, nhân sự các vị tự sắp xếp." Nói xong, anh không quay đầu lại mà rời khỏi phòng họp.Mọi người còn chưa kịp phản ứng là tình huống gì, thì người đã đi mất rồi.

Phòng họp lập tức bùng nổ như ong vỡ tổ."Tôi... tôi không nghe nhầm đấy chứ!

Ba ngày!?""Ừm... là ba ngày, tôi đang nghĩ ba ngày chúng ta có thể chuẩn bị được gì, chuẩn bị sẵn một xe hũ tro cốt à?""A a a a a, tôi là người phụ trách hậu cần đây!

Chỉ riêng việc chuẩn bị danh sách thôi đã cần một ngày rồi!""May mà tôi phụ trách điều động nhân viên, haizz, đi trước một bước đây, xem có ai tự nguyện đăng ký không.""Để tôi đi liên hệ tài trợ, thiết bị cho sa mạc của chúng ta thiếu thốn đáng thương quá!""Vào sa mạc là phải cưỡi lạc đà à?""Thời đại nào rồi mà còn dùng lạc đà!

Ông ở phòng nghiên cứu lâu quá nên não bị thoái hóa rồi à?

Đương nhiên phải là xe việt dã chứ!""Hahaha, chết cười mất, nếu

cưỡi lạc đà thì chúng ta chẳng phải phải đi mất cả tuần mới đến nơi sao.""Ai, mọi người giúp một tay, viết ra tên những vật phẩm cần thiết đi..."Dù oán thán nhiều, nhưng mọi người đều lần lượt hành động.

Lý Thành Niên bất đắc dĩ đẩy Sở Mục Vân ra khỏi phòng họp, hai người lên sân thượng.

Gió mát thổi hiu hiu, nhưng lại càng cảm nhận rõ ràng sự kích động bừng bừng nhiệt huyết.Còn ở sảnh lớn phía dưới, Tô Thần vốn định đi xuống tầng hầm xem thành quả nghiên cứu thì bị Vương Điềm Điềm chặn đúng lúc."Phòng họp không cho phép quay phim, chúng tôi chỉ có thể chặn anh ở đây thôi." Vương Điềm Điềm ủy khuất nói: "Tô Thần tiểu ca ca, anh cứ cho chúng tôi phỏng vấn một chút đi mà!" Đây đâu phải thái độ cầu xin!

Máy quay phim đã bám theo cô từ lúc cô ra khỏi thang máy, hơn nữa cảm giác tương tác kia rõ ràng là đang livestream mà!

Nhưng quả thật là có cần thiết phải thông báo trước một chút.

Tô Thần nghĩ, rồi đối mặt với ống kính."Hôm nay có chút việc, không nói nhiều nữa, mọi người có thể mong đợi buổi livestream của chúng tôi sau ba ngày nữa.""Khi đó, như thường lệ, chúng tôi sẽ dẫn mọi người chiêm ngưỡng non sông gấm vóc tươi đẹp đồng thời cũng sẽ tiếp tục thám hiểm những bí ẩn." Nói xong, Tô Thần khéo léo lách qua trước ống kính mà đi mất.Vương Điềm Điềm không ngờ tin tức nóng hổi như vậy lại được nói ra một cách qua loa.

Cô ngây người tại chỗ một lúc lâu, sau khi được người khác nhắc nhở mới tiếp tục đối mặt với ống kính giải thích tình hình có khả năng diễn biến hiện tại.

Khổ nỗi cô còn chuẩn bị kịch bản hơn hai tiếng đồng hồ!

Vậy mà Tô Thần chỉ nói vỏn vẹn khoảng mười giây!

Tuy nhiên, xét về tổng thể, hiệu quả khá tốt.

Dù Tô Thần chỉ nói hai câu, nhưng cũng khiến phòng livestream của Vương Điềm Điềm treo ở vị trí số một suốt cả đêm.

Tìm kiếm nóng cũng nhắc đến tên cô, xem như đã thu hút đủ sự chú ý rồi.Vương Điềm Điềm tạm thời không thể vào phòng nghiên cứu dưới lòng đất.

Bởi vì hơn một tháng qua việc chuẩn bị đều được tiến hành bí mật, nên rất nhiều thành quả nghiên cứu mới đều đang trong trạng thái bảo mật.

Tô Thần là một ngoại lệ.

Bởi vì không ít viện nghiên cứu đều muốn mời anh giúp thử nghiệm hiệu quả thực tiễn của thành quả nghiên cứu, hoặc mời anh đưa ra ý kiến chỉ đạo.

Cho nên, sau khi Tô Thần trở về, tầng hầm đối với anh là trạng thái thông suốt."Thành quả nghiên cứu cương thi của các vị thế nào rồi?" Ngô Khánh Bình đang nghiên cứu hộp sọ của cương thi, nghe thấy giọng Tô Thần thì giật mình thót.

Hộp sọ bay ra ngoài, nhưng các mô trên đó vẫn giữ được hoạt tính.

Trong mấy cái bình lớn trước mặt, các chi thể của con cương thi này được ngâm riêng biệt.

Ngay cả khi đã bị phân giải, các bộ phận cơ thể vẫn hoạt động trong dung dịch Formalin.

Nếu không phải trên đó đậy những cái nắp dày nặng, có lẽ con cương thi này còn có thể biểu diễn một màn bơi lội. "Chúng tôi đã

chiết xuất được một tinh thể kỳ lạ từ phần não của cương thi, ban đầu cho rằng thứ này đã thúc đẩy cương thi có thể tiếp tục hoạt động sau khi chết." Ngô Khánh Bình vừa nói, vừa đưa khối tinh thể màu vàng nhạt cỡ hạt đậu cho Tô Thần. "Nhưng như ngài thấy đấy, bây giờ không chỉ là lấy tinh thể ra không ảnh hưởng đến cương thi, mà ngay cả sau khi phân giải nó vẫn giữ được hoạt tính."Đây đâu chỉ là phân giải!

Người ta đã bị ông moi sạch não, hộp sọ cũng đã gần như được làm sạch rồi!

Tô Thần nhớ lại trước đây mình dùng Quỷ Tỳ siêu độ bầy cương thi, thực chất là đã giải trừ sự ràng buộc giữa linh hồn và thể xác.

Cương thi, tức là còn chấp niệm không nuốt xuống được hơi thở cuối cùng, tích tụ trong cơ thể thúc đẩy cơ thể hành động.

Chương 157

Mà hơi thở này cũng được gọi là linh hồn.

Những thứ không nhìn thấy, không chạm vào được như vậy quả thực rất khó nắm bắt.

Ngay cả khái niệm linh hồn này, chẳng phải cũng là do một số nhà khoa học rảnh rỗi đến phát chán, đem một đám người đã chết đi cân đo đong đếm mà suy ra sao."Ông có thể học hỏi người bên cạnh, đừng nhìn nhận đống 'linh kiện' này từ góc độ bình thường."Ngô Khánh Bình không hiểu, những nghiên cứu có thể làm với bộ phận thi thể ông đều đã làm rồi.

Bao gồm cả những việc không thể làm ông cũng đã làm rồi, "không nhìn từ góc độ bình thường" là sao chứ?

Tô Thần đoán Ngô Khánh Bình không thể hiểu, liền trực tiếp dẫn người đến phòng nghiên cứu của Tống Sùng Lượng bên cạnh."Xem họ nghiên cứu thứ gì."Lúc này, Tống Sùng Lượng đang cùng trợ lý dùng thiết bị để di chuyển năng lượng vốn có trong các cổ vật.

Suốt một tháng qua, họ đã nghiên cứu chế tạo ra thiết bị chuyên dụng để đo năng lượng.

Một vật thể chứa bao nhiêu năng lượng, có thể nạp cho bao nhiêu Trấn Thi Phù, chỉ cần đo là ra ngay.Thấy bên này đang nghiên cứu sôi nổi, lòng Ngô Khánh Bình nóng như lửa đốt.

Chỉ là đã nửa tháng kể từ khi ông tháo rời các "linh kiện" của cương thi, mà ông vẫn không có chút tiến triển nào.

Nếu không phải Thiên Quan đại thần hoàn toàn mất liên lạc, thực ra ông vẫn rất muốn xin được nghiên cứu hai con nữ khôi dưới tay

Thiên Quan đại thần.Tô Thần nhận thấy Ngô Khánh Bình đang lơ đễnh, đại khái đoán được ông ta đang nghĩ gì.

Liền lạnh giọng nói: "Việc trong tay còn chưa giải quyết xong đã nghĩ đến nơi khác, Ngô giáo sư, tố chất nghề nghiệp của ông đáng lo ngại đấy!"Lời này khiến Ngô Khánh Bình giật mình thon thót.

Ông chợt nhận ra những thứ mình đang nghĩ trong đầu thật phi thực tế.

Ngay cả khi có thể liên hệ được với Thiên Quan đại thần, ông dám nói, liệu những người cấp trên có dám giúp ông xin phép không chứ!"Xin lỗi, xin lỗi, Tiểu Tô giáo thụ, tôi quả thực quá ngu độn, vấn đề đó tôi đã mắc kẹt nửa tháng rồi, đến nỗi sắp không còn tâm trí để làm tiếp nữa.""Ông vẫn chưa phản ứng ra sao?

Nếu tố chất của viện nghiên cứu đều như ông thì có phải nên giải tán luôn không?" Tô Thần không chút khách khí mà châm chọc, Ngô Khánh Bình lúng túng không dám nói gì."Tôi hỏi ông, ông nghiên cứu cương thi theo quan niệm về một thi thể bình thường thì có ý nghĩa gì sao?"Ngô Khánh Bình không hiểu, "Đó chẳng phải đều là thi thể sao?

Suy nghĩ của tôi chắc không có vấn đề gì chứ?"Đồ ngu không thể dạy được!

Tô Thần thật sự muốn vung tay đấm một cú vào mặt gã này rồi hỏi xem nắm đấm của mình và nắm đấm của người khác có gì khác biệt.

Nhưng với mục đích ban đầu là chỉ đạo, anh vẫn cố gắng bình tâm lại."Một thi thể bình thường có thể cử động sao?

Cái đầu óc không biết biến chuyển của ông mà còn muốn nghiên cứu thứ này.""Cây thiết thụ ở cửa ông thấy chưa?

Theo suy nghĩ hiện tại của ông, thì ngay cả khi cây thiết thụ đó nở

hoa ông cũng nghiên cứu không ra cái gì hết!"Những lời lẽ không chút nể nang này đương nhiên đã thu hút sự chú ý của những người khác.

Tống Sùng Lượng thấy Tô Thần đến, vội vàng giao công việc trong tay cho người khác."Sao vậy?

Tiểu Tô giáo thụ và mọi người đang thảo luận gì ở đây thế?"Ngô Khánh Bình bị mắng đến mặt mày tái mét, nhưng ông quả thật không hiểu Tô Thần đang ám chỉ điều gì.

Chỉ đành cứng đầu hỏi lại.Lần này thì Tô Thần hoàn toàn cạn lời."Tôi bảo ông sang đây học hỏi để mở mang tư duy, ông chết tiệt chỉ muốn có đáp án chuẩn đúng không?!""Vậy thì trực tiếp chuyển hết kinh phí nghiên cứu và lương của ông vào thẻ của tôi đi, tôi sẽ đưa ông kết quả nghiên cứu."Tống Sùng Lượng càng mơ hồ hơn, cái này...

đang nói cái quái gì vậy?

Và động tĩnh này đã lần lượt thu hút không ít người từ các phòng nghiên cứu khác đến xem.

Có người vừa nhìn thấy Tô Thần đã vội vã nói về thành quả nghiên cứu của mình.

Kích động đến mức suýt nữa thì túm tay Tô Thần kéo thẳng vào phòng nghiên cứu của mình rồi.Ngô Khánh Bình biết cơ hội đến tay sắp vụt mất, bèn trực tiếp áp sát vào tấm kính bảo hộ.

Đứng bất động nhìn người bên trong thao tác.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng ông ta bỗng đập mạnh vào đầu."Là năng lượng!

Tô giáo thụ, ý của ngài là đó chính là một tập hợp năng lượng đúng không?!""Và chỉ có năng lượng là không thể nghiên cứu trực quan, chỉ có thể mượn các thiết bị tinh vi mới có thể quan sát và giám sát.""Ôi trời ơi!

Tôi đúng là đồ óc heo mà!

Tô giáo thụ ngài thật là thần thánh!

Đáp án mà tôi nửa tháng không tìm ra ngài vừa đến cái là giải quyết hết!"Vừa nói vừa như được khai sáng, Ngô Khánh Bình vừa cảm ơn rối rít, vừa chạy về phòng nghiên cứu của mình.Những lời này, không nghi ngờ gì đã khiến các nhà nghiên cứu có mặt tại đó sôi trào.

Đúng là một kỳ tài toàn năng!

Họ liền thi nhau nói ra những vấn đề mình gặp phải trong nghiên cứu.

Và Tô Thần cũng không khách khí mà mắng té tát một tràng.

Người có ngộ tính tốt, chỉ trong hai câu đã có thể nhận được đáp án.

Sau đó thì cảm ơn Tô Thần rối rít với lòng biết ơn sâu sắc.

Người có ngộ tính kém hơn, thì giống như Ngô Khánh Bình, bị mắng cho "cẩu huyết lâm đầu" mới chợt phản ứng ra.Hôm đó Tô Thần ở lại viện nghiên cứu đến tận rạng sáng mới về nhà.

Anh cũng không cảm thấy mệt mỏi gì, chủ yếu là trong một tháng qua anh đã xuống mộ tìm kiếm không ít thứ, tích lũy được điểm kinh nghiệm, giúp thông số Kỳ Lân Huyết Mạch lại tăng thêm một bậc.

Ngoài thuộc tính thủy được gia tăng, lại có thêm kháng tính thuộc tính hỏa.

Hơn nữa cơ thể có thể hoạt động trong thời gian dài, kỷ lục cao nhất là năm ngày không ăn không uống mà không cảm thấy chút mệt mỏi nào.

Chỉ là đời người mà, không ăn uống thì còn gì là thú vị nữa

chứ.Anh lấy điện thoại ra, theo thói quen cũ tiếp tục tìm một quán nướng bình dân có tiếng.

Lập tức thấy cửa sổ thông báo chuyển khoản hiện ra.

Bảy chữ số chuyển khoản, với ghi chú — "Chỉ đạo nghiên cứu".

Ôi!

Tô Thần bất đắc dĩ nhướng mày, thầm nghĩ mình chỉ nói vu vơ, không ngờ họ lại chuyển tiền thật.

Nhưng tính theo số tiền này thì kinh phí nghiên cứu nửa tháng của họ cũng khá dư dả đấy chứ!

Anh đóng cửa sổ, tiếp tục tìm quán nướng.Vừa tìm thấy quán ưng ý, định nhấn vào xem địa chỉ thì một cuộc điện thoại gọi đến.

Là Tống Anh."Alo?

Tiểu Tô giáo thụ?" Điện thoại được bắt máy, giọng điệu bên kia khiến Tô Thần cảm thấy hơi đau đầu."Ừm.""Ừm?

Ngài 'ừm' là ý gì?" Tống Anh lập tức bật chế độ Đường Tăng. "Lúc ngài rời đi thì nói với tôi là một tuần sau sẽ quay lại, trời ạ, vậy mà mất tăm mất tích cả một tháng luôn.

Tôi còn tưởng ngài vừa về sẽ liên lạc với tôi chứ, không ngờ ngài lại quên béng tôi rồi sao?

Nếu ngài còn chút lương tri nào, thì qua đây xem nhà tôi bị phá phách thành cái dạng gì rồi đi!

Bạn thân tôi hôm qua đến nhà suýt nữa tưởng nhà tôi bị trộm đột nhập nên định báo cảnh sát đó!"Càng nói càng tủi thân!

Tống Anh nhìn hai tiểu gia hỏa cực kỳ không thân thiện với mình trước mặt mà nước mắt chực trào ra.

Suốt một tháng nay, cô đã vô số lần thử giao tiếp với hai tiểu gia hỏa này.

Muốn nói với chúng rằng không phải cô đã bắt cóc chúng!

Mà là chủ nhân của chúng đã gửi chúng đến đây nhờ cô nuôi hộ một thời gian!

Nhưng, hai tiểu gia hỏa này khắp người đều viết đầy chữ —— Trừ việc cho ăn ra thì đừng giao lưu với tôi, đồ phụ nữ xấu xa đã khiến chúng tôi phải xa rời chủ nhân!

Tống Anh đúng là dở khóc dở cười, một mặt bị ghét bỏ một mặt vẫn phải cho ăn uống đầy đủ, chăm sóc chu đáo.

Mà hai tên này vẫn không hài lòng, mỗi khi ăn xong không có chỗ giải khuây thì liền trực tiếp bật chế độ "phá nhà".

Có lúc cô lướt mạng thấy [Tiểu Bạch Tiểu Hôi hội bạn sân sau] còn không nhịn được khinh bỉ.

Hai cái thứ này, chiến đấu lực còn mạnh hơn cả husky, tại sao vẫn có người thích chứ?

Ừm... tuy rằng lúc đầu cô cũng rất thích. "Nhan sắc là trên hết" ư?

Và bây giờ cô tận mắt thấy Tô Thần cuối cùng cũng có tin tức rồi!

Cho nên sự kiên nhẫn của cô cũng đã đạt đến giới hạn rồi!Tô Thần đặt điện thoại sang một bên, chuyển sang dùng máy tính gọi một suất đồ ăn ngoài.

Sau khi thanh toán, hình như bên kia điện thoại yên tĩnh hơn nhiều, anh mới mở loa ngoài."Ngày mai đi, bây giờ giữa đêm tôi qua đó cũng không tiện."Tống Anh vẫn không buông tha, "Ngày mai mấy giờ?

Tôi cứ có cảm giác anh lại muốn chạy trốn đó!"Vừa nói xong, "loảng xoảng" một tiếng.

Món đồ vật nguyên vẹn cuối cùng trong nhà này —— máy tạo độ ẩm, cũng bị hai tiểu gia hỏa kia phá tan tành.

Tống Anh than một tiếng, sau khi nhấn mạnh ba lần là ngày mai nhất định phải đến đón chúng về, cô mới cúp điện thoại, đau lòng đi xem "thi thể" của máy tạo độ ẩm.Tô Thần đại khái có thể tưởng tượng được hai tiểu gia hỏa trong giai đoạn trưởng thành có thể nghịch ngợm đến mức nào.

Chẳng qua là chúng vẫn khá hiểu chuyện, chưa bao giờ làm loạn trước mặt anh.

Chương 158

Lần này chắc cũng là do bị kìm nén lâu quá.

Nhưng đó đều là chuyện của ngày mai.Chờ đồ ăn ngoài đến, anh cảm thấy buồn chán liền tiện tay mở phòng livestream.

Trời ạ, phòng livestream sau nửa đêm quả nhiên "hương diễm".

Với trách nhiệm của một công dân nhiệt tâm, anh tiện tay bấm báo cáo một lèo.

Hơn mười phòng livestream liên tiếp, vẫn không có một cái nào xem được.

Ngay khi anh chuẩn bị đóng ứng dụng để chuyển sang chơi game, một thông báo đẩy hiện ra, là một phòng livestream với bối cảnh cổ mộ.

Nửa đêm xuống mộ?

Có hứng thú đấy.Không phải là bị chính quyền ngăn cấm, hành vi xuống mộ tự phát trong dân gian gọi tắt là đạo mộ.

Nhưng hiện tại độ hot của việc chính quyền thám hiểm mộ cực cao, khó tránh khỏi xuất hiện vài kẻ bắt chước.

Nhưng nói trắng ra, lịch sử bị đứt gãy, văn hóa truyền thừa cũng đứt gãy.

Không có kiến thức và kinh nghiệm liên quan đến đạo mộ.

Xem vài buổi livestream đã tưởng mình hiểu hết trời đất, đó thực chất là đang tìm chết!Chỉ là ngôi mộ này, có chút quen mắt à!

Trong "đạn mạc" có người đang hỏi streamer là mộ ở đâu.Ban đầu Tô Thần còn tưởng đó chỉ là một kẻ không rành nghề, tùy tiện tìm một

chỗ có hố rồi mở livestream để kiếm lưu lượng.

Nhưng nhìn kỹ hơn, anh mới phát hiện cảnh trong ống kính có chút quen thuộc.

Và streamer đang chúi mông thò vào cái động lộ ra kia.

Không nhìn "đạn mạc", cũng không nói chuyện tương tác.

Thỉnh thoảng lại truyền ra một hai tiếng kêu của dã thú. "Đạn mạc" đều sợ hãi đến mức giật mình thon thót.[Tôi nói streamer, giữa đêm khuya thế này hay là chúng ta về trước đi!][Đúng vậy!

Anh dám livestream thế này chúng tôi còn không dám xem, cảm giác môi trường bên anh được bảo vệ tốt lắm, nhỡ có sói, gấu gì đó nhảy ra thì làm sao?][Emmm... thật quá thật, có mang theo bao nhiêu người tôi cũng không hoảng như vậy.][Đây là quá dũng cảm hay quá ngu xuẩn vậy?

Đừng đến lúc xảy ra chuyện rồi lại phải tốn sức dân tốn của để đội cứu hộ vất vả đi tìm xác!][Tầng trên +1!

Tôi đã đang phân vân không biết có nên gọi điện báo cảnh sát không.][Cười chết mất!

Anh báo cáo cái gì, địa chỉ người ta anh có biết không mà anh định gọi điện thoại?]Chẳng mấy chốc "đạn mạc" đã trở thành một mớ hỗn độn.

Tô Thần dứt khoát tắt "đạn mạc" đi, chuyên tâm nhìn vào ống kính.

Đúng lúc này, một tiếng hú sói vang vọng xé tan màn đêm, trong phòng livestream càng giống như ở khoảng cách chưa đến trăm mét. "Đạn mạc" càng thêm kích động khuyên ngăn, điên cuồng kêu gọi streamer nhìn vào ống kính.

Nhưng streamer hoàn toàn không hề lay động, đã bắt đầu thả dây xuống cái động phía dưới.

Bên cạnh còn dắt theo một con ngỗng trắng lớn.

Xem ra cũng đã học được không ít điều từ các buổi livestream.

Chỉ là chuyện một mình xuống mộ như thế này, trừ Tô Thần, Trương Khởi Linh và Trát Cô Tiếu ra, thì trong hai thế giới này căn bản không còn người bình thường nào khác làm vậy. (Lần nữa nhấn mạnh phạm vi xác định là người bình thường!)Và vì "đạn mạc" hoạt động mạnh mẽ, độ hot của phòng livestream nhanh chóng tăng lên.

Chỉ là nhân viên trực đêm chắc cũng đã mệt mỏi, không quản đến những thứ này.

Ngay cả những phản hồi về các phòng livestream mà Tô Thần đã báo cáo cũng không được gửi đến, cái gọi là dịch vụ chăm sóc khách hàng 24/24 thực chất cũng chỉ là một trò cười!"Được rồi, mọi người hiện tại đang thấy chính là lối vào của lăng mộ này, tôi quan sát thấy miệng động tròn trịa, đã có một thời gian rồi, xung quanh còn có không ít phân động vật, chắc là có chồn vàng hay loài tương tự đã đào hang sống trong ngôi mộ này.""Bởi vì nơi đây địa thế thấp trũng, sau khi dòng nước xói mòn đã làm miệng động rộng ra, cho nên bây giờ cũng vừa hay đủ để tôi đi xuống.""Còn về phía dưới là gì, tôi cũng chưa từng vào xem, chỉ là gần đây không phải đang nổi lên làn sóng thám hiểm mộ sao, tôi bèn đi hỏi những người lớn tuổi xem có chỗ nào không ổn không.""Mấy ông cụ trong làng ấy à, ban đầu còn không chịu nói, sau khi tôi giao ra mấy sợi thuốc lá thì mới chịu kể với tôi là khu vực này tà ma lắm, bảy tám chục năm trước trong làng tôi có bảy tám thanh niên trai tráng qua đây tìm gấu, nhưng gấu thì không tìm thấy mà người thì không rõ nguyên nhân lại chết ở đây, thi thể cũng không có, người sống sót trở về không bao lâu cũng hóa điên

rồi."Tiếng phổ thông pha lẫn giọng địa phương, nghe hơi khó chịu, nhưng có thể hiểu đại khái ý nghĩa mà nội dung cũng không tệ.

Ít lời thừa thãi hơn nhiều so với một số streamer muốn kiếm lưu lượng.

Bởi vậy "đạn mạc" cũng kiên nhẫn lắng nghe.

Thỉnh thoảng chỉ nhảy ra một hai câu, thấy vậy Tô Thần lại mở "đạn mạc" ra.

Nhưng thấy người đàn ông trong khung hình, tầm ba mươi tuổi, đang nói một cách nghiêm túc.

Hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào muốn trả lời "đạn mạc", "đạn mạc" điên cuồng.[Trời!

Chuyện gì vậy, đây là phát lại (replay) sao?

Sao streamer này không trả lời câu hỏi trong đạn mạc vậy!][Khó nói, nhưng nhìn không giống phát lại, dù là phát lại thì giữa đêm khuya thế này cũng đáng sợ.][Tôi nghi ngờ... tôi chỉ nói là tôi nghi ngờ thôi nhé!

Có khi nào streamer căn bản không mở đạn mạc không?]Một lời giải đáp chân tướng.

Mọi người đều cảm thấy lời giải thích này đáng tin cậy nhất.

Và sau khi streamer lấy đồng hồ ra, thấy số giây trên đó không sai lệch chút nào so với thời gian hiện tại.

Mọi người đều im lặng.

Đây không chỉ là một kẻ không sợ chết, mà cái đầu óc này cũng...Tô Thần không nhịn được, húp một ngụm mì tôm rồi nín nhịn một lúc lâu, mới không để mình cười phun ra.

Mạng internet có đủ mọi thể loại, có thể gặp được một streamer

"tân thủ + thật thà" như vậy, quả thực là không dễ dàng chút nào!May mắn là dù có tắt livestream thì phía dưới cùng vẫn có một dòng "đạn mạc" cuộn tròn.

Sau khi liên tục nhấn mở "đạn mạc" N lần.

Trên đường streamer xuống mộ, anh ta cuối cùng cũng mở "đạn mạc".

Vô vàn tin nhắn ập đến khiến anh ta ngây người một lúc, ngay sau đó lộ ra một nụ cười chất phác, thật thà."Tôi đây là lần đầu tiên thấy nhiều người 'tám chuyện' trong phòng livestream của tôi như vậy đó."Hả?

Lần này đến lượt Tô Thần ngây người.

Trọng điểm là cái này sao?

Chẳng lẽ trọng điểm không phải là màn hình đầy rẫy thuyết âm mưu, cho rằng ông ta sắp gặp phải dã thú hoặc cương thi xuất hiện trong lăng mộ.

Rồi chết sao?[Tuyệt phẩm a, một streamer có tinh thần thế này, mọi người không ủng hộ một phen thì không được rồi!]Anh không nhịn được gõ ra một dòng chữ.

Ánh sáng vàng lấp lánh, chiếu sáng khuôn mặt bơ phờ của không ít người đang trùm chăn xem hóng chuyện.

Ngay lập tức lại là một làn sóng thảo luận sôi nổi nhỏ.

May mắn là vào giờ này người ngủ thì nhiều, "cú đêm" cũng không thể gây sóng gió gì lớn.

Cũng không có quá nhiều người đổ xô vào xem tài khoản.Ngược lại, trên khuôn mặt vốn luôn trầm tĩnh của streamer đột nhiên xuất hiện một nụ cười méo mó."Xuất hiện rồi! 'Truyền nhân Cửu

Thúc!""Tôi... tôi là fan của anh đó!

Từ buổi livestream đầu tiên của anh là tôi đã điên cuồng mê mẩn anh rồi!"Người vốn đã nói không rõ chữ, giờ lại vừa ngượng ngùng vừa sợ hãi, còn nói lắp bắp.

Tô Thần lần đầu tiên hối hận vì đã phát ngôn trong phòng livestream, đây chẳng phải là "xã tử" trực tiếp sao?

Nhưng trớ trêu thay, streamer này vẫn không hề có chút giác ngộ nào, vẫn cứ lảm nhảm nói không ngừng.

Tô Thần chỉ đành kiên nhẫn gõ chữ lần nữa, bảo anh ta đừng lề mề nữa, mau xuống mộ đi.Lần này thì người đó lại nghe lời, không lề mề chút nào, thoăn thoắt hai cái đã xuống đến đáy.

Trong hang động chằng chịt rễ cây có một con đường kéo dài ra, đừng nói là còn khá rộng.

Streamer vừa đi về phía trước, vừa kể câu chuyện mà các cụ già trong làng đã kể.Đại ý là nói, vào thời chiến tranh, ở đây có quân đội đóng quân.

Họ đã bắt không ít người dân xung quanh đến để xây dựng căn cứ quân sự.

Dường như quy mô khá lớn, nhưng sau đó hình như đã đào trúng Long Mạch.

Hành động này khi đó đã khiến "Sơn Thần nổi giận", thế là một trận đại địa chấn.

Những binh lính đóng quân ở đây biến mất, những công nhân bị bắt đi cũng bị chôn sống chung ở bên trong."Vậy tại sao lại có lời đồn như vậy?

Là vì khi đó, bên cạnh căn cứ quân sự này, cách khoảng một cây

số còn có một thôn làng, khi Sơn Thần nổi giận, người trong thôn làng đó không hề cảm thấy gì cả.""Hay là sau đó có người từ xa nhìn thấy căn cứ quân sự này có gì đó không ổn, liều mình mò đến xem thì mới phát hiện căn cứ quân sự đã biến mất, chưa kể khu vực này trực tiếp bị thay đổi địa hình, ngọn đồi nhỏ ban đầu trực tiếp biến thành khe núi sâu.""Những người già trong làng đều nói, cho dù không tìm thấy thi thể, thì người đó vẫn chết ở khu vực đó, những oan hồn chắc chắn cũng đều lang thang tại chỗ.

Cũng có người già nói rằng khi trời mưa còn có thể nhìn thấy những binh sĩ mặc đồng phục kiểu cũ cầm roi thúc giục công nhân làm việc." Nghe xong, mọi người thấy trên mặt streamer không hề có chút sợ hãi nào.

Ai nấy đều cho là giả.

Chương 159

Dù sao thì, những người chuyên làm livestream kinh dị đều rất biết cách tạo dựng bầu không khí chứ!

Chẳng nói đâu xa, nhạc và hiệu ứng âm thanh kinh dị cũng phải có chứ!

Vị này thì hay rồi, chẳng làm gì cả, bối cảnh chỉ có tiếng sột soạt bước chân.

Trừ phi trong bối cảnh đột nhiên xuất hiện một đôi mắt đỏ thì mới hù dọa được người ta. 【Vậy ý của anh là những người mất tích đều bị mấy con quỷ hồn này ăn thịt sao? 】 【Emmm... nói hơi bị dọa người đấy, nếu Thiên Quan đại thần ở đây thì tốt rồi, anh ấy chuyên trị mấy con ngưu quỷ xà thần này mà! 】 【Sợ gì!

Đại thần Tô Thần chẳng phải đang ở đây sao! 】 【Đúng thế đúng thế, đừng có nguy ngôn túng thính chứ, nửa đêm nửa hôm thế này vốn dĩ đã đáng sợ rồi 】 Streamer không hề bị lay động, tiếp tục nói: "Ban đầu tôi cũng nghĩ nửa đêm đến livestream không hay lắm, nhưng bên tôi gần đây quản lý nghiêm lắm, mấy khu hoang sơn dã lĩnh thế này, mấy khu vắng người này rất ít khi có ai vào được." "Hình như là quản lý cái gì đó như cổ mộ, gần đây đội tuần tra nhiều lắm." Tô Thần đang thưởng thức nhai một miếng thịt bò nướng.

Nghe thấy lời này, anh ngẩn người một lát, sau đó gõ chữ hỏi. 【Anh nói là quân đội đến tuần tra sao?

Hay là người dân trong thôn các anh tự phát tổ chức vậy? 】 Những tin nhắn khác streamer đều lờ đi, nhưng lời bình vàng óng này hắn lại dừng bước đọc từng chữ một.

Mức độ coi trọng này khiến các bình luận khá bất mãn.

Chẳng qua đối phương là Tô Thần mà!

Được coi trọng cũng là lẽ đương nhiên.

Ngay sau đó, một trống những lời trêu chọc dồn dập kéo đến với streamer.

Không biết nên nói người này tâm lý quá vững vàng hay sao nữa.

Những lời hỏi thăm ngập tràn, vậy mà hắn ta vẫn không nhíu mày một cái. "Không giống quân đội, cũng không phải người gần đây, trang bị của họ khá đồng nhất." "Lúc tôi đến khảo sát địa điểm còn chụp một tấm ảnh họ tuần tra, Giáo sư Tô đợi một lát tôi gửi ngay cho anh!" Nói rồi, màn hình tối sầm lại, Tô Thần bên này rất nhanh đã nhận được tin nhắn riêng.

Đó là một bức ảnh chụp từ xa, cho dù đã phóng to nhưng vẫn khá mờ.

Ở khoảng cách xa như vậy mà vẫn có thể phát hiện, Tô Thần lập tức cảm thấy streamer này không hề tầm thường.

Hoặc là gã này đang câu cá, giả ngu.

Hoặc là có năng lực trinh sát thiên bẩm.

Một hàng sáu người, dáng người thẳng tắp.

Nhưng trên người đều đeo một chiếc ba lô lớn, mặc quần áo thường và kiểu dáng đồng nhất.

Quả thực, không phải quân đội, ít nhất người của quân đội khi tuần tra đều sẽ mang theo phù hiệu.

Người thôn quê hiển nhiên không thể có thể trạng như vậy. 【Những người này ngày nào cũng đến tuần tra sao? 】 "Không phải, tôi hỏi người làng bên thì họ nói gần đây mới thấy, tôi cũng không biết là làm gì, nhưng nghĩ gần đây làn sóng trộm mộ nổi lên nên không

ít người tự mình chạy đi trộm mộ rồi còn gì." "Vậy nên tôi đoán có lẽ là vì không muốn mọi người đi phá hoại mộ thất mà đội tuần tra mới xuất hiện." Nói như vậy thì, chẳng phải gã ta đang làm chính việc đó sao?

Chẳng lẽ là tự mình không chút nào nhận ra?

Nhưng quả thực là, sau nhiều lần livestream trộm mộ như vậy.

Làn sóng trộm mộ nổi lên chắc chắn đã gây không ít phiền phức cho chính quyền.

Nhưng đồ vật bên trong mộ thất này lại rất đáng để ý.

Tô Thần cũng lười gọi điện thoại kêu người xử lý, nghĩ rằng những ngôi mộ nhỏ không thành quy mô cũng sẽ không gây ra chuyện gì lớn.

Chỉ là nhóm người tuần tra kia trông giống như đang mượn danh nghĩa tuần tra để đàng hoàng tìm mộ.

Nhìn vị trí họ tiến lên đều là những nơi cao nhất, nơi cao tầm nhìn tốt nhất có thể phân biệt những địa điểm có mộ thất.

Tuy nhiên, anh cũng không thể phán đoán chính xác được.

Vậy nên cứ tiếp tục xem.

Trong đường hầm trên màn hình đột nhiên xuất hiện một người, một người đang đứng.

Tư thế như thể đang âm trầm nhìn chằm chằm kẻ xâm nhập.

Streamer ngẩn người một lát, dừng lại tại chỗ gọi lớn về phía đối diện một tiếng.

Nhưng không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Các bình luận sợ hãi đến mức tê liệt.

Ai nấy đều đang nói có lẽ là có ma thật rồi, mà streamer lại vừa hay chạy vào nhà người ta.

Quả thực, nếu là người bình thường thì đã sớm hét toáng lên rồi cầm máy quay chạy ngược về rồi.

Nhưng gã streamer này đúng là đồ cứng đầu.

Gã gọi lớn mà đối diện không phản ứng, gã cứ tưởng người ta không nghe thấy!

Liền xông thẳng qua, định làm một cuộc trò chuyện dưới lòng đất.

Tô Thần lập tức bị chọc cười, đúng là một nhân tài!

Nhưng dựa trên phân tích từ hình ảnh livestream, đối diện hẳn là một người chết.

Trông có vẻ là chết rồi bị rễ cây treo lên, chắc đã thành xác khô rồi.

Đến khi streamer xông đến trước mặt người ta, đối diện với ống kính chính là một khuôn mặt trắng bệch.

Quần áo mặc trông như của năm sáu mươi năm trước. "Chết rồi, chết thảm thê luôn, rễ cây này còn trói chặt lấy hắn nữa chứ!" "Tôi cảm giác những người đột nhiên mất tích hẳn là đã đi xuống ngôi mộ này rồi, biết đâu đi qua đây có thể tìm thấy tất cả mọi người thì sao!" Cái giọng điệu tràn đầy kỳ vọng này, cùng với lối tư duy đặt ra mục tiêu nhỏ tạm thời, khiến tất cả mọi người đều không thể hiểu nổi. 【Tôi cảm giác đầu óc streamer có phải hỏng rồi không?? 】 【Trời đất ơi, đừng nói hỏng rồi được không, streamer là người miền Bắc à, tôi bây giờ chỉ muốn tìm cách liên hệ bệnh viện tâm thần bên đó xem có ai trốn viện ra ngoài không! 】 【Thấy thi thể rồi mà còn không mau chạy đi!

Người ta vì sao để anh thấy thi thể mà trong lòng không chút nào

ngờ vực sao? 】【Tuyệt vời tuyệt vời, tôi cảm giác streamer là đi dâng máu đấy, biết đâu trong ngôi mộ này đã có một đại cương thi thức dậy rồi đang đợi streamer dâng đến tận cửa thì sao! 】【Tôi đã nói, có hay không khả năng này, streamer thật sự có thể tìm thấy những người mất tích đó? 】【Xì, anh nói nhảm gì vậy?

Tìm thấy chứ, tìm thấy streamer đã trở thành một trong số họ rồi thì có tác dụng gì? 】Tô Thần thầm may mắn vì bình luận không có chức năng thoại thoại, nếu không bây giờ chắc chắn có một đám người đang rạng sáng hét khản cổ rồi.

Nhưng quả thực rất kỳ lạ, tư thế của người này trước khi chết giống như đang đứng mà bị sát hại, trên người không thấy vết thương rõ ràng.

Lẽ nào là khí độc?

Nhưng khí độc là chết từ từ mà, vị này lại yên bình như thể tự nguyện đến đây làm người gác cổng vậy.

Đang nghĩ thì hình ảnh đã rời khỏi cái xác đó, vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Người cứng đầu kia đã thu hút sự chú ý của chính quyền.

Tô Thần thoát ra xem một chút, phòng livestream này vậy mà lại nổi bật vươn lên đứng đầu bảng xếp hạng giữa một rừng các kênh livestream nhức mắt khác.

Tuy rằng rất đáng khen ngợi, chiến tích này thật hả dạ.

Nhưng cách làm của streamer này quả thực khiến người ta không thể hiểu nổi!

Chương 160

Cứ thế tiến thẳng?

Không biết còn tưởng đang tham gia một hoạt động dưới nước quy mô lớn nào đó! 【Cảnh báo, phát hiện hành vi của streamer này vi phạm nghiêm trọng quy định, hệ thống sẽ cưỡng chế đóng phòng livestream sau ba phút. 】 Lời nhắc này vừa hiện ra, các bình luận lập tức nổ tung.

Vi phạm nghiêm trọng quy định ư?

Buồn cười thật, vậy còn mấy cái livestream mát mẻ kia thì sao?

Chỉ là có một điều phải nói thật, kiểu livestream như thế này hiện tại quả thực không thể một người tự mình thực hiện được.

Tiền đề của livestream là phải đảm bảo an toàn tính mạng của bản thân, nếu ngay cả điều cơ bản nhất cũng không bảo đảm được.

Vậy thì việc làm trò mua vui là điều không cần nghi ngờ nữa rồi. 【Mộ thất này có vấn đề, anh mau rút lui ra ngoài đi, sau đó hãy trình báo cơ quan chức năng để những người chuyên nghiệp đến thăm dò mộ. 】 Suy nghĩ một hồi, Tô Thần vẫn trực tiếp gõ chữ nhắc nhở.

Nhưng còn chưa nhận được hồi âm từ streamer thì phòng livestream đã bị đóng.

Anh nghĩ nếu phòng livestream biến mất.

Streamer thấy livestream của mình chẳng còn ý nghĩa nữa, biết đâu sẽ rời khỏi nơi đó.

Chủ yếu là nơi đó mang lại cho anh cảm giác rất quen thuộc, rất giống một ngôi mộ được miêu tả trong thế giới Quỷ Thổi Đèn.

Cụ thể có phải không thì vẫn phải vào xem mới biết.

Nhưng mộ thất mà có thi thể xuất hiện thì bản thân nó đã cực kỳ bất ổn rồi.

Theo như streamer kia nói, đó là rìa rừng.

Phía Bắc là đầm lầy, còn phía Nam là rừng nguyên sinh rậm rạp.

Cho dù là thợ săn lão luyện giàu kinh nghiệm cũng cần phải dẫn theo chó săn ưu tú mới dám tiến sâu vào.

Nếu thực sự là nơi của mộ thất, phong thủy ở đây hẳn là không tốt.

Nước dưỡng rồng, thời gian càng dài dưỡng càng linh.

Nhưng đầm lầy này là khốn long, cho dù có long mạch đi chăng nữa, thì long mạch của vị đó cũng đã sớm bay đi rồi.

Nơi không có long mạch áp chế thì dễ chiêu tà vật nhất.

Nghĩ đến đây, Tô Thần vẫn hy vọng streamer kia có thể ngoan ngoãn quay về.

Nếu đúng là mộ địa mà anh nghĩ, e rằng còn có thể kéo dài đến những nơi đáng sợ hơn nữa.

Truyền thuyết về quái vật già đó cơ bản là có thể khớp.

Tiếc là, gã đó nửa đêm livestream mà xung quanh tình hình thế nào cũng không nhìn rõ.

Nếu không thì cũng có thể xác nhận lại suy nghĩ của mình.

Chìm vào giấc ngủ, đến khi tỉnh lại đã là hơn một giờ chiều ngày hôm sau.

Đây là giấc ngủ dài nhất, cũng là giấc ngủ yên ổn nhất của anh kể từ tháng trước.

Suốt một tháng qua, ngoài việc xuống mộ thu thập điểm kinh nghiệm, anh còn tiện tay phá hủy một căn cứ của Chu Mục Vương.

Căn cứ vắng tanh không một bóng người mà Lý Cường Quốc báo cáo thực ra không phải là thật sự vắng người.

Mà là anh đã dẫn Tiểu Hồng và Tiểu Tượng dọn dẹp một lượt từ trước.

Căng thẳng thần kinh trong mộ lâu ngày khiến anh bây giờ hễ mở mắt là lập tức cảnh giác.

Sau khi nhìn thấy bài trí quen thuộc trong căn phòng của mình, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Mở điện thoại ra, tin nhắn ngập tràn kéo đến.

Đa số đều là tin nhắn trên ứng dụng.

Tô Thần có chút hối hận vì hôm qua sau khi nhận ảnh đã không tắt tin nhắn riêng.

Những tin nhắn còn lại là của viện nghiên cứu, đại khái là hỏi Tô Thần cần những thứ gì, họ sẽ chuẩn bị trước.

Sau đó là của Tống Anh.

Sau khi điện thoại không gọi được, cô gái đó dường như hoàn toàn sụp đổ.

Trong lời nói đầy rẫy việc nếu anh không đón hai tiểu gia hỏa kia về, cô sẽ nhảy lầu ngay lập tức.

Nhìn thoáng qua tin nhắn đó, nó được gửi vào lúc mười một giờ ba mươi mốt phút trưa.

Tô Thần liền gọi lại. "Alo, nhảy lầu thành công chưa?" Tống Anh tràn đầy hy vọng nhấc điện thoại lên, nhưng lại nhận được câu nói như vậy.

Suýt chút nữa đã khiến cô tức ói máu.

Nhưng vì nghĩ đến chuyện phiền phức vẫn còn đang ị trên giường mình, cô đành nhịn. "Trước mười hai giờ tối nay, nếu anh không đón hai tên nhóc này đi!

Anh sẽ thấy tôi trên tin tức!" Buông lời đe dọa, vốn tưởng Tô Thần sẽ lập tức đến đón, nhưng lời bên kia nói lại khiến cô... "Nhưng đội khảo cổ các cô chẳng phải thường xuyên lên tin tức sao?" "Anh!

Anh..." Trước khi cô bên kia kịp chửi thề, Tô Thần đã ngắt điện thoại.

Quả nhiên, khoảnh khắc thức dậy tươi đẹp nên được mở đầu bằng cách thiếu đức như vậy.

Ăn xong bữa sáng, Tô Thần mới thong thả mở thông báo tin nhắn trên ứng dụng.

Gần ngàn tin, nhưng lại đồng loạt một cách khá kỳ lạ.

Đều là nói streamer livestream nửa đêm tối qua đã mất tích.

Tối qua có người báo cảnh sát cho nền tảng, sau khi tra được thông tin thân phận của đối phương.

Họ tìm đến ngôi làng, nhưng người đó không có ở đó.

Thế là đội cứu hộ xuất phát tìm đến địa điểm đó.

Phát hiện những đồ vật mà người đó để lại trên mặt đất vẫn còn nguyên, nhưng người thì đã biến mất.

Quét hồng ngoại xác định trong mộ thất không hề có vật sống nào.

Bất đắc dĩ, đội cứu hộ đành phải đi xuống xem, khi tìm đến nơi cuối cùng người đó xuất hiện.

Cái xác khô kia vẫn đứng yên bất động như một cột mốc.

Tiến về phía trước khoảng mười mét, đội cứu hộ phát hiện thi thể thứ hai, cũng là xác khô, chỉ có điều cái xác này ở tư thế co quắp.

Đi tiếp về phía trước có vết máu, xen lẫn lông sâu bướm.

Sau khi giám định xác nhận đó chính là máu của một con sâu bướm lớn.

Còn con đường bên trong đã bắt đầu phân nhánh, người của đội cứu hộ chưa từng thấy tình huống như vậy.

Liền quyết định rút lui trước để đợi quyết định từ cấp trên.

Tin mới nhất là một liên kết livestream được gửi đến.

Tô Thần mở livestream, liền thấy đội khảo cổ và quân đội địa phương đã được thành lập, chuẩn bị xuống mộ. "Không biết Giáo sư Tô có thể nhìn thấy tin nhắn không, nếu có sự chỉ dẫn của anh ấy thì chúng ta xuống cũng yên tâm hơn chút." "Nhưng Giáo sư Tô tối qua đã bảo người đó đừng tự mình xuống mộ rồi... biết đâu người đó thực ra đã trốn thoát rồi?" Dựa theo miêu tả của streamer trước đó, số người mất tích ở đây không hề ít.

Hai thi thể hiện tại đã đủ để chứng minh lời đồn mà hắn nghe được thực ra là không sai.

Chương 161

Chỉ là một hang động dưới lòng đất, mà lại có thể xảy ra tình trạng số lượng lớn người chết như vậy là điều họ hoàn toàn không ngờ tới. "Thiết bị kiểm tra không khí được đặt sẵn phía dưới cho thấy bên dưới có khí độc nhẹ, bước đầu suy đoán hẳn là đã tích tụ trước khi hang động này được khai phá." "Hiện tại hàm lượng oxy đầy đủ, có thể xuống mộ." Ống kính hiện tại vẫn đang phát lại đoạn ghi hình trước đó, chỉ có điều âm thanh nền là thời gian thực.

Giữa đoạn ghi hình là một thung lũng chạy theo hướng Bắc-Nam.

Hai bên núi thoai thoải, trong thung lũng dường như quanh năm không có nhiều ánh sáng mặt trời.

Lá khô chất đống, khí mục nát bốc lên.

Nhìn thoáng qua cũng không có nhiều cây cối, mà đều sinh trưởng còi cọc.

Sau khi ra khỏi thung lũng, cây cối càng thưa thớt hơn, phía trước chính là thảo nguyên rộng lớn.

Dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, cảnh tượng hiện ra vô cùng hùng vĩ, khiến người ta mắt sáng bừng. 【Địa thế ổn trọng hùng hậu, mang thế nuốt vạn tượng, áp long vĩ ôm trăng tiến ra biển, phong thủy không tệ, nhưng cùng lắm cũng chỉ chôn cất vương hầu loại đó thôi. 】 Ống kính vừa quay trở lại, Vương Lập Sinh đang chuẩn bị xuống mộ liền thấy trên màn hình nổi lên một dòng chữ lớn vàng óng ánh.

Không kìm được kinh hô thành tiếng: "Là Giáo sư Tô!" Lời này vừa thốt ra, người của đội khảo cổ càng nóng lòng muốn xuống mộ.

Nhưng nhìn chiếc lều bạt nhỏ xíu không xa, Tô Thần vẫn do dự

một chút.

Nơi đây quả thực là hang động hoang dã không nghi ngờ gì, nhưng nghĩ đến Hồng Hống và những con dơi mặt lợn được miêu tả trong sách.

Rồi nhìn lại trang bị của những người này trong ống kính, rõ ràng là không đủ dùng! 【Tôi kiến nghị các vị nên xin cấp trên thêm một số trang bị, bên dưới này có một con Hồng Hống, cái thứ đó da dày lắm, trang bị các vị mang theo hơi bị cùi bắp đấy! 】 Lời này vừa thốt ra, sắc mặt người của đội khảo cổ lập tức biến đổi, ngay sau đó vội vàng ngừng hoạt động xuống mộ.

Đồng thời gọi điện thoại xin cấp trên, bên kia vốn còn đang ấp úng.

Nhưng vừa nghe thấy tên Tô Thần liền lập tức đồng ý, còn nhấn mạnh nhiều lần rằng trang bị sẽ được gửi đến trong vòng một giờ.

Yêu cầu họ không được ngừng livestream.

Nói trắng ra, là muốn giữ chân Tô Thần, tránh việc sau này không có ai chỉ dẫn họ xuống mộ mà còn phải chịu thiệt lớn.

Tô Thần thì không sao cả, chỉ cảm thấy thời gian giao hàng này còn nhanh hơn cả đồ ăn giao tận nơi của mình không ít. "Giáo sư Tô, anh có biết chủ nhân của mộ thất này không?

Có thể phổ cập thêm kiến thức cho chúng tôi một chút được không?" Đang rảnh rỗi, Tô Thần tiện thể mở livestream.

Hai phòng livestream kết nối với nhau, sau khi anh giải thích thân thế chủ nhân ngôi mộ này.

Đồ ăn giao tận nơi vừa đúng lúc đến, các bình luận lại trêu chọc mộ thất của chủ nhân còn bị xuyên thủng.

Còn bên kia, vật tư được vận chuyển bằng trực thăng cũng đã đến.

Nhìn súng trường súng ngắn, chỉ riêng khí thế đã thực tế hơn nhiều so với trước.

Thấy bên kia xuống mộ, Tô Thần liền đóng livestream.

Anh đâu muốn làm thánh ăn.

Theo ống kính đi xuống, cảnh tượng vẫn giống như tối qua.

Chỉ có điều độ nhìn rõ và độ nét hiện tại đã được cải thiện đáng kể.

Sau khi liên tục đi ngang qua hai thi thể, Tô Thần nhận thấy có điều không ổn.

Anh liền bảo đội khảo cổ dừng lại. 【Điều chỉnh ống kính lên trên tôi xem một chút. 】 Theo ống kính hướng lên, vết móng vuốt sắc bén của dã thú trên bề mặt đất cực kỳ rõ ràng.

Thành viên đội khảo cổ ngẩn người một lát, vươn tay mình ra so sánh.

Trời ơi, lớn hơn lòng bàn tay của một nam giới trưởng thành không ít! "Đây là dấu móng vuốt của gấu sao?" 【Không phải, anh so sánh độ sâu của dấu móng vuốt là biết, cái thứ này dài hơn móng gấu. 】 【Địa Thát thảo nguyên lớn, sức chiến đấu cũng không hề nhỏ, hẳn là đã đuổi theo sinh vật bên trong mà đi vào đây. 】 Nghe thấy Địa Thát, các thành viên đội khảo cổ rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao kiến thức thông thường là thứ này không ăn thịt người, cùng lắm chỉ ăn vài con vật nhỏ.

Nhưng có người lại rõ ràng nắm bắt được chữ "lớn" kia. "Giáo sư Tô, anh nói 'lớn', có thể nói cụ thể là nó có thể lớn đến mức nào không?" Người này vừa nhìn đã biết là một người cẩn thận.

Giống như con nhện mặt người trước đó, mọi người đều nghĩ nhện thì lớn được bao nhiêu chứ!

Kết quả thì sao?

Nó đứng thẳng lên còn cao gần bằng một chiếc xe ủi đất cỡ lớn! 【Theo chiều cao mà nói, nó có thể cao hơn các vị một chút. 】 Xoạt!

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, sau đó ai nấy đều lùi lại.

Có lẽ người cầm súng tiến lên dò đường thì đáng tin hơn. 【Địa Thát thảo nguyên lớn này khác với các chủng loại Địa Thát khác, nó kế thừa gen của tổ tiên Địa Thát băng hà khổng lồ nên thân hình đặc biệt to lớn. 】 【Trong tình huống bình thường, chúng đều mai phục trong bóng tối chờ đợi những con mồi như rắn, chuột, thỏ đi qua mới đột ngột tấn công. 】 "Vậy thứ này không phải do chủ nhân ngôi mộ nuôi đấy chứ?" Vương Lập Hoa rụt rè hỏi, dù sao những thứ mà chủ nhân ngôi mộ tự nuôi từ trước đến nay đều chẳng phải thứ gì lương thiện cả. 【Không phải, là sinh vật trên đại thảo nguyên, tình cờ đi vào đây thôi. 】 Thấy lời này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp tục đi về phía trước, gặp một ngã ba.

Nhưng rõ ràng đều là được khai thác hiện đại, xẻng, tấm đá, càng giống như có người đã trực tiếp xây dựng một công trình ngầm ở bên dưới này.

Điểm này không nghi ngờ gì nữa, khớp với tình huống mà streamer kia nói tối qua.

Vương Lập Hoa sáng sớm cũng đã xem bản ghi hình livestream đó, càng đi về phía trước vậy mà còn có đường ray được lát ra!

Điều này khiến họ tặc lưỡi khen ngợi.

Nhưng vừa nghĩ đến mộ thất e rằng đã bị sáp nhập vào công trình ngầm này, họ cũng không khỏi đau lòng.

Tiếp tục đi về phía trước, đã có thể nhìn thấy những căn phòng bằng tre nứa, các khu vực được phân chia khá rõ ràng.

Còn phong cách rõ ràng không phải của trong nước, tất cả mọi người đều im lặng.

Sau đó, khi thấy nơi cất giữ vũ khí, họ cũng chẳng hề kinh ngạc, thậm chí thần sắc bắt đầu có chút xót xa.

Nếu thực sự là một trận động đất lớn, thì biết bao sinh mệnh sống động đã chết đi đều là những người lớn lên trên mảnh đất này!

Nhưng bên trong, ngoài những bộ xương cốt của những người được cho là mất tích, không thấy bất kỳ thi thể nào khác.

Biết đâu trước thảm họa họ đã kịp thoát ra ngoài rồi?

Có người nghĩ vậy để an ủi bản thân.

Phía trước xuất hiện đống đá vụn lớn, dưới kiến trúc đổ nát là những bộ xương trắng hếu.

Rất rõ ràng, lời đồn đều là thật.

Và ngay khi tất cả mọi người đang im lặng nhìn đống phế tích, một bóng dáng nhỏ bé đã thu hút sự chú ý của mọi người. 【Trời ơi có trẻ con! 】【Tuyệt vời!

Chương 162

Tôi còn tưởng mình hoa mắt!

Thật sự có trẻ con! 】【Thằng chó chết đó lúc đó còn bắt trẻ con qua đây sao?! 】【Đâu có trẻ con nào? 】【Chỉ là một thằng bé mặc đồ xanh thôi mà!

Bụ bẫm, cảm giác khoảng sáu tuổi? 】Có thành viên đội khảo cổ cũng đã nhìn thấy.

Chỉ vào cánh cửa xiêu vẹo bên cạnh, hoảng hốt nói: "Chạy... chạy vào trong rồi!" Mọi người đều là lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy, nhìn nhau không biết phải làm sao.

Nếu nói là ảo giác thì cũng không thể tất cả mọi người đều trúng ảo giác được!【Cứ theo đi, hai tiểu gia hỏa này không có ác ý, chỉ là dẫn đường cho các vị thôi. 】Xoạt!

Cả tập thể hít một hơi khí lạnh.

Không chỉ một đứa?

Vậy mà lại là một đôi sao?!

Nhìn lại bình luận, có người nói thấy là một bé gái mặt tròn tết bím tóc nhỏ, cũng khoảng sáu tuổi.

Trời ơi!

Nhưng Tô Thần đã nói không sao, mọi người cũng không nghĩ nhiều nữa.

Cứng rắn mở cửa rồi đi theo.

Sau cánh cửa là một thế giới khác, cấu tạo mộ thất tiêu chuẩn.

Giống như Tô Thần đã nói trước đó, mộ thất và kiến trúc được

nối liền với nhau.

Mở một cánh cửa, bên trong là hơn mười cỗ quan tài được đặt lộn xộn.

Các quan tài đều đã bị mở, rõ ràng vật phẩm tùy táng bên trong cũng không còn.

Bị cướp sạch sành sanh.

Bước vào một mộ thất khác, chính là chủ mộ thất.

Phong cách rõ ràng khác hẳn với cái trước đó, bốn bức tường vẽ những bức bích họa hoa lệ.

Đến lúc này mọi người mới cuối cùng phản ứng lại rằng mục đích của chuyến đi này là thăm dò mộ.

Những gì vẽ trên bốn bức tường đại khái là sự tích lúc sinh thời của chủ nhân ngôi mộ, cũng giống như Tô Thần miêu tả.

Chủ nhân ngôi mộ chỉ là một võ phu bình thường, vì chiến công hiển hách mà được ban thưởng.

Cỗ quan tài to lớn ở chính giữa chính là nơi an nghỉ của ông ta.

Toàn bộ quan tài đều có tranh vẽ vàng son năm màu, đại khái là tiên hạc, kỳ lân các loại.

Trên nắp quan tài còn có bản đồ Nhị thập bát tinh tú.

Cả cỗ quan tài mang lại cho người ta cảm giác hoa lệ quý phái, và màu sắc trên đó trải qua ngàn năm vẫn rực rỡ như mới.

Khiến người ta không khỏi cảm thán.

Nhưng lúc này rõ ràng chẳng còn tâm trạng nào để cảm thán.

Bởi vì cái thứ kia!

Mở rồi!

Trước ống kính, thứ này vậy mà lại mở rồi!

Những người của đội khảo cổ lập tức như chim sợ cành cong tìm góc trốn.

Ai cũng biết cương thi lợi hại thế nào, mà những livestream trước đây đều là tự mình mở nắp tìm cương thi.

Sao đến lượt họ lại biến thành cương thi tìm mình thế này chứ?!

Trong khoảnh khắc, họ cũng hiểu ra vì sao Tô Thần ngay từ đầu đã bảo họ chuẩn bị vạn toàn rồi mới xuống.

Hóa ra là anh đã đoán được nắp quan tài không đè được cương thi kia rồi! 【Là mới mở, các vị có thể nhìn bụi bẩn trên mặt đất, bên dưới nắp quan tài bị mở không có vết tích. 】 Tức là, người thật thà livestream tối qua không chỉ lang thang đến đây, mà còn rất sảng khoái dỡ nắp quan tài ra! "Vậy... thứ bên trong đi ra rồi còn quay lại không?" Vương Lập Hoa nghĩ đến một khả năng đáng sợ. 【Cương thi mà các vị có thể gặp bây giờ đều không thể thấy ánh sáng, cho nên nó sẽ không đi lên trên, khả năng lớn nhất là sau khi đuổi theo kẻ đã quấy rầy mình xong sẽ quay về 'giường' cũ. 】 Quả thực, bên ngoài hiện tại ánh nắng chói chang.

Tính theo thời gian, biết đâu kẻ đó hẳn là đã quay về rồi! 【Hoặc là, còn có một khả năng nữa, các vị nhìn lên trên xem? 】 Tô Thần bình thản gõ chữ.

Mọi người nhìn thấy lời này lại chỉ cảm thấy dựng tóc gáy.

Trời ơi!

Một mặt trong lòng điên cuồng nghĩ ngàn vạn lần đừng ở trên đó, một mặt đột nhiên ngẩng đầu lên.

Nơi ánh đèn hội tụ, hiện nhiên đang nằm phục một quái vật hình người toàn thân mọc đầy lông đỏ như máu.

Toàn mặt đều là lông đỏ, càng giống một con tinh tinh đỏ khổng lồ! "Á!" Tiếng thét chói tai vang lên không ngừng, cả mộ thất lập tức hỗn loạn.

May mà trong số những người chi viện lần này có người từng đối phó với thủy triều cương thi ở Kim Tước Sơn.

Dẫn đầu hét lớn một tiếng: "Im miệng!

Đừng chạy lung tung!" Tập thể sợ nhất là sau khi bị kinh hãi mà tan tác.

Tình huống như vậy trong sách vở thì nhan nhản, nhưng đám người này chắc chắn không có hào quang nhân vật chính.

Cho nên chạy lung tung chính là đường chết một con.

Tiếng súng liên tục xả đạn lên trần, giống như một lưỡi lửa bay lượn.

Hư!

Tô Thần mắt thấy đạn không trúng con Hồng Hống kia thì thôi đi, lại còn làm thủng trần mộ không ít.

Lập tức nghĩ đến chuyện không hay, vội vàng gõ chữ. 【Đồ ngu!

Không thể xả đạn lên trần được! 】 Nhưng lời này không nghi ngờ gì nữa khiến mọi người đều không hiểu.

Đối mặt với cương thi da cứng như thép.

Không bắn ư?

Chẳng lẽ đợi làm bữa trà chiều cho nó sao?

Chương 163

Vương Lập Hoa nhìn thấy lời này, cũng vô cùng khó hiểu.

Nhưng cô vẫn cố nén nỗi sợ hãi trong lòng truyền đạt lời này đến các chiến sĩ đang nổ súng.

Lưỡi lửa lập tức dừng lại, các chiến sĩ chỉ đành rút ra đại khảm đao vốn là vật bất ly thân khi xuống mộ.

Cảnh giác như hổ rình mồi nhìn về phía Hồng Hống đang cảnh giác nhìn xuống phía dưới.

Lần xả đạn vừa rồi, những viên đạn bắn vào người nó bị cứng rắn bật ra.

Nó cũng như thể biết những viên đạn đó không thể gây ra tổn thương gì cho mình, vẫn luôn nằm cuộn ở nơi ban đầu bị phát hiện.

Giống như đang rất hiếu kỳ đám người xâm nhập này muốn làm gì mà đánh giá các thành viên đội khảo cổ đang rút lui phía dưới. "Ưu tiên rút lui ra ngoài, trước khi chúng tôi giải quyết tên này thì đừng có vào!" Lời thì nói vậy, nhưng cũng phải an toàn rời đi được chứ!

Vương Lập Hoa tranh thủ khoảng trống này vội vàng hỏi Tô Thần ý nghĩa của việc vừa nãy nói không được xả đạn. 【Chủ nhân ngôi mộ để phòng đạo mộ tặc trộm mộ, thông thường đều sẽ thiết lập cạm bẫy trên đỉnh mộ, cát lún, thủy ngân và dầu lửa là những thủ đoạn thường thấy. 】 【Mộ thất mà các vị đến, trên đỉnh mộ vừa hay phong ấn dầu lửa, loại dầu lửa này thông thường được phong ấn bằng thủ đoạn đặc biệt, ngàn năm cũng không mất tác dụng. 】 【Vừa nãy là các vị may mắn chó ngáp phải ruồi, không có hai ba phát súng đã bắn xuyên lớp dầu lửa, nếu không cả căn phòng người đều bị thiêu chết căn bản không phải vấn đề! 】 Đọc xong, mọi người đều

không khỏi một trận sợ hãi tột độ, nghĩ đến ngay cạnh là kho vũ khí của người ta.

Ngọn lửa này mà bùng lên!

Người phía dưới chết hết không nói làm gì, ước chừng người tiếp ứng phía trên cũng bị nổ chết!

Thấy đám người này sắp rút ra ngoài, Tô Thần lại dấy lên một cảm giác bất lực. 【Đừng vội đi ra ngoài, bây giờ bên này đã có động tĩnh rồi, con Địa Thát thảo nguyên lớn đã nói trước đó biết đâu đã nghe thấy tiếng động mà lao về phía này, các vị bây giờ rời khỏi đây mà đụng mặt với thứ đó, người chết vẫn là các vị. 】 "Vậy... vậy phải làm sao đây!

Chúng ta cứ phải đợi chết ở đây sao!" "Người ta sợ... người ta không muốn chết một cách không rõ ràng ở đây..." Một nữ đội viên không kìm được lên tiếng phàn nàn, trong giọng nói đã có tiếng khóc nức nở.

Cho dù tình huống nguy cấp, sợ hãi là tình người thường tình.

Nhưng mọi người đối với giọng điệu õng ẹo này cũng ít nhiều có chút phản cảm. 【Xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, cô gái làm nũng gây phiền phức trong tình huống này là người mới à?

Hay là đi cửa sau vào? 】 【Ọe... tôi trực tiếp biểu diễn một màn nôn ra cầu vồng! 】 【Chính quyền nên cụ thể hóa yêu cầu thăm dò mộ rồi, bây giờ cả nước đều biết xuống mộ nguy hiểm cỡ nào, sợ hãi thì đừng xuống gây phiền phức và tăng thêm cảm giác nguy hiểm cho người khác được không! 】 【Đồng ý đồng ý đồng ý!!!

Cứ ba bữa hai bữa lại lòi ra mấy tên ngu ngốc, nếu tôi là đại thần thì cũng chẳng muốn chỉ dẫn loại phế vật này đâu, chết không phải tốt hơn sao? 】 【Đúng vậy!

Không thấy thì không phiền lòng, cái giọng này không biết còn tưởng là sắp bị làm sao rồi cơ! 】 Tô Thần cũng bị giọng nữ này làm cho giật mình.

Nếu là bình thường anh đã sớm mắng đối phương cho đến nỗi mẹ ruột cũng không nhận ra rồi.

Chỉ là hiện tại đối mặt với nguy cơ bên trong này, anh chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy. 【Tìm cách dụ thứ này xuống trước đi, dầu lửa hẳn là chỉ có trên đỉnh mộ, bốn bức tường và phía dưới đều không có.

Còn những người không có khả năng chiến đấu thì tìm góc trốn, cố gắng cẩn thận phía trên và đừng phát ra âm thanh kỳ lạ. 】 Chỉ lệnh vừa ban ra, các chiến sĩ vốn còn đang lo lắng lập tức bình tĩnh lại.

Sau khi chia ra năm người khác đi bảo vệ các thành viên đội khảo cổ tập trung lại một chỗ, mười người còn lại cũng lần lượt rút khỏi mộ thất.

Còn con Hồng Hống vẫn luôn "xem kịch" ở trên thấy người ta lần lượt rời khỏi mộ thất.

Liền có chút hiếu kỳ nhảy xuống, nhưng nó vừa chạm đất.

Mấy luồng lửa xối xả từ cửa mộ thất đã không chút lưu tình quét thẳng vào người nó.

Một viên đạn không xuyên thủng, nhưng một đống đạn thì lại khác rồi.

Hơn nữa, những chiến sĩ nổ súng này sau khi bình tĩnh lại thì ăn ý trong tác chiến rõ ràng không tầm thường.

Bốn năm luồng lửa bắn vào cùng một chỗ, còn những luồng lửa khác trực tiếp chặn đứng đường lui của con Hồng Hống kia.

Cho dù nó trong khoảnh khắc đã hiểu ra thứ đang bắn vào người này không dễ chọc, nhưng đã không thể bò lên phía trên mộ thất nữa.

Chỉ đành gầm lên giận dữ, lao về phía cửa mộ thất.

Còn các chiến sĩ phối hợp ăn ý thì đồng loạt lùi lại, ngay sau đó năm người rút ra đại khảm đao bằng thép trắng.

Đồng loạt vung về phía trước một nhát.

Xoẹt!

Âm thanh va chạm lớn của vật cứng vang vọng trong toàn bộ hành lang mộ thất, được phóng đại và vang vọng vô tận.

Người xem livestream bị âm thanh đột ngột này làm cho choáng váng thì thôi đi.

Ngay cả người canh giữ phía trên cũng bị âm thanh này làm cho giật mình, vội vàng liên hệ hỏi có phải đã xảy ra chuyện lớn gì không?

Nhưng những người phía dưới đều bị âm thanh này làm cho tạm thời mất thính giác, căn bản không nghe được đang nói gì.

Các chiến sĩ hợp lực đẩy lùi con Hồng Hống kia, cánh tay mình cũng bị chấn động đến tê dại.

Tạm thời lùi về phía sau, tiếp tục xả đạn ngang.

Còn trên người con Hồng Hống kia đã sơ bộ nhìn thấy hiệu quả — mấy lỗ lớn đẫm máu.

Nó cũng không cam tâm gầm lên giận dữ tiếp tục xông lên.

Khoảng cách càng gần, uy lực của đạn càng mạnh, sau khi tất cả xả đạn vào đầu.

Có thể thấy rõ bằng mắt thường, đầu của con Hồng Hống kia trực tiếp bị nổ tung!

Nhưng cơ thể nó vẫn duy trì tư thế lao về phía trước.

Kỳ tích y học cũng không dám bá đạo như vậy, nhưng thi thể không đầu thì căn bản không đáng lo ngại.

Lấy ra dây xích sắt lớn đã chuẩn bị sẵn, các chiến sĩ thành thạo ba chớp nhoáng trói chặt nó lại.

Trận chiến cuối cùng cũng kết thúc.

Tạm thời ném xác đó lại vào quan tài rồi đậy nắp lại.

Mọi người lúc này mới phát hiện ở đầu quan tài còn đứng hai đứa trẻ con không mặc quần áo.

Bởi vì góc độ của nắp quan tài bị mở che khuất vừa vặn, cho nên không ai nhìn thấy.

Cũng may là như vậy, đạn không ảnh hưởng đến hai tiểu gia hỏa này.

Ống kính tiến lên đặc tả, tư thái và hình dáng sống động như thật, khiến mọi người đều tặc lưỡi khen ngợi.

"Công nghệ này làm sao mà làm được vậy?

Giống như người mới chết không lâu...

Hít hà, màu tím này là thi ban sao?" Vừa nói, người đó vừa đưa tay định chạm vào, nhưng bị Vương Lập Hoa quát một tiếng.

"Đừng động!" Ngón tay người đó vừa vặn dừng lại cách lớp da búp bê hai milimét.

Chương 164

Tay run rẩy không dám nhúc nhích, cả người cũng duy trì tư thế nửa cúi.

Mồ hôi hạt đậu không ngừng rơi xuống.

"Cái đó... tôi sao vậy?" 【Không sao cả, chỉ là cách cái chết một bước mà thôi.】 Vương Lập Hoa thuật lại lời Tô Thần, mọi người càng không hiểu.

"Tô giáo sư, anh trước đó không phải nói hai tiểu gia hỏa này dẫn đường cho chúng ta sao?" "Đúng vậy, vậy chẳng phải chúng vô hại với chúng ta sao?" "Nhưng tại sao tượng điêu khắc lại có thể sinh ra hồn ma chứ?

Hay những gì chúng ta vừa thấy là hình chiếu của công nghệ cổ đại?" Tô Thần yêu cầu người đó tránh xa hai con thủy ngân oa oa, sau đó mới kể về câu chuyện của hai con búp bê này.

Khi mọi người biết hai con búp bê đó không phải là tượng điêu khắc mà là những đứa trẻ sống bị đổ thủy ngân vào khi còn sống.

Linh hồn chúng bị phong ấn ở đây ngàn năm, khó nhập luân hồi.

Vì vậy, khi có người đến, chúng cố tình dẫn người vào chủ mộ thất, với hy vọng người đến có thể giải cứu chính mình.

Mọi người đều trầm mặc, nhìn hình ảnh dẫn đường trước đó, chúng đều đang ở độ tuổi vô tư vô lo.

"Sinh quán thủy ngân...

đây quả là một hình thức mai táng tàn nhẫn đến mức nào..." Sau khi cho người lấy vải bạt quân dụng đã chuẩn bị sẵn bọc hai con búp bê lại, ấn tượng của mọi người về mộ thất này trở nên nghiêm túc

hơn.

Thế nhưng, hình ảnh nghiêm túc này còn chưa duy trì được vài phút, bên ngoài một tiếng thét chói tai khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Camera theo sát ra ngoài, chỉ thấy một người đã bị dồn vào góc tường.

“A... cứu tôi... cứu tôi!

Tôi còn không muốn chết...

Phụt...” Dù cô ta điên cuồng giãy giụa, nhưng con người sao có thể chống lại năm con **Thảo nguyên đại địa thát** cao bằng người, xé toạc cơ thể, moi tim móc phổi mà ăn thịt chứ.

Từ lâu, nhân viên kỹ thuật chính thức đang đợi trong buổi livestream đã thành thạo kịp thời che mờ màn hình.

Nhưng, đó là một người sống bị xé toạc ra thành từng mảnh.

Tiếng thét thê lương ấy, dù đã tắt âm thanh, vẫn không ngừng vang vọng trong đầu.

Không ít người lặng lẽ đặt điện thoại xuống, nhắm mắt lại với vẻ mặt đau khổ.

Bởi vì người bị kéo đi kia không phải ai khác, chính là cô gái mà họ vừa nguyền rủa hãy đi chết đi.

Thấy vậy, các chiến sĩ chỉ có thể biến phẫn nộ thành đạn dược điên cuồng trút xuống mấy con **Thảo nguyên đại địa thát** kia.

Chỉ là da thịt của mấy tên này không mỏng hơn con Hồng Hống.

Vài loạt đạn bắn trượt, tiếng ồn lớn kèm theo tiếng la hét hoảng sợ.

Toàn bộ cảnh tượng hỗn loạn đến khó mà tưởng tượng được!

Đợi đến khi mấy con **Thảo nguyên đại địa thát** cuối cùng cũng ngã xuống trong vũng máu, hiện trường chỉ còn lại tiếng thở dốc và tiếng khóc.

So với sự bất lực ở mộ Bình Sơn trước đó, lần này rõ ràng càng đẫm máu, chân thực và bất lực hơn.

Ngay cả các đội viên nam cũng không kìm được nước mắt.

Dù trong mắt người ngoài cô đội viên nữ kia có đáng ghét đến mấy, nhưng họ, những người sớm tối ở bên nhau, đều hiểu rõ cô ấy.

Sự ràng buộc giữa đồng đội cũng khiến họ vô cùng hối hận vì đã không bảo vệ tốt cho đối phương.

Chỉ là cú sốc thị giác kinh khủng đó khiến họ không dám kéo cái xác tứ phân ngũ liệt bị **Thảo nguyên đại địa thát** đè bẹp ra ngoài.

Ai oán hồi lâu, buổi livestream cuối cùng cũng bị Vương Lập Sinh tắt đi.

Tô Thần nhìn buổi livestream tối đen, ngây người một lúc, rồi bước ra ngoài.

Cảnh tượng đó cuối cùng cũng bị các tài khoản marketing nhanh tay cắt ghép đăng lên mạng.

Các **anh hùng bàn phím** như thể lại đốt lên ngọn lửa của bữa tiệc cuồng hoan, không ngừng phê phán sự việc này trên mạng.

Đồng thời cũng phê phán cố vấn tạm thời Tô Thần.

Chỉ là khác với mọi khi, lần phê phán này dường như vô lực đến vậy.

Mọi người đều biết rõ Tô Thần đã thông báo trước tất cả mọi việc cho đội ngũ.

Điều này đối với anh mà nói không có bất kỳ trách nhiệm nào.

Là do thực lực của đội khảo cổ không tương xứng.

Nhưng càng là những lời trách móc nhỏ nhặt như vậy, càng khiến người ta khó chịu.

Mọi người cùng nhau chửi bới, càng giống như một hình thức **khủng bố mạng** gián tiếp người khác.

Bên gây lỗi lại biến thành nạn nhân.

Không mắng thì thôi, đằng này cứ mãi lảng vảng chướng mắt!

Tống Anh đang lướt mạng xem những tin tức hot.

Mặc dù cũng có chút tức giận, nhưng cô vẫn chọn im lặng.

Sau đó, Tiểu Hôi nhảy lên lưng cô, "Đông" một tiếng, giật đi một nhúm tóc.

"A!

Tiểu Hôi đồ khốn!

Tôi thật sự không chịu nổi mi nữa rồi!

Tôi phải bảo Tô Thần mau chóng mang mi về!" Tiểu Bạch đang nhắm mắt dưỡng thần, bất đắc dĩ mở mắt, nhìn Tống Anh và Tiểu Hôi đang làm loạn một cục.

Sau đó, vỗ cánh bay đến bên Tiểu Hôi, một cánh vỗ vào đầu Tiểu Hôi.

Ánh mắt nheo nheo tức giận, dường như đang nói: "Ngươi mà còn để người phụ nữ này phát ra tiếng ồn gì làm ta ồn ào nữa, ta sẽ đánh ngươi!" Tiểu Hôi bị chị gái vỗ một cái như vậy, lập tức ngoan ngoãn.

Đứng trên bàn bất động giả làm tượng.

Và đúng lúc Tống Anh đang nắm tóc mình muốn khóc không ra

nước mắt thì chuông cửa reo.

Hai tiểu gia hỏa đang đứng yên lập tức kích động, bay ra cửa trước Tống Anh.

Sau đó, thành thạo đạp lên tay nắm cửa mở cửa ra.

Tô Thần thấy cửa mở định bước vào, liền bị hai đôi cánh lớn bay tới.

Anh bất đắc dĩ đưa tay tóm lấy, dốc ngược hai tiểu gia hỏa, giữ chặt chúng bên mình.

Tư thế đó, giống như đang xách hai con gà tây lớn, nhưng trọng lượng thì lại vượt xa.

"Ấy... anh... trên mạng..." Tống Anh thấy Tô Thần mà cứ ấp a ấp úng không nói ra được câu nào hoàn chỉnh.

Tiểu Hôi còn cố ý ngẩng đầu lên, thần thái như đang trêu chọc Tống Anh.

Người sau tức giận, trực tiếp gọn gàng đặt những thứ đã thu dọn ra ngoài cửa.

Sau đó nhanh nhẹn đóng cửa lại.

Tô Thần cũng không tức giận, chỉ liếc nhìn căn phòng hỗn độn sau trận chiến.

Liền xem như Tống Anh thật sự đã chịu đủ hai tiểu gia hỏa này.

Sau đó cho tất cả đồ vật vào **Hư số không gian**, liền xoay người rời đi.

Không ngờ Tống Anh vẫn luôn đứng sau cánh cửa, trân trân nhìn họ rời đi.

Chương 165

Trong lòng hối hận vô cùng.

“A!

Đều tại Tiểu Hôi!” Trên đường, hai tiểu gia hỏa đứng trên vai Tô Thần, một bên trái một bên phải, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Bất chợt Tiểu Hôi run rẩy đôi cánh, cảm thấy một ánh mắt không thiện ý.

Nhưng chớp mắt lại thân thiết cọ cọ đầu vào Tô Thần.

Tô Thần quả thật có chút ngạc nhiên, nghĩ lại trước đây hai tiểu gia hỏa này mới bé tí.

Không ngờ mới qua một tháng, đã lớn hơn gà rồi!

Trọng lượng ít nhất cũng phải mười lăm cân rồi nhỉ?

“Hai gia hỏa các ngươi, trước khi tiễn các ngươi đi không phải đã nói là không quậy phá sao?” “Sao còn làm nhà người ta ra nông nỗi đó?” Vừa nói, Tô Thần vừa chuyển tiền qua.

Tiểu Bạch lại kiêu ngạo quay đầu đi.

Như thể đang nói: “Anh nói rõ ràng là một tuần!

Nhưng bây giờ đã qua một tháng anh mới đến đón chúng em về!

Anh có biết chúng em nhớ anh nhiều đến mức nào không?” Nhìn cái đầu nhỏ kiêu ngạo đó, Tô Thần chỉ có thể bất đắc dĩ đưa tay vuốt ve để an ủi.

Và cảnh tượng này cũng bị người đi đường hiếu kỳ chụp lại.

Tiếng la ó phản đối Tô Thần trên mạng lại bị dập tắt thêm một

bước.

Sở Mục Vân và những người khác từng nghĩ đến việc quản lý dư luận, dù sao Tô Thần là trợ lực không thể thiếu của họ.

Nhưng nhìn thấy những lời đồn đại tự động tan biến, họ cũng có chút mơ hồ.

Điều này rất giống với tình hình ở đáy biển trước đó, cũng là tin đồn nổi lên nhất thời, nhưng rất nhanh đã tiêu tán.

Nhìn Tô Thần tự nhiên chơi đùa với thú cưng trên phố, mọi người liền không còn coi những chuyện này là gì nữa.

Và buổi livestream ở Dã Nhân Câu không bao giờ mở lại.

Ngay cả khi không ít cư dân mạng liên kết lại đăng bài muốn biết tình trạng của đội khảo cổ, nhưng cũng không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Cứ như vậy lại bận rộn trôi qua hai ngày.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, mọi người lại một lần nữa đến sân bay.

Được biết tất cả vật tư đã được vận chuyển trước, những thứ có thể chuẩn bị đều đã được tiến hành tại địa điểm Tô Thần đã khoanh vùng.

Họ cần phải bay đến nơi đóng quân của quân đội địa phương trước.

Sau đó, máy bay trực thăng sẽ đưa họ đến địa điểm chỉ định.

Chỉ là so với buổi livestream trước, tinh thần lần này rõ ràng trầm lắng hơn nhiều.

Mọi người sau khi gặp Tô Thần cũng không còn nhiệt tình như trước nữa.

Tô Thần thì hoàn toàn không coi đó là chuyện gì, vừa lên máy bay đã đeo mặt nạ ngủ.

Vương Điềm Điềm mấy lần muốn đến chào hỏi, nhưng thấy Tô Thần không hề có ý định tỉnh lại đành phải bỏ cuộc.

"Có phải ngôi mộ ở Dã Nhân Câu trước đó vẫn để lại bóng ma tâm lý cho Tô giáo sư không?" Chu Hoài Văn lo lắng nói, thò đầu ra nhìn Tô Thần một cái, thấy anh vẫn ngủ yên như trước mà lòng không sao tĩnh lại được.

Như những lần thăm mộ trước đây, việc chết người là chuyện thường.

Nhưng như lần này, nghe tiếng ai oán, cảnh tượng bị nuốt chửng sống động như vậy thực sự khiến mỗi người trong số họ đều cảm thấy run sợ.

"Tôi thì thấy không có gì, lúc đó anh ấy cách xa ngàn dặm, sự chỉ đạo trực tuyến của anh ấy đã là vô cùng tận chức tận trách rồi, đâu thể đổ hết mọi thứ lên đầu anh ấy được chứ?" "Cây to đón gió cũng không phải là đón như thế này, mà nói chứ, trên đó không phải đã ra kế hoạch bảo vệ đặc biệt cho Tô Thần sao?

Sao tôi lại cảm thấy có mà như không vậy?" Vương Điềm Điềm vừa nói xong, liền bị Từ Oánh Oánh bên cạnh vội vàng bịt miệng lại.

Hay thật, cô đừng mang ra bàn luận chứ!

Người ta mà có cách giải quyết thì đã đưa ra rồi, sao lại đợi đến khi cô nhận ra vấn đề chứ.

Vương Điềm Điềm ngây người một lúc, cũng phản ứng kịp với mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

"Vậy liệu có phải giống như trước đây, là do Thiết Diện Sinh và bọn chúng gây ra không?" Vấn đề này hiển nhiên dễ được họ chấp

nhận hơn.

Rất nhanh đã đến nơi, người đón họ là Trần Kiến Binh, người phụ trách công tác bảo vệ lần này.

"Chuyện bên tế đàn của anh đã xử lý xong chưa?" Tô Thần thấy là Trần Kiến Binh nét mặt dịu đi không ít.

Dù sao họ cũng đã hợp tác ở nhiều mộ thất, cũng coi như là người quen cũ rồi.

"Còn chút công việc cuối cùng thôi, chẳng phải nghe nói các anh sắp xuống mộ mới rồi, tôi liền nhanh chóng đăng ký thôi." Trần Kiến Binh nói, nhìn làn da rám nắng của Tô Thần, trong lòng cũng cảm khái rất nhiều.

"Lâu rồi không gặp, cảm giác thể chất của anh lại cường tráng hơn không ít, xem ra chúng ta những người trong quân đội đã lơ là rèn luyện rồi!" Rõ ràng là những cuộc trò chuyện gần đây rất bình thường, nhưng mọi người luôn mơ hồ cảm nhận được một luồng khí thế sắc bén từ Trần Kiến Binh.

Nhưng cụ thể lại không biết là sao, liền cho rằng đó là do rèn luyện trong quân đội mà có.

Chỉ có Tô Thần biết, Trần Kiến Binh đang ẩn chứa một cỗ kình lực.

Trước đó, ngay dưới mắt họ, người của mình đã bị Thiết Diện Sinh và bọn chúng tính kế.

Dù nói không phải tổn thất thảm trọng, nhưng cũng là sự thật thực sự ghi khắc lên cột nhục nhã!

Và lý do anh ta yên tâm xử lý công việc bên tế đàn trước đó, có lẽ cũng nghĩ rằng lần đó đã triệt để giải quyết những kẻ giở trò sau lưng rồi.

Không ngờ gần đây mới là lúc phong độ đỉnh cao.

"Rèn luyện thì không dám nói, nhưng tôi không thể đảm bảo lần thăm mộ này anh sẽ được như ý." Dù sao hang ổ của người ta bị san phẳng bốn cái một lúc, trong đó một cái còn là do Thiết Diện Sinh đầu óc không bình thường hành động bốc đồng.

Sau khi tổn thất to lớn, thì nói gì cũng phải kẹp đuôi lại làm người bình thường một thời gian chứ.

"Không sao, đi theo anh để mở mang tầm mắt cũng không tệ." Mọi người nghe cuộc đối thoại của hai người chỉ cảm thấy mơ hồ, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều.

Những người lên trực thăng chính là nhân viên chủ chốt của chuyến thăm mộ lần này.

Phân biệt là Tô Thần, Vương Điềm Điềm, Từ Oánh Oánh, Chu Hoài Văn, Trịnh Huyền và tiểu đội Cô Lang do Trần Kiến Binh dẫn đầu.

Dường như đã cố định hình thức này, những người ra vào đều trở thành những người quen cũ lập đội.

Khác với việc dẫn người mới như trước đây, dường như mộ thất Dã Nhân Câu trước đó đã cho cấp trên một bài học.

Vì vậy, những người xuống mộ đều là những người lão luyện, để tránh xảy ra nhiều tổn thất hơn.

Tô Thần đương nhiên hiểu nguyên nhân cơ bản của sự điều chỉnh này là cấp trên đã có chút không tin tưởng mình.

Nhưng anh không quan tâm, dù sao anh đến thế giới này cũng chỉ đơn thuần là làm nhiệm vụ giết thời gian mà thôi.

Theo tiếng trực thăng cất cánh, một vùng sa mạc Gobi lấp lánh

vàng rực hiện ra trước mắt.

Và Tô Thần kinh ngạc phát hiện, ngay cả đi đường hàng không cũng trùng khớp với lộ tuyến trong sách.

Dòng sông Khổng Tước Hà uốn lượn như một chuỗi đá quý màu xanh lấp lánh được khảm trên sa mạc.

Còn ba ngọn núi giữa hồ trong Nguyên đầu ngư hải, dưới sự bào mòn của gió cát, càng giống một cây đinh ba đâm sâu vào hồ chỉ lộ ra phần mũi nhọn.

Ở một bên khác, Vương Điềm Điềm nhờ Trần Kiến Binh giúp giữ chân máy ảnh.

Cô tự mình đội gió mà tận tâm giải thích cho khán giả buổi livestream.

Từ Oánh Oánh thấy Tô Thần mãi không nói chuyện, liền ghé sát lại.

"Tô Thần tiểu ca ca!

Anh không vui sao?

Hay là mệt quá?

Hay lát nữa đến nơi em xoa bóp cho anh nhé?" Kể từ khi gặp Tô Thần ở đáy biển, Từ Oánh Oánh không còn che giấu sự sùng bái của mình đối với Tô Thần nữa.

Tô Thần ngây người một lúc, thấy Chu Hoài Văn phía sau có vẻ mặt xem kịch, không kìm được nhíu mày.

Cô gái này thật không phân biệt trường hợp a, dù trên trực thăng cần phải nói to mới nghe được.

Chương 166

Vậy cô ấy nghe được thì người khác tự nhiên cũng nghe được chứ?

Nhưng Từ Oánh Oánh không hề có chút giác ngộ nào, còn nói mình mang không ít đồ ăn vặt, đến lúc đó có thể chia riêng cho anh một phần.

Tô Thần không thèm.

Trong **Hư số không gian** của anh không chỉ có đồ ăn vặt, ngay cả kem cũng để mấy thùng, những món ăn nóng hổi thì lại càng nhiều chủng loại không đếm xuể.

Thấy Tô Thần không trả lời mình, Từ Oánh Oánh có chút thất vọng.

Chu Hoài Văn đúng lúc ghé lại: "Có đồ ăn vặt gì đó cũng chia cho ông già này một ít đi!

Cảm giác tôi không theo kịp thời đại nữa rồi." Chủ đề cứ thế mà dừng lại.

Đến nơi, quy mô chuẩn bị rõ ràng có chút vượt ra ngoài dự đoán.

Bảy chiếc lều quân dụng chống gió cát đã được dựng sẵn, bên cạnh còn có xe ăn chuyên dụng để chuẩn bị đồ ăn.

Xe việt dã lại là **Mục Cát Tư LX**!

Bảy chiếc xe xếp ngay ngắn một bên, đúng là khí thế đã được tạo ra hoàn toàn!

Trong buổi livestream, khi camera lia đến bảy chiếc xe này, mọi người đều kinh ngạc. 【Chậc chậc chậc, ông chủ lớn này đúng là trâu

bò thật, mang bảy chiếc xe này vào sa mạc, không hư hại thì chi phí bảo dưỡng chắc cũng cao ngất ngưởng nhỉ?】【Tôi trực tiếp hay thật!

Đội khảo cổ còn cần nâng đỡ sao?

Tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn phục vụ các đội viên thôi!】【Mấy người không nhìn ra chiếc xe ăn chuyên dụng kia là xe địa hình sao?

Mấy ngày trước mới công bố thiết kế ý tưởng, bây giờ lại trực tiếp sử dụng rồi!】【Emmmm, lầu trên tôi hiểu anh, lúc đó giá bán ý tưởng là tám chữ số trở lên chưa nói, còn chỉ chấp nhận đặt hàng của chính phủ nữa!】【Cho nên nói bố anh vẫn là bố anh, phàm là những thứ liên quan đến mấy phương diện này đều phải giữ lại một tay!】【Thì... không biết nói gì, nếu bây giờ chính phủ đưa ra khái niệm thuốc bất tử, thì có phải đã nghiên cứu ra và đang trong giai đoạn thử nghiệm lâm sàng rồi không?】 Dòng bình luận cuối cùng đã thành công lái hướng thảo luận của toàn bộ buổi livestream đi lệch.

Thấy các bình luận trật tự không tệ, Vương Điềm Điềm liền tiếp tục giới thiệu toàn bộ diện mạo của doanh trại mới.

Tô Thần và mọi người cũng được nhân viên dẫn đi tham quan một lượt.

Doanh trại tổng thể nằm trên lòng sông cổ đã khô cạn, sử dụng mặt đất thép nặng ngàn cân được hàn sâu vào lòng đất làm nền móng tạm thời.

Sức chịu gió dự kiến là gió cấp mười.

Đây cũng là cấp độ gió Tô Thần yêu cầu ngay từ đầu.

Dù sao sa mạc không giống địa hình thông thường, muốn cắm trại ở nơi như vậy, có thể chịu được gió cấp mười là điều cơ bản nhất.

Lều trại cũng được gia cố bằng sợi thép, vừa cứng cáp lại duy trì độ dẻo dai nhất định.

Trang bị xuống mộ đều tập trung trong một lều trại, cũng là bảy bộ trang bị.

Liên tiếp những con số bảy, khiến Tô Thần có chút thắc mắc: "Các anh có tình cảm đặc biệt gì với con số bảy này sao?" Người phụ trách vội vàng tiến lên giải thích: "Lần xuống mộ này, cấp trên đặc biệt tìm đại sư tính toán ra con số may mắn, nên về cơ bản đều quy hoạch theo con số này." Hèn chi, ngay cả vị trí đặt doanh trại cũng là một số "7" lớn.

Chỉ là Tô Thần có chút bất đắc dĩ, phải tính toán những thứ này tìm đại sư làm gì chứ!

Tìm anh không tốt sao?

Anh là người có thể bói toán đầu tiên, chỉ là lười động mà thôi.

Nhưng sau một hồi tính toán, Tô Thần có chút kinh ngạc, con số này quả thật lại rất phù hợp với hành động lần này.

Liền âm thầm có chút hứng thú với vị đại sư kia.

Bên cạnh khoảng năm trăm mét là di tích của Tây Dạ cổ thành, ban đầu có người đề nghị trực tiếp đóng quân bên trong.

Dù sao di tích cổ thành còn có thể tồn tại thì chứng tỏ một khu vực nhỏ đó thực ra vẫn khá ổn định.

Nhưng Tô Thần một mực từ chối.

Họ cần tìm cũng không phải di tích Tây Dạ cổ thành, vào đó làm gì?

Lãng phí thời gian hay lãng phí tinh lực?

Mà Vương Điềm Điềm lại rất hứng thú với Tây Dạ cổ thành cách

đó không xa.

Không chịu nổi lời thỉnh cầu hết lần này đến lần khác của cô, sau bữa tối, Tô Thần đành dẫn họ vào tham quan trước.

Dù sao còn sớm mới đến giờ xuất phát.

Hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà xa hoa rải rác trên mặt đất.

Điểm xuyết cho toàn bộ sa mạc một lớp viền vàng nhạt, đứng trên đồi cát.

Tây Dạ cổ thành phía dưới càng giống một tiểu thành ốc đảo vừa hồi sinh.

Thành phố đen tuyền khảm vào giữa sa mạc vàng óng, càng giống một viên minh châu bảo thạch.

Dù đã hoang phế ngàn năm, thành trì này vẫn được coi là một di tích được bảo tồn khá tốt trong sa mạc.

"Chậc, dù anh có nói nơi này vừa bị hoàng sa vùi lấp hơn trăm năm tôi cũng tin." Trần Kiến Binh nhìn không ít kiến trúc đều còn nguyên vẹn, thậm chí vào ngồi một lúc cũng không thành vấn đề.

Không kìm được cảm thán: "Năm xưa nơi này nhất định rất phồn hoa nhỉ!

Có quy mô lớn như vậy, bây giờ thế này lại cảm thấy thật đáng tiếc." Chu Hoài Văn vuốt ve bức tường thành, độ cứng cáp vẫn còn đó, thấp thoáng thấy được sự huy hoàng và phồn vinh năm xưa.

"Đương nhiên rồi, năm xưa nơi này là đầu nguồn của Khổng Tước Hà, con đường thương mại này càng chất đầy túi tiền của không ít thương đội." "Chỉ là di tích trong sa mạc đều quá khó bảo vệ, đợi chúng ta có điều kiện rồi, chưa chắc tổn hại ở đây sẽ còn nhiều hơn." Đúng vậy, quanh năm suốt tháng toàn là gió cát, ngay cả người

vào cũng vô cùng phiền phức.

Huống chi là bảo tồn cả một di tích thành trì lớn như vậy.

Cảnh tượng này càng khiến mọi người hiểu rõ tầm quan trọng của ngành khảo cổ.

Nhưng điều mọi người tò mò hơn rõ ràng là thành trì này đã hoang phế rồi, tại sao ốc đảo vẫn tồn tại.

Đối với vấn đề này, Tô Thần bỗng nhiên nghĩ đến thuật **Thiên tinh phong thủy thuật** được sử dụng trong sách.

Liền nhìn lên trời, quả nhiên là y hệt!

Anh trực tiếp bảo Vương Điềm Điềm hướng máy quay vào bầu trời đầy sao.

"Có sao Bật, sao Tả Phụ, sao Cự Môn xếp thành một hình tam giác đều, ba sao cùng chiếu, ở giữa có hai sao Thái Dương, Thái Âm cùng hiện, **thiên tướng** này gọi là **Càn giáp kim cát tinh**." "Tương ứng với bố cục thành trì này, cát tinh tự nhiên là chỉ vào nguồn nước duy nhất trong thành." Thế là theo phương vị tinh tượng, Tô Thần trực tiếp dẫn mọi người đến trước một cái giếng nước trong thành.

Dụng cụ lấy nước vẫn còn, thậm chí còn có thêm những chiếc xô sắt hiện đại.

Xem ra có vẻ thường xuyên có người đi qua đây lấy nước.

"Tôi đi, cái **Thiên tinh phong thủy thuật** này lợi hại thật đó!

Ngay cả nguồn nước cũng có thể tìm thấy chính xác!" Trần Kiến Binh vừa tấm tắc khen ngợi, vừa hạ xô sắt xuống lấy nước.

Căn cứ vào tiếng vang vọng lại, nước đã cạn xuống rất sâu.

Trần Kiến Binh lấy nước lên, đang định nếm thử một ngụm nước ngọt từ ốc đảo, thì bị Tô Thần một câu nói ngăn cản.

“**Thiên tinh phong thủy thuật**, chú trọng là phong thủy, mục đích ban đầu vẫn là dùng để tìm mộ.” Phốc —— pha chuyển ngoặt bất ngờ này khiến mọi người không kịp phản ứng.

Vương Điềm Điềm hướng camera về phía Tô Thần.

“Tô Thần tiểu ca ca, ý anh là trong cái giếng này có mộ thất sao?” “Thông minh, ngay trên thành giếng, ai muốn vận động gân cốt thì có thể xuống xem xét.” Trần Kiến Binh nghĩa bất dung từ đòi xuống, Tô Thần thuận tay đưa cho anh ta một cây xà beng.

Anh ta có chút kinh ngạc, lúc đến đều tay không, nhưng những người khác dường như đã quen với việc đó.

Camera được gắn vào người anh ta, khi người xuống dưới, trong camera quả nhiên xuất hiện một cánh cửa mộ hòa làm một với thành giếng.

Có thể nhìn rõ bên cạnh cửa mộ có một khe hở, nhưng đẩy trực tiếp thì hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Trần Kiến Binh cũng hiểu nguyên nhân Tô Thần đưa xà beng cho mình.

Bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, quay tay dùng xà beng mở cửa mộ.

Và đúng lúc mọi người đang hăm hở muốn xuống xem, Tô Thần lại trực tiếp lấy ra một chiếc thang dây.

Sau khi cố định xong, mọi người lần lượt xuống dưới.

Bên trong gió âm lạnh lẽo từng trận, vậy mà lại còn thông gió!

Chỉ là không biết bốn phía thông gió có chất đầy cát hay không.

Chương 167

Những bộ xương trắng động vật mục nát vừa bước vào và những xác khô nam giới treo lủng lẳng phía trên đều khiến người ta dựng tóc gáy.

Sau khi xác định nơi này không có cương thi, mọi người mới yên tâm đi về phía trước.

Đến cuối đường thì không còn lối đi nữa, bốn bức tường đều là tường đặc, Chu Hoài Văn và mọi người không khỏi ngạc nhiên.

"Không có mộ thất, lẽ nào đây là nơi tế tự chuyên biệt trước đây sao?" Tô Thần lắc đầu phủ định lời Chu Hoài Văn, đồng thời đi đến vị trí giữa cuối đường hầm.

Chân anh lướt qua sắc bén, một trận bụi bay mù mịt.

Ngay sau đó một phiến đá lớn có phù điêu hiện ra trước mắt, phía trên còn có một đôi vòng kéo.

"Trên này đúng là tế tự, nhưng tế tự cũng là vì người được chôn cất phía dưới." "Trước có giếng cổ, sau có thành trì phía trên, tế tự này đương nhiên không phải tế tự thành phố phía trên." Nói rồi, anh đưa tay mạnh mẽ kéo, phiến đá nặng nề lập tức bị kéo ra.

Ngay phía dưới là một mộ thất.

Nhưng so với sự phức tạp của xương cốt động vật và xác khô người trên khu tế tự phía trên.

Quan tài phía dưới vuông vức như một cái hộp chưa nói, không hề có một chút hoa văn trang trí nào lại có vẻ hơi đơn sơ.

Mọi người đều có chút thất vọng.

Nhưng thấy Tô Thần dẫn đầu nhảy xuống, liền chuẩn bị theo xuống dưới.

Và sau khi xuống dưới, tiếng kinh ngạc đồng loạt khiến khán giả vô cùng tò mò xảy ra chuyện gì, vội vàng gõ chữ yêu cầu Vương Điềm Điềm nhanh chóng đặt máy ảnh cho vững.

"Mức độ hội họa như vậy vào thời đó hẳn phải là một họa sĩ cực kỳ nổi tiếng rồi!" Chu Hoài Văn trực tiếp chụp từng bức ảnh, biên tập tin tức gửi về viện nghiên cứu.

Kèm theo: 【Một di tích như vậy!

Tôi xin bảo vệ ngay lập tức không quá đáng chứ?】 Sở Mục Vân nhìn những bức bích họa tinh xảo tuyệt luân và phong cách tự sự khá chi tiết trên đó, cả người đều phấn chấn. 【Tôi sẽ tổ chức người đến ngay lập tức!】 Camera được dựng lên, những hình ảnh hiện ra trong camera làm chấn động tất cả những người đang xem bích họa.

Cái này dù có nói là mới vẽ hôm qua họ cũng tin mà!

Hình ảnh cũng khá rõ ràng và dễ hiểu, chỉ là có mấy chỗ Vương Điềm Điềm khi giảng giải có chút mơ hồ.

"Tô Thần tiểu ca ca, anh xem mấy chỗ này có phải bị vẽ hồ đồ không?

Sao nhìn giống như một đám sương mù vậy?" Tô Thần tùy tiện liếc mắt một cái, thầm nghĩ đây không phải là ghi lại rất chi tiết quá trình gây chuyện của **Tinh tuyệt nữ vương** sao?

Nhưng vẫn giải thích với camera.

Mọi người nghe xong như tỉnh mộng: "Hóa ra lời này ý là tất cả những người từng nhìn thấy mặt **Tinh tuyệt nữ vương** đều chết hết rồi phải không?" "Vậy chẳng phải giống như tồn tại của Medusa sao?" "Không phải, anh nhìn những thứ trang sức đó, tóc của **Tinh

tuyệt nữ vương** vẫn rất bình thường." "Đúng vậy, Medusa là hóa đá mà!" Mấy người anh một lời tôi một tiếng nói, khiến Tô Thần cảm thấy bất đắc dĩ.

"Các anh nhìn kỹ bích họa, hình ảnh được miêu tả rõ ràng là **Tinh tuyệt nữ vương** vén khăn che mặt lên, để lộ nửa khuôn mặt, tức là một con mắt." "Vì vậy lời giải thích chính xác là con mắt của **Tinh tuyệt nữ vương** đã khiến đối phương biến mất." Vừa nhắc đến mắt, mọi người liền nhớ đến mấy mộ thất trước đây đều thấy các vật điêu khắc "con mắt", vì vậy mọi chuyện đều có thể xâu chuỗi lại với nhau.

Về khái niệm **Hư số không gian** này, Tô Thần suy đi nghĩ lại vẫn không trực tiếp nói cho họ.

Dù sao mình cũng sở hữu **Hư số không gian**, nếu có người nào đầu óc tốt mà suy nghĩ lung tung, trực tiếp xâu chuỗi **Hư số không gian** và **Tinh tuyệt quốc** lại với nhau, vậy lại phải gây ra một đống phiền phức khác.

"Nói như vậy, hai người biến mất ở di tích Ma quốc trước đó cũng là do nguyên lý tương tự này mà biến mất sao?" Vương Điềm Điềm hiển nhiên một lời trúng đích.

Đối mặt với vấn đề phiền phức như vậy, Tô Thần hiển nhiên không muốn trả lời.

Nhưng nếu phải trách thì cũng trách cách giải thích của chính phủ quá qua loa, đến mức bây giờ bị không ít người nghiên cứu sâu tìm ra một đống lỗ hổng.

"Về lý thuyết thì cũng tương tự, nhưng dựa vào trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại của chúng ta mà nghiên cứu những thứ đó còn quá sớm, vì vậy không khuyến nghị mọi người nghiên cứu sâu." Bây giờ nếu ai tự tìm chết nghiên cứu **Hư số không gian** này, chưa chắc

đã không giống như Pandora mở hộp, sẽ gây ra phiền phức khó lường.

Nghiên cứu xong bốn bức tường, mọi người liền hăm hở muốn xem bên trong quan tài có gì.

Đề phòng vạn nhất, Tô Thần lấy ra **Phát Khâu Ấn**.

Tuy nhiên, xác chết trong sa mạc về cơ bản đều đã khô kiệt, chưa kể còn không ít được xử lý bằng kỹ thuật phong kín.

Về cơ bản không có khả năng phát thi, liền để Trần Kiến Binh yên tâm mở quan tài.

Quan tài mở ra, quả nhiên không phát thi.

Thi thể quả nhiên được **tịch phong**, bảo quản khá tốt chưa nói mà còn là **phu thê hợp táng**.

Dù thời gian đã ngàn năm, hình dáng cơ bản của hai vợ chồng vẫn còn thấp thoáng thấy được.

Điều này làm Chu Hoài Văn kích động vô cùng.

Dù sao ban đầu ông ấy còn nghi ngờ về việc mở quan tài, không mang theo thiết bị đầy đủ.

Nếu sau khi mở quan tài thi thể bị phong hóa, ông ấy sẽ là tội nhân.

Nhưng thi thể được **tịch phong** thì khác, chỉ cần nhiệt độ thích hợp về cơ bản sẽ không bị hư hại quá lớn.

“Hèn chi mộ thất này lại được xây dựng gần nguồn nước, hóa ra còn liên quan đến việc bảo quản thi thể!” Vương Điềm Điềm thì lại bị cảnh **phu thê hợp táng** hiếm thấy này làm cho cảm động không ngừng.

Theo cô ấy hiểu, đây là mộ quý tộc, người càng có thân phận địa vị cao, càng quan tâm đến quy cách mai táng sau khi chết.

Xét về số lượng tế tự phía trên, quy cách đã là khá tốt rồi.

Nhưng có thể cùng vợ nằm chung trong một cỗ quan tài, điều này là cực kỳ hiếm thấy trong lịch sử khảo cổ.

"Đừng vội cảm động, thời gian chết của hai vị này tương đối gần nhau, người nam chết vì bệnh là điều chắc chắn, nhưng người nữ thì không phải chết tự nhiên." Lời giải thích bất ngờ của Tô Thần khiến toàn bộ khuôn mặt nhỏ của Vương Điềm Điềm ngơ ngác.

Cô không thể tin được nhìn Tô Thần, dường như vẫn chưa phản ứng kịp ý nghĩa trong lời nói đó.

"Ý là, sau khi người nam chết vì bệnh, đã cho người nữ uống thuốc độc hay đại loại thế, mới có thể để hai người cùng **hợp táng**." "Nếu không tin, có thể để họ sau này kiểm nghiệm tử thi để xác minh." Vừa giải thích như vậy, toàn bộ khuôn mặt nhỏ của Vương Điềm Điềm đều ủy khuất.

Cô trực tiếp đưa máy ảnh cho Từ Oánh Oánh bên cạnh, bản thân ngồi xổm trong góc tâm trạng buồn bã.

Tối đó khoảng mười giờ hơn mới về doanh trại, cũng lo lắng mộ thất bị ẩm mốc hay đại loại thế.

Trước khi đi, họ vẫn quyết định đóng cửa mộ lại và tạm thời phong kín.

Nhưng về thời gian khởi hành đến Hắc Sa Mạc thì Tô Thần lại không nói.

Hỏi cũng chỉ là một câu: "Cứ dưỡng tinh súc lực đi, thời cơ đến sẽ cho các anh khởi hành." Tối đó không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, nhưng sáng sớm ngày hôm sau thức dậy.

Mặt trời đỏ rực như máu dâng lên ở chân trời, nhuộm đỏ cả một vùng trời.

Khi camera ghi lại cảnh tượng này, mọi người đều ngỡ ngàng. 【Hóa ra đây là cảnh mặt trời mọc trong sa mạc sao?

Đẹp thì đẹp thật, nhưng sao tôi lại thấy rợn người thế này?】 【Tôi nhìn bên chỗ tôi đây này, ôi, có cái quái gì là mặt trời đâu, mù mịt sương khói!】 【Cảnh tượng như vậy có thể được thấy một lần cũng là điều tuyệt vời!

Có cơ hội tôi cũng muốn đi chơi sa mạc.】 【Mặc dù vậy, nhưng mọi người không thấy **thiên tướng** này không đúng sao?】 Thấy dòng bình luận này, Vương Điềm Điềm nhíu mày.

Tô Thần vừa vặn từ lều bên cạnh bước ra, vươn vai.

Ánh nắng ban mai khắc họa khuôn mặt nghiêng của anh càng thêm đẹp trai vô cùng, khiến Vương Điềm Điềm ngây người nhìn.

Và giây tiếp theo, lời nói của Tô Thần khiến cô sợ đến mức suýt đánh rơi máy ảnh.

“Chuẩn bị đi, **bão cát** sắp đến rồi.” “Anh... anh nói thật ư?” Người nói là Chu Hoài Văn vừa bước ra khỏi lều.

Mắt còn ngái ngủ, anh ta cứ ngỡ mình vẫn đang mơ, vừa dụi mắt vừa lầm bầm sao mặt trời mọc mà trông như bị hút máu vậy.

Sau đó, một cơn gió thổi qua, hít phải một ngụm cát, anh ta mới tỉnh táo lại.

“Thật sự có bão cát à!” Chứ còn gì nữa, tôi chơi đồ hàng với mấy người chắc?

Tô Thần lười giải thích thêm, trực tiếp thông báo cho đội hậu cần của doanh trại cố định những chiếc xe lại.

Những thứ có thể thu dọn thì cố gắng mang vào lều.

Sau khi xác định không còn sai sót, mọi người thống nhất vào hai

chiếc lều, dùng bộ đàm để giữ liên lạc.

Nhưng sau khi mọi việc ổn định, mọi người thậm chí còn pha cả mì gói.

Mùi hương quẩn quanh trong lều, khiến bao tử cồn cào.

Các chiến sĩ đi cùng đều muốn ăn thêm một bát nữa, nhưng ý nghĩ này vừa nảy ra đã bị Tô Thần lạnh lùng dập tắt.

"Bây giờ mà ra xe ăn, muốn quay lại thì đúng là tìm chết đúng không?" Thế nhưng bên ngoài lại yên bình tĩnh lặng, ngay cả tiếng gió cũng không có.

Chương 168

Mọi người đều cau mày, các thiết bị đều hoạt động bình thường, không hề phát hiện tình huống bất thường nào, càng đừng nói đến dấu hiệu của một trận bão cát mạnh.

Ngay cả những người đang xem livestream cũng vô cùng khó hiểu. 【Tôi không có ý gì khác, nhưng Giáo sư Tô có phải hơi nghi thần nghi quỷ rồi không?

Thiên Tượng đó đúng là độc đáo, nhưng cũng không thể đoán được bão cát chứ?】 【Tầng trên tôi ủng hộ lời anh nói, nhưng tôi ngồi đợi Đại thần Tô Thần vả mặt anh đây ha ha ha ha ha!】 【Tôi không tin điều này, theo Giáo sư Tô dự kiến thì năm phút nữa sẽ có bão cát mạnh đúng không?

Nếu chính xác như vậy mà đến giờ bão cát không đến thì chẳng phải rất mất mặt sao!】 【Nếu đúng giờ mà bão cát tới, anh chẳng phải cũng bị vả mặt sao?】 【Đúng giờ mà tới, bố đây ăn bàn phím luôn!】 Những bình luận tranh cãi trên đạn mạc khiến Vương Điềm Điềm không nhịn được bật cười.

Tô Thần cũng chú ý đến bình luận đó, trực tiếp nhìn thẳng vào ống kính, vẻ mặt thờ ơ nói: "Vị cư dân mạng có biệt danh 'Hiệp sĩ bàn phím 134' kia, hy vọng anh có thể giữ lời hứa, đến lúc đó tôi sẽ vào phòng livestream của anh để xem toàn bộ." Phốc —— Không khí nghiêm túc ban đầu lập tức bị câu nói này của Tô Thần làm cho tan vỡ.

Mặc dù đây cũng là điều họ thắc mắc, bão cát mà thiết bị không hề phát hiện ra vậy mà Tô Thần lại có thể đoán chính xác từng phút.

Nhưng dựa trên những gì Tô Thần đã thể hiện trước đây, họ cũng

không dám tùy tiện hứa hẹn như vị cư dân mạng kia.

Một nhiệm vụ quan trọng như thế này, ai dám tùy tiện nghi ngờ người dẫn đội, chẳng phải là kiếm chuyện hay sao!

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Để xem náo nhiệt, đạn mạc trực tiếp bắt đầu đếm ngược thời gian.

Cùng với phút cuối cùng đến, trên đạn mạc hiện lên năm, bốn, ba, hai, một.

Số cuối cùng hiện lên.

Ngay khi mọi người chuẩn bị bình luận trào phúng, cả mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Chân máy ảnh điên cuồng rung lắc, Vương Điềm Điềm chỉ có thể tháo xuống và cầm tay.

Cả chiếc lều cũng bắt đầu chao đảo, sau đó là sự biến dạng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cứ như thể vào lúc này bên ngoài có một người khổng lồ đang hung bạo xé rách chiếc lều.

Màn hình chuyển sang camera cố định bên ngoài.

Giữa lúc đó, một cảnh tượng vô cùng kinh hoàng xuất hiện!

Vừa nãy trời còn hửng nắng, giờ đã trở nên xám xịt mịt mờ.

Và từ xa, một màn đen khổng lồ đang nhanh chóng quét tới.

Cảnh tượng đó càng giống như vạn ngựa phi nước đại, phía sau kéo theo cỗ xe tử thần.

"Đây… đây đâu phải bão cát nữa… nói là tận thế cũng không quá đáng!" Một chiến sĩ sợ hãi rít lên.

Một trận bão cát cấp độ này, anh ta không nghĩ thiết bị của doanh trại có thể chịu đựng được.

Ít nhất cũng phải nâng cấp gấp mấy lần!

Nhưng vào lúc này, chỉ còn cách phó mặc cho số phận, chạy cũng không thoát, mọi người đều thầm cầu nguyện chiếc lều đủ kiên cố.

Nếu không, bị cuốn bay nóc lều, bị chôn sống trong bão cát còn là nhẹ!

Điều đáng sợ nhất phải kể đến là tình huống bị phân rã trong bão tố.

"Giáo sư Tô!

Anh đúng là thần rồi!" Trần Kiến Binh không nhịn được khen ngợi, nhưng anh ta cũng nghi hoặc.

"Nhưng vì ngài có thể đoán trước được trận bão cát mạnh này, tại sao không hoãn thời gian đến sa mạc lại?" Tô Thần nghe vậy bật cười.

"Tại sao phải hoãn?

Tôi đến đây chính là để đón trận bão cát này mà." "Hả?" Mọi người đều bị lời của Tô Thần làm cho ngớ người.

Cố ý đến đón bão cát?

Chẳng phải là cố ý tìm chết hay sao?

Trong chốc lát, mọi người đều thấy uất ức trong lòng, bắt đầu nghi ngờ có phải những lời công kích trên mạng đã khiến Tô Thần trở nên bất thường rồi không.

"Con đường đến Tinh Tuyệt Cổ Thành chỉ có thể hiện rõ hoàn toàn sau trận bão cát.

Đây cũng là lý do tại sao tôi chọn đóng quân ở sa mạc vào giai đoạn đầu của bão cát, vì sau khi bão cát qua đi, chúng ta sẽ phải khởi hành.” Tô Thần bất đắc dĩ giải thích, nhưng vấn đề cứ thế tuôn ra không ngừng.

Nếu cứ tiếp tục hỏi như vậy, Tô Thần không nghi ngờ gì nữa, trong miệng những người này sẽ trực tiếp tuôn ra những lời như “nhưng anh chọn đóng quân ở đây có phải là muốn kéo chúng tôi cùng chết không” và tương tự.

“Bên ngoài có camera, các vị có thể tự mình xem.” Mọi người nửa tin nửa ngờ lại gần màn hình, chỉ thấy cát vàng ngập trời, tầm nhìn đã cực kỳ kém.

Nhưng phía trước lại có một ranh giới rõ ràng.

Dường như đã làm giảm đáng kể mức độ dày đặc của cát vàng khi đến doanh trại.

Nhìn kỹ hơn, Chu Hoài Văn cuối cùng cũng phát hiện ra điểm mấu chốt.

“Là di tích thành cổ Tây Dạ!” Di tích thành cổ được bao bọc trong những đụn cát cao ngất, và doanh trại của họ lại nằm ngay phía sau đụn cát!

Dòng sông cổ bản thân nó đã kiên cố hơn đụn cát, điều này tăng thêm sự ổn định cho căn cứ của doanh trại.

Và địa thế khuất gió vô hình trung đã giúp doanh trại giảm bớt sức gió.

Thành cổ Tây Dạ, di tích cổ “khổng lồ” này, càng giống như một chiến binh sừng sững, cứng rắn dùng thân mình xẻ đôi trận bão cát.

Tổng kết lại, ngay cả khi là bão cát mạnh, sức gió mà doanh trại phải đối mặt cũng đã giảm đi đáng kể.

Nghe xong phân tích của Chu Hoài Văn, mọi người như trút được gánh nặng.

Mặc dù hiện tại cả chiếc lều đều lung lay sắp đổ, nhưng thấy Tô Thần thản nhiên ăn suất cơm tôm hùm bốc khói nghi ngút không biết lấy từ đâu ra, mọi người cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng thèm chảy nước dãi.

Không chịu nổi mười mấy cặp mắt nhìn chằm chằm đầy vẻ thèm thuồng, Tô Thần lại lấy từ không gian hư ảo ra hơn mười suất cơm hộp nóng hổi, thơm phức.

Sau đó chỉ vào cái bàn bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Dưới cái bàn đó, tự mình đi lấy đi." Tín hiệu dù mạnh đến đâu cũng không thể chống lại trận bão cát dữ dội như vậy.

Nhưng sau khi livestream bị ngắt, Vương Điềm Điềm vẫn chuyên nghiệp cầm máy ảnh ghi lại mọi thứ.

Đồng thời nghĩ đến vị cư dân mạng bị Tô Thần đánh dấu sẽ trực tiếp ăn bàn phím, trong chốc lát cô nàng lại thấy có chút đau lòng cho anh ta.

Từ Oánh Oánh vốn sức ăn nhỏ, không đi ăn cơm hộp, mà chuyên tâm ngồi trước một đống thiết bị ghi chép các loại số liệu.

Chỉ là hình ảnh ngày càng mờ ảo trong bão tố khiến cô không khỏi cau mày.

Dường như trên đỉnh đụn cát cao cao có thứ gì đó đang di chuyển.

Cô theo bản năng phóng to hình ảnh, nhưng vẫn mờ ảo không rõ.

Cứ như một chấm đen nhỏ vậy.

Có lẽ là vết bẩn trên ống kính chăng?

Cô tự an ủi mình như vậy, nhưng giây tiếp theo, sự biến đổi của

hình ảnh khiến toàn thân cô sởn gai ốc.

Chỉ thấy trên ống kính, một bóng trắng cực kỳ nổi bật trong khung cảnh mờ ảo.

Từ Oánh Oánh mở to mắt, tưởng đó là ảo giác của mình.

Không ngờ bóng trắng đó lại bay về phía mình!

Sợ hãi đến mức cô hét lên một tiếng chói tai: “A!

Ma kìa!” Cô hoảng loạn chạy khỏi màn hình giám sát, trực tiếp núp sau lưng Tô Thần.

Ai nấy đều bị tiếng hét chói tai này làm cho ngớ người.

Tô Thần là người đầu tiên phản ứng, nhưng lại bị Từ Oánh Oánh kéo.

Tư thế này rõ ràng là muốn anh đơn độc bảo vệ cô, nhưng cô tuyệt đối không muốn anh mang cô đi xem thứ kinh khủng trong ống kính đó nữa.

Bất đắc dĩ, Tô Thần chỉ đành ra hiệu bằng mắt cho Trần Kiến Binh, bảo anh ta đi xem.

Vương Điềm Điềm gan dạ hơn, trực tiếp đi cùng Trần Kiến Binh.

Ống kính không nói hai lời chĩa thẳng vào màn hình giám sát.

Xì —— Cả hai hít một hơi khí lạnh, rồi nhìn Tô Thần với vẻ mặt phức tạp.

Chương 169

Trong ánh mắt tràn đầy sự sợ hãi, dường như họ cũng kỳ lạ không biết thứ gì đang kiên định tiến về phía mình trong gió cát dữ dội như vậy.

"Anh Tô Thần… em cũng sợ rồi, trong cơn bão cát này còn có cả quỷ hồn sao?" Quỷ hồn?

Sao có thể được, quỷ hồn phải dựa vào từ trường đặc biệt mới có thể xuất hiện.

Thông thường, cơ bản chúng chỉ là trạng thái năng lượng trong suốt yếu ớt.

Bản thân cơn bão cát này đã làm nhiễu loạn mọi thứ, cho dù có từ trường đặc biệt nào bị kẹt bên trong.

Còn về việc có thể làm họ sợ hãi đến mức này… Tô Thần suy nghĩ một lúc, vẫn là trực tiếp kéo Chu Hoài Văn qua.

Bảo anh ta che chắn cho học sinh của mình, sau đó tự mình đi đến trước màn hình.

Gió cát không có chút xu hướng giảm nhẹ nào.

Trời đất mịt mờ, trên màn hình quả thật có một bóng trắng hư ảo đang tiến đến gần.

Nhưng… Tô Thần cau mày, nhìn ba người đang kinh hãi mà thật sự cạn lời.

Cái này là vật sống mà!

Người sáng mắt nhìn một cái là thấy rõ là vật sống mà!

Chẳng phải có camera có thể phóng to sao?

Sao lại không ai nghĩ đến việc phóng to mà tìm hiểu một chút chứ!

Nhưng vẻ mặt này trong mắt người khác lại là một kiểu khác.

Theo sự hiểu biết của họ, đây là một sự kiện khó nhằn mà ngay cả Tô Thần cũng cảm thấy khó khăn!

Dù sao thì họ đã chứng kiến Tô Thần giải quyết mọi việc một cách dễ dàng rất nhiều lần, nhưng họ chưa bao giờ thấy Tô Thần lộ vẻ khó xử, thậm chí là có chút ưu phiền như vậy!

Xong rồi!

Trong đầu mọi người đồng loạt ảo tưởng, cho dù có thể thoát khỏi trận bão cát kinh khủng này, nhưng nếu không giải quyết được cái bóng trắng kia, có lẽ họ vẫn sẽ phải chết!

"Tôi nghe một chiến hữu từng đóng quân ở đây kể lại… người dân địa phương tin vào Hồ Đại, tức là chủ nhân của sa mạc, nếu Hồ Đại không chào đón ai đó vào sa mạc, thì Hồ Đại sẽ cuốn lên phong ba ngập trời để chôn vùi họ." Vị chiến sĩ đó vừa nói, lại sợ hãi nói thêm: "Nếu gió cát không thể hủy diệt được, Hồ Đại sẽ phái sứ giả của mình, dưới sự che chở của bão cát, giết chết kẻ xâm nhập!" "A!…" Bốp!

Tiếng hét chói tai của cô gái còn chưa dứt, trên đầu vị chiến sĩ vừa nói đã bị một chai nước khoáng đập mạnh.

Thấy anh ta đau đớn ôm đầu ngồi xổm dưới đất, mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía Tô Thần, kẻ gây ra vụ việc.

"Mọi người mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ cái bóng trắng kia rốt cuộc là cái quái gì!

Còn anh nữa, sứ giả của Hồ Đại là dùng để giết người sao?

Anh tự mình thêm thắt vào đúng không!" Chỉ thấy máy chiếu được

Tô Thần bật lên, trên màn hình xuất hiện một bóng trắng.

Khiến hai tiếng hét chói tai vang lên, nhưng cùng với hình ảnh được phóng to, mọi người đều ngớ người.

"Lạc đà?!

Sao lại có lạc đà trắng?" "Đúng vậy, sao nó chỉ có một bướu?" "Không phải quỷ… Tốt quá rồi…" Thấy mọi người đều bình tĩnh lại, Tô Thần không nói nên lời: "Con lạc đà trắng này chính là sứ giả của Hồ Đại mà tên này vừa nói, truyền thuyết kể rằng Hồ Đại sẽ phái sứ giả đến giúp những vị khách mà mình chào đón thoát khỏi nguy hiểm bị lạc trong sa mạc.

Còn về việc tại sao nó lại xuất hiện ở đây bây giờ, tôi nghĩ điều này tôi không cần nhấn mạnh nữa đúng không?" Mọi người đều gật đầu lia lịa, sợ rằng một cái lắc đầu của mình sẽ lại chiêu mời một chai nước khoáng bạo lực nữa.

Họ cũng thực sự thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng đã hiểu ra biểu cảm của Tô Thần vừa rồi không phải là bó tay không có cách nào, mà chỉ đơn thuần là cạn lời trước nỗi sợ hãi vô cớ của họ.

Haizz… Mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng kỳ lạ không biết con lạc đà này sao lại giỏi đến vậy mà có thể thẳng tắp tiến về phía này trong trận bão cát lớn như vậy.

"Lạc đà trắng trong tín ngưỡng của người dân địa phương tượng trưng cho điềm lành, ám chỉ mọi tai ương đều sẽ qua đi, và người nào nhìn thấy lạc đà trắng sẽ được che chở." "Nhưng đây rốt cuộc chỉ là truyền thuyết, tôi cũng không thể chắc chắn con vật này sẽ mang lại cho chúng ta sự che chở gì." Việc che chở gì đó đương nhiên không quan trọng rồi!

Quan trọng là điềm lành!

Không ít người sau khi chứng kiến khả năng dự đoán tai họa của Tô Thần, đều mong ước được quay về tìm một bà đồng nào đó mua một đống vật phẩm chuyển vận may mắn.

Dù sao thì Tô Thần có thực lực để tránh né thiên tai nhân họa, nhưng trình độ chiến đấu của họ thật sự không theo kịp!

Còn hiện tại, họ càng nghĩ xem có nên trực tiếp xông ra bắt con lạc đà trắng tượng trưng cho điềm lành này mang về bên mình không.

Nhưng ý nghĩ này vừa nảy ra đã bị Tô Thần dội một gáo nước lạnh.

"Đừng nghĩ nữa, loại lạc đà hoang dã này cực kỳ khó thuần hóa, các vị không nghĩ xem người ta trong trận bão cát lớn như vậy mà còn có thể tiến về phía trước sao?" Và bây giờ, gió cát không có dấu hiệu giảm bớt chút nào, bất cứ ai ra ngoài đều gần như chắc chắn bị cuốn đi.

Khoảng thời gian đó khá khô khan, không nói đến việc mất liên lạc với thế giới bên ngoài.

Họ cũng không dám thảo luận những truyền thuyết không thực tế đó trước mặt Tô Thần nữa.

Hậu quả của việc bị vạch trần không chỉ là mất mặt đâu, hãy nhìn xem vị chiến sĩ nhỏ đang còn choáng váng kia kìa, đúng là nguy hiểm đến tính mạng!

Coi như tạm thời dưỡng sức chờ thời.

Vốn dĩ là sáng sớm, thấy Tô Thần đã an nhiên đi ngủ, mọi người cũng đi ngủ theo.

Đến khi tỉnh dậy, gió cát bên ngoài cơ bản đã yên tĩnh.

Thiết bị ghi lại hiển thị dữ liệu cho thấy cơn bão vẫn chưa hoàn

toàn qua đi.

Nhưng so với dữ liệu trước đó, đây đã là một giá trị khá an toàn.

Tín hiệu liên lạc cũng theo đó được khôi phục.

Chu Hoài Văn lập tức báo bình an về viện nghiên cứu.

Còn Vương Điềm Điềm trực tiếp không nói hai lời đăng đoạn video đã ghi lại và chỉnh sửa trước đó lên phòng livestream.

Khán giả mong chờ, sau khi xem đoạn video tua nhanh đó càng tấm tắc khen ngợi trải nghiệm như vậy quả thực là chưa từng nghe thấy.

Cũng có người gán ghép trải nghiệm này trực tiếp cho Vương Điềm Điềm, nói rằng bởi vì có nữ thần may mắn như Vương Điềm Điềm đi theo nên mới xuất hiện điềm lành như lạc đà trắng.

Vương Điềm Điềm ngượng ngùng xóa những bình luận đó.

Đồng thời, cũng có người cắt ghép video trước đó và video sau khi bão cát ập đến, toàn mạng tìm kiếm 【Hiệp sĩ bàn phím 134】 để trực tiếp ăn bàn phím.

Ban đầu chỉ là một trò đùa, chẳng qua lúc đó ngữ khí chắc chắn của đối phương thực sự khiến người ta chán ghét.

Thế là mọi người đều nghiêm túc, ôm ý nghĩ ít nhất phải tìm ra người đó để xin lỗi Tô Thần.

Bắt đầu điên cuồng đăng bài tìm kiếm cư dân mạng này.

Vương Điềm Điềm chú ý thấy hướng gió trên đạn mạc thay đổi lớn, do dự một lúc rồi gọi Tô Thần lại.

Không ngờ Tô Thần vừa nhìn thấy, trên mặt lại lộ ra một nụ cười khiến người ta không rét mà run.

“Để đông đảo cư dân mạng có thể chứng kiến sự đột phá giới hạn

của chứng nghiện ăn những thứ lạ của nhân loại, tôi hy vọng mọi người hãy cố gắng hơn nữa, tìm ra vị cư dân mạng đã phát biểu trước khi livestream đóng cửa đó!" Hả?

Vương Điềm Điềm ngớ người.

Cô thầm nghĩ, tôi đâu có bảo anh đến cổ vũ!

Tôi bảo anh ra mặt ngăn chặn chuyện này mà!

Sao anh còn đổ thêm dầu vào lửa vậy!

Đang định tránh ống kính và nói rõ chuyện này với Tô Thần, đối phương lại như thể đã đoán trước được cô định nói gì, trước khi cô mở miệng đã dẫn đầu bước ra khỏi lều.

Oành —— Khoảnh khắc tấm bạt lều được kéo ra, một trận gió kinh hoàng mang theo cát bụi ùa vào trong lều.

Mọi người đều vội vàng bảo vệ đồ đạc trong tay.

Vừa ngẩng đầu định than phiền, thì nhìn thấy một cảnh tượng kinh ngạc.

Ánh mặt trời chiếu lên người Tô Thần, như được phủ một tầng ánh sáng thần thánh.

Như thể thiên thần giáng thế, dưới chân anh phủ phục một con lạc đà trắng như tuyết.

Con lạc đà đó với tư thái cung kính, như thể linh thú cuối cùng đã đón được chủ nhân của mình.

Cảnh tượng đó quá đỗi thần thánh, mọi người đều sững sờ không nói nên lời.

Lần cuối cùng họ kinh ngạc đến vậy là khi 【Thiên Quan Chúc Phúc】 chinh phục thi triều.

Chỉ là cảnh tượng đó thuần túy là sự chấn động từ thực lực, còn cảnh này thì càng giống như tâm hồn được thanh tẩy vậy.

Chương 170

Vương Điềm Điềm rất nhanh phản ứng lại, chuyển ống kính về phía Tô Thần.

Cảnh tượng này đồng thời làm chấn động những người vừa biết ý nghĩa của lạc đà trắng.

Hồi lâu, có người mới thốt ra một câu: 【Hồ Đại!

Giáo sư Tô có phải là Hồ Đại chuyển thế không, cả sa mạc này đều do anh ấy quản lý!?】【Tầng trên nói nhảm hay thật đó, nhưng lần sau đừng nói nữa.】【Đúng vậy, cạn lời luôn, không thể là Tiểu Giáo sư Tô của chúng ta quá lợi hại nên con lạc đà trắng đó lầm tưởng anh ấy là chủ nhân của mình sao?】【Có gì mà phải tranh luận!

Chỉ một câu Tô Thần pro quá là được rồi mà?】【Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, có con lạc đà trắng này chẳng phải là bật hack game rồi sao?】Lời này nói trúng phóc.

Theo lời Tô Thần nói, lạc đà trắng là để dẫn dắt mọi người tìm lợi tránh hại, vậy thì việc tìm kiếm di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành chẳng phải dễ như ăn cháo sao?

Và những chuyện tiếp theo quả thật giống hệt như Tô Thần đã nói.

Lạc đà trắng cực kỳ có linh tính dẫn dắt mọi người đi theo hướng gió cát thổi đến.

Doanh trại tiếp tục đóng quân tại chỗ, mọi người lên bảy chiếc xe địa hình khởi hành.

Suốt dọc đường, không gặp phải cát lún hay hố cát gì cả, cũng

không gặp thêm nguy hiểm nào khác.

Thuận lợi đến mức cứ như một khu du lịch đã được khai phá an toàn vậy.

Nhưng càng như vậy, đạn mạc lại càng lo lắng không thôi.

Một mặt ra sức tìm kiếm vị anh bạn đòi trực tiếp ăn bàn phím nhưng đã hủy tài khoản đó.

Mặt khác, họ bàn tán xôn xao về Tinh Tuyệt Nữ vương chỉ cần nhìn chằm chằm bằng mắt là có thể khiến người ta biến mất.

Sau ba giờ hành trình, lạc đà trắng cuối cùng dừng lại, đứng tại chỗ đi đi lại lại.

Thấy Tô Thần dừng xe đi tới, nó liền ngoan ngoãn nằm xuống để Tô Thần xoa đầu.

Tô Thần ngược tay lấy nước và cỏ khô từ không gian hư ảo ra.

Trước mặt là một vùng sa mạc trơ trọi, nhưng nhiệt độ thì cao hơn nhiều so với khu vực quanh thành cổ Tây Dạ trước đó.

"Nó không đi được nữa sao?

Tại sao lại dừng ở đây?" Từ Oánh Oánh tò mò tiến lên, ban đầu định học Tô Thần thân thiện xoa đầu con lạc đà trắng.

Nhưng nó lại khéo léo né tránh, tay cô khựng lại giữa không trung, hơi ngượng ngùng rụt về.

"Đúng vậy, nếu nó không đi được nữa, chúng ta dựng lều tại chỗ cho nó tránh nóng được không?" Trần Kiến Binh vừa nói liền định bảo người lấy thiết bị xuống.

Nhưng Tô Thần đã ngăn lại.

"Sao có thể không đi được, chỉ là địa phận phía trước thực sự quá

hiểm ác, nên con lạc đà trắng này không muốn đi tiếp nữa thôi.

Thể lực của lạc đà hoang dã mạnh hơn lạc đà nuôi nhiều, nó dừng lại là vì đoạn đường cần dẫn đã hoàn thành rồi, đoạn đường tiếp theo chúng ta chỉ có thể tự mình đi." Ngay sau đó, anh thuận theo hướng đầu lạc đà đang chỉ mà đưa tay ra.

Mọi người nhìn theo hướng đó, thì thấy giữa trời đất bỗng nhiên xuất hiện một dãy núi đen.

Như một con cự long nằm yên trên cát vàng, và giữa đoạn cự long đó vừa vặn có một vết nứt.

Không nghi ngờ gì nữa, vết nứt đó chính là lối vào của Tinh Tuyệt Cổ Thành!

"Trời ơi!

Thần kỳ thật con lạc đà này!

Dẫn đường mà ổn định ghê!" "Đúng vậy, trước đó đi suốt đường cũng không thấy có dãy núi nào ở xa, vừa dừng lại thì nó đã ngay trước mắt rồi!" "Quả nhiên những thứ được Tiểu Giáo sư Tô khen ngợi đều không phải vật tầm thường!" Chu Hoài Văn vừa nói, đã nóng lòng muốn thử.

Mặc dù khi ở trên xe không ai phát hiện ra có dãy núi ở gần đến vậy, nhưng khoảng cách này ít nhất còn phải đi xe hơn mười phút nữa.

Không loại trừ đó là ảo ảnh.

Tốt nhất là xác định sớm, để tiết kiệm thời gian hơn.

Đoàn xe lại khởi hành.

Lạc đà trắng như một cột mốc sừng sững, trong gương chiếu hậu vẫn nhìn theo đoàn xe rời đi cho đến khi khoảng cách xa dần rồi biến

mất.

Khi thực sự đến nơi, mọi người mới không khỏi thán phục sự hùng vĩ của tự nhiên.

Thế núi trùng điệp, khắp nơi đều là đá đen.

Mọi người cũng sơ bộ phát hiện một số thiết bị đã bắt đầu gặp vấn đề, đặc biệt là tốc độ trôi của kim đồng hồ ngày càng chậm lại.

"Đây chắc hẳn là một ngọn núi đá, hai ngọn núi nhô ra này thực chất gọi là một vết nứt bị xẻ đôi trên đỉnh núi thì đúng hơn.

Phần núi bị chôn vùi trong đụn cát chắc chắn lớn hơn nhiều so với những gì chúng ta nhìn thấy bằng mắt thường hiện tại." Tô Thần vừa nói, vừa dẫn đầu lái xe vào thung lũng.

Cuối cùng, như nhớ ra điều gì đó, anh nhắc nhở qua bộ đàm: "Nhớ đóng chặt cửa sổ xe, bất kể nhìn thấy gì cũng đừng tùy tiện dừng xe!" Hai bên vách núi sừng sững khá tròn trịa, không giống như bị gió cát xói mòn mà thành.

Cảm giác nó giống như được hình thành bởi một quả đạn pháo khổng lồ xuyên thủng.

Và thung lũng mà họ đang tiến vào chính là "quỹ đạo" của "quả đạn pháo" đó.

Liên tưởng đến điều này, một chiến sĩ nhỏ vội vàng lắc đầu, thầm nghĩ làm sao có thể.

Ngay sau đó, theo thói quen anh ta mở cửa sổ xe, gió ấm tuy khó chịu, nhưng ít nhiều cũng mang theo một chút sảng khoái.

Chỉ là một luồng khí lạnh bất chợt ập đến mặt, khiến anh ta rùng mình.

Đồng đội cùng xe vừa cảm giác được cửa sổ xe mở, chợt nhớ đến

lời cảnh báo của Tô Thần vừa rồi.

Đang định bảo người đóng cửa sổ lại, thì nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ hàng ghế sau.

Ngay sau đó quay đầu lại, anh ta thấy một con rắn kỳ lạ dài khoảng ba mươi mét bắn vọt tới.

Vảy rắn kỳ lạ lấp lánh ánh sáng bảy màu dưới ánh mặt trời, cái mào thịt trên đỉnh đầu nó giống hệt những cục thịt nhăn nhúm chồng chất.

Anh ta mắt nhanh tay lẹ tóm chặt đầu con rắn, nhưng không ngờ thân rắn nhanh chóng quấn chặt lấy cánh tay anh ta.

Trong lúc hoảng loạn, anh ta nhìn lướt qua ba người ngồi ghế sau, thì thấy họ đều đã mặt đen sì và tắt thở.

"Chết tiệt!

Mau đóng cửa sổ phía sau lại!" Anh ta hét lên với người lái xe, bản thân thì ngược tay vặn nát đầu con rắn rồi ném thẳng ra ngoài.

"Xe số ba có chuyện gì vậy?" Có người hỏi qua thiết bị liên lạc.

Nhưng hai người còn lại đã sớm nước mắt giàn giụa.

Mãi một lúc sau mới trấn tĩnh lại và trả lời: "Chiến sĩ hàng sau xe số ba đã mở cửa sổ, một con rắn kỳ lạ chui vào, ba chiến sĩ đã tử vong tại chỗ." Phản hồi này không nghi ngờ gì nữa đã khiến tất cả mọi người sững sờ.

Đối với lời cảnh báo của Tô Thần, họ đều nghiêm ngặt chấp hành, nhưng không ngờ vẫn xảy ra bất trắc.

Sự đau buồn, bi thương dâng lên, khiến cả kênh liên lạc vô tuyến trở nên thật thê lương.

"Mọi người hãy ghi nhớ bài học xương máu này, những người

khác nếu không muốn chết, không muốn liên lụy đồng đội, sau này hãy thành thật nghe lời tôi!" Trần Kiến Binh cũng hối hận rằng sự huấn luyện và chỉ đạo thường ngày của mình vẫn chưa đủ nghiêm ngặt.

Chỉ một ngày yên bình đã khiến họ lơi lỏng, quên mất mình là người đang thi hành nhiệm vụ.

Nếu không phải lơi lỏng, thì đã không mở cửa sổ xe trong tình huống đã nhận được cảnh báo… Nếu không phải… Trần Kiến Binh đang chìm sâu vào sự tự trách mạnh mẽ, mồ hôi hạt lớn tuôn ra trên trán, nắm chặt tay.

Như thể bất cứ lúc nào cũng có thể vung quyền ra.

Từ Oánh Oánh bên cạnh thấy vậy, cắn chặt môi, đặt tay lên vai anh.

Cảm giác Trần Kiến Binh khựng lại một chút, cô mới vội vàng buông tay ra.

Hoảng loạn giải thích: "Tình trạng của anh lúc này cảm giác rất giống với đồng đội của chúng ta lúc ở hải mộ muốn đường ai nấy đi… em hơi sợ." Giọng nói nhẹ nhàng đó không nghi ngờ gì nữa đã kéo Trần Kiến Binh từ bờ vực nguy hiểm trở về.

Anh thở dài một hơi, mới để bản thân khôi phục lại trạng thái bình thường.

Đồng thời lớn tiếng xin lỗi mọi người.

Giọng nói đó thật sự rất lớn, Trịnh Huyền đang nắm chặt vô lăng cũng giật mình.

Tô Thần cũng bất đắc dĩ nhắc nhở qua thiết bị liên lạc rằng sắp đến nơi rồi, bảo mọi người hãy trấn tĩnh lại, chuẩn bị làm việc.

Theo lời anh vừa dứt, chiếc xe từ trong bóng tối của thung lũng lao ra.

Trước mặt là một vùng sa mạc vàng óng ánh gần như làm lóa mắt mọi người.

Chương 171

Và giữa vùng sa mạc như dung nham vàng này, một thành phố khí thế hùng vĩ đột nhiên hiện ra như thể được người khổng lồ dọn đến đây.

Khổng lồ, nhưng lạc lõng.

Cho dù bị gió cát xói mòn hàng nghìn năm, nhưng kiến trúc bên trong vẫn còn rõ ràng đường nét tổng thể.

Những bức tường đổ nát, vô số công trình gạch đá, đất gỗ bị đổ sụp, khiến người ta không khỏi tưởng tượng thành trì này khi phồn thịnh rực rỡ đến mức nào!

Và ở giữa toàn bộ kiến trúc, một tòa tháp đá đen đã nghiêng đổ gần hết, nhưng vẫn sừng sững đứng đó, hấp dẫn nhất mọi ánh nhìn.

"Đến nơi rồi, địa hình phía trước không thích hợp để đi xe nữa, mọi người hãy vác thiết bị lên và đi bộ đi." Đi được nửa đường, có người ngạc nhiên.

"Một thành phố lớn như vậy, chắc chắn có thể bị vệ tinh dò tìm thấy chứ?

Tại sao chúng ta không trực tiếp dùng trực thăng vận chuyển thiết bị đến đây, doanh trại cứ đóng quân ở bên cạnh chẳng phải tiện hơn sao?" Tô Thần nghe vậy, bất đắc dĩ thở dài.

Chỉ vào tàn tích máy bay bị gió cát vùi lấp chỉ còn lại một cái đuôi ở phía xa.

"Cái thứ đó mọi người biết là gì rồi chứ?

Còn ngọn núi phía sau này tôi cũng đã giải thích với các vị rồi chứ?" Những người có đầu óc linh hoạt đã hiểu ý Tô Thần.

Còn những người chậm hiểu vẫn đang suy nghĩ xem thứ nhô ra trong sa mạc phía xa là cái gì.

Đúng là ngốc nghếch mà!

Nơi nhô ra chỉ là đỉnh núi, phần núi lớn bên dưới lại có từ lực dồi dào.

Cả thành phố này đều bị từ trường bao bọc bên trong.

Khi đến đây, ngay cả những chiếc xe địa hình sa mạc có mã lực mạnh cũng di chuyển khá khó khăn.

Xe chạy sát mặt đất còn như vậy, nếu là máy bay, việc mất thăng bằng trên không là chuyện thường.

Một khi bị từ trường ở đây bắt giữ, thì cả người lẫn máy bay đều sẽ không còn.

Còn về việc bị vệ tinh quét?

Tô Thần trực tiếp thông qua livestream bảo người của viện nghiên cứu thao tác tại chỗ.

Nhưng kết luận thu được là trên bản đồ vệ tinh đây chỉ là một vùng cát vàng.

Đừng nói là cả thành phố không có, ngay cả thung lũng khổng lồ kia cũng không có chút dấu vết nào trên bản đồ.

Thấy báo cáo này, lòng mọi người đều chùng xuống.

Cũng có người bất đắc dĩ, cảm thấy quả thật là mình đã nghĩ quá nhiều.

Dù sao thì nếu mình có thể nghĩ ra, Tô Thần chắc chắn cũng có thể nghĩ ra.

Đạn mạc im lặng như tờ, điều đó cho thấy con đường mà mình

nghĩ thực chất là không thể đi được!

"Còn về việc các vị nói tại sao không di chuyển doanh trại vào bên trong đây.

Điểm đầu tiên là con rắn độc vừa rồi đã cướp đi mạng người rất khó phòng bị, khi tôi đến đã bôi hùng hoàng lên mỗi chiếc xe, nhưng thực tế chứng minh con rắn độc đó miễn nhiễm.

Hơn nữa là gió cát, vùng sa mạc này được người dân địa phương gọi là Hắc Sa Mạc, có thể dịch là sa mạc bị tử thần chiếm đóng.

Về cơ bản có thể xác định rằng trận bão cát mạnh trước đó chính là khởi phát từ nơi đây, và thành cổ Tây Dạ là địa điểm yếu nhất của bão cát gần nhất, nên việc đóng quân ở đó đã là khoảng cách giới hạn có thể lựa chọn." Không ai ngờ, một sự sắp xếp tưởng chừng tùy ý lại ẩn chứa nhiều chi tiết đến vậy.

Cái mà họ tưởng là thao tác cơ bản, thực tế lại là thao tác cấp đại thần siêu hạng!

Ngay cả các chuyên gia của viện nghiên cứu đang xem livestream và tìm lỗi cũng bái phục sát đất.

"Tiểu Giáo sư Tô này là chuyên gia toàn diện mọi địa hình sao?

Tôi tự nhận thấy nghiên cứu sa mạc nhiều năm cũng có thành quả nhất định, nhưng so với anh ấy thì khác biệt không phải chỉ một chút đâu…" Sở Mục Vân đưa tay vỗ vai anh ta an ủi.

"Kế hoạch học tập chuyên sâu mà cấp trên bố trí này chính là để dập tắt sự kiêu ngạo của những trụ cột trong ngành tự cho mình là giỏi như chúng ta, hãy chuyên tâm học đi, khi nào học được một phần trăm của Tô Thần thì chúng ta cũng coi như không phụ lòng mong đợi, người già cũng có thành tựu rồi!" Các chuyên gia ban đầu cảm thấy mình đã thu hoạch được nhiều, nghe lời Sở Mục Vân nói, lập tức

trong phòng họp vang lên tiếng thở dài nối tiếp nhau khiến người ta dở khóc dở cười.

Sau khi vào thành, khí thế hùng vĩ trước đó không còn, những kiến trúc đổ nát khi được phóng đại ở cự ly gần.

Trực tiếp khiến người ta than thở thời gian trôi nhanh.

Thỉnh thoảng vẫn có những cột gỗ khổng lồ tàn phá không chịu nổi, sơn son thếp vàng đã bong tróc hết, vẫn khiến người ta thấp thoáng cảm nhận được sự huy hoàng ngày xưa nơi đây.

Sau khi xuống xe, từ trường trong thiết bị nặng trịch trên vai bị phóng đại vô hạn.

Ngay cả các chiến sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt cũng mệt đến mồ hôi chảy ròng ròng, chỉ cảm thấy đồ đạc trên lưng nặng gấp bốn năm lần trọng lượng bình thường khi mang vác trang bị.

Mỗi bước đi đều in sâu xuống nền cát một hố sâu lấm tấm mồ hôi.

Đến mức tiến độ từ đây bắt đầu bị chậm lại vô hạn, chỉ riêng việc đến được tòa tháp đá đen nghiêng đổ đó cũng phải nghỉ giữa đường hai lần.

Đến khi cuối cùng cũng đến nơi, mọi người đều không kịp chờ đợi mà đi vào nghỉ ngơi.

Như thường lệ là những món ăn nóng hổi, thơm phức được Tô Thần trực tiếp lấy ra từ hư không.

Thậm chí có người còn trực tiếp hỏi Tô Thần có cần trợ thủ ở bên cạnh lâu dài không, có thể ứng tuyển không giới hạn thời gian.

Những món ăn này có hương vị quả thực sánh ngang quốc yến.

Nhưng điều họ không đoán được là, đây thực sự là do đầu bếp của quốc yến làm.

Đó là khi Tô Thần tình cờ ghé quán ăn đã gặp được vị đầu bếp này, đối phương rất coi trọng khả năng thẩm định của Tô Thần.

Cứ thế qua lại nhiều lần, hai bên đã trao đổi thông tin liên lạc.

Sau đó mỗi khi cần rời đi, Tô Thần lại tìm vị đầu bếp đó, nhét một đống nguyên liệu thu thập được vào không gian hư ảo.

Đối phương vừa làm, anh lại vừa thu vào không gian hư ảo.

Trần Kiến Binh dựa vào lối vào, ngửi thấy mùi đồ ăn quen thuộc.

Sau khi ăn một miếng, anh ta nhận ra ngay! "Là đầu bếp Ngô làm phải không?!" Tô Thần liếc nhìn vẻ mặt đầy hoài niệm của Trần Kiến Binh. "Anh cũng biết ông ấy à?" "Mấy năm trước khi làm nhiệm vụ được trao tặng huân chương, sau lễ trao tặng chính là đầu bếp Ngô đã nấu cơm cho chúng tôi!

Mùi vị đó, tôi ăn một lần là nhớ mãi!" Hít hà — kinh khủng thật!

Mọi người càng cảm thấy gia thế Tô Thần không hề đơn giản, có thể mời đầu bếp quốc yến đãi tiệc.

Cấp bậc này chẳng phải là cao đến đáng sợ sao?!

Chu Hoài Văn, người biết rõ gia thế thực sự của Tô Thần, lại thở dài.

Trẻ tuổi như vậy, có kinh nghiệm và đãi ngộ đỉnh cao như vậy, kiếp trước đã cứu vớt thế giới rồi sao?!

Chỉ là ghen tị thôi đã không thể biểu đạt hết cảm xúc trong lòng họ.

Nếu là người quen mà lợi hại như vậy, đã sớm xông lên đánh cho một trận để hả giận rồi.

Còn Tô Thần, bọn họ một đám người xông lên cũng chỉ có phần bị đánh cho tơi bời.

Rõ ràng là đang ăn những món ăn thơm lừng, được nghỉ ngơi sau bao ngày dài đáng lẽ phải là chuyện vui vẻ.

Nhưng mọi người đều chỉ có thể nhìn những món ăn trên tay mà thở dài.

Tô Thần còn tưởng mấy người này chê tiến độ quá chậm.

Liền nhanh chóng giải quyết xong bữa ăn, rồi leo lên đỉnh cao nhất tìm kiếm lối vào Địa cung.Sơn quản nhân đinh, thủy quản tài.

Căn cứ theo phương vị Bát quái mà suy đoán, năm đó tòa thành này sở dĩ hưng thịnh như vậy, chính là nhờ vào ngọn núi lớn bên cạnh.

Chỉ đáng tiếc hình núi đã bị phá hủy, phong thủy khí thế Hắc Long đang bay lên bị đứt đoạn.

Liền trở thành điềm đại hung.

Mà lối vào Địa cung đáng lẽ phải là cát vị, tức là Sinh môn ở hướng Đông Bắc.

Vị trí Huyền Vũ tựa sơn chính là phong thủy tuyệt hảo.

Nhưng giờ đây, núi bị chia cắt thành thung lũng, Sinh môn biến thành Tử môn.

Chương 172

Do đó, nguy hiểm khi xuống Địa cung là khó lường.

Nhìn kiến trúc hơi cao hơn, có phong cách khác biệt rõ rệt so với các kiến trúc xung quanh ở hướng Đông Bắc, Tô Thần ghi nhớ phương vị xong liền trực tiếp lui về.Không ngờ, những người bên dưới sau khi ăn cơm xong, lúc này mới đột nhiên nhớ ra muốn xem tòa tháp này.

Thế là những người đi theo lên va phải anh. "Ơ?

Tô Thần tiểu ca ca, giờ đã đi rồi sao?" Tô Thần không hiểu.

Không đi thì làm gì?

Lên đây chỉ để xác định phương vị lối vào Địa cung thôi mà. "Ý các vị là còn muốn làm gì nữa?" Chu Hoài Văn vội chen lên. "Chính là mọi người rất hứng thú với những thứ bên trong tòa tháp đá màu đen này, cho nên giờ Tiểu Vương đang livestream để mọi người xem chi tiết các bức bích họa và nội dung của từng tầng..." Chu Hoài Văn vừa nói vừa bước lên tầng này của tòa tháp, nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn. "Tầng này, sao lại trống không thế này?" Những tầng khác hoặc là bích họa hình thù kỳ quái, hoặc là bích họa nội dung phong phú nhưng màu sắc đã bị phong sa xâm thực mất rồi.

Mà giờ đây tầng này lại trống rỗng không có gì cả. "Là... công trình bị bỏ dở lúc đó sao?" "Cho nên mới bị nghiêng như vậy?" Lời này vừa thốt ra, mọi người đều không khỏi bật cười. "Chu giáo sư, anh đang ám chỉ cái tháp gì đó sao?" Nhưng Chu Hoài Văn chỉ mải chờ câu trả lời của Tô Thần, anh ta vừa từ trên xuống. "Tôi nói tầng này không có nội dung chính là nội dung lớn nhất, các vị tin không?" Tô Thần thản nhiên nói, gần như không còn kiên nhẫn để tiếp tục ở đây.

Cánh cửa bên dưới đã là Tử môn, muốn biến Tử môn thành Sinh môn, thì cần không ít kinh nghiệm.

Đặc biệt là bây giờ số lượng người trong đội còn hơi nhiều.

Tuy rằng lúc đầu anh không định dẫn theo nhiều người như vậy cùng một lúc.

Dù sao thì sau này nơi đó sẽ xuất hiện ảo ảnh, càng nhiều người trúng ảo ảnh càng phiền phức.

Chỉ là bây giờ anh bỗng nhiên cảm thấy giữ người ở trên hỗ trợ cũng không an toàn lắm.Đợi Vương Điềm Điềm và mọi người giới thiệu xong tất cả các tầng của Hắc Tháp, đoàn người cuối cùng lại xuất phát.

Vương Điềm Điềm có chút ngại ngùng bước đến nói chuyện với Tô Thần. "Xin lỗi anh, khán giả sau khi thấy bích họa bên dưới liền kịch liệt yêu cầu muốn xem các tầng khác, em..." Câu này rõ ràng khiến người khác không biết phải đáp lại thế nào. "Cô bản chất nhiệm vụ chính là livestream, cô làm việc của cô, liên quan gì đến tôi?" "Hiện tại livestream là một nguồn thu nhập lớn được công nhận cho công việc khảo cổ, tôi mà không cho cô livestream, đắc tội với khán giả chẳng phải là đập vỡ nồi cơm của chúng ta sao." Tô Thần vừa nói, vừa trực tiếp nhận lấy chiếc túi trên lưng Vương Điềm Điềm, tiện tay ném vào không gian hư số.

Nhìn chiếc túi của mình đột nhiên biến mất, Vương Điềm Điềm còn tưởng Tô Thần đã vứt túi của mình đi.

Lập tức mắt cay sè, tủi thân đứng tại chỗ. "Tôi thấy cô vừa phải cầm máy ảnh vừa phải đeo cái túi lớn khá mệt, tôi cất giúp cô một lát, khi nào cần dùng thì cứ nói với tôi là được." Tô Thần nói với vẻ hơi bất đắc dĩ, lại biến cái túi lớn xuất hiện trở lại trên tay rồi cân thử.

Vương Điềm Điềm bật cười. "Em thật sự còn tưởng anh miệng thì nói không sao, rồi quay lưng đi là tính kế em đấy!" Cô vừa nói, lại có chút hối hận.

Bởi vì lời nói như vậy giống như lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. "Xin lỗi...

Tô Thần tiểu ca ca, là em nghĩ quá xấu xa rồi, anh làm người tốt làm ơn tiếp tục giúp em cầm túi đi ạ!" Mặc dù cô càng tò mò Tô Thần làm thế nào để cái túi biến mất rồi lại có thể tùy tay lấy ra.

Nhưng cô hiểu rằng chuyện này chỉ có thể đợi Tô Thần tự mình nói ra, nếu không chính là vượt quá giới hạn.

Đang suy nghĩ, Tô Thần đột nhiên dừng lại.

Vương Điềm Điềm tò mò ghé đầu nhìn thì thấy ngay phía trước là một cánh cổng đá khổng lồ bằng đá đen, trông như một cái miệng thú.

Chỉ là bên trong cái miệng thú đó gần như bị cát vàng lấp đầy, căn bản không thể đi vào. "Đây chính là lối vào Địa cung mà chúng ta phải tìm sao?" "Ừm, tranh thủ thời gian đào mở chỗ này ra, dự kiến không lâu nữa còn sẽ xuất hiện bão cát." Tô Thần vừa ra lệnh, các chiến sĩ liền lấy xẻng công binh, nhanh chóng đào ra một lối đi.

Sau khi đeo mặt nạ phòng độc, bắt đầu tiến vào.Cả Thạch điện vô cùng hùng vĩ, chỉ là lối vào bên ngoài bị cát vàng che lấp, bên trong thì vô cùng trống trải.

Chu Hoài Văn âm thầm đếm những cây cột đá khổng lồ ba người ôm không xuể chống đỡ Thạch điện, đến tận bên trong cùng Thạch điện mới kinh ngạc nói: "Lại có đến mười sáu cây cột tròn vẹn!" "Nhưng với thể tích và trọng lượng như vậy, có thể đẽo gọt và đưa những cột đá này vào sử dụng, vào thời đại đó thật là một việc phi thường!" Mọi người đều bị chấn động không sai, nhưng đối với câu

cuối cùng của Chu Hoài Văn thì rõ ràng là khinh thường.

Mọi người đều đã quen rồi, được không!

Hiện tại, đếm các cổ mộ lớn xuất hiện, những chuyện phi thường còn thiếu sao?Mà chính giữa Thần điện cúng bái một con mắt giống hệt con mắt trong Hắc Tháp trước đó.

Chỉ là con mắt này rõ ràng càng khiến người ta kinh ngạc hơn.

Bởi vì nó được làm từ ngọc, hơn nữa trong khối ngọc còn có những sợi máu hình thành tự nhiên, và con ngươi màu xanh lam.

Cứ như thật vậy.

Mấy tiểu chiến sĩ nhìn chằm chằm một lúc, đều cảm thấy con mắt đó trông thật đáng sợ.

Cứ có cảm giác nếu nhìn thêm một lát nữa, không chừng con mắt đó giây tiếp theo sẽ chớp chớp với mình.Tô Thần lại tiến lên dùng tay trực tiếp chạm vào con mắt đó.

Chu Hoài Văn tưởng anh định tháo con mắt ra, sợ hãi vội vàng ngăn cản. "Đừng mà!

Tiểu Tô giáo sư, nếu làm hỏng thì không nghiên cứu được nữa!" Tô Thần ngây người một chút, nghĩ bụng đây chính là lối vào mà, mình có thể làm hỏng cái gì chứ?

Lập tức không đáp lời Chu Hoài Văn, từ không gian hư số lấy ra miếng ngọc bội hình tấm ván mà anh đã lấy từ viện nghiên cứu sau khi nhiệm vụ lần này bắt đầu.Nhìn từ phía trước vì con mắt ngọc không có bất kỳ thay đổi nào, và vô cùng hoàn mỹ.

Sau khi dùng tay chạm vào thì có thể phát hiện vị trí con ngươi của con mắt ngọc vừa vặn có một cái hố hình tròn lõm xuống.

Nhưng trước khi ấn ngọc bội lên, Tô Thần lại nhớ đến trong sách

viết sau khi con mắt ngọc lăn xuống thì xảy ra biến cố.

Tiện thể nhìn thoáng qua trần nhà, nơi đó hiện tại không có gì cả.

Hóa ra cơ quan này liên kết với cơ quan khác, chỉ khi cắm chìa khóa vào để mở cơ quan thì những thứ đó mới xuất hiện. "Ai cầm súng phun lửa thì lấy ra trước, những người còn lại đều nép vào góc." Nói xong, anh trực tiếp ấn ngọc bội lên.

Các chiến sĩ biết sau đó chắc chắn sẽ xảy ra biến cố, thần kinh căng thẳng nhìn xung quanh.

Sợ rằng bỏ lỡ bất kỳ biến hóa nào sẽ gây ra sai lầm lớn.Mà ngay khoảnh khắc Tô Thần ấn ngọc bội lên.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, con mắt ngọc đó trực tiếp lăn xuống như thể mất đi điểm tựa.

Ngay khi họ lo lắng con mắt ngọc có rơi xuống đất vỡ nát hay không, Tô Thần đã vươn tay đỡ lấy nó.

Sau đó kinh ngạc nhìn bảy tám cặp mắt đang chăm chú nhìn mình, bất đắc dĩ nói: "Nhìn tôi làm gì!

Nhìn lên trên kìa!" Một lời kinh tỉnh người trong mộng, các chiến sĩ vội nhìn lên trên.

Đèn chiếu sáng tụ lại, chỉ thấy phía trên có một con mắt đang chuyển động, trừng trừng nhìn xuống dưới, còn phát ra ánh sáng kỳ dị.

Cảnh tượng đó, thật sự là quá đỗi quỷ dị.

Có người chửi thề: "Cái bà Tinh Tuyệt Nữ Vương này có sở thích quái đản gì vậy!

Đến cả con ngươi sống cũng có thể chế tạo ra được?

Đừng nói trên người bà ta cũng có một đống con ngươi nhé?" "Tôi... tôi hỏi một câu thôi, cái thứ này nó có rơi xuống không?

Có đập chết người không?" "Các anh mà còn nói chuyện thêm một lát nữa, người đều sẽ chết hết đấy." Lời của Tô Thần đột ngột xen vào, khiến các chiến sĩ đều hoảng hốt.

Súng phun lửa ngay lập tức chĩa lên trên.

Đồng thời con mắt kia đột nhiên nứt ra, vô số những thứ giống như sợi đen mảnh bắt đầu rơi xuống.

Trực giác mách bảo Trần Kiến Binh đây chính là thứ mà Tô Thần bảo họ đề phòng.

Lập tức hét lớn một tiếng: "Bắn!" Bảy tám luồng lửa phun thẳng lên trời, vừa vặn tạo thành vòng vây quanh con mắt kia.

Nhiệt độ cao và ánh sáng khiến những con rắn đen trên không trung sợ hãi điên cuồng vặn vẹo thân thể.

Nhưng không có bất kỳ điểm tựa nào, chúng chỉ có thể lao thẳng vào ngọn lửa.

Chương 173

Xoẹt xoẹt xoẹt — Những con rắn bị cháy xém rơi xuống đất thân thể vẫn còn điên cuồng vặn vẹo, nhưng đã sớm mất đi khả năng tấn công.

Trong không khí tràn ngập một mùi thịt cháy quỷ dị, mọi người đều không khỏi nuốt nước bọt.

Nhưng vừa nghĩ đến độc tính chết người của loài rắn này, đều vô thức lùi về phía lối ra.Mà Tô Thần thì bàng nhược vô xà xuyên qua giữa mười sáu cây cột đá khổng lồ, thỉnh thoảng còn dừng lại lẩm bẩm điều gì đó.

Vương Điềm Điềm thấy trên khung chat cũng có không ít người chú ý đến động thái của Tô Thần, liền đánh bạo giơ máy ảnh theo sát. "Tô Thần tiểu ca ca, anh đang làm gì thế ạ?" "Tìm cây cột có thể giúp chúng ta đi vào Địa cung." Nói xong, Tô Thần như thể nhìn thấy vật thể mới lạ, trực tiếp bước qua những xác rắn cháy đen đầy đất.

Súng phun lửa vừa vặn dừng lại, sau khi xác định tất cả rắn đã bị thiêu chết, Trần Kiến Binh và mọi người mới đặt thiết bị sang một bên để tản nhiệt.Chu Hoài Văn có thể nói là luôn đau lòng cho những gì Thạch điện này phải chịu đựng.

Nhưng so với sinh tử của mọi người, anh ta vẫn cảm thấy nhẹ nhõm. "Không sao rồi, mọi người kiểm tra xem còn có con cá lọt lưới nào không." Trần Kiến Binh vừa nói thì nghe thấy một tiếng "Cạch".

Sợ đến nỗi anh ta tưởng lại xuất hiện một con mắt lớn chứa đầy rắn độc, vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Nhưng phía trên trống rỗng không có gì cả.

Một chiến sĩ bên cạnh vỗ vai anh ta, chỉ vào bên trong cùng.

Chỉ thấy mặt đất bên cạnh Tô Thần lại xuất hiện một đường hầm sâu đen.【Má ơi...

Đại thần Tô Thần làm gì thế?

Sao tôi chưa kịp hiểu gì đã tìm thấy lối vào bên dưới rồi?】【Quá đáng!

Quá đáng thật sự!

Hóa ra cứ đi dạo một lúc là có lối vào à?】【Cá mực chết tiệt, rõ ràng là đại thần Tô Thần làm việc chuyên nghiệp mà, không muốn lãng phí thời gian chút nào, nên trong lúc đội Trần diệt rắn thì tiện tay mở luôn cửa Địa cung đó.】【Nhưng mà... tôi vẫn muốn hỏi, mười sáu cây cột này đại diện cho cái gì, và con mắt ngọc kia có phải là chìa khóa không?】Mọi người đều không muốn sửa soạn tại nơi đầy xác rắn cháy đen, thế là trực tiếp xuống đường hầm.

Ánh sáng đèn pin chiếu xuống mà không thấy đáy.

Mọi người trong lòng đều có chút hoang mang, nhưng Tô Thần trực tiếp đi xuống trước thì họ cũng không còn do dự nữa.Vương Điềm Điềm thấy xung quanh không có gì, nhất thời nhàm chán liền chuyển những nghi vấn của khán giả trên khung chat cho Tô Thần. "Đây chính là trí tuệ của người xưa, mười sáu cây cột kia được sắp xếp thành Cự Môn Trận, tên gọi có nguồn gốc từ việc loại trận pháp này thường được dùng trên các cổng thông đạo." "Còn về việc giải thích thế nào thì quá phiền phức, cần phải biết Lạc số và cả cách sắp xếp Tinh Túc, những điều này là trận pháp mà dù núi sông biển cạn biến thiên cũng có thể trực quan dựa vào suy diễn Tinh Túc mà tìm ra đáp án." "Nói trắng ra, không nói ngàn năm, dù là vạn năm, sao trời xoay chuyển nhưng Tinh Túc không hề thay đổi, thì những người đời sau hiểu biết những điều này vẫn có thể tìm thấy những thứ mà tiền

nhân để lại." Nói trắng ra, vẫn là truyền thừa quan trọng.

Nhưng Tô Thần cũng không giải thích sâu thêm, dù sao nói những điều này với người bị đứt đoạn truyền thừa thì chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.Không lâu sau, đi đến cuối cầu thang.

Trước mặt xuất hiện một hành lang rộng rãi.

Điểm khác biệt rõ rệt nhất so với đường hầm cầu thang tối đen như mực chính là những bức bích họa màu sắc tươi tắn thực sự khiến người ta sáng mắt!

Chỉ là phía trên đa phần đều là những con mắt, đủ loại mở, nhắm, lớn, nhỏ... những con mắt kỳ quái.

Trời ơi, đó hoàn toàn là một bức tường graffiti toàn mắt cực đoan!

Chỉ có điều vì phía trên hành lang là hình vòm tròn, nên khi đi bên trong càng giống như bị những con mắt nhìn chằm chằm từ mọi phía. "Tôi... cảm thấy hơi khó chịu, những con ngươi này sẽ không phải là của người sống được khảm vào rồi vẽ ra đấy chứ?" Một lời vô tình của tiểu chiến sĩ khiến không ít người sởn gai ốc.

Mẹ kiếp, nếu là thật, vậy thì phải moi bao nhiêu người mới có thể có được ngần ấy con mắt trong hành lang này chứ? "Yên tâm đi, hành lang này được xây dựng bằng Thiên Chuyên Tây Vực, căn bản không thể có thứ gì khảm vào được."Mà càng đi về phía trước, nội dung bích họa càng phong phú hơn, không còn đơn điệu chỉ có mắt nữa.

Nhiều hơn là những ghi chép, có cảnh vừa rồi — con ngươi khổng lồ treo lơ lửng giữa không trung.

Phía dưới đứng đầy nô lệ, sau đó con mắt vỡ tan, rắn đen tuôn xuống giết chết toàn bộ nô lệ.

Cũng có vẽ cảnh ngọn núi đen bên ngoài trước khi bị tách ra.

Cả ngọn núi đầy rắn đen, còn dưới núi là bách thú triều bái.

Lại còn có cảnh một con mắt chớp một cái, toàn bộ những nô lệ phía trước nó đều biến mất không trung.

Rất nhiều nội dung đều xoay quanh rắn và mắt.Thấy Vương Điềm Điềm vẫn có chút không theo kịp mình, Tô Thần dứt khoát trực tiếp nhận lấy máy quay, lần lượt giảng giải những sự kiện được ghi lại trên các bức bích họa này.

Mãi cho đến trước bức bích họa cuối cùng, mọi người đều háo hức chờ Tô Thần giải thích.

Nhưng Tô Thần lại im lặng một cách bất ngờ.Chỉ thấy nội dung được ghi lại trên bức bích họa đó là một hang động khổng lồ và thẳng đứng.

Mà trên vách hang có vài đường nét mảnh mai, xoắn ốc đi xuống, phía trên tương ứng là những cụm người giống kiến đang tụ tập nhìn xuống.

Chu Hoài Văn cũng ngây người.

Lâu sau mới lẩm bẩm một câu: "Hang động lớn như vậy... là do con người đào đắp ra sao?" Câu nói này không nghi ngờ gì đã giáng một gáo nước lạnh vào mọi người.

Hang động thì không phải, nhưng những bậc thang nhỏ và dày đặc đó thì rất chắc chắn là do con người làm.

Nhìn những người trên đó rõ ràng là đang tế bái cái hang động này.

Nhưng khi so sánh tỉ lệ hai bên, hang động đó không nói là sâu không thấy đáy, mà trực tiếp xuyên đến tâm Trái Đất hoặc xuyên qua tâm Trái Đất cũng không thành vấn đề. "Không chừng là di tích sau khi núi lửa phun trào?" Tô Thần nghe vậy, có chút bất đắc dĩ, người ta tên là Vô Đáy Quỷ Động.

Sao có thể là do núi lửa phun trào tự nhiên hình thành được?

Hơn nữa, địa hình sau khi núi lửa phun trào sao lại có thể như thế này? "Các vị có thể tham khảo 'Quỷ động văn' mà tôi đã nói trước đây để hiểu, nơi trên bức bích họa này chính là Vô Đáy Quỷ Động." "Nghĩa là, một cái động không có đáy, nhưng cũng có khả năng là những người đi xuống đều có thể hoặc rời đi để nói cho những người bên trên biết rốt cuộc bên dưới có gì." "Mà người xưa đều có lòng kính sợ và sùng bái tự nhiên, nên sẽ coi những hang động như vậy là thần tích để tế bái." Tô Thần vừa nói, vừa chỉ vào vài người đặc biệt đứng phía trước trong đám đông giống kiến, và mặc trang phục rõ ràng lộng lẫy hơn. "Vào thời điểm này, 'xuất hiện' hoặc có người tự xưng mình có thể nhìn thấy những thứ bên dưới hang động đó, thế là xuất hiện các tế tự và hoạt động tế tự quy mô lớn tương ứng." "Cũng vì quyền lực và sức mạnh của những người này đều bắt nguồn từ đôi mắt, nên họ sẽ cung phụng nó." Nghe Tô Thần nói như vậy, ngay sau đó lại thấy camera đột nhiên xoay chuyển góc độ.

Bức họa vẫn là bức họa đó, nhưng sau khi góc độ thay đổi, mọi người chỉ thấy trong khung hình rõ ràng là một con mắt rỗng tuếch.

Ban đầu đám đông người phân bố giống kiến kia lại trực tiếp biến thành lông mi và mí mắt dưới!【Má ơi...

Ban ngày ban mặt xem livestream này mà tôi sởn gai ốc!】【Cứu mạng!

Giờ tôi nhìn thấy mắt mình cũng sợ rồi!】【Nghĩ đến mấy cái cổ mộ có mắt trước đó, tôi bắt đầu hoảng rồi, cái văn minh mắt này rốt cuộc đã lan truyền bao xa?!】【Emmmlầu trên có thể nghe giảng tử tế không?

Tô giáo sư nói đó là văn minh Quỷ Động, văn minh do người Quỷ Động phát hiện!】【Được rồi, tôi thành công bị choáng váng rồi, vậy

tóm lại cái văn minh ban đầu của con mắt đó rốt cuộc là gì vẫn chưa giải thích được sao?】Tô Thần giải thích xong, trả lại máy quay cho Vương Điềm Điềm, thấy câu hỏi trên khung chat.

Liền ôn hòa mỉm cười. "Mọi người cũng có thể hiểu văn hóa ban đầu của con mắt này là văn minh ngoài hành tinh, tức là sự xâm nhập của văn minh ngoài hành tinh mà phim ảnh thường nói." "Nhưng vì số lượng xâm nhập cực ít, nên sau khi bị phát hiện chỉ có thể thông qua sức mạnh chinh phục văn minh thời đó, sai khiến họ làm việc cho mình." "Cửu tầng yêu tháp đó chính là một bộ triệu hồi khí do con người xây dựng, chỉ cần cắm chìa khóa phù hợp vào là có thể đi đến không gian dị độ để gặp kẻ thống trị của văn minh này." Nghe đến đây, mọi người gật đầu nửa hiểu nửa không.

Chỉ có Lôi Tử vỗ tay "Bốp" một cái rõ lớn. "Ôi!

Tôi biết rồi, tức là cái bà Tinh Tuyệt Nữ Vương thống trị đó vẫn chưa chết đúng không?

Chỉ là vẫn luôn ở trong một không gian khác chờ người mang chìa khóa đến đón bà ta về!" Mọi người đều cảm thấy cách nói này buồn cười, dù sao khi giải thích về Hắc Tháp thời tiền sử, Tô Thần đã nói rồi.

Vì sự bạo ngược của Tinh Tuyệt Nữ Vương, các tiểu quốc xung quanh đều liên minh lại.

Khi Tinh Tuyệt Nữ Vương thả lỏng cảnh giác, họ đã bỏ độc vào thức ăn để đầu độc Nữ Vương chết.

Cũng chính vì Nữ Vương chết, quân đội liên hợp của các tiểu quốc xung quanh đã tràn vào Tinh Tuyệt Thành, điều này mới dẫn đến sự diệt vong hoàn toàn của thành trì này.

Tức là, Tinh Tuyệt Nữ Vương thực sự đã chết.

Họ đang định mở miệng trêu chọc Lôi Tử, thì nghe thấy giọng nói tán đồng của Tô Thần. "Đại khái là vậy, cũng có thể hiểu là người chết ở đây chỉ là một trong số Tinh Tuyệt Nữ Vương, còn bản thể của bà ta vẫn luôn tồn tại trong một không gian khác." Tô Thần vừa nói vừa trầm tư một lát, nghĩ đến không gian hư số mà Cửu tầng yêu tháp có thể mở ra.

Lại nói: "Cũng có thể hiểu bản thể của bà ta là một luồng năng lượng cố định, còn Tinh Tuyệt Nữ Vương trong truyền thuyết được ghi lại ở đây chỉ là một phân thân năng lượng đã thành công đến thế giới của chúng ta từ không gian đó." Giết chết, nhưng lại không hoàn toàn giết chết.

Vì trong truyền thuyết đã đáng sợ như vậy, thì e rằng thực tế sẽ còn khó đối phó hơn gấp mấy lần.Cũng không loại trừ khả năng người xưa vì biết quá ít về vạn vật, sở dĩ mới mù quáng sùng bái một mục tiêu nào đó.

Mà khi một người có nhiều tín đồ, thì dù là một người không mấy lợi hại, cũng sẽ được thổi phồng thành "cực kỳ lợi hại".

Mặc dù Chu Hoài Văn rất muốn nói như vậy, nhưng đối mặt với sự xuất hiện của quần thể văn minh cổ đại khổng lồ.

Họ bây giờ mới chính là đối tượng biết quá ít.Mà đi đến cuối hành lang không quá dài, chỉ có một cây cột đơn độc.

Chương 174

Các chiến sĩ không hiểu. "Không phải nói đây là Địa cung sao?

Sao...

đã đến cuối rồi?" "Đúng vậy, có phải chúng ta đi nhầm hướng rồi không?

Hay là quay lại trước đi?" Nói xong, mấy người định quay lại, nhưng liền bị Tô Thần lườm một cái.

Tôi là loại người ngốc đến mức để các anh đi nhầm đường sao?

Tô Thần thầm nghĩ trong lòng, nhìn cây cột đó giống hệt như những điêu khắc sáu mặt trên cột bên trên, chỉ có điều là phiên bản thu nhỏ.

Liền trực tiếp ngồi xuống, căn chỉnh phương vị, lẩm bẩm: "Không khí nhập huyệt, dương, chỉ kinh một phương bất triển, âm, phi ngũ phân bất triển." Ngay sau đó anh vung tay mấy cái, khôi phục lại vị trí của sáu mặt điêu khắc bị đảo ngược.

Lối đi ban đầu phía trước đột nhiên không tiếng động mà xoay ra một cánh cửa!

Mấy chiến sĩ vừa nói chuyện lập tức đỏ mặt tía tai, vội vàng xin lỗi.

Trần Kiến Binh thậm chí lười chẳng buồn quở trách, chỉ lườm mấy người đó một cái.

Sau đó cầm súng là người đầu tiên đi vào tuần tra xem có nguy hiểm không."À, Tô Thần tiểu ca ca, câu nói vừa rồi có phải là khẩu quyết mở lối vào không?

Tôi thấy anh ở trên đó cũng lẩm bẩm gì đó mà?" Tô Thần gật đầu, đi vào.

Giải thích rõ ràng ý nghĩa và sự khác biệt giữa 'Tầm Long Quyết' và 'Hám Long Quyết'.

Sau khi đi vào là một đại điện rộng lớn và hùng vĩ hơn, cũng chính là Chính điện của Địa cung.

Mà lối vào phía sau là một bảo tọa bằng ngọc được điêu khắc vô cùng tinh xảo, nhưng thân rắn chằng chịt.

Ban đầu lẽ ra phải khí thế ngất trời, nhưng đáng tiếc không khí lưu thông ngàn năm, không bằng các Địa cung được phong bế khác.

Chu Hoài Văn và Từ Oánh Oánh tùy tiện nhặt một món đồ tinh xảo, còn chưa kịp nhìn kỹ.

Món đồ đó đã hóa thành tro bụi. "Đáng tiếc quá...

đáng tiếc quá..." Giọng điệu đó suýt nữa là khóc luôn rồi.

Ngay cả những người của viện nghiên cứu khi thấy cảnh này cũng rơi lệ vì đau lòng. "Nếu có thể bảo vệ sớm hơn... thì tổn thất có phải ít đi một chút không..." Sở Mục Vân thở dài nói, có trợ lý đi vào thông báo, còn đưa cho ông ta xem một tấm ảnh.

Sau khi nhìn rõ vật trong tấm ảnh, sắc mặt ông ta đại biến.Tấm ảnh đó chất lượng cực kỳ mờ, nhưng ẩn hiện có thể nhìn thấy đó là một mảng lớn chuông đồng lục giác!

Nhớ lại lời dặn dò của 【Thiên Quan Chúc Phúc】, chỉ cần phát hiện chuông đồng lục giác thì tuyệt đối không được khinh cử vọng động.

Tốt nhất là trực tiếp liên hệ anh ấy, có thể giao dịch.

Mà Tô Thần cũng đã nói đi nói lại về sự lợi hại của chuông đồng

lục giác. "Người gửi tấm ảnh này đâu?" "Là đội khảo sát khoa học do Trương Tề dẫn đầu, nhưng sau khi nhận được ảnh thì đã không liên hệ được với người nào nữa, định vị hiển thị ở dưới hồ nước trong núi sâu Ba Nãi..." Sở Mục Vân sững sờ, trong đầu tìm kiếm dự án mà cái tên này phụ trách. "Chẳng lẽ dự án mà đội Trương Tề xin phép không phải là đến các thôn làng của người dân địa phương Ba Nãi để khảo sát lịch sử truyền thừa của họ sao?" "Đây là bị người địa phương dìm xuống hồ rồi?" Ông ta từng nghe nói có một số người địa phương khá khép kín, hơn nữa còn có một bộ quy tắc riêng của mình.

Nếu người ngoài chạm đến ranh giới của quy tắc này, sẽ không ngần ngại dùng phương pháp nguyên thủy nhất để trừng phạt đối phương.

Khi còn trẻ ông ta cũng từng trải qua, may mắn là đại nạn không chết, trọng hoạch tân sinh.

Trợ lý lập tức phủ nhận. "Đã xác nhận với cảnh sát địa phương, đội khảo cổ không hề có xung đột với người địa phương, hơn nữa theo thời gian mà người địa phương cung cấp, sớm hai ngày trước khi tấm ảnh này được gửi đi, đội khảo cổ đã kết thúc chuyến thăm và rời khỏi làng của Ba Nãi rồi." Lần này Sở Mục Vân hoàn toàn cạn lời.

Việc lớn trước mắt còn chưa giải quyết, lại xuất hiện chuyện một đội khảo cổ viên mất tích.

Chẳng lẽ năm nay ngay cả nghề khảo cổ vốn là nghề ít người biết đến cũng trở thành nghề nguy hiểm cao rồi sao?Ông ta dặn trợ lý tiếp tục theo dõi diễn biến điều tra vụ việc này, còn bản thân thì thử liên hệ【Thiên Quan Chúc Phúc】 trên phần mềm livestream.

Vốn dĩ cũng nên liên hệ Tô Thần ngay lập tức, để Tô Thần cũng biết chuyện này.

Nhưng đáng tiếc bây giờ Tô Thần đang ở trong sa mạc, phân thân

phạp thuật.

Ông ta cũng không hy vọng Tô Thần phân tâm khiến đội khảo cổ ở sa mạc cũng gặp chuyện.

Gửi tin nhắn xong, ông ta nhìn Chu Hoài Văn và mọi người đang nghiên cứu bảo tọa ngọc được bảo tồn tốt nhất trong Chính điện trên màn hình lớn, không nhịn được thở dài.

Thầm nghĩ, không chừng thật sự giống như 【Thiên Quan Chúc Phúc】 đã nói, thiên tướng giáng đại nhậm ư tư nhân dã.

Trước khi sự kiện cuối cùng xảy ra có thể còn xuất hiện nhiều sự kiện nguy hiểm hơn nữa!

Suy nghĩ đi nghĩ lại, ông ta vẫn quyết định báo cáo sự việc lên cấp trên.Trong livestream, Tô Thần và đoàn người đã tiến vào Hậu điện.

Thông qua đảo hồ giữa hang đá đi vào trong hang, đến trước dòng ám hà Tư Độc hung dữ.

Đối diện cũng có một hang đá, ở giữa là một cây cầu đá màu đen nối liền.

Nhưng đối diện cây cầu có một Thiên cân áp chặn chết trước cửa động đó.

Muốn đi vào vẫn phải mất chút thời gian."Trước đó, những thạch thất được khai thác bên trong có lan can sắt, bên cạnh còn có không ít hình cụ, vậy thì quy cách kiến trúc này khá kỳ diệu." "Thông thường không nên giam giữ phạm nhân ở nơi hẻo lánh nhất, chứ không phải gần Chính điện như vậy..." Chu Hoài Văn lẩm bẩm một mình, nhìn thấy Thiên cân áp phía trước liền sững sờ. "Chẳng lẽ phía sau đó là Địa cung mộ táng của Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?" Mọi người cũng không hiểu, chỉ cảm thấy quy cách Địa cung như vậy có chút quá qua loa.

Các cổ mộ trước đó, dù bên trong có những sinh vật lộn xộn, nhưng cái nào mà không có đầu có mắt, đúng theo quy cách. "Phong tục tập quán của các vùng đất khác nhau là chuyện thường tình, mộ Cổ Mặc Vương tử trong thành Cổ Thành Tây Dạ trước đó chẳng phải là lời giải thích tốt nhất sao?" "Bên này đều thịnh hành trực tiếp xây mộ thất trong thành, ý nghĩa có lẽ là muốn vĩnh viễn thống trị vương thành chăng?" Tô Thần thản nhiên nói, dẫn đầu bước lên cầu đá.

Dòng sông tuy chảy xiết, nhưng may mắn là kết cấu của cây cầu đá này khá kiên cố.

Trịnh Huyền còn không nhịn được nán lại trên cầu đá một lúc lâu, nhưng cũng không thể suy đoán ra thời gian xây dựng cụ thể.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây, đội ngũ lần này cũng mang đủ trang bị, nào là nhảy côn bằng thép trắng, bốn cái Thiên cân đỉnh, chỉ vài động tác đã dễ dàng nâng cả Thiên cân áp lên.

Còn việc đặt thêm cái Thiên cân đỉnh thứ năm là vì trên khung chat không ít người kêu rằng sức mạnh của bốn cái Thiên cân đỉnh có thể không đủ.

Nếu không thêm một cái thì có lẽ sau này sẽ có đi không có về.

Thế là Trần Kiến Binh chỉ có thể bất đắc dĩ giải thích. "Thực ra trang bị lần này đều là gấp đôi, giống như cái súng phun lửa mọi người đã thấy trước đó, chúng tôi cũng mỗi người một cái đeo trên lưng." Vừa nói, anh ta vừa hướng về phía máy quay, bảo các chiến sĩ phía sau lấy ra những cái Thiên cân đỉnh còn lại.

Với số lượng như vậy, có thêm bốn năm cánh cửa nữa cũng không thành vấn đề!

Các "hiệp sĩ bàn phím" một lần nữa im lặng, chuẩn bị rình cơ hội phía sau màn hình.

Tiếp tục tìm kiếm bất kỳ một sơ hở nào để có thể tìm ra điểm chê, và phóng đại vô hạn để bản thân lại được mọi người chú ý.

Vượt qua Thiên cân áp, bên dưới là một hành lang đen kịt kéo dài xuống.

Đèn pin cường độ mạnh căn bản cũng không thể chiếu tới đáy.

Mọi người trong lòng đều có chút bồn chồn, nhưng Tô Thần trực tiếp đi xuống trước thì họ cũng không còn do dự nữa. "Ở đây thật yên tĩnh..." "Đúng vậy, vừa nãy bên kia còn thấy chuột thành đàn thành đội, bên này đến một cọng lông chuột cũng không thấy." "Hít!

Không phải bên này toàn là rắn đó chứ?!" Rắn là khắc tinh của chuột, nơi nào có rắn thì tự nhiên sẽ không có chuột tồn tại.

Mọi người đều nghĩ đến điểm này, nhớ đến ba chiến sĩ đã chết thảm trên xe.

Liền cảm thấy một nỗi sợ hãi khó tả đối với con đường phía trước dài và tối đen như mực. "Có rắn, nhưng yên tâm chúng bây giờ sẽ không ra ngoài." Lời nói của Tô Thần khiến mọi người nín thở một hơi, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vẫn luôn khó có thể yên tâm mà tiến lên một cách vô tư."Nội dung trên bích họa của mộ thất, thường liên quan mật thiết đến cuộc đời của chủ nhân mộ thất." Tô Thần đột ngột nói thêm một câu nữa, càng khiến mọi người không hiểu ra sao.

Chu Hoài Văn nhíu mày, quay đầu nhìn lại lối vào nơi những dải huỳnh quang đã trở nên rất nhỏ.

Liền hít một hơi thật sâu, hỏi Tô Thần. "Tiểu Tô giáo sư, ý anh là những thứ trên bích họa đó đều sẽ xuất hiện trong mộ thất này sao?" Vì sinh và tử đều ở cùng một nơi, thì điều đó có nghĩa là cảnh tượng nhìn thấy lúc sống cũng có thể nhìn thấy lúc chết.

Trong số đó, điều khiến người ta chú ý nhất không nghi ngờ gì chính là hang động bí ẩn kia.

Chương 175

"Ừm, đến rồi." Đến rồi?

Mọi người nghi hoặc nhìn con đường phía trước bị bịt kín, đây là đến ngõ cụt rồi sao?

Nhìn kỹ, đó càng giống một cánh cửa đá đen khắc đầy hình rắn và rất nhiều con mắt.

Mà Tô Thần tiện tay sờ soạng trên vách tường vài cái, liền thấy cánh cửa đá đó xoay chuyển.

Lấy điểm giữa làm trục, xoay thành hình dọc, hai bên vừa vặn đủ cho một người đi qua.

Và cùng lúc đó, ánh sáng đèn pin chiếu vào, mọi người chỉ cảm thấy mắt mình sáng rực lên.

Màu vàng kim, ánh sáng ngũ sắc lóe ra trong chớp mắt, như thể muốn làm lóa mắt người.

Mọi người đều bị luồng sáng đột ngột này dọa sợ.

Dù sao suốt chặng đường này, họ đều kiên định đi xuống dưới.

Dưới lòng đất làm sao có thể có luồng sáng chói mắt như vậy tồn tại được!【WTF?!

Vừa nãy là cái quái gì vậy?

Đội khảo cổ đi thẳng xuống thiên đường để tắm nắng à?】【Emmm ai có thể thấu hiểu nỗi đau của một người đã bật độ sáng max, rồi bị cái ánh sáng mạnh vừa rồi chói lòa cả đôi mắt chó hợp kim của mình không…】【Không phải chứ… Nữ vương Tinh Tuyệt ở dưới đó cất gương à?

Phản quang mạnh quá đáng sợ luôn!】【Có khi nào… ý tôi là có khả năng nào, cái phản quang vừa rồi là kho báu không?】【Lão phu nói cho ngươi biết!

Tuyệt đối không thể!】【Đúng vậy!

Kho báu từ trước đến giờ… emmm đều khó nói hết lời á…】Không nghi ngờ gì, đây chính là sự khác biệt trực quan nhất giữa giới khảo cổ chính thống và những người theo chủ nghĩa hiện thực.

Đối với các nhà khảo cổ, ngay cả một mảnh ngói vỡ cũng có giá trị nghiên cứu đáng kể.

Nhưng đối với người bình thường, thứ đó thật sự không có nhiều ý nghĩa.

Thế nên, những "kho báu" văn vật kinh thế hãi tục được công bố, thực tế khi nhìn tận mắt, chẳng có mấy món thật sự khiến người ta kinh ngạc. "À, những thứ đó đều là kho báu mà cổ quốc Tinh Tuyệt đã sưu tập từ khắp nơi trong thời kỳ thịnh vượng, sau này muốn vào lại chắc cũng không dễ, có thể mang vài món ra ngoài để nghiên cứu kỹ lưỡng." Tô Thần thản nhiên nói.

Giọng điệu đó, cứ như thể anh vừa phát hiện ra một đống đất đá tầm thường vậy! "Vâng." Chu Hoài Văn cũng thản nhiên đáp một tiếng.

Trịnh Huyền không thể tin nổi nhìn ông, bình thường nếu phát hiện "kho báu", mấy vị giáo sư khảo cổ này ai nấy đều kích động hơn người.

Sao giờ lại bình tĩnh đến vậy?

Thế là anh lại nhắc lại một lần nữa: "Chu giáo sư, phản quang vừa rồi dường như là do một đống kim khí tạo thành." Khụ khụ khụ —— Lập tức, Chu giáo sư cuối cùng cũng phản ứng lại rằng bên

trong thật sự toàn là kho báu, ông kịch liệt ho khan.

Kim khí?!

Kho báu?!

Trời đất ơi, bọn họ khảo cổ cũng chỉ gọi là phế liệu cũ nát.

Kim khí chính tông thì mấy chục năm mới có thể nhìn thấy một lần!

Còn kho báu… thì chỉ có thể là cấp độ truyền thuyết.

Nghe thấy thôi đã là tốt lắm rồi!

Mà Tô Thần đã đi trước vào trong, tiện tay lấy ra một chiếc đèn pin cực mạnh treo lên vách tường.

Toàn bộ không gian tức thì được chiếu sáng rực rỡ! "Mẹ nó!" "Trời ơi!" "Trời đất!" Các loại tiếng thán phục, vào lúc này hiển nhiên là vô cùng bình thường.

Chỉ thấy từng đống kim khí tạo hình độc đáo, đá quý, trân châu dưới ánh đèn mạnh chiếu rọi lấp lánh chói mắt.

Toàn bộ đều là những kiểu dáng chưa từng thấy, nhưng tùy tiện lấy ra một món tuyệt đối đều có giá trị liên thành!

Chu Hoài Văn cười không ngậm được miệng, nếu không phải Trịnh Huyền mắt nhanh tay lẹ kéo ông lại, chỉ sợ đã sắp sửa diễn cảnh giáo sư khảo cổ nằm trong đống kho báu cười ha hả trước mặt hàng chục triệu khán giả trực tiếp.

Đã có kinh nghiệm, tầm mắt của Trịnh Huyền vẫn luôn dừng lại trên người Tô Thần, một khắc cũng không rời đi.

Và ngay khi mọi người đang đắm chìm trong núi kho báu này, Tô Thần lại đi thẳng vòng qua núi kho báu.

Nơi đây hẳn là một hang động tự nhiên.

Phía trên tối đen như mực, nhưng ẩn ẩn có chút phản quang, chắc chắn là đáy của ngọn núi đá đen khổng lồ kia.

Sau khi đi đến bên cạnh Tô Thần, anh mới phát hiện, phía trước lại là một cái động khổng lồ sâu hun hút không thấy đáy!

Mức độ rộng lớn hoàn toàn giống như mô tả trong bích họa!

Nhìn kỹ trên hố sâu đó, ngang với mặt bằng của bệ đá chứa kho báu lại là một khúc gỗ treo lơ lửng.

Mà khúc gỗ đó không hề có dấu hiệu mục nát, hơn nữa trên đó còn mọc ra những cành lá xanh non!

Đó là màu xanh tươi non đầy sức sống.

Bất kể là so với hang đá đen kịt này, khúc gỗ đã mục nát mà nó bám rễ, hay là đống tài bảo vàng óng không chút sinh khí trước mặt.

Đều khiến người ta cảm thấy một sự tương phản khó tả.

Dường như trong tiềm thức mọi người đều cảm thấy chỉ cần vượt qua thiên cân áp đó, thì không nên có bất kỳ sinh vật nào tồn tại mới là bình thường. "Vì sao lại có một khúc gỗ treo lơ lửng thế này?" Giọng nói trong trẻo của Vương Điềm Điềm thu hút ánh mắt mọi người.

Nhìn khúc gỗ kỳ dị và những lá non trên đó, có người liền buột miệng nói ra. "Ai, đó chẳng phải là quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt sao!?" Người nói là Từ Oánh Oánh, giọng nói trong trẻo như chuông bạc khiến người ta không muốn phản bác.

Nhưng thật sự là quan tài sao?

Tuy nói là quan tài, thứ trước mắt này đích thực là một khúc gỗ.

Nhưng quan tài lại mọc ra lá sao?

Có lẽ còn là cây tạp ký sinh… Ngụ ý này chẳng phải giống hệt như mồ mả mọc cỏ sao? "Đó là Côn Luân thần mộc, quan tài cấp truyền thuyết, không ít những người có địa vị cao muốn tìm kiếm sự trường sinh cả đời cũng chưa chắc đã tìm được." "Hơn nữa, khối quan tài này còn được lấy từ tâm cây âm trầm mộc tốt nhất, vốn đã là cực phẩm trong cực phẩm!" Côn Luân thần mộc?

Nghe còn chưa từng nghe qua, nhưng thấy Tô Thần hiếm khi ngợi khen, mọi người liền hứng thú. 【Quan tài cực phẩm tốt nhất vì sao lại còn mọc ra cành lá?】 Đây cũng là điều mà đạn mạc đang tranh luận kịch liệt.

Tô Thần hiển nhiên rất bất đắc dĩ với câu hỏi này, chỉ chỉ lên phía trên, lại cúi người nhúm một nắm đất.

Đầu ngón tay anh bóc ra, bụi trần mịt mờ tan trong không khí. "Phía trên này bị cự sơn thạch che phủ, tối tăm không thấy mặt trời, dưới chân đất bụi khô cằn, không hề có chút hơi ẩm nào, vậy mà những lá xanh trên quan tài lại mọc tươi tốt hơn cả những loài cây được chăm sóc kỹ lưỡng." "Điểm đặc tính này chính là sự thần kỳ của Côn Luân thần mộc." "Đoạn cành mà không mục nát, dẫu không có ánh sáng mặt trời và nguồn nước vẫn có thể sống hàng nghìn năm, những cành lá xanh mà các vị thấy trước mắt đây, phỏng chừng tuổi đời có lẽ còn không nhỏ hơn niên đại của tòa thành này bị hủy diệt." Mô tả như vậy, quả thực là một quan tài thần cấp khó sánh kịp.

Có lẽ bất kỳ quan tài nào được khai quật trên thế gian hiện nay cũng không thể quý giá bằng quan tài làm từ Côn Luân thần mộc này.

Nghĩ đến một thứ chưa từng nghe qua, nhưng có lẽ đã là thần thụ tuyệt chủng từ thời viễn cổ.

Chu Hoài Văn vừa cảm thán, vừa gọi mấy chiến sĩ tìm cách đưa khúc quan tài đó từ trên hố sâu treo lơ lửng sang đây. "Không cần

phiền phức đến vậy, quan tài đó không phải treo lơ lửng, các anh nhìn kỹ sẽ thấy có một cây cầu đá đỡ lấy." Cầu đá?

Ở đâu có cầu đá.

Mọi người không hiểu, ngay cả không ít người xem trên đạn mạc trực tiếp chụp màn hình video vừa rồi đem đi nhận dạng kỹ lưỡng, cũng không thể tìm thấy cây cầu đá đó. 【Tôi… có phải bị mù rồi không?

Tôi có thể khẳng định chắc chắn là tôi hoàn toàn không thấy bất kỳ vật chống đỡ nào trên cái hố đen đó!】 【Mấy người có nhớ cái cầu thang Huyền Hồn trước đó không!

Chẳng phải ở đó nói người cổ đại sẽ dùng loại sơn hấp quang đặc biệt sao?

Có lẽ ở đây cũng dùng loại đó!】 【Có khả năng đó, nhưng cái hố sâu này chắc chắn không phải được quét sơn mà ra phải không?】 【Đồng thắc mắc, nếu người rơi xuống thì còn vớt được thi thể lên không?】 【Tôi nghĩ khả năng cao là không, tôi trước đó đã tính toán tỉ lệ hang động trên bích họa và người, cảm giác chênh lệch khoảng tám mươi lăm lần, hơn nữa cái hang động đó trên bích họa hoàn toàn không có điểm cuối.】 Thông tin này không nghi ngờ gì là một đòn giáng mạnh.

Vương Điềm Điềm thấy tin trên đạn mạc, theo bản năng lùi xa khỏi mép hố lớn một chút.

Chương 176

Nhưng vừa lùi lại thì Tô Thần lại tiến lên, điều này khiến cô không thể không tiến lại gần. "Chất liệu được dùng ở đây tương tự với loại sơn tạo cảnh của cầu thang Huyền Hồn trước đó, nhưng đường này rất dễ phân biệt." Tô Thần vừa nói, dưới ánh mắt dõi theo của mọi người, anh lấy ra một chai dung dịch huỳnh quang đã mở nắp.

Anh tiện tay ném về phía vị trí của Côn Luân quan mộc.

Dung dịch huỳnh quang vẽ một đường cong tuyệt đẹp trong không trung, rồi rơi không ít xuống hố sâu đen kịt vô tận.

Phần còn lại vừa vặn rơi xuống trên cây 'cầu' kéo dài kia.

Sau khi chai lọ rơi xuống, một con đường huỳnh quang kéo dài xuất hiện trước mắt mọi người. "Chà, chiêu này có thể học hỏi, cũng khá ngầu đấy." Trần Kiến Binh vừa nửa đùa nửa thật nói xong, liền muốn theo bước chân Tô Thần, đi vận chuyển quan tài Côn Luân thần mộc.

Nào ngờ chân vừa đặt lên cây 'cầu' đã bị Tô Thần gọi lại. "Nữ vương Tinh Tuyệt dù sao cũng là một nhân vật đáng gờm, sẽ không để người khác dễ dàng chạm vào quan tài của mình đâu, các anh cứ đứng ở bên cạnh mà xem là được, không cần lại đây." Lúc này, ống kính phóng to.

Vương Điềm Điềm lúc này mới phát hiện ra, phía sau những lá xanh trên quan tài, ở một mặt khác của quan tài lại có một bông hoa có hình dáng kỳ lạ.

Thân hoa tựa như một cái chum lớn, miệng nhỏ bụng to, cánh hoa khép chặt lại với nhau.

Xung quanh có bốn cánh lá màu đỏ tươi, yêu dã, nhưng lại khiến người ta cảm thấy bất an. "Đó là hoa gì vậy?

Côn Luân thần mộc còn có thể nở hoa sao?" Từ Oánh Oánh thấy ống kính quay chỗ này có gì đó không ổn, liền ghé vào xem.

Suy nghĩ một lúc lại nói, "Vì đã là thần thụ tuyệt chủng nở hoa, vậy nếu bảo tồn được bông hoa đó, có khi nào sẽ có hạt giống để duy trì thần thụ này không?" Tô Thần đi được nửa đường, nghe thấy lời này liền sững lại, chân suýt trượt ngã.

Thi Hương Ma Dụ và Côn Luân thần mộc có cái quái gì liên quan đâu!

Một cái là thần mộc, thuộc tính dương, sức sống vô hạn.

Một cái là âm tà chi vật, chuyên môn hại người.

Chỉ thấy theo sự tiếp cận của mình, nhụy hoa của Thi Hương Ma Dụ liền hướng thẳng về phía anh.

Đúng như mô tả của Hồ Bát Nhất, không chỉ ngửi thấy hương hoa là sẽ sinh ra ảo giác, mà chỉ cần nhìn vào nhụy hoa cũng có thể bị ảo giác khống chế một cách cưỡng chế.

Tuy nhiên, vừa cảm thấy đầu óc hơi nặng nề, Tô Thần liền trực tiếp lấy Phát Khâu Ấn ra.

Tức thì đại não trở nên minh mẫn, ngay cả hô hấp cũng sảng khoái không ít.

Bông Thi Hương Ma Dụ kia dường như có linh trí, lại khẽ lay động thân hoa.

Như thể đang nghi ngờ vì sao người đàn ông trước mặt không mắc phải ảo thuật, tự sát bỏ mình giữa chừng, mà lại thẳng tắp đi về phía mình.

Theo sự lay động nhỏ bé của nó, ngày càng nhiều phấn hoa vô hình bay lượn khắp không gian.

Nhưng không chỉ người đàn ông trước mặt không hề có vấn đề gì, ngay cả những người đang xem náo nhiệt kia cũng không bị ảnh hưởng.

Ai nấy đều tinh thần phấn chấn nhìn về phía này.

Xẹt —— Toàn bộ bông Thi Hương Ma Dụ bị nhổ tận gốc, sau đó biến mất không thấy tăm hơi trong bóng tối.

Mọi người đều nghĩ bông hoa đó bị Tô Thần ném thẳng xuống hố sâu không đáy bên dưới.

Đặc biệt là Từ Oánh Oánh phản ứng mạnh mẽ nhất. "Ai, em vừa nói nếu có thể giữ lại hạt thì có thể thử giữ một cái… Tô Thần tiểu ca ca thật là tàn nhẫn bẻ hoa mà…" Tàn nhẫn cái chó gì, không tàn nhẫn thì các người đều phải chết ở đây.

Huống hồ, anh chỉ là đã đặt bông Thi Hương Ma Dụ đó vào không gian hư số.

Loại "vũ khí" có khả năng sát thương diện rộng như vậy giữ lại để phòng khi cần thiết.

Trực tiếp mở quan tài ra, bên trong nằm một người phụ nữ đeo mặt nạ như vừa mới ngủ.

Da dẻ vẫn mềm mại và đàn hồi, trông vẫn rất trẻ trung, dường như chỉ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi.

Thân hình yểu điệu, mặc một chiếc váy dài hở eo.

Trực tiếp lột bỏ mặt nạ, y hệt như những gì Hồ Bát Nhất đã thấy.

Đó là một khuôn mặt phụ nữ trẻ tuổi, ngũ quan đều rất thanh tú, chiếc mũi khoằm đặc biệt nổi bật.

Tuy nhiên, hốc mắt lại lõm sâu rõ rệt.

Có vẻ như có người đã mạo hiểm móc mắt cô ta sau khi cô ta chết.

Dưới sự áp chế của Phát Khâu Ấn cũng không hề có động tĩnh gì, xem ra sẽ không biến thành thi biến.

Cũng không loại trừ khả năng là sau khi đôi mắt đó bị móc đi, cơ thể bị khuyết thiếu dẫn đến khí huyết không giữ được, do đó mất đi cơ hội thi biến.

Tiện tay nhấc quan tài trở lại, vừa lúc có một trận rung động nhỏ bé.

Ngay khi mọi người còn đang thắc mắc và kinh ngạc rằng Tô Thần khỏe đến mức có thể một tay nhấc bổng quan tài, thì từ vách đá phía trên đột nhiên xuất hiện một đống vật thể đen sì đang lúc nhúc. "Là lũ rắn quái!

Mau lấy súng phun lửa ra!" Trần Kiến Binh vừa ra lệnh, các chiến sĩ vốn còn đang xem kịch liền lập tức chỉnh tề.

Họ lấy súng phun lửa ra, hai người một tổ.

Một người cầm súng, một người báo vị trí và tiếp nhiên liệu.

Vốn dĩ họ lo lắng nhất là những con rắn độc xuất hiện phía trên Tô Thần sẽ tấn công anh đột ngột.

Nhưng khi chạy đến tiếp ứng mới phát hiện những con rắn đó căn bản không dám đến gần Tô Thần.

Cho dù có rắn tình cờ xuất hiện từ vách đá phía trên đầu Tô Thần, cũng đều chạy tán loạn về các hướng khác.

Thấy Tô Thần không cần lo lắng, các chiến sĩ liền tập hợp những thành viên khác trong đội khảo cổ lại bên cạnh để bảo vệ.

Rung động đúng như Tô Thần dự đoán, chỉ sau khi phóng ra rắn

độc thì không còn nữa.

Quả nhiên yếu tố then chốt vẫn là Côn Luân thần mộc này.

Hoặc có thể nói trận động đất mà Hồ Bát Nhất và đồng đội gặp phải thực chất là đường thoát hiểm mà Nữ vương Tinh Tuyệt đã tự thiết kế cho mình.

Có lẽ cô ta dự đoán mình có thể được hậu nhân phục sinh, nên mới đặt quan tài ở nơi người sống có thể chạm tới.

Trường hợp thứ hai là sau khi Thi Hương Ma Dụ chế phục kẻ xâm nhập, cô ta sẽ trực tiếp tự hủy và thả quan tài xuống hố sâu không đáy.

Còn một trường hợp nữa là Thi Hương Ma Dụ mất tác dụng, quan tài bị trực tiếp mang đi.

Đây là tình huống nằm ngoài dự tính.

Những con rắn đó hẳn là bị Thi Hương Ma Dụ thu hút sau khi bị kích thích.

Lần này số lượng cũng vượt xa số rắn quái trong thạch điện trước đó.

Hơn nữa, vì không gian khá rộng, rắn bò từ bốn phía đỉnh động xuống, khó mà dự đoán được phương hướng.

Hoảng loạn là chuyện thường tình.

Cũng có người không kịp ứng phó bị rắn chui vào kẽ hở, một con cắn trúng đầu.

Ngã bịch xuống đất, thậm chí còn không kịp co giật đã chết ngay tại chỗ.

Vương Điềm Điềm ngồi xổm trên đất cầm máy quay, ghi lại toàn bộ cảnh tượng thảm khốc.

Điều này cũng khiến cư dân mạng lần nữa hiểu rằng dù có đại thần như Tô Thần đi cùng, thương vong sẽ không quá lớn, nhưng tuyệt đối không phải là không có.

Muốn khai quật thêm nhiều lịch sử mà người xưa chưa biết sâu, cái giá phải trả không chỉ là máu và nước mắt.

Mà rất có thể là con đường được lát bằng thi thể.

Đợi đến khi Tô Thần cuối cùng cũng khiêng Côn Luân thần mộc trở về, cây cầu đá nguyên bản cũng trực tiếp bị đứt gãy.

Mọi người vẫn đang gắng sức chiến đấu với những con rắn đen rơi xuống điên cuồng.

Chỉ thấy Tô Thần ném lơ lửng một vật thể hình vuông.

Tức thì, những con rắn đó lấy vật thể hình vuông làm trung tâm mà chạy tán loạn như thể đang trốn chạy, rất nhanh đã biến mất tăm.

Chương 177

Nhiên liệu cuối cùng sắp cạn kiệt.

Trần Kiến Binh và đồng đội cũng không dám lơ là, họ cẩn thận tìm kiếm trong đống kho báu, trong các ngóc ngách khe đá.

Sợ bỏ sót một con rắn, lại gây nguy hiểm đến tính mạng cho đồng đội.

Hai chiến sĩ hy sinh tay vẫn nắm chặt súng phun lửa, chỉ là không còn sức để bóp cò.

Nhặt Phát Khâu Ấn lên, Tô Thần thấy Trần Kiến Binh vẻ mặt đau đớn do dự không biết làm sao để mang thi thể về.

Anh liền trực tiếp nhét thi thể vào không gian hư số. "Tôi là đội trưởng, cái chết của họ có liên quan đến tôi, thi thể tôi chịu trách nhiệm mang về." Mà câu nói này vô hình trung lại chọc giận quá nhiều người.

Như thể tìm thấy một chỗ để trút giận cho tất cả những người bất lực.

Mọi người đều tranh giành, muốn trực tiếp đổ hết trách nhiệm lên đầu Tô Thần.

Chỉ có Sở Mục Vân nhìn Tô Thần trên màn hình cảm thấy có gì đó không ổn. "Lúc tôi không xem có chuyện gì xảy ra sao?

Sao cảm giác tiểu Tô giáo sư có chút không ổn?" Trợ lý ở bên cạnh vẻ mặt mờ mịt. "Lúc ngài không xem cũng không có chuyện gì xảy ra cả…" Nhưng điều này không thể giải tỏa được sự nghi ngờ trong lòng Sở Mục Vân, ông nhìn những người đang chỉnh sửa trên màn hình.

Càng lúc càng cảm thấy có một cỗ khí tức vô cùng bất thường, nhưng cụ thể là gì thì ông lại không cảm nhận được.

Chỉ có một điều ông có thể khẳng định, Tô Thần có vấn đề.

Có thể là ở bước nào đó đã xuất hiện điểm đáng ngờ, nên bây giờ Tô Thần vẫn còn đang toan tính, chưa nói mục tiêu của mình cho mọi người biết. "Tra!

Lục soát tất cả video của bọn họ sau trận bão cát, từng khung hình một!

Không bỏ sót bất kỳ manh mối nhỏ nào!" "Nếu tra một lần không ra, thì tra hai lần, ba lần!

Hơn nữa, tất cả những người tham gia lần này trước khi xuất phát đã làm gì cũng phải tra xét tỉ mỉ cho tôi!" Thật sự quá quỷ dị, nghĩ đến trước đây, dù có nguy hiểm đến mấy, mộ có đông người đến mấy.

Tô Thần vào đó cứ như đi chơi vậy, không chỉ không để bất kỳ ai xảy ra chuyện, mà còn có thể phá hủy toàn bộ cơ quan trong mộ thất có thể ảnh hưởng đến tiến độ khảo cổ sau này!

Cho dù người chưa đến, cũng có thể giải quyết toàn bộ những tình huống cần chú ý trong mộ thất một cách rõ ràng!

Vậy mà lần này, rõ ràng biết có những nguy hiểm này, Tô Thần lại chỉ nhắc nhở họ đề phòng trước.

Chứ không trực tiếp thông báo trong tình huống nào sẽ xuất hiện nguy hiểm như vậy.

Cái này phải nói sao đây?

Cứ như thể cố ý nhắc nhở, nhưng lại cố ý toan tính điều gì đó vậy.

Bề ngoài thì rất bình thường, nhưng nếu hơi hồi tưởng lại phong

cách làm việc trước đây của Tô Thần.

Sẽ phát hiện toàn bộ diễn biến của sự kiện dường như đang đi theo một hướng vô cùng bất thường. "Như vậy có hơi không hay không?

Chưa xảy ra chuyện gì lớn mà điều tra quy mô lớn như vậy có thể sẽ gây hoảng loạn trong quần chúng?" Trợ lý lo lắng nói.

Trước đây mỗi lần điều tra đều bị quần chúng trông thấy, sau đó quay video đăng lên mạng.

Lập tức đã gây ra không ít tranh cãi, lần này nếu tiếp tục làm vậy.

Những lời mà 【Thiên Quan Chúc Phúc】 đã để lại có thể sẽ một lần nữa biến sự việc vốn dĩ đã khó khăn lắm mới ổn định trở lại thành ngòi nổ cho sự hoảng loạn của dư luận. "Vậy anh nói xem, bây giờ không tra, đợi đến khi thật sự xảy ra chuyện rồi mới tra thì còn kịp không?!" "Lúc đó anh có gánh trách nhiệm này không?" Sự tức giận bùng nổ, trực tiếp khiến trợ lý nhỏ mờ mịt.

Ánh mắt mọi người đều hội tụ lại, trợ lý nhỏ chỉ có thể lần lượt giao phó công việc.

Trong chốc lát, nhóm vốn dĩ đang thong thả xem livestream cứng nhắc bị chia thành ba tổ.

Một tổ theo dõi những người trong livestream, một tổ theo dõi biểu hiện của những người khác trong bản phát lại, một tổ chuyên theo dõi biểu hiện của Tô Thần trong bản phát lại.

Và một nhóm nhân lực tạm thời được điều động được bố trí khắp nơi để điều tra công khai lẫn bí mật.

Chỉ là số người tham gia hạ mộ lần này thật sự quá nhiều, không tính những người đóng quân ở trại.

Chỉ riêng những người đi theo Tô Thần đến sa mạc đen đã có ba mươi lăm người, trong đó chỉ riêng chiến sĩ đã có ba mươi người!

Từng nhóm điều tra, quả thực là một tiến độ vô cùng gấp rút.

Trong cổ mộ Tinh Tuyệt.

Sau khi xác định xung quanh sẽ không còn mối đe dọa nào nữa, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm dọn dẹp một chỗ để nghỉ ngơi.

Bên cạnh đặt Côn Luân thần mộc.

Mặc dù mọi người đều thấy Tô Thần đã mở quan tài, nhưng bây giờ nó được đậy kín nghiêm ngặt.

Cho dù tò mò, cũng không ai chủ động đề nghị muốn xem bên trong có gì.

Và người cuối cùng có thể đưa ra yêu cầu này lúc này đang che đậy màn hình quay sang một bên.

Dường như cố ý không muốn người bên cạnh nhìn thấy thứ trên màn hình.

Mãi đến khi Lôi Tử thấy sắc mặt Vương Điềm Điềm biến đổi bất thường, mới mượn cớ đưa thức ăn ghé qua nhìn một cái. "Trời ơi!" Nhìn một cái, nội dung trên đó trực tiếp khiến anh ta không kìm được mà kêu lên.

Mà tiếng kêu này, hiển nhiên đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Vương Điềm Điềm quả thực muốn dùng ánh mắt giết chết Lôi Tử.

Lôi Tử hiển nhiên cũng cảm thấy mình hình như đã làm sai chuyện, xấu hổ gãi gãi gáy. "Không có gì đâu… chỉ là nhìn nhầm thôi, tôi cứ tưởng phía trước có một con rắn!" Đây rõ ràng là một cái cớ vô

cùng vụng về, nhưng vào lúc này mọi người đều không có tinh thần để đùa giỡn.

Sau đó lại cần mẫn nhìn xung quanh một lượt, sau khi xác định không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Im lặng, sự im lặng vô tận.

Chuyện đau buồn khi hai chiến sĩ nữa hy sinh hiển nhiên là không thể bỏ qua được.

Đội ngũ ba mươi người, bây giờ chỉ còn hai mươi lăm người.

Trần Kiến Binh tự trách siết chặt nắm đấm, trong sâu thẳm nội tâm oán trách sự bất lực của chính mình.

Nếu anh có thể bố trí chiến tuyến tốt hơn, mọi người đều không cần tạm thời tìm vị trí.

Thì có phải hai đồng đội bị rắn tấn công đã có thể được bảo vệ không?

Chỉ là, anh lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Dường như trong đội ngũ có một cỗ không khí kỳ lạ và đáng ghê tởm.

Rất nhanh anh lắc đầu.

Chắc là mùi rắn bị đốt chết quá khó ngửi chăng… "Tiểu Tô giáo sư, bây giờ quan tài cũng đã lấy được, kho báu cũng đều ở đây rồi, sau đó chúng ta có quay về đường cũ không?" Hay là xuống cái hang động không đáy này để xem xét?

Câu cuối cùng này, Trần Kiến Binh không nói ra.

Anh hiểu trong lòng, đối mặt với một hang động kinh thế hãi tục như vậy, bất kỳ ai có tinh thần khám phá đều sẽ không muốn bỏ qua.

Nhưng với tình trạng hiện tại, hiển nhiên họ đều không thích hợp để đi xuống.

Cho dù trang bị đã đủ, ai biết dưới đó còn có một con rắn lớn hơn nữa không?

Hình thể quái vật từng chứng kiến trước đây ai cũng khủng khiếp hơn ai.

Anh không hề nghi ngờ rằng dưới đó hẳn còn có một con lớn hơn.

Chỉ là tình trạng đội ngũ hiện tại thực sự không thích hợp để đi xuống, nếu hy sinh thêm vài chiến sĩ nữa, có lẽ anh sẽ không cần phải quay ra ngoài nữa.

Anh không còn mặt mũi nào để đối mặt với ánh mắt kỳ vọng của thân nhân những chiến sĩ đã hy sinh.

Chương 178

Điều đó còn khó chịu hơn cả cái chết của anh! "Không, vẫn còn chỗ chúng ta chưa đi qua, mục đích chuyến này của tôi chính là vì thứ đó mà đến, nếu không lấy được tôi sẽ không quay về đường cũ." Tô Thần vừa nói, thấy sắc mặt Trần Kiến Binh hơi đổi, như thể bị kinh hãi.

Liền thản nhiên nói: "Hành trình tiếp theo tôi có thể tự đi, các anh có thể lái xe về trại trước chờ tôi, để lại cho tôi một chiếc xe là được." Ba mươi lăm người, bảy chiếc xe.

Hy sinh năm người, vừa vặn thừa ra một chiếc xe.

Tính toán tinh tế như vậy, khiến Trần Kiến Binh lại càng thêm nặng lòng.

Anh hùng hồn đứng dậy, vẻ mặt phẫn nộ đối mặt với Tô Thần. "Các chiến sĩ đã hy sinh đều vì nhiệm vụ lần này, trước khi anh đạt được mục tiêu, tôi cũng sẽ đi cùng anh, tôi không thể để họ hy sinh vô ích!" Đây rõ ràng là những lời rất ấm lòng, cũng rất bi thương.

Chỉ là do Trần Kiến Binh nói ra như vậy, lại khiến người ta không khỏi cảm giác mục tiêu anh ta ở lại dường như càng giống như muốn trực tiếp tìm Tô Thần để lấy mạng vậy.

Ngay cả Chu Hoài Văn và đồng đội cũng giật mình, vội vàng đứng dậy ấn anh ta ngồi xuống. "Trần đội trưởng, tâm trạng của anh chúng tôi hiểu…" "Đúng vậy, nhưng đội trưởng là Tô Thần, anh ấy muốn sắp xếp thế nào thì chúng ta đừng phản bác nữa!" Dẫu trong lòng cảm thấy vật mà Tô Thần sắp tiếp xúc tiếp theo chắc chắn sẽ khiến người ta càng thêm động lòng.

Họ đều muốn đi theo, nhưng không khí hiện tại thật sự không ổn.

Và vị trí đứng do sự thay đổi này cũng khiến họ nhìn rõ nội dung trên màn hình livestream mà Vương Điềm Điềm đang cầm.

Thật sự là trời ơi!

Nhóm người này điên rồi, cứ điên cuồng chửi rủa Tô Thần không có nhân tính.

Người chết mà vẫn vẻ mặt bình thường, thậm chí không ít người trực tiếp chất vấn Tô Thần có khi căn bản không phải người.

Cũng có người trực tiếp đưa ra các điểm bất thường của Tô Thần.

Rồi đi đến kết luận – Tô Thần có thể cũng là phương pháp tử nhi phục sinh mà vương tộc quyền thế một thời tìm được.

Do đó phục sinh trong thời đại chúng ta, dựa vào học thức của mình để thâm nhập vào nội bộ cơ quan.

Mượn cớ chức vụ, đi khắp nơi thu thập những cổ vật có lợi cho mình.

Mấy người nhìn chăm chú một lúc, quả thực là muốn rớt quai hàm.

Những gì nói ra có đầu có đuôi, người không biết có khi còn thật sự tưởng đó là kịch bản của một bộ phim bom tấn nào đó!

Hơn nữa, lập luận vô cùng rõ ràng, cảm giác ngay cả những người không tin cũng đều phải tin.

Chỉ có Chu Hoài Văn nhìn một lúc lâu cảm thấy vô cùng cạn lời, khinh bỉ "xì" một tiếng.

Thân thế của Tô Thần trong viện nghiên cứu cơ bản đã được truyền đi khắp nơi.

Mọi người thậm chí còn xem qua ảnh Tô Thần hồi nhỏ!

Nhưng lại vẫn không kìm được mà nhìn Tô Thần với ánh mắt đồng cảm.

Suốt chặng đường vất vả vượt qua, suốt chặng đường cẩn thận dặn dò.

Xảy ra chuyện, vẫn là trách nhiệm của đội trưởng.

Dường như tất cả những chuẩn bị và nỗ lực trước đây đều trở thành công cốc.

Và vì kênh livestream đến nay vẫn chưa được khôi phục, nên mọi người đều cảm thấy chuyện này hoàn toàn là trách nhiệm của Tô Thần.

Cứ như hiệu ứng bươm bướm liên hoàn, suốt chặng đường hạ mộ, chỉ dẫn, đều trở thành nguyên nhân của những lời mắng chửi hiện tại.

Mọi người đều cảm thấy nếu không đi hạ mộ, nếu không nghe theo chỉ huy của Tô Thần, có khi sự việc sẽ phát triển tốt hơn.

Nhưng trong lòng Trần Kiến Binh rất khó chịu, anh đã hiểu rõ sự việc không hề đơn giản khi dẫn dắt các chiến sĩ tử chiến với tuyết nguyên thương lang.

Ở Kim Tước sơn trước đó, hay Bình Sơn trước đó nữa.

Họ đều không phải dựa vào năng lực của mình để thoát khỏi hiểm cảnh.

Hơn nữa là sự bất lực khi đối mặt với nguy hiểm.

Rất nhiều lúc họ đã bắt đầu chờ chết, nhưng sự chỉ huy trên mạng đã xé toạc một con đường sống từ trong tuyệt cảnh.

Và 【Thiên Quan Chúc Phúc】 mà mọi người đều biết đã rất lâu không xuất hiện.

Hiện tại Tô Thần, người duy nhất đang giúp đỡ, lại liên tục bị mắng chửi.

Dường như cuộc giải cứu ở hải mộ trước đó đã trở thành trò cười.

Ngay cả việc vụ nổ xảy ra sau khi họ rời đi, nhưng kết quả vẫn như hiện tại.

Bất kể lúc nào, ở đâu có người chết, chỉ cần Tô Thần có một chút liên hệ nhỏ bé với sự việc như vậy.

Thì đó chính là lỗi của Tô Thần, không thể chối bỏ trách nhiệm.

Nhưng sự việc thật sự nên diễn biến như vậy sao?

Tất cả mọi chuyện đều phải tính toán như vậy sao?

Trần Kiến Binh không hiểu, anh cảm thấy phàm là một sự việc đều phải có chính có phụ.

Thế là anh gầm lên một tiếng giận dữ. "Bọn mày cái *** biết cái quái gì!" Ơ?

Những người đang nghỉ ngơi bị tiếng gầm này làm cho mờ mịt, ngay sau đó liền thấy Trần Kiến Binh một tay giật lấy máy quay. "Lão tử cái *** ở tuyến đầu, liều mạng đổ máu, vì sự nghiệp nghiên cứu gọi là, bôn ba khắp nơi, chưa từng lùi bước!" "Nhưng lão tử chưa từng kêu khổ, kêu mệt!

Tại sao?

Bởi vì lão tử cảm thấy đáng giá!" "Còn bọn mày thì sao?

Bọn mày đã làm gì?

Vì sao sau khi các chiến sĩ của chúng ta hy sinh lại trực tiếp và vô trách nhiệm đổ hết trách nhiệm lên đầu người khác?!" "Họ đã hy sinh vì sự nghiệp tiến bộ của nhân loại!

Họ không phải bị người khác hại chết!

Bọn mày tùy tiện đem tội danh ra đổ lên đầu người khác, bọn mày muốn làm gì?

Cái chết của họ lẽ nào không đáng được ca ngợi sao?

Vì sao bọn mày lại dùng những lời lẽ như vậy để bôi nhọ cái chết của họ?

Biến cái chết thiêng liêng thành thứ đáng phẫn hận đến thế?!" Một tràng lời lẽ kịch liệt phẫn nộ này khiến mọi người càng thêm mờ mịt.

Ngay cả khán giả xem trực tiếp cũng mờ mịt.

Nhưng những lời của Trần Kiến Binh khiến họ hoàn toàn không thể phản bác.

Mà Tô Thần vẫn thần sắc thản nhiên, dường như những lời Trần Kiến Binh nói và những lời mắng chửi trên mạng đều không liên quan đến anh.

Anh giống như một người ngoài cuộc xem trò hề, nhưng lại luôn là người lạnh lùng nhất.

Trần Kiến Binh mắng xong, tức giận trả lại máy quay cho Vương Điềm Điềm.

Cô bé hiển nhiên bị dọa không ít, nước mắt đều đọng trong khóe mắt.

Từ Oánh Oánh đến an ủi cô, nhưng Vương Điềm Điềm chỉ nói mình bị cảm động.

Còn về việc bị điều gì cảm động, thì cô không nói rõ chi tiết.

Chỉ là những lời này càng khiến không ít chiến sĩ muốn lùi bước đều lấy lại tinh thần, muốn kiên trì giữ vững chức trách của mình.

Và cùng tiến thoái với Tô Thần. "Đúng vậy, Trần đội trưởng nói đúng, đã đến nước này rồi, tiểu Tô giáo sư anh có nhảy xuống đây nghiên cứu chúng tôi cũng sẽ đi cùng anh!" Trịnh Huyền nói câu này đặc biệt nghiêm túc.

Tô Thần lại vẻ mặt ghét bỏ.

Ai bị điên mới nhảy xuống!

Anh chỉ vào vách đá gồ ghề bên cạnh, "Thứ tôi muốn nằm trong vách đá." Theo hồi ức của Hồ Bát Nhất, con đường này hẳn dài hơn một cây số, chưa đến hai cây số.

Chương 179

Chỉ là vì địa hình biến đổi, nên con đường đã bị phong tỏa.

Vì tất cả những gì gặp phải hiện tại đều không có thay đổi quá lớn, chỉ là trận động đất không còn nữa.

Điều đó có nghĩa là hậu nhân của vị tiên tri kia chắc chắn vẫn còn ở bên trong.

Nói xong, Tô Thần cau mày trực tiếp tắt lời nhắc nhở không ngừng vang lên trong đầu hệ thống mỗi khi tự động chạm vào Côn Luân thần mộc.

Nó nói rằng đã phát hiện Côn Luân thần mộc có thể dung hợp với cơ thể anh.

Nhưng dung hợp xong có hiệu quả gì thì không nói.

Anh cũng không thể trước mắt mọi người mà làm cho quan tài này biến mất, khiến Nữ vương Tinh Tuyệt bên trong đang giữ trạng thái trước khi chết hóa thành tro bụi. "Có phải là muốn trực tiếp phá vỡ vách đá này không?" Trần Kiến Binh bình tĩnh lại, trực tiếp lấy ra máy khoan cầm tay từ trong ba lô. "Như vậy có thể hiệu suất chậm một chút, nhưng nửa ngày chắc là đủ." Các chiến sĩ khác cũng lấy máy khoan cầm tay ra.

Đạn mạc vừa bị mắng một trận tơi bời, thấy cảnh tượng như vậy chỉ dám gửi một biểu tượng cảm xúc xấu hổ. "Cũng không cần phiền phức đến vậy, nhưng nếu các anh đã quyết định đi cùng tôi thì hãy mang theo tất cả những gì muốn mang." Trịnh Huyền hiểu ngay, vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: "Ý anh là muốn quay về, ngoài đường cũ còn có lộ tuyến khác sao?" Tô Thần mặc nhận, tiện tay rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Giơ tay vung đao.

Ầm —— Tức thì đất rung núi chuyển.

Những người chú ý động tĩnh của Tô Thần đều nghĩ rằng đợt rắn quái thứ hai sắp đến.

Họ vội vàng nhặt súng phun lửa lên nhắm vào phía trên.

Nhưng đợi mãi không thấy gì, ngay sau đó lại là một trận địa chấn nhỏ.

Lúc này họ mới chú ý đến nguồn gốc của sự chấn động.

Chỉ thấy bức tường đá vốn kín mít, giờ đã nứt ra một khe rộng khoảng bảy mươi centimet.

Hít một hơi lạnh – thấy Tô Thần cầm Hắc Kim Cổ Đao, không nghi ngờ gì nữa, chính là lưỡi đao đó đã chém!【????!!!???】【Trên lầu có thể nói chuyện rồi, hoặc bạn cứ trực tiếp gõ 'lưu tệ' (pro) là được!】【Hai nhát đao khai núi?

Cái này quá phi lý rồi!

Người ta trong truyền thuyết là dùng rìu, hóa ra đây là người thật việc thật sao?

Là do chúng ta không làm được nên cứ nghĩ truyền thuyết là để lừa trẻ con à?】【Tôi nghĩ, cây Hắc Kim Cổ Đao này là hàng thật rồi!

Hai nhát chém mở một thông đạo thì khỏi nói, mà thân đao còn đẹp nữa chứ!】【Chẳng lẽ cây đao này giờ đã là hàng hóa được chính thức sản xuất hàng loạt rồi sao?

Khi nào mới mở kênh bán hàng vậy?

Không cần sắc bén cũng được!

Tôi mua về để sưu tầm!】【Emmmt muốn thử ăn đòn quá, nói

chứ mấy cái loại chó má vừa nãy chửi người đâu rồi?

Ra đây luyện với gậy đánh chó nhà tao coi nào!】【Đừng nói nữa!

Mất hứng quá!

Mỗi lần xem livestream đều phải cãi nhau với một lũ ngáo, đúng là xem livestream cũng không được yên!】【Ai...

Tôi nhớ Thiên Quan đại thần quá, không biết giờ anh ấy đang làm gì...】【Đồng ý, mỗi lần xem livestream đều mong gặp lại anh ấy trong bình luận...】【Ô ô ô ô...

Thiên Quan đại thần, anh về đi, giờ tôi có thể "phun mười" rồi (ủng hộ hết mình), ai mà còn bất kính với anh tôi là người đầu tiên lên cắn chết nó!】 Vương Điềm Điềm nhìn thấy những bình luận này, cũng không kìm được mà rơi lệ.

Cô đưa máy quay cho một chiến sĩ bên cạnh, rồi tự mình nép vào một góc lén lau nước mắt.

Tô Thần ước chừng đầu khe nứt vẫn chưa thông hẳn, có lẽ còn khoảng ba mươi mét nữa.

Anh liền đứng vững bước chân, rồi phóng Hắc Kim Cổ Đao ra như ném một ngọn tiêu thương. "Tăng!" Thân đao cắm vào vách núi gây ra tiếng vang lớn.

Và trận chấn động lần này rõ ràng còn đáng sợ hơn những lần trước!

Mọi người phải đỡ lấy nhau để giữ vững thân hình, không để mình bị ngã.

Vương Điềm Điềm rõ ràng chưa kịp phản ứng, khi cô sắp ngã thì được một bàn tay lớn đỡ lấy.

Ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm những giọt lệ long lanh trông đặc biệt đáng thương.

Tô Thần sững người, cũng không hiểu sao cô bé này lại khóc.

Anh đành thử thăm dò hỏi, "Bị tôi dọa sợ à?" Nhưng theo sau đó là những dòng nước mắt càng tuôn trào dữ dội hơn.

Mãi một lúc sau, Vương Điềm Điềm mới nghẹn ngào nói: "Chỉ... chỉ là trên bình luận, rất nhiều người nói thấy anh dùng thanh Hắc Kim Cổ Đao kia... thì, họ nghĩ đến Thiên Quan đại thần... rồi họ nói nghe rất xúc động... em lỡ đồng cảm quá..." Quả thật là đồng cảm rất sâu sắc, nói chuyện còn không tròn vành rõ chữ.

Nhưng lý do này đúng là khiến người ta chấp nhận được.

Tô Thần bất đắc dĩ cười cười, quay đầu nhìn đám chiến sĩ với cử chỉ bình thường.

Sau đó anh dẫn mọi người đi vào khe nứt.

Con đường do Hắc Kim Cổ Đao mở ra, sau lần chấn động thứ ba đã được mở rộng thêm, giờ đã rộng gần một mét.

Tuy nhìn vẫn chật hẹp, bế tắc và cực kỳ bức bối, nhưng đi lại bên trong thì hoàn toàn có thể cử động được. "Đây đúng là 'Nhân tạo Nhất Tuyến Thiên' (một đường trời nhân tạo) mà!" Trịnh Huyền vừa nói, vừa liên tục bấm máy ảnh, chụp một loạt hình.

Nhưng mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, ông liền phóng to bức ảnh lên xem.

Ồ hay, nhìn kỹ mới phát hiện trong khe nứt này hóa ra vẫn còn dấu vết của việc phá đá nhân công.

Nhưng rất tinh vi, về cơ bản đã được tính vào loại hóa thạch rồi.

Niên đại ít nhất cũng phải trên năm ngàn năm! "Nơi này vốn có

một con đường, chỉ là trong quá trình địa hình biến đổi lâu dài đã bị vùi lấp." Tô Thần thản nhiên nói, đã đến gần hang động nơi có vị Tiên tri.

Trước mắt đột nhiên rộng mở, dù chỉ là một hang động nhỏ, cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đèn pin chiếu vào, khi nhìn thấy hai bộ thi thể mọi người vẫn giật mình.

Nhưng thấy chúng chỉ là xác khô, và xương cốt đã lộ rõ liền thở phào nhẹ nhõm. "Đây có phải là thứ ngài muốn tìm không?" Chu Hoài Văn nhìn Tô Thần đang cúi xuống trước một hộp đá, tò mò ghé lại gần.

Tô Thần gật đầu.

Dựa theo thiết lập thế giới của Quỷ Thổi Đèn, vị Tiên tri này hẳn đã tiên đoán được những người sẽ đến đây sau khi ông qua đời.

Ngay từ khi đọc sách, anh đã đặc biệt tò mò, nếu Hồ Bát Nhất và đồng đội đến đây mà có người khác đã vào trước.

Đã đọc những thứ trên tấm đá khắc.

Vậy khi họ vào sau còn có thể thấy chính mình không?

Lại còn những thứ được ghi lại trên cuộn da dê, cũng như trang cuối cùng trống không.

Nghĩ đến đây, Tô Thần trực tiếp bảo Vương Điềm Điềm kéo camera lại, chụp rõ tấm đá khắc.

Nhưng đếm kỹ lại, số lượng tấm đá khắc này cũng không giống trong nguyên tác.

Lấy ra một tấm, trên đó khắc hình núi bị nứt ra, một nhóm người đi vào và mở tấm đá khắc.

Đếm kỹ, số người trên đó vừa đúng bằng số người hiện tại đang đi vào.

Tấm thứ hai là trong đám đông có một người lấy ra một vật hình côn, cách không đánh chết hai người trong vũng máu.

Đó hẳn là súng, chỉ là vào thời đại của Tiên tri, ông ta không thể diễn đạt chính xác khái niệm về súng cho người khắc đá.

Chương 180

Nhưng không nghi ngờ gì, vẫn còn người anh ta chưa xử lý sạch sẽ! "Nội dung trên này... sao lại thấy quen mắt thế nhỉ?" Trịnh Huyền nói, đi sang một bên nhìn Tô Thần và mọi người.

Sau đó ông đưa tay đếm số người, rồi đột nhiên kinh hãi thất sắc! "Đây là ảo giác của tôi sao?

Nội dung trên tấm đá khắc kia chính là cảnh hiện tại của chúng ta sao?!" Tô Thần không phủ nhận mà gật đầu.

Thuận tay mở hộp ra, lấy cuộn da dê bên trong. "Đây là một tộc người ban đầu cư trú tại đây, có thể gọi họ là tộc của Tiên Thánh, và người ngồi đây là hậu duệ của Tiên Thánh, ông ta có khả năng dự đoán tương lai, cuộn da dê này ghi lại việc khả năng của ông ta mới lộ ra đã giúp tộc nhân tránh được không ít nguy hiểm, đồng thời phát hiện ra cái động sâu không đáy này." "Vậy Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng là người của tộc này sao?" Tô Thần lắc đầu, "Sau khi Tiên tri dự đoán được cái động sâu không đáy này ẩn chứa tai họa mà họ khó lòng giải quyết, họ đã chọn rời xa nơi này, di cư đến phương Đông xa xôi để sinh sống, còn Tiên tri hình như vì một số lý do đã vĩnh viễn ở lại đây." Tô Thần nói, nhìn thoáng qua hang động tự nhiên này, mơ hồ nghe thấy tiếng gió rít. "Hang động này hình như nằm ngay cạnh cái động sâu không đáy đó, Tiên tri ở lại đây chắc là để cảnh báo những người đến sau!" Anh thản nhiên nói xong, mắt liếc thấy một nụ cười quái dị, liền trở tay ném thẳng tấm đá trong tay ra ngoài! "Phanh!" Máu thịt văng tung tóe, người kia còn chưa kịp kêu lên thảm thiết đã bị tấm đá đập vào, đóng đinh lên vách đá! "Anh!" Toàn bộ biến cố chỉ diễn ra trong tích tắc.

Các chiến sĩ chứng kiến đồng đội của mình bị giết một cách tàn nhẫn, lập tức mắt đỏ ngầu, rút súng chĩa vào Tô Thần. "Anh làm gì thế?!

Phát điên rồi à?!" Trần Kiến Binh cũng sững sờ, đối với biến cố bất ngờ này cảm thấy kinh ngạc, khó hiểu và đau khổ.

Chuyện này là sao chứ?

Vừa nãy anh ta không phải còn ở bên ngoài biện hộ cho cái chết của năm người đồng đội sao?

Không phải mọi thứ đều đứng về phía Tô Thần sao?

Tại sao, cái chết của những đồng đội ngoài ý muốn chưa đủ, còn phải ra tay giết chết đồng đội của chính họ ngay trước mặt họ nữa chứ?!

Anh ta cũng rút súng ra, vẻ mặt đau khổ và phẫn nộ nhìn Tô Thần. "Hôm nay anh phải cho tôi một lời giải thích, nếu không tôi dù có mang tội danh giết người cũng phải báo thù cho đồng đội của tôi!" Còn các thành viên đội khảo cổ thì rõ ràng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ có Trịnh Huyền và Vương Điềm Điềm đột nhiên nhận ra nội dung trên tấm đá khắc, liền vội vàng đứng chắn trước Tô Thần. "Hiểu lầm, chắc chắn có hiểu lầm gì đó ở đây!" "Đúng vậy!

Cho một cơ hội giải thích đi, tôi tin Tô Thần sẽ không lạm sát vô tội đâu!" Chu Hoài Văn cũng nuốt nước bọt đứng chắn trước Tô Thần, "Mấy anh hạ súng xuống trước đi, có ẩn tình gì chúng ta nói rõ ràng trước đã?" Nhưng lúc này, các chiến sĩ đã bị cơn giận làm cho mờ mắt thì làm sao nghe lọt tai cái gọi là giải thích gì đó.

Mắt thấy tai nghe là thật!

Người đồng đội kia đã chết ngay tại chỗ, người đã chết rồi, còn có

gì có thể giải thích rõ ràng được nữa?! "Phanh!" – Một tiếng súng vang lên, khiến tất cả mọi người đều ngây người.

Camera rơi xuống đất, sau khi mất đi tầm nhìn, những người trong livestream đều điên cuồng suy đoán. 【Chết thật rồi!

Tô Thần đại thần giết người rồi!】 【Đúng vậy, anh ta giết người rồi, trực tiếp giết người trước mặt hơn một trăm triệu khán giả, ghê gớm thật chứ!】 【Giết cái gì mà giết, mấy người không thấy hình ảnh trên tấm đá khắc đó sao?】 【Đúng đấy, không phải nói tấm đá khắc đó là sự việc Tiên tri đã dự đoán sao?

Tấm đá khắc thứ hai hình như vẽ một chiến sĩ nổ súng giết hai người mà?】 【Vậy bây giờ... chẳng phải có người nổ súng rồi sao?

Đáng sợ quá, bà xã Điềm Điềm của tôi sẽ không bị trúng đạn chứ?】 【Ai da cha mẹ ơi!

Cái tính nóng nảy của tôi đây này!

Giờ thì làm sao đây, những người này sức chiến đấu không mạnh bằng Tô Thần chứ?】 【Thật đấy, một chút lý trí cũng không có, đánh nhau với một kẻ có thực lực nghịch thiên, chẳng khác nào tự tìm đường chết!】 【Vậy giờ phải làm sao?

Hay lát nữa nếu tất cả đều chết hết, chúng ta cùng nhau ký tên xin ném bom hạt nhân vào khu vực đó đi?】 【Để tránh cái loại biến thái này ra ngoài gây họa cho người khác!】 Nghe thấy tiếng súng đó, Sở Mục Vân cũng giật mình thon thót.

Và trước khi suýt nữa phải đưa đi cấp cứu, trợ lý cuối cùng cũng truyền về một tin tốt đầu tiên. "Ngài phân tích không sai, vừa tra ra, một chiến sĩ chết lần này đã bị đánh tráo, giống như Trịnh Huyền trước đó, đã bị trói trong nhà hơn ba ngày rồi, đã được đưa đi cấp cứu.

Còn những người còn lại vẫn đang được kiểm tra, có một số người được triệu tập khẩn cấp về từ chuyến du lịch trước nhiệm vụ, có lẽ việc kiểm tra sẽ khá phiền phức." Sở Mục Vân nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Hành vi vừa rồi của Tô Thần cũng khiến ông ta sợ đến mức đứng dậy khỏi ghế nửa ngày không thở nổi.

May mà có người đưa cho bình oxy vẫn đeo sau lưng, ông ta mới hồi phục được.

Và điều này cũng giải thích rõ ràng, tại sao hành vi của Tô Thần suốt chặng đường lại kỳ lạ như vậy.

Hóa ra đều là cố ý! "Tìm thấy rồi!" Người phía trước xem lại video đột nhiên phấn khích hét lớn một tiếng, sau đó tháo tai nghe ra, đưa đoạn video mình tìm được.

Trực tiếp phát chậm video thành từng khung hình như PPT.

Chỉ thấy trong đoạn video anh ta khoanh tròn, là lúc ở trên xe.

Thời gian hiển thị trong livestream là trước khi lên xe.

Lúc đó Vương Điềm Điềm đang giới thiệu thời gian xuất phát và nhiệm vụ.

Ở góc trên bên phải là nơi đỗ xe địa hình, và Tô Thần chính vào lúc này đã động tay động chân với chiếc xe gặp nạn đó.

Nhưng vì cảnh quay chỉ thoáng qua, nên không thấy Tô Thần đã làm gì với chiếc xe đó.

Sau khi cảnh quay này chiếu xong, lại có người tìm thấy hành động đáng ngờ thứ hai của Tô Thần.

Đó là ở bên cạnh đống bảo vật, khi Vương Điềm Điềm và Chu Hoài Văn đang giới thiệu các loại kim khí.

Tô Thần lướt qua nhanh chóng, liếc nhìn về phía đối diện.

Ánh mắt đó rất kỳ lạ, sau khi dùng vân tay tái tạo lại vị trí đứng lúc đó, có thể thấy Tô Thần lúc đó đang nhìn hai chiến sĩ đã chết sau này!

Tất cả đều có chủ ý, nhưng nhìn phản ứng của Tô Thần dường như là ra tay giết người ngẫu hứng.

Và đều là giết đối phương một cách thần không biết quỷ không hay, cũng không khiến những người khác trong đội nghi ngờ.

Nhưng tại sao lại vậy?

Nếu phát hiện có người không đúng, không phải nên nói ra để mọi người cùng giải quyết vấn đề sao?

Lúc này, trợ lý lại nhận được tin nhắn, vẻ mặt kinh ngạc đưa điện thoại cho Sở Mục Vân xem. "Thi thể của chiến sĩ này được tìm thấy trong căn nhà thuê, sơ bộ giám định là đã chết hơn ba ngày, và trong phòng có dấu vết đánh nhau dữ dội." "Còn thân phận của anh ta..." Trợ lý lấy một bản sơ yếu lý lịch từ trên bàn, đó chính là một trong những người đã chết ở cạnh đống kim khí. "Đây là chuyện lớn rồi!

Mau chóng báo cáo lên trên, đồng thời liên hệ với Trần Kiến Binh!" Sở Mục Vân nghiêm túc nói xong, lại nói: "Không!

Không thể liên hệ, trước khi kiểm tra xong tình hình của tất cả mọi người trước khi tập hợp, không ai được phép liên hệ!" Tô Thần đang dùng cách của riêng mình để tiêu diệt những kẻ đã trà trộn vào đội ngũ.

Chính vì phát hiện những kẻ trà trộn không chỉ có một, nên anh mới dùng cách ẩn giấu như vậy để tiêu diệt đối phương!

Cũng chính vì vậy, không thể "đả thảo kinh xà" (đánh rắn động cỏ), làm hại Tô Thần!

Suy nghĩ một lát, Sở Mục Vân đưa ra một quyết định nặng nề. "Liên quan đến tất cả mọi người trong doanh trại, cũng đồng loạt kiểm tra!

Không bỏ sót bất kỳ ai!" Lúc này, cũng có người nghiên cứu tấm đá khắc kia và có phát hiện mới.

Dưới ống kính quay xa, vị trí đứng của người bị tấm đá khắc đập chết trước khi chết.

Gần như giống hệt vị trí trên tấm đá khắc thứ hai.

Phát hiện này khiến mọi người kinh hãi. "Nói cách khác, tấm đá khắc tiên tri là thật, chỉ cần Tô Thần chậm tay một chút, thì người chết kia sẽ giết chết người trong đội ngũ sao?" Sự im lặng lúc này chính là sự đồng thuận tốt nhất.

Và nhìn những bình luận trên livestream mọi người đã bàn bạc cách xử tử Tô Thần, không khỏi cảm thấy lạnh lẽo trong lòng. "Mọi người đều thấy rồi chứ?!

Chương 181

Giờ Tiểu Tô giáo thụ không chỉ tứ bề thụ địch, mà ngay cả dư luận cách ngàn dặm cũng muốn 'thiên đao vạn quả' anh ấy!

Đúng vào thời khắc như thế này, chúng ta làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn, để Tiểu Tô giáo thụ một mình chiến đấu chứ!

Trước khi sự việc phát triển nghiêm trọng hơn, hoặc trước khi Tiểu Tô giáo thụ thực sự bị đe dọa đến tính mạng, chúng ta phải tìm ra tất cả những thành viên đã bị thay thế!

Giúp Tiểu Tô giáo thụ loại trừ nguy hiểm!" Một tràng hùng biện, khiến mọi người lập tức nhiệt huyết sôi trào.

Tiến độ công việc tuy không thể nói là thần tốc, nhưng không ai là không đầy khí thế chiến đấu! "Cố lên!

Nhất định phải làm lá chắn mạnh nhất phía sau Tiểu Tô giáo thụ!" Không biết ai đột nhiên hô lên một khẩu hiệu, ngay sau đó tất cả mọi người trong phòng họp đều đồng thanh hô lớn.

Nhất thời, sự nhiệt huyết này còn lây sang cả Sở Mục Vân.

Ông ta chỉnh đốn tư thế, chăm chú nhìn vào ống kính livestream chỉ quay xuống mặt đất trống rỗng và vách đá, nắm chặt nắm đấm.

Và giây tiếp theo, sau cuộc tranh cãi kịch liệt, lại một tiếng súng nữa vang lên!

Tiếp đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Tất cả mọi người đều hoảng loạn.

Những người trước đó tràn đầy tin tưởng vào Tô Thần cũng lo lắng nhìn chằm chằm vào màn hình, hy vọng giây tiếp theo máy quay

có thể được nhặt lên.

Và hình ảnh hiển thị là những kẻ trà trộn đã bị Tô Thần xử lý.

Nhưng thời gian luôn thích tăng cường sự hiện diện của mình vào những thời điểm quan trọng. "Một giây như một năm" vào lúc này không hề khiến người ta cảm thấy cường điệu.

Những người có tâm lý kém đã bật khóc.

Đồng thời trên mạng, cư dân mạng đang ồn ào với tin tức bị phong sát.

Đoạn video Tô Thần giết người máu me vừa đăng chưa đầy ba mươi giây đã bị xóa ngay lập tức.

Sau đó là tài khoản bị khóa.

Mọi người đều cảm thấy lần này "mắt thấy tai nghe là thật", bằng chứng rõ ràng như vậy, Tô Thần đã bị kết tội.

Nhưng hành vi "bao che" của chính quyền lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Thế là lại một làn sóng công kích đáng sợ.

Ngay cả các phòng livestream trên khắp các nền tảng mạng cũng phải bố trí mười nhân viên chuyên trách khóa tài khoản, xóa bình luận và lọc từ khóa.

So với trước đây, tốc độ phản ứng lần này của họ có thể nói là phá kỷ lục mới trong lịch sử.

Nhưng lượng tài khoản mới vẫn đang điên cuồng đổ vào, lượng truy cập liên tục được làm mới lại khiến những người phụ trách nền tảng không thể vui nổi chút nào.

Chỉ có thể vừa yêu cầu kỹ sư tính toán lưu lượng truy cập cao điểm, vừa thuê thêm máy chủ mới.

Để phòng trường hợp lượng người dùng quá nhiều dẫn đến toàn bộ nền tảng bị sập. "Tất cả phải duy trì ổn định cho tôi!

Nếu tôi không xem được livestream tiếp theo, tiền thưởng cuối năm của các người sẽ bị giảm một nửa!" Những người bên dưới nghe vậy, ai nấy đều không nhịn được mà trợn trắng mắt.

Trong lòng thầm nghĩ: Ông muốn xem, chúng tôi cũng muốn xem chứ!

Ngay sau đó càng nỗ lực hơn để duy trì máy chủ.

Và khi bên ngoài đã bận rộn đến mức sắp loạn lên, âm thanh trong livestream cuối cùng cũng ổn định trở lại.

Chỉ nghe thấy vài tiếng lầm bầm khe khẽ, sau đó máy quay được nhặt lên.

Nhưng không phải người mà mọi người dự đoán.

Chính là Trần Kiến Binh nhặt lên, máy quay đối diện với khuôn mặt anh ta, có thể thấy một vết bầm hình nắm đấm rõ nét, chỉ trong chốc lát đã tím đen.

Khiến người ta không hề nghi ngờ rằng có lẽ đã bị đánh đến gãy xương rồi?

Chỉ là vì Trần Kiến Binh đã nhặt máy quay lên, điều đó có nghĩa là Tô Thần đã bị xử tử tại chỗ.

Ngay lập tức, bình luận reo hò nhảy nhót, xin lỗi cho những lời tiên đoán trước đó của mình.

Nhưng giây tiếp theo máy quay chuyển hướng, đối diện với khoảng không rộng lớn, mọi người mới phát hiện Tô Thần vẫn đang đứng sừng sững đó!

Chỉ là những chiến sĩ vẫn đang đứng kia, trên người dường như ít

nhiều đều bị thương.

Người của đội khảo cổ đang xử lý vết thương cho họ, trên mặt tràn đầy vẻ bối rối và bất đắc dĩ.

Dưới đất, giống như lời tiên đoán, nằm hai bộ thi thể.

Chỉ là một bộ là do Tô Thần dùng đá đập chết trước đó, còn một bộ khác thì trực tiếp mất đầu.

Nhìn Hắc Kim Cổ Đao cắm đứng bên cạnh Tô Thần, mặc dù trên đó không có vết máu, nhưng khán giả cũng ngầm hiểu đó là do Tô Thần chém đầu. 【Tình huống gì đây?

Lại giết một người nữa?

Trang bị của chiến sĩ mang đến để làm vật trang trí à!

Đ*t m* nó!】 【Hình như là đều bị Tô Thần đánh cho một trận, đừng càu nhàu nữa, nếu có thể chế phục thì nãy giờ đã chế phục rồi.】 【Nhưng cảm giác không khí bình thường quá nhỉ, là mọi người đã bình tĩnh lại rồi sao?】 【Gần như vậy, cảm giác muốn giết người tập thể vừa nãy đã biến mất, chỉ là bình tĩnh quá mức rồi nhỉ, đồng đội của mình lại chết một người mà lại tê liệt luôn rồi sao?】 【Đáng sợ thật, chúng ta giờ báo cảnh sát có người đến thu dọn anh ta không?】 【Không phải các thành viên đội khảo cổ còn kỳ lạ hơn sao?

Sao vừa nãy không nghe thấy một tiếng la hét nào?

Hai nữ đồng chí rất bình tĩnh a!】 【Này!

Nói gì đi chứ!

Đội trưởng Trần rốt cuộc các người bị làm sao vậy?】 Càng bị thúc giục, Trần Kiến Binh lại càng im lặng.

Chỉ là vẻ mặt anh ta biến đổi mấy lần, khiến người ta hoàn toàn

không đoán được Trần Kiến Binh muốn biểu đạt điều gì.

Lý thuyết âm mưu trên bình luận lại nổi lên, trực tiếp coi những biến đổi phức tạp trên khuôn mặt này là lời cầu cứu sau khi Trần Kiến Binh bị khống chế.

Một làn sóng suy đoán hoảng loạn lại bắt đầu.

Tất cả những điều này cũng khiến số lượng người xem trực tuyến trong livestream lại một lần nữa tăng vọt lên một tầm cao mới – hai trăm triệu lượt người!

Trong nháy mắt, máy chủ của ba nền tảng nhỏ cuối cùng cũng không trụ nổi, máy chủ bị sập. "Tô giáo sư đã giải thích cho chúng ta rằng hiện tại có người trà trộn vào đội ngũ của chúng ta, và trên mặt của người đã chết vừa nãy quả thực đã lột ra một tấm da mặt." Trần Kiến Binh khó xử nói, không đành lòng chuyển máy quay đi.

Chỉ thấy bên cạnh cái đầu lâu bị chặt kia quả thực có một vật cuộn tròn màu thịt.

Và lúc này Tô Thần lại không trung sinh ra thêm hai bộ thi thể nữa.

Hai chiến sĩ cầm dao bước đến với tâm trạng nặng nề.

Ngay trước ống kính, họ trực tiếp vung dao lướt qua hai bộ thi thể đó, quả nhiên là lột ra hai tấm da mặt trước sau.

Và dưới ống kính, khuôn mặt của hai bộ thi thể đó lập tức biến đổi thành cùng một khuôn mặt.

Giống hệt với cái đầu lâu bị chặt, ba khuôn mặt y như đúc!

Khắc long nhân!

Cứ như vậy, toàn bộ livestream trở nên bao phủ bởi những nghi vấn.

Vẻ mặt của các chiến sĩ cũng thay đổi rất nhiều, vẫn còn lo lắng,

nhưng cũng có sự hối lỗi. "Đây đều là Khắc long nhân của Thiết Diện Sinh, chúng có thể chia sẻ một thông tin tư duy, năng lực hành động đều không kém bất kỳ chiến sĩ nào có mặt ở đây." "Cứ như tôi vừa nói, chỉ cần tôi không thể loại bỏ bất kỳ ai, thì bây giờ dưới đất sẽ có thêm mấy người chết oan, nếu những người đó có năng lực, thì bây giờ có lẽ đã tra ra được chút manh mối rồi, đúng không?

Sở giáo sư?" Tô Thần thản nhiên nói, câu cuối cùng lại hướng về phía ống kính.

Và lúc này, tất cả những người đã chết hiện tại đều được xác minh là mất tích, bị khống chế hoặc đã chết.

Những người còn lại cũng đã được kiểm tra toàn bộ.

Xác định trừ những thi thể đã chết nằm trên mặt đất ra thì không còn ai khác.

Chương 182

Sở Mục Vân thở phào nhẹ nhõm, lập tức gọi điện thoại vệ tinh cho Trần Kiến Binh. "Đúng như lời Tiểu Tô giáo sư nói, đáng xấu hổ thay, chúng ta giữa đường mới phát hiện có điều không ổn, kết quả điều tra vừa ra rồi..." Sở Mục Vân cầm báo cáo tổng hợp lên, thành thật báo cáo thông tin về hai người chết, ba người bị trói, và một người mất tích chưa tìm thấy.

Các chiến sĩ có mặt, không ai là không nặng trĩu tâm trạng, càng cảm thấy không còn mặt mũi nào đối diện với ân nhân cứu mạng Tô Thần.

Và Trần Kiến Binh sau khi nghe xong bản báo cáo nghiêm túc này, cuối cùng cũng không kìm được mà nước mắt chảy dài.

Anh ta trực tiếp đưa máy quay cho Vương Điềm Điềm đã xử lý xong vết thương, rồi "phốc thông" một tiếng quỳ sụp xuống trước mặt Tô Thần.

Còn Tô Thần thì đang ăn mì phở thơm lừng, dáng vẻ húp mì soàm soạp và toàn bộ khung cảnh lúc đó tương đối bất hòa. "Là tôi có lỗi với trách nhiệm của mình, cấp dưới của mình bị đánh tráo nhiều như vậy mà không hề hay biết chút nào..." "Anh cứ đánh tôi một trận nữa đi!

Để anh trút hết giận, đợi về tôi sẽ xin cấp trên trừng phạt..." "Phốc thông" – Các chiến sĩ phía sau cũng đồng loạt quỳ xuống.

Vốn là hành vi khá đáng khinh, nhưng vào lúc này lại trở nên vô cùng trang trọng, nghiêm túc, khiến người ta cảm thấy lòng mình cũng lắng đọng.

Như thể linh hồn đã được gột rửa hoàn toàn, bình luận biến mất.

Toàn bộ phòng livestream với hai trăm triệu người xem, vào khoảnh khắc này, không ai gửi bình luận.

Cứ như thể bất kỳ lời nói nào cũng sẽ làm ô uế một cảnh tượng đáng tôn kính như vậy.

Vô hình chung, vào khoảnh khắc này, mọi người đều cảm thấy việc như vậy là điều mình không thể làm được.

Thẳng thắn thừa nhận sai lầm và xin lỗi, trong thời đại này dường như đã trở thành một việc cực kỳ khó khăn.

Và việc có thể quỳ xuống một cách thản nhiên, như hiện tại không cầu xin sự tha thứ của đối phương, chỉ hy vọng đối phương có thể bớt đi một chút lửa giận, càng khiến người ta phải kính nể.

Và hơn thế nữa, đó là sự kính phục đối với thực lực và năng lực của Tô Thần.

Thực lực xứng đáng với địa vị.

Tất cả những điều này đều như thể là những gì Tô Thần xứng đáng có được, không ai dám liều lĩnh nói một câu "không cần thiết" hay đại loại vậy.

Và phía Tô Thần, anh cứ im lặng húp mì phở, cũng không ai dám thúc giục một câu.

Các thành viên đội khảo cổ ngồi sang một bên thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Trịnh Huyền là gan dạ, còn tiến đến trước thi thể sờ một tấm mặt nạ da người để nghiên cứu. "Cũng không trách các vị phản ứng chậm chạp, dù sao thì tôi cũng vừa mới kiểm tra xong tất cả mọi người." "Nhưng các vị có thể để tâm một chút được không?

Tôi nghĩ biểu hiện của tôi trong khoảng thời gian này vẫn là khá tốt chứ?

Các vị nghi ngờ tôi với tâm lý gì?

Đến bao giờ mới có thể thẳng thắn, không giữ lại chút nào mà tin tưởng tôi một lần?" Câu nói cuối cùng này, không chỉ khiến các chiến sĩ có mặt đỏ mặt tía tai, mà còn khiến mỗi khuôn mặt đằng sau màn hình livestream cũng lộ vẻ xấu hổ.

Và ngay khi mọi người đều đang canh cánh trong lòng về chuyện này, một ID quen thuộc đột nhiên xuất hiện trong livestream 【135thị kiện bàn hiệp】. 【Tôi có thể là người "tiền hậu bất nhất" nhất, cũng là người không có tư cách nhất để giáo huấn các vị ở đây, nhưng mà!

Hôm nay tôi định cải tà quy chính!】 【Chờ sau khi Tô đại thần thám mộ xong, ba tiếng sau khi livestream kết thúc, tôi sẽ trực tiếp mở phòng livestream tôi ăn bàn phím để mọi người cùng xem!】 【Khi đó tên phòng livestream chính là ID của tôi, hoan nghênh mọi người đến theo dõi, cũng hy vọng hành động này của tôi có thể khơi dậy sự tin tưởng của mọi người vào Tô Thần đại thần, và sự tự vấn về những lời lẽ vô sỉ của chính mình!】 "Phốc xuy!" Vương Điềm Điềm nhìn bình luận, không nhịn được bật cười thành tiếng.

Thấy mọi người đều nhìn mình, cô liền trực tiếp kể lại chuyện vừa nãy.

Tô Thần cũng có chút kinh ngạc, dù sao anh vốn không hề đặt bất kỳ kỳ vọng nào vào những "kiện bàn hiệp" trên mạng.

Việc anh phát động tìm kiếm toàn mạng trước đó chẳng qua chỉ là muốn dọa dẫm cái vị "kiện bàn hiệp" đã buông lời ngông cuồng đó thôi. "Ngoài dự liệu, vậy thì cảm ơn vị cư dân mạng này đã cung cấp trò tiêu khiển, đến lúc đó tôi sẽ đúng giờ đến phòng livestream để xem, mong giữ lời hứa." Nói xong, Tô Thần lại nhìn những chiến sĩ đang quỳ thẳng tắp trước mặt.

Nói là không sai sao?

Vừa nãy anh cũng đã tốn chút sức lực mới hoàn toàn chế phục được đám người này.

Nhưng việc né tránh hai viên đạn đó thực sự khiến người ta không vui.

Một bên phải né đạn, một bên còn phải kéo người đi để phòng đạn bắn nhầm.

Hơn nữa, điều khiến anh cạn lời chính là người nổ súng hoàn toàn là đồng đội của mình, thật quá phi lý! "Anh, và cả anh nữa, hai người quá dễ bị cảm xúc chi phối, người như vậy thực hiện nhiệm vụ quá nguy hiểm, về phải rèn luyện thêm vài năm nữa đi!" Hai người bị gọi tên không kìm được, nước mắt lưng tròng gật đầu đồng ý và đảm bảo liên tục.

Sau đó có lẽ lại là một đợt chỉnh đốn.

Tô Thần ăn liền ba bát phở, dù vừa ăn xong không lâu, nhưng dáng vẻ ăn uống đó thực sự quá "dưỡng nhãn" (tốt cho mắt, gây thèm ăn).

Mọi người đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Nhưng ai cũng không tiện hỏi Tô Thần thêm đồ ăn.

Còn Trịnh Huyền một bên sờ tấm mặt nạ da người với vẻ mặt trìu mến lại càng khiến người ta rợn tóc gáy.

Từ Tiểu Oánh không nhịn được nhắc nhở, "Trịnh giáo sư, đây là thứ lột từ mặt người chết ra đấy, ông dán lên mặt không thấy ghê sao?" Trịnh Huyền làm ngơ.

Trong lúc chờ Tô Thần chỉnh đốn, Chu Hoài Văn gọi hai chiến sĩ lấy tấm đá khắc đã cắm vào đầu thi thể ra.

Sau khi rửa sạch bằng nước, trong lòng không khỏi cảm thấy ngổn ngang.

Tô Thần vừa ăn no uống đủ, liền giải thích nội dung trên tấm đá này. "Trước đó tôi nói dở rồi chuyển sang nói về cuộn da dê, thực tế những chuyện như vậy cũng giống như Tiên tri đã dự đoán." "Ngài nói là chết hai người sao?" Chu Hoài Văn nói, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngay lập tức, anh ta đứng dậy đi sang một bên nhìn.

Lúc này mới phát hiện, vị trí và hướng nằm của hai bộ thi thể hiện tại đều giống hệt với những gì được ghi lại trên tấm đá khắc!

Còn Trịnh Huyền thấy không ổn, cũng đứng dậy đi theo nhìn, lúc này mới phát hiện người trên đó quả thật không có bất kỳ khác biệt nào so với trên tấm đá khắc. "Chỉ là ban đầu ông ta tưởng người cầm súng, giờ lại biến thành người cầm máy quay.

Hóa ra vẫn là một cách biểu đạt trừu tượng." "Lời tiên tri này thật lợi hại quá!

Nếu không có lời tiên tri này, e rằng vừa nãy chúng ta đều lành ít dữ nhiều rồi!" Tô Thần bảo Vương Điềm Điềm mang máy quay lại, ống kính hướng vào tấm đá khắc tiếp theo.

Tấm đá khắc sau đó là một nhóm người đứng giữa một thung lũng, bên cạnh nằm ba người.

Không nghi ngờ gì, đây là cảnh tượng sau khi họ đi ra ngoài, và ba bộ thi thể nằm ngổn ngang đó chắc là bị ném xuống.

Tiếp theo nữa là một tòa cổ lâu nằm dưới lòng đất, kiểu dáng vô cùng kỳ lạ.

Không ít chuyên gia kiến trúc nhìn thấy bức hình này đều nói thẳng rằng chưa từng thấy phong cách kiến trúc nào như vậy.

Trên tấm đá khắc tiếp theo, là một khe nứt thung lũng kỳ quái.

Trên những sợi dây mảnh nối liền treo chi chít những chấm tròn, và dưới cùng nằm ba bộ thi thể. "Ba!" Trong phòng họp vang lên một tiếng động chói tai.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sở Mục Vân toàn thân run rẩy, trên mặt viết đầy vẻ không thể tin nổi.

Trợ lý bên cạnh cũng sững người, chiếc máy tính bảng trên tay "ba tháp tháp" rơi xuống tạo thành vết nứt hình mạng nhện.

Tô Thần cũng nhìn một cái là nhận ra những thứ treo trên sợi dây mảnh đó chính là Chuông Đồng Linh Đang.

Anh khẽ cười đầy ẩn ý, hóa ra vị Tiên tri này thật sự quá thần thánh, trực tiếp vạch ra cả địa điểm mục tiêu tiếp theo của anh.

Chẳng trách nội dung trên tấm đá khắc này lại nhảy vọt như vậy, hoàn toàn không giống với những động tác mà Hồ Bát Nhất đã gặp phải khi khắc họa.

Biết đâu, vị Tiên tri đó cũng đã dự kiến được rằng anh hoàn toàn có thể hiểu được ý nghĩa mà ông ta muốn biểu đạt.

Trên mặt đá khắc cuối cùng là dãy núi tuyết liên miên, trên đỉnh núi có tuyết đọng.

Trên lớp tuyết đọng có chi chít những chấm đen, dường như là những thứ điên cuồng trào ra dựa theo một khe nứt trên núi làm chuẩn.

Số lượng khá lớn, nếu phóng đại núi tuyết và những chấm đen đó theo tỷ lệ, có thể thấy chúng thực chất có kích thước bằng người.

Và số lượng chấm đen trên đó dày đặc đến mức đáng sợ. "Đây...

đây là có ý gì vậy?

Chương 183

Có thứ gì đó rò rỉ ra từ bên trong núi tuyết sao?" Tô Thần im lặng, ngọn núi tuyết có thể tạo ra những thứ đó, trong suy đoán của anh chỉ có một nơi có thể làm được.

Cảm thấy phía sau vẫn còn hơi cấn tay, anh lật tấm đá khắc lại.

Khác với những tấm đá khắc khác, mặt sau của tấm đá này còn có nội dung.

Những thứ được khắc họa trên đó là cận cảnh.

Hơn là cận cảnh, thà nói đó là một khối hỗn độn khó mà phân biệt.

Nhưng đôi khi vài đặc tả lại khiến người ta sởn tóc gáy.

Xương khô, hoặc những người cụt tay, cụt đầu vẫn đứng thẳng, và tấn công những người đang trong trạng thái kinh hãi, há to mồm thét chói tai với hạ bàn cực kỳ vững chắc.

Tóm lại, đó là một nhóm người và một nhóm quái vật quấn lấy nhau khó mà phân biệt.

Cảnh tượng này có lẽ muốn biểu đạt sự bất lực của những người bị tấn kích.

Toàn bộ cảnh tượng hiện ra khiến người ta rợn tóc gáy.

Mọi người đều im lặng.

Cảm giác kích động mong chờ lời tiên tri ban đầu phút chốc tan biến hết, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhau nhớ lại triều thi đáng sợ ở Kim Tước Sơn. "Đây là điều tiên tri muốn nói cho chúng ta biết sao?

Hoàn toàn... khớp với chuyện sắp xảy ra mà Thiên Quan đại thần

đã nói." Chu Hoài Văn sắc mặt nặng nề, thấy Tô Thần im lặng không nói, lòng càng chùng xuống.

Còn Từ Oánh Oánh vẫn mang theo hy vọng tìm kiếm khắp nơi: "Có phải còn có những bức phù điêu khác chưa được phát hiện không?

Mọi người cùng tìm xem!" "Ai dà, chưa chắc đây đã là cảnh tượng thi triều ở Kim Tước Sơn tấn công người đâu?" Một chiến sĩ thờ ơ nói, nhưng ngay cả bản thân anh ta cũng không dám lại gần nhìn thứ trên phù điêu đó.

Bên trong vách động trống rỗng, càng không thể xuất hiện bất kỳ cơ quan hay hộp tối nào nữa. "Đây là lời tiên tri đặc biệt dành cho chúng ta, tức là những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai sau khi chúng ta rời khỏi đây." Tô Thần nói xong, mở tấm da dê ra.

Nội dung không giống với những gì Hồ Bát Nhất đã gặp.

Thông tin trên đó đã thay đổi, ngoại trừ phần giới thiệu về quá khứ của tiên tri và sự di cư của bộ tộc.

Đến khi Tinh Tuyệt nữ vương xuất hiện, nhìn thấy thứ bên trong thâm động và bắt đầu thống trị một thành phố.

Rồi đến sự diệt vong cuối cùng, và hiện tại thì quan tài bị người khác khiêng đi.

Khi thấy cảnh tượng này, mọi người đều không nhịn được bật cười.

Mặc dù lời tiên tri trước đó có sức ảnh hưởng cực lớn, nhưng việc nó có thể tiên đoán Tô Thần trực tiếp khiêng quan tài của người ta đi thì lại khá là khó tin. "Vị tiên tri này cũng khá thích khoe khoang nhỉ!

Hahahaha!" Tô Thần nhìn hình người que trên da dê với ánh mắt

thâm thúy, đầu ngón tay vô thức bóp nhăn tấm da dê.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến anh có chút bất ngờ —— đó là luyện ngục trước Cổng Đồng!

Cảnh tượng đó lập tức kết nối với nội dung trên phù điêu đá.

Tất cả mọi thứ đều có một lời giải thích.

Chỉ là ngay khi Tô Thần đang nghĩ cách giải thích nơi này, giọng nói của Vương Điềm Điềm khiến anh ngẩn người. "Ấy... vậy là hết rồi sao?

Thì ra cảnh tượng tiên tri cuối cùng nhìn thấy là Tô Thần tiểu ca ca khiêng quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương đi à..." Chu Hoài Văn cũng tiếc nuối nói: "Đúng vậy, sau đó đều là trang trắng, thật đáng tiếc cho cái phúc trời ban của tấm da dê này." Tô Thần quay đầu lại, thấy bọn họ đều rất nghiêm túc, không hề có ý giả vờ.

Vậy thì thứ trên trang cuối cùng này, trừ anh ra, không ai khác nhìn thấy!

Ánh mắt anh rơi vào bộ xương nhỏ bé của vị tiên tri.

Cũng thú vị đấy chứ, gã nhóc này có phong cách y hệt Lý Thuần Phong trước kia!

Trực tiếp bày ra con đường, xem ngươi có đi hay không!

Anh ném tấm da dê vào không gian hư số.

Trong truyện *Quỷ Thổi Đèn* nói rằng chỉ cần tấm da dê này chạm đất, cả sa mạc sẽ lại nổi lên phong sa ngập trời, chôn vùi toàn bộ địa cung.

Trong không gian hư số của anh đương nhiên không có khái niệm đó, lơ lửng là thao tác cơ bản.

Chỉnh sửa một chút, mang theo một phần kim khí châu báu.

Mọi người bước lên đường về.

Khác với lúc đến, Tô Thần chọn con đường trong động quật của tiên tri, nơi bị Hắc Kim Cổ Đao cứng rắn mở ra.

Điều khác biệt là lần này không phải ba ngả rẽ, mà là một con đường thẳng tắp đi lên.

Cứ như thể là con đường được cố ý khai thác rồi lại cố ý che giấu đi.

Chui ra khỏi động huyệt dưới đất, trước mặt là sa mạc vàng cam.

Cách đó hơn mười mét là những chiếc xe việt dã.

Các chiến sĩ tức giận lao lên kéo xác xuống vứt xuống đất.

Và hoàng hôn dần buông, toàn bộ Tinh Tuyệt cổ thành là nơi đầu tiên chìm vào bóng tối sâu thẳm. "Là về thẳng luôn, hay nghỉ ngơi ở đây một đêm, sáng mai rồi về?" Trần Kiến Binh thu dọn xong mấy thi thể đó, hỏi Tô Thần.

Dù sao chênh lệch nhiệt độ ngày đêm trong sa mạc rất lớn, vả lại lúc đến có mục tiêu nên cứ thẳng tiến là được.

Còn bây giờ, ngay cả tín hiệu liên lạc cũng rè rè, thiết bị mất hiệu lực.

Lái xe về vào ban đêm không phải là một quyết định sáng suốt.

Nhưng Tô Thần lại không chút do dự chọn quay về. "Về thẳng đi, hắn đến đón chúng ta rồi." Trần Kiến Binh sững sờ, liền thấy một bóng trắng từ xa từ từ tiến đến.

Là con bạch lạc đà đó! "Trước đây nó không thể tiến vào vùng sa mạc này sao?" Vương Điềm Điềm hiếu kỳ thò đầu ra nhìn, chỉ thấy con bạch lạc đà bước đi nhanh nhẹn, chỉ một lát đã đến trước mặt.

Rồi nó đi thẳng đến trước mặt Tô Thần, ngoan ngoãn nằm xuống,

để Tô Thần vuốt đầu mình.

Theo miêu tả trong thế giới *Quỷ Thổi Đèn*, tấm da dê rơi xuống đất sẽ dẫn đến cát vàng ngập trời.

Bão cát bạo ngược sẽ nuốt chửng toàn bộ vùng đất này.

Nhưng căn cứ vào sự trùng khớp trên hành trình, rất có khả năng lời nguyền sa mạc mà nguyên tác nói đến chính là từ cuộn da dê này.

Để không cho những thứ được tiên tri lưu truyền ra ngoài, nó đã dùng thiên tai làm sự bảo vệ.

Và các biểu hiện từ đầu của con bạch lạc đà, không nghi ngờ gì, có lẽ nó thực sự là một linh thú nào đó.

Sau khi nhận ra tấm da dê bị lấy đi, lời nguyền biến mất, nó liền có thể vào đến đây.

Nhìn ánh mắt kiêu ngạo đó, dường như nó còn muốn Tô Thần khen ngợi vài câu.

Nhưng Tô Thần vuốt vài cái qua loa rồi lên xe.

Đoàn xe lại khởi hành, sau khi quả cầu lửa trên chân trời cuối cùng cũng lặn xuống, các vì sao bắt đầu dày đặc chiếm lĩnh bầu trời.

So với bầu trời đêm trong núi sâu như một bức bích họa tuyệt đẹp, bầu trời ở sa mạc Gobi rộng lớn hơn nhiều.

Sự rộng lớn không nhìn thấy biên giới khiến người ta lập tức cảm thấy những ưu phiền trong lòng tan biến.

Vương Điềm Điềm trực tiếp hướng camera lên bầu trời, sau khi kết nối Bluetooth thì phát một bản nhạc piano nhẹ nhàng.

Vô hình trung, như thể đang dùng cảnh đẹp này để an ủi những người đã bận rộn vất vả cả một ngày.

Toàn bộ đội khảo cổ xuất phát lúc trời sáng, quay về khi trời tối.

Chương 184

Mặc dù đây là một ngày đầy biến động và phức tạp nhất, cũng là ngày có lượng thông tin nhiều nhất.

Nhưng cũng là ngày kết thúc việc thám mộ nhanh nhất.

Thậm chí khi kết thúc, cũng chỉ vì máy quay hết pin.

Và Vương Điềm Điềm đã ngủ thiếp đi, không kịp thay pin.

Lần đầu tiên ngừng phát sóng mà không có bất kỳ lời tổng kết nào.

Nhưng hiếm hoi là không một ai có ý kiến gì.

Chỉ là lặng lẽ nghe nhạc, gửi lời chúc ngủ ngon trong phòng livestream không có camera.

Tô Thần mân mê hạt ngọc mắt trong tay.

Sau khi được khảm vào ngọc bội hình đĩa, hạt ngọc mắt này rõ ràng mang lại cảm giác sống động hơn rất nhiều.

Từ xưa, mắt đều đi thành cặp.

Anh được hệ thống thưởng thêm một khối ngọc bội khác, điều đó có nghĩa là ở một nơi nào đó khác vẫn còn một hạt ngọc mắt nữa.

Mà cặp hạt ngọc mắt này rốt cuộc sẽ được khảm vào thứ gì đây?

Suy nghĩ mãi mà không ra, ít nhất hiện tại những nơi có liên quan và có giá trị ở Tinh Tuyệt Cổ Quốc đều đã có người tìm kiếm qua một lượt.

Nhưng đều không thấy thu hoạch nào khác.

Hệ thống cũng chưa từng ngừng nhắc nhở về việc dung hợp hạt ngọc mắt và quan tài Côn Luân thần mộc. "Hệ thống, ngươi có biết

hạt ngọc mắt còn lại ở đâu không?

Hay là bị ném xuống cái hố sâu đó rồi?" Hệ thống nhanh chóng hồi đáp. "Bên dưới thâm động không có bất kỳ giá trị thám hiểm nào, đó là rác thải chiến tranh mà tộc nhân của Tinh Tuyệt nữ vương đã để lại trên Địa Cầu vào thời viễn cổ." "Về phần hạt ngọc mắt còn lại, xin túc chủ hãy cố gắng tìm kiếm.

Khi cuộc khảo nghiệm cuối cùng của thế giới này đến, hãy tranh thủ thời gian nâng cấp và tìm đạo cụ!" Mặc dù không trực tiếp cho biết tung tích của hạt ngọc mắt còn lại, nhưng ít nhất cũng không cần phải quay lại cái hố đen đó để dò xét.

Chiều không gian bên trong đó hẳn có liên quan đến năng lực của Tinh Tuyệt nữ vương.

Hẳn là một loại không gian hư số tương tự, chỉ có điều méo mó hơn.

Còn rác thải chiến tranh, chắc chắn không phải thứ tốt lành gì, cứ để nó ở đó vĩnh viễn cũng chẳng sao.

Chỉ là cuộc khảo nghiệm cuối cùng đó...

Tô Thần do dự, nhớ lại bức vẽ trên tấm da dê.

Phiền phức thật!

Đúng là ghét của nào trời trao của đó!

Đêm đó, sau khi phòng livestream của đội khảo cổ đóng cửa, toàn bộ tòa nhà viện nghiên cứu vẫn sáng đèn.

Bởi vì sự việc thành viên đội khảo cổ bị thay thế cơ bản đã trở thành chuyện thường.

Chuyện này căn bản là lại tát thẳng vào mặt viện nghiên cứu.

Trong khi trước đây chỉ có thành viên đội khảo cổ bị đánh tráo,

hoặc có thêm nhân viên ngoài luồng chen vào.

Lần này thì ngay cả người của quân đội cũng bị đánh tráo. "Đơn giản là sỉ nhục lớn!" "Chúng ta đã bị ức hiếp đến mức nào rồi!

Đây là tác phong làm việc nghiêm túc sao?!" "Cứ thế này nữa!

Tôi mà bị thay thế các ông có khi cũng chẳng biết đâu!" Lý Thành Niên gầm lên giận dữ, dường như dồn hết mọi bực tức vào lúc này.

Trước đó anh ta theo dõi toàn bộ buổi livestream, nhưng cứ như người không có việc gì vậy.

Không ngờ bây giờ tiếng gầm của anh ta còn đáng sợ hơn cả Sở Mục Vân. "Điều tra!

Vấn đề phát sinh từ bước nào, tại sao danh sách thành viên tạm thời đã định của chúng ta lại bị đối phương biết được ngay lập tức!" "Làm rõ tại sao vừa mới gửi thông tin thành lập đội ngũ, sau đó người ta đã giết người của chúng ta!" "Trước khi điều tra rõ ràng, tất cả mọi người đừng nghỉ ngơi!

Mẹ kiếp, lúc này mà nghỉ ngơi thì bị người ta giết chết trong mơ cũng không biết!" Không ai dám phản bác một lời.

Mỗi câu nói không chỉ có lý mà còn khiến họ cảm thấy có lẽ trong tòa nhà viện nghiên cứu này cũng đã xuất hiện nhân viên ẩn mình tương ứng.

Nhưng cái gọi là cấp trên nói một lời, cấp dưới chạy gãy chân.

Trước đó, khi điều tra những nhân viên bị thay thế, không ít điều tra viên ở các nơi đã thể hiện thái độ khẩn cấp tột độ.

Kết quả là cũng không ít người vì chạy đua thời gian mà gặp tai nạn xe chết trên đường.

Báo cáo có năm vụ tai nạn, trong đó có một vụ nghiêm trọng.

Không nghi ngờ gì, hiệu suất cao luôn đi kèm với sự hy sinh to lớn.

Điều này cũng gián tiếp khiến cấp trên biết được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Đây là lần có số người thương vong nhiều nhất kể từ hai sự kiện thương vong lớn khi xuống mộ trước đó.

Hơn nữa còn không liên quan đến hiện trường, chỉ là thương vong gây ra khi giúp đỡ điều tra ở hậu trường.

Sự cố nghiêm trọng đã lên hot search tin tức, tổng cộng mười chiếc xe bị hư hỏng.

Tổng số người thương vong là ba mươi hai người, trong đó hai mươi ba người bị thương bao gồm cả người đi đường, và ba người vẫn đang được cấp cứu.

Chín người tử vong.

Những con số đẫm máu nhanh chóng được đẩy lên hot search.

Nguyên nhân ẩn giấu phía sau, không ai dám tiết lộ.

Chỉ là trong cùng một khoảng thời gian, các vụ tai nạn xe hơi đồng loạt xảy ra ở những địa điểm khác nhau.

Điều này khiến công chúng bắt đầu phỏng đoán một cách vô định.

Cảnh báo ngày tận thế, cảnh báo khoảng thời gian, tấn công khủng bố...

Tất cả những từ ngữ có thể dùng đều được lôi ra.

Các bộ phận vốn đã bận rộn lại càng thêm không ít phiền phức.

Và cuộc tự điều tra nội bộ rầm rộ cũng trực tiếp bắt đầu.

Không chỉ là viện nghiên cứu khảo cổ, mà lấy viện nghiên cứu khảo cổ làm trung tâm, tất cả các bộ phận đang vận hành đều bắt đầu

tự điều tra nội bộ.

Nhân viên có gia thế lớn là đối tượng điều tra hàng đầu, tiếp đến là người mới vào làm, sau đó là người gần đây có hoạt động bên ngoài.

Cuối cùng mới là các công chức làm việc bình thường.

Nhưng cuộc điều tra như vậy thực sự quá rườm rà và phức tạp, đến nỗi thời gian từ kế hoạch một tuần ban đầu đã trở thành nửa tháng sau mới miễn cưỡng hoàn thành.

Và trong nửa tháng này lại xảy ra rất nhiều chuyện. "Đây là một vật phẩm mà nhân viên khảo cổ đã lấy ra từ mộ sau khi kế hoạch khảo cổ Hẻm Núi Người Hoang lại được khởi động." Sở Mục Vân nói, đưa một chiếc hộp cho Tô Thần. "Sau khi vật này được nộp lên, tôi nghĩ vẫn nên đưa cho anh xem trước xem có tác dụng gì không." Kể từ sau đống đạo cụ thần bí của 【Thiên Quan Chúc Phúc】.

Bọn họ đều bắt đầu cảm thấy cái gọi là cổ vật có lẽ không chỉ đơn thuần là giúp mọi người biết thêm về lịch sử cổ đại.

Biết đâu còn rất nhiều thứ vô giá cho đến nay vẫn có thể tiếp tục sử dụng.

Vào những thời điểm như vậy, những vật phẩm hữu dụng vẫn cần phải được tận dụng!

Tô Thần mở hộp ra.

Anh hôm nay thực ra là đến giúp nghiên cứu quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương, nghĩ rằng khi họ nghiên cứu gần xong thì mình sẽ tìm cơ hội "đi vệ sinh" để đổi quan tài đi nâng cấp.

Sau khi họ do dự nửa tháng cuối cùng cũng treo thi thể Tinh Tuyệt nữ vương lên để kiểm tra phía dưới, cuối cùng vẫn phát hiện ra thứ mới.

Đó là vài bức họa liên tiếp, cảnh tượng có chút lộn xộn.

Chương 185

Các nhân viên nghiên cứu sau khi xem xét kỹ lưỡng rất lâu vẫn không thể hiểu được, sau đó đành mặt dày tìm Tô Thần giúp đỡ.

Ngay khi vừa vào viện nghiên cứu, còn chưa xuống phòng thí nghiệm dưới lòng đất, Tô Thần đã bị Sở Mục Vân ngồi xe lăn chặn lại.

Mở hộp ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là một mảnh gấm màu xanh thêu phủ lên một vật thể nhô cao.

Gỡ mảnh gấm ra, Tô Thần sững sờ, rồi nụ cười hiện lên khóe miệng.

Đó là một hạt ngọc mắt được chạm khắc tinh xảo, bên trong ẩn chứa một phần sợi tơ màu máu, khiến toàn bộ nhãn cầu trông đặc biệt sống động.

Và sau khi nhấc hạt nhãn cầu lên, phía trên cũng có một vết lõm!

Đây là một hạt nhãn cầu khác!

Tô Thần cũng không khách khí chút nào, trực tiếp ném hạt nhãn cầu vào không gian hư số, rồi trả lại chiếc hộp cho Sở Mục Vân. "Chắc là các thành viên đội khảo cổ Hẻm Núi Người Hoang phải hận tôi thấu xương, nếu họ biết ông đã giao thành quả lớn nhất của họ cho tôi..." Thấy Tô Thần còn có chút do dự.

Sở Mục Vân tiêu sái nói: "Không sao đâu, đây cũng là quyết định của cấp trên, hiếm khi chúng tôi có việc có thể giúp anh, anh cứ yên tâm mà lấy đi." Nửa tháng trước trong cuộc khảo cổ Tinh Tuyệt cổ thành, cả nước đều biết Tô Thần đã tìm thấy một vật phẩm trông giống hệt nhãn cầu.

Nhưng chỉ có rất ít người biết rằng nhãn cầu đó không hề được nộp lên.

Mà là bị Tô Thần trực tiếp lấy đi với lý do thù lao.

Còn về công dụng gì, tò mò thì có thật, nhưng không ai dám hỏi nhiều.

Đặc biệt là khi hạt nhãn cầu còn lại xuất hiện.

Mọi người không hẹn mà cùng nghĩ rằng, biết đâu đây thực sự là vật phẩm mà Tô Thần vẫn luôn tìm kiếm.

Ngay lập tức, mọi người đồng lòng, cùng ký tên thỉnh cầu giao vật đó cho Tô Thần. "Nếu tôi không lầm, ông bây giờ thoải mái đưa cho tôi như vậy, cũng là vì muốn tôi giải thích lát nữa, phải không?" Sở Mục Vân sững sờ, gật đầu nhưng rồi lại lắc đầu ngay. "Cũng có thể hiểu như vậy... nhưng chúng tôi quả thật còn có những chuyện khác cần ngài giúp đỡ." Chuyện khác?

Tô Thần nghĩ đến lời nhắn trên tài khoản phụ.

Anh còn chưa trả lời.

Nói trắng ra, việc anh dẫn người đến nơi đó không phải chuyện đùa.

Cái nơi quỷ quái đó ngay cả Tiểu Ca còn suýt chết, trong đại hoàn cảnh hiện tại thực sự không thích hợp để xuống mộ trong thời gian ngắn.

Huống hồ, cuộc thử nghiệm cuối cùng mà hệ thống nói sắp đến rồi.

Anh bây giờ càng phiền não hơn về thứ đó.

Cùng với Chu Mục vương vẫn luôn gây chuyện trong bóng tối.

Hóa ra Thiết Diện Sinh bây giờ hoàn toàn chỉ là lính quèn thôi sao.

Sức chiến đấu ban đầu bây giờ hoàn toàn không đáng nhắc tới! "Đợi khi ngài bận xong, tôi sẽ nói chi tiết những chuyện này với ngài!" Chuyện đã đến nước này, Tô Thần cũng không hỏi thêm.

Trực tiếp xuống tầng hầm hai.

Thi thể của Tinh Tuyệt nữ vương đã được treo lên và đặt trong tủ kính đặc chế chân không vô khuẩn.

Mặc dù rất cẩn thận, nhưng vẫn có thể nhìn thấy trên phần da thịt lộ ra của cô ta có dấu vết phong hóa.

Và một nhóm người vẫn đang chúi đầu vào nghiên cứu chiếc quan tài Côn Luân thần mộc.

Có người thấy Tô Thần đến, vội đưa những bức ảnh đã chụp trước đó cho anh.

Anh liếc nhìn qua, lượng thông tin quả thật khá lớn.

Không có chút tưởng tượng nào có lẽ thật sự không nhiều người có thể hình dung ra rằng đằng sau những chuyện này lại hoàn toàn có thể liên kết với nhau.

Tô Thần trực tiếp cầm lấy máy quay, những người vây quanh quan tài lập tức tránh ra.

Đối chiếu với hình ảnh, Tô Thần bắt đầu giải thích. "Năm nghìn năm trước, thiên thạch rơi xuống, thực chất là một cây phủ tử khổng lồ!" Cây phủ tử đó lớn đến nỗi sánh ngang với thành trì!

Và sau khi xuyên qua tầng khí quyển, cây phủ tử bằng đồng bị hư hại thành ba mảnh.

Rơi xuống ba nơi.

Còn về những nơi nào, Tô Thần không nói chi tiết.

Bởi vì những thông tin này đối với viện nghiên cứu hiện đang loạn

thành một đoàn, vẫn còn quá sớm.

Chỉ là thông tin này, thực sự khiến nguyên nhân hai thế giới liên kết với nhau càng trở nên rõ ràng hơn.

Ba mảnh của cây phủ tử khổng lồ.

Một mảnh rơi xuống rừng rậm phía Nam, trải qua thiên niên thương hải tang điền, vẫn đồng chôn sâu dưới lòng đất, sau này được Thanh Ô Tử tìm thấy, ẩn thân trong đó, mưu cầu trường sinh.

Một mảnh rơi vào lãnh thổ Tây Vương Mẫu mẫu quốc, được Tây Vương Mẫu đương thời phát hiện, và mượn sức mạnh trên đó để nghiên cứu trường sinh.

Còn có một mảnh, nhìn dấu hiệu rơi xuống thì vừa vặn khiến núi cao nứt toác, còn lún sâu vào rất sâu vào bên trong.

Hẳn là rơi xuống gần Trường Bạch Sơn, được tổ tiên Trương Gia có được, đúc thành một cánh Cổng Đồng.

Còn những mảnh vỡ còn lại thì được tìm thấy và chế tạo thành cây đồng và vô số lục giác thanh đồng linh đang. "Chà chà!

Cây phủ tử lớn thế này, ai dùng chứ?" Tô Thần giải thích xong, các nghiên cứu viên đều không ngừng kinh ngạc.

Nhưng đây đích xác là một chủ đề cực kỳ đáng sợ khi suy nghĩ kỹ.

Nếu cây phủ tử khổng lồ này không phải vật phẩm tế tự, mà thực sự có người sử dụng.

Vậy nếu người sử dụng xuất hiện, liệu có dẫn đến sự diệt vong của cả hành tinh không?

Người nghĩ đến điểm này lại chợt lắc đầu, xóa ý nghĩ đáng sợ đó ra khỏi đầu. "Mặc kệ ai dùng, điều quan trọng nhất là chúng ta biết những lục giác thanh đồng linh đang kia đều có nguồn gốc từ cùng

một loại vật liệu, mục đích chính của chúng ta bây giờ vẫn là phải nghiên cứu xem ba mảnh vỡ khổng lồ đó đều ở những đâu." "Nếu có thể tìm ra, thì trước tiên bảo vệ chúng, đừng để chúng bị kẻ có dã tâm lợi dụng là được." Nghĩ đến những lục giác thanh đồng linh đang đã được nhấn mạnh nhiều lần trước đây, vậy mà hóa ra chỉ được làm từ những mảnh vụn nhỏ bé, bọn họ liền cảm thấy hoảng loạn!

Mảnh vụn đã có uy lực khủng khiếp như vậy, thì ba mảnh vỡ lớn chẳng phải sẽ nghịch thiên sao?! "Biết đâu đã dùng xong rồi?" Một câu nói hờ hững của Tống Sùng Lượng lập tức khiến không khí trong toàn bộ phòng nghiên cứu đông cứng lại.

Thấy mọi người đều nhìn mình với vẻ mặt như gặp ma, Tống Sùng Lượng sợ hãi lùi lại một bước.

Sau đó, giọng điệu ấp a ấp úng, đặc biệt là dưới ánh mắt chăm chú của Tô Thần thì càng thêm rụt rè. "Ý của tôi là... những thứ từ hơn năm nghìn năm trước... lúc đó chôn chắc chắn không sâu như bây giờ!

Hơn nữa đều đã được người ta ghi chép lại, biết đâu đã được phát hiện và...

đã dùng rồi sau đó mới được ghi lại..." Hoàn thành điểm này một cách thảm thiết, mọi người chợt bừng tỉnh. "Ôi, thật đúng là vậy!

Vừa rồi bị nội dung làm chấn động đến nỗi chẳng thèm động não gì cả!" "Vậy có lẽ chúng đã được tạo hình mới rồi, biết đâu chúng ta có thấy cũng không nhận ra?" "Sợ gì chứ!

Phát minh mới của lão Tống trước đây chẳng phải chuyên về mảng này sao!" Các nghiên cứu viên anh một lời tôi một lời, trực tiếp đưa ra cách giải quyết.

Tống Sùng Lượng được nhắc nhở như vậy, bỗng đập mạnh vào trán. "Đúng rồi!

Trong loại đồng đặc biệt này đều ẩn chứa một loại năng lượng đặc biệt, biết đâu tùy tiện tìm được một mảnh vỡ lớn trong số đó, chúng ta có thể thực hiện tự do Trấn Thi Phù rồi?!" Tô Thần bị ý tưởng này làm cho sốc.

Hóa ra chí bảo trường sinh của người ta đến chỗ ông thì chỉ xứng để sạc năng lượng cho Trấn Thi Phù hàng loạt thôi sao!?

Chương 186

Nhưng, anh cũng hiểu.

Đến thế giới này, dù thế nào anh cũng phải đối mặt với ba mảnh vỡ này.

Đặc biệt là mảnh vỡ ở Trường Bạch Sơn bị nung chảy đúc thành Cổng Đồng, không chừng có thể khiến thế giới này bị hủy diệt hoàn toàn. "Vì nội dung đã được giải mã, tôi sẽ mang cái quan tài này đi trước." Tô Thần thuận miệng hỏi một câu, có người cũng thuận miệng đáp một tiếng. "À, được, cứ lấy đi!" Những người họ làm nghiên cứu dưới lòng đất không giống với những người trên mặt đất.

Những thứ hữu dụng, chỉ giới hạn ở việc có thể tái tạo sử dụng, phát sinh ra vật mới.

Nếu chỉ là ghi chép lại sự kiện, thì giải mã được là xong.

Dù sao thì những quan tài đã nghiên cứu xong đều sẽ được đưa đến bảo tàng để triển lãm tổng hợp.

Vì vậy họ ngầm hiểu rằng lấy đi là để mang đi triển lãm.

Chỉ là Tô Thần đâu phải để làm triển lãm!

Thế nên Lý Thành Niên xuống tuần tra, sau khi phát hiện các nghiên cứu viên đang chuyên tâm vào nghiên cứu thi thể của Tinh Tuyệt nữ vương, cả người anh ta đều sững sờ. "Quan tài đâu rồi?!" "Quan tài gì?" Có người mơ màng ngẩng đầu, liền thấy Lý Thành Niên trợn mắt to như muốn ăn thịt người. "À!

Ông nói là cái quan tài Côn Luân thần mộc đó hả?

Bị Tô Thần lấy đi rồi, anh ấy nói anh ấy có việc cần dùng..." Những lời còn lại chưa nói xong, toàn bộ tòa nhà đã vang vọng tiếng

la hét thê thảm của Lý Thành Niên. "Trời ơi!

Thứ đó chẳng phải là vô giá chi bảo sao!

Cấp trên còn chưa phê duyệt gì cả!

Các người thậm chí còn chưa nộp một phiếu điều chuyển vật phẩm nào..." Các nghiên cứu viên đã quen với tiếng la hét xé lòng này, quen thuộc đeo nút bịt tai vào.

Sau đó tiếp tục chuyên tâm vào nghiên cứu trên tay mình.

Một lúc lâu sau, Lý Thành Niên sụp đổ quay về văn phòng của mình, đang băn khoăn không biết phải phê duyệt hướng đi của vật quý giá này với cấp trên như thế nào.

Sở Mục Vân liền đẩy cửa, đẩy xe lăn vào. "Nhiệm vụ mới cấp trên giao xuống anh đã xem chưa?

Sao không thấy anh hồi đáp vậy?" Nói xong, hiếm khi không nhận được hồi đáp, Sở Mục Vân đóng cửa lại, quay đầu thấy Lý Thành Niên nhăn nhó như trái khổ qua.

Hỏi một cách khó hiểu: "Anh làm sao vậy?

Ai lại không nộp tài liệu đúng hạn cho anh à?" Lý Thành Niên tức giận đấm một quyền xuống bàn, một lúc sau mới nhăn nhó ôm lấy nắm đấm đang đau nhói của mình. "Ước gì là ai đó thì tốt rồi...

Nhưng đó là Tô Thần... là người có quyền uy trong giới khảo cổ hiện nay..." Thấy vẻ mặt ủy khuất của Lý Thành Niên, Sở Mục Vân nghĩ đến những chuyện đã nghe trước khi đến, đại khái đoán ra nguyên nhân Lý Thành Niên khó chịu.

Liền trực tiếp đặt tập tài liệu đang để trên đùi xuống trước mặt Lý Thành Niên.

Người sau ban đầu còn khá mờ mịt, nhưng sau khi nhìn rõ những

chữ lớn trên bìa tài liệu thì lập tức kinh ngạc không thôi.

Tài liệu chỉ vỏn vẹn ba trang, nhưng lại khiến Lý Thành Niên lật đi lật lại xem đến bảy tám lần.

Cuối cùng mới run rẩy hỏi Sở Mục Vân: "Những điều viết trên đây đều là thật sao?" "Đương nhiên rồi, tôi không có khả năng giả mạo tài liệu của cấp trên." Sở Mục Vân thản nhiên nói, giật lấy tài liệu. "Tay anh đổ mồ hôi ghê quá, đợi lúc nào nghỉ phép thì đi khám xem cơ thể có bệnh gì không, giấy đều bị ướt hết rồi." Trên giấy nổi bật mấy chữ lớn "Chiến lược thông dụng dài hạn".

Nội dung cơ bản xoay quanh ba điểm: phát hiện khảo cổ mới, Tô Thần và 【Thiên Quan Chúc Phúc】.

Đại khái là nhiệm vụ cấp bách là tìm kiếm ba mảnh vỡ khổng lồ của cây phủ tử bằng đồng, sau đó là ứng phó với lời nhắn của 【Thiên Quan Chúc Phúc】.

Chỉ là cảm giác căng thẳng của con người thường không thể kéo dài quá lâu, sự nhiệt tình của toàn dân khi vừa biết lời đồn.

Đến bây giờ đã dần suy yếu đến mức chỉ còn nhân viên các cơ quan bộ ngành dựa vào công việc mới miễn cưỡng duy trì được nhiệt tình.

Việc ban hành văn bản chiến lược này, vô thức đã biến những chuyện ban đầu dựa vào nhiệt tình để duy trì thành những chuyện phải cưỡng chế thi hành.

Điều này cũng vô hình trung nhấn mạnh mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Và trên đó đã trực tiếp tiến hành phân loại ưu tiên cấp bậc.

Tức là Tô Thần và 【Thiên Quan Chúc Phúc】là cấp độ quan trọng hàng đầu.

Còn công tác nghiên cứu khảo cổ xếp thứ hai, an toàn tính mạng bị xếp cuối cùng.

Mặc dù nói như vậy trái với luân thường đạo lý của những người có mặt, nhưng sự hy sinh lớn lao trước đó không nghi ngờ gì là một sự thật đẫm máu.

Lúc này mà còn quá coi trọng cá nhân, thì cũng không có tác dụng lớn lao gì.

Ngược lại còn vì lợi nhỏ mà mất lợi lớn, gây ra tổn thất nghiêm trọng hơn.

Thà cứ chuẩn bị sẵn sàng hy sinh, đi ngược lại lẽ thường, dùng cách đó để giảm thiểu tổn thất. "Vì họ muốn gì chúng ta cũng cấp, vậy tôi không có ý kiến gì, dù sao những thứ họ sẽ lấy đi cũng là những thứ chúng ta không thể nghiên cứu được." Lý Thành Niên nói, đột nhiên cảm thấy tầm mắt giao nhau có gì đó không đúng. "Sao ông lại ngồi xe lăn rồi?" Sở Mục Vân thở dài bất lực.

Đây cũng không phải điều ông muốn, những năm nay bôn ba khắp nơi vốn đã mệt mỏi, một lần ở Bình Sơn đã khiến cơ thể ông suy sụp.

Sau khi Tô Thần giải thích thông tin trên quan tài, ông ấy kích động đến nỗi cả đêm không ngủ được.

Kết quả sáng hôm sau vừa uống một cốc sữa đậu nành thì suýt chút nữa không thể cử động được.

May mà lúc đó Tô Thần vừa vặn ở ngay cạnh ăn sáng, nhờ thế mới giúp ông giành lại một mạng.

Lý Thành Niên cười trêu, nhưng cũng không nhịn được mà cằn nhằn. "Anh ta là Lôi Phong à, sao lại cảm thấy lúc nào cũng xuất hiện khi người khác cần nhất vậy?" Sở Mục Vân không nói gì, đây là chuyện mọi người đều ngầm hiểu, cũng là chuyện không ai dám đào

sâu tìm hiểu.

Việc tổ chức đội khảo cổ bên Ba Nãi hồ không được chấp thuận cũng khiến ông có chút phiền não.

Dù hôm qua ông đã nói khô cả họng, nhưng vẫn không thuyết phục được Tô Thần đến đó.

Chỉ riêng đội cứu hộ địa phương, tiến độ hiện tại rất đáng lo ngại.

Bởi vì thời tiết lạnh giá, trực tiếp xuống nước không mấy cứu hộ viên chịu nổi cái lạnh buốt.

Thậm chí đã có người bị cứng đờ vì lạnh, dẫn đến không thể kịp thời bơi lên mặt nước mà bị mất nhiệt ngất xỉu phải đưa đi cấp cứu.

Đề nghị mạnh mẽ là trực tiếp đào bới những ngọn núi thích hợp, rút cạn nước hồ.

Nhưng đề nghị này đã vấp phải sự phản đối mạnh mẽ từ các trại dân địa phương.

Cách trực tiếp nhất mà họ có thể nghĩ ra là mở livestream, hy vọng có thể nhận được sự đồng tình của Tô Thần.

Hoặc là để 【Thiên Quan Chúc Phúc】tình cờ nhìn thấy và chỉ điểm một hai cũng được.

Nhưng, Tô Thần chỉ trả lời: "Người tuyệt đối đã chết hết rồi, tạm thời nghỉ ngơi đi, dù sớm hay muộn thì tìm được cũng chỉ là một đống xác mà thôi." Đây là lần đầu tiên họ bị Tô Thần từ chối một cách dứt khoát như vậy.

Nhưng sự thật quả đúng như vậy, ngoại trừ một bức ảnh mờ ảo và đáng sợ về một hành lang hẹp treo đầy lục giác thanh đồng linh đang.

Sau đó, họ không còn nhận được bất kỳ thông tin nào từ đội khảo

cổ đó nữa.

Hơn nữa, cứ như thể cố ý vậy, sau khi điện thoại được định vị thành công thì tín hiệu đã hoàn toàn biến mất.

Và tiếp theo đó họ đã nhìn thấy phù điêu tiên tri trong Tinh Tuyệt cổ thành.

Góc độ hơi khác so với trong ảnh, nhưng nội dung vật phẩm cơ bản là giống hệt!

Hơn nữa thái độ của Tô Thần cũng khiến họ hoài nghi trong lòng.

Giống như một đứa trẻ cố chấp đòi hỏi, đằng sau có rất nhiều rắc rối, nhưng người lớn chỉ có thể từ chối, chứ không thể nói cho đứa trẻ biết những lý do mà nó chưa thể hiểu được.

Bên ngoài, trợ lý gõ cửa bước vào, đưa mấy tờ giấy vừa in ra còn nóng hổi.

Chương 187

"Đây là kết quả sau khi quét hồng ngoại núi mới nhất." Trợ lý nói, chỉ vào một bóng đen khổng lồ mờ ảo trong ngọn núi, nơi một đống đường nét lộn xộn nhưng đã được đánh dấu rõ ràng dẫn đến. "Tuyến đường này trải rộng khá lớn, trong đó đã lợi dụng không ít những vách đá tự nhiên và đường hầm dung nham, nhưng rất kỳ lạ, chúng ta vẫn không thể quét rõ ràng được khối bóng đen lớn này trong lòng núi." "Đã sử dụng thiết bị quét hồng ngoại tiên tiến nhất với kỹ thuật chính thức hiện tại, nhưng vẫn không có tiến triển nào." "Còn về chi tiết, đã tìm thấy đoạn đường bị chụp ảnh treo đầy lục giác thanh đồng linh đang..." Trợ lý nói, chỉ vào một chỗ trong mấy vết nứt vách đá.

Sở Mục Vân và Lý Thành Niên cúi xuống nhìn, lập tức hít một hơi khí lạnh. "Ối giời ơi!

Chỉ riêng bản đồ phóng to theo tỷ lệ cũng đã dài đến mười lăm mét!" Lúc đó trên cả cây san hô ở mộ dưới đáy biển cũng chỉ có hơn trăm quả.

Với quy mô trước mắt này, nói là ngàn quả có lẽ còn chưa đủ!

Theo lời Tô Thần nói, dây đỏ treo linh đang đều là loại đặc chế, động một sợi là kéo theo toàn thân.

Cả một khu vực như thế này mà vang lên, thì phải chết bao nhiêu người chứ?!

Hơn nữa đây còn là con đường bắt buộc phải đi qua, bịt tai lại dường như cũng không thể hoàn toàn chống lại âm thanh của linh đang. "Đáng tiếc thứ này nguy hại quá lớn, đều không dễ nghiên cứu, nếu không thì toàn bộ thiết bị phòng hộ cũng không thành vấn đề." Lý Thành Niên nói với vẻ tiếc nuối, nhưng Sở Mục Vân lại lắc đầu. "Tô

Thần dường như có cách để đối phó với thứ này, nên mối đe dọa lớn nhất có lẽ không phải là linh đang." Giống như trong mộ dưới đáy biển, anh ấy một mặt kéo những người định chạm vào lục giác thanh đồng linh đang ra, nhưng bản thân lại không chút sợ hãi tiến lên.

Sau đó, nhân viên kỹ thuật căn cứ vào hình ảnh đã ước tính chất liệu của lục giác thanh đồng linh đang đó.

Kết quả đưa ra là những lục giác thanh đồng linh đang trên san hô lúc đó có độ bền rất cao, kiên trì thêm ngàn năm nữa cũng không thành vấn đề.

Và sau khi đến gần hiện trường, lục giác thanh đồng linh đang dưới ống kính siêu chậm bắt đầu nhanh chóng thoái hóa.

Như thể trong chớp mắt bị nén lại và rút cạn năng lượng đã duy trì ngàn năm.

“Này…” Lý Thành Niên nhìn đoàn vật thể mờ ảo mà ngay cả máy quét hồng ngoại cũng không thể chiếu ra được, nhất thời không thốt nên lời.

Chuyện này có lẽ sẽ trở thành chủ đề hội nghị của họ trong một thời gian dài.Bên trong biệt thự, Tô Thần bình thản nhìn nhân viên cứu hộ làm những công việc vô ích.

Tiểu Bạch và Tiểu Hôi thì đang cùng nhau đùa nghịch với một khối xương sọ hình tam giác khổng lồ.

Mặc dù hai tiểu gia hỏa đã cao hơn một mét, nhưng rõ ràng khối xương sọ đó lớn hơn tổng thể hình của cả hai cộng lại rất nhiều.

Đó là di cốt Xà Thần.Còn việc tại sao trong nhà lại có thêm một khối xương khổng lồ như vậy, thì phải kể lại chuyện nửa tháng trước ở sa mạc đen.Sau khi thăm dò mộ xong, vừa nghe Trần Kiến Binh hỏi thăm, Tô Thần vốn định tạm trú lại một đêm rồi mới rời đi.

Dù sao thì nơi nhỏ bé này, tuy có rắn, nhưng ít nhất trong số các địa điểm check-in di tích cổ đại thì đây cũng là một nơi có quy mô không nhỏ.

Trực tiếp ở lại một đêm cũng có thể mang lại không ít kinh phí cho đội khảo cổ.Đương nhiên, điều này không phải Tô Thần có thể chia tiền hay gì.

Chủ yếu là vì điểm kinh nghiệm.

Dù sao thì mỗi khi đội khảo cổ đưa ra những câu hỏi kỳ lạ, hệ thống ở chỗ hắn ít nhiều cũng sẽ thưởng một thứ gì đó một chút.

Nói về phần thưởng tối thiểu hiện tại, thì đó chính là thuộc tính vũ khí +1.Có nên nói rằng, từ việc ban đầu phải có đạo cụ nuôi đạo cụ, đến bây giờ nhiệm vụ ngẫu nhiên ban thưởng điểm số, phải chăng hệ thống đã biết rõ quy cách thăng cấp ban đầu của mình có bao nhiêu khốn kiếp?!Nhưng hệ thống hoàn toàn không phản ứng lại lời than vãn này, phỏng chừng cũng là tự mình biết thân biết phận.

Dù sao thì chưa nói đến việc có thể trực tiếp dung hợp ba mảnh đồng xanh khổng lồ kia hay không, chỉ riêng số điểm cần để thăng cấp đã hoàn toàn nghịch thiên rồi!

Cứ thế này phải làm nhiệm vụ đến bao giờ mới có thể thấy được hình thái cuối cùng của vũ khí?Cũng khó trách không ít trò chơi trong thực tế sau khi tăng độ khó đều sẽ thích đáng mở kênh nạp tiền.

Thành thật mà thăng cấp, đợi đến khi rốt cuộc 'ngoi đầu' lên được, có khi trò chơi đã 'lạnh tanh' rồi.Ngay khoảnh khắc hắn định nói chuyện, trực giác mách bảo một luồng khí tức chẳng lành đang từ rất xa dưới lòng đất mạnh mẽ xông lên!

Phản ứng đầu tiên của hắn có thể là phản ứng dây chuyền sau trận động đất mình gây ra.

Nhưng sau khi cảm nhận kỹ càng, hắn mới phát hiện ra điểm bất thường.

Đó rõ ràng là một sinh vật sống đang di chuyển!Nghĩ đến thứ có khả năng bò lên từ nơi đó, Tô Thần cuối cùng vẫn quyết định để những người vướng víu này rời đi trước.Tối hôm đó, sau khi cùng nhau trở về doanh trại, hắn lại cưỡi lạc đà trắng quay trở lại sa mạc đen.Tuy nhiên, động tĩnh ban đầu cảm nhận được đã hoàn toàn biến mất.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải men theo lối ra để một lần nữa trở lại trước cái hố sâu không đáy.Và vừa đặt chân xuống, một cái miệng khổng lồ đã nuốt chửng hắn vào bụng.Miệng thối quá, tích tụ bao nhiêu năm không đánh răng vậy!

Tô Thần nhíu mày bịt mũi, xung quanh đều là những bức tường thịt đang điên cuồng co bóp, ép chặt.

Không nghi ngờ gì, còn xen lẫn dịch dính có tính axit.Thật quá đáng, không ngờ vừa trở lại đã chui vào bụng người ta.

Nhưng mà, cũng tốt, phá vỡ từ bên trong thường dễ dàng hơn từ bên ngoài.Thế là Tô Thần liền rút Hắc Kim Cổ Đao ra, hung hăng đâm một nhát vào bức tường thịt.Phụt xoẹt ——Thân đao hoàn toàn chìm vào, chỉ còn lại chuôi đao.Và quái vật nuốt chửng hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết đến xé tai.

Ngay sau đó, nó điên cuồng lắc lư thân thể, đập mạnh lên xuống.Nhưng Tô Thần nắm chặt thân đao, thân hình vẫn không hề nhúc nhích, ngược lại còn nhận được sự bảo vệ đầy đủ bên trong cơ thể đang chấn động.Cũng bởi vì quái vật điên cuồng lăn lộn, Tô Thần không tốn chút sức lực nào, Hắc Kim Cổ Đao đã trực tiếp xẻ dọc cơ thể nó một đường dài hơn hai mét.Bất ngờ thay, quái vật không chảy máu, mà là một chất lỏng sệt màu xanh đen và cực kỳ hôi thối từ vết

thương tuôn ra ùng ục.Lúc này, khoảng cách với bên ngoài chỉ còn cách một lớp da.

Tô Thần cũng không hoảng loạn, dù sao thì thời gian nín thở của hắn dài, cho dù là chậm rãi chờ con quái vật này tự lăn lộn để tự 'mổ bụng' mình thì thời gian cũng rất dư dả.Chỉ là con quái vật đó dù sao cũng đã sống hàng ngàn năm, ít nhiều cũng có chút đầu óc.

Thấy sự giãy giụa của mình hoàn toàn không có tác dụng mà còn làm tăng thêm nỗi đau, nó bắt đầu nảy ra ý đồ khác.Tô Thần cảm nhận được động tĩnh dừng lại, ngây người một chút, định tự tay giúp nó 'mổ bụng'.

Không ngờ bức tường thịt phía sau đột nhiên khép lại trong nháy mắt!

Đường hầm thịt vốn có thể đủ rộng cho một người, trong khoảnh khắc chỉ còn lại những bức tường thịt cực kỳ rắn chắc đang nhanh chóng ép vào.Chậc chậc!

Đây là muốn nôn mình ra ngoài sao?Khoảnh khắc đoán được ý đồ của con quái vật, Tô Thần cười lạnh một tiếng, trực tiếp vặn chuôi Hắc Kim Cổ Đao một cái như vậy.

Lập tức điều chỉnh hướng lưỡi dao.Động tĩnh này cũng khiến con quái vật đau đớn kịch liệt, bức tường thịt ngừng lại một giây.

Tô Thần lợi dụng khoảng trống này trực tiếp tăng tốc lao vút về phía lối vào!Xoạt —— Rạch ——Kèm theo tốc độ cực nhanh dưới chân, Hắc Kim Cổ Đao không chút lưu tình xé toạc bức tường thịt phía sau.

Chất lỏng xanh đen nồng nặc mùi hôi thối trong nháy mắt tràn ngập khắp đường hầm.

Kèm theo đó là bức tường thịt phía sau khép lại, tạo thành một

bức tường nước hôi thối phình to đuổi theo.Sau một tiếng gầm rống lớn.

Tô Thần thấy một cái miệng lớn phía trước há ra, bốn chiếc răng độc kia thậm chí có độ dày bằng bắp chân!Nhảy vọt ra ngoài, hắn không quên tiện tay dùng Hắc Kim Cổ Đao gõ một cái vào chiếc răng độc phía trên.Ting ——Sau một tiếng va chạm cứng rắn, răng độc bay ra xoay ba trăm sáu mươi lăm độ trong không trung rồi cắm thẳng vào vách đá đen.Và Tô Thần trong không trung trực tiếp xoay chuyển thân hình, đáp xuống đất, Hắc Kim Cổ Đao vung lên chặn lại bước chân đang trượt về phía sau.Hắn lúc này mới trong bóng tối quan sát rõ ràng con quái vật không biết trời cao đất rộng đã nuốt chửng hắn.Đây là một con quái xà vảy đen có độ dày khoảng ba mét, chiều dài khó mà đong đếm.

Nhưng chỉ riêng cái đầu rắn đã có thể sánh ngang một chiếc xe con cỡ nhỏ!

Đôi mắt rắn khổng lồ trong bóng tối cũng lóe lên ánh sáng lạnh lẽo đáng sợ.Chỉ có điều, hai mắt chỉ còn lại một, bên còn lại không chỉ lõm sâu xuống mà còn có một vết dao dài xuyên ngang qua phần thịt ở giữa mắt.Không chỉ vậy, ngay cả những lớp vảy trên thân nó cũng không còn nhiều ánh sáng.

Thậm chí những lớp vảy bị đánh rụng không biết từ niên đại nào đến nay vẫn chưa mọc lại.

Những chỗ lộ ra rõ ràng vừa xấu vừa xù xì.Tô Thần không khỏi cảm thán, khó trách hệ thống trực tiếp nói rằng những thứ trong thâm động đều là ‘đồ phế thải chiến tranh’.

Một con Xà Thần thành cái bộ dạng này mà còn muốn ra ngoài gây sự, quả thực là không tự lượng sức mình!Nhưng liên hệ tình hình thực tế mà nói, độ dày vảy của nó vượt xa mười phân.

Và cho dù là tàn binh bại tướng, độ dày vẫn là thứ mà vũ khí hiện đại không thể dễ dàng xuyên thủng.

Đại khái phải dùng đến đạn xuyên giáp các loại.Chỉ có điều, điều này cũng chỉ có thể xuyên thủng vảy, còn lớp tường thịt dày đặc khả năng phòng ngự không thể xem nhẹ.

Không chừng sau khi xuyên thủng vảy, đạn dược vẫn sẽ kẹt lại trong thịt, không thể gây sát thương chí mạng.Nói trắng ra, cho dù là 'đồ phế thải chiến tranh', nếu đổi thành nhóm người ban ngày kia, hoặc đổi thành đội tác chiến, trang bị mạnh nhất, có lẽ cũng sẽ tổn thất nặng nề.Dù sao thì con đại xà này dường như không có ý định rời khỏi đáy núi đá đen này.

Ngay cả khi biết kẻ xâm nhập đã trở lại mặt đất, nhưng đã lâu như vậy trên mặt đất không có bất kỳ dấu vết nào.

Đây là lời giải thích tốt nhất.Đối phó với loại gia hỏa này, binh quý tinh nhuệ chứ không quý đông.

Tác chiến địa hình hiểm trở, thì bên có thể hình nhỏ và đông người không chiếm ưu thế.Hiện tại, con rắn này đã mất một chiếc răng độc, miệng bên phải trực tiếp bị xẻ một đường dài hơn một mét.

Dịch xanh đen không ngừng chảy ra từ miệng.

Có thể thấy nó đang vô cùng đau đớn.Tô Thần phỏng đoán lúc đó Tinh Tuyệt Nữ Vương có lẽ đã tình cờ phát hiện ra nó.

Sau đó thu phục, sai khiến tộc nó làm việc cho mình.

Sau này Tinh Tuyệt Nữ Vương bị kẻ địch tấn công từ mọi phía, Xà Thần bị sai khiến đi chiến đấu.

Chỉ là hiệu quả rất thấp, vẫn không thể cứu vãn được quốc gia đã tận số này.Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán ban đầu của Tô Thần, thực tế cảm giác một số vết thương trên người Xà Thần dường

như đã có từ lâu hơn.Vì tên này trước giờ vẫn luôn ở trong không gian hư số, không chừng nó là một con quái xà đặc biệt được người ngoài hành tinh nuôi dưỡng thì sao?

Hoặc là bị những người ngoài hành tinh của Tinh Tuyệt Nữ Vương đặc biệt bắt về?Nhưng tất cả những điều này chỉ là một chút suy đoán mà thôi, một thú vui nhỏ trong lúc chiến đấu.Kèm theo một cú quật đuôi xé gió lao đến.

Tô Thần vút thân một cú Khôi Tinh Thích Đấu, trực tiếp đá văng cái đuôi rắn khổng lồ.Rầm ——Cái đuôi đập vào vách động, vậy mà lại lún sâu vào trong.Và động tĩnh này cũng khiến toàn bộ không gian khe nứt rung động, trở nên rộng rãi hơn không ít.Thân thể của Xà Thần vốn đang chật chội trong nháy mắt cuộn mình lại.

Cuộn cao thân mình, gần bằng tòa nhà ba tầng.

Khí thế thì đã thể hiện ra, nhưng dịch xanh đen đang phun trào vẫn chưa từng ngừng lại.

Hơn nữa, kèm theo động tác của Xà Thần, dịch gần như phun tung tóe khắp cả không gian!Khó chịu quá…Nghĩ rằng không quá vài phút nữa thời gian nín thở của mình sẽ đến giới hạn.

Lúc đó mà không ra được, thì không bị hun chết bên trong mới là lạ!Nhưng đã bị mổ ra một vết dài gần mười mét, con rắn này vẫn có thể kiên cường như vậy mà quẫy đuôi loạn xạ, va đập khắp nơi.

Điều này lại ứng nghiệm câu nói cũ: "Đánh rắn phải đánh thất thốn!"Thấy cái đầu rắn cao ngất trên không lao xuống như lò xo.

Tô Thần trực tiếp xông thẳng tới, thoáng thấy chút ngạc nhiên trong mắt Xà Thần.Thân hình lóe lên, giữa không trung thi triển Khôi Tinh Thích Đấu, một cước liền đá cái đầu rắn lún sâu xuống đất không thể nhúc nhích.Và nhân cơ hội này, Tô Thần trực tiếp nhảy lên

lưng Xà Thần.

Chạy dọc về phía sau, tìm kiếm vị trí của mật rắn.Chỉ thấy con rắn cuối cùng đột nhiên cuộn tròn lại, tưởng chừng không có gì.

Nhưng Tô Thần liếc mắt liền thấy những lớp vảy đang co chặt đến mức dựng ngược lên.

Đó rõ ràng là đang bảo vệ chặt chẽ điểm yếu!Liền trực tiếp nhảy vọt lên, giơ cao Hắc Kim Cổ Đao.

Chương 188

Một đao mạnh mẽ chém xuống, vậy mà lại thi triển ra khí thế bổ trời xẻ đất!Thập thịch!Hai tiếng xương cốt nứt vỡ.Cái đuôi đang cuộn ở phía trên trực tiếp tách rời khỏi thân thể.Và trong vết mổ phía dưới, rõ ràng có một nửa là một phiến thép hình bầu dục khổng lồ.Dịch màu đen phun tung tóe.Sau tiếng gào thét cuối cùng khàn đặc, Xà Thần liền đổ gục xuống đất không còn động tĩnh.

Thân thể nặng nề cứ thế chắn ngang toàn bộ lối đi.Có lẽ, đội khảo cổ đến thu dọn nhìn thấy tên này có khi sẽ bị hun chết vài người?

Tô Thần vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao, lúc này mới phát hiện vẫn như trước.

Thân đao dù đối mặt với chất lỏng sệt như máu sinh vật này, cũng không dính chút vết bẩn nào!

Điều này quả thực có chút đặc điểm của ‘đao đồ tể’ rồi nhỉ.

“Vạn thi đôi trung quá, tích huyết bất triêm thân?”“Đinh, chúc mừng Túc chủ, thành công đánh giết Xà Thần, nhận được vật tư Di cốt Xà Thần, thưởng tiến độ trưởng thành thú cưng một trăm điểm, có muốn nhận thưởng ngay lập tức không?”Bất chợt, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Tô Thần có chút ngơ ngác.

Trước đây không phải nói không cần quản ‘đồ phế thải chiến tranh’ dưới này sao?

Sao bây giờ quản lý lại có thưởng rồi?

Hệ thống mi lừa ta à?

“Xin Túc chủ nhanh chóng xác nhận, nếu không sau một phút nữa

thời gian nín thở của ngài sẽ đạt đến cực hạn.”Hệ thống trực tiếp chọn cách chuyển chủ đề.Tuy nhiên, Tô Thần cũng lười chấp nhặt.

Sau khi dứt khoát nhận vật tư, toàn bộ thân thể Xà Thần tiêu tán.

Trước mặt chỉ còn lại một bộ xương khổng lồ.Phân hủy tức thì?! Mẹ kiếp, có cái chức năng hủy thi diệt tích này thì sớm lấy ra đi chứ! Và phần đầu lâu lóe lên ánh sáng xanh biếc, không nghi ngờ gì đó chính là Di cốt Xà Thần.

Tô Thần nhanh nhẹn bỏ vào không gian hư số rồi phi tốc thoát ra khỏi khe nứt.Cũng không thể tính là khe nứt, sau trận chiến vừa rồi giờ đã có thể coi là một con đường dốc có thể cho xe ủi đất vào để đi dạo rồi.Lấy ra bộ thiết bị tắm rửa tiện lợi, tắm gội và thay một bộ quần áo sạch sẽ xong, Tô Thần mới lại cưỡi lạc đà trắng quay về doanh trại.Và sau khi trở về, hắn cũng không nhắc đến chuyện này với ai khác.Chỉ là trong di cốt Xà Thần kia, hắn đã đọc được một giấc mơ.

Đó chính là nội dung đã được giải thích trước đó được khắc dưới quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương.Nhưng thực tế, câu chuyện trong giấc mơ từ di cốt Xà Thần còn hoang lương hơn nhiều so với miêu tả.

So sánh với Xà Thần mà Tô Thần nhìn thấy cuối cùng, chỉ cảm thấy tên này cũng là một sinh vật đáng thương phiêu bạt tha hương.Còn về một trăm điểm trưởng thành thú cưng, Tô Thần trực tiếp chia đều cho Tiểu Bạch và Tiểu Hôi.

Nghĩ rằng lẽ ra vẫn còn không gian để chúng lớn lên, nhưng tốc độ trưởng thành của hai tiểu gia hỏa dường như cũng được tăng lên một cách khó hiểu.

Hầu như mỗi ngày lớn thêm hai milimet.

Tin rằng chưa đầy nửa tháng nữa có lẽ chúng sẽ cao bằng ‘ba má’ chúng.Nhưng nếu có thể lớn hơn nữa, đạt đến cấp bậc thần thú?

Chẳng phải thú cưỡi cấp thần trong trò chơi sẽ trực tiếp được đưa vào thực tế sao!Khi đó mình ra ngoài cũng tiện lợi, không cần mang theo phương tiện giao thông.Hai tiểu gia hỏa dường như cảm ứng được suy nghĩ của chủ nhân.

Choang một tiếng ném khối xương đầu lâu khổng lồ xuống, phi nhanh đến nũng nịu bên Tô Thần.

Dường như đang tranh giành vị trí thú cưỡi trong tương lai.Tô Thần vuốt ve bộ lông của hai tiểu gia hỏa, vẫn còn bồng bềnh, dường như lớn đến mức này mà vẫn chưa đến mùa thay lông.

Sờ vào mềm mại.Hai tiểu gia hỏa cũng rất hiểu chuyện, bề ngoài dựa vào nhưng thực tế chỉ có bộ lông mềm mại chạm vào.

Trọng lượng cơ thể không hề đè lên Tô Thần chút nào."Nếu có thể mang hai đứa bay theo thì tốt rồi, mùa đông hai cục bông lớn sưởi ấm thân thể cũng không tệ."Mặc dù không gian hư số hiện tại đã được hắn làm nhiệm vụ thăng cấp lên hai mươi mét khối, nhưng còn xa mới đạt đến tiêu chuẩn thăng cấp.

Hệ thống đã nhấn mạnh rằng chỉ sau khi thăng cấp mới có khả năng mang theo sinh vật sống vào không gian hư số.Chú ý điểm này, vẫn là "có khả năng!" Không chừng khó khăn lắm mới đạt đến thăng cấp rồi vẫn không thể mang theo sinh vật sống, thì bi thương biết bao!

Nên mang theo sinh vật sống cỡ lớn càng không thể!Hai tiểu gia hỏa nghe Tô Thần muốn mang mình theo, càng mở to đôi mắt long lanh ra sức làm nũng.Tô Thần bất đắc dĩ thở dài nói: "Vẫn là hai đứa bay cố gắng tự lực cánh sinh đi, cố gắng lớn đến cấp bậc ba má tụi bay, sau này tôi ra ngoài tụi bay cứ bay theo trên trời ấy."Nghe lời này, Tiểu Bạch và Tiểu Hôi ngây người một chút.

Nhìn nhau một cái, sau đó như gió rời khỏi Tô Thần, quay về căn phòng nhỏ chuyên dụng của mình mà ăn ngấu nghiến.

Dường như thực sự hy vọng ăn nhiều lớn nhanh, sau đó lập tức có thể đi theo Tô Thần ra ngoài.Dù sao thì sau khi hấp thu giá trị trưởng thành, chúng đã không cần người chăm sóc nữa rồi, cứ ở nhà một mình cũng thấy khó chịu.Và bên kia, hai đội khảo cổ cuối cùng cũng đợi được cơ hội tiến vào sa mạc.Đội xe dài dằng dặc xếp thành hàng thẳng tiến trong sa mạc, phía trước nhất của đội ngũ là một con lạc đà trắng kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Không ít người đều ăn mừng vì sau nửa tháng cuối cùng cũng đợi được con lạc đà trắng này.Không ai biết, một đêm trước khi lạc đà trắng xuất hiện, trong sa mạc thực ra còn xuất hiện một bóng hình khác.Mặc dù toàn bộ Cổ thành Tinh Tuyệt những phân đoạn đặc sắc nhất đã được phát sóng tràn lan trên mạng.

Nhưng vẫn còn một bộ phận người thực sự có hứng thú đặc biệt với di tích cổ đại thần bí này.

Nên livestream vẫn được mở ngay sau khi tiến vào sa mạc.Cũng có một bộ phận không nhỏ người trực tiếp là vì cái thâm động không đáy kia mà đến.

Liên tục không ngừng lướt bình luận.【Lần này đội khảo cổ có vào thâm động xem không?!】【Đúng đó đúng đó!

Lần này không đi thì có lẽ lượt xem sẽ không cao như trước nữa đâu nhỉ?】【Cười chết mất, cho dù có đi cũng không cao như trước được đâu, chỉ riêng fan của Tô Thần đại thần đã chiếm hơn nửa trong livestream lần trước rồi!】【Emmmtuy nhiên là vậy, nhưng khi Tô Thần đại thần bị mắng thì sao những người đó không chạy ra giúp đỡ?】【Tầng trên vừa nhìn đã biết không chú ý Tô Thần đại thần rồi, trong phần giới thiệu cá nhân của anh ấy ghi rõ ràng thế này mà —— tất cả những người mắng chửi với lý do 'bảo vệ tôi' trong bất kỳ hoàn cảnh nào, đừng mặt dày nói là fan của tôi!】【Phụt…】【Hahaha

hahaha…】【Đỉnh cao!

Đỉnh cao!】【Fan của idol nào đó qua đây xem đi, idol nhà các bạn có muốn học cách làm người không?

Cứ ngày ngày đi đâu cũng thả chó!】【Hahaha hahaha, mẹ nó chứ, đây tuyệt đối là một luồng gió trong lành, mình chửi người thì được, nhưng fan chửi người thì mi tính là lão đại à!】【Tôi thấy rất được đó chứ, ít nhất cũng tránh được nhiều anh hùng bàn phím mượn danh nghĩa bảo vệ chính nghĩa, chửi bới lung tung, thời đại nào rồi chứ!

Tự mình chửi người mà tự mình còn không dám chịu trách nhiệm!】Nhìn thấy màn hình livestream của mình tràn ngập bình luận về Tô Thần, Từ Oánh Oánh nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Nhưng suy nghĩ một lát, cô quyết định —— tham gia cùng họ!Dù sao thì việc thảo luận về Tô Thần ở đâu bây giờ cũng không phải là sai lầm, ngay cả cấp trên bây giờ không phải cũng ngày ngày bàn tán xôn xao sao.

Nói rằng, nếu có thêm vài nhân tài như Tô Thần, thì họ bây giờ cũng không đến nỗi hoảng loạn như vậy.Thế là, suốt cả quãng đường đến Cổ thành Tinh Tuyệt, Từ Oánh Oánh và người xem đã thảo luận về Tô Thần suốt gần ba tiếng đồng hồ.

Ngay cả những người cùng xe cũng không kìm được mà tham gia thảo luận.Và nhờ vậy, số người xem livestream trong ngày cũng đã đột phá một chút.Xét thấy sự quen thuộc với lộ tuyến trước đó, nên lần này đội dẫn đầu vẫn là hai đội khảo cổ do Chu Hoài Văn và Trịnh Huyền đứng đầu.

Dù sao thì hai người chuyên về các hướng khác nhau, nên vừa hay có thể triển khai công tác khảo cổ riêng biệt trong Cổ thành Tinh Tuyệt, hiệu suất tăng gấp đôi.Còn Vương Điềm Điềm gần đây được

giao nhiệm vụ khác, thời gian trùng khớp.

Nên lần livestream này trực tiếp do Từ Oánh Oánh đảm nhiệm, người lần trước đã thể hiện khá tốt, được cư dân mạng đánh giá cao.

Dù sao thì nữ MC thực hiện một livestream hiểm nguy như vậy, mà không hét lên hay làm người ta sợ hãi thì quả thực rất hiếm.Đến lối vào Cổ thành Tinh Tuyệt, theo kế hoạch định sẵn, chia thành hai đường.

Một đường đi từ trong thành vào, tìm kiếm những tàn tích kiến trúc cổ đại hoặc các vật phẩm khác có thể mang ra bảo quản.Còn đội còn lại trực tiếp đi ngược theo khe nứt mà họ đã đi ra, thẳng tiến đến hang động của tiên tri và đống kim khí.Camera vừa hướng về lối vào, tuy nửa tháng nay bị cát vàng vùi lấp không ít, nhưng tổng thể vẫn khiến người ta cảm thấy có gì đó không ổn.

Từ Oánh Oánh liền kéo camera lại gần không ít, ngay sau đó cả người cô biến sắc.“Cái khe nứt này có phải rộng hơn lúc Tô Thần ca ca chém ra không?”Nghe cô nói vậy, Chu Hoài Văn vội vàng lấy ra tấm ảnh lối vào khe nứt đã lưu.

Ảnh được lật ra so sánh.Trời ơi!

Đúng là rộng hơn!

Mà còn không phải rộng hơn một chút!

Đơn giản là rộng hơn mấy mét!

“Cái này là do vỏ trái đất chấn động gây ra sao?

Liệu có còn dư chấn không?”“Mang thiết bị ra đo thử đã, nửa tháng đã rộng ra như thế này, nửa tháng nữa chẳng lẽ còn phá cả núi luôn sao…” Chu Hoài Văn lòng còn lo sợ nói, lúc đó họ đi theo Tô Thần chỉ muốn phá hoại ít nhất có thể.

Nếu rủi ro còn lại lớn như vậy, thì nghiên cứu cái gì nữa, nhanh chóng tăng cường nhân lực trực tiếp chuyển những thứ có thể chuyển đi hết thì thôi!Nhưng sau khi thiết bị được đặt, sau vài lần đo lường, lại không có bất kỳ vấn đề gì.“Vỏ trái đất ở đây khá ổn định, xem ra mấy trăm năm tới cũng không thể xảy ra động đất…” Nhân viên kiểm tra nói rồi lại như chợt nhớ ra điều gì đó mà đột nhiên im bặt.Trước đây Tô Thần quả thực đã gây ra chấn động, nhưng đó là do con người.

Không, đó là Thần, người bình thường không thể biến thái đến thế!

“Này, bên dưới hình như có cái gì đó!”Vẫn là Từ Oánh Oánh gan dạ, tranh thủ lúc mọi người không chú ý, trực tiếp lén lút đi vào khe nứt.Điều này khiến Chu Hoài Văn sợ hãi, vội vàng gọi cô lên.“Cái bộ dạng chân tay yếu ớt, không phân biệt ngũ cốc của cô, nếu xuống dưới mà thực sự xảy ra chuyện gì thì cha cô có bò lên được không hả!”Ngay sau đó, ông gọi một chiến sĩ có thân thủ tốt xuống thám hiểm.Để tiết kiệm thời gian, cũng không mang theo máy quay, chỉ mang theo một chiếc điện thoại để chụp ảnh.Khoảng hơn hai mươi phút, chiến sĩ quay lại.

Nhưng sắc mặt không được tốt, trông như vừa nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.Thấy anh ta cũng không nói được gì rõ ràng, Chu Hoài Văn sốt ruột giật lấy điện thoại.Bức ảnh đầu tiên là đống kim khí, cũng chính là do chiến sĩ này chụp sau khi thuận lợi đến được đích.Bức ảnh thứ hai và thứ ba đều là vách động đã được nới rộng không ít.

Nhưng có thể thấy toàn bộ vách động đã được nới rộng dường như đều có hình bầu dục.

Giống như bị một lực mạnh mẽ nào đó chống đỡ ra.Nhưng nếu một sinh vật có thể chống đỡ ra không gian lớn như vậy mà lại ở đây, liệu họ có đối phó được không?

Chu Hoài Văn quay đầu nhìn những chiến sĩ đang bận rộn, vô thức lắc đầu.Ngay cả khi có thể đối phó, nếu không mang theo thiết bị chuyên nghiệp tương ứng thì có lẽ cũng sẽ là một kết cục tổn thất nặng nề!Bức ảnh thứ tư có chút kỳ lạ, đó là một đống xương trắng lộn xộn.

Nhìn từ độ tươi của ảnh thì khá tốt, giống như xương vừa phân hủy trong hai ba chục phút gần đây.

Nhưng khi họ đi qua đâu có thấy xương động vật đặc biệt nào tồn tại!Khi nhìn thấy bức ảnh thứ năm, Chu Hoài Văn hoàn toàn không còn bình tĩnh được nữa!

Ông bị kinh sợ đến mặt tái mét, điện thoại trượt khỏi tay, rơi sâu vào cát.Từ Oánh Oánh vẫn đang cùng chuyên gia địa chất học đồng hành nghiên cứu khả năng hình thành của khe nứt.

Nghe phía sau có người gọi tên Chu Hoài Văn, còn tưởng xảy ra chuyện gì.

Vội quay đầu lại, liền thấy đạo sư của mình cả người ngây dại như khúc gỗ.“Giáo sư Chu?

Ông không sao chứ?

Bác sĩ đâu, lại xem một chút!”Mọi người vội vàng gọi bác sĩ, nhưng Chu Hoài Văn đột nhiên thở dốc, như thể đột nhiên hoàn hồn lại mà vội vàng cúi xuống nhặt điện thoại.Và Từ Oánh Oánh cúi người qua vừa vặn nhìn thấy bức ảnh đó.Đó là ở trung tâm khe nứt rộng lớn, một bộ xương rắn khổng lồ sừng sững.

Tùy tiện lấy một đốt xương ra so sánh cũng bằng thể hình một người trưởng thành.

Điều này đơn giản khiến người ta khó có thể tưởng tượng con cự xà này khi còn sống phải khổng lồ đến mức nào!“Trời ơi… cái này là

luôn ẩn sâu trong khe nứt sao?”“Đây là cự thú thời tiền sử phải không!?”Những lời kinh ngạc không ngừng vang lên, còn Chu Hoài Văn lau một vệt mồ hôi lạnh.Chỉ là dấu vết đó quá lớn, khiến ông tiềm thức lờ đi mà thôi.

Nhưng điều này cũng chứng tỏ bộ xương rắn khổng lồ này đến từ thâm động không đáy.

Và còn là bò lên từ bên dưới sau khi họ rời đi!“Cái này sao có thể?

Xương cốt làm sao mà bò được!”Ý nghĩ này lập tức bị nhà sinh vật học bên cạnh phủ định.

Chuyện ly kỳ đến đâu ông ta cũng chỉ có thể chấp nhận những xác sống bất tử kia thôi.

Nhưng bây giờ lại bảo ông ta là bộ xương bò đi xa như vậy?!

Buồn cười quá!

Nếu đúng là như vậy thì ông ta còn nghiên cứu sinh vật làm cái quái gì nữa, đợi sinh vật đến nghiên cứu ông ta đi!

Chương 189

“Nhưng, dấu vết trên mặt đất đúng là như vậy…” Từ Oánh Oánh yếu ớt nói, lại lấy điện thoại lật lại mấy bức ảnh ghi lại xương cốt.

“Này, mọi người nhìn xem, trên những vách động này có rất nhiều vết đen kìa!”Một nhóm người xúm lại xem kỹ, phát hiện không chỉ là những vết đen đó, trên vách động còn có rất nhiều hố sâu do va đập.

Hơn nữa toàn bộ không gian dường như chính là do bộ xương rắn khổng lồ này cưỡng chế nới rộng ra.

“Emm vậy thì mọi người cứ trực tiếp giết tôi ở đây đi, xem tôi chết rồi sau khi thành xương cốt ở đây còn có tiếp tục sự nghiệp nghiên cứu của mình không!”Nhà sinh vật học trực tiếp ‘bất lực’, điều này thực sự là đang khiêu chiến giới hạn của ông ta!

Không chỉ bóp méo nhận thức, mà là trực tiếp hủy diệt nền tảng của nhận thức!

“Hahaha, cũng không đến nỗi, tôi đoán không chừng con rắn này khi lên đây vẫn còn sống, chỉ có điều chúng ta bây giờ thấy là bộ xương mà thôi.”Chuyên gia địa chất nói, thấy mọi người đều mặt đầy không tin.

Liền phóng to hình ảnh, chỉ vào dấu vết trên mặt đất nói: “Chỗ này này, chỗ này có dấu vết vảy lớn như vậy mọi người không thấy sao?”Mọi người trừng lớn mắt nhìn hồi lâu, đợi đến khi nhìn rõ ràng rồi thực tế suy nghĩ về tỷ lệ.

Thế là so ra một lớp vảy to bằng vòng tay ôm, trong nháy mắt ngớ người.“Cái này… ai làm vậy?!”“Mẹ nó!

Đã phát minh ra loại dung dịch phân hủy xác bá đạo như vậy rồi

sao?

Vào lấy mẫu kiểm tra đi!

Tôi tò mò thành phần của nó là gì.”Một thể hình lớn như vậy, nếu đổi thành hóa chất hiện đại, chẳng phải cần mấy tấn sao?

Hơn nữa nếu đổ xuống thì đều rất ghê gớm rồi…Nhưng!

Vấn đề hoàn toàn không phải cái này!

“Người của khoa dấu vết mang tất cả thiết bị của các anh lên, tôi muốn biết rốt cuộc bao nhiêu người mới giết được con rắn lớn như vậy!”Chu Hoài Văn nói, lại vội vàng đeo ba lô thiết bị.

“Người của đội khảo cổ cũng nhanh chóng chuẩn bị một chút, nếu có người trong khoảng thời gian chúng ta rời đi mà trộm mất đống kim khí, đó sẽ là sai sót lớn của chúng ta!”“Tranh thủ đối chiếu video, tìm ra những văn vật nào bị thiếu, tranh thủ tìm lại trước khi chúng lưu lạc ra thị trường!”Lời này vừa thốt ra, không khí trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

Vốn dĩ nên là một khởi đầu khá thoải mái, lại vô cớ trở nên căng thẳng.Những người trong livestream cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.Nhưng chỉ riêng video thực ra không thể cảm nhận được mức độ chấn động của bộ xương rắn này.Và đồng bộ tìm kiếm trên nền tảng, không ít đại thần chuyên nghiệp đã tìm ra video trước đó để đối chiếu độ rộng của khe nứt.

Hơn nữa dùng video khe nứt trước đó so sánh với độ rộng khe nứt có bộ xương rắn hiện tại, từ đó trực tiếp tính toán ra tổng độ rộng được nới ra và kích thước của bộ xương rắn.Hành động này trực tiếp trở thành một hoạt động tiếp sức.Sau khi có được độ rộng của bộ xương rắn, các đại lão mô hình hóa trực tiếp tạo mô hình bộ xương rắn.

Đồng thời dựa trên tỷ lệ thân rắn thông thường, tạo mô hình toàn bộ bộ xương rắn thành dạng khi còn sống.Nhưng ông ta cũng nói thẳng, theo phân tích ảnh chụp hiện trường, con cự xà này đã thiếu mất xương sọ quan trọng.

Mô hình cự xà mà ông ta phục dựng là dựa trên con quái xà mà Tô Thần và những người khác đã gặp trong livestream trước đó.Thông tin này được phản hồi trực tiếp đến livestream của đội khảo cổ.Khi thấy thông tin này, họ đã dựng xong một kiến trúc tạm thời khổng lồ che chắn gió cát trong thung lũng.Đem bộ xương rắn vận chuyển lên, và sơ bộ phục dựng lại bộ xương.Đây đã là chuyện của ba ngày sau.Các chuyên gia tiếp nối nhau đến sa mạc.

Sa mạc đen vốn dễ lạc đường nay cũng vì thế mà trực tiếp hình thành một lộ tuyến ban đầu.Các nhà nghiên cứu xương sinh vật đưa ra kết luận cũng là thiếu mất xương sọ quan trọng.Điều này trong một thời gian, khiến cư dân mạng đoán mò xôn xao.

Một làn sóng nhiệt mới nổi lên, mang theo tầng tầng nghi vấn.Theo thông tin chính thức công bố từ livestream, chất liệu màu đen trên vách động có niên đại rất lớn.

Chỉ là thời gian mất đi hoạt tính không lâu.Nghĩa là có người trước khi họ đến đây, đã đặc biệt đến đây giết chết con vật này và mang đi đầu lâu.Kết quả quả thực khiến người ta vô cùng tiếc nuối, mặc dù chính quyền không tiếc tiền treo thưởng tạ ơn, nhưng vẫn không ai mang theo khối đầu lâu kia xuất hiện.Và sau khi tất cả kim khí được thống kê và kiểm kê, không có bất kỳ thứ gì bị thiếu.【Cái này mẹ nó mới là làm việc thiện không để lại danh tính chứ!!!!】【Trời ơi, tác phong của người này ngầu quá, tôi yêu lắm!】【Đỉnh của chóp, đỉnh của chóp, nếu tôi mà làm được chuyện như vậy tôi khẳng định sẽ đi khắp nơi khoe khoang, để bất kỳ ai đang xem màn hình khen ngợi tôi, trong lòng thầm sướng!】【Phong cách này!

Tôi cảm giác hình như Thiên Quan đại thần đó!】【Emmm… nhưng Thiên Quan đại thần không phải đã để lại lời nhắn là không muốn quản chúng ta rồi sao…】【Cạn lời, tầng trên chính là có những con chó âm dương quái khí như mi, Thiên Quan đại thần mới không muốn để ý chúng ta.】【Hahaha hahaha, mẹ nó chứ, đây tuyệt đối là một luồng gió trong lành, mình chửi người thì được, nhưng fan chửi người thì mi tính là lão đại à!】【Tôi thấy rất được đó chứ, ít nhất cũng tránh được nhiều anh hùng bàn phím mượn danh nghĩa bảo vệ chính nghĩa, chửi bới lung tung, thời đại nào rồi chứ!

Tự mình chửi người mà tự mình còn không dám chịu trách nhiệm!】Nhìn những bình luận, Từ Oánh Oánh cũng cảm thấy vô cùng cảm khái.Và lúc này, kết quả nghiên cứu mới đã ra.

"Thời gian phân hủy, vết đen sớm nhất xuất hiện, tức là máu của Xà Thần là trong vòng năm tiếng đồng hồ sau khi các bạn rời khỏi sa mạc."Vừa vặn là thời gian đi đi về về.Từ Oánh Oánh ngây người.

"Ý của anh là, rất có khả năng người giết Xà Thần lúc đó chính là trong đội ngũ của chúng ta, sau khi chúng ta rời đi người đó lại quay lại giết Xà Thần và mang đi đầu lâu rồi mới rời đi?"Nhưng lập luận này rất nhanh bị bác bỏ.

Bởi vì khi kiểm tra giám sát doanh trại lúc đó, phát hiện không có bất kỳ ai rời khỏi doanh trại.Nhất thời nghi vấn lại lần nữa dồn dập.Và xu hướng cho rằng [Thiên Quan Chúc Phúc] một lần nữa ra tay giúp đỡ đã nhận được sự ủng hộ rộng rãi.Chỉ có Sở Mục Vân nhìn giao diện thông tin phần mềm livestream, dòng nhắc nhở "đã đọc nhưng không trả lời" quả thực đặc biệt chói mắt!

Hơn nửa tháng sau.

Một đội khảo cổ địa phương đột nhiên phát hiện một xấp bản vẽ thiết kế kiến trúc kỳ lạ trong một ngôi mộ nhỏ.

Sau khi trình lên cấp trên, bản vẽ đã gây ra sự chú ý mạnh mẽ của viện nghiên cứu.

Tuy nhiên, dù đã hỏi ý kiến các nhà nghiên cứu ở nhiều nơi, thậm chí đã tìm đến không ít kiến trúc sư cổ chuyên nghiệp, nhưng không ai từng thấy loại bản vẽ kiến trúc này.

Cuối cùng, họ vẫn không thể đưa ra bất kỳ kết luận nào, chỉ có thể một lần nữa gửi ảnh bản vẽ thiết kế đó cho Tô Thần.

Không ngờ, Tô Thần còn gửi lại vài bản vẽ có kiểu dáng tương tự.

Điều này thực sự khiến họ hoang mang. "Đây là của gia tộc ngài truyền lại sao?

Hay là..." Sở Mục Vân đánh chữ hỏi dò, không ngờ Tô Thần trực tiếp mở cửa bước vào khiến ông giật mình bật dậy khỏi xe lăn.

Tô Thần thản nhiên ngồi xuống ghế sofa một bên, trực tiếp quẳng một xấp bản vẽ dày cộm lên bàn, phớt lờ cơn kinh hoàng suýt ngừng tim của Sở Mục Vân. "Đây là những bản vẽ kiến trúc có kiểu dáng tương tự mà tôi tìm được trong thời gian thăm dò cổ mộ vừa qua.

Chúng được thiết kế bởi một gia tộc từng vô cùng huy hoàng." Nghe Tô Thần nói thẳng vào vấn đề, Sở Mục Vân vội vàng bật ghi âm, xoay xe lăn tới gần, sợ bỏ lỡ bất kỳ thông tin quan trọng nào. "Kiến trúc mà các vị muốn tôi tới, nằm dưới hồ nước ở Ba Nãi thâm sơn, chính là lăng mộ của các tộc trưởng đời đời của gia tộc này." Nghe Tô Thần chủ động nhắc đến địa điểm đã khiến mình phiền não không ngừng trong suốt thời gian qua, Sở Mục Vân lập tức phấn chấn hẳn lên.

Đúng lúc Lý Thành Niên bước vào báo cáo tổng hợp danh sách các cổ vật khảo cổ của Tinh Tuyệt Cổ Thành, anh cũng vội vàng ngồi

xuống, lấy sổ ra bắt đầu ghi chép. "Gia tộc đó trước đây, hoặc nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì đến bây giờ vẫn là những người giỏi nhất trong việc thăm dò cổ mộ.

Nhưng vì văn hóa đoạn tầng, hoặc do các yếu tố ngoại lực khác khiến cả gia tộc bị diệt tuyệt.

Tôi từng cố gắng tìm kiếm những người thuộc gia tộc này, nhưng phát hiện rằng bất kể dùng phương pháp nào, thông tin nhận được đều cho thấy người của gia tộc này trong thời đại này đã hoàn toàn diệt vong." Mặc dù Tô Thần nói rất nghiêm túc, nhưng việc gia tộc thay đổi và diệt vong trong sự biến thiên của thời đại là điều hết sức bình thường.

Lý Thành Niên và Sở Mục Vân nhìn nhau, sau đó nêu ra nghi vấn của mình. "Nếu gia tộc này cường đại, cũng chỉ giới hạn trong lĩnh vực trộm mộ, vậy chẳng phải bây giờ đã có một người tài năng như ngài truyền bá khả năng này ra sao?" "Đúng vậy, ít nhất thì cũng không bị đoạn tuyệt hoàn toàn, vẫn còn có người thực sự hiểu biết về văn hóa lịch sử đoạn tầng như ngài, cũng không tính là chuyện gì lớn phải không?" Tô Thần nghe hai câu nói này, tuy nằm trong dự liệu nhưng cũng không khỏi cảm thấy hơi nản.

Trương Gia, đó là những người bảo hộ Cổng Đồng khổng lồ, của Chung Cực thần bí!

Cho dù Vô Tà sau này mạnh đến mức đánh bại được tai họa lớn nhất là Uông Gia, nhưng chẳng phải vẫn không chạm đến được bí mật của Chung Cực sao!

Chẳng phải Tiểu Ca vẫn vào đó giúp bảo hộ mười năm sao!

Vấn đề là ở thời đại hiện nay, vì văn hóa đoạn tầng, người Trương Gia đã bị loại bỏ khỏi thế giới này.

Nhưng việc loại bỏ đó lại không hoàn toàn, chỉ là loại bỏ người Trương Gia *trước* thời đại này, còn trước đó, người Trương Gia đã từng tồn tại một cách chân thật trên thế giới này!

Tức là những di tích lịch sử, những thứ truyền thừa đó đều là thật sự tồn tại!

Cái Chung Cực chết tiệt đó, sau khi người Trương Gia biến mất khỏi thế giới này, căn bản không có ai canh giữ!

Đây mới là vấn đề lớn nhất!

Đó là thứ quan trọng đến mức nào chứ!?!

Đó là thứ mà ngay cả khi Tiểu Ca mất trí nhớ vẫn cố chấp không muốn từ bỏ!

Sau khi nhìn thấy lời tiên tri đó, Tô Thần vẫn luôn suy nghĩ về những thứ trên tấm da dê.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể hiểu được ý nghĩa thực sự của nó.

Mãi đến khi bình tĩnh lại và thăm dò vài ngôi mộ nhỏ, tìm thấy những bản vẽ có kiểu dáng tương tự, anh mới hiểu được nguyên nhân cuối cùng mình đến thế giới này.

Anh cũng hiểu tại sao sau khi đi đến nhiều mộ thất, mọi diễn biến đều không giống với những gì anh từng biết.

Nguyên nhân cuối cùng vẫn là người Trương Gia đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, người của Cửu Môn cũng không còn.

Tất cả những người có thể biết hoặc thăm dò được bí mật của Chung Cực đều không tồn tại.

Và Chung Cực không có ai canh giữ, cuối cùng bùng phát ra thứ đủ sức hủy diệt cả thế giới.

Rất có khả năng ngay cả cảnh tượng trước Cổng Đồng mà Tiên Tri đã thăm dò được cũng chỉ là khởi đầu mà thôi.

Phía sau có lẽ còn có những thứ kinh khủng hơn.

Nhưng Tiên Tri đã cạn kiệt năng lực, chỉ có thể vĩnh viễn lưu lại sa mạc.

Cũng rất rõ ràng, bây giờ anh có xông đến Trường Bạch Sơn để bảo hộ Chung Cực cũng vô dụng.

Chỉ trong một khoảng thời gian văn hóa đoạn tầng mà không có ai canh giữ, thứ đó đã cận kề sụp đổ, muốn trấn áp nó có lẽ còn phải trả giá lớn hơn.

Còn về cái giá đó là gì, Tô Thần nghĩ kẻ chủ mưu gây ra văn hóa đoạn tầng có lẽ biết.

Nhưng những khái niệm này quá rộng lớn, đợi viện nghiên cứu từng chút một đi xác minh thì đã quá muộn rồi.

Tô Thần quyết định tự mình hành động trước, tìm cách giải quyết cơ quan trong Trương Gia Cổ Lâu rồi tính sau. "Thứ mà gia tộc này gánh vác quá nặng nề, tôi chỉ có thể nói rằng mảnh vỡ lớn nhất trong ba mảnh rìu khổng lồ đang nằm trong tay gia tộc của họ." Sợn cả tóc gáy —— lời này vừa ra, mặt Lý Thành Niên và Sở Mục Vân đều biến sắc.

Tình huống gì thế này?!

Chương 190

Gia tộc nắm giữ mảnh vỡ lớn nhất lại bị diệt tộc sao?!

Đây quả là một chuyện vô cùng nghiêm trọng!

Nghĩ lại những chiếc chuông nhỏ mà họ không kịp tránh trước đó lại canh giữ ngay bên ngoài từ đường tổ tiên của người ta.

Chẳng lẽ chính vì mảnh vỡ lớn nhất ở đó nên thiết bị quét hồng ngoại mới không thể quét ra toàn bộ kiến trúc bên trong sao?

Hướng gió đột nhiên xoay chuyển, hai người điên cuồng xin lỗi vì những lời nói trước đó của mình.

Nhưng Tô Thần lại thản nhiên một câu cắt ngang dòng suy nghĩ của hai người. "Không phải vậy, mảnh vỡ đó ở xa ngàn dặm, không nằm trong Trương Gia Cổ Lâu." "Còn về việc quét hồng ngoại của các vị thất bại, tôi nghĩ là do từ trường bất thường ở đó gây ra." Một gia tộc giỏi trộm mộ nhất, nơi tổ tiên chôn cất làm sao có thể qua loa được!

Nhưng đây cũng là điểm khiến Tô Thần nghi hoặc nhất.

Dù sao nhìn trực diện, toàn bộ Trương Gia Cổ Lâu tọa lạc ở nơi có long mạch tuyệt hảo — phục long mạch.

Con rồng khổng lồ nằm phục chỉ về phương Đông, đuôi rồng chạm nước, linh nguyên không ngừng, là nơi dưỡng dục hậu thế tốt nhất.

Tức là long mạch không bị hủy, vậy vẫn có thể phù hộ con cháu mới phải.

Nhưng người Trương Gia lại thật sự biến mất khỏi thế giới.

Vậy có phải bên trong Trương Gia Cổ Lâu đã xảy ra chuyện gì không? "Sở dĩ tôi từ chối đi, là vì đội khảo cổ đó đã xuất phát trước chúng ta phải không?" Một câu nói thức tỉnh người trong mộng!

Họ cứ mãi nghĩ đến việc sống thì phải thấy người, chết thì phải thấy xác, nhưng chính người đã chết lại là những người tiện lợi nhất để thoát khỏi cuộc điều tra! "Nhìn vào bản đồ cấu trúc quét từ bên ngoài, họ không hề tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, nhưng theo sự phức tạp của lộ tuyến, việc họ có thể tránh né những hiểm nguy đó để trực tiếp chạy đến lối ra, lại còn rất trùng hợp gửi ra bức ảnh cuối cùng kia..." Vậy chứng tỏ toàn bộ sự việc đều đã được lên kế hoạch!

Có người muốn vào lấy đồ, nhưng phát hiện sự nguy hiểm của Trương Gia Cổ Lâu.

Vì vậy, họ cố tình gửi bức ảnh đó ra, hòng dẫn đội khảo cổ đến làm bia đỡ đạn.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Sở Mục Vân "bốp" một tiếng vỗ vào trán, hối hận vô cùng! "Tôi sơ suất quá!

Tôi đã quên mất đội khảo cổ gặp nạn rồi!" Vừa nói ông vừa vội vàng gọi điện thoại, yêu cầu người điều tra đội khảo cổ trước đó.

Sau khi cúp điện thoại, ông cũng bất lực nói: "Thời gian đã trôi qua hơn một tháng rồi, có lẽ cũng khó mà điều tra ra được gì nữa..." Tô Thần về điều này thì không mấy kỳ vọng, dù sao hiệu suất và lượng thông tin cũng chỉ có vậy.

Bi kịch lớn nhất mà văn hóa đoạn tầng mang lại, chính là vĩnh viễn phải tốn nhiều tinh lực và thời gian hơn để nghiên cứu hoặc giải quyết những chuyện mà người xưa đã sớm nghiên cứu hoặc giải quyết.

Tất cả kiến thức và nhận thức của anh đều dựa trên những

chuyện đã từng xảy ra một lần.

Còn trong thế giới được xây dựng lại này, cũng có những yếu tố mà anh không thể nắm bắt được. "Đó là chuyện của các vị, lần thăm dò cổ mộ tiếp theo dự kiến sẽ sớm đến, nhưng trước đó tôi hy vọng sự hợp tác giữa chúng ta là rõ ràng minh bạch.

Nếu còn để thứ gì bẩn thỉu trà trộn vào, cho dù toàn bộ người của đội khảo cổ các vị có chết hết, tôi cũng sẽ không quản." Cơ quan trong Trương Gia Cổ Lâu, mức độ hiểm ác không kém bất cứ điều gì đã gặp phải hiện tại.

Đó là nơi thực sự đẩy những kẻ xâm nhập vào chỗ chết.

Nghĩ mà xem Trần Bì A Tứ, Hoắc Lão Thái, đó đều là những người tinh ranh còn sống sót đến cuối cùng của Lão Cửu Môn.

Đặc biệt là Trần Bì A Tứ khi còn trẻ thì sát nhân như ma, là một cỗ máy giết người bẩm sinh.

Chỉ có hắn giết người, người khác đừng hòng động đến đầu hắn.

Nhưng cuối cùng, chẳng phải hắn cũng đã bỏ mạng trong Trương Gia Cổ Lâu đó sao.

Lời này càng khiến Sở Mục Vân và những người khác nhận rõ hiện thực.

Dù sao ngay từ đầu họ đã cầu xin Tô Thần làm việc.

Nói trắng ra, đội khảo cổ từ trước đến nay đều bị dẫn dắt.

Dù là thầy dẫn trò, nhiều lần như vậy cũng phải ra nghề rồi chứ!

Nhưng nhìn lại biểu hiện của chính họ, dường như càng ngày càng tệ.

Đặc biệt là giới bên ngoài không biết tình hình còn cố tình đổ hết những lỗi lầm này lên đầu Tô Thần.

Cho dù bản thân anh không để tâm, thì đây cũng là một sự thật không thể chối cãi.

Sau khi Tô Thần đi, Sở Mục Vân bất lực viết những chuyện này thành báo cáo gửi lên.

Sở trưởng viện nghiên cứu, người đã lâu không quay về, lần này cuối cùng cũng trở lại với phương châm chỉ đạo mới.

Ngay trong ngày, toàn bộ người của viện nghiên cứu đã tụ họp lại, tổ chức một cuộc họp kéo dài trọn một ngày từ đầu đến cuối.

Sau cuộc họp, hàng đống thành quả nghiên cứu được đệ trình lên.

Trong số đó có cả năm mươi tấm Trấn Thi Phù mà Tô Thần đã đích thân yêu cầu từ một tháng trước.

Sở Mục Vân nhìn thấy thời gian đó mà đầu muốn nổ tung. "Một tháng trước?!

Mấy người đùa tôi đấy à?

Việc chế tạo phù chú chẳng phải đã có thể sản xuất hàng loạt từ sớm rồi sao!

Sao bây giờ mới mang đến!" Tống Sùng Lượng ngượng nghịu gãi gáy. "Người phòng nghiên cứu bận nghiên cứu... bận quá nên quên mất, Tiểu Tô giáo thụ cũng không giục chúng ta mà..." Sở Mục Vân ngửa mặt lên trời, nước mắt giàn giụa.

Trời ơi!

Với thái độ hợp tác như thế này mà người ta vẫn còn chịu chấp nhận chúng ta, đúng là chúng ta đã gặp vận chó má gì vậy chứ...

Sau đó, ông thở dài thườn thượt, chỉ vào mũi Tống Sùng Lượng quát: "Tăng gấp bội!

Đủ ba trăm tấm, đóng gói cẩn thận!

Không được thiếu một tấm nào rồi mới mang đến cho tôi!" Tống Sùng Lượng ngẩn người một lát, định nói gì đó nhưng thấy Sở Mục Vân đã sắp tinh thần suy sụp, liền nuốt lời vào trong.

Anh ta bất lực gật đầu đồng ý, rồi quay xuống lầu.

Trong một đống thành phẩm, có một thứ thu hút sự chú ý của ông.

Đó là một lọ thuốc thử được đóng gói rất cẩn thận.

Trên thân hộp có chi chít những dòng hướng dẫn.

Sau khi xem kỹ một lúc, sắc mặt Sở Mục Vân dịu đi không ít.

Ông trực tiếp nhấc điện thoại bấm một số. "Alo, Lão Ngô, ông làm được bao nhiêu lọ thuốc thử đó rồi?" "Mới có bốn lọ con con à?!" "Thôi được rồi, được rồi, sau này tôi sẽ cấp thêm cho ông ít kinh phí nghiên cứu...

Cái gì cơ?

Gấp ba lần á?

Ông điên rồi à!" "Thôi được rồi, tôi vừa gửi tin nhắn cho Lão Chu rồi, ông giữ lại một ít mẫu, còn lại gửi hết lên đây." Mãi mới thương lượng xong xuôi, Sở Mục Vân tính toán một chút rồi lại tiếp tục tìm kiếm những thứ phù hợp trong đống thành phẩm đó.

Sau đó lại tiếp tục gọi điện cho phòng nghiên cứu để thương lượng về việc lấy mẫu vật lưu trữ.

Cứ thế cả ngày trôi qua.

Tám giờ rưỡi tối, Tô Thần vừa ăn cơm xong, chuông cửa đã vang lên.

Mở cửa ra, là Sở Mục Vân và Chu Hoài Văn mang theo một cái hộp lớn đến.

Hai người vừa đặt chiếc hộp xuống, trong đầu Tô Thần, hệ thống đã nhắc nhở có nhiều vật phẩm có thể dung hợp, hỏi có muốn tiến hành dung hợp ngay lập tức không.

Tô Thần cau mày nhìn hai người, ngẩn người một lát mới để họ vào.

Còn Tiểu Bạch và Tiểu Hôi vừa thấy người lạ bước vào, liền cảnh giác lao lên chắn trước người Tô Thần.

Chương 191

Hai người đang bận bê hộp, chỉ cảm thấy trước mặt đột nhiên như xuất hiện hai ngọn núi nhỏ vững chãi.

Ngẩng đầu ngơ ngác, họ thấy hai khuôn mặt cao hơn mình và khá kỳ lạ, với đôi mắt tròn xoe đang trừng mình. "Trời mẹ..." Sở Mục Vân suýt nữa bị dọa đến ngừng tim, tay bưng chiếc hộp cũng buông lỏng.

May mà Tô Thần mắt nhanh tay lẹ cầm lấy chiếc hộp nên đồ bên trong không bị hỏng.

Chu Hoài Văn cũng bị dọa không nhẹ.

Nhưng ông đã sớm nghe học sinh nói rằng khi Tô Thần đến Hiến Vương Mộ đã được nhận hai con vật cưng, tốc độ lớn nhanh cực kỳ.

Ngay lập tức, ông chỉnh lại thần sắc nói: "Tiểu Tô giáo thụ, đây chính là hai con điêu hào mà ngài nuôi phải không?

Thể hình này so với miêu tả của học sinh tôi khác biệt khá lớn đấy..." Nói xong, ông đặt chiếc hộp xuống đất.

Tô Thần gật đầu, ra hiệu cho hai tiểu gia hỏa tự quay về phòng.

Sở Mục Vân trực tiếp ngồi phệt xuống đất, may mà có lẽ do đã chịu quá nhiều kích thích nên khả năng chịu đựng cũng mạnh lên, chứ không thì đã ngất xỉu rồi.

Chu Hoài Văn kéo ông dậy, bất lực nói: "Tôi đã bảo tôi tự đi là được rồi, nếu vừa nãy Tiểu Tô giáo thụ không đỡ được cái hộp thì viện nghiên cứu chúng ta khoảng thời gian này đã bận vô ích rồi!" Lời này lập tức khiến Sở Mục Vân lấy lại tinh thần, vội vàng giải thích mục đích đến cho Tô Thần.

Vừa nói, ông vừa như hiến báu đặt các thành quả nghiên cứu mới

nhất của viện lên bàn. "Đây là do xét thấy từ trước đến nay ngài đã giúp đỡ viện nghiên cứu chúng tôi phi thường, sau khi Sở trưởng Chu triệu tập toàn thể cuộc họp, mọi người nhất trí biểu quyết rằng cần phải cảm tạ ngài." "Sau khi phân tích tổng hợp các mặt, cuối cùng chúng tôi vẫn chọn những thành quả nghiên cứu mới nhất, hy vọng có thể giúp đỡ ngài trong những lần thăm dò cổ mộ sau này." Đây đúng là một lão thủ trong giao tiếp.

Lời trong lời chẳng phải là — lần sau khi dẫn người của chúng tôi đi thăm dò cổ mộ, xin ngài hãy chiếu cố người của chúng tôi nhiều hơn, dù sao chúng tôi cũng đã đặt quà ở đây trước rồi.

Thấy không khí có chút không đúng, Chu Hoài Văn vội vàng kéo Sở Mục Vân đi ra ngoài.

Một đống đồ cứ thế bày la liệt trên bàn.

Sở Mục Vân còn chưa nhận ra điều bất thường, vẫn muốn quay lại tiếp tục dặn dò.

May mà sau nhiều lần xuống mộ, thể lực của Chu Hoài Văn không tệ, trực tiếp kéo ông ra ngoài. "Này!

Ông làm gì đấy?!

Những lời tôi cần nói còn chưa nói xong mà!" Chu Hoài Văn trừng mắt lườm ông một cái thật mạnh. "Ông đừng nói là dạo này huấn luyện người nhiều quá, đến cả Tiểu Tô giáo thụ ông cũng ngầm coi là người dưới trướng của mình rồi đấy chứ!" Sở Mục Vân ngẩn người một lát, cau mày hồi tưởng lại những lời mình vừa nói.

Mãi một lúc sau đột nhiên như bị giật mình nhảy dựng lên. "Ôi trời ơi, lúc tôi đến đâu có định nói chuyện như thế này!" "Không được... tôi vẫn phải quay lại giải thích với Tiểu Tô giáo thụ một chút..." Vừa định ấn chuông cửa lần nữa, ông đã bị Chu Hoài Văn kéo

giật lại. "Thôi đi ông ơi, đồ của chúng ta đã giao đến rồi là được, vào nữa không chừng lại bị Tiểu Tô giáo thụ vứt cả người lẫn đồ ra ngoài đấy!" Trong biệt thự.

Tô Thần nhìn những thành phẩm nghiên cứu chất đầy bàn trước mặt.

Điều này thực sự khiến anh khá bất ngờ.

Vốn dĩ anh nghĩ nhiều thứ sẽ không dùng đến, nhưng trừ đi cái giọng điệu muốn bị người ta đánh cho một trận của Sở Mục Vân vừa nãy ra thì.

Đồ đạc đều là được tuyển chọn kỹ càng, tệ nhất cũng là có thể dung hợp được. "Đinh, phát hiện dịch nâng cấp cương thi, có muốn lập tức tiến hành dung hợp thăng cấp không?" "Đinh, phát hiện ba trăm tấm Trấn Thi Phù, có muốn lập tức thu vào tài khoản hệ thống không?" Khi nhận được vật phẩm mà hệ thống đã từng thưởng, chúng sẽ không trực tiếp chiếm dụng không gian hư số.

Thay vào đó, chúng được coi là đạo cụ đặc biệt, trực tiếp lưu trữ trong tài khoản của hệ thống.

Sau khi cất ba trăm tấm Trấn Thi Phù vào, anh lại được nhắc nhở có ba chiếc chuông đồng bị niêm phong có thể dung hợp để nâng cấp vũ khí.

Còn về dịch nâng cấp cương thi, chất lượng lại bất ngờ không tệ!

Bốn lọ dịch nâng cấp được sử dụng, Tiểu Bạch và Tiểu Hôi tuy còn thiếu một phần ba nữa mới lên cấp độ tiếp theo, nhưng thực lực đã tăng lên đáng kể!

Còn có ba khối cổ ngọc tủy, bên trong chứa đựng dao động năng lượng kỳ lạ.

Viện nghiên cứu chắc hẳn có khả năng chiết xuất chúng, nhưng

đoán là họ không biết chiết xuất ra rồi có thể làm gì.

Thế là họ trực tiếp "mượn hoa hiến Phật", gửi tất cả đến chỗ anh. "Đinh, phát hiện có thể dung hợp nâng cấp Kỳ Lân Huyết Mạch, có muốn lập tức bắt đầu nâng cấp không?" Tô Thần trực tiếp xác nhận.

Lập tức cảm thấy cơ thể xuất hiện những biến đổi kỳ lạ. "Đinh, nâng cấp thành công, chúc mừng túc chủ đã thành công nâng cấp Kỳ Lân Huyết Mạch và nhận được thuộc tính Mộc - Trị liệu, tốc độ phục hồi sau thương tích tăng 10 điểm." Điểm này lại khiến Tô Thần khá bất ngờ, dù sao kỹ năng hồi phục ở bất kỳ đâu cũng là sự tồn tại biến thái.

Tự mang theo túi máu là vô sỉ nhất.

Nhưng đó là nói về phía địch, còn về phía mình thì đây đơn giản là kỹ năng trời ban độc nhất vô nhị a!

Tuy mới chỉ tăng 10 điểm, nhưng không gian nâng cấp về sau rất cao a.

Nếu có thể trong đời trực tiếp nâng cấp đến mức nào đó như tái sinh chặt tay, ôi chao, chẳng phải sẽ pro hết cỡ sao!

Sau đó tiếp tục nâng cấp giá trị tăng trưởng của vật nuôi, trực tiếp tăng lên tám mươi.

Tuy nhiên, sau khi nâng cấp và hỏi về tốc độ tăng trưởng, ước chừng đã trở thành mỗi ngày tăng trưởng năm ly.

Sau khi đạt đến cực trị, sẽ nâng cấp lên giai đoạn thứ hai là thay đổi thể chất, tức là kỳ thay lông.

Nhưng, cực trị vậy mà còn cần khoảng nửa tháng nữa!

Chẳng phải sẽ lớn đến mức nghịch thiên sao?

Tô Thần liếc nhìn chiều cao căn nhà của mình, ôi trời, chẳng đợi

đến nửa tháng, chỉ hai ba ngày nữa là hai tiểu gia hỏa đã không thể tự do hoạt động bên trong được rồi.

Thế là anh bắt đầu tìm kiếm nguồn nhà phù hợp trên mạng.

Nhưng một căn nhà có thể chứa được chiều cao của chúng sau khi đạt đến cực trị thì đơn giản là không tồn tại!

Khu dân cư của con người thực tế làm sao có thể có nhà được xây cho người khổng lồ ở!

Căn biệt thự hiện tại của anh đã là kiến trúc trần nhà của cả khu đô thị rồi!

Bất đắc dĩ, Tô Thần nghĩ đến Hán phòng (nhà kho lớn).

Dù sao chiều cao đó ít nhất cũng phải bảy tám mét, hai tiểu gia hỏa hoạt động bên trong sẽ vừa vặn.

Còn về môi trường sống thì chỉ cần tìm người trang trí lại là được.

Sau khi quyết định, Tô Thần trực tiếp lên mạng tìm kiếm một lượt các khu công nghiệp gần đó, cuối cùng khóa lại một khu công nghiệp chăn nuôi.

Anh gọi điện thoại trực tiếp, ban đầu đối phương còn tưởng là đùa.

Sau khi ba lần bảy lượt xác nhận là chính Tô Thần, họ liền lập tức lái xe đến để đàm phán hợp tác. "Là thế này, công ty chúng tôi vừa họp khẩn cấp quyết định quy hoạch khu vực chăn nuôi tốt nhất, và xây dựng riêng một Hán phòng cho thú cưng của ngài." "Việc trang trí nội thất và chăm sóc thức ăn cho vật nuôi sau này đều do công ty chúng tôi bao trọn, phía ngài có thể gửi nuôi vĩnh viễn!

Nếu còn điều kiện gì khác cũng có thể trực tiếp ghi vào hợp đồng, máy in của chúng tôi cũng đã mang đến rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể

sửa đổi hợp đồng!" Điều kiện ưu đãi đến mức khiến Tô Thần không biết phải chọn lựa từ đâu.

Nhưng, thành ý thì chắc chắn là tràn đầy, danh sách thức ăn liệt kê toàn là những món Tiểu Bạch và Tiểu Hôi bình thường thích ăn nhất.

Còn ghi rõ cả nguồn gốc thực phẩm. "Vậy điều kiện của các vị là gì?

Chẳng lẽ lại làm từ thiện giúp tôi nuôi chúng sao?" Kể từ khi giá trị tăng trưởng đạt đến năm mươi, lượng thức ăn hàng ngày của hai tiểu gia hỏa đều trên một nghìn tệ.

Hơn nữa còn đang tiếp tục tăng lên!

Chất thải cũng ngày càng nhiều, cần đến ba dì cùng dọn dẹp.

Tổng cộng lại cũng là một khoản chi phí không nhỏ.

Quản lý vừa nghe, lập tức cười xu nịnh: "Yêu cầu duy nhất của chúng tôi là có thể dùng tài khoản của công ty chúng tôi để livestream toàn bộ quá trình xây dựng nơi ở, quá trình vật nuôi của ngài chuyển nhà, và sau này là lúc cho ăn hàng ngày." "Đương nhiên!

Chúng tôi có thể ký hợp đồng, chỉ định thời gian livestream hợp lý!

Và sẽ không bắt buộc livestream vào các thời điểm khác làm ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của vật nuôi của ngài!" "Nếu ngài cảm thấy không thể chấp nhận, chúng tôi cũng có thể trực tiếp bỏ tiền ra mua quyền livestream trong các khoảng thời gian đã nói trên!" Đây đâu phải là đàm phán hợp tác, đây căn bản là suýt quỳ xuống cầu xin anh để họ giúp nuôi hai con vật cưng này rồi!

Chương 192

Tô Thần tuy cảm thấy điều kiện hậu hĩnh này khiến người ta có chút không chân thực.

Nhưng nghĩ lại, tài khoản livestream của hai tiểu gia hỏa hình như cũng đã có hơn tám chữ số người hâm mộ rồi phải không?

Hơn nữa môi trường của khu chăn nuôi này quả thực không tệ, danh tiếng cũng ổn.

Chỉ là đồng ý cho họ quyền livestream vào thời điểm cho ăn thì cũng chẳng sao.

Anh liền sảng khoái đồng ý, ký kết hợp đồng "bình đẳng" rằng Tô Thần có thể đưa hai tiểu gia hỏa đi bất cứ lúc nào.

Và hiệu suất của họ thực sự rất nhanh.

Chỉ trong ba ngày, toàn bộ Hán phòng đã được xây dựng và trang trí xong xuôi, tất cả đều theo yêu cầu của Tô Thần, tương đương với việc tạo ra một môi trường rừng rậm mô phỏng trong nhà cho hai tiểu gia hỏa.

Ra khỏi Hán phòng là một thảo nguyên rộng lớn, và họ còn dành riêng một khu đất không nhỏ để hai tiểu gia hỏa hoạt động.

Đây vẫn là nhờ Tô Thần đã đặc biệt cho phép họ livestream quyền đi chơi bên ngoài.

Cùng ngày, mang theo các giấy chứng nhận kiểm tra đạt chuẩn, và một chiếc xe tải lớn sang trọng.

Người của công ty chăn nuôi đến tận nhà đón Tiểu Bạch và Tiểu Hôi.

Tô Thần tùy tiện dặn dò vài câu, rồi tiễn hai tiểu gia hỏa đi.

Lần này cũng là động vật cấp quốc gia cần bảo vệ, hơn nữa còn được đón đi trước mặt đông đảo cư dân mạng.

Cộng thêm hợp đồng mà đối phương đã ký, anh không hề lo lắng về cuộc sống sau này của hai tiểu gia hỏa sẽ không tốt.

Dù sao mỗi ngày đều phải livestream, công ty chăn nuôi sở dĩ tốn công sức lớn như vậy để giúp ký gửi nuôi hai tiểu gia hỏa, cũng là vì muốn tuyên truyền môi trường chăn nuôi của mình, tiện thể dựa vào Tô Thần và lượng fan khổng lồ của hai tiểu gia hỏa.

Chỉ riêng trong ngày livestream đó, số người xem livestream của công ty chăn nuôi, vốn chỉ đạt đỉnh sáu chữ số, đã tăng vọt lên tám chữ số!

Và cùng với đó là doanh số sản phẩm của công ty cũng tăng trưởng đồng bộ!

Thống kê đến mười hai giờ đêm, livestream coi như đã bán hết hàng!

Tổng giám đốc nhìn bảng báo cáo số liệu cười không khép được miệng, suýt nữa thì bị co giật mặt.

Còn không ít công ty sau khi biết chuyện này thì đơn giản là ghen tị, đố kỵ đến phát điên!

Lần lượt đều muốn đến tận nơi cầu hợp tác, nhưng vừa có ý định đó, đã bị người của cấp trên trực tiếp chặn lại ở cổng khu biệt thự. "Tại sao chứ!?" Họ không hiểu. "Cái công ty chăn nuôi kia còn hợp tác được, chúng tôi hơn hẳn họ về sự sang trọng và còn là thương hiệu lâu đời lừng lẫy!

Sao lại không được?!" "Đúng vậy!

Xin yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không đưa ra bất kỳ yêu cầu phi lý nào, chúng tôi chỉ việc đổ tiền vào thôi, tuyệt đối sẽ không làm tổn hại đến bất kỳ lợi ích nào của Đại thần Tô Thần!" "Phải đấy, phải đấy, cứ để chúng tôi đi gặp một chút đi..." Các chiến sĩ bất lực giải thích lần nữa, đây đã là lần thứ tám họ giải thích trong ngày rồi.

Hầu như cứ cách một tiếng lại có một đám người mặc vest, đi xe sang tụ tập đến.

Thực sự là tăng thêm khối lượng công việc cho họ một cách vô cớ! "Không được, cấp trên đã lệnh cấm rõ ràng không cho phép những người không liên quan đến quấy rầy thời gian riêng tư của Tô giáo thụ." "Công ty chăn nuôi là do Tô giáo thụ chủ động liên hệ, còn cụ thể ra sao chúng tôi cũng không rõ." "Nếu các vị không rời đi, chúng tôi sẽ thực hiện việc tạm giữ theo luật pháp." Nhưng lời cảnh cáo bằng lời nói vẫn không có tác dụng gì, cuối cùng vẫn phải cưỡng chế khuyên rời đi, điều này mới khiến khu biệt thự phía trước trở lại yên tĩnh.

Đương nhiên, đó thực ra là một khoảng thời gian khá yên bình.

Sau khi các hoạt động khảo cổ lớn đều kết thúc, phòng livestream bị cưỡng chế chỉnh sửa.

Phong cách độc đáo cũng thú vị, nhưng thú cưng dễ thương lên ngôi, điều này đã khơi dậy một làn sóng nuôi thú cưng không nhỏ.

Từ những con bay trên trời đến những con bò dưới đất, doanh số của ngành thú cưng trong khoảng thời gian đó cũng được thúc đẩy một cách khó hiểu.

Và mỗi ngày, số lượng người xem nhiều nhất, chính là các video cho thú cưng ăn của công ty chăn nuôi. 【Để mỗi ngày được ăn cùng lúc với Tiểu Bạch, tôi đã hình thành thói quen mang theo cơm hộp rồi! 】【Đúng vậy!

Xem Tiểu Bạch và Tiểu Hôi ăn uống ngon lành hơn mấy cái streamer ăn uống vẽ mặt như quỷ nhiều! 】【Ai mà nói không phải chứ!

Tôi trước đây bị chứng chán ăn, từ khi xem Tiểu Hôi ăn uống, bây giờ mỗi ngày ăn ổn định hai bát cơm, Tiểu Hôi đơn giản là cứu tinh cuộc đời tôi! 】【A a a a a!

Giật front row, Tiểu Hôi Tiểu Bạch!

Tôi yêu các em! 】【Cưng muốn xỉu, tại sao Tiểu Bạch Tiểu Hôi có thể duy trì một điểm cân bằng vừa vặn giữa thể hình và độ đáng yêu vậy chứ! 】【Ấy ấy ấy, hình như xem mấy ngày trước Đại thần Tô Thần nói, Tiểu Bạch Tiểu Hôi sắp đến kỳ thay lông rồi, lúc đó có siêu đẹp trai không nhỉ! 】【Úi!

Lầu trên ông hiểu tôi!

Hồi đó tôi chính là xem livestream Hiến Vương Mộ thấy bố mẹ Tiểu Hôi Tiểu Bạch mới "nhập hố" đó!

Bố mẹ của chúng đều siêu đẹp luôn! 】Dòng bình luận ríu rít không ngừng, còn hai tiểu gia hỏa thì ăn uống cũng không quên bày trò đáng yêu.

Giống hệt hai ngôi sao nhí cực kỳ chuyên nghiệp.

Cùng lúc đó, Tô Thần nhận được bản vẽ thiết kế cuối cùng có kiểu dáng tương tự từ viện nghiên cứu.

Sau khi hệ thống dung hợp, cuối cùng đã có được bản vẽ cuối cùng của Trương Gia Cổ Lâu.

Tổng cộng sáu bản, nhưng tất cả đều là khổ giấy A3, miêu tả chi tiết toàn bộ cấu tạo kiến trúc, sơ đồ vận hành cơ quan của Trương Gia Cổ Lâu.

Anh liền chuyển tay gửi bản vẽ đó đi. 【Vẫn là ba ngày, chuẩn bị sẵn những vật phẩm sau, và lần này tôi chỉ cần năm người, không mang thêm, còn về những người cắm trại bên ngoài thì các vị cứ tùy ý. 】 Khi nhận được tin nhắn này, Sở Mục Vân đang trong cuộc họp.

Một tiếng reo hò kinh ngạc, khiến tất cả mọi người trong phòng họp đều sững sờ.

Ngay cả Chu Toàn Bình ở bên cạnh cũng không giữ được biểu cảm trên khuôn mặt. "Khụ khụ, có chuyện gì vui à, nói ra để mọi người cùng vui nào?" Chu Toàn Bình vừa nói xong, màn hình điện thoại đã được đưa đến trước mặt ông.

Sau khi nhìn rõ những chữ trên đó, ông không kìm được mà cười toe toét!

Ngay lập tức, dưới ánh nhìn khó hiểu của mọi người, ông chiếu nội dung trên màn hình điện thoại lên màn hình lớn phía sau. "Đây là một tin tốt lành!

Nhưng cũng là một thử thách mới của viện nghiên cứu chúng ta!" "Yêu cầu và danh sách vật tư của Tiểu Tô giáo thụ đã có đầy đủ ở đây rồi, hy vọng mọi người sẽ về kiểm tra lại, rút kinh nghiệm từ những lần trước, dốc hết sức mình để chuẩn bị công tác thăm dò cổ mộ lần này đến mức tối đa!" "Ngoài ra, nhiệm vụ lần này có thể đi kèm với rủi ro cực lớn, tất cả nhân viên có mặt tại đây và thấy tin nhắn này, từ bây giờ sẽ bị quản chế thân thể." "Trước khi bắt đầu thăm dò cổ mộ, tất cả chỉ có thể ở lại viện nghiên cứu, và tất cả thiết bị liên lạc đều sẽ bị giám sát, định vị và theo dõi!

Có ý kiến gì không?" Câu hỏi này, thực ra cũng chỉ là hình thức.

Nếu bây giờ ai dám nói một câu có ý kiến, e rằng sẽ lập tức bị bắt giữ để điều tra.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy mọi người trong phòng họp đồng thanh nói: "Không có ý kiến!" Ba ngày sau, trên chuyến bay đến thành phố Du Lâm.

Khoang hạng nhất toàn là người quen.

Vương Điềm Điềm, Trần Kiến Binh, Tống Anh, Chu Hoài Văn và Trịnh Huyền. "Ối, vẫn là các vị." Trịnh Huyền ngượng ngùng đẩy gọng kính, "Tiểu Tô giáo thụ chắc phải nhìn phát ngán mấy khuôn mặt chúng tôi rồi nhỉ?" Chu Hoài Văn cũng ngượng nghịu quay đi, vốn dĩ sau đó ông còn phải tiếp tục đến viện nghiên cứu cổ vật ở biên giới sa mạc để tham gia nghiên cứu văn vật Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Nhưng vừa nghe nói Tô Thần bên này muốn đi Ba Nãi, ông liền mặt dày xin Sở Mục Vân hai ngày.

Mới có được cơ hội tham gia lần này!

Còn Vương Điềm Điềm thì không sao cả, cô đã quen với việc đi theo Tô Thần để livestream rồi.

Hơn nữa cấp trên hình như cũng thấy năng lực nghiệp vụ của cô khá tốt thì phải?

Hầu như mấy lần này đều đích danh yêu cầu cô hủy bỏ các sắp xếp công việc khác để đến đây.

Chương 193

Trần Kiến Binh không có gì để nói, nhắm mắt dưỡng thần ngủ.

Người ngượng ngùng nhất vẫn là Tống Anh, mọi người chắc đều không biết chuyện cô trước đây đã giúp nuôi Tiểu Bạch và Tiểu Hôi.

Và sau đó, Tô Thần hào phóng mua cho cô một căn hộ trang trí đẹp mắt với diện tích và vị trí tốt hơn.

Ôi trời, không thể từ chối được!

Cô chỉ có thể mặt dày nhận lấy "món quà ký gửi" đắt giá này.

Bây giờ thấy Tô Thần vẫn là cái tính cách lạnh nhạt như gió ấy, cô càng không có dũng khí để đáp lời.

Hồi tưởng lại chuyện cùng nhau đến Hiến Vương Mộ lúc trước, cứ như là chuyện xảy ra từ kiếp trước vậy. "Cổ mộ lần này không như những lần trước, quái vật nhiều hơn, cũng hung tợn và nguy hiểm hơn, hai nữ thành viên các vị cố gắng đừng đi lạc nhé." Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng nhưng trầm ấm đầy từ tính vang lên.

Tống Anh ngẩng đầu lên thấy Tô Thần đang nhìn mình, liền vội vàng gật đầu đồng ý. "Sau khi từ Hiến Vương Mộ về tôi đã tự đăng ký thẻ tập gym, bây giờ thể chất chắc chắn đã khỏe hơn lúc đó một chút rồi." Nói đến đây, mọi người lập tức có chung một chủ đề.

Vương Điềm Điềm mắt cong cong, mỉm cười ngọt ngào nói: "Ôi, chị Tống Anh trùng hợp ghê, em cũng vậy đó, sau khi đi thăm dò mộ về là em vội vàng đăng ký thẻ tập gym ngay, sợ lần sau nhiệm vụ mình lại làm chậm trễ!" Trịnh Huyền đẩy gọng kính, "Tôi cũng vậy." Đến lượt hai cô gái kinh ngạc: "Ai?!" Rồi hoài nghi nhìn Trịnh Huyền, một phong thái nhà nghiên cứu già nua khó tả.

Dù mới hơn ba mươi tuổi, anh ta vẫn khiến người ta cảm thấy quá già dặn, không muốn bắt chuyện. "Thật sao?

Anh có thành quả gì chưa?" Trịnh Huyền nghe thấy sự nghi ngờ rõ ràng này, có chút không phục. "Đương nhiên là có rồi!" Nói đoạn, anh ta vén áo lên, lộ ra những đường nét cơ bụng săn chắc nhưng hơi gầy.

Tuy không quá rõ ràng, nhưng cũng khiến khán giả livestream có một ấn tượng mới về nhà nghiên cứu già dặn này.

Cũng có những cô gái "ghét bỏ độc thân" trực tiếp báo ba vòng, trình độ học vấn và thu nhập kinh tế của mình trên màn hình bình luận.

Sau khi Vương Điềm Điềm chuyển lời, anh ta cũng ngại ngùng đỏ mặt.

Còn Chu Hoài Văn cũng cho biết mình đã đi tập gym, nhưng toàn là người trẻ.

Anh ta cảm thấy mình lạc lõng trong đó, nên cuối cùng đã đến đơn vị bộ đội đóng quân cạnh viện nghiên cứu. "Về cơ bản, khi không có nhiệm vụ bên ngoài thì tôi sẽ qua đó ở.

Vợ con ở nhà cũng có ý kiến, nhưng tôi vẫn rất cảm ơn họ đã thông cảm cho tính chất công việc của tôi." Đoạn nói chuyện này khiến mọi người đều cảm khái.

Có người ngưỡng mộ, có người nghĩ đến bản thân, cũng có người vô tình đồng cảm, cảm thương cho những chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình.

Cũng có người suy nghĩ khác người, bắt đầu bình luận đòi xem cơ bụng của Tô Thần.

Nhưng Vương Điềm Điềm thẳng thừng nói không dám chuyển lời, yêu cầu kiểu này quá không tôn trọng người khác.

Cô là một phóng viên chuyên nghiệp!

Bất kỳ yêu cầu nào trái với ý muốn của đương sự, hay kiểu dùng đạo đức để ràng buộc, cô sẽ không bao giờ đề cập.

Sự từ chối này cũng bị nhiều người phản đối, nhưng phần lớn vẫn là sự ủng hộ từ những fan hâm mộ lý trí.

Cho dù ba quan (quan điểm) có chạy theo năm giác quan (ngoại hình), cũng không thể lấy danh nghĩa fan để ép buộc người mình thích làm những điều họ không muốn.

Điều này đương nhiên Tô Thần cũng ủng hộ.

Nội dung bình luận thực ra anh hoàn toàn có thể nhìn thấy từ góc độ của mình.

Chẳng qua là coi như không thấy, nghe như không nghe mà thôi.

Nói trắng ra, tôi đẹp trai đâu phải để cho mấy người khen đẹp.

Tôi có cơ bụng là do tôi tự kỷ luật, chứ không phải để mấy người được mãn nhãn mà tập luyện!

Rõ ràng là những chuyện chẳng liên quan, nhưng vẫn có người tự mình đa tình cho rằng ý kiến của mình rất quan trọng.

Rất nhanh, máy bay hạ cánh.

Sau khi đi xe chuyên dụng đến trại Bana, họ được nhân viên tiếp đón dẫn đến trước bảy, tám căn nhà sàn đã thuê lại sau khi thương lượng với người dân địa phương.

Vương Điềm Điềm có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy kiểu kiến trúc này, hân hoan biểu lộ ra mặt, giơ máy ảnh lên giới thiệu: "Nhà sàn là kiến trúc đặc sắc nhất của dân tộc nơi đây, những cột chống cao bên dưới là để tránh ẩm ướt, rắn rết, côn trùng, chuột bọ..." Bôn ba cả ngày, họ liền nghỉ ngơi một đêm tại chỗ.

Sáng sớm hôm sau, Tô Thần thức dậy mới phát hiện những người khác đã đứng dưới căn nhà sàn mình ở, ngáp ngắn ngáp dài. "Các anh dậy sớm vậy sao?" "Hơn năm giờ đã dậy rồi, mọi người không nắm rõ thời gian biểu của anh, sợ dậy muộn..." Tống Anh ngáp, vẫn còn chút mơ màng nói.

Vương Điềm Điềm vội vàng bịt miệng cô lại, cười ngọt ngào nói: "Chuẩn bị xong sớm rồi, Tô Thần tiểu ca ca đi ăn cùng bọn em nhé!

Là bún bò anh thích nhất đấy!

Còn đặc biệt cho thêm bạc hà nữa!" Tô Thần cũng không khách khí, hôm đó một hơi ăn liền hai bát lớn.

Sau đó, họ được dẫn đến Hổ Ăn Người mà người dân địa phương hay gọi. "Tại sao nơi đó lại được gọi là Hổ Ăn Người?

Trước đây đã xảy ra chuyện gì sao?" Người dẫn đường là người trong trại.

Ban đầu không trả lời Vương Điềm Điềm, mãi đến khi Vương Điềm Điềm nghĩ rằng người ta không hiểu tiếng phổ thông và định tìm người phiên dịch thì ông mới lên tiếng trả lời. "Các cụ truyền lại rằng, từ rất lâu trước đây, bên hồ đó là nơi nhiều người trong bộ tộc thích đến vui chơi, nhưng càng nhiều người đến thì lại xảy ra chuyện.

Ban đầu chỉ chết một hai người, nhưng sau đó, ngay cả những người xuống vớt xác cũng không quay về.

Sống không thấy người, chết không thấy xác, mọi người đều cho rằng trong hồ có quái vật ăn thịt người, nên mới có cái tên Hổ Ăn Người." Vương Điềm Điềm không hiểu.

Trên mặt nước cũng chưa từng thấy quái vật nào, biết đâu những người xuống nước đều bị rong rêu mắc vào không lên được thì sao?

Nhưng người dẫn đường lại lắc đầu. "Nếu đơn giản như vậy thì

chúng tôi đã không phải phân biệt mãi.

Hồi trẻ, mấy đứa thanh niên trong làng và tôi cùng đi muốn xem thử cái gọi là Hổ Ăn Người đó.

Hôm đó chúng tôi xuống nước, không dám bơi quá sâu thì quay lại, nhưng có một thằng bạn nói hình như ở dưới nước thấy được mái nhà, lúc đó chúng tôi đều chế giễu nó hoa mắt, trong nước có kiến trúc thì chỉ có thể là thủy quỷ ở thôi.

Đêm đó chúng tôi cũng liều mình cắm trại bên hồ, muốn xem đêm khuya có thủy quỷ nào lên bờ không, kết quả..." Nhắc đến đây, khuôn mặt đen sạm của ông lộ ra một tia sợ hãi khó tả.

Dường như ngay cả việc hồi ức cũng khiến ông không muốn nhớ lại. "Đêm đó, giữa đêm tôi mơ mơ màng màng thức dậy, liền phát hiện ba thằng bạn đi cùng tôi đã biến mất.

Tôi vội vàng gọi thằng còn lại dậy, nó vừa mở mắt đã nhìn thấy phía sau tôi mà hét quái dị.

Tôi quay đầu lại, liền nhìn thấy một con chuột to bằng mèo đang ôm một khúc xương chân người mà 'gặm gặm'.

Còn bờ hồ vốn dĩ chưa đến ba mét trước mặt, trực tiếp biến mất, xa xa chỉ có thể nhìn thấy phản quang của nước hồ cách đó hơn mười mét..." Giữa đêm hôm khuya khoắt, ai mà gặp phải hai chuyện này chắc cũng bị dọa cho không ít.

Còn Vương Điềm Điềm, với sự nhạy bén của một nhà báo chuyên nghiệp, cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản. "Vậy, sau đó anh và bạn bè đã rời đi ngay trong đêm sao?" Người dẫn đường đau khổ lắc đầu: "Chỉ có một mình tôi quay về." Hít —!

Vậy là dù ba người dậy đêm bị thủy quỷ kéo đi, thì bên cạnh ông chẳng phải vẫn còn một người nữa sao?

Người dẫn đường đau khổ lắc đầu, tiếp tục nói: "Thằng bạn bên cạnh tôi, không chú ý nhìn thấy nước hồ biến mất, thấy con chuột to bằng mèo đó liền tưởng mình đang mơ, nhặt hòn đá bên cạnh ném chết con chuột đó.

Sau đó, đợi tôi phản ứng lại, nó đã cầm xác con chuột đó khoe với tôi rồi.

Lúc đó tôi còn chưa kịp ngăn lại, đám chuột đó liền xông vào người thằng bạn kia, chưa đầy mấy phút đã ăn thịt nó chỉ còn lại xương vụn." Hít —!

Không chỉ những người trong đội khảo cổ nghe mà rùng mình, ngay cả những người xem livestream cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trong viện nghiên cứu, Ngô Khánh Bình vừa nghe miêu tả đã kích động: "Trong nước vẫn chưa có loại chuột thí nghiệm nào như thế này!

Mau nói với các chiến sĩ, nếu gặp phải thì hãy bắt hết về cho tôi!

Kích thước càng lớn, lượng thí nghiệm càng tăng, hiệu suất thí nghiệm của chúng ta cũng càng cao!" Sở Mục Vân lườm anh ta một cái lạnh lùng, thầm nghĩ, mày không nghe người ta nói sao, giết một con là cả tộc nhà nó nhảy dựng lên ăn thịt mày à?!

Chỉ là anh ta rất tò mò về con chuột to bằng mèo và chuột vương to bằng chó sói mà người dẫn đường miêu tả.

Dù sao thì công tác cứu hộ bên đó đã kéo dài gần một tháng, mà chưa từng nghe ai báo cáo về sinh vật kỳ lạ nào.

Chương 194

Anh ta liền gọi điện thoại hỏi ngay.

Vừa hỏi mới biết, để cẩn thận, đội cứu hộ đã nghiêm túc tham khảo ý kiến của người dân địa phương.

Họ đóng quân ở một sườn núi tương đối bằng phẳng, cách đều giữa trại và Hổ Ăn Người.

Tức là, vào ban đêm họ hoàn toàn không đến Hổ Ăn Người, chỉ sau khi trời sáng mới tiếp tục công tác cứu hộ.

Tuy nói vậy không có vấn đề gì, nhưng Sở Mục Vân luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Nếu đội khảo cổ đó lại là vào nửa đêm mới phát hiện lối vào Trương Gia cổ lâu thì sao?

Vậy thì hơn một tháng nay, các người chẳng phải chỉ toàn tốn kinh phí, làm công dã tràng sao!

Người phụ trách nghe xong, cả người ngây ra. "Vậy, tối nay chúng ta sẽ đóng quân ở đây sao?

Tôi sẽ đi cho người nhổ trại ngay..." Sở Mục Vân nhìn vào livestream, Tô Thần và những người khác đã sắp đến nơi, anh ta chỉ có thể bất lực thở dài: "Thôi được rồi, Tô giáo sư và họ sắp đến rồi, đến lúc đó các anh cứ nghe theo sự sắp xếp của anh ấy là được." Tô Thần vẫn luôn lắng nghe người dẫn đường kể về trải nghiệm của mình, nhưng không nói gì.

Không nghi ngờ gì nữa, người dân địa phương rất hợp tác, ngay cả những người có ám ảnh tâm lý với Hổ Ăn Người cũng có thể đứng ra giúp dẫn đường vào lúc này.

Nhưng trên thực tế, có lẽ việc thương lượng không hề suôn sẻ.

Dù sao, nếu theo phong cách cứng rắn trước đây, thì làm sao ở nơi này vẫn còn giữ được con đường mòn lầy lội giữa núi rừng.

Một tháng rồi, chưa nói đến đường cao tốc hiện đại hóa, dù là con đường đủ cho xe bốn bánh đi qua thì cũng phải làm xong rồi.

Mà bây giờ họ đã đi bộ gần một tiếng đồng hồ rồi!

Điều này cho thấy, người dân địa phương thực sự khá phản đối việc mở đường thông đến Hổ Ăn Người.

Tuy nhiên, có thể thấy con đường núi lầy lội này cũng đã được sửa sang.

Bằng không, bao nhiêu năm không có người đặt chân đến, đáng lẽ phải là rừng rậm cây cỏ rậm rạp, khó mà đi được.

Nhìn thấy phía trước tầm nhìn đột nhiên rộng mở.

Gió hiu hiu, nắng ấm, non nước hữu tình, quả là một thánh địa cắm trại hiếm có với cảnh quan tuyệt đẹp. "Ôi trời!

Đẹp quá!

Tôi muốn xin nghỉ phép đi nghỉ dưỡng ở đây!" "Đúng là đẹp thật, quả nhiên nơi nào càng ít người đặt chân đến thì môi trường tự nhiên càng tốt, con người đúng là kẻ thù tự nhiên của mẹ thiên nhiên mà!" "Cười chết mất, lầu trên mau đánh nhau đi, nó nói mày là sâu bọ kìa!" "Môi trường đẹp thế này mà cũng không rửa trôi được cái tâm hồn dơ bẩn của mấy người sao?

Muốn gây sự thì cút ra chỗ khác đi!" "Haizz, có những người đến thế giới này chỉ để làm náo loạn thôi, nói năng làm việc hoàn toàn không phân biệt thời gian và trường hợp cũng là vì họ không biết ngày nào mình sẽ biến mất khỏi thế giới này thôi!" "Phiền quá!

Mấy người không thể yên tâm ngắm cảnh, ngắm trai đẹp gái xinh được sao?" Thế là, nhân viên chuyên trách của nền tảng đã cài cắm trong livestream bắt đầu ra tay khóa tài khoản.

Dù sao thì livestream này đâu phải chỉ có họ xem!

Mẹ kiếp, cấp trên cũng đang xem mà!

Bình luận dần dần khôi phục bình thường.

Quả thực, giữa muôn vàn cảnh điểm nhân tạo chụp ảnh check-in, hồ nước trong ống kính và núi non xung quanh phản chiếu vào nhau.

Đơn giản là một cảnh đẹp như tranh vẽ!

Bất cứ ai tùy tiện nhìn một cái cũng cảm thấy tâm hồn thư thái, nhẹ nhàng vô cùng.

Nhưng vừa nghĩ đến cái tên Hổ Ăn Người, vẫn cảm thấy có chút mất hứng.

Hơn nữa, đội khảo cổ cũng đã biến mất ở đây.

Gần một tháng rồi mà không có người sống nào xuất hiện, vậy chỉ có thể là toàn bộ đội đã bị diệt vong.

Người phụ trách đội cứu hộ tên Trình Vũ Đào, thấy Tô Thần và mọi người đến.

Vội vàng tiến lên giới thiệu tình hình, nhưng Tô Thần không thèm để ý đến anh ta.

Anh liền lấy ra một chiếc ghế bố và một chiếc ô lớn, đeo mặt nạ mắt rồi nằm xuống.

Khiến những người trong đội cứu hộ đều há hốc mồm. "Cái này... cái này là chưa nghỉ ngơi đủ sao?" "Đừng nói linh tinh, đây là Tô giáo sư uy tín, lần thám mộ này còn là anh ấy dẫn đội đó!" Người phụ trách vẻ mặt ngơ ngác, cũng không biết tiếp theo nên làm gì.

Vẫn là các thành viên đội khảo cổ đã quen với phong cách của Tô Thần bảo người của đội cứu hộ quay lại trước, có thể nghỉ ngơi.

Dù sao, bình thường nếu có việc gì cần dặn dò, Tô Thần đều nói ngắn gọn.

Nếu trực tiếp nghỉ ngơi mà không nói gì, tức là đang đợi thời cơ. "Tôi đoán là trước đó trên đường, khi Tô Thần nghe người dẫn đường kể chuyện xảy ra vào buổi tối, đã nhìn người dẫn đường mấy lần, chắc là muốn hành động vào buổi tối rồi?" Nghe xong phân tích của Chu Hoài Văn, Tống Anh rít lên một tiếng, vội vàng lục lọi đồ trong ba lô.

Vương Điềm Điềm ghé lại hỏi có chuyện gì, tưởng cô ấy có tình huống đặc biệt.

Không ngờ Tống Anh nhăn nhó nói: "Tôi tranh thủ lúc ở đây còn có mấy cái lều tạm có thể dùng, mặc thêm đồ đã, nếu tối nay lạnh thế này mà còn phải xuống nước, tôi cảm giác mình chắc chắn không trụ nổi!" Đội trưởng đội cứu hộ ngớ người. "Xuống nước vào buổi tối?

Không đùa chứ, dù khí hậu ở đây có tốt hơn miền Bắc, thì nhiệt độ thấp vào buổi tối cũng phải hai ba độ C, người bình thường xuống đó không trụ được lâu đâu." Nhưng các thành viên đội khảo cổ lại có vẻ mặt kiểu 'anh nói đúng hết, nhưng chúng tôi nghe xong cũng không làm theo đâu'.

Sau đó, họ đều nghiêm túc bắt đầu mặc thêm quần áo giữ ấm bên trong.

Dốc hết sức mình, sắp xếp mọi thứ mà họ có thể nghĩ đến và không thể nghĩ đến.

Đây là yếu tố cơ bản nhất khi làm nhiệm vụ cùng Tô Thần.

Không cần dùng đến thì tốt nhất, nhưng nếu thực sự dùng đến thì

chỉ có thể tự cảm thấy may mắn.

Ngày hôm đó, livestream bên hồ biến thành một người đi nghỉ mát, năm người còn lại nằm la liệt trên bãi cỏ bên cạnh.

Khung cảnh cực kỳ quỷ dị, nhưng số lượng người xem vẫn chỉ tăng chứ không giảm.

Bởi vì còn có một camera phụ đã zoom cận cảnh, trực tiếp chĩa thẳng vào mặt Tô Thần để quay.

Thế nên, hàng vạn thiếu nữ, lấy cớ là xem livestream.

Nhưng phía sau đều điên cuồng chụp màn hình, đăng lên mạng xã hội của mình.

Kèm caption – 'A, chồng tôi ngủ ngon quá bên cạnh tôi!' Những bài đăng như vậy nhất thời bùng nổ.

Tùy tiện một bài đăng dưới đó cũng tràn ngập những bình luận "thân thiện" của cư dân mạng.

Cũng có người trực tiếp lấy ảnh đại diện, tự động ghép (PS) một thân hình.

Đặt hàng các cửa hàng làm gối ôm cỡ người thật!

Đương nhiên, nếu không phải không lấy được bản quyền, có lẽ bây giờ đã đầy đường những sản phẩm ăn theo Tô Thần rồi.

Họ ngủ một giấc đến chiều.

Đương nhiên, trong lúc đó cũng có người đói bụng dậy đi tìm đồ ăn.

Còn đội cứu hộ ban đầu với mục đích cứu người, bây giờ chỉ có thể chờ lệnh cách Tô Thần và những người khác khoảng nửa cây số.

Tiện thể kiêm luôn vai trò bảo mẫu, ai tỉnh thì chuẩn bị đồ ăn cho

người đó hoặc cố gắng đáp ứng các nhu cầu khác.

Mặc dù các thành viên đội ít nhiều đều đã xem qua livestream hoặc trên các nền tảng khác, biết rằng phong cách của đội khảo cổ do Tô Thần dẫn dắt khá độc đáo.

Nhưng khi thực sự tiếp xúc với họ thì vẫn không thể chấp nhận được! "Vô lý quá!

Đây đúng là đến để cắm trại mà!" "Đội trưởng, tôi chịu không nổi nữa rồi, tôi muốn qua đó mắng họ một trận.

Chúng ta ở đây vất vả tìm kiếm gần một tháng rồi, khó khăn lắm mới nói là có chuyên gia đến, kết quả lại là loại người chỉ biết ăn mà không làm việc gì cả!" "Đúng vậy!

Không phải nói hôm qua đã đến rồi sao, sao hôm nay vẫn còn nghỉ ngơi!" Để không làm phiền họ, nhưng lại phải luôn sẵn sàng ứng phó.

Vị trí hiện tại của họ có thể nói là khá tệ, và côn trùng cũng rất nhiều!

Chương 195

Nước hoa chống côn trùng mang theo đã hết sạch, không ít thành viên lộ ra phần da thịt đều bị đốt đỏ ửng. "Không đúng!

Sao côn trùng toàn ở bên mình thế này!" "Có lẽ họ mang theo công nghệ chống côn trùng của viện nghiên cứu nào đó, tôi vừa qua đưa đồ đã cảm thấy có côn trùng, nhưng hình như chúng đều bay vòng quanh khu vực của họ." Nghe các thành viên cằn nhằn xong, Trình Vũ Đào cũng có chút phiền muộn.

Nhưng anh ta là fan của Tô Thần mà!

Với suy nghĩ rằng thần tượng làm việc như vậy chắc chắn có lý do riêng, anh ta vẫn quyết định tạm thời án binh bất động.

Anh bảo các thành viên bây giờ chuẩn bị bữa chiều. "Biết đâu mùi thức ăn bay qua thì mọi người đều tỉnh dậy, đỡ mất công!" Nhưng thời gian trôi qua, mặt trời đã gần lặn mà Tô Thần mới ung dung thức dậy.

Trình Vũ Đào không giữ được bình tĩnh nữa. "Thần tượng, họ nói bên hồ buổi tối không thể ở lại được, hơn một tiếng nữa là trời tối rồi, hay là chúng ta về trại trước đi?" Anh ta nói xong liền mạch, hoàn toàn không để ý đến hai từ đầu tiên của mình có gì không ổn.

Tô Thần không chút biểu cảm, đi thẳng đến chỗ họ nấu ăn, bưng hộp cơm và múc đồ ăn, ngồi xuống một tảng đá bên cạnh ăn.

Trình Vũ Đào vẫn không bỏ cuộc lại gần.

Nhưng trước khi anh ta kịp nói, Chu Hoài Văn vừa tỉnh dậy đã vội vàng kéo anh ta lại. "Ai da, tổ tông ơi, trời đất bao la ăn uống là lớn nhất, lúc người khác ăn cơm thì đừng đi quấy rầy là một đức tính tốt

đấy!" "Cái này..." Thấy lửa giận của các thành viên đã tích tụ đến cực điểm, sắp bùng phát.

Trình Vũ Đào cũng chỉ có thể sốt ruột chờ Tô Thần ăn xong.

Đặt hộp cơm sang một bên, Tô Thần cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện. "Món xào này lửa tốt ghê, người nấu trước đây có mở quán ăn không vậy?" Khụ...

Trình Vũ Đào chỉ cảm thấy mình sắp ho ra một ngụm máu già. "Thần tượng... anh..." Tô Thần thản nhiên nói xong, cũng không quan tâm có ai trả lời mình không, cuối cùng nhìn về phía Trình Vũ Đào trước mặt. "Không đi, buổi tối mới là thời gian tốt nhất để vào, đi rồi tôi đến làm gì?" Trời ơi!

Trình Vũ Đào suýt chút nữa mừng đến phát khóc, hóa ra đúng là đã bị Sở giáo sư đoán trúng rồi!

Suốt cả ngày nay mình đơn giản là lo lắng vô ích.

Nhưng buổi tối ở đây không an toàn chút nào!

Trước đây các thành viên của họ có người để quên thiết bị, quay lại lấy đồ thì nói là thấy những con mãnh thú kỳ lạ. "Sợ cái gì, có khủng long đến thì Tô giáo sư của chúng ta còn bẻ được xương của nó nữa là." Trần Kiến Binh và Trịnh Huyền ôm lấy Trình Vũ Đào mỗi người một bên, tuy hình ảnh cực kỳ quỷ dị, nhưng lời nói lại càng thu hút sự chú ý. "Các anh cũng nghe người dẫn đường nói về những điều kỳ quái ở đây rồi sao?

Hay là bây giờ tôi cho người chuyển doanh trại đến đây?

Các anh ở đây có chuyện gì tôi cũng dễ ứng phó." Trình Vũ Đào nói, nhưng trong lòng vẫn e dè.

Kể từ khi những người trong quân đội rời đi nửa tháng trước, họ không còn hoạt động gì đáng kể nữa.

Dù sao cũng là đội cứu hộ, không phải chuyên đi dọn dẹp tạp vật kiểu này.

Hơn nữa, truyền thuyết thường bắt nguồn từ hiện thực. "Không cần, các anh cứ đợi ở doanh trại hiện tại là được, có nhu cầu chúng tôi sẽ trực tiếp liên hệ." Trình Vũ Đào thở phào nhẹ nhõm, sau khi các thành viên đội khảo cổ đều ăn xong.

Họ thu dọn đồ đạc chuẩn bị rút lui.

Trước khi đi, nhìn sáu cái bóng lưng có chút cô đơn và bảy chiếc lều nhỏ, trong lòng bỗng trở nên phức tạp.

Sau khi người rời đi bớt, Vương Điềm Điềm vẫn còn hơi sợ.

Nghĩ lại trước đây dù thế nào đi nữa, đội hậu cần cũng luôn ở gần nhất.

Còn lần này lại bị đuổi đến một nơi cách xa hai cây số, đường núi gập ghềnh.

Sự nguy hiểm vào ban đêm ở đây có lẽ đối lập với vẻ đẹp ban ngày.

Châm đống củi mà các thành viên đội cứu hộ đã chuẩn bị sẵn, mọi người quây quần bên đống lửa.

Rừng núi xung quanh tối đen như mực, nhưng tiếng động vật hoang dã ồn ào không hề có ý định dừng lại.

Cũng khiến họ không cảm thấy quá cô đơn.

Chỉ là màn hình bình luận tràn ngập hai chấm đỏ đối xứng.

Giống hệt như một đôi mắt đỏ xuất hiện trong bóng tối mà camera đơn không thể bắt được.

Mọi người nói chuyện, cười đùa, trò chuyện, cũng cảm thấy vô cùng thư thái.

Đợi đến khi trăng treo giữa trời, Tô Thần đột nhiên đứng dậy, trực tiếp lấy ra một bộ đồ lặn thay vào.

Vương Điềm Điềm mắt nhanh tay lẹ kéo camera lại gần.

Thân trên cường tráng lộ ra trước tầm mắt mọi người, làn da màu lúa mì với tám múi cơ bụng khiến người ta thèm thuồng.

Dù chỉ nhìn lướt qua, đường nét cơ bắp đó cũng rõ ràng như được điêu khắc vậy!

Những người có mặt đều ngây ngốc nhìn, dù trước đây ở Nam Hải cũng đã từng thấy cơ bắp nửa thân trên của Tô Thần.

Nhưng bây giờ đổi sang màu da khác rõ ràng càng quyến rũ hơn! "A a a a a a... tôi chết mất!

Mau gọi xe cấp cứu giúp tôi, tôi cần bác sĩ đẹp trai giúp tôi hô hấp nhân tạo!" "Hít —!

Cầu cứu, nước miếng của tôi còn lẫn cả máu mũi thì làm sao đây, không ngừng được!" "Hahaha hahaha, tôi đã chụp màn hình rồi!

Đây chính là hình nền mà chồng tôi đặc biệt chụp cho tôi đó!

Sau này mỗi ngày tôi đều phải khoe!" "Hóa ra đường nét cơ bắp hoàn hảo như vậy là có thật, huấn luyện viên thể hình của tôi lừa tôi!" "Xì, có gì đâu, tôi dám nói đây đều là cơ bắp do bột protein tạo ra, không tin thì để Tô Thần đối mặt đánh nhau với tôi, tôi dám đảm bảo không quá ba giây anh ta sẽ đá một cước vào người tôi khiến tôi phải đứng dậy đừng giả chết nữa!" "Hahaha hahaha... cười chết mất, Tô Thần tiểu ca ca, bình luận đều khen anh có thân hình đẹp, hỏi làm thế nào mà tập được!" Lúc này Tô Thần đã mặc xong bộ đồ lặn, dù không lộ ra một chút da thịt nào.

Nhưng thân hình hoàn hảo được bao bọc vẫn phô bày không sót chút nào trước ống kính.

Tô Thần nghiêm túc suy nghĩ một chút về vấn đề này, dù sao anh từ trước đến nay chưa bao giờ kiêng khem ăn uống.

Những gói thực đơn dưỡng cơ mà các huấn luyện viên thể hình khuyến khích anh càng không thèm để ý.

Anh liền thản nhiên nói: "Kiếp này của các vị e là không thể rồi, xem kiếp sau có tiến bộ chút nào không vậy." Phụt —!

Mọi người đều không giữ được mà bật cười thành tiếng.

Đúng là độc mồm!

Nhưng sự thật đúng là như vậy.

Những người thực sự có thể đạt đến một trình độ nhất định sẽ không bao giờ hỏi bất kỳ câu hỏi nào với người thành công.

Họ sẽ dùng thời gian hỏi han đó để nỗ lực chạy đến mục tiêu mà mình mong muốn đạt được.

Đùa giỡn xong, mọi người cũng lần lượt chuẩn bị.

Vương Điềm Điềm thay camera thành máy ảnh dưới nước, đang chuẩn bị hỏi khi nào thì xuống nước.

Thì nghe thấy tiếng 'ba tháp ba tháp' rất lớn.

Giống như có ai đó đang dùng mái chèo đập vào mặt nước trong hồ.

Nhưng theo thời gian trôi đi, âm thanh đó lại càng lúc càng lớn.

Trần Kiến Binh nhận ra có điều không ổn, vội vàng bật đèn pin cường độ cao chiếu thẳng ra mặt hồ.

Sau khi nhìn rõ tình hình, mọi người đều sửng sốt.

Chương 196

Chỉ thấy mặt hồ vốn dĩ cách đó hơn ba mét trong nháy mắt biến mất.

Trên những cây thủy thảo lộ ra còn đọng những giọt nước lớn, dưới ánh đèn pin cường độ cao trông như một vạt thực vật pha lê trong suốt, lấp lánh.

Còn tiếng 'ba tháp ba tháp' đó, dường như chính là âm thanh mặt nước rút đi nhanh chóng! "Y chang lời người kia nói!" Vương Điềm Điềm không kìm được thốt lên.

Hiện tượng này ở hồ nước nội địa thì không thường thấy, nhưng trên biển thì rất phổ biến, gọi là thủy triều.

Còn những âm thanh kia chính là tiếng nước hồ rút xuống đập vào đá. "Nhưng tại sao hồ trong núi này cũng có hiện tượng thủy triều?" Chu Hoài Văn vừa nói, vừa lấy điện thoại chụp vài tấm ảnh.

Sau khi xác nhận nước hồ đang rút đi nhanh chóng, anh ta không kìm được hỏi: "Chẳng lẽ hoạt động cứu hộ mấy ngày nay đã làm động đến đáy hồ?

Bây giờ hồ bị rò rỉ nước rồi sao?" Tô Thần cũng không biết nên nói gì cho phải.

Chu Hoài Văn trong nghiên cứu khảo cổ thì đầu óc rất tốt, nhưng ở các phương diện khác thì thật sự khó nói hết. "Lúc đến đây chắc mọi người đều nghe người dẫn đường nói rồi chứ?

Anh ta trước đây cũng từng gặp phải, chẳng lẽ trùng hợp sau bao nhiêu năm, vừa lúc chúng ta đến thì đáy hồ lại bị rò rỉ nước sao?" Ách...

Chu Hoài Văn á khẩu không nói nên lời, thậm chí còn cảm thấy khá xấu hổ vì lời lẽ vừa rồi của mình. "Thực ra đây là hiệu ứng ống siphon." Mọi người đều đồng thanh lặp lại: "Hiệu ứng ống siphon?!" Rõ ràng, đại khái ai cũng biết hiệu ứng này, nhưng một cái hồ thì lấy đâu ra động lực cho hiệu ứng ống siphon chứ?

Hơn nữa sau khi hút vào còn có thể phun ra lại, điều này thật quá vô lý.

Chẳng lẽ bên dưới có quái vật khổng lồ nào đang khống chế sao? "Nơi mà máy quét hồng ngoại trước đây không quét ra được, thông với con sông ngầm này, giữa hai không gian có một lối đi hẹp nối liền.

Mặt trăng phía trên là một khối nam châm khổng lồ, kiểm soát áp suất khí quyển của hai không gian có kích thước không đều.

Khi mặt trăng xuất hiện, áp suất bên trong tăng cao, liền thuận thế hút nước hồ vào.

Còn sau khi trời sáng, lực hấp dẫn tạm thời biến mất, không có áp suất tăng, nước hồ lại được phun ra." Tô Thần vừa nói, vừa đi về phía trước.

Lúc này, nước hồ chỉ còn lại một vũng nhỏ, không tiếp tục thấm sang phía bên kia nữa.

Nhưng khoảng cách vẫn còn rất xa, điều này cũng khiến mọi người đều hiểu tại sao Tô Thần không trực tiếp mặc giày đi bộ mà lại vứt ở cạnh đống lửa.

Hóa ra là căn bản không cần dùng đến mấy!

Vài phút sau, họ đi đến trung tâm hồ, dưới chân có không ít thứ dính dính, thủy thảo cũng khá nhiều.

Nhưng may mắn là không hình thành địa hình bùn lầy, việc đi lại hoàn toàn không thành vấn đề.

Dưới ánh đèn pin cường độ cao chiếu rọi, vũng hồ nhỏ này thực sự khá sâu.

Loáng thoáng còn có thể nhìn thấy cảnh tượng dưới lòng hồ.

Vương Điềm Điềm tài cao gan lớn, nhờ một người giúp chiếu sáng rồi trực tiếp nhúng camera xuống.

Cảnh tượng trong ống kính nhìn thấy trên mặt nước cũng khiến họ kinh ngạc không thôi. "Cái Hổ Ăn Người này hóa ra đã 'ăn' một cả một ngôi làng?!" Tựa như một di tích "Atlantis" phiên bản nội địa dưới nước.

Ngay cả khi bị hiệu ứng ống siphon của nước hồ hành hạ không ngừng nghỉ mỗi ngày, toàn bộ kiến trúc của ngôi làng này vẫn đứng vững khá kiên cố.

Loáng thoáng có thể thấy bố cục của ngôi làng khi nó còn được sử dụng bình thường vào những năm tháng ấy.

Trong đó, nổi bật nhất là một tòa kiến trúc lầu cao chót vót, mái cong ở giữa làng.

Kéo ống kính lại gần, ba tia đèn pin cường độ cao cùng lúc chiếu sáng.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, giữa những kiến trúc nhà sàn đặc trưng của dân tộc địa phương, lại có một tòa kiến trúc mang dấu ấn của người Hán! "Nơi này làm sao mà chìm xuống được chứ!

Chỉ nhìn phong cách kiến trúc đó thôi, tùy tiện đặt ở đâu cũng đều rất lợi hại!

Không thể nào người xây dựng kiến trúc đó lại không nhìn ra nơi đây sẽ xuất hiện tình huống bị sông ngầm thông qua và bị nhấn chìm chứ!?" Trịnh Huyền đẩy gọng kính, cảnh tượng trước mắt đối với anh ta thực sự có ý nghĩa phi phàm.

Dù sao thì chỉ đến thời hiện đại, rào cản giữa các dân tộc mới dần dần được xóa bỏ và thực sự yêu thương lẫn nhau.

Nếu đặt vào thời xưa, dường như vẫn rất bài ngoại.

Vậy mà trong một kiến trúc mang đậm nét đặc trưng dân tộc như vậy lại xuất hiện một tòa kiến trúc mang tính biểu tượng, cá tính rõ ràng và cao vút.

Chẳng lẽ người dân sống ở đây vào thời điểm đó thực sự đã rất hòa hợp?

Còn có khả năng bao dung rất lớn đối với những người đến từ bốn phương tám hướng? "Thành thật mà nói, tòa kiến trúc đó chính là một kiểu kiến trúc 'mồi nhử' tiêu chuẩn." Lời Tô Thần lạnh lùng thốt ra, như dội một gáo nước lạnh. "Đó là trò quỷ do gia tộc giang hồ đạo mộ Giang Bả Tử khi đó gây ra, mục đích ban đầu của họ khi xây dựng kiến trúc đó chính là để nhấn chìm nơi này xuống." "Hả?" Mọi người không hiểu.

Tình huống gì thế này?

Xây dựng một kiến trúc biểu tượng chỉ để phá hủy nó?

Thế chẳng phải là có vấn đề về đầu óc sao!

Con trai ngốc của địa chủ tiền nhiều tiêu không hết, trực tiếp đến phá hủy cả một ngôi làng sao? "Không phải như các vị tưởng tượng đâu..." Tình hình thực tế là, Trương Gia khi đó để xây dựng một nơi chôn cất thi thể mới trên lăng mộ tổ tiên ban đầu.

Cũng là để che mắt người đời, nên mới xây dựng một tòa kiến trúc biểu tượng lớn nhất và thu hút sự chú ý nhất ở nơi này.

Cũng chính vì nó thu hút sự chú ý, nên mới khiến người khác bỏ qua những chuyện khác.

Và cái giếng ở dưới cùng của kiến trúc chính là bằng chứng tốt nhất.

Trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tà và những người khác phát hiện ra rằng có rất nhiều con đường dẫn đến Trương Gia cổ lâu.

Giống như kết quả quét hồng ngoại đã chỉ ra, dưới khối bóng tối khổng lồ đó, các tuyến đường và lối ra vào đã trở nên phức tạp.

Và khi đó, Trương Khởi Linh tiền nhiệm đã phá hủy nhiều lối vào nhưng vẫn còn lại những lối đi thông suốt.

Nhưng thực tế, đi vào từ đây là nhanh nhất.

Nếu đi từ vách núi, nói trắng ra, theo cái tính không đi đường bình thường của người Trương Gia.

Chưa kể như Hoắc lão thái và những người khác khi đó đã lấy được mật mã sai, đi vào tuyến đường sai.

Thực tế, mật mã đó thực ra chẳng có tác dụng gì.

Hãy nghĩ xem, rất nhiều người Trương Gia đã chết vì chứng mất hồn (mất trí nhớ).

Tiểu Ca mất trí nhớ cũng tương tự, đều phải dựa vào những ký hiệu mà mình đã để lại trước đây mới có thể hồi ức lại quá khứ.

Vì vậy, một nhóm người biết mình sớm muộn gì cũng có thể mất trí nhớ thì làm sao có thể thiết lập cửa lớn của gia đình mình bằng khóa mật mã chứ.

Nếu một ngày nào đó mất trí nhớ, chẳng phải ngay cả cửa nhà mình cũng không vào được sao!

Cũng như những gì đã nói trong sách, cái gọi là mật mã đó, thực tế chỉ là một phương tiện để xoay mở cánh cửa đá.

Còn mở ra sinh môn hay tử môn, thì hoàn toàn dựa vào vận mệnh.

Và tuyến đường thẳng thắn, chính là nơi mà Tiểu Ca và những người khác lúc đầu vô tình va phải mà đi vào.

Nghe Tô Thần nói xong, Vương Điềm Điềm thở phào một hơi dài. "Thảo nào trước đây đã nghe nói lần thám mộ Trương Gia cổ lâu này có thể là khó khăn nhất trong lịch sử, xét về sự dũng cảm và mưu tính của gia tộc này, quả thực không hề tầm thường!" Thấy dòng nước dần ổn định lại, Tô Thần liền lấy ra một sợi dây thừng to bằng hai ngón tay.

Kết hợp với các chốt trên bộ đồ lặn đặc chế, anh nối mọi người chặt chẽ vào sợi dây thừng này. "Đừng thấy bây giờ mặt nước đã yên tĩnh, nhưng lát nữa khi xuống dưới, dòng chảy sẽ rất xiết." "Dù xảy ra chuyện gì cũng đừng sợ, cứ nắm chặt sợi dây này là được." Tô Thần nói xong, dẫn đầu xuống nước.

Mọi người nhanh chóng theo sát phía sau.

Nước hồ đầu đông quả nhiên lạnh thấu xương, dù ban ngày nắng rạng rỡ đến mấy cũng không thể xua đi cái lạnh buốt giá về đêm.

Chương 197

May mắn là lúc ở trên cạn mọi người đều được nhắc nhở khởi động kỹ càng.

Sau khi thích nghi với nhiệt độ, tất cả đều bắt đầu quan sát di tích dưới nước không rõ niên đại này.

Camera dưới nước được chuyển cho Trần Kiến Binh cầm, để tránh Vương Điềm Điềm bị kiệt sức.

Chỉ thấy xung quanh khu vực đó có mấy cây gỗ mục khổng lồ, không thấy rễ, chỉ riêng phần cành cây nhô ra đã to bằng ba người ôm.

Và ở giữa những cành cây đó, có những vật thể dạng lưới màu trắng dày đặc.

Không nghi ngờ gì, dưới nước, dù người bơi giỏi đến mấy mà bị thứ đó quấn lấy cũng phải bỏ mạng ở đây.

Bơi một lúc, cuối cùng họ cũng đến trước công trình kiến trúc mang tính biểu tượng đó.

Đèn chiếu sáng qua, tòa cổ lâu này vẫn khá kiên cố, nhưng vì đã ngâm trong nước quá lâu năm nên hoàn toàn không thể phân biệt được loại gỗ kiến trúc đó là gì.

Nhưng khi nhìn kỹ, thấy trên cổ lâu còn đứng một bóng người, mọi người đều giật mình!

Một hơi thở không kịp lên, họ 'ực' một ngụm nước hồ khó tả.

Thấy Tô Thần thẳng tắp bơi về phía bóng người đó, họ mới bình tĩnh lại, điều chỉnh hơi thở và bơi theo.

Đến gần mới phát hiện bóng người kia thực chất là một hình nhân

bằng sắt, giống một 'Thiết dũng' (tượng sắt) hơn.

Bình luận trực tiếp cho thấy sự kích thích mà họ nhận được không hề nhỏ hơn so với những người ở hiện trường.

Không ít người khi thấy trên kiến trúc trong hồ lại đứng một 'người', trực tiếp la hét mà ném điện thoại đi. 【Ôi mẹ ơi!

Cái tượng ai làm vậy!

Không cất đi mà để dưới đây hù ai thế này!】【Đội khảo cổ gan to thật, là tôi chắc mẹ nó nghĩ thấy thủy quỷ rồi, kiểu gì cũng quay đầu chạy mất!】【A a a a, thận của tôi lại hỏng rồi, tức chết mất!

Cái tượng điêu khắc quỷ quái này làm gì vậy!

Làm giống người thế có ý nghĩa gì chứ!】Trong viện nghiên cứu.

Các chuyên gia đã in ra những bức ảnh của Thiết dũng, bao gồm cả chi tiết hoa văn.

Nhìn một đống ảnh, mà họ chưa từng nghiên cứu qua loại hoa văn tương tự, cũng như công nghệ chế tạo Thiết dũng như vậy. "Đơn giản là chưa từng thấy, chưa từng nghe!" Sở Mục Vân đang xem rất hào hứng, nghe thấy câu than vãn đó nhịn không được mắng lại. "Cậu còn nhiều thứ chưa biết lắm!

Có thời gian than vãn chi bằng đi tìm thêm tài liệu đi!" Lập tức, bầu không khí căng thẳng của buổi livestream bị câu nói này phá vỡ.

Mọi người cười ồ lên, nhưng rồi lại đồng loạt im bặt.

Trên màn hình, Tô Thần đã phá vỡ kiến trúc cổ và tìm thấy một cái giếng sâu thẳng đứng.

Bề ngoài cái giếng này không có gì đặc biệt, nhưng khi Tô Thần tiến vào, ngay lập tức một lực hút cực lớn kéo tất cả mọi người vào theo.

Hình ảnh trở nên hỗn loạn, có thể nhìn thấy ánh sáng, nhưng phần lớn vẫn là nước tối mịt và những bức vách động kỳ lạ.

Sau đó là tiếng nước chảy xiết, cùng với tiếng gọi của Tô Thần.

Và một vài tiếng nói ồn ào, rồi sau đó là một tiếng nổ lớn.

Khoảng hơn mười phút sau, toàn bộ buổi livestream mới trở lại bình thường.

Trong suốt thời gian đó, họ chỉ nhìn thấy đường thủy chật hẹp và nghe tiếng nước chảy xiết đáng sợ.

Không ít người đều cho rằng đội khảo cổ đã gặp nạn, hoặc chọn sai đường bị mắc kẹt.

Mọi suy đoán khác, ngay khi camera được điều chỉnh lại, đều tự động tan biến.

Mọi người đã cởi bỏ bộ đồ lặn, thay bằng áo khoác chống sốc giữ ấm.

Hai nữ đồng chí trên tay hình như còn ôm túi nước nóng.

Nhưng những thứ đó không quan trọng!

Bình luận điên cuồng gõ chữ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, và họ đang ở đâu. "Như các vị thấy, chúng ta hiện đang ở trong một hang động đá vôi điển hình của địa hình Karst, chỉ là hang động này không giống như các vị tưởng tượng, nó là hoàn toàn kín." Hả?

Tô Thần giải thích xong, khán giả còn chưa kịp phản ứng, ngay cả các thành viên trong đội cũng bắt đầu không hiểu tình hình hiện tại.

Sau khi nghe Tô Thần nói xong, họ vội vàng nhìn về phía cửa động lúc đến — vậy mà không biết từ lúc nào đã biến mất! "Trời đất ơi?

Tôi bị hoa mắt sao?

Vừa nãy chỗ này không phải bị đập ra một cái lỗ lớn sao?

Sao bây giờ lại không thấy nữa?" Tống Anh kinh ngạc nói, còn nhặt những mảnh đá vụn rơi vãi trên mặt đất.

Theo hướng phân bố của những mảnh đá bắn ra, chỗ đó đúng là có dấu vết từng bị đập vỡ thành một cái lỗ. "Đây cũng là cơ quan tự động thay đổi sao?

Cảm giác như cái cổ lâu kia thực ra chỉ còn là cái vỏ rỗng, không ngờ cơ mật ẩn giấu bên dưới lại sâu sắc đến vậy!" Trịnh Huyền nói, cố dùng xẻng gõ vào chỗ cửa động đã biến mất.

Nhưng chỗ đó cứng một cách bất ngờ, thậm chí còn khiến tay anh ta tê dại! "Nói chính xác thì, chúng ta hiện đang ở một nơi sâu hơn dưới đáy hồ." Tất cả hoảng loạn nhìn về phía Tô Thần, vô cùng hy vọng câu trả lời của anh có thể mang lại cho họ cảm giác an toàn. "Vừa nãy tôi đúng là đã đập mở một cái lỗ ở đó để đưa các vị từ con sông ngầm đến đây, nhưng hiện tại đây là một không gian kín cũng là sự thật, và điều này không phải do bất kỳ cơ quan nào gây ra." Sau khi nhận được xác nhận của Tô Thần, ngay cả Chu Hoài Văn cũng không bình tĩnh được nữa, vội vàng ra hiệu cho Trần Kiến Binh và Trịnh Huyền dùng xẻng gõ khắp một lượt các bức tường động.

Khuông khuông – Đang đang đang – Tiếng như rèn sắt vang vọng không ngừng trong vách động.

Tiếng động này vốn đã khiến người ta lo lắng, sau khi tìm kiếm một lượt mà vẫn không tìm thấy bất kỳ lối ra hay điểm yếu nào, Chu Hoài Văn và những người khác càng thêm lo lắng. "Lẽ nào Trương Gia Cổ Lâu mà chúng ta muốn tìm chính là cái dưới đáy nước vừa nãy sao?" Tô Thần lắc đầu. "Đương nhiên không phải, Trương Gia Cổ Lâu thật sự là một Đình thi lâu cấp thế giới, đảm bảo các vị xem xong sẽ muốn cầu xin tổ tiên Trương gia nhận mình làm con nuôi, để sau

này chết đi có thể có một căn phòng nhỏ trong đó mà ngủ." Nhưng rõ ràng lúc này, những lời nói đùa như vậy hoàn toàn không thể giảm bớt một chút nào sự lo lắng của họ.

Trần Kiến Binh đã lấy ra những gói TNT được đóng gói từ trong ba lô chống nước, đang băn khoăn nên dùng liều lượng bao nhiêu để thử nghiệm.

Ngược lại, hai cô gái thì tinh ý hơn, thấy Tô Thần không hề hoảng hốt chút nào.

Liền đoán rằng anh có thể có cách riêng để thoát hiểm.

Thế là họ một người bên trái, một người bên phải xích lại gần. "Tô Thần tiểu ca ca... anh có phải biết cách ra ngoài nhưng cố ý không nói cho chúng em không!" Vương Điềm Điềm làm nũng có lẽ là người duy nhất cố ý làm giọng nũng nịu mà không khiến người khác ghét bỏ.

Bình luận nghe thấy giọng nói đó, chỉ mong mình được chìm xuống đáy hồ, để được tận tai nghe giọng Vương Điềm Điềm làm nũng.

Nhưng Tô Thần không ăn cái kiểu đó, anh lười biếng không thèm trả lời.

Theo tình hình anh thăm dò được hiện tại thì chỉ cần đợi vài tiếng là ổn thôi.

Thế là, tránh hai người ra, anh lại lấy thêm củi để nhóm lửa cháy bùng hơn.

Mãi một lúc sau, các thành viên trong đội mới hoàn toàn bình tĩnh lại để suy nghĩ ý đồ của Tô Thần.

Rõ ràng, theo sự sắp xếp của Tô Thần từ trước đến nay, anh ngay từ đầu đã nhắm đến nơi này.

Nhưng cái lỗ bị đập mở ra này sao có thể tự đóng lại mà không thể đập ra nữa chứ?! "Chẳng lẽ, chúng ta đều chết rồi?

Vừa nãy thực ra tất cả đều bị dòng nước xiết đẩy vào vách động mà chết sao?

Hiện tại ở đây thực ra là hồn của chúng ta?" Suy đoán tưởng chừng hợp lý, nhưng lúc này lại khiến người ta không khỏi nổi da gà. "Đừng dọa tôi, tôi nhát gan." Tống Anh nói, nhưng lại không kìm được nhớ lại những chuyện sau khi bị đưa vào cái giếng sâu.

Sau một trận va đập loạn xạ trong dòng nước xiết, khi cô có thể kiểm soát được bản thân thì đã được Tô Thần kéo lên bờ.

Chương 198

Hình như trước đó, theo suy đoán của Trần Kiến Binh, nơi họ dựa vào thực chất là một hàng rào sắt cắm sâu vào vách đá.

Cũng không biết tại sao, hàng rào sắt bên bờ sông ngầm vốn thường xuyên bị dòng nước chảy xiết xói mòn lại không hề có chút dấu hiệu rỉ sét hay mục nát nào!

Ngược lại còn chịu được trọng lượng của sáu người họ khi bị dòng nước xô đẩy.

Bốp!

Vương Điềm Điềm vỗ mạnh một cái vào đùi mình.

Sau đó, dưới ánh mắt trợn tròn há hốc của mọi người, cô rưng rưng nước mắt nói: "Lạnh buốt!

Chúng ta vẫn còn sống, không phải nói hồn ma không biết lạnh sao?" Thôi được, suy đoán này trực tiếp bị loại trừ, nhưng dù nghĩ thế nào họ cũng không thể hiểu tại sao cái vách động lúc mới vào còn mở rộng lại biến thành mật thất tự nhiên rồi! "Chẳng lẽ chỗ này có ma?

Sau khi chúng ta vào, nó đã nhanh nhẹn sửa lại cửa động sao?!" Trịnh Huyền nói, một túi nước nóng không thương tiếc bay thẳng vào mặt anh ta. "Chưa hết à?!

Sao cậu cứ phải đoán là hồn ma vậy?!" "Là một cán bộ tiêu biểu của ngành khảo cổ học hiện đại, suy đoán của cậu không thể nghiêm túc hơn một chút sao?!" Tống Anh liên tục trách móc, khiến Trịnh Huyền đỏ mặt. "Tôi đây chẳng qua là thấy Tiểu Tô giáo thụ đang đợi cái gì, nên muốn khuấy động tư duy để mọi người thư giãn một chút mà..." Lúc này, ánh mắt hiếm hoi rời khỏi Tô Thần lại một lần nữa đổ

dồn về anh.

Tô Thần bị nhìn đến phiền, bất đắc dĩ đứng dậy, tiện tay lấy một thùng nước tạt lên tường.

Xoạt —— Hành động này khiến tất cả mọi người im bặt, ngây người như tượng gỗ.

Không dám thở mạnh một tiếng.

Trong lòng thầm nghĩ không biết có phải động tĩnh vừa nãy của họ quá phiền phức nên bây giờ Tô Thần muốn bùng nổ rồi?!

Tiếng nuốt nước bọt vang lên liên hồi, suy nghĩ vừa tản mát ra.

Mọi người đều đang nghĩ không biết lát nữa Tô Thần quay đầu lại sẽ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rồi từng người một như chặt dưa hấu mà chém đầu họ xuống không.

Thế là xuất hiện cảnh tượng trước ống kính này.

Tô Thần vừa tạt nước xong, vừa quay đầu định nói thì bị tiếng đồng thanh cắt ngang. "Thấy rồi..." "A!

Xin lỗi Tiểu Tô giáo thụ chúng ta sai rồi!" Nói xong, các thành viên trong đội đều nhắm mắt lại, cổ vô thức vươn dài ra.

Giống như đã sẵn sàng chịu chết.

Tô Thần nhíu mày nhìn năm người trước mặt, có chút bực mình.

Mấy người khác ồn ào thì còn bỏ qua được, sao ngay cả Trần Kiến Binh, người đã sống trong quân đội nhiều năm như vậy cũng tham gia vào trò đùa này? "Các vị làm sao vậy, là cảm thấy con đường phía trước không đi tiếp được nữa nên muốn tự tử ở đây sao?" Nghe thấy giọng điệu nửa đùa nửa thật của Tô Thần, Vương Điềm Điềm và những người khác mới chợt nhận ra suy nghĩ vừa nãy của mình đáng sợ đến mức nào!

Nhưng nhìn quanh những người xung quanh, thấy dường như suy nghĩ của họ cũng tương tự mình, lại vui mừng trở lại. "Vừa nãy các vị cũng đang nghĩ đến cảnh tượng đó sao?" Vương Điềm Điềm làm động tác tay chém cổ, thấy mọi người đều gật đầu, chỉ cảm thấy một nỗi chua xót khó tả.

Nhìn lại Tô Thần, sắc mặt anh đã có vẻ không vui, lúc này họ mới chỉnh lại thần sắc. "Tô Thần tiểu ca ca, anh cứ tiếp tục đi, vừa nãy chúng em chắc là bị ảo giác tập thể rồi!

Ha ha ha ha..." Cười khan rõ ràng khiến bầu không khí càng thêm gượng gạo.

Tô Thần cũng đại khái đoán được mấy người này vừa nãy trong đầu có lẽ đang nghĩ về những điều không hay về mình.

Anh cũng lười chấp nhặt, dùng đèn pin cực mạnh chiếu vào bức tường ẩm ướt.

Ánh sáng xanh lấp lánh làm chói mắt. "Ngọc?!" Chu Hoài Văn trực tiếp cầm kính lúp xông tới, vừa nãy họ gõ gõ đập đập nửa ngày cũng không thấy nửa khối ngọc thạch nào rơi xuống!

Nhưng màu sắc trong suốt lấp lánh kia, không nghi ngờ gì chính là ngọc.

Nhìn phạm vi rộng lớn mà đèn pin cực mạnh chiếu vào, Chu Hoài Văn run rẩy tay. "Đây vậy mà là một mạch ngọc sao!?" Có thể phát hiện ra một nơi quý giá như vậy, điều đó vẫn chứng tỏ họ hoàn toàn không tìm nhầm chỗ!

Và mức độ điên cuồng của bình luận so với Chu Hoài Văn chỉ có hơn chứ không kém. 【Emmm cái này cũng pro quá rồi!

Thiên Quan đại thần ngay cả mạch ngọc lớn thế này cũng tìm được!

Còn gì là anh không làm được nữa!】【Trả lời lầu trên, Thiên Quan đại thần – không – thể – sinh – con!】【Xí!

Có bao nhiêu người tranh giành muốn sinh cho anh ấy mà, không thể thì có sao, vẫn cứ pro như thường!】【Đúng vậy, kiểu người toàn năng như thế này, a a a a a nhưng tôi cũng rất muốn biết làm thế nào để tìm được mỏ vàng hoặc mạch ngọc, không có ý gì khác, chỉ là đơn thuần muốn đóng góp cho đất nước!】Đang thảo luận kịch liệt thì Tô Thần đột nhiên lạnh nhạt mở miệng. "Cái thứ này, nếu nói là mạch ngọc thì miễn cưỡng cũng có thể coi là vậy, nhưng có dùng được hay không thì còn phải đợi chuyên gia giám định." "Chủ yếu là các vị chưa nắm đúng trọng điểm, thứ tôi muốn các vị xem là ở bên trong." Là ngọc, nhưng có dùng được hay không còn phải bàn bạc, khái niệm này rõ ràng có chút mơ hồ khó hiểu.

Nhưng Chu Hoài Văn vẫn ngoan ngoãn tiến lại gần để nhìn vào.

Thế nhưng nhìn một cái cũng không thấy gì, chỉ có một mảng xanh biếc lấp lánh.

Thấy Chu Hoài Văn chưa nhìn rõ, Tô Thần lại điều chỉnh góc chiếu sáng.

Bất ngờ, một chuỗi bóng dáng méo mó hiện ra trong vách ngọc.

Chu Hoài Văn sững người, quay đầu lại, thấy mọi người cũng đều nhìn bức tường với vẻ mặt không thể tin được.

Liền hỏi: "Bóng tối bên trong này là tạp chất sao?

Hay là loại hóa thạch tương tự?" Tô Thần lười giải thích, trực tiếp bảo Vương Điềm Điềm lấy giá đỡ máy ảnh ra, đặt máy ảnh dự phòng ngay trước vách động này.

Ghi hình khoảng năm phút, sau đó tua nhanh tốc độ phát lại toàn bộ video.

Tất cả mọi người đều xúm lại trước ống kính xem Vương Điềm Điềm phát video.

Rồi sau đó phát ra tiếng hét chói tai không thể tin được. "Đệt!" "Má ơi!" "Trời đất!" Bình luận nghe thấy mà ngơ ngác, liền mạnh mẽ yêu cầu đưa camera lên để họ cũng xem thứ đã được quay.

Vương Điềm Điềm làm theo.

Trong ống kính, vẫn là bức tường đá ngọc và những bóng tối kia, nhưng khi nút tua nhanh được nhấn, chỉ thấy những bóng tối trong vách đá lại bắt đầu chậm rãi cử động!

Và những hành động hung tợn đó rõ ràng đang tiến về phía hang động mà họ đang ở. "Trong này là quái vật gì vậy!

Sao mà cảm giác rợn cả tóc gáy thế!" "Đây là chó giữ nhà mà Trương gia nuôi dưỡng cho mình, cũng có thể hiểu là thiết bị canh gác tự động, vĩnh cửu và hiệu quả cao —— Mật Lạc Đà." "Mật Lạc Đà?" Mọi người nhìn nhau, đều bày tỏ chưa từng nghe nói về thứ này.

Nhưng suy nghĩ một lúc, Trịnh Huyền đột nhiên kêu lên: "Cái này hình như trong ngôn ngữ của dân tộc Đương có nghĩa là bà tổ mẫu phải không?!" "Hả?" Mọi người đều ngây người, hóa ra Trương gia lại phong bà tổ mẫu của người ta vào trong đá ngọc để giữ mộ cho mình sao? "Thật hay giả?

Anh không phải nhớ nhầm rồi chứ?" Trần Kiến Binh nói, rồi vỗ vai Trịnh Huyền.

Rồi sau đó nghe thấy giọng nói nghiêm túc của Tô Thần: "Là thật." Trịnh Huyền thấy Tô Thần hiếm hoi công nhận mình, liền đắc ý ra mặt. "Mật Lạc Đà thực ra chỉ tên của cả ngọn núi đối diện với vách đá đoạn cuối của núi Dương Giác, phía sau hồ ăn thịt người, nhưng vì những thứ này sinh sôi từ trong ngọn núi đó, nên những quái vật này

cũng được gọi là Mật Lạc Đà." "Tôi biết các vị vẫn luôn thắc mắc tại sao lối vào lúc đến lại biến mất, nói trắng ra là Mật Lạc Đà ăn đá vôi của địa hình Karst, sau đó vật thể bài tiết ra chính là 'ngọc thạch' mà các vị đang thấy, vì chưa có ai giám định nên tôi cũng không chắc chắn nó có được coi là ngọc thạch theo đúng nghĩa hay không." Tô Thần nói rồi, trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra cắm vào vách đá ngọc.

Keng —— Tiếng va chạm của vật cứng vang vọng khắp hang động, khiến mọi người đau tai.

Nhưng một vết nứt xuất hiện, và ngay sau đó là những tiếng kêu kỳ lạ cùng với những bóng tối kia lao nhanh hơn về phía vết nứt đó. "À... cái đó, Tô Thần tiểu ca ca, vừa nãy anh nói những Mật Lạc Đà này là do người Trương gia nuôi dưỡng ở đây để canh mộ, nhưng không phải người Trương gia vì một số lý do anh cũng không biết mà không còn tồn tại sao?

Vậy bây giờ những Mật Lạc Đà này ăn gì?" Vương Điềm Điềm rõ ràng đã phát hiện ra điểm mấu chốt.

Dưới ánh mắt nhỏ mong đợi của cô.

Tô Thần cũng nở một nụ cười rạng rỡ, "Đến ăn chúng ta đó." Nụ cười đó thật sự quá rạng rỡ.

Không chỉ khiến người ta cảm thấy như gió xuân lướt qua, mà còn gián tiếp bỏ qua nội dung ma quỷ đó.

Chương 199

"Hả?" Vương Điềm Điềm cảm thấy mình vừa nãy hoàn toàn không nghe rõ. "Ăn chúng ta." Tô Thần lặp lại một lần nữa.

Chết tiệt!

Trần Kiến Binh hoảng sợ.

Qua vết nứt đó anh có thể nhìn thấy rõ ràng, cả một hành lang đang lan rộng về phía này với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nghĩ đến thứ này chuyên dùng để giữ mộ, hơn nữa số lượng lại đông đảo!

Anh ta trực tiếp lật úp ba lô, phát tất cả vũ khí có thể phòng thân cho mọi người.

Dù Tô Thần trên tay đã cầm Hắc Kim Cổ Đao, anh ta vẫn đưa cho anh một khẩu súng lục và ba băng đạn đã nạp đầy.

Trịnh Huyền ngược lại, vội vàng đi chụp mấy bức ảnh. "Trông hình dáng giống chúng ta là hình người mà, biết đâu lát nữa ra ngoài lại phát hiện là đồng loại có thể giao lưu thì sao?" Tô Thần có chút kính nể sự ngây thơ của đại huynh đệ này, ánh mắt chân thành vỗ vỗ vai anh ta. "Chỉ vì câu nói này của anh, lát nữa tôi cũng phải trói một con có vóc dáng đẹp một chút để anh với nó giao lưu cho thật tốt." Lúc này, mọi người về cơ bản đều đã hiểu ra, sở dĩ Tô Thần đưa họ đến đây, và chỉ duy nhất một lần yêu cầu về số lượng người.

Có lẽ là vì hành động lần này không thích hợp với một đội ngũ quy mô lớn.

Năm người có lẽ là giới hạn mà Tô Thần có thể bảo vệ an toàn.

Đương nhiên, Tô Thần hoàn toàn không biết những kẻ này đang

nghĩ gì trong lòng.

Anh chỉ đơn thuần cảm thấy nếu phải đi một con đường khó khăn, thì quá nhiều người sẽ khó mà hành động linh hoạt.

Hơn nữa, những chuyện kỳ lạ ở Trương Gia Cổ Lâu thì nhiều vô kể, nếu muốn mỗi người đều hiểu rõ thì phải tốn bao nhiêu thời gian chứ?

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, những bóng tối dày đặc kia càng ngày càng nhiều, càng ngày càng gần.

Thấy chỉ còn chưa đầy một mét, Trần Kiến Binh vội vàng tiến lên, chĩa súng vào những Mật Lạc Đà đó.

Nhưng không ngờ giây phút tiếp theo, một cái móng vuốt sắc nhọn màu xanh sẫm đột nhiên vươn ra, trực tiếp kéo khẩu súng của anh ta vào!

May mà Tô Thần kịp thời kéo người lại, nhờ đó Trần Kiến Binh mới không bị quán tính kéo cả người đi và gặp phải độc hại từ móng vuốt sắc nhọn.

Trịnh Huyền, người ban đầu còn muốn giao lưu với quái vật, bị dọa cho ngã bệt xuống đất, mãi một lúc sau mới không nói nên lời. "Các vị cứ đứng ở bên cạnh mà xem là được, thứ này để tôi giải quyết." Tô Thần nói xong, lật tay lấy ra một lọ chất lỏng.

Đồng thời khi Hắc Kim Cổ Đao được rút ra khỏi vết nứt, đám Mật Lạc Đà từ vết nứt đổ ra ngoài.

Lao mạnh về phía Tô Thần!

Ngay lúc mọi người đều nghĩ Tô Thần xong đời rồi, lọ chất lỏng kia đã bị tạt ra!

Toàn bộ Mật Lạc Đà vừa ra ngoài đều bị chất lỏng đó tưới lên!

Ngay sau đó là những tiếng kêu thảm thiết như trẻ con, những quái vật xanh sẫm hung tợn đó không lâu sau liền bốc ra khói trắng dày đặc.

Rồi trong chốc lát hóa thành một vũng nước xanh nhớp nháp!

Chuyện này vẫn chưa kết thúc, vẫn còn vô số bóng tối không ngừng tuôn về phía này.

Tô Thần cũng như không có chuyện gì, đứng trước vết nứt.

Trên tay anh lại không biết từ đâu xuất hiện thêm hai lọ chất lỏng không rõ.

Vết nứt do đám quái vật trước đó chui ra đã trực tiếp mở rộng thành một hành lang rộng khoảng năm mươi centimet.

Tô Thần tạt một lọ lên, ngay lập tức quét sạch Mật Lạc Đà trong hành lang.

Và lọ còn lại tạt lên, trực tiếp bịt kín hoàn toàn cả hành lang.

Một hành lang dài khoảng năm trăm mét cứ thế được Tô Thần dọn dẹp sạch sẽ chỉ trong hai lần tạt, có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Vương Điềm Điềm không kìm được dụi dụi mắt mình. "Cái... cái khoảng cách xa như vậy, Tô Thần tiểu ca ca, anh có phải là trong đầu lắp máy tính không?

Ném một cái chuẩn xác không sai một li nào vậy!" Trần Kiến Binh nhìn thấy bức tường của mình đã bị ăn mòn đến mức không ra hình dạng gì. "Đây là axit mạnh sao?" Tô Thần gật đầu, "Đây là khắc tinh của Mật Lạc Đà, nhưng bên trong còn nhiều lắm, các vị không cần mang theo." Lại là một câu nói không rõ ý nghĩa, nhưng mọi người ngầm chấp nhận từ bỏ suy nghĩ.

Chuyện này đơn giản là đã vượt quá phạm trù con người rồi!

Trước đó, dù cho họ mười bộ não cũng không thể nghĩ ra bên trong tảng đá lại có thể tồn tại sinh vật quy mô lớn như vậy!

Họ thay bộ đồ bảo hộ đặc chế mà Tô Thần đưa.

Nghe nói là do người của viện nghiên cứu chuyên nghiên cứu chế tạo ra, là loại vật liệu đặc biệt tiện lợi, chắc chắn và còn có thể chống axit mạnh.

Lại còn có mặt nạ phòng độc đi kèm.

Mọi thứ vẫn được chuẩn bị vô cùng chu đáo như trước. "May mà trước đó chúng ta phát điên chỉ là nói đùa, nếu không bây giờ lại bị vả mặt rồi." Chu Hoài Văn nói với vẻ áy náy.

Trịnh Huyền cũng phụ họa: "Đúng vậy, theo Tiểu Tô giáo thụ chúng ta là đến hạ mộ du ngoạn mà, haiz!" Sau khi mọi biện pháp bảo hộ đã được chuẩn bị xong, mọi người cuối cùng cũng bắt đầu tiến lên.

Và những bóng tối trong đá vẫn đang đến gần, nhưng dù chỉ cách gang tấc cũng chỉ lẩn quẩn trong đá.

Dường như có một lớp rào chắn cách ly chúng ở bên trong, không thể thoát ra được nữa.

Sau đó, quãng đường dài đằng đẵng đều trôi qua bên cạnh những bóng tối trên vách đá.

Mọi người từ lúc đầu sợ hãi đến tò mò, rồi cuối cùng là thờ ơ đến tê liệt.

Ngay cả bình luận cũng cảm thấy thị lực có chút mỏi mệt.

May mắn là vào thời khắc then chốt, Tô Thần lại chủ động giải thích rất nhiều đặc tính của Mật Lạc Đà, điều này mới khiến buổi livestream lại trở nên thú vị.

Trong viện nghiên cứu, Ngô Khánh Bình kích động viết ba bản đơn xin.

Lần lượt từ các góc độ khác nhau trình bày sự tò mò của mình về Mật Lạc Đà đó, cũng như giá trị nghiên cứu của sinh vật này, và cơ chế tiến hóa chọn lọc sinh vật mấy phương diện, viết lằng nhằng mà dày cộm một đống.

Sở Mục Vân không chịu nổi, trực tiếp sai người kéo ông ta ra ngoài.

Móng vuốt sắc nhọn của thứ đó ngay cả súng trường tân tiến nhất cũng có thể bóp cong, bắt về rồi ông có nghiên cứu nổi không!?

Nhưng, trên điện thoại đã nhận được nhiệm vụ yêu cầu lấy mẫu.

Ông bất đắc dĩ chỉ đành gửi tin nhắn cho Chu Hoài Văn.

Khi còn khoảng một phần ba quãng đường đến đích, bước chân của hai nữ đồng chí rõ ràng đã lảo đảo không ít.

Tô Thần nhận thấy, liền phun một ít axit mạnh xung quanh.

Cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Vừa lấy thức ăn ra, Chu Hoài Văn sắc mặt thay đổi, nói rằng mình đau bụng muốn đi vệ sinh.

Mọi người đều cảm thấy có chút mất hứng, bảo anh ta đi xa một chút.

Trần Kiến Binh có chút không yên tâm muốn đi theo, nhưng bị Chu Hoài Văn từ chối.

Chỉ đành giao khẩu súng đeo ở thắt lưng cho anh ta.

Chu Hoài Văn nhận lấy rất nhanh, trông có vẻ rất sốt ruột, nhưng Tô Thần rõ ràng nhận thấy một chút gì đó không ổn.

Quả nhiên, bữa ăn đang ăn dở thì từ xa vọng lại một tiếng súng!

Sắc mặt Tô Thần biến đổi, cầm Hắc Kim Cổ Đao dặn dò họ không được rời khỏi khu vực đã phun axit mạnh, rồi lập tức chạy vút đi.

Khi anh đến nơi, Chu Hoài Văn đã bị ba con Mật Lạc Đà dồn vào khe nứt.

Thấy đầu sắp bị móng vuốt dài của Mật Lạc Đà xé toạc, Tô Thần tung một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu đá bay ba con Mật Lạc Đà.

Tay giơ dao lên rồi chém xuống, gọn gàng chặt đứt ba cái đầu.

Chương 200

Tiện tay kéo Chu Hoài Văn ra khỏi khe nứt, nhưng lại thấy tay còn lại của anh ta đang lén lút giấu sau lưng.

Liếc mắt thấy ở phía dưới khe nứt nơi Mật Lạc Đà chui ra có một cái hố nhỏ do bị đục, Tô Thần sa sầm mặt.

Chuyện đã nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại vẫn xảy ra, dù có hợp tác nhiều lần, người đáng lẽ mắc lỗi vẫn sẽ mắc lỗi, điều này không thay đổi. "Mảnh vỡ đó quan trọng với anh đến vậy sao?

Quan trọng đến mức anh có thể hại chết các đồng đội khác cũng không sao?!" Chu Hoài Văn biết mình bị phát hiện, trong lòng đầy dằn vặt và rối rắm.

Đối mặt với chất vấn của Tô Thần, anh ta cũng không thốt ra được một lời biện giải nào.

Ánh mắt thoáng thấy vật gì đó từ phía sau Tô Thần lao tới! "Cẩn thận!" Anh ta vội vàng kêu lên.

Nhưng Tô Thần vẫn mặt không biểu cảm, như thể tùy ý nhấc tay lên một cái.

Con quái vật đang bay lơ lửng phía sau ngay lập tức rơi xuống đất, đầu lăn lông lốc đến bên chân anh.

Đó là lần đầu tiên Chu Hoài Văn nhìn kỹ mặt của Mật Lạc Đà.

Đôi mắt nhỏ xíu, đờ đẫn, ngũ quan đầy đủ nhưng lại giống một con rối gỗ hơn, miệng mọc đầy những chiếc răng nhọn dài như răng cưa. "Sau khi chuyến thám mộ này kết thúc, anh không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa." "Cả đời này tôi ghét nhất những kẻ gây rắc rối!" Tô Thần nói xong, phun axit mạnh lên khe nứt vừa mở.

Quay lại chỗ nghỉ ngơi, thấy mọi người vẻ mặt lo lắng, Chu Hoài Văn nước mắt giàn giụa, đầy hối hận.

Mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy tâm trạng Tô Thần hình như không tốt lắm nên không nói nhiều.

Chuyện vừa nãy cũng không xuất hiện trong buổi livestream, nên mọi người đều chỉ nghĩ đó là một hiểm nguy thông thường.

Nhưng Sở Mục Vân cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Chỉ nhìn biểu cảm như tận thế đến nơi của Chu Hoài Văn, trong lòng ông dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

Ông vội vàng gửi tin nhắn hỏi.

Chu Hoài Văn trước ống kính nhìn điện thoại, nhưng xem xong liền cất điện thoại đi. "Hả?

Tình huống gì thế này?!" Lẽ nào chuyện vừa nãy là do mình yêu cầu Chu Hoài Văn lấy mẫu mà ra?

Ngay lập tức một dự cảm không lành dâng lên, Sở Mục Vân vội vàng đi tìm cách liên hệ với những người khác trong đội.

Trong hang động.

Sau một thời gian ngắn nghỉ ngơi, trên các vách động xung quanh đã tụ tập dày đặc những bóng tối.

Mọi người đều tò mò về chuyện vừa xảy ra, chỉ là ngại vì sắc mặt Tô Thần không tốt nên không dám hỏi trực tiếp.

Và tin nhắn từ Sở Mục Vân sau đó lại khiến họ không kìm được mà hoạt bát trở lại.

Người đầu tiên không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt này là Vương Điềm Điềm, cô bắt đầu khuấy động không khí. "Tô Thần tiểu ca ca, trước khi đến em thấy bản đồ quét hồng ngoại ở đây có khá

nhiều tuyến đường, một nơi nguy hiểm như vậy mà lại để lại nhiều tuyến đường đi vào như thế, người Trương gia không sợ ai đó xông vào trộm hết quan tài và đồ tùy táng sao?" Tô Thần nghe vậy, liếc nhìn Vương Điềm Điềm, rồi lại nhìn Chu Hoài Văn đang rụt rè co rúm ở bên cạnh kể từ khi quay về.

Anh cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ 'vẫn là con đường tôi dẫn các vị đi quá nhẹ nhàng, cứ như đi tham quan vậy'.

Quần thể mộ táng của Trương gia đó là kế hoạch hàng ngàn năm, ngay cả cây cối cũng được trồng sau khi quy hoạch.

Người ta chú trọng sự liên tục không ngừng, con cháu đời sau sống bao lâu cũng có thể tiếp tục xây thêm lên cổ lâu.

Nếu không phải tôi dẫn các vị vào, bây giờ mà còn có một người nguyên vẹn thì tôi thua!

Nhưng điều kỳ lạ là, tại sao người Trương gia đột nhiên lại biến mất chứ?

Một gia tộc khổng lồ ẩn mình trong và ngoài nước, dù là như tình huống của Tiểu Ca lúc đó, gia tộc chính gặp chuyện thì người của các chi nhánh cũng không nên không lộ diện một ai chứ! "Đổi lộ tuyến thôi, thấy các vị không hề có chút cảm giác nguy hiểm nào, chắc là khán giả xem livestream cũng không còn hứng thú gì nữa rồi." "Lần này tôi vốn chỉ định vào Trương Gia Cổ Lâu lấy đồ xong là đi, nhưng bây giờ tôi đổi ý rồi, đã là đến thám mộ, không chịu thêm ít vết thương thì gọi gì là thám mộ, phải không?" "Tốt nhất là chết thêm một hai người..." Tô Thần cố ý kéo dài ngữ điệu, ánh mắt tùy ý dừng lại trên người Chu Hoài Văn.

Người sau bị dọa run rẩy, sau đó cuối cùng không chống đỡ nổi nữa mà quỳ xuống đất khóc lớn. "Xin lỗi... xin lỗi!

Xin lỗi mọi người, con Mật Lạc Đà vừa nãy là do tôi dẫn ra..." "Tôi... tôi cứ nghĩ chỉ đục một mảnh đá nhỏ xuống thì không sao, nhưng tôi không để ý thấy ở đó có ba con Mật Lạc Đà đang đứng..." "Tôi... chỉ là muốn lấy một mẫu vật về... là tôi quá ích kỷ, hoàn toàn không nghĩ đến việc có thể dẫn ra nhiều Mật Lạc Đà hơn khiến mọi người lâm vào hiểm cảnh..." Một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi.

Từng rất nhiều lần trước ống kính tự hào, thần thái rạng rỡ giới thiệu các loại cổ vật.

Ngay cả khán giả xem livestream cũng vô cùng kính trọng anh ta.

Nhưng không ai ngờ mọi chuyện lại diễn biến như thế này.

Chỉ là chợt vỡ lẽ — ồ, thảo nào Tô Thần lại tức giận.

Nghe Chu Hoài Văn không ngừng nước mắt giàn giụa cúi đầu xin lỗi.

Không ai lên tiếng, dù lộ vẻ khó chịu cũng không ai tiến lên khuyên nhủ an ủi.

Đúng là đồng đội heo mà!

Những người có mặt đều là những người đã trải qua sóng gió lớn.

Ai cũng biết rõ, mối đe dọa tử vong luôn do một sai lầm nhỏ bé không đáng kể mà ra.

Huống chi lại là Chu Hoài Văn, người đã luôn theo chân thám mộ, kinh nghiệm đã khá lão luyện, lại phạm một sai lầm sơ đẳng như vậy.

Không khó tưởng tượng, nếu bình xịt axit mạnh mà Tô Thần mang theo đã dùng hết thì sao?

Nếu Mật Lạc Đà mà anh ta dẫn ra là một đàn lớn thì sao?

Vậy thì có lẽ bây giờ họ đã không thể yên ổn ngồi ở đây rồi.

Rất có thể đã có người trở thành thức ăn của Mật Lạc Đà, có người vẫn đang chiến đấu với Mật Lạc Đà để sống sót. "Vậy tại sao anh không nói với chúng tôi một tiếng?

Tôi thấy chuyện đơn giản như vậy, nếu anh nói một tiếng, Tô Thần tiện tay đã mang cho anh một khối lớn rồi mà!" Tống Anh tính tình thẳng thắn, không thể chịu được cảnh này nên là người đầu tiên đứng ra.

Chu Hoài Văn sững người, liếc nhìn Tô Thần, rồi rắm cắn chặt môi. "Suốt chặng đường đến nay không gặp phải uy hiếp gì, tôi cứ nghĩ có lẽ mình tự làm cũng được..." Lời này vừa nói ra, mọi người cũng coi như đã hiểu rõ tâm trạng của Tô Thần.

Ban đầu, không ít người trên bình luận còn cho rằng Tô Thần ỷ vào năng lực của mình nên bắt đầu ra vẻ, chèn ép người già.

Những lời trách móc đạo đức vang lên vô cùng kịch liệt.

Nhưng giờ đây, Chu Hoài Văn đã chủ động nhận lỗi, phe có lý lập tức chuyển sang Tô Thần.

Cũng có người tỏ ra không hiểu. "Đây không phải người tài thì làm nhiều sao?

Tôi thấy ý định của giáo sư Chu cũng tốt mà, lấy mẫu, giúp nghiên cứu đóng góp mới." "Tôi không đồng tình với việc người tài thì làm nhiều.

Nỗ lực của tôi không phải nỗ lực sao?

Tại sao tôi nỗ lực xong, người khác chỉ việc ngồi hưởng?

Mọi người thì có gì khác nhau?

Ai mà chẳng là người?" "Nhưng tôi thấy vấn đề có lẽ là do trong đội ngũ không có giao lưu, trao đổi rõ ràng." "Đúng vậy!

Lầu trên nói đúng!

Nếu tôi là đội trưởng mà có chuyện gì, có nhu cầu gì thì cứ nói, nhưng đừng hành động một mình chứ!" "Nhiều khi nguy hiểm nằm ở cái thằng nhóc láu cá, hồi trước tôi dẫn đội đi bộ cũng bị hãm hại, mẹ nó cứ đòi đi hái hoa, kết quả là người lăn xuống vách núi rồi." "Ách, lầu trên xui xẻo thật, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tính cách của Thiên Quan đại thần vẫn rất tốt nha, là đội trưởng cũng chăm sóc đội viên tỉ mỉ chu đáo.

Chương 201

Cứ nói thẳng thắn một câu thì chẳng có gì đâu, thực sự là bị từ chối rồi mới hành động một mình còn tốt hơn bây giờ!" Quả thật là vậy, nếu lần này người đi cùng không phải Tô Thần mà là người khác.

Thì cảnh tượng hiện tại có lẽ là Chu Hoài Văn đã bị Mật lạc đà xé xác rồi, nếu may mắn cứu được thì e rằng cũng khó mà sống nổi.

Hình dáng của lũ Mật lạc đà bây giờ đã khiến ai ai cũng muốn tránh xa không kịp.

Chỉ cần nghĩ thôi đã thấy những cơn ác mộng sau này đều bị lấp đầy rồi. "Thật đấy, trọng điểm là hành động tập thể mà không hề thương lượng.

Tôi thấy bất kỳ quyết định nào của Thiên Quan đại thần lúc này đều hợp lý!" "Ủng hộ!

Lúc này chính là phải đặt ra quy tắc rõ ràng.

Đều là người quen cả rồi mà vẫn phạm phải lỗi sơ đẳng như vậy, nếu là tôi thì có cứu cũng lười!" Vương Điềm Điềm vốn cũng cảm thấy cách làm của Tô Thần không có vấn đề gì, nhưng thấy dư luận cứ thế phủ định tất cả những gì một nhà nghiên cứu khảo cổ đã cống hiến bao nhiêu năm.

Trong khoảnh khắc, một cảm xúc khó tả dâng lên trong lòng.

Cô đang giằng co định mở miệng khuyên giải vài câu thì Tô Thần lên tiếng. "Nếu đã là một đội, vậy một người làm sai thì cả đội cùng gánh vác thôi, quyết định đổi lộ tuyến của tôi sẽ không thay đổi." "Còn về ông, giáo sư Chu, chỉ cần ban nãy trước khi hành động ông hỏi tôi

một tiếng, có lẽ mọi chuyện đã không đến mức này." Đúng lúc mọi người còn đang suy nghĩ về ý tứ trong lời nói của Tô Thần, thì thấy anh búng tay một cái dứt khoát.

Ngay sau đó, ba con Mật lạc đà với thân hình cứng đờ, như thể vẫn còn sống và sắp sửa phát động tấn công, xuất hiện trước mặt mọi người.

Trần Kiến Binh theo phản xạ định rút súng.

Nhưng thấy lũ Mật lạc đà không hề có động tĩnh, anh mới lấy hết can đảm tiến lại gần xem xét.

Những người khác thì trực tiếp nấp sau lưng Tô Thần, dù sao thì tác động thị giác cũng quá mạnh. "Ba con này là tôi đã đóng gói sẵn để mang về, đang ở trạng thái chết, nhưng những bức tường đá cẩm thạch này toàn là chất thải của chúng, tôi nghĩ nghiên cứu bản thể cũng vậy thôi." Lời này càng khiến Chu Hoài Văn xấu hổ cúi đầu, hóa ra Tô Thần đã chuẩn bị sẵn rồi!

Vậy thì hành vi của mình đúng là thừa thãi vô ích!

Sở Mục Vân nhìn đoạn đối thoại trên màn hình lớn, đơn giản là muốn đào một cái hố chôn mình xuống.

Tạo nghiệt quá!

Ông ấy căn bản không hề nghĩ tới phương diện này!

Đáng lẽ ông ấy không nên gửi tin nhắn cho Chu Hoài Văn mà nên nói thẳng với Tô Thần.

Giờ thì hay rồi, trực tiếp để Chu Hoài Văn gánh tội thay mình.

Suy nghĩ tới lui, thấy bọn họ vẫn chưa có ý định nhúc nhích, Sở Mục Vân đành cứng rắn gọi điện thoại tới xin lỗi.

Nhận được điện thoại, biểu hiện của Tô Thần lại như thể đã liệu

trước. "Vậy chuyện này tôi không chấp nhặt, sau này cứ coi như viện nghiên cứu của các vị thiếu tôi một ân tình đi!" Một ân tình, Sở Mục Vân cảm thấy mặt mình nóng ran.

Viện nghiên cứu của họ từ lúc mời Tô Thần đến giúp đỡ cho đến giờ đã thiếu anh vô số ân tình rồi!

Chỉ là Tô Thần không chấp nhặt, mà họ cũng cảm thấy mình chưa đủ tư cách để trả ơn nên không dám nhắc đến.

Điện thoại cúp, thấy Tô Thần vẫn là bộ dạng không hề quan tâm.

Các thành viên trong đội đều chùng lòng.

Trong bụng nghĩ, con đường thái bình sau này e rằng không còn nữa rồi.

Quả nhiên, sau khi bắt đầu tiến lên, con đường phía trước đã bị phong tỏa.

Muốn quay lại tìm lối ra, nhưng Tô Thần từ chối. "Chắc là chúng ta đã ở đó quá lâu, nên xung quanh đều bị Mật lạc đà bao vây rồi." "Nhưng cũng chẳng sao, vừa hay đổi lộ tuyến để các vị trải nghiệm một chút thế nào là sự kinh hãi." Tô Thần nhàn nhạt nói, tiện tay vung Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát vào vách động!

Lập tức đất rung núi chuyển, trước mắt xuất hiện một khe nứt khổng lồ.

Kéo theo đó là những con Mật lạc đà cuối cùng cũng thoát ra từ vách đá!

Cảnh tượng đó thật sự âm tà đến cực điểm, cứ như thể Tô Thần vừa chém mở cánh cửa địa ngục.

Còn lũ ác quỷ đói khát ngàn năm cuối cùng cũng có cơ hội thoát ra.

Chúng chen chúc, tranh giành nhau chui ra từ kẽ nứt, thậm chí vì

muốn lao về phía mấy người trước mặt mà không tiếc dùng móng vuốt sắc bén cào xé đồng loại!

Không ít Mật lạc đà còn chưa kịp giãy dụa thoát ra đã bị đứt tay đứt chân.

Vương Điềm Điềm bị cảnh tượng trước mắt kích thích đến mức phải vịn tường nôn mửa.

Trần Kiến Binh chỉ cảm thấy da đầu tê dại, đây là thật sự muốn đẩy bọn họ vào đường chết mà!

Hơn nữa, nếu là trước đây, Tô Thần đã sớm rút súng trường ra tiêu diệt toàn bộ Mật lạc đà rồi, nhưng bây giờ anh ta chẳng hề có ý định ra tay.

Anh ta giơ hai khẩu súng trường ngang người, cố gắng che chắn cho các thành viên phía sau.

Thật khó hiểu!

Chỉ lần này thôi, anh ta thật sự không tài nào hiểu nổi Tô Thần đang nghĩ gì!

Theo tiếng kêu ghê rợn như trẻ con vang lên.

Con Mật lạc đà đầu tiên đã giãy dụa thoát ra! "Cẩn thận!" Mọi người đồng loạt kêu lên, nhưng thấy Tô Thần bất động.

Trần Kiến Binh trực tiếp chĩa nòng súng vào vị trí của anh, nghĩ rằng chỉ cần Tô Thần bị vồ ngã là anh sẽ xả súng!

Nhưng trước mắt lại đột nhiên bắn ra một dòng dịch màu lục đen...

Tô Thần vẫn bất động, nhưng con Mật lạc đà vừa định vồ tới anh ta đã bị chém thành hai nửa!

Mọi người vô thức nhìn về phía Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh,

lưỡi đao cũng khô ráo sạch sẽ!

Ma quỷ thật!

Tốc độ của Tô Thần rõ ràng khiến mọi người đều cảm thấy mình có lẽ đã bị mù.

Người còn chưa kịp di chuyển vị trí, sao con Mật lạc đà kia đã chết rồi?!

Nhưng trong đoạn phát lại, người của phòng nghiên cứu đã điều tốc độ phát lại lên mười lần mới cuối cùng nhìn rõ động tác ra tay của Tô Thần.

Nhưng, đây căn bản không phải tốc độ mà con người có thể thể hiện ra được phải không?!

Loảng xoảng —— Theo một tiếng vang lớn vỡ vụn, gần ba bốn mươi con Mật lạc đà lớn nhỏ cuối cùng đã mất đi vật cản mà lao thẳng về phía Tô Thần!

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng đó làm chấn động, đó đơn giản là một bức tranh luyện ngục.

Cho dù thân thủ của Tô Thần có tốt đến mấy cũng không thể nào tiêu diệt toàn bộ lũ quái vật hung hãn, nhe nanh đó mà không bị thương!

Trần Kiến Binh sợ đến ngây người, giơ súng trường định xả đạn lên đầu Tô Thần.

Nhưng bị Tống Anh giữ lại. "Không thể nổ súng, lỡ bắn trúng Tô Thần thì sao!?" Trịnh Huyền cũng phụ họa, "Đúng vậy, trên vách động còn nhiều hơn nữa, một khi nổ súng có thể chúng sẽ rơi xuống hết, chúng ta càng toang!" Camera chiếu lên trên, chao ôi, tất cả mọi người đều im lặng.

Quả thật đúng như Tô Thần đã nói, lũ này sẽ bị âm thanh và nguồn nhiệt hấp dẫn đến.

Vì vậy, trong khoảng thời gian vừa rồi bọn họ gây ồn ào, ước chừng cả trăm mét xung quanh đều đã kéo đến!

Đang nói chuyện thì Tô Thần cuối cùng cũng động!

Hay nói đúng hơn là bọn họ cuối cùng cũng nhìn rõ quỹ tích chuyển động của Tô Thần!

Tiếng kêu thảm thiết cùng với dịch thể vương vãi khắp nơi.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Tô Thần đã chém rụng đầu bốn con Mật lạc đà.

Các phần cơ thể rơi xuống đất chắc hẳn là vật hy sinh khi lưỡi đao quá sắc bén vung lên.

Giống như một cái máy xay hoạt động tốc độ cao, và lũ Mật lạc đà bị hút vào trong.

Khi thoát ra thì chỉ còn lại những mảnh cơ thể vỡ nát.

Tô Thần một đường xông thẳng vào giữa đàn Mật lạc đà, mỗi lần vung đao xuống là lại có bốn năm con Mật lạc đà mất mạng.

Chương 202

Đó đơn giản là một cuộc thảm sát đơn phương!

Cho dù là tự vệ, nhưng Tô Thần cũng đã giết ra một khí thế hung tàn đáng sợ.

Trừ Trần Kiến Binh, những người khác nhìn thấy các mảnh cơ thể và đầu lâu rải rác khắp nơi đều không nhịn được mà vịn tường nôn mửa.

Bình luận cũng bị dọa sợ. "Trời ơi...

May mà Thiên Quan đại thần đứng về phía chúng ta..." "Đúng vậy, ôi..." "Đẫm máu quá...

Cảnh tượng này, ngay cả phim hiệu ứng đặc biệt cũng không thể quay được phải không?!" "So với trước đây, thân thủ của Thiên Quan đại thần hình như còn lợi hại hơn nữa..." "Đúng!

Hồi trước còn có thể nhìn rõ anh ấy đánh nhau thế nào, giờ thì hay rồi, tôi xin được thêm một đoạn slow-motion!" "Mặc dù lũ Mật lạc đà này rất đáng sợ, nhưng chết cũng thảm quá, tôi có bệnh không nhỉ?

Tôi vậy mà lại đi đồng cảm với lũ quái vật này...

Toàn là những lời tự vấn bản thân.

Quả thật, cảnh tượng giết chóc đẫm máu này, ngay cả các chuyên gia chuyên phân tích cảnh chiến đấu của Tô Thần cũng ngớ người.

Thân thủ như vậy, hiện tại chỉ xuất hiện trong mô phỏng AI trên máy tính của họ.

Nhưng!

Cho dù là mô phỏng, họ cũng không đủ gan để phù hợp với số liệu

chiến đấu hiện tại của Tô Thần.

Kết quả ước tính là dưới sự di chuyển tốc độ cao, các mô cơ thể người sẽ không chịu nổi mà vỡ vụn.

Trừ phi là người bằng thép...

Sở Mục Vân vốn định điều đội quân đến chi viện, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này thì điện thoại trực tiếp rơi xuống đất. "Cái này... là chuyện mà con người có thể làm được sao?" "Giới hạn của Tiểu Tô giáo thụ rốt cuộc là đến mức nào vậy?" "Nếu có thể mang cơ thể anh ấy ra nghiên cứu thì tốt quá..." Lời của vị chuyên gia cuối cùng còn chưa nói xong, đã bị tập thể vây công. "Thu ngay cái suy nghĩ của ông lại đi!" "Đúng đó!

Loại lời nói không biết trời cao đất rộng này mà ông cũng dám nói!" "Không thấy kết cục của giáo sư Chu sau khi chọc giận Tiểu Tô giáo thụ hôm nay sao?

Sau này chúng ta đều phải cẩn thận một chút, ai mà dám chọc Tiểu Tô giáo thụ tức giận nữa thì khỏi nói gì hết, trực tiếp từ chức đi!" "Đúng!

Đây coi như là tình huống đặc biệt, chủ yếu là với thần lực của Tiểu Tô giáo thụ, san bằng viện nghiên cứu của chúng ta cũng không thành vấn đề đâu nhỉ!" Lời này gây ra sự đồng cảm mạnh mẽ trong mọi người.

Cũng có người nhớ lại những bức ảnh hiện trường của căn cứ thu hoạch thị lân mà Lý Cường Quốc đã gửi về trước đó.

Lúc ấy họ còn đoán có thể là loại đạn pháo mới nào đó, nhưng tại hiện trường hoàn toàn không tìm thấy bất kỳ mảnh vỡ đạn pháo nào.

Vì vậy, việc các tầng lầu bị phá hủy theo chiều dọc liên tục đến nay vẫn chưa được giải thích.

Giờ đây nhìn thấy thao tác của Tô Thần, họ cuối cùng cũng hiểu ra rằng người có thể đã tấn công căn cứ đó chính là Tô Thần!

Mặt đất đó chính là do Hắc Kim Cổ Đao đâm xuyên qua. "Nhưng không đúng!

Lúc đó đội trưởng Lý không nói là có hai nữ khôi của Thiên Quan đại thần ở hiện trường sao?!" "Đúng, cái này tôi có ấn tượng, mặc dù hai nữ khôi đó đều mặc đồ rất tươi tắn, nhưng trên tay lại đẫm máu..." "Vậy có lẽ vẫn là Thiên Quan đại thần thôi... dù sao anh ấy cũng có một cây Hắc Kim Cổ Đao mà..." Sau khi thảo luận hồi lâu, các nhà nghiên cứu quyết định từ bỏ việc suy nghĩ.

Điều này đã vượt xa phạm vi nghiên cứu của họ rồi.

Và nhìn lại màn hình lớn, xác chết nằm la liệt trên đất.

Nơi nào camera quét tới cũng không có một con Mật lạc đà nào còn sống, mặc dù bên trong vách đá vẫn còn không ít con không biết sống chết muốn chui lên.

Nhưng tốc độ tiếp cận rõ ràng rất chậm.

Còn Tô Thần thì đứng ở giữa lối đi, trên người không dính một chút dịch thể nào.

Nguy hiểm đã được giải trừ, đây vốn là một chuyện đáng để ăn mừng, nhưng bọn họ lại không thể nào vui nổi.

Có một đồng đội vô địch, thần cản giết thần, phật cản giết phật, chẳng lẽ không tốt sao?

Đương nhiên không phải.

Chỉ là đồng đội quá đỗi cường đại, còn tư chất của mình thì kém xa.

Cảm giác bất lực, yếu kém này cứ thế chắn ngang.

Vương Điềm Điềm và những người khác nhìn Tô Thần, rõ ràng khoảng cách không xa, chỉ khoảng mười mét.

Nhưng họ nhìn bóng lưng anh lại lờ mờ có dự cảm – dường như vào một ngày nào đó trong tương lai, họ cũng sẽ nhìn bóng lưng Tô Thần như thế này.

Chỉ là lúc đó Tô Thần sẽ không còn đợi họ theo kịp nữa.

Và họ cũng không còn khả năng theo kịp nữa. "Đứng ngẩn ra làm gì?

Nếu không đi thì đợt tiếp theo sẽ tới đấy." Khi Tô Thần nói ra câu này với vẻ mặt hờ hững, lần đầu tiên trong mắt các thành viên đội khảo cổ, anh không còn vẻ lạnh nhạt như vậy nữa.

Họ đồng loạt nghĩ, thật tốt, anh ấy vẫn còn nguyện ý dẫn chúng ta cùng đi.

Ngay sau đó vội vàng theo kịp.

Vương Điềm Điềm theo yêu cầu của đông đảo cư dân mạng đã để lại một chiếc máy quay tại chỗ.

Nguồn điện chỉ đủ dùng ba tiếng, nhưng lại khiến đông đảo cư dân mạng cảm nhận sâu sắc sự trấn nhiếp trong lời nói của Tô Thần.

Chỉ khoảng năm phút sau khi họ rời đi, các bức tường xung quanh đều nứt toác.

Hàng trăm con Mật lạc đà lập tức chật kín cả hang động, mũi chúng hít hà như đang cảm ứng nhiệt độ còn sót lại của con mồi.

Và điều khiến người ta kinh ngạc nhất là trong số những con Mật lạc đà này còn có những con kích thước bằng trẻ con bốn năm tuổi.

Vương Điềm Điềm sau khi thấy cảnh tượng này cũng cảm thấy da đầu tê dại. "Tô Thần tiểu ca ca, có cư dân mạng hỏi là những con Mật

lạc đà này giống người như vậy có khả năng tiền thân là người không?" Tô Thần không trả lời mà hỏi ngược lại, "Còn nhớ cái thùng sắt treo trên cổ lâu dưới nước không?" Vương Điềm Điềm gật đầu. "Trong cái thùng sắt đó phong ấn chính là Mật lạc đà." "A?!" "Quy trình khai thác đá ngọc thời cổ, đầu tiên nung lửa rồi dội nước lạnh, bắt những con Mật lạc đà này cũng theo quy trình tương tự." Ban đầu, phạm vi phân bố của Mật lạc đà chỉ là một khu vực nhỏ trên đỉnh núi.

Sau khi bị tổ tiên Trương Gia phát hiện, chúng đã được nuôi nhốt tại đây.

Chỉ là theo năm tháng tích lũy, quy mô của Lăng mộ Trương Gia ban đầu đã dần không thể chứa thêm nhiều người Trương Gia nữa.

Thế là vào một thời điểm nào đó, tộc trưởng Trương Gia đương thời đã quyết định tu sửa và mở rộng quy mô lăng mộ trên cơ sở có sẵn.

Lúc đó, Mật lạc đà đã được chăn nuôi mấy trăm năm rồi, gây trở ngại cho công trình xây dựng.

Vì vậy, người Trương Gia liền cho công nhân dẫn chúng ra ngoài rồi phong ấn triệt để vào trong thùng sắt. "Nhưng quy mô của chúng bây giờ lại lớn hơn nhiều...

Có phải là người Trương Gia lúc đó cảm thấy không cần quản nữa không?" Nếu là phong ấn một lần một đống, thì không lẽ chỉ có một hai cái thùng sắt mà họ thấy bây giờ.

Ít nhất cũng phải mấy trăm cái chứ? "Bởi vì không cần thiết, lúc đó công trình thi công cần có người ở đây thu hút Mật lạc đà đến.

Khi công trình kết thúc, thì không cần tiếp tục xử lý nữa." "Mà sự hình thành của đá ngọc đại khái cần hàng trăm triệu năm, loài người thì được bao nhiêu năm chứ?" "Các vị cứ coi chúng như một 'chúng ta'

khác trong không gian song song là được, chúng ta ở trên mặt đất, còn chúng thì ở trong đá.

Ngay cả trong nước cũng có sinh vật thủy sinh, đá chẳng qua cũng chỉ là một môi trường sinh tồn mà thôi." "Vật lộn sinh tồn, thích nghi thì tồn tại.

Chuỗi thức ăn hiện có chỉ là kết quả của sự chọn lọc theo thời gian.

Và những sinh vật không nằm trong chuỗi thức ăn cũng không có nghĩa là sự tồn tại của chúng là vô lý.

Mật lạc đà cũng có thể rời khỏi vách đá để hành động, nhưng không nghi ngờ gì, đó là rào cản bảo vệ của chúng và chúng luôn phải chui trở lại." "Thay vì cứ xoắn xuýt việc chúng giống con người như vậy, tiền thân có thể là con người hay không, thì thà nghĩ xem có gà trước hay có trứng trước còn hơn!" Vương Điềm Điềm ngơ ngác gật đầu, cô không hiểu lắm.

Nhưng vấn đề này quả thực không có gì cần đào sâu, thế là cô lại chuyển sang hỏi những vấn đề khác.

Các thành viên khác trong đội đều có chút bội phục dũng khí của Vương Điềm Điềm, bọn họ chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng ban nãy là đã có chút run rẩy không dám nhìn Tô Thần thêm một lần nữa.

Chương 203

Dọc theo khe nứt tự nhiên đi về phía trước, cây cối rậm rạp hơn, càng giống con đường ra ngoài.

Chỉ là vẫn vắng bóng người, nên họ lại đè nén nghi vấn trong lòng xuống.

Bắt đầu nghe thấy tiếng nước chảy, ngay sau đó một khu rừng hiện ra trước mặt, nhưng Tô Thần vẫn không có ý định dừng bước.

Loanh quanh trong rừng một hồi lâu mới đến trước một đoạn vách đá.

Một cơn gió lạnh thấu xương thổi qua, lạnh buốt.

Trần Kiến Binh rùng mình một cái, "Tô giáo thụ, đường ngài nói sẽ không phải là bắt chúng ta nhảy từ đây xuống đó chứ?!" Tô Thần chỉ nhìn chằm chằm vào vách núi dựng đứng đối diện, "Nếu anh muốn biểu diễn một tiết mục ngẫu hứng cho mọi người, tôi cũng không ngăn cản anh." Trần Kiến Binh cười ha hả, nhưng vẫn lôi sợi dây leo núi ra cầm trong tay để phòng khi cần đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, thấy Tô Thần đi vòng quanh vách đá một lúc, sau đó liền thấy trong đám dây leo phía dưới vách đá hóa ra còn có một con sạn đạo cổ xưa.

Chỉ là khoảng cách hơi xa, chênh lệch độ cao đại khái là ba mét.

Tô Thần nhảy một cái, vững vàng đáp xuống sạn đạo đó, các thành viên trong đội nhìn nhau rồi giục Trần Kiến Binh nhanh chóng buộc dây.

Bất ngờ thay, ban đầu họ tưởng là sẽ phải trực tiếp đi qua vách đá đối diện, nhưng Tô Thần lại tìm thấy một cái hang động bị dây leo che

phủ ở giữa sạn đạo. "Con đường tiếp theo thế nào tôi cũng không biết, nếu các vị không muốn chết thì cứ bám sát tôi." Chắc chắn là không muốn chết rồi!

Nhưng ai cũng không dám lên tiếng, sợ rằng lại chọc Tô Thần tức giận về chủ đề này.

Nhưng trên thực tế, Tô Thần chỉ đơn thuần là muốn dạy dỗ những thành viên không nghe lời một chút thôi.

Thực ra, ai sống ai chết đến giờ anh cũng không còn hứng thú nhiều nữa.

Hứng thú duy nhất là dành thời gian dọn dẹp ổ chuột của Chu Mục Vương, rồi tìm cách giải quyết lời tiên tri mà vị tiên tri kia đặc biệt vẽ cho mình xem.

Mặc dù tính cả số Trấn Thi Phù hệ thống cho trước đó, trừ đi số đã đổi cho viện nghiên cứu, rồi cộng thêm số đối phương gửi lại.

Hiện tại vẫn còn hơn một nghìn hai trăm tấm, nhưng khi cần thiết thì thứ này càng nhiều càng tốt nhỉ!

Cảnh tượng trên phiến đá khắc của vị tiên tri kia có không ít cương thi biết bay!

Nghĩ thôi đã thấy đau đầu rồi.

Không khỏi thầm kêu trong lòng: Người Trương Gia ơi, các người đi thì cứ đi đi, sao lại còn để lại một đống bừa bộn như thế này cho tôi chứ!

Đang suy nghĩ, cổ sạn đạo đã đến cuối.

Trước mặt là một vách đá bị cắt ngang với tầm nhìn rộng hơn nhiều, như thể bị ai đó dùng con dao sắc bén mà chém thẳng.

Mặt cắt vô cùng bằng phẳng, bằng phẳng đến mức khiến họ cảm

thấy kiến bò trên đó chắc cũng phải trượt chân. "Cái này...

đây là hết đường rồi sao?" Trịnh Huyền nuốt nước bọt, luôn có một dự cảm không lành.

Nếu bắt họ trực tiếp leo lên vách đá này, thì thật sự là bất lực, vô cùng bất lực! "Chưa hết." Sao có thể hết được!

Người ta thiết kế ban đầu đã là như vậy rồi!

Người có năng lực thì đi lên, người không có năng lực thì nhìn thôi là đủ rồi.

Tô Thần vừa nói, vừa trực tiếp nhảy lên phía trước.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tay anh chỉ bám nhẹ vào vách đá.

Ngay sau đó cả người anh cứ thế vụt vụt vụt bay lên! "Trời ơi, cái này là ăn keo vạn năng hả?!" "Đỉnh thật!

Phi diêm tẩu bích, vô sở bất năng!" "Hahahahaha, tôi tò mò mấy thành viên khác lên bằng cách nào." "Chắc là bị dùng dây kéo lên?

Mà trông thảm quá hahahaha!" "Nói đi cũng phải nói lại, có lẽ con đường này hiểm nguy không chỉ có thế đâu." "Lầu trên nói đúng rồi, so với con đường bằng phẳng ban nãy, độ khó này tăng lên gấp bội!" "Đáng đời mà, đây chính là cái kết của việc tự cho mình thông minh, tôi tuyên bố không chút đồng cảm!" "Ôi, chỉ mong vợ Điềm Điềm của tôi có thể an toàn hoàn thành chuyến thám mộ này!" "Xóa thằng cha lầu trên đi!

Thằng này đang tự lập flag lung tung!" Trong lúc mọi người vẫn đang bàn tán không ngừng, Tô Thần đã biến mất trong bóng tối phía trên.

Ngay khi các thành viên còn đang băn khoăn không biết có nên gọi

một tiếng hay không, một chiếc thang dây được thả xuống từ phía trên.

Cái này so với dây thừng thì quả thật tốt hơn rất nhiều, nhưng ở độ cao như vậy, việc leo thang dây cũng đòi hỏi độ ổn định cực kỳ cao.

Đèn pin chiếu mạnh lên trên, thấy nó được buộc vào một cái cây.

Trịnh Huyền vội vàng kéo tay Tống Anh đang giơ đèn pin trở lại. "Hành động của cậu nguy hiểm quá!

Ở khoảng cách gần như vậy, ai bị đèn chiếu vào mắt cũng sẽ tạm thời mất thị lực đó!" Vương Điềm Điềm cũng có chút sợ hãi, "Đúng vậy...

May mà Tô Thần tiểu ca ca ban nãy không ở đó, nếu không chúng ta lại chọc anh ấy tức giận rồi." Tống Anh lại khinh thường nói, "Anh ấy vừa nói như vậy thì chắc chắn là thả thang dây xuống rồi đi luôn chứ, làm sao có thể kiên nhẫn đợi chúng ta từng người một leo lên như trước được." Lời này cũng khá có lý...

Trong nhất thời không phản bác được, mọi người cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian leo lên thang dây.

Ban đầu định hai người một nhóm, nhưng sau đó phát hiện leo thang dây lơ lửng thực ra không hề ít tốn sức hơn leo dây thừng chút nào.

Thế là chỉ có thể từng người một đi qua.

Người trong phòng livestream cũng cứ thế ngơ ngác nhìn họ leo thang dây mất gần hai mươi phút.

Đến khi thiết bị cuối cùng cũng được đưa lên, số người trong phòng livestream cũng đã giảm đi gần một phần mười. "Đã được chứng kiến sâu sắc sự khác biệt giữa thần và phàm nhân!" "Ngủ gật

rồi, nhưng tôi nghĩ nếu là tôi thì chưa đầy hai phút đã phải rớt xuống rồi." "Nhưng mà... mọi người ban nãy có cảm thấy chỗ nào đó không ổn không?" "Ưm!

Tôi có!

Cứ có cảm giác nhìn vào camera mà lại bị camera nhìn chằm chằm ấy!" "Hình như lúc đèn pin chiếu sáng cuối cùng, bên trong vách đá có cái gì đó thì phải!" Có người vừa nói vậy, các thành viên trong đội lập tức cảnh giác.

Ngay sau đó lấy một chai nước ra đổ lên vách đá.

Lập tức, hình dáng khủng bố của vô số Mật lạc đà chen chúc nhe nanh phía dưới vách đá hiện rõ mồn một! "Chao ôi!" Trịnh Huyền đang đứng trên bệ đá nhỏ bị dọa giật mình, suýt nữa thì lại ngã xuống.

Đây là một lối vào ẩn sau cái cây, xem ra ban đầu có một cánh cửa đá chặn lại.

Nhưng bây giờ đã bị Tô Thần mở ra rồi.

Bên trong là một đường hầm tối đen, còn bệ đá mà họ đang đứng rộng khoảng hai mét vuông.

Trần Kiến Binh nhanh mắt lẹ tay kéo Trịnh Huyền lại.

Không nghi ngờ gì, bên dưới bức tường đá phẳng lì kia cũng toàn là Mật lạc đà. "Mọi người còn nhớ lời Tô Thần tiểu ca ca nói không?" Vương Điềm Điềm thu máy quay về.

Vừa nghĩ đến việc ban nãy mình lại biểu diễn leo thang dây ngay trước mắt một đàn Mật lạc đà đang thèm khát nhỏ dãi, cô cũng sợ hãi không thôi. "Cậu nói là Mật lạc đà ban đầu chỉ ở đỉnh núi, mà bây giờ đã lan rộng đến những nơi rất xa rồi sao?" Tống Anh vừa nói, cảm thấy có điều gì đó không ổn, rồi chợt kinh hô một tiếng. "Chẳng lẽ bây giờ chúng đã phủ kín cả ngọn núi rồi sao?!" Không ai lên tiếng, tất cả

đều ngầm chấp nhận giả thuyết này.

Ban đầu chỉ ở đỉnh núi, giờ lại có thể lan đến tận đáy hồ.

Thêm vào đó là con đường hầm dài dằng dặc dưới lòng đất, ít nhất cũng phải sáu bảy cây số.

Mà muốn từ đỉnh núi lan xuống đáy hồ, thì chắc chắn là chúng đã xâm thực toàn bộ ngọn núi rồi.

Nghĩa là bây giờ mỗi bước họ đi, có thể đều đang dẫm lên đầu của hàng trăm con Mật lạc đà.

Nhìn lại con đường phía sau, mặc dù là do con người khai thác, còn dùng những khối đá nặng làm cửa.

Nhưng họ vẫn không hề có chút cảm giác an toàn nào!

Chỉ là nhớ đến lời cảnh báo của Tô Thần, họ mới vội vàng đi theo.

Đi liên tiếp gần trăm mét, đại khái là sau khi đi qua ba bốn cánh cửa đã bị phá giải cơ quan và sẽ không bao giờ đóng lại nữa.

Họ cuối cùng cũng theo kịp Tô Thần.

Chương 204

Không mang theo bất kỳ thiết bị chiếu sáng nào, mọi người đều trêu chọc thị lực của Tô Thần thật tốt.

Chỉ thấy anh đưa hai ngón tay thon dài nhấn hai cái lên cánh cửa đá phía trước, ngay sau đó một ô vuông lõm xuống xuất hiện.

Đó là một vật thể giống như khóa mật mã dạng đĩa xoay số.

Mọi người đều xúm lại gần, nhìn thấy cái đĩa xoay khắc trên đó, còn tưởng là phải đoán số.

Không ngờ khoảnh khắc tiếp theo, Tô Thần dùng hai ngón tay thon dài trực tiếp móc lên. "Ba tháp!" Khóa mật mã bằng đá rơi xuống đất, cả cánh cửa rung chuyển một lúc rồi trượt sang một bên mở ra.

Ách...

Tô Thần không chút do dự đi về phía trước, để lại các thành viên trong đội không biết phải làm sao. "Cánh cửa đó... trên đó có cơ quan mà phải không?" "Đúng... tôi thấy đáng lẽ phải theo quy tắc, giải mã gì đó..." Trần Kiến Binh không nhịn được bật cười thành tiếng, "Hahahaha, tôi thấy thao tác ban nãy khá ngầu đó, nhưng chúng ta không làm theo quy tắc như vậy có sao không nhỉ?" Quả thật, từ trước đến nay các hoạt động thám mộ đều là đủ loại giải cơ quan bí thuật.

Tuân theo quy tắc lâu rồi, giờ trực tiếp phá hủy bằng bạo lực rõ ràng sảng khoái hơn nhiều!

Nhưng sảng khoái thì sảng khoái, lát nữa lỡ đi vào đường cụt thì sao?

Tống Anh suy nghĩ một hồi, quyết định đặt một chai nước bên

cạnh cánh cửa này.

Tiếp tục tiến về phía trước, ước chừng sau khi lại phá hủy thêm hai cánh cửa, thì đến đường cụt rồi.

Sắc mặt mọi người đều có chút khó coi, nhưng Tô Thần lại vẻ mặt không hề quan tâm.

Quay lại, một cánh cửa, hai cánh cửa...

Tống Anh tận mắt thấy chỗ ban đầu đặt chai nước trống rỗng, cả người anh ta ngớ ra. "Con đường này khác với con đường chúng ta đi ban nãy rồi..." Tô Thần mỉm cười nhạt nhìn anh ta, "Đây mới là độ khó mà thám mộ nên có phải không?" Không khí lại lần nữa ngưng trệ.

Sau khi hiểu ra Tô Thần không phải đang nói đùa, sự lạc quan trước đó của các thành viên trong đội đã biến mất, chỉ còn lại sự cay đắng.

Chu Hoài Văn hận không thể đập tường chui vào chuộc tội, nhưng với thái độ hiện tại của Tô Thần, thậm chí còn không thèm nhìn ông ấy một cái, hành vi này cũng chỉ là vô ích.

Bất đắc dĩ trong tình huống này, ngoài việc đi theo Tô Thần thì không còn cách nào khác – rời khỏi Tô Thần họ chỉ sợ sẽ chết nhanh hơn!

Sau hai ba lần gặp phải ngõ cụt, bước chân của Tô Thần càng lúc càng nhanh.

Các thành viên trong đội đi theo sau chỉ cảm thấy hành động khó khăn. "Emmm, Thiên Quan đại thần bây giờ cũng không tìm thấy đường sao?

Sẽ không phải là giả vờ rồi tự làm mình bị kẹt chứ?" "Hahahahaha, lầu trên tôi đã muốn nói như vậy từ lâu rồi, nhưng sợ bị

fan của anh ấy vây công, cậu gan thật!" "Thật sự là cảm thấy càng lúc càng hoảng, đi nhanh như vậy sợ là đi chậm sẽ bị cơ quan kẹp chân ấy." "Hèn chi cứ luôn nhấn mạnh sự hung hiểm của Trương Gia cổ lâu này, hóa ra không cẩn thận cũng sẽ bị mắc kẹt vào sao..." Vương Điềm Điềm nhìn những phản hồi trên màn hình chỉ cảm thấy khó nói hết thành lời.

Theo cảm nhận của cô, Tô Thần không phải là đang hoảng loạn mà tăng nhanh bước chân.

Mà ngược lại, giống như đang tính toán điều gì đó.

Còn Chu Hoài Văn có lẽ áp lực tâm lý quá lớn, đến cả đi lại cũng bắt đầu yếu sức, cần Trịnh Huyền dìu bên cạnh.

Nhưng không nói gì khác, hiệu ứng chương trình thì cực kỳ đầy đủ!

Nhiệt độ thảo luận của bảy tám chủ đề liên quan đều tăng vọt.

Mặc dù đã gần một giờ sáng, tốc độ tăng vẫn duy trì ở mức một nghìn bình luận mỗi phút.

Và đây cũng là lần biến cố lớn nhất kể từ khi livestream bắt đầu.

Ai cũng không ngờ rằng, sau khi Tô Thần trực tiếp "giết đồng đội", lại còn có diễn biến như vậy.

Mặc dù cũng là do Chu Hoài Văn tự chuốc lấy, nhưng đứng trên lập trường đạo đức của người thường, vẫn có không ít người không nhịn được ra mặt la ó. "Tô Thần nghĩ mình là ai chứ!

Tuổi trẻ như vậy mà dám chỉ trỏ, phê phán một vị giáo sư đức cao vọng trọng của chúng ta." "Tô Thần có lẽ thật sự đã kiêu ngạo rồi, cùng là làm việc cho cấp trên, nhưng phong cách cá nhân như anh ta thật sự quá nghiêm trọng, không thích hợp để tham gia hoạt động tập thể!" "Cái thái độ 'trên trời dưới đất tao là nhất' này, tốt nhất là tự độc

hành sớm đi, đừng có làm hại người khác nữa!" "Nói thật, một người có năng lực đến mấy mà không tôn trọng người già, không yêu thương trẻ nhỏ, thì anh ta là cái thá gì chứ!" Các loại ngôn luận bắt đầu chiếm lĩnh đạo đức cao thượng, chê bai hành vi này của Tô Thần không ra gì.

Và giờ đây, sau khi livestream lâm vào cảnh khốn khó, họ lại càng la ó om sòm hơn.

Có người cảm thấy không ổn, dù sao thì cách đây không lâu mới phong tỏa hơn ngàn tài khoản.

Mục đích là không để những lời nói vô não này tiếp tục lan tràn, nhưng sao nhanh như vậy lại xuất hiện nhiều tài khoản mới vô não phát ngôn như thế?

Thế là liều mình tiến lên đối đáp, nhưng nhận được vẫn là những lời châm chọc của đối phương bất chấp chứng cứ.

Cũng có người vì vậy mà thực sự chứng kiến được mặt tối của mạng xã hội, sau khi xóa tài khoản thì không bao giờ lên những nền tảng mạng xã hội "chia sẻ" đó nữa.

Không nghi ngờ gì, rất nhiều người trong lòng vẫn ủng hộ Tô Thần.

Chỉ là đã làm nhiều chuyện tranh cãi cho hả dạ rồi, nên có người đã bắt đầu chán nản.

Cũng chính vì số người đáp trả ít đi, nên những lời nói bậy bạ càng lúc càng nhiều.

Ngay cả nền tảng livestream cũng nghi ngờ liệu có phải sự nổi tiếng của Tô Thần đã giảm sút, nhưng nhìn số người xem livestream vẫn đang dao động quanh mức đỉnh điểm. "Số liệu này có vấn đề gì không?" Người phụ trách một nền tảng livestream nào đó nhìn bản

báo cáo được đệ trình lên, tỏ ra khá nghi ngờ. "Đã kiểm tra máy chủ rồi, mọi thứ đều vận hành bình thường." “Nhưng cũng không đến mức lạc nhiều như vậy chứ?” Người phụ trách nói, nhưng lại không thể nghĩ ra rốt cuộc có gì đó sai sai, chỉ đành dặn dò sau này chú ý rồi tiếp tục xem livestream.Trong livestream, Tô Thần và mọi người đã gặp phải ngõ cụt thứ ba trong đường hầm.

Phía trước, phía sau đều không thông, vấn đề là tất cả những cánh cửa đá này đều bị Tô Thần phá hủy.

Việc những cánh cửa đá bị phá hủy xuất hiện cho thấy họ không hề đi đến một nơi nào khác, mà chỉ quanh quẩn tại chỗ cũ!Và với số lần gặp ngõ cụt ngày càng nhiều, hiển nhiên, chỉ dựa vào việc đi bộ không ngừng là hoàn toàn không thể thoát ra khỏi nơi này.

Cứ tiếp tục như vậy, những người đi bên trong sẽ ngày càng tuyệt vọng, cuối cùng bị kẹt chết hoàn toàn.“Nếu không ổn, chúng ta cứ tạm thời nghỉ ngơi tại chỗ đi!”“Gọi cứu viện rồi đào núi ra là chúng ta có thể thoát được.” Trần Kiến Binh nói, đã định gọi người đến tăng viện.Tô Thần khinh miệt nhìn anh ta một cái.“Trong núi này có thứ gì các ngươi chẳng phải đã biết rồi sao?

Đào núi ra là muốn thả những con quái vật bị giam cầm này ra ngoài ăn buffet à?”Ăn buffet thì quá thảm rồi!Nhưng Trần Kiến Binh quả thật không nghĩ đến lớp này, huống hồ Cường Dảm này cũng không phải thứ thường thấy.

Dù cho các chiến sĩ đóng quân bên ngoài có thể vào đào núi trong thời gian ngắn nhất, nhưng việc vận chuyển Cường Dảm ít nhất cũng cần nửa ngày.

Như vậy, họ vẫn sẽ bị mắc kẹt bên trong rất lâu.Hơn nữa, nhiệm vụ là tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, bây giờ họ còn chưa thấy cái gì đã quay về.

Vậy chẳng phải là quá mất mặt sao?Tô Thần nhìn biểu hiện của đám người này mà khá là bất đắc dĩ.“Tôi nói đổi đường là muốn các người xem con đường khó đi thật sự là như thế nào, chứ không phải tôi thật sự không tìm được đường vào.”Trước khi đến, anh đã thuộc lòng bản thiết kế bên ngoài của toàn bộ Trương Gia Cổ Lâu, bất kỳ sự thay đổi cơ quan nào cũng nằm trong tính toán của anh.Quy luật là có, và tuân theo số Cửu Cửu.

Toàn bộ cấu tạo cơ quan bên trong là một cấu trúc hình cầu khổng lồ.

Tức là bên trong có nhiều tuyến đường, và tất cả đều là thông đạo dẫn đến lối vào cuối cùng.

Nhưng vì cấu trúc hình cầu này, và nó luôn trong trạng thái vận chuyển không ngừng.

Thế nên, khi người đi bên này muốn đi sang phía bên kia của thông đạo, do cơ quan vận chuyển, đầu kia vừa hay xoay đến đỉnh của cấu trúc hình cầu, tức là nơi ngõ cụt.Nếu anh dự đoán không sai, sau lần thứ chín gặp ngõ cụt, họ sẽ đến được lối ra chính xác.

Đương nhiên, đứng yên tại chỗ sau khi cơ quan vận chuyển cũng có thể tìm thấy lối ra.

Nhưng lối ra như vậy thường chỉ là vách đá bị đứt đoạn mà Bàn Tử trong truyện họ tìm thấy – lối ra mà người sống không thể đi được.Ngay khi các đội viên đã gần như tuyệt vọng, Tô Thần cất tiếng lạnh lùng: “Đến rồi.”Chỉ thấy con đường vốn là ngõ cụt phía trước, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một lối vào thông thoáng.

Mọi người không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.Bước vào, trước mắt lại là vách đá quen thuộc đầy Lục Sí Ngô Công.

Nhưng không ai còn sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy vô cùng thân

thiết.

Ánh sáng xanh lục lập lòe phát ra từ đèn pin cũng không còn đáng sợ như trước.“Sợ chết tôi rồi...

Tôi cứ nghĩ thật sự sẽ bị kẹt lại bên trong!” Chu Hoài Văn nước mắt giàn giụa, trong lòng vô cùng hối hận khi tham gia chuyến thám mộ này.

Dù Tô Thần đã nói trước ống kính là không để ý chuyện này, nhưng sự e ngại trong lòng anh ta vẫn không thể xóa bỏ.Đi một lúc lâu, lại tiến vào một hang núi.

Nhưng hang núi này khiến mọi người đều cảm thấy có chút không thể tin nổi.“Đây là một tấm gương sao?!” Trên mặt gương khổng lồ có không ít giọt nước, và viền mạ vàng xung quanh khiến người ta không khỏi liên tưởng.

Toàn bộ đáy hang động được bao phủ bởi tấm gương khổng lồ này, Trần Kiến Binh tìm kiếm một vòng nhưng không tìm thấy bất kỳ khe hở nào.

Họ đứng trên tấm gương khổng lồ này giống như những con kiến nhỏ bé, không đáng kể.“Đây thật sự là một tấm gương lớn, lẽ nào tổ tiên Trương Gia thực ra là người khổng lồ?” Trịnh Huyền nhớ lại vách đá đứt đoạn giống như bị chém mở bên ngoài, trong đầu liên tưởng đến cảnh một người khổng lồ đứng trên tấm gương này rửa mặt chải đầu.Xì!

Cảnh tượng này quá quỷ dị!

Anh ta vội lắc đầu gạt bỏ ý nghĩ không thực tế đó, chỉ thấy Tô Thần lấy ra một cái bật lửa.Nhưng Tô Thần không hút thuốc mà? Ngay lúc đang tò mò anh ta định làm gì, cái bật lửa được châm lên, rồi bị ném ra ngoài với một đường cong đẹp mắt.

Đó còn là cái bật lửa chống gió!

Trịnh Huyền chưa kịp cảm thán tư thế đó thật ngầu, thì thấy cái bật lửa va vào vách tường.Oanh —— sau một tiếng động lớn, một con hỏa long cuộn mình bay lên dọc theo bốn vách hang núi.

Chương 205

Lập tức, toàn bộ vách hang động được ánh lửa chiếu sáng rực rỡ.Và lúc này, Vương Điềm Điềm phát hiện trong gương dường như có thứ gì đó.

Thuận tay đưa ống kính lại gần, cô mới thấy rõ bên dưới tấm gương lại có một tòa cổ lâu với kiến trúc vô cùng độc đáo và khí thế hùng vĩ!"Kia!

Kia chính là Trương Gia Cổ Lâu sao?!" Bị tiếng cô thu hút, mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn xuống phía dưới.Chỉ thấy một tòa cổ lâu được chiếu sáng rực rỡ sừng sững trong hang động.

Trải qua ngàn trăm năm bể dâu, dù chỉ nhìn như vậy cũng khiến người ta không khỏi nảy sinh lòng kính sợ.

Và tấm gương này càng khiến người ta cảm thấy tinh xảo như tạo hóa, dù là công nghệ hiện đại muốn tạo ra hiệu ứng kỳ lạ như vậy cũng cần tốn rất nhiều sức sáng tạo của các nhà thiết kế."Cái này cũng quá lợi hại rồi!

Trương Gia Cổ Lâu lại xuất hiện như thế này!" Mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn lên trên, tưởng rằng đó là hình ảnh bị ánh sáng phản xạ xuống."Trương Gia Cổ Lâu ở ngay bên dưới, mục đích ban đầu khi xây dựng tấm gương lớn này là để phản xạ ánh sáng xuống sâu hơn nữa." Tô Thần nói, bắt đầu đóng chốt cố định dây thừng lên vách động."Ban đầu, đỉnh hang động này có lẽ có thể lọt ánh sáng xuống, nhưng theo thời gian trôi đi, thời gian chiếu sáng có thể bị rút ngắn, để rút ngắn thời gian thi công, người Trương Gia đã thiết kế phương thức chiếu sáng như vậy.""Một khoảnh nhỏ trên đỉnh động có ngọn lửa, cộng thêm sự phản xạ của tấm gương lớn này, có

thể chiếu sáng toàn bộ khu vực bên dưới, từ đó rút ngắn thời gian thi công.”“Và sau khi công trình kiến trúc bên dưới hoàn tất, nơi này sẽ bị phong bế, để tránh có người xâm nhập.”Nguyên lý và mục đích ban đầu đều đã rõ, chỉ là Trịnh Huyền và mọi người vẫn không hiểu Tô Thần vừa nói vừa bảo họ buộc dây thừng vào người là có ý gì, “Ồ, các người không để ý là sau khi chúng ta đi vào thì cửa động đã bị phong bế rồi sao?”Hả?

Mọi người cùng quay đầu lại, quả nhiên, đường phía sau đã biến mất!Dưới chân là một lớp nước mỏng vừa qua mắt cá chân, tức là bây giờ không gian này đã hoàn toàn bị phong kín rồi sao?!

Sau khi nghĩ rõ điều này, họ mới như từ trong mộng tỉnh lại – thảo nào cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn!“Trời đất!

Vậy bây giờ làm thế nào?

Trước tiên phá mở con đường lúc đến sao?” “Đúng vậy!

Bằng không chúng ta sẽ phải livestream cho cư dân mạng xem chúng ta chết ngạt trong mộ thế nào mất!” Trịnh Huyền và Trần Kiến Binh nhất trí, vớ lấy xẻng gấp định đi phá cửa động bị phong bế.Nhưng còn chưa kịp đi đến cửa động, họ đã cảm thấy mặt đất đột nhiên nghiêng đi!Hai người đều tưởng là ảo giác của mình, quay đầu nhìn lại thì thấy Tô Thần đã bám vào vách động từ lúc nào.

Lúc này họ mới cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng bám theo vào vách động.

Toàn bộ tấm gương lớn vừa lúc họ đứng vững đã nghiêng gần một trăm tám mươi độ!Không gian phía dưới trống rỗng và tối đen, ngay cả khi đèn pin chiếu xuống cũng không thể nhìn rõ có thứ gì bên dưới!“Thì ra là phải mở lối vào như thế này!” Vương Điềm Điềm kinh ngạc nói, tuy rằng tuyến đường này quả thật có chút vất vả, nhưng niềm vui thì nhiều.

Luôn khiến người ta có cảm giác khổ tận cam lai.“Che kín tất cả những chỗ hở trên người lại, bên dưới có thứ đã mấy trăm năm không ăn vật tươi sống rồi.”Và lời nhắc nhở đột ngột của Tô Thần lại khiến họ hoảng sợ.

Chưa kịp nghĩ “vật tươi sống” là có ý gì, Tô Thần đã nhảy xuống trước.

Khác với mọi người là trên người anh không có dây thừng, sợi dây vừa đóng chốt cố định đều ở trên người những người khác.

Điểm này cũng khiến các đội viên cảm xúc khá sâu sắc.

Dù có buông lời cứng rắn muốn họ nếm mùi cay đắng, nhưng vào thời điểm quan trọng như vậy Tô Thần vẫn sẽ chuẩn bị sẵn cho họ.

Nhớ lại những ý nghĩ ác ý trong lòng mình trước đây, ai nấy đều không khỏi đỏ mặt.Phía dưới là một hố cát khổng lồ vô tận, diện tích lớn hơn tấm gương phía trên rất nhiều lần.

Vốn dĩ mọi người đều nghĩ chỉ cần bình ổn rơi xuống hố cát là được, nhưng vừa định nhảy xuống thì bị Tô Thần ngăn lại.Chỉ thấy anh không biết từ đâu lấy ra một con bướm đêm trắng lớn đã cứng đờ, ném vào trong hố cát.

Lập tức, toàn bộ hố cát đang yên tĩnh đột nhiên bạo động, như có vô số vật thể khổng lồ đang bơi lội dưới lớp cát!Và Vương Điềm Điềm kéo ống kính lại gần mới nhìn rõ bên dưới lại là vô số con Sa Trùng dày đặc!“Trời đất ơi!

May mà không nhảy thẳng xuống!” Thấy con bướm đêm trắng lớn đó lập tức bị Sa Trùng nuốt chửng hoàn toàn, mọi người đều không khỏi rùng mình.

Nhưng nhìn khắp hố cát lại không có bất kỳ điểm đặt chân nào.Nơi duy nhất giống như một bức tượng sừng sững ở góc đông

bắc, mấy sợi xích sắt khổng lồ từ bức tượng đó vươn ra bốn phía vách động.

Và Tô Thần cũng đang ở đó.

Ánh sáng chiếu qua, ở đó dường như còn có mấy bậc thang và một cánh cửa đá khổng lồ khắc những hoa văn kỳ lạ.“Các người tốt nhất nên nhanh tay lên, bên trong có một ‘ông lớn’ sắp ra rồi.”“Ông lớn”?

Nghe thấy tiếng Tô Thần, mọi người đều hoảng sợ.

Họ quen theo chỉ dẫn của Tô Thần cũng là vì Tô Thần cơ bản chỉ “chăn thả” họ khi không phải thời điểm then chốt.

Nhưng nếu đã nhắc nhở, thì chắc chắn là tình huống vô cùng nguy hiểm sắp xảy ra.Nhưng con gái dù sao cũng sức yếu, hai người chỉ bám vào dây thừng dựa vào vách tường đã vô cùng khó khăn.

Huống hồ còn phải đu người qua một khoảng cách xa như vậy! Chỗ Chu Hoài Văn đứng thì gần, thử hai ba lần đã thành công được Tô Thần kéo dây thừng túm qua.

Ngay sau đó Trịnh Huyền và Tống Anh cũng đu qua thành công.

Trần Kiến Binh trong số mấy người có thể chất tốt nhất, nên việc đu qua hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng anh ta chọn ở lại phía sau, từng chút một leo dọc vách động để giúp đỡ Vương Điềm Điềm.Chỉ là khi đến nửa đường, đột nhiên nghe thấy Tống Anh kêu lên kinh hãi, ngay sau đó đèn pin cường độ cao chiếu tới.

Trần Kiến Binh ngớ người một chút, may mà anh ta và Vương Điềm Điềm đều quay lưng lại nên không bị ánh sáng chiếu vào mắt.

Nhưng cảnh tượng được chiếu sáng phía trước lại khiến anh ta không còn chút ý muốn mừng thầm nào.Chỉ thấy một cái bóng khổng

lồ xuất hiện trong vách đá phía trước, ước chừng có mười hai cái đầu, thân dài gần như vươn tới bóng tối phía trên.

Mấy đôi tay giống như mạng nhện giăng ra cũng khiến họ tê dại da đầu!

Hơn nữa tốc độ di chuyển của gã này cực kỳ nhanh!

So với những con Lục Sí Ngô Công chậm chạp di chuyển trong vách đá trước đó, nó đơn giản như thể được thêm buff tăng tốc!"Nhanh đu qua đi, tôi ở đây đẩy cô một cái!" Trần Kiến Binh gần như bò qua bằng cả tay lẫn chân.

Nhưng Vương Điềm Điềm trên người vẫn cố định máy quay, hành động khá bất tiện.

Hai ba lần vẫn chưa đu qua được một nửa, khiến người ta nhìn mà đau đầu.Và thấy con quái vật khổng lồ sắp chui ra, những người đứng trên bậc thang cũng hoảng loạn không thôi."Giáo sư Tô, anh có thể giúp nghĩ cách được không?""Cách thì có, nhưng người bình thường chưa chắc chịu đựng nổi."Tô Thần nhướng mày, nhìn thấy tổ tông của con Lục Sí Ngô Công kia sắp chui ra.

Anh trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao, thi triển Khôi Tinh Thích Đấu, chỉ hai ba cái đã nhảy lên vách động, sau đó lại hai ba cái nhảy đến sợi xích sắt gần Vương Điềm Điềm nhất.Trần Kiến Binh thuận thế đẩy Vương Điềm Điềm qua, Tô Thần một đao chém đứt dây thừng, nắm lấy sợi dây bảo hộ quanh eo Vương Điềm Điềm ném cô qua.

Mấy người vội vàng đỡ lấy, nhưng không ngờ lực xung kích quá lớn, họ đỡ được người nhưng cũng bị đè ngã xuống đất.

Trần Kiến Binh thì vị trí thuận lợi, chân vừa đạp một cái, người liền đu thẳng qua.Nhưng theo cú đạp đó của anh ta, toàn bộ vách tường vốn đã lung lay sắp đổ lập tức vỡ vụn.

Ngay lập tức, một cái bóng khổng lồ từ trong vách tường bước ra.

Và mục tiêu tấn công đầu tiên của nó chính là Tô Thần đang ở ngay trước mắt!"Ối trời!

Quái vật lớn thế này không dễ đối phó đâu!" Từ dưới đất bò dậy, Trần Kiến Binh muốn giúp đỡ.

Nhưng rõ ràng hành động né tránh đòn tấn công của con quái vật khổng lồ bằng những cú nhảy linh hoạt của Tô Thần, từ góc độ của họ rất khó để hỗ trợ.

Cây súng xung kích đã lấy ra đành phải cất lại.Vẫn là Chu Hoài Văn sáng suốt hơn, "Ở đây có một cánh cửa trông có vẻ có thể mở được, chúng ta tìm cách mở cửa trước đi!"Thế là năm người đều dồn sức đẩy cửa, nhưng phía sau cánh cửa dường như có thứ gì đó chặn lại.

Họ dốc hết sức bình sinh đẩy một lúc lâu, nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích chút nào!Bất đắc dĩ quay đầu lại, liền nghe thấy con quái vật lớn kia phát ra một tiếng kêu thét chói tai.

Hai cái tay khổng lồ dài ngoằng cứ thế bị quăng tới.

Rơi xuống hố cát, vô số Sa Trùng dày đặc nổi lên khỏi cát!

Chỉ hai ba cái đã bao bọc lấy hai cái tay khổng lồ đó!Năm người đồng loạt nuốt nước bọt, còn chưa hoàn hồn thì lại có ba cái tay nữa bị chém rụng.

Và Tô Thần giữa những sợi xích sắt khổng lồ di chuyển linh hoạt như cá gặp nước, đi lại không hề chịu chút tổn hại nào mà mỗi nhát đao chém xuống đều không trượt!

Lúc họ không chú ý, con quái vật đã bị chém mất ba cái đầu và chín cái tay!Chỉ là vẫy vung ba cái tay còn lại, một chưởng quét ngang vẫn đập vách động thành một cái hố lớn!

Mọi người đều không ngờ con quái vật này đã gần như bị phanh thây mà vẫn quật cường không chịu bỏ đi.

Dường như là nhất định phải giãy giụa đến cùng, hao mòn Tô Thần đến chết mới cam lòng.Chỉ là Tô Thần không hề cho nó cơ hội, sau một cú lộn ngược đẹp mắt nhảy lên.

Tô Thần bay cao và giáng mạnh Hắc Kim Cổ Đao xuống đầu con quái vật!

Lại trực tiếp từ đầu chém đôi con quái vật, và điều này vẫn chưa kết thúc.

Theo đà rơi xuống của Tô Thần, Hắc Kim Cổ Đao chém một đường từ đầu đến đuôi, thẳng tay chém con quái vật đang điên cuồng giãy giụa thành hai nửa!Xì —— nhìn thấy con quái vật từ từ đổ xuống, các đội viên ngoại trừ hít khí lạnh ra thì không còn gì để làm.

Vẫn là màn ngược sát một chiều!

Nhưng lần này toàn bộ động tác như mây trôi nước chảy, họ nhìn rõ ràng và hiểu rõ ràng.

Cảm giác sau khi xem xong, trong lòng dâng trào một cảm giác sảng khoái khó tả!Và những người trước đó chế giễu Tô Thần cũng đại khái hiểu Tô Thần muốn làm gì – đơn thuần là dọa dẫm các đội viên khảo cổ, tiện thể tự mình "ra oai" một phen!【Nhưng tôi thật sự bị anh ta làm cho ngầu rồi!】【A a a a, quá đẹp trai!

Tôi lớn thế này rồi dù là trong kỹ xảo điện ảnh cũng chưa từng thấy người nào đẹp trai đến vậy!】【Anh ta thật sự lại một lần nữa tát vào mặt tôi rồi!】【Tôi chỉ muốn biết trên thế giới này còn có nơi nào có thể giữ chân được anh ta nữa không?!】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh ta trực tiếp giết tổ tông của nhà Lục Sí Ngô Công, cả tộc nhà nó có kéo đến không đây?】Lời này nhắc nhở các đội viên,

điều này cũng khiến họ một lần nữa nhận ra – Tô Thần rõ ràng là một mình có thể "xử đẹp" đến cuối!

Nhưng lại cố tình phát lòng từ bi cho mấy cái bình dầu (kẻ vô dụng) như họ đi theo để mở mang tầm mắt!Cái xác từ từ đổ xuống đống cát, nhưng còn hơn nửa phần dựa vào vách đá.

Và những con Sa Trùng đó cũng không hề bận tâm trực tiếp bò lên, cái thân thể xanh biếc nhanh chóng bị Sa Trùng màu vàng nâu bò đầy.

Sa Trùng dày đặc nhúc nhích khiến người ta nhìn mà nổi da gà.

Không ít người đều kêu Vương Điềm Điềm đừng quay nữa, sợ mắc chứng sợ lỗ!Vương Điềm Điềm dời ống kính đi, Tô Thần cũng quay lại phía bậc thang.

Lờ đi năm đôi mắt tràn đầy kỳ vọng nhìn mình, anh tiến thẳng lên phía trước vươn tay kéo một cái.Cánh cửa, cứ thế mở ra...Năm người mắt tròn mắt dẹt!

"Cái này?

Cánh cửa từ trước đến nay không phải đều là đẩy ra sao?!" "Sơ suất rồi... không ngờ lại là mở vào trong..." "A... sao vừa nãy tôi lại không nghĩ ra!"Năm người ít nhiều đều có chút điên cuồng, cái này thật sự là nửa đêm mất mặt trước mặt mấy chục triệu người đến tận nhà rồi!

Thảo nào vừa nãy khi họ đẩy cửa, mơ hồ nghe thấy một tiếng thở dài đầy bất đắc dĩ.

Tô Thần ném tay con quái vật qua đây chắc cũng là không chịu nổi hành động của họ nữa rồi?

Chương 206

Tâm trạng quả thật vô cùng phức tạp.

Cái này còn không bằng mắng té tát họ một trận trước mặt tất cả khán giả.

Không mắng, lại càng khiến họ trông ngu ngốc hơn!

Đặc biệt là Chu Hoài Văn, người đầu tiên đến đẩy cửa, càng bị đả kích nặng nề.

May mà Trần Kiến Binh nhanh mắt nhanh tay kéo anh ta lại, mới không để anh ta nhảy vào hố cát đó."Cứ vào trong trước đi, ở đây không an toàn."Quả thật, đèn pin chiếu dọc theo nơi con quái vật khổng lồ chui ra, con đường đó đủ cho ba người đi song song!

Vội vàng chui vào, đóng cửa lại.Nhưng lúc này họ mới phát hiện phía sau cánh cửa ngoài ngưỡng cửa chặn phía dưới, còn có một thanh xà ngang đá khổng lồ đã gãy thành hai khúc.

Mặt cắt ngang của đoạn gãy vẫn rất mới, trông như vừa mới gãy.

Chà, xà ngang đá to bằng bắp đùi!

Tô Thần kéo một cái đã đứt sao?Không kịp kinh thán, vừa ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một tòa cổ lâu hùng vĩ tráng lệ!

Những vết tích hóa thạch màu xám trên bề mặt trông vô cùng cổ kính, nhưng lại giống như một lão già từng trải phong sương nhưng vẫn hiên ngang đứng vững, ẩn chứa vô số bí mật khó nói.

Dù đã quan sát cổ lâu một lượt từ phía trên, nhưng khi thực sự đứng trước cổ lâu này cũng không nhịn được muốn thốt lên trong lòng một câu – "Thật lớn a!" Đây thật sự là sự khổng lồ khó tả!Nhìn lại các kiến trúc trước đó, mỗi nơi đều có độ khó và đặc sắc riêng, nhưng

nếu thật sự nói về mức độ bảo tồn hoàn chỉnh và quy mô.

Tòa kiến trúc khổng lồ trước mắt rõ ràng vượt quá sự mong đợi!

Mười một tầng lầu, diện tích kiến trúc mỗi tầng đều có thể ví như một sân bóng đá mini!

Thật sự là đã đào rỗng cả ngọn núi rồi!Hơn nữa, có thể bảo tồn tốt như vậy không nói làm gì, bốn vách tường đều sạch sẽ tinh tươm.

Mơ hồ có thể thấy một lớp bụi trắng trên mặt đất.

Trịnh Huyền tò mò vươn tay nhúm một nắm đất, nhưng ngay lập tức tay anh ta đau rát.

Tống Anh thấy vậy tưởng Trịnh Huyền chạm phải thứ gì bẩn thỉu, vội mở chai nước định giúp anh ta rửa.

Nhưng vừa vặn mở chai, đã bị Tô Thần giật lấy.“Trên mặt đất đều là Cường Dảm, tay anh ta dính cũng là Cường Dảm, cô dùng nước rửa chẳng phải là muốn làm tay anh ta thối rữa sao?”Cái này không chỉ đơn giản là tay thối rữa.

Sau khi nước rơi xuống đất và hòa tan với Cường Dảm tích tụ trên đó, hơi nước sinh ra có thể ngay lập tức khiến các bộ phận cơ thể của hai người gần nhất bị hóa lỏng!

Một khi phản ứng lại, tất cả đều thành chim sợ cành cong.Tô Thần đưa qua một tờ khăn giấy và một chai giấm nhỏ.

Hai người nội tâm phức tạp cảm ơn, thầm nghĩ suýt chút nữa thì xảy ra chuyện lớn rồi.

Họ cũng đều hiểu ra – vì sao núi thì rỗng ruột, bên ngoài toàn là Lục Sí Ngô Công, mà bên trong này lại hoàn toàn nguyên vẹn.“Nhưng ở đây quét đầy Cường Dảm chẳng phải cũng sẽ làm hỏng kiến trúc ở đây sao?

Người Trương Gia làm vậy chẳng phải là giết địch một trăm, tự tổn ba nghìn sao?"Tô Thần nghe thấy cách nói này chỉ cảm thấy có chút buồn cười.Người Trương Gia trong phong thủy lại là những kẻ bá đạo nghịch thiên, hút khô không khí, nghịch chuyển cục diện phong thủy!

Trương Khởi Linh tiền nhiệm đối với tòa kỳ lâu mà tổ tiên nhà mình xây dựng lại cắn răng gọi là "yêu lâu".

Cũng phải, dù sao anh ta thân là Trương Khởi Linh, bản thân thực lực cũng không tầm thường.

Nhưng đến tổ phần nhà mình ghé qua một chuyến mà bị hủy hoại nửa người, thử hỏi ai mà không oán trách tổ tông mình thất đức.Tuy nhiên, sau khi tận mắt đối diện với Trương Gia Cổ Lâu, Tô Thần quả thật cảm nhận được sự lợi hại của tổ tiên Trương Gia.

Giống như Ngô Tà với thể chất mở quan tài tất khởi thi, trong Trương Gia Cổ Lâu có nhiều quan tài như vậy lại không gặp một cái xác sống nào.

Có lẽ chính là tư duy nghịch chuyển đó.Các vị đế vương lịch đại quá mức truy cầu trường sinh, phong thủy quy cách trực tiếp kéo đầy, kém nhất cũng phải là các loại linh đan diệu dược nhét đầy đủ.

Nhưng thường khi cửa mộ thất vừa mở ra, đại Tống tử đã bị đánh thức.

Ngươi nói nó đã chết hẳn, không có ý thức, nhưng nó lại cứ nhất định phải giết chết kẻ xâm nhập như ngươi.

Ngươi nói nó còn sống, nhưng lại hoàn toàn không cách nào giao tiếp!So với bất kỳ vị đế vương tướng tướng nào có được giác ngộ như người Trương Gia, hoặc ai trong số họ trước khi chết biết được phong thủy tốt mà mình lựa chọn cuối cùng chỉ có thể nuôi dưỡng thi

thể mình thành một con quái vật khổng lồ.

Chắc cũng sẽ không đại quy mô động thổ, tốn phí nhiều tâm sức như vậy chứ?Nhưng xét về phân cấp và truyền thuyết của cương thi.

Nếu có thể tồn tại qua mấy nghìn năm, biến thành Du Thi rồi trải qua lôi kiếp, thì thật sự có thể thoát khỏi Tam Giới.

Vậy tính toán như thế cũng được, chỉ là để thật sự đạt đến cảnh giới đó, mộ địa nghìn năm không bị đào trộm thì quả thực là vận khí kỳ diệu.Chỉ là xét theo tình hình sau khi hai thế giới này hợp nhất.

Không quá ba năm, có lẽ các vị đế vương tướng tướng lịch đại đã chôn cất từ bốn năm nghìn năm trước, phàm là mộ thất có chút quy cách, e rằng đều sẽ bị đào ra phơi nắng rồi.“Người Trương Gia bản thân đều rất trường thọ, đối với cái gọi là trường sinh truy cầu tương đối xem nhẹ.

Cái họ theo đuổi là một sự truyền thừa vĩ đại hơn, cũng là sự bảo hộ vĩnh cửu đối với bí mật cuối cùng, đã tốn kém mấy nghìn năm.”Mặc dù xét về lâu dài, việc người Trương Gia làm quả thật là sự hy sinh to lớn.

Nhưng xét về sự xuất hiện của loại quái vật như Vạn Nô Vương, Uông Tàng Hải và những người bị nô lệ, bị tế tử từ xa xưa hơn nữa.

Có những sự hy sinh có lẽ là rất đáng giá.“Ở đây có khoảng gần vạn thi thể được đặt, nhưng đều sẽ không hóa cương thi.” Đương nhiên không tính các tầng hầm dưới đất, cũng không tính những người Trương Gia được đại diện bởi những ngón tay bị cắt xuống.

Nhưng những lão tổ tông niên đại xa xưa dưới đất là loại gì thì không biết được.

Dù sao lúc đó Ngô Tà và họ cũng chỉ đến cửa mà không đi vào, cũng không biết bên trong là tình huống gì.Tính toán tuyến đường rời

đi, Tô Thần quyết định dành thời gian đi thăm dò một chút.“Ý của anh là người Trương Gia bản thân không coi trọng hậu sự, nên mới xây dựng kiểu quần mộ táng hiện tại?”Tô Thần lắc đầu.

Nếu thật sự không coi trọng, làm sao có thể ngàn năm trước đã đốt núi, tốn bao nhiêu công sức trồng lên loại gỗ quan tài mà hậu nhân tùy ý sử dụng?

Mưu tính này, trong lịch sử quả thực không thể tìm thấy cái thứ hai!“Ngược lại, để bảo vệ Trương Gia Cổ Lâu tốt nhất, người Trương Gia đã chọn phương thức cực đoan nhất.” Tô Thần nói, chỉ chỉ lên phía trên cùng.“Nhưng bây giờ nói với các người còn quá sớm, đợi thêm nửa tiếng nữa các người sẽ biết người Trương Gia làm việc tàn nhẫn đến mức nào.”Mọi người đều nhìn lên trên, nhưng đó chỉ là đỉnh động bình thường mà thôi.

Và Tô Thần không nói, họ cũng không đoán được rốt cuộc ở đây sẽ xảy ra chuyện gì.Tiếp đó đi vào trong cổ lâu, kiểu kiến trúc khá kỳ lạ, nhưng diện tích thật sự là cổ lâu lớn nhất cho đến nay.

Bước vào cửa, không gian rộng lớn, tầng thứ nhất trống rỗng không có gì.

Trần Kiến Binh và Trịnh Huyền hăm hở tìm kiếm một vòng cầu thang đi lên, nhưng tìm một vòng lại không thấy gì.“Kiến trúc này thật kỳ lạ, không cần cầu thang đi lên sao?” “Hay là xây cho người chết, nên không cần thiết?”Đương nhiên sẽ không phải là không cần thiết.

Bên trên toàn là quan tài, người Trương Gia dù có lợi hại đến mấy cũng không thể tốn sức khiêng bay nhiều quan tài như vậy lên.

Dù có ý tưởng thiết kế như vậy, thì đến một thế hệ nào đó cũng nên có người khai sáng mà cải tạo kiến trúc một phen khi hạ táng.

Nói trắng ra, gia tộc người ta truyền thừa nghìn năm.

Trí tuệ tích lũy từ đời này sang đời khác, chắc chắn cao hơn nhiều so với những gì bạn có thể nghĩ bây giờ!Nhìn bốn cây cột lớn chống nóc, tính toán một chút phương vị.

Tô Thần đi đến trước cây cột ở góc đông nam, hình Kỳ Lân được chạm khắc trên đó quả thật sống động như thật.

Nhảy lên vươn tay vuốt đầu Kỳ Lân, lập tức cơ quan vận chuyển, một hàng cầu thang xoắn ốc đi lên xuất hiện.

Và sàn gỗ phía trên cùng cũng theo đó mở ra một cái lỗ hình tròn.Không ai ngờ kiến trúc của Trương Gia lại tiên tiến đến vậy, quả thực đã quán triệt triệt để ý tưởng tối đa hóa không gian hiện đại.

Nhưng đi lên sau đó, cảnh tượng trước mắt trực tiếp khiến họ tê dại da đầu.

Như thể đến phòng chứa của gia tộc ong mật, ở đây trên dưới dày đặc xếp hàng nghìn cái chum sắt.“Tôi nhớ đến tủ đồ chơi của em họ tôi, cách sắp xếp y hệt cái này!” Tống Anh nói với tâm trạng phức tạp.

Vấn đề trước đó coi như đã được giải quyết dễ dàng, những con Lục Sí Ngô Công bị giết trong quá trình xây dựng của Trương Gia đều được trưng bày ở đây.Cảnh tượng vô cùng chấn động, như thể chủ nhân nơi đây dễ dàng phô bày một phần sức mạnh của mình.

Người thường muốn giết một con Lục Sí Ngô Công đã tốn công sức, nhưng ở đây lại trưng bày hơn nghìn con.

Với trình độ phát triển thời bấy giờ, cần bao nhiêu người, bao lâu thời gian thi công mới đạt được mức độ này!Đi một lúc lâu dọc theo các khe hở giữa các chum sắt, mới đến trung tâm của tầng này.

Trung tâm là một khoảng tròn trống rỗng, nhìn ra bốn phía có thể thấy rõ đây là cách sắp xếp hình tia phóng xạ.“Cách sắp xếp này còn có ý nghĩa gì nữa không?”“Đây là Phục Hy Lục Thập Tứ Quái, quái

thuật do tiên thánh Phục Hy sáng tạo, có thể bói cát hung họa phúc."Nói xong, Tô Thần đi về phía tây, chỉ hai ba cái đã tìm thấy cơ quan đi lên.

Và Trịnh Huyền cùng mọi người say mê những văn tự khắc trên cột, vẫn không ngừng chụp ảnh."Nội dung ghi chép trên này tôi chưa từng nghe nói đến, có thật không vậy?

Giáo sư Tô."Tô Thần không thể phủ nhận mà gật đầu.

Điều đó là đương nhiên, những thứ được ghi chép trong Trương Gia Cổ Lâu có lẽ là ghi chép lịch sử tường tận nhất từ ngàn xưa đến nay.

Mỗi người có thể vào đây đều liên quan đến sự kiện lúc bấy giờ, và có công lao không nhỏ!

Có thể nói, các tầng lầu từ dưới lên trên, chính là ghi chép về sự đứt gãy niên đại văn hóa từ cổ chí kim.

Nhưng muốn tìm ra nguyên nhân cụ thể của sự đứt gãy đó.

Có lẽ vẫn cần những người Trương Gia được chôn cất ở đây lần lượt tiết lộ một lần, mới có thể xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đã xảy ra từ ngàn xưa."Đợi đến khi viện nghiên cứu của các người giải quyết được đám Lục Sí Ngô Công và cơ quan ở đây, lúc đó kiểm kê rõ ràng gần vạn thi thể này, các người sẽ biết tộc Trương Gia từng lợi hại đến mức nào."Lại là câu nói này, nhưng sau khi chứng kiến kiến trúc kỳ lạ như Trương Gia Cổ Lâu.

Họ ít nhiều đều đã khá kính phục người Trương Gia rồi.Lên trên nữa, bố trí hơi trống trải, trong toàn bộ không gian sau khi đặt chân đến là một pho tượng Nhân Diện Ô Quy khổng lồ.

Khuôn mặt người đó là một gương mặt phụ nữ cực kỳ âm tà, khiến người ta nhìn thêm một lần cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Và chi trước của rùa là tay người, phía sau lại là chân rùa bình thường.

Trên lưng rùa có một chỗ lõm, bên trên đặt một quả cầu khắc đầy những gương mặt người.Mọi người đang thắc mắc tại sao tầng lầu này lại đặt vật thể như vậy, thì thấy Tô Thần đã cầm quả cầu khắc đầy những gương mặt người đó lên.

Đó là những gương mặt người cực kỳ tinh xảo nhưng lại lẫn lộn vào nhau, nhìn thoáng qua khó mà đếm được số lượng.“Quả cầu này tôi khá có hứng thú.”Nói xong, quả cầu mặt người đó biến mất.

Các đội viên không dám nói nửa lời can ngăn, trên đạn mạc tuy có nghi vấn, nhưng rất nhanh đã bị trôi qua.

Nói trắng ra, bất cứ thứ gì ở đây, Tô Thần muốn thì họ đều không ngăn được.

Một là lệnh từ cấp trên, hai là người ta vốn dĩ hiểu biết nhiều hơn mình, ba là nơi này nếu không có Tô Thần, có lẽ mấy chục năm sau họ cũng không thể phát hiện ra.“Đây cũng là cổ sinh vật từng tồn tại sao?” Chu Hoài Văn trực tiếp lái sang chủ đề khác.

Chương 207

Vốn dĩ anh ta nghĩ dù Tô Thần không trả lời mình, sự chú ý của cư dân mạng cũng sẽ bị lái đi.

Nhưng anh ta không ngờ vừa hỏi xong Tô Thần đã giải thích rồi.“Là Nhân Quốc, với thân rùa mặt người, hậu duệ Thần Nông thị.” Nhớ lại cuộc chiến thượng cổ mà Tô Thần từng phổ cập kiến thức trước đó.

Mặc dù họ chỉ nhớ đại khái các nhân vật cụ thể, nhưng ba cái tên Thần Nông, Phục Hy, Hiên Viên thì có ấn tượng khá sâu sắc.“Khi đó, cuộc sống quần cư của loài người quá hỗn loạn, dẫn đến việc sinh nở cực kỳ không rõ ràng, thế là Đại Địa Chi Mẫu Nữ Oa ra lệnh các bộ tộc nặn người bù nhìn để tính số, tượng Nhân Diện Quy Thân này chính là người bù nhìn mà bộ tộc do Thần Nông thị lãnh đạo sử dụng lúc bấy giờ, sau này theo thời gian diễn biến, cũng trở thành biểu tượng của tộc Thần Nông thị.” “Khẳng định là thật sự tồn tại, dù sao thì các loại truyền thuyết thượng cổ khó khảo cứu trong quá trình diễn biến văn minh đến nay vẫn còn không ít nội dung có thể truy tìm dấu vết.” Chỉ là đáng tiếc, những hành vi cực đoan mà kẻ bề trên tạo ra để tuyên dương công tích của mình đã gây ra trở lực rất lớn cho hậu thế khi nghiên cứu lịch sử xa xưa.

Một số lịch sử thực sự không thể nghiên cứu chỉ có thể được định tính theo 'truyền thuyết', 'chờ khảo cứu' hoặc 'không tồn tại'.

Ngay cả ở thời đại của tôi, những thứ này cũng chỉ được truyền lại dưới dạng thần thoại.

Mặc dù không ít tác phẩm điện ảnh và truyền hình đã được cải biên, nhưng chung quy cũng chỉ là tưởng tượng, không thể làm tài liệu

tham khảo cho bất kỳ nghiên cứu nào.

“Nhưng chúng ta bây giờ không có thời gian để nghiên cứu cái này, lên trên đã.” Tô Thần giải thích đơn giản xong liền mở thông đạo lên tầng trên.

Mọi người nhìn lên mới thấy phía trên lại treo dày đặc những chiếc hộp được chạm khắc.

Bị ảnh hưởng bởi luồng khí, chúng hơi lắc lư, càng giống một loại vật quái dị nào đó.

“A...

Mấy cái hộp này là làm gì vậy?

Chạm vào không sao chứ?” Bị đủ loại côn trùng dọa nhiều rồi, tất cả đều phản xạ có điều kiện mà lo lắng không biết có sinh vật đáng sợ nào xuất hiện không.

Tô Thần lười giải thích, tiện tay hái một cái đưa cho bọn họ.

Mở ra, bên trong lại là hai ngón tay, Trịnh Huyền so sánh một chút, phát hiện ngón tay này lại dài hơn ngón tay của mình rất nhiều.

“Đây là ngón tay của quái vật gì...

Ưm!” Lời chưa nói hết đã bị bịt miệng.

Trần Kiến Binh thật sự lo lắng đủ rồi, may mà thấy Tô Thần không ngoảnh đầu lại mà đi lên, đoán chừng là không nghe thấy.

Ông mới buông tay bịt miệng Trịnh Huyền ra, “Cậu không để ý thấy lúc Tiểu Tô giáo thụ phá cơ quan cũng sẽ đột nhiên vươn ra hai ngón tay dài sao?!” Trước mặt người ta lại nói ngón tay của người ta có phải là của quái vật không, đây không phải là tự rước họa vào thân sao!

Sau đó bọn họ lại liên tục lấy xuống ba bốn cái hộp, phát hiện đều

là hai ngón tay hoặc xương ngón tay dài kỳ lạ.

Đại khái đã hiểu tầng này có lẽ là y quan trủng mà thi cốt không thể mang về toàn bộ, nên chặt hai ngón tay mang tính biểu tượng.

Lao đao lảo đảo gần ngàn cái, tuy chỉ là ngón tay, nhưng cũng cảm thấy rợn người.

Vương Điềm Điềm và Tống Anh thì đã sớm cảm thấy vô vị, đi theo Tô Thần lên trước.

Trước mắt là những ô cửa dày đặc, không giống như cửa sổ bên dưới chỉ còn khung gỗ, những ô cửa này đều dán giấy đen kịt.

Hơn nữa còn không dễ dàng chọc thủng, cũng không nhìn rõ bên trong là tình huống gì.

Vẫn là Tống Anh gan lớn, trực tiếp cầm dao đâm lên, sau khi chọc thủng một ô thì hai người ghé sát vào vừa vặn.

Lại theo yêu cầu của Vương Điềm Điềm, đâm thêm một lỗ phía trên, dùng để đặt ống kính.

Chỉ là bên trong hình như cũng dán giấy hoặc bốn bức tường đã bôi thứ dược liệu hấp quang nào đó, cứ thế ghé vào cũng không nhìn rõ gì cả.

Đành phải lấy đèn pin siêu sáng ra chiếu vào bên trong.

Vậy mà cũng chỉ là ánh sáng lờ mờ, miễn cưỡng có thể nhìn rõ bên trong là gì.

Đó là một không gian khoảng ba mét vuông, đặt một cỗ quan tài lớn màu đen kịt.

Mặc dù Tô Thần đã nhấn mạnh thi thể bên trong sẽ không biến thành cương thi, nhưng thể tích của cỗ quan tài lớn này vẫn có chút rợn người.

Đặc biệt nhìn từ góc độ này, giống như bên trong bất cứ lúc nào cũng có người sẽ vén nắp quan tài lên mà nhảy ra.

Một khi tư duy bị cuốn vào tầng đó, sẽ càng nhìn chăm chú hơn.

Ngay cả phía sau có thêm người cũng không biết.

Khi một bàn tay vỗ lên vai mình, Tống Anh một tiếng thét chói tai vang vọng khắp cả hang động.

Mọi người đều giật mình, khi quay đầu lại thấy gương mặt vẫn còn cười cợt của Trịnh Huyền.

Tống Anh giận sôi người, "Anh có bị bệnh không!

Dọa tôi giật cả mình!" Trịnh Huyền đương nhiên chỉ là đùa giỡn, cũng hiếu kỳ bên trong là thứ gì.

Nhưng còn chưa kịp hỏi, đã thấy ở hành lang bên kia Tô Thần với vẻ mặt lạnh lùng vẫy họ qua.

"Ban đầu còn muốn ở đây thêm một lát, mấy người cứ phải bày trò, giờ thì đi thôi!" Giọng điệu không chút nghi ngờ khiến cuộc thám hiểm mộ vốn vui vẻ bỗng chốc trở nên nghiêm túc.

Họ tưởng mình lại chọc Tô Thần tức giận, vội vàng xin lỗi.

Lại thấy cỗ quan tài đen kịt kích thước khổng lồ trong căn phòng này đã được mở ra, nhưng họ còn chưa kịp xem kỹ bên trong có gì thì đã bị Tô Thần một tay đẩy nắp lại.

Ngay sau đó, Tô Thần đi đi lại lại trong căn phòng rõ ràng lớn hơn mấy lần này.

Cuối cùng dừng lại trước một cây cột, rồi sờ lên sờ xuống ba vị trí.

Ngay lập tức, bên trong cây cột khổng lồ lại xoay ra một cánh cửa!

Cũng không đợi bọn họ kinh ngạc rằng hóa ra còn có lối vào khác, Tô Thần liền lần lượt ném từng người xuống.

Cảnh tượng này thực sự khó có thể hình dung.

Toàn là người trưởng thành, vậy mà bị Tô Thần nhắc lên như vậy lại giống như gà con.

Không nói đến thể diện, cái này mẹ nó là đang livestream đó!

Trần Kiến Binh ban đầu muốn nhảy xuống trước để không bị mất mặt như vậy.

Không ngờ Tô Thần dường như chê ông ta quá chậm, một cước đá vào mông ông ta khiến ông ta văng xuống.

Từ tầng bốn xuống tầng hầm, độ dốc trượt dài khiến họ từng lúc cảm thấy mình sau khi xuống dưới chắc chắn sẽ bị tàn phế hoặc bị thương.

Nhưng bất ngờ thay, bên dưới khi họ không chú ý đã được Tô Thần đặt một tấm đệm khí.

Tiếp đất an toàn, nhưng Tô Thần sau khi xuống vẫn không ngừng nghỉ.

Anh nhấc từng người lên rồi thúc giục họ chạy nhanh hơn.

Không ai hiểu chuyện gì sắp xảy ra, nhưng dù không hiểu tình hình cũng máy móc mà cất bước chạy theo Tô Thần.

Đi vòng vèo một lúc lâu, đến khi họ sắp kiệt sức mới đột nhiên dừng lại.

Sau đó, Tô Thần bịt kín thông đạo phía sau bằng một lớp màng mỏng trong suốt, cùng chất liệu với bộ đồ bảo hộ chống cường dảm mà họ đang mặc.

Ngay lập tức, anh tiện tay lấy ra một chiếc máy tính bảng, vài ba

động tác đã bật lên một cảnh livestream.

Lúc này mới ngồi xuống nghỉ ngơi.

Vương Điềm Điềm mơ màng nhận lấy máy tính bảng, cổ áo cô vẫn còn hơi lệch, lúc này nhìn từ góc độ của Tô Thần lại có vài phần phong cảnh hùng vĩ.

"Đang livestream đó, chú ý hình tượng chút." Tô Thần nhàn nhạt nhắc nhở, người sau nhìn rõ tình hình thì mặt đỏ bừng quay người chỉnh lại quần áo.

Nhưng một loạt thao tác này của Tô Thần khiến họ không hiểu.

Dường như là để tránh thứ gì đó sắp xuất hiện như hồng thủy mãnh thú.

Nhưng đó là Tô Thần mà!

Xem livestream của anh ấy nhiều lần như vậy, mọi người chưa từng thấy anh ấy sợ cái gì cả! 【Emmm tôi có phải mù rồi không, tôi chả thấy gì cả, vậy Tô Thần đại thần đang trốn quỷ à?】【Mặc dù là vậy, nhưng tôi cũng tò mò không biết Tô Thần đại thần muốn làm gì, làm tôi hồi hộp quá đi!】 Đạn mạc toàn bộ đang đoán hành vi của Tô Thần có phải là do đã kích hoạt cơ quan nào đó thay đổi không.

Nhưng cho đến nay, sau khi đi vào, biểu hiện của các thành viên đều khá tốt, trước ống kính không có bất kỳ hành vi nào chạm vào cơ quan.

Ngược lại, Tô Thần lần này suốt chặng đường đều tỏ ra ra vẻ.

Khiến mọi người có ấn tượng cực kỳ xấu về anh.

Thậm chí có rất nhiều người đã quên mất ngay từ đầu Tô Thần đã nhấn mạnh độ khó cực lớn của lần thám mộ này.

Một khi ấn tượng bị thay đổi, thì sau đó tất cả mọi việc người đó

làm đều sẽ bị đánh giá qua lăng kính màu.

Sau khi có một người cho rằng hành động của Tô Thần không đáng tin, thì ngay cả công lao anh đã thành công chỉ đạo và dẫn dắt nhiều lần thám mộ trước đó cũng sẽ bị tạm thời lãng quên.

Chương 208

Ngay cả khi có cư dân mạng tinh ý chỉ ra nhiều điểm nghi vấn, cho rằng lần này Tô Thần có thể là do sự tình có nguyên nhân.

Nhưng sau khi đưa ra bằng chứng chi tiết, không ít người lại chọn lọc đơn giản mà xóa bỏ thông tin quan trọng.

Thế là xu hướng trên mạng cứ chuyển đi chuyển lại, dần dần lại biến thành hai mặt đối lập.

Ngay cả người của nền tảng cũng không hiểu, tại sao nhiệt độ thảo luận về Tô Thần rõ ràng là ngược chiều gió.

Mà lại cao gấp ba lần nhiệt độ thuận chiều gió trước đó.

"Một người nổi tiếng cũng bị bàn tán, nổi tiếng kiểu 'hắc hồng' cũng vẫn bị bàn tán, đây đúng là con cưng của các chủ đề trời sinh rồi?" Mấy người phụ trách nền tảng ngồi cùng nhau xem livestream, vốn nghĩ rằng nhiệt độ có lẽ đã qua rồi.

Mọi người tụ họp lại cùng nhau suy nghĩ cách nâng đỡ một tân binh, không ngờ Tô Thần hiện tại nổi tiếng nhờ tai tiếng lại còn phá vỡ đỉnh điểm nhiệt độ chủ đề trước đó.

Trong một khoảnh khắc, họ nhìn nhau, vẻ mặt thực sự quá phức tạp.

"Phía trên nói có tình huống gì không ổn đều phải báo cáo, chúng ta bây giờ có cần báo cáo không?

Số người thích Tô Thần và ghét Tô Thần đã cân bằng rồi..." Hai bên cãi vã theo lý thuyết thì nền tảng được lợi, nhưng họ luôn cảm thấy đằng sau chuyện này có gì đó không ổn.

"Loại người nào mới có thể khiến số lượng anti-fan và fan hoạt

động y hệt nhau chứ!?" Hơn nữa nguyên nhân quan trọng nhất hình như lại xuất hiện ở chính Tô Thần, nhưng nói cụ thể thì họ hoàn toàn không thể can thiệp bất cứ điều gì của Tô Thần.

"Tôi đã báo cáo rồi, cấp trên nói đã biết..." "A?

Thế thôi à?" "Thế thôi, tôi cũng rất bất lực!

Dù sao thì họ cũng xem livestream, toàn bộ nhiệm vụ đều do bên họ bố trí, có chuyện gì chắc phải biết nhanh hơn chúng ta chứ?" Một cuộc họp không có kết quả.

Và livestream vẫn tiếp tục.

Ngay cả khi các thành viên livestream thỉnh thoảng nhìn thấy những bình luận trên màn hình, họ cũng giả vờ không thấy.

Chính khi họ đang ngồi trên đống lửa, nghĩ rằng Tô Thần bên kia đã ổn, nghỉ ngơi một lát là chuẩn bị trở về.

Thì chiếc máy tính bảng mà họ không để ý lại đột nhiên kết nối một hình ảnh.

Toàn bộ hình ảnh hơi tối, sau khi kéo độ sáng lên cao nhất mới miễn cưỡng nhìn rõ một số bóng tối.

"Ấy?

Đây là Trương Gia Cổ Lâu sao?!" Vương Điềm Điềm mắt tinh, liếc một cái đã thấy cái chai thô to mà Trịnh Huyền và những người khác vừa xử lý vết thương xong còn chưa kịp mang đi.

Đó là ở vị trí ban đầu Tô Thần đứng, đối diện với toàn bộ Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng ống kính góc rộng cũng quay được sáu bảy tầng bên dưới, góc độ của camera hẳn là nghiêng lên khoảng bốn mươi lăm độ.

Thật không ngờ, cũng giống như hành động của Vương Điềm

Điểm, Tô Thần cũng đã đặt camera trước Trương Gia Cổ Lâu khi họ không chú ý.

Nhưng theo hình ảnh hiển thị trên máy tính bảng vừa rồi, hẳn là vừa mới khởi động.

Khoảng cách xa như vậy sớm đã không thể điều khiển từ xa, chỉ có thể nói Tô Thần căn thời gian thật chuẩn!

Khi họ đang cảm thấy mới lạ, cũng nghi hoặc tại sao khó khăn lắm mới vào được Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng Tô Thần tại sao không ở lại bên trong thêm một khoảng thời gian, nghiên cứu kỹ bí mật của đoạn tầng lịch sử được ghi chép trong Trương Gia Cổ Lâu.

Ngược lại, sau khi hoảng loạn đuổi họ ra ngoài lại ở đây xem camera livestream Trương Gia Cổ Lâu?

Đây là thừa thãi sao?

Hay là đại lão đang ra vẻ đây?

Khi họ đang suy nghĩ miên man, chỉ nghe thấy một âm thanh kỳ lạ truyền ra từ video.

Giống như hàng vạn đứa trẻ đang khóc, âm thanh vừa vặn vang vọng trong hang động.

Nhưng thực tế lại cảm thấy âm thanh đó đang vang lên ở một nơi rất xa.

"Không phải nói... nơi Trương Gia Cổ Lâu đó không có mật lạc đà nào dám đến sao?" Tống Anh run rẩy nói, hình ảnh trong đầu cô vô cùng quỷ dị - dường như có vô số mật lạc đà lúc này đang háo hức bám vào bốn phía vách đá khổng lồ.

Không chỉ là dày đặc mà còn giống như hàng vạn con đều tụ tập

lại.

Nhưng chúng không xuống được, không thể tiến vào không gian đầy cường dảm kia.

Vì vậy chỉ có thể gào thét phẫn nộ trên bốn bức tường.

"Sao tôi lại cảm thấy cảnh tượng này có chút âm u rợn người vậy?" Trần Kiến Binh vừa nói vừa trừng mắt đầy mong đợi, luôn cảm thấy trên màn hình kia sắp sửa hiện ra thứ gì đó kinh khủng.

"Đừng nói nữa, tôi đã có chút sợ..." Vương Điềm Điềm chưa nói xong, chỉ nghe thấy trên màn hình một tiếng nổ lớn.

Bùm!

Sợ đến mức cô suýt nữa không giữ nổi máy tính bảng, may mà Chu Hoài Văn nhanh tay đỡ lấy.

Khoảnh khắc tiếp theo liền thấy trên màn hình, một luồng khí trắng xóa phun trào xuống.

Cảnh tượng đó càng giống tiên cảnh, dù sao thì đó là khí vụ từ trên trời giáng xuống.

Nhưng rất nhanh họ đã phát hiện ra điều không ổn, theo khí vụ mãnh liệt lao xuống dường như toàn bộ không gian đều sôi trào lên.

Lách tách – giống như tiếng nổ cháy vang lên.

"Đây là... chuyện gì vậy..." Toàn bộ không gian trong nháy mắt bị bao phủ bởi hơi nước bốc lên, dường như mọi vật tĩnh lặng đều không kìm được bắt đầu xao động, phát ra âm thanh phản kháng.

Nhưng khí vụ đó giống như sức mạnh của sự hủy diệt, họ tận mắt thấy cái chai đựng dấm kia trong nháy mắt tan chảy đến mức không còn một chút cặn!

Sau đó là toàn bộ ống kính bắt đầu trở nên lạch cạch, hình ảnh

giống như bị côn trùng chú vô hình đáng sợ gặm nhấm mà càng lúc càng hư tổn, cũng càng lúc càng rợn người.

Cạch một tiếng, giống như bộ phận quan trọng nào đó đã nổ tung!

Màn hình tối sầm, camera hoàn toàn hỏng.

Toàn bộ quá trình kéo dài chưa đầy một phút, nhưng trong mắt họ lại giống như đã trải qua hơn mười phút cực kỳ dài đằng đẵng.

Người đầu tiên phản ứng lại là Trịnh Huyền.

"Trời ạ!

Khí vụ đó chính là cường dảm mà!" Nhớ lại trên mặt đất toàn là vết tích bị cường dảm ăn mòn – ngay cả trên mái hiên của Trương Gia Cổ Lâu và khung cửa sổ hành lang cũng được phủ một lớp cường dảm!

Từ khi đi vào anh ta đã thấy lạ, nếu là để ngăn mật lạc đà tiếp cận toàn bộ kiến trúc, thì chỉ cần quét cường dảm trên mặt đất và mái nhà là được.

Hoàn toàn không cần thiết phải không buông tha cả khung cửa sổ.

Nhưng thực tế đã chứng minh trí tưởng tượng của họ thực sự quá nông cạn!

Ngay cả khi Tô Thần đã nhấn mạnh hết lần này đến lần khác rằng người của Trương gia đều là những kẻ tàn nhẫn, không chỉ tàn nhẫn với người khác mà còn tàn nhẫn với chính mình.

Họ vẫn không thể đoán ra được sự âm tà của toàn bộ cổ lâu.

"Cái này... ai vào cũng phải chết sao?" Tống Anh tay hơi run, vô lực ngồi sụp xuống đất.

Thật sự là sợ hãi đến mức bây giờ mới nhận ra.

Trong lòng nghĩ, hóa ra những lời Tô Thần không nói lúc đó là có ý này.

Anh ấy nói họ sẽ nhanh chóng hiểu ra, hóa ra là ý này...

Tống Anh nhớ lại cái chai bị tan chảy trong nháy mắt, cái camera bị tan chảy...

Và hình ảnh ba bốn chục con mật lạc đà đau đớn giãy giụa mà chết khi Tô Thần dùng cường dảm làm tan chảy trước đó.

Nỗi sợ hãi sâu thẳm trong lòng cô trong nháy mắt bùng phát.

Vừa đau khổ rơi lệ, vừa nôn mửa điên cuồng - thậm chí còn nôn cả những thứ vừa ăn vào không lâu trước đó.

"Nôn..." Vương Điềm Điềm đưa camera livestream cho Chu Hoài Văn cầm, bảo họ đi sang một bên trước, cô tự mình chăm sóc Tống Anh.

Phản ứng của mọi người khác nhau, nhưng không nghi ngờ gì trong lòng ít nhiều đều rất khó chịu.

Chương 209

Mặc dù không ai phản ứng mãnh liệt như Tống Anh.

Nhưng cảm giác bị đè nén đến mức thở không nổi suốt một thời gian dài vẫn khiến họ không nhịn được mà tháo chiếc mặt nạ hô hấp chuyên dụng vẫn luôn đeo ra.

Đây chắc chắn là trải nghiệm kinh khủng nhất, họ giờ mới nhận ra mình đã dạo một vòng từ cõi chết trở về.

Nhìn Tô Thần đang cầm thứ gì đó trầm ngâm trên tay, họ vài lần muốn tiến lên bắt chuyện, nhưng đều không có dũng khí.

Giống như giữa Tô Thần và họ có một vực sâu không đáy, Tô Thần ở trên cao khó mà vượt qua.

Và họ ở bên này vực sâu giống như những con kiến không đầu đang hoảng loạn nhưng điên cuồng muốn tìm ra một con đường để đi qua.

"Chúng ta... với Tiểu Tô giáo thụ có phải đã cách nhau mấy trăm năm rồi không?" Trịnh Huyền cười khổ, "Cũng có thể là mấy nghìn năm..." Màn hình đối diện với họ, nụ cười thê lương và bất lực đó xuyên qua màn hình cũng khiến người ta cảm nhận được nỗi bi ai khó tả.

Hóa ra Tô Thần không phải là không muốn giải thích với họ, chỉ là giải thích quá tốn thời gian.

Đợi đến khi họ đều hiểu rõ, mọi chuyện cũng đã muộn.

Những bi kịch nên xảy ra và không nên xảy ra có thể đều đã trở thành sự kiện tất yếu.

Vì vậy, thay vì hao phí tinh lực để giải thích, để họ hiểu rõ, chấp

nhận, ổn định cảm xúc.

Thà rằng tự mình hành động, giải quyết tất cả những việc có thể giải quyết.

Đây là việc có hiệu suất cao nhất, cũng là việc ổn thỏa nhất.

Thay vì để họ có sự chuẩn bị tâm lý trước, làm việc rụt rè.

Thà rằng không biết gì cả, cứ tùy ý như bình thường.

Đối với cách làm này của Tô Thần, mọi người thực sự không biết nói gì.

Kiểu làm việc này họ vô cùng quen thuộc - khi đối mặt với những đứa trẻ không có khả năng và không biết gì, người lớn thường sẽ không lắng nghe hoặc tham khảo ý kiến của chúng.

Mà là làm tốt mọi việc theo ý tưởng và kế hoạch của mình.

Chu Hoài Văn từ lúc bắt đầu lấy mẫu, đã cảm nhận được một luồng uy áp mạnh mẽ tỏa ra từ Tô Thần khiến anh hoàn toàn không thể suy nghĩ.

Bây giờ sau khi biết ý đồ của Tô Thần, cuối cùng anh cũng hiểu mình trong mắt Tô Thần là gì.

Chỉ có thể bất lực cười khổ rồi tiến lên tiếp tục livestream.

"Tô giáo thụ, có phải chúng ta đi vào thì cơ quan nhất định sẽ khởi động không?" Sau khi hiểu rõ trong mắt Tô Thần mình chỉ là một đứa trẻ con, Chu Hoài Văn đã buông bỏ tất cả mọi chuyện trước đó.

Vì Tô Thần còn chẳng coi anh ta là gì, đương nhiên cũng sẽ không coi lỗi lầm anh ta phạm phải là gì.

Tô Thần cất quả cầu đầy mặt người trên tay đi, anh không ngờ tên này lại khá kiên cường.

Những người khác sau khi biết sự thật đều bị đả kích, vậy mà anh ta lại có thể tiếp nhận trọng trách livestream.

"Tôi đã nói trước đó rồi, nơi đây phát triển đến mức bây giờ mật lạc đà đã ở khắp nơi trên vùng đất này." Chu Hoài Văn gật đầu, rồi nghe giọng Tô Thần chuyển hướng.

"Nhưng có một điều mấy người đã nghĩ tới chưa?

Vì sao mật lạc đà có thể phát triển quy mô khổng lồ như vậy dưới lòng núi, mà lại không ra ngoài chiếm đóng thêm nhiều khu vực khác, giành lấy nhiều con mồi hơn?" Từ xưa đến nay, hễ là sinh vật quần cư, chúng đều tranh giành địa bàn, hoặc chiếm cứ nhiều địa bàn hơn.

Suốt chặng đường đi có thể thấy rất rõ, toàn bộ quần thể mật lạc đà tuy chiếm cứ địa bàn cực rộng.

Nhưng quần thể phát triển cũng quá lớn, nên một vấn đề rất rõ ràng là - không gian không đủ.

Nhưng theo tốc độ hoạt động của chúng trong vách đá, không thể nào là xuất hiện tập trung trong chớp mắt.

Chỉ có thể là không gian hoạt động có hạn, mật lạc đà tồn tại trong một khu vực đều sinh tồn trong không gian chật chội.

"Ý của ngài là, người Trương gia bề ngoài là thả nuôi, nhưng thực tế là giam cầm chúng trong vùng đất này sao?" Tô Thần gật đầu, điểm này cũng khiến anh khá khâm phục người Trương gia.

Để những mật lạc đà này có thể bất cứ lúc nào cũng kích hoạt cơ quan thanh lý những kẻ xâm nhập Trương Gia Cổ Lâu.

Hàng trăm năm trước, ngay khi bắt đầu xây dựng nơi này, họ đã tính toán kỹ tốc độ di chuyển của mật lạc đà, cũng như khoảng cách xa nhất và gần nhất.

Đến mức bây giờ đã mấy trăm năm trôi qua, bầy mật lạc đà vẫn kiên trì ở lại đây.

"Trên đỉnh núi có mỏ cường dảm, lấy đó làm trung tâm, người Trương gia đã đào kênh dẫn nước, vào những ngày mưa, nước cường dảm sẽ chảy theo dòng kênh, từ đó tạo ra một trang trại chăn nuôi mật lạc đà có thể duy trì hàng nghìn năm." "Trên cơ sở đó, đỉnh hang động bên trong Trương Gia Cổ Lâu được nối thông với mỏ cường dảm, dựa vào giác quan nhạy bén của mật lạc đà với nhiệt năng và âm thanh, họ đã thiết kế ra một cơ quan chỉ cần một lượng lớn mật lạc đà tụ tập gần Trương Gia Cổ Lâu là có thể kích hoạt dòng nước chảy về phía mỏ cường dảm." Từ đó hình thành luồng hơi nước cường dảm phun xuống như thác mà họ đã thấy trước đó.

Ngay cả camera chống nước cũng không chịu nổi hai giây, bất kỳ sinh vật sống nào trong hang động lúc đó cũng chỉ có một con đường chết. 【Cái đệt, ai mà nghĩ ra cách này để tiêu diệt côn trùng phá hoại xâm nhập địa bàn của mình chứ?!

Hoàn toàn không có góc chết nào sót lại luôn!】 【Nói thật thì có thể học chiêu này để dọn dẹp gián!】 【Hahahahaha cười chết mất, thím trên lầu ơi, ở chung cư mà dọn kiểu đó thì có phải dọn sạch cả cư dân trong tòa nhà luôn không?】 【Nhưng mà nói thật, cái này mẹ nó tàn nhẫn quá, nếu không phải Tô Thần đại thần biết trước, chúng ta có thể sẽ thật sự thấy cảnh tượng cả đời không thể quên được!】 【Nhưng mà kiểu làm việc này tôi vẫn không thể chấp nhận được...】 【Thế thì mày cứ tiếp tục bất lực đi!

Khoe mẽ cái gì chứ!】 Và Trịnh Huyền cũng đã hiểu ra tại sao lúc đó khi mình dọa Tống Anh hét toáng lên, Tô Thần lại lập tức bảo mọi người đi ngay.

E rằng anh ấy vẫn luôn quan sát số lượng mật lạc đà xung quanh,

và tiếng hét chói tai đó không nghi ngờ gì đã khiến những mật lạc đà ở xa hơn vốn chưa phát hiện ra họ cũng lại càng tiếp cận Trương Gia Cổ Lâu.

Sau tiếng hét chói tai đó, họ đến được nơi hiện tại dường như chỉ mất ba phút.

Giữa đường có người chạy không nổi còn bị Tô Thần trực tiếp túm cổ áo lôi đi về phía trước.

Nói trắng ra, dù chỉ chậm nửa phút, họ hiện tại chắc chắn cũng sẽ thành một vũng bùn lầy không nghi ngờ gì!

Sau khi hiểu rõ nguyên lý vận hành của toàn bộ cơ quan, tâm trạng của các thành viên càng thêm uất ức.

Dù rất muốn la hét hỏi Tô Thần tại sao không nói rõ mọi chuyện ngay từ đầu.

Nhưng tự hỏi lòng mình, sau khi biết cơ quan nhất định sẽ khởi động nếu tiếp tục đi vào.

Họ còn có thể kiên nhẫn livestream giải thích, thỉnh giáo Tô Thần được không?

Câu trả lời là phủ định, e rằng ngay cả dũng khí xuống mộ cũng không còn nữa.

Nhưng điều này có thể trách Tô Thần không cho họ quyền được biết không?

Điều này cũng không thể, ngay cả khi không phải Tô Thần muốn đến đây thám mộ, về sau họ cũng sẽ luôn phát hiện ra Trương Gia Cổ Lâu ở đây.

Sau đó tự mình xông vào, bất lực chịu lễ tẩy của cường dảm mà hóa thành nước loãng.

Có lẽ lúc đó, bản thân đang hấp hối trong nỗi đau kịch liệt còn sẽ kỳ vọng - ước gì có một người nào đó cứu mình trước khi cơ quan khởi động.

Sự giằng xé nội tâm của các thành viên cũng lây lan đến khán giả xem livestream.

Chu Hoài Văn, người vẫn luôn cầm camera, cũng mấy lần không nhịn được mà trực tiếp cãi nhau với cư dân mạng.

Ảnh hưởng này đương nhiên là vô cùng tệ hại!

Nhưng không ai ngăn cản anh ta, thế là livestream khảo cổ biến thành màn độc thoại của giáo sư khảo cổ.

Không ít người thì đúng là thiếu chửi thật, vừa nói một hai câu đã bị nền tảng khóa tài khoản.

"Mẹ nó!

Nền tảng này sao mà chó thế!" "Tuyệt vời tuyệt vời, không phải muốn đối đầu sao!

Thả tao ra, đấu thêm ba trăm hiệp nữa!" "Nổ tung rồi!

Chơi thế này có ý nghĩa gì chứ!

Chỉ cho phép quan lớn đốt lửa, không cho phép dân thường thắp đèn à!?" "Nhàm chán, sau này không muốn xem đám người này livestream nữa!" Trong các chủ đề tìm kiếm nóng, tràn ngập những lời chửi bới quyền thế.

Nhưng đây chỉ là hành vi tự phát của nền tảng vì lo lắng xảy ra chuyện.

Cấp trên sớm đã hỗn loạn vì buổi livestream lần này.

Trong viện nghiên cứu.

Sở Mục Vân đã bị các văn kiện chỉ thị từ cấp trên gửi xuống làm cho gần như sụp đổ.

Nghĩ đến tai họa do một lần lấy mẫu trước đó gây ra, suýt nữa cả viện nghiên cứu phải quỳ xuống xin lỗi Tô Thần.

Bây giờ, cấp trên yêu cầu bằng mọi giá phải thanh lý Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng theo tính toán của nhân viên chuyên nghiệp, có thể sau khi họ cố gắng phá bỏ cơ quan của Trương Gia Cổ Lâu.

Số người hy sinh sẽ phải trên năm mươi người, hơn nữa còn không thể đảm bảo gia tộc có thể thiết kế ra cơ quan như vậy sẽ không có hậu chiêu.

Chương 210

Nếu cái giá để tháo dỡ cơ quan cường dảm đó là sự hủy diệt của toàn bộ cổ lâu, thì hành động như vậy căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào!

"Cứ kệ đã!

Đợi đội khảo cổ an toàn trở về rồi hãy lên kế hoạch chuyện này!" "Nhưng cấp trên thúc giục rất gấp, bảo chúng ta trong tuần này phải nộp kế hoạch..." Trợ lý nói, lại cúp điện thoại vừa gọi đến.

"Nộp cái quái gì!

Đến lúc đó chết một đống người ai chịu trách nhiệm?!

Chẳng lẽ còn phải ép Tiểu Tô giáo thụ giúp chúng ta phá cơ quan sao?" Chuyện này ông ta thật sự không có mặt mũi mà làm.

Toàn là những kẻ ăn cơm nhà nước, mọi chuyện lại dồn hết lên một nhân viên ngoại biên.

Vậy đám người bọn họ chi bằng thu dọn đồ đạc mà cút đi cho rồi!

"Cứ kệ đã, chuyện này sau này tôi sẽ nghĩ cách xử lý, cấp trên cứ tạm thời lừa dối họ đã." Những chuyện khác có thể tùy tiện chỉ huy, nhưng trong lĩnh vực chuyên môn của mình thì không thể làm bừa như vậy!

Sở Mục Vân nghĩ, lại gửi tin nhắn cho Chu Toàn Bình đang đi công tác.

Nhưng vẫn không nhận được hồi âm.

Ba Nãi.

Trên đường ra, chỉ có Chu Hoài Văn và Vương Điềm Điềm thỉnh

thoảng nói chuyện với Tô Thần.

Coi như là cố gắng duy trì livestream.

Con đường trở về là bò ra từ một khe nứt lớn - khe nứt do Tô Thần đập vỡ.

Trong khu rừng nguyên sinh rậm rạp, mọi thứ hiện lên đặc biệt yên tĩnh, thoải mái.

Cũng như mọi lần thám mộ kết thúc trước đây, cảnh sắc sau khi rời khỏi mộ thất luôn khiến người ta không kìm được mà ca ngợi hiếm có trên đời.

Nhưng cùng với việc chứng kiến hết lần này đến lần khác những thiết kế cơ quan và quy cách mộ táng tuyệt diệu xưa nay của người xưa.

Tâm trạng vui vẻ của khán giả ngày càng ít đi.

Livestream vốn để giải trí và thỏa mãn sự tò mò lại khiến đại chúng rơi vào những suy tư nhân sinh khó giải đáp.

Dường như càng xem nhiều livestream thám mộ, càng buộc phải suy ngẫm nhiều hơn.

Thậm chí có không ít người trực tiếp đăng tải giấy chứng nhận chẩn đoán của mình - trầm cảm nặng.

Cũng có người vì tranh luận đúng sai trong việc thám mộ mà xô xát với bạn bè.

Thậm chí có người sau khi để lại di thư đã vượt qua rào chắn của chính quyền, lao thẳng vào rừng sâu Ba Nãi.

Đúng như câu "tò mò giết chết mèo".

Khi hộp Pandora được mở ra, luôn có người không tự lượng sức mình mà bị hấp dẫn, cố gắng tìm hiểu, nắm giữ những thứ mình còn

xa mới có thể chạm tới.

Mặc dù người của chính quyền vẫn luôn lên tiếng khuyên can cư dân mạng đừng quá nhập tâm vào livestream chuyên nghiệp.

Nhưng vẫn không thể ngăn chặn tần suất tội phạm ngày càng gia tăng.

Dường như bi kịch do vụ nổ lớn dưới đáy biển mấy tháng trước đã hoàn toàn bị lật đổ.

Những lời mà 【Thiên Quan Chúc Phúc】 đã để lại, đã bị vứt bỏ sau đầu.

Giống như vô hình trung có một khuôn mặt cười nhe nanh đang nhìn khung cảnh lớn dần hỗn loạn này, và nói, "Xem đi, thế đạo này cuối cùng rồi cũng loạn mà thôi." Tô Thần nhìn vở kịch ngày càng nghiêm trọng này, cắn quả táo vừa rửa sạch.

Trước máy tính, anh tra cứu một số công ty gần đây có động thái lớn trên mạng.

Ngay sau đó, anh khoanh vùng hai công ty, một công ty logistics, một công ty thực phẩm.

Đều là những công ty lớn có quy mô ngành nghề đáng kể.

Nhưng hai công ty này trong mấy ngày anh vào núi cũng đã di chuyển vị trí theo.

Công ty logistics chạy khắp nơi thì không sao, nhưng lại trực tiếp chuyển đến rìa núi rừng sâu thẳm.

Lấy danh nghĩa là hưởng ứng lời kêu gọi bảo vệ môi trường để xây nhà máy.

Nhưng cái quái gì mà cũng không cần quy mô lớn đến mức chuyển nhà máy vào núi sâu chứ!?

Chi phí logistics sau khi xa đường cao tốc chẳng phải sẽ tăng gấp đôi sao?

Và một nhà máy chế biến thực phẩm bành trướng.

Bỏ qua chuỗi cung ứng nguyên liệu thô ngay bên cạnh, kiên quyết chuyển đến tận sâu trong núi lớn.

Các báo cáo của truyền thông nhỏ đều nói là hưởng ứng lời kêu gọi bảo vệ môi trường.

Nhưng tiền đề của bảo vệ môi trường chẳng lẽ không phải là bảo vệ tốt môi trường hiện có trước sao?

Chặt phá rừng núi để xây nhà máy, đơn giản chính là "chẳng có dấu vết gì ba trăm lạng"!

Cũng như dự đoán, động thái của tôi khi đến Trương Gia Cổ Lâu cuối cùng đã khiến Chu Mục Vương không thể đứng yên sau lưng được nữa.

Hiện tại còn dám ló đầu ra chính là thế lực cuối cùng của hắn.

Sau khi trực tiếp báo tin tức này cho Sở Mục Vân, Tô Thần lại báo hành trình đến Xà Chiểu cho Sở Mục Vân.

Chỉ là lần này đơn thuần là thông báo một tiếng.

Anh chỉ muốn có quyền hạn livestream, tiện thể kiếm thêm điểm kinh nghiệm thôi.

Sở Mục Vân nhìn điện thoại, tận mắt thấy hành trình của Tô Thần đã đến nơi và xuống máy bay mà cấp dưới báo cáo.

Trong lòng dâng lên một tia bất an, điều này giống như một quá trình tuần tự tiến triển.

Cái gọi là "sư phụ dẫn dắt vào cửa, tu hành tại cá nhân".

Và sự chỉ đạo của Tô Thần trước đây, đến việc sau này dẫn người xuống mộ, rồi đến bây giờ tự mình đơn độc thám mộ.

Rất giống như bài học cuối cùng của một người thầy đang giáo dục học trò sắp tốt nghiệp của mình.

Hầu như tất cả mọi người đều dâng lên cảm giác như vậy, nhưng không ai có đủ can đảm để xác nhận với Tô Thần.

"Thông báo các bộ phận, chuẩn bị sẵn sàng hỗ trợ livestream tiếp theo của Tiểu Tô giáo thụ, ai có lịch trình đã sắp xếp đều hủy bỏ hết!" "Đây rất có thể là một trong số ít những lần livestream của Tiểu Tô giáo thụ!

Tất cả đều phải dốc hết tinh thần cho tôi!

Bộ phận nào để xảy ra sai sót sẽ bị trừ sạch tiền thưởng cuối năm!" Nói xong, Sở Mục Vân ngồi phịch xuống ghế, những động thái kỳ lạ liên quan đến hai công ty kia ông ta đã báo cáo cho các bộ phận liên quan để họ điều tra rồi.

Tin rằng không lâu nữa sẽ có tin tốt truyền về.

Nhưng đồng thời, phương Bắc thực ra không hề yên bình.

Kể từ sự kiện Rãnh Dã Nhân lần trước, những người làm công tác khảo cổ ở phương Bắc giống như đã dồn hết một cỗ khí thế ngoan cường.

Dường như nhất định phải so tài cao thấp với Tô Thần trên livestream.

Mỗi khi có livestream do Tô Thần chỉ đạo, hoặc livestream của chính Tô Thần xuất hiện.

Họ cũng đồng thời mở livestream, chỉ là đều là những ngôi mộ nhỏ.

Mặc dù cũng tích lũy được một lượng fan nhất định, nhưng cũng không gây ra sóng gió quá lớn.

Và lý do ông ta biết tất cả những điều này là vì không ít đồng nghiệp đã phát hiện ra khi tìm kiếm và theo dõi các livestream khảo cổ trên mạng.

Số lần nhiều quá ai cũng khó chịu.

Hơn nữa, Tô Thần bản thân căn bản không chú ý đến họ, điều này càng khiến họ tức giận.

Cầm cuốn sách kế hoạch dày cộp trên tay, lông mày Sở Mục Vân nhíu lại thành hình chữ "Xuyên".

"Núi tuyết sao?

Tháng mười hai vào núi chết trong đó thì sao?

Bác bỏ!" nhưng bản kế hoạch này đã được đệ trình từ nửa tháng trước và từng bị bác bỏ.

Giờ nếu bác bỏ...

Chương 211

thì có khi sau đó lại y nguyên không thay đổi mà đệ trình lên lần nữa.

Nhân viên phụ trách phê duyệt dự án vô cùng bất lực.

Trong tháng này, đối phương đã đệ trình bảy bản kế hoạch dự án, số lượng bị bác bỏ chiếm hai phần ba.

Rất nhiều dự án cơ bản là không có căn cứ, chỉ nghe theo những truyền thuyết về việc người dân địa phương khó có thể đứng vững mà vội vàng lập ra!

Nếu bác bỏ thêm vài cái nữa, có khi còn thấy những kế hoạch lố bịch hơn.

“Tình hình gì vậy?

Kế hoạch bị bác bỏ không phải cần ít nhất một tháng để sửa đổi rồi mới có thể đệ trình lại sao?” Người nhân viên đau đầu xoa xoa thái dương.

“Đây không phải trước đó ngài nói những kế hoạch dựa trên truyền thuyết không đáng tin đều bị bác bỏ sao, tôi vừa bác bỏ một lần, kết quả... kết quả Vương Lập Hoa ngay trong tuần đó đã gửi cho tôi một bản y hệt...” Sở Mục Vân cau mày sâu hơn, nhân viên tiếp tục khó xử nói.

“Lúc đó tôi choáng váng!

Nghĩ rằng có lẽ là gửi nhầm, nên khi bác bỏ đã đặc biệt ghi chú nội dung không sửa đổi, trùng lặp...

Kết quả tuần thứ hai bản kế hoạch gửi lên vẫn là bản đó...” “Giáo sư!

Tôi thật sự không còn cách nào mới mang bản kế hoạch này lên đây...

Bên Vương Lập Hoa có gì đó không đúng!

Thật sự rất không đúng!" Nhìn chàng trai trẻ trước mặt với đôi mắt gấu trúc thâm quầng, ánh mắt sắp vỡ òa vì suy sụp.

Sở Mục Vân bất lực lại cầm bản kế hoạch đó về.

"Thôi được rồi, cậu xuống trước đi, bản kế hoạch này tôi sẽ xem lại." Sau khi xem đi xem lại hai ba lần, Sở Mục Vân phát hiện ra điểm bất thường.

Truyền thuyết tiên nhân đăng thiên trong bản kế hoạch này, hình như ông ấy đã từng nghe ở đâu đó!

Nhưng nhất thời không nhớ ra, ông đành tạm gác lại bản kế hoạch này.

Hiện tại vẫn chỉ có chuyện của Tô Thần là quan trọng nhất!

"Có thể liên hệ với người phụ trách bên đó không?

Tôi xem qua lộ trình đại khái mà Tiểu Tô giáo sư gửi, bên đó hình như là sa mạc Gobi phải không?" Nghĩ rằng có thể giúp được chút nào thì giúp nhiều chút đó.

Dù sao thì sự hiểm ác của Tinh Tuyệt cổ thành trước đây họ đã được chứng kiến rồi.

Chỉ cần một trận bão cát tùy tiện cuốn qua, xe cũng có thể bị cuốn bay!

Đặc biệt là bây giờ giữa mùa đông, so với một hai tháng trước, khí hậu và môi trường còn khắc nghiệt hơn nhiều.

Chênh lệch nhiệt độ sáng tối cũng lớn đến đáng sợ.

Nếu trực tiếp theo cấp độ trước mà để quân đội hành quân qua, khả năng an toàn vượt qua còn cao hơn một chút.

Nhưng chỉ một mình qua đó, cho dù có bản lĩnh thông thiên.

Gặp phải thiên tai, lúc đó vẫn sẽ xảy ra chuyện.

Huống hồ cũng giống tình huống trước đây.

Trong phạm vi khoảng vài trăm kilomet từ địa điểm mục tiêu, hình ảnh do vệ tinh kiểm tra được đều khá mờ nhạt.

Chỉ có một vùng cát vàng mênh mông.

"Nhưng theo thông tin liên lạc với quân đội địa phương, bên đó hình như có một cái gì đó gọi là 'Ma Quỷ thành' phải không!

Không chừng Tiểu Tô giáo sư chính là muốn đến đó?" Ma Quỷ thành?

Đùa cái gì vậy!

Một nơi có cái tên đáng sợ như vậy trong mắt người dân địa phương, chắc chắn là một sự tồn tại không tầm thường.

Trước đây cái Hắc Sa mạc dịch ra chẳng phải cũng có nghĩa là Ma Quỷ sa mạc sao!?

Nghĩ đến đây, Sở Mục Vân càng lo lắng hơn.

Họ còn có bao nhiêu nghi vấn chưa được giải quyết!

Các nhà nghiên cứu của Viện Nghiên cứu vẫn đang mong ngóng Tô Thần trở về giúp họ giải quyết những vấn đề này!

Nếu Tô Thần xảy ra chuyện gì, trách nhiệm của ông ấy chẳng phải là lớn nhất sao!

"Không được, vẫn phải tìm xem xung quanh có tài nguyên nào có thể tận dụng được không!" "À?" Trợ lý vẻ mặt mờ mịt.

“Đi tìm xem gần đây có đơn vị quân đội nào đóng quân không, nếu có thì trực tiếp liên hệ để họ đến hội hợp với Tiểu Tô giáo sư, tôi bên này có thể xin được đơn trước.” Sở Mục Vân nói rồi, lạch cạch bắt đầu gõ phím viết đơn xin.

Sau đó lại như nhớ ra điều gì, dặn dò trợ lý vẫn còn chưa kịp phản ứng: “Cậu tiện thể liên hệ người chuẩn bị vật tư lần trước, theo tiêu chuẩn đi Tinh Tuyệt cổ thành lần trước mà nhanh chóng gửi vật tư qua!” “Nhưng...

Tiểu Tô giáo sư nói lần này anh ấy không định dẫn theo bất kỳ ai cùng thám hiểm cổ mộ mà...

Chúng ta làm vậy có khi nào lại phản tác dụng như lần trước không?” Mọi người ở Viện Nghiên cứu đều đang theo dõi!

Tình hình cụ thể như thế nào thì rõ ràng không thể rõ ràng hơn.

Dù Sở Mục Vân hành sự theo lệnh trên, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc Tô Thần không mấy thiện cảm với Viện Nghiên cứu.

“Không sao, lần này không để người của đội khảo cổ đi theo là được.” “Tiểu Tô giáo sư nói là không dẫn người đi thám mộ, tôi chỉ phái người đi bảo vệ anh ấy an toàn đến địa điểm thôi, đến cửa vào thì người của quân đội không xuống là được!” Cái cách làm này, nói không biết xấu hổ thì lại có chút cơ trí.

Nói cơ trí thì lại khiến người ta cảm thấy quá không biết xấu hổ!

Nhưng trợ lý không nói ra, chỉ là sắc mặt trở nên hơi kỳ lạ.

Dù sao đây cũng là việc vô hình chung tăng thêm cho mình một đống công việc.

Tính toán theo quỹ đạo hiện tại của Tô Thần, trước khi anh ấy xuống máy bay, cậu còn mười chín giờ hoặc ít hơn.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ đi sắp xếp ngay bây giờ, nhưng ngài tốt nhất nên lấy phê duyệt xuống nhanh nhất có thể, không có phê duyệt từ cấp trên thì hiệu suất bên tôi sẽ rất thấp!” Sở Mục Vân không ngẩng đầu mà đáp lời, trước khi trợ lý ra khỏi cửa đã gửi đơn xin đi rồi.

Sau đó, tuy còn có những công việc khác, nhưng tầm mắt ông ấy lại vô thức lướt đến bản kế hoạch đi Trường Bạch Sơn đó.

“Tiên nhân đăng đỉnh, kiến Thiên cung nhất tọa, cửu cư kỳ nội, thì du thiên niên vũ hóa nhi thăng tiên, độc lưu Thiên cung yểm vu ngai ngai bạch tuyết chi hạ...” Lẩm bẩm đọc mô tả truyền thuyết trong bản kế hoạch đó, Sở Mục Vân cau mày thật sâu.

“Chẳng lẽ... dưới lớp tuyết kia thật sự có một tòa cung điện thần tiên?” “Nhưng điều này cũng quá vô lý đi?!” Lớp tuyết dày như vậy, người leo lên còn vất vả, huống chi là vận chuyển vật liệu lên đó để xây dựng một tòa Thiên cung hùng vĩ.

Sau khi kiên quyết lắc đầu, Sở Mục Vân trực tiếp ném bản kế hoạch đó vào ngăn kéo.

“Để sau này có người thúc giục thì hẵng giải quyết vậy...” Sau hai lần chuyển chuyến bay, hai mươi giờ sau đó.

Tô Thần cuối cùng cũng đến nơi.

Vừa xuống máy bay, anh đã cảm nhận được áp lực nặng nề mà vùng Gobi này mang lại vào giữa mùa đông.

May mắn là gần đây thời tiết khá tốt, tâm trạng cũng khá thoải mái.

Phong cách của cả sân bay đều đặc sắc hơn so với trước đây.

Những bức bích họa tiên nữ đậm nét trở thành tiêu chuẩn, trong các cửa hàng bán đồ lưu niệm cũng bày đầy các loại đồ lưu niệm đặc sắc.

Một số thiết kế đặc biệt nổi bật thực sự rất thích hợp để mang về.

Chỉ là bây giờ anh không có thời gian, nếu không mua vài cái về làm quà cũng không tệ.

Ra khỏi sân bay, anh bắt một chiếc xe trực tiếp đến một nhà nghỉ gần rìa Gobi nhất.

Ngay cả ở rìa Gobi, trong môi trường khắc nghiệt như vậy, nhà nghỉ này trên mạng cũng nhận được đánh giá khá tốt.

Trên đường đi phong cảnh đẹp hơn tưởng tượng, hoàn toàn khác với vẻ hoang tàn thường thấy trong các bộ phim tài liệu trước đây.

Nó giống như một thành phố nội địa với hệ thống cây xanh khá hoàn chỉnh hơn.

Suy nghĩ một lúc, anh vẫn quyết định bật livestream ngay trên xe taxi.

“Chào buổi chiều, như tiêu đề livestream đã thấy, lần này vẫn là ở sa mạc, nhưng chỉ có một mình tôi thực hiện chuyến thám hiểm mộ này.” “Xét thấy lộ trình lần này khá xa, nên thời gian trò chuyện phiếm với mọi người có thể sẽ dài hơn, có bất kỳ câu hỏi nào muốn hỏi, mọi người cứ viết ra dưới chủ đề, đến lúc đó tôi sẽ chọn câu hỏi có độ nóng cao nhất để trả lời trực tuyến.” Nói xong đoạn này, ống kính liền hướng ra ngoài cửa sổ.

Chương 212

Và tài khoản này hiện là tài khoản lớn thứ ba về lượng fan, chỉ sau Tô Thần và 【Thiên Quan Chúc Phúc】.

Vì vậy, chỉ cần có bất kỳ động tĩnh nhỏ nào, cũng có thể có hàng triệu người phát hiện. 【Ơ?

Mới từ miền Nam về mà đã đến Tây Bắc rồi sao?】 【Cày cuốc ghê vậy!

Tôi vừa thấy trên Weibo nói có thể sắp có livestream mới, không ngờ vừa mở app ra đã có livestream rồi!】 【Lần trước ở Trương Gia cổ lâu mệt như vậy, không định nghỉ ngơi thêm một thời gian sao?

Idol?】 【Đây đúng là hình mẫu của giới livestream!

Chất lượng thượng thừa không nói, ngay cả tốc độ cập nhật cũng ngày càng nhanh!】 【Mặc dù đã giúp cãi nhau nhiều lần, nhưng tôi vẫn rất thích xem livestream ở đây!】 【Tao là fan cuồng!

Tô Thần đại thần ở đâu, tao ở đó!】 【Nhưng sao lần này chỉ có một mình Tô Thần đại thần vậy, có phải vì đồng đội "heo" lần trước quá gây chuyện nên không muốn dẫn người mới nữa không?】 【Hahaha, cười chết mất, mấy người đó không thể gọi là người mới được nha, đã đi thăm mộ bao nhiêu lần rồi!】 【Đúng đó đúng đó, toàn là những người lão làng không thể lão làng hơn rồi!】 Mọi người điên cuồng gõ chữ trò chuyện trên đạn mạc, Tô Thần không lên tiếng, họ tự mình nói chuyện cũng vui vẻ.

Và cảnh vật ngoài cửa sổ biến đổi liên tục, chỉ mất hai giờ để chuyển từ màu xanh tươi mướt mắt sang vùng Gobi cát bụi mù mịt.

Ngay khi mọi người đang cảm thán thiên nhiên thật tàn khốc, dù

nhiều đời người cũng không thể khiến màu xanh lan rộng hơn.

Chiếc xe dừng lại trước một tòa kiến trúc màu trắng sáng.

Ông chủ là một chú tầm ba mươi tuổi theo phong cách nghệ sĩ, đeo kính, để râu và tóc búi lên dài ngang vai.

Nghe tiếng xe, ông ra đón.

Trông có vẻ ban đầu ông định giúp mang hành lý – dù sao khi đặt phòng Tô Thần có nói là sẽ đi du lịch sa mạc, hành lý chắc hẳn sẽ khá nhiều.

Nhưng thấy Tô Thần tay không bước xuống xe, chỉ cầm theo một chiếc máy ảnh.

Và sau khi chiếc taxi phóng đi, ông ấy không hiểu nổi.

"Chỗ chúng tôi không có đồ dùng bán đâu, cậu có muốn về thành phố mua sắm rồi quay lại không?" "Hay là cậu định ở lại vài ngày để làm quen với khí hậu rồi chuẩn bị sau?" Không phải giọng điệu đuổi khách, mà cũng khá quan tâm.

Nhưng mọi người cũng khá ngạc nhiên khi Tô Thần trước đây còn giả vờ đeo túi.

Lần này vậy mà không mang gì cả?!

Thật quá sức vô lý.

Nhưng những khán giả cũ đều đã rất quen thuộc rồi, Tô Thần chắc hẳn có sản phẩm công nghệ cao nào đó có thể mang theo nhiều vật dụng, chỉ là những người bình thường như họ không nhìn thấy anh ấy mang theo bằng cách nào thôi.

"Không sao, anh cứ dẫn tôi đến phòng là được, sáng mai tôi khởi hành, bữa ăn cứ đúng giờ mang đến phòng là được." Ông chủ cũng không tiện nói gì thêm, chỉ liếc nhìn tên tài khoản livestream của Tô

Thần rồi âm thầm ghi nhớ.

Kết cấu phòng rất tốt, không phải kiểu hot trend rập khuôn trên mạng.

Mà là một phong cách rất độc đáo, có thể hòa hợp với sa mạc Gobi bên ngoài, nhưng không khiến người ta cảm thấy nghèo nàn mà đầy sức sống.

Có thể thấy mọi nơi đều được ông chủ tỉ mỉ thiết kế.

So với những đánh giá trên mạng, Tô Thần ngược lại cảm thấy có chút bất ngờ vui mừng.

Livestream bị Tô Thần tắt ngay sau khi anh vào sân nhỏ của nhà nghỉ.

Anh tiện tay chụp ảnh, rồi đăng một bài viết khác lên nền tảng.

Tài khoản này chỉ có hai bài viết, nhưng lượng fan đã là số một toàn trang.

Có lẽ nền tảng cảm thấy phông chữ mèo vàng kia vẫn chưa đủ sang trọng, nên lại thêm một dòng chữ nhỏ "Số fan nền tảng đứng đầu" sau biệt danh của Tô Thần.

Mặc dù vì điều này cũng có không ít tài khoản marketing chuyên dựa vào việc bôi nhọ người khác để kiếm lưu lượng truy cập.

Họ đã chỉ trích đủ điều về ký hiệu đặc biệt của Tô Thần, phông chữ mèo vàng và cơ chế bài viết vừa đăng lên đã được toàn nền tảng đẩy lên.

Nhưng điều này vẫn không ảnh hưởng đến số liệu đáng sợ của bài viết Tô Thần đăng: một ngàn lượt thích và năm trăm bình luận mỗi giây. 【Oa!

Nhà nghỉ này có cảm giác ghê!】【Đúng đúng đúng!

Lựa chọn của Tô Thần đại thần đúng là không tầm thường!】【Ông chủ là ai?!

Lợi hại quá, phong cách trang trí này tôi cũng rất thích!

Tôi muốn làm học việc quét dọn cũng được!】【Phong cách trang trí khiến Tô Thần đại thần phải khen ngợi, yêu rồi yêu rồi!】【Ối trời ơi, đây là ở Tây Bắc phải không?

Tô Thần đại thần đến nhà nghỉ của tôi đi, ở miễn phí, có yêu cầu gì ngài cứ nói, tôi còn có thể bưng nước rửa chân và massage chân cho ngài nữa...】【Emmm cái nhà nghỉ với bao nhiêu đánh giá tệ của cô mà còn muốn Tô Thần đại thần đến sao?

Cười chết mất!

Cho tiền cũng không đi đâu nhé!】【Cười chết mất, bà chủ nhà nghỉ này không biết tự lượng sức mình, điều kiện vệ sinh nhà nghỉ của mình tệ đến mức nào rồi.】Vốn dĩ là một bài viết chất lượng cao, bên dưới toàn là những bình luận hưởng ứng tích cực.

Nhưng trớ trêu thay, bình luận của bà chủ nhà nghỉ đó lại bị đẩy lên vị trí bình luận hot nhất.

Chỉ có điều, đi kèm theo đó là hàng vạn lời mắng chửi.

Trong khoảng thời gian sau khi Tô Thần đăng bài, một chiếc xe cấp cứu đã đi vào một nhà nghỉ cách anh ấy khoảng sáu bảy cây số.

Và sau khi xe cấp cứu rời đi, nhà nghỉ đó liền đóng cửa, sau đó cũng không bao giờ mở cửa kinh doanh nữa.

Tất cả những điều này chỉ diễn ra trong vài giờ, sau đó kết thúc một cách lặng lẽ.

Sau khi nhận được phản ánh, phía chính quyền đã xóa bình luận đó.

Không ai ý thức được đây là một kiểu bạo lực mạng khác, mọi người đều cho rằng mình đang phản hồi bình thường theo cảm nhận thực tế của bản thân.

Ngay cả khi có người đăng bài phản đối, nói rằng bà chủ bị tức giận đến phát bệnh tim đột ngột và không cứu chữa kịp, người đã được hỏa táng rồi.

Nhưng vẫn không ai có bất kỳ hối hận nào.

Chính quyền xóa bài có nghĩa là một sự việc đã kết thúc, tất cả mọi người đều nhìn nhận như vậy.

Chỉ là không có thông báo chính thức, mọi người càng sẵn lòng đổ lỗi cho chủ nhân của bài viết về hành động xóa bài.

Nhưng trớ trêu thay, Tô Thần sau khi đăng bài xong lại không có thói quen xem bình luận.

Bình luận quá nhiều và tạp nham, rất nhiều thứ vô bổ, đơn giản là lãng phí thời gian.

Thế là sáng sớm ngày thứ hai, khi anh ấy mở livestream, tuân thủ lời hứa trước đó mà lật xem các chủ đề hot.

Kết quả không ngờ chủ đề được thích nhiều nhất lại là "Tại sao phải đợi bà chủ chết rồi mới xóa bình luận của bà ấy?!" Điều này khiến Tô Thần bối rối.

"Ông chủ đó không phải nói ông ấy độc thân sao?

Đâu ra bình luận của bà chủ?

Hơn nữa, tôi sau bữa tối đến giờ vẫn chưa đăng nhập bất kỳ tài khoản nào, đâu ra chuyện xóa bình luận?" Những người lý trí trên đạn mạc đã giải thích rõ ràng toàn bộ sự việc cho Tô Thần.

Vẻ mặt Tô Thần đầy sự cạn lời.

“Mọi người có biết hành vi mà mọi người đang nghi ngờ tôi là gì không?

Là bạo lực mạng, có biết bà chủ chết vì gì không?

Bạo lực mạng!” “Các người vừa mới bạo lực mạng bà chủ khi tôi không hề hay biết, về mặt đạo đức, các người chính là kẻ chủ mưu gây ra cái chết của bà ấy!

Tôi hoàn toàn không tham gia, không hề biết!” “Nhưng các người sau khi bạo lực mạng đến chết một sinh mệnh tươi sống vẫn cảm thấy chưa đủ thảm khốc, khoái cảm mà các người có được chưa đủ, nên bây giờ lại cố gắng đổ hết trách nhiệm lên tôi, xin hỏi những kẻ này cái thứ trên cổ các người mọc ra để chuẩn bị cắt xuống cho người khác đá bóng phải không?” “Có não mà không biết dùng, thấy gió thì tưởng mưa phải không?

Thời gian của mình không đáng giá thì cứ lãng phí, nhưng các người còn muốn làm lãng phí thời gian của người khác mới hài lòng sao?” “Tôi khuyên mấy kẻ vô dụng các người tốt nhất nên dừng lại đúng lúc, về mặt pháp luật, hành vi của các người nếu nghiêm trọng hơn nữa thì ngồi tù còn là nhẹ, người ta tâm lý vững vàng đến tận nhà giết các người, các người còn thấy oan ức!” “Tam quan không ổn thì mẹ nó # quay lại lò tái tạo đi!

Ai có mẹ sinh mà không có mẹ nuôi thì kiến nghị xin quốc gia giáo dục đặc biệt!” Gần như là một tràng lời nói tuôn ra không ngừng nghỉ như súng máy.

Không có vết thương thật, nhưng tính chất lăng mạ cực mạnh.

Cũng không ai dám lải nhải gì nữa, quả thật là vậy.

Không ai đưa ra được bằng chứng chứng minh Tô Thần sau khi người khác bị bạo lực mạng đến chết thì sợ hãi mà xóa bình luận.

Và họ quả thật đều ôm ý nghĩ xem kịch vui để hóng hớt.

Bản thân họ ở hiện thực sống đã rất tệ, gặp phải Tô Thần, một người vừa xuất hiện trên mạng không lâu đã nổi như cồn.

Ngoại hình đẹp trai, dáng người cao ráo, giàu có lại còn học vấn uyên bác.

Ngay cả các nhà nghiên cứu cấp quốc gia cũng dành cho anh ấy sự kính trọng.

Chương 213

Loại người như vậy họ không phải không ưa, mà là quá đố kỵ nên muốn hủy hoại.

Sau khi bị Tô Thần mắng chửi từ đầu đến cuối một trận, không ai dám nhắc lại chuyện này nữa.

Nhưng livestream bị ngắt, đây là lần duy nhất tài khoản này bị gián đoạn livestream mà không có yếu tố ngoại lực kể từ khi đăng ký.

Thời lượng chỉ vỏn vẹn ba phút.

Ông chủ nhà nghỉ bình thường cũng chỉ đọc sách, quét dọn sân có cát vàng tích tụ.

Sau khi tình cờ thấy tài khoản livestream của Tô Thần hôm qua, ông đã tò mò tìm kiếm một chút.

Sau khi hiểu được sự lợi hại của Tô Thần, ông cũng tò mò lưu lại livestream.

Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Đang suy nghĩ phải làm sao, thì thấy Tô Thần từ trên lầu đi xuống cầm một bức ảnh nhà nghỉ hỏi ông.

“Nơi này anh có biết không?

Tôi tìm trên mạng không thấy thông tin.” “Biết chứ, trước đây khi Cục Du lịch triệu tập hội nghị quản lý nhà nghỉ tôi từng gặp rồi, nhưng gia đình này bây giờ có lẽ sẽ không muốn gặp cậu đâu?” Ai cũng biết, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến Tô Thần.

Nhưng bài viết đó là Tô Thần đăng, thế là anh ấy trở thành mục tiêu.

Bà chủ bản thân cũng có thể tự xóa bình luận của mình, tắt tin nhắn riêng.

Để tránh nhận thêm những tin nhắn lăng mạ khó coi.

Vậy nên nói chuyện này mỗi người đều có trách nhiệm.

Thấy ông chủ ra vẻ người từng trải, Tô Thần cũng khá bất lực.

Theo kế hoạch ban đầu, anh ấy giờ đã phải khởi hành rồi.

Nếu không kịp thời gian, có lẽ cục diện thế giới sẽ vì thế mà sản sinh biến đổi lớn.

"Khi cậu về tôi sẽ dẫn cậu qua đó, bây giờ cứ đi làm việc của cậu đi, tôi ngày mai sẽ dành thời gian qua xem sao." Ông chủ nói rồi, đưa phần bữa sáng đã đóng gói sẵn cho Tô Thần.

"Nam bắc bốn phương, mọi người quen biết nhau là duyên phận, xảy ra chuyện như vậy cũng thật đáng tiếc, nhưng cậu đừng có áp lực tâm lý là được." À... mặc dù vậy, cái chết của người ta có liên quan một xu nào đến Tô Thần anh đây đâu.

Nhưng bản thân anh đến nay đã giết người gần đủ để xếp thành một doanh đội rồi, trên mạng cũng là một kẻ hung hãn đến mức dùng chân gõ bàn phím cũng có thể mắng người ta khóc.

Cái sự ràng buộc đạo đức không đau không ngứa này đối với anh mà nói không có chút ảnh hưởng nào.

Anh chỉ là muốn đi xem cái nhà nghỉ bị vạn người chửi rủa kia rốt cuộc tệ đến mức nào thôi.

Bất lực nhận lấy bữa sáng, ra cửa, từ không gian hư số lấy ra chiếc xe địa hình bốn bánh đã được tặng trước đó.

Ông chủ bị dọa đến sững sờ tại chỗ, chiếc cốc sứ đặc chế trong tay rơi vỡ tan tành.

Trời đất ơi, biến ra xe sang!

Có năng lực này thì quả thật không cần chuẩn bị gì cả.

Cứ như vậy, Tô Thần tiến vào vùng Gobi hoang vắng không người.

Lần này sau khi khôi phục livestream, đạn mạc đã yên tĩnh hơn rất nhiều.

Tô Thần tiếp tục trả lời câu hỏi theo chủ đề trước đó.

Dường như người quản lý chủ đề cuối cùng cũng đã phản ứng kịp, dọn dẹp một chút các chủ đề được like cao nhưng không chính thống, bất thường.

Thế là các câu hỏi đều đã bình thường hơn rất nhiều. #Lần thám mộ này chủ yếu là để làm gì?

Và Tô Thần đại thần có thể chia sẻ một chút về những thu hoạch trước đó ở Trương Gia cổ lâu không?# Thu hoạch, có lẽ là một chiếc Quỷ tỳ khác, và quả cầu đá mặt người đó.

Chỉ là công dụng của Quỷ tỳ không tiện nói ra, vẫn là vật phẩm độc quyền của hình tượng tài khoản lớn 【Thiên Quan Chúc Phúc】 trước đó.

Và thông tin trong quả cầu đá mặt người càng khiến người ta đau đầu, giải thích ra còn khó hiểu hơn.

Vậy nên Tô Thần chọn một cách khác để trả lời câu hỏi này.

"Lần này đi Sài Đạt Mộc, tôi muốn tìm một ốc đảo ẩn mình trong địa hình Đan Hà, còn về việc làm gì, cứ giữ một chút bí ẩn đã, nếu không thì các livestream sau này sẽ không có gì đáng xem nữa." "Về những thu hoạch trước đó ở Trương Gia cổ lâu, tôi nghĩ có thể trả lời từ hai góc độ..." Điều đầu tiên và quan trọng nhất tự nhiên là phát hiện

Trương Gia cổ lâu ảnh hưởng đến giới khảo cổ.

Nói trắng ra, những gì được ghi lại bên trong Trương Gia cổ lâu chính là lịch sử của một tầng văn hóa bị đứt đoạn dưới dạng văn tự đơn giản.

Điều này không chỉ đối với khảo cổ học, mà còn có thể là một kho báu khó lường đối với nhiều lĩnh vực khác.

Và điểm thứ hai chính là đã có được một bảo vật bí ẩn mà sau này có thể đóng vai trò cực kỳ quan trọng.

Nhưng khi cư dân mạng truy hỏi đó là bảo vật bí ẩn gì.

Tô Thần chỉ cười nhạt, "Mọi người có thể mong đợi một chút, tôi nghĩ không lâu nữa bảo vật này sẽ phát huy tác dụng lớn nhất trước mắt thế nhân." Một câu nói bình thản lại một lần nữa khuấy động ngàn tầng sóng.

Sự tò mò bị khơi dậy, không ai dám rời khỏi livestream nữa, sợ rằng vừa rời đi sẽ bỏ lỡ tin tức động trời nào đó.

Và sau đó, Tô Thần lại một lần nữa trả lời các câu hỏi khác nhau của cư dân mạng.

Thời gian thoáng cái đã trôi qua một ngày, và còn khoảng một ngày nữa là đến đích.

Địa hình Đan Hà độc đáo trên vùng Gobi là nét chấm phá phóng khoáng của thiên nhiên, tự nhiên là không thể xem chán được.

Đặc biệt là phong cách trò chuyện phóng khoáng, biết gì nói nấy của Tô Thần, càng khiến thời gian trôi qua rất nhanh.

Khi chiếc xe dừng lại trên một cồn cát khổng lồ, mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Chỉ thấy không xa có một "thành trì" bị cồn cát bao quanh.

Thực tế đó chỉ là một khu cảnh quan tiêu chuẩn được bao quanh bởi một vùng địa hình Đan Hà rộng lớn, liên tiếp.

Nhưng nhìn thoáng qua, nó lại càng giống một thành trì cao thấp xen kẽ một cách có trật tự.

"Đến rồi." Theo lời nói như ra lệnh của Tô Thần, cư dân mạng sôi trào.

Một nơi như thế này, vừa nhìn đã thấy không hề đơn giản chút nào! 【Phụt!

Nhanh vậy sao?

Tô Thần đại thần có phải tự mang bản đồ không, sao cảm giác đi đâu cũng như đã sống ở đó rất lâu rồi vậy?】 【Tôi chỉ có thể nói là đỉnh của chóp, nơi này có phải do những người cổ đại ở lục địa xanh tạo ra không?

Nhìn thế nào cũng thấy kỳ quặc, một chút cũng không giống kiệt tác của tự nhiên.】 【Tôi thì thấy rất tự nhiên đó chứ, trước đây từng đi chụp ảnh ở nhiều điểm Đan Hà địa mạo, nhưng chưa từng đến nơi như thế này, chừng nào Cục Du lịch quy hoạch phát triển một chút đi!】 【Tôi là người địa phương, nhưng chỗ chúng tôi ở đây đều gọi là Ma Quỷ thành, bình thường không ai dám tùy tiện vào đó.】 【Trời ơi, phát hiện người địa phương!

Nhưng cái khái niệm "địa phương" chỗ các bạn rộng lớn thật đó!

Chạy xe hai ngày trời luôn!】 【Hahaha, ở nơi đất rộng người thưa thì thao tác này rất bình thường.】 【Nhưng chỗ này nhìn thật sự rất kỳ lạ...

Ơ!

Chỗ kia có người phải không!】 Theo đạn mạc phát hiện dường như có người xuất hiện ở rìa ống kính, Tô Thần cũng phát hiện ra bên

cạnh Ma Quỷ thành vậy mà có người.

Nhìn kỹ, không phải ai khác, chính là Lý Cường Quốc và đội tác chiến đặc chủng Hỏa Phượng do anh ta dẫn dắt.

Cảm giác bất lực lập tức dâng trào.

Tô Thần lái xe xuống hội hợp với họ.

Lý Cường Quốc kích động định ôm chầm lấy anh, nhưng Tô Thần khéo léo né tránh.

"Có chuyện gì vậy?

Tôi không phải đã nói lần thám mộ này không dẫn theo ai sao?

Sao các anh lại đến trước rồi?" Mặc dù ngữ khí không mấy thân thiện, nhưng trong sa mạc Gobi liên tục hai ngày không nhìn thấy bất kỳ sinh vật sống nào.

Đột nhiên một nhóm người xuất hiện, vẫn có chút thân thiết – đặc biệt là đều là người quen.

"Haizz, bên Viện nghiên cứu thật sự không yên tâm để cậu một mình trong sa mạc, nghĩ rằng nếu gặp bão cát hoặc mất vật tư gì đó, nên đã để chúng tôi đêm đó mang theo vật tư xông vào vùng Gobi này." "Chúng tôi còn đến trước cậu một ngày, ban đầu không biết đợi cậu ở đâu, nhưng khi đi đến một nơi mà bản đồ vệ tinh không quét ra được, thì đã phát hiện ra chỗ này." Ma Quỷ thành không chỉ bản thân là một mê cung khổng lồ, mà địa hình được hình thành từ ngàn năm trước này còn là những khối đá từ tính khó bị phong hóa.

Lực hút khổng lồ do từ trường mang lại không hề nhỏ hơn ở Tinh Tuyệt cổ thành một chút nào, thậm chí còn vượt xa.

Chương 214

Ma Quỷ thành rộng lớn kéo dài hàng trăm cây số, vệ tinh quét ra được mới là lạ.

"Vậy thì vất vả cho các anh rồi, à mà các anh không có ai vào trong đó chứ?" Tô Thần nghĩ vẫn nên hỏi thêm một câu, nếu những tên này tự cho là thông minh mà tiến vào thám thính.

Thế thì kế hoạch ban đầu không chừng sẽ bị phá vỡ.

Lý Cường Quốc vội vàng lắc đầu, "Dám làm sao được chứ, chúng tôi nghiêm ngặt tuân theo chỉ thị của cấp trên là chỉ đóng quân ở đây đợi cậu đến hội hợp, hành sự theo lệnh của cậu." Quả thật, tầm mắt nhìn thấy, tất cả lều trại chống bão trước đó đều được dựng ở những nơi khuất gió thích hợp phía ngoại vi Ma Quỷ thành.

Tất cả xe chở vật tư đều được cất giữ ở trong cùng, tinh thần của các chiến sĩ cũng khá tốt.

"Đội quân được cấp trên khẩn cấp điều động, lúc đó chúng tôi vừa hoàn thành nhiệm vụ, đang nghỉ ngơi hai ngày gần đó rồi chuẩn bị rời đi thì nhận được mệnh lệnh." "Cậu yên tâm, trước khi đến đây mọi người đều đã viết xong thư để lại, sống chết tự chịu, cậu cứ làm việc của mình, chúng tôi cũng sợ chết nên sẽ không làm loạn đâu." Như thể lo lắng Tô Thần sẽ ghét bỏ mình, Lý Cường Quốc vội vàng nhấn mạnh.

Nhưng Tô Thần không có ý này.

Lần này rất có khả năng sẽ chạm trán với đại bản doanh của kẻ địch, dù sao theo kết quả điều tra từ phía Sở Mục Vân và báo cáo sau hành động mà nói.

Châu Mục Vương và Thiết Diện Sinh sớm đã mang theo vật tư đến một nơi khác.

Theo suy đoán về thời gian, và thời cơ hiện tại, rất có khả năng đối phương và mình đã đến cùng một địa điểm.

“Thôi được rồi, nếu tôi bận rộn thì quả thật sẽ không để ý đến các anh được, đến nơi rồi các anh cứ tự tìm chỗ thích hợp mà ẩn nấp, đợi tôi.” “Đương nhiên rồi, chỉ cần đưa cậu đến nơi, chúng tôi chắc chắn sẽ tha hồ lười biếng hahaha, nhiệm vụ nhẹ nhàng như vậy mấy năm nay hiếm lắm.” Lý Cường Quốc nói xong cười ha hả, đúng lúc đó các chiến sĩ phụ trách hậu cần đã nấu xong lẩu.

Liền mời Tô Thần cùng đến thưởng thức.

Và Tô Thần nhìn thoáng qua bầu trời, mặc dù hiện tại vẫn là trời nắng to, nhưng ẩn ẩn đã có biến số.

“Thôi được rồi, chúng ta ăn nhanh lên, cố gắng mười phút giải quyết xong rồi về lều ngủ.” Nghe thấy giới hạn thời gian của Tô Thần, mọi người cũng đoán có lẽ trời sắp đổi.

Ngay lập tức không dám chậm trễ, một nồi lẩu vốn dĩ nên ăn thật sôi nổi, lại biến thành bữa ăn vội vàng.

Xếp hàng lấy đồ ăn xong, cứ đứng một bên nhanh chóng giải quyết.

Mười phút sau, mọi thứ đã thu dọn xong xuôi, bốn chiếc lều được kéo lên kín mít.

Cũng giống như tình huống trước đây.

Chỉ vài phút sau khi chuẩn bị xong, trời đất đột nhiên biến sắc.

Nhìn bầu trời tối sầm ngay lập tức, Tô Thần cũng không lo lắng, trực tiếp kéo túi ngủ lên và ngủ.

Bão cát kéo dài suốt một đêm, mãi đến chiều ngày thứ hai mới có dấu hiệu ngừng.

Nhưng ra khỏi lều trại mới thấy bầu trời vẫn âm u, không hề có ý định quang đãng trở lại.

"Thu dọn đồ đạc chuẩn bị vào thôi." Lý Cường Quốc lập tức vội vàng hô hào người nhổ trại.

Chỉ là so với toàn cảnh Ma Quỷ thành nhìn thấy lúc ban đầu, bây giờ đối lập lại.

Mây đen giăng kín, cả "thành trì" u ám nhưng lại càng khiến đường nét nổi bật lên một cách đáng sợ hơn. 【Vẫn độc hơn, cái này còn đáng sợ hơn nữa, sao tôi cảm giác bây giờ mới giống như cánh cửa địa ngục mở ra, bên trong toàn là ác quỷ vậy!】 【Tôi có dự cảm!

Có lẽ Tô Thần đại thần chính là đang đợi tình huống này nên mới vội vã đến đây!】 【Úc!

Đồng cảm!

Tôi cũng nghĩ như vậy đó!

Nếu không thì không thể nào vừa đến rìa Ma Quỷ thành, thời tiết đã quang đãng bao nhiêu ngày lại đột nhiên thay đổi.】 【Hahaha, không có cục khí tượng nào mời Tô Thần đại thần đến chỉ đạo sao?

Cười chết mất, mấy lần Tô Thần đại thần dự đoán thời tiết đều là dự báo thời tiết sai cả!】 【Haizz, tôi nghĩ là Cục Du lịch mời Tô Thần đại thần làm hướng dẫn viên là tốt rồi, dù chi phí cho một người cần đến ba chữ số không hề nhỏ, tôi cũng sẽ cố gắng cả đời hướng tới mục tiêu này!】 Đạn mạc thảo luận rất sôi nổi, đội ngũ cũng hùng dũng tiến về phía trước.

Sáu chiếc xe, Tô Thần một mình một chiếc, Lý Cường Quốc được phân phối một tài xế.

Tô Thần chuyên tâm livestream, nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với khán giả.

Chiếc xe phía trước cứ mỗi mười mấy mét lại ném xuống một cái hộp màu đen từ trên xe.

Tô Thần hơi tò mò.

"Đó là cái gì?" Tài xế là một lão binh, thấy Tô Thần nói chuyện với mình, vội vàng đáp: "Đó là thiết bị định vị cảm ứng mới được chính quyền nghiên cứu phát triển, khoảng cách giới hạn hiện tại hình như là hai mươi mét." Nói trắng ra, đó chính là cột mốc điện tử.

Cứ cách mười mấy mét lại ném xuống một cái.

Rải dọc đường, khi quay về chỉ cần ấn một cái là có thể cảm ứng với radar trên xe.

Thời gian chờ lên đến ba tháng, vỏ hộp bên ngoài chịu nhiệt cao, chống nước, chịu lạnh và cứng cáp có thể chịu được lực ép ba tấn.

"Vậy thứ này khá tốt đó chứ, dùng được cho mọi địa hình, các anh mang bao nhiêu vậy?" Nghe Tô Thần khen ngợi, lão binh có chút ngượng ngùng.

"Mỗi xe cơ bản đều mang theo ba trăm cái." À?

Thứ lợi hại như vậy mà lại được sản xuất hàng loạt sao?

Năm chiếc xe, vậy là một ngàn năm trăm cái, thật sự là bỏ vốn lớn rồi!

Ban đầu còn định hỏi xem còn mang theo công nghệ cao gì nữa, nhưng Tô Thần nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy thôi vậy.

Có lẽ người ta đã mang cả những trang bị giấu kín ra rồi, nếu dùng đến thì còn nói được.

Nếu không dùng đến, chẳng phải là tiết lộ bí mật và giới thiệu một

tràng cho người ta vô ích sao.

Được không bù mất.

Lão binh thấy Tô Thần không hỏi nữa, cũng tự giác im lặng.

Suốt đường đi không hề yên tĩnh, sắc trời u ám hòa cùng những khối đá phong hóa.

Thêm vào đó, tiếng gió vặn vẹo, vọng lại vô số lần bên trong, biến thành tiếng kêu gào tựa quỷ hồn, khiến toàn bộ buổi livestream trở nên cực kỳ quỷ dị.

Có người thậm chí đùa rằng, nơi đây chắc chắn là một nghĩa địa quy mô lớn.

Các quỷ hồn đã đợi ngàn năm trăm năm cuối cùng cũng có người đi vào, hiện tại đang mở tiệc ăn mừng tưng bừng đó!

Cũng có người gõ chữ đề nghị đổi tên phòng livestream thành "Livestream Nghĩa Địa Linh Dị Cỡ Lớn".

Bất ngờ, chiếc xe thám thính phía trước dừng lại.

Có người xuống xe truyền lời. "Phía trước hình như có thuyền, Tô giáo sư ngài có muốn đến xem một chút không?" Thuyền?

Tô Thần nghĩ một lát, quả thực là có thuyền, nhưng theo hướng đi hiện tại của họ thì không nên gặp con thuyền bị kẹt giữa sườn núi kia mới đúng!

Nhưng anh vẫn xuống xe đi xem.

Không giống như dự đoán, vị trí con thuyền này khá thấp, cách mặt đất chỉ khoảng bốn mét, chứ không phải độ cao giữa sườn núi như nguyên tác nói.

Quả thật một nửa thân thuyền chìm vào trong núi, nhưng thực tế sau khi vào bên trong thuyền mới phát hiện, nó giống như được chất

đống vào khi xây dựng ngọn núi hơn. "Con thuyền này kỳ lạ quá!

Sao lại ở trong sa mạc?" Lý Cường Quốc giẫm lên tấm ván thuyền kêu ken két, rõ ràng dù đã lâu năm, chất lượng thân thuyền cũng khá chắc chắn, không những không bị dẫm nát mà dường như những thứ bên trong khoang thuyền vẫn còn được bảo quản khá tốt. 【Quả nhiên vẫn phải có người đi cùng Thiên Quan đại thần tôi mới yên tâm...】 【Đúng đó, chỗ này đáng sợ quá đi!

Sao lại có con thuyền quỷ dị như vậy!!!】 【Thuyền ma thì chân thực rồi...

Nhưng có thể du thuyền giữa sa mạc, tôi thật ghen tị ha ha ha ha ha!】 【???

Sẽ không có ai thật sự không biết rất lâu trước đây sa mạc cũng có sông ngòi xanh tốt chứ?

Không phải chứ?

Sẽ không có ai thật sự không biết chứ?】 【Mấy người nào đó uyên bác ghê, có giỏi thì tự mà đi livestream đi, ở đây mà bình luận kiểu âm dương quái khí làm gì?!】 Bình luận tức khắc nổ ra tranh cãi kịch liệt.

Tô Thần liếc mắt một cái, lười quản, chỉ trả lời nghi vấn của Lý Cường Quốc. "Theo lộ trình tôi đã vạch ra, khi đến Ma Quỷ thành sẽ tránh được các con sông, nên các anh không biết cũng là bình thường." "Những con sông đó đã tồn tại hàng ngàn năm, cho dù nơi đây đã trở thành sa mạc thì đến mùa mưa vẫn sẽ có nước tích tụ chảy vào sông." Mùa mưa?

Lý Cường Quốc mơ hồ, cái nơi hoang tàn này còn có mùa mưa gì mà nói? "Chắc chắn rồi, ngay cả sa mạc cũng có mùa mưa, chỉ là khoảng cách giữa các mùa mưa ở vùng Gobi này hơi dài mà thôi." Lý

Cường Quốc càng mơ hồ hơn, lẽ nào khoảng cách giữa các mùa mưa trên sa mạc còn có thể tính toán chính xác được sao?

Nhưng nghĩ kỹ lại, bản thân Tô Thần chính là một cỗ máy dự báo thời tiết sống, trước giờ chưa từng sai sót, ngay cả cơn bão cát lần này cũng được dự đoán chính xác đến từng phút như thường lệ.

Chương 215

Nếu không phải Tô Thần đã nhắc nhở họ chuẩn bị trước khi bão cát ập đến, có lẽ bây giờ tổn thất của họ vẫn còn khá lớn. "Năm năm, khu vực này cứ năm năm lại có một trận mưa bão khá lớn, và lần mưa gần nhất là vào khoảng mấy ngày này năm năm trước." Lần này đến lượt các chiến sĩ không còn giữ được bình tĩnh.

Cái quái gì mà tính toán chính xác đến vậy chứ?

Chẳng phải mấy ngày tới sẽ có một trận mưa bão ập đến đây sao?

Nhìn hệ thống thoát nước của cái nơi tồi tàn này không được tốt lắm, nếu thật sự có trận mưa lớn như vậy, thì họ phải sớm tính toán thôi! "Con thuyền này đến đây có lẽ khoảng gần ba trăm năm trước, khi đó nó bị mắc cạn trong con sông gần đó." Tô Thần chỉ vào dấu vết xói mòn trên đá gần đó rồi nói: "Độ cao này rõ ràng là vừa mới bị xói mòn, độ sâu của lớp đá bên dưới chắc chắn còn khá nhiều, đủ để xói mòn thêm vài nghìn năm nữa." Nếu miêu tả hình thái nguyên thủy nhất của nơi đây thì có lẽ là một khối đá khổng lồ khá lớn bị chôn sâu dưới lòng đất, phạm vi của nó có thể đạt đến hàng trăm kilomet.

Hầu như chính là cấu tạo của toàn bộ Ma Quỷ thành, và nơi thành Xà Chiểu bị bao quanh ở trung tâm, chắc chắn là được tạo ra bởi mảnh vỡ của chiếc rìu khổng lồ năm đó.

Bộ tộc của Tây Vương Mẫu sau khi phát hiện ra nơi đắc địa này đã xây dựng nó thành thành trì chuyên biệt của mình.

Và vào thời đại đó, trên toàn bộ khối đá khổng lồ này chỉ có một vài vết lõm và nứt nẻ kéo dài do mảnh rìu khổng lồ va chạm tạo ra.

Tây Vương Mẫu khi đó dựa vào kiến thức Kỳ Môn Độn Giáp của mình, đã cho người dân của bà dọc theo những vết nứt mà khai thác,

tạo nên nguyên hình sơ khai của Ma Quỷ thành.

Cũng chính vì nguyên hình ban đầu đó mà toàn bộ Ma Quỷ thành đã trải qua hàng nghìn năm phong ba xói mòn vẫn giữ được hình thái hiện tại.

Chỉ có thể nói, những lão già nghìn năm này thật quá giỏi làm việc. "Toàn bộ Ma Quỷ thành khi mới khai thác, đã được thiết kế theo một vòng tròn, bao bọc chặt chẽ thành Xà Chiểu của Tây Vương Mẫu bên trong." "Bất kỳ ai có kiến thức khi vào đây đều chỉ ấn tượng đầu tiên là Ma Quỷ thành ban đầu, nhưng không biết rằng Ma Quỷ thành thật sự là một địa mạo xói mòn khổng lồ kéo dài liên kết gần nghìn kilomet." "Khi đó, con thuyền này hẳn là được các thành trì nhỏ xung quanh dùng để cống nạp cho Tây Vương Mẫu, nhưng đã gặp phải bất ngờ nên bị mắc cạn tại đây, lâu dần bị cát bụi phong hóa tích tụ mà biến thành dạng hiện tại." Nghe Tô Thần nói xong, Lý Cường Quốc trở nên hứng thú. "Nếu nói đây là cống phẩm dâng cho Tây Vương Mẫu, vậy không chừng có thứ gì tốt không?" Nói rồi, anh ta liền cho các chiến sĩ vào khoang thuyền tìm kiếm.

Tô Thần nhớ lại những thứ có thể tồn tại bên trong, liền dặn dò một câu. "Nếu gặp phải thứ gì kỳ lạ thì cứ mang qua đây trước, đừng tự ý mở ra." Các chiến sĩ dạ một tiếng, không lâu sau nói đã tìm thấy một đống bình gốm điêu khắc hoa văn kỳ lạ.

Tô Thần thầm nghĩ, mô tả về con thuyền rõ ràng không giống nhau, sao lại thật sự có thứ đó chứ!

Nhưng đã tìm thấy rồi, chứng tỏ những thứ hỏng hóc bên trong vẫn còn đó.

Sau khi xác định không bị vỡ, anh trực tiếp lấy ra một chai xịt màu đỏ đựng trong bình thủy tinh.

Đây là phần thưởng chỉ đạo thám hiểm mộ cổ Tinh Tuyệt thành

trước đó —— Dung dịch Kỳ Lân Kiệt ngàn năm. "Cái này là gì?" Lý Cường Quốc vô cùng tò mò.

Tô Thần suy nghĩ một chút, nói: "Thuốc diệt côn trùng không gây hại cho người thôi." Nói xong liền phun loạn xạ vào những bình gốm đó, toàn bộ không gian tràn ngập khí vụ màu đỏ.

Các chiến sĩ theo bản năng bịt miệng, nhưng thấy Tô Thần hoàn toàn không có bất kỳ phòng hộ nào thì ngượng nghịu buông tay ra.

Ngay lập tức, họ thấy những bình gốm bị phong kín lập tức rung lên bần bật, như thể có thứ gì đó kỳ lạ bên trong đang cố gắng thoát ra.

Kẽo kẹt kẽo kẹt —— Từng tràng tiếng cười âm tà rợn người cũng dày đặc truyền ra từ những bình gốm đó.

Mọi người đều hoảng sợ lùi lại liên tục, Lý Cường Quốc đứng cạnh Tô Thần trực tiếp rút súng ra. "Bên trong toàn là thứ quái quỷ gì vậy?

Sao lại đáng sợ đến thế chứ!" "Thứ này, tạm gọi là bình Tây Vương Mẫu vậy." Tô Thần vẫn thần sắc bình thản, đưa camera lại gần cái bình đó.

Bình luận lập tức "hét chói tai" điên cuồng. 【A a a a!

Cứu tôi với!

Đừng có dí tôi lên đó!】 【Trời ơi trời ơi!

Tôi không muốn thấy ma!】 【Thiên Quan đại thần ơi anh đừng như vậy mà...

Tôi không muốn đến gần...】 【Tôi điên mất rồi, tôi không muốn thoát khỏi livestream, nhưng tôi cũng không muốn đứng gần cái thứ quỷ quái này như vậy!】 【Cái tiếng cười này...

Ban ngày ban mặt mà tôi nổi hết da gà rồi...】【Da đầu tê dại rồi...】"Hoa văn trên đây là Tam Thanh Điểu, cũng là totem của quốc gia Tây Vương Mẫu, những người thống trị thời đó để duy trì sự ổn định của vương quyền thường dùng những lời lẽ siêu nhiên để tuyên truyền bản thân, mà những người dưới quyền đều tin tưởng không nghi ngờ gì..." Trong lúc các bình gốm vẫn không ngừng rung chuyển và phát ra tiếng cười quái dị, Tô Thần đã giải thích rõ ràng về nguồn gốc và quá trình chế tác của những bình đầu người.

Lý Cường Quốc ban đầu không sợ, đến sau thì sợ đến mức nhảy ra phía sau. "Cái quái gì vậy?

Lẽ nào những quỷ hồn đó không cam lòng, bây giờ muốn ra gây họa rồi?!" Nói rồi liền vội vàng sai các chiến sĩ đang đóng quân phía dưới mang bùa trấn thi lên.

Nhưng rồi lại nghĩ ra điều gì đó, hỏi Tô Thần: "Bùa trấn thi này trấn được cương thi, nhưng mấy thứ này chỉ còn lại một cái sọ... vậy còn có tác dụng không?" Tô Thần lắc đầu. "Những đầu người bên trong này trải qua thời gian dài như vậy chỉ còn lại hộp sọ, không thể gây ra sóng gió gì." Hả?

Lý Cường Quốc càng mơ hồ hơn, cái này... anh ta không bị mù chứ!

Anh ta thấy các chiến sĩ xung quanh đều phản ứng giống mình, xác nhận mình không có vấn đề gì thì thấy những tiếng động kia đột nhiên dừng lại.

Sau đó Tô Thần trực tiếp đá vỡ một cái bình, hành động này khiến các chiến sĩ sợ hãi co rúm vào góc.

Một vật hình cầu lăn ra từ cái bình, nhìn kỹ thì đúng như Tô Thần đã nói, đó là một cái sọ người bị lấp đầy bùn đất!

Và trong đống mảnh vỡ còn có một búi tóc rối bời.

Không có bất cứ thứ gì xuất hiện!

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó búi tóc rối bời kia đột nhiên động đậy! "Chết tiệt!" Có người sợ hãi đến mức văng tục.

Tô Thần không biết từ đâu lấy ra một mảnh gỗ gãy, cạy cạy vài cái trong búi tóc rối bời đó.

Không khí dường như ngưng đọng lại trong loạt hành động của Tô Thần, mọi người không dám thở mạnh một tiếng, sợ làm kinh động đến thứ gì đó.

Bình luận cũng không còn nhảy loạn nữa, có người run rẩy gõ bình luận: 【Hàng đầu nhắc nhở, có thể hô hấp bình thường.】 Ngay sau đó, một con côn trùng màu nâu xanh dài bằng ngón tay, hình dáng kỳ dị, bị mảnh gỗ gãy khều ra.

Không nhúc nhích, xem ra đã chết rồi.

Lý Cường Quốc thấy vậy, thở phào một hơi dài, tay lau mồ hôi trên trán, chợt bừng tỉnh.

Cái quái gì, sợ hãi vô ích rồi, Tô Thần ngay từ đầu đã nói là phun thuốc diệt côn trùng, vậy thì chắc chắn là diệt côn trùng chứ! "Con côn trùng gì mà to vậy, còn cần phải dùng bình để nuôi ư?" Nói xong anh ta cảm thấy lời mình có gì đó không ổn, cái bình này là để nuôi đầu người mà!

Theo động tĩnh vừa rồi mà nói, hầu như không có bình nào trống rỗng, tức là những con côn trùng này đều được đầu người trong bình nuôi dưỡng! "Trước đây ở Kim Tước Sơn đã kiểm tra qua rồi, chỉ là những con này đều là Thi Miết Vương." "Chỉ cần một con thoát ra, đều có thể nhanh chóng phát triển thành một đội quân cương thi."

"Bây giờ chúng đều chết hết rồi, các anh có thể đóng gói những cái bình này lại, đợi khi về thì mang về làm nghiên cứu." Nghe lời này, bình luận cười đến không khép được miệng. 【Đừng gọi là thi miết nữa, gọi là côn trùng vui vẻ của nhà khoa học đi.】 【Cười chết mất, trước đây lấy mẫu ít đến đáng thương, lần này mang về số lượng lớn, đúng là ai cũng phải vui mừng.】 【Tôi vẫn cảm thấy chúng ta trước đây lo lắng vô ích rồi, ngay cả thuốc diệt côn trùng đặc chế cũng mang theo, Thiên Quan đại thần này thật sự đi đến đâu cũng đáng tin cậy!】 Lại một đợt cảm thán.

Còn Ngô Khánh Bình đang xem livestream trong viện nghiên cứu, nghe lời này liền kích động vội vàng chạy về phòng thí nghiệm, bảo các nghiên cứu sinh nhanh chóng chuẩn bị nơi nghiên cứu Thi Miết Vương sau này.

Sở Mục Vân thì sắc mặt ngưng trọng, ông ngồi ở phía sau cùng.

Trên bàn vẫn đặt bản kế hoạch khảo cổ núi tuyết.

Câu nói trên đó: Sau khi phê duyệt, đội khảo cổ sẽ lập tức xuất phát.

Cái này đúng là tự tìm chết mà không tốn thời gian!

Nhưng những thứ trên đó lại khiến ông vô cùng bận tâm, ngẩng đầu thấy Tô Thần và mọi người đã lại bắt đầu tiến lên.

Sở Mục Vân giơ tay gọi trợ lý. "Người phụ trách viện nghiên cứu khảo cổ bên kia là ai, bảo anh ta giúp tôi tra xem những thứ trên này." Trợ lý suy nghĩ vài giây, đáp: "Hình như tên là Sầm Trường Đông." Sau đó nhận lấy bản kế hoạch, lông mày cũng nhíu chặt lại. "Không phải nói bản kế hoạch này có vấn đề, bên chúng ta tạm thời không cần xử lý nữa sao?" "Cái truyền thuyết về Quan Vũ đó tôi luôn cảm thấy quen thuộc, nhưng bây giờ không nhớ ra đã nghe ở đâu rồi." Sở Mục Vân nói một cách khó xử, nhưng lại cảm thấy không có câu trả lời nên

không nói nữa.

Trợ lý đi xuống, đột nhiên một tiếng sấm vang trời truyền đến.

Khiến anh ta giật mình, nhưng kéo rèm cửa nhìn ra ngoài thì trời vẫn quang đãng.

Ngẩng đầu mới phát hiện đây là tiếng sấm trong livestream!

Tuy nhiên Tô Thần và mọi người đã sớm tìm được hang động thích hợp để tránh mưa.

Chương 216

Quả nhiên đúng như Tô Thần đã nói —— là mưa bão, còn kéo dài suốt hai ngày.

Hang động nơi họ ở khá lớn, vừa đủ chỗ cho tất cả mọi người.

Nhưng bình luận đều tò mò về những chiếc xe.

Nhìn mưa xối xả bên ngoài, trên mặt đất nhanh chóng tụ lại thành những dòng suối nhỏ.

Hơn nữa theo thời gian trôi đi, nước còn dâng lên cao đến ngang bắp chân. 【Mưa đã rơi cả ngày rồi, trước đây tôi không chú ý, bây giờ tôi rất tò mò —— Mấy chiếc xe của các anh để đâu rồi?】 【Nói đúng trọng tâm rồi, trước đây tôi cũng thắc mắc sao lều trại có đủ thứ, mà lại không thấy bóng dáng chiếc xe nào?】 【Không phải là không tiện livestream rồi vứt xe luôn chứ?

Nếu thật sự vứt rồi thì bây giờ tôi gọi taxi đến đó ngay!】 【Ha ha ha ha, lầu trên báo vị trí đi, chúng ta cùng đi, tôi chỉ đơn thuần muốn đến đó du lịch thôi!】 【Phụt, xe đắt tiền như vậy dù kinh phí có cao đến mấy cũng không đến mức vứt luôn chứ?

Hơn nữa, cái bộ cảm ứng tìm đường trước đó chẳng phải kết nối với radar trên xe sao?

Không có xe thì chẳng phải bị kẹt chết trong đó à?】 【Cười chết mất, lầu trên là người thật thà quá đi!】 "Những chiếc xe được cất an toàn trong hang động khác, độ cao tương đương ở đây, sẽ không bị ngập hay bị cuốn trôi." Tô Thần bất ngờ lên tiếng, điều này khiến khán giả khá bất ngờ.

Dù sao thì sau khi trời mưa xong thì không mấy khi nghe thấy

giọng Tô Thần nữa, ngay cả các chiến sĩ cũng khá im lặng.

Chỉ là vây quanh đống lửa sưởi ấm tay.

Hành động bắt đầu vào chiều tối ngày thứ hai, lượng mưa từ khoảng ba giờ chiều bắt đầu giảm dần.

Đến lúc bắt đầu hành động thì trời đã chỉ còn mưa lất phất.

Tất cả mọi người đều không hiểu sao những chiếc xe lại được đưa lên cao như vậy, rồi lại trong nháy mắt được hạ xuống.

Nhưng mọi người đều biết đây chắc chắn là do Tô Thần làm, liền bình luận trêu chọc rằng anh không đi làm vận chuyển logistics thì thật đáng tiếc. "Tô giáo sư, vì theo như anh nói trước đây toàn bộ Ma Quỷ thành đều được xây dựng xung quanh Tháp Mộc Đà, vậy chúng ta chỉ cần nổ tung hai bên núi đá là có thể tìm thấy cái lòng chảo đó rồi sao?" Lý Cường Quốc rõ ràng đang nóng lòng muốn thử, dù sao một đường gian nan đến đây, họ cơ bản ở trạng thái nửa du lịch, mang theo thái độ chấp hành nhiệm vụ lớn.

Nhưng không làm được gì cả, rõ ràng khiến họ mất hết tinh thần. "Không đơn giản như vậy." Tô Thần từ chối đề nghị của Lý Cường Quốc.

Nơi đây không nhất thiết là rìa Tháp Mộc Đà hay một khu vực rộng rãi.

Nhưng vì có sự gia trì của Kỳ Môn Độn Giáp thuật, dẫn đến cấu tạo địa mạo bị phong hóa ở mọi nơi có thể nhìn thấy cơ bản đều giống nhau.

Mà toàn bộ Ma Quỷ thành có cấu tạo thành một hình tròn.

Cũng có nghĩa là, "tường thành đá vách" mà họ thấy không nhất thiết là bao quanh Tháp Mộc Đà, mà cũng có thể là nối liền với các Ma Quỷ thành lớn nhỏ.

Cho dù có thể tìm được một con đường mù quáng, e rằng cũng phải tốn một lượng lớn thuốc nổ.

Huống hồ, nơi này có thể tồn tại ốc đảo thì chứng tỏ có sông ngầm chứ!

Không chừng còn tồn tại những hang động ngầm rất lớn, một khi nổ tung gây ra động đất, sụt lún và một loạt phản ứng dây chuyền thì sẽ là tổn thất không đáng có.

Lý Cường Quốc nghe xong, ngượng nghịu gãi gáy, "Đúng là tôi suy nghĩ đơn giản quá ha ha ha..." Quả thật, họ còn mang theo máy bay không người lái.

Theo lý mà nói, chỉ cần cho máy bay không người lái bay thẳng lên, vẽ bản đồ những gì ở đâu đều là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng từ trường ở đây cũng khá bất thường.

Máy bay không người lái không những không bay lên được, mà có cái vừa bay lên đã rơi tan nát.

Có thể nói là chẳng làm được gì, còn tổn thất nặng nề! "Cứ theo con sông cổ mà tôi đã nói với anh trước đó, đi dọc theo đó là có thể tìm thấy Tháp Mộc Đà." Sông?

Lý Cường Quốc ngây người một lát, hiện tại nước tích trên mặt đất quả thật đang chảy về phía trước.

Nhưng sông?

Cái nơi tồi tàn này lại có sông sao?

Nhưng rất nhanh Lý Cường Quốc nhận ra là mình đã nghĩ quá nông cạn.

Nơi này quả thực có sông, lại là con sông khá rộng, chỉ là từ tuyến đường Tô Thần đã vạch ra thì thường không nhìn thấy. "Nếu là con

sông đã khô cạn hàng trăm năm thì việc đi xe không thành vấn đề, nhưng những con sông chỉ mới khô cạn vài năm gần đây thường sẽ có hang động bên dưới, lái xe trên đó sẽ có những mối nguy hiểm không đáng có." Hèn chi, họ chỉ nhớ rõ tuyến đường ban đầu có địa hình giống sông cổ, nhưng sau đó dần dần là địa hình sa mạc.

Khi xe của họ tiến về phía trước, liền thấy một con sông không sâu lắm đang chảy về phía trước với một tốc độ kỳ lạ. "Cảm giác địa hình vẫn khá bằng phẳng, sao tốc độ dòng chảy của con sông này lại quỷ dị như vậy?" Tô Thần nhìn sắc trời phía trước vẫn u ám, khoảng hơn năm giờ chiều đáng lẽ là lúc ánh sáng vẫn khá tốt. "Dù sao cũng là bao quanh một lòng chảo, sự chênh lệch địa hình cùng với trọng lực tạo nên tình huống này cũng là bình thường." Mưa đã tạnh gần một tiếng, Tô Thần mở cửa sổ xe vươn tay ra ngoài.

Sau đó lấy bộ đàm ra nói với chiếc xe phía trước: "Sắp đến rồi, chú ý địa hình và tốc độ xe." Nhưng Lý Cường Quốc không hiểu, anh ta vì muốn thấy rõ Tô Thần đã tính toán tất cả những điều này như thế nào mà đặc biệt mặt dày ngồi lên xe của Tô Thần.

Nhưng Tô Thần cũng không làm gì đặc biệt, chỉ đơn thuần cảm nhận một chút tốc độ gió.

Nhưng tốc độ gió trên xe...

Anh ta vươn tay ra ngoài, cảm giác vô cùng kỳ lạ —— thậm chí hơi khó chịu.

Nhìn xung quanh, vẫn là địa mạo Danxia khô cằn, không có thay đổi gì lớn.

Một chút cũng không nhìn ra chỗ nào có địa hình rộng mở, càng không thấy bất kỳ dấu vết nào của ốc đảo.

Đang băn khoăn thì chiếc xe phía trước đột ngột dừng lại, tiếng

phanh xe chói tai khiến anh ta giật mình! "Chuyện gì vậy?!" Anh ta cầm bộ đàm lên, gầm lên với chiếc xe phía trước.

Không ngờ đối phương lại trực tiếp xuống xe.

Anh ta cũng tiện thể mở cửa xe xuống, thì thấy phía trước hóa ra là vách núi! "Chết tiệt!

Hết đường..." Lời còn chưa dứt, cả người đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Thật sự là một lòng chảo!

Nhưng cái lòng chảo này thật sự rất lớn.

Giữa địa mạo Danxia đơn sắc, cảm giác xanh mướt, khói sương lượn lờ như một tiên cảnh rơi xuống từ trên trời!

Tán cây dày đặc khiến lòng chảo khá ngay ngắn này trông càng giống một khu rừng nguyên sinh được con người trồng.

Các chiến sĩ đều ngẩn người, vẻ mặt vô cùng khoa trương.

Một người không ngừng lẩm bẩm hỏi mình có phải nhìn thấy ảo giác không.

Có người trực tiếp bảo người bên cạnh véo mình một cái, xem có phải bị hoa mắt không.

Quả thật là vậy.

Rõ ràng vừa nãy trời còn mây đen dày đặc, sắc trời u ám âm u.

Nhưng khi họ dừng xe, đi đến rìa vách đá thì, trời, đã hoàn toàn quang đãng!

Ánh nắng chói chang như muốn vội vã khoe cảnh sắc thần tiên bí cảnh này ra trước mắt những vị khách cuối cùng cũng đến thăm mảnh đất này sau hàng ngàn năm.

Sự chênh lệch môi trường như vậy khiến khán giả xem livestream cũng kinh ngạc đến không ngậm được miệng, hôm đó rất nhiều người bị những người cầm điện thoại bên cạnh hét lên làm cho suýt mắc bệnh tim.

Hành vi đó giống như tiếng kêu quái dị của những con tinh tinh lớn cực kỳ nguyên thủy, như thể con người đang thoái hóa trở lại. 【Ôi trời!

Pro quá vậy!

Cái này chắc chắn không phải đoạn phim trong điện ảnh sao?!】 【A a a a a!

Tôi thật sự bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc, đúng là mưa tạnh trời quang, tiên cảnh giáng lâm!】 【Tuyệt vời, livestream này đúng là mở hộp mù mà!

Lần nào cũng kinh ngạc hơn lần trước!】 【Yêu cầu bộ phận chống hàng giả đi thực địa kiểm chứng một chút, nơi này thật sự quá đẹp!

Nếu thật sự có trong đời, tôi nhất định phải đến!】 【Mọi người quên những điều đã gặp phải trên đường đến Ma Quỷ thành sao?

Những tiếng kêu quỷ dị không dứt đó?

Tôi cảm thấy người bình thường đi vào chưa được mấy ngày đã phát điên rồi...】 【Lên bờ an toàn!!】 【Thi đâu đỗ đó!!】 【Cầu hôn thuận lợi!!!】 【Thăng chức tăng lương!!!!】 Trong nháy mắt, bình luận biến thành một trường cầu nguyện quy mô lớn.

Chương 217

Quả thật, sự thay đổi cảnh quan tự nhiên không hề có hiệu ứng đặc biệt này thật sự vô cùng kinh ngạc!

Đặc biệt là trước đó bão cát nối tiếp mưa bão, tối tăm u ám mấy ngày liền.

Mọi người đều nghĩ livestream lần này là khám phá bóng tối của Ma Quỷ thành rồi.

Không ngờ, cái quái gì mà còn có kiểu "tăm tối thấy hoa tươi, lẩn quẩn gặp lối ra", hiệu ứng chương trình lập tức đạt tối đa! "Bên kia tôi thấy có mấy hang động thích hợp có thể chứa xe, có thể lái xe qua đó đóng trại." Đóng trại?

Lý Cường Quốc ngây người. "Chúng ta không phải đã nói là đưa anh đến cửa vào địa cung sao?

Đến đó chúng tôi sẽ đóng trại gần đó đợi anh..." Lý Cường Quốc vừa nói, vừa lúng túng chỉ vào lòng chảo rộng lớn phía dưới. "Phía dưới trông cũng khá lớn..." "Không cần, các anh cứ ở đây tiếp ứng tôi là được." Tô Thần trực tiếp từ chối.

Dù sao cũng vì phía dưới khá lớn, nguy hiểm cũng nhiều.

Hơn nữa Tháp Mộc Đà không hề bình thường như nhìn từ trên cao, địa hình đầm lầy còn có đủ loại côn trùng kỳ lạ và mãnh thú.

Anh một mình xuống thì được, nếu dẫn theo cả đội ngũ cùng xuống thì chẳng phải rước lấy phiền phức sao!

Thấy thái độ của Tô Thần kiên quyết, Lý Cường Quốc liền không tiếp tục yêu cầu đi theo nữa.

Tô Thần còn giúp họ giải quyết xong vấn đề an trí rồi mới từ trên

vách núi nhảy xuống.

Thấy động tác tiêu sái đó, mọi người đều vô cùng ngưỡng mộ.

Nhưng mãi đến khi người biến mất gần nửa phút, mới có một chiến sĩ đột nhiên nhớ ra. "Chết tiệt!

Anh ấy không thắt dây an toàn sao?!" Không chỉ là không thắt dây an toàn!

Lý Cường Quốc nhìn quanh một lượt, mấy cái điểm móc dây cũng chẳng thấy bóng dáng đâu! "Mẹ kiếp!

Cái này là nhảy thẳng xuống rồi!" Nói rồi, các chiến sĩ đều hoảng loạn.

Trời ạ, biết thế sớm thì thà vừa nãy kiên quyết đòi đi theo.

Ngay lập tức, họ đều tranh thủ thời gian đóng cọc và thắt dây an toàn, thầm nghĩ bây giờ xuống có lẽ vẫn có thể cứu được người —— dù sao phía dưới là đầm lầy, chắc là chịu được va đập chứ?

Bên này đang chuẩn bị ráo riết, Lý Cường Quốc gần như muốn khóc.

Vừa nãy Tô Thần còn mang theo camera xuống dưới.

Nếu mà anh ta ngã chết, hàng chục triệu người xem livestream kia đều là nhân chứng.

Không chừng người còn chưa về đã bị kết tội rồi.

Đang bi thương thì thấy một chiến sĩ kêu lên kinh ngạc.

Lý Cường Quốc cau mày nhìn sang, thấy đối phương đang cầm điện thoại xem livestream thì lập tức bực mình. "Tiểu Trang!

Mày cái quái gì vậy!

Mau giúp đỡ đi!

Còn mẹ nó xem điện thoại nữa!" Nói rồi, anh ta lao tới vươn tay giật lấy điện thoại của Tiểu Trang.

Tiện thể liếc qua màn hình điện thoại, vừa nhìn, anh ta cũng ngây người.

Đó là phòng livestream của Tô Thần, hiện tại đang kẹt trên một cành cây bên cạnh, anh ấy đang thu lại Kim Cương Tán.

Bình luận nhất loạt khen ngợi "lưu tệ" (pro/đỉnh). 【Bay theo Thiên Quan đại thần một phen, mẹ nó quá đẹp trai!】 【Ha ha ha ha ha, tuyệt vời!】 【Pro quá, cây Kim Cương Tán này bao nhiêu tiền?!

Tôi cũng muốn một cái!】 【Mẹ kiếp, thật sự cầm một cây dù nhảy vách núi!】 【Ôi trời ơi!

Góc nhìn thứ nhất vừa rồi thật sự quá ngầu!】 【Tôi thật sự cảm thấy trên thế giới này không có thứ gì có thể ngăn cản bước tiến của Thiên Quan đại thần!】 【Đẹp trai!

Trừ đẹp trai ra thì vẫn là đẹp trai!】 Có chiến sĩ cũng phát hiện động tĩnh bên này, vội lấy điện thoại ra kiểm tra, liền tìm thấy cảnh tượng Tô Thần nhảy xuống không trung vừa rồi.

Mọi người vội vàng xúm lại xem.

Chỉ thấy ống kính đột nhiên quay xuống, sau đó rơi xuống với tốc độ cực cao khó diễn tả!

Còn Tô Thần thì lại vô cùng bình tĩnh giữa chừng đổi hướng camera, để mọi người có thể trực quan hơn khi nhìn thấy cảnh đẹp của Tháp Mộc Đà.

Nhưng cùng với việc tiếp tục hạ xuống, cảnh sắc có thể nhìn thấy càng ngày càng ít đi.

Các chiến sĩ đều xem đến căng thẳng, nhưng Tô Thần lại không hề

hoảng sợ.

Xoạch!

Một tiếng mở dù khiến mọi người ngây người một lát, sau đó còn phát hiện cây Kim Cương Tán kia lại mở về phía dưới!

Ngay lập tức cả người đều ngây dại. "Cái này quá vô lý!" "Đỉnh chết đi được!" "Thần nhân, đây tuyệt đối là một vị thần!" Trong quá trình hạ xuống, nếu mở dù về phía trên, thì đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Nhưng nếu mở dù về phía dưới, thì nói trắng ra, áp lực cản lại sẽ tính bằng hàng ngàn lần!

Mà Tô Thần lại thành công trong nháy mắt!

Ngay sau đó, ống kính quay về phía dưới, Kim Cương Tán trực tiếp bị Tô Thần dẫm dưới chân.

Quá trình rơi xuống vẫn rất nhanh, nhưng so với trước đó rõ ràng đã chậm hơn một chút.

Cùng với tiếng "phanh" Kim Cương Tán rơi xuống đầm lầy, mọi người mới đột nhiên nhận ra cảnh tượng trước mắt đã đột ngột biến thành cấu trúc rừng tương tự rừng mưa nhiệt đới.

Nhìn thấy đây, Lý Cường Quốc gần như cả người ngồi sụp xuống đất thở phào một hơi. "Được rồi, mọi người dọn dẹp rồi vào hang động đi, xem ra bên này chúng ta không cần lo lắng nữa." Trong giọng điệu vừa có sự kính phục, vừa có sự bất lực, còn có mấy phần tự giễu.

Các chiến sĩ thì đều ngầm hiểu ý nhau, bắt đầu sắp xếp vật tư còn lại, lên kế hoạch đợi ngày Tô Thần từ dưới trở về.

Đồng thời để kịp thời nắm bắt tình hình bên Tô Thần, Lý Cường

Quốc đã thu tất cả điện thoại của mọi người lại.

Quy định 24 giờ luân phiên có người xem livestream, một điện thoại hết pin thì đổi sang cái khác.

Ngay cả việc sạc pin cũng phải luân phiên, để đảm bảo bất cứ lúc nào cũng có điện thoại để xem livestream của Tô Thần.

Còn khi Tô Thần xuống dưới xong, anh ấy đã nâng ống kính lên một chút.

Mọi người lúc này mới phát hiện, phía sau Tô Thần lại là một khe nứt hẻm núi.

Khớp với vách núi phía trên, ánh sáng xuyên qua khe nứt hẻm núi khiến toàn bộ cảnh vật trở nên hùng vĩ.

Sột soạt —— Sột soạt sột soạt —— Như thể lấy Tô Thần làm trung tâm —— nền đất bùn ướt dưới chân anh, hoặc ao nước đọng xung quanh, hoặc trên cây, dường như có vô số côn trùng hoặc động vật nhỏ đang điên cuồng bỏ chạy.

Động tĩnh này trong mắt khán giả giống như một hòn đá lớn đột nhiên rơi xuống mặt nước yên tĩnh.

Sóng nước từng vòng lan ra, mà hiện tại là những sinh vật đã sống ung dung gần ngàn năm ở đây đột nhiên cảm nhận được mối đe dọa. 【Tò mò, Thiên Quan đại thần, tôi nghe bạn tôi từng nhập ngũ nói, khu vực rừng rậm đầm lầy như thế này rắn rết côn trùng đặc biệt nhiều, anh dù có phun thuốc diệt côn trùng trước đó thì gặp nước chắc cũng mất tác dụng chứ?

Anh còn có biện pháp nào khác không?】 Tô Thần đang tìm phương hướng, nhìn thấy bình luận này không nhịn được cong khóe miệng.

Biện pháp?

Mình cần gì biện pháp, Kỳ Lân Huyết Mạch bản thân đã là thuốc diệt côn trùng di động rồi.

Chỉ là Tiểu Ca cần phải chảy máu mới có thể xua đuổi những con côn trùng hình thù kỳ dị đó, còn cái của anh thì là từng chút một làm nhiệm vụ mà nâng cấp lên.

Vẫn chưa đến giai đoạn thứ hai, chỉ riêng sự gia trì của ba thuộc tính thủy hỏa mộc ở giai đoạn đầu cũng đã đủ nghịch thiên rồi.

Đối với người bình thường mà nói, Tô Thần vẫn là một người bình thường.

Chương 218

Nhưng đối với những sinh vật khác có giác quan nhạy bén, sự xuất hiện của Tô Thần chính là kẻ địch tự nhiên.

Những bình Tây Vương Mẫu trước đó cũng vậy, trong quá trình các chiến sĩ vận chuyển không hề xảy ra vấn đề gì.

Nhưng Tô Thần vừa đến gần thì những thứ đó đã cảm thấy bất an, nhưng không dám chui ra.

Sau khi Dung dịch Kỳ Lân Kiệt được phun ra, chúng càng trở nên bồn chồn hơn khi nhận ra mình hoàn toàn không còn cơ hội thoát thân. "Không có biện pháp nào khác, có lẽ là do thể chất thôi?

Tôi trời sinh không được côn trùng yêu thích." Khoe khoang đẳng cấp!

Bình luận nhao nhao than vãn, mình cũng muốn có thể chất như vậy.

Dù sao thì một kẻ thù lớn của loài người —— được mệnh danh "vạn vật hữu tình, duy chỉ có nó là ngoại lệ" là muỗi, đã khiến con người tốn hết tâm sức để tiêu diệt.

Nếu có thể không bị muỗi ưa thích, thì đó thật sự là phúc khí trời ban!

Tô Thần không tiếp tục chủ đề này, càng đi về phía trước tán cây càng dày đặc.

Rễ khí dày đặc như những dây leo quấn quýt chằng chịt, cố gắng chiếm cứ tất cả không gian dưới tán cây.

Tô Thần thì không chút khách khí rút Hắc Kim Cổ Đao ra vung về phía trước —— soạt!

Rễ khí dày đặc như tường, dài gần mười mét, trong nháy mắt đứt gãy sụp đổ sang hai bên, một con đường liền được mở ra.

Thấy cảnh này, một chiến sĩ cười khổ may mắn. "Quả nhiên, chúng ta đi theo thì chỉ làm vướng chân Tô giáo sư thôi...

May mà không đi theo!" Sau đó liền nghe thấy bên ngoài có người kêu lên một tiếng kỳ quái, anh thuận theo âm thanh nhìn ra —— sắc trời vốn quang đãng lại một lần nữa tối sầm.

Cứ như thể khoảnh khắc quang đãng ban nãy chỉ là để thế nhân được chiêm ngưỡng cảnh đẹp mê hoặc lòng người, nhưng xem ra, chúng lại giống như được sắp đặt để Tô Thần có thể thuận lợi xuống dưới.

Mưa vẫn trút xuống như vũ bão, tựa như có người bên trên dùng vô số thùng nước mà dội xuống.

Ban đầu còn lo lắng Tô Thần có gặp phải chuyện không may dưới đó không.

Dù sao thì lòng chảo vốn đã thấm đẫm một trận bão lớn, giờ thêm một trận nữa chỉ sợ bên dưới sẽ tụ lại thành một biển nước.

Nhưng nhìn thấy góc nhìn trên màn hình đột nhiên nâng cao không ít, mới phát hiện Tô Thần đã sớm leo lên một cái cây cao chót vót, phía trên vừa vặn là những tán lá dày đặc cùng vô số rễ khí đan xen chằng chịt, tạo thành một mái vòm bảo vệ khổng lồ.

Khán giả còn đang thắc mắc vì sao Tô Thần đột nhiên nhảy lên cao, thì một tiếng sấm rền vang trời liền nổ tung.

Sắc trời lập tức tối sầm, cả rừng mưa chìm vào bóng tối, cành cây đung đưa trong gió tựa như quỷ hồn vẫy gọi.

Sau đó lại là một tiếng sét nổ, mọi thứ đều sáng bừng lên như tuyết.

Mưa lớn trút xuống xối xả.

Gió và mưa thổi tung tán cây dày đặc, camera vừa lúc ở trên cao.

Dưới ánh chớp, chỉ thấy vách đá mà Tô Thần vừa xuống, giờ đây có một dòng thác đổ xuống như một con rồng dài.

Xung quanh cũng có vô số khe suối lớn nhỏ đổ vào lòng chảo này.

Màn hình bị cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ này làm cho chấn động.

"Đỉnh thật sự, cảnh trong game dám dựng kiểu này không?

Tự động tag Tencent game!" "Cái này thật sự quá chấn động, liệu đời này có khả năng mở cửa không?

Tôi có thể không đi!!!!

Nhưng đổi một đoàn làm phim khác đến quay đi!

Mẹ nó, cảnh này quá chấn động!" "Cái này chẳng phải đẹp hơn mấy bộ phim khoa học viễn tưởng của mấy ngôi sao vé trăm tệ à!" "Đồng ý với lầu trên!

Bạn trai tôi hôm nay rủ tôi đi xem phim tôi không đi, tôi muốn xem livestream này, thế là anh ấy đòi chia tay, giờ tôi thấy chia tay cũng đáng quá đi chứ!" "Thế giờ bạn có cần một bạn trai cùng xem livestream không?

Bản thân tôi hỗ trợ giao hàng tận nhà các thành phố lớn nhé!" "Hahaha, tôi cũng được này, báo thành phố đi tôi đến ứng tuyển bạn trai ngay!" "Khụ khụ khụ, tôi chính là bạn trai cô ấy đây, chúng tôi vẫn chưa chia tay đâu!

Giờ tôi đã vội vàng quay về xem livestream cùng cô ấy rồi!" "Xí, nhảm nhí!" "Mà nói, với lượng mưa thế này, lát nữa cái lòng chảo này có bị ngập không nhỉ?" Có người cuối cùng cũng phát hiện ra điểm mấu chốt, lập tức quét sạch những bình luận khoe tình cảm trước đó.

Họ điên cuồng hỏi về tình hình tích nước trong lòng chảo hiện tại của Tô Thần.

Dù sao thì trước đó khi Tô Thần mới xuống, đã từng quay lại tình trạng mặt đất rất ẩm ướt, mỗi bước chân đều ngập quá mắt cá chân.

Điều đó có nghĩa là trước khi Tô Thần xuống, mặt đất trong lòng chảo đã bão hòa nước.

Và lượng mưa lần thứ hai này so với lần đầu tiên chỉ có tăng chứ không giảm!

"Cho dù lượng mưa ở đây kéo dài mười ngày nửa tháng cũng sẽ không xảy ra tình huống như các vị nghĩ đâu." Tô Thần nhìn lượng mưa ngày càng nhiều.

Thảm thực vật ở đây rõ ràng đã quen với cường độ mưa như vậy.

Mặc cho lượng nước tích tụ, lá cây vẫn tương đối dày, không hề có dấu hiệu không chịu nổi mà rách nát.

Nói nhiều hơn nữa, cũng chỉ là trí tuệ của người xưa.

Quy luật mưa ở đây không kéo dài hàng ngàn năm, dù sao thì việc xung quanh biến thành sa mạc mới chỉ xảy ra trong vài trăm năm gần đây.

Vào thời xa xưa hơn, xung quanh đều là thảm thực vật tươi tốt, lượng mưa và số lần mưa chắc chắn phải nhiều hơn bây giờ.

Vào thời điểm đó, vương quốc Tây Vương Mẫu đã định cư ở đây, chắc chắn sẽ không để mặc đất nước của mình ngập chìm trong nước một cách hoang đường như vậy.

Vì vậy, nơi đây chắc chắn có một hệ thống thoát nước tự nhiên đáng kể để duy trì sự ổn định.

Và nhiều hơn nữa là đã có sự kết nối nhân tạo với sông ngầm

dưới lòng đất, vào mùa mưa, nước mưa theo đường hầm chảy vào sông ngầm để tích trữ.

Vào mùa hạn, nước sẽ được rễ cây hút lên, duy trì độ ẩm cho toàn bộ lòng chảo.

"Tàng phong tụ thủy mà không động, đây là cảnh giới cao nhất của phong thủy.

Trải qua ngàn năm, dù bên ngoài đã trở thành nơi sinh vật thông thường khó lòng sinh tồn, thì bên trong đây vẫn y như ngàn năm trước." Nghe xong lời giải thích của Tô Thần, tất cả khán giả đều có cái nhìn kính trọng hơn về lòng chảo này.

Nhưng khi hỏi về việc ghi lại tuyến đường đi ra ngoài, liệu sau này có khả năng phát triển nơi đây thành điểm du lịch hay không, Tô Thần im lặng.

Mặc dù xét riêng về cảnh quan, Ma Quỷ Thành bên ngoài đã đủ tiêu chuẩn.

Tùy tiện quy hoạch một tuyến đường du lịch dài vài chục kilomet, chắc chắn sẽ nổi tiếng khắp thế giới.

Nhưng nơi đây dù sao cũng là sa mạc, chưa kể chi phí bảo trì hàng năm do bão cát gây ra cũng rất cao.

Thêm vào đó, quãng đường đi lại cơ bản là ba ngày trở lên.

Cho dù là tự lái, việc phát triển tuyến đường cũng là một vấn đề.

Tuyến hàng không thì giá vé lại đắt đỏ, chỉ riêng chi phí đi lại khứ hồi ước tính đã khiến một lượng lớn người nản lòng.

Thêm vào các chi phí tiêu hao khác trong suốt hành trình, số người mà đại chúng có thể chi trả được thực sự quá ít.

Vì vậy, ngoại trừ phát triển nghiên cứu khoa học, hoặc các nghiên

cứu phát triển khác, việc phát triển điểm du lịch ở đây là vô cùng không khôn ngoan.

Có thể nói, điểm này áp dụng cho rất nhiều đại mộ được phát triển cho đến nay.

Dù cơ quan xảo diệu tuyệt luân, phong cảnh thế gian hiếm có.

Nhưng cho dù thực sự được phát triển, cũng chỉ có thể phục vụ một số nhóm đối tượng đặc biệt.

Hoặc là đoàn làm phim, hoặc là những người đam mê thể thao mạo hiểm dám ký giấy miễn trách nhiệm tử vong, hoặc là nghiên cứu khoa học.

Những lời này của Tô Thần khiến tất cả mọi người đều cảm xúc sâu sắc, đặc biệt là những người làm kế hoạch dự án.

Sau khi Tô Thần nói xong, họ không ngừng đẩy người bên cạnh, không ngừng khen ngợi tầm nhìn của Tô Thần rất xa, có cái nhìn đại cục.

"Đây đúng là kiểu thần tượng học bá toàn năng mà!" "A a a a a, tôi thật sự yêu chết người đàn ông này rồi!" Có người sẽ tò mò hỏi vào lúc này, rồi được giới thiệu đến kênh livestream này.

Trong một thời gian, những người đổ xô vào, không phải là đến xem livestream phổ biến về trộm mộ đầy kỳ thú, mà đúng hơn là đến để học tập, mở rộng tầm mắt của mình.

Nhưng sau đó Tô Thần rất ít khi nói về những nội dung này, anh chỉ khéo léo di chuyển giữa những thân cây dày đặc để tiến về phía trước.

Mặc dù rất nhiều người nói rằng trời vẫn đang mưa lớn, có thể nghỉ ngơi một đêm, dù chỉ nhìn Tô Thần ngủ thôi họ cũng có thể xem mấy ngày mấy đêm.

Nhưng Tô Thần vẫn không có ý định dừng lại.

Chương 219

Dường như việc tạm dừng trước cơn bão chỉ là để nhìn rõ phương hướng mình cần đi tiếp mà thôi.

Ước chừng đi được gần nửa tiếng, theo bước chân của Tô Thần thì anh đã đi được một phần ba quãng đường của cả lòng chảo.

Anh dừng lại trên một thân cây khổng lồ.

Đúng lúc mọi người đang nghĩ không biết Tô Thần có mệt không, thì anh đột nhiên đặt camera lên một sợi dây leo bên cạnh.

Coi như đặt nó lên đó, khá vững chắc.

Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy toàn thân Tô Thần, không ít fan nữ trên màn hình đều "hét chói tai".

Nhưng không ít người đeo tai nghe xem livestream đã phát hiện ra điều bất thường.

Ngay lập tức, họ thấy Tô Thần đã trở tay rút ra Hắc Kim Cổ Đao.

"Lạ thật, trong đầm lầy có quái vật to lớn nào mà đáng để Thiên Quan đại thần phải rút đại đao ra vậy?" "Có thể là rắn hổ mang?

Tôi thấy rất nhiều rắn hổ mang lớn trong rừng mưa nhiệt đới đều to hơn cả cái thùng..." "Có tiếng xột xoạt, như có thứ gì đó đang bò rất nhanh!" "Emmm, đừng có là rắn thật nha, tôi sợ mấy cái thứ đó nhất!" Vừa thảo luận vài câu, liền nghe thấy tiếng động kia ngày càng gần.

Có người mắt tinh, thấy Tô Thần khẽ nhướng mày liền tập trung chú ý vào tán cây rậm rạp phía trên.

Chưa kịp gõ chữ nói có thứ gì đó ở trên, thì thấy Tô Thần vọt lên

với thân hình cực nhanh.

Nhanh đến nỗi không ít người căn bản không nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy được một tàn ảnh.

“Trời đất ơi!

Chuyện gì vậy?

Tôi vừa kéo quần cái là Thiên Quan đại thần biến mất tiêu rồi?” “Khó hiểu thật, có lẽ Thiên Quan đại thần cũng đi vệ sinh rồi?” Lời nói đùa này còn chưa kịp bị ai mắng, thì thấy tán cây phía trên đột nhiên lay động dữ dội.

Nước mưa đọng trên lá cây to lớn trút xuống ào ạt, và lúc này sấm chớp vang trời, chỉ thấy một cái bóng khổng lồ đang hoạt động đột ngột được chiếu sáng trên những tán lá cây.

Đó thật sự là một cái bóng cực lớn!

Nhìn tỷ lệ thôi đã thấy nó lớn hơn gấp nhiều lần ba Tô Thần rồi!

Vừa nghĩ đến thứ to lớn như vậy mà lại có thể hoạt động trên tán cây, trong chốc lát không ít người đều kinh ngạc về khả năng chịu đựng của những cây cối trong lòng chảo này.

Nhiều người hơn là lo lắng cho Tô Thần, dù sao thì qua sự rung động dữ dội của tán cây có thể thấy trận chiến đang rất khốc liệt.

Đáng tiếc là camera không được mang theo bên người Tô Thần, họ không thể thấy tình hình trận chiến hiện tại ra sao.

Có người đương nhiên rất tin tưởng vào thực lực của Tô Thần, nhưng nhiều người hơn vẫn dựa vào độ dày của con rắn để tính toán tỷ lệ của nó.

Trời ơi, ước chừng nó phải dài gần hai mươi mét!

Loài vật biến thái như vậy chỉ có thể tồn tại lớn đến mức này ở

một nơi tách biệt với thế giới bên ngoài như vậy.

Nếu ở bên ngoài, ước chừng chưa đầy mấy năm đã bị người ta truy đuổi đến cùng để đoạt lấy cái gọi là đan rắn vương.

"Tôi thấy cái này không nhất định là rắn vương đâu, rất có thể đã sắp thành tiên rồi..." "Nhà tôi bên này nói rằng rắn càng lớn thì thời gian lột xác càng chậm, đợi đến khi thật sự lột xác thành rắn vương thì mật rắn đều là màu vàng kim!" "Quả nhiên đầu óc con người không thể so sánh được, tôi đang điên cuồng hét vì thần tượng và toát mồ hôi hột, mà các ông vẫn có thể lý trí mà thảo luận như thế..." Người hoảng loạn hơn thực ra là ở phía trên.

Lý Cường Quốc đang trú phòng trên vách đá gần như phát điên.

Anh ta yêu cầu mọi người tìm cách giúp đỡ.

Thậm chí cả lựu đạn pháo cải tiến cũng đã được chuẩn bị sẵn, dự định sau khi xác định được vị trí của con mãng xà khổng lồ kia sẽ bắn thẳng qua.

Nhưng Tiểu Trang bên này nhìn qua ống nhòm nửa ngày trời, vẫn không thể tìm thấy vị trí của Tô Thần.

"Hay là thu lại đi?

Sắc trời không tốt lắm, thêm nữa thứ này uy lực khá lớn, nếu lỡ vạ lây đến Tiểu Tô giáo sư thì chúng ta chẳng phải thành tội nhân sao?" Lời tuy nói vậy, nhưng Tiểu Trang không từ bỏ việc tìm kiếm vị trí của Tô Thần.

Nhưng cho dù là theo tuyến đường tiến lên của Tô Thần và vật tham chiếu trong video, cũng căn bản không thấy anh ấy hiện đang ở đâu!

"Không đúng rồi, bên dưới này chẳng lẽ còn có cái gì đó che chắn sao, tôi còn nhìn rõ ràng cả nước đọng trên lá cây, sao lại không tìm

thấy con rắn lớn như vậy?" Tiểu Trang nói, thì bị một chiến sĩ đang xem livestream bên cạnh chạm vào vai.

Anh ta nghi hoặc nhìn sang.

Trên màn hình điện thoại được đưa tới, con rắn khổng lồ kia và Tô Thần đã đánh nhau từ trên tán cây xuống, đang giao chiến kịch liệt trong đám dây leo và thân cây rậm rạp.

Mà trên thân con rắn đã có vài chỗ bị thương, đều là những vết rách lớn dài gần hai ba mét.

"Với thân thủ này, nếu kiếp sau tôi có thể học được một phần năm thôi cũng mãn nguyện rồi!" Người đó nói, rồi lại cầm điện thoại về.

Sau khi livestream trộm mộ nổi lên, bây giờ camera mà livestream mang theo đều là cấu hình cao cấp nhất.

Không chỉ toàn địa hình, mà ngay cả các chức năng như nhìn đêm, bổ sung ánh sáng cũng đều rất mạnh.

Còn tự động có chức năng quay 360 độ bắt chuyển động tốc độ cao, phục hồi chất lượng hình ảnh và các chức năng siêu mạnh khác.

Có thể nói là công nghệ mạnh nhất hiện nay.

Tuy nhiên, hình ảnh toàn màu sắc sau khi bắt chuyển động tốc độ cao có hơi bị biến dạng.

Tô Thần vẫn vô cùng đẹp trai, nhưng con mãng xà khổng lồ màu xanh nâu kia thực sự đáng sợ!

Chỉ cần vài cú vẫy đuôi đã làm gãy những thân cây to bằng cái thùng nước.

May mắn là tốc độ của Tô Thần vượt xa nó, cho dù đứng trong phạm vi tấn công của con mãng xà.

Dù vẫy đuôi, quấn quanh, nó vẫn không chạm được vào Tô Thần

một chút nào.

Và mỗi lần giao phong đều bị Tô Thần gọn gàng chém một đao!

Trận mưa chậm lại, như thể có người ở trên đã chú ý đến trận chiến gay cấn và chấn động này, xem đến mê mẩn mà quên mất việc dội mưa xuống.

Toàn thân Tô Thần đã ướt sũng, nhưng không biết là ảo giác hay sao.

Mọi người đều cảm thấy nước mưa vốn dĩ phải cản trở tầm nhìn, nhưng trên người Tô Thần lại như có lớp bảo vệ vậy.

Mọi cử động của anh đều như hòa vào màn mưa.

Ngay cả con mãng xà khổng lồ cũng ngẩn ra.

Nó chỉ tình cờ phát hiện gần đó có đồ ăn vặt, muốn lấp đầy bụng.

Không ngờ rằng bụng mình lại bị mổ xẻ gần hết, chưa kể, tên này trước mặt mình quả thực là một sự tồn tại khó lý giải!

Nó hoàn toàn không nhìn thấy động tác của anh, cho dù là cảm ứng nhiệt, trên người anh cũng rất vi tế!

Dường như có một lớp nước mưa trên người anh giúp kiểm soát nhiệt độ vậy.

Rõ ràng là đã vật lộn lâu đến vậy, nếu là cơ thể người khác thì đã phát nhiệt hoặc nóng rực lên và không thể trốn thoát khỏi cảm ứng nhiệt của nó.

Nhưng "món ăn vặt" trước mặt này chỉ hơi nóng lên một chút, cứ như thể cuộc tử chiến vừa rồi với mình chỉ là màn khởi động mà thôi!

Sau khi hiểu rõ điểm này, mãng xà khổng lồ phẫn nộ.

Nó ngẩng cao đầu rắn, rít lên một tiếng quái dị chói tai.

Tô Thần đoán động tĩnh này là đang gọi đồng bọn, mặc dù tình hình hiện tại khác xa so với miêu tả của Ngô Tà.

Con rắn này lớn hơn gấp đôi!

Và con rắn này đã sống đến tuổi này, hiển nhiên cũng đã có linh trí.

Anh đã mấy lần nhắm vào thất thốn mà chém xuống, nhưng đều bị nó dùng phần thân rắn khác vặn vẹo cản lại công thế của Hắc Kim Cổ Đao.

Tuy nhiên, xét về thuộc tính của Hắc Kim Cổ Đao hiện tại, chém đứt núi đá đen cứng rắn cũng đơn giản.

Nhưng lại không chém đứt được xương rắn này.

Xem ra những con rắn ở đây, trừ con Dã Kê Bột Tử khó chơi, thì những con khác cũng không thể xem nhẹ.

Nghe thấy tiếng kêu kỳ lạ tựa như tiếng đáp lại từ xa, sắc mặt Tô Thần nghiêm lại.

Dưới chân thi triển Khôi Tinh Thích Đấu, anh đột nhiên bật ra khỏi thân cây.

Tốc độ cực nhanh, ngay cả con mãng xà khổng lồ cũng không kịp phản ứng!

Và thân cây mà Tô Thần vừa đứng lập tức gãy lìa ra một tiếng "rắc"!

Chương 220

Màn hình sững sờ.

Đó là một thân cây to bằng hai người ôm!

Sau khi gãy lìa vẫn chưa xong!

Cả cái cây như thể vùng vẫy kịch liệt một cái.

Sau đó liền từ từ đổ xuống theo tư thế của một người khổng lồ ngã gục, lún sâu vào lớp bùn lầy bên dưới.

Cảnh tượng này thực sự chấn động, mọi người đều không biết phải diễn tả thực lực kinh người của Tô Thần hiện tại như thế nào.

Càng không biết phải nói con mãng xà đối diện thực sự rất lì lợm như thế nào.

Chưa kể 4-5 phút ở trên, chỉ tính 6-7 phút bị đánh rơi xuống đây mà con mãng xà này đã bị Tô Thần liên tục đá không dưới năm lần.

Trong một thời gian, dù là cuộc đối đầu giữa hai bên có sự chênh lệch lớn về hình thể, nhưng mọi người vẫn âm thầm xót xa cho con mãng xà khổng lồ kia.

Bề ngoài vẫn gõ chữ trên màn hình, cổ vũ Tô Thần.

Thực tế mỗi khi nhìn thấy con mãng xà bị đá một cú vảy bay tứ tung, đều không nhịn được mà giật mình.

Trong đầu đều nghĩ cú đá này mạnh đến vậy chắc chắn đau đến mức nào!

Phanh —— Sau khi Tô Thần lại một cú đá văng cái đuôi mà mãng xà khổng lồ quét ngang qua, cái đuôi rắn trực tiếp bay ra ngoài, hung hăng đập gãy một thân cây có độ dày tương tự với đuôi nó.

Hành động này không nghi ngờ gì đã mang lại nỗi đau đớn cực lớn cho mãng xà khổng lồ!

Quán tính lan rộng khắp toàn bộ cơ thể.

Con mãng xà khổng lồ vốn vẫn có một phần thân rắn quấn chặt vào thân cây để duy trì sự ổn định, cuối cùng cũng có một chút lỏng lẻo.

Lợi dụng khoảnh khắc thân hình mãng xà khổng lồ rung động mất thăng bằng!

Tô Thần tung người lên không, Hắc Kim Cổ Đao nhắm thẳng vào thất thốn của con mãng xà khổng lồ.

Xoẹt!

Lưỡi đao lập tức ngập vào toàn bộ thân rắn, ngay cả cánh tay của Tô Thần cũng ngập vào gần hết.

Và sự va chạm giữa vật cứng và vật cứng khiến mãng xà khổng lồ đau đớn vùng vẫy kịch liệt.

Giống như một cỗ máy khổng lồ mất kiểm soát, trong nháy mắt đã quét sạch những tán cây dày đặc xung quanh.

Nhưng điều đó cũng vô ích, phần bị Tô Thần chém trúng do sự rung động kịch liệt này mà gia tốc tốc độ lưỡi đao xuyên vào.

Rắc —— Sau một tiếng vỡ giòn, xương rắn cuối cùng cũng bị chém đứt.

Phần thân rắn sau thất thốn bị cắt lìa gọn gàng.

Và con rắn kêu thảm thiết, đầu rắn xoay tròn tốc độ cao, dường như còn muốn kéo Tô Thần chôn cùng.

Nhưng Tô Thần khéo léo xoay tròn lưỡi đao ở vết cắt, một vật thể màu vàng kim hình xoắn ốc lớn bằng gần nửa quả bóng đá đã được

hất ra.

Tô Thần đỡ lấy, không nhìn kỹ mà trực tiếp ném vào không gian hư vô.

Con mãng xà khổng lồ trước mặt đã hoàn toàn vô dụng, toàn bộ từ trên cây trượt xuống, làm bắn lên bùn lầy cao bằng người.

Nhưng còn chưa kịp nghỉ ngơi, một hư ảnh nhanh như chớp lao thẳng về phía lưng Tô Thần.

Cả cảnh tượng nhất thời khiến người ta khó kìm chế.

Rõ ràng phải là niềm vui chiến thắng, nhưng còn chưa kịp cười thành tiếng, nguy hiểm lại ập đến!

Nhưng còn chưa kịp gõ chữ, khán giả đã thấy tay Tô Thần dường như nhấc lên một chút.

Sau đó một "quả cầu" khổng lồ liền bay ra ngoài.

Sau khi nhìn rõ, mọi người mới kinh ngạc phát hiện đó lại là một cái đầu rắn màu xanh lục lớn bằng cái thùng nước.

Mà Tô Thần đã bị cái thân rắn không đầu màu xanh lục kia quấn chặt cứng.

"Trời đất ơi!

Đây đúng là trận chiến giữa các đại lão, quá mẹ nó nhiệt huyết!" "Cao thủ giao chiêu, chiêu nào cũng trí mạng, tôi đã được chứng kiến thế nào là miểu sát!" "Phi lý thật, xem ra con rắn xanh này là vợ của con mãng xà lớn ban nãy?

Chậc, tốc độ đúng là nhanh, nhưng đáng tiếc không nhanh bằng Thiên Quan đại thần của chúng ta!" "Lầu trên gõ thiếu rồi, là không nhanh bằng đao của Thiên Quan đại thần!" Sau khi mất đầu, thân rắn vẫn siết chặt độ cao khiến Tô Thần hơi sững lại.

Cái này đúng là não và cơ thể không phải cùng một nhà à?

Sao đầu không còn mà vẫn còn quậy phá dữ vậy.

Anh dứt khoát buông Hắc Kim Cổ Đao ra, khi cán đao rơi xuống chân thì dùng chân khéo léo đá một cái.

Hắc Kim Cổ Đao lập tức bay lên thẳng về phía Tô Thần, và anh phóng người lên tức thì.

Xoạt —— Lưỡi đao như có người điều khiển vậy, không sót một chút nào mà chém ngọt như bùn, cắt đứt cái thân rắn không đầu đang quấn chặt Tô Thần.

Thịt rắn bị cắt thành nhiều khúc rơi xuống, văng vào bùn lầy phát ra tiếng "phục phục".

Có người phản ứng kịp rằng trận chiến đã kết thúc, vội vàng bấm nút hẹn giờ bên cạnh.

Hai con mãng xà, từ lúc chạm trán đến khi bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ mất chưa đầy mười ba phút!

Lý Cường Quốc, người vẫn luôn cảm thấy khó thở, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm vào khoảnh khắc này.

"Tạ ơn trời đất!

Tô Thần vẫn đỉnh quá!" Đương nhiên, tất cả mọi người đều hiểu rõ, ngay cả khi đối mặt với đối thủ kinh hoàng và khó đối phó như vậy.

Tô Thần vẫn còn giữ lại sức lực.

Chỉ dựa vào khoảng cách của con mãng xà khổng lồ với camera thực ra khá gần.

Nhưng dù nó có phá hoại thế nào, vị trí đặt camera vẫn vô cùng an toàn.

Ngay cả khi một trong những cái đuôi rắn thẳng tắp quét về phía tán cây nơi đặt camera, Tô Thần đã một cước giẫm mạnh cái đuôi rắn xuống!

Có bao nhiêu người đoán Tô Thần chỉ là đang chơi, đang thể hiện.

Nhưng trình độ thể hiện này cũng cao siêu đến mức không ai dám nói nửa lời.

Chỉ có thể thưởng tiền đầy màn hình.

"Thiên Quan đại thần đỉnh thật!" Tán cây dày đặc bị đánh bật ra một khoảng trống rộng bằng hai sân bóng rổ.

Tiểu Trang cuối cùng cũng tìm thấy vị trí của Tô Thần, nhưng sau khi nhìn rõ, cả người anh ta có chút ngơ ngác.

"Sao Tiểu Tô giáo sư lại đi dọc theo vách đá vậy?" Lý Cường Quốc nghe vậy liền cầm ống nhòm qua, chỉ một cái nhìn, cả người anh ta liền sững sờ.

"Chỗ đó sao còn có người?" "À?" Tiểu Trang rõ ràng chưa kịp phản ứng, Thiên Quan đại thần là người mà, anh ấy ở dưới đó thì có gì lạ đâu?

Nhưng vẫn cầm lấy ống nhòm nhìn một cái, quả đúng là như vậy!

Ngay tại vị trí cách Tô Thần, theo chiều thẳng đứng ước chừng năm kilomet ở một khe nứt dưới đáy vách đá có một bãi phẳng.

Ở đó lại có bốn năm người, nhưng họ đều đeo mặt nạ chống độc nên không nhìn rõ khuôn mặt.

"Trời ơi, chẳng lẽ là người của bên Thiết Diện Sinh đã đến trước chúng ta sao?" Sau khi Tô Thần quay được khe nứt lớn bên dưới, họ cơ bản có thể xác định lối vào nằm ở phía dưới.

Chỉ là Tô Thần không cho phép họ xuống, nên họ cũng chỉ có thể

ngoan ngoãn ở lại phía trên.

Mà vì những kẻ này hiện tại đã đi trước Tô Thần, họ dọc đường cũng không thấy dấu vết xe cộ hay hoạt động của con người khác.

Chỉ có thể giải thích rằng những kẻ này đã vào trước cơn bão.

Nhưng tại sao họ vẫn dừng lại ở đó?

Theo lời Tô Thần trước đây, Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu là bạn cũ.

Vậy thì hẳn là họ rất quen thuộc với địa bàn của đối phương!

Vì đã đến rồi, cũng sẽ không chỉ ở lại bên ngoài, mà nên vào xem nơi ở cũ của bạn bè chứ?

Nghĩ đến đây, trong đầu Tiểu Trang hiện lên một ý nghĩ kinh hoàng.

Chương 221

Anh ta lập tức dùng bộ đàm cố gắng liên lạc với Tô Thần, nhưng do khoảng cách quá xa nên căn bản không thể liên lạc được!

“Không đúng!

Cái này căn bản không phải vấn đề tín hiệu, Tiểu Tô giáo sư khi đưa thứ này cho chúng ta đã nói, cho dù khoảng cách năm mươi kilomet cũng có thể liên lạc được với đối phương...” Lý Cường Quốc nói, rồi lại giơ ống nhòm lên nhìn mấy người dưới vách đá.

Sau khi nhìn thấy một cái hộp đen đặt bên cạnh đối phương, anh ta đại khái đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ngay lập tức gửi tin nhắn về cho viện nghiên cứu.

Sở Mục Vân nhìn thấy bức ảnh mà Lý Cường Quốc gửi về, cả người suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

“Chuyện gì vậy?!” “Dường như là thiết bị gây nhiễu tín hiệu được chế tạo đặc biệt dành cho thiết bị liên lạc của chúng ta...” Trời ơi!

Đây mẹ nó chính là công nghệ tiên tiến nhất về mặt liên lạc của họ!

Công nghệ cao được nghiên cứu từ trường từ tính đặc biệt ở Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Trong điều kiện bình thường hoàn toàn không có tác dụng gì, nhưng khi đến những nơi có trường từ hỗn loạn đặc biệt thì sẽ xuất hiện tín hiệu liên lạc cực mạnh.

Sau Tinh Tuyệt Cổ Thành, bên viện nghiên cứu đã vội vàng cử người mang cái này đến cho Tô Thần, và Tô Thần trước khi xuống đã tiện tay đưa cho Lý Cường Quốc và nhóm của anh ta một cái.

Ban đầu là định liên lạc khi trở về, không ngờ hiện tại gặp tình huống đặc biệt lại không thể sử dụng.

Và thiết bị duy nhất có tín hiệu bên cạnh Tô Thần chỉ có chiếc máy livestream kia, nhưng Tô Thần căn bản sẽ không xem những tin tức khác đúng không?

Họ cũng không thể trực tiếp gửi tin nhắn vào phòng livestream, nếu người của đối phương cũng đang xem livestream thì chẳng phải sẽ lộ hết sao!

"Đây lại là chuyện gì nữa, chẳng phải đã nhấn mạnh việc tự kiểm tra nội bộ rồi sao?

Để các ngươi tự kiểm tra ra quỷ à!" Sở Mục Vân lập tức nổi trận lôi đình, nhưng đồng thời kết quả điều tra hai công ty mà Tô Thần yêu cầu điều tra trước khi xuất phát đã có.

Thật trùng hợp, một công ty mở rộng ra lại chính là xưởng sản xuất linh kiện thiết bị liên lạc hợp tác với viện nghiên cứu.

Lần này, các linh kiện đặc biệt được sản xuất chính là ở đó gia công!

Thật sự là vô khổng bất nhập!

Sau khi xác định đây là công ty liên quan cuối cùng, Sở Mục Vân lập tức yêu cầu các bộ phận liên quan dẫn người đi niêm phong và giam giữ tất cả các nhân viên liên quan để điều tra.

Nhưng hiện tại, điều nguy hiểm hơn rõ ràng là sự an nguy của Tô Thần.

"Có thiết lập tài khoản đặc biệt không?

Có thể kiểm tra được nguồn tín hiệu ở vị trí của Tô Thần hiện tại như thế nào không?" Trợ lý cho biết đã yêu cầu người đi kiểm tra

ngay lập tức.

Nhưng do ảnh hưởng của trường từ mạnh của địa hình, nên nguồn tín hiệu ở khu vực đó chỉ có của Tô Thần.

Mà trớ trêu thay, trong quá trình khám phá mộ, Tô Thần chưa bao giờ xem các thiết bị liên lạc khác.

"Vậy... vậy thì cứ trực tiếp gửi tin nhắn vào phòng livestream đi." Suy đi tính lại, cũng chỉ có thể nghĩ ra cách này.

Nhiều giáo sư khảo cổ học có thành tựu cao trong ngành đều được nền tảng thêm chứng nhận đặc biệt.

Nhưng cái giá phải trả cho việc làm này, chính là khiến đối phương cũng rất có khả năng trực tiếp chú ý đến tình hình của họ.

"Tiểu Tô giáo sư, ngài có mang điện thoại không?

Nếu tiện thì xem tin nhắn riêng một chút được không?" Thấy chữ vàng ghim đầu của Sở Mục Vân xuất hiện, những khán giả vốn đang trêu chọc cặp rắn đến để chết kia liền im lặng.

Cách liên lạc như vậy, không nghi ngờ gì là đã xảy ra vấn đề gì đó.

Nhưng vì không nói rõ trong phòng livestream, vậy có nghĩa là nội dung đó không phải là thứ mà những người bình thường như họ nên biết.

Trong chốc lát, mọi người đều tự động quét màn hình, hy vọng Tô Thần có thể chú ý đến.

Chỉ tiếc là, Tô Thần chuyên chú vào việc đi đường, hoàn toàn không biết gì về những thay đổi trên màn hình.

"Toang rồi!

Thiên Quan đại thần!

Ngài nhìn màn hình đi!

Sở Giáo sư đang tìm ngài kìa!" "A a a a a, anh đẹp trai mau nhìn đây!" "Sở Giáo sư nếu có chuyện gì khẩn cấp, chi bằng nói thẳng trên màn hình đi, mọi người chúng tôi sẽ cùng nhau hỗ trợ, như thế sẽ nhanh hơn việc đợi Tiểu Tô giáo sư xem màn hình rồi lại xem tin nhắn riêng và nói chuyện với ngài." "Đúng đó, nếu không thì cứ nói thẳng lên màn hình đi!

Rốt cuộc là chuyện gì quan trọng mà tôi tò mò quá đi mất!" "Thật sự luôn, tôi là fan cứng thức đêm xem livestream mỗi lần, còn gì mà tôi không thể biết được nữa?" "Lầu trên bày đặt thông minh thì cút đi!

Đây là chuyện của người ta, mày bày đặt cái gì ở đây!" Lý Cường Quốc gần như phát điên, nhìn thấy Tô Thần trong livestream đang di chuyển cực nhanh về phía đối phương.

Anh ta vội vàng yêu cầu người chuẩn bị trang bị để xuống dưới.

Nhưng Tiểu Trang đã ngăn lại.

"Tiểu Tô giáo sư đã cảnh cáo chúng ta không nên dễ dàng xuống dưới, anh vừa rồi chắc cũng thấy rồi, quái vật bên dưới quá nhiều, chúng ta xuống đó chưa kịp tìm thấy Tiểu Tô giáo sư có khi đã toàn quân bị diệt rồi..." Nhưng lời nói này đổi lại là tiếng gầm giận dữ của Lý Cường Quốc.

"Nhiệm vụ lần này của chúng ta là không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ Tiểu Tô giáo sư, hiện tại anh ấy đang gặp nguy hiểm, chúng ta không xuống mà ở trên nhìn thì có ra thể thống gì không!?" "Nhưng..." Tiểu Trang vô cùng ấm ức, cũng không thể cứ thế mà lao xuống chứ?

Mặc dù mọi người đều là những chiến sĩ kinh nghiệm đầy mình, nhưng anh ta trong lòng vô cùng rõ ràng.

Nguy hiểm bên dưới có thể không chỉ như những gì thể hiện trong

livestream của Tô Thần.

“Anh còn nhớ chuyện phó đội trưởng kể với chúng ta trước khi giải ngũ không?” Tiểu Trang vẫn không bỏ cuộc, hy vọng Lý Cường Quốc có thể bình tĩnh lại.

Đội trưởng vốn dĩ luôn hành động quyết đoán, giờ đây thật sự là quan tâm quá nên rối loạn.

Tin rằng cấp trên cũng vậy, khi đối mặt với việc một nhân vật cực kỳ quan trọng gặp chuyện đều có biểu hiện như thế.

Và lời nói này, cuối cùng cũng khiến Lý Cường Quốc bình tĩnh lại.

Loại đỉa hút máu trong rừng mưa nhiệt đới thì đúng là phiên bản nâng cấp của bản bình thường.

Vị phó đội trưởng đó, trong một nhiệm vụ trước khi lập đội với họ, đã tận mắt chứng kiến hai đồng đội của mình sau khi rơi vào đầm lầy đã bị đỉa hút máu ăn sạch trong nháy mắt, chỉ còn lại bộ xương khô.

Nhớ lại sau đó khi Tô Thần vừa đặt chân xuống, động tĩnh chạy trốn lố nhố trong bùn lầy có lẽ chính là loại đỉa hút máu cấp độ truyền thuyết kia.

“Nhưng chúng ta hiện tại cũng không thể cứ thế mà chờ đợi chứ!

Nếu đối phương làm gì đó với Tiểu Tô giáo sư, thì đội chúng ta chết cũng không đáng...” Lý Cường Quốc tâm trạng nặng nề, còn chưa nói xong thì thấy điện thoại liên tục có tin nhắn gửi đến.

Là tin nhắn phản hồi từ cấp trên, nhưng nội dung khiến Lý Cường Quốc có chút khó chấp nhận.

“Đội trưởng?

Cấp trên nói gì vậy?” Tiểu Trang thăm dò hỏi, một chiến sĩ được

anh ta kêu đi kiểm tra xem xung quanh lòng chảo này có còn kẻ địch nào khác không đã quay lại báo cáo vị trí.

Nhìn vào bản đồ phác thảo được đánh dấu, thế mà còn có năm chỗ nữa!

Nhất thời Tiểu Trang cũng không còn bình tĩnh được nữa.

"Nhìn vũ khí của họ đều rất chuyên nghiệp, nhưng lần này chúng ta chỉ mang bốn khẩu súng bắn tỉa, nếu họ còn có cách liên lạc mà chúng ta không biết, đánh rắn động cỏ rồi..." Vậy thì tình cảnh của Tô Thần sẽ là khó khăn nhất!

"Bảo chúng ta án binh bất động, nói rằng phía sau có thể còn tồn tại nguy hiểm, bảo chúng ta giữ vững phía sau." Mưa đã tạnh, lớp ngụy trang tốt nhất đã biến mất.

Khi Tô Thần bố trí hang động nơi họ đang ở, anh cố ý hướng camera livestream về phía lòng chảo bên dưới.

Lý Cường Quốc chợt nhận ra, Tô Thần rất có khả năng ngay từ đầu đã phát hiện ra nhóm người kia!

"Hù chết tôi rồi, vậy thì chúng ta ẩn nấp trước đi, Tiểu Tô giáo sư đã có chuẩn bị thì chúng ta không cần hoảng." Đều là những vị trí dễ phòng thủ khó tấn công, việc phục kích những kẻ đến từ bên dưới cũng khá dễ dàng.

Nhất thời, đội ngũ bước vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, tất cả các chiến sĩ đều tỉnh táo tinh thần.

Và chiến sĩ vẫn luôn xem livestream của Tô Thần cũng kinh hô một tiếng.

Lý Cường Quốc tò mò nhìn qua, liền thấy trên màn hình Tô Thần dường như vừa né tránh thứ gì đó.

Màn hình đều đang quét: “Chuyện gì vậy?

Vừa rồi có thứ gì bay qua vậy?!” Ngay sau đó camera quay lại, và lập tức giải đáp thắc mắc —— chỉ thấy trên thân cây to lớn kia có một cái hố do một đầu đạn lớn bằng nắm đấm phát nổ!

Phía trên vẫn còn khói bốc lên, nghe động tĩnh chắc hẳn là đạn đã xuyên qua mấy cái cây rồi mới dừng lại.

Ối?!

Chương 222

Vừa nãy cái đó là đạn sao?!

Trời đất quỷ thần ơi?!

Chuyện quái gì vậy?!

Tại sao cái nơi hoang tàn này lại có người khác nữa?

Hai con đại mãng xà lúc nãy làm cái quái gì mà vô dụng thế?!

Quá đáng?!

Vậy có nghĩa là!!!

Sở Giáo sư gửi tin nhắn là để thông báo dưới đây có nguy hiểm sao?!

Ma quỷ thật rồi!

Ngay cả đạn súng bắn tỉa cũng né được, a a a a!

Người đàn ông này mạnh quá, tôi mê rồi!

Tôi chỉ muốn biết cái thằng khốn nào mặt dày đến mức dám bắn lén sau lưng!

Nguyền rủa mày đẻ con không có ##!

Thật sự là người còn không bằng súc vật sao?

Hai thứ kia (rắn) còn dám đối mặt giao đấu, vậy cái thứ dị hợm nào lại dám bắn lén?

Dám thì ra đây đấu một trận với Thiên Quan đại thần của chúng ta đi!

Nhưng rất nhanh, ống kính lại một trận rung lắc dữ dội.

Sau khi ổn định, tiếng đạn găm vào cây và tiếng gỗ nổ tung vang lên rõ ràng như trước.

Sau đó, liên tiếp ba lần rung chuyển, kèm theo ba tiếng nổ.

Không chỉ khán giả kinh ngạc đến ngây người, ngay cả Lý Cường Quốc cũng hoàn toàn choáng váng.

"Thằng cha này còn là người không vậy?!" Tiểu Trang ngớ người lắc đầu: "Tôi cảm thấy anh ấy có lẽ thật sự là thần rồi.

Nghiên cứu mới nhất cho thấy, thứ duy nhất có thể né được đạn là máy móc di chuyển với tốc độ cao… Nếu cơ thể người có thể đạt đến tốc độ di chuyển như vậy, thì cơ thể sẽ không chịu nổi mà sụp đổ ngay lập tức!" Tô Thần cũng khá ngạc nhiên trước sự cố chấp của đối phương, sau khi biết mình có thể né đạn rồi mà vẫn không ngừng bắn tới.

Chẳng phải đây là lãng phí đạn sao!

Nhưng đối phương toàn nhắm vào chỗ hiểm, phát nào cũng hiểm ác, hoàn toàn không có ý định tha chết.

Anh cười lạnh một tiếng, ý nghĩ không tha chết của đối phương lại hợp ý anh một cách bất ngờ.

Ngay lập tức, anh đặt một nửa giá máy quay vào Hư số không gian, đồng thời điều chỉnh vị trí tồn tại của Hư số không gian.

Như vậy là trực tiếp di chuyển theo anh ở vị trí khoảng ba mét phía sau.

Đây là cách sử dụng mới mà anh phát hiện ra của Hư số không gian.

Chỉ cần đặt một nửa giá vào, nửa còn lại ở bên ngoài, thì coi như giá đã bị cố định.

Đồng thời Hư số không gian lại có thể di chuyển theo anh và điều chỉnh vị trí, do đó tạo nên giá máy quay di động hiện tại.

Đối với góc nhìn thần kỳ đột nhiên xuất hiện này, mọi người đều không hiểu Tô Thần làm thế nào.

Cứ như có một người quay phim đi theo, nhưng quỹ đạo hành động lại hoàn toàn khớp với Tô Thần!

Và hành động của Tô Thần đột nhiên trở nên nhanh chóng.

Rõ ràng trước đó tốc độ di chuyển chỉ như đi bộ, nhưng bây giờ tốc độ đã nhanh đến mức khiến những cái cây bên cạnh xuất hiện vệt mờ.

Phi lý quá, tôi cảm giác cái này y hệt video quay khi đang ngồi xe!

Có người trực tiếp nói bị say xe, lại có người tò mò không biết Tô Thần có phải tạm thời tìm một con chim để giúp quay trực tiếp không.

Lại có người nói không biết có tiện thể mang Tiểu Bạch, Tiểu Hôi đến không.

Nhưng sau khi lướt qua phòng livestream, phát hiện Tiểu Bạch, Tiểu Hôi vẫn đang chơi đùa ở nông trại riêng.

Tất cả suy đoán đều bị loại bỏ ngay lập tức.

Chẳng mấy chốc, Tô Thần đã trực tiếp xông đến vách đá nơi Tiểu Trang phát hiện người lúc ban đầu.

Trong lúc đó, đối phương rõ ràng không hề nhận ra chuyện gì đang xảy ra, chỉ nghĩ Tô Thần đột nhiên ẩn mình biến mất.

Vẫn còn đang dùng bộ đàm để tìm kiếm tung tích của Tô Thần!

Giây tiếp theo, một bóng người đột nhiên xuất hiện và bẻ gãy cổ hắn ta một cách dứt khoát.

Cốp!

Tiếng xương gãy giòn tan khiến người ta vừa sướng vừa có cảm giác ớn lạnh sống lưng.

Rầm!

Khi những người còn lại chưa kịp phản ứng, thi thể bị bóp gãy cổ đã bị Tô Thần ném đi, đập vào vách đá.

"Sao hắn ta lại đến nhanh như vậy!

Khác hẳn với thông báo!" Một người lớn tiếng chửi rủa, sau đó vác khẩu súng trường trên tay điên cuồng phun lửa về phía Tô Thần.

Nhưng hắn ta chỉ có thể nhìn thấy một tàn ảnh của Tô Thần, sự sợ hãi vì đồng đội bị giết ngay lập tức khiến hắn ta đỏ mắt điên cuồng xả đạn theo quỹ đạo di chuyển của Tô Thần.

Trong tình huống chật hẹp và đồng đội đông hơn kẻ thù như vậy, hắn ta xả hết một băng đạn và thành công hạ gục hai người!

Tổng cộng sáu người, thoáng chốc đã mất ba.

Hai người ngã xuống cơ bản bị bắn sáu bảy viên đạn xuyên ngang lưng, nội tạng nát bươm máu tươi cuồn cuộn trào ra từ miệng.

Thế nhưng càng như vậy lại càng khiến người ta sợ hãi.

Người đang nạp đạn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy một trận khí lạnh tỏa ra phía sau.

Ngay sau đó là hai tiếng rên khẽ.

Quay đầu lại, hai đồng đội đã đờ đẫn, con ngươi đã mất tiêu cự.

"A a a a……" Kể từ khi chấp hành nhiệm vụ đến nay, đây là lần đầu tiên hắn ta gặp phải chuyện kinh khủng như vậy.

Đây căn bản không phải người, càng giống như gặp phải quỷ!

Tinh thần của người đàn ông đó lập tức sụp đổ.

Thật ra Tô Thần muốn giải quyết hắn sau cùng, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Liếc mắt một cái, anh thấy một bóng đỏ vụt qua từ vách đá bên cạnh.

Anh né tránh, bóng đỏ đó liền rơi xuống người đàn ông kia.

Lúc này ống kính cuối cùng cũng bắt được hình ảnh bình thường.

Chỉ thấy đó là một con rắn toàn thân đỏ rực, và giống như con quái xà ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, nó có một cái mào thịt.

Nhưng con rắn này quấn quanh cổ người đàn ông kia một vòng, nhìn thẳng vào Tô Thần, càng giống như đang thị uy.

Ối… cái quái gì thế này, con quái xà ở Tinh Tuyệt Cổ Thành ăn nhiều melanin à?

Nhưng nhìn kỹ, đầu con rắn này rõ ràng nhọn hơn đầu con quái xà ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, là hình tam giác rất nhọn.

Và màu đỏ rực như vậy cũng khiến người ta nhìn vào cảm thấy khó chịu, ngay cả tư thế thị uy kỳ quái kia cũng vô cớ khiến người ta cảm nhận được một áp lực nào đó.

A… tôi nói thật, tôi bị con rắn nhỏ này dọa sợ rồi… Tôi cũng vậy, lạ thật, vừa nãy hai con rắn to như vậy tôi còn chẳng sợ gì, sao con rắn to bằng cây tre này lại dọa tôi sợ hãi… Ngay cả khi cách màn hình, người ta vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng không ai phát hiện ra rằng, ngay cả khi con rắn đó tạo ra tư thế đe dọa, thì nó vẫn cực kỳ cẩn thận khi đối mặt với hướng của Tô Thần, dường như đang đối mặt với một mối đe dọa khổng lồ vậy.

“Lạc lạc lạc lạc lạc lạc lạc……” Đột nhiên, con quái xà đó đột

ngột ngẩng cao đầu phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Mọi người đều ngơ ngác —— sao rắn lại có thể phát ra tiếng gà kêu?

Chương 223

Chẳng lẽ là gà nuôi lớn sao?

Chưa kịp suy nghĩ kỹ, chỉ thấy nó vừa kêu xong liền cắn thẳng vào người đàn ông đã tinh thần hoảng loạn kia.

Lập tức!

Người đàn ông đó mắt trợn trắng, vẻ mặt đau khổ giãy giụa.

Xem ra chưa kịp giãy giụa thêm nữa, hắn đã đổ ập xuống.

Nhìn lại, người đã hoàn toàn tắt thở!

Bộ não của những người chứng kiến cảnh này đều nổ tung.

Không ai ngờ một con rắn quái dị như vậy, độc tính lại mạnh đến thế.

Từ lúc người đó bị cắn cho đến khi tắt thở dường như chỉ chưa đầy một phút!

Những người trước đó đã trêu chọc rằng con rắn này căn bản không đáng sợ, giờ ngón tay điên cuồng gõ ra các dấu chấm than và dấu hỏi.

Nhiều người hơn thấy con quái xà đỏ linh hoạt rời khỏi cổ người đàn ông, sau đó đứng thẳng bằng chóp đuôi, toàn thân dựng đứng đối mặt với Tô Thần!

Không ít người đều nghĩ mình nhìn nhầm.

Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, con rắn đó thật sự đang dùng chóp đuôi của mình chống đỡ toàn bộ cơ thể để duy trì tư thế đứng thẳng.

Ai quản lý được không, ở đây có rắn thành tinh rồi… Rắn gà vàng độc lập à?

Vô lý quá!

Hà cớ gì mà phi lý, cái này đơn giản là đang dẫm nát IQ của tôi mà!

Diễn viên đóng giả thú!

Chắc chắn là diễn viên đóng giả thú!

Hahahahaha, lầu trên có phải đã vứt bỏ não và từ bỏ suy nghĩ rồi không?

Cười chết mất!

Mấy thằng hề có thể đừng nói chuyện nữa được không, tôi vừa cảm thấy tình hình hiện tại rất nghiêm trọng mà!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, con quái xà không biết sống chết đó sau khi đứng thẳng hơn mười giây liền uốn mình xuống.

Ngay sau đó nó bắn người lên, bay thẳng về phía Tô Thần, miệng rắn há to nanh độc sắc bén như một thích khách một đòn tất sát.

Rồi, dưới sự chứng kiến của vạn người, nó bị Tô Thần dễ dàng bóp chặt đầu.

Kẻ tiểu gia hỏa vẫn không phục, đuôi ngoan cố quấn quanh cánh tay Tô Thần.

Sau đó bị anh búng một cái, "cộp" —— thân rắn lập tức mềm nhũn.

Nhưng đi kèm với việc Tô Thần tiện tay ném thi thể con quái xà đi, xung quanh lại vang lên những tiếng "lạc lạc lạc lạc lạc lạc lạc" như tiếng gà kêu, dồn dập không ngừng.

Ống kính ghi lại động tĩnh xung quanh.

Xoay một vòng, quả nhiên có hai ba mươi con quái xà đỏ rực đang

đứng thẳng!

Ôi trời ơi!

Một con đã đủ sợ rồi, sao tự nhiên lại xuất hiện nhiều như vậy?

Có lẽ đã mai phục từ trước?

Trong mắt Tô Thần lóe lên một tia kinh ngạc, nghĩ rằng chi viện không thể nhanh đến thế được.

Hơn nữa, theo thời gian những kẻ này ở đây trước đó, hẳn đã sớm gặp Rắn mào gà rồi.

Nhưng đối phương đã không tấn công trước, điều đó có nghĩa rất có khả năng chúng đang hợp tác với nhau?

Nếu vậy, chỉ có thể nói động tĩnh dưới đây đã vô cùng bất an rồi!

Đồng thời rút Hắc Kim Cổ Đao ra, những con Rắn mào gà kia chắc hẳn cũng cảm nhận được mối đe dọa.

Đột nhiên cùng lúc phát động tấn công, chúng lao lên ào ạt.

Từ góc nhìn, trông như có một vòng tròn đỏ rực lơ lửng xung quanh Tô Thần, cực kỳ giống thiết kế hào quang trong một số trò chơi.

Nhưng đột nhiên chợt nhận ra, đây mẹ nó là một vòng rắn độc vây quanh, sau đó không ít người đã không muốn xem điện thoại nữa.

Không thể nào né tránh được, bốn năm con thì còn dễ nói.

Nhưng hai ba mươi con cùng lúc xông lên, trong đầu họ đã dự kiến cảnh Tô Thần toàn thân bị rắn cắn, ngã xuống đất mà chết.

Thế nhưng âm thanh trong dự đoán lại không có, mà thay vào đó là một tiếng sắc nhọn tương đối nhanh, giống như tiếng lưỡi dao xé gió.

Nhìn lại màn hình, những con quái xà kia không con nào không bị chặt đứt làm đôi, đang giãy giụa vặn vẹo trên mặt đất.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện những con rắn đó đều bị chém gọn gàng ở cùng một vị trí —— ước chừng là ở thất thốn (bảy tấc) của rắn, chỗ hiểm yếu.

Tô Thần quét mắt nhìn xung quanh, xác định không còn động tĩnh gì khác.

Nhìn những con Rắn mào gà nằm rải rác một vòng trên đất, ánh mắt anh dừng lại trên một con Rắn mào gà.

Đó là một con Rắn mào gà hơi béo một chút, nhưng rõ ràng đầu rắn có vẻ tròn trịa hơn.

Anh dùng Hắc Kim Cổ Đao khều nhẹ, tách đầu rắn ra, một camera lỗ kim liền lăn ra.

Bên trong thân rắn rõ ràng còn có những sợi dây khác nối liền, chắc hẳn là loại pin hoặc thiết bị phát tín hiệu gì đó.

Kỹ thuật như vậy mà còn có thể áp dụng trên những con rắn nhỏ này, Tô Thần cảm thấy phán đoán của mình đã đúng đến tám phần.

Thứ kia chắc chắn cũng đã tỉnh lại rồi.

Và những kẻ mai phục anh ở đây không nghi ngờ gì chính là người của Chu Mục Vương.

Nhưng anh rất ghét cái cảm giác bị người ta tính toán từng bước đi như vậy.

Chỉ là nghe động tĩnh thì có vẻ như lũ sâu bọ hôi thối kia đã vây quanh rồi.

Anh nghĩ một lát, quay đầu trực tiếp nhặt khẩu súng bắn tỉa trên đất.

Vị trí tương đối đều khá xa, chủ yếu là hành động của những kẻ này thật sự chậm!

Không đợi được nữa, Tô Thần dứt khoát dựa theo vị trí mình cảm ứng được mà bắt đầu bắn mò.

Anh bắn mỗi hướng một phát vào năm hướng khác nhau.

Về cơ bản đều là xuyên qua thân cây rồi mới trúng mục tiêu, hiệu suất có hơi thấp nhưng may mắn là lực xuyên thấu của đạn đủ mạnh!

Anh tiếp tục nạp đạn, bắn hết một lần rồi lại nạp tiếp.

Sau bốn lượt, vẫn còn lại hai phát đạn.

Có người trong kênh chat hỏi sao lại dừng.

Tô Thần hỏi ngược lại: "Bắn xong rồi, không còn gì để bắn nữa thì bắn cái gì?" Bắn xong rồi?

Mọi người đều không hiểu Tô Thần đang làm gì, chỉ nghĩ anh đang cầm súng bắn tỉa để khoe mẽ, làm màu.

Chỉ có Lý Cường Quốc, người đang giám sát tất cả mọi chuyện ở phía trên, là toát mồ hôi lạnh.

Bọn họ đúng là đến xem kịch.

Trơ mắt nhìn năm đội nhân mã khác đồng thời tiến về phía Tô Thần.

Rồi lại trơ mắt nhìn những kẻ đó, bất kể xa gần, sau khi Tô Thần đồng bộ khai hỏa, người ở vị trí đó liền ngã xuống đất không dậy nổi.

Những nơi tán cây rậm rạp không thể nhìn rõ động tĩnh đối phương, sau khi Tô Thần khai hỏa, trên tuyến đường đó cũng sẽ xuất hiện động tĩnh của sinh vật bị kinh hãi làm rung chuyển tán cây.

"Trong tình huống hoàn toàn không có tầm nhìn, hắn ta làm thế nào vậy?!" Lý Cường Quốc nghi ngờ nhìn về phía sau.

Tiểu Trang và các chiến sĩ xem trực tiếp vội vàng lắc đầu: "Chúng

tôi cũng muốn báo vị trí cho anh ấy, nhưng còn chưa kịp nữa…" Lý Cường Quốc nghe xong, hít một hơi khí lạnh: "Người như vậy… May mà là đứng về phía chúng ta!" Không biết Tô Thần làm thế nào, nhưng có thể đạt đến trình độ này theo một ý nghĩa nào đó đã là vô địch rồi.

Hắn thậm chí không dám tưởng tượng nếu một ngày Tô Thần và họ đứng ở chiến tuyến đối lập, kết cục của họ sẽ như thế nào.

Chương 224

"Xem ra mọi người đều đang ăn mừng điều này…" Tiểu Trang thấy vẻ mặt Lý Cường Quốc nghiêm trọng liền muốn điều tiết không khí một chút.

Không ngờ Lý Cường Quốc liếc một ánh mắt sắc bén, hằn vội vàng nói: "Người thì trông có vẻ là người ngoài, nhưng rắn thì hẳn là rắn bản địa, có thể điều khiển rắn như vậy, liệu người bản địa có còn sống không?" Người bản địa còn sống ư?

Mẹ kiếp, người bản địa ở đây mà còn có thể điều khiển được nhiều rắn như vậy thì chẳng phải là Tây Vương Mẫu bản tôn sao?!

Nhớ lại suốt chặng đường Tô Thần tuy có nói đến chuyện Địa cung Tây Vương Mẫu, nhưng hoàn toàn không nói Tây Vương Mẫu chết lúc nào!

Một ý nghĩ kinh hoàng lan tràn trong lòng các chiến sĩ.

Nếu tất cả những chuyện này đều có người đứng sau, và người đó hiện tại đang giăng thiên la địa võng dưới đây chờ Tô Thần đi vào… Hậu quả này đơn giản là khó có thể tưởng tượng được!

Nhưng nói nhiều cũng vô ích.

Hiện tại, càng nghĩ càng kinh khủng là những chuyện họ có thể đoán ra, có thể cảm nhận được, thì Tô Thần có lẽ đã sớm nghĩ đến rồi.

Nói thẳng ra – nếu ngay cả Tô Thần cũng không giải quyết được phiền phức, có lẽ họ cũng không thể giải quyết.

"Vừa nãy con rắn đó gọi là Rắn mào gà, cực độc, trong môi trường thông thường thì được coi là vạn xà chi vương…" Thấy trong buổi trực tiếp, Tô Thần điềm nhiên thu súng lại tiếp tục đổi hướng đi

về phía trung tâm khu vực đầm lầy phía trước.

Và sau khi anh bắt đầu giải thích, Lý Cường Quốc mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng môi trường hai bên rõ ràng đã kỳ lạ đi không ít, bắt đầu thường xuyên xuất hiện những bệ đá hoa văn cổ xưa hoặc những bức tượng có hình thù kỳ quái.

Nhiều hơn nữa là những vật thể kỳ quái nổi lên bị rêu phong bao phủ dày đặc.

Trước đó mọi người đều bận tâm đến chuyện bị bắn lén, không chú ý rằng cảnh sắc dọc đường đã thay đổi nhiều đến vậy.

Đó là đầm lầy, nhưng bề mặt đều được phủ một lớp nước trong veo, nhiều đỉnh kiến trúc bị ngâm dưới nước.

Mơ hồ có thể nhìn ra quy mô đại thể của Tây Vương Mẫu Quốc năm xưa, chỉ là khiến người ta tiếc nuối vì biến động này thực sự đáng tiếc.

Còn không bằng bị cát vùi lấp, công việc khảo cổ phục nguyên còn đơn giản hơn.

Bị ngâm trong bùn thì cơ bản coi như bị hư hại chiến tranh khó mà phục nguyên được nguyên bản.

“Sau khi địa hình đầm lầy biến đổi, phần lớn Địa cung Tây Vương Mẫu ban đầu đã bị ngâm trong nước, những gì các vị đang thấy bây giờ cơ bản đều là bố cục phía trước địa cung xưa kia, đây là một lối đi đơn độc nên hai bên bày đầy những bức tượng như thế này.” Tô Thần vừa nói vừa đạp chân lên một bức tượng đầy rêu phong, rêu rơi xuống để lộ hình dạng ban đầu của bức tượng.

Đó là một hình tượng kỳ dị khiến người ta nhìn xong không khỏi nhăn mặt lại.

Người mặt chim thân?

Hahahahaha, so với người mặt rùa thân trước đó thì tốt hơn nhiều rồi, nhưng sao người xưa lại thích ghép mặt người vào các loài động vật khác nhau thế?

Đúng là khó hiểu, nhưng điều này có lẽ cũng ẩn dụ cho triết lý người và vạn vật cộng sinh?

Ối!

Chỗ kia hình như còn có một cái to hơn nữa!

Có người vừa nhắc nhở, khán giả liền vội vàng lướt màn hình tìm kiếm những chỗ đặc biệt.

Quả thật có, dường như ở cuối con đường kéo dài của những bức tượng này có một bức tượng Người mặt chim thân khổng lồ!

Chỉ là so với những bức tượng nhỏ con này, thứ kia rõ ràng lớn đến mức đáng kinh ngạc, ước tính cách đó vài trăm mét.

Nhưng trong ống kính, ngay cả lông vũ xòe cánh trên bức tượng đá cũng có thể nhìn rõ!

Đó có phải là tổ tông của những kẻ này không?

Phải nói là may mà những thứ này chỉ là vật tổ của thời cổ đại, nếu thật sự tồn tại thì tôi phải bị đau tim mất!

Hahahahaha, lầu trên, vậy sau này anh xem trực tiếp tốt nhất nên cẩn thận một chút, tốt nhất là xem ở cổng bệnh viện!

Đồng ý!

Các vị quên con Nhện mặt người trước đó rồi sao?

To hơn cả máy ủi mẹ nó nữa!

Cho dù như vậy, không ít người vẫn khó mà tưởng tượng được

cảnh tượng những con quái điểu khổng lồ như vậy bay trên trời.

Nhưng nghĩ kỹ lại, nhện có thể ở trong địa cung là vì bản thân chúng vốn dĩ đi trên đất.

Còn chim thì không giống, chúng phải bay trên trời chứ!

Bây giờ không thấy, vậy chắc chắn là đã tuyệt chủng rồi!

Nhìn kênh chat tự mình lý giải, Tô Thần chỉ cười cười không nói gì.

Chúng vốn dĩ vẫn sống tốt đấy thôi!

Không chỉ sống tốt, mà còn là phiên bản nâng cấp!

Theo lời trong sách, Vương Nô Vương và Tây Vương Mẫu có mối liên hệ với nhau.

Thậm chí vào thời cổ đại rất có thể là cùng một dòng.

Dù sao thì đều là những quái vật gây họa cho một vùng.

Nhưng vừa nghĩ đến Người mặt chim thì… Tô Thần lại nghĩ đến nội dung trên các phiến đá tiên tri, cứ như tất cả mọi thứ đều đang thúc đẩy anh tiến về nơi đó vậy.

Nhưng bây giờ là tháng mười hai, giữa mùa đông lạnh lẽo mà chạy lên núi tuyết thì chẳng phải đầu óc có vấn đề sao?

Kế hoạch của anh vẫn là chỉnh đốn lại cho tốt, ăn Tết xong chờ thời tiết ấm áp hơn rồi lại lên xem tình hình thế nào.

Đang nghĩ, người đã đến dưới bức tượng Người mặt chim khổng lồ kia.

Dưới cùng của bức tượng có một giếng đang hút nước vào, có thể thấy toàn bộ nước trong khu đầm lầy này đều chảy về phía đó.

Và theo tốc độ này, rất nhanh có thể hút hết toàn bộ nước.

Tô Thần ước lượng một chút phương vị, cũng tiện thể giải thích nguyên lý hoạt động của hệ thống dưới đây.

Sau đó tiếp tục tiến lên, và trong quá trình đi bất chợt nhìn thấy phía trước có mấy bóng người đang ngồi, và còn có dấu vết di chuyển.

Nhưng trong ống kính nhìn lại giống như một bóng người mờ ảo, xám xịt, mọi người nhao nhao đoán xem có phải lại xuất hiện quái vật gì không.

Chỉ nghe thấy giọng Tô Thần hay nhưng có chút bất đắc dĩ: "Đây là những người tôi vừa bắn chết đó… Các vị không thấy lỗ đạn lớn như thế này sao?" Máy quay "thông minh" tự động điều chỉnh ống kính nhắm vào nơi Tô Thần chỉ.

Chỉ thấy trên một thân cây có một lỗ đạn đen kịt to bằng cái bát.

Khác biệt rõ ràng so với lỗ đạn to bằng nắm đấm trước đó.

Nhưng nhìn theo lỗ đạn đó, trùng hợp thay, chính là vị trí của mấy bộ thi thể kỳ quái kia.

Không ít người liền thở phào, cũng hiểu ra tài bắn súng của Tô Thần lợi hại đến mức nào!

Buổi tối mà bắn súng vẫn lợi hại như vậy, đỉnh thật!

Phải nói thật, cái máy quay này khiến tôi hoàn toàn không nhận ra đây là giữa đêm!

Lầu trên thật quá chân thật, tôi vừa nãy đang xem thì đột nhiên nhớ ra mình phải đi làm, kết quả kéo rèm ra thì tối đen như mực, nhưng đối diện bật đèn vẫn đang đánh bài… Ống kính trực tiếp này là công nghệ đen gì vậy?!

Có thể quay đêm thành ngày?

Không cân nhắc nộp đơn xin cấp bằng sáng chế rồi bán trực tiếp ống kính sao?

Đúng đúng đúng!

Nếu trên điện thoại cũng làm một cái, tôi nghĩ thần cơ có lẽ từ đó sẽ trở thành lịch sử mất… Lỗi chẳng phải là Tô Thần đại thần trước đó khai hỏa, không dùng máy quay thậm chí ngay cả kính ngắm trên súng bắn tỉa cũng không dùng sao?

Ối trời!

Lầu trên nói đúng sự thật rồi!

Nhưng trên diễn đàn mọi người chẳng phải đã sớm suy đoán Tô Thần đại thần có khả năng nhìn đêm và tầm nhìn có thể lên đến khoảng năm trăm mét rồi sao?

Ngay lúc mọi người đang thảo luận kịch liệt, máy quay dường như được Tô Thần đưa về phía trước.

Chính diện đối diện với mấy bộ thi thể.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ sở dĩ những thi thể này mang lại cảm giác xám xịt cho họ, là vì trên đó đã bò đầy đặc những con ve bét màu xám!

Số lượng khiến người ta có cảm giác hàng vạn con!

Chương 225

Không nghi ngờ gì, nơi đây có lẽ đã trở thành thiên đường của thứ này.

Trước đó có người nghi ngờ tại sao đầm lầy là tiêu chuẩn nhưng không xuất hiện, và bây giờ mọi người đều hiểu.

Có, cũng xuất hiện!

Chính là cái thứ mà ngay từ đầu Tô Thần nhảy xuống, điên cuồng chạy thoát thân trong bùn đất chính là nó.

Và họ mãi không nhìn thấy là vì thứ này sợ Tô Thần!

Thật là phi lý, tôi còn tưởng Tô Thần đại thần luôn không muốn đáp lại bình luận, bây giờ lại tận tâm giải đáp thắc mắc cho mọi người thật là một anh chàng ấm áp… nhưng!!!!

Anh có thể di chuyển máy quay đi chỗ khác được không, tôi sợ lỗ quá a a a a a a!

Tôi không sợ lỗ… nhưng cảnh tượng này thật sự quá kinh khủng a… Nhanh lên, cũng chỉ mới hơn mười phút thôi, nhưng những con ve bét này đã ăn no rồi sao?

Béo quá!

Tô Thần nhìn thấy hai bình luận này, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên.

Như thể muốn bày ra trò đùa ác ý nào đó, vốn dĩ khoảng cách đến máy quay là gần sáu bảy mét.

Nhưng anh nhảy một cái đột nhiên lại gần!

Đột nhiên những con ve bét kia như bị kinh hãi mà điên cuồng

chạy tán loạn!

Và ống kính lúc này lại không hề nhúc nhích!

Cứ thế chăm chú nhìn chằm chằm vào mấy bộ thi thể!

Sau khi lũ ve bét rời đi, toàn bộ hình dạng của thi thể hiện ra, chỉ có thể dùng từ "thảm không nỡ nhìn" để hình dung!

Trừ những bộ phận bị quần áo che chắn, những chỗ lộ ra chỉ còn lại bộ xương đẫm máu treo lủng lẳng chút thịt vụn!

Đây không phải là ăn no – đây là đã ăn xong chỉ còn lại bộ xương khô!

"Ối ——" Cảnh tượng nhất thời đẫm máu đến mức khó có thể chấp nhận!

Ngay cả Ngô Khánh Bình, người rất nhiệt tình với việc giải phẫu sinh vật, cũng phải đi tìm thùng rác mà nôn mửa dữ dội khi nhìn thấy cảnh này.

May mà chỉ dừng lại một lát, Tô Thần liền tiếp tục tiến lên.

Nhưng cảnh tượng này cũng khiến không ít người đêm đó trực tiếp rơi vào trầm cảm đến mức phải gọi điện tìm kiếm sự trợ giúp tâm lý.

Sở Mục Vân thì lại khá điềm tĩnh.

Ngay cả khi dưới đây còn có hồng thủy mãnh thú nào đang chờ Tô Thần, ông tin rằng con quái vật đó cũng chỉ có số phận bị Tô Thần tháo xương mà thôi.

Bắn mò trong đêm, lại còn ở địa hình toàn vật cản như thế này.

Cái này đơn giản là biến thái!

Nhưng ông nghĩ đến chuyện Tô Thần bị bắn lén trước đó, lại

không còn nụ cười.

“Không đúng… trước đó cái đó có phải cũng coi là bắn mò không?” Mặc dù vật cản ít hơn so với tuyến đường Tô Thần bắn, nhưng rõ ràng tầm nhìn của đối phương cũng kém hơn một chút.

Nếu đối phương trong tình huống không có năng lực như Tô Thần mà vẫn làm được điều này, thì có phải đại biểu cho việc còn có chiêu trò phía sau không?!

“Có lẽ đối phương đã cài đặt cảm biến hồng ngoại từ trước?” Tống Sùng Lượng bên cạnh lấy ra hai bức ảnh đưa cho Sở Mục Vân xem.

Đó là những thứ lộ ra bên trong thi thể con rắn bị Tô Thần chém đứt trước đó.

“Tuy rằng chỉ trong thoáng chốc, và hình ảnh tương đối mờ, nhưng tôi hình như trước đó đã nhìn thấy sinh vật tương tự xuất hiện.” Và bức ảnh còn lại là một vật giống như sợi dây mảnh mai trên cành cây bên cạnh khi Tô Thần đang di chuyển.

“Nghĩa là thứ này đã theo dõi Tô Giáo sư ngay từ đầu rồi sao?” Sở Mục Vân khi nghe câu nói này cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Nhưng thay vì nghĩ về điều này, điều quan trọng hơn là phải xem Tô Thần đã biết những gì.

Thông tin của họ hiện tại thật sự quá ít ỏi.

Rất nhiều thông tin họ cơ bản đều là tiếp nhận một cách chậm trễ.

Nhưng khi họ phát hiện Tô Thần vẫn luôn dự liệu được mọi thứ từ sớm, trong lòng nói là không cam tâm, nhiều hơn vẫn là sự tự trách bản thân vô năng.

Sở Giáo sư, tôi rất tò mò, vì toàn bộ Tây Vương Mẫu Quốc hiện

tại đều đã bị nhấn chìm dưới đầm lầy rồi, vậy bây giờ anh làm thế nào để đi vào đó?

Đừng vào nữa đi, tôi nhìn dưới đầm lầy nhiều thứ thật sự rất đáng sợ a!

Tôi bây giờ đã nghi ngờ loại Rắn mào gà kia cũng có thể đã phân bố khắp dưới nước rồi!

Thật sự là vô cùng hoảng loạn, nếu nói những con sâu bọ kia đáng sợ, nhưng ít nhất chúng còn sợ Tô Thần!

Còn con Rắn mào gà kia hoàn toàn là thái độ khiêu khích!

Ngay cả khi biết mình không đấu lại Tô Thần vẫn muốn xông lên!

Tôi bây giờ cảm giác nhập vai rất mạnh, tôi cảm thấy tôi ở nơi như vậy đi chưa được 100 mét là phải chết!

Đừng nói nữa, tôi cảm thấy tôi bây giờ chính là đống xương khô bị ve bét ăn sạch sành sanh đó!

Nhưng rất kỳ lạ a, tại sao nhóm người kia lại có thể vào trước Tô Thần đại thần?

Tô Thần đại thần không phải nói ở đây là lối vào mỗi năm năm mới có thể mở ra sao?

Trong lúc mọi người đang thảo luận, Tô Thần đã đến kiến trúc duy nhất lộ ra ở đây.

Mặc dù là vào ban đêm, nhưng ngôi thần miếu này và khoảng đất trống phía trước thần miếu đều khiến người ta có cảm giác an toàn.

Cho dù chỉ là kiến trúc đá xám trắng, và đã trở nên đổ nát không chịu nổi.

Lại còn có khá nhiều bùn đất phủ lên trên, nhưng vẫn khiến khán giả đều cảm thấy an toàn – cuối cùng cũng có chút dấu hiệu của nơi

cư trú của con người rồi.

Nhưng khi Tô Thần đi vào, mọi người đột nhiên mới hiểu ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Tô Thần dùng sống Hắc Kim Cổ Đao gõ vào bức tường đá phía dưới, nơi đã được dự tính lấp đầy, chỉ còn lại một vòm cổng hình vuông khoảng ba mét.

Tiếng ong ong chấn động tai, đồng thời bùn đất trên vách đá cũng theo đó rơi xuống, những hoa văn điêu khắc dày đặc hiện ra.

Mọi người lúc này mới hiểu tại sao Tô Thần lại đi vào con đường chết này, hóa ra đây chính là điểm ghi chép của nơi này cần phải đọc thông tin.

Đương nhiên, những thứ này Tô Thần thật ra đã quá rõ, thuộc làu làu rồi.

Nhưng Hệ thống đột nhiên nhắc nhở anh có thể làm nhiệm vụ điểm danh, mặc dù không nói thưởng gì, nhưng vừa nghĩ đến việc còn phải đối mặt với Chung Cực.

Bất cứ thứ gì có thể ban tặng chắc chắn đều có thể dùng được.

"Trên đây ghi lại lịch sử phát triển của quốc gia này…" Sau khi nội dung khắc trên vách đá hiện ra, Tô Thần giải thích sơ qua một lượt.

Sau đó trong đầu anh vang lên âm thanh nhắc nhở dễ chịu.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đã thành công điểm danh nhiệm vụ, thưởng 30 điểm thuộc tính Mộc huyết mạch Kỳ Lân!" Phốc!

Tô Thần không nhịn được bật cười thành tiếng!

Cái tên quái này!

Trực tiếp ba mươi điểm?!

Trước đó mình làm việc chết lên chết xuống cũng chưa từng thấy phần thưởng nào có cường độ lớn như vậy!

Lần này vậy mà chỉ là tùy tiện đến một địa điểm, lại có nhiều phần thưởng đến thế?!

Nhưng nghĩ kỹ, mọi chuyện có lẽ không đơn giản như vậy.

Nếu không lầm thì nơi này lại rất gần khu vực hồ ấp trứng của những con Rắn mào gà kia!

Ngoài ra, hai con rắn cẩm thạch mà anh đã xử lý trước đó cũng đi qua hướng này.

Nhìn con lớn rõ ràng là làm việc quá sức, còn con nhỏ thì màu sắc vẫn chưa thay đổi hoàn toàn.

Rõ ràng là một lao động trẻ con chắc hẳn còn chưa được vào việc.

Cái này có lớn có nhỏ chắc chắn là thay phiên nhau, nhưng nhìn sự phân hóa cấp bậc, không chừng còn có một con cỡ trung nữa?

Đang nghĩ, bên ngoài vang lên một tiếng động lớn, sau đó kèm theo tiếng ào ào.

Chương 226

Tiếng nước vỗ rất lớn.

Nghĩ rằng có lẽ là thứ kia xuất hiện.

Tô Thần liền tiện tay từ Hư số không gian lấy ra một cái thùng dầu lớn chứa đầy dầu, và một khẩu súng phun lửa.

Một đầu của súng phun lửa trực tiếp cắm vào thùng dầu.

Khán giả nhìn thấy đều lắc đầu.

Cái quái gì thế này, là muốn đốt cháy cả cái lòng chảo này sao?!

Đệt mợ!!!!

Phiên bản siêu cấp plus của súng phun lửa trước đây!

Hà cớ gì!

Cái này đơn giản là nâng cấp cấp độ tổ tông rồi, không thấy nòng súng phun lửa cũng lớn hơn nhiều so với trước đây sao?!

Và nghe tiếng nước ào ào ngày càng gần, nhìn vào cửa động không có gì.

Tất cả mọi người đều trở nên kích động, dường như vô cùng hy vọng bên ngoài đột nhiên xuất hiện một con vật khổng lồ.

Tốt nhất là phải to gấp mấy lần con cự mãng ban ngày, dường như chỉ có quái vật như vậy mới xứng đáng với buổi trực tiếp tiếp theo.

Lạc lạc lạc lạc lạc lạc lạc —— Một loạt tiếng gà kêu ken két vang lên dày đặc, mức độ dày đặc khiến người ta sởn gai ốc.

Cứ như có người trực tiếp dọn một trang trại gà lớn ra bên ngoài

vậy!

Chuyện gì vậy???

Hình như là ổ Rắn mào gà ở bên ngoài?

Vô lý quá a!

Động tĩnh di chuyển của những kẻ đó lại lớn đến vậy sao?!

Kênh chat ngớ người, nhưng thấy Tô Thần vẫn khá điềm tĩnh liền một lần nữa bình tĩnh trở lại.

Đừng sợ đừng sợ, Tô Thần đại thần điềm tĩnh lắm, xem ra là đã sớm dự liệu được rồi!

Nhưng giây tiếp theo, cửa động đột nhiên xuất hiện một mảng màu đỏ rực khổng lồ!

Lại còn là thứ mềm nhũn đang uốn éo chen vào, giống như một người khổng lồ muốn chui vào vậy.

Nhìn kỹ, khán giả lập tức sởn gai ốc!

Ối trời!

Nhiều vậy sao?!

Tôi hết nói nổi rồi… Tôi bị hội chứng sợ lỗ rồi, tôi chết mất… Toang rồi!

Tôi không dám xem cảnh tiếp theo nữa!

A a a a, Tô Thần đại thần sắp tiêu rồi!

Số lượng đó căn bản không thể tính bằng vài trăm hay vài nghìn con.

Một đống `Dã kê bột tử` dày đặc, quấn quýt vào nhau, chen chúc xông vào nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn rõ hình dáng.

Chúng đang mềm mại nhúc nhích chen vào!

Cứ như một người muốn tiến vào nơi nhỏ hơn mình, đang thò tay đo đạc kích thước bên trong, để xem cơ thể mình phù hợp vào được bao nhiêu.

Sau khi đám `Dã kê bột tử` đỏ rực lấp kín cửa động, chúng mềm mại nhúc nhích một lát, rồi lập tức ào ạt đổ vào.

Như thể những con sóng đóng băng bỗng chốc tan ra và tràn vào, `Dã kê bột tử` tuôn đến.

Tất cả mọi người đều đang tưởng tượng cảnh Tô Thần bị `Dã kê bột tử` nhấn chìm, nhưng còn chưa kịp hình dung ra đại khái.

Oanh —— một tiếng, một luồng hỏa long phun trào ra.

Đám `Dã kê bột tử` vừa tràn vào lập tức bị thiêu thành tro đen!

Rất rõ ràng, những con khác vẫn đang tiếp tục tràn vào, dù biết bên trong nguy hiểm nhưng quán tính khiến chúng không kịp thoát thân!

Và khán giả lúc này cũng đã hiểu lý do Tô Thần chọn tiến vào ngõ cụt này. 【Hóa ra Thiên Quan đại thần Tô Thần đã sớm tính toán được đám này sẽ xuất hiện theo cách này! 】 【Đỉnh của chóp…】 【Không gian rộng rãi thì `Dã kê bột tử` còn có thể chạy thoát, nhưng cái ngõ cụt thế này đã vào là không có đường lùi! 】 【Nhưng mà ở nơi kín mít thế này mà chơi lửa thật sự không sao à?

Sẽ không thiếu oxy sao? 】 【??

Lầu trên chắc là fan giả trong truyền thuyết rồi, Thiên Quan đại thần Tô Thần dưới nước còn có thể nhịn thở hơn nửa tiếng mà! 】 Ngay cả những con may mắn thoát được cũng bị Tô Thần đuổi theo thiêu chết trước khi kịp xuống nước.

Sự tinh thông của `Dã kê bột tử` suốt nghìn năm qua chắc chắn chỉ tăng chứ không giảm, nên dưới đầm lầy này hẳn còn nhiều hơn nữa.

Nhưng trong tro tàn vẫn ngửi thấy mùi khét đặc trưng.

Anh khều qua khều lại vài cái, tìm thấy một khối cứng nhỏ bị thiêu cháy đen, trông giống sắt nóng chảy.

Mọi người nhìn thấy thứ đó đều ngầm hiểu — trong đống rắn này cũng có những con rắn giám sát được cải tạo đặc biệt.

Nhưng họ không hiểu, trong lòng chảo đầm lầy ẩm ướt thế này về cơ bản không tồn tại nơi phù hợp cho con người sinh sống.

Vậy mà đối phương còn có thể cải tạo rắn ở đây, rốt cuộc là chuyện gì? "`Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc` nằm ngay trên lòng chảo này, những cư dân ban đầu cũng sống trên đó." Thấy bình luận liên tục đưa ra câu hỏi, Tô Thần bèn dừng lại, chỉ vào quần thể kiến trúc gần thần miếu giải thích. "Thần miếu này cao nhất hẳn là ba tầng, cũng là kiến trúc cao nhất của `Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc` thời bấy giờ.

Như tôi đã nói trước đó, các kiến trúc ở đây đều đã bị bùn đất vùi lấp, nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả những người bên trong đã chết hết." Hệ thống trữ nước khổng lồ bên dưới không chỉ duy trì sự sống cho lòng chảo này suốt mấy nghìn năm, mà còn khiến một số sinh vật dưới lòng đất có khả năng tồn tại.

Cũng như năm đó Ngô Tà và đồng đội đã một mình xông vào, và cũng có thể sống sót dưới đó một thời gian dài như vậy.

Theo như hiện tại, vừa mới trải qua năm năm hạn hán, phía dưới lại có nguồn nước dồi dào.

Không khí và nước dồi dào — hai yếu tố chính để sinh vật tồn tại.

Hơn nữa, hiện tại Chu Mục Vương thực chất cũng đã mang đầy đủ vật tư đến để tìm kiếm cố nhân của mình.

Cứ nhìn trang bị của mấy tên phía trên kia kìa, đúng là đồ của kẻ

trúng số độc đắc!

Tuy nhiên, trên tay bọn họ đều có những vết chai sần tích tụ lâu năm, kỹ thuật bắn súng ban đầu cũng khá tốt, không loại trừ khả năng là những tay súng thiện nghệ trong một số tổ chức lính đánh thuê. 【(⊙o⊙)…】【Ý của Thiên Quan đại thần Tô Thần là phía dưới có khi đã bị đào rỗng thành một căn cứ quân sự hiện đại hóa rồi sao?!】【Nếu thật là như vậy thì Thiên Quan đại thần Tô Thần đừng xuống nữa!

Cứ quay lại đi, để cấp trên bắn một quả đạn gì đó xuống dọn sạch sẽ rồi hãy vào.】【Đồng ý, nếu phía dưới còn nguy hiểm hơn thì tốt nhất đừng xuống.】【Đúng vậy!

Đã bị đầm lầy ngâm nát gần hết rồi, chắc cũng chẳng còn lấy được thứ gì có giá trị đâu…】 Thấy bình luận đều khuyên không nên tiếp tục xuống nữa.

Ngay cả Sở Mục Vân cũng hơi nghi ngờ có phải chiến lược của mình đã xảy ra vấn đề gì không.

Đúng vậy, hiện tại thứ có giá trị chỉ là những bức tường đá ghi chép ở tầng cao nhất của thần miếu.

Với biểu hiện của Tô Thần trước đây, trực tiếp mang về hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng xem ý của Tô Thần dường như vẫn muốn tiếp tục xuống nữa?

Nói cho cùng, `Tây Vương Mẫu Mẫu Thành` và `Trương Gia Cổ Lâu` đều là những địa điểm do chính Tô Thần tìm ra, và anh tự chủ động yêu cầu đến.

Chương 227

Điều này hoàn toàn khác so với việc họ cầu xin Tô Thần đi cùng như trước đây!

Vậy nên, nếu Tô Thần vốn dĩ là vì thứ gì đó bên dưới mà đi, thì lời ông nói có ích gì chứ! "Lúc đầu tôi giới thiệu về lòng chảo này và lý do `Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc` định cư ở đây, các vị còn nhớ chứ?" Không trực tiếp trả lời câu hỏi trên bình luận, Tô Thần hỏi ngược lại. "Nơi đây bản thân là một lòng chảo do thiên thạch rơi xuống tạo thành, nhưng nói một cách trừu tượng hơn, thiên thạch tạo ra lòng chảo này thực chất là một mảnh vỡ của `Cự phủ`.

Điểm này tôi chưa giải thích trước, vì khái niệm này đối với các vị vẫn còn quá sớm." Tô Thần trực tiếp tiết lộ thông tin mơ hồ về ba mảnh `Cự phủ`, nói thẳng rằng dưới chân mình hiện tại chính là một trong số đó.

Sở Mục Vân nghe vậy, kích động vỗ bàn đứng dậy.

Định hạ lệnh cho đội quân đến đóng quân bảo vệ.

Lại nghe Tô Thần bình thản nói: "Nhưng tôi sẽ trực tiếp mang đi, thứ này không phải là thứ mà khoa học hiện tại có thể giải thích được.

Cho dù nhà khoa học có giỏi đến mấy nghiên cứu cũng chỉ là công cốc.

Nếu người của viện nghiên cứu đang xem livestream thì có thể an tâm quay lại công việc của mình rồi." Các nhà nghiên cứu đương nhiên vô cùng kích động, nhưng thấy Tô Thần suýt nữa đã nói thẳng trước mặt hàng chục triệu khán giả rằng họ hoàn toàn không đủ tư cách, đụng vào là chết, thì nụ cười của họ tắt dần, biến thành một nụ

cười khổ bất đắc dĩ. "Tiểu Tô giáo thụ sẽ không phải đã nắm giữ toàn bộ vị trí của ba mảnh `Cự phủ` rồi chứ?" Ngô Khánh Bình lo lắng xoa xoa mặt bàn, đưa những truyền thuyết khác nhau về "thiên ngoại phi thạch" được sàng lọc cho Sở Mục Vân.

Tống Sùng Lượng nhận lấy mấy tờ giấy và chỉ liếc nhìn qua.

Thiên ngoại phi thạch, còn gọi là thiên thạch, là cách gọi thiên thạch thời xưa.

Trên đó ghi chép những truyền thuyết dân gian không có căn cứ được thu thập gần đây, cùng với những phát hiện từ khảo sát địa chất.

Nhưng cái trước ngay cả địa danh cũng khó đối chiếu, cái sau lại không phát hiện ra vật chất đặc biệt nào.

Chỉ liếc qua đã có thể loại bỏ phần lớn.

Nhìn vào tiến độ này, ngay cả khi Tô Thần một mình thu dọn sạch sẽ tất cả các mảnh vỡ `Cự phủ` rải rác, họ cũng không có cách nào ngăn cản anh. "Tôi nghĩ nếu thật sự là như vậy... thì chúng ta cũng chẳng có cách nào.

Hiện giờ chỉ có 'Thiên Quan Chúc Phúc' và Tô giáo thụ mới có thể giải thích thứ này.

Những nghiên cứu mà chúng ta miễn cưỡng làm được đều phải nhờ sự chỉ đạo, giúp đỡ của họ mới hoàn thành được kha khá." Chưa nói đến chỉ đạo, ngay cả dược liệu ban đầu cũng do hai người này cung cấp.

Dù cho là có qua có lại, nhưng đó cũng là cách nói có phần miễn cưỡng của họ.

Thực tế, những thứ mà [Thiên Quan Chúc Phúc] và Tô Thần đã cho họ vượt xa những gì họ có thể đáp lại! "Theo lời Tiểu Tô giáo thụ, chúng ta hiện tại hoàn toàn không thể nghiên cứu mảnh `Cự phủ`

đó...

Phòng nghiên cứu của các vị có chấp nhận cách nói này không?" Mấy nhà nghiên cứu trước mặt không chút do dự gật đầu.

Tống Sùng Lượng trực tiếp lật điện thoại ra ảnh, "Chính cái thứ này cũng là từ mảnh `Cự phủ` đó chế tạo ra, nhưng chúng tôi thực sự bó tay với nó." Mấy lần nhận được đều bị phong ấn cẩn mật, nhưng dù vậy họ cũng hoàn toàn không thể giải thích thông tin năng lượng bên trong.

Chưa nói đến việc thiết bị ba lần bảy lượt bất thường, ngay cả từ trường cũng không ổn.

Chỉ một lần nghiên cứu đã khiến phần lớn thiết bị được điều chỉnh thông số trong phòng nghiên cứu bị hư hỏng! "Ngay cả những vật dụng được đổi cho chúng ta để sử dụng cũng đều đã được đình nghị điều chỉnh thử nghiệm rồi." Vật nhỏ còn cần phải thử nghiệm rất nhiều, mảnh `Cự phủ` khổng lồ kia e rằng không có phúc mà hưởng.

Và khái niệm hoang đường hơn mà họ nghĩ đến có lẽ là ngay cả Tô Thần cũng không thể điều chỉnh được.

Để ngăn ngừa sự cố nghiên cứu, anh mới trực tiếp thông báo chuyện này trước mặt mọi người trong livestream. "Nhưng... dù cho chúng ta có muốn dâng những thứ này cho người khác đi nữa, thì cấp trên..." Sở Mục Vân khó xử nói, thứ mà Tô Thần đã để mắt tới thì chắc chắn là hàng tốt rồi!

Không có khả năng phát triển thì giao cho người có khả năng phát triển, đây là cục diện mà mọi người đều vui vẻ đón nhận.

Nhưng thế giới đang phát triển, khoa học kỹ thuật đang tiến bộ.

Với tầm nhìn xa, không nhất định là họ sẽ không bao giờ phát triển

được.

Ngay khi Sở Mục Vân còn đang giằng co, cấp trên trực tiếp gửi một tin nhắn đến.

Đọc xong tin nhắn, cả người ông đờ đẫn.

Các nhà nghiên cứu đều tò mò nhìn sang.

Sở Mục Vân trực tiếp đặt điện thoại lên bàn, tin nhắn chói mắt hiện ra trước mặt mọi người. "Ách..." "Tôi thậm chí đã nghi ngờ Tiểu Tô giáo thụ có phải là thân thuộc trực hệ của vị nào đó..." "Quyền lợi này thực sự là lần rộng rãi nhất mà tôi từng thấy..." "Chúng ta đúng là lo hão rồi...

Không về phòng nghiên cứu nữa, tối nay thức trắng!" Lập tức, các nhà nghiên cứu được đặc biệt triệu tập lên để bàn bạc đối sách đều tan rã như chim thú.

Sở Mục Vân trực tiếp tát vào mặt mình một cái. "Tôi nghĩ nhiều đến thế làm gì chứ!" Chu Toàn Bình còn trực tiếp phát biểu trên bình luận. 【Quyết sách của Tiểu Tô giáo thụ chắc chắn là đã được cân nhắc kỹ lưỡng.

Tôi thay mặt toàn thể Viện Khảo cổ học ủng hộ quyết định của anh.

Chỉ tiếc là phía trước đường đi hiểm trở, chúng tôi không thể giúp đỡ, chỉ có thể chúc Tiểu Tô giáo thụ mã đáo công thành, trở về ăn mừng! 】 Dòng chữ vàng lớn càng thể hiện khí thế uy nghiêm.

Đây không chỉ là sự khẳng định hành vi của Tô Thần, mà còn trực tiếp gửi gắm hy vọng của toàn bộ giới khảo cổ học trong nước vào anh.

So với việc thao tác ngầm trước đây, lần phản hồi công khai này càng khiến không ít cư dân mạng muốn "phun châu nhả ngọc" cũng

chẳng dám.

Ai lại vô não mà dễ dàng gây chuyện hoặc châm chọc quyết định của chính quốc gia mình chứ?

Trong chốc lát, trên bình luận tràn ngập những lời tung hô Tô Thần. "Khách sáo rồi, chuyện này bản thân vốn có liên quan đến chính tôi.

Nhưng cuối cùng xử lý thế nào, tôi sẽ cho các vị một kết quả." Tô Thần bình thản nói, người đã đến một cái miệng giếng cây ẩn sau bức tượng, nơi nước đang chảy xuống.

Ngay khi mọi người đang nghi ngờ trong cái giếng cây này có gì không, Tô Thần liền nhảy bổ vào.

Tiếng nước chảy xiết ào ạt, hình ảnh hỗn loạn.

Cả buổi livestream như biến thành cảnh nhảy xuống nước tự sát.

Màn hình bị bong bóng khí dày đặc lấp đầy, khiến cảm giác bị giảm sút đến cực độ — như thể đích thân trải nghiệm cảm giác nghẹt thở khi chết đuối.

Không ít người đều bình luận hỏi nếu lối vào là như thế này, tại sao trước đó ở lối vào kia không nhảy xuống mà phải đợi đến lúc này.

Nhưng Tô Thần không trả lời, dù sao việc bơi lội trong một kênh nước chảy xiết bản thân đã rất phiền phức rồi.

Hệ thống trữ nước khổng lồ chảy xuống, bản thân yếu tố trọng lực đã rất lớn, cộng thêm phía dưới có năm năm hạn hán.

Trong khoảng thời gian này, lượng nước dự trữ bên dưới dần cạn kiệt, cuối cùng biến thành những hang động ngầm.

Và sau khi dòng nước bao phủ phía trên, không khí bị nén lại bên trong.

Tốc độ nước chảy xuống do ảnh hưởng của hiệu ứng siphon về cơ bản là gấp ba lần áp lực và tốc độ dòng chảy bình thường trở lên.

Hơn nữa, đây còn chưa tính đến độ cao của hệ thống trữ nước ngầm.

Nếu độ cao vượt quá hai mươi mét, thì đó lại là một con số kinh khủng!

Và Tô Thần cứ thế lao xuống, tốc độ cực nhanh!

Suốt quá trình, mọi người về cơ bản đều không nhìn rõ trong ống kính môi trường xung quanh là tình trạng gì.

Chỉ là cảm thấy góc độ và hướng thay đổi cực kỳ nhanh chóng, khiến người ta vô cớ có một cảm giác chóng mặt.

Không ít người đã chọn không xem điện thoại nữa, dù sao nội dung hiện tại thực sự vừa kích thích lại vừa đáng sợ.

Toàn bộ quá trình lặn xuống kéo dài khoảng năm phút.

Và trong khoảng thời gian này, biểu hiện của Tô Thần cứ như một con cá đã rời nước nhiều ngày sắp chết khô.

Vừa chạm vào nước lập tức như được hồi sinh!

Chương 228

Và có người chuyên môn đã phân tích tốc độ bơi của Tô Thần trong hình ảnh, cuối cùng đưa ra kết luận là gần sáu mươi mấy km/h! "Cái này đơn giản là vượt quá giới hạn của con người!

Nhanh hơn cả cá voi trắng khổng lồ dưới biển!" Sau khi tính ra con số này, người đó kích động không thôi.

Nhưng người bên cạnh không tin, "Mày không tính sai đấy chứ?

Con người mà có tốc độ nhanh đến vậy sao?

Thật là vô lý!" Nhưng khi tự mình tính toán lại một lần, anh ta mới phát hiện con số này vẫn là con số bảo thủ được tính toán sau khi đã loại bỏ khá nhiều giá trị ước tính cao!

Tức là, con số này có thể còn kém xa so với thực tế! "Nếu nói như vậy, thì đây đúng là con người toàn năng trên biển, trên cạn và trên không rồi còn gì?

Hay là chúng ta thật sự nộp đơn lên trên, xin giải phẫu Tô Thần đi?" Bốp!

Người này vừa dứt lời, gáy đã bị đánh mạnh một cái.

Quay đầu nhìn lại thì thấy người phụ trách đang giận dữ nhìn mình. "Mày muốn chết thì đừng lôi chúng ta vào!

Hiện tại mệnh lệnh tối cao đều nghiêng về Tô Thần, ai dám có ý đồ với Tô Thần vào lúc này chẳng phải là chán sống rồi sao!" Lời này vừa nói ra, người đó ngượng ngùng vội vàng lắc đầu. "Không không...

Tôi chỉ đơn thuần dùng cách của mình để biểu đạt sự ngưỡng mộ mà thôi..." Nhưng người phụ trách bên cạnh lại cầm lấy tập dữ liệu, cau mày thật chặt. "Độ dài gần sáu kilomet, mà đây còn là kênh nhanh

nhất do Tô giáo thụ lựa chọn.

Nếu quét toàn bộ hệ thống trữ nước, thì nó sẽ lớn đến mức nào chứ..." Rất có thể đó sẽ là hệ thống trữ nước ngầm lớn nhất thế giới!

Phốc thông —— Tô Thần đáp xuống một con kênh rộng rãi, đủ để hai người đi song song.

Ống kính lia về phía trước là một hang động, bên trong có một hồ trữ nước đường kính khoảng bảy mét, độ sâu chưa biết.

Nhưng nước bên trong đã đầy ắp.

Và khi ống kính tiếp tục khám phá sâu hơn, có thể thấy bên trong còn nhiều hồ trữ nước lớn nhỏ khác.

Hơn nữa còn có vô số lối rẽ, và ven vách động có không ít rễ cây ẩn hiện.

Không ai ngờ rằng, Tô Thần đã hạ xuống khoảng cách xa mặt đất đến vậy mà vẫn còn nhìn thấy rễ cây!

Đặc biệt, rễ cây này còn khá to khỏe, gần bằng cổ tay!

Nhìn kỹ, ngoài những hệ thống rễ ẩn trong vách tường, còn có không ít dây leo kỳ lạ cũng mọc sâu dưới lòng đất này! 【Thực vật trong sa mạc đều "cuốn" (cạnh tranh) đến mức này sao?

Chỗ nhà tôi nhiều cây lớn rễ nông lắm, một người có thể đào hết cả rễ lên. 】【Thật sự là vì để sống mà mạnh mẽ đến mức này!

Sinh mệnh thật vĩ đại! 】【Chả trách gió mạnh cấp mười cũng không làm gì được ở đây, nền móng này thật sự rất vững chắc mà! 】【Nghĩ kỹ mà kinh, cái cây lớn mà Thiên Quan đại thần Tô Thần đã đạp đổ ấy...】【Tôi thấy vẫn là hai con rắn cẩm kia đáng tiếc hơn, một con bị đánh nửa sống nửa chết, một con bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Nếu rắn mẹ dưới lòng đất biết được có chạy lên khiển trách Thiên Quan đại thần Tô Thần vì đã giết chồng nó không? 】 Sự chú ý cứ thế bị chuyển hướng.

Dường như so với hệ thống trữ nước cổ đại khổng lồ và vĩ đại này, sức chiến đấu của Tô Thần càng khiến họ tò mò hơn.

Còn Tô Thần thì dửng dưng tiếp tục đi về phía trước.

Ngoài dự liệu — suốt dọc đường anh không gặp bất kỳ trở ngại hay cạm bẫy nào.

Tất cả đều bình yên và tĩnh lặng đến mức khiến người ta cảm thấy chủ nhân nơi đây dường như muốn "bắt rùa trong chum", nên mới trải đường bằng phẳng để con mồi thuận lợi chui vào.

Chỉ là ngay cả một con `Dã kê bột tử` cũng không thấy thì khá là không ổn.

Trong ổ cũ không có ai luân phiên canh gác, phía trên sẽ không có ý kiến gì sao?

Mặc dù vốn dĩ dưới đây cũng chẳng có gì đáng để người ta sợ hãi.

Chẳng qua là ba lão bất tử, nhưng dù sao cũng là lão bất tử có niên hạn khá cao, vẫn cần phải đặc biệt quan tâm một chút.

Anh đi thẳng theo lối đi phía trước, dưới chân là một lớp nước nông chỉ vừa ngập mắt cá chân.

Theo dòng nước đi mãi về phía trước, cuối cùng cũng đến trước một hồ trữ nước khổng lồ.

Không giống như những hồ trữ nước khác, hồ này chỉ có một lớp nước nông.

Và dòng nước chảy đến đây rõ ràng là đã thông qua các lối đi khác để chảy đến một nơi khác.

Tô Thần bước vào hồ trữ nước, chạm vào hai chiếc vòng đồng, thuận thế kéo một cái liền mở ra lối xuống.

Thực ra không cần phải đi đường vòng như vậy, trực tiếp dùng `Hắc Kim Cổ Đao` chém vào vách đá bên cạnh là có thể trực tiếp đến được vị trí của mảnh `Cự phủ`.

Theo kích thước của thứ đó, nó gần như chìm sâu bốn năm kilomet dưới lòng đất.

Từ vị trí hiện tại này, một nhát đao chém ra, ước chừng có thể trực tiếp chạm vào viên vẫn ngọc khổng lồ kia.

Sau đó xem là trực tiếp dung hợp hay là mang đi.

Nhưng Tô Thần nghe thấy tiếng người nói chuyện từ phía dưới, hơn nữa ngữ điệu đó khiến anh cảm thấy rất quen thuộc.

Cánh cửa đá mở ra, cách mặt đất phía dưới khoảng sáu bảy mét.

Tô Thần nhảy vọt xuống, camera cũng bám sát theo sau.

Chỉ là, tốc độ phối hợp này khiến mọi người đều cảm thấy chiếc camera như thể được một Tô Thần khác cầm, giúp họ đích thân trải nghiệm những gì Tô Thần đang trải qua.

Bát tháp —— Sau khi tiếp đất, ống kính ổn định lại và bắt đầu xoay quanh để ghi lại địa hình.

Đây là một hang động khá lớn, đi về phía trước có thể thấy một cái hố sâu hình tròn, kéo dài xuống gần mười mấy mét.

Có cầu thang xoắn ốc đi xuống, và chính giữa có một chiếc ghế rất hiện đại.

Trên đó ngồi một người — chính là `Thiết Diện Sinh`.

Thấy Tô Thần lạnh lùng nhìn mình từ phía trên, hắn ta lại như đã sớm đoán trước mà vẫy tay về phía Tô Thần.

So với vẻ cao ngạo, hoặc điên cuồng trước đây, vẻ mặt `Thiết Diện Sinh` khi đối mặt với Tô Thần lúc này lại giống như một người bạn cũ thân thiết đến thăm. "Đợi ngươi lâu lắm rồi, sao bây giờ mới đến?" Ngữ khí đó khiến Tô Thần sững lại một chút.

Thấy những chiếc `ngọc dũng` chất đầy xác khô thủ bàng trải khắp vách động vẫn ngoan ngoãn đứng yên.

Anh có chút thắc mắc, tên này muốn làm gì?

Chẳng phải cố ý dụ mình đến đây để cùng chết sao?

Nhưng quan sát kỹ có thể thấy, thần trí của `Thiết Diện Sinh` hiện tại dường như còn minh mẫn hơn trước rất nhiều. "Ngươi đợi ta làm gì?" Tô Thần nhíu mày, đỉnh lò luyện đan khổng lồ phía trên trông càng thêm hùng vĩ và đáng sợ.

Ước chừng đây cũng là chiếc lò luyện đan có quy mô lớn nhất từng được lộ ra trước mắt thế nhân! 【Mặc dù nói vậy — `Thiết Diện Sinh` ở đây chứng tỏ môi trường khá nguy hiểm, nhưng cả cái hố sâu này được lát đầy những bức tượng kỳ lạ trên vách đá trông ghê người quá…】 【Đúng là vậy, xem ra `Tây Vương Mẫu Mẫu` cũng là một đại lão thích 'đồ tùy táng', có thể bỏ ra số tiền khổng lồ để xây dựng một phòng chứa 'đồ tùy táng' lớn đến thế trong môi trường này cũng là 'hai thứ nguyên' (ảo diệu) thật! 】 【Hahaha, dm, lầu trên bạn có lịch sự không vậy, cười chết tôi rồi! 】 【Nhưng đây rõ ràng là một lò luyện đan mà, y hệt phòng thí nghiệm của chúng ta bây giờ.

Sao trong lò luyện đan lại có thể đặt 'đồ tùy táng' được? 】 【Úi!

Lầu trên, bạn đã phát hiện ra điểm mấu chốt rồi!

Chương 229

Tôi hỏi bạn, những thứ trưng bày trong phòng thí nghiệm là gì!? 】 Thấy lời này, mọi người đều không khỏi sững sờ, rồi chợt nghĩ đến từ "vật thí nghiệm".

Và lò luyện đan, người xưa luyện tiên đan cho mình.

Vậy những "vật thí nghiệm" tương đương tự nhiên chính là — con người thời đó.

Thân phận không đồng nhất, có thể là nô lệ, tù binh chiến tranh, hoặc là những người phục vụ `Tây Vương Mẫu Mẫu`. 【Trời đất!

Tức là trong những cái hòm đen này toàn là thi thể?! 】 【Mẹ kiếp!

Hàng nghìn cái thi thể còn sẽ 'khởi thi' (biến thành cương thi) sao?! 】 【Tôi nghĩ là có đấy, mọi người không thấy chất liệu của những cái hòm đen này giống ngọc hơn sao?

Trong cảnh quay gần nhất vừa rồi của máy ảnh, tôi lờ mờ nhìn thấy thứ bên trong rồi! 】 Chỉ có chất liệu ngọc mới có thể trong suốt đến mức nhìn rõ vật bên trong dưới ánh sáng.

Và rất nhiều khi chất liệu ngọc thường rất mộc mạc, hoặc căn bản không ai để ý rằng đó là ngọc.

Đều phải nhờ ánh sáng hoặc những phương pháp như bức tường đá nước chảy ở `Trương Gia Cổ Lâu` trước đây mới có thể phân biệt được.

Hơn nữa, trong livestream trước đây, Tô Thần đã giải thích về tình huống thi thể cổ được bảo quản trong quan tài của Quan Vũ có thể khôi phục hình dạng người ban đầu, thực sự đạt đến việc chết đi sống

lại — đó là ăn `Thi miết vương` và nằm trong `Ngọc dũng quan`.

Không nghi ngờ gì nữa, đan dược được luyện chế ở đây có thể chính là `Thi miết đan` đã nói trước đó.

Và những "thủ bạn" này thực chất chính là những tử thi nằm trong `Ngọc dũng quan`. 【Nhưng cái tôi vừa thấy hình như là xác khô...

Xin hỏi có đại lão nào giải đáp được xác khô có 'khởi thi' (biến thành cương thi) không? 】【Xác khô ư?

Tôi thấy đã khô queo rồi, chắc không 'khởi thi' được đâu nhỉ? 】【Tôi cũng nghĩ vậy, 'khởi thi' rồi thì dựa vào gì mà hành động?

Xương cốt à? 】【Nhưng mà... cương thi đều sẽ hút máu mà!

Mọi người không thấy trước đây ở Kim Tước Sơn có người bị hút máu sau đó biến thành cương thi sao...

Trạng thái đó cũng khô queo...】Ban đầu mọi người đều muốn Tô Thần giải thích một chút, rốt cuộc có 'khởi thi' hay không.

Nhưng khán giả đã thảo luận một hồi lâu, mới chợt nhận ra Tô Thần hiện tại đang ở trong ổ của hơn nghìn con `Tống tử`!

Cái quái gì vậy, chuyện này cũng nằm trong dự liệu của anh ấy sao?

Có lẽ là họ đều có thể dựa vào dấu vết của camera để nhìn thấy những thứ bên trong `ngọc dũng`.

Vậy mà Tô Thần lại có khả năng nhìn ban đêm, không thể nào không thấy được!

Và phản ứng của anh khi đối mặt với `Thiết Diện Sinh` — kẻ luôn là chướng ngại vật, cùng với hơn nghìn con `Tống tử` vẫn đang ngủ say này...

Dường như giống như đang ở trong vườn nhà mình, nhìn thấy vài

con sâu chướng mắt vậy! "Xem ra `Thiết Diện Sinh` rất có thể là muốn dẫn Tô Thần xuống dưới, sau đó đánh thức toàn bộ `Tống tử`?" Ngô Khánh Bình nói, cau mày thật chặt.

Nhưng trong lòng lại vô cùng kích động — ông ta đã nghiên cứu kỹ lưỡng hai con cương thi nửa sống nửa chết trong phòng thí nghiệm từ lâu rồi!

Đã sớm muốn thay mới, chỉ là gần đây thăm dò cổ mộ mãi mà không gặp được cương thi phù hợp.

Giờ thì hay rồi, một lần xuất hiện gần nghìn con.

Ông ta liền suy tính, nếu lát nữa Tô Thần giải quyết được `Thiết Diện Sinh` mà những con `Tống tử` trong `ngọc dũng` này đều không 'khởi thi' thì...

Vậy có xin Tô Thần mang vài con về để nghiên cứu không nhỉ.

Dù sao thì điều kiện để `Tống tử` 'khởi thi' ông ta vẫn luôn rất tò mò.

Nếu có thể dùng thiết bị trong phòng thí nghiệm để giám sát toàn bộ quá trình `Tống tử` 'khởi thi', thì tin rằng sẽ rất hữu ích cho các nghiên cứu sau này! "Suốt quá trình `Thiết Diện Sinh` nói chuyện với Tô Thần đều không hề rời khỏi bàn cờ lớn kỳ lạ trước mặt hắn.

Tôi nghĩ rất có thể thông tin mấu chốt để điều khiển những con `Tống tử` 'khởi thi' nằm ở đó." Tống Sùng Lượng nói, phóng to ảnh chụp màn hình tùy tiện trên máy tính bảng, chỉ vào một "quân cờ" trên đó. "Anh không thấy, thứ này rất kỳ lạ sao?" Ngô Khánh Bình vô thức ghé qua, liền thấy sáu "quân cờ" được đặt nối tiếp nhau gần như không có một chút khác biệt nào về kích thước và vị trí sắp đặt khi nhìn từ bên ngoài!

Và sau khi thu nhỏ bức ảnh, càng kinh hoàng hơn khi phát hiện ra

cả bàn cờ quỷ dị này đều như được sao chép y hệt. "Tôi có một dự cảm chẳng lành..." Tống Sùng Lượng gật đầu, "Tôi thì lại thấy giá trị nghiên cứu của `ngọc dũng` cực lớn. `Tống tử` 'khởi thi' tôi không lo, nhưng đừng làm hỏng `ngọc dũng` là được." Chu Hoài Văn, "..." Đúng là "đạo bất đồng bất tương vi mưu" mà!

Hóa ra hướng nghiên cứu khác nhau, ngay cả xem livestream cũng có thể cảm thấy dần dần bị xúc phạm!

Và lúc này, hai người vẫn luôn giằng co trong ống kính, cuối cùng lại có động tĩnh.

Chỉ là lần này Tô Thần ra tay trước, mọi người chỉ cảm thấy ánh đao lóe lên trước mắt.

Ngay sau đó, đầu của `Thiết Diện Sinh` liền bay vút ra ngoài một cách ngạo nghễ!

Không ai nhìn rõ động tác ra tay của Tô Thần, chỉ cảm thấy cảnh tượng này giống như xuất hiện trong mơ.

Một chút cũng không dây dưa lề mề! "Ta vẫn rất ghét những kẻ không có giáo dưỡng, nói chuyện mà không biết đáp lại." Nói xong câu đó một cách lạnh lùng, `Hắc Kim Cổ Đao` biến mất.

Bình luận chậm rãi phản ứng lại, không ngừng hiện lên các cụm từ phổ biến, đơn giản và dễ hiểu như【Ngầu!】【Pro quá!】.

Động tĩnh này lại khiến Tống Sùng Lượng và Ngô Khánh Bình sợ đến ngây người.

Vốn dĩ chỉ là nhân lúc bận rộn rảnh rỗi "câu cá" (làm việc riêng), không ngờ cảnh tượng lại bùng nổ đến vậy!

Nhưng điều khiến họ càng không ngờ tới là, sau khi một cước đá văng thi thể `Thiết Diện Sinh` vẫn còn ngồi thẳng tắp.

Tô Thần lại thản nhiên, phóng khoáng hất tung bàn cờ quỷ dị kia.

Hoa lạp —— trong chốc lát, những "quân cờ" trên đó rơi tán loạn khắp sàn.

Điều này cũng chứng minh phỏng đoán của họ vừa rồi, rằng những quân cờ trên đó có thể di chuyển được.

Nhưng điều khiến họ càng không ngờ tới là, sau động thái này lại kéo theo một động tĩnh càng bạo liệt hơn!

Khuông lang —— Hoa lạp —— Phanh —— Tiếng đá rơi lộn xộn, tiếng nắp đá mở ra, tiếng đá rung động vang lên không ngừng.

Như tiếng gọi hồn, dày đặc vang lên.

Và những chiếc `ngọc dũng` ở hàng dưới cùng, gần Tô Thần nhất, đã trống rỗng!

Khi tất cả mọi người còn chưa kịp nhận ra, một vòng người cứng nhắc nhưng tốc độ đáng kinh ngạc đã lao thẳng về phía Tô Thần!

Ngô Khánh Bình và Tống Sùng Lượng ban đầu còn nói cười tự nhiên, thấy cảnh này lập tức ngớ người!

Trong đầu họ chỉ nghĩ — tôi với tên này có thù oán gì sao?

Sao tôi muốn gì hắn lại hủy hoại cái đó?!

Và cùng với đợt tấn công đầu tiên đã cận kề, rất nhanh đội thứ hai, đội thứ ba của `Tống tử` lũ lượt nhảy khỏi đài thủ bàng, liên tiếp xông về phía Tô Thần.

Thấy một vòng `Tống tử` sắp lao vào vồ chết Tô Thần, ống kính đột nhiên chớp một cái.

Chương 230

Tô Thần trực tiếp biến mất.

Và vòng `Tống tử` kia vây quanh thi thể `Thiết Diện Sinh` trên mặt đất, điên cuồng gặm nhấm. "Trước đây tôi hẳn đã nói với các vị về cấp bậc của cương thi rồi nhỉ?

Bây giờ tôi bổ sung thêm một điểm kiến thức nữa: những `Tống tử` gần như đã biến thành xác khô như thế này thực ra không cần phải sợ.

Chúng nằm hàng nghìn năm, bản thân dù có thể cử động khớp xương cũng không mấy hiệu quả.

Chỉ khi được máu tươi làm trơn khớp xương thì tốc độ hành động mới tăng gấp bội, và thực lực cũng vì thế mà đề thăng." Có thể nghe thấy giọng Tô Thần, nhưng không thấy người anh ở đâu.

Trong chốc lát, mọi người đều than phiền chiếc camera này không thông minh chút nào!

Ngay cả chủ động tìm kiếm chủ nhân của buổi livestream cũng không biết.

Mà lại để họ xem cảnh tượng `Tống tử` ăn thịt hung tàn bên dưới. (Lúc này, chiếc camera chỉ muốn kêu oan, nó thực sự đã rất cố gắng bám sát bước chân của Tô Thần suốt chặng đường, nhưng tốc độ này càng lúc càng nhanh, càng lúc càng phi lý, nó thực sự không theo kịp!) Mãi một lúc sau, ống kính mới lại quay lên trên, tìm thấy bóng dáng Tô Thần.

Hóa ra vừa rồi anh đã nhảy thẳng lên trên lò luyện đan khổng lồ được treo bởi vô số sợi xích sắt lớn.

Nhưng lúc này, khán giả cũng đã phản ứng lại được ý nghĩa lời nói của Tô Thần vừa rồi. 【Tôi có một câu 'thí thoại' (lời vô nghĩa) không biết có nên nói không...

Thiên Quan đại thần Tô Thần, những gì anh vừa giải thích không phải chính là những gì đang xảy ra bên dưới sao...

Đám này đều đã thấy máu rồi nha! 】 【Mẹ ơi!

Mau chạy đi!

Một lần nâng cấp ba mươi mấy con, mấy phút nữa chẳng phải tất cả đều được nâng cấp hết sao?! 】 【A a a a a, chỗ này @'Thiên Quan đại thần' mau đến cứu mạng a!

Nam thần Tô Thần của tôi sắp bị `Tống tử` ăn thịt rồi!!! 】 【@'Thiên Quan đại thần'! 】 【@'Thiên Quan đại thần'!

Mau đến cứu mạng a!

Dù không cứu được Thiên Quan đại thần Tô Thần thì cũng mau đến lòng chảo Tháp Lý Mộc mà phong ấn đám quái vật này ở trong đó đi! 】 【Đúng vậy!

Nếu chúng nó thoát ra thì chúng ta đều phải chết a! 'Thiên Quan đại thần' ngài rốt cuộc đang ở đâu vậy?

Cứu mạng a! 】 【Trời ơi!

Mấy người có thể có chút não không!

Phải @'Thiên Quan Chúc Phúc' thì Thiên Quan đại thần mới thấy được chứ! 】 【Pặc hahaha hahaha, mẹ nó cười chết tôi rồi, rõ ràng là lúc nghiêm túc như vậy sao lại có thể xuất hiện nhiều "đậu bỉ" (kẻ ngốc/hài hước) thế chứ!

Tiện thể @'Thiên Quan Chúc Phúc' để bảo mệnh! 】 Thấy những con `Tống tử` dính máu động tác trở nên linh hoạt rõ rệt bằng mắt

thường, khán giả đều hoảng loạn.

Một bên câm nín trước hành động 'vẽ rắn thêm chân' của Tô Thần, một bên điên cuồng @【Thiên Quan Chúc Phúc】.

Những con `Tống tử` sau khi gặp máu rõ ràng đã thăng cấp lên một bậc.

Chúng bắt đầu không còn hài lòng với lượng máu đã dần đông đặc phía dưới.

Chúng bắt đầu nhìn lên cơ thể tươi sống của Tô Thần, trong hốc mắt đỏ ngầu tràn ra vẻ khát vọng mãnh liệt!

Sau đó, một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra: tất cả những con `Tống tử` đã uống no máu đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, và điên cuồng gầm rống.

Như thể thị uy với người phía trên, lại như thể báo cho đồng bọn của mình rằng phía trên có một "món hàng tươi sống" kìa!

“Tôi cảm giác… hắn hình như là cố ý…” Ngoài cửa phòng nghiên cứu, hai người giữ im lặng hồi lâu cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Nghiến răng ken két nói: “Tôi cũng nghĩ vậy, ngay từ đầu cái sự thông thạo của hắn khi bước vào là có thể thấy được… hắn nhắm thẳng vào bên trong, bất kể bên trong có Thiết Diện Sinh hay không!” Ngô Khánh Bình mặt cứng đờ, “Hiện giờ tôi lại có ý nghĩ rằng hắn bị lũ tống tử này ăn thịt thì tốt quá… Anh mau khuyên tôi đi, tôi cảm thấy mình có thể đã tức đến phát điên rồi…” Tống Sùng Lượng khóe miệng giật giật nụ cười khó coi, “Trùng hợp làm sao, tôi cũng vậy, vậy chúng ta cùng nhau cầu nguyện đi!” Còn Tô Thần trong ống kính, bất thình lình hắt hơi một cái.

Hắn nhíu mày, “Thằng khốn nào ở sau lưng nguyền rủa tôi vậy?

Chán sống rồi sao?” Rầm một tiếng —— Những người trong

phòng nghiên cứu giật mình vì tiếng động bên ngoài, tưởng có vật nguy hiểm nào đó bị đổ nên vội chạy ra xem.

Ai ngờ thấy Ngô Khánh Bình và Tống Sùng Lượng hai người mặt mày hoảng loạn đi vào trong, tay còn cầm điện thoại và máy tính bảng nứt màn hình.

Hai người vội vàng xua tay nói không có gì, nhưng mãi một lúc sau mới phản ứng lại là họ đã đi nhầm phòng.

Phòng nghiên cứu của hai người họ đều ở phía sau, lại còn là phòng cạnh bên song song.

Sau đó lại hoảng loạn đi ra ngoài, bỏ lại các nhà nghiên cứu nhìn nhau ngơ ngác không hiểu gì.

Gầm —— Tiếng gầm rít ngày càng dày đặc.

Tô Thần vẫn thản nhiên nhìn đám tống tử đang tụ tập bên dưới.

Cảnh tượng đó nói thế nào nhỉ?

Rất giống Tô Thần đang tổ chức một buổi concert trên cao, còn bên dưới là vô số fan hâm mộ vây quanh, điên cuồng hò hét.

Và một khi ý nghĩ này đã nảy sinh, không ít khán giả đều không nhịn được cười phá lên giữa đêm khuya tại nhà.

Đặc biệt là đám tống tử giơ cao hai tay cố gắng vồ vập không khí ở giữa, với vẻ muốn đến gần Tô Thần hơn, thật sự giống hệt cảnh tượng fan hâm mộ hò reo, la hét trong một buổi mosh pit lớn. 【Emmm chuyện gì thế này?

Sao tôi lại thấy hơi ghen tị với mấy con tống tử này, chúng nó có thể ở gần thần tượng của tôi như vậy!】 【A a a a a, cảnh tượng mà tôi nằm mơ cũng nghĩ tới, nhưng tôi nên ở trong đó chứ không phải nhìn cảnh tượng chảy dãi với chồng tôi thế này!】 【Hay là chúng ta

cùng góp tiền tổ chức một cái discotheque gửi cho bọn chúng đi!

Đơn giản là quá đúng cảnh rồi!】【Nên góp tiền thuê đạo diễn ánh sáng và micro!

Cảm giác nam thần hát chắc chắn sẽ rất hay!】Cảnh tượng vốn kinh khủng tột độ, một khi bị người khác lái sang hướng khác, thì sẽ không thể quay lại được nữa.

Cảm giác sợ hãi tan biến, bầu không khí trêu chọc gần như tràn ra khỏi màn hình.

Đột nhiên!

Một bóng dáng đỏ rực bật người lên, hung hãn lao thẳng về phía Tô Thần đang đứng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người!

Ban đầu đám tống tử cứ như những đứa trẻ bi bô chập chững giơ tay đòi bế, nhưng dường như chúng đột nhiên nhận ra mình đã được thăng cấp.

Chúng thi nhau làm ra một tư thế cúi thấp kỳ dị, ngay sau đó thân thể liền như lò xo mà vọt lên.

Cú nhảy này, thậm chí đã bay thẳng đến trước mặt Tô Thần!【Trời đất?

Tống tử cấp bậc gì đây?

Sao tôi cứ cảm thấy chúng mạnh ngang ngụy nữ thi ở Kim Tước Sơn vậy?】【Vô lý quá!

Sao tống tử ở Tháp Mộc Đà đứa nào đứa nấy cũng hung hãn thế này?】【Chắc là thời gian càng lâu, tống tử cấp bậc càng cao nhỉ?】Và khi ống kính phóng to, mọi người mới phát hiện những con tống tử này không biết từ lúc nào đã mọc đầy lông tơ dày đặc trên người.

Chỉ là so với tiếng gầm rít của Dã Nhân Câu trước đây, những tên này dường như còn hung hãn hơn, và những con tống tử đã hút máu của Thiết Diện Sinh thì thịt thà có thể thấy rõ bằng mắt thường đang trở nên đầy đặn hơn!

Có người không nhịn được gõ chữ: 【Có phải Tây Vương Mẫu mẫu lúc còn sống đã tạo ra một đống búp bê bơm hơi không?】 Chỉ là dòng bình luận đùa cợt này nhanh chóng bị những lời lẽ lo lắng và quan tâm tràn ngập màn hình lướt qua.

Nhưng Tô Thần đã nhìn thấy, và hắn cảm thấy từ ngữ này rất phù hợp.

Chương 231

Thấy chỗ đặt chân trên lò luyện đan đã hoàn toàn bị đám tống tử nhảy lên chiếm giữ.

Trong lúc chúng điên cuồng bò về phía mình, bên dưới vẫn còn không ngừng có những con nhảy lên.

Tô Thần tặc lưỡi, tuy rằng máu của mình hẳn là rất thơm, nhưng hắn cũng không muốn đám xấu xí này nếm thử.

Ngay khi ba bốn con tống tử điên cuồng lao tới vồ lấy hắn, Tô Thần với vẻ mặt thản nhiên lấy ra một chiếc Quỷ Tỳ hình vuông màu đen!

Chỉ thấy chỗ ấn cầm trên Quỷ Tỳ đó có tạo hình độc đáo, dường như là hình tượng vài con ác quỷ vặn vẹo.

Kèm theo là một con rồng hoặc cá kỳ lạ, cũng có thể là rồng và cá vặn vẹo vào nhau.

Ba thực thể không phân biệt nhau, dường như dùng chung một thân.

Không ít người đều kinh hô thứ này có chút quen mắt, thậm chí những người trong viện nghiên cứu cũng lập tức đồng loạt đứng bật dậy!

Còn những con tống tử đang điên cuồng lao về phía Tô Thần.

Sau khi chiếc Quỷ Tỳ này được lấy ra, chúng lập tức như những con chó bị gậy đánh đập tàn nhẫn.

Khúm núm nằm bò trên mặt đất, trên lò luyện đan.

Dường như ngay lập tức đã thần phục Tô Thần!

Hơn nghìn con đồng loạt phủ phục triều bái!

Và cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều như bị sét đánh ngang tai!

Hình ảnh Tô Thần tay giơ Quỷ Tỳ và tư thái ngạo nghễ đeo mặt nạ giữa đám xác chết trong ánh lửa khi đó trùng khớp lại!

"Thiên Quan Đại Thần?!" Trong phòng họp, không biết ai đột nhiên thốt lên một tiếng.

Lập tức tất cả mọi người đều lệ nóng doanh tròng!

Hóa ra Tô Thần chính là Thiên Quan Đại Thần sao?!

Cứ tưởng Thiên Quan Đại Thần đã bỏ rơi họ, không ngờ hắn vẫn luôn ở bên cạnh họ sao?!

Và bình luận trên màn hình đã hoàn toàn mất khả năng suy nghĩ, không ít người thậm chí còn gõ chữ loạn xạ.

Ngôn ngữ hoả tinh tràn ngập màn hình, báo hiệu sự kích động của họ!

"Trạch Yến Cát Kim, chú vi di hồ, tiết vu nhân tề, khả pháp khả thượng.

Dĩ hưởng Thượng Đế, dĩ tự tiên vương, dĩ tế minh thổ, dĩ cáo thương thiên." Tô Thần thản nhiên niệm ra chú ngữ, âm thanh không lớn không nhỏ, nhưng vừa đủ để tất cả mọi người trong phòng livestream đều nghe thấy.

Kèm theo một câu nói hùng hồn, "Các ngươi, nghe lệnh ta, phụng ta làm chủ!" Rầm một tiếng —— Mặt đất vỡ vụn vang lên, dường như đây chính là lời thề trung thành mà đám tống tử biểu đạt!

Những người đang xem livestream ở khắp nơi đều kích động nhảy lên nhảy xuống.

“Trời ơi!

Có nằm mơ cũng không ngờ lại được chứng kiến cảnh tượng chấn động thế này!” “A a a a a hai nam thần của tôi hóa ra lại là cùng một người!” Một nam sinh nhìn bạn gái đang kích động xoay quanh cây cột bên cạnh, vẻ mặt đầy bất lực.

Ngay khi những người xung quanh nghĩ rằng bước tiếp theo nam sinh sẽ nói chia tay bạn gái, ai ngờ thấy nam sinh cũng đột nhiên hưng phấn lao lên ôm chầm lấy cô bạn gái đang kích động.

Hai người cùng nhau ôm chầm lấy nhau trong xúc động, thậm chí lệ nóng doanh tròng!

“Đù!

Tô Thần đại lão ngầu lòi!” Anh đại đang ăn khuya vì quá kích động mà đập thẳng chai bia vào đầu mình.

Mảnh thủy tinh vỡ vụn khắp nơi, may mà đầu anh đại đủ cứng, chỉ hơi sưng đỏ một chút.

Chỉ là dọa những người ăn khuya bên cạnh sợ đến tái xanh mặt.

Nhưng không ai bình tĩnh lại, ngược lại còn hò reo càng lúc càng phấn khích hơn.

Liên tiếp tiếng chai bia vỡ vang lên, như tiếng pháo hoa kéo dài!

Chỉ để ăn mừng cho cảnh tượng đã lâu không gặp này xuất hiện!

Cả đất nước trong đêm khuya đó chìm vào một không khí cuồng hoan khó hiểu, chỉ vì một buổi livestream.

Thậm chí không ít người đang say ngủ bị tiếng hò reo từ các tòa nhà dân cư xung quanh đánh thức, lập tức mở điện thoại ra trong sự ngơ ngác.

Họ nhìn thấy những tin tức tràn ngập về Tô Thần và 【Thiên

Quan Chúc Phúc】.

Thế là, ngày càng nhiều tiếng hò hét vang lên.

Đêm đó, trong rừng thép bê tông của thành phố, như những đốm lửa đom đóm thắp sáng, ngày càng nhiều đèn sáng lên.

Rất nhiều người kích động đến nỗi đêm khuya vẫn lệ nóng doanh tròng.

Trong viện nghiên cứu, kích động thì kích động.

Nhưng các chuyên gia giáo sư vẫn không nhịn được mà nghi vấn.

"Hắn thật sự là Thiên Quan Chúc Phúc sao?" "Quỷ Tỳ chẳng phải là vật của Thiên Quan Đại Thần sao?" Sở Mục Vân lườm giáo sư vừa nói câu đó một cái, nhưng bản thân ông cũng rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, nhỡ Quỷ Tỳ lại có một cặp thì sao?

Mà trùng hợp thay, một chiếc Quỷ Tỳ khác lại nằm trong tay Tô Thần?

Dù sao so với Thiên Quan Chúc Phúc, giữa họ có quá nhiều vật phẩm và kiến thức tương đồng.

Hơn nữa, ngay cả Tô Thần cũng mấy lần nói là nhận được tin tức từ Thiên Quan Chúc Phúc.

Thế là ông rất dễ dàng chấp nhận ý nghĩ rằng hai người họ có liên quan đến nhau.

Đang nghĩ, trên màn hình, cảnh tượng lập tức thay đổi.

Những con tống tử đang phủ phục xưng thần kia bắt đầu biến mất từng con một, và hướng cuối cùng đều là về phía máy quay.

Lúc này Tô Thần mới như thể đã kết thúc phần biểu diễn và đang nghỉ ngơi, ngồi trên lò luyện đan, xem phản hồi bình luận.

Sau đó, xem đi xem lại, hắn như thấy được chuyện gì đó buồn cười mà bật cười thành tiếng.

“Ý tưởng của các vị khá thú vị, nhưng nghĩ vậy thôi, tôi vẫn là Tô Thần của tôi.” 【Hả?】 【Đứng hình —— chỉ phương diện tâm lý sinh lý.】 【Không phải —— chuyện này là sao?

Chúng ta đoán sai rồi sao?】 【A a a a a, đừng mà!

Tôi vừa kích động như điên xong, đừng dội gáo nước lạnh vào tôi chứ!】 【Kỳ lạ, nếu anh không phải Thiên Quan Đại Thần, vậy tại sao anh cũng có một Quỷ Tỳ?】 【Đúng vậy!

Đúng vậy!

Quỷ Tỳ đó chẳng phải là đồ của Thiên Quan Đại Thần sao?】 Tuy nhiên, Tô Thần nhìn bình luận cảm thấy mình không muốn bị gắn mác “Thiên Quan Chúc Phúc”.

Hắn bèn thản nhiên nói: “Cái Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ này ngay từ khi chế tạo đã là một cặp, là chìa khóa mà người Trương gia dùng để mở cánh cửa cấm địa nào đó.” Của người Trương gia?

Có người đầu óc nhanh nhạy, lập tức nghĩ rằng cái Quỷ Tỳ này rất có thể là Tô Thần đã tiện tay tìm được khi trước đó đi tới Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng cũng có người bày tỏ, 【Chẳng lẽ Thiên Quan Đại Thần lại là người Trương gia?】 【Vô lý!

Lầu trên ông quên Tô Thần đại thần trước đó từng đặc biệt nhấn mạnh rằng người Trương gia đã biến mất hoàn toàn vì lý do đứt gãy văn hóa không rõ sao!】 【Emmm, nhưng Thiên Quan Đại Thần bây giờ cũng biến mất một cách khó hiểu mà!

Biết đâu lại cùng một nguyên nhân thì sao?】 Nhất thời trăm lời đồn đoán.

Tô Thần cũng lười giải thích, chỉ chuyên tâm nhét đám tống tử xác khô đã hơn nghìn năm tuổi này vào không gian hư số của mình.

Thật sự tốt hơn trước không chỉ một chút, sau khi không gian thăng cấp còn có thể phân loại trực tiếp.

Chia một không gian lớn thành các không gian có chức năng lưu trữ khác nhau.

Giống như bây giờ, đám tống tử được hắn nhét vào đều nằm trong từng hàng không gian thẳng đứng, chúng nằm với tư thế chồng chất lên nhau bên trong.

Về cơ bản, một trăm con tống tử là một hàng dọc, chỉ cần khoảng mười ba hàng dọc là có thể sắp xếp hết chúng.

Và không gian vẫn còn thừa hơn nửa.

Sau khi sắp xếp xong xuôi đám tống tử, Tô Thần lại tiện tay dung hợp chiếc lò luyện đan bằng đồng bên dưới.

Thứ này có thể tăng thuộc tính cho Hắc Kim Cổ Đao đến mức khiến Hắc Kim Cổ Đao nhảy vọt hai cấp!

Tức là thuộc tính hiện tại của Hắc Kim Cổ Đao là cấp bốn 35 điểm, hơn nữa còn được bổ sung thuộc tính hỏa!

Chương 232

Tuy chỉ là năm điểm thuộc tính hỏa, nhưng Tô Thần có thể cảm nhận được Hắc Kim Cổ Đao và cơ thể mình dường như đã sản sinh ra một loại liên kết kỳ lạ nào đó.

Thỉnh thoảng hắn có thể cảm thấy có thứ gì đó kỳ lạ tồn tại bên trong Hắc Kim Cổ Đao.

Chỉ là cảm giác đó giống như một điều khó lường trước, tương tự trực giác, những thứ khó chứng minh.

Nên hắn không đi sâu tìm hiểu.

Còn ở một không gian rộng lớn cuối con đường không xa, Thiết Diện Sinh lạnh mặt nhìn toàn bộ buổi livestream.

Mặt hắn khó coi đến cực điểm.

Hắn không hiểu, nếu mục đích ban đầu của Tô Thần là muốn đánh thức đám tống tử kia.

Trực tiếp để cơ thể nhân bản của hắn ném quân cờ, đánh thức tống tử xong rồi Tô Thần giết chết cơ thể nhân bản của mình chẳng phải sẽ có kịch tính hơn sao?

Ít nhất cũng để cơ thể nhân bản của hắn làm được việc gì đó rồi chết đi, hắn cũng không đến nỗi mất mặt như vậy chứ!

Nhưng hiện tại nghĩ đến những chuyện như vậy rõ ràng là vô nghĩa.

Tô Thần đã mạnh hơn trước, mạnh đến mức bọn họ bây giờ hoàn toàn không biết thực lực của hắn rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào.

Cảm giác này rất kỳ lạ.

Rõ ràng trong hơn nghìn năm qua, bọn họ đều ẩn mình kiểm soát mọi biến động của thế giới này.

Hễ có một chút mối đe dọa xuất hiện, liền lập tức hành động lặng lẽ xóa bỏ nó đã là chuyện thường tình.

Trong mấy trăm năm gần đây, mối đe dọa lớn nhất có lẽ là Uông gia, Uông Tàng Hải mưu trí hơn người, đã lừa bọn họ vài lần.

Còn một cái khác, chính là tộc nhân của vị tiên tri kia —— Trương gia.

Khi bọn họ hậu tri hậu giác phát hiện mảnh rìu khổng lồ lớn nhất nằm trong tay người Trương gia, thì đối phương đã ẩn nấp trong bóng tối gần nghìn năm!

Khả năng nhẫn nhịn, tiềm tàng đó, khiến hắn và Chu Mục Vương đều phải thán phục.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp đúng lúc bọn họ tìm được một người của Trương gia chủ mạch, và thành công thuần phục người đó.

Khiến người đó quay trở lại nội bộ Trương gia, gây ra cuộc nội loạn đầu tiên của Trương gia trong nghìn năm.

Mượn cơ hội ngàn năm có một này, bọn họ mới triệt để nhổ cỏ tận gốc Trương gia.

Và trong gần trăm năm sau khi Trương gia hoàn toàn biến mất, kế hoạch mà bọn họ thực hiện có thể nói là bách chiến bách thắng.

Nhưng mắt thấy đã đến thời khắc cuối cùng, sao lại tự dưng xuất hiện một Tô Thần!

Sự xuất hiện của hắn đối với bọn họ đơn giản là như mắc xương trong cổ họng!

Hầu như mỗi bước đi, Tô Thần đều như thể có thể dự đoán được

kế hoạch của bọn họ.

Lần lượt đẩy bọn họ vào tình thế khó xử nhất!

Hắn thậm chí còn nghi ngờ, liệu Tô Thần có phải là kẻ sót lại của Trương gia năm đó không!

Dù sao thì trong một buổi livestream nào đó, Tô Thần đã để lộ ra hình xăm Kỳ Lân đầy bá khí.

Thứ đó, chính là thứ mà mỗi người trong gia tộc đó đều có!

Nhưng trong buổi livestream ở Trương Gia Cổ Lâu, mặc dù Tô Thần kính phục người Trương gia, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra thái độ xa cách đó rõ ràng không giống như trở về địa bàn của mình!

Điều này khiến hắn càng thêm bối rối.

Điều bất ngờ nhất là, bọn họ vừa đặt chân vào sa mạc, Tô Thần đã theo sau vào ngay lập tức!

Điều này khiến Chu Mục Vương kinh hãi tức giận, triệu tập tất cả mọi người đến tra hỏi xem có nội gián hay không.

Điều này đương nhiên không phải vấn đề của bọn họ!

Thế nên sau một hồi lằng nhằng, không chỉ không tìm ra nội gián.

Mà còn khiến tâm trạng đáng lẽ phải vui mừng khi sắp đến thời khắc cuối cùng của bọn họ hoàn toàn tan biến.

Nhìn Tô Thần đã bước ra khỏi phòng luyện đan, bắt đầu tiến về phía căn phòng bên trong này.

Thiết Diện Sinh hung hăng siết chặt nắm đấm, và trong hành lang phía sau hắn đứng đầy những người nhân bản trang bị vũ khí đầy đủ.

Kể từ khi tinh thần suy yếu ở Cửu Tầng Yêu Tháp, các nhà nghiên

cứu tâm lý học của bọn họ đã tốn rất nhiều sức lực và thời gian để chỉnh sửa não bộ của những người nhân bản.

Có thể nói, não bộ của người bình thường chỉ được phát triển và sử dụng vỏn vẹn năm phần trăm.

Nhưng bọn họ đã dùng những biện pháp cực kỳ cứng rắn để trực tiếp phát triển não bộ của những người nhân bản lên đến mười phần trăm!

Mặc dù làm được đến mức này cũng chỉ vừa đủ để những người nhân bản chịu đựng được, và miễn cưỡng thanh lý được những tinh thần hỗn loạn đó.

Vì thế, chỉ một lần đã tiêu tốn gần nghìn người nhân bản, nhiều hơn tổng số tiêu hao của tất cả những tinh thần hỗn loạn trước đây!

Tiền bạc trôi đi như nước, nhưng cũng đã đặt nền móng cho quy mô khổng lồ của hai trăm chiến sĩ hiện tại!

Hắn không tin, Tô Thần có thể né tránh được rừng súng đạn, còn có thể né tránh được bấy nhiêu chiến sĩ nhân bản có thực lực ngang với hắn hay sao!

Đang nghĩ, trong hành lang tối đen phía trước bỗng lóe lên một luồng ánh sáng trắng yếu ớt.

Nhưng chớp mắt, luồng ánh sáng trắng đó đã ở ngay trước mặt —— đó là ống kính livestream phía sau Tô Thần.

Thấy trong ống kính đột nhiên xuất hiện một cặp bóng người đứng thẳng hàng, khán giả giật mình. 【Trời đất!

Tôi tưởng lại xuất hiện một đống tống tử nữa chứ!】 【Vô lý thật, tôi đang đi vệ sinh, gần đây trời hanh táo bón, mãi mới ra được nửa khúc, vừa nhìn điện thoại —— sợ đến mức tôi kẹp lại luôn rồi…】 【Ui!

Lầu trên ghê quá!】【Người này quen mắt quá?!】【Là tên Thiết Diện Sinh trong truyền thuyết?

Chính là người đã từng xuất hiện trong ống kính trước đây.】【Theo phân tích của cậu nhóc dò linh ở Nghi Châu, hình như chính thằng cha này đã tạo ra thi triều trước đó?!】【A!

Không đúng!

Các ông phân tích sai rồi!

Tên này vừa rồi chẳng phải bị Tô Thần đại thần tiêu diệt ngay lập tức rồi sao?】【Đúng vậy!

Thi thể đều bị ăn sạch rồi!

Sao bây giờ lại còn một tên nữa?!】【Nghi ngờ có lẽ là người nhân bản trong truyền thuyết trước đây, các ông không để ý quần áo chúng mặc không giống tên vừa rồi sao?】Cú nhắc nhở này, lập tức khiến khán giả cũng chú ý đến những người phía sau từ chiều cao, hình thể cho đến trang bị.

Từng người một, đơn giản là giống hệt như sao chép!【Đúng là lợi hại, mấy tên đeo mặt nạ đó chẳng phải cũng là người nhân bản của hắn sao?!】Có người vừa gõ xong chữ, đã bắt đầu lo lắng.

Tục ngữ có câu, góp gió thành bão.

Một Thiết Diện Sinh không đánh lại Tô Thần, mười tên cũng không đánh lại, năm mươi tên cũng không đánh lại… Vậy hơn một trăm tên thì sao?

Máy quay tự động quét sau khi hình thành khung cảnh, có người đếm sơ qua, bảo thủ cũng phải một trăm năm mươi tên trở lên!

Chiến thuật biển người, hao mòn sống sờ sờ, thể lực của Tô Thần sớm muộn cũng sẽ bị tiêu hao hết.

Đến lúc đó nếu đối phương còn dư sức, thì Tô Thần sẽ ở thế hạ phong.

"Tô Thần, ngươi dám truy đến tận nơi này, ta nên khen ngươi gan lớn, hay nên nói ngươi không sợ chết đây?" Thiết Diện Sinh vẻ mặt ngạo mạn, trận chiến này hắn nắm chắc mười phần chín thắng!

Không đánh chết được Tô Thần cũng phải tiêu hao của hắn nửa cái mạng!

Cho dù hắn may mắn trụ được đến cuối cùng, thì lúc đó bọn họ cũng đã sớm hoàn thành quá trình lột xác cuối cùng, đạt được sự vĩnh sinh rồi!

Nói rồi, hắn tự tin bước về phía sau.

Các chiến sĩ nhân bản xếp thành một hàng đang quỳ, một hàng đang tấn công bằng trung bình tấn, và một hàng đứng thẳng tắp.

Và những khẩu súng đang ôm trong lòng gọn gàng thẳng hàng ba hàng song song trực tiếp phong tỏa cả hành lang.

Tát tát tát tát —— Theo Thiết Diện Sinh rời đi, lửa đạn phun ra, làn đạn dày đặc bao trùm cả hành lang!

Bắn xong một lượt liền vội vã lùi lại, người phía sau tiếp tục khai hỏa, cứ thế luân phiên hết một lượt.

Trong cả hành lang khói bụi mịt mù, những người nhân bản không nhìn rõ tình hình phía trước.

Chương 233

Chỉ có thể cầm súng đứng yên chờ khói tan đi.

Quả nhiên, khói tan đi, đập vào mắt là những bức tường và mặt đất đầy vết thương.

Đừng nói là thi thể của Tô Thần!

Ngay cả mùi máu tanh cũng không ngửi thấy một chút nào!

Còn ở phía xa, Tô Thần thản nhiên thu lại một cây dù có tạo hình độc đáo.

Nhìn họ với vẻ mặt đầy vẻ chán ghét.

"Vừa rồi tôi còn chưa kịp trả lời, các ngươi đã nổ súng rồi." "Các ngươi vội vàng tìm chết đến vậy sao?" Tô Thần tiện tay rũ rũ chiếc dù kim cương, trên đó không hề có chút tổn hại nào.

Còn phía trước hắn chất đống một lớp đạn biến dạng dày đặc.

Hắn vươn vai một cái, chân đạp lên đống đạn.

Rầm một tiếng —— Âm thanh giòn tan dễ nghe.

Cũng dọa đối phương vội vàng ném súng, rút đại đao ra.

Vì đạn không có tác dụng với Tô Thần, nên bọn họ có bắn nhiều hơn nữa cũng chỉ là lãng phí!

Thấy Tô Thần hoạt động cơ thể, bọn họ đều tưởng hắn sắp phát động tấn công.

Ai ngờ Tô Thần chỉ đơn giản là vươn vai mà thôi.

Bình luận bị động tác "thảo mộc giai binh" này của đối phương chọc cười. 【Tôi còn không biết mình đã gõ bao nhiêu lần "vô lý"

trong phòng livestream này rồi, nhưng thật sự, nếu đổi lại là tôi ở phía đối diện, bấy nhiêu đạn bắn ra mà ngay cả giáp của kẻ địch còn không xuyên thủng được, tôi sẽ phát điên mất!】【Thật lòng mà nói, tôi cũng thấy, chỉ số phòng thủ này quá cao rồi, chẳng lẽ Tô Thần đại thần ngay cả đạn khoái lạc cũng có thể dễ dàng chặn đứng ư?】【A a a a a!

Tôi cuối cùng!

Cũng đã hồi phục thính giác rồi!】Có người trên bình luận vui vẻ như đứa trẻ hai trăm cân.

Nhưng điều này quả thực đã gây ra sự đồng cảm của không ít người.

Mấy vạn người đeo tai nghe online bị điếc tạm thời trong đêm khuya hiểu rõ điều này chứ?

"Đừng sợ, các ngươi chết là chuyện sớm muộn, có sợ cũng vô ích, vẫn phải chết!" Tô Thần nói xong.

Đối phương thật sự là sợ đến cực điểm, cũng là nhịn hết nổi, trực tiếp vung đại đao xông lên.

Tư thế đó khí thế lăng người, những người ngồi trước màn hình đều cảm thấy đối phương như thể đã dùng tư thế "không chém bay một miếng thịt của ngươi thì ta sẽ không sống nữa!" "Tô Thần, nạp mạng đến!" Hít một ngụm khí lạnh sau đó, thấy Tô Thần mặt không đổi sắc.

Tuy nói, trước đó hắn đã lùi lại gần năm mươi mét khi bắn súng.

Nhưng khoảng cách có xa hơn nữa thì người ta cũng chớp mắt đã xông đến trước mặt rồi nha!

Mọi người đều có chút hoảng sợ, định khuyên Tô Thần mau lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, nếu không sẽ không kịp mất!

Ai ngờ, một bóng dáng dữ tợn đột nhiên xuất hiện trước mặt Tô Thần.

Nhìn kỹ cơ thể cường tráng và lớp lông rậm rạp trên người, khán giả đột nhiên vỗ đùi một cái —— cái này chẳng phải là đám tống tử trước đó sao!

Ngay sau đó chỉ thấy đám tống tử càng lúc càng nhiều, trong một khoảnh khắc hơn trăm con đã chen chúc đứng trong hành lang trước mặt Tô Thần.

Những người nhân bản xông lên đều ngớ người, ngay sau đó lùi lại phía sau.

Chửi rủa: "Mày chết tiệt không giảng võ đức!" Ấy… Tiếng chửi này đột ngột khiến Tô Thần ngớ người.

Tốt lành gì, nhìn trông khá bình thường, còn tưởng não bộ đã khôi phục bình thường rồi.

Hóa ra bây giờ vẫn còn tinh thần thác loạn sao?

Ngay sau đó thản nhiên nói: "Với những quái vật đã sống nghìn trăm năm như các ngươi, ta cần giảng võ đức ư?" Nói xong, Tô Thần vung tay một cái.

Hơn một trăm con tống tử như những con ngựa hoang mất cương, điên cuồng lao lên xé xác chiến sĩ nhân bản.

Cảnh tượng hỗn loạn đến mức khiến người ta cảm thấy sảng khoái! 【Móa!

Một loại thực vật!】 【Cảnh tượng hoành tráng này tuyệt vời quá!

Thủ công @các đạo diễn vào mở to mắt ra mà học hỏi!】 【Không ngờ a không ngờ!

Cái não của Tô Thần đại thần với cái não của tôi có gì khác biệt chứ?!

Cũng là một cái mũi, một cái miệng, hai con mắt, sao cứ theo ống kính của hắn là lại xảy ra mấy chuyện mà tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi thế này?!】【Emmm có lẽ não của chúng ta đều là não heo, thành phần bên trong không giống nhau, trong não Tô Thần đại thần là vô số kế sách ứng biến, trong não chúng ta toàn là bã đậu.】【Cái sân khấu nhỏ này lại tạo ra cảnh tượng lớn, a a a a!

Nếu đằng sau có đạo diễn hay kịch bản thì làm ơn cho tôi vào chạy một vai quần chúng đi!】Bình luận chìm vào thị giác cuồng hoan!

Chỉ thấy các chiến sĩ nhân bản ban đầu còn đánh nhau ngang sức, rốt cuộc cũng không thể sánh bằng đám tống tử khát máu này!

Hơn nữa cho dù số lượng tương đương, nhưng chỉ cần một chiến sĩ nhân bản ngã xuống.

Những con tống tử khác sẽ háo hức xông đến đại khoái đọa di (ăn thịt thỏa thích)!

Ngay sau đó lại là một đợt cường hóa thăng cấp!

Bản thân những con tống tử vốn đã cứng rắn vô cùng, đao thép chém vào không hề gây ra bất kỳ tổn hại nào.

Sau khi được máu tăng cường, chúng càng thể hiện khí thế thần cản giết thần, phật cản giết phật!

Như một cỗ máy xay thịt điên cuồng nghiền nát đối thủ!

Và có những khán giả tinh ý phát hiện ra, đám tống tử mà Tô Thần thả ra lại là hai loại hỗn hợp!

Tức là —— những con tống tử đã phân thây máu thịt của Thiết Diện Sinh bị chặt đầu trước đó và được cường hóa thành phi cương,

cùng với những con tống tử xác khô thuần túy mới thức dậy.

Một nhóm mạnh kéo theo một nhóm yếu.

Cho dù các chiến sĩ nhân bản có thể chống đỡ được tống tử xác khô, nhưng cũng không thể địch lại những cánh tay chân lớn của phi cương.

Nhất thời cảnh tượng máu me, cánh tay chân, máu thịt xương cốt bay loạn xạ.

Giống hệt như đám tống tử đang mở tiệc Patty cuồng hoan.

Các quản lý phòng livestream đều ngớ người ra, mãi một lúc sau mới phản ứng lại, bắt đầu điên cuồng lên mã che chắn màn hình.

Trời ơi!

Cảnh tượng này mà phát ra ngoài thì sẽ làm bao nhiêu "bông hoa" sợ hãi chứ!

Họ mà không bị phạt nặng mới là lạ!

Còn Thiết Diện Sinh đang định xem livestream, thưởng thức cảnh Tô Thần biến thành thân tàn ma dại, thì ngay khoảnh khắc mở điện thoại ra đã ngớ người.

Thấy đội quân nhân bản của mình đã sắp bị ăn sạch, mà đám xác khô kia đều đã thăng cấp thành phi cương.

Hắn ta hối hận muốn đứt ruột!

Mẹ kiếp!

Hắn ta hung hăng tự tát vào mặt mình một cái.

Người khác không biết Tô Thần chính là Thiên Quan Chúc Phúc nhưng hắn biết chứ!

Hắn đích thân đã chứng kiến rồi!

Cái mặt nạ che giấu dung mạo thật sự của Thiên Quan Chúc Phúc chính là do hắn gỡ xuống từ mặt người đó!

Sao hắn lại có thể quên cái chuyện Quỷ Tỳ chết tiệt này chứ!

Có Quỷ Tỳ là có thể Ngự Thi!

Hắn có thể khiến đám tống tử xác sống dừng lại, cũng có thể khiến chúng di chuyển trở lại!

Sớm nhớ ra chuyện này hắn nhất định sẽ ra tay trước khi Tô Thần xuống, một mồi lửa thiêu rụi đám tống tử này sạch sẽ!

Chuyện này chẳng phải là tự bê đá ghè chân mình, dâng cho kẻ địch một đống chiến lực sao!

Nhưng dù có hối hận thế nào, sự việc đã đến nước này, cũng đành chịu.

Chương 234

Thiết Diện Sinh quay đầu nhìn những đợt ánh sáng trắng lóe ra từ bên trong Vẫn Ngọc.

Hắn nghĩ thầm, thời cơ đã đến!

Cho dù Tô Thần có vội vàng tới đây bây giờ cũng vô ích.

Chỉ cần hắn bò vào trong Vẫn Ngọc thì mọi chuyện sẽ đâu vào đấy!

Thế là Thiết Diện Sinh tung mình nhảy lên, hai tay vững vàng bám chặt vào mép động khẩu của Vẫn Ngọc.

Đang định tiếp tục đi lên thì bỗng nghe thấy tiếng khí sắc bén phá không mà đến!

Tăng!

Phía dưới truyền đến một tiếng ong ong!

Ngay sau đó hắn cảm giác như có thứ gì đó rơi xuống.

Tích tắc tích tắc —— còn truyền đến tiếng nước tí tách nhỏ giọt.

"Chậc, sao lại vội vàng đi vào vậy?

Lại đây chúng ta nói chuyện thêm chút nữa đi?" Giọng nói của Tô Thần, như quỷ đòi mạng, truyền đến.

Thiết Diện Sinh ngớ người một chút, cúi đầu nhìn, hắn mới phát hiện hai chân từ gốc đùi trở xuống của mình đã biến mất!

Vết cắt gọn gàng, hóa ra là bị chém đứt chỉ trong tích tắc!

"A!

Hỗn trướng!

Ngươi dám…" Cơn đau kịch liệt ập đến tức thì, hắn há miệng muốn chửi rủa, nhưng lại bị một đôi tay gân guốc hung hăng kéo thân thể hắn xuống dưới.

Vẫn Ngọc trơn nhẫn không hề có bất kỳ lực ma sát nào.

Hắn trực tiếp bị kéo xuống, chật vật nằm trên đống mảnh gốm vỡ.

Máu chảy như suối, hắn cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng trước cái chết đã nghìn năm không gặp này, khó khăn lắm mới chống đỡ thân thể ngồi dậy.

Cười khổ nói: "Không ngờ ngươi, một đứa nhóc chưa đầy trăm tuổi, lại có thể đẩy ta vào cảnh giới này!" Lời này, có chút không thuận tai.

Tô Thần vô ngữ nhìn tên này.

"Chủ nhân của ngươi đã cùng hắn vào trong rồi sao?" Nếu thật sự Vẫn Ngọc có thể lột xác thành công, thì trong ghi chép của Ngô Tà hẳn phải có ghi chép về việc dì Văn Cẩm trở về báo tin mừng chứ?

Nhưng trong sách không có ghi chép như vậy, ngược lại, ghi chép cuối cùng về khối Vẫn Ngọc này là Tiểu Ca bị chứng mất hồn.

Và bên trong có khuôn mặt của xác khô Tây Vương Mẫu mẫu đang ngồi ở chỗ Trương Khốc Tự.

Đương nhiên cũng có khả năng là lúc đó thời gian còn chưa đến, Tây Vương Mẫu mẫu còn đang lột xác.

Một điểm đáng ngờ, đó chính là trong quá trình lột xác —— thi thể đó có biến thành Cấm Bà không?

Nhớ đến mùi hương kỳ quái trên người Cấm Bà, và mái tóc dài vô hạn đó.

Tô Thần bác bỏ ý nghĩ này.

Dù sao thì bây giờ dòng thời gian hoàn toàn không thông nhau.

Rất nhiều thứ không thể dùng nhận thức ban đầu để suy đoán, nói trắng ra, biết đâu lần trước hai tên kia vào lại thật sự thành công thì sao!

Đến lúc đó, biết đâu còn có thể đóng gói hai con tống tử siêu cấp lớn mang về viện nghiên cứu để nghiên cứu.

Còn hiện tại, nhìn Thiết Diện Sinh với vẻ mặt kiên định, định thề chết không tiết lộ bất kỳ thông tin nào.

Tô Thần tặc lưỡi.

"Đã truy đuổi các ngươi đến tận nơi này rồi, ngươi nghĩ còn chuyện gì có thể giấu được ta sao?" "Ta chẳng qua là muốn cho ngươi chút cơ hội, để ngươi cuối cùng nói thêm vài câu mà thôi, đã vậy ngươi không trân trọng cơ hội, vậy thì…" Thiết Diện Sinh vẻ mặt trở nên rất kỳ quái —— vừa đau đớn, lại vừa nghi ngờ về mức độ chân thực trong lời nói của Tô Thần.

"Ngươi biết chúng ta muốn làm gì?" Thiết Diện Sinh nhíu mày, nghi ngờ nhìn về phía Tô Thần.

Tô Thần thản nhiên gật đầu, coi như ngầm thừa nhận.

Thiết Diện Sinh cuối cùng cũng thả lỏng, nói ra điều nghi hoặc bấy lâu nay của mình.

"Chẳng lẽ ngươi là người từ bên Tinh Tuyệt Nữ Vương?" Tô Thần ngớ người một chút, hắn đột nhiên cảm thấy rất cạn lời, muốn giết chết tên này thì phải làm sao đây?

Bên Tinh Tuyệt Nữ Vương quái vật thành đàn, Quỷ Động Văn lại tối nghĩa khó hiểu, tên này sao có thể liên hệ hắn với bên Tinh Tuyệt Nữ Vương chứ?

Hơn nữa, hắn đã trực tiếp khiêng quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương đi rồi.

Nếu thật sự là người bên đó mà còn làm vậy, chẳng phải là chờ bị người phía trên tước chức sao!

Nhưng lời này lại khiến những người trong viện nghiên cứu trở nên phấn chấn.

Quỷ Động Văn bên Tinh Tuyệt Nữ Vương họ vẫn chưa giải dịch được mà!

Nếu Tô Thần thật sự là người bên Tinh Tuyệt Nữ Vương thì họ cũng không ngại đâu!

Chỉ cần có thể giúp giải dịch Quỷ Động Văn là được!

Thấy một cặp mắt nhỏ đầy mong đợi dán chặt màn hình, Sở Mục Vân có chút bất lực. "Các cậu đừng có mơ nữa, Tô Thần sao có thể là người bên Tinh Tuyệt Nữ Vương được!" Mọi người cau mày quay đầu lại, dường như cảm thấy câu nói này khá mất hứng. "Động não một chút đi chứ!

Nếu đúng là người bên Tinh Tuyệt Nữ Vương thì có đưa các cậu vào mộ tổ tiên của mình không?

Còn giết sạch cả thú cưng do tổ tiên nuôi nữa?" Cứ theo tác phong của Tô Thần mà nói, cậu ấy tuyệt đối không thể là loại người vong sư diệt tổ như vậy!

Một lời nói thức tỉnh người trong mộng, mọi người đành chấp nhận hiện thực.

Tinh thần lập tức sa sút không ít.

Thấy mọi người không mấy nhiệt tình làm việc, Sở Mục Vân bỗng cảm thấy không ổn. "Này!!

Các cậu bị làm sao thế?

Bây giờ Tiểu Tô giáo sư vẫn đang chiến đấu ở tuyến đầu đó!

Các cậu làm vậy có được không?" Có người tỏ vẻ ấm ức, dù sao thì bọn họ cũng đã liên tục thức trắng mấy đêm liền.

Cũng có người từ khi Tô Thần vào sa mạc đến giờ chưa hề ngủ ngon giấc.

Lại có người còn khoa trương hơn, kiên trì từ lúc thăm dò Trương Gia Cổ Lâu cho đến bây giờ.

Nghe thấy một loạt lời oán trách không ngừng, Sở Mục Vân càng thêm cạn lời.

Hay lắm, đây chẳng phải là oán khí tích tụ bấy lâu cuối cùng cũng bùng nổ rồi sao!

Ông ta giận dữ đập bàn một cái.

Những tiếng xì xào bàn tán và oán trách lập tức im bặt. "Ý nghĩa của việc các cậu xuất hiện ở đây là để phàn nàn với tôi những chuyện không đáng nhắc tới này sao?" Mọi người đều sững sờ, dường như hoàn toàn không hiểu lời Sở Mục Vân có ý gì. "Tiểu Tô giáo sư đã xuống bao nhiêu ngôi mộ hiểm nguy, có ai thấy cậu ấy oán trách một câu nào chưa?" "Cậu ấy gặp bao nhiêu rắc rối, cậu ấy có từng nói một câu rằng cậu ấy đã xuống nhiều mộ như vậy rồi, không muốn tiếp tục nữa, để người khác làm đi, hay đại loại thế không?" "Tôi thật sự không hiểu!

Các cậu chỉ cần ngồi đây luân phiên trực ban làm những việc mình có thể làm thôi, các cậu thậm chí không cần phải đối mặt với những chuyện nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào!

Chỉ như vậy thôi mà?

Các cậu vậy mà còn có mặt mũi oán trách tôi?

Có phải cạnh tranh bây giờ quá ít không?

Chắc chắn các cậu khi mới vào viện nghiên cứu không hề nghĩ như vậy đâu nhỉ?" Sở Mục Vân mắng xong lại đột nhiên đập mạnh bàn một cái, làm mọi người giật bắn mình. "Nếu thật sự cảm thấy mình quá vất vả, người có công lao lớn thì trực tiếp mở điện thoại tải một phần mềm livestream đi!

Lão tử bên này sẽ dùng quan hệ giúp cậu lên hot search, để đông đảo người dân xem xem cậu đã vất vả đến mức nào!

Chương 235

Vậy mà dám lúc Tiểu Tô giáo sư đang vất vả mở đường cho chúng ta ở phía trước, lại còn có mặt mũi kêu khổ kêu mệt!?" Đối với cơn giận của Sở Mục Vân, nhiều người vẫn còn đang ngơ ngác.

Thật sự rất kỳ lạ.

Trước đây bọn họ cũng hay tùy tiện phàn nàn vài câu, Sở Mục Vân đều cười khuyến khích bọn họ cố gắng thêm.

Còn bây giờ, vài ba câu đùa giỡn lại bị mắng không còn mảnh giáp!

Mấy người vừa lên tiếng đều cảm thấy mất mặt, liền thu dọn đồ đạc rời khỏi phòng họp.

Còn những người ở lại thì cảm thấy Sở Mục Vân có phải quá nghiêm khắc không?

Tô Thần cho dù là một giáo sư danh dự, nhưng rốt cuộc cũng không phải người của viện nghiên cứu.

Bọn họ không hiểu có cần thiết phải vì một người không rõ lai lịch, ngay cả kẻ địch cũng nghi ngờ lai lịch, mà lại nổi trận lôi đình với đồng nghiệp đã sớm tối ở cùng mình bao năm nay sao?

Nhất thời, không ít người đều cảm thấy bị Sở Mục Vân làm cho lạnh lòng.

Nhưng cũng đều kiên trì ở vị trí của mình, chỉ là sắc mặt không còn hòa hoãn, đều cứng đơ cả.

Còn Sở Mục Vân chỉ cảm thấy bi thương, ông ta cuối cùng cũng hiểu vì sao Tô Thần lại tức giận khi Chu Hoài Văn lén lút lấy mẫu làm kinh động Mật Lạc Đà.

Bởi vì những hành động mà một số người cho là đương nhiên đó, thật sự có thể khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo thấu xương!

Vậy mà đến lúc này, vẫn còn có người!

Hơn nữa lại là những người sớm tối ở cùng nhau dưới mí mắt mình, lại không xem hành động của Tô Thần là chuyện gì to tát.

Gây ra cục diện bi ai như vậy, ông ta nghiễm nhiên là người chịu trách nhiệm lớn nhất.

Nhưng lúc này nói thêm nữa, cũng trở nên thật trắng bệch vô lực.

Ông ta suy sụp ngồi trở lại xe lăn, như thể trong khoảnh khắc đã già đi mười tuổi.

Hành động cử chỉ đều mang vẻ tang thương khiến người ta đau lòng.

Nhưng lúc này, nhiều người trong phòng họp đã không dám đối thoại với ông ta nữa, tự nhiên cũng sẽ không chú ý đến tình hình bên đó.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào livestream.

Chỉ thấy sắc mặt Thiết Diện Sinh càng lúc càng trắng bệch, vết cắt ngang ở chân cụt không hề được xử lý cầm máu.

Cũng không ai yêu cầu cầm máu cho hắn, dường như đều ngầm thừa nhận việc Tô Thần giết Thiết Diện Sinh là chuyện thiên kinh địa nghĩa. "Nhưng Trương Gia và Uông Gia đã bị chúng ta triệt để xóa sổ rồi mà, ngươi không thể là hậu nhân của bọn họ..." Thiết Diện Sinh thì thầm, nhưng vắt óc suy nghĩ cũng không tài nào đoán ra Tô Thần rốt cuộc từ đâu mà đến.

Thấy hắn sầu não không thôi, Tô Thần đành bất đắc dĩ đáp lời. "Đúng như ta dự đoán, hai gia tộc lừng lẫy đó quả nhiên là bị đám sâu

bọ các ngươi tiêu diệt." Lời này vừa nói ra, Thiết Diện Sinh lại như tro tàn cháy lại, tinh thần khởi sắc không ít. "Đó là đương nhiên!

Bất cứ ai dám cản trở đại sự trường sinh của Chu Mục Vương đại nhân, đều sẽ bị hủy diệt!" Ngay sau đó, Thiết Diện Sinh rành mạch kể lại việc làm sao phát hiện ra người nhà họ Uông, cũng như vai trò của họ trong lịch sử.

Cả quá trình bọn chúng tính kế Uông Gia để loại bỏ họ.

Còn về Trương Gia, cũng cơ bản giống như Tô Thần đã suy đoán.

Đạn mạc lập tức kinh hô Tô Thần liệu sự như thần, tùy tiện một chút manh mối cũng có thể suy đoán ra chân tướng xa xôi đến vậy.

Nhưng bản thân Tô Thần không có hứng thú lớn lắm.

Ta có thể cảm nhận được, Thiết Diện Sinh cố ý nói những điều này thực ra chỉ là bề ngoài giả vờ vâng theo ý mình.

Thực tế là ánh mắt hắn ta thỉnh thoảng lại liếc lên trên, hoàn toàn là đang chờ đợi thứ gì đó xuất hiện ở phía trên, để kéo dài thời gian! "Ta nhớ không ít kẻ đi vào đó đều biến thành cấm bà rồi, ngươi không sợ chủ tử của ngươi sau khi ra ngoài sẽ bị đổi giới tính sao?" Câu nói khiêu khích này không nghi ngờ gì đã chạm vào vùng cấm của Thiết Diện Sinh.

Hắn ta giãy giụa, sắc mặt thay đổi. "Không thể nào!

Chu Mục Vương đại nhân liệu sự như thần, lần này tuyệt đối có thể triệt để thoát khỏi thân phàm, để đạt được trường sinh!" Lại là trường sinh... một từ ngữ đã nói đến nhàm tai.

Tô Thần khinh thường, Hệ thống có thể cảm ứng được sự biến hóa của vẫn ngọc phía trên, và vẫn luôn gửi tin nhắn nhắc nhở ta hãy dung hợp toàn bộ khối vẫn ngọc.

Nhưng khối vẫn ngọc này bản thân nó đang nâng đỡ cả không gian ngầm này.

Nếu đột nhiên hấp thu nó, hệ thống trữ nước phía trên sẽ sụp đổ.

Chẳng phải ta sẽ tự chôn sống mình ở độ sâu vài kilomet dưới lòng đất này sao?

Tô Thần quyết định thay đổi tư duy để suy nghĩ vấn đề. "Chậc, phía trên vẫn ngọc quả thật có thứ, nhưng ta nói cho ngươi biết, không phải Chu Mục Vương nhà ngươi làm ra, mà giống một bà cô hơn... hình như đang hát." Nghe thấy đang hát, Thiết Diện Sinh sững người một chút, sau đó khinh miệt nói: "Ngươi cứ tùy tiện bịa đặt đi...

Dù sao ta cũng sắp chết rồi, nhưng chỉ cần Chu Mục Vương đại nhân đạt được ước nguyện, Thiết Diện Sinh ta, chết không tiếc!" Tô Thần cau mày, nhìn Thiết Diện Sinh máu sắp chảy cạn, không khỏi cảm thán đây đúng là đã nuôi được một con chó tốt!

Tô Thần tùy ý nhảy lên một cái, tay liền bám vào khối vẫn ngọc đó.

Thiết Diện Sinh đang tò mò Tô Thần định làm gì, khó khăn ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy khối vẫn ngọc mà Tô Thần chạm vào dường như phát ra ánh sáng trắng nhạt.

Mặc dù bên trong hang động rộng lớn này hiện có thiết bị chiếu sáng, nhưng ánh sáng trắng yếu ớt đó vẫn vô cùng nổi bật.

Nó giống như một loại ánh sáng độc đáo, không tồn tại trên thế gian này.

Cảnh tượng này cũng được camera trực tiếp truyền ra.

Đông đảo khán giả, sau khi xem một lúc lâu đều cảm thấy cảnh

tượng này vô cùng kỳ lạ.

Có người thậm chí còn bật tất cả đèn trong nhà, và lấy các thiết bị chiếu sáng có thể lấy ra để làm thí nghiệm.

Thậm chí không ít người còn trực tiếp check-in online, gửi video mình bật tất cả đèn và kết hợp lại lên nền tảng.

Lượt xem của các video này cũng đồng bộ tăng lên.

Chưa đầy một phút, số video so sánh được đăng tải đã đạt đến bốn con số!

Và nếu có ai đó chịu dành thời gian xem hết tất cả các video so sánh đó, họ sẽ lập tức hiểu ra.

Lý do tại sao loại ánh sáng này lại khiến họ cảm thấy không hòa hợp, cảm thấy không quen – là vì loại ánh sáng này căn bản không tồn tại trên thế giới này!

Hay nói cách khác, loại quang phổ này hoàn toàn không thuộc về Trái Đất!

Sau khi phát hiện ra vấn đề này, những người ở viện nghiên cứu đã bày tỏ sự hứng thú tột độ với khối đá đó!

Họ lập tức bỏ qua cuộc tranh cãi khó xử với Sở Mục Vân trước đó, đến đề nghị ông ấy có thể nói chuyện với Tô Thần, mang một mảnh nhỏ của khối vẫn ngọc thần bí đó về cho họ nghiên cứu không. "Tôi thật sự chưa bao giờ thấy loại quang phổ như vậy, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng tôi dám chắc Trái Đất cho đến nay chưa từng xuất hiện ghi chép nào về loại quang phổ này!" Chỉ bằng mắt thường, ông ấy đã có thể cảm nhận được sự độc nhất vô nhị của ánh sáng đó.

Trọng điểm là đôi mắt ông ấy trong nhiều năm qua đã ghi nhớ rõ ràng từng chút khác biệt nhỏ nhất của quang phổ có thể nhìn thấy

bằng mắt thường!

Có thể gọi là kính hiển vi quang phổ!

Nhưng cấu tạo kỳ lạ và phức tạp khi ánh sáng này xuất hiện đã khiến ông ấy mê mẩn ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Sở Mục Vân không nói gì, nhưng trong lòng vẫn khá chấn động.

Dù sao thì cuộc xung đột vừa rồi ông ấy cũng cảm thấy mình đã bốc đồng, không giải quyết vấn đề một cách ổn thỏa.

Nhưng qua báo cáo trước đó của Tô Thần đã rất rõ ràng, khối vẫn ngọc khổng lồ này cậu ấy muốn tự mình giải quyết...

Chu Toàn Bình đang đi công tác cũng vội vàng trả lời, bây giờ ông ấy lại đi hỏi Tô Thần xin một miếng sao?

Chẳng phải đó là tự vả vào mặt người của mình sao! "Tôi thấy khối vẫn ngọc này không khác biệt nhiều so với Mật Lạc Đà trước đó, hay là cậu đi tìm lão Ngô bên kia cái cánh tay hoặc cái gì đó của con Mật Lạc Đà mà nghiên cứu trước đi?

Sáng nay tôi liếc qua, hình như ông ấy đã tháo rời xong rồi, khá tiện để mang đi." "Cũng...

Chương 236

không phải bên tôi không muốn giúp cậu xin, mà thực sự như đã nói trước đó, bây giờ đang là thời khắc tình huống nguy cấp, Tiểu Tô giáo sư không thể phân tâm, đợi cậu ấy giải quyết xong toàn bộ sự việc, tôi sẽ giúp các cậu xin?" Đó thực sự là một kế hoãn binh bất đắc dĩ.

Mọi người đều biết rõ, nhưng cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào đó.

Đây chính là hiện trạng nghiên cứu bây giờ!

Ai nấy cũng đang thúc giục đưa ra thành quả nghiên cứu.

Nhưng thực tế thì họ có nhân lực, vật lực và thiết bị, nhưng lại nghiêm trọng thiếu thốn tài liệu nghiên cứu tương ứng.

Đợi người đi làm nhiệm vụ mang về thì mười lần đi, nhiều nhất cũng chỉ mang về được một lần hữu ích.

Tự mình xin ra ngoài tìm tài liệu nghiên cứu thì phải chờ nửa tháng mới được duyệt một lần.

Sau khi dặn dò Sở Mục Vân ba lần bảy lượt nhất định phải giúp họ tranh thủ, họ mới luyến tiếc rời khỏi phòng họp.

Còn bên Tô Thần, người đã xuống rồi.

Thiết Diện Sinh đã tắt thở hoàn toàn, đầu hướng lên trên, trên mặt đầy vẻ không cam lòng.

Cơ thể hắn ta, Tô Thần cũng không lãng phí, sai khiến sáu bảy con tống tử phân thực.

Lúc này, camera theo hướng Tô Thần nhìn mà chuyển lên.

Mọi người lúc này mới thấy được cảnh Thiết Diện Sinh trước khi

chết, mà trước đó khi Tô Thần nhảy xuống, camera bắt được mặt đất nên họ không nhìn thấy.

Vốn dĩ chỗ Tô Thần chạm vào, vẫn ngọc lẽ ra là một mỏm hình cung nhọn nhô lên cao hơn hai mét.

Nhưng bây giờ khi hình ảnh chuyển lên lại, khối vẫn ngọc đó đã lõm sâu vào một cái hố lớn đường kính hai mét! 【À ừm...】【Tôi thật sự khó mà lý giải nổi, rốt cuộc vừa rồi lại xảy ra chuyện gì mà tôi không có tư cách để biết sao?】【Có lẽ tất cả chúng ta đang xem đều không có tư cách đâu!】【Vậy vừa nãy cái ánh sáng kỳ lạ kia thực ra là, Thiên Quan đại thần dùng tay làm tan chảy khối vẫn ngọc đó à?!】【Không loại trừ khả năng này, nhưng mà...

đó là vẫn ngọc chứ có phải cục băng đâu?】【Cười chết mất, tôi thấy vấn đề có lẽ vẫn nằm ở Thiên Quan đại thần, vừa nãy trong camera Thiết Diện Sinh chẳng phải cũng lên đó sao?

Nhưng vẫn ngọc không hề có bất kỳ biến hóa nào cả!】【Hahahahahaha, vậy chúng ta cùng viết thư liên danh đi!

Liên danh kiến nghị xin giải phẫu cấu tạo nội tạng của Thiên Quan đại thần!】【Hahahahahaha!

Lầu trên gan to quá!

Không sợ Thiên Quan đại thần tìm đến tận nhà cắt đầu ông à?!】【Tôi cũng sợ!

Nhưng mà!

Tôi ủng hộ lầu trên hahahahahaha!】Mọi người đều hiểu, bản thân Tô Thần đã vượt xa người thường, và tồn tại quá nhiều điều không thể nghĩ bàn.

Thay vì coi Tô Thần là người ngoài hành tinh, họ càng nguyện ý coi Tô Thần là đồng loại được công nghệ tương lai phái về để cứu

vãn nền văn minh này.

Vì vậy, cho dù trên mạng vẫn có người không ngừng bôi nhọ Tô Thần có thể là đặc công khủng bố xâm nhập nội bộ, hoặc những lời đồn đại lung tung khác.

Chỉ cần Tô Thần xuất hiện trong phòng livestream, vẫn có rất nhiều người ủng hộ.

Dù sao thì, kiến thức phong phú và năng lực siêu phàm như vậy, vào bất cứ thời điểm nào, cũng là điều mà họ khó lòng sánh kịp, và không thể tìm ra người thứ hai có được.

Ngay cả điều kiện sàng lọc trên đây, cũng chỉ là tìm ra người thứ hai có thể sánh ngang ở một phương diện nào đó mà thôi.

Nhưng thực tế thì hoàn toàn không thể tìm thấy được.

Và mọi người cũng hiểu vì sao Thiết Diện Sinh lại chết trong tuyệt vọng đến vậy.

Dựa theo cuộc đối thoại đã biết, người của Thiết Diện Sinh ở phía trên đã chui vào trong vẫn ngọc, và theo định nghĩa của mình đã đạt được một thành quả nào đó.

Hơn nữa, thành quả đó sắp thành công rồi.

Tiền đề có lẽ là chủ tử của Thiết Diện Sinh cần phải ở yên trong vẫn ngọc trong suốt quá trình hoàn thành thành quả.

Nhưng thật đáng tiếc, Tô Thần lại có thể trực tiếp làm tan chảy vẫn ngọc.

Người đang chờ đợi biến cố cuối cùng xảy ra bên trong vẫn ngọc sau khi nó tan chảy, có thể tưởng tượng được.

Có lẽ đã dự đoán được đại kế trường sinh của chủ tử mình khó thành, Thiết Diện Sinh mới chết với vẻ mặt không cam tâm như vậy.

Sau khi hiểu rõ điểm này, không ít đạn mạc đã có chút lệch hướng, đua nhau xót xa cho Thiết Diện Sinh. 【Hình như bọn họ đã làm việc này không chỉ một hai ngàn năm rồi nhỉ?

Cuối cùng lại có kết cục như vậy, hơi thảm...】 【Đồng tình, tôi đột nhiên thấy mình gần bốn mươi mà vẫn chưa làm được gì cũng không có gì, so với cơ số tuổi của người ta, tôi sống được coi là không tồi rồi!】 【Cạn lời...

Đừng có tùy tiện lấy thất bại sau nỗ lực của người khác ra làm cái cớ cho việc mình không nỗ lực được không!】 【Đúng vậy!】 【Hừ, đừng để ý đến mấy thằng chim cánh cụt này, cả đời mình cứ mơ mơ màng màng trôi qua như vậy thì thích tìm trên mạng chút gì đó để tiếp tục sống, đối với bọn họ mà nói thì đã khá khó khăn rồi!】 【Thấu triệt!

Mặc dù người ta nỗ lực đến hôm nay đã thất bại!

Nhưng các ông có thể nghĩ xem nếu người ta không thất bại, thật sự trường sinh rồi, liệu chúng ta những người tuổi còn chưa bằng một phần hai mươi mốt của người ta có thể sống sót không?】 Thấy đạn mạc tranh cãi không ngừng, Tô Thần có chút cạn lời.

Chuyện vớ vẩn này mà cũng cãi nhau ầm ĩ, rốt cuộc là rảnh rỗi đến mức nào?

Liền tùy tiện đọc ra tên vài công ty nổi tiếng mà mọi người đều biết.

Sau đó, vẻ mặt ngạo nghễ, "Mấy công ty này đều biết chứ?

Chính là thuộc về Chu Mục Vương đó, đại kế ngàn năm của người ta, nỗ lực không chỉ một chút đâu!

Hơn nữa còn là nỗ lực theo thời đại, các ngươi làm gì, người ta cũng làm vậy!

Khi văn hóa bị đứt gãy, tất cả mọi người đều đang vất vả tìm kiếm lối thoát mới, Chu Mục Vương người ta cũng không ngoại lệ!" Dù sao thì, thế giới vẫn luôn thay đổi, tiền bạc châu báu tuy là tiền tệ cứng.

Nhưng sẽ luôn có lúc không thể lưu hành tạm thời – ví dụ như nạn đói lớn, hoặc dịch bệnh hoành hành.

Nói trắng ra, trong khoảng thời gian dài đằng đẵng này có rất nhiều cơ hội để tẩy bài làm lại.

Biết đâu có lúc, hắn ta chỉ vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ trong ngọc dũng, triều đại đã thay đổi rồi.

Chỉ riêng điểm này thôi, đã nói lên người ta không chỉ thực lực mạnh mẽ, mà khả năng tiếp nhận cũng vô cùng phi thường! "Chỉ vậy thôi sao?

Các người, đám người thức đêm xem livestream này còn mặt mũi phê phán à?" "Tôi thấy các người vẫn nên sớm tìm một cục đậu phụ mà đâm đầu vào chết đi cho rồi!

Người ta tuy ích kỷ, nhưng có thể đi đến bước đường hôm nay, cũng hoàn toàn nhờ vào bản lĩnh của chính mình!" "Còn đám các người, hãy tự hỏi lương tâm mình xem, các người sống đến cái tuổi này, thật sự dám kể ra được mấy chuyện có ý nghĩa mà mình đã làm?" Từng câu từng chữ, mỗi chữ đều đâm thẳng vào tim.

Đã lâu không thấy Tô Thần phản bác người khác.

Không ngờ khi gặp lại, lại chính mình bị phản bác.

Hơn nữa những lời này còn khiến người ta không thể phản bác được.

Nhất thời, trên đạn mạc chỉ còn lác đác vài người vẫn dám mạnh dạn kể lể quá khứ của mình.

Tô Thần thấy đạn mạc đã ngừng tranh cãi, mới lạnh lùng nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy trong tầm mắt, bốn năm con cấm bà đã thò đầu ra từ mấy cái lỗ gần xa.

Chúng hổ thị đăm đăm nhìn Tô Thần.

Điều này cơ bản coi như là đã nắm được điểm yếu của đối phương rồi.

Những con cấm bà được Ngô Tà ghi lại trong vẫn ngọc dường như rất phụ thuộc vào vẫn ngọc.

Thuần túy thuộc loại đã vào rồi thì không muốn ra.

Nếu không thì theo quy cách của hải mộ, lối đi ngầm này e rằng đã sớm bị cấm bà chặn kín các con đường, khó lòng đi qua mới phải.

Chủ yếu là con Dã Kê Bột Tử kia dường như cũng dựa vào cảm ứng nhiệt để cảm nhận con mồi.

Cấm bà bản thân dù là vật chết, toàn thân lạnh băng.

Hai bên cùng trấn thủ trong lối đi phức tạp này, quả là đã thêm một lớp bảo hiểm kép vững chắc!

Nhưng nếu những việc có thể làm mà không làm.

Thì chỉ có thể nói rõ những con cấm bà này thực ra là thủ đoạn cuối cùng của vị trong vẫn ngọc.

Tức là chỉ xuất hiện ngăn cản khi cảm nhận có người đến gần, hoặc muốn tiến vào vẫn ngọc.

Giống như sau này Ngô Tà và những người khác nhìn thấy một con cấm bà trông giống Tây Vương Mẫu Mẫu xuất hiện.

Chương 237

Thực ra đó cũng là vì bọn họ đã ở quá gần vẫn ngọc, nên cấm bà bên trong mới thò đầu ra hù dọa.

Nhưng những con cấm bà thích nhiệt độ cơ thể người, có xu hướng ôm người sống đến chết lại không ra.

E rằng là không thể ra!

Chúng cần vẫn ngọc để duy trì cơ thể không ra người không ra quỷ hiện tại!

Tô Thần thản nhiên nghĩ, trực tiếp sai khiến mấy con tống tử bay vọt lên, cùng nhau túm chặt lấy mái tóc dài của cấm bà thò ra.

Cứ thế giật mạnh chúng xuống.

Cảnh tượng đó, giống như đang nhổ một cái mụn đầu đen lâu năm vậy.

Vừa sảng khoái, vừa ghê tởm!

Xoẹt – móng tay sắc nhọn cứ thế cào lên vẫn ngọc tạo ra tiếng ma sát chói tai.

Nhưng đúng như Tô Thần dự đoán.

Những con cấm bà này ngay lập tức bắt đầu khô héo ngay khi rời khỏi vẫn ngọc, sau đó mái tóc dài của chúng cũng bắt đầu từ từ co lại.

Rất nhanh, những con cấm bà đó giống như thực vật mất đi nguồn nước, nhanh chóng héo rũ.

Cho đến cuối cùng chỉ còn lại một đống xương cốt trắng bệch và mái tóc đen rối bời.

Cảnh tượng vô cùng thảm khốc, đặc biệt là toàn bộ quá trình cấm

bà co rút lại giống như bị bấm nút tăng tốc vậy.

Hung tợn, tàn nhẫn, lại khiến người ta cảm thấy sự kỳ lạ của sinh vật.

Đặc biệt là khi nhiều người được phổ cập rằng những sinh vật này vốn dĩ đã chết từ ngàn năm trước.

Không ít người không khỏi cảm thán, hóa ra quái vật có thể sống lâu đến vậy!

Chỉ có điều, quan niệm không giống với ngàn năm trước.

Hiện tại, đa số mọi người đều cảm thấy áp lực cuộc sống nói chung quá lớn!

Mong muốn được sớm kết thúc cuộc đời vội vã và bất lực này, sau đó sớm an hưởng tuổi già, rồi theo gió mà đi.

Nỗi ám ảnh trường sinh, bây giờ mà nói thì sống lâu như vậy để làm gì?

Chết sớm một chút còn đỡ tốn tiền, đỡ chịu tội.

Vì vậy, các phương thức giải tỏa áp lực mới liên tục xuất hiện.

Và chính vì vậy, livestream mới trở thành một hạng mục giải tỏa áp lực được con người hiện đại công nhận là vô cùng hot và phổ biến.

Một đợt cấm bà vừa giải quyết xong, lại có một đợt khác ập đến.

Tô Thần trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế mà Thiết Diện Sinh vừa ngồi, thản nhiên xem đám tống tử hết đợt này đến đợt khác kéo đám cấm bà xuống.

Vẫn còn sớm, đợt lột xác cuối cùng của những người bên trong còn chưa bắt đầu.

Họ đang trong quá trình tiếp nhận năng lượng từ vẫn ngọc và thích

nghi với cơ thể.

Tức là, đang ở giai đoạn cứu chữa then chốt, hoàn toàn không thể phân tâm, càng không thể di chuyển.

Nếu lúc này cơ thể xuất hiện một chút biến động, hoặc vẫn ngọc xuất hiện một chút vấn đề.

Vậy thì, sự chờ đợi mấy ngàn năm của họ sẽ đổ sông đổ biển!

Nhưng khán giả đều là người ngoài ngành.

Mặc dù nhìn thấy những con cấm bà bị kéo ra giết hết đợt này đến đợt khác, sảng khoái như giết lũ muỗi, kẻ thù chung của loài người.

Nhưng dù sao thì đây cũng chỉ là lính quèn, chỉ là món khai vị mà thôi!

Điều họ lo lắng nhất vẫn là tình hình của Chu Mục Vương ở bên trong.

Và lúc này, cuối cùng cũng có người chú ý đến góc sâu nhất bên trong, trên mấy bậc thang, có một bảo tọa.

Trên bảo tọa là một bộ xác ướp mặc vàng đeo bạc, vô cùng hoa lệ!

Bên cạnh hắn ta đứng hai bộ xác ướp giống như vệ sĩ.

Nhất thời, mọi người đều hứng thú.

Đua nhau đoán xem bộ xác ướp hoa lệ này là ai.

Cũng có người định giá online, bàn tán xem bộ xác ướp này trị giá bao nhiêu tiền.

Trang sức châu báu trên người hắn, những vật tùy táng đó lại trị giá bao nhiêu tiền.

Nhưng nhiều hơn nữa là có người phóng to khuôn mặt của xác ướp đó lên, phát hiện mức độ bảo quản của xác ướp vô cùng hoàn

chỉnh!

Ngay cả tổ chức da thịt cũng không hề có bất kỳ biến dạng nào.

Nói là xác ướp cũng là vì màu sắc tổng thể của da đã thay đổi.

Nhưng sau khi nhìn rõ, họ đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại.

Khuôn mặt này – sao lại quen thuộc đến vậy?!

Và khi lời này vừa được phát ra, ngày càng nhiều người đồng tình.

Hơn trăm người cảm thấy quen mắt thì không sao, nhưng cả ngàn người online cùng cảm thấy quen mắt, thì đây lại là một vấn đề lớn rồi!

Ngay cả Sở Mục Vân cũng không nhịn được dụi mắt, nghi ngờ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của bộ nữ xác ướp được phóng đại riêng đó. "Sao tôi cũng thấy hơi quen mắt nhỉ?

Chẳng lẽ tôi cũng bị hoa mắt rồi?" Nhưng nghiên cứu viên bên cạnh lại lắc đầu, trực tiếp chỉ vào hình ảnh livestream ở một bên khác.

Sở Mục Vân nhìn theo hướng anh ta chỉ, chỉ thấy từng con cấm bà với dáng vẻ hung tợn đang bị kéo xuống.

Ông ấy không hiểu, sau đó liền thấy có người tìm ra hình ảnh con cấm bà thò đầu ra lần đầu tiên.

Vừa so sánh, Sở Mục Vân mới chợt nhận ra. "Mấy con cấm bà này sao lại có gương mặt giống hệt bộ nữ thi kia?!" Đây cũng là thắc mắc chung của cư dân mạng sau khi được gợi ý.

Tô Thần uống một ngụm nước, áng chừng thời gian vẫn còn sớm.

Liền trực tiếp giải thích. "Người sống thọ thường có nhiều thời gian hơn người đoản mệnh để suy ngẫm về nhân sinh.

Tương tự, những người đã chết mà vẫn có thể sống thêm mấy

ngàn năm, tự nhiên sẽ trải qua giai đoạn tự nghi ngờ, tự phủ định bản thân." Và cũng giống như Chu Mục Vương nghĩ ra cách dùng người nhân bản để tẩy não ký ức, giúp mình duy trì thần chí ổn định vậy.

Phương pháp này thực ra không phải do hắn ta tự nghĩ ra, mà là học hỏi từ phương pháp của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tây Vương Mẫu Mẫu mới là người đầu tiên phát hiện ra bí mật của vẫn ngọc, và cũng chính vì phát hiện ra bí mật này, mà đã sản sinh ra một loạt các quái vật được nghiên cứu chế tạo vì mục đích trường sinh.

Cấm bà chính là một trong những sản phẩm lỗi gần nhất với trường sinh.

Và so với việc Chu Mục Vương tự mình chế tạo người nhân bản để duy trì tinh thần bình thường, thủ đoạn của Tây Vương Mẫu Mẫu rõ ràng cao minh hơn không ít.

Bà ta lựa chọn lợi dụng sự truy cầu trường sinh của những người đời sau, dùng những cái vò sọ người được dâng lên bên dưới để nuôi cấy ra thi miết vương chất lượng cao.

Đồng thời vận dụng sức ảnh hưởng của quốc gia Tây Vương Mẫu Mẫu lúc bấy giờ để phân tán những con thi miết vương này ra, và cũng mang theo truyền thuyết trường sinh.

Đương nhiên những điều này đều đã bị xuyên tạc.

Tây Vương Mẫu Mẫu chỉ nói phương pháp trường sinh thật sự cho người tri kỷ của mình.

Phần còn lại đều là thêm vào những thứ không thật.

Nói trắng ra, kết cục sau khi mù quáng tin theo chính là biến thành cấm bà.

Cho dù may mắn không biến thành cấm bà mà chống chọi được đến trước khối vẫn ngọc này, thì sau khi tiến vào cũng chỉ có một kết cục.

Tức là, bị ý thức của Tây Vương Mẫu Mẫu luôn tồn tại bên trong thôn phệ, cơ thể tự động bị tẩy não.

Để từ đó giúp Tây Vương Mẫu Mẫu gánh chịu cái giá tinh thần to lớn của trường sinh.

Chương 238

Nói trắng ra, Chu Mục Vương dựa vào khoa học kỹ thuật hiện đại để sao chép ý thức của mình lên máy tính.

Còn Tây Vương Mẫu Mẫu thì trực tiếp sao chép ý thức của mình vào trong vẫn ngọc.

Cũng có thể tưởng tượng khối vẫn ngọc khổng lồ này như một chiếc máy tính cổ đại có khả năng tính toán khổng lồ.

Sau khi ăn cái gọi là trường sinh hoàn (thi miết vương) mà đi vào, sẽ tự động bị xóa bỏ ý thức, trở thành người tiếp nhận ý thức của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Còn những con cấm bà được sản xuất hàng loạt.

Chính là vật phẩm tiêu hao sau khi giúp Tây Vương Mẫu Mẫu gánh chịu áp lực tinh thần khổng lồ.

Nghe xong lời giải thích này, không ít người không khỏi xôn xao.

Lại càng có chút lòng trắc ẩn.

Dù sao thì những người bên trong đều là nạn nhân.

Có người bày tỏ sự cạn lời【Nhưng nếu những kẻ này không mù quáng theo đuổi trường sinh, thì cũng sẽ không rơi vào cảnh ngộ như vậy chứ!】 Lời này nhận được sự đồng tình của đông đảo quần chúng.

Cũng có người chuyển sự chú ý sang sự đồng nhất của những con cấm bà này.【Tôi chỉ muốn hỏi, liệu có khả năng nào – những kẻ này có người khi sống là nam giới không?】 Lời này vừa hay được Tô Thần chú ý đến.

Ta mỉm cười nói: "Cơ bản đều là nam giới, dựa theo quan niệm trọng nam khinh nữ thời cổ đại, nam giới chiếm vị trí chủ đạo trong xã hội.

Chúng ta từ trước đến nay đều thấy các khu mộ táng đều lấy nam giới làm chủ, nữ giới làm tùy táng theo quy cách.

Hơn nữa cơ bản đều là như vậy.

Trừ Tinh Tuyệt Nữ Vương, hoặc Tây Vương Mẫu Mẫu – những quốc gia nhỏ ở xa xưa do nữ giới nắm quyền, có cấu trúc lăng mộ lấy nữ giới làm chủ.

Cơ bản không thể tìm ra thêm những ngôi đại mộ nào khác lấy nữ giới làm chủ để truy cầu trường sinh.

Nói trắng ra, địa vị lịch sử của phụ nữ từ xưa đến nay đều khá thấp.

Có được quy cách mộ táng độc lập đã là rất tốt rồi.

Nhưng nói đến việc truy cầu trường sinh?

Nguồn nhân lực nữ giới trong lĩnh vực này lại vô cùng thiếu hụt nghiêm trọng.

Vì vậy mà nói, mù quáng truy cầu trường sinh, có địa vị xã hội quá cao cũng chưa chắc đã là chuyện tốt." Khán giả ngây người. 【À ừm...

ý này có thể hiểu là, những đại lão này sau khi chết còn bị cưỡng chế làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính à?】 【Hahahahahaha!

Thâm độc!】 【Cảm giác vẫn là phụ nữ ghê gớm hơn!

Tây Vương Mẫu Mẫu có lai lịch gì vậy!

Cảm giác nữ giới nắm quyền đúng là không tầm thường mà!】 【Tôi cũng thấy cái kế hoạch này, may mà người tri kỷ của bà ta là

nam, nếu không tôi sẽ không tin vào tình yêu nữa.】【Mê hoặc...

Cái này liên quan gì đến việc ông có tin vào tình yêu hay không chứ?

Chẳng phải nói trên núi Ngân Tước còn tìm thấy một bộ nữ thi, sơ bộ nghi ngờ chính là vợ của Chu Mục Vương sao?】 Có thể có một ngọn núi riêng làm lăng tẩm.

Điều này ở thời đại đó cũng là một quy cách mộ táng vô cùng phi thường rồi.

Ông nói Chu Mục Vương thật sự yêu sâu đậm vợ mình đi, vậy mà mấy ngàn năm sau lại ngàn dặm xa xôi chạy đến đây để hội ngộ với tình nhân cũ.

Ông nói người ta không yêu đi, nhưng quy cách phong thủy của Kim Tước Sơn và Ngân Tước Sơn gộp lại lại là một đôi phượng hoàng ổ.

Phượng hoàng đại diện cho dục hỏa trùng sinh mà!

Chẳng phải đây là hy vọng sau khi trùng sinh hai người vẫn nằm chung một ổ sao?!

Dựa theo những gì mình đã phát hiện trước đó mà suy đoán.

Tô Thần cảm thấy, rất có thể năm xưa hai người đã hẹn ước cùng nhau uống thi miết đan.

Chu Mục Vương tên khốn này hẳn là muốn "hồng kỳ trong nhà không đổ, cờ hoa bên ngoài vẫn bay phấp phới." Nhưng tộc nhân của vị tiên tri năm xưa, sau khi nhập thiên thăng long, có lẽ đã tìm được vợ hắn vào phút cuối.

Và kể cho bà ấy nghe những chuyện có thể xảy ra trong tương lai.

Từ đó mới có câu chú ngữ điều khiển Quỷ Tỳ chân chính được

khắc dưới đáy quan tài nữ thi.

Bà ấy hẳn đã tự nguyện từ bỏ cơ hội trường sinh.

Và tuân theo lời dặn của tộc nhân tiên tri.

Mọi chuyện cứ thế đơn giản liên kết lại với nhau.

Vừa khiến người ta cảm thấy hợp lý, lại vừa cảm thấy có chút bất lực. 【Chỉ có thể nói tra nam quá ghê tởm!】 【À à... người ta thời cổ đại vốn là tam thê tứ thiếp, sao lại còn có thể bị gắn với "tra nam" chứ?】 【Tôi cũng thấy, Tây Vương Mẫu Mẫu hẳn là hiểu rất rõ tình huống của đối phương chứ?

Nếu không thì cuối cùng sao còn hẹn ước sau khi trùng sinh sẽ đến đây gặp lại?】 【Hahahahahaha!

Trọng điểm là!

Tây Vương Mẫu Mẫu rất xinh đẹp mà!】 【Emm... phát ngôn gây hoang mang của đạn mạc, xinh đẹp thì có thể làm tiểu tam à?】 Bất chợt, đạn mạc lại một lần nữa biến thành nơi đấu khẩu tập trung những bình luận không liên quan.

Ngay cả những người trong viện nghiên cứu cũng vô cùng bất lực trước những cuộc tranh luận này.

Còn trên đống mảnh gốm sứ đã chất thành một bãi xương cốt rải rác và tóc đen rối bù, nhìn từ xa trông hệt như một tấm thảm dày dệt từ xương người.

Phía trên đã không còn cấm bà nào xuất hiện nữa.

Ước chừng đã được xử lý xong, camera tự động chuyển lên trên.

Lúc này, vẫn ngọc vẫn như trước, khổng lồ, trong suốt.

Có những lỗ hổng dày đặc kéo dài lên phía trên.

Nhưng mỗi khi nhìn lên, nó lại mang đến cho người ta cảm giác sợ hãi như khi nhìn trộm vào vực sâu.

"Mảnh vỡ của Thiên Hàng Cự Phủ vì sao lại có chất liệu như vậy?" Sở Mục Vân càng nghĩ càng thấy không đúng, nhưng tất cả các nhà nghiên cứu của viện nghiên cứu cũng trăm mối vẫn không tìm ra lời giải.

"Thanh đồng và ngọc… vào cái thời đại đó đã có thể kết hợp hai thứ hoàn toàn khác biệt lại với nhau sao?" Kỹ thuật khảm nạm hiện đại liệu khi đó đã phát triển đến mức này?Vừa nghĩ đến kích thước của khối rìu khổng lồ kia, và khối vẫn ngọc khổng lồ trước mặt có thể chứa đựng ngần ấy cấm bà hoạt động bên trong, mọi người đều khó mà tưởng tượng được, người thời đó đã làm thế nào để kết hợp những vật thể khổng lồ như vậy lại với nhau?

Lẽ nào thực sự có Cự Nhân Tộc?

Tức là tộc Khoa Phụ trong truyền thuyết mà Tô Thần từng nói? Còn quốc gia Tinh Tuyệt mà mọi người từng nhắc đến lại càng giống với tộc Nữ Oa trong truyền thuyết.

Nhưng hình tượng Nữ Oa mà Tô Thần nói là nhân thân xà vĩ.

Mà vị Tinh Linh Nữ Vương kia hiển nhiên chỉ nuôi một đám rắn mà thôi, thi thể rõ ràng rất bình thường.Xem lại thi thể của Tây Vương Mẫu trong động quật này, tuy không được bảo tồn hủ hủ như sinh như Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng một thi thể được chế tác bằng sáp phong trong một nơi ẩm ướt như thế này, hiệu quả hiện tại lại khá tốt rồi!"Càng ngày càng cảm thấy... có phải nền văn minh trước đây đã phát triển cực kỳ tiên tiến, còn chúng ta hiện tại lại đang ở trong thời đại lạc hậu hơn chăng..." Sở Mục Vân lầm bầm, thần sắc thất vọng vươn tay lấy tập tài liệu chất cao trên bàn.Vừa cầm lên, lại là đơn xin duyệt dự án

Trường Bạch trước đó.

Vốn đã đang phiền não, Sở Mục Vân thấy thứ này thì cả người không ổn.

Ông vội gọi trợ lý đến hỏi xem đây là chuyện gì?“Không phải tôi đã bảo cậu mang xuống điều tra rồi sao?

Sao kết quả điều tra còn chưa có mà đã nộp lên rồi?!” Trợ lý mặt đầy ngơ ngác.

Cậu run rẩy lấy ra tập tài liệu còn nóng hổi trong lòng.

Trông có vẻ là vừa mới mang về, chuẩn bị nộp lên.

“Bên tôi vừa có kết quả điều tra, máy fax nhận được liền vội vàng in ra.” “Tập tài liệu này không phải tôi đặt ở đây...”Sở Mục Vân sững sờ.

Nếu không phải trợ lý của mình đặt ở đây, vậy tập tài liệu này sao lại xuất hiện?

Ông vô thức nhớ đến thông tin phản hồi từ bộ phận xét duyệt trước đó.

Điểm số của đề án này có lẽ vượt xa số lượng mà người phụ trách trước đó đã nói, nên mới bị lẫn vào các tài liệu khác để nộp lên lần nữa chăng?“Chậc!” Trợ lý thấy tập tài liệu trong tay Sở Mục Vân có chút đặc biệt, bèn cầm lấy lật xem.

Chương 239

Không xem thì thôi!

Vừa xem thì phát hiện bên trong lại kẹp theo một vết loang lổ màu đỏ máu lớn.Hít!

Hai người hít vào một hơi khí lạnh, trợ lý tặc lưỡi vứt tài liệu sang một bên.

Người bên cạnh thấy họ có vẻ không ổn, vội vàng lại gần hỏi có nhiệm vụ gì khác không.

Nhưng ánh mắt vừa chuyển đã nhìn thấy tập tài liệu dính đầy máu kia.“Ôi trời ơi?!

Đây là báo cáo nghiên cứu tâm huyết của vị nghiên cứu viên nào thế này?” Tiếng kêu quái lạ này thu hút thêm nhiều ánh mắt khác đổ dồn tới.

Tâm huyết?

Họ cứ nghĩ là tâm huyết theo nghĩa bóng.

Ai ngờ vừa nhìn lại đúng là bên trong tài liệu thấm đẫm máu.

Không ai ngờ rằng cụm từ “từng chữ đẫm máu” lại trở thành hiện thực.Và mọi người khi thấy tài liệu như vậy đều giật mình.

Dù sao ngành nghiên cứu khảo cổ học này, đối với các loại dấu vết đều khá nhạy cảm.

Không ít người vừa nhìn đã nhận ra dấu vết loang lổ kia chắc chắn là máu, sắc mặt khó coi mang tập tài liệu đó đi xét nghiệm.

Những người còn lại cũng tò mò bàn tán xôn xao.“Chuyện gì thế này?

Tài liệu như vậy sao còn có thể xuất hiện trong tay phó Sở trưởng?" "À...

đừng nói là lời đe dọa tử vong do một số nghiên cứu viên có ý kiến gửi tới chứ?" "Chậc, khó nói lắm, từ khi nhiệm vụ thám mộ nhiều lên, chẳng phải số lượng nghiên cứu viên từ chức cũng tăng lên sao?"Sắc mặt Sở Mục Vân càng lúc càng khó coi, từng lời từng chữ của những người xung quanh như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào tim ông.

Nhưng đây đích thực là sự thật.

Dù là viện nghiên cứu hàng đầu, cũng sẽ có không ít người vì không chịu nổi áp lực quá lớn mà chọn rời đi, theo đuổi những nghề nghiệp khác.Trong thời đại này, không phải ai cũng sẽ vì sở thích của mình mà cống hiến tuổi thanh xuân ở một nơi mãi mãi.

Và Sở Mục Vân, sau khi giải tán những người hiếu kỳ đến xem náo nhiệt, liền suy sụp ngồi xuống ghế.

Mơ hồ, không biết phải làm gì.Dường như từ khi những đại mộ mà viện nghiên cứu khó lòng kiểm soát xuất hiện.

Môn khảo cổ học mà ông từng tự hào đã trở nên xa vời.

Mọi người càng ngày càng quen thuộc với việc lấy Tô Thần và 【Thiên Quan Đại Thần】 làm tiêu chuẩn của ngành.

Vị trí cố định trong giới học thuật trước đây bị chia cắt và tái tổ chức lần nữa.

Càng lúc càng có nhiều thông tin không rõ xuất hiện.Họ từ sự tò mò, hưng phấn ban đầu, cho đến nay đã ứng phó không xuể.

Ngay cả những người dưới quyền ông giờ đây cũng sắp không quản nổi nữa rồi.

Ông bất lực ngẩng đầu nhìn Tô Thần với tư thái thư thái trên màn hình lớn.Tựa như một con sư tử rình mồi đã lâu, tuy lông mi rủ xuống, nhưng ánh mắt u ám kia lại khiến người ta không dám xem thường!

Ông không khỏi nghĩ — nếu một ngày nào đó, nhiệt huyết của Tô Thần tan biến.

Không còn muốn giúp họ giải quyết các vấn đề khảo cổ, liệu khi đó họ có hỗn loạn hơn bây giờ không?Nhưng diễn biến sự việc không cho ông cơ hội suy nghĩ nhiều.

Kết quả xét nghiệm phía dưới rất nhanh đã có.

Chỉ vài phút sau.

"Xác định là máu người, kết quả đối chiếu DNA trong hệ thống là của Vương Lập Hoa."Lại là Vương Lập Hoa!

Sở Mục Vân nổi giận.

"Tên này định làm gì?

Chỉ là một đơn xin dự án, mà đã đến mức phải dùng cách uy hiếp hèn hạ này sao?" Mềm không được thì chơi cứng?

Nực cười quá đi chứ?!Ông đang định ra lệnh cho người đi miền Bắc trước tiên đưa người về điều tra kỹ càng một chút.

Nếu thực sự là vì chuyện ở Dã Nhân Câu trước đây mà xảy ra chuyện, rồi lại đổ hết hận thù lên người Tô Thần thì thái độ như vậy hoàn toàn không thể đảm nhiệm bất kỳ công tác lãnh đạo chỉ huy nào! Nhưng ông vừa nói xong, một người đã vội vàng bước vào từ ngoài cửa phòng họp.

Trợ lý thấy người đó vào, mặt đầy bất lực.

"Tôi đã cử người đi điều tra động thái bên đó trước khi gửi vết

máu đi kiểm tra, người về nhanh thế này, có lẽ là đã xảy ra chuyện rồi..."Quả nhiên, đúng như trợ lý đã nói.

Người đó vừa đến, thần sắc đã hoảng hốt.

"Sầm Sở trưởng nói, Vương Lập Hoa đã dẫn các đội viên khảo cổ đến Trường Bạch từ hôm qua rồi..." Sầm Sở trưởng chính là Sở trưởng Viện nghiên cứu khảo cổ Đông Bắc, trực tiếp quản lý các nhân viên nghiên cứu khảo cổ phía Bắc.

Vì tin tức này do ông ấy truyền ra, nên không thể nghi ngờ."Cử người đi chặn họ lại, Vương Lập Hoa hắn muốn tìm chết thì còn phải kéo theo người khác sao?!"Nhưng thần sắc người truyền lời càng hoảng hốt hơn.

Sở Mục Vân như nghĩ ra điều gì đó, giận dữ nói: "Có gì thì nói!

Lắp bắp mãi còn muốn tôi hỏi một câu cậu nói một câu à!"Người đó run lên một cái, hồi lâu sau nhìn thấy những người xung quanh đều đang nhìn mình với vẻ mặt khó coi.

Lúc này mới mở miệng nói ra toàn bộ tình huống.

"Sầm Sở trưởng khi phát hiện sự việc không đúng đã cử người đi ngăn chặn rồi, nhưng Vương đội trưởng và họ dường như đã đi xuyên đêm..."“Thông tin nhận được từ đây là, sáng sớm hôm qua đã có người dân địa phương trên đường đi Trường Bạch nhìn thấy một nhóm người rất giống họ." "Ngay cả khi chúng ta bây giờ trực tiếp cử người đi ngăn chặn, e rằng cũng không kịp nữa rồi..."Sáng sớm đã thấy họ vào núi.

Bây giờ đã là rạng sáng ngày thứ hai rồi, vào thời điểm này dù cho đi chậm đến mấy thì cũng đã lên núi rồi.

"Sáng hôm đó thời tiết bên đó vẫn khá tốt, nhưng buổi chiều đã bắt đầu có bão tuyết, tuyết lớn phong tỏa núi...

Ngay cả người của đội cứu hộ cũng không dám mạo hiểm tiến vào.”Cái này gọi là gì?

Cái này gọi là tìm chết!

Tự mình tìm chết thì thôi đi, còn kéo theo một đám người tìm chết!

Sở Mục Vân tức giận đùng đùng vỗ mạnh một cái xuống bàn.“Cứ cho người đến đó đợi đã!

Đợi đến khi vào được thì cũng phải lôi xác hắn ra!” Lời nói tuy là vậy, nhưng việc tuyết lớn phong tỏa núi ở phía Bắc không phải chỉ phong tỏa một lúc, mà phong tỏa là cả một tháng hơn.

Thời gian lâu như vậy, dù Vương Lập Hoa và đồng bọn có mang theo cả xe vật tư sinh hoạt khi lên núi.

Thì đợi đến khi thời tiết ổn định, họ lại lên núi cứu viện, e rằng cũng đã chết gần hết rồi.“Vâng, bên tôi sẽ tổ chức hai đội cứu hộ địa phương đến trước, nhưng Sầm Sở trưởng cũng nói người dân địa phương không ai muốn lên núi sau khi tuyết lớn phong tỏa núi, ý ông ấy là, ngoài việc chuẩn bị sẵn đội cứu hộ và vật tư, có lẽ còn phải chọn một đội trưởng có kinh nghiệm và thủ đoạn tương đối...”Sở Mục Vân chợt hiểu ra, đúng là vậy.

Trong điều kiện như thế này, nếu đội trưởng là người tùy tiện chọn, rất có thể sẽ kéo theo các thành viên đội cứu hộ vào chỗ chết.

Nhưng vào lúc này, ông biết tìm đội trưởng thích hợp ở đâu?

Lại còn phải là người có thể trấn giữ được hai đội cứu hộ từ các khu vực khác nhau điều đến?Đang nghĩ ngợi, trên màn hình livestream, Tô Thần cuối cùng cũng động đậy.

Anh lật tay rút Hắc Kim Cổ Đao ra, lưỡi đao lóe lên những tia sáng rợn người.

Trong hệ thống âm thanh cũng bắt đầu phát ra những tiếng động kỳ quái.Xoẹt xoẹt xoẹt — Rắc rắc rắc — Cạch cạch cạch — Như có thứ gì đó đột nhiên lăn xuống trong quá trình chuyển động!

Vạn người chú ý, chằm chằm nhìn vào cửa động vẫn ngọc màu xanh biếc.

Như thể giây tiếp theo, một khuôn mặt hung tợn sẽ lập tức xuất hiện!【Hít!

Đợi lâu như vậy!

Cuối cùng cũng có thứ gì đó sắp ra rồi!】【Aaaa!

Không dám nhìn!

Sao lại còn là nửa đêm thế này chứ!

Lần đầu tiên tôi thấy thời gian trôi qua lâu đến vậy!】【Sợ quá!

Liệu có phải sẽ chạy ra một em bé song sinh dính liền hai đầu không!!!】【???

Lầu trên nghĩ gì vậy?】【Đoán là có lẽ vì hai người quá yêu nhau, nên trực tiếp hòa hợp làm một chăng?

Chính là cái gọi là 'trong em có anh, trong anh có em'...】【Ối!

Giải thích hay thật, nhưng hai người hòa tan dính liền vào nhau không đáng sợ sao?!】【Có thứ gì đó bên trong mà mãi không chịu ra mới là đáng sợ nhất chứ!】Nếu không phải họ hoàn toàn không thể điều khiển camera.

Thì đã sớm muốn trực tiếp nhét camera vào trong động để xem có thứ gì ghê gớm xuất hiện không rồi.

Cũng bớt phải đoán mò làm gì cho đau đầu!Cùng với từng giây thời gian trôi qua.

Tiếng động kỳ quái kia càng lúc càng gần.

Khán giả lúc này mới phát hiện tiếng động đó dường như vẫn ở nguyên tại chỗ, không hề di chuyển!

Chương 240

Vô lý!

Đã không chịu ra, vậy làm ra động tĩnh để làm gì?!Bỗng nhiên!

Tất cả khán giả như thể đột nhiên được khai thông kinh mạch vậy.

Một ý nghĩ đáng sợ được truyền thẳng vào trong đầu. 【Thứ bên trong đó có phải đang lột xác không?!】【Aaaaa!

Tôi cũng nghĩ vậy!

Kiến thức mà Tô Thần đại thần giảng trước đây chẳng phải đã nói, một trong những điều kiện lớn nhất để đạt được sự vĩnh sinh là phải ở trong ngọc dũng mà lột xác sao!】【Động tĩnh này hình như đúng là đang lột xác đấy!】Đang thảo luận sôi nổi, liền thấy sắc mặt Tô Thần chợt nghiêm lại.

Ngay sau đó anh nắm chặt đao, đột ngột vung ra!

Xoẹt!

Như thể nhát đao vừa rồi đã xé toang cả không khí, ống kính tạo ra cảm giác nứt vỡ nghiêm trọng!Ngay khi mọi người đang ngơ ngác không biết chuyện gì vừa xảy ra, liền thấy Tô Thần lại cực kỳ soái khí nhẹ nhàng vung tay một cái.

Hắc Kim Cổ Đao như xé đôi luồng khí giữa không trung, lần này camera rất thông minh đã biến cảnh quay thành quay chậm.Nhát đao trước không nhìn rõ, nhát đao này thì nhìn rõ mồn một!

Khoảnh khắc lưỡi đao vung lên, không gian xung quanh như bị bóp méo vậy.

Có thể nhìn thấy rõ ràng hai bên lưỡi đao xuất hiện sự biến dạng không gian với màu sắc kỳ dị méo mó.Phát hiện này khiến khán giả sợ hãi.

Không ít người vội vàng dụi mắt, tưởng rằng mình bị hoa mắt mới thấy dị tượng như vậy.

Nhưng sau khi trên màn hình bình luận có thêm nhiều người bắt đầu điên cuồng bình luận những từ như "không gian xé rách", mọi người mới phát hiện đây hóa ra là ảo giác tập thể!Và sau khi vung hai nhát đao xong, Tô Thần bình tĩnh ngồi lại ghế, bắt chéo chân.

Dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Ngay sau đó, liền nghe thấy một tiếng ầm vang!

Camera hoảng hốt nhìn xung quanh, dường như không hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì!Nhưng ngay sau đó, một khối vẫn ngọc hình tam giác khổng lồ và sắc nhọn đột nhiên rơi xuống từ phía trên.

Nhìn vết cắt sắc lẹm trên đó, mọi người lúc này mới bàng hoàng nhận ra Tô Thần vừa rồi hóa ra là đang cắt vẫn ngọc!Và cùng với khối vẫn ngọc khổng lồ rơi xuống, nghiêng đổ sụp đổ.

Toàn bộ hình dạng của khối vẫn ngọc đã được cắt ra lúc này mới lộ rõ trong tầm mắt của công chúng!

Nó dài đến năm sáu mét!Mặc dù mọi người đã sớm không còn kinh ngạc trước uy lực của Hắc Kim Cổ Đao mà Tô Thần sở hữu.

Nhưng việc có thể cắt mở khối vật thể lạ này, đủ để thấy uy lực nó mạnh đến mức nào!【Thật lòng mà nói, tôi một chút cũng không nghi ngờ thứ này có thể cắt xuyên bom hạt nhân hay xe tăng gì đó...】【Tôi thậm chí muốn mời Tô Thần đại thần đến mỏ của tôi du lịch một ngày, không có ý gì khác, chỉ là muốn hiệu suất khai thác cao hơn một chút...】【Động tác vung đao vừa rồi đúng là ngầu bá cháy!】

【Aaaaa!

Tôi vẫn kiên trì không thay đổi ý định muốn sinh con cho nam thần!】Và ngoài khối vẫn ngọc ra, phía trên lại còn rơi xuống hai vật thể không rõ.

Nhìn kỹ, chính là một nam một nữ.

May mắn là cả hai đều mặc quần áo!

Các nhân viên quản lý nền tảng livestream vì thế thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sự xuất hiện của hai người này không nghi ngờ gì nữa đã mang đến cho mọi người một cảm giác khó tả.

Cứ như thể họ đã vượt qua dòng chảy lịch sử mà đến.Người nữ thì mang vẻ đẹp dị vực khá quyến rũ, nhưng từng cử chỉ, ngay cả ánh mắt biến đổi cũng đầy vẻ già nua.

Còn người nam thần thái uy nghiêm, nhưng giữa hàng lông mày và ánh mắt lại toát ra vẻ gian tà.【Emmm, trai tài gái sắc, tôi có thể hợp lý nghi ngờ là sau khi trường sinh thì đã đổi bộ thi thể sao?】【Cười chết!

Lầu trên nhắm vào cái xác khô bị niêm phong phía sau mà gõ dòng chữ đó đi!】【Đúng vậy, cái này nhìn là hàng nguyên bản mà!】【Chậc chậc chậc!

Cái Chu Mục Vương này chẳng phải là người từng giáp mặt với Tô Thần đại thần ở Cửu Tầng Yêu Tháp trước đó sao?!】【Thật sự...

Lúc đó người đó đột nhiên biến mất, bây giờ xem ra, cái biến mất đó cũng chỉ là một thể nhân bản mà thôi!】Nhưng cùng với việc hai người đó run rẩy đứng dậy, mọi người phát hiện sự việc dường như không giống với những gì họ tưởng tượng!

Tô Thần lười biếng ngồi, ánh mắt không vội vàng nhìn hai người đang ngồi trên mặt đất, dường như đến sức để đứng lên cũng không có.Tựa như một vị đế vương tôn quý đang nhìn những thần tử phạm sai lầm của mình vậy!

"Để các ngươi chạm đến bờ vực của sự vĩnh sinh, cảm giác thế nào?" Lời này vừa thốt ra, thần sắc trên mặt Chu Mục Vương suy yếu bỗng chốc đờ đẫn, sau đó trở nên vô cùng phẫn nộ!"Ngươi tên tiểu nhân hèn hạ này!

Dám thừa nước đục thả câu!" Tô Thần cười lạnh một tiếng.

Thừa nước đục thả câu?

Nực cười.

Khi ta một mình xuống mộ trước đây, chẳng phải đã bị theo dõi lén lút mấy lần sao?

Mỗi lần cơ quan vận chuyển đều là đẩy ta vào đường chết.

Vậy rốt cuộc là ai thừa nước đục thả câu đây?!Ngay cả lần gần đây nhất ở Trương Gia Cổ Lâu.

Nếu không phải cơ quan của Trương Gia Cổ Lâu khó giải, giải quyết hết những kẻ Chu Mục Vương phái vào ẩn nấp.

Thì ta vào đó còn phải bị phiền phức một lần nữa.

"Ta chẳng qua là như thường lệ dọn dẹp một vài thứ rác rưởi thôi!

Thừa nước đục thả câu của ai?""Cái lão bất tử sống mấy ngàn năm, cũng có thể gọi là người sao?" Chu Mục Vương nghe lời này mặt mũi xanh mét.

Tay run rẩy giơ lên, thần tình giận đến cực điểm.

"Ngươi!..."Tô Thần cực kỳ khinh thường, ngón tay xương rõ ràng

khẽ búng một cái.

Như có những hạt nhỏ li ti bị bắn đi.

Ngay sau đó liền nghe thấy Chu Mục Vương thảm thiết kêu lên một tiếng.

"A!" Camera kịp thời lia qua, liền thấy ngón tay của Chu Mục Vương vừa đưa ra đã trực tiếp biến mất.

Đầu ngón tay máu thịt mơ hồ, như thể bị nghiền nát cứng rắn vậy.Nhưng vừa nãy không ai nghe thấy âm thanh kỳ lạ nào, ngay lập tức màn hình bình luận hoảng loạn đoán mò. 【Vừa nãy có cơ quan gì sao?】【À... tôi cứ tưởng Tô Thần đại lão chỉ búng một hạt bụi thôi, nhưng uy lực sao lại mạnh thế chứ!】【Vô lý hết sức...】【Xem ra cảnh tiếp theo sẽ rất tàn khốc, nhưng mà... tôi rất mong chờ đó!】【Tôi thấy có người sống được mấy ngàn năm, bản thân chuyện này đã có không gian nghiên cứu rất lớn rồi!

Thay vì để các nhà nghiên cứu đi chuyên sâu vào nữ thi, chi bằng mang hai tên này về viện nghiên cứu!】【Ối!

Phụ nghị!

Cho toàn dân trực tiếp nghiên cứu cấu tạo cơ thể của họ có gì khác với người bình thường!】【Đúng đúng đúng!

Giải phẫu người sống thọ đầu tiên trên thế giới, đến lúc đó nước ngoài cũng sẽ cùng nhau nhập cuộc!

Hahahaha, kinh phí kiếm được chắc chắn sẽ siêu nhiều!】【Nhưng mà... tôi vẫn ủng hộ cứ giết chết đi, vụ nổ lớn ở hải mộ trước đó mọi người quên rồi sao?

Chẳng phải là do cái Chu Mục Vương này gây ra sao?】【Ai... nói như vậy thì đúng là không đáng để tiếp tục cho loại tai họa này sống, quỷ mới biết sau này loại người này có gây ra chuyện quái quỷ gì nữa

không!】Màn hình bình luận thảo luận kịch liệt.

Tô Thần cũng xem như là đang tương tác ý kiến trực tuyến.

Anh thẳng thừng nói, "Nếu các ngươi thấy khó quyết định, có thể chọn ra vài ý kiến có mức độ ủng hộ cao hơn, rồi lên nền tảng làm một cuộc bỏ phiếu." "Thời gian sẽ kết thúc sau năm phút nữa, đến lúc đó bất kể ý kiến nào, bên ta cũng sẽ trực tiếp chấp hành."Phụt!

Sở Mục Vân đang uống trà, bị lời nói của Tô Thần, cùng với tiếng kêu thảm thiết chửi bới của Chu Mục Vương trong âm thanh nền khiến ông khá bàng hoàng.

Mặc dù... nhìn Tô Thần từ trước đến nay cũng danh chính ngôn thuận giết không ít người.Nhưng trực tiếp giết người trên mạng còn cho công chúng tham gia bỏ phiếu?

Hành vi này có phải hơi... ?

Nhưng cấp trên cũng đã nói, hành vi của Tô Thần là tối cao, chỉ cần Tô Thần bằng lòng.

Không liên quan đến lợi ích của đa số người, thì cứ trực tiếp bỏ qua!Ông cũng chỉ có thể nhịn không nói gì.

Nhưng nhìn thấy những biểu hiện dễ dàng của Tô Thần từ trước đến nay.

Ông nghĩ nghĩ, liền gõ tên đội trưởng lần này cho Trường Bạch lên, và trực tiếp gửi đi.

Cấp trên lại hồi đáp khá nhanh.

Chương 241

So với các đơn xin phê duyệt khác, Sở Mục Vân có chút nghi ngờ liệu cấp trên có thiết lập kiểm tra từ khóa hay không.“Được rồi, bây giờ cấp trên đã trực tiếp quyết định, đội trưởng hành động Trường Bạch lần này chính là Tô Thần rồi!” Trợ lý nghe vậy, quả thực có chút lo lắng.

“Cái này... từ Trương Gia Cổ Lâu đến Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc ở bồn địa Tháp Lý Mộc này, Tô Giáo thụ dường như chưa nghỉ ngơi mấy lần.”“Bây giờ người còn chưa an toàn rời khỏi địa cung đó, trực tiếp xác định nhân tuyển có phải không hay lắm không?” Ít nhất cũng phải hỏi ý kiến đối phương trước, hoặc thông báo một tiếng chứ?!Nhớ đến Chu Hoài Văn ở Trương Gia Cổ Lâu trước đó bây giờ vẫn còn đang tự kỷ, trợ lý cảm thấy chuyện này tốt nhất vẫn nên tính toán lâu dài!

Sở Mục Vân lại không nghĩ vậy.

“Trong tài liệu cậu thu thập chẳng phải có nói ở sâu trong Trường Bạch có truyền thuyết về Cổng Địa Ngục sao?”Trợ lý gật đầu, nhưng điều đó thì có liên quan gì chứ?

Sở Mục Vân lại nói: “Trước đây khi Tiểu Tô Giáo thụ giải thích về Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ chẳng phải đã nhấn mạnh rằng thứ này ngay từ khi chế tạo đã là một cặp, chuyên dùng để phong ấn chiếc chìa khóa bảo vệ bí mật ngàn năm của người Trương Gia sao?”Trợ lý sững lại một chút, như thể đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Sau đó, trong đầu xâu chuỗi lại, cả người đờ đẫn như khúc gỗ.

“Ý của ngài là, sở dĩ Tô Giáo thụ đặc ý đến Trương Gia Cổ Lâu lấy Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ ra, là để tìm cơ hội sau này mở ra bí

mật mà người Trương Gia đã phong ấn sao?”Sở Mục Vân gật đầu mà không phủ nhận.

Tuy chỉ là suy đoán, nhưng ông cảm thấy khả năng này cực kỳ lớn.

Có thể Tô Thần ngay từ đầu đã nhắm đến bí mật mà Trương Gia canh giữ, còn việc là để hé mở hay để che giấu, điều này còn phải bàn bạc.Nhưng ông hoàn toàn có thể khẳng định, nếu mời Tô Thần cùng đi, xác suất Tô Thần sẽ không từ chối nên trên tám mươi phần trăm!

Hai người bên này bàn bạc xong, đã chuẩn bị lời lẽ khi nói chuyện với Tô Thần sau này.Trong ống kính, tiếng kêu thảm thiết của Chu Mục Vương đã dừng lại.

Hắn oán độc nhìn về phía Tô Thần.

“Kẻ ngu muội như ngươi làm sao có thể lý giải được sự vĩ đại của nghiệp lớn ngàn năm của ta!”Lời vừa dứt, lại một ngón tay nữa bị cứng rắn búng nát.

Chỉ có điều lần này Chu Mục Vương chỉ run lên một cái lạnh, sau đó khá khinh thường nhìn Tô Thần.

“Dù ngươi có giết ta, cũng không thể ngăn cản những chuyện sắp xảy ra.” “Ta chết rồi!

Các ngươi cũng sẽ phải chết cùng!”Tô Thần “Ừm” một tiếng.

Thần sắc đạm nhiên nói: “Vậy nên đống đồ đó sẽ xuất hiện là do ngươi cố ý?” Chu Mục Vương sững lại một chút, rõ ràng không phản ứng kịp vì sao Tô Thần lại biết rõ những thứ trong kế hoạch của mình đến vậy.

“Ngươi biết chuyện đó ư?!” “Đương nhiên, ta vô sở bất tri.”Khuôn mặt vốn phẫn nộ của Chu Mục Vương đột nhiên trở nên hoảng sợ.

Thử nghĩ đến kế hoạch ngàn năm của mình, lại bị một tiểu tử mới hơn hai mươi tuổi nắm rõ như lòng bàn tay.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ liệu thân tín Thiết Diện Sinh của mình đã hoàn toàn phản bội hắn!

Nhưng tên đó đã chết, chết không đối chứng."Khí tức trên người ngươi rất kỳ lạ, ngươi không phải người của thời đại này sao?!" Tô Thần lạnh lùng lắc đầu, "Không, ta chính là người của thời đại này, lớn lên từ khi còn là trẻ sơ sinh, chỉ là có ích hơn ngươi, kẻ đã sống ngàn năm này mà thôi!"【Phì cười ——】【Hahahahaha!】【Cười chết mất thôi!

Sao tôi lại thích Tô Thần đại lão mồm mép chua ngoa như vậy chứ!】【Tuyệt vời, tuyệt vời, đúng là kiểu cà khịa cao cấp!

Đúng là học lỏm được, học lỏm được!】Và sắc mặt Chu Mục Vương cũng khó coi không ít.

"Cái gọi là bản lĩnh của ngươi chẳng lẽ chỉ là cái mồm mép thôi sao?!" Tô Thần bị giọng điệu trẻ con đó chọc cười.

"Ngươi không thấy sao, một kẻ đã sống mấy ngàn năm như ngươi mà ngay cả tài ăn nói cũng không bằng một tiểu tử hai mươi mấy tuổi như ta, chẳng phải rất mất mặt sao?"Chu Mục Vương sững sờ.

Như thể hoàn toàn hóa đá vậy.

Ngồi trên mặt đất ngây ra nửa ngày không nói lời nào.

Như thể đột nhiên bị châm chọc vào một thứ gì đó không thể chấp nhận được, hắn tạm thời mất đi khả năng xử lý thông tin.Nhưng nói đi cũng phải nói lại, một tiểu tử hai mươi tuổi lại có thể đẩy mình vào tuyệt cảnh như vậy.

Hắn bỗng nhiên có chút không hiểu rốt cuộc mình đã làm những gì trong những năm qua?

Rõ ràng lẽ ra mỗi bước đều phải hoàn hảo không tỳ vết mới đúng chứ?Trong lịch sử, bất kỳ thế lực nào có khả năng phát triển đến mức đe dọa hắn, cuối cùng đều bị hắn trực tiếp tiêu diệt.

Hắn một đường cẩn thận từng li từng tí, vốn nghĩ đến cuối cùng sẽ đạt được ước nguyện...

Vì sao đến cuối cùng lại gặp phải một tên tiểu tử lông mũi còn chưa ráo như vậy..."Ngươi rốt cuộc từ đâu mà đến?

Ta không tin ngươi là người bình thường..." Khi Chu Mục Vương nói ra câu này, cả người đã trở nên khá tang thương, giống như một ông lão sắp chết vào tuổi xế chiều.Màn hình bình luận nhìn thấy tư thái của lão giả với dung mạo tuấn tú nhưng lại sắp xuống lỗ.

Trong chốc lát cũng thực sự hiểu ra, vì sao Tô Thần không động thủ, mà lại chọn nói chuyện.

Bởi vì hai tên này có lẽ ngay từ khoảnh khắc rơi xuống, đã mất đi tư cách để sống tiếp rồi."Ta ư?

Ta có lẽ là sau khi ngươi đã giết quá nhiều gia tộc, thế giới này mất đi sự cân bằng, nên được mời đến để duy trì hòa bình thế giới, một vị Chúa Cứu Thế chăng!" Rõ ràng là một câu nói rất "trung nhị" (teenager syndrome), có rất nhiều điểm để cà khịa.

Nhưng không ai có ý định buông lời châm chọc.Đối mặt với Tô Thần như vậy, họ quả thực không có sức phản bác.

Thậm chí còn coi đó là sự thật.

Đúng vậy, tất cả những gì Tô Thần làm cho đến bây giờ đều giống như đang cứu vớt thế giới này mà tiến bước vậy.

Mặc dù người vừa cứu vớt thế giới nửa năm trước là【Thiên Quan Chúc Phúc】.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự tưởng tượng điên cuồng của mọi người về Tô Thần.Và bộ dạng Chu Mục Vương tin tưởng không nghi ngờ lại càng khiến không ít người rùng mình xấu hổ mà xin lỗi.

“Thì ra là vậy...

Thảo nào, ngươi mỗi bước đều có thể đi trước ta...

Hóa ra thế giới này cũng không muốn ta thành công vĩnh sinh a...”Nói xong câu này, Chu Mục Vương cả người như thể già đi hàng trăm năm trong chốc lát, ngồi trên mặt đất với mái tóc bạc trắng.

Như thể bị rút cạn toàn bộ sức lực sống, trong khoảnh khắc đã hóa thành một đống xương trắng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!【Ách... chỗ này có nên có chút nhạc nền bi thương không nhỉ?】【Ô ô ô ô... thế mà lại có chút ngầu...】【Dù hắn đã làm nhiều chuyện xấu như vậy, nhưng nếu ngay cả thế giới cũng không muốn giúp hắn, thì thật sự quá thảm rồi...】【Emmm, nhưng Tiểu Tô Giáo thụ nói, tên này sau khi về nước mình thì sống cũng khá lâu mà...】【Đúng vậy mà!

Sống đến mấy ngàn năm, thế giới mà chịu nổi mới là lạ!】【Aaaaa, tôi yêu cái thế giới này chết mất!

Nó đã cho tôi Tô Thần đại thần mà tôi yêu nhất!】【Đồng đồng đồng!

Thật sự cảm thấy ở trên thế giới này mà gặp được Tô Thần đại thần là tôi ba đời may mắn!】Loảng xoảng — Cùng với việc đống xương trắng mất đi sự chống đỡ cuối cùng.

Mọi người thấy Tô Thần lấy ra Quỷ Tì, như thể đang thực hiện một nghi lễ tưởng niệm nào đó, nhắm mắt trầm tư một lát.

Ngay lập tức, toàn bộ khung cảnh trở nên trang nghiêm và tĩnh

mịch!Khán giả trên màn hình bình luận cũng trang nghiêm bắt đầu cầu nguyện, có người vì Chu Mục Vương, có người vì chính mình, có người vì thế giới.

Cứ như thể cả người đều được gột rửa bởi cảm xúc như vậy.

Dù khả năng đồng cảm kém, cũng vẫn vui vẻ không ngừng làm theo.Tô Thần thực ra vốn định chỉ đường cho Chu Mục Vương về địa ngục chịu phạt.

Dù sao hắn cũng đã gây ra cho mình bao nhiêu phiền phức.

Nhưng nghĩ lại, biết đâu lời mình tùy tiện nói lại là thật thì sao? Nếu thực sự là vì tên này đã làm xáo trộn ranh giới cân bằng của cả thế giới, nên mình mới được chọn đến.

Thì diễn biến sự việc như vậy thực ra vẫn khá... kích thích.Và lúc này, Tây Vương Mẫu vẫn luôn nhắm mắt ngủ say run rẩy từ khi rơi xuống, đột nhiên ngẩng đầu lên.

"Không!" Một tiếng kêu thảm thiết xé nát trời xanh.

Ngay sau đó nàng cúi đầu đau lòng vuốt ve hài cốt của người mình yêu.

"Không... chàng đâu có bị thế giới này ghét bỏ!

Chàng mãi mãi là người tốt nhất trên thế giới này!"Một câu nói vô đầu vô đuôi khó hiểu, khiến Tô Thần có chút bàng hoàng.

Mặc dù Tây Vương Mẫu trước mặt có làn da trắng nõn, dung mạo xinh đẹp, nhưng trong đôi mắt kia lại thoáng lộ ra một luồng tà khí...Mãi một lúc sau, anh mới phản ứng lại vì sao Tây Vương Mẫu nhìn lại khiến người ta cảm thấy không bình thường.

Đôi mắt kia giống hệt rắn, quái lạ thay lại là đồng tử dọc!

Nhưng nhìn kỹ lại đột nhiên thấy không đúng!

Anh lúc này mới phát hiện dường như đồng tử đó đang từ từ biến đổi!

Đó không phải ngay từ đầu đã là đồng tử dọc!Chậc!

Con bà già chết tiệt này đang triệu hoán thứ gì đó!

“Ngươi yên tâm!

Ta nhất định sẽ khiến kẻ làm hại ngươi phải máu trả máu!” Nói xong, cái đầu xinh đẹp kia trực tiếp bị Tô Thần chém bay!Nhưng đã không kịp rồi!

Toàn bộ động quật bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Khán giả trên màn hình bình luận mặt đầy ngơ ngác nhìn biến cố này.

Chương 242

Không ít người còn như vừa nãy trêu chọc Tây Vương Mẫu là mỹ nhân như vậy mà gả cho Chu Mục Vương như vậy có phải là phí phạm không.

Kết quả giây tiếp theo, đầu của mỹ nhân đã bay đi.【A???】【Cái đầu vừa rồi kỳ lạ thật đó, lúc bay ra có phải còn đang cười lạnh không?】【Emmm, nói thật tôi không hiểu tình hình, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?】【Tôi cảm thấy có chút không ổn, đây là lần đầu tiên tôi thấy Tô Thần đại thần lộ ra vẻ mặt như vậy!】【Hình như...

động đất rồi?】【Chết tiệt!

Vừa nãy tôi cứ tưởng camera hơi rung là do tôi cầm không chắc...】【Aaaaa!

Tô Thần đại thần vẫn còn ở dưới lòng đất mấy cây số lận!

Nếu động đất thế này anh ấy chẳng phải sẽ bị chôn sống sao?】【Tôi xin đăng ký, đi sa mạc đào Tô Thần đại thần lên!】【Mấy thằng ngu kia đánh chết tên lầu trên đi!

Cái tên khốn nạn không nói được lời nào hay ho!】Còn về phía viện nghiên cứu, không ít nhà địa chất học cho rằng nếu sự chấn động dữ dội do nơi Tô Thần đang ở gây ra tiếp tục duy trì.

Tô Thần chắc chắn sẽ bị chôn sống.

Biểu cảm của Sở Mục Vân hoàn toàn đờ đẫn!

Ông vừa nãy còn đang tính toán đến Tô Thần, bây giờ nếu xảy ra chuyện thì đám trẻ ở Trường Bạch Sơn phải làm sao đây!?Sau đó ông chợt phản ứng lại, mình vậy mà việc đầu tiên không phải là nghĩ đến

sự an nguy của Tô Thần đã hoàn toàn không còn đảm bảo.

Không nhịn được vung tay tự tát mình một cái thật mạnh!

“Nếu có biến động địa chất lớn, trước hết hãy cho người trên mặt đất chuẩn bị sẵn sàng, sơ tán đến nơi an toàn, đồng thời hỗ trợ Tiểu Tô Giáo thụ sơ tán!” Ngay lập tức có người hoảng hốt liên lạc với đội của Lý Cường Quốc.

Lý Cường Quốc cho biết mọi thứ trên mặt đất vẫn bình thường. "Rất có thể không phải động đất, mà là có thứ gì đó từ bên trong chui ra!" Lý Cường Quốc nhìn chằm chằm vào nơi Tô Thần biến mất dưới đất với vẻ mặt nghiêm trọng.

Phía bên kia không hiểu. "Có thứ gì chui ra?

Có thể là thứ gì?" Sở Giáo sư nghe thấy lời này, cả người như bị sét đánh mà run rẩy. "Trước đó trên đỉnh thần miếu, bức bích họa có phải vẽ một con mãng xà mẹ khủng khiếp không?!" Nghe vậy, tất cả mọi người trong viện nghiên cứu đều sững sờ.

Nhớ lại sự chênh lệch kích thước khủng khiếp trên bích họa trước đó, nếu hai con rắn mà Tô Thần gặp trong rừng là rắn đực.

Vậy thì, với sự chênh lệch kích thước đáng sợ đó, một khi rắn mẹ xuất hiện, rất có khả năng sẽ trực tiếp làm sập toàn bộ hệ thống trữ nước ngầm! "Trời ơi... loại rắn quái vật cấp bậc đó thật sự có thể sống lâu đến vậy sao?!" "Tôi nghĩ khả năng này rất hợp lý... dù sao Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương đều sống lâu như vậy..." "Nhưng con rắn như vậy luôn ở dưới lòng đất... nó dựa vào đâu để tồn tại chứ?" Đây chắc chắn là điều khiến người ta khó hiểu nhất.

Nhưng, vì rắn đực và rắn cái phải ở cùng nhau mới có thể sinh ra đám rắn mào gà dày đặc kia.

Vậy thì tính toán ra, khi đám rắn mào gà bao vây tấn công Tô Thần

trước đó, có phải chúng đang tìm thức ăn cho người mẹ cồng kềnh của mình không? "Với trạng thái kỳ lạ đó, dường như chúng có thể vận chuyển con mồi lớn hơn bản thân gấp mấy lần." Và độc tính mạnh mẽ của rắn mào gà thì họ đã tận mắt chứng kiến...

Nghĩ đến đây, mọi người nhìn màn hình rung lắc ngày càng dữ dội càng thêm hoảng sợ.

Một con rắn đực đã to lớn như vậy rồi, nếu phóng đại theo tỷ lệ con rắn mẹ...

Sau khi ước tính sơ bộ Tô Thần đã ở dưới đất vài km, họ cảm thấy nơi như vậy không còn là khu vực mà họ có thể đặt chân tới nữa.

Và điều khó xử hơn là ngay lúc này lại có một quái vật khổng lồ đáng sợ như vậy!

Ngược lại, có người chợt thấy Tô Thần trong tình huống kinh hoàng như vậy vẫn không hề sợ hãi.

Nhất thời vô cùng bàng hoàng. "Đại thần Tô Thần không biết tình hình hiện tại nguy cấp đến mức nào sao?" Lời này khiến mọi người im lặng.

Tô Thần vĩnh viễn luôn ở tuyến đầu, tư duy tự nhiên cũng là cẩn trọng nhất! "Mày định nhấn mạnh bao nhiêu lần là những chuyện mày nghĩ ra thì Tiểu Tô giáo thụ không thể nghĩ ra ư?!" Sở Giáo sư gần như gầm lên câu nói này.

Nhưng sau khi gầm xong, ông phát hiện sắc mặt Tô Thần đột nhiên thay đổi.

Trong chốc lát, trái tim ông cũng bị thắt lại. "Biểu cảm của Tiểu Tô giáo thụ không đúng!

Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó khó lường!" Vừa nghe lời này, mọi người lập tức không bình tĩnh nổi.

Vội vàng tua lại video để nghiên cứu bối cảnh những thay đổi biểu cảm của Tô Thần.

Phát hiện Tô Thần đã nhìn thấy những vết nứt ở ba hướng trước khi đổi sắc mặt, mọi người cũng đều bàng hoàng!

Nếu không có camera hỗ trợ, khoảng cách xa như vậy họ căn bản không thể nhìn thấy những vết nứt ở ba hướng!

Nhưng vì vết nứt xuất hiện ở ba hướng...

điều đó có nghĩa là, hoặc là rắn mẹ đang từ trên ép xuống, hoặc là đang di chuyển xung quanh tìm cơ hội tấn công Tô Thần.

Hoặc là... "Trời ơi... không phải có ba con chứ?!" Lời này giống như một tảng đá khổng lồ rơi xuống mặt hồ yên tĩnh, sắc mặt mọi người đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi! "Trước đó trên đường đi, Đại thần Tô Thần có phải đã nói rằng... có thể còn một con rắn gấm chưa xuất hiện không?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, người kia nuốt nước bọt rồi nói tiếp. "Trước đó Đại thần Tô Thần đã suy đoán rằng có thể có ba con rắn gấm thay phiên giao phối với rắn mẹ, nên mới có ba kích thước lớn, trung, nhỏ khác nhau." "Nhưng nếu... ba kích thước này tương ứng với ba con rắn mẹ có kích thước khác nhau thì sao?!" Một con đã đủ kinh khủng rồi, nếu thật sự xuất hiện ba con...

Họ cảm thấy, có thể Đại thần Tô Thần thật sự sẽ chôn vùi tại đây.

Nhất thời, không khí trở nên nặng nề.

Mọi người nhìn lên trên, đá vụn không ngừng rơi xuống.

Mặc dù vẫn ngọc không hề tỏ ra lung lay sắp đổ.

Nhưng vẫn ngọc bất động càng khiến người ta hoảng sợ.

Nếu thật sự là ba con rắn mẹ khổng lồ từ ba hướng tấn công tới?!

Cảnh tượng đó thật sự khiến người ta không dám tưởng tượng!

Đạn mạc đã tạm thời mất đi lý trí và khả năng tổ chức ngôn ngữ.

Chỉ không ngừng sao chép dán lời kêu Tô Thần mau chạy, mau rời khỏi nơi đó.

Nhưng Tô Thần chỉ im lặng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, cảnh giác chắn ngang người.

Mọi người đơ người. "Đại thần Tô Thần không phải muốn nghênh chiến ba con rắn mẹ ở nơi chật hẹp như vậy chứ?" "Tôi nghĩ... có lẽ là như vậy, nhưng nơi đó dường như ngay cả một con rắn mẹ cũng không chứa nổi mà?" "Vẫn ngọc!

Chạy vào trong vẫn ngọc mà trốn đi!

Con rắn lớn đó chắc không đoán được trong vẫn ngọc có người đâu nhỉ?!" Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị phủ nhận. "Lệnh mà Tây Vương Mẫu ban ra trước khi chết, không chừng là phá hủy nơi này, không cho bất kỳ ai thoát ra ngoài thì sao?" Lại một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt.

Lần này thật sự là bó tay chịu trói.

Nhìn bóng lưng đơn bạc của Tô Thần, mọi người chỉ cảm thấy một cảm xúc bi tráng vô danh dâng lên.

Sau đó, chỉ thấy chấn động kịch liệt đột nhiên dừng lại. 【Ơ?

Chuyện gì vậy?

Chương 243

Động đất dừng rồi?】【Chẳng lẽ rắn mẹ bị mắc kẹt trong lớp đất không chui ra được?】【Sao tôi lại cảm thấy đây là sự yên tĩnh ngắn ngủi trước tổng công kích...】【Khốn nạn!

Mau chém thẳng cha tầng trên đi!】 Sau đó, đúng như lời trong đạn mạc, đột nhiên một tiếng động lớn, ba phía bị phá vỡ.

Rầm!

Gần như đồng thời, vách động ở ba hướng bị đâm thủng.

Và sau đó xuất hiện chính là ba cái đầu rắn khổng lồ!

Không sợ sinh vật viễn cổ đáng sợ, chỉ sợ sinh vật viễn cổ vừa đáng sợ lại vừa có trí tuệ!

Ba tên này quả thật đã hẹn trước!

Cùng lúc đâm thủng vách động!【A a a a!

Cái đầu này lớn quá!】【Ngay cả cái nhỏ nhất cũng lớn hơn cái loft hai tầng rộng trăm mét vuông nhà tôi!】【Trời ơi... cặp mắt lớn này... tôi say rắn mất rồi!】 Không ít người lần đầu tiên cảm thấy chức năng camera tự động xoay chuyển bắt hình đáng sợ đến vậy!

Và khi nghĩ đến người đang bị ba cái đầu lâu khổng lồ nhìn chằm chằm chính là Tô Thần, trái tim họ càng thắt chặt lại.【Tôi chịu không nổi, trái tim tôi thật sự khó mà chịu đựng được cảnh này...

Nam thần cố lên, tôi đã gọi xe cấp cứu rồi... chúng ta cùng cố gắng nhé, tôi sẽ cổ vũ cho anh trên bàn phẫu thuật!】【Tôi cũng rất khó chịu...

áp lực mà ngay cả qua màn hình cũng cảm nhận được... ba con rắn

này cộng lại có đủ số năm từ khi loài người ra đời không?】【Dường như... uy áp thần bí này còn một phần là từ Đại thần Tô Thần phát ra... mọi người có phát hiện không?】 Dòng đạn mạc này ngay lập tức thu hút sự chú ý của không ít người.

Những người vẫn luôn thấy tư thế đối đầu của ba con rắn kỳ lạ, cuối cùng đã tìm được một lời giải thích hợp lý cho sự nghi ngờ của mình!【Emmm trời ơi!

Tôi đã nói sao ba cái đầu rắn này cứ ngẩng cao đầu mãi, rõ ràng chỉ cần cúi đầu xuống là có thể làm Đại thần Tô Thần thế này thế kia... nhưng sao bọn chúng cứ bất động mãi... hóa ra là thế này...】【???

Tôi muốn đánh chết cái người trên lầu gõ chữ cũng có thể tạo ra cảm giác chi chi ngô ngô này, có ai có ý kiến gì không?!】【Thân thân, không ý kiến gì cả, ở đây đề nghị trước khi đánh chết thì bật livestream lên nhé!】【Nhưng mà... hơi quá đáng rồi đấy?

Uy áp trên người Đại thần Tô Thần đã lợi hại đến mức có thể trấn áp được những quái vật đã sống lâu như vậy sao?!】 Lời này chắc chắn khiến mọi người một lần nữa hoài nghi về cuộc sống.

Nhưng quả thật rất nhiều người có xu hướng giải thích cảnh tượng kỳ dị đối đầu giữa ba con mãng xà khổng lồ và một con người nhỏ bé theo hướng này.

Dù sao cũng giống như khi một người bình thường đối mặt với một người đã từng giết người.

Sẽ vô hình cảm nhận được khí tức hung ác trên người đối phương, và ánh mắt coi thường sinh mệnh đó.

Rất có thể ba con rắn kia đã cảm nhận được khí tức Tô Thần muốn giết chết chúng.

Nói cách khác, cũng có thể là cảm nhận được khí tức vô số sinh mạng rắn bám trên người Tô Thần.

Tóm lại là đã cảm nhận được mối đe dọa từ Tô Thần?

Nhưng cũng có người tư duy độc đáo. 【Tôi là nói... nếu như!

Có khả năng nào là con mãng xà khổng lồ dưới lòng Tinh Tuyệt Cổ Thành đã bị Đại thần Tô Thần giết chết và ăn thịt không?】 Một khi một ý tưởng được đưa ra, tư duy của con người sẽ phát tán nó vô hạn.

Nhìn thấy hai bên đã đối đầu gần năm phút.

Thời gian đối với người bên ngoài đơn giản như sống một năm.

Và hiện tại trong mắt công chúng, Tô Thần và 【Thiên Quan Chúc Phúc】 đã không còn bất kỳ sự khác biệt nào!

Hai người chỉ là một bí ẩn, một hiện tượng công chúng vô địch. 【Emmm... nói vậy thì Đại lão Tô Thần trước đó không phải đang ở trong sa mạc sao?

Về mặt lý thuyết, anh ấy giết xong con mãng xà đó rồi quay về là hoàn toàn kịp thời!】 【A a a a!

Trước đó tôi cũng nghĩ như vậy!

Nhưng có bao nhiêu thằng ngu # mắng tôi!】 【Trời ơi!

Nếu thật sự là như vậy, ba con rắn này sợ Đại thần Tô Thần có thể là có nguyên nhân...】 【Thật đấy!

Nếu một người giết chết một con mãng xà khổng lồ có niên đại lâu đời hơn mình rất nhiều xuất hiện trước mắt mình, tôi thề là sẽ quỳ xuống cầu xin tha mạng ngay tại chỗ!】 【Hahaha chết cười mất!

Tầng trên thật quá thật, tôi nghĩ hiện tại ba con rắn chưa quỳ xuống có lẽ là vì ảo tưởng muốn dùng ưu thế số lượng để liều một

phen...】【Đáng tiếc Tây Vương Mẫu đã chết sớm rồi, nếu bà ta biết con mãng xà lớn mà mình triệu hồi lại sợ Tô Thần đến vậy, vẻ mặt chắc sẽ rất đặc sắc!】 Sau một hồi thảo luận, mọi người đều hiểu hiện tại rất có thể là cục diện năm ăn năm thua.

Sau đó lập tức thả lỏng.

Và không ít người vừa nghĩ đến Tô Thần lại có thể đối đầu với ba con mãng xà khổng lồ, nhất thời cũng trở nên nhiệt huyết sôi trào.

Những người trong viện nghiên cứu đều đơ người.

Các chuyên gia động vật học nhìn thấy cục diện này, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. "Tôi cảm thấy mấy năm học động vật học của tôi có lẽ là vô ích rồi, chưa từng thấy con người nào có khả năng áp chế mạnh mẽ đến vậy..." "May mà Tiểu Tô giáo thụ thực lực đủ mạnh... nếu không chúng ta bây giờ có lẽ đã hoàn toàn không xem được livestream, mà là camera đã bị nghiền nát rồi." Nghĩ lại đủ loại suy đoán trước đó của mọi người, quả là uổng công làm học giả mà!

Cảm giác xấu hổ tức khắc dâng lên trên khuôn mặt.

Và Tô Thần nhìn ba cái đầu lâu khổng lồ trước mặt, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh.

Không ngờ trước đó khi giết Xà Thần lại còn đạt được kỹ năng【Xà Thần Uy Nhiếp】!

Sớm biết có năng lực này, anh đã nhàn hạ hơn rất nhiều!

Cái hệ thống quỷ quái này vậy mà vừa nãy mới đột nhiên nhắc nhở anh!

Nếu chậm hơn một giây, bây giờ anh có lẽ đã phải chật vật luồn lách giữa thân rắn và đống đổ nát rồi!

Nhưng điều này anh thật sự không nghĩ tới!

Hóa ra Ngô Tà và những người khác lúc đó chỉ gặp một con rắn mẹ là vì hai con rắn mẹ khác đang ngủ đông trong các bể chứa nước riêng biệt!

Động tĩnh vừa nãy trực tiếp truyền đến từ nơi cách đó hai cây số!

Thật sự là quá phi lý.

Người nuôi rắn vậy mà không chỉ muốn nuôi một ổ, mà là mấy ổ!

Chẳng trách quy mô đàn rắn mào gà mà mình gặp phải lại nhiều hơn nhiều so với mô tả trong sách.

Hóa ra là đại hợp tập!

Nhưng dù sao cũng là ba con rắn mẹ khổng lồ, hơn nữa kích thước của ba con rắn mẹ này còn lớn hơn rất nhiều so với con rắn thân khổng lồ trước đó!

Xà Thần Uy Nhiếp cũng chỉ có thể đối đầu với chúng, con Xà Thần lúc đó còn đang trong trạng thái chiến tổn.

Kỹ năng anh có được cũng là cường độ khi chiến tổn.

Bạn nói lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, nhưng sau này kẻ đến sau lại còn mạnh hơn!

Chương 244

Trạng thái của ba con rắn mẹ này đều đang ở đỉnh phong!

Cảm giác ngay cả khi chúng đối đầu với Xà Thần viễn cổ, không chừng Xà Thần còn phải chịu thiệt.

Suy nghĩ kỹ, Tô Thần cảm thấy vẫn nên ra tay trước!

Ngay lập tức Hắc Kim Cổ Đao xoay một vòng đẹp mắt, lợi dụng lúc ba con mãng xà khổng lồ còn chưa kịp phản ứng.

Chân anh đạp Khôi Tinh Đề Đấu, thân đao mang thuộc tính hỏa.

Thân đao nóng bỏng kịch liệt tức thì chém về phía con rắn mẹ có kích thước tương đối nhỏ hơn.

Xoẹt!

Chỉ một đao, con rắn mẹ như bị cạo một vết.

Ngay khi mọi người đều nghĩ nhát đao này của Tô Thần không thể xuyên phá giáp của kẻ địch.

Hai cái đầu mãng xà khổng lồ bên cạnh đột nhiên ngẩng cao lên rống lên thảm thiết!

Tiếng rít thê lương thảm khốc thấu xương, xuyên qua màn hình trực tiếp đánh thẳng vào tâm hồn con người.

Không ít người bị dọa đơ người.

Họ lần đầu tiên nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng đến vậy.

Cứ như thể tất cả những lời nguyền độc địa trước khi chết của một người đều tụ tập trong tiếng kêu này.

Có người bị dọa ngất tại chỗ, có người bị dọa phát bệnh tim đột

quỵ!

Có người bị dọa điên cuồng la hét, có người bị dọa ném mạnh điện thoại đi...

Ngay cả trong viện nghiên cứu cũng có người bị dọa la hét không ngừng trên mặt đất.

Và những người khác cũng đờ đẫn như gỗ, dường như đang hồi tưởng lại tiếng thét đó đáng sợ đến mức nào...

Rất lâu sau... mọi người cuối cùng cũng tỉnh lại.

Nhưng màn hình livestream lúc này đã tối đen —— camera đã bị đập nát.

Khi họ vẫn đang kinh ngạc trước tiếng kêu kinh hoàng đó, cái đầu rắn bị chém trúng tách đôi từ giữa hai mắt.

Chỉ một nhát đao, lập tức đoạt mạng!

Và hai con rắn còn lại rõ ràng đang thương xót cho cái chết thảm của đồng loại!

Rít lên xong, trực tiếp tấn công Tô Thần.

Nhưng hang động dưới lòng đất dù có lớn đến mấy cũng không thể chứa nổi hai con mãng xà khổng lồ cùng lúc xông lên.

Thế là toàn bộ hang động cứ thế sụp đổ.

Cảnh quay cuối cùng giống như đã dự báo đó là cảnh quay cuối cùng, chăm chú nhìn Tô Thần.

Đó là một cảnh tượng vô cùng bi tráng, kinh hoàng, đáng sợ!

Tô Thần nắm đao kiêu ngạo đứng trên đống đổ nát, và trước mặt anh, hai cái đầu mãng xà khổng lồ há to miệng nhanh chóng lao tới.

Cái miệng đó cách Tô Thần chưa đầy một mét!

Cảnh tượng dừng lại tại đây!

Nhìn màn hình đen của phòng livestream, rất nhiều người trực tiếp sụp đổ mà khóc rống. "Sao... sao lại như vậy chứ...

ô ô ô ô..." "Trời ơi...

Đại thần Tô Thần..." "A a a a... tôi không thể chấp nhận!

Tôi không thể chấp nhận!" Trong rừng bê tông cốt thép, vào đêm khuya phát ra ngày càng nhiều tiếng than khóc như vậy.

Một giây trước còn đang vui vẻ, giây sau cả người đã đơ ra.

Điều này căn bản không thể phản ứng kịp!

Rõ ràng mọi người đều cảm thấy hai bên có thể giao chiến một trận.

Nhưng sự phấn khích bàng hoàng trong chốc lát hoàn toàn là không có não!

Họ đã quên mất đó là dưới lòng đất vài cây số!

Là cây số!

Chứ không phải vài mét!

Một người bình thường khi hang động sụp đổ ở độ sâu vài mét đã hoàn toàn không thể thoát ra, huống chi là vị trí của Tô Thần...

Điều đó tương đương với việc bị chôn sống chết chắc!

Ngay cả hiện tại còn có thể miễn cưỡng liều mạng một chút.

Giết chết hai con mãng xà khổng lồ đáng sợ mà chỉ riêng đôi mắt đã dài hơn chiều cao 1m85 của Tô Thần rất nhiều!

Nhưng...

ở độ sâu vài km hoàn toàn sụp đổ, nước tràn khắp nơi, không khí thiếu thốn chưa kể còn có thể kèm theo sự tấn công của rắn mào gà...

Mọi người đều không dám tưởng tượng, trong điều kiện như vậy, Tô Thần sẽ phải đối mặt với hoàn cảnh tuyệt vọng như thế nào.

Nhưng tất cả mọi người đều không phát hiện ra trí tưởng tượng của mình lại có xu hướng nghiêng về cảnh Tô Thần chiến thắng hai con mãng xà khổng lồ sau đó.

Chứ không phải cảnh chiến đấu với mãng xà khổng lồ.

Họ đều không phát hiện ra mình đã tin tưởng vào thực lực của Tô Thần đến mức nào! 【Cầu phúc... cầu phúc cho Đại thần Tô Thần!】 【Xem thông báo do chính quyền phát ra, đội trưởng Lý và những người khác đang chuẩn bị xuống đào người... chắc sẽ không sao đâu nhỉ?】 【Trời ơi... tôi khó mà tưởng tượng được nếu thật sự đào được người...

Đại thần Tô Thần sẽ như thế nào!?】 【Đây là một câu chuyện kinh dị đúng không?

Tôi từ chối tham gia thảo luận, có ai thông tin nhanh nhạy hơn có thể cho tôi biết thông tin chính xác không?】 【Thật đấy... tôi thật sự không muốn biết cái tin tức tệ hại chó má nào hết!!!】 【A a a a a!

Đại thần Tô Thần nhất định sẽ bình an vô sự trở về...

đúng không?】 Các cuộc thảo luận trên mạng trở thành chủ đề nóng về việc dự đoán tình trạng sống chết của Tô Thần.

Rất nhiều người trực tiếp bật khóc nức nở, bắt đầu mua hoa đến cúng viếng ở khách sạn bên cạnh nơi Tô Thần từng ở lần cuối.

Khiến ông chủ khách sạn mặt mũi bàng hoàng, nhưng người ta làm vậy là có ý tốt.

Ông lại không thể trực tiếp lên tiếng ngăn cản.

Thế là khách sạn trực tiếp trở thành linh đường.

Các phòng cũng đã được đặt hết do làn sóng từ cuốn sổ của Tô Thần trước đó.

Đáng thương là khách hàng còn chưa kịp đến khách sạn theo thời gian đặt, thì khu vực xung quanh khách sạn đã bị lấp kín bởi hoa cúng và lều của đám đông đến viếng.

Gần như là những chuyện xảy ra trong vòng nửa giờ sau khi livestream của Tô Thần bị gián đoạn.

Nói trắng ra, đều là những người xem livestream nửa chừng muốn đến đây chặn đường gặp Tô Thần một lần.

Chương 245

Hoặc là những người ở gần đó.

Ông chủ vô cùng cạn lời.

Hàng năm ở đây đều có các hoạt động trồng cây tương ứng.

Chính phủ thậm chí còn ra sức tuyên truyền, hy vọng có những tình nguyện viên liên quan đến.

Nhưng sự việc thường đi ngược lại mong muốn, hàng năm khi trồng cây thời tiết lạnh, gió cát cũng lớn.

Số lượng tình nguyện viên đến thật sự là đếm trên đầu ngón tay.

Và môi trường rác rưởi bay lung tung hiện tại khiến ông hơi bực mình. "Đại thần Tô Thần... anh nhất định phải bình an trở về nhé..." "Đại thần Tô Thần!

Chúng tôi đều sẽ ở đây chờ anh, anh tuyệt đối đừng sợ hãi!" Ông chủ tức giận, trực tiếp quay lại toàn bộ cảnh tượng.

Cắt ghép video so sánh môi trường xung quanh trước và hiện tại rồi đăng lên mạng.

Kèm theo video Tô Thần trồng một cái cây trước khi đi.

Trực tiếp đăng bài mắng chửi. "Những người biết thì các vị đến cầu phúc, những người không biết còn tưởng là súc vật từ đâu đến mượn danh cầu phúc để bôi đen thần tượng của các vị!" "Tự mình xem kỹ đi, cái môi trường trước và sau này!

Tôi tự nhận thấy bao nhiêu năm nay cần mẫn duy trì khu vực nhỏ này đã tốn không ít tâm tư!" "Nhưng các vị súc vật này trực tiếp đứng trên bãi cỏ hiếm hoi của vùng đất khô cằn này để chụp ảnh check-in!

Mục đích là để bám víu vào chút nhiệt độ của Tiểu Tô giáo thụ lần này, có thêm chút vốn khoác lác!" "Tôi thật mẹ nó cạn lời!

Mới có bao nhiêu thời gian?

Nửa giờ thôi!

Các vị súc vật rác rưởi này sao lại dám đến đây cúng viếng rồi?!" "Nguyền rủa ai chết hả?

Không chừng Tiểu Tô giáo thụ hiện tại vẫn đang đổ máu chiến đấu kìa!" "Mấy thứ ngu # này, chạy đến đây mượn danh anh ấy làm mấy chuyện phá hoại này không thấy nhục nhã sao?!" Lời lẽ này, cộng với việc nơi Tô Thần trồng cây cũng đã tràn ngập rác sinh hoạt.

Ngay lập tức được cư dân mạng đẩy lên hot search.

Những bài đăng của những người khoe ảnh đã đến nơi dâng hoa cho Tô Thần vừa được đăng ra.

Lập tức bị cư dân mạng phẫn nộ công kích không còn một mảnh giáp. 【Emmm có ai quản lý đám rác rưởi vô não này không?

Chúng đang bôi đen nam thần cấp hiện tượng siêu nhiên kìa!】 【Tôi cạn lời, nhà tôi ở gần đây, tôi còn không chọn đi, làm ơn đi!

Đại thần Tô Thần chỉ ở đây thôi!

Có giỏi thì đi vào trong sa mạc đi!】 【Tôi không có gì để nói cả, tôi hiện tại đang thắp hương, hy vọng trời có mắt một tia sét đánh chết bọn chúng đi!】 【Mọi người yên tâm nhé!

Bây giờ cứ để chúng gây rối, đợi Đại thần Tô Thần trở về thì không từng đứa một tìm cách giết chết chúng mới là lạ!】 Nhưng lời nói là vậy.

Mọi người vừa nghĩ kỹ Tô Thần đến bây giờ vẫn chưa liên lạc được, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Lập tức nước mắt lại trào ra. 【Đây là bình minh gian nan nhất mà tôi đã trải qua...】 【Tôi hy vọng khi mặt trời lên cao, Đại thần Tô Thần đã báo bình an cho chúng ta rồi...】 Nhất thời cảm khái vạn thiên.

Và Lý Cường Quốc, người vẫn luôn giám sát tình hình trong lòng chảo, đột nhiên kinh hô một tiếng!

Ngay sau đó các chiến sĩ đang cảnh giới bên cạnh đều cảm thấy trời đất quay cuồng!

Rồi một tiếng rít thê lương vang vọng khắp trời xanh!

Những người trong viện nghiên cứu đều bị tiếng động này làm cho choáng váng —— sau khi thiết bị của Tô Thần mất liên lạc, họ liền ra lệnh cho đội của Lý Cường Quốc mở livestream.

Chỉ là vì bên ngoài quá ồn ào, để tránh bị yếu tố bên ngoài ảnh hưởng.

Nên đây là livestream nội bộ, chỉ có người trong viện nghiên cứu mới có thể xem.

Cuồng loạn nhìn chằm chằm vào camera sau nửa giờ, cuối cùng cũng thấy một bóng người khổng lồ từ dưới lòng đất trực tiếp vọt lên không trung.

Keng lang —— Bộ đàm của Lý Cường Quốc trực tiếp rơi xuống đất.

Anh bàng hoàng nhìn con mãng xà khổng lồ đang lao thẳng lên, cái kích thước đó!

Nói là chiếm hết một phần năm lòng chảo cũng không hề quá chút nào! "Có người!

Trên đó có người!" Không biết chiến sĩ nào đột nhiên kêu lên một

tiếng, ngay sau đó mọi người đều bàng hoàng ngẩng đầu nhìn lên. "Có người?

Ở đâu có người?" Bầu trời trên cao chỉ mới hừng đông, giao giới giữa bóng tối và ánh sáng đặc biệt mờ mịt.

Rất tốt, nhưng họ mở to mắt nhìn một vòng lớn, cũng không thấy bất kỳ dấu vết nào của ai!

Lập tức tức giận nhìn về phía người vừa nói, không ngờ đối phương lại với vẻ mặt kinh hãi và mừng rỡ chỉ vào con mãng xà khổng lồ sau khi rơi xuống đất thì điên cuồng lăn lộn.

Mọi người bàng hoàng nhìn qua, chỉ thấy con mãng xà khổng lồ đang lăn lộn như thể vô cùng đau đớn.

Dường như trên người nó có thứ gì đó kinh khủng đang đe dọa an toàn tính mạng của nó.

Đồng thời, cũng nghe thấy người kia nói tiếp: "Ở trên đó!

Trên đầu rắn!

Mọi người nhìn kỹ!" Đột nhiên, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào cái đầu rắn đang lăn lộn kịch liệt đó.

Quả đúng là vậy!

Lờ mờ có thể thấy một hạt màu xám nổi bật kiêu hãnh đứng trên đầu rắn, dù cho đầu rắn điên cuồng xoay chuyển.

Ấy!

Người đó cứ không rơi xuống!

Và người cầm ống nhòm rất rõ ràng phát hiện, Tô Thần thực ra đã cắm Hắc Kim Cổ Đao vào đầu rắn.

Tay vịn Hắc Kim Cổ Đao, mới có thể đứng vững vàng trên đầu

rắn như vậy.

Cũng bởi vì đầu rắn đó thật sự quá khổng lồ, vị trí mà Tô Thần chọn vừa vặn là giữa mắt con rắn.

Do đó, bất kể con rắn có xoay chuyển thế nào, cũng không ảnh hưởng đến Tô Thần chút nào! "Trời ơi là trời... cái này đơn giản là chuyện lạ hiếm thấy!" "Quá nghịch thiên rồi, khả năng chiến đấu như vậy, không tham gia quân đội đơn giản là đáng tiếc!" "Viện nghiên cứu đó bây giờ có chỉ đạo gì không?" Không cần chuẩn bị xuống vớt người nữa, nhưng con mãng xà lớn cứ thế lăn lộn tuyệt vọng, họ cũng khó mà nhắm bắn.

Hơn nữa độ dày của vảy này dường như vượt xa trí tưởng tượng của họ!

Vảy rộng bằng một người...

đó là lớp giáp thực sự được tích lũy.

Giống như một bức tường dày bằng bê tông cốt thép.

Khoảng cách xa như vậy, cho dù họ có thể bắn trúng thì cũng chỉ có thể xuyên thủng giáp của kẻ địch mà thôi!

Hoàn toàn không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào khác! "Hiện tại cục diện này, tôi nghĩ nếu không bắn hai phát có lẽ thật sự sẽ bị cho là ăn không ngồi rồi..." "Nhưng nếu bắn hai phát mà không có tổn hại thực tế nào, có lẽ cũng chỉ sẽ chọc giận con rắn mẹ đó, rồi gây thêm phiền phức cho Tiểu Tô giáo thụ..." Nghe Lý Cường Quốc nói, lời Sở Giáo sư định ra lệnh nghẹn lại trong cổ họng.

Nhất thời không biết phải nói gì. "Vậy theo ý anh là sao?" "Mở quyền hạn livestream đi, chính là phòng livestream mà Tiểu Tô giáo thụ đã dùng trước đó, tôi có linh cảm, đây sẽ là một trận chiến gay cấn kết thúc rất nhanh!" Nếu chậm trễ, có thể sẽ không xem kịp!

Lý Cường Quốc vừa nói, con mãng xà khổng lồ lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Sở Giáo sư vốn còn hơi do dự, lập tức quyết đoán, giao quyền điều hành phòng livestream cho Lý Cường Quốc.

Chương 246

Và Lý Cường Quốc cũng rất đáng tin cậy, trực tiếp đăng nhập tài khoản rồi bắt đầu livestream. "Ở đây vẫn là lòng chảo Tarim!

Tiểu Tô giáo thụ không sao!

Đang kịch chiến với mãng xà khổng lồ!" Một câu mở đầu tùy tiện, cảnh tượng trực tiếp được đưa vào khu vực chiến đấu trong lòng chảo như thể mãng xà lớn đang chạy vào khu mô hình.

Khán giả căn bản không kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra!

Một giây trước còn đang treo phòng livestream cầu nguyện phép màu xảy ra, tiện thể đi các nền tảng khác chửi bới một số người.

Không ngờ sau đó thấy phòng livestream màn hình đen đột nhiên mở ra! 【Đù!!!!】 【Hả?】 【Cái này là thật sao?

Thật sự là Đại thần Tô Thần bây giờ đã khôi phục livestream rồi sao?】 【A a a a Đại thần Tô Thần ở đâu!?

Tôi muốn thấy anh ấy bình an vô sự!】 【Có phải chính quyền đang câu view không!

Sao tôi không hề thấy bóng dáng Đại thần Tô Thần đâu cả!】 【Emmm lầu trên chính là cái thằng ngốc cư dân mạng trước đó đi nhà nghỉ bên cạnh làm trò mất mặt đúng không?!】 【Không thể nói là hoàn toàn không liên quan, chỉ có thể nói chắc chắn là thế, người ta còn trực tiếp nói đang kịch chiến với mãng xà khổng lồ kìa, sao mày còn giả mù nói không thấy hả?!】 Và theo sự kéo gần của camera, mặc dù chất lượng hình ảnh so với trước kia là một trời một vực.

Nhưng mọi người vì kiên nhẫn tìm Tô Thần vẫn nhịn xuống.

Cuối cùng, họ đã thấy Tô Thần!

Một cây Hắc Kim Cổ Đao vững vàng cắm trên đầu mãng xà khổng lồ.

Thay vì nói Tô Thần đang kịch chiến với mãng xà khổng lồ, thà nói Tô Thần đang ngủ gật trên mình mãng xà khổng lồ.

Mãng xà khổng lồ đau khổ tột cùng, còn Tô Thần thì sao, trạng thái đó thật sự quá ung dung rồi! 【Tôi không hiểu...

đó là tình huống gì?

Đại thần Tô Thần đang tưới nước lên đầu rắn đó à?】 【Emmm có khả năng nào là chân anh ấy mọc giác hút rồi không?】 Vẫn là một ngày bắt đầu với đạn mạc bàn tán về thực lực của Tô Thần.

Cùng với số lượng khán giả phòng livestream ngày càng đông.

Người mà họ hằng mong nhớ cuối cùng cũng không sao, sau đó sự hỗn loạn lớn trước đó cuối cùng cũng lắng xuống không ít.

Ban quản lý thở phào nhẹ nhõm, không ngừng gửi tin nhắn cảm ơn nhân viên viện nghiên cứu.

Và cùng với ánh nắng ban mai như một cột sáng chiếu vào lòng chảo.

Bóng dáng mãng xà khổng lồ đen kịt nổi bật bất thường trong toàn bộ không gian.

Tô Thần như thể đột nhiên tỉnh giấc mà mở mắt.

Ngay sau đó vừa vặn đối diện với ánh mắt hoảng sợ của con mãng xà khổng lồ. "Chậc, không ngờ ngươi lại có thể kiên trì lâu đến vậy, nhưng làm loạn đến lúc này cũng gần đủ rồi, xuống dưới bầu bạn với chủ nhân của ngươi đi!" Nói xong, gân xanh trên mu bàn tay Tô Thần nổi lên.

Dùng sức siết chặt Hắc Kim Cổ Đao rồi đột nhiên lao về phía sau

đầu rắn!

Mãng xà khổng lồ đột nhiên cảm nhận được nỗi sợ hãi cái chết, lập tức nhanh chóng lật người!

Hy vọng có thể ngăn cản con người đáng sợ này!

Nhưng thân hình của nó rốt cuộc quá cồng kềnh, đến nỗi hành động lật người cực kỳ tự nhiên này cũng làm rất vất vả.

Hơn nữa động tác so với Tô Thần đơn giản là kém hơn gấp hơn mười lần!

Nhất thời chỉ có thể dựa vào việc điên cuồng triệu hồi những con rắn mào gà vẫn luôn trốn ở xung quanh không dám đến gần lên để cứu mình.

Thân hình của chúng nhỏ, tốc độ không chừng có thể địch lại Tô Thần một chút!

Nghĩ vậy, đám rắn mào gà vẫn luôn trốn ở khoảng cách an toàn ngay lập tức bao vây lại từ trong rừng cây đổ nát mà xông ra!

Rầm!

Một tiếng động lớn là lúc đám rắn mào gà giúp mãng xà khổng lồ duy trì thân hình đang lung lay sắp đổ, đồng thời, đàn rắn lập tức phân tán ra.

Bắt đầu từ các góc độ của thân rắn mà leo lên, cố gắng bao vây Tô Thần.

Nhưng tốc độ này thực ra cũng không ổn!

So với Tô Thần thật sự là quá chậm!

Còn chưa kịp hình thành vòng vây để bao vây Tô Thần.

Cây Hắc Kim Cổ Đao đã bổ đôi thiên linh cái của mãng xà khổng

lồ!

Và kèm theo thân đao khuấy động trong não rắn bị nứt ra, vậy mà bốc lên hơi nóng nghi ngút! 【Ối... cái tình huống gì vậy?

Đại thần Tô Thần chơi lớn quá!】 【Có khả năng nào là đang nướng não rắn không?】 【Tuyệt đối không thể!

Nhưng hàng đầu xin hỏi —— não rắn có ngon không?

Tôi chưa bao giờ biết thứ này còn có thể ăn được...】 【Emmm lầu trên vừa nhìn đã biết là người thành phố lớn, chưa từng ăn qua món sơn hào hải vị này, cái này ngày xưa nhé!

Đó là một món ăn ngon vô cùng!

Chỉ là bây giờ được bảo vệ rồi, tôi nghĩ chính quyền chắc sẽ thiêu hủy toàn bộ xác con rắn lớn này nhỉ?】 【Đúng vậy, kích thước lớn như vậy nếu để lại, không chừng sẽ xảy ra vấn đề lớn gì đó!】 Mọi người bàn tán về thịt rắn sôi nổi.

Hoàn toàn không phát hiện cảnh Tô Thần chỉ bằng một ánh mắt đã dọa tất cả đám rắn mào gà vây quanh chạy trốn sạch sẽ.

Dù sao livestream qua điện thoại, chất lượng hình ảnh thật sự là tệ hại.

Họ muốn xem, cũng không thể nhìn rõ!

Còn Tiểu Trang thì suốt quá trình đều dùng ống nhòm để xem, tận mắt chứng kiến những con rắn mào gà muốn báo thù cho rắn mẹ đều đứng thẳng dậy.

Vừa như triều bái, lại vừa như uy hiếp!

Nhưng giây tiếp theo, cảnh tượng quỷ dị chúng trực tiếp biến mất sạch sẽ đúng là dọa hắn ta sởn cả gai ốc!

Cảnh tượng tương tự cũng được những chiến sĩ khác nhìn thấy,

trong đó bao gồm cả Lý Cường Quốc.

Cảnh tượng này đơn giản là đã gây chấn động cho quãng đời sau này của anh ta.

Thật quá vô lý, rõ ràng lúc đi vào họ đều thấy Tô Thần và những con dã kê bột tử giằng co.

Loại rắn quỷ dị lại còn cực độc, tốc độ hành động cực nhanh này đơn giản là cơn ác mộng của họ!

Cũng chính vì loại rắn này vẫn luôn tồn tại bên dưới, nên trước đó họ mới phải canh gác ở phía trên, tìm kiếm cách an toàn để tiếp cận vị trí của Tô Thần, đồng thời có thể lập trại an toàn gần đó.

Ban đầu họ nghĩ, trước đó Tô Thần đã tiêu diệt ít nhất vài nghìn con dã kê bột tử!

Không ngờ bây giờ vẫn còn số lượng khủng khiếp như vậy!

"Mấy con này giết không hết à?" Lý Cường Quốc lẩm bẩm, câu nói này bị Tiểu Trang đứng bên cạnh nghe thấy.

Cậu ta cười toe toét ghé sát lại.

"Tôi nghĩ chắc là giết hết được, sau này nếu cấp trên yêu cầu chúng ta mang vũ khí xuống quét sạch một lượt, biết đâu sẽ diệt gọn!" Lý Cường Quốc cau mày.

Mặc dù lời nói này có lý, nhưng anh ta vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Mẫu xà không phải có ba con sao?

Ở dưới này chết một con, ở trên kia chết một con, vậy còn một con nữa đâu?" "Chết ở giữa rồi." "Úc!

Vậy à!

Vậy là mẫu xà đều chết hết rồi, đúng là không cần lo lắng về số lượng dã kê bột tử khó kiểm soát nữa!" Lý Cường Quốc đắc ý nói, nhưng lại thấy vẻ mặt của Tiểu Trang bên cạnh có gì đó không đúng.

Ngay lập tức anh ta bỗng nhiên nhận ra giọng nói vừa trả lời câu hỏi của mình lại là của Tô Thần!

Cả người bị dọa suýt nữa thì nhảy dựng lên!

Chương 247

Vội vàng dùng ống nhòm nhìn qua, lúc này mới phát hiện Tô Thần đã không còn ở bên cạnh con cự xà đã chết nữa rồi!

Mà thứ anh ấy dùng để liên lạc với mình là bộ đàm được đưa trước khi rời đi.

Sau khi ngắt kết nối trực tiếp, anh ấy vẫn luôn đeo bộ đàm bên tai.

"A… cái đó… Tô giáo thụ bây giờ anh muốn lên không?

Tôi sẽ cho người thả dây xuống cho anh ngay!" Tô Thần trực tiếp từ chối.

Âm thanh gió thổi truyền đến từ bên kia là do di chuyển với tốc độ cực nhanh mới có thể tạo ra.

Lý Cường Quốc không hiểu, cái di chuyển nhanh này chẳng lẽ không phải là về phía này sao?

Ngay sau đó liền nghe thấy ở một nơi nào đó bên dưới, một bụi cây khổng lồ phát ra một trận hỗn loạn quỷ dị!

Nhưng khi chĩa ống nhòm vào đó thì lại bị tán cây che khuất hết tầm nhìn, họ không nhìn thấy gì cả!

Lý Cường Quốc nóng ruột như lửa đốt, thế này còn không bằng để anh ta không biết gì cả!

"Ừm, anh bây giờ bình tĩnh một chút, đừng làm bất cứ hành động nào đáng ngờ, tìm góc chết hướng đông nam và bắc mà rút súng ra." Ưm?

Lệnh đột ngột khiến Lý Cường Quốc có chút bối rối.

Rút súng ra làm gì?

Cái anh ta đeo ở eo chỉ là súng ngắn, tầm bắn có hạn, căn bản không giúp được gì cho anh ấy cả!

Nhưng nghe đến vế sau anh ta chợt hiểu ra điều gì đó, mồ hôi lạnh toát ra.

Đừng để người bên cạnh phát hiện, vậy có nghĩa là Tô Thần ở dưới không có ý định đi lên.

Là vì ở trên đã có người trà trộn vào rồi, sở dĩ anh ấy ở dưới vòng vèo là để câu giờ cho họ!

"Hai khẩu súng bắn tỉa mà tôi vừa nói vẫn luôn chĩa vào tôi, lúc tôi vừa xuất hiện thì chúng đã bắn thẳng vào tôi hai phát.

Sơ bộ xem xét, người đã bị thay thế rồi, còn về người bị thay thế có sống hay không thì phải xem các anh có nắm bắt thời gian được không." Súng bắn tỉa đều là súng đơn phát, không có chuyện vô tình bắn hai phát.

Binh lính do chính anh ta dẫn ra thì anh ta rõ nhất!

Tuyệt đối không thể nào tự ý nổ súng khi anh ta còn chưa ra lệnh, lại còn sau khi nổ súng lại im lặng như vậy!

Tô Thần cũng không đợi Lý Cường Quốc trả lời, trực tiếp một đao chém đứt năm tán cây khổng lồ.

Ngay sau đó, camera ghi lại được động tĩnh này, và sự chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn về phía đó.

Chỉ thấy trước mặt Tô Thần lại có một con cẩm xà nữa!

Thể hình so với con trước không lớn không nhỏ, vừa vặn là cỡ trung bình! 【Hóa ra đúng là ba chị em rắn và một ông chồng à?

Cái thời buổi này đến rắn thân hình méo mó còn có chồng, sao tôi lại không có! (mặt giận dữ)】 【Ha ha ha ha ha, cười chết mất,

nhưng người ta đẻ được mà!

Nhìn kìa, con cháu đầy đàn, cái khả năng đẻ này đâu chỉ là một chút!】【Khó mà hiểu nổi, dù lão tử có đẻ được nhiều đến thế thì mày nuôi nổi không?!】Trong chớp mắt, chủ đề của bình luận lại lạc đề nữa rồi.

Dường như sau khi đã chứng kiến những trận đấu trước, những trận đấu bây giờ họ đều đã có thể đoán trước được rằng Tô Thần tuyệt đối sẽ một đòn hạ gục, hoặc là ngược chết đối phương.

Không có chút hồi hộp nào!

Nhưng điều họ không ngờ tới là bên tai đột nhiên vang lên hai tiếng súng!

Đoàng!

Đoàng!

Gần như cùng một lúc, các chiến sĩ đều rút súng ra, chĩa vào Lý Cường Quốc đang toát mồ hôi lạnh ở giữa.

"Được rồi, chắc chỉ có hai người này thôi, bảo binh lính của anh đi tìm xung quanh các hang động, biết đâu còn tìm được người nữa." Tô Thần nói xong, lại như chợt nhớ ra điều gì đó, "À mà, các anh có muốn ăn thịt rắn nướng không?

Tôi có thể mang một ít lên cho các anh." Trong ống kính, con cẩm xà đang khiêu khích cũng đồng thời bị Tô Thần dùng Hắc Kim Cổ Đao, với tư thế chém sắt như bùn, chém đứt hoàn toàn thất thốn của con rắn.

Tư thế đó quả là phong thái tiêu sái dứt khoát!

Nhưng bên Lý Cường Quốc thì không được thoải mái như vậy.

Các chiến sĩ nhìn thấy anh ta nổ súng bắn chết hai tay bắn tỉa xong,

đều cho rằng Lý Cường Quốc đã gặp vấn đề gì đó.

Họ hét lớn: "Bỏ súng xuống!

Lý đội trưởng có phải bị anh ta thay thế rồi không!" Mày bị thay thế cái con rùa nhà mày!

Lý Cường Quốc bực mình không tả nổi!

Liếc mắt thấy mấy quả lựu đạn được nối liền với nhau rơi ra từ người hai kẻ bị chính mình bắn chết, anh ta mới hiểu vì sao Tô Thần lại vội vàng và tiếp cận gần như vậy.

Hóa ra chỉ cần sơ suất một chút là hai tên này sẽ đồng quy vu tận với họ à!

Đang nghĩ, trên vách núi đột nhiên một bóng người nhảy vọt lên.

Mọi người đều kinh ngạc ngây người!

Tốc độ này mẹ nó thần thánh gì vậy!

Vừa nãy không phải còn ở trung tâm lòng chảo sao?

Chỉ thấy Tô Thần sau một cú nhảy đẹp mắt, tiêu sái đáp đất.

Một tay đặt lên khẩu súng gần Lý Cường Quốc nhất.

"Kiểm tra hai tên đó đi, người là do Lý đội trưởng giết theo lệnh của tôi." Tô Thần chắc chắn là Tô Thần thật.

Dù sao thì họ không thể nghĩ ra còn ai có khả năng nghịch thiên như vậy, không mang theo bất kỳ trang bị nào mà có thể leo lên vách núi cao như thế.

Hơn nữa!

So với tốc độ Tô Thần leo vách núi trước đó, lần này rõ ràng nhanh hơn một tầm cao mới khó tả!

"Tại sao ạ…" Tiểu Trang không hiểu, nhưng lời còn chưa nói hết,

cách đó không xa đã có người hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó bên cạnh là hai người đàn ông trần truồng, run rẩy đứng bị còng tay.

Nhìn kỹ lại, không phải là hai người vừa bị bắn chết thì còn ai nữa!

"Trời ơi!

Tình huống gì vậy!" Nhìn thấy hai người đó trong chớp mắt, Tiểu Trang ngớ người.

Các chiến sĩ đứng bên cạnh cầm súng không chịu bỏ xuống cũng ngớ người.

"Ở trên này chúng tôi sau khi anh xuống đã kiểm tra kỹ lưỡng một lần rồi… lúc đó không phát hiện ra dấu vết hoạt động của người khác!" Có người ngơ ngác hỏi, "À… có khả năng nào, là lúc đó xảy ra chuyện không?" Tô Thần có chút bất đắc dĩ.

Với sự cảnh giác như thế này, còn nói là đến để bảo vệ mình sao?

Sự bảo vệ như thế này đơn giản là đang tạo cơ hội cho kẻ địch sắp đặt sơ hở để chúng có cơ hội hành động sao?

"Sau khi tôi xuống, các anh tự mình mất người mà cũng không biết, nếu tôi phát hiện trễ một chút nữa, chẳng phải là đoàn diệt rồi sao!" Các chiến sĩ vô cùng áy náy.

Dù sao thì đây là sự thật… Người khác ngay dưới mí mắt họ đã thay người mà họ cũng không hề hay biết.

Mà Tô Thần cách xa như vậy, bản thân còn có phiền phức phải giải quyết, vậy mà còn phải tìm cách giúp họ loại bỏ nguy hiểm!

Hai chiến sĩ kia thậm chí còn chưa kịp mặc quần áo, vội vàng kêu gọi mọi người rời khỏi đây!

Mọi người không hiểu.

“Bây giờ không phải đã không còn mối đe dọa nào nữa sao?” Hai chiến sĩ kia càng hoảng hơn.

“Chúng tôi bị hai tên kia nói rằng, chúng đã dự đoán chúng ta sẽ đến đây, nên đã đặt bom hẹn giờ dưới vách núi từ trước!” “Đúng đúng đúng!

Nói rằng chỉ cần nhìn thấy Tô giáo thụ, bom hẹn giờ sẽ được kích hoạt bắt đầu đếm ngược!” “Chậc!

Làm việc ác tâm vậy sao?!” Lý Cường Quốc vội vàng hỏi rõ thời gian đếm ngược của bom, đồng thời cũng tranh thủ thời gian cho chiến sĩ lái xe ra.

Chương 248

Vật tư có thể cứu được chắc chắn phải mang theo.

Dù sao thì đường đi qua Gobi xa xôi, muốn lái xe ra ngoài, ít nhất cũng cần ba ngày!

Nhưng hai chiến sĩ kia lại điên cuồng lắc đầu.

"Chúng không nói, chỉ nói rằng sau khi tấn công thành công trong vòng năm phút sẽ rời khỏi nơi này." Trước đó dưới sự quay phim của Tô Thần, địa hình nơi đây đã lộ rõ không nghi ngờ gì.

Địa hình đường hầm một tuyến, hễ nửa sườn núi xảy ra chuyện gì, thì đỉnh vách núi tuyệt đối sẽ sụp đổ một nửa.

Nhưng họ không hiểu, nếu là sau khi Tô Thần xuất hiện những tên này vẫn làm như vậy, chẳng phải là tự cắt đứt đường lui của chủ nhân mình sao?

Nhưng bây giờ rõ ràng đã không kịp để bận tâm những chuyện này nữa.

Họ phải nhanh chóng rút lui!

Nhưng sau một hồi căng thẳng sắp xếp, Tô Thần lại thản nhiên lấy ra một bát cơm bốc khói thơm lừng, ngồi cạnh hai thi thể ăn rất ngon miệng.

Khán giả không hiểu. 【Có thể thấy, lượng vận động trong một buổi tối này khiến đại thần Tô Thần tiêu hao khá nhiều!】 【Chẳng phải sao… trực tiếp quét sạch ổ rắn không nói, còn giết chết ba cặp…】 【Emmm tôi cứ nghĩ thời gian livestream lần này có thể dài hơn một chút, nhưng sao khối lượng công việc mỗi lần một lớn hơn, kết quả thời gian lại mỗi lần một ngắn hơn thế này?】 【A a a a a!

Mấy người này, trọng điểm chẳng lẽ không phải bây giờ sắp nổ tung mà đại thần Tô Thần còn thản nhiên ăn uống sao?】【Đúng vậy!

Là đang thảo luận đại thần Tô Thần mệt đến mức ngay cả vụ nổ cũng không kịp quan tâm…】【o(≧ khẩu ≦)o】【Cười chết, đại thần Tô Thần và bình luận lại ép chết một thanh niên tốt nữa rồi.】 Ngay cả Lý Cường Quốc cũng không hiểu.

Anh ta đổ mồ hôi đầm đìa tiến lại gần.

"Cái đó, Tô giáo thụ, các chiến sĩ đã sắp chuẩn bị xong rồi, anh xem còn gì cần chỉ đạo không?" Tô Thần không trả lời anh ta, tiếp tục ăn cơm.

Niềm vui lớn nhất đời người chẳng gì hơn là thưởng thức món ngon.

Anh không muốn bị người khác làm phiền khi đang thưởng thức.

Lý Cường Quốc thấy Tô Thần rõ ràng không muốn trả lời mình, càng sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng đi đi lại lại.

Tiểu Trang cau mày nhìn đồng hồ.

"Cách thời điểm đại thần Tô Thần xuất hiện đã gần mười phút rồi, quả bom hẹn giờ đó tổng không phải là nửa tiếng chứ?" "Là bom hẹn giờ mười phút." "Úc, vậy thì tốt!" Tiểu Trang thở phào một hơi, nhưng rồi lại chợt nhận ra có gì đó không đúng!

Vội vàng quay người mới phát hiện người vừa trả lời câu hỏi của mình lại chính là Tô Thần!

"Mười phút?!

Vậy bây giờ có phải sắp nổ rồi không!" Tiểu Trang hoảng hốt muốn chết, vì đã là Tô Thần nói thì tuyệt đối sẽ không sai!

Cậu ta đã tưởng tượng ra cảnh thảm khốc khi mọi người bị nổ tung rồi lăn vào đống đổ nát mà bị nghiền nát!

"Cái đó… chúng ta bây giờ không cần chạy trốn sao?

Tô giáo thụ?" Tô Thần nghe thấy lời này, có chút vô ngữ.

"Anh không tò mò tại sao tôi lại biết sao?" Tiểu Trang và Lý Cường Quốc đều ngây người một chút.

Nhìn nhau, không mấy thông minh hỏi: "Vậy anh biết bằng cách nào ạ?" Lời vừa dứt, chỉ thấy Tô Thần bất đắc dĩ thở dài.

Ngay sau đó, một quả bom hẹn giờ đang đếm ngược đột nhiên ngừng lại một giây rồi lại bật nhảy lên, xuất hiện từ không trung!

"Chậc!" Hai người sợ đến nhảy dựng lên.

Đặc biệt là Lý Cường Quốc lao lên một cước muốn đá quả bom hẹn giờ còn năm phút đếm ngược xuống vách núi.

Nhưng đá hụt, dưới tác dụng của quán tính, Lý Cường Quốc không đứng vững, ngã chổng vó.

"Trời ơi… vừa nãy cái thứ đó là ảo giác của tôi sao?!" Nhưng khán giả trong livestream liên tục gõ chữ. 【Sao có thể!

Quả bom hẹn giờ to đùng như vậy!

Chắc chắn là thật rồi!】【Chậc!

Vừa nãy tôi cứ tưởng mình sắp bị nổ bay rồi!】【Đại lão Tô Thần đúng là có thể móc ra bao nhiêu bảo bối, ngay cả bom hẹn giờ cũng dễ dàng lấy ra được!】【Tôi bây giờ không còn nghi ngờ đại lão Tô Thần nữa rồi… 'quân đội' cũng tùy tiện móc ra được, bom cũng tùy tiện móc ra được, chừng nào móc ra một đứa bé nữa thì đúng là toàn năng luôn!】 Sau khi xác định không phải là ảo giác, Lý Cường Quốc ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Tô Thần không biết từ lúc nào đã ăn xong, trên tay đang mân mê một quả bom hẹn giờ lớn đang ở trạng thái kích hoạt!

"Khái!" Lần này càng khiến anh ta sợ đến mức không dám nói lời nào.

Mặc dù rất muốn Tô Thần vứt thứ này đi trước, nhưng anh ta vẫn muốn biết thứ này từ đâu ra hơn.

"Lúc tôi lên tiện tay tháo xuống." A?

Mọi người đều ngây người một chút, sau đó đồng loạt kinh ngạc hét lớn.

"A?!" "Tình huống gì vậy?!" "Không phải… bom hẹn giờ tháo xuống lẽ ra phải ngừng đếm ngược chứ!" "Đúng vậy… không dừng đếm ngược mà tháo xuống sẽ không trực tiếp nổ tung sao?!" Nhưng rất rõ ràng, quả bom hẹn giờ lớn trong tay Tô Thần vẫn đang đếm ngược!

Hơn nữa, với lượng thuốc nổ đó, mọi người đều đã học qua kiến thức chuyên ngành.

Một quả thôi cũng đủ để san bằng ngọn núi này!

"Nửa sườn núi có bốn quả, lúc tôi lên thấy nên tiện tay lấy.

Nếu các anh không tin có thể cầm đi kiểm tra." Tô Thần nói, vẻ mặt thản nhiên đưa quả bom hẹn giờ về phía các chiến sĩ đang tụm lại run rẩy.

Các chiến sĩ vội vàng lùi lại.

"Không không không… chúng tôi tháo bom không chuyên nghiệp!

Thông thường là trong tình huống không làm hại người khác, ném càng xa càng tốt…" "Đúng đúng đúng!

Thứ này nếu anh có thể giải quyết thì anh mau giải quyết đi!

Thời gian chỉ còn ba phút thôi!!" Nhưng thấy Tô Thần không có ý định hành động gì.

Phòng tuyến tâm lý của các chiến sĩ gần như sụp đổ.

Chơi gì không chơi, lại chơi bom!

Thấy thời gian từng phút từng giây trôi qua, Lý Cường Quốc cuối cùng không nhịn được nữa, đưa tay ra muốn nhận lấy quả bom.

Nhưng, không nhận được.

Rõ ràng quả bom ở ngay trước mắt, anh ta nhắm mắt đưa tay.

Vậy mà lại sờ trượt!

"A?" Anh ta bối rối mở mắt, chỉ thấy trên tay Tô Thần đã không còn quả bom nào.

Mà phía sau, các chiến sĩ đều thở phào một hơi.

"Hình như Tô giáo thụ đã cất quả bom đi rồi." Úc!

Lý Cường Quốc thở phào một hơi.

Dù sao thì nếu cất đi có thể… Anh ta đang nghĩ, đột nhiên cả người cứng đờ.

Cất đi rồi?!

Nếu lại đột nhiên nổ thì sao?!

Cất đi đâu rồi?!

Anh ta căng thẳng tột độ nhìn Tô Thần.

Nhưng người sau rõ ràng không muốn trả lời anh ta, trực tiếp ngồi lên một chiếc xe chuẩn bị trở về.

Nhưng mọi người rõ ràng đều có chút hoảng sợ, sợ rằng ngồi cùng Tô Thần thì không biết lúc nào bom sẽ đột nhiên nổ tung!

Thế là một lúc lâu sau, mọi người đều đứng cách xa hướng của Tô Thần.

Thấy cảnh này, bình luận không nhịn được mà trêu chọc. 【Tôi thấy, nên phạt nặng!

Mọi người lại dám cô lập đại thần Tô Thần của chúng ta ha ha ha ha ha…】【Cười chết rồi, đổi lại là tôi tôi cũng phải cô lập thôi!

Chương 249

Cái thứ này mẹ nó cho tôi một ngàn vạn tôi cũng không dám ở gần lúc này!】【Nhưng tôi nhớ thời gian của quả bom hẹn giờ đã sắp hết rồi mà?

Chẳng lẽ cứ để chuyện này xảy ra sao?】【Nói đùa!

Đại thần Tô Thần chắc chắn là có tính toán trong lòng!

Không cần chúng ta phải lo lắng!】【Đúng đúng đúng!

Thần phụ nghị, lát nữa hoặc là sẽ biểu diễn một màn ném bom tiêu sái, trình diễn một cảnh 'nghệ thuật chính là bạo tạc!' hoặc là chẳng có chuyện gì xảy ra cả!】【Tôi cũng thấy, đại thần Tô Thần rất đỉnh, tôi rất muốn biết cái túi không đáy của Doraemon tùy thân của anh ấy còn có thể lấy ra cái gì nữa!】【Tôi thấy chắc là cái không gian đó có thể cố định thời gian nhỉ?】【Ồ?

Lầu trên làm ơn nói thêm vài câu nữa!】【Chính là trước đó lấy ra bột, thực vật ấy!

Đều là bốc hơi nghi ngút!

Nên tôi thấy chắc là khi thực vật vừa nấu xong thì đặt vào, sau đó thực vật sẽ bị cố định thời gian, đợi đến khi lấy ra thì vẫn là trạng thái lúc ban đầu vừa đặt vào!】Đây là một suy đoán.

Đối chiếu thời gian đếm ngược của bom trước đó với thời gian Tô Thần xuất hiện, và cả thời gian hiển thị trên bộ đếm ngược của quả bom khi Tô Thần lấy ra.

Sau khi so sánh mấy mốc thời gian, có một blogger đã biến khả năng phân tích của cư dân mạng thành hiện thực.

Hơn nữa còn lần lượt trình bày rất nhiều lần biểu hiện của Tô

Thần đối với không gian đó trước đây.

Lập tức sự hứng thú của mọi người đối với Tô Thần đạt đến cực điểm.

Hơn nữa còn mạnh mẽ suy đoán Tô Thần có thể cùng tộc với Tinh Tuyệt nữ vương, và chắc chắn phải lợi hại hơn Tinh Tuyệt nữ vương không ít!

Nhưng luận điệu này trước đó đã từng bị phản bác.

Thế là những cư dân mạng đưa nó ra lại một lần nữa bị mắng một trận tơi bời.

Mà các chiến sĩ sau khi thời gian đếm ngược của bom trôi qua hai phút, cuối cùng mới thở phào một hơi.

"Không sao rồi… có lẽ thật sự không cần chúng ta lo lắng gì cả, ở cùng đại thần Tô Thần đúng là có cảm giác an toàn!" "Ha ha ha ha… tôi thì thực ra còn kinh hãi nhiều hơn." Câu nói sau này nhận được sự đồng tình mạnh mẽ của đông đảo các chiến sĩ và cư dân mạng.

Dù sao thì đây vẫn là lần đầu tiên, chỉ cần nhìn màn hình thôi mà cũng bị kinh hãi vượt xa phim kinh dị gấp mười lần!

Ba ngày sau, đội ngũ trở về trước cửa nhà nghỉ ở rìa Gobi.

Nơi đây so với trước khi đi, lại có thêm không ít cây xanh mới được trồng, nhưng tỷ lệ sống sót thì vẫn còn phải bàn.

So với ban đầu thì đã có thêm không ít dấu vết của người sống đến đây.

Chủ nhà nghỉ đã sớm ra cửa đón Tô Thần.

"Vẫn là phòng trước đây, sau khi anh đi thì có không ít người muốn đặt phòng nhưng tôi không cho." Tô Thần bày tỏ sự thông cảm.

Dù sao thì bây giờ những người chạy theo trào lưu thực sự quá nhiều.

Anh chỉ ở đây một đêm, và đăng một bài viết, đã khiến nhà nghỉ này trở thành cái bộ dạng khó coi như trên mạng trước đó rồi, nếu để mọi người đều xông vào cái phòng anh từng ở, thì không biết còn sẽ phải chịu đối xử ghê tởm hơn nữa hay không!

"Ừm, vất vả rồi." "Không có gì!

Ha ha ha." Chủ nhà nghỉ hơi ngượng ngùng cười.

"Những bông hoa trước đây đã vùi vào đất làm phân bón rồi, cũng tiết kiệm được một ít chi phí mua hoa." Sau khi lên đường trở về.

Tô Thần liền lấy máy tính bảng ra lên mạng.

Thấy trên mạng ngoài những video cắt ghép cảnh anh chém giết rắn mẹ đẹp trai ngập trời, thì tiếp theo là những hot girl mạng và những người ăn theo, đăng tải những video và ảnh chụp chung gọi là "hiến hoa tưởng niệm".

Dù cho những người đó đã bị không ít cư dân mạng chửi bới tan nát, nhưng vẫn có người vì độ hot mà không chịu xóa bài viết.

Thế là, Tô Thần ra tay.

Gần như mỗi một video và bài viết "hiến hoa" cho mình đều có sự quan tâm và hỏi han thân thiết của anh ấy.

Lời lẽ sắc bén đến nỗi không ít người ngay cả dũng khí để vào xem một cái cũng không có.

Ngược lại, có cư dân mạng đã cắt ghép tất cả bình luận của Tô Thần thành một bức ảnh lớn rồi đăng lên.

Độ hot của bài viết đó ngay lập tức tăng vọt.

Một hashtag #Miệng của đại thần Tô Thần có thể độc đến mức

nào# ngay lập tức leo lên top tìm kiếm và giữ vị trí đó.

Cuối cùng vẫn là bên chính quyền không chịu nổi nữa, ra tay làm gương, cho các cán bộ ở các địa phương hành động, bắt giữ những người hoàn toàn vô trách nhiệm ăn theo đó giam giữ bảy ngày, và trực tiếp công bố danh sách.

Nói thẳng "hành vi vô đạo đức không có giới hạn của những cá nhân trên đã gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng, đặc biệt đưa ra xử lý trên đây, mong quần chúng nhân dân rộng rãi lấy đó làm gương!" Tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm người đã bị bắt.

Đây cũng là lần đầu tiên trong lịch sử có một vụ bắt giữ liên quan đến số lượng lớn người do ngôn luận và hành vi trên mạng gây ra.

Đơn giản là đã mở ra một tiền lệ!

Nhưng không ai phản đối, vì những người không phân biệt được hiện thực và mạng xã hội thực sự rất đáng buồn!

Đặc biệt là còn gây ra ảnh hưởng khá lớn đến môi trường!

Đương nhiên, không ít người đều cảm thấy thực ra điều quan trọng nhất có lẽ là những người này đã chọc giận Tô Thần.

Chọc ai không chọc!

Lại dám chọc đại thần Tô Thần!

Chẳng phải đây là tự tát vào mặt cấp trên sao!

Sau một đêm nghỉ ngơi tại nhà nghỉ ở rìa sa mạc, Tô Thần trở về viện nghiên cứu.

Sau khi giao năm con tống tử đã được nâng cấp cho viện nghiên cứu, anh lại lấy ra một khối vẫn ngọc lớn bằng quả bóng đá.

"Cái này cũng không nhiều, chỉ có bấy nhiêu thứ thôi, các anh nghiên cứu tiết kiệm một chút, cái này có lẽ là thứ cuối cùng tôi có thể

mang đến cho các anh." Các nhà nghiên cứu ngây người, những lời chia tay như vậy khiến họ khá thích nghi.

Đang tò mò liệu Tô Thần có định nghỉ hưu trực tiếp không, thì lại nghe anh nói: "Dã kê bột tử trong lòng chảo Tarim tôi cũng đã mang mấy con về cho các anh rồi, nhưng là đã chết." Sau đó, mọi người liền thấy năm con dã kê bột tử mềm oặt được Tô Thần cầm trên tay.

Chắc chắn là đã chết, nhưng rõ ràng trông giống như vừa mới chết vậy!

Các nhà nghiên cứu vội vàng nhận lấy những con dã kê bột tử đó.

Sinh vật kỳ lạ này dù đã chết cũng có giá trị nghiên cứu rất lớn!

Trọng điểm là loại trông giống như vừa mới chết không lâu này, càng không thể bỏ lỡ thời gian tốt nhất.

Ngô Khánh Bình vẫn không nhịn được ghé lại hỏi, "Dáng vẻ của anh như thế này… là thật sự muốn nói lời tạm biệt sao?" Tô Thần cau mày, mặc dù bây giờ anh đúng là đang mang tâm tư tạm biệt mà đến.

Chưa kể cái phiền phức lớn sau này giải quyết thế nào, trọng điểm là sau khi dung hợp xong khối vẫn ngọc khổng lồ kia, anh cảm thấy chỉ số của mình tăng vùn vụt, trực tiếp tăng gấp mấy lần!

Ban đầu anh chỉ một lòng muốn nâng cấp, nhưng bây giờ nâng cấp cũng đã gần đủ rồi!

Robot cũng phải tra dầu tốt rồi mới hoạt động được chứ?

Anh cảm thấy mình đã làm việc liên tục một thời gian dài như vậy rồi.

Nên chuẩn bị nghỉ phép thôi!

Dù sao thì gần đây luôn có một cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra.

Anh thậm chí còn lo lắng mình có lẽ không thể ăn Tết Nguyên Đán

một cách yên ổn.

“Cũng tạm thôi, muốn nghỉ ngơi một thời gian.” “Sau đó những thứ này thì dùng trấn thi phù đổi với tôi đi, sau này các anh tự mang đến, tôi đi trước đây!” Ngô Khánh Bình còn chưa kịp trả lời, Tô Thần đã rời đi rồi.

Tống Sùng Lượng thì không có ý kiến, dù sao thì anh ta bây giờ hứng thú với năm con tống tử đã được nâng cấp kia.

Sự dao động năng lượng trong cơ thể chúng khiến anh ta vô cùng mê mẩn!

Nên trực tiếp không báo cáo cấp trên mà cho người đếm một đống trấn thi phù chuẩn bị mang đến cho Tô Thần.

Khi Sở Mục Vân ngồi xe lăn xuống thì người đó vừa hay chuẩn bị đi ra.

Sở Mục Vân vừa hỏi, cả người liền ngớ ra.

“Tôi vừa nhận được tin nhắn liền vội vàng xuống đây!

Tô giáo thụ đi nhanh vậy sao!” Ngô Khánh Bình không phủ nhận, “Đi nhanh thì đúng là nhanh thật, biết đâu là sợ anh lại nói với anh ấy những nhiệm vụ linh tinh gì đó?” Tống Sùng Lượng cũng cười gian xảo.

“Tôi cũng thấy vậy, người ta căn bản là nhân viên bên ngoài!

Chúng ta đã làm phiền người ta nhiều lần như vậy, kết quả đến bây giờ ngay cả tiền công một xu cũng chưa trả phải không?

Chương 250

Theo cường độ nhiệm vụ như vậy của những năm trước, cảm giác mấy chục triệu cũng có rồi!" Sở Mục Vân ngây người.

Tiền công?!

Ông không quản lý mặt này, nên hoàn toàn không nghĩ tới.

Trọng điểm là mấy lần Tô Thần xuống mộ, trang bị đều là tự mình chuẩn bị là chủ yếu phải không?

Tính toán kỹ lại, nhiều tiền như vậy họ vậy mà một xu cũng không trả?!

Đúng là mặt dày đi cầu xin người ta!

Ngay cả lần trước ông đưa đồ qua, cũng toàn là trang bị mới của viện nghiên cứu, chứ không phải tiền.

Sở Mục Vân cả người đều chìm vào trầm tư.

Mơ màng lên lầu, bảo trợ lý tính toán xem "tiền công" của Tô Thần nên tính thế nào.

Trợ lý cũng ngớ người.

Ngày hôm đó cả viện nghiên cứu đều chìm vào cảnh giới nghi ngờ nhân sinh.

Mọi người đều đang thảo luận "tiền công" của Tô Thần nên quyết toán thế nào.

Có người đề nghị trực tiếp tính theo cống hiến hiện tại cộng thêm cống hiến trong tương lai, theo giá trị này mà nói căn bản là vô giá!

Có người cho rằng nên tính thêm những hy sinh không cần thiết mà Tô Thần đã giúp tiết kiệm trên tất cả các cơ sở.

Còn có người cho rằng nên hỏi Tô Thần ra giá bao nhiêu, sau đó trên giá của Tô Thần lại cộng thêm một triệu coi như ý tứ một chút.

Số tiền đơn giản là cao đến khó lường.

Nhưng không nghi ngờ gì, mỗi nhà nghiên cứu đều cảm thấy đây là số tiền Tô Thần xứng đáng được hưởng.

Thậm chí còn có bộ phận nguyện ý cắt giảm kinh phí nghiên cứu của chính mình, để bù đắp vào khoản thiếu hụt tiền thù lao của Tô Thần.

Điều này đương nhiên là chuyện không thể xảy ra rồi!

Cấp trên thấy phản hồi của các nhà nghiên cứu đều không khỏi cười ngượng ngùng.

"Chúng ta cũng không đến mức nghèo như vậy, hay là trực tiếp tính một trăm triệu đi?" "Lão Chu, anh trực tiếp xin với bộ phận, số tiền được duyệt thì trực tiếp chuyển vào tài khoản của Tô Thần là được." Chu Toàn Bình nghe cấp trên dặn dò mình, gật đầu đáp lời, liền cho người bên dưới đi viết đơn xin.

Đồng thời sắc mặt nghiêm túc nói: "Bên trong Trường Bạch Sơn dường như có biến động bất thường, vệ tinh giám sát phát hiện sâu bên trong dường như có dao động bất thường." "Đã loại trừ hoạt động năng lượng bên trong núi lửa rồi phải không?" Chu Toàn Bình gật đầu, "Dao động năng lượng mà viện nghiên cứu địa phương giám sát được đã vượt xa phạm vi dao động năng lượng của núi lửa, sau nhiều lần kiểm tra so sánh, xác định là rất giống với dao động năng lượng mà vệ tinh đã ghi nhận khi thi triều ở Kim Tước Sơn xảy ra!" Ông đưa tài liệu vẫn luôn cất trong ngực cho người đang ngồi trước mặt.

Lại nói: "Thực ra tôi đã đích thân đi khảo sát một thời gian trước,

ban đầu là muốn tìm kiếm các dự án phát triển năng lượng mới phù hợp." "Nhưng một nhà nghiên cứu địa phương vẫn luôn nhấn mạnh với tôi về khả năng có một đại mộ bên trong Trường Bạch Sơn, tôi liền có chút nghi ngờ liệu có phải cũng sẽ xảy ra chuyện giống như trước đây không…" Người đối diện ông ta trầm mặc một lát.

"Nhưng Tiểu Tô giáo thụ đã xác nhận Thiết Diện Sinh và đồng bọn đã bị chúng ta triệt để nhổ cỏ tận gốc rồi, ngay cả thủ lĩnh Chu Mục Vương cũng đã bị Tô Thần triệt để xử lý rồi…" Ý trong lời nói, đương nhiên là bên trong rốt cuộc là thứ gì thì vẫn còn phải bàn bạc.

Nhưng, quả thực là nếu đã loại trừ khả năng núi lửa phun trào, thì sự xuất hiện của thi triều cũng sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn!

Nhưng bây giờ là thời điểm lạnh nhất ở phía bắc, dù có phải cử người đi điều tra, cũng không thể vào núi vào lúc này.

Dù sao thì sau khi tuyết lớn phong tỏa núi, ngay cả người dân địa phương cũng rất ít khi dám trực tiếp vào.

"Những điều anh nói tôi đều đã cân nhắc rồi, vừa hay cấp dưới báo cáo lên, có một đội khảo cổ không được phép đã trực tiếp vào núi trước khi tuyết lớn phong tỏa núi." "Hiện tại sơ bộ quyết định trước tiên tìm cách liên lạc xem sao, nếu không thể liên lạc, chúng tôi đã tập hợp đội cứu hộ chuẩn bị vào núi vào thời điểm thích hợp." Người kia nghe xong, sắc mặt hơi đổi.

Chu Toàn Bình cũng biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này.

Nhưng bất đắc dĩ nội dung báo cáo của cấp dưới là đội trưởng đội khảo cổ đó đã xuất hiện vấn đề về tinh thần.

Ban đầu lẽ ra phải nghỉ phép về nhà tĩnh dưỡng, không ngờ ngày hôm sau người ta lại trực tiếp kéo đội ngũ vào núi.

Điều này đơn giản là ngoài dự liệu!

“Sự việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể làm vậy thôi, bên anh cố gắng trước khi sự việc trở nên lớn hơn thì đưa người về, tiện thể làm rõ dao động năng lượng trong núi!” Chu Toàn Bình gật đầu đáp lời.

Nhưng độ khó của chuyện này sau đó lại không cho phép ông ta do dự nữa.

Đội khảo cổ gặp vấn đề kia, rất rõ ràng là lành ít dữ nhiều.

Mà trùng hợp vào lúc này lại xuất hiện dao động năng lượng bất thường, vậy không thể không khiến người ta liên hệ hai chuyện này với nhau.

Nếu hai bên thực sự có liên quan, thì rất có thể sẽ khó giải quyết hơn tưởng tượng.

“Còn về cần hỗ trợ gì, cứ việc mở miệng, vừa hay là mùa đông, đội quân có thể điều động vẫn còn khá nhiều.” Chu Toàn Bình suy nghĩ một lát, “Hay là trước tiên điều hai tiểu đoàn người đến canh giữ đi?

Tiện thể cũng an trí quần chúng xung quanh đến nơi an toàn.” Quyết định này không nghi ngờ gì là vô cùng khó khăn.

Dù sao thì thời tiết phía bắc thường xuyên thay đổi, chu kỳ mùa đông kéo dài.

Về cơ bản địa phương đã chuyển đổi thành phát triển du lịch cảnh tuyết mùa đông.

Mà nơi bị ảnh hưởng lần này lại đúng là một danh lam thắng cảnh lớn!

Nếu di tản người dân địa phương chắc chắn sẽ gây ra ảnh hưởng rất nghiêm trọng.

Nhưng bài học từ quá khứ không thể không quản, ảnh hưởng của thi triều Kim Tước Sơn đến đó hiện tại vẫn chưa hoàn toàn được loại bỏ.

Nếu lại xuất hiện Kim Tước Sơn thứ hai, không nghi ngờ gì đó sẽ là sai sót của họ.

Người kia sắc mặt trầm trọng, dường như đã đưa ra một quyết định rất lớn.

"Được thôi!

Anh cứ đi làm việc của mình trước, bên tôi sẽ họp với những người khác, cố gắng lên kế hoạch hành động thật tốt!" Chu Toàn Bình sau khi trở về đã kể lại mọi chuyện và cùng Sở Mục Vân bàn bạc.

Vốn dĩ anh ta còn đang phiền não vì chưa nói chuyện được với Tô Thần, nhưng sau khi nghe tin tức Chu Toàn Bình mang về, cả người anh ta lập tức bình tĩnh lại. "Hiện tại vẫn đang rà soát những người đã tiếp xúc với Vương Lập Hoa sau sự cố ở Dã Nhân Câu." Có thể xác định được rằng, thông tin khiến họ hoảng sợ nhất chính là, cô gái đã chết dường như có quan hệ bất chính với Vương Lập Hoa.

Nhưng chuyện này được che giấu khá tốt, bởi vì họ đã điều tra lâu như vậy mà chỉ tìm ra được một chút manh mối.

Tuy nhiên, phát hiện này cũng cực kỳ chí mạng!

Mặc dù tình huống lúc đó hoàn toàn không liên quan gì đến Tô Thần!

Hơn nữa, Tô Thần đã cảnh báo họ trước khi họ chuẩn bị xuống, và nhấn mạnh rằng có thể xin thêm nhân viên chuyên nghiệp đến thám mộ.

Nhưng đối phương rõ ràng cảm thấy mình đã xem quá nhiều livestream thám mộ, "kinh nghiệm" phong phú!

Thế là, họ dẫn theo các chiến sĩ được điều động tạm thời xuống hầm.

So với các đội khác, thương vong và thu hoạch thực ra đã được coi là rất nhẹ, chỉ có một người chết.

Những người khác bị thương nhẹ.

So với mức độ nguy hiểm, số thương vong đó, theo họ, là nhẹ.

Sau đó, viện nghiên cứu cũng đã bồi thường hậu hĩnh cho gia đình đối phương cùng các chế độ đãi ngộ khác.

Về cơ bản, bất kỳ yêu cầu nào trong khả năng đều được đáp ứng.

Nhưng có một điểm duy nhất – theo yêu cầu của người thân trực hệ, dường như họ muốn gặp Tô Thần một lần?

Lúc đó, nhân viên điều tra đã từ chối thẳng thừng.

Bởi vì cái chết của thành viên đó hoàn toàn không liên quan gì đến Tô Thần!

Thế nhưng, dù đã nhấn mạnh điều này nhiều lần, đối phương vẫn không buông tha.

Cứ thế, với sự chấp thuận của cấp trên, nhân viên điều tra đã ngừng quan tâm nhân đạo đến đối phương, và hẹn ngày xem xét lại sau nửa năm. "Vậy là, chuyện này rất có khả năng là một cuộc trả thù nhằm vào Tô Thần?" Chu Toàn Bình vẫn không hiểu, lông mày nhíu chặt. "Nhưng tại sao họ lại chọn thời điểm này để lên núi?" Lúc này mà lên núi thì khác nào tìm chết!

Chẳng lẽ lại dùng cái chết của mình để trả thù Tô Thần sao?

Điều này rõ ràng là đầu óc có vấn đề!

Nhưng thông tin phản hồi lại cho thấy tình trạng tinh thần của Vương Lập Hoa đã rất tệ.

Ngay cả tài liệu thấm đẫm máu được gửi lên cũng là một biểu hiện rõ ràng nhất.

Sở Mục Vân cũng nhíu mày trầm tư, trước khi có bằng chứng mới, ông hoàn toàn không thể hiểu được chuyện gì đã khiến một sinh viên khảo cổ tài năng xuất chúng lại biến thành ra nông nỗi này?

Chương 251

"Vậy… trước đó tôi còn định để Tô Thần làm đội trưởng đội cứu hộ lần này, nhưng tình hình đã trở nên như vậy thì có phải phải đổi người không?" Để một người đi cứu kẻ muốn giết mình?

Chuyện não tàn thế quỷ mới làm!

Hơn nữa, nói trắng ra, kẻ vi phạm đã hoàn toàn mất tư cách hành nghề!

Đặc biệt là những người gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng như vậy, nếu được cứu ra mà còn sống, thì cũng phải vào tù ngồi chịu tội.

Mọi công sức trước đó sẽ hoàn toàn về mo!

Mà vấn đề rắc rối nhất hiện tại là dao động kỳ dị đó mấy ngày nay càng lúc càng mạnh! "Chẳng lẽ… họ chính là nhắm vào thứ bên trong đó?!" Đột nhiên nghĩ đến khả năng này, Sở Mục Vân cả người đều không giữ được bình tĩnh.

Nếu đúng là như vậy, thì đó chẳng khác nào người của mình đã phát động một cuộc tấn công khủng bố sao?!

Sở Mục Vân hoàn toàn có thể tưởng tượng được việc đến lúc truy cứu trách nhiệm sẽ đổ lên đầu mình, ước chừng nếu chuyện này thực sự lớn chuyện, thì chặt ông mười lần cũng không đủ tạ tội! "Tôi cảm thấy chúng ta có lẽ nên chủ động nhận tội trước thì hơn?

Chuyện này sơ suất quá nghiêm trọng rồi!" Mặc dù họ cảm thấy mình đã làm tốt một số công tác hậu kỳ, nhưng có lẽ vẫn chưa thực sự quan tâm đến suy nghĩ của đối phương.

Vừa hay nghiên cứu viên nói Tô Thần có lẽ muốn nghỉ ngơi một thời gian.

Vậy có nghĩa là, buổi livestream thám mộ mà họ cần theo dõi sát sao đã kết thúc một giai đoạn rồi sao? "Cấp trên nói chuyện này sẽ không truy cứu trách nhiệm của chúng ta, toàn bộ trách nhiệm sẽ đổ lên Vương Lập Hoa, người dẫn đội, nhưng người phụ trách viện nghiên cứu phương Bắc sẽ phải chịu một phần trách nhiệm liên đới." Quyết định này lại nằm ngoài dự đoán.

Nhưng Sở Mục Vân cũng nhanh chóng nhẹ nhõm, dù sao thì nhiều năm nay ông cũng chỉ là Phó Viện trưởng, mà Chu Toàn Bình ở vị trí Viện trưởng đã lâu hơn ông gấp đôi.

Nghĩ xa hơn mình cũng là chuyện thường tình. "Vậy… hành động tìm kiếm cứu nạn sau này?

Trực tiếp đổi tên thành hành động truy bắt sao?" Chu Toàn Bình gật đầu, về chuyện này anh ta cơ bản đã lên kế hoạch xong trên đường về rồi.

Trực tiếp đổi tên hành động cứu viện thành hành động truy bắt, không quản gì cả!

Đợi sau khi đưa người về, rồi sẽ từ từ thẩm vấn chi tiết. "Rồi tạm thời đừng làm phiền Tô Thần, chuyện này chúng ta cố gắng tự mình xử lý." Dù sao thì đây có thể là hành vi trả thù, nếu Tô Thần gặp chuyện, đó mới là rắc rối lớn!

Hành động sơ tán cư dân xung quanh, vì một số lý do, vẫn bị người dân địa phương lén lút livestream.

Tô Thần đang ngồi ở nhà ăn cơm trưa, theo thói quen mở phần mềm livestream mà mấy ngày nay chưa mở.

Tùy tiện click vào một livestream mới nhất, anh liền thấy một cái tiêu đề "Cư dân Trường Bạch sơ tán, nghi ngờ có đại sự xảy ra!" Địa danh đó hiển nhiên có sức hấp dẫn rất lớn đối với anh.

Chỉ là anh có chút mâu thuẫn.

Thầm nghĩ, bây giờ đã bắt đầu rồi sao?

Mới tháng Giêng đã Tết rồi, đại ca!

Cứ phát triển như thế này, chẳng khác nào không muốn cho người ta ăn Tết yên ổn!

Nhưng sau khi click vào, Tô Thần mới phát hiện sự việc không đơn giản như anh nghĩ.

Góc quay của phòng livestream là góc quay lén, chủ nhân của khung hình có lẽ đang thu dọn đồ đạc.

Bên cạnh là các chiến sĩ cầm súng đang đợi.

Mức độ cảnh giác khá cao, nhưng rốt cuộc đang làm gì thì hoàn toàn không thể hiểu được. "Khu an trí đều đã cung cấp vật dụng sinh hoạt, đồ lặt vặt quá thì ông/bà có thể không cần mang." Dường như đã trì hoãn khá lâu, tiểu chiến sĩ bên cạnh đã đợi không được nữa, lên tiếng thúc giục.

Chủ nhân phòng livestream rõ ràng bị lời này làm giật mình, sau đó rất nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. "Ôi, anh không cần giục tôi mà!

Tôi chỉ có một mình, vốn dĩ đồ đạc ít, nếu anh chê tôi chậm thì anh cứ đi xem mấy người làm homestay ấy!

Họ còn chậm hơn tôi nhiều!" Tiểu chiến sĩ bị lời này làm cho nghẹn họng, rõ ràng là người mới vào đội không lâu.

Sau đó cũng không nói gì nữa, liền ra ngoài cửa đợi chứ không vào lại.

Người đó thấy vậy vội vàng cúi người, giơ tờ thỏa thuận bảo mật trên tay ra. "Cũng không biết có phải sắp xảy ra chuyện lớn gì không!

Từ rạng sáng nay đã liên tục nghe thấy động tĩnh!" "Tôi cứ nghĩ

bên nhà tôi cách núi xa một chút, sẽ không bị cưỡng chế đưa đến khu an trí, không ngờ bây giờ cũng bị thúc giục phải đi!" "Mọi người xem cái thỏa thuận bảo mật này!

Trên đó cũng không ghi là sắp xảy ra chuyện gì, chỉ nói là cần bảo mật." "Ấy!

Nhưng tôi còn chưa ký!

Hahahahaha!

Thế nên bây giờ bản thỏa thuận bảo mật này không ràng buộc được tôi!" Chậc!

Nhìn vị streamer này tiết lộ bí mật, còn ngu si khoe khoang cái IQ nghèo nàn của mình, Tô Thần bày tỏ sự cạn lời.

Nếu đây thực sự là chuyện lớn cấp cao gì đó, thì cấp trên cần gì quan tâm anh ký hay không ký.

Phàm là kẻ tiết lộ bí mật đều sẽ bị xử tội theo mức độ nghiêm trọng của tình tiết khi ra tòa!

Cái gọi là thỏa thuận bảo mật này chẳng qua chỉ là để nói cho anh biết chuyện này cần bảo mật thế nào, những thông tin nào cần bảo mật.

Đây chính là dạy anh cách làm việc đấy! "Chuyện này hình như là bắt đầu từ trong núi lan ra!

Cũng không biết có phải trận tuyết lớn mấy ngày trước đã gây ra sự cố nghiêm trọng gì không!" "Nhiều người nói có khả năng là động đất nhẹ mấy ngày trước dẫn đến núi lửa phun trào, nhưng các chuyên gia hôm qua đã bác bỏ, nói rằng ngọn núi lửa này trong một trăm năm tới sẽ không thể phun trào!" Vị streamer đó cũng là người thẳng tính, thấy không có ai quản mình.

Hơn một trăm người xem, lác đác vài bình luận cũng nói chuyện khá hăng say. 【Hahahaha, chẳng lẽ là lo tuyết lở à?

Tôi thấy tuyết lở do động đất sau trận tuyết lớn cũng là một tai họa không nhỏ mà!】 Vị streamer đó lập tức phủ nhận. "Đại huynh đệ tôi nói cho anh biết!

Cái chuyện vớ vẩn anh nói hoàn toàn không liên quan gì đến chúng tôi!" "Nhà tôi ở đây cách núi những mười mấy cây số cơ mà!

Chắc phải san bằng cả ngọn núi mới có thể ảnh hưởng đến đây chứ!" "Hơn nữa, về chuyện này anh nghe tôi kể thêm một chút tin đồn vặt nữa đi!" Nói xong lời này, vị streamer đó liền im lặng.

Nghe tiếng hình như là đi uống nước.

Bình luận gấp gáp "hỏi thăm" tổ tiên anh ta. 【Anh rõ ràng đang câu cá đấy!

Sao nói chuyện nửa chừng lại im!】 【Đúng rồi!

Chuyện này còn có tin tức nội bộ gì thì mau chóng tuôn ra đi!

Kẻo lát nữa người bên ngoài lại vào giục anh đấy!】 【Emmmmm streamer hiện tại độc thân phải không?

Tôi chúc anh không ai đưa tiễn cuối đời!】 【Á á á á á!

Chuyện gì vậy!

Streamer này có phải não bị úng nước rồi không!

Lúc này phải mau chóng giao phó di ngôn… à không phải, là nói tiếp chuyện sau đó chứ!】 Bình luận liên tục cuồn cuộn, điều này cũng dần đẩy phòng livestream lên top bảng xếp hạng.

Mọi người đều tò mò không biết khu thắng cảnh có thể xảy ra chuyện gì nên vội vàng click vào xem.

Vừa click vào, ôi trời!

Chất lượng hình ảnh cũng tệ hại quá đi mất!

Chất lượng phim người lớn còn tốt hơn cái này! 【Streamer đang quay lén nhà bên cạnh à?

Chương 252

Sao góc quay bỉ ổi thế?】【Có lẽ đang quay lén quần lót của chính anh ta ấy!】【Cạn lời, mấy người ở đây xem gì vậy?

Cái góc quay quái dị này làm người ta rất phản cảm đấy!】【Có lẽ livestream là sinh hoạt thường ngày của người bệnh tâm thần?】Vị streamer uống nước xong quay lại, thấy số bình luận đột nhiên tăng gấp ba lần.

Kích động kêu lên, "Ôi mẹ ơi!

Lần đầu tiên livestream mà sao lại có nhiều người xem thế này!" "Chẳng lẽ tôi là Tô Thần đại thần thứ hai sao?!" Tô Thần đang bóc quýt, đợi nghe tin tức nội bộ sau đó.

Không ngờ đối phương lại nhắc đến tên mình, khiến anh nhất thời đơ ra.

Và câu nói này rõ ràng đã chọc giận bình luận.【Ảo giác!

Đây rõ ràng là ảo giác của anh!】【Nếu có thể tôi rất muốn xin kick streamer này ra ngoài, đổi cho chúng tôi một người biết chuyện để giải thích!】【Khốn nạn!

Cái thằng ranh này dám sỉ nhục nam thần của tôi!】【Không chịu nổi, không chịu nổi!

Làm ơn đẩy tôi lên top, dạo này tôi đang nổi nóng lắm!

Thích hợp nhất là thức tỉnh hắn ta!】【Đẩy lên!

Thức tỉnh hắn ta!

Nhất định phải thức tỉnh hắn ta!】【Đúng vậy!

Sao dám thế!

Một thằng lông bông lại dám so sánh với nam thần của tôi!

Tức chết tôi rồi!】 Những bình luận chửi rủa liên tục cuồn cuộn, nhưng vị streamer đó lại như không nhìn thấy.

Vẫn chìm đắm trong sự tự luyến sâu sắc. "Chậc, vậy nên tôi nói thời cơ đổi vận của tôi có lẽ đã đến rồi hahahaha!" "Tôi cảm giác có lẽ tôi sắp sửa có vợ xinh đẹp giàu có rồi!" Tô Thần nghe thấy mấy câu này, cũng có chút không chịu nổi.

Đang định trực tiếp gõ chữ cho tên này biết thế giới hiểm ác ra sao thì câu nói tiếp theo của vị streamer lại khiến anh do dự một chút. "Thôi thôi không nói nữa, chúng ta quay lại chuyện chính nào!" "Chuyện này mấy ngày trước thực ra đã có một chút truyền bá trên mạng, nhưng lúc đó mọi người đều đang xem video chém rắn cực kỳ máu lửa của Tô Thần đại thần." "Rồi so sánh độ hot với độ hot nhỏ, thì độ hot nhỏ ở Trường Bạch hoàn toàn không cùng đẳng cấp phải không?

Rất nhanh chuyện ở Trường Bạch đã bị bỏ qua." Lại một loạt lời nói nhảm nữa!

Cư dân mạng thậm chí còn hỏi địa chỉ của streamer, tuyên bố sẽ đến tận nhà để "dạy dỗ" anh ta. "Rồi chuyện này tôi nghe được từ một người họ hàng xa của tôi, chính là họ hàng rất xa ấy!" "Tôi không biết mọi người có hiểu được cái duyên kỳ diệu này không, chính là một người rất lâu không liên lạc đột nhiên gửi tin nhắn cho tôi, đối phương liền có thể nói chuyện với tôi cả đống, cái cảm giác đó thật sự, ôi trời!

Khiến tôi bây giờ vẫn còn cảm thấy kinh ngạc!" "Lúc đó sau khi buôn chuyện một hồi, anh ta liền nói với tôi, nhà anh ta ở homestay cách chân núi hai cây số." Nói đến đây, ngay cả Tô Thần cũng muốn trực tiếp bóp chết tên này!

Nhưng nhìn một lượt tin tức, những chuyện liên quan đến Trường Bạch lại bị xóa sạch sẽ không còn gì.

Thế nên anh chỉ có thể tiếp tục xem cái livestream ngu ngốc này. "Rồi trước khi tuyết lớn phong tỏa núi, homestay của họ đã tiếp đón một đội khảo cổ vào đêm khuya, nói là có nhiệm vụ vào núi, hỏi có thể giới thiệu một người hướng dẫn phù hợp không, phải xuất phát trước khi trời sáng." Đội khảo cổ?

Tô Thần hoàn toàn đờ người ra.

Chuyện có Vân Thiên Cung trong núi Trường Bạch đã lan truyền rồi sao?

Nhưng một ngôi mộ lớn như vậy thì viện nghiên cứu lẽ ra nên báo cho mình một tiếng chứ?

Mà theo quy tắc, dù sao thì một khi hành động được triển khai cũng nên mở một phòng livestream lớn hơn?

Tính toán thì tuyết lớn phong tỏa núi lẽ ra là trước một ngày họ quay về.

Đến bây giờ ít nhất cũng đã năm ngày rồi.

Người còn chưa về có lẽ đã chết trên đó rồi?

Mặc dù trên núi có khe núi lửa có thể giữ ấm, nhưng trong khe núi lửa có côn trùng lớn đó!

Không đúng!

Chuyện này cực kỳ không ổn!

Đột nhiên, Tô Thần nhớ lại lời Chu Mục Vương nói với mình trước khi chết.

Bọn họ đã tạo ra tai họa sao?

Chẳng lẽ đội khảo cổ đó là do Chu Mục Vương đưa vào đó?!

Tính toán thời gian cũng vừa khớp, lúc đó sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào bồn địa Tarim.

Nếu có động thái nhỏ nào ở những nơi khác cũng không thể kịp thời phát hiện!

Bị lợi dụng kẽ hở rồi!

Chậc! "Lúc đó người thân của tôi nghe nói đến báo thù thì hai mắt sáng rực!

Anh ta định tự mình nhận công việc hướng dẫn, dù sao thì nơi mình sống từ nhỏ sao có thể không quen thuộc!" "Chỉ là anh ta đã cẩn thận, tiện thể xem dự báo thời tiết, ôi trời!

Bão tuyết!" "Lúc đó anh ta liền hiểu ra, số tiền này có lẽ có mệnh mà không có phần để hưởng!

Nhưng anh ta không cam tâm, đã hết lời khuyên nhủ đội trưởng đội khảo cổ lúc đó." "Nhưng không ngờ!

Người ta hoàn toàn không nghe!" "Cứ tìm người hướng dẫn đến tận mờ sáng, mà không có ai nguyện ý đi cùng, sau đó họ liền tự mình tiến vào núi!" Bình luận thấy vị streamer này cuối cùng cũng đi vào trọng tâm, vội vàng truy hỏi chuyện tiếp theo xảy ra.

Nhưng thật trùng hợp, tiểu chiến sĩ đã lảng vảng bên ngoài từ lâu đột nhiên xông vào ngăn cản livestream.

Hai người tranh cãi một lúc, cuối cùng phòng livestream kết thúc bằng màn hình đen.

Và đoạn video livestream này, cũng bị đông đảo quần chúng cắt ghép và chia sẻ ra ngoài.

Nhất thời, tin tức đội khảo cổ tự ý tiến vào Trường Bạch gặp

chuyện đã được mọi người đều biết.

Dù sao thì đã gần một tuần trôi qua kể từ buổi livestream tuyệt vời của Tô Thần.

Mọi người đang buồn chán, khắp nơi tìm kiếm niềm vui!

Thấy ba chữ "đội khảo cổ", ôi trời, liền như ruồi bu kiến cỏ thấy mật ong mà xúm lại! "Thật vô lý!

Có đội ngũ nào không được phép tự mình vào núi tìm chết sao?" "Tôi thấy chưa chắc!

Chuyện này nhìn là biết không đơn giản như vậy!

Nếu thực sự là đội khảo cổ gặp chuyện, thì cứ tìm người vào núi tìm thi thể về thông báo là được rồi!

Sao lại yêu cầu sơ tán quần chúng xung quanh chứ?!" "Đúng vậy!

Tôi cảm thấy chủ đề này xuất hiện rất trùng hợp!" "Đúng!

Mọi người có nhớ cuộc đối thoại giữa Chu Mục Vương trước khi chết và Tô Thần đại thần không?!" "Trời ơi!

Chuyện này sẽ không phải là do Chu Mục Vương đã sắp đặt trước khi chết chứ?" Nhất thời, mọi người bàn tán xôn xao!

Nhưng so với trước đây, những cư dân mạng giàu kinh nghiệm và nắm giữ đủ loại tin tức nội bộ.

Chỉ vài câu phỏng đoán tổng hợp lại, đã đánh trúng trọng tâm.

Điều này khiến những người cấp trên lo sốt vó.

Vốn dĩ đang bận xử lý chuyện ở Trường Bạch đã đủ rắc rối rồi!

Bây giờ thì hay rồi, còn phải bận tổ chức họp báo để giải thích tình hình, trấn an công chúng! "Cứ sợ cái gì thì cái đó đến!" Sở Mục Vân bất lực nói, Chu Toàn Bình đã đi họp rồi.

Chuyện này chỉ có thể là ông lên tham gia giải quyết cho đủ người!

Nhưng phải trả lời nhiều câu hỏi của cư dân mạng như vậy, đây chẳng phải là muốn lấy mạng già của ông sao?!

Ngay lúc ông đang vô cùng lo lắng, một câu nói của trợ lý khiến ông như được sống lại mà đứng dậy.

Chương 253

"Lọc danh sách người xem của livestream đó, tìm thấy tài khoản của tiểu Tô giáo thụ…" "Phụt!?" "Cậu nói thật sao?

Tiểu Tô giáo thụ đã biết chuyện này rồi?" Trợ lý ngây người một chút, đưa tài liệu đến trước mặt Sở Mục Vân, "Xem thời gian mà nền tảng cung cấp, và thời lượng livestream, có vẻ như tiểu Tô giáo thụ đã xem hết toàn bộ." "Ôi trời!

Vậy thì tốt rồi!

Tiểu Tô giáo thụ chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu!" Sở Mục Vân nghĩ, đầu óc lập tức tỉnh táo, đủ loại đối sách hiện ra. "Tìm Vương Điềm Điềm ngay, bảo cô ấy trực tiếp đến hiện trường sơ tán cư dân để livestream giúp, tiện thể gửi cho cô ấy những thông tin chúng ta có thể tiết lộ để cô ấy giải thích!" Bản thân ông thực sự không có đủ dũng khí để ra tiền tuyến livestream trực tiếp.

Đành phải tìm một người chuyên nghiệp để giúp đỡ vậy!

Dù sao thì Vương Điềm Điềm bên kia hiện tại đang rảnh rỗi, còn gửi tin nhắn cho ông, nói rằng nếu có livestream thám mộ mới thì có thể liên hệ với cô ấy.

Rõ ràng, cô bé này cũng vì sự kiện Trương Gia cổ lâu mà có chấp niệm rất sâu. "Vậy… chúng ta bên này có cần chủ động liên hệ tiểu Tô giáo thụ để nhờ giúp đỡ không?

Ý tôi là… nếu tiểu Tô giáo thụ không định giúp chúng ta thì… có phải có thể thỉnh cầu một chút không?" Câu hỏi này hay thật đấy, lần sau đừng hỏi nữa!

Sở Mục Vân lườm trợ lý một cái, không nhắc tới chuyện không

nên nhắc!

Ông cũng muốn trực tiếp tìm Tô Thần giúp đỡ!

Nhưng chuyện lần này đã điều tra rõ ràng rồi!

Chính là Vương Lập Hoa bên kia vì cái chết của bạn đời mình mà giận chó đánh mèo, trút giận lên Tô Thần để trả thù!

Trọng điểm là!

Đã tìm thấy bằng chứng họ liên hệ với người bên Chu Mục Vương trước khi rời đi!

Và vật tư lên núi đều do đối phương cung cấp!

Điểm này, không nghi ngờ gì nữa đã xác nhận đội người này chính là lên núi để gây sự! "Tạm thời đừng liên hệ!

Cấp trên muốn chúng ta cố gắng tự mình giải quyết." "Ngoài ra, tin tức này cũng thông báo cho những người trong viện nghiên cứu, đừng để họ làm phiền Tô giáo thụ vào lúc này." Dù có chuyện gì thật đi nữa, cũng không thể ngay từ đầu đã làm phiền người ta!

Nếu thực sự họ hoàn toàn không thể giải quyết được, thì mới lại làm phiền Tô Thần.

Dù sao thì đã làm việc liên tục như vậy một thời gian dài, chính họ cũng không nhìn nổi nữa! "Ít nhất, cũng phải để Tô giáo thụ nghỉ ngơi đủ rồi chứ…" Tô Thần vẫn đang suy nghĩ về thời điểm phát triển của sự việc này, dự đoán bao lâu sau đó nó mới phát triển thành nội dung mà anh đã thấy trên tấm da dê tiên tri.

Anh thấy Vương Điềm Điềm đã lâu không livestream đột nhiên xuất hiện. "Chào mọi người!

Tôi là Điềm Điềm, khoảng thời gian này tôi bận làm các công việc phỏng vấn khác của đài, không chào hỏi mọi người thật xin lỗi!" "Bây

giờ, Điềm Điềm tôi đây đang ở Trường Bạch, để giải mã sự kiện đang hot trên mạng cho mọi người!" "Mọi người có gì muốn hỏi thì cứ viết lên bình luận nha!

Tôi sẽ cố gắng hết sức để giải đáp cho mọi người!" Cũng khoảng nửa tháng rồi chưa gặp?

Tô Thần nghĩ, nhìn khuôn mặt quen thuộc của Vương Điềm Điềm mà hiếm khi không chuyển kênh livestream.

Còn khoảng một tuần nữa nhỉ?

Kết quả dự đoán của anh cho thấy khả năng triều thi xuất hiện vào lúc đó là lớn nhất.

Mấy ngày nay khí hậu trong núi cũng thay đổi thất thường, bão tuyết gần như là chuyện cơm bữa.

Và một tuần sau cũng là thời điểm tốt nhất để lên núi.

Đương nhiên, cũng là thời điểm tốt nhất để triều thi hạ sơn!

Theo lý thuyết thì lẽ ra còn có thể trì hoãn một thời gian, đợi sau Tết Nguyên Đán thì cánh cửa đó mới không chịu nổi mà mở ra.

Nhưng nhóm người này lên đó rõ ràng là đã mang theo thiết bị chuyên nghiệp để mở cửa. "Đầu óc có vấn đề!

Sống không tốt sao?

Cứ thích đi tìm chết!" Tô Thần không nhịn được mắng ra tiếng.

Liền nghe thấy tiếng Vương Điềm Điềm trong phòng livestream vừa hay trả lời bình luận. "Chủ yếu là đội trưởng Vương Lập Hoa lần này dường như có chút đả kích về tinh thần, nên hành vi có chút sai lệch, các thành viên đi theo có lẽ là để bảo vệ anh ta?

Thế nên dù có chuyện gì xảy ra mọi người cũng có thể yên tâm!" "Các chiến sĩ của chúng ta đã canh giữ tất cả các lối đi xuống núi rồi,

chỉ cần các thành viên xuất hiện là có thể nhanh chóng tiến hành cứu viện!" "Đợi đến một tuần sau nếu các thành viên vẫn chưa xuất hiện, thì các chiến sĩ cũng sẽ lên núi để đưa thi thể của họ về và báo cáo rõ ràng cho mọi người!" Câu trả lời như vậy đương nhiên là rất nhân văn, khán giả tiếp nhận rất nhanh.

Chỉ là có một số người không nhịn được mà hỏi thăm cả gia phả của vị đội trưởng đó. 【Người trong nhà chết hết rồi à?

Cứ để anh ta quậy phá như vậy?

Sao không ai quản chứ?】 【Đúng vậy!

Lần này đi, trực tiếp lấy đi sinh mạng của các thành viên khác!】 【Dù sao thì tôi cũng cực kỳ cạn lời!

Chuyện này mà cứ thế cho qua thì tôi thực sự khó chấp nhận!】 【Tội nghiệp, nếu lần này có nhiều người gặp nạn như vậy… thì sau này có phải núi tuyết sẽ không cho người lên nữa không?】 【Hahahahaha, lầu trên nghiêm trọng quá rồi!

Điều này thì không đến nỗi, núi tuyết bản thân đã là thử thách cực hạn rồi, chẳng phải có không ít người đam mê leo núi đã bỏ mạng trên những ngọn núi tuyết đó sao!

Bây giờ cũng chưa nghe nói có tin tức nào về việc núi tuyết không cho lên cả!】 【Đúng… chuyện này liên quan đến sự phát triển kinh tế của một vùng, quản lý tốt là được, sẽ không nghiêm ngặt đến thế đâu!】 Thấy bình luận thảo luận kịch liệt, Vương Điềm Điềm cũng nở một nụ cười an ủi.

Trước khi đến đây, cô đã nhận được phần lớn thông tin liên quan trên đường.

Mặc dù kết luận khiến cô có chút lo lắng liệu Tô Thần tiểu ca ca có đến và gặp chuyện gì không… nhưng may mắn thay, sau khi hỏi

kỹ, phát hiện Tô Thần hiện tại đang ở biệt thự nghỉ ngơi!

Lập tức cô thở phào nhẹ nhõm!

Kể từ khi từ Trương Gia cổ lâu trở về, mọi người đều lòng dạ bùng cháy mà theo dõi livestream mới của Tô Thần.

Chỉ có cô luôn tự kiểm điểm hành vi trước đây của mình có chỗ nào chưa đúng không.

Có phải lúc nào đó cần nhắc nhở người khác chú ý thì lại không kịp nhắc nhở.

Cứ như mọi việc đều thiếu một chút gì đó vậy.

Cô cảm thấy so với trước đây danh tiếng là con cưng của trời, làm gì cũng thuận buồm xuôi gió.

Hiện tại càng giống như từ trên cao rơi xuống, cảm nhận được thế nào là hiện thực. 【Nhưng mà, đội khảo cổ tại sao cứ phải vào núi?

Chẳng lẽ bên trong cũng có mộ lớn sao?】 Bất ngờ, một cư dân mạng đột nhiên ném ra câu hỏi này.

Dù Vương Điềm Điềm đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng vào lúc này vẫn chưa kịp phản ứng.

Ngây người một chút.

Và sự ngây người này, không nghi ngờ gì nữa đã cung cấp cho đông đảo cư dân mạng không gian tưởng tượng rộng lớn.

Thế là, sự kiện lại được đẩy lên cao trào. 【Ố?

Điềm Điềm bảo bối vừa nãy ngây người là vì sao vậy?】 【Sẽ không phải là bị huynh đệ lầu trên đoán trúng rồi chứ?】 【Trời đất ơi!

Nếu đây là sự thật thì có phải còn phải cần Tô Thần đại thần đích thân ra trận lên núi thám mộ mới được không?】【Tôi cũng thấy… nếu đây thực sự có mộ lớn bên trong, ôi trời!

Lại còn ở gần khu thắng cảnh thì vô lý đến mức nào chứ!】【Hahahahaha, cười chết mất, sau này Trường Bạch còn có thể có thêm một khu du lịch không?

Trường Bạch Thiên Trì một ngày du cộng với thám mộ một ngày du?】【Ách… nhưng mà tiến độ này có phải quá gấp rồi không?

Tôi thấy hiện tại Tô Thần đại thần cơ bản là làm việc liên tục không ngừng nghỉ rồi đúng không?】【Những người thám mộ đã đổi hết mấy đợt rồi, chỉ có Tô Thần đại thần luôn ở tuyến đầu…】【Thật đấy… fan của hội hậu viện chúng ta ngày nào cũng đau lòng cho Tô Thần đại thần…】Nhìn những tin tức dày đặc đổ về.

Vương Điềm Điềm chỉ cảm thấy có chút ngạt thở.

Cả người như sắp ngất đi.

Cô đang nghĩ, có phải nên nói rằng hành động lần này cấp trên định tự mình gánh vác, theo nguyên tắc không muốn làm phiền Tô Thần thì không làm phiền.

Chương 254

Cố gắng tự mình làm mọi việc, cho dù thực sự không được.

Cũng phải cắn răng chịu đựng mà xử lý mọi việc cho tốt.

Nhưng cô lần đầu tiên do dự.

Lo lắng rằng mình nói bất cứ điều gì ra có thể đều bị cư dân mạng tìm ra sơ hở mà mang đến nhiều rắc rối hơn cho Tô Thần tiểu ca ca.

Sở Mục Vân một tay đẩy Vương Điềm Điềm vào vị trí giải thích rắc rối này, đương nhiên là theo dõi toàn bộ tình hình.

Nhưng ông hoàn toàn không ngờ rằng lại nhanh chóng rơi vào tình huống tệ nhất.

Nhìn thấy Vương Điềm Điềm đã có chút không thể khống chế được tình hình, ông vội vàng tìm người ở hiện trường đến giúp.

Lại nhìn trạng thái của Vương Điềm Điềm dường như không còn tốt như trước.

Ông không khỏi nhíu mày, hỏi người bên cạnh: "Cô bé ấy có phải áp lực thực sự quá lớn không?" Người bên cạnh ngây người một chút, thấy Sở Mục Vân là nghiêm túc.

Lập tức có chút bất lực. "Tôi nghĩ lần này phần lớn có lẽ là vì lo lắng cho Tô giáo thụ thì đúng hơn?" Sở Mục Vân ngây người một chút.

Lúc này mới đột nhiên phản ứng lại rằng trước đó mình lại cứ hồ đồ nhấn mạnh với Vương Điềm Điềm một đống điều.

Yêu cầu cô ấy cố gắng chuyển hướng sự chú ý của công chúng, không để họ liên kết sự kiện lần này với Tô Thần… "Có phải… tôi

yêu cầu quá cao, gây quá nhiều áp lực cho tiểu Vương rồi không?" Người đó im lặng, coi như ngầm đồng ý.

Sở Mục Vân quay tay lại liền tự cho mình một cái tát. "Là tôi chưa suy nghĩ mọi việc thấu đáo!

Lát nữa tôi sẽ đi xin lỗi tiểu Vương!" Người đó nghe thấy lời này càng bất lực hơn.

Ý muốn Sở Mục Vân nhìn màn hình.

Chỉ thấy Vương Điềm Điềm vốn dĩ đã có chút trì hoãn trong việc trả lời các câu hỏi tương tác trên bình luận, bây giờ lại càng bối rối hơn trước những vấn đề nóng hổi được đẩy lên.

Ngay cả khi có người bên cạnh giúp trả lời cũng vô ích. 【Tôi thấy rằng!

Nếu thực sự có mộ lớn gì đó, tốt nhất vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp xử lý đi!】【Đúng vậy!

Thử nghĩ đến Dã Nhân Câu trước đây mà xem?

Trời ơi, cái đó căn bản là đại thần cũng không cứu nổi!】【Đúng vậy!

Chuyện đó tuy rất thảm, nhưng tôi đã muốn phàn nàn từ lâu rồi!

Căn bản là tai họa do thiếu kinh nghiệm!】【Đáng sợ, các đại lão bình luận lại khiến tôi nhớ đến hình ảnh cô bé gái thảm thiết kêu cứu khi bị côn trùng của thảo nguyên xé nát thành từng mảnh lớn…】【Chậc… ma quỷ thật!

Bây giờ chúng ta có thể đổi chủ đề khác không!

Mấy người không biết phong tình này không thấy Điềm Điềm bảo bối đã bị mấy người dọa đến mức mặt biến sắc rồi sao!】【Đúng vậy!

Một lũ trai thẳng!

Chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!】 Vương Điềm Điềm thấy bình luận giảm bớt khí thế tranh luận một chút, lúc này mới cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. "Tôi không sao, chỉ là cảm thấy ở đây lạnh quá, còn chưa hoàn hồn." "Nhưng sự kiện lần này cụ thể là gì thì cấp trên vẫn đang điều tra, rốt cuộc có phải là thuyết âm mưu gì đó vẫn còn chờ xác minh." "Tôi lần này được ủy thác đến đây để livestream toàn bộ tình hình cho mọi người, cũng là để mọi người bớt nghi ngờ, lấy sự thật làm chuẩn." "Mọi người cũng hiểu hiện tại rất nhiều người trẻ đều giống tôi, tràn đầy khát khao tri thức, nhưng hơn nữa còn có năng lực thực hành rất mạnh, tự mình thực hành ở nhà thì không ảnh hưởng gì phải không?" "Nhưng nếu có người đột nhiên chạy đến đây để khảo sát thực địa, có thể sẽ gây ra ảnh hưởng nhất định đến hành động chính thức của chúng ta, hy vọng mọi người có thể cho các chiến sĩ và điều tra viên của chúng ta một chút thời gian, được không?" Nói liền một mạch những lời này, khóe mắt Vương Điềm Điềm đã ẩn hiện vài giọt lệ.

Thực ra nhiệm vụ lần này đã cho cô một cảm giác bất an rất lớn.

Cứ như sắp mất đi điều gì đó vậy.

Mặc dù cô rất rõ ràng mình hiện tại chỉ một thân một mình, chẳng có gì đáng để mất cả.

Nhưng luôn cảm thấy lo được lo mất.

Và trên thực tế, dự cảm lần này thực ra không chỉ có một mình cô có cảm giác như vậy, rất nhiều người đã viết ra những dự cảm kỳ lạ của mình dưới không ít video.

Và đăng những giấc mơ kỳ lạ của mình. "Tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại mơ những giấc mơ kỳ lạ như vậy, chỉ là không nhớ rõ nhiều thứ, nhưng hễ nhớ lại hình như Tô Thần đại thần đang nói lời

từ biệt với tôi, là nước mắt tôi lại trào ra." "Cô bé… tôi hình như cũng đã mơ những giấc mơ tương tự như vậy, nhưng làm sao mà nói được, tôi nghĩ đây chỉ có thể là một giấc mơ thôi!" "Đúng vậy!

Tô Thần đại thần hiện tại vẫn tốt mà!

Sao có thể rời xa chúng ta chứ!

Giấc mơ kiểu này chắc chắn là điềm ngược!" "Đúng vậy, trừ cái chết ra không có bất cứ điều gì có thể khiến tôi và Tô Thần đại thần chia xa!

Không đúng!

Ngay cả chết tôi cũng muốn chết cùng Tô Thần đại thần!" "Xì xì xì!

Dừng chủ đề này lại!

Sao lại nói những lời không may mắn như vậy chứ!" Sau đó, những chủ đề như vậy cũng bị bên phía nền tảng chú ý tới.

Đối phương lo lắng có thể gây ra sự phẫn nộ của fan hâm mộ, liền chặn các từ khóa liên quan.

Sau khi có tiền đề từ trước, phần giải thích sau đó rõ ràng rất ít khi đề cập đến những chủ đề nhạy cảm.

Trạng thái của Vương Điềm Điềm đã trở lại, không ít người hâm mộ đều vui vẻ tung hô phía dưới.

Và dần dần, những nghi vấn trên mục bình luận hoặc được Vương Điềm Điềm ghi lại để trả lời trong lần phát sóng tiếp theo, hoặc bị cư dân mạng dập tắt những vấn đề soi mói, suy đoán lung tung.

Mọi chuyện nhanh chóng ổn định trở lại.

Từ cảnh tượng căng thẳng ban đầu khi di chuyển cư dân, chuyển

sang khu vực định cư, nơi cư dân đắp người tuyết, trượt tuyết, ném tuyết… các hoạt động vui chơi đặc trưng của mùa đông diễn ra, khiến cả điểm định cư trở nên náo nhiệt và đầy tình người.

Khi cư dân tại điểm định cư đã không còn hoảng loạn, cư dân mạng cũng dần bình tĩnh lại.

Họ không còn thảo luận về chuyện Trường Bạch núi non hiểm trở khó lường nữa, mà bắt đầu xào lại món cũ.

Họ tìm kiếm mối liên hệ giữa các tuyến đường Tô Thần đã thám hiểm trước đây và thảo luận trên mạng.

Trong thời kỳ thiếu thốn chủ đề, bất kỳ một cuộc thảo luận nhỏ nào cũng có thể được quan phương đẩy lên đầu và thu hút một lượng lớn lưu lượng truy cập.

Vì vậy, dưới sự dẫn dắt của xu hướng này, không ít người làm truyền thông tự do đã điên cuồng khai thác khi tài liệu trở nên khan hiếm.

Về cơ bản, họ đã lục lọi tất cả các video trực tiếp ghi lại những lăng mộ đã được thám hiểm trước đây.

Thuyết minh, dựng clip nhiệt huyết, cắt ghép và phát tán lại… Trong mấy ngày đó, ngay cả một video cắt ghép sơ sài cũng có lượt xem trên một triệu.

Cư dân mạng nói đùa rằng đây chẳng khác gì "xào cơm nguội ăn nóng", hay "ăn cứt không kịp húp cháo nóng" mà vẫn phát tài!Thế nhưng, phá vỡ cục diện này chính là cuộc gặp gỡ của Tô Thần với Tiểu Bạch và Tiểu Hôi sau một thời gian dài.

Phòng trực tiếp của công ty chăn nuôi vốn dĩ đã duy trì một lượng lớn khán giả mỗi ngày.

Nhưng hôm nay, sau khi Tô Thần xuất hiện ở trang trại, lượng

khán giả càng tăng vọt, trực tiếp phá kỷ lục lượt xem cao nhất của phòng trực tiếp khảo cổ thám hiểm mộ!Tô Thần phớt lờ camera vẫn luôn chĩa thẳng vào mình từ xa.

Nhìn hai tiểu gia hỏa trước mặt đã cao hơn mình cả hai cái đầu, trong lòng không khỏi cảm thán, thức ăn ở đây thật tốt.

Khi tôi gửi chúng đến đây, hai tiểu gia hỏa này rõ ràng còn chưa cao bằng mình mà!

"Xem ra hai đứa mày rời xa tao sống còn tốt hơn nhiều nhỉ!" Tô Thần thấy hai tiểu gia hỏa lao tới chỗ mình.

Dáng vẻ ngộ nghĩnh đó khiến hắn không nhịn được mà trêu chọc.

Phiên bản đời thực của gà chạy bộ khổng lồ.

Nhưng nhìn kỹ, tuy màu sắc tổng thể không thay đổi nhiều, nhưng hai tiểu gia hỏa vừa trải qua thời kỳ thay lông, bộ lông đã trở nên vô cùng đẹp!

Đặc biệt là Tiểu Hôi, kích thước cơ thể lại vượt xa chị gái Tiểu Bạch.

Khi đi lại thì hiên ngang, oai vệ không tả được!Còn Tiểu Bạch thì tốc độ vượt xa Tiểu Hôi.

Rõ ràng cả hai cùng xuất phát một lúc, nhưng đi được nửa đường thì đã bỏ xa em trai ở phía sau.

Căn cứ theo hình dáng mà phán đoán, tương lai Tiểu Bạch hẳn là thuộc dạng tốc độ, còn Tiểu Hôi thì thiên về sức mạnh nghiền ép nhỉ? Thấy tiểu gia hỏa hoàn toàn không biết gì về kích thước cơ thể mình, trực tiếp lao tới.

Tô Thần bất đắc dĩ lắc đầu, né tránh sang một bên.

Tiểu Bạch lao hụt, nhưng cũng không tức giận.

Nó lắc lắc lông, rồi lại hung hăng lao tới.

Chương 255

“Ồ?

Xem ra là cố ý sao?” Tô Thần thấy hứng thú.

Ngay lập tức, hắn tương tác chơi trò đuổi bắt với hai tiểu gia hỏa.

Tiểu Bạch tốc độ nhanh nhẹn, mỗi lần lao hụt đều có thể nhanh chóng xoay chuyển cơ thể để tiếp tục đuổi theo.

Còn Tiểu Hôi thì mỗi lần lao hụt lại phải mất một lúc lâu mới có thể điều chỉnh lại cơ thể sau khi lao xuống đất tạo thành một cái hố sâu.

Nhưng lúc này, Tiểu Bạch và Tô Thần đã chơi được mấy vòng, sớm đã đi xa rồi.Thế là mọi người nhìn thấy, một người và một Vulture-hawk chơi đùa rất vui vẻ.

Còn một con Vulture-hawk khác thì ở đằng xa đang cố gắng hết sức để chạy tới.【Hahahahaha!

Cười chết tôi rồi, dáng vẻ Tiểu Hôi này có giống bạn bị bạn bè cô lập nhưng lại cố gắng hết sức để tham gia vào không?】【Haizz, lầu trên đừng nói nữa, tôi đang khóc đây.】【Nhưng mà!

Hai chị em chúng nó thật sự rất lợi hại!

Sao lại lớn nhanh như vậy chứ!】【Tôi nghĩ có lẽ chỉ đơn giản là thức ăn ngon, môi trường tốt!】【Cười chết rồi, lầu trên nói đúng sự thật, nếu tôi có môi trường trưởng thành như vậy, có người chuyên điều chỉnh chế độ ăn uống cho tôi, tôi mỗi ngày chẳng cần làm gì chỉ cần lớn lên thôi, vậy thì tôi cũng có thể lớn như vậy… à không phải, là khỏe mạnh như vậy!】【Emm, Tiểu Bạch Tiểu Hôi mà nghe thấy từ ngữ của lầu trên, nhất định sẽ gọi nhân viên nuôi dưỡng lôi bạn ra

ngoài!】【Có lẽ là người #nuôi thú cưng đỉnh nhất thế giới rồi!

Đẳng cấp của Tô Thần đại thần thăng tiến đến nỗi tôi nằm mơ cũng không dám với tới!】【Mà nói đến, sau thời kỳ thay lông, hai tiểu gia hỏa có phải nên học bay rồi không?】【Lại thêm một fan giả!

Trước đó có một video nhân viên nuôi dưỡng lén quay được cảnh hai tiểu gia hỏa tập bay rồi!】【Đúng vậy!

Tiểu Bạch lợi hại lắm!】【Tiểu Hôi biểu hiện cũng ổn mà… tuy rằng bay lên chậm hơn Tiểu Bạch một chút, nhưng cũng bay lên được rồi mà?】【Lầu trên à, nhận ra thực tế đi, đó đâu chỉ là chậm một chút, đó là chậm ba ngày!

Tiểu Hôi đã ngã nhào ba ngày liền hahahahaha!】Lâu rồi không thấy những bình luận hài hòa và thú vị như vậy, Vương Điềm Điềm nhìn màn hình mà ngây người.

Đồng nghiệp bên cạnh thuận tay kéo cô một cái.

"Xem gì mà cười vui vẻ thế?"Vương Điềm Điềm ngẩn người một lúc lâu mới phản ứng lại.

Má cô đỏ bừng.

"Không… không xem gì cả, chỉ là nhân tiện xem qua phòng trực tiếp của Tiểu Bạch Tiểu Hôi thôi…"Đồng nghiệp không tin.

Xem phòng trực tiếp của Tiểu Bạch Tiểu Hôi mà có vẻ mặt như đang yêu vậy ư?

Ngay lập tức, cô giật lấy chiếc máy tính bảng Vương Điềm Điềm đang ôm.

Sau khi nhìn rõ nhân vật chính trên màn hình, cô ấy lập tức bình tĩnh lại.

"Haizz, Tô Thần đại thần à, thảo nào bạn lại ra cái bộ dạng

này.”Dường như đó là chuyện rất bình thường.

Vương Điềm Điềm khó hiểu.

“Chẳng lẽ bạn rất ghét Tô Thần đại thần sao?”Đồng nghiệp lập tức như phát điên.

“Sao có thể!

Tôi là fan cứng của anh ấy mà!”Vương Điềm Điềm ngẩn ra, “Vậy sao bạn vừa rồi lại thờ ơ như vậy?”Đồng nghiệp càng bất lực hơn, đưa máy tính bảng trả lại cho cô.

“Đây chẳng phải là mỗi lần trực tiếp đều phải tranh thủ thời gian chuyển đổi qua lại giữa công việc và phòng trực tiếp để đối phó với anti-fan sao, việc gặp một fan đối với tôi đã là chuyện quá bình thường rồi!

Gặp anti-fan mới là tình trạng cảnh giác cấp một!”Vương Điềm Điềm ngẩn người, hóa ra hội fan cứng của Tô Thần đại thần lại ở ngay bên cạnh cô!

Quan trọng là cô hoàn toàn không thể làm được chuyện như vậy! Cô bất lực cúi đầu nhìn máy tính bảng, chỉ thấy trên màn hình dường như có gì đó khác lạ.

Ách… hình như thật sự có gì đó khác lạ rồi?

Cô ngẩn ngơ nhìn màn hình, tỷ lệ không đúng sao?

Hay cô cầm máy tính bảng sai tư thế?

Hay… cô hoa mắt rồi?Đồng nghiệp vẫn đang đắm chìm trong “chiến tích” quá khứ của mình.

Thấy Vương Điềm Điềm nghiêng đầu, đổi tư thế xem trực tiếp, không khỏi có chút kỳ lạ mà ghé qua.

“Bây giờ xem trực tiếp của Tô Thần đại thần cũng phải dùng tư

thế kỳ lạ như vậy sao?”Nhưng ngay khoảnh khắc ghé qua, người kia cũng ngẩn người.

“Ối giời ơi!

Hai tiểu gia hỏa này sao tôi không nhìn mấy phút mà đã lớn như vậy rồi!”“Trời đất ơi!

Tốc độ trưởng thành nghịch thiên này quả nhiên là nhờ ‘ông bố nuôi thuốc’ mà!”Nghe thấy giọng điệu khoa trương của đồng nghiệp, Vương Điềm Điềm cũng xác nhận mắt mình không có vấn đề.

Nhưng là sao đây?

Sao chỉ chớp mắt một cái mà kích thước cơ thể của hai tiểu gia hỏa đã trực tiếp phình to gấp đôi so với ban đầu?!Mục bình luận dường như cũng đã phản ứng lại.

Liên tục spam kín màn hình. [Đỉnh thật!

Hóa ra thú cưng còn được ràng buộc với chủ nhân!】【Đúng vậy!

Hóa ra sự trưởng thành của hai tiểu gia hỏa này trong thời gian qua đã bị ức chế sao?】【Tôi thấy khả năng này rất cao, lẽ ra hai tiểu gia hỏa này phải đạt kích thước tối đa trước thời kỳ thay lông rồi chứ?】【Hahahahaha!

Tôi thấy không nhất định, nhưng chắc chắn hai tiểu gia hỏa này còn có thể lớn hơn nữa!】【Emm, lớn như vậy rồi thì đừng gọi là tiểu gia hỏa nữa… một đứa bằng ba đứa mình rồi…】【Tôi cũng muốn có thú cưng như vậy, nếu cấp trên cho phép nhận nuôi thì tốt quá, tôi thà mình không ăn không uống cũng sẽ nuôi chúng lớn lên!】【Ách… tôi thấy một số người ngay cả bản thân mình còn khó nuôi sống thì đừng nên mơ tưởng nữa!】Tô Thần cưng chiều vuốt ve đầu hai tiểu gia hỏa đang cố gắng cúi thấp.

Hóa ra kéo đầy giá trị trưởng thành một lần là có hiệu quả như

vậy!

Không chỉ trực tiếp lớn thành kích thước trưởng thành, mà còn có không gian trưởng thành tiếp theo!

Quan trọng là sau khi lớn lên trong chớp mắt lại không xuất hiện tình huống năng lượng bị tiêu hao.

Thấy hai tiểu gia hỏa tinh thần phấn chấn không có vẻ gì là khó chịu, Tô Thần suy nghĩ về cơ thể chúng.

"Hai đứa bây giờ có thể bay bình thường không?"Nhìn hai tiểu gia hỏa gần bằng, thậm chí cao hơn mình một chút.

So với bố mẹ chúng, chúng đã vượt xa rồi.

Nếu tính toán không sai, làm vật cưỡi chắc là vừa đủ!Quả nhiên, hai tiểu gia hỏa dường như hiểu ý của Tô Thần ngay lập tức.

Chúng tranh giành nhau nằm xuống, rồi hung hăng trừng mắt nhìn đối phương.

Dường như đang tranh giành quyền được đưa Tô Thần bay lên trước.

Tô Thần thì không để ý đến cuộc tranh giành của hai tiểu gia hỏa, trực tiếp nhảy lên lưng Tiểu Bạch.

Sau đó, dưới ánh mắt của hàng vạn người, Tiểu Bạch oai phong đứng dậy.

Nó gọn gàng vỗ cánh một cái, rồi hướng về phía bầu trời cất tiếng kêu gào đầy kiêu ngạo!Vút một tiếng!

Đôi cánh khổng lồ dài gần sáu mét đột nhiên dang rộng, trực tiếp bay thẳng lên bầu trời.

Còn Tiểu Hôi tuy có chút bực bội, nhưng cũng không cam chịu yếu thế.

Nó bám sát theo sau dang cánh bay lên.

Không ít người ước tính sơ bộ.

Mới phát hiện ra sải cánh của Tiểu Hôi còn vượt xa sải cánh của Tiểu Bạch, dài hơn bảy mét!【Tuyệt vời quá!

Thú cưng như thế này!

A a a a!

Đẹp trai bá đạo rồi!】【Nói thật, cảnh tượng như vậy tôi cũng từng đích thân trải nghiệm, ừm… chỉ là trong mơ thôi!】【Trời ơi!

Tôi thật sự là cả người ngây dại, người đàn ông này thật sự đẹp trai bá đạo và lạnh lùng quá!】Đầy rẫy những lời khen nịnh bợ, cũng tràn ngập sự ngưỡng mộ khó tả.

Người đàn ông này, sau khi tiêu diệt vô số quái vật gây chấn động thế giới, cuối cùng mình cũng nuôi được quái vật rồi!Cả ngày hôm đó, mọi người đều kinh ngạc thốt lên "có thú cưng như vậy còn gì để cầu!"Còn những người ở viện nghiên cứu cũng bị video hai con Vulture-hawk đột nhiên phình to gấp đôi làm cho kinh ngạc.

Ngô Khánh Bình hoàn toàn rơi vào trạng thái suy tư nghi ngờ nhân sinh.

Ông thật sự không hiểu, sao lại có thể làm được như vậy?!

Ngay cả sinh vật ông nuôi cấy nhanh nhất trong phòng thí nghiệm, tốc độ trưởng thành nhanh nhất cũng phải mất vài giờ!

Tuyệt đối không phải tốc độ như biến phép thuật trong video! Trước đây ông cũng đã giải phẫu và nghiên cứu không ít sinh vật tiền sử hoặc những sinh vật có hình thái hoàn toàn không thể tồn tại ở thời hiện đại.

Nhưng những sinh vật này thực sự chỉ duy trì sự sống cơ bản và

sinh sản!

Hoàn toàn không thể đạt được tốc độ tăng trưởng như trong video!

Chương 256

Cái duy nhất có thể sánh được chính là Tống tử sau khi gặp huyết dịch!

Vết thương trên cơ thể sau khi tiếp nhận máu người, tốc độ chữa lành quả thực là nghịch thiên!Nhưng Tống tử bản thân nó là sản phẩm được cải tạo từ vật chết.

Còn hai tiểu gia hỏa này lại là sinh vật sống, được công chúng chứng kiến lớn lên từng ngày!

Sinh vật sống và vật chết hoàn toàn không có bất kỳ khả năng so sánh nào!

"Có lẽ nghiên cứu của tôi thật sự là vô nghĩa rồi…"Câu nói này vừa dứt, một nghiên cứu sinh đã ôm một thùng đồ kỳ lạ xông vào.

"Giáo sư!

Đây là lông vũ và chất thải của Vulture-hawk do người của trang trại chăn nuôi gửi đến!"Nhanh thật!

Gần như là một tiếng "tăng" vang lên.

Ngô Khánh Bình đột nhiên đứng dậy từ góc phòng.

Sợ đến nỗi đứa nghiên cứu sinh suýt chút nữa đánh rơi đồ trong tay.

"Sao họ lại nghĩ đến việc gửi những thứ này cho chúng ta?"Lời tuy nói vậy, nhưng Ngô Khánh Bình vẫn nhanh chóng tiến tới nhận lấy đồ.

Vì có phân nên mùi vị thật sự khó tả.

Ngay cả khi đối phương rất chu đáo dùng túi niêm phong riêng để

đóng gói phân và lông vũ rụng trước khi cơ thể phình to, và cả sau đó.

Nhưng so sánh thì lực tác động thị giác vẫn khá lớn.

Chỉ cần lấy ra lông vũ trước khi phình to, cũng chỉ bằng lòng bàn tay!

Còn lông vũ sau khi phình to thì đơn giản là dài bằng cả cánh tay của người trưởng thành!

"Dường như là Tô giáo sư nói, có lẽ chúng ta sẽ cảm thấy hứng thú?"Đứa nghiên cứu sinh nói, nhưng lại nhớ đến lời đồn đại trước đó trong giới nghiên cứu – Tô Thần có lẽ sắp về hưu rồi, nên mới hào phóng gửi đồ không tiếc chi phí đến đây.

Mặc dù cũng có người nói trước đó không ít sản phẩm nghiên cứu mới của viện nghiên cứu đều đã được thu thập và gửi cho Tô Thần.

Hai bên bù trừ, cũng coi như không ai nợ ai.

Nhưng mọi người đều hiểu, người nói câu này là lễ tân của viện nghiên cứu.

Cô nàng này căn bản không biết giá trị của những thứ Tô Thần gửi đến sau này cao đến mức nào!

Chỉ riêng mảnh thiên thạch ngọc kia được chia thành tám khối lớn, đã bao trọn các dự án nghiên cứu trong cả năm, thậm chí còn lâu hơn, của các nhà nghiên cứu ở tầng hầm thứ ba.

So với đó, những thứ họ gửi đi trước kia chỉ là cái thá gì!

"Thật sự quá cảm ơn Tiểu Tô giáo sư!

Nhanh chóng đi viết kế hoạch dự án đi, dự án nghiên cứu mới này sẽ bắt đầu ngay tối nay!"Đứa nghiên cứu sinh ngẩn người một lát, rồi nhanh chóng phản ứng lại rằng mình cần phải gọi tất cả các tiền bối đã về nhà chuẩn bị nghỉ ngơi đến.

Trong khoảnh khắc, nụ cười trên mặt biến mất hoàn toàn.

Cái quỷ gì thế này!

Sớm biết kết quả là như vậy, nó tuyệt đối sẽ đợi đến ngày mai mới ôm đống đồ này về!Còn vào tối hôm đó, những người của công ty chăn nuôi cũng đang đau đầu.

Nhìn hai tiểu gia hỏa vừa vặn chui vào tổ chim đã được cải tạo bằng nhà kính để ngủ.

Người phụ trách đơn giản là ngây người!

Việc xây dựng nhà kính này đã tốn rất nhiều chi phí!

Toàn bộ đều dùng những vật liệu tốt nhất!

Ban đầu cho rằng hai tiểu gia hỏa có thể dùng được ít nhất nửa năm!

Không ngờ mới chỉ hơn một tháng mà đã không thể chứa nổi nữa rồi!Đặc biệt là trước khi Tô Thần rời đi, đã hỏi hai tiểu gia hỏa sau này có còn lớn nữa không, và nhận được câu trả lời khẳng định.

Người phụ trách càng thêm sững sờ.

Ngay lập tức, anh ta chỉ có thể cắn răng gửi kế hoạch tái xây dựng nhà kính lên.

Ban đầu anh ta lo lắng rằng số tiền kế hoạch như vậy có thể sẽ khiến cấp trên không hài lòng.

Nhưng thực sự không ngờ cấp trên duyệt ngay lập tức!

"Không phải chỉ là cải tạo một chút nhà kính thôi sao!

Tiền lẻ!"Người phụ trách có chút khó hiểu, hỏi kỹ mới biết hóa ra số tiền từ hai buổi trực tiếp đã đủ cho chi phí nhà kính lần này rồi.

Quan trọng là vì có liên quan đến Tô Thần, cấp trên thậm chí còn

đặc biệt đưa ra chính sách hỗ trợ tương ứng.

Mà tất cả những điều này còn chưa tính đến doanh số bán hàng bùng nổ của các sản phẩm xung quanh trang trại và doanh số của các dự án du lịch khác do Tiểu Bạch và Tiểu Hôi mang lại.Gọi xong cuộc điện thoại này, người phụ trách đứng một mình trong gió lạnh tháng mười hai mà ngổn ngang.

Hóa ra vẫn là do tầm nhìn của mình quá thấp sao?Nhìn số tiền được cấp thêm, anh ta kiên quyết không chần chừ sửa đổi bản vẽ quy mô kiến trúc ban đầu ngay trong đêm.

Và quy mô sau khi sửa đổi trực tiếp tăng gấp đôi!Người dưới quyền không hiểu, "Cải tạo lớn như vậy, nếu không lâu sau hai tiểu gia hỏa chán ở đây, muốn rời đi thì chúng ta phải làm sao?"Người phụ trách cảm thấy một tia bi ai với tầm nhìn thấp hơn cả mình của cấp dưới.

Ánh mắt liên tục nhìn cậu ta, "Nhà tư bản 'cắt rau hẹ' sao có thể chỉ có một cách!?"Người kia vẫn không hiểu.

"Xây dựng một công trình quy mô lớn như vậy, một khu sinh thái nhà kính cải tạo tốn kém như thế, nếu thời gian sử dụng hoàn toàn không đạt được kỳ vọng, vậy thì vẫn lỗ lắm!"Người phụ trách nghe thấy lời này, trong lòng dâng lên một cỗ bất lực.

Hóa ra tối hôm qua khi mình hỏi cấp trên số tiền nhiều như vậy có lỗ không, chắc cấp trên cũng coi thường mình như vậy!

Haizz, nói cho cùng không trách lãnh đạo.

Vẫn là cấp dưới năng lực không đủ, hoàn toàn không hiểu ý đồ của cấp trên.

"Khi chúng ta ký hợp đồng với Tô Thần đại thần đã nói rõ rồi, bất kể ở bao lâu, điều đó không thành vấn đề.""Câu này có ý gì?

Tức là, chỉ cần Tô Thần đại thần đồng ý ký kết thỏa thuận nuôi dưỡng này với chúng ta, thì danh tiếng của chúng ta đã được lan rộng rồi, vậy thì đó chính là hời to!”“Bây giờ trang trại chăn nuôi chẳng phải còn dựa trên nhu cầu của không ít cư dân mạng, đã quy hoạch một khu cắm trại sao?”“Nơi đó bây giờ chẳng phải cũng đặt trước có hạn không?

Xếp hàng chẳng phải đã đến bốn năm sau rồi sao?”“Hơn nữa, bây giờ viện nghiên cứu bên kia cũng đã khẳng định giá trị nghiên cứu của hai tiểu gia hỏa, nói trắng ra, nơi này cho dù sau này không dùng được, cải tạo thành bảo tàng kỷ niệm hoặc trung tâm khoa học công nghệ, thì cũng có giá trị thương mại khổng lồ!”Nói xong, người phụ trách nhìn người kia đã mắt tròn miệng há.

Ánh mắt hiền từ nhìn đối phương, mỉm cười nhàn nhạt: “Người cấp trên làm sao có thể cho phép khoản đầu tư của mình lỗ mà vẫn tiếp tục đổ tiền vào chứ?

Sao họ có thể ngu ngốc như những người làm công như chúng ta chứ!”Nghe lời ông nói còn hơn đọc sách mười năm.

Người kia nước mắt lưng tròng, ngay trong ngày đã đi liên hệ với các bộ phận, quy hoạch mặt bằng.

Dự án nhanh nhất lịch sử cứ thế mà khởi công.Cư dân mạng nhìn thấy phòng trực tiếp mở ra, trực tiếp rớt quai hàm.【Cái quỷ gì thế này!

Hôm qua mới lớn, hôm nay đã vận chuyển hết địa chỉ nhà mới và vật liệu xây dựng đến rồi sao?】【Emm, hôm qua lập dự án, hôm nay khởi công, đầu các nhà thiết kế có phải đã hói hết rồi không?】【Oa!

Đây là thật sự không chịu nổi khi thấy hai tiểu gia hỏa phải chui rúc trong ngôi nhà cũ à!

Thật sự rất cưng chiều!】【Emm, nhưng tôi nhớ trước đây cái nhà kính kia hình như đã tốn khá nhiều thời gian, công sức và tiền bạc, cứ thế không dùng nữa thì tiếc quá!

Sau này nhà kính mới làm xong thì cải tạo lại nhà kính cũ để du khách vào tham quan đi!】【Đúng vậy đúng vậy!

Nếu đi tham quan còn có thể nhận được kỷ niệm phẩm làm từ lông vũ của tiểu gia hỏa thì càng tốt!】Nhìn mục bình luận của phòng trực tiếp đã giúp đỡ đưa ra ý kiến, người ban đầu bị giáo dục kia chỉ cảm thấy kinh nghiệm của mình thật sự quá nông cạn.

"May mà lông vũ trước đây không phải đều đã được lưu trữ lại sao?

Xin phép cấp trên trực tiếp làm một triển lãm lông vũ đi!"Người bên cạnh lập tức mở máy tính, vừa viết kế hoạch vừa phụ họa: "Chúng tôi cũng nghĩ như vậy, tiện thể làm những thứ không dùng được thành kỷ niệm phẩm.""Ý tưởng 'đến trước được trước', cộng thêm blind box xung quanh, rồi công khai minh bạch số lượng blind box, dùng bốn mươi phần trăm doanh thu để làm công ích, như vậy danh tiếng của công ty cho dù sau khi hai tiểu gia hỏa rời đi cũng có thể ổn định được!"Người đầu tiên đưa ra ý kiến ngẩn người.

Cái quỷ gì thế này, nhà tư bản nghe xong cũng phải rơi nước mắt mất!

Người làm công bây giờ đã đến mức tùy tiện đưa ra một ý tưởng là có thể quy hoạch toàn bộ tương lai của công ty rồi sao?

Thật tốt quá!

Hắn cũng muốn mở một công ty chẳng làm gì cả.

Mỗi ngày chỉ cần trò chuyện với nhân viên, khơi gợi tư duy của họ để họ ra sức kiếm tiền cho mình là được rồi!Còn Tô Thần vẫn

đang tranh thủ thời gian chuẩn bị.

Việc thỉnh thoảng xem trực tiếp đã là một thú tiêu khiển xa xỉ rồi.

Đơn giản là phát điên mất!

Không chỉ tiên tri báo trước cho hắn những rắc rối sẽ xảy ra trong tương lai!

Ngay cả hệ thống cũng bắt đầu thúc giục hắn tiến hành những bước chuẩn bị cuối cùng!

Quan trọng là hắn còn đang hỏi mình mới hơn hai mươi tuổi, sau khi hoàn thành đợt này có phải có thể trực tiếp về hưu dưỡng lão rồi không.

Chương 257

Hệ thống lại trực tiếp giữ bí mật!

“Túc chủ thân mến, tương lai còn có nhiều nhiệm vụ thú vị hơn đang chờ ngài thực hiện!

Xin hãy tiếp tục cố gắng khám phá!”Đây chính là một câu nói vô nghĩa!

Nhưng sự thật đúng là như vậy.

Nếu một trò chơi nhanh chóng biết được kết cục, hẳn chắc chắn sẽ không muốn tiếp tục chơi.Và ngay khi mọi người đều nghĩ rằng chuyện Trường Bạch đã qua gần mười ngày, sắp có kết quả rồi.

Phòng trực tiếp của quan phương đã mở ra.

Nhưng nội dung trực tiếp lại là cảnh đội cứu hộ và các chiến sĩ cùng nhau lên núi.Vương Điềm Điềm đi cùng đội ngũ lên núi, giọng nói và khuôn mặt ngọt ngào của cô đã giảm bớt không ít sự bất mãn và phản đối của mọi người.

“Vì một số lý do khách quan trước đó, nên bây giờ đội ngũ mới lên núi bắt đầu công tác cứu hộ, hy vọng mọi người có thể thông cảm…”Mở đầu đã là câu nói này, ai mà chẳng tuân theo nguyên tắc “không đánh người cười”.

Huống chi người cười lại là một người đẹp như vậy!【Không không!

Nguyện vọng cả đời của tôi là được xem bạn livestream đến chết, bạn trực tiếp nội dung gì tôi cũng sẽ không để ý đâu!】【Nguyện vọng của lầu trên thật là khó tưởng tượng nổi!

Nhưng tôi không hiểu, trước đó livestream dưới chân núi dùng tài

khoản khác mà, sao lên núi lại dùng tài khoản này rồi?】【Emm, điều này có thể là quan phương ám chỉ rằng mục đích chính của nhiệm vụ lần này thực ra không phải là lên tìm thi thể của đám người tự tìm đường chết kia, mà còn có mục tiêu khác.】【Trời đất?!

Lầu trên không phải là nhà tiên tri đấy chứ?

Tôi còn tưởng chuyện này đã gần kết thúc rồi… nhưng tuyết này!

Cái quỷ gì thế này, sắp vùi lấp cả người rồi phải không?!】【Thật đấy, sau trận bão tuyết tháng mười hai, nói chung chỉ có những người muốn tìm đường chết mới lên núi, ở dưới chân núi đắp người tuyết, chơi điêu khắc băng, rồi chụp ảnh phong cảnh "Chúa tể những chiếc nhẫn", nếm thử món lẩu thập cẩm… Chậc!

Tôi đói chết mất!】【Đúng vậy đó… các hoạt động dưới chân núi cũng đủ để chơi rồi, thế mà cứ nhất định muốn lên núi làm gì…】【Sợ cái gì!

Bây giờ chỉ còn mấy cái xác thôi mà!

Đã nhiều ngày như vậy rồi!

Chắc chắn là que kem hình người rồi!】Nhìn mục bình luận vẫn luôn trêu chọc đội khảo cổ, Vương Điềm Điềm ít nhiều vẫn có chút không thoải mái.

Chưa nói đến Vương Lập Hoa bản thân mục đích đã không trong sáng!

Nhưng các thành viên khác hẳn là người hiểu chuyện chứ!

Sao lại có thể làm theo những điều hồ đồ đó chứ?【Thực ra tôi vẫn rất tò mò lúc đó đội khảo cổ đã gặp vấn đề gì…】【Nói câu này chuẩn đấy!

Ai mà chẳng tò mò chứ!?】【Thực ra thật sự rất kỳ lạ, nếu thật

sự cảm thấy trên đó có đại mộ, rồi lại muốn tranh giành công lao, đến lúc đó cứ trực tiếp tuyên truyền rộng rãi cho quần chúng biết rõ về đại mộ này là được rồi!】【Ai nói không phải chứ?

Huống hồ tôi thấy chẳng cần phải lo lắng Tô Thần đại thần sẽ chạy đến tranh công, dù sao trước đó anh ấy livestream có cảm giác như đang mở đường cho hậu nhân vậy】【Đúng vậy!

Đó đơn giản là một màn biểu diễn chia ly khó lòng chịu đựng được!】【A a a a a, đừng nhắc đến chuyện này nữa!

Hôm qua tôi vừa xem xong livestream của Tiểu Bạch Tiểu Hôi và Tô Thần đại thần!

Xem mà tôi nước mắt nước mũi tèm lem!

Hoàn toàn không ngờ hai tiểu gia hỏa đó đã lớn đến như vậy rồi!】Đúng vậy, mọi người đều đã quen với sự tồn tại của Tô Thần một cách vô thức.

Hoàn toàn không cảm nhận được thời gian trôi đi, đã trải qua bao nhiêu chuyện rồi.Vương Điềm Điềm ngẩn người một lát, chiếc xe đã đỗ ổn định dưới chân núi.

"Chuyện này cũng kỳ lạ, những năm trước vào thời điểm này thực ra chưa có bão tuyết lớn như vậy, khu thắng cảnh cũng không đóng cửa, du khách vẫn có thể ngồi xe địa hình tuyết lên."Nghe hướng dẫn viên nói vậy, Vương Điềm Điềm có chút nghi hoặc.

"Năm nay là một lần rất đặc biệt sao?"Hướng dẫn viên tên Đái Diên Vũ, nhà ở Nhị Đạo.

Là một trong những người đầu tiên được sơ tán, anh ta cũng là người đầu tiên hỗ trợ điều tra.

Tuổi chỉ hai mươi sáu, hai mươi bảy, đúng là cái tuổi thích xông pha.

“Đúng vậy!

Khi tôi muốn đi cùng các bạn, mẹ tôi họ không chịu sống chết không cho sao?

Họ nói với tôi là tuyết năm nay rơi rất kỳ lạ, mới tháng mười đã có một trận bão tuyết rồi!”“Tháng mười một trực tiếp ba trận!

Quan trọng là bốn trận bão tuyết trước đó cứ như là đùa vậy, rơi xong chưa đầy hai ngày, trời đã quang mây tạnh, trực tiếp tan hết.”Điều này trong mắt người dân địa phương là chuyện vô cùng kỳ lạ, nhưng trong mắt những người không hiểu tình hình thì lại rất bình thường.【Người miền Nam, chưa thấy tuyết mấy lần, chỉ muốn biết tình huống như vậy có nghiêm trọng không?

Nhà tôi bên này cứ nửa đêm tuyết rơi sáng ra trời nắng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.】【Đồng là người miền Nam, cả đời chưa thấy mấy trận tuyết lớn ra hồn, bão tuyết là… cấp độ gì?

Có thể vùi lấp cả nhà tôi không?】【Haizz… đây chính là người no không biết người đói bụng, mùa đông của người miền Nam sống hạnh phúc quá, bên chúng tôi cho dù lạnh chết cóng, bão tuyết đến vỡ đầu cũng chỉ có một lần…】【Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa còn là vài năm một lần!

Nếu không phải mấy lần tuyết tan này đều khá nhanh, thì có thể sẽ xảy ra vấn đề lớn đó!】【Hình như trước đây từng thấy báo cáo tương tự?

Emm, tuyết tai trong truyền thuyết?】【Sợ quá!

Cái quỷ gì thế này, bây giờ đã bốn trận bão tuyết rồi sao?

Cái quỷ gì thế này, các bạn còn chịu đựng nổi không?】Khu vực đã trải qua bão tuyết khi nhìn thấy tin tức này thì tỏ vẻ rất bất lực.

Điều này thực sự kinh ngạc đến mức ngay cả họ cũng cảm thấy

vô cùng khó tin!

Dù sao những năm trước, bất kỳ một trận tuyết lớn nào cũng có thể lên hot search!

Nhưng mấy trận bão tuyết năm nay đến nhanh đi cũng nhanh, vô cùng quỷ dị!

Nhưng vì đi nhanh nên không gây ra bất kỳ tai họa hay tình huống kẹt người nào.

Vì vậy quan phương thực ra cũng không mấy chú ý.

Quan trọng là lúc đó thực ra không ít người miền Bắc đã đẩy chủ đề, nhưng đối thủ của họ lại là Tô Thần đang được bàn tán sôi nổi và cả phòng trực tiếp thám hiểm mộ mà ngay cả họ cũng vô cùng yêu thích.

Vì vậy, sau khi vừa mới lên hot search một chút rồi lại biến mất.

Mọi người đều bị hai chủ đề có độ nóng cực cao này và nhiều chủ đề phái sinh khác buộc phải rút lui.

Ai mà rảnh rỗi vô duyên vô cớ đi tranh hot search với Tô Thần chứ!

Cái quỷ gì thế này, căn bản là không thể tranh thắng nổi!Chuyện này Vương Điềm Điềm vì làm việc ở đài truyền hình ##¥, nên khi có đồng nghiệp theo dõi đã đăng tin tương tự lên vòng bạn bè.

Cô cũng có ấn tượng, nhưng hoàn toàn không ngờ lại không phải một hai trận, mà là bốn trận!

“Vậy ngày đội khảo cổ vào núi, bên Trường Bạch đây cũng có bão tuyết sao??”Đái Diên Vũ bất đắc dĩ gật đầu, “Đúng vậy, nhiệt độ thấp hơn mười độ so với dự báo thời tiết, nói là tuyết lớn thực ra sau khi rơi xuống quy mô đã là bão tuyết rồi.”“Ngày hôm đó, sau khi phát hiện

lượng tuyết rơi không đúng, có người đã nghĩ đến đội khảo cổ lên núi vào rạng sáng.""Lúc đó trưởng thôn đã định kế hoạch trước khi lượng tuyết rơi chưa tăng lớn, sẽ tìm người quen địa hình lên núi tìm người về."Nhưng ai ngờ, đội tìm người vừa tập hợp, bông tuyết khủng khiếp đã rơi xuống ào ạt.

Thế là trưởng thôn chỉ có thể bỏ cuộc, báo cáo tin tức lên cấp trên.

Đồng thời, các gia đình đều ra sức phòng chống trận tuyết rơi khủng khiếp này, để tránh việc nó gây thiệt hại nghiêm trọng cho nhà cửa và tài sản của mình."Nhưng sau đó chúng tôi mới biết, mấy trận bão tuyết này thực ra chỉ rơi ở khu vực Trường Bạch xung quanh, những nơi xa hơn căn bản không bị ảnh hưởng!" Đái Diên Vũ nói, trên mặt cũng hiện lên một tia sợ hãi.

"Mặc dù biến đổi khí hậu cục bộ rất bình thường, nhưng những biến đổi kịch liệt thường xuyên thì lại rất đáng để suy ngẫm, theo lời bà tôi mà nói thì có thể là truyền thuyết về con rồng khổng lồ bị phong ấn trong núi sắp thức tỉnh để làm loạn!"Rồng khổng lồ ra làm loạn?

Không chỉ khán giả đang xem trực tiếp ngớ người, mà ngay cả Vương Điềm Điềm cũng hoàn toàn đơ ra.

Địa phương còn có truyền thuyết như vậy sao?

Cảm giác không giống với tài liệu cô nhận được chút nào!

"Đó là từ rất lâu trước đây, có một con rồng hung ác, làm trời đất tối tăm, vạn vật không được an bình, rồi có một ngày thiên thần không thể chịu nổi nữa, liền hạ phàm tốn hết công sức của chín trâu hai hổ, tiêu tốn rất nhiều thời gian phải không?""Nói chung là cuối cùng sau khi đánh trọng thương con rồng hung ác đó, các thiên thần đã liên thủ, trấn áp con ác long đó vào trong núi này.""Cảnh tượng mà bà tôi miêu tả là trời đất tối tăm, nhật nguyệt mờ mịt, đất trời nứt toác với một tiếng nổ lớn…"Đái Diên Vũ nói xong, thấy những người xung quanh

nhìn mình với ánh mắt nghi hoặc.

Lập tức có chút hối hận vì sao mình lại đem chuyện cổ tích dỗ con nít này ra kể trước buổi trực tiếp.

Xong rồi, xong rồi, bây giờ mọi người sẽ không nghĩ mình là người thần kinh chứ?

Trời ạ!

Đây là trước mặt hàng triệu khán giả mà đã đánh mất quyền ưu tiên chọn chồng rồi phải không?

Nhưng những người ở viện nghiên cứu lại vô cùng kinh ngạc trước truyền thuyết như vậy.

Dù sao thì rất nhiều truyền thuyết địa phương đều là những chuyện có thật, chỉ là đã thêm thắt một chút màu sắc kỳ ảo, che lấp đi một phần diện mạo câu chuyện ban đầu.

Nhưng nếu đào sâu tìm hiểu những điều được miêu tả trong đó, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ. "Truyền thuyết này khá thú vị, so với Vân Đoan Cung Điện trước đây còn... còn gì nữa nhỉ..." "Nhưng Hiến Vương Mộ chẳng phải là cung điện được xây trên 'trời' sao?

Về mặt thị giác, người ta đã hoàn toàn làm được rồi!" "A?

Đừng đùa tôi chứ...

Cái thứ này mà thật sự tồn tại thì đó chính là cự long có thể san phẳng núi non sông suối chứ không đơn thuần chỉ là một con cự xà!" Sở Mục Vân nghe các nhà nghiên cứu tranh luận không ngớt, nhất thời cũng không thể xác định mức độ chân thực của chuyện này.

Chương 258

Nhưng cự long có thể khuấy động cả trời đất ư?

Nếu thứ này thật sự tồn tại, thì e rằng lần này dù họ không muốn làm phiền Tô Thần cũng không được!

Ngay lúc này, có người đột nhiên kinh hô một tiếng.

Mọi người đồng loạt nhìn sang, chỉ nghe người đó tiếp tục nói: "Trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang?

Chẳng lẽ đây không phải là cảnh tượng khi mảnh vỡ Cự Phủ rơi xuống sao?" Câu nói này, càng giống như một gáo nước lạnh tạt vào đầu, khiến mọi người bừng tỉnh.

Đúng là như vậy!

Giống như những ghi chép cổ mà họ đã khai quật về việc Quan Vũ ghi lại thiên thạch rơi xuống cũng vô cùng kinh hãi! "Bác Khuê toái bích Côn Sơn đổi, Thiên Dung ảm đạm ngưng bất khai, tùy hòa để thước hổ hủy hống, dương khiên âm phục thôi tùng lai...

Thường tinh hiểu quải tằng đài lãnh, vẫn thạch tiêu phi hạ ốc tồi.

Nham thi bành khanh liêu hí kích, sơn trung nhật nguyệt hữu bôn lôi..." Bản thân nó là vật ngoại lai, trước khi chưa hiểu rõ, người xưa thường vọng tưởng, tự mình đưa những sản vật tưởng tượng vào để bao che.

Nhờ vậy mà đạt được ý đồ truyền lại cho hậu thế.

Nói trắng ra, rất nhiều thứ có thể truyền thừa lại cũng không hề dễ dàng.

Và khối Cự Phủ năm đó, sau khi đột phá tầng khí quyển, hình thái

thay đổi có lẽ cực kỳ kinh hãi.

Người xưa khi nhìn thấy nhất định sẽ coi đó là sản vật của mê tín, từ đó mới có những câu chuyện thần tiên hạ phàm hàng yêu trừ ma.

Khi nghĩ thông suốt điều này, mọi người liền hiểu ra Tô Thần và Chu Mục Vương trước đó đã đối thoại điều gì!

Theo kinh nghiệm của Chu Mục Vương, hắn chắc chắn đã biết tất cả các địa điểm của các mảnh vỡ, nhưng thật đáng tiếc, thân là một phàm nhân...

ừm, thân là một phàm nhân sống khá lâu, hắn vẫn chưa đạt được khả năng dùng tay không di chuyển những "cự thạch" rung trời chuyển đất.

Giống như ở bồn địa Tháp Lý Mộc, dù hắn có chiếm giữ vẫn ngọc, mắt thấy sắp đến bước cuối cùng, hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Thần đập tan vẫn ngọc, công sức của hắn hoàn toàn đổ sông đổ biển.

Nói trắng ra, dù là người có năng lực lớn đến đâu cũng chỉ có thể làm ra một vài chiếc chuông đồng nhỏ hoặc một món đồ đồng lớn hơn mà thôi.

Muốn mang cả khối mảnh vỡ đồng đi, có lẽ không ai có được năng lực đó.

Nhưng cũng có người đưa ra nghi vấn về quan điểm này. "Tôi thì nghĩ có lẽ người ta hoàn toàn không định mang đi thì sao?

Tôi đã đại khái xem qua địa thế bên Trường Bạch theo thuật phong thủy mà Tiểu Tô giáo thụ đã dạy...

Đó thật sự chính là long mạch!" Cũng chính vì là long mạch, nên mới không muốn mang bảo vật vốn đã ở trên đó đi.

Chính vì là long mạch, nên mới trực tiếp xây lăng mộ trên đó.

Nhưng xây lăng mộ trên núi tuyết thì có chút nực cười.

Mặc dù bản thân họ cũng cảm thấy điểm này khá phi thực tế, nhưng hiện tại dưới đáy biển, đầm lầy, và những nơi loạn xạ khác đều đã tìm thấy dấu vết lăng mộ.

Chỉ có thể nói, người xưa thật sự rất coi trọng phong thủy.

Đến mức hoàn toàn coi trọng địa điểm mà không quản đến độ khó thi công, mặc dù ở một mức độ nào đó cũng ngầu không kém gì công trình xây dựng hiện đại.

Nhưng đương đại dựa vào ý chí tập thể, là kết tinh của khoa học kỹ thuật, trí tuệ và mồ hôi của nhân dân hiện đại.

Còn người xưa hoàn toàn dựa vào sự áp bức và nô dịch. "Nếu ở nơi như vậy có lăng mộ thì rất có thể đó là một đại mộ...

Tôi không nghĩ những người có quyền lực lại phí công sức cho người lên đó xây dựng một lăng mộ quy mô nhỏ." Quan niệm này cuối cùng đã nhận được sự đồng tình tuyệt đối.

Mọi người trực tiếp yêu cầu đội ngũ đang chuẩn bị lên núi dừng lại. "Chờ một chút để chuẩn bị thêm trang bị, bên trên có thể còn có những thứ không ngờ tới." Vương Điềm Điềm sau khi nhận được mệnh lệnh chỉ có thể bất đắc dĩ giải thích với khán giả trong phòng livestream. "Các chuyên gia phỏng đoán những thứ ở trên có thể cần chúng ta nâng cấp trang bị thêm một chút, chắc phải chờ thêm một ngày nữa." "Rất xin lỗi mọi người nhé!

Đã để mọi người mong đợi uổng công rồi!" Vương Điềm Điềm bất đắc dĩ cúi người xin lỗi.

Cư dân mạng thật sự cảm thấy xót xa không thôi. [Ôi trời ơi!

Có gì đâu mà phải xin lỗi chứ!] [Đúng vậy!

Thêm trang bị là chuyện tốt mà, tôi còn mong các anh chị mỗi người một đống chăn bông giữ ấm, thêm cả súng xung kích nữa...

À, mà nói đến chuyện trên núi có xuất hiện quái vật tuyết không nhỉ?] [Quái vật tuyết cái đầu nhà ông!

Tôi sống ở cái vùng này bao nhiêu năm rồi, đừng nói là quái vật tuyết, đến một cọng lông quái vật tuyết cũng chưa thấy bao giờ!] [Emmm, nói chung là cứ thêm trang bị là được, các anh chị bây giờ trông thế này tôi cũng chẳng thấy an toàn chút nào!] [Thật đấy!

May mà kịp dừng lại trước khi lên núi, nếu không đợi lên núi rồi thì liệu có thể trở về nguyên vẹn không?] [Ưm???

Sao ở bất cứ đâu cũng xuất hiện mấy kẻ lo xa như vậy nhỉ?] "Dù sao thì, vẫn cảm ơn sự quan tâm của mọi người!" Vương Điềm Điềm vừa nói, vừa cong mắt cười tươi tắn: "Vừa rồi đội trưởng nói tối nay tại chỗ sẽ có một bữa tiệc bổ sung vật tư, đến lúc đó mọi người có thể vào xem livestream nhé!

Hình như còn có tiết mục biểu diễn ngẫu hứng nữa đó!" Nói xong, sau khi các bình luận đều đồng ý, phòng livestream đóng lại.

Mọi người trở về khách sạn tạm thời trưng dụng làm nơi nghỉ chân.

Vừa vào đại sảnh, hơi ấm nóng hổi từ hệ thống sưởi khiến mọi người không kìm được mà thở phào nhẹ nhõm.

Cởi bỏ những chiếc áo khoác dày cộp đang bốc hơi ẩm trên người, những tiếng thở phào sảng khoái vang lên liên tục.

Núi tuyết và bão tuyết, rồi lại là hơi ấm kín mít dưới mái hiên.

Điều này quả thực là một địa ngục và một thiên đường.

Người dẫn đội lần này là Trần Kiến Binh.

Vương Điềm Điềm và anh đã là những người quen cũ, liền tìm một góc thích hợp để trao đổi thông tin. "Ý trên có lẽ là tìm được thi thể chưa đủ, còn cần phải làm rõ mục đích của chúng.

Vì Vương Lập Hoa có liên hệ với Chu Mục Vương, rất có thể lần này họ đang hướng đến ngôi mộ." Nghe vậy, Vương Điềm Điềm sững sờ. "Núi tuyết này đã đóng băng hàng trăm năm, nếu thật sự có lăng mộ thì rất có thể nó nằm ở nơi cao hơn, ít người đặt chân tới.

Tầng đất đóng băng vào mùa hè cũng không dễ khai quật, giờ đây tuyết dày một hai mét, chúng ta muốn tìm được chẳng phải là quá viển vông sao?" Đây không phải là Vương Điềm Điềm tự ti.

Mà là sau khi thực sự cảm nhận được lượng tuyết ở chân núi, cô đã bắt đầu có chút e ngại về lượng tuyết trên núi.

Nếu trong khoảng thời gian lên núi giữa đội của họ và đội của Vương Lập Hoa không có cơn bão tuyết nào che lấp dấu vết, thì cô vẫn khá tự tin vào kỹ năng trinh sát của các chiến sĩ, nhưng bây giờ... "Hình như bên đó đã thương lượng xong với Tô giáo thụ rồi, khi đó anh ấy sẽ chỉ dẫn chúng ta qua livestream." Trần Kiến Binh nói, khóe miệng nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Dù sao thì chuyện ở Trương Gia cổ lâu trước đó đã trở thành một nỗi ám ảnh tâm lý chung của họ.

Ngay cả khi biết Tô Thần bản thân đã vô cùng bận rộn, và không phải chuyện gì anh cũng nhất thiết phải tự mình ra tay, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Khi Vương Điềm Điềm nghe nửa câu đầu, còn tưởng Tô Thần sẽ tham gia hành động lần này.

Khóe miệng cô vui vẻ cong lên, kết quả nghe thấy nửa câu sau thì

vẻ mặt trực tiếp cứng đờ.

Mãi một lúc sau mới phản ứng lại, vội điều chỉnh nét mặt.

Khi xác nhận Trần Kiến Binh vẫn đang chìm sâu trong suy nghĩ của mình thì cô thở phào nhẹ nhõm. "Vậy thì tốt rồi!

Có Tô Thần tiểu ca ca giúp đỡ chỉ dẫn, tôi cảm thấy an toàn tăng vọt!" Trần Kiến Binh bất đắc dĩ gật đầu, anh ấy thực sự cũng cảm thấy rất an toàn.

Sau đó lại nhớ đến mệnh lệnh trong điện thoại trước đó. "À đúng rồi, cấp trên còn yêu cầu cô trước khi xuất phát cố gắng tìm thời gian hỏi người dân địa phương về chuyện bão tuyết kia." Vương Điềm Điềm không hiểu, "Không phải có dự báo thời tiết sao?" Trần Kiến Binh nhíu chặt mày. "Lúc về cô không đi cùng đội ngũ ở phía trước, tôi ở phía sau nói chuyện một lúc với Đái Diên Vũ." "Phát hiện là mấy trận bão tuyết này dự báo thời tiết căn bản không hề kiểm tra được!" Nói xong, hai người nhìn nhau, đồng loạt nghĩ đến hai trận mưa lớn ở sa mạc.

Đó cũng là những chuyện xảy ra xung quanh vẫn ngọc... hay nói cách khác là mảnh vỡ Cự Phủ, cho dù thiết bị hiện tại có chính xác đến đâu cũng không thể kiểm tra được.

Chương 259

Tất cả những điều này là do từ trường tự có của mảnh vỡ Cự Phủ! "Nhưng số liệu bình thường cũng rất ổn định mà?

Tín hiệu ở đây cũng không bị ảnh hưởng gì." Tô Thần trước đó đã mang theo thiết bị tăng cường tín hiệu đặc chế.

Tuy họ cũng mang theo, nhưng lại hoàn toàn chưa mở ra sử dụng!

Càng nghĩ càng thấy đáng sợ, dường như toàn bộ sự việc đang phát triển theo một hướng bất thường. "Đúng... số liệu truyền đến chỗ tôi dường như cũng có xu hướng tăng đều... giống như số liệu kiểm tra của viện nghiên cứu đều đang vận hành bình thường." Đang nói về chuyện này, một ý nghĩ đáng sợ dần hình thành trong đầu.

Nếu lực lượng cổ xưa này chỉ giống như một cái ô bảo vệ khổng lồ bao bọc toàn bộ không gian thì sao?

Giống như một chiếc ô khổng lồ che phủ phía trên, nhưng phía dưới bản thân lại không bị ảnh hưởng gì. "Nếu thật sự là từ trường che phủ dạng ô, thì việc kiểm tra phía dưới sẽ hoàn toàn không xuất hiện bất kỳ sai lệch nào... nhưng việc giám sát vệ tinh phía trên sẽ bị ảnh hưởng nhất định." Khi nghĩ thông suốt điểm này, Trần Kiến Binh vội vàng báo cáo tình hình về.

Những người ở viện nghiên cứu sau khi biết điều này cũng vô cùng kinh ngạc.

Ngay lập tức thay đổi tư duy, chuyển đối tượng quét kiểm tra của vệ tinh thành từ trường.

Rất nhanh, một vật thể méo mó giống như cây nấm xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người. "Trời ơi!

Đây chính là sự thật đằng sau 'thiết bị mất tác dụng' của chúng ta sao?" "Tuyệt vời, thứ này tự nó mang theo từ trường à!" Nhưng cũng có người khá nghi hoặc, từ trường này có giống như ở bồn địa Tháp Lý Mộc, tồn tại liên tục không?

Hay chỉ là trong khoảng thời gian này? "Hình như thông tin mà đội trưởng Trần hỏi được là dự báo thời tiết mười năm trước cũng từng có một khoảng thời gian bị sai sót!" Lời này khiến mọi người đều sững sờ.

Mười năm trước?

Trời ơi, hóa ra họ đã bỏ lỡ một lần rồi sao?! "Khoảng thời gian sai sót xảy ra mười năm trước cũng là khoảng thời gian này sao?" Người đó gật đầu.

Các nhà nghiên cứu càng lúc càng hoảng sợ.

Điều này quả thực là hiệu ứng hồ điệp biến tướng!

Nói đơn giản hơn thì giống như sự vận động của dung nham trong núi lửa nhỏ trước khi núi lửa phun trào.

Tích tiểu thành đại, một lần, hai lần, ba lần...

Sau đó, số lần tích lũy càng nhiều, thì khả năng xảy ra một vụ phun trào lớn sẽ càng cao!

Ngay lập tức mọi người lao vào điều tra sự việc này.

Có người trực tiếp tìm thấy dữ liệu giám sát mười năm trước, khi đó viện nghiên cứu vì thiết bị còn chưa hoàn thiện nên đã coi dữ liệu dị biến đó là sự vận động bình thường của núi lửa.

Còn bây giờ, khi so sánh dữ liệu, nó quả thực giống như một sự tái hiện lại của những đường cong dao động!

Thậm chí có người còn tìm thấy dữ liệu khí tượng lúc đó, dữ liệu

kiểm tra thời tiết cũng giống hệt hiện tại! "Trời ơi!

Tôi đã tìm thấy hồ sơ ghi chép sự kiện lúc đó, là một nhà nghiên cứu sống dưới chân núi đã ghi lại!" "Số liệu trên cũng cho thấy vào tháng Mười bắt đầu có những trận bão tuyết kỳ lạ!

Đến tháng Mười Một thì có bốn trận!" Từng thông tin trùng khớp khiến mọi người rợn tóc gáy!

Nhưng nghĩ đến việc những thông tin trùng khớp có thể mang lại sự giúp đỡ nhất định cho những việc sắp tới, mọi người càng nỗ lực điều tra sâu hơn.

Cho đến khi lật tìm được tài liệu cho thấy vào giữa tháng Mười Hai, tức là mấy ngày gần đây, sẽ còn xuất hiện một trận đại bão tuyết nữa.

Mọi người đều không còn bình tĩnh được nữa. "Tình trạng này có cần phải hủy bỏ hành động lần này trước không?" "Tôi cũng nghĩ vậy, nếu các sự kiện trên dòng thời gian đều có thể trùng khớp, thì việc lên núi bây giờ là một quyết định vô cùng không rõ ràng!" Thấy mọi người đều giữ thái độ phản đối, Sở Mục Vân cũng bắt đầu nghi ngờ quyết định của mình có thật sự đúng đắn hay không. "Vậy thì..." Vừa mở miệng nói, đã bị một nhà nghiên cứu lớn tiếng cắt ngang. "Mọi người không thấy Vương Lập Hoa, với tư cách là một nhà nghiên cứu cấp cao từng quan sát Trường Bạch, lại không hiểu mức độ nguy hiểm của việc lên núi trong bão tuyết nghiêm trọng đến mức nào sao?" Biết rõ núi có hổ lại cố lên núi, chỉ có thể nói rằng những thứ trong núi này hoặc là có sức hấp dẫn cực lớn!

Hoặc là chỉ xuất hiện trong những tình huống nguy hiểm đặc biệt!

Và trước đó đã trải qua ba trận bão tuyết, Vương Lập Hoa vẫn chọn lên núi vào trận bão tuyết thứ tư. "Vậy có nghĩa là... lối vào chỉ xuất hiện trong hoặc sau bão tuyết sao?!" Khi nghĩ thông suốt điểm

này, mọi người đều nhìn vào tài liệu ghi chép trận bão tuyết cuối cùng sắp đến.

Ai nấy đều chìm sâu vào trầm tư.

Nếu thật sự là như vậy, chỉ có thể để đội ngũ lần này tiếp tục liều mạng lên núi.

Sau đó rất có khả năng sẽ có thương vong nhất định, để họ tự mình nói ra thông tin này cho các chiến sĩ thật sự rất tàn nhẫn! "Nếu thật sự là như vậy, chúng ta có lẽ phải định lại kế hoạch!" Mười năm trước đã xảy ra chuyện gì họ vẫn chưa biết.

Nhưng bây giờ, mười năm sau, tất cả đều chứa đầy nỗi sợ hãi của sự không rõ. "Dường như các giá trị hiện tại đã hoàn toàn giống với mười năm trước, nếu không có dự đoán, rất có thể trận bão tuyết cuối cùng sẽ xuất hiện vào chiều mai!" Điều đó cũng có nghĩa là đội ngũ phải xuất phát lên núi vào rạng sáng mai!

Nhưng họ cũng lo lắng, những chuyện không xảy ra mười năm trước, liệu có xảy ra vào mười năm sau hay không.

Giống như thế giới trước khi Thiên Quan Chúc Phúc xuất hiện, và sự thay đổi của thế giới sau khi anh ấy xuất hiện.

Nếu thế giới sau khi được anh ấy cứu rỗi lại một lần nữa xuất hiện tai nạn khó lường sau khi anh ấy biến mất... vậy họ phải làm sao để cứu vãn? "Tôi đã có một dự cảm rất xấu rồi, nếu sự thông đồng giữa Vương Lập Hoa và Chu Mục Vương là để giúp hắn ta tạo ra một tai nạn đủ sức hủy diệt thế giới sau khi hắn chết..." "Không thể nào... không thể nào!

Chúng ta phải nghĩ theo hướng tốt nhất!" "Đúng!

Chỉ cần dữ liệu ngày mai có thể giống như trước, thì nhất định sẽ không sao!

Tất cả mọi thứ đều sẽ bình an vô sự!" Sau đó, viện nghiên cứu đều ở trong trạng thái họp kéo dài.

Dữ liệu kiểm tra từng giờ từng khắc đều được tải lên.

Sự dao động của dữ liệu giống như nhịp tim của một người, lúc lên lúc xuống.

Điều này khiến các nhà nghiên cứu lo lắng, vừa hy vọng sẽ có biến động lớn trong thời gian ngắn để thông báo sự thay đổi cuối cùng của sự việc, lại vừa hy vọng nó sẽ luôn giữ nguyên như vậy.

Và một ngày dài đằng đẵng lại càng bị kéo dài vô hạn trong thời điểm này.

Cuối cùng, sau khi tất cả các nguồn lực dự bị đều được gửi đến, mọi người sau bữa tiệc cuồng hoan cuối cùng đã từng người một ký vào sinh tử trạng.

Đêm đó, có người thức đêm viết di thư, cũng có người đã sớm quen với trạng thái này mà ngủ say như chết.

Lại có người thức trắng đêm, khi tiếng còi vang lên vào hơn bốn giờ sáng, họ liền bật dậy khỏi giường với đôi mắt đỏ ngầu.

Thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm, giống như cuối cùng cũng đã vượt qua một đêm khổ sở để đón nhận phán quyết tử vong. "Tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này tôi nghĩ mọi người đều đã biết, vì vậy tôi hy vọng mọi người hãy lấy sinh mạng của chính mình làm tiêu chuẩn cao nhất!

Cố gắng hoàn thành nhiệm vụ mà không phải hy sinh bản thân!" "Hy vọng khi hội quân dưới núi tôi nhìn thấy vẫn là các bạn!" Nói xong, ngay cả Trần Kiến Binh cũng cảm thấy lời này thật sự quá kiểu cách!

Nhưng đã luôn thực hiện những nhiệm vụ nguy hiểm, cảm thấy

hy vọng sống sót mong manh thì thật sự chỉ có lần này!

Đội ngũ đông hơn gấp đôi so với dự kiến ban đầu, trang bị cũng nhiều hơn gấp đôi!

Anh và Đái Diên Vũ đi ở phía trước, người này cũng khá lì lợm.

Sau khi được thông báo về mức độ nguy hiểm của hành động lần này vẫn kiên trì cùng họ lên núi.

Chương 260

"Lộ trình tôi đều thuộc, nếu tôi đi cùng, các anh có lẽ có thể giảm bớt một số thương vong!" Sau khi biết người này cũng đã viết sẵn di thư giấu dưới gối, Trần Kiến Binh thở dài một hơi thật sâu.

Ngoài việc vỗ vỗ vai Đái Diên Vũ, anh ấy chẳng nói nên lời nào. "Cũng giống như các cư dân mạng nói, chúng ta bây giờ có lẽ đang chứng kiến lịch sử.

Nếu ở thời điểm then chốt này xảy ra chuyện gì, tôi nghĩ có lẽ tên tôi còn có thể được viết vào sử sách nữa đấy!" Nhìn nụ cười rạng rỡ đó, Trần Kiến Binh hiếm khi bị lây nhiễm.

Anh vô thức quay đầu nhìn cô gái nhỏ kiên cường đang cầm máy quay livestream cho mọi người phía sau, từ lúc rạng sáng trời còn tối đen như mực cho đến bây giờ vẫn nói không ngừng nghỉ.

Không hề kêu mệt mỏi, trong lòng anh cũng cảm khái vạn phần.

Mọi người vì muốn hoàn thành nhiệm vụ lần này dường như đều mang theo quyết tâm rất mạnh mẽ!

Mắt thấy đã đến giữa trưa, đội ngũ dài dằng dặc vẫn còn kéo dài phía dưới, Trần Kiến Binh nghĩ nghĩ một lát, quyết định thu gọn đội ngũ trước. "Ba người một hàng, khoảng cách cố gắng không quá một mét rưỡi." Rất nhanh sẽ đến thời gian mà viện nghiên cứu đã nói.

Để không để bão tuyết sau đó cản trở tiến độ của đội ngũ, gây ra thương vong không cần thiết.

Họ phải nhanh chóng đến vị trí mà Tô Thần đã cung cấp từ trước. "Chắc là ở phía trước khoảng bốn năm trăm mét, tôi đi đường đều là theo lộ tuyến mà Tô Thần đại thần đã nói." Lời của Đái Diên Vũ

không nghi ngờ gì đã mang lại cho anh cảm giác an toàn rất lớn.

Tại chỗ nghỉ ngơi.

Trong lúc chờ đợi những người phía sau theo kịp, tiện thể phái vài người đi trước trinh sát. [Tốc độ hành quân này khá ổn đó!

Mọi người nhất định phải chú ý bảo toàn thể lực nha!] [Tôi đã nhìn thấy màu trắng suốt một buổi sáng rồi, nhưng sao vậy?

Tôi vậy mà không hề thấy chán?

Ôi!

Hóa ra là vì tôi vẫn luôn nhìn khuôn mặt đáng yêu bị đông đỏ của vợ tôi!] [Thô tục và kém sang!

Không thể nghĩ ra cái gì mới mẻ hơn sao?] [Ví dụ như?

Trực tiếp điên cuồng hét lên anh yêu vợ sao?] [Haha haha, mấy người thật vô vị, nhưng tôi thấy không khí lần này có chút nghiêm túc là sao nhỉ?] [Lầu trên không phải mình bạn đâu, tôi cũng thấy không khí lần này rất nghiêm túc!

Chẳng lẽ là do nhiệt độ thấp trên núi tuyết gây ra?] [Khó nói lắm, bên đó nhiệt độ thấp có thể xuống tới âm bốn năm chục độ?

Người miền Nam như tôi thì nhiệt độ như vậy quả thực khó mà tưởng tượng được!

Tôi âm bốn năm độ đã muốn chết rồi!] Câu nói này gây ra sự đồng cảm lớn từ nhiều người miền Nam, vì vậy hướng thảo luận của mọi người lập tức thay đổi.

Tương tự như "Bốn năm chục độ?

Chẳng lẽ đã biến thành que kem rồi sao?", "Bốn năm độ?

Thế mà mấy người cũng dám kêu lạnh à!", "Lạnh thì lạnh thật,

nhưng chúng tôi có lò sưởi mà!", "Thật đấy, người miền Nam dựa vào run rẩy để qua đông!", "..." Một loạt chủ đề lộn xộn trực tiếp lấp đầy màn hình.

Vương Điềm Điềm bất đắc dĩ cười, thấy các chiến sĩ trinh sát đã trở về.

Liền vội vàng tiến lại hỏi thông tin. "Vị trí gần giống với Tô Thần đại thần đã chỉ điểm, chúng ta ở chỗ đó đã tìm thấy một tượng đá kỳ lạ." "Đúng vậy, đã đào mấy chỗ mới tìm thấy, nhưng nơi đó rất kỳ lạ, tuyết xung quanh rất dày, nhưng chỉ mấy nhát xẻng xuống là đã đào thấy rồi." Tóm lại, việc tìm được địa điểm trước khi bão tuyết đến đã là một điều khá đáng mừng rồi!

Trần Kiến Binh hài lòng gật đầu, vội vàng hỏi thêm: "Các cậu đã vào xem chưa, nơi đó có đủ sức chứa cho nhiều người như chúng ta không?" Mấy người vội vàng gật đầu, "Mặc dù hơi chật, nhưng nhìn độ sâu kéo dài thì tuyệt đối đủ rồi." "Đúng!

Bên trong hình như là một hỏa sơn liệt phùng, nhiệt độ cao hơn bên ngoài!

Ở trong đó chúng ta hoàn toàn có thể cởi bỏ những chiếc áo khoác dày cộp này!" Lời này vừa nói ra, toàn đội ngũ đều sôi sục!

Ngay cả khi đã chuẩn bị các biện pháp giữ ấm từ trước, nhưng những cái lạnh họ phải chịu đựng suốt chặng đường đi thì không hề thiếu sót chút nào!

Đặc biệt là các chiến sĩ vận chuyển vũ khí hạng nặng, để có thể hành động theo kịp bước chân của đại đội, họ đã chủ động giảm bớt những bộ quần áo cản trở hành động.

Bây giờ thì đã lạnh đến mức run rẩy cũng là một điều xa xỉ, hoàn toàn dựa vào ý niệm để đi theo đội ngũ.

Xuất phát từ rạng sáng, đến bây giờ họ hẳn đã vượt qua khu thắng cảnh một đoạn khá xa rồi.

Quay đầu nhìn lại toàn bộ tuyến đường, chỉ còn lại một màu trắng xóa mênh mông.

Lúc đầu trời còn khá đẹp, quay đầu lại có thể nhìn thấy khu kiến trúc của con người, coi như là một sự an ủi tinh thần.

Nhưng cùng với độ cao tăng lên, sương mù cũng bắt đầu dày đặc.

Trên đường đi không chỉ khô khan mà còn phải cố gắng cảnh giác để bản thân theo sát bước chân của đại đội, không bị tụt lại.

Điều này quả thực là sự hành hạ kép về mặt tâm lý và sinh lý! "Mọi người đều hãy vực dậy tinh thần đi, đi thêm hơn bốn trăm mét nữa là có thể đến điểm nghỉ ngơi chờ bão tuyết qua đi rồi!" Bão tuyết qua đi?

Chẳng phải là có thể nghỉ ngơi bốn năm tiếng sao?

Nghe tiếng trong thiết bị liên lạc, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Nhanh nhẹn cầm lấy đồ đạc, liền theo kịp bước chân của đại đội.

Và ngay lúc này, có người trong số khán giả đã phát hiện ra điều bất thường! [Trời đất quỷ thần ơi?!

Tôi muốn đổi thiết bị khác để xem livestream, sao lại phát hiện ra một kênh livestream khác vậy?] [Ai?

Lần này đội ngũ sắp xếp hai người cùng livestream sao?] [A?

Tình huống gì thế?

Nếu có hai kênh livestream thì Điềm Điềm vợ tôi hẳn phải nói rõ với mọi người ngay từ đầu rồi chứ?] [Đúng đó?

Kênh livestream nào?

Vị đại huynh đệ kia có phải nhìn cảnh tuyết nhiều quá nên mắt bị hoa rồi không?] Thấy độ nóng của cuộc thảo luận này tăng lên, không ít người đã bắt đầu thoát khỏi phòng livestream để xem rốt cuộc chuyện này là sao.

Và người đầu tiên phát hiện ra điều bất thường cũng vội vàng đăng tên kênh livestream đó lên. [Tên kênh livestream đó chỉ khác kênh này một chút, gọi là 'Livestream khảo cổ Trường Bạch' không có chữ 'đội'] Nhìn thấy cái tên này, mọi người đều không kìm được mà nhíu mày.

Phản ứng đầu tiên là đối phương có lẽ là một hot blogger liều lĩnh đến để ăn theo độ hot, nhưng sau khi phát hiện rất nhiều góc quay của đối phương cực kỳ giống với các video mà đội ngũ đã quay khi lên núi trước đó, tất cả mọi người đều ngớ người. [Đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ chúng ta đang xem lại sao?] [Xem lại cái đầu nhà ông!

Không thấy bảo bối Điềm Điềm của chúng ta vẫn luôn trả lời câu hỏi của chúng ta theo thời gian thực sao?!] [Đậu m*!

Chẳng lẽ còn có một đội ngũ khác đã mò lên trước rồi sao?

Kênh livestream đó có tương tác với streamer không?

Mau đi hỏi rõ xem là sao đi!] Tình huống này cũng khiến phía chính quyền vô cùng coi trọng. "Chuyện gì thế này?

Chúng ta khi nào lại sắp xếp hai buổi livestream vậy?!" Sở Mục Vân khó hiểu hỏi người bên cạnh.

Trợ lý tự nhiên là vô cùng câm nín, chuyện livestream này là do chính anh ta toàn quyền sắp xếp.

Làm sao có thể lại đột ngột thêm người vào chứ!

Sau khi nhận được câu trả lời phủ định, Sở Mục Vân càng nhíu mày sâu hơn.

Bởi vì so sánh hai tuyến đường được trưng bày trong hai kênh livestream hầu như là giống hệt nhau!

Mắt thấy tiến trình của kênh livestream do Vương Điềm Điềm phụ trách đã sắp đến chỗ tránh bão tuyết.

Thì thấy kênh livestream kỳ lạ kia cũng đã sắp đến địa điểm đó.

Lờ mờ còn có thể nghe thấy tiếng gió rít gào.

Có người đã vào kênh livestream đó mắng chửi toàn bộ gia đình streamer, nhưng đối phương hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào.

Chương 261

Toàn bộ kênh livestream giống như là bản sao 1:1 của kênh livestream của Vương Điềm Điềm.

Nhưng vẫn có rất nhiều chi tiết không giống nhau.

Mọi người từng chút từng chút tìm ra điểm khác biệt, cho đến khi phát hiện ra dòng thời gian dường như hoàn toàn giống hệt nhau thì cả người đều ngây ra. [Trời ơi?

Tên này làm thế nào mà quay được góc y hệt vậy?] [Hít... tôi thấy sau lưng có một luồng khí lạnh đột nhiên xộc lên!] [Cái quái gì đây!

Chẳng lẽ đây là livestream ma nổi tiếng trên mạng sao?!] [A a a a a!

Đừng có dọa người như thế chứ?!

Livestream ma mà cũng xuất hiện thì nó có thể qua mạng chạy đến nhà tôi không?!] [Trời đất quỷ thần ơi, giữa ban ngày ban mặt mấy người có thể đừng dọa người như vậy không!] [Đúng đó!

Chuyện gì còn chưa xảy ra đã tự hù chết mình rồi, thật sự không phải binh cứu viện do khỉ mời đến sao?] [Mở loa to lên, sẽ có bất ngờ đó!] Đột nhiên một lời nhắc nhở không hẹn mà đến, mọi người vừa kinh vừa sợ làm theo chỉ dẫn của bình luận đó mà phóng to âm thanh.

Chỉ nghe thấy âm thanh giống như tiếng quỷ khóc sói gào phát ra từ loa.

Không ít người trực tiếp kinh hãi hét lên, điên cuồng gõ ra những lời lẽ hoa mỹ trên màn hình bình luận.

Còn những người ở viện nghiên cứu thì lại lọc bỏ tạp âm. "Vương Lập Hoa, chúng ta còn bao lâu nữa thì tới đích vậy?" Khi câu

nói hơi run rẩy, nhưng phát âm vô cùng rõ ràng này xuất hiện, mọi người đều sững sờ.

Hóa ra đây là video do đội ngũ của Vương Lập Hoa đã ghi lại!

Nội dung livestream hiện tại thực chất là phát lại!

Thảo nào toàn bộ quá trình đều không có bất kỳ âm thanh và tương tác nào, hóa ra là đã xử lý ở những chỗ có thể nghe rõ tiếng người! "Họ làm như vậy mục đích là gì vậy?" Không thể nghĩ ra, cũng khó mà lý giải.

Nếu là để thu hút sự chú ý, e rằng ngay từ khi lên núi đã nên phát livestream đồng bộ rồi.

Livestream phát ra lúc đó, dù không thể sánh bằng độ hot của Tô Thần, nhưng cũng nhất định sẽ tích lũy lại, tạo nên độ hot đáng kể ở hiện tại!

Nhưng... tại sao lại chọn cách phiền phức là trùng khớp thời gian với đội ngũ hiện tại? "Mặc dù đây là một tin tốt, chứng tỏ những tên đó vẫn còn sống, nhưng tôi luôn cảm thấy có âm mưu gì đó ở đây." "Đã gần nửa tháng rồi, những tên này đã xuống núi rồi sao?

Hay là... vẫn còn ở trên núi?" Sở Mục Vân cau mày lắc đầu. "Nếu đã xuống núi thì trong các cuộc phỏng vấn của chúng ta với người dân chắc chắn sẽ tìm thấy dấu vết, vì không ai thấy họ trở về, vậy thì chắc chắn họ vẫn đang ở một góc nào đó trên núi chờ đại đội lên!" Nhưng nếu thật sự đang chờ đại đội lên giải cứu, vậy tại sao không trực tiếp cầu cứu?

Mà lại chọn cách livestream phiền phức như vậy? "Trừ khi họ căn bản không hề mong đợi được cứu viện?

Phía trên có lẽ đã chuẩn bị sẵn một cái bẫy lớn kinh thiên động địa nào đó rồi?" Lời này càng nghĩ càng thấy đáng sợ.

Nhưng... họ ngay từ đầu cũng đã lên kế hoạch rằng đội ngũ có thể sẽ phải chịu một phần hy sinh.

Nhưng tiền đề đó được xây dựng dựa trên khả năng đội ngũ của Vương Lập Hoa đã không còn khả năng sống sót.

Nếu những tên đó vẫn còn sống, tình hình có lẽ sẽ còn nghiêm trọng hơn! "Kênh livestream đó hiện tại vẫn không có ai phản hồi, có lẽ là đang... xem kịch sao?" "Đã đang thử kiểm tra tất cả các nguồn tín hiệu trên núi rồi, nhưng các nguồn tín hiệu từ giữa sườn núi trở lên dường như đã bị nhiễu nghiêm trọng..." "Là từ trường do mảnh vỡ gây nhiễu, hãy bảo Trần Kiến Binh cẩn thận, đối phương có thể có phục kích!" Đội ngũ vừa kịp ẩn mình vào vết nứt.

Ngay lập tức thời tiết bên ngoài thay đổi, gió rít gào, những bông tuyết khổng lồ không thương tiếc rơi xuống nền tuyết tạo ra âm thanh chói tai.

Các chiến sĩ vội vàng dùng vật liệu che tạm lối vào, đề phòng tuyết tích tụ nhiều hơn.

Còn Trần Kiến Binh vừa ngồi xuống đã thấy tin nhắn mới, mở ra xem thì cả người sững sờ.

Vương Điềm Điềm thấy sắc mặt anh ấy không đúng, liền đưa máy quay cho một chiến sĩ bên cạnh rồi tự mình tiến lại xem tình hình.

Trần Kiến Binh trực tiếp đưa điện thoại qua, sau khi đọc rõ thông tin trên đó, Vương Điềm Điềm lộ vẻ mặt phức tạp. "Chuyện này khán giả trong phòng livestream đều đã nói rồi, hình như là đối phương cố ý..." "Sau khi chúng ta vào đây, đối phương liền ngừng livestream, chắc là không muốn giúp đỡ chúng ta chút nào đâu nhỉ?" Nói xong, Vương Điềm Điềm cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Trần Kiến Binh thì trực tiếp gọi mấy chiến sĩ đến, sau khi hạ đạt

nhiệm vụ cho đối phương, bắt đầu cùng Vương Điềm Điềm đi sâu hơn vào trong vết nứt.

Càng đi sâu vào, những bích họa hai bên và những tượng điêu khắc kỳ lạ, đầy áp lực khiến họ kinh ngạc. "Xem ra những phỏng đoán ban đầu đều đúng!

Quy mô mộ thất trên này có lẽ còn lớn hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều!" "Những bích họa này, thật sự cảm thấy rất tinh xảo!

Chỉ là nội dung khiến người ta có chút... không thoải mái." Theo ống kính chiếu toàn bộ bích họa ra, màn hình lớn của viện nghiên cứu cũng đã xử lý kỹ thuật xong xuôi, toàn bộ bức bích họa bên trong khe nứt hiện rõ ra. "Nội dung ghi chép trên này quả thật khá quỷ dị..." "Đúng vậy, phía trước đều nói về việc xây dựng đường hầm trên núi, vận chuyển vật liệu xây dựng." "Sao phía sau lại đột nhiên biến thành nội dung méo mó thế này?

Mấy thứ này là côn trùng khổng lồ à?" "Khó nói, trông giống bách túc trùng hơn, nói thật tôi nhìn mấy thứ này hơi kinh khủng." Càng xem càng hứng thú, càng đi vào bên trong càng nóng.

Lo lắng không biết có phải càng gần dung nham hay không, mấy người thấy bên trong chỉ có những bức điêu khắc hình người mặt chim kỳ lạ thì liền quay trở ra. "Nói đến, cái này có giống bức điêu khắc lớn kỳ lạ ở Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc không?" "Hoàn toàn giống hệt!" Các nghiên cứu viên vội vàng chiếu mô hình đã dựng trước đó lên màn hình lớn, chỉ có thể nói sau khi so sánh hai bức tượng suốt nửa ngày.

Ngoài kích thước ra thì căn bản không tìm thấy bất kỳ sự khác biệt nào! "Chẳng lẽ là chi nhánh bên Tây Vương Mẫu Mẫu đã tạo ra những thứ ở nơi này?

Chẳng lẽ Trường Bạch cũng có loại cự xà đó sao?

Còn cả cái Rắn mào gà nữa?" Nếu thực sự có... thì lần này thật sự toi đời rồi!

Địa điểm khảo cổ lần này trời đất lạnh giá, quần áo của các đội viên đã rất dày dặn, ngay cả đi lại cũng là vấn đề lớn.

Huống chi còn muốn tránh né loại quái xà kinh khủng có tốc độ cực nhanh đó! "Tôi nghĩ có lẽ là do khí hậu?

Một nơi có nhiệt độ cao nhất có thể lên đến bốn mươi năm mươi độ, một nơi có nhiệt độ thấp nhất có thể xuống bốn mươi năm mươi độ, loại rắn đó hẳn không thể sống sót ở những nơi như vậy phải không?" "Hơn nữa, nếu thật sự có loại rắn đó, bên cạnh đã là khu du lịch rồi, ai cũng có thể trực tiếp vào mở tiệc buffet được rồi!" Không ít người chọn đồng tình với cách nói này, hy vọng quái vật ít đi một chút.

Nếu không, chờ quái vật thực sự lan xuống chân núi, đó sẽ là một tai nạn khó lường. "Một nơi có chủ mộ gì đó hình như đều sẽ cho người vẽ bích họa để gợi ý trước phải không?" Có người đột nhiên lên tiếng, điều này khiến mọi người đều cảm thấy hơi rùng mình. "Ngươi không phải định nói thứ này có khi dưới tuyết đều có đấy chứ?" Người nói chuyện chỉ vào những cụm sinh vật có hình dạng kỳ lạ nhất trên bích họa, dường như mọc chi chít chân.

Cái này thực sự không nên mọc ra!

Nếu thực sự có loại sinh vật kỳ lạ như vậy.

Nhìn kích thước trên bích họa, một con thôi đã có thể sánh ngang với một người trưởng thành rồi phải không? "Khả năng rất lớn, giống như hiện tại các đội viên đều có thể ngồi nói chuyện trong núi tuyết âm năm mươi mấy độ chỉ mặc áo đơn..." "Sự chênh lệch nhiệt độ môi trường như vậy, có lẽ còn nuôi dưỡng nhiều quái vật hơn nữa!" Không thể phủ nhận, câu trả lời này khá thuyết phục.

Mọi người đành bất lực bảo các chiến sĩ duy trì cảnh giác.

Nhưng điều khó xử là cái quái gì, đây lại là trên núi tuyết, nơi tuyết tích sâu gần hai mét sau trận bão tuyết!

Dù vũ khí uy lực mạnh mẽ đều đã được trang bị ống giảm thanh.

Nhưng chỉ cần ai đó la hét một tiếng, hoặc tiếng kêu thảm thiết của quái vật phát ra.

Mọi người đều phải chịu rủi ro bị tuyết lở chôn vùi.

Nhưng, đã đến đây rồi.

Chương 262

Mọi người chắc chắn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Tuy nhiên, môi trường trong khe nứt rất thoải mái, khiến mọi người đều cực kỳ yên tĩnh.

Thế là họ dừng lại, để lại vài người canh gác, những người còn lại dưỡng sức thậm chí còn ngủ thiếp đi.

Chỉ là khác với trước đây, bão tuyết đã rơi liên tục gần một ngày một đêm.

Sau đó, mọi người đều căng thẳng chờ tuyết tạnh. [Đây có lẽ là buổi livestream chán nhất mà tôi từng xem, mà nói chứ cái kênh livestream ma quái trước đó còn không nhỉ?] [Dù có vợ Điềm Điềm ở đây, nhưng tôi cũng thấy hơi chán rồi...] [Thật đó, đã ở trong cái khe nứt này lâu thế rồi, ngay cả fan cứng như tôi cũng hơi không xem nổi nữa!] [Nhưng mà... bên trong khe nứt hình như vẫn có thể đi tiếp vào sâu hơn, biết đâu có thể thông đến đích thì sao?

Đội ngũ chi bằng đừng đi đường bên ngoài nữa, đi thẳng vào bên trong đi...] [Đúng đó!

Vì đã có thể ước tính di tích có lịch sử lâu đời, xuất hiện gần như cùng thời gian với Tây Vương Mẫu Mẫu, vậy thì chứng tỏ những thứ bên trong khe nứt này cũng đã mấy nghìn năm rồi phải không?] [Đúng rồi!

Nếu thật là vậy, chẳng phải chứng tỏ cái khe nứt này thực ra đã rất ổn định rồi sao!] Nhìn những suy đoán của cư dân mạng, Vương Điềm Điềm nhất thời không có bất kỳ lý do nào để phản bác.

Nhưng thật trớ trêu, vì những sai lầm trước đây của đội khảo cổ.

Nên bây giờ công chúng không còn tin tưởng nhân viên khảo cổ nữa.

Đến nỗi hành động lần này được tiến hành bằng cách để nhân viên khảo cổ khôi phục trực tuyến.

Tô Thần chỉ nhắc nhở người của viện nghiên cứu ở giai đoạn đầu, sau đó cơ bản không trực tuyến nữa.

Chỉ có tổ chuyên gia tạm thời thành lập lần này của viện nghiên cứu là phân tích hình ảnh được truyền về từ mạng lưới 24 giờ.

Đó là những lời giải thích mang tính công thức hóa, và được đồng bộ trực tiếp lên trang web chính thức.

Hơn nữa, đó là một cuộc thảo luận mở mang tính cộng đồng, vì cần rất nhiều kiến thức chuyên môn.

Do đó, những thông tin được đưa vào thảo luận thực ra chỉ có một phần mười là có thể sử dụng được.

Phần lớn hơn là những câu hỏi lặp lại vô nghĩa "tại sao", và cư dân mạng nhấn mạnh rằng đối phương hãy tự xem giải thích.

Cứ như vậy, cuộc thảo luận trực tiếp trở nên vô nghĩa, biến thành một khối tranh chấp quy mô lớn mà mọi người "chào hỏi tổ tông" của nhau.

Vì thế, mọi người càng lúc càng không còn hứng thú với buổi livestream lần này.

Mặc dù cũng có người đến xem livestream vì Vương Điềm Điềm, nhưng nhan sắc cuối cùng cũng không duy trì được bao nhiêu hứng thú.

Sau khi xem liên tục cả một ngày trời mà không có bất kỳ tiến triển nào, cuối cùng vẫn bỏ cuộc.

Cũng có người vẫn mong chờ cái kênh livestream ma quái trước đó xuất hiện trở lại, để tăng thêm một chút màu sắc huyền bí cho kênh livestream này.

Nhưng kênh livestream đó lại không hề xuất hiện. [Chẳng lẽ người đã chết rồi?] [Nói nghe vô lý, nhưng cũng có khả năng này, chỉ là... nếu dễ chết vậy thì trực tiếp đến chỗ Điềm Điềm này mà bắn tín hiệu cầu cứu đi!

Tôi nghĩ chắc chắn sẽ có người phát hiện rồi giúp sao chép dán lại thôi!] [Hahahahaha, nhưng khả năng này thực ra không lớn đâu!] [Mấy ông nói tôi thấy đội ngũ bây giờ cứ ở yên đây là tốt nhất, cứ mãi ở đây, không có gì để làm thì càng tốt...] [Lầu trên đúng kiểu lạc quan não tàn rồi, trọng điểm không phải là bây giờ rất nhiều chuyện đều khó lường sao?

Nếu không có gì để làm, ông lấy hơn hai ngày lương của ông ra nuôi họ à?] Cứ như vậy, cuộc tranh cãi lại bùng lên.

Lại sôi nổi hơn trước không ít.

Bởi vì không gian kín tuy an toàn và thoải mái, nhưng quá thoải mái ngược lại khiến mọi người đều cảm thấy không thoải mái.

Bên ngoài tuyết tích dày đặc, cơ bản cứ khoảng ba giờ lại có binh sĩ chuyên trách ra dọn dẹp phần lớn, để tránh lối vào bị đóng băng.

Và xem đạn mạc tán gẫu, lại trở thành trò giải trí lớn nhất hiện tại. "Cũng không biết tiếp tục đi theo lộ tuyến cấp Tô Thần đại thần thì sẽ tìm thấy cái gì..." Có người chợt lầm bầm một câu nhẹ nhàng, lập tức, đạn mạc liền ngừng lại.

Sự chuyển hướng tức thì của cuộc thảo luận khiến mọi người đều tò mò về cái gọi là bản đồ lộ tuyến đó.

Có người trực tiếp đề nghị đưa bản đồ lộ tuyến ra cho xem trước

đi, dù sao bây giờ thật sự quá nhàm chán rồi. [Đúng đó... tôi thật sự chưa bao giờ cảm thấy chán đến thế, nếu không chủ động tìm vài chủ đề để nói chuyện, tôi nghĩ tôi sắp phát điên vì rảnh rỗi mất!] [Mày cái đ* gì mà không đi làm phân tích chiến lược đi!

Mày rảnh thì đại quân phân tích cần cái lông heo như mày!] [Để bảo bối Điềm Điềm đưa bản đồ lộ tuyến mà Tô Thần đại thần vạch ra đi!

Đưa ra trực tiếp đi tôi chắc chắn sẽ chạy đi phân tích ngay lập tức!] Thấy đạn mạc cứ không ngừng đeo bám đòi bản đồ lộ tuyến.

Vương Điềm Điềm nhất thời không biết nói gì.

Chỉ có thể quay lưng ống kính đi, cầu cứu viện nghiên cứu. "Họ hẳn là không ngờ đến chuyện của kênh livestream trước đó, nếu đối phương còn sống, biết chúng ta bây giờ sẽ đi theo lộ tuyến nào, chỉ sợ họ sẽ bố trí mai phục ở những nơi mà họ đã sớm quen thuộc..." Điểm này Sở Mục Vân cũng đã nghĩ đến.

Ngay lập tức, ông bảo người của viện nghiên cứu dùng tài khoản đã được xác minh để cảnh báo mọi người rằng những thông tin này trước khi kết thúc thăm mộ đều là thông tin cơ mật không thể tùy tiện tiết lộ.

Điều này mới khiến khán giả bình tĩnh lại.

Và đúng lúc không ít người đều cảm thấy rất nhàm chán, định trực tiếp rời khỏi kênh livestream.

Bỗng nhiên nghe thấy trong ống kính dường như có người đang khẽ gọi. "Tuyết tạnh rồi!" Ngay sau đó, mọi người lại đều ở lại. [Haizz... cái đống tuyết này cuối cùng cũng tạnh rồi, nếu không tạnh nữa tôi nghĩ đội ngũ cứ thế này trong khe nứt cũng sẽ bị tiêu hao sạch vật tư mang lên mất!] [Hahahahaha thật hiếm, cái tuyết này có phải

cũng nghe thấy lời oán thán của chúng ta rồi không?] Không chỉ tuyết nghe chán mà ngay cả người cũng nghe chán rồi!

Chiến sĩ thấy đạn mạc than vãn không nhịn được mà than theo, nhưng ngay sau đó lại nghe thấy tiếng người thăm dò tình hình bên ngoài không đúng!

Trần Kiến Binh vẫn đang thu dọn đồ đạc, không nhịn được mà khẽ chửi một câu. "Thằng mẹ nào đang hú hét trong tuyết thế!" Ngay sau đó, anh ta vội vàng luồn lách qua đám đông lộn xộn của đội ngũ để kiểm tra tình hình tuyết.

Thấy tuyết ở cửa hang không có bất kỳ dấu hiệu lỏng lẻo nào, anh ta thở phào nhẹ nhõm.

Rồi ngay lập tức vỗ một cái vào gáy chiến sĩ vừa phát ra tiếng động.

Đang định đẩy người kia trở vào, lại thấy đối phương vẫn ngây ngốc nhìn chằm chằm vào tuyết.

Trần Kiến Binh ngớ người, đeo kính bảo hộ rồi mà?

Sao người vẫn ngớ ngẩn thế? "Tuyết...

đang động...

đang động!" Trước khi âm điệu cuối cùng đột ngột tăng cao, Trần Kiến Binh nhanh mắt lẹ tay phản ứng kịp.

Vươn tay bịt miệng anh ta lại rồi đẩy mạnh vào bên trong.

Nhưng đồng thời, phía sau cũng vang lên tiếng xào xạc dày đặc khiến toàn thân anh ta nổi không ít da gà.

Sau khi hai người lăn vào bậc thang tiến vào hang động, mọi người đều giật mình.

Nhưng còn chưa kịp kinh ngạc, tuyết phía sau hai người lại điên

cuồng nhuyễn động xào xạc.

Như thể đang chạy trốn, từ chối nhiệt độ bên trong khe nứt.

Càng giống như côn trùng gặp phải thứ gì đó kỳ lạ mà bị kinh hãi.

Hình thái đó khiến tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Là tuyết mà!

Nhưng tuyết sao lại biết chạy trốn?!

Chiến sĩ cảnh giác tiến lên dùng dao hất lớp "tuyết" vụn đang nhuyễn động đó lên.

Nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện căn bản không phải tuyết! "Cái quái gì thế này, đây chính là một loại côn trùng màu trắng mà!" Người kia vừa nói, Vương Điềm Điềm cũng cuối cùng cũng vùng vẫy cầm máy quay đi đến trước lối đi.

Chương 263

Ống kính tiến gần, chiếu rõ toàn bộ hình dạng của con côn trùng, khán giả lúc này mới phát hiện đây thật sự là côn trùng!

Lờ mờ còn có thể nhìn thấy đôi cánh trong suốt như trong mờ trên đó! [Đ* mợ?

Con côn trùng gì đây?

Âm bốn mươi năm mươi độ mà vẫn có thể hoạt động bình thường?] [Vô lý, tôi bây giờ còn đang chui trong chăn ấm, kết quả một con côn trùng còn có tinh thần cầu tiến hơn tôi, cái này khiến tôi phải làm sao đây?] [Nhưng mà đừng nói, con côn trùng này trông cũng khá đẹp đó!] [Đẹp cái con khỉ gì!

Côn trùng trên tuyết, ẩn mình trong tuyết?

Cái thứ quái gì này mà có thể liên quan đến đẹp được?

Chẳng phải là kinh khủng đáng sợ sao?!] Người của viện nghiên cứu nhìn thứ này, nhất thời cũng hơi kinh ngạc. "Côn trùng ẩn trong tuyết?" "Côn trùng trong tuyết thì không có gì lạ, trong giới côn trùng có một loại gọi là tuyết trùng, hình dáng rất giống thứ này, nhưng thứ này rõ ràng lớn hơn kích thước bình thường của tuyết trùng không ít!" Nghe Ngô Khánh Bình nói, mọi người đều không khỏi tò mò. "Tuyết trùng bình thường có kích thước thế nào?" Ngô Khánh Bình cau mày, "Lớn nhất cả cánh cũng chỉ bằng móng tay của chúng ta thôi." Và mọi người đồng loạt nhìn về phía ống kính, liền phát hiện kích thước của thứ đó thật sự lớn hơn không chỉ một chút!

Một thứ có thể bị mũi dao phay hất lên, cái quái gì này, riêng thân nó đã bằng hai móng tay rồi phải không?!

Sượt! – Đột nhiên, như thể nhớ ra điều gì đó, sắc mặt Ngô Khánh Bình đại biến, quay người gầm lên với Sở Mục Vân, người đang phát lệnh. "Mau bảo họ đi vào trong!

Bên ngoài bây giờ toàn bộ là lũ côn trùng đó!" Sở Mục Vân tuy không rõ nguyên nhân nhưng cũng không dám chậm trễ, lập tức gửi tin nhắn cho Trần Kiến Binh.

Trần Kiến Binh vừa vùng vẫy bò dậy từ mặt đất, thấy khe nhỏ, liền không cần đồ đạc gì cả mà đẩy mọi người chui vào bên trong.

Cảnh tượng trong ống kính nhanh chóng biến thành một mớ hỗn loạn khó tả.

Và mọi người lúc này mới vội nhìn về phía Ngô Khánh Bình, muốn ông giải thích xem chuyện gì đang xảy ra. "Con côn trùng đó... có hại không?

Mà nói chứ tôi là lần đầu tiên nghe nói đấy!" "Tôi cũng vậy, quả nhiên thế giới rộng lớn không thiếu gì chuyện lạ." Và mọi người vẫn đang thảo luận vui vẻ, thì nghe thấy phía sau vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Ngay sau đó, đội ngũ đang chen chúc vào bên trong bỗng ngừng lại trong chốc lát.

Ngay cả Vương Điềm Điềm cũng tò mò quay ống kính về phía sau một chút.

Chỉ một cú quay đó, tất cả mọi người đều sững sờ!

Người đó chính là chiến sĩ đã phát ra tiếng kêu lúc đầu, sau khi Trần Kiến Binh kéo anh ta dậy thì hẳn là vẫn chưa kịp phản ứng.

Vì vậy đã không theo kịp đội ngũ đang rút lui, cách mọi người một khoảng bốn năm mét.

Cách cửa hang chỉ khoảng ba mét.

Và những "tuyết" từ cửa hang rơi vào lại không biết từ lúc nào đã bò đầy trên người anh ta.

Có người đang định tiến lên giúp đỡ, nhưng bị Trần Kiến Binh kéo lại.

Người đó nghi hoặc, thì thấy Trần Kiến Binh mặt đen sầm, "Anh ta đã chết rồi." Nghe tiếng, mọi người nhìn kỹ lại, liền phát hiện sắc mặt người đó đã tím tái!

Rõ ràng đã tắt thở rồi!

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này dọa sợ!

Vội vàng nhanh chóng rút lui vào bên trong.

Còn Vương Điềm Điềm mắt đẫm lệ vẫn luôn hướng ống kính về phía sau, để mọi người xem hết quá trình này, đó thật sự là một cảnh tượng vô cùng thảm khốc, vốn dĩ là những con tuyết trùng màu trắng bao phủ trên người người kia.

Sau đó, như thể ngửi thấy mùi thức ăn, càng lúc càng nhiều "tuyết" bắt đầu trượt vào bao phủ lên người anh ta.

Và bộ quần áo dày dặn vốn có trên lưng người kia lại nhanh chóng lún sâu vào.

Nhìn kỹ mới phát hiện là tuyết trùng đã cắn xuyên qua quần áo chui vào hút máu.

Đến khi những con trùng hút no máu rồi chui ra, toàn thân đã biến thành màu đỏ tươi đáng sợ!

Cảnh tượng này khiến tất cả khán giả đều chết lặng, còn các nghiên cứu viên thì đồng loạt nhìn về phía Ngô Khánh Bình. "Ông vừa rồi đột nhiên nhớ ra loài côn trùng này thực ra là hút máu, nên mới bảo

họ nhanh chóng chạy trốn đúng không?" Sắc mặt Ngô Khánh Bình vẫn không mấy tốt, nhìn thi thể trên ống kính càng lúc càng xa nhưng vẫn có thể nhìn rõ rằng nó đã nhanh chóng khô quắt lại, và bị những con tuyết trùng còn sót lại ăn sạch da thịt.

Ông chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên nỗi ân hận khó tả. "Tuyết trùng bình thường trong tự nhiên cũng chịu lạnh tốt, nhưng chúng thường xuất hiện trong những thời tiết kỳ lạ như ngày bão." "Sở dĩ có thể được phát hiện cũng là vì những nhà nghiên cứu không kịp tránh nạn và thân mình đang ở trong cùng hoàn cảnh với chúng." Nói trắng ra, thứ này là sinh vật chính tông chỉ có thể thấy khi đã đặt mình vào tử địa mà sinh tồn.

Có lời đồn cũng nói rằng sự xuất hiện của thứ này có nghĩa là bão sẽ kết thúc.

Nhưng ai cũng không ngờ rằng tuyết trùng sở dĩ được gọi là tuyết trùng không chỉ vì toàn thân chúng trắng như tuyết, mà còn vì chúng thực sự sẽ xuất hiện vào ngày tuyết rơi! "Thông thường nghiên cứu phát hiện thứ này dựa vào việc hút dịch cây để duy trì năng lượng cần thiết cho sự sống, nhưng trong vùng tuyết thì rõ ràng vạn vật đều bị lớp tuyết dày đặc che phủ bên dưới." Cho nên lúc này bất kể là thứ gì, chỉ cần là sinh mệnh có thể sản sinh chất lỏng lưu động xuất hiện, thì đó chính là thức ăn mặc định của tuyết trùng!

Sau khi hiểu rõ điểm này, sắc mặt mọi người rõ ràng đã trở nên khác thường.

Mặc dù rất nhiều chuyện đều không đúng! "Nhưng trước đây mọi người vẫn luôn đi trên tuyết mà, sao lại không hề bị thứ này tấn công nhỉ?" Đây quả thực là một điểm mù.

Ngay cả giáo sư sinh vật học Ngô Khánh Bình cũng bị làm khó.

Nếu những thứ này vẫn luôn ở trên cao của núi tuyết, vậy tại sao

trước đây chúng lại không xuất hiện tấn công các đội viên nhỉ?

Trọng điểm là độ dày của quần áo trước và sau đều giống nhau, có chỗ nào không giống nhau sao?

Mọi người nghĩ nát óc cũng không hiểu được.

Bỗng nhiên, một chuyên gia sinh vật học đột nhiên như nhớ ra điều gì đó mà kêu lớn một tiếng.

Tiếng kêu này khiến mọi người đang tập trung suy nghĩ đều giật mình.

Họ sốt ruột nhìn về phía người đó, trên mặt biểu cảm viết đầy — ngươi tốt nhất là có thông tin quan trọng để tiết lộ, nếu không thì chết với ta!

Người đó ngớ người một chút, rồi cười ha hả nói: "Tôi chỉ nghĩ đến lời Ngô Giáo sư nói lúc đầu, tức là tuyết trùng xuất hiện cùng với bão mới bị phát hiện, vậy có phải vì yếu tố thời tiết mà những thứ này xuất hiện trong tuyết không?" [Đ* mợ?] [Ờ...] "Tôi thật sự không nghĩ tới điểm này!" Ngay lập tức, mọi người bỗng vỡ lẽ, trước đây chẳng phải vẫn luôn nói mấy trận tuyết kỳ lạ này sao lại đến nhanh mà đi cũng nhanh sao?!

Nếu "tuyết" cái quái gì mà biết động!

Chẳng phải đó là đi nhanh rồi sao?! [Vô lý thật!

Hóa ra cái gọi là bão tuyết lại lẫn cả một đống côn trùng sao?!] [Đáng sợ quá!

Thật sự quá đáng sợ, khí hậu Trường Bạch hóa ra lại kinh khủng đến vậy sao?] [Tôi cũng bị sốc rồi, trên trời rơi xuống một đống côn trùng hút máu, chẳng phải là muốn giết người sao!] Nhưng cùng với việc tư duy được khai mở, mọi người cũng dần dần hiểu ra rằng toàn bộ sự việc thực ra không hề đơn giản như tưởng tượng.

Theo suy đoán ban đầu, mấy trận tuyết kỳ lạ này chính là con đường cuối cùng để tìm ra bí mật quan trọng nhất.

Vậy có phải cũng có nghĩa là những trận tuyết kỳ lạ này chính là thủ đoạn phòng ngự của vật đang tồn tại ở đây không?

Lợi dụng việc "oanh tạc không phân biệt" quy mô lớn như vậy, để tiêu diệt tất cả những người có thể tiếp cận lối vào trước khi lối vào xuất hiện!

Cái này quả thực là tàn nhẫn vô nhân đạo mà! "Thảo nào Tô Thần đại thần lại nói phải tìm chỗ trú ẩn trước khi bão tuyết ập đến, hóa ra cái này căn bản không phải thiên tai!

Cái quái gì này đơn giản là nhân họa!" "Người xây dựng mộ thất ở đây chẳng lẽ là 'thần' cai quản thời tiết sao?" Nghe có nghiên cứu viên than vãn như vậy, mọi người nhất thời cũng hoàn toàn bối rối.

Thời buổi này, lại đến mức bão mưa, bão tuyết đều là thao tác bình thường rồi!

Bây giờ bão côn trùng mới thực sự vô tình!

Khi đang liên tục rút vào bên trong đến mức gần như không thể chen vào được nữa, Vương Điềm Điềm đột nhiên thấy một dòng nhắc nhở màu vàng nổi bật trên đạn mạc. [Sắp được rồi, loài côn trùng đó sợ nóng, các vị chỉ cần đợi đến nửa đêm tuyết tan là có thể đi ra ngoài.] "Là Tô Thần tiểu ca ca!" Vương Điềm Điềm kích động kêu lên, may mắn là đây đã ở sâu trong khe nứt, tiếng to một chút cũng bị khe nứt hấp thụ bớt không ít.

Trần Kiến Binh thấy Vương Điềm Điềm dừng lại, liền nhận ra chắc chắn là Tô Thần đã ra chỉ thị.

Anh ta vội vàng xích lại gần để nhìn rõ những chữ vàng lớn trên màn hình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm ra hiệu cho đội ngũ dừng

lại.

Chương 264

Và lúc này, viện nghiên cứu cũng đã chuyển tiếp kết luận đã có được.

Khi Vương Điềm Điềm đối diện ống kính đọc to kết luận, tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh không tên. [Cái quái gì đây?!] [Chết tiệt?

Chủ mộ là ai?

Đợi tìm thấy quan tài rồi trực tiếp mang ra phơi nắng một tháng đi!] [Đúng đó!

Cái này sao... sao có thể độc ác đến vậy?!] [May mắn thật... may mắn là mọi người đều chỉ nghĩ những thứ này là bão tuyết, nếu có ai đó không sợ chết mà xông lên vào ngày bão tuyết thì thật sự đến chết cũng không hiểu mình chết kiểu gì!] [Tôi thật sự ngớ người ra rồi...

Chắc là chiến sĩ nhỏ vừa nãy còn chưa kịp phản ứng gì...

Tiếng kêu thảm thiết đó thật sự đau lòng quá...] Đạn mạc đều đang mặc niệm cho chiến sĩ hy sinh đó.

Các chiến sĩ trong khe nứt cũng trầm mặc đến tột cùng.

Thật vậy, nếu không phải chiến sĩ đó kịp thời phát hiện có thứ gì đó không ổn trong tuyết, có lẽ bây giờ số người chết và bị thương đã hơn một nửa rồi.

Và sau khi mặc niệm kết thúc, mọi người hỏi Tô Thần về thời gian chính xác, lúc này mới yên tâm. [Tô Thần đại thần thật sự chỉ xuất hiện vào những thời khắc quan trọng!

Yêu quá yêu quá!] [Nghĩ đến con côn trùng có thể đốt cháy người trong tuyết trước đây, không ngờ tuyết trùng ở đây lại trông bình

thường mà cũng tàn bạo đến vậy.] [Tôi thì chưa bao giờ thấy con côn trùng nào bình thường cả, mọi người có biết con cuốn chiếu không?

Mẹ nó cái thứ quỷ quái đó cũng đáng sợ lắm, còn có hai vành mắt trắng nữa!] [Quả nhiên thuốc diệt côn trùng có lẽ cần phải nâng cấp rồi, các nhà cung cấp thuốc diệt côn trùng hãy nhìn xem!

Điều kiện bây giờ đã trở nên tồi tệ đến mức nào rồi!

Côn trùng đều dám hút khô máu người rồi!] [Muốn hỏi nhỏ một câu là lầu trên có phải bị khùng không?

Đã quên cái thứ muỗi đáng ghét đó rồi sao?] Nhìn đạn mạc chạy tán loạn.

Vương Điềm Điềm còn muốn giao lưu thêm với Tô Thần một chút, nhưng lại thấy đối phương không còn tin nhắn nào gửi ra nữa.

Lúc này cô mới chợt hiểu ra rằng lần này anh thật sự đang chỉ dẫn họ, chỉ xuất hiện khi họ không thể đưa ra phán đoán rõ ràng.

Thế là cô chỉ đành bất lực nói chuyện qua loa với đạn mạc.

Các chiến sĩ đều lòng còn sợ hãi, đốt đuốc ở cửa vào khe nứt, sợ lại có tuyết lở sập vào.

Trong viện nghiên cứu, Ngô Khánh Bình tức đến nghiến răng nghiến lợi. "Biết thế thì tôi nên mặt dày theo họ đi!

Mặc kệ họ nói gì hay không!" Không ít nghiên cứu viên cũng tiếc nuối như vậy, dù sao tài liệu nghiên cứu như thế này mà chỉ có thể chứng kiến qua video thì thật sự quá đáng tiếc!

Họ từ tận đáy lòng hy vọng có thể kiểm tra thực địa một chút, dù có phải trả giá bằng sinh mạng vì điều đó cũng rất đáng giá!

Nhưng bây giờ, mọi chuyện cũng chỉ có thể khiến họ hối tiếc một chút. "Thông tin có thể suy đoán ra bây giờ thật sự ít đến đáng thương,

nếu không có Tiểu Tô giáo sư giúp giải đáp một chút, tổ chuyên gia của chúng ta sẽ mất mặt đến mức nào đây?!" Cái quái gì cũng không thể giải đáp, cái quỷ gì mà xứng đáng gọi là tổ chuyên gia chó má chứ!

Đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy một tiếng kinh hô của nhân viên phụ trách công việc.

Mặc dù trong mấy giờ qua đã trải qua vô số lần, mọi người đã quen rồi.

Nhưng vẫn có chút không thoải mái. "Lại làm sao nữa rồi?!" "Cái đó!

Cái kênh livestream ma quái đó lại mở rồi!" Hô!

Mọi người đều không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Ngay sau đó, màn hình lớn liền chiếu cảnh tượng của kênh livestream đó.

Cũng là trong khe nứt, mấy cái bóng đen thui như ma quỷ đang lung lay.

Sau đó nghe thấy có người dường như hét lên gì đó, rồi vật che phủ ở lối vào bị gỡ bỏ.

Ánh sáng xuyên vào, đúng lúc ống kính đang từ từ đi ra ngoài thì một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Ngay sau đó là tình huống giống như trước, một người ngã gục vào bên trong.

Tay vùng vẫy giơ lên, rồi lại đột ngột rơi xuống.

Nhìn động tĩnh thì là đã chết ngay lập tức.

Một cảnh quay vốn dĩ bình thường không gì hơn, vào lúc này lại gây ra sự phẫn nộ mãnh liệt trong công chúng.

Trong chốc lát, số người chuyển từ kênh livestream đó sang kênh này ngày càng nhiều.

Những lời chửi rủa ngập trời nối tiếp nhau. [Đ* mẹ!

Cái thứ ngu ngốc gì đây?!

Cái loại ngu ngốc như thế này mà còn muốn được cứu viện sao?

Tuyên án đi!] [Tôi thật sự lần đầu tiên cạn lời như vậy, tôi muốn biết người ta là đến cứu anh đấy, sao anh biết rõ trong tuyết có nguy hiểm, mà còn cố ý phát livestream sau khi xảy ra chuyện!] [Emmm... bố mày hôm nay chính là muốn làm quan tòa mạng một lần!

Cái thằng chết tiệt này có xứng đáng sống sót không?] [Hoàn toàn không xứng, tôi thấy loại người này tốt nhất là chết nhanh lên đi!] [Tôi thật sự tức chết mất!

Loại người này sao có thể như vậy chứ!] [Thật sự bó tay rồi... chuyện này tôi thật sự không thể chấp nhận được... khó chịu quá, nước mắt cứ rơi lã chã...] Đúng vậy, ai có thể biết tốc độ từ người biến thành cầm thú lại có thể nhanh đến vậy chứ?

Trước khi lên núi, mọi người vui vẻ xem livestream trong lòng vẫn còn kỳ vọng, rằng người trên núi có thể sống sót và được cứu viện.

Nhưng bây giờ, trái tim của tất cả mọi người đều nguội lạnh.

Khi trên mạng tràn ngập các thuyết âm mưu, thậm chí có người còn giúp giải thích, giúp phân tích theo hướng tốt.

Vì vậy, họ bị những người ủng hộ thuyết âm mưu tấn công đến mức hơi trầm cảm.

Ai mà ngờ được khi đó, cái gọi là thuyết âm mưu đó chưa bao giờ là vô căn cứ.

Người có thể lên núi vào thời khắc đặc biệt đó, bản thân họ đã

khoác lên mình chiếc áo choàng đen bí ẩn, che giấu ý đồ thực sự của mình.

Đến khi cuối cùng mọi người hiểu ra rằng sự việc chính là do đối phương cố ý gây ra.

Sau khi đội ngũ gặp chuyện mới cố ý tung ra "gương tày liếp" để chế nhạo. [Hành vi như vậy thật sự là cực kỳ tồi tệ!] [Cố lên!

Hy vọng các chiến sĩ trong tình huống đảm bảo an toàn của bản thân sẽ tìm thấy chúng!

Chưa chết thì giết chết!

Chết rồi thì băm nát thi thể cho chim ăn!] [Ờ... mặc dù vậy, đại lão ơi, núi tuyết...

đặc biệt là loại núi tuyết như thế này thì vẫn rất ít loài chim có thể bay lên được.] [Phụt... vậy không sao!

Trực tiếp băm nát ra cho thứ gì ăn được thì cho ăn!] Ngô Khánh Bình nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Vô năng vi lực!

Thật sự là vô năng vi lực!

Đối mặt với hành vi khiêu khích đến mức này của đối phương, cái gọi là tổ chuyên gia hậu cần của họ chẳng khác nào phế vật!

Chương 265

Vẫn luôn cho rằng mình chỉ là vì sự đứt gãy văn hóa nên mới không biết gì về văn hóa mà người xưa để lại.

Nhưng sự thật lại là một cái tát mạnh vào mặt, mắng chửi họ bằng giọng the thé – Tất cả đều là cái cớ!

Tất cả đều là cái cớ chết tiệt!

Bây giờ căn bản không phải đối mặt với vấn đề gì về sự đứt gãy văn hóa chó má cả!

Trước mắt đây toàn bộ là vấn đề do người hiện đại gây ra!

Cái quái gì này còn là vấn đề do một đám người có tuổi đời và kinh nghiệm kém xa mình gây ra!

Họ là cái thá gì?

Họ cầm khoản tiền hậu hĩnh làm cái gọi là nghiên cứu.

Kết quả là nuôi hổ gây họa?

Người do chính tay mình bồi dưỡng ra lại cầm dao đâm ngược lại chính người của mình!

Cả phòng họp yên tĩnh như tờ.

Mọi người đều thất thần như mất hồn.

Ai cũng không dám nói lời nào trước vào lúc này, cũng không ai có mặt mũi mà nói gì.

Đây không chỉ là vấn đề của đội ngũ đó, đây càng là vấn đề của toàn bộ giới nghiên cứu khảo cổ!

Là vấn đề của tất cả bọn họ!

Đạn mạc cuộn trào trên màn hình tuy không có dòng nào chửi rủa họ, nhưng lại càng giống như sự sỉ nhục lớn nhất được trao cho họ một cách vô hình.

Lâu sau, khi bầu không khí đã bị đè nén đến cực điểm thì cuối cùng cũng có người lên tiếng.

Đó là Sở Mục Vân. "Tất cả chết tiệt mau động lên cho lão tử!

Còn ngây ra đó làm gì!

Chuyện xảy ra ngay trong phòng của mình, còn muốn người khác giải quyết vấn đề giúp sao?" "Các người không cảm thấy hổ thẹn sao?!

Bắt đầu ngay bây giờ!

Làm được gì thì làm cái đó!

Nghĩ đến bất kỳ tình huống nào có thể xảy ra đều phải báo cáo cho tôi!" Hét xong, ông ta như thể lại bị rút cạn hết sức lực.

Sở Mục Vân chống tay lên mặt bàn, như thể có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Cũng không ai dám phản bác một lời.

Mọi người đều hiểu những lời mắng chửi này đều có lý, hơn nữa Sở Mục Vân cũng tự tính mình vào đó.

Chính vì tình hình hiện tại đã nghiêm trọng đến mức không thể tưởng tượng được.

Cho nên càng cần họ phải hoạt động hết tốc lực!

Khoảnh khắc tiếp theo, cả phòng họp liền ồn ào hỗn tạp, mọi người lập tức bước vào trạng thái bận rộn.

Còn ở một bên khác, bên trong khe nứt.

Sau khi nhìn thấy nội dung của kênh livestream đó, Trần Kiến Binh nghiến răng nghiến lợi phẫn nộ đến tột cùng!

Anh ta muốn chửi rủa, nhưng hiện tại anh ta mới là người lãnh đạo cao nhất của đội ngũ này.

Tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung vào anh ta, anh ta không thể làm như vậy. "Tôi nghĩ chúng ta vẫn phải giữ bình tĩnh, thử nghĩ xem người ta cố ý làm như vậy, chẳng phải là muốn trước khi đội ngũ của chúng ta tìm thấy họ thì sẽ tan rã sao?" "Càng như vậy!

Chúng ta càng không thể nản lòng!

Càng phải đoàn kết nhất trí!" Đái Diên Vũ bên cạnh không nhịn được mà giúp cổ vũ.

Thấy Trần Kiến Binh bình tĩnh lại, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm. "Thật lòng mà nói, con tuyết trùng trước đó thật sự đã làm tôi giật mình một phen." Theo suy nghĩ mà người lớn đã đưa ra, mười năm trước khi bão tuyết rơi, những thứ này hẳn đã từng xuất hiện.

Nhưng chưa từng có ai thực sự nhìn thấy chúng.

Điều này cũng có nghĩa là, giống như Tô Thần đã nói, những thứ này chỉ có thể miễn cưỡng sinh tồn khi lớp tuyết tích tụ quá cao.

Đến khi lớp tuyết tan chảy thì sẽ biến mất. "Nhưng tôi vẫn tò mò, những thứ này chẳng lẽ sống trên trời sao?

Nếu không thì sao lại đột nhiên tập trung nhiều đến vậy?" Vương Điềm Điềm suy nghĩ một lúc, nói: "Có lẽ... là bị thu hút đến?" Bị hấp dẫn đến sao?

Tất cả mọi người đều bị câu nói này làm cho giật mình.

Máy quay không biết từ lúc nào đã đột nhiên chuyển hướng về phía mấy người đang thảo luận. "Cứ như là sức hấp dẫn của món ăn

ngon đối với chúng ta vậy, biết đâu trong bão tuyết cũng có thứ gì đó đang hấp dẫn bọn chúng!" Cách nói này hiển nhiên dễ hiểu hơn nhiều.

Nhưng bọn họ vẫn không hiểu tại sao lại hấp dẫn nhiều tuyết trùng đến vậy?

Cho dù tính cả thi thể của bọn chúng vào đó, thì cũng không thể có sức hấp dẫn như thế được, phải không?

Hay là ở đây còn có những thi thể khác tồn tại?

Nếu thật sự còn có những thi thể khác tồn tại…… [Giờ tôi nhìn thấy cái xác nào cũng thấy cái thứ đó có thể biến thành tống tử...] [Tôi cũng vậy, thế là bắt chước Tô Thần đại thần vung dao chém đẹp mắt... rồi giờ tôi mất việc luôn.] [Nãi mã, lố bịch thật, lầu trên ông làm ở nhà tang lễ à?

Không bị người nhà khiếu nại bắt đền tiền sao?] [Đền rồi chứ, mất toi cả tháng lương, giờ đang ngồi vỉa hè xem livestream đây, bụng đói meo...] [Thấy cũng hơi tội, nhưng ông không thấy mỗi lần Tô Thần đại thần có màn 'hack não' xuất hiện thì cả màn hình đều hiện thông báo sao?] [Cạn lời...

Tôi thấy mình đừng có đưa vào thực tế làm gì, đừng có bôi đen nam thần nhà tôi nữa!] "Nếu còn có những thi thể khác, chẳng phải chúng ta bây giờ đang gặp nguy hiểm sao?" Dù sao thì giác quan của động vật vẫn mạnh hơn con người nhiều.

Nếu khắp núi khắp nơi đều có loại trùng này, chỉ có thể nói số lượng thi thể ở nơi này đã vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

Tô Thần tranh thủ liếc nhìn phòng livestream.

Thấy mọi người đều đang bàn về chuyện thi thể, có chút cạn lời.

Thời gian còn chưa tới, những chi tiết được khắc họa trong cảnh tượng tiên tri mà tôi thấy, có những người mặc trang phục hiện đại

đứng trước Cửa Đồng Khổng Lồ.

Mặc dù... giờ tôi vẫn thấy hơi kỳ lạ, lộ tuyến tôi đưa ra lẽ ra phải tránh xa Cửa Đồng Khổng Lồ mới đúng.

Nhưng sau khi tôi quy hoạch lộ tuyến vòng xa hơn, lại phát hiện cảnh tượng cuối cùng trên cuộn da dê vẫn không hề thay đổi.

Tôi cảm thấy có lẽ vẫn là chuyện do người trong đội ngũ của Vương Lập Hoa gây ra!

Vậy nên quyết định giải quyết chuyện trước mắt đã. [Nơi này tạm thời sẽ không xuất hiện tống tử quá phiền phức, nhưng mọi người cần chú ý ở đây có một loại Du Diên rất rắc rối.] Mọi người đang bàn luận sôi nổi, thấy dòng chữ vàng đột nhiên xuất hiện đều không khỏi kích động.

Vương Điềm Điềm cũng lộ vẻ thư thái ra mặt.

"Tô Thần tiểu ca ca nói Du Diên… là loại Du Diên mà chúng ta thường hiểu sao?" [Gần như vậy, chỉ là kích thước có chút khác biệt, ở địa điểm tiếp theo tôi đánh dấu trên bản đồ mọi người sẽ thấy chúng.] Cái thứ đó kỵ sáng, nhưng số lượng lại rất nhiều.

Cho dù có tạo ra nguồn sáng khổng lồ, bọn chúng cũng có thể bất chấp xông lên mấy cái là bao phủ hết cả nguồn sáng.

Nếu là tôi, tuyệt đối sẽ trực tiếp hóa thân thành máy nghiền nát vô tình.

Nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ bọn này!

Không có lý do gì khác, chỉ là không chịu nổi sự tồn tại của mấy thứ kinh tởm này.

Mày cái đ*ch không có việc gì lại mọc nhiều chân như vậy làm gì!

Thật sự rớt sạch mood!

Chương 266

Nhưng hiện tại tôi còn có chút chuyện khác cần làm, nên tạm thời không có ý định đi qua đó.

Thế là tôi dặn dò vài câu về những điều cần chú ý, cũng như thông báo về vài trăm con tống tử đang treo lơ lửng trên kho lưu giữ thi thể, sau đó liền đóng phần mềm lại.

Sau khi nghe xong những thứ có thể gặp trên đường, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì biết trước có cái gì đó vẫn tốt hơn nhiều so với việc không biết gì mà cứ mò mẫm đi lên trong bóng tối.

Những người trong Viện Nghiên cứu thấy Tô Thần dặn dò mọi chuyện rất chi tiết, cũng hiểu ra tại sao trước đây Tô Thần không nhắc nhở về tuyết trùng.

"Chắc là tiểu Tô giáo sư cũng không biết bão tuyết sẽ mang theo cái thứ này..." Nói xong, người kia lại tự mình hoảng loạn.

"Lại xuất hiện thứ mà ngay cả tiểu Tô giáo sư cũng không dự đoán được!

Vậy tiếp theo chẳng phải sẽ còn xuất hiện nhiều thứ rắc rối hơn nữa sao!?" Cả đầu óc như muốn nổ tung vậy.

Một lúc lâu sau, người kia nói xong mà vẫn không có động tĩnh gì.

Có người tò mò lại gần, quan sát một hồi lâu.

Sau đó dưới ánh mắt của mọi người, họ chọc chọc vào đầu người kia.

Cuối cùng đưa ra kết luận, "Có một người não bộ hoạt động quá

tải...” Mọi người nghe được tin tức trong dự liệu, gật đầu rồi lại tiếp tục làm việc của mình.

Dường như đây đã là chuyện thường ngày rồi.

Thật ra sự thật đúng là như vậy.

Vì sự khuyến khích trước đó, khiến mọi người đều đang điên cuồng phát huy trí tưởng tượng.

Lại còn vì muốn kết hợp sự việc một cách hoàn hảo trên cơ sở tưởng tượng hợp lý.

Tức là trong não bộ tạo ra một ý tưởng, đồng thời trong đầu lại thêm vào một lý do thích hợp cho ý tưởng đó.

Làm thế nào để tự giải thích hợp lý, vốn dĩ phải là chuyện đơn giản nhất.

Thế nhưng bây giờ đối với họ lại trở nên vô cùng khó khăn.

Trong vòng vài giờ ngắn ngủi, đã có ba nhà nghiên cứu bị rối loạn chức năng não do não bộ hoạt động quá tải ở mức độ khác nhau.

Nhưng nhìn những chiến sĩ vẫn đang kiên trì trên núi tuyết, mọi người đều đã chuẩn bị tinh thần cho việc người tiếp theo chính là mình!

“Nếu ai có thể nghĩ ra chuyện mà ngay cả Tô Thần đại thần cũng không dự liệu được để kịp thời cảnh tỉnh đội ngũ, thì năm sau vô điều kiện nghỉ phép nửa năm!” Sở Mục Vân vì để khích lệ mọi người, trực tiếp đưa ra điều khoản này.

Nhưng ngay cả bản thân ông cũng không hiểu làm như vậy là đúng hay sai.

Dù sao để bồi dưỡng ra một giáo sư thì ít nhất cũng phải tốn vài chục năm thời gian, tiền bạc và sức lực.

Ông bây giờ chẳng khác nào trực tiếp phế bỏ bốn vị giáo sư… Nghĩ đến đây, Sở Mục Vân lấy tay che mắt lại.

Một lúc lâu, một bàn tay rộng lớn đột nhiên xuất hiện trên vai ông.

Ông ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Chu Hoài Văn!

"Anh?

Anh giờ không sao rồi à?" Nghĩ đến tên này sau khi trở về từ Trương Gia Cổ Lâu liền dùng hết kỳ nghỉ phép mà nửa đời trước chưa từng dùng một lần.

Viện Nghiên cứu Trương Gia đều kinh ngạc nhưng cũng biểu thị sự lý giải.

Còn với tư cách là kẻ chủ mưu của sự việc, Sở Mục Vân đối với chuyện này cũng khá day dứt.

"Không sao rồi, tôi đã già rồi, sớm đã không còn biết sợ hãi là gì nữa, có thể được Tô giáo sư giáo huấn một trận cũng là vinh hạnh của tôi." Chu Hoài Văn nói với vẻ ngậm ngùi, nhưng những tia máu trong mắt và quầng thâm dưới mắt lại cho thấy tình cảnh của ông trong khoảng thời gian này khó khăn đến mức nào.

"Tôi đã xem đi xem lại video trực tiếp ở Tháp Lí Mộc mấy lần, khoảng thời gian này tôi không ngủ ngon giấc, nếu không quay lại theo dõi tôi luôn cảm thấy mình sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ…" Trên khuôn mặt khắc khổ của Sở Mục Vân lộ ra một tia bất lực.

"Tôi đã mong ngóng anh quay về từ lâu rồi!" Nói rồi, ông đứng dậy ôm Chu Hoài Văn.

Rõ ràng là một cử chỉ rất kiểu cách, nhưng không ít người lại nghiêng đầu, mắt hoe đỏ.

Mặc dù bình thường họ đều không hòa thuận với trụ cột thứ ba

của Viện nghiên cứu này.

Cũng thường xuyên lén lút cảm thấy người này quá chú trọng nghiên cứu, hoàn toàn không để ai vào mắt.

Thế nhưng những ngày ông rời đi, mọi người lại đồng loạt cảm thấy trong lòng trống trải.

Không biết là ai dẫn đầu vỗ tay, tức thì tiếng vỗ tay như sấm rền.

Chu Hoài Văn giật mình, dường như đây là lần đầu tiên trong đời ông có trải nghiệm như vậy.

Chốc lát, nước mắt già giụa tuôn rơi.

Sau đó mọi thứ lại trở về bình tĩnh.

Hai người ngồi cạnh nhau, giống như đang đứng gác chuyến canh cuối cùng.

Lưng thẳng tắp, tựa như cây tùng đứng vững không đổ.

Đầu bút sột soạt trên giấy, ghi lại chương cuối cùng.

Vào lúc tám rưỡi tối, độ dày lớp tuyết bên ngoài cuối cùng đã trở lại số liệu ban đầu.

Các chiến sĩ lấy đồ đạc, tiếp tục tiến lên.

Nhiệt độ về đêm thấp hơn ban ngày mười mấy độ, may mắn là độ dày lớp tuyết càng lên cao càng mỏng đi không ít.

So với lúc đến độ cao gần tới eo, bây giờ chỉ cao đến đầu gối hiển nhiên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Và ở phía trước vẫn là Đới Diên Vũ và Trần Kiến Binh đi trước dò đường, đảm bảo sẽ không xuất hiện hầm tuyết.

“Thật ra tôi vẫn còn một điểm không hiểu, đội người kia khi lên đây hành trang không nhiều lắm phải không?

Tại sao đã hơn mười ngày trôi qua mà vẫn có thể phát trực tiếp cho chúng ta chứ?" Cũng không loại trừ khả năng họ tìm được nguồn thức ăn mới trên đó.

Nhưng về điện năng mà nói, điện thoại bình thường ở nhiệt độ thấp như vậy đã sớm bị đông cứng sập nguồn rồi!

Cho dù đối phương có mang theo nguồn điện dự phòng, cũng không thể kiên trì lâu như vậy được, phải không?

Như họ mang theo nguồn điện dự phòng công nghệ cao nhất hiện nay, cùng với thiết bị liên lạc.

Đó đều là kết tinh máu và nước mắt của Viện nghiên cứu!

Giá cả cao ngất ngưởng khó mà tưởng tượng được!

"Chẳng lẽ bọn họ cũng mang theo sản phẩm công nghệ cao như vậy?" Đới Diên Vũ vừa nói, vừa giơ điện thoại lên, trên màn hình là cảnh tuyết mới chụp.

Chưa kể kỹ thuật chụp ảnh của tên này khá tốt, dùng làm ảnh quảng bá du lịch căn bản không cần chỉnh sửa.

"Không loại trừ khả năng này, dù sao bên Chu Mục Vương cũng đã tạo ra đội quân người nhân bản… Với thực lực kỹ thuật như vậy thì khắc phục nhiệt độ thấp chắc cũng không thành vấn đề lớn gì, phải không?" Câu nói này trực tiếp khiến mọi người trong Viện nghiên cứu nổi giận.

"Cái thứ chó má kỹ thuật gì chứ?!

Cùng lắm thì là sản phẩm vô liêm sỉ vi phạm đạo đức luân thường của nhân loại!" "Đúng vậy!

Nhân bản bây giờ tính là cái thá gì chứ!

Nếu không phải điều kiện hạn chế, tôi cũng có thể tạo ra một đội

quân!" "Nhận thức của công chúng bây giờ có vấn đề gì không?!

Lão Sở!

Đợi mọi chuyện giải quyết ổn thỏa rồi thì tổ chức một buổi tọa đàm phổ cập khoa học toàn dân đi!" "Đúng vậy… Cái thứ so sánh đó căn bản không có chút hàm lượng kỹ thuật nào!" Nhìn các nhà nghiên cứu đang phẫn nộ, Sở Mục Vân chỉ thấy đau đầu.

Bất lực ôm đầu.

Cái đ*ch, vào thời điểm mấu chốt này mà lại cứ đi chấp nhặt với một người ngoài ngành về mấy chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này sao?

Đúng lúc ông đang kìm nén cảm xúc thì đột nhiên bên cạnh vang lên một tiếng nổ lớn.

Bùm!

Trong khoảnh khắc, âm thanh ồn ào lập tức biến mất không chút dấu vết.

"Xem trọng điểm người ta đang thảo luận là gì kìa!" "Mấy người bới lông tìm vết cũng phải xem là lúc nào chứ?!" "Ai còn đưa ra những đề nghị vô nghĩa này, trực tiếp cút ra ngoài!

Chương 267

Đừng ở đây làm xao nhãng sự chú ý của người khác!" Hoa——Đột nhiên, mọi người không dám thở mạnh một tiếng.

Cái này thật sự có lý mà… Rõ ràng người ta đang thảo luận về loại trang bị mà đối phương mang theo là gì.

Còn họ thì lại nắm lấy những lỗ hổng kiến thức trong lời nói của người ta để tranh cãi.

Chẳng phải đây là bệnh nghề nghiệp (bới lông tìm vết) tái phát sao!

Trong chốc lát, mọi người đều cúi đầu một cách ngượng ngùng.

Sở Mục Vân thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới ngẩng đầu lên tiếp tục công việc.

Thầm nghĩ vẫn là tính cách không giỏi giao tiếp, thẳng thắn như Chu Hoài Văn mới trấn được cục diện.

Nhưng người bên cạnh lại vẫn không chịu ngồi xuống.

Ông theo bản năng ngẩng đầu định hỏi còn có chuyện gì nữa thì thấy Chu Hoài Văn nhìn mình với vẻ mặt âm trầm.

"Bệnh cũ của anh có phải lại tái phát rồi không?" Sở Mục Vân theo bản năng cúi đầu, lúc này mới phát hiện mình lại vô thức đưa tay ôm ngực.

Ông hoàn toàn không ý thức được mình lại bất giác làm động tác xoa dịu đó.

"A… vừa rồi thôi…" Thấy Chu Hoài Văn mắt càng nheo lại nguy hiểm hơn, lời nói của ông chậm chạp một lúc chỉ có thể bất lực nói ra

sự thật.

Chu Hoài Văn nghe xong, vẻ mặt càng khó coi.

"Anh không khỏe thì anh phải gọi tôi về sớm chứ!

Tự mình cố chịu đựng như vậy anh muốn chết à?" Sở Mục Vân bị nói đến chột dạ.

"Đừng có động một tí là nói chết chóc gì chứ… Tôi cái người này vẫn còn rất quý mạng sống, con gái tôi tháng trước đã dẫn bạn trai về rồi, biết đâu anh sắp được ăn cỗ rồi…" Nhưng càng nói, cảm giác chột dạ càng mạnh.

Chu Hoài Văn đã không biết phải làm vẻ mặt gì nữa.

Cố gắng chịu đựng một tuần, cũng có nghĩa là Sở Mục Vân bất cứ lúc nào cũng có thể đạt đến ngưỡng giới hạn và bị đưa đi cấp cứu.

Nực cười là tất cả những điều này đều vì ông trốn tránh trách nhiệm, vì cái "trải nghiệm bị sốc" nực cười kia.

Và ngay cả trên đường trở về, ông cũng vẫn ngượng ngùng nghĩ, lần này kết thúc xong thì nghỉ hưu thôi… "Không sao đâu, tôi cũng nghĩ giống anh, lần này kết thúc xong thì trực tiếp nghỉ hưu luôn đi, dù sao chúng ta cũng đã đến tuổi rồi." Nói xong, chưa đợi Chu Hoài Văn trả lời.

Trên màn hình lớn đã xảy ra dị biến.

Đó là một tiếng hét chói tai, dọa tất cả mọi người đồng loạt nhìn về màn hình lớn.

Nhưng may mắn là âm thanh không gây ra bất kỳ cảnh tượng thảm khốc nào, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. [Á á á á á!

Hết hồn!

Hết hồn!

Làm rớt điện thoại tôi rồi!] [Tuy tôi cũng hết hồn, nhưng tôi bị cái cảnh mình tưởng tượng ra dọa thôi… Tôi còn tưởng giây sau là cái gì đó xuất hiện rồi…] [Lầu trên làm rớt điện thoại bao nhiêu lần rồi đấy?

Sao tôi mỗi lần giật mình xong lại thấy bình luận của ông vậy?] [Điện thoại đã thay cái thứ năm rồi… Lần này còn chưa kịp nóng máy đã rơi hai lần rồi…] [Cho dù có báo trước tôi cũng không chịu nổi kiểu hù dọa này, cái đ*ch, hướng dẫn viên không chuyên nghiệp gì cả!

Sao lại có thể hét chói tai trên núi tuyết vậy chứ?!] Các chiến sĩ tại hiện trường cũng bị dọa không nhẹ.

Sau khi đến vị trí chỉ định, và nghĩ đến nơi này có thể có một vòm băng.

Họ chọn buộc dây vào một người để anh ta đi trước dò đường, để tránh trong quá trình tiến lên sau đó có người đạp phải lối vào có thể xuất hiện từ trước.

Không ngờ, vừa bước vào là trúng ngay!

Trần Kiến Binh có chút hối hận vì mình đã không kiên quyết giật lấy sợi dây, mà lại tin vào cái gọi là "kinh nghiệm nói suông" của Đới Diên Vũ.

Thật quá lố bịch, trơ mắt nhìn anh ta đi về phía trước chỉ bốn năm bước!

Thế mà lại trực tiếp rơi xuống!

Bọn họ vội vàng xúc tuyết ra, nhìn thấy độ dày và cái lối vào rộng hai mét thì không khỏi sững người.

"Dấu vết vẫn còn rất mới, chắc là do Vương Lập Hoa và đồng bọn để lại." Nói xong, lúc này mới kéo Đới Diên Vũ lên.

"Mấy người sống ở gần núi tuyết đều thích kêu gào như vậy à?"

“Vừa nãy nếu không phải chúng ta may mắn, biết đâu anh đã chết ở chỗ này rồi!” Đới Diên Vũ cười cười ngượng ngùng.

Lở tuyết ư… là phương thức thanh lý mạnh nhất trên núi tuyết, nơi nào nó đi qua đều quang đãng không để lại bất kỳ sinh mệnh nào.

“Tôi chỉ bị cái thứ bên dưới làm cho kinh hãi thôi, không nhịn được!” “Đây là lần đầu tiên tôi tận mắt thấy thứ kinh ngạc như vậy, thật sự… tôi không có kiến thức… mọi người… xin thông cảm…” Đới Diên Vũ líu nhíu nói, thấy vô số ánh mắt bất lực đang nhìn chằm chằm vào mình.

Anh ta cũng nói năng lắp bắp.

Cuối cùng chỉ có thể ngượng ngùng đứng sang một bên.

Vương Điềm Điềm cũng bị dọa không nhẹ.

Nhưng sau khi những người trong Viện nghiên cứu xác định rằng lớp tuyết hiện tại đã đóng băng, trong thời gian ngắn sẽ không gây ra lở tuyết, cô thở phào nhẹ nhõm, cầm máy ảnh bước lên, mở gậy tự sướng và đưa máy ảnh vào trong lớp băng dày gần hai mét.

Đột nhiên, một kiến trúc hùng vĩ cổ kính xuất hiện trước mắt mọi người.

Kiến trúc có mái hiên cong nhiều tầng tuyệt đẹp kéo dài xuống, cũng giống như khi Bình Sơn Mộ xuất hiện lần đầu khiến người ta kinh ngạc.

“Ôi trời… này…” Vương Điềm Điềm cũng không nhịn được kêu lên.

Nhưng đến giữa chừng, cô đột nhiên phản ứng lại và vội vàng bịt miệng.

Còn trên màn hình bình luận, mọi người đã không kìm được mà

điên cuồng gõ chữ "kinh hô" lên. [Tôi!!!

Cực kỳ hiểu cậu em vừa rồi!

Thay tôi chắc tôi hét điên cuồng ngay tại chỗ!] [Thật kinh khủng!

Xây dựng kiến trúc thế này trên núi tuyết, ma quỷ gì vậy!] [Độ cao khó tưởng tượng tăng thêm, tôi không hiểu, sao cổ nhân xây mộ thất lại khó thế nhỉ?

Cái nào cũng khó hơn cái kia…] [Khủng khiếp quá, ở nơi đi lại còn khó khăn thế mà lại có thể xây được kiến trúc thế này, hồi đó phải chết bao nhiêu người chứ?] [Biến thái!

Tuyệt đối là biến thái mới có năng lực như vậy!] [Cái vòm này thoạt nhìn hình như là tròn phải không?

Là do người thời đó đổ đúc ra sao?] [Trời đất ơi!

Lầu trên ông phát hiện ra điểm mấu chốt rồi đấy!

Thật ra mà nói, để tạo ra cái vòm băng dày cộp thế này, chúng ta bây giờ cũng phải tốn không ít công sức…] [Thật ra tôi từng làm việc ở thế giới băng tuyết một thời gian, việc thu thập khối băng từ mặt sông mang về chất đống rồi tạo hình cũng rất phiền phức!

Nếu là đổ đúc thì cần rất nhiều nước ở nhiệt độ cực thấp…] [Nước Quan Vũ, ở Thiên Trì phía dưới gần đây có.

Nhưng nhìn đội ngũ đi đường quanh co vất vả thế này, cho dù kỹ thuật dẫn nước thời cổ đại có siêu việt đến mấy, muốn dẫn nước lên ở nhiệt độ thấp như vậy cũng cần rất nhiều sức lực để rã đông.] [Nếu trực tiếp rã đông nước tuyết để đổ đúc thì sao?] [Cái đó cũng cần không gian và nhiệt độ tương ứng, nếu địa điểm tan tuyết quá gần cũng không khả thi lắm.] Tổng hợp lại, độ khó là cực kỳ lớn!

Hồi đó mà có thể thực hiện kiến trúc như vậy thì đơn giản là một

người dám thiết kế, một người dám thi công.

Nhưng chợt có người đột nhiên nhớ đến hải mộ.

Cái đó cũng là một sự cực đoan tương tự!

Tức thì có người trên nền tảng bắt đầu thảo luận, nghĩ đến mô hình thiên cung cuối cùng của hải mộ.

Lấy video ra so sánh, lúc này mới phát hiện nơi bên dưới này lại rất tương tự với một góc của mô hình thiên cung trước đây!

Các nhà nghiên cứu cũng phát hiện ra điểm này.

Chẳng lẽ thiên cung lại nằm trên ngọn núi này sao?

Nghĩ kỹ lại, lời giải thích của Tô Thần khi đó thật ra đã tiết lộ không ít thông tin.

Nhưng lúc đó mọi người vẫn còn ít kiến thức, nên không thể phát huy trí tưởng tượng.

Bây giờ sự thật một lần nữa bày ra trước mắt, tất cả mọi người đều kinh ngạc tột độ.

"Nghĩa là, kiến trúc hiện tại chính là Vân Thiên Cung khi đó?

Vậy nhìn dấu vết thì Vương Lập Hoa và đồng bọn đã đi xuống, và rất có thể đang trốn trong địa cung?" Nếu ở trong địa cung, thì chắc chắn là tùy tiện một cái là có gỗ.

Chương 268

Sẽ không thiếu nguồn nhiệt.

Nhưng Tô Thần trước đây đã cảnh báo họ rằng bên trong có thứ rất nguy hiểm, không nên tùy tiện đi xuống.

“Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?

Là đi xuống xem tình hình thế nào trước sao?” “Hay là tiếp tục đi theo lộ tuyến mà Tô Thần đại thần đã chỉ định?” Đới Diên Vũ tò mò hỏi, thì thấy hành động của Vương Điềm Điềm có chút kỳ lạ.

Vừa lại gần thì bị chiếc máy quay được đưa qua làm giật mình.

“Giúp tôi cầm một lát, trong tầng băng này hình như có thứ gì đó!” Lời này làm Trần Kiến Binh cũng sững người.

Trong lớp băng dày hơn hai mét mà lại có thứ gì đó sao?

Chẳng lẽ là đóng băng một con quái vật nào đó bên trong để bảo vệ địa cung sao?

Tức thì cũng cho các chiến sĩ giúp dọn sạch lớp tuyết trên tầng băng.

Vì lo lắng có thể gây ra mối đe dọa như lở tuyết, nên họ xẻng một phần tuyết lên phía trên để chặn lại.

Đồng thời cũng tìm những vách đá thích hợp và vững chắc để cố định dây, buộc chặt tất cả mọi người và vật tư lại.

Càng nhiều tuyết được dọn ra, toàn bộ diện mạo của tầng băng cũng lộ rõ.

Mọi người nhìn thấy hình bóng khổng lồ này, đều bị dọa giật mình.

Mái vòm có hình hồ lô, và hình bóng này về cơ bản đã chiếm bảy phần mười của tầng băng.

Cái đầu thai khổng lồ cùng với cơ thể cuộn tròn khiến không ít người đều cảm thấy khó chịu dâng lên từ tận đáy lòng. [Đây là cái gì vậy?

Thai chết lưu sao?] [Thấy ghê quá… sao lại gặp phải thứ xui xẻo thế này?] [Thai chết lưu dị dạng!

Bệnh nghề nghiệp của tôi tái phát rồi, muốn làm phẫu thuật phá thai cho nó quá!] [Làm phẫu thuật phá thai cho tảng băng à, lầu trên ông đúng là nhân tài!] Đới Diên Vũ nhìn cái thai nhi đầu to kỳ lạ đó, lông mày cau chặt.

"Nhà tôi ở đây còn có một truyền thuyết khác, kể về một nữ thần đã từng chờ đợi người chồng đi chinh chiến của mình ở đây, nhưng chờ rất lâu mà chồng vẫn không quay về." "Thế là bà chỉ có thể tiếc nuối hóa thân thành nữ thần núi tuyết ngủ vùi trong thâm sơn này, và thủ hộ núi tuyết, hy vọng chồng quay về có thể tìm thấy mình." "Tôi đang nghĩ liệu câu chuyện đó có phải là thật không?

Cái thứ này biết đâu chính là thai nhi mà nữ thần đang mang trong bụng?!" Hiệu ứng huyền bí lập tức tăng cao.

Mọi người đều có chút khó nhìn thẳng vào cái thai nhi đầu to đó.

Nếu thật sự là thai nhi của nữ thần nào đó.

Vậy thai nhi chết trong bụng có phải là điềm xấu không?

"Vậy nơi này có phải không nên ở lâu không?

Nếu nữ thần phát hiện chúng ta đứng trên bụng bà ấy mà đánh giá con trai bà ấy…" "Chẳng lẽ không phải nên xem xét trước là phu quân đi chinh chiến khắp nơi của nữ thần đã quay về chưa?

Nơi này chẳng lẽ là do phu quân của nữ thần xây dựng?" Chủ đề càng thảo luận càng xa vời.

Thế nhưng lại càng khiến người ta tin không chút nghi ngờ. [Cái này hình như là thật đó!

Trừ bố đứa bé ra thì ai dám làm gì trên thi thể con mình?] [Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cái thứ này là mái vòm cong phải không?

Thể hình của đứa bé này nếu quy đổi lại số liệu… thì có vẻ không bình thường lắm nhỉ?] [Ôi!

Đúng rồi, cái đ*ch, làm gì có người nào cao hơn mười mét mà bề ngang thân thể chưa đến một mét?

Cái đầu đó chắc bị ép biến dạng rồi à?] [Cười chết mất, lầu trên ông không thấy cái đầu của đứa bé này vốn dĩ đã biến dạng rồi sao?] [Lố bịch… Não của mấy người cũng biến dạng rồi hả?

Sao lại đi thảo luận cái thứ thai chết lưu nữ thần vớ vẩn gì vậy?] Nói không chừng, cái gọi là nữ thần núi tuyết này cũng khá bình thường?

Đang nghĩ vậy, trên màn hình đột nhiên xuất hiện dòng chữ vàng.

Mọi người vốn dĩ còn muốn đoán thêm một chút, nhưng lại bị Tô Thần lạnh lùng cắt ngang suy nghĩ. [Cái này gọi là Côn Luân Thai, một loại phong thủy linh khí kỳ tuyệt trên phương diện phong thủy, có thể gặp nhưng không thể cầu, thông thường chỉ ở những nơi long mạch linh khí tốt nhất mới có khả năng thai nghén ra một vật thể có hình dạng thai nhi nhỏ.] [Tôi nói nhỏ, tức là kích thước như thai nhi bình thường trong bụng mẹ, mà kích thước như vậy cũng cần linh khí cực tốt thai nghén hàng vạn năm mới có thể sản sinh.] [Nếu có kích thước như thế này, thế gian khó mà tìm ra cái thứ hai.] Vừa nghe thấy miêu tả này, mọi người đều không kịp kinh ngạc trước sự xuất hiện của Tô

Thần.

Trực tiếp kinh hô pro quá, đỉnh của chóp! [Hóa ra trước đây chúng ta còn nói đây là thai chết lưu, trời ơi!

Cái thứ này hóa ra lại là phong thủy nhãn!] [Lố bịch… Nó lại có thể lớn lên!] [Tôi càng tò mò hơn là cái thứ này nếu có thể lớn lên, vậy có nghĩa là nếu thời cơ chín muồi nó có thể được 'sinh ra' không?] Tô Thần nhìn những bình luận não tàn trong dự liệu này, một trận cạn lời.

Thuận tay nhận lấy đồ ăn mà đầu bếp tiểu đệ đưa cho mình, vừa ăn vừa trả lời những thắc mắc trên màn hình bình luận. [Nếu là Côn Luân Thai thật thì đúng là có thể sinh trưởng thậm chí tiến hóa, dù sao quái vật được linh khí nuôi dưỡng các vị cũng đã thấy qua rồi.] Tất cả mọi người đồng loạt sững sờ.

"Thứ gì?

Chúng ta còn thấy qua rồi sao?" Các nhà nghiên cứu nhìn nhau.

Trăm mối không hiểu.

Vẫn là giọng Chu Hoài Văn trầm trầm vang lên, giải đáp thắc mắc cho mọi người, "Chính là con Mật Lạc Đà trong Trương Gia Cổ Lâu trước đây." Ặc… Lập tức ảo tưởng đẹp đẽ tan biến.

Cái này giống như một đứa trẻ có vẻ ngoài đáng yêu.

Bạn vừa định ôm nó, khen nó thật sự là một tiểu thiên sứ.

Thì đứa trẻ đó đột nhiên với vẻ mặt âm trầm ném một bãi bẩn thỉu vào mặt bạn.

Cái đ*ch, lúc đó bạn chắc chắn sẽ có ý nghĩ làm sao để giết chết nó!

Tương tự, cái thứ này nếu cũng giống như Mật Lạc Đà chỉ một

lòng muốn giết người ăn thịt?

Ừm… vậy thì đừng ra đời, trực tiếp phá thai đi! [Vậy ý của ngài là cái thứ này là giả mạo sao?] [Đúng, cái thứ này là phong thủy giả, vì toàn bộ Vân Thiên Cung bản thân nó là một trò lừa bịp, nơi chôn cất thật sự của chủ mộ nằm ở một nơi mà các vị hoàn toàn không thể tưởng tượng được.] Thấy câu nói này, Vương Điềm Điềm theo bản năng nhìn bản đồ tuyến đường.

Lộ tuyến hiển thị trên đó là yêu cầu họ tiếp tục đi về phía trước, tức là đi đường vòng xa hơn một chút.

Trông có vẻ như là phải đi thẳng đến rìa đỉnh núi mới được.

Nhưng rõ ràng là những kẻ kia đã đi vào rồi!

Mục đích lần này của họ chẳng phải là bắt bọn chúng và làm rõ mục đích của đối phương sao? [Tôi biết các vị đang nghĩ gì, nếu không muốn đi theo tuyến đường thứ nhất, vậy thì đi tuyến đường thứ hai, nhưng những thứ tôi đã cảnh báo các vị trước đây không phải là nói đùa đâu, các vị những người này mà đi vào, biết đâu khi ra lại chỉ còn lại một phần ba.] Thấy câu nói này, tất cả mọi người không ai là không thấy rợn người.

Một phần ba.

Tỷ lệ thương vong như vậy còn nghiêm trọng hơn cả thương vong ở Bình Sơn Mộ trước đây! [Thiết Diện Sinh và đồng bọn trước khi đến Tháp Lí Mộc đã từng đến Trường Bạch, tư liệu tôi thu thập được là đối phương đã cố gắng tiến vào một nơi nào đó trong núi nhưng thất bại, sau đó trước khi rời đi đã để lại một lượng lớn vật tư ở một nơi nào đó trong địa cung, trong đó có cả vũ khí nóng và lương thực số lượng lớn.] Tin tức này bị lộ ra, khiến mọi người đều kinh ngạc tột độ.

Một lượng lớn lương thực và vũ khí nóng.

Tức là đối phương vẫn còn sống, có lẽ cuộc sống còn khá sung túc.

Và bây giờ chỉ đang chờ họ xông vào để tặng cho họ mấy viên đạn.

Vậy có nên xông vào tìm người không?

Lúc này mà xông vào thì họ chẳng khác nào "biết rõ núi có hổ lại còn cố xông vào hang hổ" cả!

Đối phương đã nắm rõ tình hình bên trong, chỉ chờ họ đi vào.

Mà họ cho dù có sự nhắc nhở của Tô Thần, nhưng chung quy vẫn phải đối mặt với mối đe dọa từ quái vật bên trong địa cung và tàn dư của đội ngũ Vương Lập Hoa.

Hay là cứ thế vô cùng mất mặt quay về, ở dưới núi canh giữ chờ đối phương hết đạn hết lương rồi hạ sơn tự đầu thú?

Nhưng bên trên còn nói trong núi Trường Bạch có dao động năng lượng bất thường!

Họ ngoài việc phải giải quyết những kẻ này, quan trọng hơn là phải ngăn chặn đối phương tiếp tục gây rối bên trong.

Tránh để xuất hiện cục diện khó kiểm soát hơn.

Và điều họ không biết là, một phần ba vẫn là tình huống sống sót tốt nhất.

Chương 269

Tệ nhất là chỉ còn lại không đến sáu bảy người đi ra.

Hoặc là trực tiếp toàn quân bị tiêu diệt.

Còn về việc đối phương tại sao phải tạo ra ảo giác rằng mình đang chờ đợi trong mộ thất.

Điểm này, Tô Thần cũng không hiểu lắm.

Theo ghi chép của Ngô Tà khi đó, Vân Thiên Cung bọn họ những người đã đi vào cũng không ít.

Phiền phức nhất vẫn phải kể đến Nhân Diện Điểu và Khẩu Trung Hầu.

Nhưng vũ khí nóng mà họ mang theo thì đủ, đến nơi trực tiếp xả đạn đến chết, phá nát cả cũng kệ.

Đang nghĩ không biết có nên khuyên những kẻ này để họ tiếp tục đi về phía trước, đi một đường tắt hay không.

Bình luận bắt đầu điên cuồng xuất hiện một dòng nhắc nhở. [Phòng livestream kia lại bắt đầu trực tiếp rồi!] Phòng livestream kia, tự nhiên cũng chính là phòng livestream của Vương Lập Hoa và đồng bọn lại bắt đầu trực tiếp.

Tô Thần như đoán được điều gì đó, tức thì chuyển tay bấm vào phòng livestream có độ hot chỉ đứng sau phòng livestream của Vương Điềm Điềm.

Vừa vào, vẫn là cảnh tượng quen thuộc.

Chỉ là cấu hình kém hơn một chút.

"Cứ thế này đi xuống là được phải không?" Có người vẫn đang

dọn sạch tuyết trên vòm băng, có người đã buộc chặt dây và chuẩn bị nhảy xuống cái lỗ hổng trên tầng băng.

"Ừm, bọn họ nói trước đây là đi xuống từ đây." "Chỉ là không ngờ mới cách một khoảng thời gian như vậy, tầng băng ở đây lại đóng kín, thật là tốn sức!" Trời vẫn còn rất tối, không nhìn rõ người nói chuyện trông như thế nào.

Chỉ thấy mấy bóng đen lần lượt nhảy xuống, sợi dây cũng từ từ trượt xuống sau đó không lâu.

Rồi máy quay từ từ được nâng lên, cho đến khi đối mặt với bầu trời đêm đầy sao, cuối cùng máy quay tắt.

Mọi người xác định nội dung livestream lần này chỉ có phần này xong, đều hoảng hốt quay về phòng livestream của Vương Điềm Điềm điên cuồng bình luận tin tức. [Đệt?!

Bọn họ lại còn để lại người trên tầng băng!] [Kỳ lạ thật, sao người kia lại ném dây xuống?

Anh ta nghĩ đồng đội của mình không cần quay lại bằng tuyến đường đó sao?] [Thông thường mà nói, tình huống vừa rồi hoặc là có kẻ phản bội, hoặc là đã có kế hoạch từ trước, đợi mọi người xuống hết thì người ở trên trực tiếp ném dây xuống, có lẽ bên dưới có chỗ cần dùng đến dây.] [Biết đâu là cố ý diễn cho chúng ta xem thì sao?

Nếu trên đó có người thì cũng có thể có dây dự phòng chứ!] [Tôi cũng thấy vậy, bên dưới đúng như Tô Thần đại thần nói, rất nguy hiểm!] [Đúng đúng đúng!

Bất kể đối phương có cố ý dẫn chúng ta xuống không, tôi thấy nếu còn tuyến đường khác thì tốt nhất vẫn nên chọn tuyến đường khác!] Cả màn hình lập tức tràn ngập những bình luận khuyên không nên đi.

Sở Mục Vân và Chu Hoài Văn nhìn nhau, xác định ý đồ trong mắt đối phương.

Trần Kiến Binh liền nhận được chỉ lệnh từ cấp trên: "Chia làm hai đội, một đội đi xuống dưới, một đội đi theo tuyến đường khác mà Tô giáo thụ đã chỉ dẫn." Nơi này vốn đã hiểm ác, dù có đi theo tuyến đường thứ hai mà Tô Thần đã gợi ý, cũng không thể nào toàn thân trở ra.

Chỉ là kết quả sau khi chia làm hai tuyến đường có thể sẽ dễ được công chúng chấp nhận hơn.

Cuối cùng, dù cả hai đội đều toàn quân bị diệt, những thông tin thu thập được cũng vô cùng quý giá, mang lại nền tảng vững chắc cho việc nghiên cứu tiếp theo.

Nghe xong câu này, mọi người đều ngẩn ra một lát, rồi vẻ mặt đầy vẻ đã hiểu.

Bởi vì đã quyết định chia làm hai đội, điều đó có nghĩa là những người đang đứng cạnh nhau rất có thể đây là lần cuối cùng gặp mặt.

Ngay lập tức, mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn nhau, rồi ôm chặt lấy đối phương.

Nhìn thấy cảnh này, khán giả đều rưng rưng nước mắt. [Cái gọi là chứng kiến lịch sử, hóa ra lại là một chuyện tàn khốc đến thế…] [Khó chịu quá, ban đầu muốn khuyên mọi người cứ quay về đừng quản chuyện này nữa, nhưng vừa nghĩ đến nếu họ không đi làm thì lẽ nào mình sẽ đi làm sao?

Một thoáng xấu hổ vô cùng…] [Tôi mới lần đầu chứng kiến cảnh tượng thế này, tôi mới mười ba tuổi, nội tâm càng khao khát tương lai trở thành một chiến sĩ, dù có hy sinh vì nước cũng khiến tôi cảm thấy vô cùng kiêu hãnh!] [Em à… Thằng nhóc tầng trên kia, mai mày không

phải đi học à?

Nhanh đi ngủ đi đừng xem livestream nữa!] [Tôi từ tận đáy lòng muốn tóm cổ mấy thằng cha dở hơi này thì phải làm sao?] [Tôi cũng vậy, mỗi lần đang cảm động, kiểu gì cũng có mấy đứa dở hơi nhảy ra nói mấy lời không đâu vào đâu!] Như những người bạn cũ chia tay lần cuối, sau khi ôm xong, Trần Kiến Binh tập hợp những người phụ trách riêng từng bộ phận lại với nhau, cho họ bốc thăm.

Rất công bằng, nhưng lại khiến mọi người vốn không tin vào vận mệnh phải bật cười bất lực.

Không ngờ cuối cùng vẫn phải dựa vào cái gọi là vận mệnh và may mắn!

Sau khi bốc thăm xong, đội ngũ lấy hang động trên tầng băng làm đường ranh giới, chia thành hai đội.

Đội đi xuống có hai mươi sáu người, người dẫn đầu là Trần Kiến Binh, Vương Điềm Điềm đi cùng.

Đội tiếp tục đi về phía trước có hai mươi lăm người, là do Phó đội trưởng Lôi Tử của tiểu đội đặc nhiệm Cô Lang, Lôi Hằng Lượng dẫn đội.

Hướng dẫn viên Đái Diên Vũ đi theo đội, kiêm nhiệm quay phim livestream.

"Lúc đó bảo mang theo hai camera, tôi còn tưởng là để phòng khi cần thay thế, không ngờ cấp trên nghĩ xa hơn chúng ta nhiều!" Lôi Hằng Lượng bất lực nói, nhìn khóe mắt đồng đội đối diện lại đong đầy lệ.

Tiểu đội Cô Lang từ khi thành lập đến nay có tổng cộng một trăm linh ba chiến sĩ.

Hiện tại chỉ còn ba mươi hai người.

Anh ta được Phó đội trưởng ngày xưa nâng đỡ lên, người đó sau khi đưa anh ta lên vị trí này thì liền lao vào một quả lựu đạn, bị nổ tung thành những mảnh thịt vụn mờ mịt ngay trước mắt họ.

Trần Kiến Binh cũng không phải là người có thâm niên nhất, quyền hạn này được tiếp nhận từ vị đội trưởng cũ.

Quay đầu còn muốn nói thêm một câu với đội trưởng cũ, nhưng lại phát hiện trên đầu đội trưởng cũ đã có thêm một lỗ máu.

Người đàn ông vẫn còn nụ cười trên mặt cứ thế ra đi… "Đội trưởng, chuyện chúng ta đã hẹn không ngờ lại nhanh chóng thực hiện đến vậy, nếu lần này chúng ta không thể trở về, nhớ giúp gửi bức thư gia đình đã viết trước khi xuất phát nhé!" Lôi Hằng Lượng nói rồi cười chân chất, sau đó chỉnh đốn tư thế, kính một lễ chào quân đội tiêu chuẩn.

Các chiến sĩ phía sau cũng mỉm cười, mắt ngấn lệ kính một lễ chào quân đội.

Trần Kiến Binh vốn muốn nói những lời quen thuộc, nhưng đến môi lại hóa thành sự chua xót khó tả.

Vạn lời nói cuối cùng chỉ đọng lại thành một lễ chào quân đội đáp lại.

Tiễn biệt những đồng đội cùng lên núi từ từ đi sâu hơn vào vùng tuyết trắng mênh mông, Trần Kiến Binh không nhịn được rùng mình.

Bất lực nghĩ, nơi này thật vô tình!

Cuối cùng muốn làm màu một chút, nhưng không ngờ lại bị cái nhiệt độ thấp này làm cho mất cả tâm trạng.

Quay đầu nhìn hai mươi bốn người này, đặc biệt là Vương Điềm Điềm kiên cường giơ máy quay, trong lòng càng dồn nén cảm xúc khó tả.

“Các chiến sĩ tiểu đội Cô Lang nghe rõ đây, từ bây giờ, nhiệm vụ của các anh là không tiếc mọi giá bảo vệ những người bên cạnh mình!” “Bất kể xảy ra tình huống gì, trước tiên phải đảm bảo an toàn cho những người không có khả năng chiến đấu!” Giọng nói không lớn lắm, phần nhiều vẫn là lo lắng có thể xảy ra tình trạng tuyết lở.

Nhưng điều đó thực sự đã khơi dậy trong lòng các chiến sĩ một cảm xúc khó kìm nén.

Họ đáp lại bằng lễ chào quân đội, toàn bộ quyết tâm thể hiện rõ trên khuôn mặt khiến người ta phải kính nể. [Cảm giác bằng tuổi con trai tôi vậy… Gia đình họ mà nhìn thấy cảnh này chắc sẽ đau lòng lắm…] [Haiz, chiến sĩ thứ tư chính là em trai tôi, người đã khóc đến chết lặng rồi, nhưng thằng bé hứa sẽ trở về bình an, cả nhà chúng tôi đều đang đợi đây!] [Nước mắt lại càng nhiều hơn… Có phải tôi già rồi nên không thể xem những cảnh như vậy nữa không…] [Đi xuống rồi kìa… Vợ Điềm Điềm của tôi thế mà lại chủ động yêu cầu đi xuống cùng…] [Mục đích cô ấy đến là để thuyết minh đạo mộ mà, dù sao thì lần này nhân viên đi cùng có đủ loại nhân tài, chỉ là không có chuyên gia khảo cổ…] [Hahahaha, lần này cũng không thể trách cấp trên không sắp xếp nhân tài lĩnh vực này đi cùng, lần trước ở Trương Gia cổ lâu, Chu giáo sư đức cao vọng trọng như vậy chẳng phải cũng bị chúng ta vùi dập trên mạng một trận sao?] [Thật đấy, chuyên gia khảo cổ vẫn nên được giữ kỹ một chút, dù sao tình hình hiện tại rất nghiêm trọng, dưới đây không chừng còn ẩn chứa một người “phong điệu” (cuồng) khảo cổ nữa đấy!] [Phải đó… Nghề ít người theo này đào tạo nhân tài thật không dễ, nếu lại tổn thất thêm mấy người nữa thì trong thời gian ngắn cũng không thể hồi phục được nguyên khí.] Mọi người vừa đùa cợt vừa khó lòng rời mắt khỏi những khuôn mặt tươi trẻ đang đối mặt với sinh mệnh tươi trẻ có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Tô Thần nhìn hai đội người chia nhau đi hai ngả, nội tâm tuy có chút xúc động, nhưng phần nhiều vẫn là cạn lời.

Có thể thấy, quyết sách của cấp trên hiện tại vẫn đang ở giai đoạn "ruồi mất đầu".

Đối phương hẳn là đã kiểm tra được năng lượng phóng xạ từ mảnh vỡ lớn kia rồi.

Nhưng, dục tốc bất đạt.

Bây giờ xông lên cũng chỉ là đơn thuần dâng đầu mà thôi.

Nhưng ngay cả anh cũng khá tò mò, tại sao Chu Mục Vương lại hợp tác với một vị giáo sư khảo cổ học nhỏ bé vô danh.

Nhìn ý đồ của đối phương, dường như là muốn đồng quy vu tận?

Chắc không cần thiết chứ?

Đối phương đã có thể xem được tiến độ livestream của đội khảo cổ, đồng bộ phát sóng để dụ dỗ, trêu chọc.

Điều đó chứng tỏ họ có thể nắm bắt thông tin bên ngoài một cách đầy đủ.

Cho dù là thỏa thuận đạt được trước khi Chu Mục Vương chết, nhưng hiện tại Chu Mục Vương đã hóa thành tro bụi.

Vậy còn ý nghĩa gì để tiếp tục tuân thủ ước định nữa không?

Khó mà hiểu được.

Ngay cả là vì Thanh Đồng Môn mà lên núi, thì hai chiếc Quỷ Tỳ kia cũng đang ở trong tay mình.

Chương 270

Hắn ta lấy Thanh Đồng Môn cũng không có cách nào phải không?

Chẳng lẽ thật sự là đầu óc có vấn đề rồi sao?

Mà điều Tô Thần không biết là, nguyên nhân thực sự lại khá đơn giản.

Đối phương sở dĩ sau khi kẻ đồng mưu đã chết vẫn bày ra thái độ muốn "cá chết lưới rách" như vậy, đơn thuần là vì anh mà đến.

Tại sao lại dồn ép từng bước đối với những người do chính quyền phái đi?

Về cơ bản là đã nắm chắc rằng chính quyền sau khi hết đường sẽ nhất định cầu cứu Tô Thần.

Bởi vậy mới luôn ẩn náu ở một nơi dễ thủ khó công như Trường Bạch.

Chỉ là Tô Thần bình thường sẽ không nhớ những người có khuôn mặt "nhạt nhẽo" như vậy, nên khi nhìn thấy bức ảnh do chính quyền công bố cũng không để ý nhiều.

Trong ống kính, đội ngũ đã chuẩn bị xong, bắt đầu thả dây thừng xuống.

Sau khi xác định đi xuống vẫn còn những lối đi an toàn khác để rời khỏi địa cung, không cần vất vả leo ngược lại, người cuối cùng xuống đến nơi vững vàng đặt chân lên những phiến ngói, trực tiếp kéo một sợi dây bảo hộ khác, rồi hai sợi dây cố định trên cọc sắt kia liền tự nhiên nới lỏng ra.

Năm người ở lại phía sau xử lý, rồi lần lượt đưa những thứ khác xuống.

Và ống kính bắt đầu quét qua toàn bộ không gian.

Dù biết là nhân tạo, cũng khiến người ta vô cùng kinh ngạc!

Giống như đến một nhà thi đấu khổng lồ kiểu khép kín, không khí lưu thông không vấn đề gì, ngoại trừ bụi bặm có hơi nhiều.

Xuống dưới còn có vẻ như vài tầng điện vũ nữa.

Còn quần thể cung điện trước mặt khí thế hùng vĩ, trực tiếp ăn sâu vào bên trong lòng núi.

Dưới ánh đèn pin siêu sáng chiếu rọi, mọi người lúc này mới hoàn toàn nhìn rõ, bên trên thực ra không hẳn là trống trải theo đúng nghĩa.

Mà giống như người thiết kế lúc bấy giờ đã trực tiếp biến vòm trần phía trên thành một phần của kiến trúc, rất nhiều khung gỗ vẫn giữ nguyên dáng vẻ năm xưa.

Từng thanh gỗ chất chồng lên nhau, như thể bị người ta đánh sập xuống.

Nhìn độ dày của các khúc gỗ, về cơ bản có thể hình dung được quy mô lúc đó hùng vĩ đến mức nào.

"Chắc là lúc Chu Mục Vương và người của họ đi xuống đây đã dùng thuốc nổ để phá phải không?" Trần Kiến Binh nói, chỉ vào vết đen trên một khúc gỗ bị nổ gãy.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy đám người đó thật đáng sợ, dám đặt thuốc nổ trên núi tuyết ư?

"Gần đúng rồi, tôi cũng nghĩ chắc là do sự va đập của thuốc nổ mới khiến những khung cấu trúc gỗ này rung chuyển thành ra như vậy." Vương Điềm Điềm nói rồi kéo camera lại gần.

Mọi người liền có thể nhìn rõ hơn cảnh tượng bên cạnh, gần nhất với rìa vòm trần.

Đó là một cảnh tượng khó tả vô cùng.

Trong bóng tối vô tận, trải dài xuống là những thanh gỗ xà ngang bị sập đổ, dài nhất hẳn là hơn trăm mét.

Ngắn nhất cũng phải gần ba bốn mươi mét chiều rộng.

Giống như phế tích vực sâu, nhưng mọi người đều rất rõ, cái lớp vỏ khổng lồ này về cơ bản có hình bán cầu.

Nói trắng ra, bên dưới này cũng chỉ cao bằng mấy tầng lầu, chỉ có điều rất kỳ lạ là vật này cực kỳ hút ánh sáng.

Đèn pin siêu sáng chiếu vào giống như chiếu vào một vực sâu vô biên vô tận.

"Tôi nghĩ bên trong này chắc cũng được quét một loại dược liệu hút sáng đặc biệt tương tự như ở miếu Xương Cá.

Hiện tại chúng ta không chừng thật sự đã thụt lùi rồi, kiến trúc như thế này tôi nghĩ bây giờ chúng ta muốn xây dựng ra thì khá đơn giản, nhưng mà… có lẽ muốn xây đường xuống dưới cũng phải đào nát cả ngọn núi đi mất?" Trần Kiến Binh vừa nói, trực tiếp bẻ gãy một khúc gậy phát quang dùng để chiếu sáng rồi ném xuống.

Nhìn xem, khoảng cách thực sự không cao lắm.

Nhưng hình như bên dưới đột nhiên có thứ gì đó chuyển động.

Anh ta vô thức dụi mắt, nhìn kỹ xuống dưới, nhưng lại không có gì cả.

"Tôi hình như cũng nhìn thấy rồi… Chính là khoảnh khắc gậy phát quang rơi xuống có thứ gì đó nhanh chóng né tránh thì phải?" Vương Điềm Điềm nói, vừa nhìn bình luận liền thấy rất nhiều người đang nói về chuyện này. [Là thật!

Điềm Điềm bảo bối, tôi cũng thấy rồi!] [Cái thứ quái quỷ gì vậy?

Bóng ma à?] [Ưm… Chẳng lẽ cái đám rùa con đến trước đã khiến mấy con Tống Tử kia thành cương thi rồi?] [Chà… Tôi thấy không chừng mấy tên đến trước giờ đang đợi các chiến sĩ xuống dò đường đấy?

Vừa nãy chắc là cạm bẫy của đối phương rồi!] [Cứ mỗi lần bình luận nói, tôi có cần nghe một nửa thôi không nhỉ…] [Thật luôn, toàn là đoán mò!] Nhưng cũng có người cho rằng bên dưới này có thể chính là con du diên kỳ lạ mà Tô Thần đã nói trước đó.

Không ít người đều thấy điều này khá hợp lý, nhao nhao hùa theo. [Tôi nhớ cái thứ đó sợ ánh sáng mà?

Mấy thứ không chịu được ánh sáng thường rất dễ đối phó!] [Đúng vậy đúng vậy, nếu sợ ánh sáng thì cứ trực tiếp dùng đèn pin xông lên đánh chúng nó!

Không đúng!

Phải là đạp chết chúng nó!] [À… nhưng mấy thứ mà Tô Thần đại thần bảo phải chú ý thì cơ bản đều là những thứ khá khó dây vào mà…] [Nói đến đây, tôi thấy mình thật sự hơi cạn lời, cư dân mạng mỗi lần hình như đều không động não mấy mà đã bắt đầu đưa ra lời khuyên lung tung rồi!] [Đúng vậy!

Tùy tiện nói gì mà trực tiếp đạp chết?

Tôi cạn lời, lỡ có độc thì sao?] [Không đâu… Nếu có độc thì Tô Thần đại thần có lẽ đã trực tiếp nhắc nhở chúng ta rồi!

Tôi nghĩ anh ấy không phải loại người sẽ bỏ qua nguy hiểm như vậy mà không cảnh báo đâu!] Sau mấy phen tranh cãi, lại không đi đến bất kỳ kết luận nào.

Thậm chí biến thành tranh luận về việc Tô Thần không phải cái gì cũng sẽ nhắc nhở mọi người cẩn thận, biến thành Tô Thần không

phải cái gì cũng biết.

Sở Mục Vân trực tiếp cho người thiết lập bộ lọc từ khóa để loại bỏ những từ ngữ như vậy.

"Mấy thứ không cần xem thì các cậu cứ lọc bớt đi, đừng chiếu thẳng lên màn hình lớn nữa, nhìn đau đầu lắm." Quả thật, điểm này khiến không ít nghiên cứu viên đều không nhịn được mà đồng tình.

Dù sao hiện tại là thời kỳ đặc biệt, phiền phức hơn bất cứ lần nào trước đây.

Nghĩ mà xem, trước đây họ chỉ cần đối phó với kẻ địch đã đủ phiền rồi.

Lần này thì hay rồi, trực tiếp đối phó với người của mình?

"Bên tôi phát hiện một nhóm dữ liệu hơi bất thường, hình như là năng lượng sụt giảm quy mô lớn." Năng lượng sụt giảm… Cái từ ngữ chết tiệt này không phải là điềm tốt!

Nhanh chóng cho người truyền dữ liệu qua, nhìn vào dao động năng lượng sụt giảm theo kiểu vách đá.

Chu Hoài Văn và Sở Mục Vân hai người trực tiếp ngớ người.

Năng lượng sụt giảm, còn gọi là xung kích hồi phục.

Thường thấy nhất là sóng thần!

Trước khi những con sóng thần hung dữ ập đến, đường bờ biển thường sẽ sụt giảm đáng kể.

Cái gọi là giây phút nghỉ ngơi ngắn ngủi chỉ là để bùng nổ tốt hơn.

Thế là khi những con sóng khổng lồ với lượng nước gấp mấy lần thủy triều rút ập đến, chúng trực tiếp cuốn phăng toàn bộ đất liền thành phế tích.

Và loại dao động năng lượng này thực ra phù hợp với nhiều tai nạn mang tính bùng nổ.

Nhưng dữ liệu do Viện Nghiên cứu Phương Bắc truyền về còn cho thấy, hoạt động của dung nham hoàn toàn bình thường!

Điều đó có nghĩa là dao động năng lượng hiện tại không hề có bất kỳ liên quan nào đến dung nham!

"Quả thật là ở trong núi, nhưng dường như lại xuyên suốt cả ngọn núi… Năng lượng này chẳng lẽ hoàn toàn tách biệt với dung nham sao?" "Hiện tại về cơ bản có thể loại trừ hoàn toàn khả năng núi lửa phun trào, nhưng tất cả các nghiên cứu viên đều không thể hiểu nổi nguồn năng lượng kỳ lạ này rốt cuộc nằm ở vị trí nào của Trường Bạch…" Thật sự là vô lý hết sức, cho dù là một ngọn núi có kỳ lạ đến mấy cũng không thể nào như hiện tại, bất kể dùng thiết bị công nghệ cao nào cũng không thể tìm hiểu rõ ràng những thứ bên trong này.

Một loạt những con số kỳ quái cứ như thư thông báo tử vong vậy, muốn từng chút một đẩy họ vào tuyệt cảnh.

"Có khả năng nào là đối phương khi đi lên đã mang theo vật gây nhiễu nào đó không?

Nên mới dẫn đến dữ liệu biến động kỳ lạ như vậy?" Nhưng điều này nhanh chóng bị phủ quyết.

"Ngay từ đầu bộ phận của chúng tôi đã tính toán về những nơi không thể quét rõ, cũng như khu vực mà dự báo thời tiết không chính xác." "Cái kết luận 'chiếc ô che' đó chính là do chúng tôi đưa ra!

Anh biết để tạo ra sự nhiễu loạn trong phạm vi như vậy cần vật có tính phóng xạ mạnh đến mức nào không?" "Với công nghệ hiện tại của chúng ta, ai mang thứ này thì thời gian sống còn lại sẽ không quá một tuần!" "Trọng điểm là chúng tôi đã dự đoán được điểm này trước

khi các đội viên lên, nên đã trực tiếp trang bị cho họ các thiết bị kiểm tra liên quan, dữ liệu phản hồi hiện tại đều hoàn toàn bình thường!" Bình thường, vậy thì chứng tỏ không có thiết bị gây nhiễu.

Dù sao theo lộ trình của họ, ngay sau khi lên Thiên Trì thì đã phải đi vào phạm vi mà thiết bị kiểm tra có thể phát hiện thiết bị gây nhiễu rồi.

Chương 271

Nhìn mấy người hầu như đang cãi nhau ầm ĩ.

Người một câu, người một lời, cứ như mọi người đang đấu võ, anh một chiêu tôi một chiêu.

"Bây giờ có thể liên lạc với Tiểu Tô giáo thụ không?" "Hình như không thể, Tiểu Tô giáo thụ sáng nay đã rời biệt thự từ rất sớm, mọi người hiện tại đều chưa về…" Nghĩ lại trước đây Tô Thần ở nhà gần nửa tháng, bây giờ đột nhiên ra ngoài chắc là vừa vặn có chuyện cần giải quyết.

Hiện tại dù họ có gặp vấn đề gì cũng không thích hợp để hỏi trực tiếp.

Dù sao trước đó Tô Thần hẳn là đã tranh thủ thời gian để trả lời rồi.

"Đội kia đã đến vị trí chỉ định tiếp theo chưa?" "Còn khoảng một tiếng rưỡi nữa, bây giờ gió khá lớn, họ đang trú ẩn ở chỗ khuất gió, tình hình không mấy lạc quan." Đội kia vẫn đang trên đường, vậy hiện tại những gì có thể dựa vào chỉ còn là đội người trước mặt này thôi.

Vương Điềm Điềm đang tìm cách chụp lại toàn cảnh cung điện kỳ lạ sâu trong hang động.

Nhưng bên trong cũng không ít dược liệu hút sáng, dù có ba chiếc đèn pin siêu sáng cùng lúc chiếu vào, những thứ có thể chụp được cũng rất ít ỏi.

Nhưng chỉ riêng diện mạo hiện tại cũng đã khiến người ta cảm thấy chấn động!

Tất cả các mái hiên đều là đầu rồng chầu phượng, các linh vật Si

Vẫn trấn trạch ngồi ngay ngắn hai bên mái nhà.

Mặc dù đã trải qua hàng nghìn năm, những mái ngói vàng, xà gỗ đỏ vẫn được bảo tồn khá nguyên vẹn!

"Cũng nhờ thời tiết nơi đây, tuy rằng đã đóng băng tất cả mọi thứ, nhưng cũng nhờ vậy mà chúng được bảo quản tốt đến thế!" Vương Điềm Điềm nói những lời này, cô trực tiếp đưa tay định thử nhấc một phiến ngói lên xem xét.

Chỉ là những phiến ngói nối liền thành một khối, gần như đông cứng lại.

Người giẫm lên cũng không hề có chút thay đổi nào.

Sau khi các chiến sĩ dựng xong thang dây để xuống, mọi người lần lượt đến trước cổng chính của linh cung.

Nơi này thì không bị đóng băng, khí thế vẫn hùng vĩ.

Nhưng có những dấu vết xâm nhập rất rõ ràng.

"Là vết đạn của hai nhóm người, xem ra là do để lại trước sau, không biết họ đã gặp phải chuyện gì ở đây." "Chẳng lẽ là thứ xuất hiện ở chỗ gậy phát quang trước đó sao?" Hiện tại độ chênh lệch vừa đủ, nếu tính thêm sự khác biệt về thị giác do độ cao tạo thành.

Thì thực ra thứ bên dưới hẳn là không nhỏ.

Đi về phía trước, chính là hành lang cửa chính điện.

Các vật liệu đá lát nền và dụng cụ cấu tạo hai bên đều vô cùng hoa lệ, nhưng nhìn phong cách lại phân hóa thành hai cực!

Giống như được ghép lại để cho đủ số lượng.

Đi xa hơn một chút, đến chỗ rẽ.

Các vật trang trí hai bên bỗng nhiên lại biến thành những chiếc

đỉnh tế tự có hình dáng rất kỳ lạ.

Nhìn những hoa văn kỳ quái trên đó, còn có họa tiết chính lại giống như một cuộn len bị xoắn vặn, là hình dạng của một loài động vật hoặc côn trùng.

“Cảm giác rất giống loài du diên mà Tô Thần tiểu ca ca đã nói trước đó, chẳng lẽ người ở đây thờ phụng du diên sao?” Vương Điềm Điềm nói, thấy bình luận không ngừng trêu chọc, bất lực và ngượng ngùng lè lưỡi. [Du diên thứ này tuy là côn trùng có ích, nhưng cái thứ này thật sự trông quá ghê tởm!] [Đúng vậy đó!

Nếu thật sự thờ phụng cái thứ đó, tôi thật sự cạn lời…] [Nổi da gà dựng đứng!

Tôi thấy cái thứ này mà được gọi là thần minh thờ phụng gì đó, thì ngày mai tôi sẽ gắn thêm mấy cái chân cho mình, sau này mọi người đều đến thờ phụng tôi đi!] [Tao bóp nát bét cái mồm mày bây giờ!

Thời đại này còn muốn thờ phụng cái gì, mày mẹ kiếp không phải là đầu úng nước muốn bị chôn xuống đất để trải nghiệm thẻ "cổ mộ" đó chứ!] Thấy hai người đã cãi nhau không ngừng, bình luận cũng thức thời nhường chỗ cho hai người cãi nhau.

Và khi camera tiến về phía trước, ngày càng nhiều hình ảnh sinh vật đa túc xuất hiện, khiến mọi người đều có chút bối rối.

“Nguyên hình của những sinh vật đa túc này rốt cuộc là gì vậy?” “Tôi cũng muốn biết, nơi này nếu thật sự có thứ đó thì nó có mọc lớn hơn những gì chúng ta thường thấy không?” Người đó nói xong, nhưng không nghe thấy hồi đáp, nhất thời có chút nghi hoặc và tò mò.

Liền quay đầu lại nhìn.

Lại thấy đồng đội của mình đang nhìn chằm chằm lên trên.

Thế là tò mò ngẩng đầu nhìn lên, lập tức cả người bị dọa đến

mức ngã bệt xuống đất.

"Tống… Tống Tử?!" Một tiếng thét thảm thiết thoát ra từ màn hình.

Mọi người đều vì tiếng thét chói tai này mà loạn cả bước chân, Vương Điềm Điềm vội vàng chạy lên phía trước.

Mãi một lúc mới theo kịp bước chân của những người đi trước, chỉ thấy nơi họ hiện tại đã đến chính là Tàng Thi Các mà Tô Thần đã từng nhắc đến.

Quả thật là Tống Tử!

Nhưng may mắn là những tên này dường như vẫn chưa có ý định khởi thi, ngoan ngoãn treo lơ lửng trên đó.

Chỉ có điều có lẽ vì có luồng khí, nên những thi thể treo trên cao đều đung đưa lảo đảo.

Ước chừng khoảng hai trăm thi thể, trông đều khá đáng sợ.

Cảnh tượng chúng đung đưa như thể sắp tập thể khởi thi vậy.

Trần Kiến Binh đỡ người vừa hét lên dậy.

Cũng không tiện trách móc, dù sao cũng là người được điều động từ bộ phận khác đến.

Nếu là cấp dưới của mình, anh ta đã sớm tát cho một cái rồi!

Thế là chỉ đành sau khi an ủi xong, cử một chiến sĩ chuyên trách người này.

Đồng thời yêu cầu mọi người nhanh chóng đi qua. [Cấu tạo kiến trúc của cái Tàng Thi Các này cảm giác hơi quen mắt nhỉ… Mọi người có ai có cùng cảm giác không?] Quả thật là thấy quen mắt, có người trong chủ đề thảo luận trên nền tảng trực tiếp đưa ra hình ảnh chiếc hộp treo của Trương Gia cổ lâu Thiên Chỉ Hạp.

Đột nhiên, tất cả mọi người đều trở nên kính nể.

Không dám có bất kỳ ý coi thường nào nữa.

Cùng một phong cách đó!

Sau khi đã chứng kiến cơ chế phòng ngự của Trương Gia cổ lâu, mọi người đều phổ biến cho rằng những người có thể làm ra chuyện quy mô như vậy đều là những người "ngầu" (ghê gớm)!

Nên nơi đó mới cần đặc biệt chú ý!

Nghĩ đến đây, đều nóng lòng muốn văn tự thúc đẩy đội ngũ tiến lên.

May mắn thay, mọi thứ đều bình thường, không xảy ra biến cố gì.

Nhưng dần dần cũng có người cảm thấy kỳ lạ: "Theo lý mà nói, xuất hiện vết đạn, dấu vết chiến đấu, thì chắc chắn phải có người gặp nạn ở đây phải không?" "Nhưng tại sao chúng ta đến bây giờ, ngoài những thứ trong Tàng Thi Các ra, ngay cả một mẩu xương vụn cũng không thấy, có phải quá bất thường rồi không?" Nói đến đây, ý nghĩa gì mọi người trong lòng đều hiểu rõ.

Chỉ là vào lúc này nói những điều đó chính là đang tạo ra hoảng loạn.

Điều này bị nghiêm cấm.

Trần Kiến Binh đang định nói gì đó để điều hòa không khí cho bớt căng thẳng, thì thấy tầm nhìn phía trước đột nhiên trở nên rộng mở, hiện ra một đại điện hùng vĩ.

Nhưng vẫn được quét đầy chất liệu hút sáng, dù hàng chục chiếc đèn pin siêu sáng chiếu vào, vẫn có một phần không nhìn thấy được.

Giống như hư không vậy, một vùng đen kịt.

Hai bên là những pho tượng đèn có tạo hình độc đáo.

Chỉ nhìn quy mô xếp hàng ngay ngắn như vậy, thì không khó để tưởng tượng cảnh tượng hoành tráng sau khi tất cả các pho tượng đèn đều được thắp sáng! [Quy mô của đại điện này khá ổn, nhưng Tô Thần đại thần nói phong thủy bên trong này đều là giả tạo, hơi đáng tiếc nhỉ…] [Ai bảo không phải đâu, câu này nói ra cứ như tùy tiện nặn ra một món đồ chơi bằng bùn vậy.] [Nhưng nói như vậy, tôi lại càng tò mò nơi phong thủy thật sự trông sẽ như thế nào… Liệu có hoành tráng hơn linh cung hiện tại này mấy lần không?!] [Cảm giác người dân thời đó vẫn rất thảm, phải chịu đựng lao dịch như vậy, rõ ràng chỉ để chôn một người mà thôi.] Cho đến khi đi một vòng quanh toàn bộ đại điện, có người thậm chí còn leo lên những cột trụ đá lớn hai bên lối đi một lượt.

Cũng không tìm thấy lối đi nào khác.

"Vô lý quá… Nơi này rộng lớn như vậy, nhiều người chúng ta về cơ bản đã tìm kiếm theo kiểu 'thảm' rồi, không thể nào ngay cả một lối vào phụ cũng không tìm thấy chứ?" Ngược lại, Vương Điềm Điềm lại rất có hứng thú chiếu rọi những bức bích họa côn trùng đa túc đầy tường, giơ máy quay đi thẳng về phía trước.

Ước chừng khoảng hai trăm mét, xuất hiện một lối vào.

Là hậu điện.

Người của Viện Nghiên cứu thấy người đã đến hậu điện, nhất thời đều vô cùng kinh ngạc.

"Sao dọc đường đi các bức bích họa đều là hình tượng Ngô Công Long thế này?" Mặc dù thỉnh thoảng có xen lẫn một số hình ảnh con người.

Nhưng hình ảnh con người đều thuộc về phe bị nô dịch, bị sai khiến và giáo huấn.

Chương 272

Điều này khiến người ta cảm thấy khó chịu tột độ.

Và sở dĩ họ nghi hoặc như vậy, chủ yếu là vì từ trước đến nay, các bức bích họa cơ bản đều ghi lại câu chuyện của chủ mộ, câu chuyện về người thân chôn cùng ông ta.

Nghĩ đến một ngôi mộ mà trực tiếp lấy một con côn trùng làm nhân vật chính như vậy, họ thật sự trăm mối không thể giải.

"Chẳng lẽ chúng ta tập thể đã sản sinh ra ảo giác gì đó?

Tổng thể mà nói không đến mức đó chứ?

Người thời đó dù có ngu muội đến mấy cũng không vì mấy con côn trùng mà đại hưng thổ mộc chứ?" Nhưng điểm này lại không ai trực tiếp trả lời.

Mọi người đều yên lặng suy tư về khả năng của sự kiện.

Cuối cùng kết luận được đưa ra là, con Ngô Công Long này có thể là totem của đối phương.

Ngoại trừ điều này, họ thật sự không tìm ra được lời giải đáp nào thích hợp khác.

"Đã là thứ Tiểu Tô giáo thụ nhắc nhở phải chú ý, thì mọi người trong đội hãy vực dậy tinh thần, đừng lơ là cảnh giác!" Nói xong, ống kính đã đến hậu điện.

Đập vào mắt là ba chiếc giường đá màu đen với hoa văn rồng cuộn sấm.

Xem ra là vợ con, già trẻ của đối phương cũng được chôn theo vào thời điểm đó.

Chỉ là niên đại thực sự quá xa xưa.

Quan tài, thi thể đã không còn thì thôi, ngay cả chiếc giường đá kia cũng bị đông cứng đến nứt toác.

Và trên mặt đất phía sau ba chiếc giường đá này có một tấm bia đá khổng lồ, trên đó khắc hình Thái Cực đồ án.

Tượng đá nổi lên là hình Nhân Diện Quái Điểu đang quấn quanh.

"Nhìn tạo hình, thứ này chính là Phong Mộ Thạch rồi, bên dưới chắc là nơi chủ mộ ở đây phải không?" Có người vừa nói, vừa đưa tay định thử xem có thể trực tiếp nâng thứ đó lên không.

Nhưng rất rõ ràng, Phong Mộ Thạch làm sao có thể là loại đá tùy tiện mà nâng lên được!

Một hồi thao tác, cũng chỉ là "múa rìu qua mắt thợ" mà thôi.

Cuối cùng vẫn là mấy chiến sĩ lấy thiết bị chuyên dụng trực tiếp nâng tấm Phong Mộ Thạch đó lên.

Cầu thang đi xuống rất ngắn, ánh đèn pin vừa chiếu vào là có thể nhìn thấy mặt đất phù điêu lát gạch đá bên dưới.

"Tô giáo thụ đã nhấn mạnh rằng bên trong này là một nơi phong thủy giả, vậy thì có nghĩa là ở đây không nên chôn cất chính chủ, rất có khả năng có cạm bẫy." "Mọi người hãy ghi nhớ, sau khi xuống dưới tuyệt đối đừng động vào bất kỳ vật thể khả nghi nào!" Sau khi tất cả mọi người đồng thanh đáp lời, Trần Kiến Binh dẫn đầu xuống trước.

Sau khi đặt chân xuống thì không xảy ra tình huống nào, chỉ là bố cục nơi đây khiến anh ta có chút hoảng.

Đây là một không gian khá rộng rãi.

Bốn phía đều là những cột đá điêu khắc hoa văn, xung quanh là hư

vô đen kịt.

So với cảm giác hư không trên đại điện phía trên còn mạnh hơn mấy trăm lần.

"Không có quan tài, cũng không có giường quan… Đúng là y như Tô Thần tiểu ca ca đã nói, tuy quy mô khá ổn, nhưng nơi này quả thực là một cái 'lừa dối'." Kỳ lạ là đã đến loại địa phương này rồi mà họ vẫn chưa tìm thấy dấu vết tồn tại của đối phương.

Cứ cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

"Bây giờ phải làm sao?

Tìm kiếm cặn kẽ ở đây sao?" Nếu thật sự như vậy, mọi người thực ra đều có chút e dè cái Tàng Thi Các đó.

Dù sao thì những thứ tạp nham đó họ đã tận mắt chứng kiến rồi.

Cái gọi là khởi thi, thì mẹ kiếp đều là kéo theo cả đám!

Một con khởi thi, thì nhất định cả đống sẽ cùng khởi thi!

Nếu tùy tiện kinh động một con… thì hậu quả của họ không phải chuyện đùa đâu!

"Nếu bây giờ Tiểu Tô giáo thụ ở đây thì tốt rồi!" Trần Kiến Binh nhìn địa cung đen kịt này, không khí nặng nề, mọi người không nói nhiều, anh liền nhẹ giọng mở miệng.

"Vì Tiểu Tô giáo thụ nói còn có lối ra khác, vậy chúng ta cứ tiếp tục tìm lối ra đi, dù sao bây giờ muốn leo ngược lại cũng không mấy khả thi rồi!" Nói xong, có người liền tại chỗ bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng sự hư vô của không gian khiến trong lòng mọi người có chút phiền não.

Dù không ai thể hiện ra mặt.

Nhưng hành động đã so với trước đây khá sốt ruột rồi.

Sau khi mệnh lệnh của Trần Kiến Binh được ban ra, các chiến sĩ đều tản ra.

Những người còn lại thì yên lặng ở nguyên chỗ, ăn uống bổ sung thể lực.

“Trước đây tôi thấy rất lạ… là khi rời khỏi Tàng Thi Các cứ có cảm giác ở đó có người đang nhìn chằm chằm tôi…” Có người đột nhiên cất tiếng nói một câu, thế là mọi người đều không nhịn được mà nhao nhao bàn tán.

Vương Điềm Điềm bản thân vốn là loại người thích nghe người khác “tám chuyện”.

Nên cô dứt khoát trực tiếp lia camera qua hướng mọi người.

“Có thể là ảo giác thôi mà?

Nơi đó vốn dĩ có nhiều thi thể như vậy, tưởng tượng mấy cái xác đó thành người, cũng coi như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm mình.” Người đó cạn lời lườm nguýt người vừa nói.

“Sao có thể!

Tôi chỉ cảm nhận được một đôi mắt thôi!

Ngay phía trên lối vào Tàng Thi Các lúc chúng ta bước vào!” Tất cả mọi người đều ngẩn ra một lát, dường như hoàn toàn không ngờ đối phương lại có thể nói chi tiết đến vậy!

Trần Kiến Binh sửng sốt một chút, nhíu mày nói: "Vậy sao lúc đó cậu không nói?

Thật sự có người, cậu có thấy rõ không?" Vừa nói, vừa giơ tay ra hiệu cho người chuẩn bị đi kiểm tra kỹ lưỡng.

Người kia cũng không cam lòng. "Trực giác của tôi khá chuẩn!

Lúc chúng ta vào, chỗ đó chắc chắn có người, còn bây giờ có còn không... thì tôi không biết..." "Cái loại ánh mắt nguy hiểm đó...

Tôi không biết các vị có cảm nhận được không, lúc đó tôi định nói, nhưng tôi cảm thấy hình như chỉ cần tôi hé miệng, đối phương có thể trực tiếp giết chết tôi..." Nghe cách nói này, mọi người cũng không phàn nàn nữa.

Dù sao trong tình huống hoảng sợ ai cũng có thể mắc lỗi như vậy.

Huống chi là ở Tàng Thi Các mà lúc đó lại bị yêu cầu nhanh chóng đi qua. "Chúng ta đã kiểm tra hết rồi, ở đây không có bất kỳ cơ quan nào cũng không có sinh vật nguy hiểm khác, các vị cứ ở đây yên ổn, đợi chúng tôi đi xem chỗ đó bây giờ tình hình thế nào..." Nói xong, mấy chiến sĩ còn lại cũng trực tiếp cầm súng, đi lên trên. "Chúng tôi sẽ canh ở trên đó, bất kể xảy ra chuyện gì các vị cũng đừng hoảng sợ, chúng tôi sẽ bảo vệ các vị!" Ban đầu còn định dặn dò thêm mấy câu, ít nhất những người ở dưới tuyệt đối đừng đụng vào bất cứ thứ gì.

Nhưng nhìn xuống phía dưới trống rỗng đến nỗi không có cả người, huống chi là sẽ có thứ gì xuất hiện.

Sau khi các chiến sĩ rời đi, những người ở lại một lần nữa bắt đầu lải nhải. "Nếu thật sự có người, vậy bây giờ tống tử ở Tàng Thi Các có khi nào đã khởi thi rồi không?" Vừa nghĩ đến điểm này, tất cả mọi người lại bắt đầu bất an. "Nếu thật sự khởi thi rồi... chúng ta tiếp tục ở trong này chẳng phải là tìm chết sao?" "Nếu thật sự như vậy thì còn đỡ, dù sao ở đây chỉ có một lối vào, nếu có thứ gì vào, trực tiếp giữ chặt lối vào là chúng ta thắng." Nhưng chỉ sợ, ở đây còn tồn tại những lối vào khác.

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi đứng dậy. "Hay là chúng ta tìm kiếm kỹ lưỡng một chút đi!

Tiểu Tô giáo thụ nói ở đây còn có lối ra khác có thể gặp đội kia,

không chừng lối vào đó ngay ở đây!" Nói rồi, một nhóm người liền bắt đầu hành động.

Vương Điềm Điềm cũng cảm thấy vô vị, liền gia nhập vào.

Dù sao tìm lối vào cũng không phải là động chạm lung tung gì phải không?

Cô nghĩ vậy liền Điềm Điềm cười với ống kính nói: "Bây giờ nhiệm vụ lại có thêm một cái, hy vọng mọi người có thể giúp tìm cùng!

Nếu trong ống kính xuất hiện chỗ nào nghi ngờ là cơ quan, xin nhất định phải gõ chữ báo cho tôi biết nhé!" Đạn mạc một mảnh reo hò, một đám "liếm cún" cuồng nhiệt khiến không ít netizen chụp màn hình bày tỏ sự bất lực.

Chương 273

"Mặc dù tôi rất hiểu tại sao mấy tên này lại 'liếm cún' Điềm Điềm như vậy, nhưng nhiều 'liếm cún' cùng xuất hiện như vậy sao lại khiến người ta khó chịu thế nhỉ?" "Thật sự, cái đội hình này tôi thật sự không thể chấp nhận nổi, so với fan của đại thần Tô Thần thì quá đỗi bình thường!" "Ai nói không phải chứ!

Fan của đại thần Tô Thần chúng ta thì thượng tri thiên văn, hạ tri địa lý, một fan đủ ưu tú thì phải trở nên xứng đáng làm fan của thần tượng mình!" "Emmm tôi không xứng rồi, tôi cảm thấy thế này còn không bằng trực tiếp đi khóa lại cải tạo đi!" Sau khi công kích hành vi này trên nền tảng, mọi người lại quay trở lại phòng livestream.

Nhưng lúc này bầu không khí đã trở nên vô cùng gay gắt.

Cứ như có một ngọn lửa vô hình bên trong, rất nhiều người đều không có vẻ mặt thân thiện.

Thậm chí giống như một thùng xăng có thể phát nổ bất cứ lúc nào. "Sớm biết đã nghe lời tiểu Tô giáo thụ đừng vào!" "Đúng vậy!

Bây giờ vào rồi lại phải tìm lối ra khác chẳng phải buồn cười sao?" "Mấy tên ngốc đó thật sự thích gây rắc rối cho chúng ta!

Đợi tìm thấy người rồi, tôi nhất định phải đánh chết nó!" Như những lời mắng chửi vô hình, mọi người đột nhiên trở nên nóng nảy.

Ngay cả Vương Điềm Điềm cũng không nhịn được mà quát lên một câu. "Chuyện này bây giờ còn có giá trị thảo luận gì nữa không?" Giọng điệu vô cùng mất kiên nhẫn khiến mọi người đều ngẩn người. 【Ơ?

Chuyện gì thế này?

Giọng Điềm Điềm vừa rồi thật kỳ lạ...】【Emmm tôi lần đầu tiên nghe giọng Điềm Điềm như vậy, cảm giác không đến nỗi chứ?

Bây giờ cũng chưa xuất hiện nguy hiểm gì, như vậy đã sốt ruột thì sau này lộ trình có phải là... phiền phức rồi không?】【Tôi cứ cảm thấy chỗ này thật sự không ổn, trừ bốn cây cột kia, những chỗ khác đều đen thui, có hơi buồn cười không?】【Buồn cười cái gì?

Cậu buồn cười thì có?】【Cạn lời!

Bây giờ rõ ràng đang nói về tình trạng mọi người dường như không ổn lắm, sao mấy cậu lại cứ nói mấy lời kỳ quái vậy?】【(⊙o⊙)...

Bản thân tôi nhìn livestream bây giờ đã thấy rất áp lực rồi, sao đạn mạc của các vị còn gây phiền nhiễu thế?!】Đạn mạc bắt đầu cãi vã.

Những người trước mặt cũng bắt đầu cãi vã, Vương Điềm Điềm chỉ cảm thấy trong đầu như bị nhồi nhét thứ gì đó.

Nhìn ai cũng thấy khó chịu.

Cho đến khi bên ngoài vang lên một tiếng súng, sau đó là tiếng bước chân dồn dập đang đến gần.

Mọi người đều hoảng hốt, Vương Điềm Điềm mới bình tĩnh lại. "Chỗ này có gì đó không ổn!

Mọi người đừng cãi nhau nữa!" Cãi nhau?

Người vừa nói chuyện đều ngơ ngác.

Họ cãi nhau sao?

Họ chỉ đang nói chuyện bình thường thôi!

Nhưng sau khi Vương Điềm Điềm nhắc nhở như vậy, họ đột nhiên nhận ra cảm xúc của mình vừa rồi dường như thật sự rất nóng nảy.

Liền thi nhau nhìn đối phương một cách kỳ lạ. "Tôi cảm thấy trong lòng cứ vô cớ dâng lên một ngọn lửa vô danh..." "Đúng vậy, tôi cũng thế..." "Chẳng lẽ là không gian ở đây quá ngột ngạt, nên chúng ta đều bị ép phát điên rồi?" Vương Điềm Điềm trực tiếp phủ nhận cách nói này. "Không phải, tôi trước đây đã từng ở những nơi còn ngột ngạt hơn thế này, nhưng tôi không có cảm giác như vậy." Mà rất rõ ràng, cảm giác này lại mang tính tập thể!

Tức là tất cả những người đang ở trong không gian này đều bị ảnh hưởng như vậy.

Theo tiếng bước chân dồn dập phía trên ngày càng dồn dập, mọi người đều kỳ lạ nhìn lên trên. "Là tống tử thật sự đã khởi thi sao?" Có người muốn đi ra xem, nhưng bị chiến sĩ phía trên chặn lại. "Bây giờ tốt nhất đừng đi ra!" Vậy bây giờ rốt cuộc là tình hình thế nào? "Bên đội trưởng nói là đã tìm thấy một người, hiện tại đang truy bắt, các vị đi ra dễ bị thương." Chiến sĩ đó nói xong, cùng đồng đội cầm súng nhìn về phía đường hầm phía trước với vẻ mặt như lâm đại địch.

Nhưng câu trả lời này lại khiến những người phía dưới càng thêm sốt ruột. "Tôi cứ cảm thấy mọi chuyện bây giờ không đơn giản như vậy..." "Dưới này chắc chắn có cơ quan gì đó!

Vừa rồi ai có chạm vào thứ gì đáng ngờ không?!" Mọi người vẫn chưa bình tĩnh lại được, nhưng giọng điệu đã dịu đi một chút so với trước.

Có thể thấy đều đang cố gắng kìm nén sự tức giận.

Nhưng hỏi thăm một vòng, không có bất kỳ thu hoạch nào.

Điều này khiến họ càng thêm bực bội. "Đệt!

Cái chuyện chó má gì thế này?!" Có người hung hăng đá vào cây cột, nhưng lại nghe thấy tiếng "đùng!" kỳ quái.

Âm thanh đó rất trầm, không giống tiếng cột đặc ruột.

Nhưng khi ở phía trên họ đã xác nhận, các cây cột phía trên đều là cột đá!

Là đặc ruột!

Thế là mọi người làm theo, đá những cây cột khác.

Kết quả đều là chính mình đau muốn chết, nhưng tiếng động kỳ lạ từ cây cột đó thì không xuất hiện nữa. "Trong này có thứ gì đó!" Ngay sau đó liền lấy thiết bị ra định tháo dỡ cây cột.

Tô Thần vừa vặn làm xong việc trên tay.

Lại mở phần mềm livestream ra, thấy đội khảo cổ hiện đang ở trong một không gian kỳ lạ.

Quan trọng là còn thiếu một vài người, liền có chút tò mò. 【Các vị hiện tại đang ở đâu vậy?】 Thấy những dòng chữ vàng lớn của Tô Thần xuất hiện.

Vương Điềm Điềm sửng sốt một chút, sau đó kích động hẳn lên. "Tô Thần tiểu ca ca!

Anh cuối cùng cũng xuất hiện!" Lời này cũng thu hút sự chú ý của những người khác.

Mọi người thi nhau vây lại, dán mắt vào màn hình nói loạn xạ. "Giáo sư Tô à!

Anh cuối cùng cũng xuất hiện!

Anh mau xem chúng tôi bây giờ đang ở đâu với!" "Đúng vậy!

Chỗ này thật kỳ lạ!" "Xin anh đó!

Đại thần Tô Thần nếu tiện thì trực tiếp nói cho chúng tôi biết bây giờ phải làm gì đi!" "Tôi ở đây đã sắp phát điên rồi!

Cảm thấy thật phiền phức!" Tô Thần cẩn thận hồi tưởng lại những chi tiết Ngô Tà đã ghi chép trước đây, cảm thấy không có ghi chép về một nơi như vậy.

Nhất thời anh cũng cảm thấy kỳ lạ. 【Chuyển ống kính đi, tôi xem chỗ này trông như thế nào, tiện thể kể cho tôi nghe các vị đã trải qua những gì.】 Trong tiếng nền vẫn có thể nghe thấy vài tiếng súng rất nhỏ.

Biết bên trên đã tìm thấy người, Tô Thần ngược lại không có nhiều cảm xúc.

Mà bắt đầu suy nghĩ về không gian dưới linh điện này.

Anh nhớ lúc đó Ngô Tà và những người khác cũng gặp phải tấm bia đá khắc phù điêu kỳ lạ.

Nhưng thứ đó không phải là cửa.

Trọng điểm là sau khi họ mở ra thì bên dưới là một con rùa đá từ tính lớn giống như bức tượng rùa thân người mặt người trong Trương Gia Cổ Lâu.

Cũng chính vì sự xuất hiện của thứ đó, Trần Bì A Tứ mới phát hiện ngôi mộ ở đây thực ra là một ngôi mộ giả.

Chương 274

Sau đó để phá hủy từ thạch làm nhiễu la bàn, họ trực tiếp dùng lửa đốt.

Không ngờ lại kích hoạt Trùng Hương Ngọc bên trong.

Cũng chính vì vậy mà đã thu hút một lượng lớn Du diên, khiến không ít người chết.

Anh vốn dĩ nghĩ rằng dù đội khảo cổ có phát hiện con rùa quái dị đó cũng không sao, dù sao họ không phải là người chuyên nghiệp đạo mộ.

Hơn nữa cũng đã nhìn thấy thứ này ở Trương Gia Cổ Lâu trước đó.

Họ chắc chắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng bây giờ lại trực tiếp nói với anh.

Bên dưới không phải là rùa, mà là một không gian kỳ lạ?

Tô Thần cạn lời.

Bây giờ là muốn làm gì?

Bài kiểm tra cuối cùng sắp xuất hiện, kết quả lại trực tiếp sửa đổi tất cả những thông tin quan trọng mà mình biết?

Đang lúc suy nghĩ có nên trực tiếp để những người này tìm cách xông thẳng vào ổ Du diên đó và đi xuống tiếp hay không.

Thì thấy mấy người đang đá cột có động tĩnh truyền đến. "Trong này hình như có đúc một thứ gì đó..." Theo ống kính lia qua, một vật kỳ lạ bị kẹt trong cát vàng lộ ra.

Nhìn kiến trúc thì trình tự hẳn là đúc vật này trước, sau đó mới đào

rỗng cột đặt lên.

Nhưng tại sao lại có cát vàng như vậy?

Mọi người vẫn đang kỳ lạ, có người trực tiếp đưa tay chạm vào thứ kỳ lạ bị vùi trong cát vàng đó.

Bới một phần cát vàng ra, phát hiện hóa ra là những đường vân trên mai rùa.

Tiếp tục bới ra, sau khi nhìn thấy một đầu lâu phụ nữ âm tà, tất cả mọi người đều ngẩn người. "Đây chẳng phải là bức tượng kỳ lạ trong Trương Gia Cổ Lâu sao?!" "Đúng vậy... chẳng lẽ đây là mộ thất do người Trương Gia xây dựng sao?" Lời này không mặn không nhạt, nhưng lại khiến toàn bộ đạn mạc phản ứng dữ dội. 【Ôi trời ơi?!

Thứ trong Trương Gia Cổ Lâu ư?

Đệt!

Chạy mau đi!

Đừng ở lại chỗ này nữa!

Nếu lát nữa xuất hiện quái vật gì đó thì thật sự không chạy thoát được đâu!】【Đúng vậy!

Người Trương Gia không phải là nhân vật dễ đối phó đâu!

Mọi người đừng nghiên cứu ở đây nữa!】【Thật sự... nghiên cứu thêm một lát nữa, không chừng mạng cũng phải bỏ ra đấy!】 Tô Thần nhìn bức tượng đá đó, không phải màu đen, mà là màu nâu.

Nhưng rất rõ ràng bên ngoài dù là gì cũng không quan trọng, bên trong chắc chắn là hàng thật chất liệu thật thì đúng rồi!

Nhưng anh không hiểu, tại sao lại có người ở đây đặc biệt xây dựng một mộ thất như vậy rồi lại giấu con rùa lớn này đi.

Là lo lắng những người vào sau sẽ gặp chuyện sao?

Nhưng nếu thật sự lo lắng thì không nên trực tiếp phong kín lối vào sao?

Ngay sau đó anh vẫn quyết định để những người này đi ra trước, dù sao Du diên đối với họ vẫn khá nguy hiểm.

Chữ vừa gõ xong, bên tai liền xuất hiện tiếng lách tách.

Anh có chút nghi hoặc.

Nhưng những người ở hiện trường lại không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ đang khẩn trương chuẩn bị thu dọn đồ đạc rời đi. 【Các vị không nghe thấy tiếng động kỳ lạ nào sao?】 "Hả?" Vương Điềm Điềm theo bản năng nghi hoặc lên tiếng, sau đó chăm chú lắng nghe.

Nhưng không nghe thấy tiếng động nào. "Không nghe thấy tiếng động kỳ lạ nào cả...

Tiểu ca ca anh có phải nghe thấy tạp âm không?

Bên chúng tôi bây giờ có hơi hỗn loạn..." Đây là điếc rồi sao?

Tiếng lớn như vậy mà lại nói không nghe thấy?!

Nhưng lúc này Tô Thần đã không định tranh cãi gì nữa, anh bảo họ trực tiếp chạy nhanh lên.

Nhưng bên ngoài Trần Kiến Binh và đồng đội vẫn đang đuổi theo người, bây giờ đi ra chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ nguy hiểm!

Mà theo người cuối cùng đi lên, một tiếng nổ lớn vang vọng từ phía dưới lên.

Ngay sau đó, khói bụi cát vàng mịt mù và chấn động khiến ống kính cũng bắt đầu rung lắc.

Có người bị dọa sợ hét lên bắt đầu chạy loạn khắp nơi, có người

không sợ chết còn muốn xông lên xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng bị chiến sĩ mắt nhanh tay lẹ kéo lại. "Còn không mau chạy, muốn quay lại tìm chết à?!" Giọng điệu khá gay gắt, nhưng lại trực tiếp chạm đến tâm lý của không ít khán giả. 【Đệt?

Nói hay lắm!

Câu nói này cuối cùng cũng có người nói ra rồi!】【Vị chiến sĩ nhỏ này rất giỏi!

Tôi phải nhấn like cho anh ấy!】【Nhưng trước đó họ còn luôn canh giữ lối ra không cho đi ra mà...】【Thánh soi cút xa đi được không?

Trong tình huống không rõ ràng tôi không thấy cách làm của các chiến sĩ trước đó có vấn đề gì cả!】【Đúng vậy!

Có vấn đề gì à?

Trước khi chưa rõ chuyện gì xảy ra thì nên khống chế tất cả mọi người lại mới đúng chứ!

Nếu không sau khi người tản ra thì ai sẽ chịu trách nhiệm cho những chuyện xảy ra?!】 Trong ống kính là cảnh hỗn loạn như tận thế, hoàn toàn không rõ người bây giờ đang chạy về hướng nào.

Trên đạn mạc cũng cãi nhau không ngớt.

Giống như sau khi cãi xong họ sẽ nhận được phần thưởng là xương chó của chủ nhân vậy, vô cùng hăng hái!

Cứ như không ai phát hiện ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề vậy.

Mặt đất từ đó trở đi vẫn luôn rung chuyển.

Lờ mờ có thể thấy vài người chạy vụt qua phía trước.

Trang phục của họ giống với Trần Kiến Binh và đồng đội, thế là một nhóm người liền vội vàng đuổi theo.

Mắt thấy mọi người lại chạy về Tàng Thi Các.

Tô Thần bất lực xoa trán.

Chuyện gì thế này?

Anh lẽ ra đã cảnh cáo họ rồi chứ, sao những con ruồi không đầu tìm chết lại vẫn chính xác như vậy? 【Chạy sai rồi...

Các vị phải chạy xuống dưới, không phải chạy lên trên...】 Mắt thấy trước ống kính đã xuất hiện dày đặc, những thi thể lủng lẳng đung đưa.

Tô Thần chỉ có thể bất lực nhắc nhở.

Chương 275

Ban đầu là hy vọng mọi người có thể đổi hướng quay lại.

Bây giờ sự rung lắc của mặt đất đã dừng lại từ lâu, không cần làm những việc thừa thãi.

Kết quả không ngờ lời nói nghe được ngay sau đó, lại khiến tất cả khán giả đều ngẩn người. "Không có mà...

Chẳng lẽ chúng tôi vẫn luôn chạy xuống dưới sao?" Ừm?

Tô Thần sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt đột biến. 【Là ảo giác, các vị đã trúng ảo giác!

Có mang thuốc giải không?

Mỗi người một viên mau chóng uống vào!】 Đạn mạc vẫn đang ngoài cuộc. 【Ảo giác?

Ảo giác gì?

Địa động sơn dao vừa rồi chúng tôi đều nhìn thấy rõ ràng mà!】 【Đúng vậy...

ảo giác như vậy mà có thể truyền qua ống kính thì không phải quá vô lý sao?】【Không chừng đại thần Tô Thần nói là những gì chúng ta thấy và những gì người trong ống kính thấy hoàn toàn khác nhau...】【Emmm nói đi cũng phải nói lại, bảo bối Điềm Điềm nói mình vẫn luôn chạy xuống dưới, chỉ riêng điểm này thôi, chẳng lẽ các vị không thấy có vấn đề gì sao?】 Những người ở viện nghiên cứu ngây người nhìn những người trên màn hình lần lượt uống thuốc giải ảo giác.

Sau đó trong mắt họ như thể một lớp màn che đã được gỡ bỏ.

Đột nhiên trở nên sáng rõ.

Rồi với vẻ mặt kinh hãi nhìn những thi thể lủng lẳng phía trên. "Đệt?!

Chuyện gì thế này?

Sao tôi lại chạy đến chỗ này rồi?" "Vừa rồi tôi cảm thấy đầu óc như bị ai đó đá vậy, choáng váng..." Cuối cùng cũng tỉnh táo lại, mọi người nhìn những thi thể đung đưa phía trên, đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Trực tiếp run rẩy lấy ra bùa trấn thi đã được phát, hy vọng có thể an ủi thêm một chút cho cảm xúc kinh hoàng của mình.

Có người thì lại hứng thú nghiên cứu viên thuốc vừa uống. "Viện nghiên cứu từ khi nào đã nghiên cứu ra thứ này vậy?

Thật kỳ diệu!" Vương Điềm Điềm nhớ lại bản hướng dẫn mình đã thuộc làu trước khi đến. "Trên hướng dẫn ghi chú hình như nói thứ này có thể nhanh chóng kích thích thần kinh, nhưng hiệu lực rất ngắn chỉ có mười phút." Vương Điềm Điềm nói xong, sắc mặt mọi người đều không được tốt lắm.

Dù sao ảo giác đó lại có thể trực tiếp dẫn họ đến đây, vậy thì có nghĩa là ngay từ đầu đã muốn đưa họ vào chỗ chết!

Mà nếu mười phút sau vẫn chưa tìm thấy thứ gì gây nhiễu cho họ.

Vậy thì chỉ có thể chọn ra vài người để tiếp tục uống thuốc, sau đó lại khống chế những người còn lại.

Tránh chạy loạn gây chuyện.

Nhưng cái giá của việc làm này thường là rất lớn.

Nếu trong lúc những người đi trước tìm kiếm mà họ gặp phải kẻ địch sau ảo ảnh, tống tử, hoặc Du diên mà Tô Thần đã nhấn mạnh.

Vậy thì thật sự chỉ có đường chết! 【Là con rùa trước đó, đừng động vào con rùa đó thật ra chẳng có vấn đề gì.】 Tô Thần bất lực nói, mặc dù trong lòng anh cũng vô cùng không hiểu.

Trùng Hương Ngọc theo lý mà nói chỉ là thứ có thể dẫn dụ những thứ ẩn giấu trong kiến trúc ra ngoài.

Bây giờ không chỉ ẩn giấu ở nơi đó, mà lại còn có thể tạo ra ảo giác nhất định cho con người như bây giờ.

Mắt thấy những người này trực tiếp chạy xa hơn một cây số, vậy mà vẫn không thể tự động giải trừ ảo ảnh.

Chỉ riêng điểm này thôi, nơi này đã hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của Tô Thần. 【Có người đã thay đổi bố cục kiến trúc ở đó, bề ngoài vẫn giống như trong nhận thức của tôi, nhưng rất nhiều chi tiết đã hoàn toàn thay đổi.】【Bây giờ tập hợp tất cả mọi người lại trước, tiếp theo tốt nhất đừng có ai bị lạc nữa!】 Hiếm khi thấy giọng điệu gõ chữ của Tô Thần cũng trở nên nặng nề như vậy.

Mọi người đều không dám lơ là, bắt đầu gọi những người khác.

Nhưng dù nơi này không lớn, muốn tập hợp tất cả những người vừa chạy tán loạn lại cũng không phải là chuyện đơn giản. "Kỳ lạ thật, tại sao thiết bị livestream không có vấn đề, nhưng bộ đàm lại có vấn đề?" Bộ đàm vẫn đang hoạt động bình thường, lờ mờ có thể nghe thấy tiếng rè rè điên cuồng truyền đến từ phía bên kia.

Ngay sau đó lại trở nên vô cùng chói tai, nhưng khi họ cảm thấy không chừng người bên kia đã gặp chuyện thì bên đó lại lờ mờ truyền đến vài tiếng người.

Dường như bên đó cũng đang gọi họ.

Những chiến sĩ ban đầu vẫn luôn chịu trách nhiệm bảo vệ họ lúc này đã quay lại từ hướng đến.

Nhưng dáng vẻ rõ ràng là vô cùng thảm hại. "Bên đó đã sập rồi, đội trưởng và đồng đội vừa đi qua thì sập, may mà họ không sao, nói là đi theo hướng khác để hội hợp." "Tiện thể bảo chúng ta xem bên này bây giờ có thể tìm thấy lối đi dẫn đến mộ địa thật sự không." Vậy là chấn động vừa rồi là do kiến trúc bên kia sập đổ gây ra.

Điều này cũng chứng tỏ nơi này có thể đều được xây dựng trên một ngọn núi không bằng phẳng.

Rất có khả năng vật chống đỡ phía dưới và đỉnh mái vòm phía trên là một thể.

Cũng chính vì là kiến trúc liền một khối, nên khi một bên sập đổ thì toàn bộ đều chấn động.

Nghe nói bên Trần Kiến Binh không sao, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. "Chắc là do sập đổ nên bộ thu tín hiệu gặp vấn đề rồi nhỉ?" Có người tự an ủi mình như vậy, ngay sau đó tất cả mọi người đều rời khỏi Tàng Thi Các. 【Ếch...

Sốc tận óc, tôi cứ nghĩ họ có thể bình ổn lải nhải lâu như vậy chắc là đã rời khỏi Tàng Thi Các rồi...】【Úc!

Lầu trên cậu không phải một mình đâu!

Tôi cũng nghĩ họ đã không còn ở Tàng Thi Các nữa rồi!】【Nhưng kỳ lạ thật... tại sao mấy tên tống tử này bây giờ vẫn chưa khởi thi nhỉ?】【Đúng vậy... trước đây tống tử mà đại thần Tô Thần nhắc nhở cẩn thận đều là khởi thi ngay lập tức, sao bây giờ ở lâu như vậy mà không có động tĩnh gì?】【Có lẽ khớp xương vẫn còn đông cứng, không cử động được.】【Không!

Cái thứ trong sa mạc đó có khô quắt đến mức nào, nhưng khi cần khởi thi thì vẫn rất linh hoạt!】 Lời này khiến vô số người nội tâm thổn thức.

Điều này đặc biệt giống như đang miêu tả dân công sở!

Bất kể bị tăng ca bóc lột đến mức nào, khi cần thức dậy đi làm vẫn phải thức dậy đi làm.

Sau khi chấn động kết thúc, sự thay đổi của các kiến trúc liên tiếp nhau cũng khá lớn.

Đang lúc mọi người đều suy tính xem tiếp theo nên đi về hướng nào, lời nhắc nhở của Tô Thần lại xuất hiện. 【Đi xuống dưới, phía dưới là rỗng, trong ổ Du diên có một đường hầm, đi theo đường hầm đó là có thể đến được nơi đã đánh dấu trên bản đồ.】【Súng và dao đều cầm chắc vào, con đường tiếp theo phải đi không hề giống như các vị tưởng tượng đâu!】 Dù sao đây cũng là lời Tô Thần nói, dù nhiều người trong lòng khinh thường.

Nhưng cũng không dám trực tiếp buông lời châm chọc trên đạn mạc, mà chọn cách đăng ảnh trêu chọc trên các nền tảng khác. "Đúng là cười chết người mà!

Cả đời tôi chưa bao giờ thấy cạn lời như vậy!" "Cái ổ của loại đó ư?

Mà lại còn có thể để người ta trực tiếp đi vào?

Nực cười!

Con đường này đúng là không giống như tôi tưởng tượng!" Mặc dù những lời này khiến người ta vô cùng tức giận, không ít fan đều muốn lên tiếng phản bác.

Nhưng thứ đó thật sự giống như những gì họ nhận thức, tổng không thể phản bác một cách vô não được phải không?

Vẫn còn nhớ mấy ngày trước có người vô não lên mạng dùng danh nghĩa của Tô Thần cãi nhau và mắng mỏ người khác gần ba ngày.

Cuối cùng bị cư dân mạng đẩy lên hot search, sau đó Tô Thần trực tiếp vào trả lời bài đăng đó.

Đương nhiên không phải vô não giúp đỡ người tự xưng là fan của mình, mà là trực tiếp có lý có cứ trả lời thông tin của người nghi ngờ mình.

Chương 276

Sau đó lại quay đầu mắng chửi người nói bậy bạ kia.

Chuyện này sau đó mấy ngày liền được lan truyền rầm rộ.

Thần tượng đích thân ra tay chỉnh đốn fan vô não, đúng là đã mở ra một tiền lệ!

Không ít cư dân mạng đã sợ cãi vã trên mạng đều thi nhau @ nhiều idol đã để mặc fan của mình điên cuồng cãi nhau với người khác trên mạng.

Chỉ là hậu quả của việc làm đó là fan của Tô Thần chính mình, trước khi chưa có bằng chứng tuyệt đối, hoàn toàn không dám lên tiếng trên mạng.

Vẫn có người suy từ một ra ba mà nghĩ đến con nhện mặt người trước đó.【Đúng vậy!

Nhện mặt người cũng là như vậy!

Trước Cổ Lam Huyền tôi đã từng hỏi ai dám tưởng tượng một con nhện có thể lớn gấp mấy lần máy lu đường chứ?!】【Emmm đừng dọa tôi...

Nếu Du diên dưới này có thể lớn bằng máy lu đường, các đội viên đừng nghĩ đến chuyện chạy thoát nữa, trực tiếp tìm một cái hố mà chôn mình cho thể diện đi!】【Hahaha, thật sự!

Thà bị phân thây, còn không bằng chết sướng khoái hơn!】 Mà những người khác nhìn thấy những thông tin này mới đột nhiên nhận ra, tại sao sau khi vào đây tình trạng bên trong lại khiến họ cảm thấy kỳ lạ. "Tức là... thi thể của những người xâm nhập trước đó, thực ra là bị Du diên dưới đây giải quyết sao?" Một khi nghĩ thông suốt điểm

này, nội tâm mọi người đột nhiên trở nên phức tạp.

Nếu thứ đó thật sự sẽ xử lý thi thể, vậy thì dù họ có tự chôn mình cẩn thận cũng vô dụng thôi!

Người ta tùy tiện đào vài cái có khi đã ra rồi, dù sao chân cẳng nhiều mà. "Cậu có thấy đội trưởng và đồng đội đang đuổi theo mấy người không?" Vương Điềm Điềm đột nhiên nghĩ đến đối phương cứ làm họ xoay như chong chóng, không chừng vụ sập vừa rồi cũng là do họ gây ra! "Hình như là hai người, hình như cứ trốn trên xà nhà của Tàng Thi Các đó, nhưng không tìm thấy thiết bị livestream." Nói rồi, chiến sĩ đó ngập ngừng một chút. "Đội trưởng nói hình như hai tên này cố ý ở lại đây để canh chừng chúng ta." Cố ý canh chừng?

Mọi người đều không hiểu.

Canh chừng trong đống tống tử có phải là nhầm lẫn gì rồi không?

Tiếp tục đi về phía trước, đi đến chỗ có thể hội hợp với Trần Kiến Binh và đồng đội, nhưng lại hoàn toàn không thấy bóng dáng đối phương.

Thử dùng bộ đàm, lần này so với trước đó thì tốt hơn không ít.

Có tiếng người rồi, nhưng bên đó rất ồn ào!

Như thể đang có gì đó nhúc nhích trong đống bùn lầy.

Đối phương chắc là rất khó khăn mới cầm được và mở bộ đàm. "Tuyệt đối đừng theo tới... có bẫy!" Chỉ nói một câu như vậy xong, bên đó không còn tiếng động nữa.

Mọi người đều ngẩn người một chút, thử tìm kiếm dấu vết họ để lại trước khi rời đi xung quanh.

Nhưng lại thấy một bên của tòa nhà bị mở một lỗ lớn.

Lỗ hổng rất lộn xộn, nhưng cũng rất trơn tru, như thể đã xuất hiện

từ rất nhiều năm. "Là đi xuống, vậy chúng ta bây giờ có phải là phải đi xuống không?" Mọi người đều nhìn Vương Điềm Điềm, cô sửng sốt một chút rồi lắc đầu. "Tô Thần tiểu ca ca hình như có việc, sau khi bảo chúng tôi tập hợp đi xuống thì không nói gì thêm nữa." Nghe lời này, sắc mặt mọi người đều càng thêm nặng nề. "Vậy thì đi xuống thôi, dù có bẫy thì đường cũng ở phía dưới, chúng ta không xuống cũng không được." "Đúng vậy!

Hơn nữa bây giờ đội trưởng Trần và đồng đội gặp chuyện, chúng ta cũng không thể không giúp đỡ chứ!" Thế là, sau khi cầm chắc vũ khí và chuẩn bị xong.

Mọi người trực tiếp tiến sâu vào hang động.

Nhưng điều họ không phát hiện ra là trên con đường họ đến, tức là con đường từ Đại Điện Linh Cung đến.

Đã bò đầy Du diên dày đặc, mà lộ trình tiến lên của những thứ đó chính là lối vào hang động mà họ vừa nhảy xuống.

Tiểu chiến sĩ cuối cùng nhảy xuống vừa cảm thấy có gì đó không ổn.

Chưa kịp quay đầu nhìn, đã bị kéo mạnh ra ngoài.

Những người phía trước đều chỉ lo bò xuống, hoàn toàn không chú ý đến có người phía sau đã biến mất.

Toàn bộ đường hầm và Tô Thần nói đều giống nhau, phức tạp.

Nhưng không nghi ngờ gì đều rất rộng rãi.

Có những chỗ thậm chí còn vượt xa hai mét. "Không khí bên dưới rất đủ, thắp hết đuốc lên." Đội ngũ bây giờ chỉ còn mười mấy người, mọi người đều coi lời nói của Vương Điềm Điềm như mệnh lệnh bảo toàn mạng sống không được trái lời.

Vội vàng thắp sáng những cây đuốc đã chuẩn bị sẵn trên đường.

Ban đầu trong đường hầm yên tĩnh không có gì lại phát ra rất nhiều tiếng động kỳ lạ ngay khoảnh khắc đuốc được thắp sáng.

Như thể thủy triều rút đi, lại như có rất nhiều thứ kỳ lạ đang vỗ vào mặt nước.

Cũng càng giống như có thứ gì đó đang cọ xát trên bề mặt vật thể trơn nhẵn.

Tiếng động ngày càng nhiều, như thể bao vây họ từ mọi phía không góc chết.

Có người phòng tuyến tâm lý bị những âm thanh truyền đến từ bốn phương tám hướng này đánh sập, lảo đảo chực ngã.

Ngay lúc này bộ đàm đột nhiên vang lên. "Đi xuống!

Mau đi xuống!

Mấy thứ đó đã lên rất nhiều rồi!

Các vị mau tìm chỗ trốn đi!

Bọn chúng đã tìm các vị ở trên đó rồi!" Giọng Trần Kiến Binh vô cùng hoảng loạn, kèm theo tiếng thở dốc gấp gáp.

Như thể đang chạy.

Tiếng hô này.

Mọi người đều hiểu ra, bây giờ muốn rút lui đã không còn khả thi nữa.

Vì trên đó đã có những thứ quái dị đó rồi, vậy có nghĩa là không chừng bây giờ chúng đang quay lại. "Nhưng... chúng ta bây giờ còn chưa gặp con nào cả...

A!" Người đó vừa nói vừa nhìn xung quanh, kết quả lại thấy ngay

phía trên lỗ hổng mà mình vừa đi qua không biết từ khi nào lại xuất hiện một cái đầu lâu khổng lồ!

Cái đầu lâu đó thật sự quá kinh khủng!

Giống như một con cuốn chiếu, nhưng những cái chân dày đặc lại vẫy vẫy không ngừng!

Từ góc độ của những người khác vừa hay không nhìn thấy thứ đó, đang lúc mọi người đều kỳ lạ chuyện anh ta phát hiện ra cái gì và đang định đến xem.

Thì thấy một sinh vật màu nâu hơi phản quang dưới ánh lửa trực tiếp cắn chặt lấy đầu của anh ta.

Xoẹt —— Ai cũng không kịp phản ứng.

Dũng không ai kịp kéo một cái.

Rất nhanh, người đó bị cắn chặt đầu kéo vào hang động phía trên! "Đệt!" Có người đột nhiên phản ứng lại, muốn lên cứu người đó.

Nhưng khó khăn lắm mới nhảy lên thì phát hiện hang động đó thông suốt cả hai đầu, đã không còn bóng dáng người kia nữa.

Chương 277

【Thứ đó?

Chính là Du diên khác thường mà đại thần Tô Thần đã nói phải không?!】【Emmm, trước đó ai nói muốn đạp chết thứ đó bằng một chân?

Báo địa chỉ, tôi cho chuyển phát nhanh đến đón cậu!】【Vậy là trước đó đội trưởng Trần và đồng đội gặp phải chính là thứ kinh khủng như vậy sao?!】【Cái này đơn giản không phải là lớn gấp mười ba?

Một ngụm một cái đầu người?

Cái này phải gấp mười mấy lần rồi!】 Vương Điềm Điềm chợt nhớ ra đếm lại số người, lúc này mới phát hiện ra thế mà chỉ còn lại chín người!

Cùng với đó là những âm thanh xào xạc xung quanh ngày càng nhiều.

Bọn họ cũng không còn thời gian để đau buồn hay sợ hãi nữa, chỉ có thể tăng tốc chạy xuống phía dưới.

Nhưng cuối cùng vẫn là xu thế bị bao vây.

Chạy được chưa đầy vài phút, đường phía trước đã bị chặn lại.

Đó là một con du diên khổng lồ đứng thẳng lên cao gần hai mét!

Hàng loạt chiếc chân rậm rạp chải xoạt xoạt, khi thấy những người phía trước dường như vô cùng phấn khích, nó lập tức lao thẳng tới.

Người chiến sĩ đứng ở tiền tuyến bị dọa choáng váng, cầm súng

mà không thể bóp cò.

Nhìn thấy con du diên khổng lồ sắp lao tới, há cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn, định cắn nát đầu anh ta.

Trong thời khắc nguy cấp, một bóng người mảnh khảnh lao lên, nhanh nhẹn giật lấy khẩu súng và lập tức xả một tràng đạn.

Đát đát đát đát – Lửa đạn điên cuồng lan về phía trước.

Tiếng vang khủng khiếp trong đường hầm dường như muốn xé toạc màng nhĩ.

Chiếc máy ảnh bị vứt sang một bên vừa vặn nhìn thấy từ khe hở, cơ thể đồ sộ kia lảo đảo ngã xuống, trên người đã bị bắn thành tổ ong.

Mọi người đều kinh ngạc trước việc Vương Điềm Điềm lại lợi hại đến vậy, thì nghe thấy phía sau có người thét lên.

Tay Vương Điềm Điềm vẫn còn run rẩy, nhưng không bận tâm đến sự khó chịu của cơ thể, đang định cầm súng quay lại bắn thì người lính trẻ kia cuối cùng cũng phản ứng lại, giật mạnh lấy cô.

"Hết đạn rồi!" Sau đó, anh ta giật lấy khẩu súng, nhanh nhẹn nạp đạn rồi vội vàng đưa lại cho Vương Điềm Điềm, còn mình thì rút dao găm ra.

"Vừa nãy cảm ơn nhé!" Nói xong, tiếng đạn liên tiếp xả ra phía sau truyền đến.

Nguy hiểm phía sau được giải trừ, hai người thở phào nhẹ nhõm.

Vương Điềm Điềm quay lại nhặt máy quay lên và xin lỗi khán giả. 【Haizz!

Có gì mà phải xin lỗi chứ!

Cô làm thế tôi ngại quá vợ ơi! 】【Quá ngầu!

Trời ơi thật sự quá ngầu! 】【A a a a!

Tôi điên cuồng cổ vũ cho Điềm Điềm vợ tôi! 】【Đây mới gọi là thật sự thân kinh bách chiến chứ!

Thám mộ nhiều rồi đến mức có thể tự cầm súng đánh quái vật luôn! 】【Trước đây tôi cứ nghĩ Điềm Điềm vợ tôi thuộc kiểu ngọt ngào, cô ấy thế mà còn có thể cầm súng ư?

Tôi cạn lời rồi! 】Ngay cả những người bên đài Trung ương xem xong cũng kinh ngạc tột độ.

"Tôi nhớ trước đây Điềm Điềm hình như còn không mở nổi nắp chai mà?" "Đúng vậy, anh không nhớ nhầm, đều là tôi giúp cô ấy mở nắp chai…" Chỉ trong một năm ngắn ngủi như vậy, cô ấy thế mà đã trưởng thành thành một cô gái có thể cầm súng.

Mọi người nhất trí cho rằng sau này có lẽ phải cẩn thận một chút khi trêu đùa Vương Điềm Điềm.

Không dừng lại lâu, sau khi bố trí lại hỏa lực phòng bị, bọn họ tiếp tục chạy xuống dưới.

Sau đó, vô ý lại lạc mất một thành viên nữa, gặp hai con du diên khổng lồ có thân hình lớn hơn và đã tiêu diệt thành công chúng.

Con đường phía trước đột nhiên thông thoáng hơn rất nhiều.

Sau đó, bọn họ chú ý thấy xung quanh dường như có nhiều hang động nhỏ hơn lan ra.

Có người tò mò cầm đuốc nhìn vào bên trong, mới phát hiện bên trong toàn là trứng du diên khổng lồ!

Âm thanh xào xạc xung quanh vẫn còn đó, nhưng những con du diên xuất hiện giờ chỉ còn to bằng cánh tay.

"Thảo nào Thiên Quan đại thần lại mặc kệ chúng ta tự đi… hóa ra

là đã tính toán chính xác rằng thứ kia ở phía trên sẽ thu hút tất cả du diên khổng lồ trong hang ổ ra ngoài!" Lối ra chỉ có thể là đi xuống, muốn đi qua an toàn thì chỉ có thể tìm cách dụ tất cả những thứ bên dưới ra ngoài.

"Vậy Thiên Quan đại thần không phải đã nói có chỗ thay đổi khác với nhận thức của anh ấy sao?" Vương Điềm Điềm suy nghĩ một chút, nói: "Có lẽ là nói đến gian mộ thất kỳ lạ kia?" Dù sao thì đó vẫn là lần đầu tiên Thiên Quan đại thần hỏi vị trí của nhân viên thám mộ trong buổi livestream.

Trước đây, dường như anh ấy vừa lên mạng là có thể biết ai ở vị trí nào, bước tiếp theo nên đi theo hướng nào.

Tiếp tục đi về phía trước, liền nhìn thấy một số vết máu và dấu vết giao tranh.

"Vết máu vẫn còn tươi, chắc là do đội trưởng Trần và đồng đội của anh ấy gặp phải trước đó." Điều đó có nghĩa là, bọn họ đã đi đúng hướng!

Tiếp tục đi về phía trước, liền nhìn thấy một con du diên khổng lồ gần như nằm chắn cả lối đi, chiếm hai phần ba đường hầm.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể để người leo lên xem đường phía trước thế nào.

Kết quả nhận được là đường thông thoáng, thậm chí còn nhìn thấy hai khẩu súng ở phía trước.

Nhưng trên mặt mọi người lại không hề vui vẻ chút nào.

Bởi vì hai khẩu súng, có nghĩa là trận chiến ở đây có thể đã hi sinh thêm hai chiến sĩ hoặc nhiều hơn.

Khó khăn lắm mới bò qua được thân thể con du diên khổng lồ đó.

Nhặt súng lên, coi như bổ sung thêm trang bị.

Có người không hiểu, "Tại sao những con quái vật lớn như vậy đã bị giết chết, mà bọn họ khi rời đi lại không mang theo súng?" Điều kỳ lạ nhất là, lần cuối cùng liên lạc với Trần Kiến Binh trước đó.

Có thể cảm nhận rõ ràng rằng bên kia đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn điên cuồng chạy trốn.

"Có lẽ đội trưởng Trần đang đuổi theo hai người mà bọn họ đã đuổi trước đó?" Giả thuyết này khá hợp lý, vì vậy mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đi chưa được vài bước thì bọn họ đã phát hiện ra điều bất thường.

"Cái tuyến đường này sao lại có cảm giác đang đi lên vậy?" Đi lên?

Vương Điềm Điềm đang tập trung tìm kiếm nguy hiểm ở phía trước, căn bản không chú ý đến điểm này, người lính trẻ bên cạnh cô cũng không nhận ra.

Người kia thấy không ai tin mình, liền tiện tay lấy một chai nước đặt xuống đất.

Cộp cộp – Chai nước trực tiếp lăn về phía mà bọn họ đã đến.

Người kia nhặt chai nước lại, "Chắc chắn có chỗ nào đó chúng ta đã không chú ý!" Nhưng mọi người suy nghĩ kỹ lại thì vẫn không thể hiểu được gì.

"Điều duy nhất bất thường có lẽ là hai khẩu súng này, nhưng nơi xuất hiện súng hoàn toàn không có bất kỳ lối đi xuống nào cả!" Có người bất lực nói, trong đầu toàn là hình ảnh con du diên khổng lồ to lớn, cồng kềnh chắn hết đường hầm.

Hầu như khiến bọn họ phải bò mất gần hai phút!

Chắc hẳn phải dài hơn mười mét rồi?

Đang nghĩ, thì đột nhiên như phản ứng lại điều gì đó mà kêu lên.

“Chết tiệt!

Tôi biết chỗ nào không đúng rồi!” Mọi người đều kỳ lạ nhìn anh ta.

“Chỗ nào không đúng?

Thời gian cấp bách đừng có úp mở!” “Đội trưởng Trần và đồng đội của anh ấy sở dĩ sau khi giết chết con du diên khổng lồ kia không mang theo trang bị, là vì lối đi mà bọn họ có thể lấy được trang bị đã bị chặn rồi!” Bị chặn rồi?

Chương 278

Nghĩ đến điểm này, mọi người đều ngây người.

“Ý anh là lối đi xuống phải ở dưới thi thể của con quái vật đó sao?!” Nghĩ đến điểm này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chẳng phải là hết đường lùi rồi sao!

Cái thứ kia thực sự đã lớn lên rất chắc chắn!

Nhiều người như vậy bò trên người nó mà hoàn toàn không có chút nào sụt lún xuống.

“Vậy có nghĩa là chúng ta có thể trực tiếp chờ chết rồi sao?” “Vô cùng chân thực… đã vậy thì bên này lại thông lên phía trên, những thứ trên đó trực tiếp đi đường tắt xuống đây thì chúng ta đi đâu cũng không được.” “Đúng vậy… Cái thứ đó có lẽ nặng hơn hai tấn chứ?

Chúng ta không thể nào di chuyển nó được.” “Chỉ có tám người… người khỏe cũng không có mấy, có ai mang theo thuốc ngủ hay gì đó không?

Tôi tự sát luôn cho rồi.” “Tôi cũng muốn… Tôi không chịu nổi cảnh bị quái vật đó ngậm đầu tha đi.” Khí thế suy sụp chỉ trong một khoảnh khắc.

Nhìn thấy mọi người đã mệt mỏi, không muốn tranh đấu để tìm lối thoát nữa.

Cả khuôn mặt Vương Điềm Điềm biến đổi.

Giống như tức giận đến cực điểm.

“Không phải… các người rốt cuộc là làm sao vậy hả!?” “Chúng ta bây giờ là đã chết tiệt rồi sao?

Vẫn còn thở và vẫn còn sống mà?" Cô nói với vẻ vô cùng phẫn nộ.

Ngay cả ban đầu, ở Bình Sơn bọn họ bị độc ngô công vây công đến mức không còn không gian hoạt động thừa thãi.

Nhưng lúc đó bọn họ cũng vẫn tha thiết hi vọng được sống sót, cố gắng sống đến hơi thở cuối cùng.

Làm sao có thể giống như bây giờ, khi đã biết rõ nơi thoát thân ở đâu.

Thế mà lại chọn không cố gắng, trực tiếp muốn chết?

"Nếu là thi thể thì tôi sẽ không ngăn cản các người buông xuôi, nhưng bây giờ vẫn còn là người sống thì mau đứng dậy cho tôi!" Vương Điềm Điềm nói, từ tay người chiến sĩ ban đầu cướp súng lại giật lấy con dao găm của anh ta.

Cô đưa khẩu súng trả lại, rồi trực tiếp quay đầu đi ngược lại.

Rắc rắc – Rắc rắc – Từng tiếng dao chém vào vật cứng khiến mọi người ngây người.

Sau đó mới phản ứng lại, Vương Điềm Điềm muốn chém xác con du diên khổng lồ kia ra để tìm lối xuống!

Thật dám nghĩ!

Cũng thật dám làm!

Nhìn thấy cô gái nhỏ một nhát lại một nhát vung cánh tay run rẩy.

Trên mặt những người còn lại không ai không cảm thấy hổ thẹn.

Liền vội vàng xông lên dùng dao găm chặt xác con du diên khổng lồ đó, người lính trẻ kia cũng trực tiếp giật lấy con dao trong tay Vương Điềm Điềm.

Nhìn thấy trên tay Vương Điềm Điềm đã nổi mấy cái mụn nước,

anh ta càng thêm vẻ mặt hối lỗi.

Đưa súng cho Vương Điềm Điềm, bốn người cùng nhau ra tay, luân phiên chém.

Đây thực ra cũng là cách khả thi nhất hiện tại.

Bởi vì lối đi duy nhất còn lại phía trên thực ra khá hẹp, những con du diên có thể đe dọa đến thân hình của bọn họ theo một nghĩa nào đó cũng coi như đã bị cái xác khổng lồ này chặn ở phía bên kia.

Cũng coi như đã tranh thủ được cho bọn họ một khoảng thời gian nhất định.

Bây giờ chỉ cần lo mối đe dọa ở đầu lối đi này là được.

Chẳng mấy chốc cái xác đã bị chém sâu vào gần hai mét.

Càng tiến vào sâu bên trong, những mảnh thịt vụn cản trở hành động dưới chân càng nhiều.

Động tác của mấy người đều chậm lại. 【Tôi nghĩ… sau này đi mộ thật sự đừng mang theo các nhân viên chuyên nghiệp khác nữa, cứ mang theo nhân viên livestream và các chiến sĩ là được! 】 【Tôi chỉ thương bong bóng nước trên tay vợ tôi, một đám đàn ông chết tiệt thế mà còn không có một người phụ nữ nào có khí phách, tôi thật sự chán nản! 】 【Cái này là thật, vừa nãy nghe mấy người kia nói mà tôi thật sự muốn nhảy vào màn hình bóp cổ bọn họ! 】 【Thảo nào sau này Thiên Quan đại thần không muốn dẫn người nữa… 】 【Lầu trên nói đúng rồi, đội do Thiên Quan đại thần dẫn dắt thì chưa từng có người nào chết cả! 】 【Bây giờ tôi thật sự cảm nhận được sự vất vả của Thiên Quan đại thần, trước đây nhìn anh ấy dẫn đội còn tưởng dễ dàng, bây giờ mới thật sự chứng kiến đồng đội heo là thế nào! 】 Và ngay lúc đạn mạc đều đang ngạc nhiên thì một tràng súng nổ đột ngột trực tiếp chiếm lấy màng nhĩ của bọn họ.

Nhìn theo ống kính, bọn họ mới phát hiện đầu kia của đường hầm đã có hai con du diên cỡ trung bình chen vào.

May mắn là thân hình không quá lớn.

Vương Điềm Điềm bắn hết một băng đạn, hai con quái vật kia cũng lập tức ngã xuống và không đứng dậy nữa.

Nhưng rõ ràng, nghe động tĩnh thì phía sau còn có nhiều du diên khác đã nghe thấy tiếng động và đang điên cuồng lao về phía này!

Cảm nhận được sự an toàn mà Vương Điềm Điềm mang lại phía sau, mấy người kia càng dùng sức vung tay hơn.

Còn phía Vương Điềm Điềm, đạn đã được nạp đầy, đợt du diên thứ hai cũng đã xuất hiện.

Sau đó, tiếng đạn xả ra lại vang lên ba lượt nữa.

Đường hầm đã tạm thời bị xác du diên chặn lại, phía sau mới rộn ràng vang lên tiếng reo hò thành công.

"Tìm thấy lối vào rồi!" Ngay sau đó, một cái hang rộng gần một mét rưỡi hiện ra trước mắt mọi người.

Hầu như không chút do dự, bọn họ trực tiếp ném đồ xuống.

Sau đó, người cũng theo đó mà xuống.

Nhưng ngay khi mọi người đều tiếp tục chạy xuống, Vương Điềm Điềm lại đứng yên quay đầu nhìn cái hang rộng mở kia, có chút do dự.

Người lính trẻ kia không yên tâm, lại quay lại bên cạnh cô.

"Nếu cô không yên tâm, thì cứ cho nổ chỗ này đi!" Vừa nói vừa trực tiếp lấy ra một quả lựu đạn.

"Tôi sẽ lo hậu sự, cô chạy trước đi, nếu không chỗ này sập có thể

sẽ ảnh hưởng đến cô." Vương Điềm Điềm nhíu mày, "Anh có chạy kịp không?" Lớp đất ở đây khá khô, hoàn toàn khác với lớp đất đóng băng ẩm ướt phía trên.

Về cơ bản, là địa chất hễ nổ là sập.

Còn về lý do tại sao có thể duy trì được nhiều du diên khổng lồ như vậy ở phía trên, Vương Điềm Điềm đoán rằng có lẽ là do những con quái vật đó khi sinh sản sẽ tiết ra một loại chất nhầy đặc biệt.

Loại chất nhầy đó đã gia cố lớp đất qua thời gian dài.

Chính vì vậy mà cả lớp đất xốp này lại trở nên kiên cố đến vậy. 【Thật khó hiểu, tại sao bây giờ lại chọn dùng lựu đạn?

Vừa nãy tốn sức như vậy là đầu bị úng nước à? 】 【Cười chết mất, câu này tôi cũng muốn nói, nhưng vừa nãy một đám người đều ở đó ca ngợi Vương Điềm Điềm, tôi không dám mở miệng. 】 【Có lẽ trong đội cũng có người nghĩ đến rồi, sau đó vì mặt mũi của Vương Điềm Điềm mà không tiện nói? 】 【Emmm sự thật này thật khiến người ta đau lòng! 】 Lúc này trên đạn mạc toàn là những người châm chọc Vương Điềm Điềm, nhưng cô lại không có tâm trí để xem.

Dù sao thì, đã đến nước này rồi.

Nếu có ai lại xảy ra chuyện gì, chết ở đây.

Thì những nỗ lực vừa rồi của bọn họ chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao?

Nhưng một tin nhắn quan trọng đặc biệt lại trực tiếp khiến cô ngây người.

Tài khoản này chỉ theo dõi ba người. 【Thiên Quan Chúc Phúc】, 【Truyền nhân Cửu thúc】 và 【Viện nghiên cứu khảo cổ】.

Chương 279

Cô lập tức nghĩ có lẽ là Thiên Quan Chúc Phúc xuất hiện!

Nhưng không ngờ mở hộp thư đến lại là tin nhắn từ Viện nghiên cứu.

Bởi vì khi đến chỉ mang theo hai chiếc điện thoại có thể liên lạc trực tiếp với Viện nghiên cứu.

Thiết bị đó quý giá, nên chỉ mang theo một cái dự phòng.

Kết quả không ngờ bây giờ người lại chia thành ba đường!

Xem xong, sắc mặt Vương Điềm Điềm u ám đến cực điểm.

Nội dung trên đó đại khái là có người trong Viện nghiên cứu dựa trên chất đất, độ nhớt, cũng như lượng bụi trong video và chiều cao lớp đất mà bọn họ ước lượng khi nhảy xuống… Một đống dữ liệu lộn xộn sau khi tính toán ra, rồi khớp với sức phá hoại mà lựu đạn tạo ra trong không gian hẹp như vậy.

Cũng như sức phá hoại thứ cấp do sóng năng lượng không gian dội lại.

Tóm lại là, có thể thành công làm sập cái hang này để tranh thủ thời gian cho bọn họ.

Nhưng, vì là dốc nghiêng xuống, nên vị trí của người ném bom, dù là điểm gấp khúc xa nhất, cũng có khả năng bị ảnh hưởng.

Vì máy quay trực tiếp được Vương Điềm Điềm buộc vào dây đeo ba lô, nên những thông tin này cũng được khán giả xem thấy.

Đột nhiên, tất cả mọi người nhìn vào khuôn mặt trẻ trung trước ống kính, trong lòng dấy lên một cảm giác không nỡ. 【Nếu đã bị

chôn sống, thì đừng cố gắng nữa, mau chạy đi! 】【Nhưng tôi nghĩ Tiểu Điềm Điềm đi theo Thiên Quan đại thần lâu như vậy không lẽ lại không học được chút nào sao? 】【Thật sự, trước đó trực diện với những con du diên khổng lồ kia chính là Điềm Điềm!

Về tốc độ di chuyển của những con quái vật đó cô ấy chắc chắn rất rõ rồi! 】【Tôi cũng nghĩ mấy cái xác kia có lẽ không thể cản được đại quân lâu hơn đâu, vẫn là cho nổ sập là ổn thỏa nhất. 】【Nhưng Thiên Quan đại thần trước đó không phải đã nói con quái vật vua rùa kia có mùi lạ sẽ lan ra người các thành viên sao?

Vậy thì chẳng phải là hoàn toàn không thể chạy thoát sao? 】Nhìn thấy lời này, lòng Vương Điềm Điềm lại chùng xuống.

Đúng vậy, Thiên Quan đại thần đã cảnh báo bọn họ ngay từ đầu.

Nhưng lúc đó bọn họ kiên trì nhiệm vụ muốn tìm thấy những người sống sót trong đội của Vương Lập Hoa.

Nhưng bây giờ người còn chưa tìm thấy, người của bọn họ đã hao tổn đi một nửa rồi.

"Chạy trước đi, chuyên gia đã tính toán chất đất ở đây, bất kể là ai ném lựu đạn cuối cùng đều sẽ bị chôn sống." Lúc này có bình luận không vui.【Nếu Thiên Quan đại thần nhà tôi đến ném lựu đạn thì sẽ không xảy ra tình huống như vậy đâu! 】【Emmm nhưng Thiên Quan đại thần nhà anh lần này không đi cùng mà! 】【Cạn lời, chẳng lẽ cái gì cũng phải để anh ấy đi cùng sao?

Không thấy rất buồn cười à?

Chẳng lẽ những người khác sống là để người khác đi giúp mình làm việc sao? 】Người lính trẻ kia lại nhíu mày nhìn lên phía trên, lắc đầu.

"Không được rồi, thời gian không kịp nữa, với tốc độ hiện tại của

chúng ta rất nhanh sẽ bị đuổi kịp và toàn quân bị tiêu diệt!" "Anh chạy trước đi, tôi thử vận may, biết đâu tôi có thể chạy thoát thì sao?" Nghe thấy tiếng động phía trên ngày càng lớn, Vương Điềm Điềm cũng không dám chần chừ gì nữa.

Chỉ có thể nghiến răng nhìn đối phương, "Vậy tôi sẽ đợi anh ở phía trước!" Nhìn thấy cảnh này, không ít người hâm mộ đã trực tiếp tưởng tượng ra một cảnh ngôn tình.

Nhưng chưa kịp nghĩ nhiều, phía sau vang lên một tiếng nổ lớn.

Ống kính đang chạy dừng lại một thoáng, nhưng không có bất kỳ tia sáng nào chiếu ra từ lớp bụi sập đổ đó.

Tất cả mọi người đều ngây người.

Ngay cả trong Viện nghiên cứu, cũng có không ít người lén lút lau nước mắt.

"Lần này chẳng lẽ sai lầm của chúng ta quá lớn rồi sao…" Sự hi sinh như vậy đơn giản là thảm khốc đến mức không thể nhìn thẳng.

Hà cớ gì lại nói là sai lầm lớn, trực tiếp đưa ra xét xử cũng không thành vấn đề!

Nhưng thực tế tất cả bọn họ đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho điều này rồi.

Dù sao thì sự sỉ nhục của Viện nghiên cứu không thể bỏ qua!

"Đội khác thì khá thuận lợi, mặc dù vừa nãy vì chấn động bên dưới mà gây ra tuyết lở, nhưng may mắn là có một khoảng cách nên chưa bị ảnh hưởng." Điểm này cũng coi như là tin tốt trong rất nhiều tin xấu rồi.

Sở Mục Vân an ủi nghĩ thì thấy cái bản báo cáo dữ liệu chết tiệt kia lại được đệ trình lên.

Kể từ khi dữ liệu lao dốc kiểu nhảy vực xuất hiện trước đó, ông và Chu Hoài Văn đều đã trực tiếp quyết định rằng trước khi dữ liệu chưa tăng trở lại đáng kể thì đừng đệ trình báo cáo nữa.

Không ngờ bây giờ mới chỉ hai tiếng đồng hồ, dữ liệu thế mà đã tăng trở lại một nửa!

"Mau hỏi Trần Kiến Binh!

Đã tìm thấy người chưa?!

Lâu như vậy rồi, tìm một con chuột cũng phải có động tĩnh gì chứ?!" Điều vô lý nhất là, người của mình đã hi sinh nhiều như vậy, đối phương lại không có chuyện gì?

Đối phương còn đều là những nhà nghiên cứu không có nền tảng thể chất gì!

"Trước đây vẫn luôn gọi, nhưng không nhận được hồi đáp…" Nghe thấy lời này, huyết áp của Sở Mục Vân không thể kiềm chế được mà tăng cao!

Đây là tìm hai người mà trực tiếp khiến mình mất liên lạc sao?

Vừa nghĩ đến người có kinh nghiệm phong phú nhất, thể chất tốt nhất đều đã mất liên lạc.

Sở Mục Vân có chút hối hận.

"Thiên Quan đại thần nói tỉ lệ sống sót chưa đến một phần ba, bây giờ đội trực tiếp bên này còn lại tám người…" Lời Chu Hoài Văn nói được một nửa, liền bị trợ lý nhỏ bên cạnh cắt ngang.

"Là còn lại bảy người, vừa nãy phía trước còn có một con du diên quay lại, Vương Điềm Điềm vừa mới đến, bọn họ vừa giết chết con du diên đó…" Hai người giật mình được nhắc nhở, theo bản năng nhìn về phía màn hình.

Thật sự là thảm khốc… Người trực tiếp bị cắn thành hai đoạn!

Trọng điểm là còn có ý thức, máu điên cuồng chảy ra ngoài.

Chẳng mấy chốc mặt đất đã biến thành màu đỏ thẫm đáng sợ.

Lại là một sự hi sinh vô nghĩa.

Cho đến nay, tiến độ hai nhiệm vụ về cơ bản là bằng không.

Cũng không kịp chôn cất thi thể của đối phương, mọi người bất đắc dĩ thu lấy trang bị trên người anh ta rồi tiếp tục tiến lên. 【Thảm quá, ban đầu Thiên Quan đại thần nói tỉ lệ sống sót một phần ba tôi còn tưởng là nói đùa, không ngờ là thật! 】 【Bây giờ chỉ còn lại bảy người thôi… may mà đội ngũ phía trên di chuyển rất thuận lợi… 】 【Lầu trên có thể đừng vô não lập flag nữa không?

Đội ngũ phía trên đâu có thù oán gì với bạn! 】 【Nhưng tôi thấy nếu tính cả số người tách ra, bây giờ có phải còn chưa đến tỉ lệ sống sót một phần ba không? 】 【Nếu thật sự tính cả… biết đâu bây giờ người bên đội trưởng Trần cũng… 】 Thảo luận đến cuối cùng lại là một cục diện khó nhìn thẳng.

Mọi người trong lòng vô cùng tha thiết hi vọng hai bên có thể nhanh chóng hội hợp, giảm bớt những thương vong không đáng có.

Nhưng những điều càng hi vọng, thường càng không xảy ra.

Sau đó đội ngũ tiếp tục đi xuống, tìm thấy một khe nứt kéo dài.

Nhiệt độ ở đây giống như khe nứt núi lửa trước đó, nhiệt độ về cơ bản đều khoảng mười sáu, mười bảy độ.

Càng đi về phía trước, nhiệt độ càng cao.

Nhưng cuối cùng vẫn dừng lại khi nhiệt độ tăng đến hai mươi sáu độ.

Các thành viên đội ngũ chật vật ôm lấy quần áo dày, mồ hôi chảy

đầm đìa.

Chương 280

Trừ Vương Điềm Điềm còn lại ba người lính trẻ, và ba nhân viên hỗ trợ.

Các chiến sĩ còn giúp phân chia đồ đạc của ba người kia.

Sau đó thì không gặp lại du diên cỡ lớn nào nữa, nhưng phía trước giống như một con đường không có điểm cuối dẫn đến địa ngục vậy.

Cứ thế kéo dài xuống.

Nhưng dù là đường dốc, cũng gập ghềnh và lởm chởm.

Hơi lơ là một chút, rất nhanh sẽ bị vấp ngã một cú thật mạnh.

Vì Thiên Quan đại thần vẫn chưa lên mạng trở lại, bọn họ không biết con đường này phải đi bao lâu.

Chỉ có thể đối chiếu với lộ trình phía trên để ước tính thời gian cần thiết và khoảng cách đến đích.

Tuy nhiên, trên đường vẫn không thiếu những con du diên kích thước bình thường.

Có người trong đội khi tâm lý bùng nổ ban đầu muốn giẫm vài con du diên nhỏ để xả tức, nhưng bị Vương Điềm Điềm trực tiếp ngăn lại.

"Đừng làm những việc thừa thãi!

Có năng lực sao vừa nãy đối mặt với mấy con du diên khổng lồ đó lại không thấy anh ra tay?!" Một câu nói, trực tiếp khiến người kia á khẩu.

Đạn mạc trực tiếp khen quá sảng khoái.

Cũng cảm thấy Vương Điềm Điềm dường như ngày càng đi xa

trên con đường trở thành một lãnh đạo.

Người của Viện nghiên cứu đã chuẩn bị xem xét có nên trực tiếp chiêu mộ Vương Điềm Điềm về hay không.

Dù sao thì bản thân cô ấy đã là một sinh viên xuất sắc hiếm có, kinh nghiệm phong phú không nói, bây giờ ngay cả khảo cổ học cũng hiểu biết ít nhiều.

Cảm thấy chiêu mộ về trực tiếp bồi dưỡng cũng không có vấn đề gì!

Nhưng bên đài Trung ương trực tiếp từ chối.

Lý do rất đơn giản – Sở Mục Vân, anh làm người đi, cần chút sĩ diện đi!

Nói trắng ra, bây giờ Vương Điềm Điềm về cơ bản rất ít khi nhận nhiệm vụ của đài bọn họ nữa.

Về cơ bản là đi theo livestream toàn bộ.

Thỉnh thoảng kinh doanh tài khoản của mình, quay vlog và đăng tải.

Cái này đã coi như bị cướp mất rồi, cô ấy treo một cái danh hiệu bên bọn họ chẳng qua là để cuối cùng gắng sức níu kéo Vương Điềm Điềm không để nhân tài thất thoát mà thôi.

Dù sao thì, cô ấy là người mà bọn họ tự tay nâng đỡ lên mà!

Đứa con mình nuôi lớn, sao có thể nói cho không là cho không được!

Không có khả năng đó!

Sở Mục Vân lúng túng nhìn dòng tin nhắn ngắn gọn trên màn hình điện thoại, mặt nhăn tít lại.

Chu Hoài Văn không có ý tốt ghé lại xem, suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

"Ban đầu đã nói rồi, đừng có lên đó tự chuốc lấy nhục, anh không tin!" Sở Mục Vân không nói nên lời, ông chỉ là không ngờ đối phương lại không nể mặt đến vậy.

Nhìn cô gái có vẻ mặt kiên nghị nhưng xinh đẹp trong ống kính, trong lòng chỉ có thể vô hạn tiếc nuối.

"Tôi nghĩ nếu có thể chiêu mộ được người về, thì người trẻ trong Viện của chúng ta cũng sẽ nhiều hơn một chút, mấy cái mộ huyệt ở mấy nơi kia đã khiến chúng ta tổn thất nặng nề quá rồi!" Chu Hoài Văn ngây người một chút, tự nhiên nghĩ đến mấy nơi kia là mấy nơi nào.

Phương châm mà cấp trên đã đưa ra, muốn bọn họ trực tiếp bồi dưỡng ra nhiều nhân tài thám mộ xuất sắc hơn.

Vì vậy, số người được cử đi ngày càng nhiều, cả Viện nghiên cứu dần trở nên trống rỗng.

Mà mười nhiệm vụ cử đi thì có ba cái là hoàn thành thuận lợi.

Những cái khác thì hoặc là không tìm thấy địa điểm, hoặc là như hôm nay tổn thất nặng nề.

Những dữ liệu này bọn họ đều không công bố ra ngoài.

Nhưng đây đều là những thương vong thực sự xảy ra, bọn họ với tư cách là người lãnh đạo hoàn toàn không thể bỏ qua những dữ liệu đó.

"Bây giờ cứ thuận theo tự nhiên đi, nếu những đứa trẻ này cuối cùng đều không thể quay về, thì nửa đời sau tôi trực tiếp sám hối trong tù cũng không tồi." Không khí đột nhiên bi thương và bất lực, những người phía trước nghe thấy cuộc đối thoại của hai người phía sau mà

kinh ngạc đến ngây người.

Nhưng vì ngại không tiện châm chọc gì, chỉ có thể lén lút gửi tin nhắn.

Hành động nhỏ này nhìn từ phía sau cũng khá chói mắt, nhưng hai người mặc định không nhìn thấy.

Nhìn thấy trong video dường như đã thấy ánh sáng ở khúc cua, hai người kích động đứng dậy.

Đi xuống mà vẫn còn nhìn thấy ánh sáng, điều này chứng tỏ chắc chắn là đã đến được đích mà Thiên Quan đại thần đã nói rồi!

Và trong một ống kính khác rõ ràng cũng xuất hiện những thứ khác, tiến độ bên đó lại nhanh hơn bên này không ít.

Chỉ có thể nói là đồng quy dị lộ.

Khi ống kính của Vương Điềm Điềm và Đới Diên Vũ đồng thời hướng về phía trước, hai ống kính phụ trong phòng livestream thế mà lại trùng khớp một cách ngẫu nhiên.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng đó đều kinh ngạc!

Đó lại là bên trong một miệng núi lửa!

"Tôi còn thắc mắc tại sao bây giờ lẽ ra trời chưa sáng, nhưng bên ngoài lại sáng như vậy, hóa ra là pháo sáng!" Lúc này Vương Điềm Điềm mở phòng livestream, thấy bên kia cũng kinh ngạc không thôi.

Lúc này mới phát hiện ra bọn họ thế mà lại ở hai hướng đối diện nhau.

Khung hình vừa vặn không thể nhìn thấy góc nhìn mà đối phương không thấy.

Nhưng ai cũng không ngờ lăng mộ của chủ nhân mộ được vạn người chú ý thế mà lại nằm bên trong miệng núi lửa! 【Trời ơi!

Nếu không phải rõ ràng không có kịch bản thì tôi thật sự sẽ nghĩ đây là tình tiết đã được sắp đặt sẵn! 】【Cái này đơn giản là kỳ tích thế giới phải không?!

Ai đã từng chứng kiến việc xây dựng lăng mộ trong miệng núi lửa đang hoạt động chứ?! 】【Thật đáng sợ quá!

Đơn giản như đang mơ vậy! 】【Đây thật sự là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một lăng mộ như thế này!! 】【Cười chết mất, mỗi lần các bạn đều nói là 'lần đầu tiên' không thấy ngại à? 】【Nhưng đây thật sự là lần đầu tiên mà! 】Đây là một cảnh tượng không ai dám tưởng tượng.

Bên trong miệng núi lửa còn có một khu rừng, chỉ có điều có lẽ là do lần núi lửa phun trào trước đó mà toàn bộ khu rừng đã bị lưu hóa và chết đi.

Chúng vẫn giữ nguyên hình dáng khi còn sống, cành cây to lớn và mạnh mẽ.

Chỉ có điều toàn thân đen kịt, nhìn thẳng xuống càng giống như một đám yêu tinh đen kịt nhe nanh múa vuốt.

Và quần thể kiến trúc hùng vĩ kia.

Cái thành trì màu đen sẫm kia!

Cứ thế tựa lưng vào rìa miệng núi lửa đứng sừng sững ở đó.

Giống như một cường giả kiêu ngạo đã trải qua phong sương, khinh miệt tất cả những kẻ có ý đồ dòm ngó toàn bộ diện mạo của nó.

Ngay cả bây giờ là nhìn thành trì này từ góc độ bao quát.

Nhưng tất cả mọi người trong lòng đều chấn động, đều cảm thán sự nhỏ bé của mình.

Tự thấy hổ thẹn, không dám nhìn lâu.

Vương Điềm Điềm chỉ máy móc xoay máy quay.

Chương 281

Lúc này hoàn toàn không cần bất kỳ từ ngữ nào để diễn tả nơi kỳ tích này.

Không cần bất kỳ lời nói nào, bất kỳ ai nhìn thấy cảnh tượng này đều sẽ thực sự cảm nhận được cảnh tượng không thể tin được này.

Khán giả mơ hồ nghe thấy tiếng nức nở.

Chỉ có điều khó lắm mới có thể hiểu ý mà không hỏi chi tiết.

Sự hi sinh thảm khốc vô tình của đồng đội phía trước, dường như chỉ là để làm nền cho cảnh tượng này xuất hiện.

Nhưng càng nghĩ lại càng không cam lòng mà rơi lệ.

Luôn cảm thấy nếu đối phương có thể kiên trì thêm một khoảng thời gian nữa thì tốt biết bao, nếu tất cả mọi người cùng nhau nỗ lực sống sót đến bây giờ.

Thì bây giờ tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ này rồi mới rời đi, đó sẽ là một điều tuyệt vời biết bao… Nhưng tất cả đều không có cơ hội làm lại… Vương Điềm Điềm đau khổ nghĩ, lau nước mắt đi.

Lưng quật cường ưỡn thẳng lên, vẻ kiên cường khiến mấy người phía sau đều có chút thán phục.

Đang suy nghĩ làm thế nào để đi xuống, người đối diện đã thả dây thừng xuống.

"Đồng chí nhỏ mang dây thừng bên phía chúng ta hình như đã biến mất trước khi vào hang rồi…" Có người nhìn ra ý đồ của Vương Điềm Điềm, bất đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở.

Ngay cả khi mở trang bị của người cuối cùng đã chết để tìm kiếm một lượt, thì cũng chỉ tìm thấy những trang bị như lương thực.

Đây cũng là chiến lược ban đầu của bọn họ.

Cố gắng giao những trang bị hữu dụng cho các chiến sĩ có thể lực tốt.

Còn những trang bị bổ sung như lương thực thì giao cho những người đi kèm khác, mục đích vẫn là để họ có thể sống sót lâu nhất có thể khi bị mắc kẹt.

Bây giờ phải làm sao?

Nhìn thấy đích đến ngay phía trước, kết quả bọn họ lại không thể xuống được?

Cũng không thể quay về đường cũ được chứ?

Chẳng phải sẽ thành trò cười sao?

Hay là trực tiếp nhảy xuống?

Vương Điềm Điềm thò đầu ra nhìn một chút, liền thấy đội khác đang ở đỉnh núi.

Còn nơi bọn họ đang ở thì vừa vặn ở vị trí lưng chừng núi.

Cũng khá cao, nhảy xuống chắc chắn sẽ chết.

Cũng không có con đường nào khác có thể cho bọn họ leo xuống… Người phía sau thấy Vương Điềm Điềm thò người ra ngoài hơn một nửa, cả khuôn mặt đều tái xanh vì sợ hãi.

Vội vàng tiến lên kéo cô lại.

“Không thể làm vậy được!

Không có dây an toàn, hành động như cô là tự sát!” Vương Điềm Điềm bất đắc dĩ kéo máy quay lại.

“Chỉ là xem có thể tìm thấy con đường nào khác không…” Đang nói, phía trên đột nhiên thả xuống một sợi dây thừng dài.

Ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, một bóng người đẫm máu nhảy xuống và trực tiếp lao vào trong hang.

Mọi người vội vàng lùi lại, cầm dao, cầm súng cảnh giác nhìn người đến. chân thì máu thịt lẫn lộn, không biết còn tưởng là bị chặt xác rồi ghép lại.

Nhưng thân thủ lại cực kỳ tốt, chút nào không giống bị thương. "Là tôi, mọi người có mang túi cứu thương không?

Trên đó có người bị thương rồi." Vừa nghe tiếng là Trần Kiến Binh, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vương Điềm Điềm vội vàng lấy túi cứu thương từ trong ba lô ra đưa qua.

Trần Kiến Binh không nói nhiều, cầm túi cứu thương lại thoăn thoắt theo sợi dây mấy cái đã leo lên.

Vương Điềm Điềm ngẩn người một lát, sau đó cũng vội vàng leo theo.

Những người khác còn muốn leo lên, nhưng bị tiếng của Vương Điềm Điềm ngăn lại. "Trên đó không đủ chỗ, mọi người đừng lên." Ba chiến sĩ thấy đội trưởng của mình còn sống, quan trọng hơn là trên đó còn có thể có những chiến sĩ sống sót khác.

Nghĩ đến điểm này, họ liền kích động không thôi.

Những người khác cũng không tiện nói gì, chỉ có thể tự giác đứng vào bên trong, cầm khảm đao đề phòng mối đe dọa có thể xuất hiện từ sâu bên trong.

Trên màn hình, khán giả nhìn ba thi thể đẫm máu trên đất.

Rồi nhìn hai người bị trói bên trong, gầy trơ xương nhưng thần thái rạng rỡ như vừa hít phải thứ gì đó kỳ lạ.

Mọi người lập tức giận dữ bốc hỏa, vừa xót xa vừa phẫn hận. "M* nó!

Chuyện gì thế này?!

Quái vật bên trong bị mù à?!" "Đúng vậy!

Chuyện gì thế?

Sao chỉ tấn công người của chúng ta, hai tên lang tâm cẩu phế không xứng làm người này sao lại không hề hấn gì?!" "Tôi thực sự xót xa...

đều là những cậu bé trạc tuổi tôi..." "Khó chịu quá... tôi nhìn màn hình nước mắt cứ tuôn rơi..." Vương Điềm Điềm nhìn ba thi thể với những vết thương kinh hoàng, cũng không kìm được rùng mình.

Cũng hiểu ra máu trên người Trần Kiến Binh đều là của những chiến sĩ này.

Lập tức siết chặt nắm đấm, móng tay cắm sâu vào da thịt.

Dùng cơn đau dữ dội để tự trấn tĩnh, cúi xuống cùng giúp xử lý vết thương. "Đều không bị thương vào chỗ hiểm, tôi đã sơ cứu cầm máu rồi." Trần Kiến Binh nói bằng giọng lạnh lùng, nhưng trên màn hình mọi người đều thấy tay anh ta thực ra vẫn luôn run rẩy.

Đều là vết thương đâm, hẳn là do những con Du diên lúc trước gây ra.

Họ xuống trước, để truy đuổi hai tên này thì lộ tuyến đi chắc chắn phức tạp hơn.

Lại có thêm nhiều Du diên hơn nữa.

Chỉ còn lại bốn người, mà ba người trong số đó tình hình lại khá

tệ.

Điều này đủ để thấy trận chiến của họ thảm khốc đến mức nào!

Vương Điềm Điềm chỉ có thể vụng về giúp khâu vết thương.

Lờ mờ có thể thấy trên người chiến sĩ dường như còn có vết cào sắc nhọn nhưng rất sâu, cùng với những vết răng nhỏ li ti. "Những thứ này là gì?" "Là do thi thai đầu lớn cắn, trước khi các cô đến tôi đã giết chết thứ đó rồi ném xuống dưới." "Lát nữa xuống dưới chắc sẽ thấy." Thấy Vương Điềm Điềm không hiểu mình đang nói gì, Trần Kiến Binh liền vừa xử lý vết thương, vừa kể lại những chuyện xảy ra sau khi họ tách ra.

Hóa ra sau khi quay lại kiểm tra xà nhà, họ quả thực đã phát hiện ra hai tên này.

Nhưng trên xà nhà còn có những lối đi khác dẫn xuống lòng đất, vì vậy hai tên này trước khi họ kịp nổ súng đã nhanh chóng trốn xuống dưới.

Các chiến sĩ vội vàng leo lên xà nhà đuổi theo.

Nhưng đối phương đối với địa hình nơi đây đã quen thuộc đến mức độ nhất định.

Chỉ trong chốc lát, việc chuyển đổi từ mặt đất xuống lòng đất đã diễn ra hai lượt đi về.

Biến cố xảy ra sau khi kiến trúc đổ sập.

Ban đầu họ đã để người ở lại mặt đất chờ đợi.

Nhưng lần này hai tên kia không tiếp tục đi lên, dường như đã đoán chắc rằng mặt đất đã bị Du diên chiếm cứ.

Cứ thế mà chui xuống phía dưới.

Chương 282

"Trước khi kịp cảnh báo các cô, những chiến sĩ ở lại trên đó sau khi báo cáo có quái vật xuất hiện thì liên lạc đã bị cắt đứt." Nghe lời này, Vương Điềm Điềm ngẩn người.

Nghĩa là sau khi họ xuống, trên đó vẫn còn chiến sĩ ở lại ư?

Vậy họ đã bỏ lỡ hoàn toàn sao?

Vừa nghĩ đến việc đối phương có thể là những người ở lại để yểm trợ cho họ, lòng cô càng thêm áy náy. "Vừa xuống địa đạo, phía sau chúng tôi đã xuất hiện thêm một thi thai đầu lớn, hình dáng cơ bản giống hệt cái bóng đen khổng lồ trên đỉnh băng, chỉ có điều thể hình nhỏ hơn, nhưng cũng gần bằng thân hình của chúng ta." Vậy mà còn có thứ như vậy?

Nhưng đã là thi thai, vậy hẳn là thứ mà Tô Thần đã dặn phải cẩn thận ở Tàng Thi Các rồi. "Ban đầu vốn không có gì, nhưng sau đó thi thai và Du diên cứ như thể quen biết nhau, phối hợp tác chiến, bên chúng tôi liền bắt đầu có người hy sinh." "Còn về hai tên kia, cứ như thể phát điên hay sao ấy, chỉ một lòng muốn tránh chúng tôi." "Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao thi thai đầu lớn và Du diên chỉ tấn công chúng tôi." Những người trước màn hình cũng đều ngơ ngác. "Chẳng lẽ hai tên này mang theo vật phẩm bí mật gì đó, có thể xua đuổi những con Du diên khổng lồ này?" "Vậy thi thai đầu lớn thì giải thích thế nào, Tàng Thi Các mọi người đều đã đến, theo cách nói này thì chúng dường như là trực tiếp sống ở Tàng Thi Các à?" Sống ở Tàng Thi Các?

Nhớ đến những thi thể lung lay kia, các nghiên cứu viên đều nhíu mày. "Đến cả những chuyện 'nặng đô' như thế này cũng làm được,

chắc là phát điên thật rồi." "Ơ... chẳng lẽ bây giờ chúng ta không nên thảo luận tại sao cái thi thai đầu lớn kia không tấn công hai người họ sao?" "Trời biết!

Chuyện này đã nằm ngoài phạm vi nghiên cứu của tôi rồi!" "Trùng hương ngọc đi, mọi người trên người ít nhiều có thể đều vô tình dính phải thứ đó rồi." Cuối cùng cũng có được đáp án.

Nhưng mọi người lại không hề có ý định hoan hô.

Chỉ là thản nhiên nghĩ, ồ, thì ra là vậy.

Quá nhiều kích thích, đã trở nên tê liệt rồi.

Xử lý xong vết thương, lại lần lượt tiêm kháng sinh, thuốc giải độc vào.

Mắt thấy thân thể đang sốt của các chiến sĩ dần hồi phục nhiệt độ ổn định, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn Vương Điềm Điềm lúc này mới có thời gian để đánh giá hang động chật hẹp này.

Ban đầu cô còn tự hỏi tại sao họ có thể đến được một không gian kín mít như vậy.

Bây giờ nhìn kỹ mới phát hiện nơi đây lại là do tự tay đào đất đắp thành!

Quá liều mạng!

Không nghi ngờ gì, điều này cũng đã giúp tranh thủ được thời gian quý báu.

Sau một hồi bàn bạc, họ quyết định trước hết đưa người xuống hang động bên dưới, sau đó sẽ dùng cách một người cõng một người để đi xuống tận đáy.

Mắt thấy người bên đối diện dường như đã phần lớn đánh đến

mặt đất rồi, bên này cũng không dám chậm trễ.

Sau khi đại khái sắp xếp rõ ràng tình hình, họ thả dây thừng xuống và bắt đầu lần lượt trèo xuống.

Ngay lúc này, ở một hướng khác vừa đặt chân xuống đất, Lôi Hằng Lượng đã nhìn thấy vị trí của Vương Điềm Điềm và đồng đội trên sườn núi.

Lập tức để họ xuống tiện hơn, liền nhanh chóng bảo người giúp chiếu đèn.

Anh ta đã xem livestream suốt quãng đường đến đây, mặc dù bên mình cũng gặp phải một vài rắc rối nhỏ.

Nhưng so với mức độ thảm khốc bên họ thì bên mình chẳng đáng là gì!

Chỉ là khi ánh đèn chiếu rọi khắp vách đá, họ mới phát hiện mọi thứ không hề đơn giản như họ tưởng tượng! "Chết tiệt!

Mau bắn tín hiệu!

Bảo họ rút về!

Nhanh!" Rút về?

Mọi người đều không hiểu ý này là gì.

Chỉ là dường như so với vách đá đối diện thì bên họ có vẻ "hoa hòe" hơn một chút, những hoa văn kỳ lạ trông như những đồ án quỷ dị nào đó.

Chỉ có Lôi Hằng Lượng đang cầm ống nhòm là toàn thân cảm thấy da đầu tê dại.

Trên vách đá tràn ngập những sinh vật màu trắng kỳ lạ, dày đặc!

Anh ta nhìn không rõ đó là những thứ gì, nhưng nhìn kỹ những thứ

quái dị trên đó thì mẹ nó, chúng rõ ràng là từng khuôn mặt người!

Đái Diên Vũ nghe thấy giọng nói lo lắng của Lôi Hằng Lượng, dứt khoát đưa ống kính qua.

Kéo cận ống kính, lập tức cảnh tượng kinh hoàng đó cũng xuất hiện trong phòng livestream. "Chết tiệt?!

Cả cái vách đá này sao toàn là mặt người vậy?!" "M* nó... làm bố mày sợ tè ra quần giữa đêm rồi!

Đây là một hình thức nghệ thuật mới à?" "Dù sao đi nữa, hy vọng mấy thứ này đừng làm loạn, giờ Điềm Điềm bọn họ quay lại cũng không thể rồi..." "Đúng vậy, Lôi đội trưởng, lúc này quay lại cũng chỉ có đường chết, chi bằng cứ tiếp tục xuống dưới thử vận may đi!" "Thật sự là hai con đường, hai số phận..." "Thật đúng là, lộ tuyến mà Tô Thần đại thần chỉ ra thì rất đáng tin cậy, còn lộ tuyến mà ngài ấy không khuyến nghị thì thật sự quá thảm khốc!" "Không nói gì nữa!

Chỉ một câu thôi, mấy thằng ngu này phải chết!

Điên rồi cũng phải chết!" Lôi Hằng Lượng cũng phản ứng kịp rằng phương án mình nói ra không đáng tin cậy, chỉ có thể cứng đầu bảo người giương súng. "Trước đừng nổ súng, chú ý quan sát tình hình!" Vương Điềm Điềm trong quá trình hạ xuống tiện thể liếc nhìn phòng livestream, lúc này mới phát hiện tình hình bên này nghiêm trọng đến vậy.

Thế là chỉ có thể cố nén sự sợ hãi, cắn răng giải thích tình hình cho những người khác một cách bình tĩnh nhất có thể.

Ban đầu có người sợ hãi, nhưng sau đó bị Trần Kiến Binh uy hiếp bằng vẻ mặt lạnh lùng thì mới miễn cưỡng giữ vững được vị trí của mình.

Cách mặt đất vẫn còn cả trăm mét mẹ nó chứ!

Lúc này sợ hãi thì có ích gì nữa?

Chỉ cần không cẩn thận kinh động đối phương, ngã xuống tan xương nát thịt thì vẫn cứ chết!

Đều là những con châu chấu trên cùng một sợi dây, một người chết thì những người khác cũng không sống nổi.

Sau khi hiểu rõ điều này, động tĩnh phía dưới bình ổn đi không ít.

Nhưng vẫn là tốc độ xuống quá chậm. "Trời ơi!

Tốc độ này, tôi thực sự lo lắng cho họ!" "A a a a, chậm quá!

Tôi cảm giác bọn chúng sắp tỉnh dậy rồi!" "Chuyện gì thế!

Trực tiếp xuống dưới sao vẫn chậm như vậy?" "Trời ơi, tôi có lẽ đầu óc không bình thường, tôi thật sự nghĩ xuống như vậy không có gì khó, nhưng nhìn tiến độ trên này tôi thật sự muốn chửi người!" Trong chốc lát, trên màn hình bình luận lại toàn là những lời trách mắng đội khảo cổ tốc độ quá chậm.

Không ít người xem thật sự cảm thấy vô cùng cạn lời.

Nhưng trong tình huống như thế này, bạn lên nói vài câu, người ta lại càng không vui.

Quá nhiều não tàn thì sẽ quần công như vậy thôi.

Còn ở một bên khác, mắt thấy màn hình bình luận từ chỗ điên cuồng ca ngợi Vương Điềm Điềm và đồng đội.

Đến bây giờ thì dù chỉ là một sơ suất nhỏ cũng bị chửi một đống lời.

Đái Diên Vũ không có nhiều tính tốt như vậy, thực sự không thể chịu nổi liền mở miệng chửi. "Mẹ kiếp chúng mày là não tàn à?

Chúng mày có mắt nhìn thấy bây giờ mọi chuyện trở nên cực kỳ

nguy hiểm, vậy bọn họ đang đứng trên bờ vực nguy hiểm thì không sợ sao?" "Họ là cố ý dây dưa không chịu xuống à?" "Dây thừng của người ta không đủ dài, bây giờ như vậy đã là giới hạn rồi!" "Chúng mày thử đi!

Với tiến độ thời gian như thế này, đến bây giờ mẹ chúng mày có khi đã ngã xuống đất nát bươm rồi!" "Lao nhao lao nhao, biết vài chữ đã lên mạng chỉ trỏ giang sơn rồi!

Làm như chúng mày giỏi lắm!" "..." Đêm khuya hôm đó, rõ ràng gió lạnh cắt da cắt thịt.

Không ít người lại cuộn mình trong chăn, nhìn điện thoại mà máu nóng sôi trào!

Ngay cả người của viện nghiên cứu nhìn chàng trai cứ lải nhải chửi bới cũng không nhịn được cười thành tiếng.

Chương 283

Sức chiến đấu này, quả thật không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Rõ ràng lúc đầu lên thì trầm tĩnh như một cậu bé nhút nhát, bây giờ chửi bới ầm ĩ lại khiến hình tượng mạnh mẽ hơn!

Khoảng bốn năm phút sau, sau khi bình luận cuối cùng của bàn phím hiệp sĩ cứng đầu trên màn hình bình luận bị quan phương cấm.

Đái Diên Vũ cuối cùng cũng dừng lại.

Nhận lấy ly nước ấm người bên cạnh đưa tới.

Uống một hơi sảng khoái rồi ợ một cái, lúc này mới phát hiện ánh mắt của những người xung quanh nhìn mình đều hơi bất thường.

Lúc này anh ta mới nghĩ đến việc mình vừa làm có lẽ hơi quá đáng.

Ngượng ngùng nhìn Lôi Hằng Lượng đang bận rộn quan sát tình hình phía đối diện, "Cái đó... tôi vừa rồi có hơi quá đáng không?

Cứ đổi người khác đến đi... tôi hình như không thích hợp lắm." Mọi người lại lộ vẻ khó xử nhìn anh ta.

Anh không thích hợp?

Anh không thích hợp thì bây giờ còn ai thích hợp nữa?

Ai cũng không dám nhận lấy máy quay.

Lôi Hằng Lượng thấy những con quái vật kia hiện tại dường như đang ngủ, không có ý định tỉnh dậy.

Thở phào nhẹ nhõm, quay đầu liếc nhìn những lời trên màn hình.

Toàn là những lời khen Đái Diên Vũ làm tốt, chửi rất đẹp trai các

kiểu.

Hơi cạn lời, "Chẳng phải mọi người đều muốn cậu tiếp tục livestream sao?

Chúng ta nghe quần chúng đi, thực sự không được thì chờ sau khi hội hợp với Vương Điềm Điềm và đồng đội, cậu sẽ không cần livestream nữa, đỡ rắc rối." "Tôi đã muốn chửi từ lâu rồi!

Nhưng mà phòng livestream đánh chữ có giới hạn!" "A a a a!

Thật sự có chút khí thế của Tô Thần đại thần!

Tô Thần đại thần!

Ngài chửi người có người kế nghiệp rồi!" "M* nó?

Nhìn thế này vừa nãy cái khí thế đó thật sự có chút giống lúc Tô Thần đại thần chửi người, nhưng về khí thế thì vẫn kém một chút!" "Đúng đúng đúng, về khí thế vẫn còn chút sợ sệt, khí thế của Tô Thần đại thần là loại 'ngươi dám đáp lại một câu ta sẽ giúp ngươi cai nghiện internet cả đời' sắc bén!" "Đừng nói nữa!

Tôi sắp bị Tô Thần đại thần đẹp trai đến chết rồi!" Lúc này Vương Điềm Điềm và đồng đội đã hạ xuống khoảng năm mươi mét.

Mặc dù có thiết bị chiếu sáng, nhưng vẫn không nhìn rõ phía dưới có những thứ gì.

Chỉ là so với trước đó, mọi người đã tăng thêm không ít tự tin.

Nhẹ nhàng cổ vũ, khoảng cách biến thành bốn mươi mét, ba mươi mét, hai mươi mét...

Mắt thấy vị trí càng lúc càng xuống thấp, mọi người đều nín thở ngưng thần.

Hy vọng có thể hạ cánh an toàn.

Nhưng đúng lúc này, một khuôn mặt người màu trắng trước mặt một người đàn ông vốn không hề động đậy bỗng nhiên chuyển động một cái.

Lập tức mở to đôi mắt to ngây dại nhưng khiến người ta sởn tóc gáy. "Chết tiệt!" Một tiếng chửi rủa vang dội, khiến tất cả mọi người đều ngây người.

Nhưng chưa kịp để họ phản ứng, những khuôn mặt người trên vách đá bên này đồng loạt rung động trong khoảnh khắc đó. "Mẹ kiếp!

Thằng ngu đó gây chuyện cho chúng ta rồi!" Lôi Hằng Lượng không nhịn được chửi thề một tiếng, nhưng ngay khi định giương súng yểm hộ Trần Kiến Binh và đồng đội thì bị Đái Diên Vũ chặn lại. "Làm gì?!" "Cái đó...

Tô Thần đại thần nói chúng ta tốt nhất đừng đánh những thứ đó, nếu không người bên mình cũng sẽ gặp nạn." Nói rồi, anh ta dùng đèn pin cường độ cao chiếu vào hai bên vách đá.

Lôi Hằng Lượng nhíu mày nhìn, người đờ ra.

Chỉ thấy hai bên vách đá vậy mà cũng lồi lõm, chứa đầy những sinh vật quái dị mặt người màu trắng!

Mà sở dĩ lúc ở trên không thể phát hiện ra điều này, cũng là vì những hang động đó đều có bố cục rất kỳ lạ, bên trên che khuất bên dưới!

Nhìn từ trên xuống thì đều là điểm mù về mặt thị giác.

Khi đó họ vừa vặn bị ánh mắt thu hút bởi tòa thành đen khổng lồ bên cạnh, tự nhiên cũng không nhìn kỹ sang hai bên nữa.

Lại càng không ngờ rằng lộ tuyến mà Tô Thần đưa ra lại là lộ tuyến mà ngay cả vách đá cũng hoàn toàn an toàn! "Lố bịch!

Quá lố bịch rồi!" Cái này mẹ nó thật sự không thể hành động bừa bãi.

Người ta có thể nói ra điều này ở một vị trí cao như vậy thì chứng tỏ quả thực có năng lực như thế!

Đánh xong một bên, kinh động hai bên còn lại.

Chẳng phải là phá tường đông đắp tường tây, một bên được cứu một bên chết sao. "Tô Thần đại thần nói, những Nhân diện điểu này bản thân không có nhiều lực tấn công, điều phiền phức là cái yết hầu trong miệng bên trong cơ thể chúng." Nhân diện điểu?

Nhớ đến những bức tượng đã thấy trên đường đến đây, Lôi Hằng Lượng lúc này mới chợt tỉnh ngộ tại sao mình vẫn luôn cảm thấy những thứ này hơi quen mắt.

Hóa ra chính là những bức tượng đó?

Nhìn sang phía Vương Điềm Điềm, cô ấy lại kiên nhẫn không động đậy nữa.

Lặng lẽ chờ đợi những con Nhân diện điểu nửa tỉnh nửa mê kia quay lại trạng thái ngủ.

Trọn ba phút trôi qua.

Những khuôn mặt người đó mới lại trở về trạng thái nhắm mắt như ban đầu.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lôi Hằng Lượng cũng vô cùng cảm ơn Tô Thần đã kịp thời nhắc nhở họ không nổ súng.

Thử nghĩ xem nếu thật sự nổ súng, có khi bây giờ họ đã rơi vào tử chiến rồi. "Tiếp theo các vị cần đi qua khu quần thể kiến trúc phía sau, ở đó các vị sẽ thấy nhiều Nhân diện quái điểu như thế này hơn nữa,

nhưng cứ như bây giờ trực tiếp xuống rồi men theo khe nứt quay về là được." "Quay về?

Nhưng chúng tôi bây giờ còn một nhiệm vụ khác nữa?" Lôi Hằng Lượng mắt thấy Trần Kiến Binh và đồng đội đã bình an đặt chân xuống đất, người được phái qua đã thành công đưa họ đến.

Trong lòng vẫn có chút không thoải mái. "Nhiệm vụ đó không phải là thứ các vị có thể hoàn thành, chỉ cần mang hai người đó về là được, những chuyện khác cứ thuận theo tự nhiên." Tô Thần thản nhiên gõ chữ, nhìn Tiểu Bạch và Tiểu Hôi vỗ cánh run rẩy, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng xuất phát.

Trong lòng cũng cảm khái khôn xiết. "Nhưng... nếu dao động năng lượng đó thực sự có thể thuận theo tự nhiên mà tiêu tan, vậy chúng tôi cũng sẽ không cần phải tốn công sức lớn đến thế để đến đây làm gì?" Quan trọng là hai người tìm thấy lại chỉ là tép riu!

Lại còn bị điên nữa.

Điều này chứng tỏ Vương Lập Hoa cái tên điên đó vẫn còn trốn ở một nơi nào khác!

Quan trọng là nhiệm vụ của họ không phải chỉ cần tìm thấy người là xong.

Mà là tìm ra mục đích của bọn chúng, nếu tiện thì cố gắng đưa người về.

Nếu không tiện thì xử quyết tại chỗ, để lại một đoạn video làm bằng chứng là được. "Tôi thấy các vị chết cũng gần đủ rồi, những chuyện tiếp theo không nằm trong khả năng của các vị, vậy nên không cần thiết phải hy sinh thêm nữa." "Đương nhiên, nếu các vị cảm thấy cứ thế này chết đi vẻ vang hơn, vậy thì xem như tôi chưa nói gì." Tô Thần gõ xong chuỗi chữ này, nhấn nút điện thoại.

Chương 284

Trực tiếp nhảy lên lưng Tiểu Bạch, lập tức hai con vật khổng lồ phát ra một tiếng kêu bén nhọn.

Đôi cánh khổng lồ đột nhiên mở rộng, vậy mà bay thẳng vào mây trời, hoàn toàn biến mất tăm.

Sau khi trang trại chăn nuôi trở nên trống trải, hai bóng người lén lút đi ra.

Một người kích động cầm máy ảnh, người kia thì không ngừng truy hỏi, "Đã quay được chưa?

Đã quay được chưa?" Người đó chỉ có thể phát lại cảnh quay.

Cảnh tượng chấn động đó, chim khổng lồ cất cánh!

Quả thực khiến người ta lòng trào dâng đến cực điểm! "M* nó!

Quả nhiên trực ca đêm có lợi!

Cảnh này mà tung ra chúng ta sẽ phát tài!" Hai người vừa nói vừa trực tiếp liên hệ cấp trên, đối phương xem xong video quả nhiên lập tức chuyển đến một khoản tiền lớn.

Ngay khi đội ngũ hợp nhất còn đang bàn bạc xem sau đó nên làm gì, một phòng livestream khác đã bùng nổ.

Khi mọi người đều không hay biết, một hot search liên quan đến Tô Thần bỗng nhiên xuất hiện. "#Tô Thần đại thần nửa đêm cưỡi thú cưng bỏ đi #" Người nhìn thấy hot search này, đầu tiên là ngẩn người rồi suy nghĩ kỹ.

Sau đó bừng tỉnh hiểu ra hot search vớ vẩn này đang nói về điều gì, liền hét lên một tiếng quái dị. "M* nó?

Tình huống gì đây?!

Vừa nãy Tô Thần đại thần chẳng phải vẫn đang chỉ điểm đội ngũ tiếp theo nên làm gì sao?

Sao bây giờ lại mang Tiểu Bạch và Tiểu Hôi đi rồi?!" Lập tức một đám người vội vàng đến phòng livestream của trang trại chăn nuôi, nơi trước đây nuôi Tiểu Bạch và Tiểu Hôi để xác nhận.

Kết quả người ta đang đứng đầu danh sách livestream hot nhất!

Không cần tìm đâu xa!

Sau khi xem xong livestream đó, xác định Tô Thần đã trực tiếp mang hai tiểu gia hỏa đi rồi sẽ không trở lại nữa.

Mọi người đều có chút khó chịu. "Chẳng lẽ Tô Thần đại thần muốn hai tiểu gia hỏa trực tiếp đưa ngài ấy đến Trường Bạch để giải quyết những chuyện mà đội ngũ hiện tại không thể giải quyết sao?" "Tôi nghĩ có khả năng này... nhưng có chút khó chịu quá!

Cứ có cảm giác như sắp mất đi điều gì đó..." "Có phải không cần thiết phải như vậy không?

Vốn dĩ họ không thuộc về bất cứ ai trong chúng ta!" "Nhưng xem livestream lâu như vậy tôi vẫn có chút hoài niệm!" "23333 làm như cả đời này không bao giờ xuất hiện nữa vậy, đầu óc các người làm bằng cá gỗ à?

Gõ một cái là có tiếng kêu?" Người của viện nghiên cứu thử dùng vệ tinh tìm kiếm vị trí của Tô Thần.

Nhưng rất kỳ lạ, vệ tinh chỉ chụp được cảnh hai con đại điêu lớn bay vào tầng mây.

Sau đó thì hoàn toàn không tìm thấy dấu vết của chúng nữa. "Cảm giác này khiến tôi có chút quen thuộc..." "Tôi cũng thấy có chút quen

thuộc, nhưng khái niệm này hoàn toàn khác mà...

Hồi đó là một tài khoản, bây giờ là người sống sờ sờ và hai con điêu lớn cao gần hai tầng lầu, lại còn là hai con!" Người của viện nghiên cứu trực tiếp rơi vào sự tự nghi ngờ sâu sắc. "Chẳng lẽ trên người trang bị thứ gì đó đặc biệt để bình định khí tức?" "Không cần thiết, thứ đó hoàn toàn không cần thiết, chúng ta lại không làm gì, phòng chúng ta làm gì?" "Chẳng lẽ là... kỹ năng thiên phú?" Ý nghĩ này vừa được đưa ra, mọi người đều ngây người.

Chẳng lẽ thật sự là kỹ năng tự nhiên?

Nhưng mà mẹ nó, đây cũng đâu phải trò chơi?

Cũng có người với ý nghĩ cẩn thận cầu chứng, tìm thấy cảnh vệ tinh ghi lại cảnh hai con điêu lớn trước đó luyện tập bay lượn sau kỳ thay lông.

Trời đất ơi!

Quả nhiên không phải ngẫu nhiên!

Thật sự là hai tiểu gia hỏa này sau khi bay lên một độ cao nhất định thì sẽ trực tiếp "tàng hình"!

Chờ khi hạ xuống một độ cao nhất định mới hiện ra.

Các chuyên gia sinh vật học lập tức rơi vào sự tự nghi ngờ sâu sắc.

Sinh vật tiến hóa có thể phát triển ra kỹ năng tàng hình như vậy rất bình thường, nhưng đó là tắc kè hoa đó đại ca!

Mẹ nó anh là một con có lông vũ mà không có việc gì lại tiến hóa ra kỹ năng tàng hình để làm gì?!

Quan trọng là, đây lại còn là kỹ năng trực tiếp nhắm vào vệ tinh. "Tôi từ chức thì hơn, cái này căn bản đã vượt quá phạm vi nhận thức

của tôi rồi, tôi vẫn là về nhà giữ lấy một mẫu ba phần đất ruộng đến già thì hơn!" Không ít nhà sinh vật học trực tiếp chọn "bỏ của chạy lấy người", không làm nữa.

Sở Mục Vân cũng chọn "đứng hình" não bộ.

Chỉ có Chu Hoài Văn bất đắc dĩ tiến lên từng người an ủi. "Đó là Tô giáo sư, những thứ liên quan đến ngài ấy đều không nằm trong phạm vi nghiên cứu của chúng ta đâu!" Thế là một đám nghiên cứu viên mới chịu thôi.

Nhưng, về chuyện Trường Bạch, lần này mọi người lại không biết mình có nên trực tiếp nghe theo lệnh của Tô Thần mà rút lui như vậy không. "Chúng ta thậm chí còn chưa vào xem bên trong tòa thành đen đó... gần ngay trước mắt rồi!

Cơ hội tốt như vậy!" Nếu sau này lại xuất hiện thêm một lần tai nạn lưu hóa làm rừng rậm biến mất, hoặc những tai họa khác.

Có khi cả tòa thành này sẽ là lần cuối cùng được nhìn thấy? "Nhưng quả thực là ba mặt đều có quái vật, nghĩ đến bức tượng Nhân diện điểu khổng lồ ở Tây Vương Mẫu mẫu quốc, những gì được khắc họa trước đây đều là những thứ đã thực sự xuất hiện!" Quan trọng là chúng xuất hiện dưới nhiều hình thái khó lường.

Bây giờ phát hiện sinh vật kỳ lạ họ đều đã quen rồi.

Từ ban đầu như nhặt được báu vật, đến bây giờ là "Sao vẫn còn nữa vậy!?" Lần lượt khiến người ta nghi ngờ nhân sinh, nghi ngờ liệu nhận thức nửa đời trước của mình có hoàn toàn không chính xác hay không.

Nhưng lần này, họ lại thực sự cảm thấy không muốn từ bỏ.

Cho dù phía trước có xuất hiện những thứ hoang đường đến đâu, họ cũng cảm thấy mình nên cố gắng thử một lần. "Có phải mọi người

đều cảm thấy sau nhiều lần kinh ngạc như vậy bây giờ đã hoàn toàn không sao cả rồi không?" Mọi người gật đầu. "Vậy thì tiếp tục đi, chuyện 'sát nút' như thế này, không biết rốt cuộc phía sau là thứ gì thì quả thực là khó chịu chết đi được!" Anh ta tin rằng công chúng cũng nghĩ như vậy.

Vừa định hạ lệnh thì thấy điện thoại của Trần Kiến Binh gọi đến. "Sở giáo sư, chúng tôi vừa toàn thể họp một cuộc, nhất trí cho rằng hiện tại đã đến được nơi này, nếu không thể khám phá ra chân tướng sẽ là niềm hối tiếc cả đời của chúng tôi!" "Vì vậy bây giờ tôi xin đại diện cho toàn bộ đội ngũ Trường Bạch thỉnh cầu ngài!" "Xin hãy tiếp tục cho chúng tôi nhiệm vụ thâm nhập thám hiểm!" Giọng nói khàn khàn đầy mạnh mẽ đó truyền qua điện thoại vẫn khiến người ta vô cùng cảm động.

Mặc dù bên họ cũng vừa mới quyết định xong, nhưng lúc này nghe thấy lời thỉnh cầu như vậy.

Sở Mục Vân vẫn không kìm được nước mắt lưng tròng. "Các vị là những nhà thám hiểm vĩ đại của một thời đại mới sắp mở ra!

Bất kể nhiệm vụ sau này có thành công hay không, lịch sử và nhân dân sẽ mãi mãi ghi nhớ tên tuổi và cống hiến của các vị!" "Tôi đại diện viện nghiên cứu, đồng ý các vị tiếp tục nhiệm vụ thám hiểm!" Toàn bộ cuộc đối thoại đã được phát trực tiếp ra ngoài.

Mặc dù các cư dân mạng lòng không đành, nhưng mọi người nghe lời Tô Thần thì có thể đoán được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Cũng càng hiểu rõ tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này!

Thế là chỉ có thể gửi gắm những lời chúc tốt đẹp nhất, hy vọng mọi người có thể trở về an toàn, không chút tổn hại.

Nhưng cuối cùng đây cũng chỉ là một hy vọng mong manh.

Theo sự phân công nhiệm vụ cuối cùng một lần nữa được tiến hành.

Mọi người lúc này mới hùng dũng tiến về tòa thành đen hùng vĩ kia.

Chương 285

Họ ban đầu ở rìa khu rừng đen cháy, vì lo lắng chất lưu hóa có thể tạo ra độc tính gây ảnh hưởng nhất định đến cơ thể.

Thế là trước khi hạ xuống đều tập thể đeo mặt nạ phòng độc.

Phía Vương Điềm Điềm vừa hay chỉ còn lại ba chiếc mặt nạ phòng độc, thế là đưa hết cho ba chiến sĩ nhỏ bị thương kia.

May mắn là đồ đạc của đội khác đều không bị mất mát hay hư hại, trang bị đều có hai phần.

Điều này đã giúp họ tránh được việc sớm rơi vào nguy hiểm. "Tiếp theo đi về phía trước chính là đi sâu hơn vào địa ngục, mọi người, nhất định phải sống sót đi ra khỏi ngọn núi này!" Giọng nói trầm thấp lúc này lại có sức uy hiếp hơn bất cứ lúc nào.

Nhìn những cành cây hai bên vẫn còn lộn xộn, họ không hề nghi ngờ rằng nơi đây có lẽ đã từng bị quái vật khổng lồ nào đó càn quét mới trở nên như thế này.

Nhưng kẻ gây rối đó dường như không dám tiếp cận tòa thành đen phía trước, những viên gạch lát thần đạo không biết là chất liệu gì.

Sau khi trải qua cường độ lưu hóa như vậy mà vẫn có thể như hiện tại, toát ra một màu xám trắng kỳ lạ.

Men theo thần đạo tiếp tục đi về phía trước, sẽ thấy được chính môn của lăng mộ.

Tiếp tục đi về phía trước, sẽ thấy hai bên thần đạo bắt đầu xuất hiện những hàng tượng đá.

Giống như những viên gạch lát thần đạo bên ngoài, những tượng người đá, ngựa đá này đều màu trắng.

Ngay trong tòa thành có kiến trúc tổng thể màu đen, chúng lại càng hiện lên vẻ quỷ dị.

Và thần đạo phía trước đều thẳng tắp, về cơ bản khu kiến trúc đen kịt phía trước cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không thể nhìn ra bên trong này rốt cuộc có gì đặc biệt, chỉ là nhớ đến lời Tô Thần nói đừng dễ dàng trêu chọc.

Các thành viên vừa tò mò lại vừa khó chịu.

Ở một nơi như thế này làm sao có thể không tò mò bất cứ điều gì, không muốn trêu chọc bất cứ thứ gì?

Vừa nói xong liền tiện tay chạm vào một bức tượng điêu khắc màu trắng kỳ lạ bên cạnh, nhưng tay vừa chạm vào cảm giác đó, anh ta liền đờ ra. "Sao bức tượng đá này lại còn có nhiệt độ?" Lập tức không đợi những người khác nhìn đến, bức tượng đá đó lại như thể biết được sự nghi hoặc của anh ta.

Chậm rãi quay đầu lại như muốn giải đáp cho anh ta vậy.

Sau đó người đó liền thấy một khuôn mặt người kỳ lạ vậy mà chậm rãi quay đầu lại! "A!" Một tiếng hét kinh hoàng không kìm nén được theo tiếng kêu đó trực tiếp vang vọng khắp quần thể kiến trúc.

Không ít người bị tiếng động này dọa giật mình, đồng thời những bức tượng đá bên cạnh cũng trực tiếp động đậy!

Từng tiếng, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Mấy người vẫn giữ được bình tĩnh lúc này trong đầu cũng trống rỗng.

Chỉ cảm thấy lời cảnh báo của Tô Thần vậy mà nhanh như vậy đã ứng nghiệm, cái này mẹ nó không phải vận mệnh cố ý nịnh bợ Tô Thần mà hành hạ họ đấy chứ!

Càng ngày càng nhiều bóng trắng bay vút lên không trung.

Hoảng loạn tột độ, tứ tán bỏ chạy.

Nhưng như vậy căn bản không có tác dụng gì!

Trần Kiến Binh trực tiếp gào xé họng. "Bên ngoài không có bất kỳ không gian nào để trốn!

Tất cả chạy vào bên trong!" Vì Tô Thần cũng đang nhấn mạnh rằng hướng đó có lối thoát, vậy chạy vào bên trong tuyệt đối không có vấn đề gì!

Chỉ là khi con người cực kỳ hoảng loạn thì hoàn toàn không có cảm giác phương hướng.

Cho dù Trần Kiến Binh cố gắng nhấn mạnh chạy vào bên trong, mọi người vẫn cứ thế tứ tán.

Có vài người thậm chí còn nhắm mắt chạy ra bên ngoài.

Anh ta cố nén giận kéo người vào bên trong.

Nhưng đúng lúc này, những con Nhân diện quái điểu vẫn luôn lượn lờ trên không bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu quái dị, sau đó như đã hẹn trước, trực tiếp lao xuống.

Những người vừa khó khăn lắm mới sắp chui vào sâu trong lăng mộ thì cứ thế bị xua đuổi ra.

Nhưng trên thực tế những con đại điểu đó chỉ đậu xuống đất chứ không hề tấn công.

Sau khi hiểu ra điều này, đám đông hoảng loạn nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cảnh tượng này nhìn qua ống kính lại không phải là chuyện như vậy. "Mấy con đại điểu này không động đậy là sao vậy?" "Có thể là muốn đứng đó dựa vào cái mặt quái dị kia để dọa người ta

chết khiếp chăng?" "Không đúng!

Mọi người nhìn kỹ đi!

Chúng cũng không phải là hoàn toàn không động đậy!" "M* nó!

Bụng!

Sao bụng lại động đậy!" Nhìn những lời nổi bật trên màn hình bình luận, Vương Điềm Điềm cũng thở hổn hển nhìn sang.

Chỉ thấy những con Nhân diện điểu vây quanh đám đông vậy mà đồng loạt thực hiện động tác co bóp phần bụng một cách kinh người!

Giống như sắp nôn ra thứ gì đó!

Nghĩ đến lời nhắc nhở của Tô Thần trước đó, cô đột nhiên biến sắc. "Chạy!

Chạy mau!

Đừng dừng lại!" Bộ não con người thường cần thời gian suy nghĩ rất lâu mới có thể đưa ra phản ứng và hành động.

Thế nên, khi Vương Điềm Điềm vội vã cảnh báo, chỉ có một vài người phản ứng kịp và tiếp tục chạy sâu vào lăng mộ.

Đa số mọi người đều ngạc nhiên nhìn Vương Điềm Điềm.

Rồi, khi nghe thấy tiếng "bặc" của vật nôn rơi xuống đất bên cạnh, họ sửng sốt quay đầu.

Ngay lập tức, họ thấy một con Khẩu Trung Hầu hung ác, đầy răng nanh, móng vuốt sắc nhọn, đang lao thẳng vào mặt mình!

"Mẹ nó!" Nhiều người hơn nữa phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Thực ra, họ cũng muốn chửi thề, nhưng con Khẩu Trung Hầu hung ác này thực sự rất khó đối phó.

Chỉ trong hai ba chiêu, nó đã có thể cào rách người ta thành nhiều

vết thương lớn!

Khi cảnh tượng bi thảm này được truyền trực tiếp, trọng tâm của mọi người lại đổ dồn vào con Nhân Diện Quái Điểu đứng sừng sững như một người gác cổng bên cạnh. [Cái thứ đó đang làm cái quái gì vậy?

Ói ra con Khẩu Trung Hầu rồi đứng xem kịch à?] [Không phải đâu, vừa nãy mọi người không để ý sao?

Con chim quái hình như cố ý dồn các thành viên lại với nhau!] Nhìn kỹ, tuy vẫn còn vài người ở ngoài vòng vây, tức là Vương Điềm Điềm và những người khác, nên góc quay camera cơ bản có thể bao quát toàn bộ cục diện! [Đúng là như vậy!

Chim quái vây hãm, Khẩu Trung Hầu tấn công!

Tôi chết mất!

Thảo nào Thiên Quan đại thần lại nói không thể dễ dàng kinh động thứ này!] [Quá đáng thật!

Sao một con thú thủ lăng mà còn biết đánh phối hợp chiến thuật thế này?] [Emm, báo cáo đi, cái này có phải là gian lận trong thi đấu không?

Sao lại có thể để thế thân ra trận?!] [Không nghe lời Đại thần thì thiệt thân ngay lập tức!] [Mà nói, vừa nãy là thằng ngu nào không khống chế được bản thân mà sợ hãi đến mức đó?] [Bây giờ truy cứu cái đó không cần thiết.

Không thấy tình hình chiến trận đang căng thẳng thế này sao?] Chiến trận?

Thật ra, nói là cuộc tàn sát đơn phương thì đúng hơn.

Chỉ trong chốc lát, hơn chục người đã bị quật ngã xuống đất và bị

con Khẩu Trung Hầu tàn bạo xé toạc, gào thét không ngừng.

Chương 286

Vương Điềm Điềm cầm dao phay định xông lên giúp đỡ, nhưng ngay lập tức bị một con Nhân Diện Điểu lượn lờ trên không trung để mắt tới.

Con Nhân Diện Điểu này trực tiếp túm lấy ba lô của cô, thậm chí còn muốn nhấc bổng Vương Điềm Điềm lên trời!

Thấy chân mình lơ lửng, Vương Điềm Điềm hoàn toàn ngơ ngác không phản ứng kịp.

May mà Trần Kiến Binh nhanh mắt nhanh tay, một nhát dao phay chém đứt dây đeo ba lô.

Lợi dụng khoảnh khắc con Nhân Diện Điểu mất thăng bằng tạm thời, hắn tung người lên không, một nhát dao chém sâu vào đầu con Nhân Diện Quái Điểu!

Ầm!

Khoảnh khắc con chim quái rơi xuống đất, Trần Kiến Binh cũng không đứng vững.

Hắn loạng choạng bước đi, vẫn đang cố giữ thăng bằng, thầm nghĩ sao Tô Thần làm mấy động tác này lại vững vàng và đẹp trai đến thế!

Cùng lúc đó, hắn thấy một con Khẩu Trung Hầu điên cuồng giãy giụa từ thân thể không đầu của con Nhân Diện Điểu, lao về phía mình.

Chết tiệt, với đà này, mặt hắn chắc chắn sẽ bị cào nát mất thôi?!

Nhưng lúc này đã không kịp né tránh, hắn không còn chỗ để giãy giụa.

Chỉ đành nhe răng trợn mắt che mặt lại.

Phốc xuy!

Âm thanh lưỡi dao sắc bén đâm vào da thịt, cùng với cơn đau không đến như dự kiến khiến Trần Kiến Binh sững sờ.

Hắn hoang mang mở mắt, liền phát hiện trước mặt đã nằm đó xác của một con Khẩu Trung Hầu!

Người ra tay chính là Vương Điềm Điềm! [Trời ơi!

Đẹp trai quá!

Vẫn là vợ yêu Điềm Điềm của tôi đẹp trai nhất!] [Hahaha, tôi thấy Trần đội trưởng hơi đáng yêu, bộ vừa nãy anh ấy đang bắt chước Thiên Quan đại thần à!] [Pfft, anh không nói tôi hoàn toàn không nghĩ tới!

Đúng là rất giống, cũng rất đẹp trai, chỉ là cái đoạn tiếp đất hơi... fail...] [Chậc chậc chậc, không khí căng thẳng thế này mà mấy người sao cứ phải nói chuyện kiểu đó?] [Nói thật mà... nếu động tác tiếp đất được điểm tuyệt đối, vừa nãy cũng sẽ không có cảnh hiểm nghèo như vậy!] [Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Điềm Điềm đại bảo bối của tôi mang theo trang bị nặng thế mà còn bị con chim quái kia dễ dàng bắt lên, không biết có cần bồi bổ thêm chút không?] [Không đâu...

Anh nhìn cái tên béo bên kia nặng hơn hai trăm cân (100kg) kìa?

Chẳng phải cũng bị chim bắt lên sao?] Theo hướng chỉ, mọi người mới thấy một con Nhân Diện Quái Điểu chao đảo nhấc bổng một người béo lên cao ba mét khỏi mặt đất!

Hơn nữa độ cao còn có xu hướng tiếp tục tăng lên.

"Nó định quăng người xuống cho chết, hay định đưa lên cao để dự trữ lương thực?" Trần Kiến Binh vô ngữ nói, một phát súng liền bắn

hạ con chim quái đó.

Đến lúc này, họ cũng cuối cùng phát hiện con Khẩu Trung Hầu và chim quái trước đó còn được nối với nhau bằng một đoạn ống kỳ lạ màu hồng thịt.

Quan hệ ký sinh!

Dường như mối liên hệ giữa hai bên không bị cắt đứt quá lâu.

Sau khi Nhân Diện Điểu chết, Khẩu Trung Hầu sẽ nhanh chóng tìm đến con Nhân Diện Điểu gần nhất đã mất Khẩu Trung Hầu và thiết lập liên kết.

Tức là hai bên không phải là cặp cố định, một con chết đi thì con kia sẽ nhanh chóng tìm được đối tác mới. [Mối quan hệ này hơi phức tạp à nha...

Tôi cảm giác cứ như con chết đi bị 'miểu sát' (thay thế tức thì) vậy!] [Hahahaha, thần kinh à lầu trên?

Theo ý tưởng của anh mà nghĩ tiếp thì khi người ta sinh sản số lượng sẽ nhân bốn lên đấy!] [Ách... khó hiểu, một mối quan hệ cộng sinh cao cấp ngầu lòi thế mà mấy ông lại làm cho phức tạp đến vậy?

Đây chính là tư duy đỉnh cao của các đại lão nhân loại ư?] Phát hiện này cũng khiến các nhà sinh vật học vô cùng kinh ngạc.

So với hai con vật cưng gây đau đầu của Tô Thần, những con Nhân Diện Điểu này có độ khó nghiên cứu thấp hơn một chút.

Ngô Khánh Bình, đứng đầu nhóm sinh vật học, ngay lập tức lại đệ trình đơn xin bắt giữ Nhân Diện Điểu và Khẩu Trung Hầu.

Sở Mục Vân lườm ông ta một cái.

Bây giờ một đám người của mình còn đang bị đối phương đè ra xé xác!

Ông ta lại còn muốn bắt vài con về nghiên cứu sao?

Xin xỏ cũng phải xem trường hợp chứ?

Nhưng ông cũng không từ chối.

Không nhất thiết phải bắt chúng về ngay lúc này, mà về sau họ nhất định sẽ tìm cách quay lại đó.

Ít nhất là sau khi chúng xuất hiện, cần phải nhanh chóng bảo vệ.

Bằng không, nếu để mặc, sẽ luôn có người lên đó mà phá hoại.

Thế nhưng, nhìn thấy càng ngày càng nhiều Nhân Diện Quái Điểu tỉnh lại, đội ngũ trực tiếp lâm vào khổ chiến.

Sở Mục Vân cũng muốn liên hệ với Trần Kiến Binh.

Bảo anh nhanh chóng giải quyết rắc rối ở đây, tiến tới điểm nút tiếp theo.

Nhưng lúc này Trần Kiến Binh đã tự thân khó bảo toàn rồi.

Tiếng súng nổ liên tiếp vang lên, cơ bản đều nhắm vào Nhân Diện Điểu.

Dù sao thì thứ đó biết bay, phiền phức hơn nhiều so với Khẩu Trung Hầu hung ác kia.

Hơn nữa, sau khi Nhân Diện Điểu chết đi, Khẩu Trung Hầu thường suy yếu, tranh thủ khoảnh khắc đó vung đại đao lên có thể trực tiếp giết chết nó!

Nhưng tiếc thay, đối phương số lượng quá nhiều, nhìn thấy đạn dược tiêu hao quá lớn.

Trần Kiến Binh chỉ đành nghiến răng dồn tất cả mọi người lại, chuẩn bị xông ra ngoài!

"Nhưng càng đi vào sâu, Nhân Diện Điểu lại càng nhiều!" Cứ như

thể chúng cố ý vây hãm họ ở đây để giải quyết, con đường phía trước cơ bản có tới năm sáu chục con Nhân Diện Điểu cả trên trời lẫn dưới đất!

"Dù sao cũng phải xông vào!

Ở đây thêm một lúc nữa là chúng ta đều sẽ bị lũ Khẩu Trung Hầu đó xé nát ăn thịt!" Nói vậy thì ai mà chẳng hiểu lý lẽ?

Nhưng muốn xông vào thì phải phòng bị đầy đủ chứ!

Mà bây giờ mọi người còn đang tản mát khắp nơi!

Chưa kịp than vãn, Trần Kiến Binh trực tiếp cầm súng trường xung phong xông lên.

Những người phía sau sững sờ một chút, rồi chỉ đành kéo những người bên cạnh lên, cố gắng không để ai bị bỏ lại.

Cách màn hình, mọi người đều có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng khi đối mặt với Khẩu Trung Hầu.

Nó không phải là một chiêu chí mạng, nhưng tùy tiện cào một cái thôi thì đó mẹ nó đã là một vết rách lớn rồi! [Cảm giác bị cào thêm vài nhát nữa là máu khô hết!] [Nhưng mấy ông có thấy chỗ nào đó không ổn không?] [Mấy cha có gì thì nói nhanh đi!

Ú ớ muốn làm cái gì?] [Chính là từ nãy đến giờ, xu hướng tấn công của mấy con Nhân Diện Điểu này trở nên rất mạnh, cứ như có thứ gì đó đang thúc giục chúng vậy...] Thứ gì?

Có thể có thứ gì chứ?

Mọi người đều tỏ vẻ không hiểu.

Nhưng những gì thể hiện trên video thực ra không được rõ ràng và trực quan cho lắm, nên lúc này mọi người vẫn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Ngược lại, những người ở hiện trường thì thường cảm thấy cuộc chiến càng ngày càng khó khăn.

Vì thế, họ bắt đầu nghĩ có lẽ là do thể lực của mình tiêu hao quá nhiều rồi.

May mắn thay, đội quân tiên phong thực sự rất dũng mãnh!

Chương 287

Lôi Hằng Lượng và Trần Kiến Binh phối hợp với nhau, không lâu sau đã mở đường được hơn hai mươi mét.

Mọi người khó khăn đuổi theo, bổ đao vào những con Khẩu Trung Hầu vừa chui ra từ bụng Nhân Diện Điểu, cũng coi như dần bắt kịp bước tiến lên phía trước.

Nhưng càng xông về phía trước, mọi người càng cảm thấy không ổn.

"Có phải mục đích của chúng quá mạnh mẽ không?

Chúng thà lao vào lưỡi dao chứ không chịu để chúng ta đi vào?" Vương Điềm Điềm sững sờ, đôi mắt đẹp nhìn về phía bóng tối phía trước.

Cô chỉ cảm thấy trong bóng tối đó như có thứ gì đó khổng lồ sắp xông ra.

Nhớ lại những con quái vật canh mộ trước đây dường như đều có một kẻ cầm đầu cấp độ nặng.

Cô liền vô thức quay đầu lại.

Nhưng những con Nhân Diện Quái Điểu bay lượn đầy trời đều có hình dạng tương tự, không giống có bất kỳ kẻ cầm đầu đặc biệt nào tồn tại.

"Mặc kệ phía trước có gì!

Cứ tránh xa mấy tên này cái đã!" Nhưng không ngờ, chưa kịp chạy tiếp, họ vừa đi qua một tấm bia mộ kỳ lạ.

Ngay lập tức, phong cách kiến trúc xung quanh đột nhiên trở nên

lộng lẫy.

Kiểu dáng đình đài lầu các đều mang phong cách hùng vĩ của kiến trúc hoàng thất thượng hạng.

Bốn điện thờ lộng lẫy như long lâu, cỗ xe tiên chín đuôi tiến vào hoàng tuyền.

Kiến trúc trước mặt biến thành rộng bằng hai sân bóng rổ, hai bên là những bức tượng đồng ngựa xe nghênh đón.

Đường nét vô cùng độc đáo, hơn nữa tạo hình khiến người ta chỉ cảm thấy bức tượng sẽ sớm sống dậy!

Bên cạnh hai bức tường sâu thẳm hai bên là một bức tượng đen khổng lồ, tuy phủ nhiều bụi bẩn, nhưng vẫn khiến người ta vừa nhìn đã thấy hung tợn đáng sợ.

Đi tiếp về phía trước thì hẳn vẫn còn quy mô ba điện nữa.

Khi đường đi càng lúc càng thông thoáng, mọi người cơ bản là vừa la hét vừa lao về phía trước.

Chỉ là đôi khi cũng có người bị bỏ lại, rồi khi mọi người phát hiện ra thì người đó đã ở độ cao hơn hai mươi mét trên không.

Sau đó bị ném mạnh xuống, đập chết tươi.

Cảnh tượng đó vừa vặn được camera ghi lại.

Mọi người tức đến nghiến răng, nhưng lúc này lại chẳng làm được gì.

Dù sao thì trong ống kính, ai cũng khó tự bảo vệ mình.

Cả tòa thành đen tối, trong góc quay đang chạy, trở nên hung tợn.

Giống như một người đã lâu không thấy thế sự cuối cùng cũng tìm được niềm vui giải trí tột độ.

Choàng!

Trần Kiến Binh đang đi phía trên như đột nhiên giẫm phải thứ gì đó, đột ngột ngã lăn xuống.

Những người phía sau cũng không kịp né tránh, hoặc không chú ý nhìn đường mà vội vàng rơi theo.

Trước mắt là một con sông hộ thành, thậm chí bên trong hiện tại còn có nước đen lắng đọng.

Những người rơi xuống đều cảm thấy lạnh toát trong lòng.

Thầm nghĩ, lại còn có độc nữa!

Quần áo rách nát như vậy, nước đen này vừa nhìn đã biết có độc, chưa bị Khẩu Trung Hầu và chim quái giết thì cũng chết đuối trong mương rồi!

Nhưng, khi thực sự chạm đất lại không có bất kỳ cơn đau nào ngoài dự kiến.

Thậm chí những con chim quái truy đuổi gắt gao phía trên trong khoảnh khắc đã biến mất!

Toàn bộ không gian đột nhiên tĩnh lặng đến đáng sợ!

Có người khi rơi xuống vẫn còn dính một con Khẩu Trung Hầu trên người.

Đoạn ống màu hồng rõ ràng đã bị cắn đứt, nó càng giống như bị bỏ rơi.

Và lúc này, rõ ràng con vật này không còn hung hãn như trước nữa.

Yếu ớt bị người ta túm lấy gáy, cơ bản giống như đã mất đi khả năng chiến đấu. [Emm, nó có biết mình đã một thân một mình xâm nhập sâu vào doanh trại địch, nên chọn cách giả đáng thương, ra vẻ dễ

thương để cố gắng thoát tội không?] [Tôi thấy không giống vậy, như trước đây cũng có Khẩu Trung Hầu bị vây hãm một mình, nhưng khí thế của nó vẫn y nguyên mà!] [Đúng là vậy, Khẩu Trung Hầu trước đây rất ít khi bị lạc đàn như thế, hình như Nhân Diện Điểu sẽ bất chấp tất cả để cứu nó mà?] [Cái này càng giống như nó tạm thời bám vào người này rồi sau khi lăn xuống, Nhân Diện Điểu đã bất chấp tất cả cắt đứt liên kết?] [Cười chết mất!

Cái này không phải là phiên bản đời thực của việc trước đó ngọt ngào gọi người ta là Tiểu Điềm Điềm, bây giờ gặp nạn thì anh lại là ai sao?!] Không nghi ngờ gì, những con Nhân Diện Điểu đó e sợ thứ gì đó trong con sông này, nhưng trong con sông này rốt cuộc có gì?

Một lớp nước nông, không độc, chỉ là màu sắc hơi đáng sợ mà thôi.

"Thảo nào chúng không cho chúng ta chạy qua, hóa ra là qua con sông hộ thành này thì chúng không thể qua được!" Nghĩ đến những mật thất mộ táng trước đây cũng giống như vậy, để ngăn chặn những con quái vật canh mộ tiếp tục phá hoại nơi an nghỉ của chủ nhân ngôi mộ.

Vì vậy, ở những nơi quan trọng, người ta thường dùng những thứ mà quái vật canh mộ sợ hãi để vạch ra ranh giới.

Hạn chế hoạt động của chúng.

"Haizz… sợ chết khiếp!

Đau chết mất!" Sau khi thoát khỏi tình trạng căng thẳng cao độ, mọi người mới đột nhiên cảm thấy đau đớn dữ dội khắp cơ thể.

Kiểm tra một lượt, không ít người sống sót trên người có những vết thương lớn đáng sợ.

Máu thực ra đã chảy ròng ròng suốt cả đoạn đường.

Bất đắc dĩ, họ đành để những người bị thương nhẹ hơn đi phòng bị xung quanh, những người còn lại tìm một nơi tương đối khô ráo để xử lý vết thương cho nhau.

Nhưng một vấn đề ngoài lề xuất hiện.

"Không đủ kim tiêm." Người nói câu này không dám nói, đó là vì hai người khác mang kim tiêm đã nằm trong số những người bị bắt lên cao và quăng mạnh xuống đất khi bỏ chạy.

Lúc đó anh ta đã nghĩ đến việc cứu lấy kim tiêm.

Nhưng dung dịch kim tiêm quen thuộc đã chảy ra cùng với máu!

Anh ta thật sự hết cách rồi!

Và càng là những nơi cổ xưa như thế này, càng có nhiều sinh vật kỳ lạ.

Càng dễ xuất hiện nhiều loại virus kỳ quái hơn.

Khả năng vết thương bị nhiễm trùng cũng càng lớn.

"Còn thiếu bao nhiêu?" "Đã tiêm hết cho những người bị thương nặng rồi, còn thiếu tám ống." "Túi cứu thương xử lý vết thương cũng gần hết rồi...

Nếu chúng ta tiếp tục ở đây, có lẽ sẽ có nhiều người hơn chết vì nhiễm trùng vết thương và phát bệnh." Mỗi báo cáo đều như một nhát dao cứa vào đầu Trần Kiến Binh.

Nếu không có gì thay đổi, những gì Tô Thần nói là họ còn phải tiếp tục đi xuống.

Lúc đó ở dưới đó liệu có còn những con quái vật như vậy xuất hiện không?

Họ có thể kiên trì đến lúc đó không?!

Đang suy nghĩ, phía trên lại đột nhiên truyền đến một tiếng gầm vang vọng cả trời đất!

Mọi người đều sững sờ, âm thanh đó thực sự như muốn xé nát màng nhĩ của họ.

Lần đầu tiên cảm nhận được âm thanh có sức phá hoại mạnh mẽ đến vậy.

Trong giây lát có người mở miệng nói, nhưng đối phương chỉ có thể nhìn đối phương mở miệng diễn kịch câm. [Chuyện gì thế?

Tôi mẹ nó bị điếc rồi sao?

Vừa nãy con mèo của tôi vừa vả tôi một cái...

Tôi nghi là đeo tai nghe mà tiếng đó cũng làm nó sợ!] [Tôi thực sự cảm thấy mình bị điếc rồi, chỉ một tiếng vừa nãy thôi mà bây giờ tôi vẫn chưa hoàn hồn lại.

Chương 288

] [Nhưng mà thật sự...

đó là âm thanh mà thứ gì có thể phát ra vậy?

Tôi cảm giác bây giờ cả người tôi đều ngu ngơ rồi!] [Tôi đoán, có thể là chim vương, mọi người còn nhớ bức tượng ở Tây Vương Mẫu mẫu quốc không?] [Tôi nhớ!

Lúc đó tuy Thiên Quan đại thần chạy nhanh, nhưng vẫn đặc biệt quay cận cảnh bức tượng đó!] Lại là một điểm phục kích khác.

Sắc mặt mọi người đều không được tốt.

Hóa ra cái gì sắp xảy ra, Tô Thần cơ bản đều đã đưa ra đáp án từ rất lâu rồi sao?

Nhưng đội ngũ hiện tại ngay cả những con Nhân Diện Quái Điểu có kích thước "bình thường" cũng đã khó đối phó rồi.

"Vật tư không đủ, người bị thương nhiều như vậy!

Thế này thì làm sao họ tiếp tục được nữa?" "Dưới chân núi chẳng phải có trực thăng đang chờ lệnh sao?

Mang vật tư lên!

Nhanh lên hỗ trợ đi!" Sở Mục Vân sốt ruột nói, nhưng trợ lý lại bất đắc dĩ đưa cho ông những bức ảnh vừa được gửi từ dưới núi lên.

"Tuyết rơi rồi, vừa nãy cả khu vực đều bắt đầu có tuyết rơi lớn." "Người dưới núi vẫn luôn xem livestream, thấy tình hình không ổn liền bắt đầu chất đầy vật tư chờ lệnh rồi..." Tuyết lớn...

May mà không phải bão tuyết.

Sở Mục Vân thở phào một hơi, lúc này mới nhớ ra dự báo thời tiết

trước đó đã hiển thị hôm nay sẽ có một trận tuyết lớn.

Vậy là chu kỳ mười năm đã kết thúc rồi sao?

Bây giờ có lẽ mọi thứ đều nên trở lại bình thường?

Trợ lý thấy Sở Mục Vân hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình mà không nghe ông nói, nhất thời cũng có chút bất lực.

"Dữ liệu vừa được gửi lên, đã đạt đến giá trị lớn nhất trong lịch sử, nhân viên giám sát cho biết xu hướng này hiện tại không hề có ý định giảm xuống." Đường lui trực tiếp bị chặn.

Sở Mục Vân nhìn trợ lý của mình chỉ cảm thấy một hơi thở suýt chút nữa không nhấc lên được.

"Chẳng lẽ bây giờ chúng ta phải trơ mắt nhìn họ chết sao?!" Nhìn con Nhân Diện Quái Điểu khổng lồ xuất hiện trong ống kính, uy nghi sải cánh trên cao.

Kích thước của nó đơn giản là một chiếc máy bay nhỏ!

Ầm!

Nhìn thấy chim quái khổng lồ rơi xuống rìa sông hộ thành phía trước, tung lên một trận bụi mù kinh hoàng.

Màn bình luận trực tiếp cũng ngừng lại trong im lặng. [Đây thực sự là tập bi thảm nhất mà tôi từng xem...] [A a a, tại sao cảnh tượng này lại đáng sợ đến vậy...

Có thể giải quyết ổn thỏa được không?

Lớn như vậy chắc phải có trí tuệ và có thể giao tiếp được chứ?] [Giao tiếp cái quái gì, bây giờ trong mắt người ta, các thành viên đội là những kẻ xâm lược!

Anh có tha cho kẻ đã giết chết con cháu của mình không?] [Chỉ có một mình tôi đang nghĩ liệu trong bụng vị đại ca này có chứa một con

Khẩu Trung Hầu hạng nặng không?] Theo sau câu nói đó, con Nhân Diện Quái Điểu khổng lồ như đang xem livestream.

Như muốn biểu diễn vậy, nó trực tiếp gào thét một tiếng rồi đột ngột nôn ra một con Khẩu Trung Hầu cao gần bốn mét!

"Mẹ nó!

Nhanh đứng dậy!

Chạy đi!" Cái này hoàn toàn không cùng đẳng cấp!

Trọng điểm là, những con Nhân Diện Quái Điểu trước đó coi Khẩu Trung Hầu là tay sai, còn mình thì đứng xem kịch.

Nhưng con Nhân Diện Quái Điểu lần này lại khác, nó trực tiếp cùng Khẩu Trung Hầu xông lên.

Hoàn toàn có cảm giác muốn làm lá chắn vững chắc cho "bảo bối lớn" của mình!

Khiến mọi người hoảng sợ bỏ chạy điên cuồng, nhưng dù sao cũng là ở trong rãnh sông.

Sườn dốc khá khó leo lên, những người bị thương cơ bản đều không thể di chuyển được.

Bị người khác khó khăn dìu đi về phía trước, nhưng chưa đi được mấy bước đã bị con Khẩu Trung Hầu khổng lồ cười điên dại tóm lấy rồi trực tiếp ném vào miệng.

Vẻ mặt ăn ngấu nghiến trông như đang ăn món gì đó cực kỳ ngon vậy.

Không ít người vẫn đang chật vật bỏ chạy, vô tình quay đầu nhìn về phía con quái vật thì đều sững sờ.

Ngay lập tức bị vẻ mặt khiêu khích đó chọc giận, họ lập tức đỏ mắt cầm vũ khí xông lên.

Cạch —— Sát sát —— Kèm theo tiếng kêu thảm thiết của con người vang lên hết lần này đến lần khác.

Nhưng mọi người không hề có ý sợ hãi, điên cuồng xông về phía trước với thái độ thề sống chết không bỏ cuộc.

Và nhìn thấy người sống sót càng ngày càng ít, nước đen bị máu tươi thấm nhiễm bắt đầu đổi màu.

Mọi người đều cay sống mũi, che mắt không nỡ tiếp tục nhìn xuống.

Đối với họ, đây vốn là một chuyến đi không có đường về, nhưng không ai từ chối tiến lên.

Thế nhưng, cảnh tượng này thực sự quá khó chịu khi nhìn vào.

Trước mặt quái vật, ngay cả những chiến sĩ đặc nhiệm cũng không có chút sức lực nào để phản kháng.

Khi bị nghiền nát xương cốt rồi ném xuống, vẻ mặt tuyệt vọng đó cũng đang nói với mọi người rằng đó cũng là một người bình thường có máu có thịt!

Đó cũng là một người trẻ tuổi khao khát được sống, khao khát một tương lai tươi đẹp...

Nhưng bên ngoài tuyết đang rơi dày đặc, lúc này không ai có thể chi viện.

Ngay cả khi có người nóng nảy muốn xông lên giúp đỡ, nghĩ rằng cứu được một người thì cứu.

Nhưng nhân viên bảo vệ dưới núi cũng chỉ đành bất lực chặn người lại.

“Lộ tuyến là cố định, chúng ta không có lộ tuyến, lên đó cũng chỉ tăng thêm tổn thất.” Những lời như vậy, nhân viên bảo vệ đã nói gần

một trăm lần trong suốt một ngày.

Nhưng điều này vẫn không ngăn cản được dòng người nườm nượp đến xin được lên núi.

"Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình vô dụng đến vậy.

Biết trước có ngày này, năm xưa tôi đã không nên chọn làm nhân viên văn phòng, thì bây giờ có lẽ tôi đã có thể cùng mọi người chiến đấu máu lửa rồi!" Bốp!

Người vợ bị đánh thức lúc hơn năm giờ sáng không chút thương tình vả một cái thật mạnh vào mặt anh ta.

"Anh thà nói mấy lời mơ mộng đó còn hơn là bây giờ đi giảm cái bụng bia nhìn như có bầu của anh đi!" Có người khóc lóc thảm thiết, cuối cùng khóc đến mức khó thở, làm người nhà hoảng sợ phải đưa đến bệnh viện.

Lại có người trực tiếp đi thẳng ra sân bay trong đêm để mua vé máy bay sớm nhất, nói thẳng, "Tôi dù có chết trên đó, tôi cũng muốn chết cùng các chiến sĩ!

Đánh cho cái lũ chó chết đó một trận!" Nhưng phần lớn những hành động như vậy vẫn chỉ là hình thức.

Thực sự có tác dụng thì chẳng có mấy ai.

Nhiều người hơn nữa xem livestream khóc đến mức lệ rơi lã chã, nhưng cuối cùng chẳng làm gì cả, chẳng nói gì cả.

Chỉ là trong lòng âm thầm cầu nguyện rằng con quái vật khổng lồ đó sẽ bị ai đó giết chết trong giây tiếp theo.

Trần Kiến Binh cảm thấy mắt mình hơi nhòe đi.

Chắc là do bị cát bay vào mắt.

Hắn nhìn thấy đội quân lúc đến đông đảo giờ chỉ còn lại bảy tám

người lác đác trước mặt.

Chỉ cảm thấy một nỗi bi thương khó tả dâng trào trong lòng.

Sau khi đưa người bị thương cuối cùng không thể tự di chuyển lên bờ sông đối diện.

Hắn hạ quyết tâm, nghiến răng cởi bỏ trang bị trên người.

Sau đó, cầm lấy hai quả lựu đạn liền trực tiếp xông lên!

Thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc.

Chương 289

Trong khoảnh khắc hiểu ra ý đồ của Trần Kiến Binh, trong lòng tuy có chút không đành.

Nhưng ai cũng hiểu, nếu không có ai làm việc này.

E rằng ai cũng không thể sống sót.

Nhưng ngay khi mọi người đang đau buồn trước hành động dũng cảm của Trần Kiến Binh, một bóng người nhanh hơn đã vọt lên ở vị trí gần hơn với con Khẩu Trung Hầu khổng lồ.

Cạch —— Lại một tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

Nhưng chiến sĩ đó không hề phát ra bất kỳ tiếng kêu thảm thiết nào, trái lại còn cười cợt mỉa mai: "Đồ chó chết, theo ông đây xuống địa ngục đi!" Gầm xong.

Bùm —— một tiếng nổ lớn, vị trí đầu của Khẩu Trung Hầu trực tiếp nổ tung thành một bông hoa máu thịt khổng lồ bắn tung tóe.

Trần Kiến Binh sững sờ, đứa trẻ đó... mới năm nay gia nhập đội ngũ của họ.

Đó là một tân binh trẻ nhất, cách đây không lâu còn cầm ảnh bạn gái khoe với hắn rằng sau Tết sẽ về kết hôn...

Hắn cúi đầu nhìn những quả lựu đạn trong tay mình, đờ đẫn, mơ màng...

Và đúng lúc hắn do dự, lại một tiếng nổ lớn vang lên.

Sau đó là tiếng kêu thảm thiết của con Nhân Diện Quái Điểu —— có người làm theo, một lần nữa hy sinh thân mình để nổ chết Nhân Diện Quái Điểu.

Nhưng khi thân thể khổng lồ của nó đổ sập xuống, mọi người mới phát hiện vừa nãy tiếng nổ đó chỉ làm gãy chân nó!

"Da dày quá!" Cũng không ai tiếp tục tưởng niệm sự hy sinh trước đó, liên tiếp ba bóng người trực tiếp lao tới.

Ngay sau đó, toàn bộ không gian vang lên tiếng vọng bi ai của những vụ nổ.

Như thể để tưởng nhớ cuộc hy sinh này, tiếng vọng kéo dài không dứt.

Tiếng chuông tang vô hình vang lên trong sự mặc niệm.

Khi con Nhân Diện Điểu nhắm mắt sau tiếng gào thét tuyệt vọng cuối cùng, toàn bộ không gian đều trở nên tĩnh lặng.

Trần Kiến Binh quỳ sụp xuống đất, nhìn những mảnh thi thể tản mát trong con sông trước mặt, nước mắt chảy dài.

Chết hết rồi...

Nhiều thi thể chết thảm hơn nữa, được những người sống sót đã chạy lên bờ sông trước đó kéo ra từ bên trong thân thể con Khẩu Trung Hầu.

Họ cũng không còn sức lực dư thừa để chôn cất thi thể, chỉ có thể cố gắng tập trung lại một chỗ, hy vọng sau này sẽ có người lên. [Trời ơi... chỉ còn lại bảy người...] Đội ngũ hơn năm mươi người lúc xuất phát so với bây giờ khiến người ta cảm thấy vô cùng thê lương. [Trước đây cảm thấy hy sinh hai ba người đã là một sự hy sinh khá lớn rồi... không ngờ lần này còn hơn thế...] Số lượng thi thể chất đống lại đã rất nhiều.

Nhưng đây chỉ là một phần.

Ở bên ngoài, trong các huyệt mộ giả, nhiều thi thể của những

người hy sinh đã hoàn toàn không thể tìm thấy.

Mọi người chỉ có thể lần lượt gõ những cái tên mình biết lên màn hình, và cổ vũ cho những người còn lại. [Nhưng... với đội ngũ như thế này bây giờ liệu có thể an toàn trở về không?] [Nhất định sẽ được!] [Không... mọi người đều hiểu rõ, trừ khi có phép màu xảy ra.] [Chỉ có tôi là hơi tò mò, quy cách mộ táng ở nơi này có cao không?] [Trước đây Thiên Quan đại thần hình như có nói rồi, đây là lăng, hoàng lăng, lăng mộ hình như được hiểu riêng biệt.] [Đúng rồi, đúng rồi, lăng là trên mặt đất, mộ là dưới lòng đất, ngoài ra các quy cách cũng không giống nhau.] [Emm, nếu không biết nói khoa học thật sự thì đừng có mà khoe khoang ở đây!] Thấy có người vô tình vạch trần mình, người đang cố gắng khoe khoang theo kiểu Tô Thần lập tức im bặt.

"Theo kết luận của Thiên Quan đại thần, đi qua cây cầu này hẳn là sẽ đến được nơi thực sự tồn tại lăng tẩm của Vạn Nô Hoàng Đế." Đây có lẽ là người theo nghĩa đen, đã đặt mật thất mộ táng ở nơi cao nhất trên mặt đất.

Từ trước đến nay, ai cũng không dám tưởng tượng được trên đỉnh núi tuyết cao như vậy sẽ xuất hiện thứ gì.

Không ngờ bây giờ lại xuất hiện một lăng mộ tráng lệ với quy cách như vậy.

"Vạn Nô Vương?

Đó là gì?" "Đó là giải thích về nơi này mà Thiên Quan đại thần đã gửi riêng, dường như là một vị hoàng đế từng thống trị một vùng đất trên đại địa." Vương Điềm Điềm vừa nói, vừa xem lại thông tin tài liệu.

Sau khi ghi nhớ thông tin, cô bắt đầu giải thích cho khán giả.

“Theo những bức bích họa đã thấy trước đó, Vạn Nô Vương hẳn là con quái vật nhiều tay đó, nó dường như bò ra từ kẽ nứt dưới lòng đất, và được người dân một vùng thờ cúng.” [Quái vật bò ra từ lòng đất?

Tôi chết mất, đó là quỷ bò thẳng từ địa ngục lên chứ gì?] [Khó hiểu, chẳng lẽ dưới lòng đất còn ẩn chứa một quần thể sinh vật khổng lồ?

Rồi cứ định kỳ gửi một thành viên tộc lên hưởng phúc à?] [Lầu trên có trí tưởng tượng không tồi, tôi cũng cảm thấy có lẽ thật sự giống như suy đoán trước đó, rằng dưới lòng đất ở những nơi chúng ta chưa khám phá có tồn tại các tộc quần khác.] “Dường như mỗi đời Vạn Nô Vương đều chui ra từ lòng đất, không ai biết đó là sinh vật như thế nào, chỉ biết rằng trước khi triệu hồi Vạn Nô Vương mới, họ cần phải thả xuống rất nhiều vật tế sống.” Nói trắng ra, đó là quái vật được tế bằng máu mà ra.

Chỉ riêng việc nó có nhiều tay như vậy, và thân hình cao lớn như vậy đã đủ để chứng minh đó là một dị loại.

Dường như từ rất lâu trước đây trên mảnh đất này đã xuất hiện rất nhiều dị loại.

Khắp nơi rải rác những di tích văn hóa của Tinh Tuyệt quốc với những hang động ma quái, rồi Tinh Tuyệt Nữ Vương lại là kiêu sở thống trị một phương.

Tây Vương Mẫu đơn độc chiếm giữ một khối vẫn ngọc khổng lồ cho đến tận gần đây mới bị tiêu diệt.

Và đến bây giờ là Vạn Nô Vương dường như có mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ với Tây Vương Mẫu trước đó.

Mọi người chỉ cảm thấy thông tin này tuy lộn xộn nhưng lại trôi

chảy một cách khó tả.

"Có phải nó đến nơi này cùng với khối Thanh Đồng Cự Phủ khổng lồ đó không?" Một ý nghĩ kỳ lạ đang ấp ủ trong đầu.

"Tôi nghĩ có khả năng." Dù sao thì, thông tin về Thanh Đồng Cự Phủ ban đầu có nguồn gốc từ quốc độ của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tuy rằng lời tiên tri đó khiến họ nhìn nhau với vẻ mặt khó hiểu, nhưng đó lại là điểm khởi đầu của mọi chuyện.

Vì khi đó có thể ghi lại sự việc này, hẳn là toàn bộ các mảnh vỡ từ thời điểm đó đã được tìm thấy rồi.

Chỉ là khi đó nhiều nơi là vùng đất chưa từng có người đặt chân tới, vì vậy bản đồ ghi chép khá mơ hồ.

Cũng chính vì thiên thạch rơi xuống khi đó có thể mang theo chủng tộc ngoại lai, nên sự thống trị của các quốc gia xung quanh thiên thạch bắt đầu từ đó.

May mắn thay, mặc dù khi đó các bên đều tồn tại rất thịnh vượng, nhưng hoàn toàn không duy trì được quá lâu.

Đó cũng coi như là một điều may mắn.

"Vậy theo cách nói này, có phải chúng ta có thể trực tiếp coi Cự Phủ là một con tàu vũ trụ khổng lồ không?

Và ba loại quái vật kia chính là các thuyền viên trong khoang tàu." Nói xong điểm này, nhà nghiên cứu kia đều có chút cảm thấy mình có phải đã suy nghĩ quá bay bổng không.

Nhưng lời nói tiếp theo của Vương Điềm Điềm trực tiếp xác nhận ý nghĩ của anh ta.

"Đó là Chung Cực, cũng là Chung Cực mà người Trương gia đời đời kiếp kiếp canh giữ.

Những người nắm quyền khi đó, để không cho bí mật của mình bị người đời dòm ngó, liền luyện hóa toàn bộ mảnh vỡ thiên thạch thành một cánh cửa khổng lồ." "Chỉ khi Vạn Nô Vương cũ chết đi, cần nghênh đón Vạn Nô Vương mới trở về thì họ mới mở cánh cửa đồng khổng lồ đó ra." "Đó không phải là sinh vật trên mảnh đất này, đó là những con quái vật đi theo mảnh vỡ Cự Phủ rơi xuống." Khi trí tuệ còn chưa khai hóa, con người rất dễ mù quáng tin vào một sinh vật cực kỳ bí ẩn ở thời điểm đó.

Chính vì điểm này mà sự thống trị lúc bấy giờ trở nên vô cùng dễ dàng, và thúc đẩy người dân thời đó để lại trên mặt đất những công trình, vật phẩm gần như thần tích cho nó.

Sau khi đột nhiên hiểu ra điểm này, mọi người đều cảm thấy một nỗi bi thương khó tả dâng lên từ sâu thẳm nội tâm.

Hóa ra tổ tiên của họ trên mảnh đất này từng phải chịu đựng sự áp bức như vậy.

"Phía sau có một vị Đại sư phong thủy họ Uông… à!

Tức là người thiết kế Hải Để Mộ, vì phong thủy bí thuật của ông quá xuất sắc nên bị Vạn Nô Vương bắt về để thiết kế hoàng lăng cho mình." "Cũng chính vì lần này, vị Đại sư phong thủy kia tình cờ nhìn thấy sự ra đời của Vạn Nô Vương, thế là ông ta dùng thủ đoạn đảo ngược toàn bộ địa mạch phong thủy cực tốt thành 'Huyền Vũ Cự Thi chi địa', theo một nghĩa nào đó đã trực tiếp thay đổi khí vận của Vạn Nô Vương sau này." Chắc hẳn chính vì vậy mà sau này, chính quyền tưởng chừng bất di bất dịch của Vạn Nô Vương mới bị tan rã.

Mặc dù mọi người đều không hẹn mà cùng nghĩ đến bi kịch đã xảy ra trong Hải Để Mộ năm đó, nhưng theo một nghĩa nào đó, người có thể thiết kế và vận hành thành công những cơ quan như vậy suốt hàng ngàn năm, cái quỷ này quả thực là kỳ tài!

Lại còn gián tiếp hủy diệt được một tên quái vật vô nhân tính chỉ biết áp bức, nô dịch loài người thời đó! 【Má ơi!

Đại lão này tên gì vậy, tôi muốn gửi cờ thêu gấm cho ổng!】 【Đồ óc đậu, người ta cách đây mấy ngàn năm rồi, chưa chắc lúc đó tổ tông mày đã ra đời đâu!】 【Uông Tàng Hải?

Tôi nhớ hình như lúc giải thích ở Hải Để Mộ, Đại lão Tô Thần có nhắc đến người này mà.】 Vương Điềm Điềm cũng thấy câu hỏi trên đạn mạc, cô trực tiếp lật đến cuối cùng tìm thấy cái tên Uông Tàng Hải.

Cô sững người, đọc hết toàn bộ nội dung.

Chương 290

"Tô Thần tiểu ca ca hình như đã sớm dự đoán được chúng ta sẽ đi đến bước này rồi…" Vương Điềm Điềm nói đoạn, sắc mặt cô bé thay đổi hẳn.

Mọi người vội hỏi cô thấy gì, Lôi Hằng Lượng bên cạnh không kiên nhẫn nổi liền ghé sát lại.

"Để tôi xem viết gì nào…" Lời nói còn chưa dứt, sắc mặt chính anh ta cũng biến đổi.

"Đậu má?

Nội dung này hình như lại hơi quá tầm rồi nhỉ?" 【Emmm, có thể nói thẳng không?

Còn có gì mà cái huy hiệu fan vàng của tôi không xứng đáng được nghe nữa à?】【Cười chết, Đại thần Tô Thần không muốn chúng ta nghe gì sao?

Nhưng mà chúng ta giờ cũng chẳng can thiệp được gì cả!】【Tôi là huy hiệu fan kim cương, tôi thỉnh cầu công khai tin tức mà Đại thần Tô Thần đã gửi!】【Nhưng tôi tò mò ghê, cái này được gửi từ khi nào vậy?

Hình như trước đó Đại thần Tô Thần bảo mọi người đừng vào thành trì màu đen này mà đi vòng qua, xong rồi cưỡi Tiểu Bạch và Tiểu Hôi biến mất rồi mà?】【Tôi cũng hơi hoảng, nhưng nếu nội dung tiếp theo là hủy diệt thế giới thì giờ tôi sẽ dậy đi cãi tay đôi với sếp, bắt ổng thanh toán tiền lương bị khấu nửa năm trước!】"Chính là sau khi chúng ta tiến vào nơi này thì được gửi đến." Chỉ là lúc đó mọi người đều bận giữ mạng, nên không nhìn thấy.

Giờ nhìn thấy, chỉ cảm thấy có chút xót xa, khó chịu.

Lộ trình là do họ tự lựa chọn, mục đích cũng là để khám phá nơi này càng nhiều càng tốt.

Nhưng gánh nặng tâm lý của những người sống sót chưa bao giờ ngừng đè nặng lên tâm hồn họ.

“Tô Thần tiểu ca ca nói, nếu tiếp tục đi sâu vào trong hoàng lăng này, chúng ta có thể tìm thấy Vương Lập Hoa, nhưng cũng sẽ toàn quân bị diệt.” “Bởi vì sau khi Vạn Nô Vương bị phong bế hoàn toàn sau cánh cửa, người Trương Gia, với tư cách là người bảo vệ bí mật cuối cùng, đã luân phiên mang theo chìa khóa đi vào bên trong suốt hàng ngàn năm để thực hiện nhiệm vụ bảo vệ...

Cứ thế thay phiên nhau suốt hàng ngàn năm, nhưng sau khi Chu Mục Vương dùng kế sách triệt tiêu hoàn toàn người Trương Gia một trăm năm trước, nhiệm vụ bảo vệ không ai thực hiện, giờ đây bí mật đã đến ngưỡng sụp đổ rồi…” Càng nói xuống, những gợn sóng trong lòng Vương Điềm Điềm càng khó mà đè nén.

Như thể cuối cùng đã nhìn trộm được bí mật kinh thiên động địa, nhưng cái giá của bí mật đó lại là cái chết của tất cả mọi người.

Sự chuyển biến đầy thăng trầm như vậy khiến vài người sống sót khó lòng chấp nhận.

“Vậy chìa khóa là gì?

Nếu những thứ bên trong lại ra ngoài, có thể dùng chìa khóa để nhét chúng trở lại không?” Mọi người lại nhìn anh ta một cách kỳ quái.

“Nhét lại ư?

Cái mạch não chó má gì vậy?

Nếu có thể nhét lại thì chẳng phải tiện và ít tốn sức hơn là giết chết trực tiếp sao?" Trọng điểm là hiện tại trong tay họ hoàn toàn không có manh mối về chìa khóa.

"Thay vì bận tâm chuyện đó, chi bằng nghĩ kỹ xem bây giờ, làm sao để tiếp tục đi tiếp…" "Tình trạng của chúng ta bây giờ đừng nói là nhét người ta trở lại, ngay cả tự mình quay về cũng khó khăn rồi…" Huống chi dưới đất còn nằm bốn chiến sĩ mà họ may mắn mang lên.

Khi qua sông, Nhân Diện Điểu biến mất cực nhanh, nhìn lên trên, hiện tại họ cũng gián tiếp ở trong một sơn động có cấu tạo lớn hơn.

Thành quách dường như vẫn được xây dọc theo rìa của sơn động này, nên khi ở phía trên, mọi người thực ra không thể nhìn thấy kiến trúc sâu bên trong này.

Phía trước còn ba công trình, nhưng rõ ràng đều không giống như có thể đi xuyên qua.

Bên cạnh là cầu Hán Bạch Ngọc, tạo hình vô cùng tinh xảo, có thể thấy là kiệt tác của những công tượng giỏi nhất thời bấy giờ.

"Theo phân tích trước đó của Tô Thần tiểu ca ca, lối vào địa cung hẳn là ở bên trong Long Lâu thứ ba, nhưng vì anh ấy nói đây là Huyền Vũ Cự Thi chi địa, vậy thì không thể suy đoán theo lẽ thường được…" Trọng điểm là hoàng lăng ở trên, địa cung ở dưới.

Làm sao có thể đặt lối vào địa cung rõ ràng ở nơi lộ liễu cho bạn đi vào được.

E rằng còn chưa kịp đến gần, cơ quan đã nghiền nát họ thành thịt nát rồi.

Nhớ đến những thi thể đáng sợ trong Hải Để Mộ, ai nấy đều còn sợ hãi.

Ống kính hướng về phía bên kia cầu Hán Bạch Ngọc, mọi người

lúc này mới phát hiện cuối cầu lại là một tấm bia đá sáng chói.

Như một ranh giới đứng sừng sững, phía bên kia tấm bia đá là quảng trường hoàng lăng rộng lớn.

Ánh đèn pin chiếu qua là một mảng tối đen nhưng dày đặc những bóng đen giống như những chiếc đôn đá.

Ngay cả khi phóng to ống kính, cũng hoàn toàn không nhìn rõ đó là cái gì.

Nhìn kỹ mới phát hiện phía dưới cầu lại có một cái động sâu hoắm bị đứt gãy.

"Hoàng Lăng Giới Bia hình như là ranh giới giữa nhân gian và u minh thế giới đúng không?

Chúng ta bây giờ có phải là đã đặt chân vào u minh thế giới rồi không?" Nhìn thấy cái động sâu hoắm tích đầy nước kia, mọi người lại có chút may mắn vì vừa rồi không trực tiếp chạy lên cầu, nếu không vừa đến đầu cầu có lẽ đã sống sờ sờ ngã xuống rồi. 【Vô lý, vừa nãy vậy mà không ai nhìn thấy cái thứ này bị đứt ra!】 【Hình như là để cắt đứt liên kết với nhân gian, ngay cả những người trông coi hoàng lăng cũng không thể vượt qua đây...】 【A a a a!

Đừng đi về phía trước nữa!

Chỗ này đáng sợ quá!

Chúng ta cứ ở đây tìm xem có lối xuống nào không được không!】 【Emmm, bên này làm gì có lối ra nào...】 【Ê!

Nhìn khe nứt kìa!

Địa cung chắc chắn là ở bên dưới, biết đâu con đường này chính là dẫn đến địa cung thì sao?】 Thấy đạn mạc nhắc nhở, Vương Điềm Điềm sững người một lát, cảm thấy có lý nên lại đi xuống.

Trần Kiến Binh và mọi người lo cô gặp chuyện nên vội đi trước.

“Nếu cái động này thực sự thông xuống dưới, chúng ta còn phải nghĩ cách xả bớt nước đã.” Trần Kiến Binh vừa nói vừa đi xuống.

Cái động rộng khoảng hai mét, một bước chân giẫm xuống khá sâu.

Một người cao hơn một mét tám vậy mà bị lún xuống chỉ còn lại một bên vai.

“Đậu má!

Sâu phết!” Trần Kiến Binh giật mình nhảy lên, nhưng chân anh ta giẫm xuống lại như mặt đất bằng phẳng.

Anh ta dứt khoát cúi cả người xuống mò mẫm.

Mọi người nhìn những bọt đen thỉnh thoảng nổi lên trên mặt nước, mặt nhăn nhó. 【Nước có màu này là bị thối rồi đúng không?】【Tự tin lên bỏ chữ 'không' đi, nhưng tôi đang nghi ngờ liệu nước tích tụ nhiều năm như vậy có vi lượng độc tố hay virus kinh khủng nào không.】【A a a a, ghê tởm quá!

Tôi muốn ói rồi!】 May mắn thay, Trần Kiến Binh rất nhanh liền đứng thẳng dậy.

Cả người đầy bùn đen lại rất hợp lý che đi những vệt máu đáng sợ trước đó.

“Bên dưới thật sự có một cánh cửa, nhưng sức cản của nước phía trên quá lớn, một mình tôi không kéo nổi, Lôi Tử qua đây giúp một tay.” Lôi Hằng Lượng nghe vậy, lập tức hưng phấn lao tới.

Cứ như một con husky, những vệt nước bắn tung tóe vô tình tạt thẳng vào mặt Trần Kiến Binh.

Gương mặt vốn đã đen của Trần Kiến Binh, giờ càng như bị thấm

mực.

Nắm đấm siết chặt lại bất lực buông xuống, ngay cả Vương Điềm Điềm bên cạnh cũng không nhịn được "phì cười" một tiếng.

Mà thủ phạm Lôi Hằng Lượng hoàn toàn không ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

Đang ngạc nhiên định mở miệng hỏi, liền bị Trần Kiến Binh ấn đầu dìm vào trong nước. 【Phụt hahaha hahaha...】 【Hahaha hahaha, tôi cười to quá, hài vãi!】 Phụt một tiếng —— cùng với âm thanh như tiếng nước rút từ bồn cầu vang lên.

Nước đen nhanh chóng biến mất, để lộ ra hai người đen sì cùng bậc thang kéo dài xuống phía trước họ.

Tiện tay ném một cây gậy dạ quang xuống, rất nhanh đã chạm đến tận cùng.

Lôi Hằng Lượng trực tiếp cúi người xuống nhìn, thổi một tiếng huýt sáo vang dội.

"Là một mộ thất trống rỗng!

Rất rộng!

Trông rất an toàn!" Trần Kiến Binh lại vỗ một cái vào gáy anh ta, "Không biết trong mộ thất kín như thế này có thể có độc khí sao?!" Người sau ngượng ngùng xoa xoa gáy, "Vui quá nên quên mất." "Nhưng tôi đã tự mình thử rồi!

Không có độc khí, có thể yên tâm vào!" Mọi người chỉ đành bất lực lắc đầu, sau đó lần lượt di chuyển người vào trong.

"Hai người chưa tiêm vắc xin đã bắt đầu sốt rồi." Vương Điềm Điềm bất lực nói, nếu hành trình tiếp theo còn muốn đi tiếp xuống dưới, vậy thì có lẽ phải để họ ở lại đây trước.

Sở Mục Vân nhìn cảnh tượng bất lực trên ống kính, trong lòng cũng vô cùng xót xa.

Chỉ có thể gửi tin nhắn cho Trần Kiến Binh.

"Các anh cứ đi tiếp đi, bên tôi sẽ tìm người lên tiếp ứng sớm nhất có thể." Mang theo người bị thương sẽ chỉ làm chậm tiến độ vô hạn, thậm chí kéo người sống chết theo.

Ai cũng không muốn nhìn thấy cuối cùng tất cả mọi người đều hy sinh, nhưng lại không biết kết quả cuối cùng là gì.

Chương 291

Thế là đành tạm thời để lại một phần thức ăn, đội ngũ tiếp tục tìm kiếm lối ra khác.

Mộ thất này càng giống một bể chứa nước kín, nhưng bên trong vẫn khắc không ít hoa văn cùng nhiều bức bích họa kỳ quái hơn.

Trong đó, một bức nội dung nổi bật nhất khiến mọi người đều sững sờ.

Đó là một bức họa cảnh tiến cống.

Trên ngai vàng xa hoa là Vạn Nô Vương, phía dưới là các sứ thần đến triều bái đang dâng lên nhiều vò rượu.

Cảnh tiếp theo Vạn Nô Vương mở vò thoải mái uống mỹ tửu, nhưng đột nhiên trên tay lại xuất hiện một hài nhi.

Càng nhiều vò được mở ra, số hài nhi trên tay Vạn Nô Vương càng nhiều.

Cảnh cuối cùng là hắn đang đưa hài nhi vào miệng.

"Hóa ra trong vò rượu toàn là hài tử chưa đầy tháng!" "Cái tên Vạn Nô Vương đáng chết này không chỉ nô dịch người ta, vậy mà còn ăn thịt người sao?!" Vài người kinh hãi tột độ.

Một chính quyền như vậy mà còn có thể duy trì lâu đến thế, chẳng phải điều đó chứng tỏ Vạn Nô Vương ngoài hình tượng kinh khủng ra còn có năng lực khác sao?

"Không phải... cái này hình như không phải hài tử, tôi nhớ hình như trước đây khi đi phỏng vấn ở vùng núi kia, ở địa phương có một loại rượu đặc sản gọi là Hầu Đầu Thiêu." "Dùng là khỉ chưa đủ tháng..." Mặc dù cũng rất tàn nhẫn, nhưng chủng tộc khác nhau thì

cũng bớt đi không ít phẫn nộ.

"Khỉ?" Lôi Hằng Lượng nhớ đến con khỉ kỳ dị trong miệng kia ở bên ngoài, thầm nghĩ chẳng lẽ là những con khỉ còn sót lại sau khi Vạn Nô Vương ăn bị đem ra cải tạo sao?

Nhưng thấy đội trưởng mình vẫn đang trừng mắt nhìn nên không dám nói nữa.

Quanh một vòng, không tìm thấy lối vào nào khác.

Họ vẫn quyết định ra ngoài xem sao.

Nhưng lại do dự không biết có nên mang theo hai tên bị trói thành bánh quai chèo kia không.

Khán giả lúc này mới phát hiện hai tên kia vậy mà suốt đường đi đều hoàn toàn không hề hấn gì!

Nhất thời lửa giận bốc lên, gõ chữ yêu cầu đánh chúng một trận cho hả giận.

Cũng có người tò mò tại sao ngay cả người bị thương cũng bị nhắm đến, sao hai tên này lại như bị bài trừ vậy.

Trần Kiến Binh nhíu mày nhìn một lúc, đột nhiên vỗ một cái vào trán, "Tôi quên khám người rồi!" Ngay sau đó nhanh chóng cởi bỏ quần áo, mới phát hiện trên người hai người đều có một tấm ngọc bài nhỏ hình chữ nhật màu nâu sẫm.

"Cái này là bàn bao tương ư?

Hóa ra mấy con quái vật kia đều nhận thứ này sao?" Lôi Hằng Lượng nói đoạn, liền giật lấy một tấm ngọc bài để nghiên cứu.

Nhưng ngoài cảm giác lạnh lẽo mang theo mùi nồng nặc khó ngửi ra, không tìm thấy bất cứ điểm đặc biệt nào khác.

"Thôi được rồi, đã biết thứ này có thể chống lại mấy tên đó, vậy

thì để lại một tấm ở đây.” Nói xong, dẫn đầu đi ra ngoài.

Nơi này so với phía trên thực sự an toàn hơn nhiều.

Sau khi cánh cửa khép hờ, mọi người nhìn về phía trước.

Lần này nhờ có ánh đèn pin chiếu rọi mới phát hiện phía sau thi thể Nhân Diện Quái Điểu trong con kênh, có một hàng dài những bóng đen dày đặc.

Giống hệt những bóng đen trên quảng trường hoàng lăng phía trên.

Đến gần mới phát hiện, bên trong lòng kênh lại là những binh mã dũng màu đen đứng dày đặc!

Thần thái vi diệu, so với những tạo vật của vị đại lão nào đó được khai quật trước đây lại không hề kém cạnh chút nào! 【Má ơi!

Cái thứ này sản xuất hàng loạt sao?

Cảm giác sao mà giống như được nung từ người thật ra vậy?】 【Hèn gì mấy con quái điểu kia không dám xuống, hóa ra là sợ mấy thứ này sao?】 【Không đúng, tượng điêu khắc có gì đáng sợ đâu, phía trên chẳng phải cũng có rất nhiều tượng điêu khắc sao?】 【Khó hiểu, có thể giống như đạo thảo nhân (người rơm) chăng?】 Viện nghiên cứu trực tiếp sôi sục!

So với việc thất sắc của Thất Thải Binh Mã Dũng trước đây, kỹ thuật chế tác binh mã dũng được phát hiện hiện tại rõ ràng là cao hơn rất nhiều.

Trọng điểm là trong môi trường như vậy, nước ngập, nhiệt độ núi lửa bốc hơi hoặc lưu hóa... mà vẫn có thể bảo quản tốt đến thế, ngay cả thần thái trên gương mặt nhân dũng cũng còn nhìn thấy rõ ràng.

“Trời ơi, thứ này tuyệt đối có thể làm chấn động thế giới lần nữa!” “Nhưng mà... có phải hơi quá giống người thật rồi không?”

“Chậc, mày bới móc à?

Cái nhân dũng này không giống người chẳng lẽ giống chó à?” Người kia nhận ra lời mình có ẩn ý, vội giải thích: “Tôi nói là thần tình, thần thái!

Bùn đất làm sao có thể tạo ra ngàn người ngàn vẻ được?” “Cái này cứ như là lấy người thật mà đúc ra...” Anh ta hoảng hốt nói, nhưng các vị lão giáo sư lại hoàn toàn không cho là vậy.

Năm đó khi tạo vật của vị đại lão kia được phát hiện, cũng có người bị dọa sợ, tưởng là người thật bị phong ấn vào trong.

Thế là cứ cố chấp muốn đập nát nhân dũng để xem bên trong có xương cốt không.

Nhưng mấy cái liên tiếp bị đập nát, bên trong đều là đặc ruột.

Đến giờ tên đó vẫn còn bị nhốt trong tù kìa!

Mà tại hiện trường, Đái Diên Vũ cũng có cảm giác như vậy.

Anh ta vô thức đứng cạnh nhân dũng, so sánh chiều cao và thể hình.

Lại không khác biệt là bao, ngay cả các chi tiết chân tay cũng gần như tương đồng.

Điều này khiến anh ta vô thức dùng tay gõ gõ vào nhân dũng, tiếng vang lại là đặc ruột.

Quân trận nghiêm chỉnh, đội ngũ cũng trang nghiêm, vũ khí chỉnh tề.

“Họ đang hành quân sao?” Vương Điềm Điềm gật đầu, “Càng giống như đang cung nghênh đế vương của mình, Tô Thần tiểu ca ca bảo chúng ta đi theo hướng trùng với hướng hành quân của họ, cứ đi thử xem sao.” Cả một đội hình dọc theo lòng kênh về cơ bản được

chia thành gần hai mươi mấy phương trận.

Lôi Hằng Lượng kinh ngạc trước số lượng này, không chú ý liền giẫm vào một cái hố mà ngã xuống.

Điều này khiến mọi người đều giật mình, nhưng sau đó phát hiện đó chỉ là một cái hố tuẫn táng của công nhân thì liền không thèm để ý đến tiếng khóc than của anh ta nữa.

Nhưng thấy đã đến cuối lòng kênh, lại không thấy bất kỳ lối đi nào.

Vài người đều hơi căng thẳng.

“Vậy rốt cuộc cái 'Huyền Vũ Cự Thi chi địa' mà Tô Thần nói là có ý gì?” Vương Điềm Điềm nhíu mày, “Tôi cũng không biết, anh ấy chỉ nhắc đến một lần, không giải thích, chỉ nói cứ đi dọc theo lòng kênh là được.” “Mọi người xem, nó dường như liền mạch, không có dấu chấm câu, tôi nghi ngờ có khi nào là do nhập liệu bằng giọng nói mà nói sai liên tục không?” Những lời phía trước đều không có vấn đề gì.

Duy chỉ đến câu này là không bình thường, sau khi xem mãi thì kết luận mọi người nhận được là chỉ cần đi dọc theo lòng kênh là được.

“Nhưng bây giờ đã đến cuối lòng kênh rồi, chẳng lẽ lối vào là ở trên vách động này sao?” Trần Kiến Binh vừa nói vừa đi về phía trước, nhưng còn chưa kịp chạm vào bức tường.

Rầm —— lại một tiếng sập xuống, lần sập này triệt để hơn nhiều so với trước.

Trực tiếp là một cái hố lớn hơn ba mét.

May mắn thay, trên mép thực ra có những khúc gỗ không tên miễn cưỡng giúp anh ta bám vào, nhờ đó tránh được bi kịch trực tiếp rơi xuống đất biến thành thịt băm.

Mọi người đều bị cái hố sâu rộng ba mét này dọa sợ.

Khác với hố mộ táng vừa nãy, cái hố này càng giống như được cố ý đào ra để trống.

"Trần đội trưởng, không sao chứ?" Đèn pin chiếu xuống, lại bất ngờ thấy khô ráo.

Trần Kiến Binh nhảy một cái xuống đáy, "Không sao, bên dưới có một cái động, tôi nghĩ đây hẳn là lối vào mà Tô Thần đã nói rồi…" Chỉ là nhìn theo hướng đó, lại trực tiếp thông vào sâu bên trong vách động phía trước.

Vài người sững sờ một lát, liền vội vàng nhảy xuống theo.

Con đường ngoằn ngoèo khá khúc khuỷu, vừa nãy còn đi xuống bây giờ lại đi lên.

Ống kính theo dõi cũng cảm thấy khá ngột ngạt. 【Emmm, người đào con đường này muốn làm gì vậy?

Kiểm tra thể lực của những người đến sau sao?】 【Hahaha, nhưng tôi thấy hình như thật sự rất hiệu quả ấy chứ!】 【Hình như giống cấu tạo của Hải Để Mộ, có phải giai đoạn đầu đào con đường này bên trong thật sự có nước không, nên tuyến đường quanh co như vậy thực ra là để thông khí sao?】 "Thông khí ư?

Nếu đúng là để thông khí, vậy chẳng phải điều đó có nghĩa là đường rất dài sao?

Hay là độ khó để đào ra con đường này lúc bấy giờ là rất lớn?" "Tôi nghĩ hẳn là về sau, dám đào ra con đường như vậy trong hoàng lăng chắc hẳn là đã mạo hiểm rất lớn rồi chứ?" Ước chừng tiến lên như vậy gần hơn mười phút, cuối cùng cũng thấy lối ra.

Chương 292

Đi xuống khoảng hơn ba mét là những phiến đá đen tuyền dưới ánh đèn pin chiếu rọi trông sáng bóng mời gọi.

Bốn phía tường xung quanh xếp ngay ngắn một chồng các hũ gốm được bịt kín cẩn thận.

Khoảnh khắc nhảy xuống, một mùi hương rượu nồng nàn khó tả xộc thẳng vào mặt.

Đái Diên Vũ ban đầu say đắm, sau đó đột nhiên phản ứng lại.

"Đây chẳng lẽ chính là Hầu Đầu Thiêu được tiến cống?" Lôi Hằng Lượng bên kia nhanh tay trực tiếp mở một vò, đổ ra bên trong quả nhiên là xương cốt và lông tóc.

Ngay lập tức vài người cảm thấy buồn nôn vội vàng rời khỏi mộ thất đó.

Ngược lại, đạn mạc thấy vẻ mặt say đắm ban đầu của vài người, khá tò mò không biết thứ đó có phải càng để lâu ngàn năm thì càng thơm ngọt hay không.

Vương Điềm Điềm vốn không muốn trả lời câu hỏi này.

Nhưng càng không trả lời, số người hỏi câu hỏi này càng nhiều.

Thế là cô chỉ đành nén cảm giác buồn nôn mà miêu tả cái mùi đó.

"Chính là rất thơm ngọt, ngay khoảnh khắc ngửi thấy, cảm giác trong đầu chính là mùi vị này chắc chắn là tiên nhưỡng..." Có người ngay lập tức trên đạn mạc bày tỏ rằng thứ này trong dân gian truyền thuyết là có thể kéo dài tuổi thọ. 【Cười chết?

Kéo dài tuổi thọ?

Vậy Vạn Nô Vương có nhiều vò như vậy sao vẫn chết?

Cũng có thấy thăng tiên gì đâu?】 Nhưng tùy tiện nói mấy câu, mọi người liền phát hiện điều bất thường. 【Cái này... phía trước hơi sáng à?

Có người sao?】 【Má ơi?

Đừng dọa tôi!】 【Chẳng lẽ là thằng khốn Vương Lập Hoa đó sao?】 Trần Kiến Binh và Lôi Hằng Lượng lập tức cảnh giác rút súng ra, chậm rãi tiếp cận.

Khi đến cửa mộ thất thì đột nhiên xông vào, nhưng lại đồng loạt sững sờ đứng ở cửa.

Vài người phía sau bị động tĩnh này dọa sợ.

Lặng lẽ tiến lên hỏi xem tình hình thế nào, và sau khi không nghe thấy tiếng người nào.

Lúc này mới đánh bạo đi vào.

Ống kính đột nhiên như bước vào một thế giới khác.

Toàn bộ mộ thất từ cơ quan không gian đã hoàn toàn khác biệt với mộ thất chứa rượu vừa nãy, chiều cao và chiều rộng đều được phóng đại lên gấp mấy lần theo tỷ lệ!

Bốn cột trụ khổng lồ chạm khắc phù điêu chống đỡ toàn bộ không gian.

Kim bích huy hoàng, châu ngọc ngọc bích, bảo thạch lưu ly, đồ vàng bạc lấp lánh...

Ngay từ bên ngoài đã có thể nhìn thấy ánh sáng chói lòa như vậy, đó là bởi vì trên đỉnh được khảm dày đặc những viên dạ minh châu thật sự!

Dù Vương Điềm Điềm đã từng chứng kiến đống bảo tàng của

Tinh Tuyệt Nữ Vương trước đây.

Nhưng lúc đó dù sao cũng là trong sơn động, còn cái này lại là thực sự nằm trong một mộ thất được trang hoàng cực kỳ xa hoa.

Nói trắng ra, cũng chỉ là sự khác biệt giữa có đèn và không có đèn!

Đái Diên Vũ và vài người khác làm sao có thể chịu nổi sự cám dỗ như vậy, trực tiếp reo hò chạy lên "thân mật" với châu báu một lúc lâu.

Cuối cùng vẫn là thấy Vương Điềm Điềm cầm máy quay sắc mặt không được tốt lắm, lúc này mới kiềm chế lại một chút.

Chỉ là trong mộ thất này không có bất kỳ dấu hiệu nào của sự hiện diện của con người, điều này khiến họ có chút ngạc nhiên.

"Vương Lập Hoa tốn công lên đây vậy mà không phải vì tiền tài sao?" "Sao anh biết người ta không vì tiền?

Nhiều tài bảo bày ra ở đây, anh lấy gì anh có thể đưa ra danh sách kiểm kê đối chiếu sao?" Đái Diên Vũ bất lực chỉ vào đống đồ vàng bạc bên cạnh, "Đại ca, nhiều năm như vậy không ai quản lý, phía trên toàn là bụi bẩn, lấy cái gì bụi bẩn sẽ biết à!" "Nhưng tôi vừa xem qua một lượt cơ bản không có chỗ nào thiếu bụi bẩn cả." Ánh mắt mọi người nhìn Đái Diên Vũ lập tức trở nên kỳ lạ hơn một chút.

Cái khả năng quan sát này, cũng quá mạnh rồi chứ?

Bề ngoài không có vẻ gì, kết quả tùy tiện là có thể nói ra những lời khoa trương như vậy.

Trần Kiến Binh lại vô thức cảnh giác với vị hướng đạo này.

Sau khi chia làm hai đường, anh ta không có cơ hội quan sát cái "lão hương nhiệt tình" mà Lôi Tử nói là đã giúp đỡ không ít trên đường.

Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, trong trận hỗn chiến sau khi hội hợp, anh ta dường như có cảm giác tồn tại khá thấp.

Rõ ràng đều ở vị trí dễ thấy, nhưng Nhân Diện Quái Điểu kia lại như thể không nhìn thấy anh ta!

Không đúng!

Trần Kiến Binh vội lợi dụng góc chết tầm nhìn của Đái Diên Vũ xông lên, định bắt giữ anh ta.

Nhưng không ngờ thân thể đối phương lại cực kỳ quái dị, ngay khoảnh khắc bị anh ta bắt giữ, xương cốt lại trật khớp.

Lập tức như một con cá trượt đi.

Lôi Hằng Lượng trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng kỳ lạ này, cũng vội vàng xông lên định bắt giữ Đái Diên Vũ.

Nhưng không ngờ đối phương thấy anh ta xông tới lại không hề sợ hãi, không những vậy khóe miệng còn nhếch lên một nụ cười lạnh.

Trực tiếp dùng một cú đá xoay người toàn lực, lực đạo kinh người!

Dù anh ta đã kịp phòng ngự, nhưng vẫn bị tên này đạp mạnh ngã lăn ra đất, ngũ tạng cuộn trào.

Thấy người kia vụt một cái chui thẳng vào mộ đạo, vài người vội vàng đỡ anh ta dậy định đuổi theo.

Nhưng chân vừa bước ra đã cảm thấy không đúng, kinh ngạc nhìn những bức bích họa màu đỏ dữ tợn đáng sợ ở hai bên.

Được Vương Điềm Điềm nhắc nhở, mọi người lần này mới chú ý thấy mộ đạo đã thay đổi, không phải là con mộ đạo trước đó nữa.

Nhớ đến danh hiệu đại sư cơ quan của Uông Tàng Hải, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

“Vậy bây giờ làm sao đây?

Cứ để tên đó chạy thoát sao?” Lôi Hằng Lượng không cam lòng nói, nhưng lại thấy Vương Điềm Điềm đột nhiên nhìn chằm chằm vào màn hình mà sững người.

“Đại thần Tô Thần bảo chúng ta về lại mộ thất trước, anh ấy nói Đái Diên Vũ sẽ tự mình quay lại.” Ờ...

Vài người hơi cạn lời, nhưng không có ý định làm trái hay chất vấn.

Trực tiếp ngoan ngoãn quay trở lại.

Chăm chú nhìn chằm chằm vào mộ đạo lúc đến.

Ước chừng qua hơn hai mươi phút, họ thật sự nghe thấy tiếng bước chân!

Vừa thấy một cái bóng vừa xuất hiện ở góc rẽ, Lôi Hằng Lượng trực tiếp nổ một phát súng.

Bốp —— người trúng đạn ngã xuống đất, Trần Kiến Binh và một chiến sĩ khác vẫn luôn ẩn nấp ở hai bên cửa mộ vội vàng xông lên kéo người kia trở lại.

Thấy Đái Diên Vũ nghiến răng nghiến lợi ngồi trên đất, Lôi Hằng Lượng đắc ý thổi thổi họng súng.

“Sao hả?

Không ngờ tiểu gia còn có súng gây mê chứ!” “Nói!

Mày với Vương Lập Hoa có quan hệ gì?

Tại sao lại cố ý trà trộn vào đội ngũ này!” Vừa nghĩ đến việc trước đó mình còn tí tớn khen người ta, Lôi Hằng Lượng đã muốn tự tát vào mồm mình. 【Mấy người không chú ý, tên này ngay từ đầu đã thể hiện thân thủ không tầm thường rồi.】 Tô Thần nói là trước đó

khi vừa qua Thiên Trì đi lên, một thành viên suýt nữa rơi xuống vách núi, Đái Diên Vũ ra kéo đối phương thì vừa hay bị quay lại video.

Lúc đó cái tư thế vặn vẹo đến mức khiến người ta cảm thấy không thể tin được.

“Trời đất ơi!

Tôi thật sự cứ tưởng đây là một người dân thôn quê chất phác!

Chương 293

Tôi thật là quá dễ...” Lôi Hằng Lượng đang diễn sâu liền bị đẩy sang một bên.

Vương Điềm Điềm vội vàng hỏi con mộ đạo này có phải vì cơ quan đang vận hành, nên dù thế nào cũng sẽ đi quay lại không? 【Không phải, cô chiếu ống kính lên đỉnh mộ đi, tôi sẽ chỉ định phương hướng cho mấy người, nhớ bắn chuẩn vào, chỉ có một cơ hội này thôi.】 Vương Điềm Điềm nhìn chỉ dẫn vội vàng hướng ống kính lên đỉnh mộ.

Nhưng trên đỉnh mộ toàn là dạ minh châu xa hoa mà, có thể có gì chứ?

Trọng điểm không phải cơ quan... chẳng lẽ là quỷ sao?!

Thấy ống kính run lên một cái, Tô Thần khá bất lực.

Nhưng vừa đúng lúc ở góc đông bắc, cái tên tiểu tử đẫm máu kia đang nhìn về phía này với vẻ mặt đầy oán độc.

Dáng vẻ đó, đúng là bị hành hạ không ít. 【Góc đông bắc, vị trí cách một phân trước viên dạ minh châu thứ ba tính thuận chiều.】 Đoàng —— Trần Kiến Binh không chút do dự nổ súng, ngay sau đó liền nghe thấy âm thanh một vật thể kỳ lạ rơi xuống.

Trên đống đồ kim loại ở góc đông bắc tức thì xuất hiện một cái thi thai đầu lớn đẫm máu.

Một phát súng trúng đầu, mà trên thi thai kia còn có những vết súng và vết dao chằng chịt khác.

Trần Kiến Binh sững người một lát, anh ta rõ ràng nhớ một nhát dao đã đâm vào tim tên này...

Nhưng cũng đột nhiên phản ứng lại rằng tim của thi thai gì đó hẳn là không ăn thua.

"Xuống đây chỉ lo con Nhân Diện Quái Điểu kia thôi, không nhớ kiểm tra thi thể tên này, xin lỗi, là tôi sơ suất!" Khán giả thì điên cuồng truy hỏi. 【Đại thần Tô Thần!

Anh dẫn Tiểu Bạch, Tiểu Hôi đi đâu rồi ạ?】 【Đúng đó, lâu như vậy không nghe tin tức của anh, tôi lo sốt vó luôn!】 【Anh còn quay lại không?】 Nhìn những tin nhắn giục giã đầy màn hình, Tô Thần nhìn mộ đạo tối đen phía trước bất lực gõ chữ. 【Chạy đến một nơi xa hơn lấy vài thứ, không đến mức bây giờ tôi đi đâu cũng phải báo cáo với mấy người chứ?】 Mọi người đột nhiên hoảng sợ.

Hiểu ra là do mình giục quá gấp khiến Tô Thần bực mình, liền vội vàng xóa tin nhắn định gửi đi.

Mà Vương Điềm Điềm thấy vậy vội vàng hỏi con đường tiếp theo.

Con đường tiếp theo?

Tô Thần nghĩ nghĩ, thấy mộ đạo phía sau họ đã khôi phục bình thường.

Về sau sẽ là nơi đó rồi, nhất thời cũng có chút bất lực. 【Tôi thấy trên tay cô có một khối Kỳ Lân Kiệt?

Nếu có thứ đó, mấy người có thể thử đẩy mấy cái quan tài giả kia xem sao.】 【Nhưng tôi phải cảnh cáo mấy người, một khi đã xuống dưới khe nứt thì tuyệt đối đừng dừng lại bất cứ đâu, cứ đi thẳng, đi về phía có gió, ngay cả khi muốn quay lại xem có gì thì cũng phải đợi tôi nói không sao rồi mới được quay lại!】 Gửi xong, Tô Thần trực tiếp nói mình còn có việc rồi vội vàng tắt điện thoại.

Sau khi nhận được lời cảnh báo, mấy người còn lại lại càng thêm

háo hức muốn thử.

Thấy mộ đạo bên ngoài đã khôi phục bình thường, liền nóng lòng đi về phía trước.

Mà Đái Diên Vũ không chịu nói gì, họ chỉ có thể mang anh ta theo để tránh đối phương đâm lén từ phía sau.

Tô Thần không nói có nguy hiểm, họ suốt đường đi về phía trước lại thật sự không gặp phải gì nữa.

Chỉ là khi trong kiến trúc phía trước bắt đầu xuất hiện lưới sắt, bước chân họ hướng về phía trước chậm lại.

"Chẳng lẽ là tuyến phong tỏa do Vương Lập Hoa làm sao?" "Chắc không phải, bên cạnh có một cái động." Trần Kiến Binh nói đoạn liền trực tiếp chui qua.

Vượt qua một góc tường, ánh đèn pin trực tiếp chiếu vào bóng tối vô tận.

Chiếu kỹ sang hai bên họ mới phát hiện đây lại là những dãy hành lang dài liên tiếp bám vào vách đá dựng đứng!

Đi xuống còn ba bốn tầng, và sau khi bắn một quả pháo sáng lên không trung.

Cảnh tượng phía dưới khiến họ có chút kinh ngạc.

Đó là một mộ thất hình tròn rộng gần năm sáu trăm mét vuông, chính giữa đặt tám chiếc quan tài màu đen khổng lồ.

Mà giữa những chiếc quan tài màu đen kia lại là một chiếc quan quách bằng ngọc lấp lánh rực rỡ!

Một chiếc quan quách hào nhoáng như vậy vậy mà lại là quan tài giả!

Biết trước là chuyện tốt, nhưng thiếu đi chút giá trị mong đợi trong

lòng vẫn có chút trống rỗng.

Dọc theo hành lang đi xuống, hành lang này cũng được xây dựng điêu khắc rồng phượng vô cùng hoa lệ.

Khi xuống đến bên dưới, Trần Kiến Binh, người đang cầm miếng ngọc bài được bọc kín, tiến lên mở quan tài.

Chất liệu của chiếc quan tài ngọc khá tốt, ánh đèn rọi vào lấp lánh sắc màu, vừa nhìn đã thấy chiếc bình ngọc bên trong có hình dáng hơi kỳ lạ.

Sau khi quan tài được mở, vô số Du Diên dày đặc bò ra từ bên trong.

Nhưng chúng lại bò về hướng ngược lại so với Trần Kiến Binh, rõ ràng là đang sợ hãi bỏ chạy.

Nhớ lại trước đó cả đoạn đường bị Du Diên truy đuổi, chứng kiến cảnh này, Vương Điềm Điềm và mọi người chỉ thấy khó tả.

Nhưng nếu không có miếng ngọc bài được bọc kín này, e rằng giờ đây họ đã bị Du Diên bao vây, thậm chí là giết chết rồi. 【Tôi thật sự nghi ngờ nhà Đại thần Tô Thần có khi là gia tộc đời đời quản lý những đại mộ nổi tiếng này!

Đây đúng là bản đồ sống mà! 】 【Nói đi cũng phải nói lại, cái tên Vạn Nô Vương chó má kia sao mà tinh ranh thế!

Đây là mộ giả thứ hai rồi còn gì? 】 【Đúng vậy, hết cái mộ giả này đến cái mộ giả khác, đúng là muốn chôn sống những kẻ thám hiểm mộ mà! 】 Nhưng vừa nghĩ đến việc đã có không ít người chết, mọi người liền không tiếp tục bàn luận về chuyện này nữa.

Sau khi Du Diên bò đi hết, mấy người họ mò mẫm trong chiếc quan tài ngọc một lúc lâu mới tìm thấy cơ quan dẫn xuống phía dưới.

“Vẫn tiếp tục đi xuống, lẽ nào Vạn Nô Vương thật sự đến từ bên trong núi lửa?” Nhiệt độ nóng lên gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Mấy người lúc đi còn khoác áo khoác dày, giờ trên đường xuống đã mồ hôi nhễ nhại, cởi bỏ gần hết quần áo.

Chẳng mấy chốc, lối đi xuống đã đến cửa ra.

Trước mắt bỗng nhiên rộng mở, thậm chí có làn gió mát lạnh thổi tới.

Ngẩng đầu lên, thậm chí còn có thể thấy sao trăng cùng hiện hữu!

“Hình như vừa nãy tôi thấy có người ở ngoài nói là Trường Bạch Sơn hiện tại đang có tuyết rơi?” Ngay cả Đái Diên Vũ đang bị trói chặt cũng ngạc nhiên nhìn sắc trời phía trên khe nứt.

“Tôi ở đây nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy cảnh tượng như thế… Thảo nào tên đó có thể hứa hẹn với tôi một lời hứa như vậy…” Nói đến giữa chừng, hắn chợt nhận ra mình hình như đã lỡ lời, vội vàng ngậm miệng quay đi, không nói nữa.

Trần Kiến Binh nhíu mày ra hiệu cho Lôi Hằng Lượng, Lôi Hằng Lượng lập tức hiểu ý, cùng với chiến sĩ bên cạnh lôi Đái Diên Vũ đứng dậy.

“Tôi còn tưởng anh cùng phe với Vương Lập Hoa, hóa ra là có giao dịch à!” “Còn nói gì nữa chứ, kẻ nào giúp đỡ phần tử khủng bố làm chuyện xấu thì đương nhiên cũng chẳng phải người tốt lành gì!” Nghe đến đây, cả người Đái Diên Vũ ngớ ra.

“Phần tử khủng bố?

Cái gì vậy?

Chẳng phải sau này tôi sẽ có một suất vào viện nghiên cứu sao?”

“Chỉ với yêu cầu như vậy mà các anh đã coi tôi là phần tử khủng bố sao?!” Hả?

Mấy người đồng loạt quay đầu nhìn hắn đầy nghi hoặc.

Suất vào viện nghiên cứu?

Lẽ nào Vương Lập Hoa không hứa hẹn thứ gì đó cao cấp như cái gọi là trường sinh bất lão sao?

“Trường sinh bất lão?

Tôi cần cái thứ đó làm gì chứ, cả đời này sống đã đủ khổ rồi, đâu phải cứ sống lâu hơn là tôi sẽ thoải mái đâu!” Đái Diên Vũ tức giận gào lên.

Lời nói của hắn lập tức gây ra sự đồng cảm từ vô số người lao động.

Đúng vậy, thời đại đã khác rồi.

Chương 294

Nếu như trước đây, trường sinh có thể giúp một kẻ thống trị kéo dài sự thống trị của mình càng lâu càng tốt.

Nhưng giờ đây, không ít người gánh vác nhiều gánh nặng, chỉ mong được giải thoát ngay lập tức!

Ai mà rảnh rỗi muốn trường sinh bất lão chứ?

Đủ rồi!

Hỏi ra mới biết, Đái Diên Vũ muốn dành suất học này cho em gái mình.

Cô bé từ khi theo ngành khảo cổ, áp lực xung quanh lớn vô cùng.

Mỗi dịp lễ Tết, họ hàng cô dì chú bác thay phiên nhau lên tiếng, ra sức truyền đạt những lời như ngành này chẳng có tương lai, nên sớm chuyển nghề.

Mãi đến năm nay, khi ngành khảo cổ bỗng trở nên hot, họ hàng cuối cùng cũng đến khen ngợi, nhưng rồi lại hỏi đến một vấn đề chí mạng – việc làm.

Khi đó, cô em gái đang định vào viện nghiên cứu ở phương Bắc, dồn hết hy vọng vào đó.

Vốn dĩ nghĩ rằng với thành tích của mình thì chắc chắn sẽ vào được, nhưng không ngờ lúc đó một nữ sinh cùng lớp có thành tích kém hơn mình rất nhiều lại được nhận.

"Không được nhận vào viện nghiên cứu mong muốn, lại còn phải chịu đựng sự châm chọc của người thân, em gái tôi hiện tại vẫn đang bị trầm cảm nặng phải ở nhà tĩnh dưỡng." Sau đó, vừa hay Vương Lập Hoa đến hỏi liệu tôi có thể làm người dẫn đường không, Đái

Diên Vũ biết đối phương là giáo sư khảo cổ học.

Hắn liền bắt đầu suy tính cách để đưa em gái mình vào.

Không ngờ đối phương lại đồng ý ngay lập tức, chỉ nói rằng những việc tiếp theo sẽ khá phiền phức.

"Hắn ta bảo tôi cố gắng nhốt các anh vào trong một đống kim loại, nhưng tôi không ngờ ý hắn lại là muốn tôi ở cùng với các anh…" Ngành khảo cổ này coi trọng nhất là thành tích tổng hợp trong quá trình học tập.

Về cơ bản đều là tuyển chọn những người ưu tú nhất, không hề có chuyện bỏ người giỏi mà chọn người kém hơn.

Sở Mục Vân thấy tình huống phát sinh lại là do bên mình gây ra, càng căm hận mà tự vả vào mặt mình hai cái.

Chu Hoài Văn không có ý ngăn cản, chỉ thúc giục những người bên dưới nhanh chóng đi điều tra chuyện này.

"Cái tên Vương Lập Hoa khốn kiếp này, lại còn dám lợi dụng cả quần chúng!" "Chắc là đã sớm đoán được chúng ta sẽ đến ngăn cản…" Vương Điềm Điềm vẫn còn chút sợ hãi, dù sao ở đống kim loại kia xuất hiện thi thai đầu to mà không ai phát hiện ra.

Nếu không phải Tô Thần kịp thời xuất hiện, cảnh báo họ.

Thì có lẽ giờ đây họ đã tuyệt vọng mắc kẹt bên trong rồi.

"Ở đống kim loại đó anh chạy hai mươi phút là thật hay cố ý?" Đái Diên Vũ cạn lời lườm một cái.

"Tôi thật sự nghĩ các anh chắc chắn đang đuổi theo tôi mà!

Chạy như điên không màng sống chết, không ngờ các anh đã biết ở đó có điều kỳ lạ rồi, chỉ có mình tôi bị dọa sợ đến mức thê thảm." Dưới lời kể của Đái Diên Vũ sau đó, mọi người coi như đã biết sơ

qua đó thật sự là mê trận Quỷ Đả Tường.

Đái Diên Vũ khẳng định rằng mình hoàn toàn không hề rẽ, vẫn luôn đi thẳng.

Nhưng không ngờ vừa nhìn thấy cửa mộ thì chân đã trúng một phát đạn. 【Dù là do hắn tự chuốc lấy, nhưng cái mê trận Quỷ Đả Tường này thật đáng sợ quá! 】 【Đúng vậy… nhất là lúc con thi thai đầu to đó cả người rơi từ trần nhà xuống, cái tiếng động đó!

Khiến chó nhà tôi cũng sợ phát khiếp! 】 【Cái này thì thật, không ngờ cái thi thai đầu to đó không chỉ hại Đội trưởng Trần và mọi người thê thảm, mà trên người có nhiều vết thương đến thế vẫn còn có thể gây chuyện! 】 Suy đi nghĩ lại, họ vẫn quyết định cởi trói cho Đái Diên Vũ trước.

Nhưng để đề phòng vạn nhất, họ đã buộc một sợi dây thừng thô thắt nút chết giữa hắn và Trần Kiến Binh.

Phía dưới là một vực sâu hun hút, một quả pháo sáng thực tế cũng không thể chiếu rõ toàn bộ khe nứt.

Những sợi xích dày đặc vắt ngang qua hai bên vực sâu càng giống như sợi dây vá khe nứt bị giật tung, kéo căng ra.

Gió núi hú lên phía trên, mang theo chút hơi nóng cùng tiếng động như một quái vật bị phong ấn đang gầm thét không cam lòng dưới vực sâu.

Sau khi xác định những sợi xích nối liền đều còn khá chắc chắn, mấy người liền bắt đầu leo xuống.

May mắn là sau đó không còn xuất hiện bất kỳ thứ gì kỳ lạ nữa.

Ngoại trừ việc mất quá nhiều thời gian để đi xuống, thì thật sự không có gì bất ổn khác. 【Cảm giác như từ khi vào trong lòng núi là mọi người cứ đi xuống mãi! 】 【Đúng vậy, nhớ lại lời giải thích

trước đó là thấy sợ rồi, những quái vật bò ra từ khe nứt dưới lòng đất… 】【Tôi đang nghĩ liệu có phải Vạn Nô Vương từ đầu đến cuối chỉ là một?

Giống như những gì Tây Vương Mẫu gây ra trong Vẫn Ngọc, chỉ là Vạn Nô Vương cần nhiều người hơn để tạo ra cơ thể cho mình… nên nó mới là quái vật có nhiều tay như vậy? 】 Ý tưởng này bất ngờ được mọi người chấp nhận.

Việc Vẫn Ngọc có thể lưu giữ ký ức, đồng hóa một người, thậm chí thay đổi cấu tạo cơ thể đã được chứng thực.

Tức là nếu đây là khối Vẫn Ngọc khổng lồ đó, rất có thể công hiệu của nó là hoàn toàn tương đồng!

Nghĩ đến đây, ai nấy đều cảm thấy thứ này thật sự quá khủng khiếp.

Nếu có thể hủy diệt thì cứ hủy diệt, nếu không hủy diệt được thì tặng thẳng cho Đại thần Tô Thần làm đồ chơi cũng ổn.【Nhưng vừa nãy Đại thần Tô Thần có nói hình như anh ấy đang lấy đồ ở nơi khác mà… 】【Ummm, vậy là Đại thần Tô Thần đã đến một đại mộ khác rồi nhưng không livestream cho chúng ta à? 】【Tôi nghĩ là không muốn livestream để giành chú ý, để tránh làm giảm mức độ hỗ trợ của mọi người cho bên này chăng? 】【Bạn trên phân tích khá chuẩn!

Tôi cũng thấy Đại thần Tô Thần thật sự quá vất vả! 】【Đúng vậy, vừa phải lo việc của mình, lại vừa phải thỉnh thoảng chú ý tình hình bên này để đưa ra những gợi ý phù hợp… 】 Nhìn thấy bình luận quan tâm đến hành tung của Tô Thần như vậy, những người ở viện nghiên cứu càng thêm chán nản không thôi.

Thật sự mỗi lần nhắc đến Tô Thần là bên họ lại bị giáng một đòn vô hình.

“Bên vệ tinh vẫn chưa có tin tức gì sao?” “Một phút trước, ở Tần Lĩnh đã bắt được hình ảnh giống như hai con điêu hào đang bay lên.” Một phút trước?

Sở Mục Vân vội vàng cho người điều chỉnh hình ảnh ra.

Sau khi hình ảnh được xử lý tinh vi, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ một bóng hình mờ ảo đang đứng trên lưng con điêu hào khổng lồ đó.

Quả nhiên là Tô Thần!

Sau khi phát hiện điều này, mọi người đều vô cùng kích động.

“Hướng này!

Là đi đâu vậy!” Cùng lúc đó, bảy người đã sắp xuống đến đáy vực.

Khác hẳn với phía trên và giữa vực, khi gần đến đáy, mọi người chỉ cảm thấy lạnh lẽo âm u.

Cứ như có người cố ý thổi hơi lạnh phía sau lưng, dù vội vàng khó khăn mặc thêm quần áo trên vách đá cũng không ngăn được luồng hàn khí kỳ lạ đến cực điểm đó.

“Cảm giác này đáng sợ quá… Chẳng lẽ những thi cốt rơi xuống dưới này vẫn chưa phân hủy sao?” Vương Điềm Điềm run rẩy nói, sự run rẩy rõ ràng bằng mắt thường khiến khán giả đều thấy xót xa.

Dù sao trước đó nhiệt độ gần âm năm mươi độ cũng không khiến cô ấy run rẩy một tiếng.

Bây giờ rõ ràng càng gần núi lửa thì càng phải nóng lên mới đúng, sao lại cảm thấy đáng sợ hơn cả âm năm mươi độ thế này?

Trần Kiến Binh vô thức nhìn chiếc nhiệt kế đang cầm.

Nhiệt độ lại là dương một độ.

Sự phân hóa cực độ của dữ liệu và cảm giác như vậy khiến anh cũng bắt đầu nghĩ đến huyền học.

Huống hồ, tất cả những gì đang xảy ra vốn đã vượt ra ngoài phạm trù của các sự kiện bình thường.

Trực tiếp bắn một quả pháo hiệu xuống dưới, khoảng cách chừng hai mươi mét.

"Không phải chứ… Vừa nãy tiện tay tôi đã xác nhận những thi thể treo trên xích sắt rồi, đều chỉ còn lại xương cốt, không thể động đậy được nữa!" Lôi Hằng Lượng nói, nhưng lại không kìm được mà kêu lên một tiếng kinh ngạc.

"Đậu má?!

Cái thứ kia!?" Mọi người bị tiếng kêu kỳ lạ đó của hắn dọa cho giật mình.

Vương Điềm Điềm quay camera về phía hắn, nhưng lại phát hiện bên cạnh hắn hoàn toàn không có chuyện gì.

Chương 295

Ngược lại, hắn đang trừng mắt nhìn thẳng về phía đối diện, như thể nhìn thấy một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ!

Dưới đáy thung lũng, tro núi lửa hoặc nham thạch chồng chất từng lớp, khiến toàn bộ mặt đất trông như cảnh quay phim ngoài vũ trụ.

Cùng với xương cốt thi thể và phân chim dày đặc chất đống lên.

Vách đá ở đây cũng hoàn toàn giống với trước đó, có Nhân Diện Quái Điểu sinh sống.

Nhưng hiện tại các tổ đều trống rỗng, xem ra loài này ngay cả săn mồi cũng đi cùng nhau.

Rất kỳ lạ là trên vách đá ở đây còn có không ít dây leo trông như đã khô chết nhưng thực tế lại rất chắc chắn.

Và thứ khiến Lôi Hằng Lượng kinh ngạc nằm ở phía đối diện.

Chỉ thấy ở nơi có nhiều đá núi lửa chồng chất nhất trên vách núi đối diện, sừng sững một cánh cổng đồng khổng lồ hai mặt khép chặt.

Cái đó thật sự khiến tất cả mọi người đều ngây người!

Chi bằng nói là thần tích chứ không phải kỳ tích!

Cánh cổng cao gần ba mươi mét, rộng khoảng sáu mươi mét.

Độ hùng vĩ khiến người ta chỉ cần nhìn một cái đã cảm thấy thứ này không thể tồn tại trên thế gian!

Trên cánh cổng đồng còn có nhiều phù điêu nổi lên hoặc những mãnh thú hung hãn được đúc liền khối, hoặc nhiều hình tượng sinh vật kỳ quái, dữ tợn và đáng sợ như thể hoàn toàn không thuộc về mảnh đất này. 【Trời đất ơi!

Cảm giác này còn cao hơn cả tòa nhà mười tầng khu nhà tôi nữa! 】【Tôi hơi hoảng, đây sẽ không thật sự là Cổng Địa Ngục chứ? 】【A a a a a!

Vợ Điềm Điềm ơi mau quay về đi!

Đừng ngốc nghếch mà đi về phía địa ngục đó! 】【Có gì đâu… Vừa nãy tôi thấy bên chính quyền đã phát thông báo cho trực thăng đưa quân đội đến chỗ này rồi mà? 】【Đậu xanh?

Chẳng phải nói trên núi đang có tuyết lớn sao?

Sao trực thăng lại lên được? 】【Người ở dưới chân núi đây, dù sao thì vừa nãy đã thấy trực thăng bay lên rồi, hình như nói là khoảng năm phút nữa tuyết sẽ ngừng rơi… 】Lời nói này khiến khán giả nhất thời chỉ thấy vô cùng cạn lời.

Dự báo thời tiết trước đó cũng đâu có chuẩn!

Nếu tuyết lớn cứ rơi mãi không ngừng, tầm nhìn kém, trực thăng bị cản trở nghiêm trọng.

Thì đó lại là một sự hy sinh vô nghĩa nữa!

Nhưng ai ngờ, năm phút sau, tuyết ở Trường Bạch Sơn thật sự ngừng rơi!

Mọi người vội vàng truy vấn liệu có phải dự báo thời tiết đã trở lại bình thường không, thì được biết tình hình hiện tại chính quyền về cơ bản đã không còn chi tiết hóa dự báo thời tiết nữa.【Vậy lần này ai nói năm phút nữa tuyết sẽ ngừng rơi? 】【Bạn trên có khi ngốc thật, tôi chỉ muốn nói chuyện như vậy ngoài Đại nhân Tô Thần, Gia Cát tái thế của chúng ta thì còn ai nữa? 】【Đậu má?

Đại thần Tô Thần bắt đầu hành động rồi sao?!

Tôi cứ tưởng lần này anh ấy chuẩn bị làm một quần chúng ăn dưa

cơ chứ? 】 Nhưng trên thực tế, bên chính quyền cũng rất đau đầu, bởi vì thông tin Tô Thần cung cấp chỉ là thời gian tuyết ngừng rơi, vị trí máy bay hạ cánh, và mang theo tất cả những lá trấn thi phù còn sót lại.

"Lẽ nào đây thật sự là Cổng Địa Ngục sao?" Nếu thật sự là Cổng Địa Ngục trong truyền thuyết, chỉ cần mở ra là vạn ngàn ác quỷ sẽ tuôn ra.

Khi đó, Trường Bạch Sơn e rằng sẽ trở thành Kim Tước Sơn thứ hai, nhưng Thiên Quan Chúc Phúc, người từng mang đi vạn ngàn lệ quỷ, đã rất lâu không xuất hiện.

Không biết có phải đã hoàn toàn rời khỏi thế giới này rồi không.

"Tôi cũng nghĩ đây có thể là Cổng Địa Ngục có thật, tồn tại trong một truyền thuyết dân gian nào đó…" "Nếu thật vậy thì cứ đặt bom định vị phá hủy, chôn vùi cái nơi đó đi có phải hơn không?" Có một nhà nghiên cứu cho rằng nếu cần phải mở cổng mới có thể thả những lệ quỷ đó ra.

Vừa hay hai bên đều là khe nứt, chi bằng cứ trực tiếp đánh sập khe nứt cho xong.

Nhưng điểm này đã vấp phải sự phản đối kịch liệt từ Ngô Khánh Bình.

"Trước đây tôi đã từng nghiên cứu Tống Tử, thứ đó không như những gì chúng ta vẫn nghĩ, cho dù chỉ còn lại một cánh tay cũng có thể giãy giụa bò ra khỏi vật thể bị chôn vùi." Ngô Khánh Bình nói, sắc mặt lạnh đi không ít.

"Tôi cũng không sợ các anh cười, khi Tống Tử trong tay tôi tiến hành đến bước thí nghiệm hoạt tính đó, nó đã khá yếu rồi." "Vì vậy, việc phá sập khe nứt để chôn vùi cổng đồng là hoàn toàn thừa thãi nếu không thể đảm bảo cổng đồng không bị hư hại!" Có người đã gần

như sụp đổ, trực tiếp tức giận gào lên.

“Cái này cũng không được!

Cái kia cũng không xong!

Vậy phải làm sao đây?

Cứ nằm yên chờ chết đi cho rồi!” “Cái tổ chuyên gia quyết sách chó má gì chứ!

Mấy ngày nay chúng ta ở đây có làm được cái quyết sách nào hữu dụng đâu!

Thà cứ đi thẳng vào mộ mà chết quách cho rồi!” Lời này vừa nói ra, không ít người càng phẫn nộ không thôi.

Nhưng người ta nói đúng là sự thật!

Những chỗ then chốt đều là Tô Thần kịp thời nhắc nhở liên tục trong livestream mới tránh được những sự hy sinh vô nghĩa.

Nhưng bên họ chỉ vừa tìm được hai người, đã làm cho cả đội ngũ rơi vào tình cảnh hiểm nghèo.

Vô dụng mà, đúng là vô dụng thật!

Nhưng vô dụng có nghĩa là giờ không cần làm gì nữa sao?!

Tuyệt đối không thể!

Rầm – Sở Mục Vân đứng dậy vỗ mạnh một cái xuống bàn.

Cả phòng họp sợ đến mức im phăng phắc.

Nhưng gần đây chiêu này thường xuyên xảy ra, mọi người bị dọa giật mình một thoáng rồi cũng không còn cảm giác gì nữa, dù sao cũng đã quen rồi.

“Hàng trăm triệu khán giả đang chờ chúng ta đưa ra quyết sách giải quyết chuyện cổng đồng và Vương Lập Hoa đó!” “Các anh cứ

thế mà buông xuôi à?

Cái quái gì chứ, giờ mà nói mấy lời oán trách này thì ai mà thèm quan tâm cảm xúc của các anh chứ?!" Đúng vậy, đúng vậy, đạo lý này ai cũng hiểu!

Nhưng nếu thật sự có thể giải quyết được thì ai lại muốn ở đây ăn không ngồi rồi chờ chết chứ!

Họ đều là những tinh anh của đất nước này!

Từ khi nhậm chức đã mong có một ngày khi có chuyện có thể phát huy tác dụng.

Nhưng ai ngờ khi chuyện thật sự xảy ra, họ lại chẳng phát huy được tác dụng gì cả!

"Vậy thì cứ đưa tôi đến Trường Bạch Sơn đi, tôi sẽ đến đó tìm cách!" Người đó nói, trực tiếp thu dọn những tài liệu hỗn độn trên bàn.

Những người khác nghĩ, cũng đúng.

Thay vì ở đây gãi tai vò đầu mà không nghĩ ra cách, chi bằng trực tiếp ra tiền tuyến.

Cùng lắm thì có chuyện sẽ là người đầu tiên chết ở phía trước!

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu thu dọn đồ đạc, Sở Mục Vân thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao so với sự trầm lặng chết chóc trước đó, bây giờ ít nhất ông ấy cũng nhìn thấy ý chí chiến đấu trên gương mặt của những người này.

Đợi mọi người rời đi gần hết, ông mới thả lỏng nắm đấm đang siết chặt.

Phụt —— một ngụm máu tươi trào ra, bắn ướt đẫm tài liệu trên

bàn.

Chương 296

Những người còn lại sợ đến mức mặt tái mét.

Một mặt gọi điện xe cấp cứu, một mặt lại cho rằng Sở Mục Vân trong tình trạng này là do bị những người vừa rời đi làm tức giận, liền muốn gọi điện bảo họ quay lại.

Nhưng điện thoại còn chưa kịp kết nối, Sở Mục Vân đã giật lấy.

"Tôi khó khăn lắm mới làm được đến bước này!

Các anh không thể để tôi yên tâm vào bệnh viện cấp cứu sao?!" Người đó ngớ người ra một chút, xe cấp cứu dưới lầu đã đến rồi.

Sau khi đưa người đi, hắn cầm chiếc điện thoại dính đầy máu đứng trong gió lạnh ngổn ngang suy nghĩ.

"Cảnh tượng vừa rồi, là thật hay là diễn?" Chu Hoài Văn xách hành lý từ phía sau vỗ vỗ vai hắn.

"Đừng nghĩ nữa, Sở giáo sư chỉ là tức giận quá thôi, ngụm máu đó chắc là ông ấy đã kìm nén từ đầu rồi." Người đó nghe vậy, trong lòng hơi chột dạ.

Với vẻ mặt ưu sầu, hắn quay người lại, liền thấy trang phục của Chu Hoài Văn dường như đã khác trước.

"Ngài cũng muốn ra tiền tuyến sao?" "Tiền tuyến gì chứ, cũng chỉ là ở dưới chân núi thôi, người ta đâu thể để đám người chẳng làm được gì như chúng ta lên núi chứ!" Chu Hoài Văn bất đắc dĩ nói, rồi lên chuyến xe buýt cuối cùng đi thẳng từ viện nghiên cứu đến sân bay.

Vương Điềm Điềm và những người khác lúc này vẫn chưa biết sự thay đổi ở viện nghiên cứu.

Mấy người khó khăn nhưng cũng đẩy kích động xuống đến đáy thung lũng.

"Cánh cổng này nếu nói là trang trí, thì đây cũng là thứ trang trí hùng vĩ nhất mà tôi từng thấy trong đời!" Lôi Hằng Lượng nói, liền muốn tiến lên ngắm nghía kỹ lưỡng cánh cổng đồng khổng lồ kia.

Nhưng bị Vương Điềm Điềm gọi lại.

"Anh nhìn xem, chiếc quan tài khổng lồ trước cổng đó, nó được đặt ở vị trí đó chắc chắn không phải ngẫu nhiên đâu." Trần Kiến Binh cũng nhìn chiếc quan tài và chín bức tượng điêu khắc kỳ lạ uốn lượn trên đó, trông giống rồng nhưng lại khiến người ta cảm thấy quỷ dị như thể là tượng Bách Túc Trùng.

"Đại thần Tô Thần nói ở đây có một chiếc Cửu Long Tái Thi Quan khổng lồ cần đặc biệt chú ý, còn nhấn mạnh rằng chúng ta tuyệt đối đừng đến gần…" Mấy người không hiểu rốt cuộc Cửu Long Tái Thi Quan là có ý gì, nhưng chiếc quan tài khổng lồ này, mặc dù bị một phần tro núi lửa che lấp, cũng không hề làm giảm khí thế của nó.

Bốn góc đều quỳ một tiểu nhân màu đen, thần sắc cực kỳ cung kính.

Và chiếc quan tài khổng lồ đó dường như được đặt trên một đài đá trắng khắc hình hoa sen.

Chỉ là vì vật che phủ phía trên quá nhiều, nên thoạt nhìn chưa thấy rõ toàn bộ diện mạo.

Chỉ cho rằng đó là một trong số các gò đất trước mặt.

"Kia thật sự là rồng sao?

Hình dáng điêu khắc cũng quá kỳ lạ rồi!

Rồng sao có thể có nhiều chân như vậy?" Lôi Hằng Lượng nói,

càng tò mò muốn đến gần xem.

Vừa lúc đó Vương Điềm Điềm nhìn lướt qua bình luận, thấy lời nhắc nhở trên đó liền đột nhiên biến sắc!

"Đừng đi!" Trần Kiến Binh nghe thấy vậy, vội vàng chạy lên kéo Lôi Hằng Lượng về.

Người sau mặt đầy ngơ ngác, "Tôi chỉ đi xem thôi mà!

Tôi không động vào mấy thứ đó." "Bình luận nói những bức tượng điêu khắc đó hình như đang động đậy!

Nếu là vật sống thì anh lên đó làm bữa buffet à?!" Nghe câu này, những người còn lại cũng ngớ người ra.

Vội vàng trừng mắt nhìn chín bức tượng điêu khắc kỳ lạ kia, nhưng nhìn một lúc lâu lại không thấy bức tượng nào có động tĩnh gì.

Nhất thời cũng có chút mơ hồ, "Cái thứ đó thật sự sẽ động đậy sao?" Nếu thật sự sẽ động đậy, thì tại sao bên trên lại có thể tích tụ nhiều tro núi lửa và phân chim như vậy chứ, có phải quá vô lý không?

"Có khi nào là nhìn nhầm không?" Người đã nhắc nhở họ lúc này cũng đang bị những bình luận ngớ ngẩn tấn công điên cuồng!

Chỉ có thể dùng giọng điệu gần như gào thét để gõ chữ trên bình luận. 【Chúng đang thở!

Tôi tận mắt thấy những thứ này đang thở!

Rất yếu ớt!

Nếu các bạn không tin có thể xem lại phát lại! 】【Hoặc là bây giờ bắt đầu chĩa camera vào chúng đi!

Nhìn kỹ vào!

Các bạn nhất định cũng sẽ thấy những thứ này đang thở đó! 】

Trong sự chú ý của vạn người, camera chĩa thẳng vào chiếc Cửu Long Tái Thi Quan đó.

Nhưng thời gian từng giây từng giây trôi qua, toàn bộ khung hình tĩnh lặng một cách quỷ dị.

"Chẳng có gì động đậy cả…" Lôi Hằng Lượng không kìm được lầm bầm, nhưng giây tiếp theo, lớp vật chất dày đặc chất đống trên "tượng điêu khắc" kia lại nhấp nhô lên xuống một cái, rõ ràng bằng mắt thường!

Phát hiện này khiến tất cả mọi người đều ngây người.

Sau đó liên tiếp mấy lần nhấp nhô xuất hiện.

Mọi người sững sờ nhìn cái gọi là "cửu long" đó, chỉ cảm thấy nỗi sợ hãi trong lòng đạt đến cực điểm. 【Ối trời ơi!

Cái thứ này là có thật sao? 】 【Ummm, cái thứ kia thật sự là rồng sao?

Hình tượng này sao lại khác hẳn với thứ trong bích họa vậy? 】 【Có thể là tương tự về chiều dài?

Tôi cảm thấy thứ này sao lại giống như tồn tại để canh giữ đồ vật bên trong quan tài vậy? 】 【Cười chết tôi rồi, người ta đang ngủ ngay cạnh quan tài kìa, không phải canh giữ quan tài thì canh giữ cái gì? 】 【Đồ ngốc!

Ý tôi là có lẽ không phải canh giữ để người ngoài không mở quan tài, rất có thể là để ngăn thứ bên trong quan tài thoát ra! 】 Thấy cách nói này, mọi người đều ngớ người ra.

Nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện trên người những con Bách Túc Trùng khổng lồ đó đều treo những sợi xích thô cứng.

Và những sợi xích đó ẩn trong đống đổ nát, không biết điểm nối

cụ thể ở vị trí nào.

Nhưng không nghi ngờ gì, thứ này nằm ngay giữa hai cánh cổng đồng lớn.

Nói trắng ra, bất kể đi từ hướng nào, cũng đều nằm trong phạm vi tấn công của những con Bách Túc Trùng khổng lồ đó.

"Hình như… đó chính là Du Diên, chỉ là hình như nơi chúng ở nóng hơn một chút nên chủng loại hình như đã biến đổi…" Một lúc lâu sau, Vương Điềm Điềm mới do dự nói ra suy đoán này.

Mọi người nhíu mày nhìn kỹ, quả nhiên là y hệt!

"Thứ này ở đây không chừng còn là kẻ canh gác cổng lớn sao?" "Trước đây từng nghe nói thứ này sống khá lâu, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy vẫn hơi khó tin… Cái này cơ bản là ngủ say như chết rồi sao?" Lôi Hằng Lượng nói một cách khó tin, vô thức rút súng ra định thử xem những thứ đó rốt cuộc đang trong trạng thái nào.

Nhưng bị Trần Kiến Binh vỗ một cái vào gáy.

"Chúng ta đến đây là để tìm Vương Lập Hoa!

Không phải để gây rắc rối ở đây!" Huống hồ Tô Thần đã nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại, bảo họ sau khi tìm thấy khe nứt thì phải nhanh chóng rời đi.

Nhưng hiện tại nhìn khắp khe nứt này, vừa rộng rãi lại có nhiều gò đất nhỏ và khối đá nhô ra, cùng với không ít khe nứt lớn nhỏ có thể ẩn náu người.

"Cái này… có tìm thấy được không?" Lôi Hằng Lượng nói với vẻ chột dạ, nhưng cũng không có ý định cất súng lại.

Chỉ là nhàm chán dùng chân gạt đống vật chất chất đống trước mặt sang một bên, đột nhiên xương trắng lạnh lẽo lộ ra trong tầm

mắt.

Hít —— Mọi người sợ đến mức hít một hơi khí lạnh, rồi gạt bỏ những vật che phủ khác.

Bên dưới cơ bản là một lớp xương trắng bằng phẳng!

Thậm chí phần lớn đều là xương cốt người!

Vương Điềm Điềm trực tiếp ngồi xổm xuống, ước chừng dùng tay đo chiều cao của cả đống xương cốt, gần như cao đến khuỷu tay.

Chương 297

Phía trên cơ bản là hoàn toàn không có vật cản, hơn nữa lại nằm trong phạm vi hoạt động của những con Nhân Diện Quái Điểu đó.

Vì vậy, lớp vật chất chất đống dày như vậy có lẽ không tốn quá nhiều thời gian để hình thành.

Nhưng điều quỷ dị là trên những bộ xương trắng này không hề có một chút vật bám dính nào, khô cong sạch sẽ, cứ như thể bị ăn vào rồi tiêu hóa sạch sẽ rồi nhổ ra những cục xương vô dụng vậy.

Nghĩ kỹ càng rợn người, mấy người lúc này cuối cùng cũng có chút hoảng sợ.

Do dự không biết có nên tiếp tục tìm kiếm ở xung quanh không.

"Hay là, cứ nghe theo ý kiến của Đại thần Tô Thần, chúng ta rút lui trước, đợi anh ấy phát tín hiệu rồi quay lại?" "Nhưng cơ hội bây giờ là ngàn năm có một!

Những con chim kia bây giờ đều đã ra ngoài kiếm ăn rồi, nếu đợi chúng quay về thì chúng ta không biết bao giờ mới có thể vào lại được nữa!" Lôi Hằng Lượng nhíu mày nói, cực kỳ hứng thú với chiếc Cửu Long Tái Thi Quan kia.

Trước đây xem livestream các đội khác mở quan tài, hắn đã vô cùng ngưỡng mộ.

Mà giờ đây, trước mắt hắn lại là chiếc quan tài của Vạn Nô Vương, một tuyệt tác cổ kim trong giới mộ địa.

Hắn thật sự muốn xem con quái vật trong bích họa kia rốt cuộc trông như thế nào.

"Nhưng Tô Thần ca ca chỉ cảnh báo chúng ta khi tình huống khá

nghiêm trọng… những người đã hy sinh trước đó…” “Nhưng trước khi đến đây, chúng ta không phải đã chuẩn bị sẵn sàng cho sự hy sinh rồi sao?” Một thành viên còn sống sót bất đắc dĩ nói, anh ta suốt chặng đường đã chai sạn với cái chết rồi.

Có thể nhìn thấy di tích lợi hại như vậy, cho dù chết cũng không sao cả.

Chỉ cần trước khi chết được chứng kiến kỳ tích, thì mọi thứ đều không thành vấn đề!

“Vậy thì tiếp tục tìm kiếm dấu vết của Vương Lập Hoa ở đây, nhưng không ai được một mình đến gần chiếc quan tài hoặc cổng đồng khổng lồ đó!

Một khi có bất kỳ tình huống nào, lập tức báo cáo!” Bởi vì số người hy sinh trước đó thật sự quá nhiều.

Hiện tại trang bị đầy đủ, mỗi người không chỉ có một khẩu súng mà còn được trang bị một túi lớn đạn dược và lựu đạn các loại.

Về cơ bản, họ bắt đầu tìm kiếm xung quanh thung lũng, lấy cổng đồng làm trung tâm.

Nhưng cảnh tượng này lại khiến không ít fan của Tô Thần trên bình luận không thể chịu đựng nổi. 【Cạn lời… Có súng trong tay là có tự tin rồi, nhưng nếu thật sự gặp chuyện, cầm súng cũng đâu thể dọa được những con quái vật đó đi đâu! 】 【Đúng vậy!

Sao lại không nghe lời Đại thần Tô Thần chứ?

Nếu lát nữa xuất hiện thứ gì đó mà toàn quân bị diệt, thì lời cảnh báo của Đại thần Tô Thần là trò đùa sao?! 】 【Tôi cảm giác bây giờ có lẽ họ đều nghĩ rằng Đại thần Tô Thần có thể ra tay giúp đỡ vào những thời khắc then chốt, nên làm gì cũng phóng túng hết! 】 【Nhưng mà, tôi thấy họ đâu có vấn đề gì!

Cái giá phải trả bằng sự hy sinh của bao nhiêu người chẳng phải là để tìm ra Vương Lập Hoa, kẻ chủ mưu gây họa này sao? 】【Bạn trên nhắc tôi mới nhớ, chuyện Đái Diên Vũ nói là thật hay giả, chính quyền đã điều tra ra chưa?! 】【Đúng vậy!

Nếu cái gọi là tuyển chọn ưu tú không được thực hiện, thì sau này ai còn dám tiếp tục dấn thân vào ngành nghề ít người biết đến như vậy nữa chứ! 】Bình luận đang tranh cãi gay gắt, bỗng nghe thấy một tiếng súng vang vọng khắp thung lũng truyền đến.

Vương Điềm Điềm tìm kiếm khắp nơi nguồn gốc tiếng súng, lúc này mới phát hiện là ở bên ngoài thung lũng.

Một thành viên đã gục xuống trong vũng máu trên đất đang co giật, và kẻ nổ súng chính là Vương Lập Hoa, đang ẩn mình trong khe nứt, chỉ lộ ra nửa thân trên trông như một người hoang dã!

Trần Kiến Binh ở gần nhất lập tức xông lên định nổ súng xử tử Vương Lập Hoa ngay tại chỗ.

Nhưng Vương Lập Hoa lại nhanh hơn một bước lên tiếng.

"Tôi đầu hàng!" Ngay lập tức, hắn dứt khoát vứt súng và tất cả vũ khí trên người ra, giơ cao hai tay quỳ xuống đất.

Tất cả mọi người đều ngớ người ra, hoàn toàn không ngờ lại diễn biến như vậy.

Nhưng không giết người đầu hàng là quy định bất di bất dịch.

Trần Kiến Binh chỉ có thể tức giận đạp hắn ngã xuống đất rồi dùng dây thừng trói lại.

Trong khi đó, những người khác vội vàng tiến lên kiểm tra vết thương của người kia, nhưng tay vừa chạm vào người đó thì anh ta đã ngừng co giật.

Đôi mắt trợn tròn, đầy vẻ không cam lòng.

"Ta nhắm chính xác động mạch chủ mà đánh, không ngờ nó vẫn giãy giụa lâu đến vậy chứ!" BÙM —— Ngay lúc mọi người đau lòng, không cam tâm nhìn vẻ mặt đắc ý của Vương Lập Hoa thì một người xông lên, không chút lưu tình nào giáng một quyền vào mặt Vương Lập Hoa.

Cú đấm này nhắm vào mắt, trực tiếp đánh bay gọng kính của Vương Lập Hoa, khiến nó lún sâu vào mặt hắn.

Nhìn thấy người kia lại muốn giáng thêm một quyền nữa, Trần Kiến Binh cắn răng vẫn kéo người đó lại.

"Đợi đưa hắn về, có khối hình phạt chờ hắn đấy!" Nói xong, anh ta bất lực liếc nhìn camera, ý là bây giờ đang có camera, chúng ta không cần thiết phải làm như vậy!

Nhưng sau khi kéo người kia lại, anh ta mới phát hiện đó là Đái Diên Vũ.

Khán giả ban đầu đang hò reo "Đánh hay lắm!" nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Đái Diên Vũ, màn hình lập tức tràn ngập sự nghi hoặc. 【Emmm tôi còn tưởng là Tiểu Lôi đội trưởng…】 【Thật sự vừa nãy cả người tôi đơ ra, tôi và Trần đội trưởng có cùng biểu cảm — vì sao lại là tên này?

Bọn họ không phải cùng phe sao?!】 【Tôi bây giờ có cả ngàn dấu chấm hỏi, ai có thể giải đáp cho tôi câu hỏi này, chẳng lẽ tên này muốn lấy lòng để sau này giảm nhẹ hình phạt?】 【Có khả năng, nhưng mà sự phẫn nộ trên mặt hắn hình như là thật đó?】 【Tôi cũng thấy không giống thật, vừa nãy tôi đã thử trước gương rồi, không thể duy trì lâu như vậy…】 Thấy Đái Diên Vũ bị kéo lại vẫn không cam tâm, muốn tiếp tục xông lên đánh người, mọi người càng không thể hiểu nổi.

“MẸ NÓ!

Buông tôi ra!

Các người không thể đánh hắn thì tôi có thể đánh chứ!

Tôi lại không phải loại cần tuân thủ quy tắc như mấy người!” “MẸ NÓ, bảo các người buông ra!

Hắn dám giết người ngay trước mặt chúng ta mà còn kiêu ngạo như vậy, tôi không nhịn nổi!” Lúc này Đái Diên Vũ dường như đã quên mất bản thân mình trước đây còn có giao dịch với Vương Lập Hoa.

Bây giờ hắn ta càng giống một ác quỷ muốn nuốt sống Vương Lập Hoa vậy.

Trần Kiến Binh dù trong lòng cũng chất chứa lửa giận, nhưng cái gọi là chức trách khiến anh ta không thể ra tay.

Những người khác cũng không thể nhìn nổi, đành tiện tay nhặt một mảnh vải rách che mặt Vương Lập Hoa lại để tránh khó chịu về mặt sinh lý.

Một lúc lâu sau, Đái Diên Vũ mới bình tĩnh lại.

Nhưng khi Trần Kiến Binh buông hắn ra, lại thấy hắn ta vẫn thút thít nghẹn ngào bên cạnh.

Một người con trai to lớn trước đây chửi bới không kiêng nể gì, giờ lại khóc lóc thút thít, đúng là nằm ngoài dự liệu.

Vương Điềm Điềm bất lực đành chiều theo ý của cư dân mạng, tiến lên an ủi.

Không ngờ, Đái Diên Vũ lại khóc dữ dội hơn.

“Tôi thật sự không ngờ, trước đây người bên cạnh bị quái vật giết, tôi còn nghĩ đó là quái vật thì tôi đành chịu…” “Nhưng mà chết

tiệt, vừa nãy lại là người sống bị người giống tôi giết!" CHÁT!

Đái Diên Vũ hối hận nói, còn tự tát vào mặt mình một cái rõ kêu.

"Tôi trước đây còn mù quáng giao dịch với loại cầm thú như vậy, tôi chết tiệt đúng là không ra gì!" Cảnh này có chút hài hước đến nực cười, cũng khiến người ta suy nghĩ rất nhiều điều.

Ban đầu toàn mạng điên cuồng mắng Đái Diên Vũ là gián điệp hèn hạ không biết xấu hổ.

Bây giờ lại thấy cũng có thể hiểu được.

Dù sao nếu thật sự là người nhà mình phải chịu đựng sự tủi nhục như vậy, đổi lại là mình có lẽ còn không làm được đến mức đó.

Trong chốc lát, những từ ngữ như "Đái Diên Vũ đích thực là nam tử hán!", "Đái Diên Vũ ngầu quá!" được quét đầy trên màn hình bình luận.

Kết quả điều tra từ Viện nghiên cứu cuối cùng cũng có rồi.

Sau khi Vương Điềm Điềm xem xong bản kết quả điều tra đó, hiếm khi cô ấy lại đánh mất khả năng kiểm soát biểu cảm.

Đái Diên Vũ cảm nhận được một chút bất ổn, vội nói: "Kết quả là gì cô nói đi!

Bất kể thật hay không, tôi đều có thể chấp nhận!" Vương Điềm Điềm thở dài một hơi, diễn biến của chuyện này thật sự khiến cô không kịp trở tay.

Cho dù có cho cô mười lá gan, cô cũng không dám nghĩ ra một tình tiết cẩu huyết như vậy!

Chương 298

"Viện nghiên cứu bên kia điều tra được rằng thành tích của em gái anh quả thực ưu tú hơn rất nhiều so với người bạn cùng lớp đã được nhận vào, nhưng mà đối phương bây giờ đã chết rồi…" Đái Diên Vũ nhíu mày, "Chết rồi?" Sau đó sững người một chút lại nói: "Vậy nếu cô ta chết rồi, em gái tôi có thể danh chính ngôn thuận vào Viện nghiên cứu rồi sao?" Vương Điềm Điềm càng thêm xấu hổ, "Chuyện hơi phức tạp, anh nghe tôi từ từ kể anh nghe…" Thì ra, người đã thay thế em gái Đái Diên Vũ chính là cô gái trước đây bị "Thảo nguyên Đại địa tháp" tàn nhẫn xé xác ở Mộ Câu Dã Nhân.

Mà nguyên nhân cô ta có thể vào Viện nghiên cứu với số điểm thấp hơn là do có quan hệ bất chính với Vương Lập Hoa.

Mặc dù nói đối phương chết rồi cũng coi như hả dạ, khi đó không ít người xem livestream ở Mộ Câu Dã Nhân đã rất có ý kiến về cô gái đó.

Chỉ là cuối cùng người ta đã chết thì không tiện bình luận gì, nhưng bây giờ tình hình thật sự không còn như trước nữa.

Suy nghĩ kỹ lại thì mọi chuyện hóa ra vẫn do cô gái đó gây ra, những người xem hóng hớt chợt nổi giận. 【Con nhỏ đó hóa ra đi cửa sau à!

Chả trách khi đó chỉ biết nói giọng the thé làm người ta phát tởm!】【Cái kịch bản này thật sự khiến người ta muốn than thở, tôi thấy nếu giáo sư Vương cảm thấy không có ai sưởi ấm giường thì hoàn toàn có thể tuyển thêm người vào Viện nghiên cứu mà, không nhất thiết phải làm chuyện này hại người chứ?】【Đúng vậy mà… giọng the thé kia trông cũng có chút… nhưng cũng không đến nỗi

không tìm được người xinh đẹp hơn chứ?】【Vô ngữ… Mấy người trên lầu này não bị úng rồi sao?!

Chuyện như thế này lẽ nào nên hợp lý tồn tại sao?】【Đúng vậy, bản thân chuyện này đã là vi phạm quy định rồi, sao còn có thể giễu cợt ủng hộ việc vi phạm?

Hài hước cũng phải đúng lúc đúng chỗ chứ?】【Điều lố bịch nhất là sau khi Vương Lập Hoa để người khác đi cửa sau thay thế em gái Đái Diên Vũ, vậy mà hắn còn mặt mũi đồng ý cho cô ta tiếp tục đi cửa sau vào nữa?!】【Đúng vậy… tên ngu ngốc đó nhìn vừa nãy cứ như điên vậy, không chừng khi đó đồng ý xong là đã điên rồi?】【Mẹ nó!

Kẻ điên nào còn biết đầu hàng bảo vệ tính mạng chứ!

Tôi thấy tên này chỉ là giả vờ thôi!】Mọi người thảo luận kịch liệt, không ai phát hiện camera bắt đầu lén lút di chuyển sang một bên.

Vương Điềm Điềm trực tiếp đứng dậy nói muốn đi vệ sinh.

Còn những người khác cũng bắt đầu đứng dậy tự tìm việc làm.

Đợi đến khi màn hình bình luận chợt nhận ra thì camera đã hướng về phía cánh Cổng Đồng khổng lồ không có người.

Và tiếng đấm đá quyền quyền đến thịt vang vọng khắp thung lũng.

Có người nghe thấy tiếng rên trầm, đoán rằng có lẽ là bị bịt miệng.

Nhưng không ai có ý định ngăn cản chuyện này.

Trầm cảm nặng.

Một sinh viên nghiên cứu khảo cổ học phải chịu áp lực như thế nào mới có thể nổi bật?

Và khi cuối cùng đã có được thành tựu trong ngành này, chính cô

ấy cũng nhìn thấy hy vọng thì cơ hội lại bị người khác đi cửa sau cướ mất.

Bất kể là ai đối mặt với tình huống như vậy, e rằng cũng muốn táng tên tội đồ kia một trận tơi bời.

Huống chi đối phương trước đây còn lợi dụng chính mình… Nghe tiếng đấm đá, mọi người chỉ tiếc nuối không thể tự mình đến hiện trường bổ sung thêm hai cước.

Tiếng đập kéo dài gần hai mươi phút.

Khi camera quay trở lại, là Vương Lập Hoa mặt sưng vù, mũi chảy máu, răng cũng bị đánh rụng, đang đối mặt với camera muốn khóc lóc tố khổ.

Nhưng Vương Điềm Điềm đã xoay camera sang hướng khác.

Cảnh này xuất hiện đương nhiên là vô cùng hả hê.

Dù sao không ai muốn nhìn thấy cái khuôn mặt độc ác kia.

Huống hồ đến bây giờ, ngoài vài lời đồn đại thì hắn ta vẫn không chịu nói bất cứ điều gì.

Chỉ cố làm ra vẻ thần bí nói rằng chỉ cần tiếp tục ở đây thì mọi chuyện đều có thể biết.

Khiến Đái Diên Vũ tức giận lại giáng thêm cho hắn hai quyền.

Cuối cùng mọi người nhất trí quyết định vẫn là nên rút lui trước, dù sao mục đích đã đạt được rồi.

Không cần thiết phải bất chấp cảnh báo của Tô Thần mà tiếp tục mạo hiểm ở đây.

Nhưng người của Viện nghiên cứu lại thẳng thừng nói.

Nhiệm vụ trước đây đã nói là bắt Vương Lập Hoa, tiện thể làm rõ

nguyên nhân dữ liệu Trường Bạch bất thường.

Mà bây giờ dữ liệu đã vượt xa mười năm trước, trọng điểm là dao động năng lượng vẫn tiếp tục tăng vọt!

Tình hình đã vô cùng nguy cấp, nếu bây giờ họ rút ra rất có thể sẽ mất đi cơ hội cứu vãn cuối cùng.

Nhìn thấy tất cả áp lực đã dồn đến, Vương Điềm Điềm và những người khác đều có sắc mặt không mấy dễ coi.

"Nhưng mà… bây giờ tất cả nhân viên chuyên nghiệp theo dõi dữ liệu đã chết hết rồi, chỉ còn lại mấy người ngoại đạo chúng ta, e rằng thiết bị cũng đã bị chúng ta để lại trên đó mà không mang xuống." "Đúng vậy, trong tình huống như thế này mà bắt chúng ta hoàn thành nhiệm vụ này có phải là quá miễn cưỡng không?" Người của Viện nghiên cứu vừa mới hạ cánh, còn chưa kịp tìm chỗ đặt chân đã ở trên chiếc xe buýt lớn suy luận ra kết luận này.

Dù cho bản thân họ cũng cảm thấy điều này hơi bất nhân tình, nhưng hiện tại họ đã là hy vọng cuối cùng rồi.

Trừ phi có thần nhân khác giáng thế xuất hiện, ví dụ như — Đại lão 【Thiên Quan Chúc Phúc】 kia.

Nhưng mà anh ấy đã nhiều ngày không đăng nhập rồi, rốt cuộc là tình hình thế nào cũng không ai biết.

"Hiện tại chúng ta tạm thời không có người có thể trông cậy, thiết bị đã được các chiến sĩ trên đó thu thập và đang đi xuống, các bạn cố gắng khắc phục một chút, dù sao những người kia không phải chuyên nghiệp, không thể so với kinh nghiệm phong phú của các bạn." 【Mê hoặc… phát ngôn của vị đại lão này thật sự khiến tôi cảm thấy mê hoặc, hình như hiện tại còn bốn chiến sĩ, một phóng viên, một người hướng dẫn, một chuyên gia địa chất, và một kẻ điên đúng không?】

【Emmm đừng nói nữa, tôi thấy trực tiếp này tôi cũng không muốn xem tiếp nữa, không nghe cảnh báo của Tô Thần đại lão, cuối cùng người bị mắng vẫn là Điềm Điềm bé cưng mà!】【A!

Phiền chết đi được, đây là quyết sách do lũ ngu ngốc nào đưa ra vậy?】【Xin giơ tay tôi cũng muốn biết, những chiến sĩ kia không chuyên nghiệp, bảy con mèo độc còn lại của chúng ta cũng không chuyên nghiệp mà!】【Vô ngữ, ai thao tác mà chẳng là thao tác, chẳng qua là không muốn nhìn thấy mấy người của đội ngũ trước còn sống vài người đúng không?

Cứ nhất định phải chết hết mới được sao?】【Tôi quả nhiên là người cấp dưới, không thể hiểu được mạch não của người cấp trên!】Vì thông báo này, toàn mạng lập tức phẫn nộ.

Cảnh báo của Thiên Quan đại thần đã nói rằng nguy cơ lần này là không thể tránh khỏi và cũng không thể ngăn cản được.

Mặc dù không ai biết ý nghĩa của câu "đợi anh ấy thông báo" là gì, nhưng anh ấy bây giờ căn bản không có ở đây mà!

Cho dù anh ấy thật sự có cách, nhưng người không ở đây thì cũng vô dụng thôi!

Những người lý trí trực tiếp đưa ra cách nói này, dù sao nó cũng thể hiện sự bất lực của Viện nghiên cứu.

Nhưng vẫn có không ít fan cuồng nhiệt bày tỏ không thể chấp nhận được.

Đối với điểm này, người của Viện nghiên cứu cũng rất bất lực, họ cũng muốn những người chuyên nghiệp lên núi mà!

Nhưng kể từ khi đưa lên hai đội ngũ, tuyết trên núi càng rơi dày hơn.

Giống như cố ý cản trở họ vậy.

Mà điều kỳ lạ hơn là, thiên sắc của khe nứt kia lại hoàn toàn không giống bên ngoài.

Vẫn là ánh trăng sao mờ ảo.

Ngẩng đầu có thể nhìn thấy một mảng trời, các đội viên cũng có chút kỳ lạ.

"Trên đó nhiều xích sắt như vậy tôi còn tưởng đã che khuất tầm nhìn rồi, sao lại còn rõ ràng như vậy?" "Có lẽ nơi này thật sự có chút tà khí?" Vương Điềm Điềm không chắc chắn nói, cũng chỉ đành bất lực đặt hành lý xuống.

Không còn hứng thú than thở nữa, thiết bị chưa đến không có việc gì làm, sự chú ý liên tục chuyển dời.

Cuối cùng tất cả tập trung vào Vương Lập Hoa đang giả điên giả dại.

"Nói đi, tại sao ông lại muốn ở lại đây xem mọi chuyện xảy ra?

Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?" Vương Lập Hoa vẫn vẻ mặt vui vẻ, kể từ khi biết đội ngũ không thể rời đi, hắn ta vẫn luôn vui vẻ như vậy.

Mặt sưng vù, mũi chảy máu đi kèm với biểu cảm này, càng khiến người ta cảm thấy hắn ta thật tiện, muốn đánh cho hắn một trận tơi bời.

"Tôi vì sao phải nói cho các người biết chứ?" BÙM —— Lần này các đội viên cũng lười quan tâm đến camera nữa, trực tiếp giáng một quyền vào mặt hắn.

Vương Lập Hoa sững người một chút, trong ánh mắt u ám ban đầu chợt lóe lên một tia hung ác rồi nhanh chóng biến mất.

Nhưng camera lại ghi lại rõ ràng cảnh này.

Lập tức màn hình bình luận bùng nổ chửi bới, nói rằng trực tiếp xử tử tên tai họa Vương Lập Hoa ngay tại chỗ cho xong.

Hắn ta không điên, chỉ là giả điên.

Nhưng việc động thủ thì đó là dùng tư hình, là phạm pháp.

Hiện tại dù muốn xé xác hắn ra làm ngàn mảnh, nhưng ai cũng không có tâm trạng làm vậy.

"Vào thời điểm mấu chốt này mà giả ngây giả dại, ngươi lo lắng chúng ta ảnh hưởng đến kế hoạch của ngươi sao?" Trần Kiến Binh nhìn thấy ánh mắt hung ác kia, xoa đầu ngón tay chằm chằm nhìn Vương Lập Hoa, trầm giọng nói.

Quả nhiên, sắc mặt Vương Lập Hoa biến đổi.

Thần thái không còn ngây dại như trước nữa.

"Vậy ngươi có đoán được kế hoạch của ta là gì không?

Chương 299

Không đoán được đúng không?

Không sao, ta cứ tiếp tục dây dưa với mấy người." "Dù cho mấy người giết ta, cũng vô ích!" Những lời lẽ kiêu ngạo đó khiến khán giả tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Ngay cả Đái Diên Vũ cũng không kìm được muốn xông lên đánh hắn một trận nữa, nhưng lại bị lời của Vương Điềm Điềm ngăn lại.

"Tôi biết anh muốn trả thù Tô Thần tiểu ca ca, nhưng cái chết của Tôn Ngọc Thiến không hề liên quan gì đến cậu ấy cả!" Vương Lập Hoa như bị chạm vào điểm đau, thần thái chợt vặn vẹo.

Hắn ta gào thét khản cả cổ: "Làm sao có thể không liên quan!

Chính là cậu ta đã hại chết Thiến Thiến!

Khi đó cậu ta rõ ràng có thể ngăn chúng ta đi xuống!" Mọi người càng thêm vô ngữ, rất may là tất cả đều đã xem qua buổi livestream đó.

Khi đó Tô Thần đã đưa ra lời khuyên tốt nhất rồi.

Rõ ràng là tên này vì nóng vội, một lòng muốn đi xuống nên mới khiến cô tình nhân nhỏ của hắn chết.

Kết cục đương nhiên khiến mọi người đều hả dạ, dù sao đức bất xứng vị, tất có tai ương.

Nhưng rất rõ ràng, Vương Lập Hoa dường như vì muốn mình có thể hành sự một cách chính nghĩa, đã đổ tất cả tội lỗi lên đầu Tô Thần.

"Đầu óc ông có lẽ thật sự không bình thường, chả trách lại hợp tác

với loại quái vật như vậy.” Vương Lập Hoa lại cười ha hả.

“Quái vật thì sao?!

Chẳng phải vẫn tốt hơn các ngươi, những kẻ đạo mạo giả dối sao!” “Nhưng mà không sao, rất nhanh thế giới này sẽ phải chôn cùng Thiến Thiến!

Các ngươi!

Đều phải chết!” Câu nói cuối cùng đó, Vương Lập Hoa hùng hổ nói thẳng vào camera.

Vẻ mặt âm u cùng những lời lẽ độc địa đó, những gia đình có trẻ nhỏ bị dọa đến khóc thét lên.

Ngay cả người lớn cũng bị dọa không nhẹ.

Và ngay lúc mọi người đều nghĩ tên thần kinh này hết cứu thì một tiếng cửa mở nặng nề khiến tất cả đều sững sờ.

KÉT KẸT —— Giống như gió thổi mở cánh cửa nặng nề đã bị phong kín hàng trăm năm.

Tiếng động đó cũng giống như toàn bộ không gian đều bị một đôi bàn tay khủng khiếp xé toạc ra vậy.

Có người ngơ ngẩn nhìn điện thoại của mình, biểu cảm trực tiếp mất kiểm soát.

Lại có người bị dọa đến giật mình, tưởng rằng cửa phía sau mình bị đẩy ra nên vội vàng cảnh giác quay đầu nhìn.

Càng có người trực tiếp vứt điện thoại đi, lo lắng giây tiếp theo sinh vật từ trong Cổng Đồng khổng lồ chui ra sẽ trực tiếp từ trong điện thoại chui ra.

Tại hiện trường, Vương Điềm Điềm và những người khác đơn giản là bị bóng ma tâm lý kéo đến cực điểm.

Máy móc quay đầu lại, liền thấy cánh cửa vốn đóng chặt lại mở ra một khe!

"Mẹ nó!

Bên trong có thứ gì đang đẩy cửa sao?!" Đái Diên Vũ cả người da đầu tê dại.

Tất cả mọi người đều dán mắt vào cánh Cổng Đồng khổng lồ, nhưng tiếng động vừa rồi cũng chỉ giới hạn ở việc cánh cửa dày cộp mở ra một khe rộng khoảng nửa mét.

"Trời ơi… chuyện này không đùa được, có thể đẩy cánh cửa như thế này, nếu thứ đó thật sự ra ngoài, chúng ta chẳng phải bị nghiền nát sao?" Lôi Hằng Lượng nói với vẻ sợ hãi, trực tiếp giật lấy camera.

"Tổ chuyên gia, đồ bên trong sắp ra rồi, chúng ta còn phải ở đây đợi thiết bị sao?" Lời này không nghi ngờ gì là trực tiếp hỏi tổ chuyên gia là muốn sống hay muốn chết.

Chu Hoài Văn bên kia trực tiếp phát điên, người vừa xuống xe buýt lớn còn chưa kịp tìm chỗ ngồi mà!

Cửa đã mở rồi!

Liên tục hỏi thăm, các chiến sĩ phía trên vẫn đang bị Nhân Diện Quái Điểu quấn lấy không thể xuống được, Chu Hoài Văn càng thêm vô ngữ.

"Tiểu Tô giáo thụ không phải đã định vị cho mấy người rồi sao?

Theo lý mà nói thì hẳn là có thể trực tiếp hạ cánh xuống đáy thung lũng chứ!" Bên kia bất lực trong làn đạn mưa mà lớn tiếng trả lời.

"Chúng tôi không tìm được vị trí đó!

Chỉ có thể chọn chỗ gần nhất để hạ cánh!

Nhưng lại vừa lúc gặp phải Nhân Diện Quái Điểu đang trên

đường về tổ!" Trời ơi, cái vận khí này thật sự quá xui xẻo mà!

Hai đội ngũ, một đội bị chặn trên đường, một đội vẫn đang trên đường xuống.

Đơn giản là ông trời cũng không muốn giúp đỡ!

"Nếu thật sự là Cương Thi, thực ra chúng ta cũng không cần sợ hãi đến vậy…" "Đúng vậy!

Dù sao Cương Thi đều sợ mặt trời, trời sắp sáng rồi!" Nhưng nói thì nói vậy, đáy thung lũng đó có thể chiếu thấy mặt trời hay không vẫn còn là một ẩn số.

Họ ở chân núi có thể nhìn thấy ánh bình minh, nhưng thiên tượng trong camera lại không hề thay đổi nửa phần!

"Chẳng lẽ bầu trời đó là giả sao?" "Không loại trừ khả năng này, nhưng vì sao chỉ có thiên tượng phía trên khe nứt kia không đúng?" Vì sao?

Vì sao?!

"Mẹ nó!

Đến lúc nào rồi mà còn hỏi vì sao!

Tôi muốn là cách giải quyết!" Nhưng lúc này nói gì cũng chỉ là sự cuồng nộ bất lực.

Cách giải quyết ư?

Buồn cười!

Cho dù cho họ thời gian và thiết bị, muốn kéo cánh cửa khổng lồ đó ra cũng phải mất mấy ngày trời!

Trọng điểm là có làm được hay không còn là chuyện khác!

Hiện tại là từ bên trong bị đẩy ra!

Thử tưởng tượng nếu đơn thuần chỉ là Cương Thi, vậy phải cần bao nhiêu Cương Thi mới có thể đẩy được cánh cửa khổng lồ này?!

"Rút đi, rút hết đi.

Thà trực tiếp rút hết người rồi ném một quả bom xuống đây nổ tung cho xong chuyện!" Lời này vừa thốt ra đã chọc giận không ít nhà nghiên cứu.

Chuyện này đặc biệt là muốn nổ là nổ được sao?!

Kim Tước Sơn trước đây còn dễ nói, địa chất không có quá nhiều phiền phức.

Nhưng Trường Bạch đây là một ngọn núi lửa đang hoạt động mà!

Ném bom vào núi lửa đó chẳng phải là tự tìm đường chết, là muốn kéo theo những người xung quanh cùng hủy diệt sao!

Nhưng nếu thật sự nói là đưa ra một cách giải quyết, thì thà cùng nhau hủy diệt còn hơn!

Dù sao nếu thứ kia trong núi mà ra ngoài, không kiểm soát được, tất cả mọi người cũng đều phải chết.

"Có thể liên hệ với Thiên Quan đại thần không?" Vì Tô Thần bên kia có việc không thể đến, họ chỉ có thể nghĩ đến việc nhờ cậy vị đại thần từng một mình khống chế thi triều kia.

Người phụ trách gửi tin nhắn liên hệ 【Thiên Quan Chúc Phúc】 trực tiếp khóc nức nở.

"Tin nhắn riêng không có phản ứng chút nào…" KÉT KẸT —— Lại là một tiếng động như đòi mạng, Chu Hoài Văn cuối cùng cũng không kiên trì nổi, bảo Trần Kiến Binh và những người khác nhanh chóng rút lui.

"Tiếp theo giao cho đặc chiến đội, các bạn trước tìm cách tìm

đường rút lui!" Trong lúc nói chuyện, hàng chục sợi dây thừng được thả xuống từ vách núi phía trên.

Camera hướng lên trên, có thể nhìn thấy rất nhiều chiến sĩ đang nhanh chóng hạ xuống.

Lôi Hằng Lượng tặc lưỡi cảm thán, "Trang bị đầy đủ đúng là không giống nhau, tốc độ chúng ta xuống chắc phải ngang ngửa rùa bò rồi đúng không?" Rồi lại một tiếng két kẹt nữa.

Cánh cửa đã được đẩy ra rộng khoảng một mét rưỡi.

Dường như khoảng cách cánh cửa bị mở ra chỉ còn lại một tờ giấy mỏng. 【Emmm tôi cảm giác hình như tai tôi đã bắt đầu không còn tốt nữa rồi… hình như có tiếng ác quỷ truyền ra??】 【A a a a!

Chương 300

Cứu mạng!

Thật sự đáng sợ quá!

Tôi xem phim kinh dị cũng không đáng sợ như vậy!】 Giống như tiếng kèn hiệu cổ xưa vang lên, lại giống như có tiếng gào thét hỗn tạp, tiếng quái vật rít gào lẫn lộn trong đó.

Tiếng gió lúc này hòa vào, xé rách và tái tạo âm thanh biến thành tiếng động kéo dài và cực kỳ quỷ dị.

Giống như u hồn từ địa ngục đòi mạng, tất cả mọi người sau khi nghe thấy âm thanh này đều không rét mà run.

Vương Điềm Điềm cũng là lần đầu tiên bị dọa đến tái mặt, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh giơ máy quay.

Có người không nhìn nổi nữa, bất lực gõ chữ. 【Mặc dù tôi cũng rất muốn tiếp tục xem sau đó là tình tiết gì, nhưng mà chạy trước đi!】 【Đúng vậy, tôi không muốn sau này nhìn thấy quái vật xông ra cảnh máu me trực tiếp… đã xem đến chai lì rồi!】 【Hay là thỏa hiệp một chút, người rút lui, nhưng mà tìm một chỗ thích hợp đặt máy quay lên?】 【Úc!

Đúng vậy!

Như vậy vừa đảm bảo an toàn, lại vừa có thể bình thường nhìn thấy sau cánh Cổng Đồng này rốt cuộc có thứ gì rồi!】 Không ít người đều bày tỏ an toàn của con người là trên hết.

Vương Điềm Điềm, người ban đầu còn đang do dự có nên tiếp tục mạo hiểm ở lại livestream hay không, cũng đành chọn một góc độ để Trần Kiến Binh và những người khác đặt máy quay ở vị trí mà người

bình thường không thể chạm tới.

Vừa hay Đái Diên Vũ trên người còn mang theo một chiếc máy quay khác, mấy người đang chuẩn bị rời đi thì Vương Lập Hoa lại nằm ỳ xuống đất như đống bùn, dáng vẻ "có bản lĩnh thì mấy người cứ vác tôi đi".

"Hả?

Ngươi đây là một lòng tìm chết sao?

Thứ bên trong này nếu ra ngoài chắc chắn sẽ xử lý cả ngươi đấy!" Lôi Hằng Lượng vừa nói vừa dùng báng súng chạm vào mặt Vương Lập Hoa, nhưng mặt đã biến dạng mà đối phương vẫn không hề có chút gợn sóng nào.

"Để tôi cõng hắn đi, người này ít nhất không thể chết ở đây." Trần Kiến Binh nói, lần lượt tháo trang bị xuống.

Để ngăn Vương Lập Hoa làm loạn, anh ta còn bịt miệng hắn lại.

Cõng người vững vàng trên người, xác định không có vấn đề gì liền định chạy.

KÉT KẸT —— Lại một lần nữa, bước chân định tiến về phía trước bị chặn lại.

Nhưng tiếng động này không phải từ Cổng Đồng, mà là nắp quan tài của Cửu Long Thai Thi Quan bên cạnh đã bị mở ra!

Giống như tiếng chuông báo động được rung lên, chín con hỏa sơn du diên khổng lồ dưới đất lập tức tỉnh dậy.

Cố gắng bám chặt lấy quan tài.

Nhưng hoàn toàn không thể ngăn cản được thứ bên trong có sức lực cực lớn.

Chỉ trong hai ba nhát, nắp quan tài trực tiếp bị hất tung!

Hai con hỏa sơn du diên khổng lồ thậm chí bị hất văng xuống đất, giãy giụa kịch liệt!

Một thân thể khổng lồ cao gần ba mét từ trong quan tài đứng dậy, vậy mà thật sự giống hệt hình ảnh miêu tả trong bích họa!

Vị Vạn Nô Vương này thật sự có mười hai cánh tay!

Chỉ thấy hắn toàn thân đen kịt như thể được tẩm một lớp hắc ín vậy.

Tất cả mọi người đều bị con quái vật quỷ dị này dọa cho sững sờ.

Vương Điềm Điềm và những người khác thậm chí quên mất cả chạy trốn, khoảnh khắc đối mặt với con quái vật chỉ cảm thấy một uy áp cổ xưa mạnh mẽ ập tới! 【Móa nó!

Cái quỷ gì thế này!

Cái bích họa thành thật sao lại đáng sợ đến vậy!】 【Lố bịch!

Cái thứ này sao có thể tự mình bò dậy được?!】 【A a a a!

Vợ ơi chạy đi!

Đừng ngây người nữa!】 【Trời ơi!

Đây thật sự không phải quái vật do đạo diễn phim kinh dị nào đó thiết kế ra sao!

Khó có thể tưởng tượng thứ này lại thật sự tồn tại!】 【Tôi có dự cảm không lành… mục tiêu của thứ kia hình như không giống những cương thi khác là ăn người…】 Thấy những con du diên còn lại bắt đầu liều mạng bò lên người con quái vật, cố gắng ngăn cản bước chân của nó rời khỏi quan tài.

Nhưng dù cho sự chênh lệch về hình thể rất lớn, con quái vật lại không hề tốn sức chút nào mà hất văng những con du diên cản đường.

Đồng thời bắt đầu tích lực chạy về phía Cổng Đồng!

Tiếng xích sắt va chạm loảng xoảng là những con hỏa sơn du diên khổng lồ đang cố gắng hết sức ngăn cản con quái vật mười hai cánh tay.

Chỉ là xích sắt đã giam cầm chúng, chỉ có thể trơ mắt nhìn con quái vật càng ngày càng đến gần Cổng Đồng.

Lúc này Vương Điềm Điềm và những người khác mới chợt tỉnh ngộ sau sự uy hiếp vừa rồi.

"Mau ngăn nó lại!

Nó muốn mở cửa!" Lố bịch!

Chuyện mà tổ chuyên gia không dám nghĩ lại xảy ra ngay trước màn hình.

Không ai ngờ rằng thật sự có "người" sẽ xông lên dùng tay kéo cánh Cổng Đồng, cố gắng mở nó ra.

Trọng điểm là hiện tại cánh Cổng Đồng khổng lồ bản thân nó đã ở trạng thái sắp mở, nhìn thấy các chiến sĩ đang hạ xuống còn phải mất một lúc nữa.

Mấy chiến sĩ không hề do dự giương súng bắn phá, hy vọng có thể ngăn cản con quái vật tiếp tục đến gần Cổng Đồng khổng lồ.

Nhưng một con Cương Thi có thể tự mình hất tung quan tài của kẻ điên thì làm sao lại là Cương Thi bình thường chứ?

Đạn bắn vào cơ thể con quái vật tóe ra từng chùm lửa, vậy mà vẫn không thể ngăn cản nó chút nào!

Nhìn thấy nó mười hai cánh tay bám chặt vào hai bên cánh cửa.

KÉT KẸT —— Một tiếng cửa mở khổng lồ vang lên khiến toàn bộ không gian đều chấn động.

Có người thậm chí có thể nhìn thấy quỹ đạo viên đạn bắn tới bị cưỡng chế bẻ cong!

Luồng khí mạnh mẽ thậm chí thổi bay cả những vật chất dày đặc chất đống trên mặt đất.

Gầm!

Cùng với một tiếng gào thét đắc ý.

Quỷ Môn Quan đại khai!

Cảnh tượng vô số ác quỷ điên cuồng từ bên trong xông ra!

Hầu như là khiến người nhìn thấy ghi nhớ suốt đời!

Xương khô, thi thể thối rữa, cương thi khô quắt… Hầu như tất cả các hình thái có thể xuất hiện sau khi con người chết đều hội tụ trong thi triều này.

Cái thi triều chân thực đó, những thi thể chất đống gần năm sáu mét cao, khoảnh khắc cánh cửa mở toang thi thể cao ngất tràn xuống giống hệt dòng nước lũ.

Mấy người không hề có bất kỳ vật phẩm nào có thể trấn áp Cương Thi hầu như ngay khoảnh khắc dòng nước lũ đó tràn xuống đã chạy bán sống bán chết!

Trong lòng hối hận tột cùng vì sao trước đây lại dây dưa lâu như vậy ở chỗ này!

Mà thi triều phía sau càng chạy cực nhanh!

Tổ chuyên gia nhìn thấy tốc độ chạy của bộ xương khô cũng nhanh như người bình thường, trực tiếp đờ người ra.

“Cái này với thi triều ở Kim Tước Sơn có khác nhau không…”
“Nói nhảm!

Đương nhiên không giống!

Cái này mẹ nó đơn giản là phiên bản nâng cấp!" "Tống Sùng Lượng đâu?!

Hỏi xem còn có thể sản xuất thêm bao nhiêu Phù Trấn Thi nữa!

Số lượng Phù Trấn Thi hiện có e là không đủ!" Toàn bộ thi triều đều giống như bị tiêm thuốc kích thích, đặc biệt là hiện tại cánh Cổng Đồng khổng lồ mới chỉ mở ra chưa đến một phần ba!

Không ai dám tưởng tượng nếu cánh cửa mở hoàn toàn thì thi thể có lấp đầy toàn bộ đáy thung lũng, thậm chí thi thể chất đống đến tràn ra ngoài hay không.

Chương 301

【Tôi đã bắt đầu chân mềm nhũn rồi… ô ô ô… tôi thật sự chân mềm nhũn rồi… cảnh này thật là nghẹt thở!】【Cứu mạng a!

Thiên Quan đại thần!

Anh ở đâu?

Lại có thi triều xuất hiện!

Đáng sợ hơn lần trước cả trăm lần a!】【Đã bắt đầu thở dốc khó khăn rồi, với tư cách là người chứng kiến Kim Tước Sơn lần trước, bây giờ người đã muốn thở không nổi rồi…】【A a a a, Thiên Quan đại thần cầu xin anh mau xuất hiện đi!

Anh nói tận thế xuất hiện rồi!

Cái này… cái này căn bản không phải thứ mà nhân loại bình thường có thể chống lại a!】【Còn độc thân… cảnh báo của Thiên Quan đại thần lần trước tôi đã phấn khích nửa tháng… bây giờ còn bị béo bụng, cảm giác mấy tên này mà đến nhà tôi chắc chắn chạy không thoát a!】【Emmm tôi coi như biết vì sao hàng loạt cư dân được sơ tán rồi… hóa ra chính quyền đã sớm nhận được tin tức rồi sao?】【Trời ơi, Điềm Điềm bé cưng cố lên!

Em có thể chạy thoát mà!】【Tuyệt vời, những chiến sĩ kia vẫn đang hạ xuống, hay là đừng xuống nữa!

Bò lên trên mà chạy đi!】【Tôi cảm giác họ có thể là mang theo Đại Tướng Quân Phù chuyên để xử lý tình huống này…】【Nhưng mà!

Nhiều Cương Thi như vậy, làm sao có thể xử lý xuể!】Trên mạng bùng nổ, phàm là người nhìn thấy cảnh tượng này đều không

thể bình tĩnh.

Những người ban đầu thức dậy sớm lẽ ra phải chuẩn bị cho một ngày mưu sinh mới, đều hoang mang ngồi trên đất, trên bậc thang, trên ghế nhìn chằm chằm vào màn hình với những hình ảnh hung tợn đáng sợ.

Dường như hy vọng sống sót đến đây đã bị hủy diệt rồi.

Những sinh vật đã chết sống lại, chẳng phải là muốn những người sống chết đi sao!

"Kim Tước Sơn trước đây chính là một cảnh báo a!

Đây chính là muốn chúng ta hủy diệt!" Có người trực tiếp xông ra đường phố gào thét trong bi thống tột cùng.

"Vừa hay tất cả đừng sống nữa!

Chúng ta thà bây giờ cùng chết đi, đỡ phải bị Cương Thi dọa cho nửa sống nửa chết rồi còn bị cắn!" Có người trực tiếp rủ rê nhau tìm đến cái chết sớm.

Lại có người bản thân vốn đã sống không nổi, mượn cớ này trực tiếp chọn cách kết liễu tất cả.

Tỷ lệ tử vong tăng vọt vào lúc trời tờ mờ sáng, không ít cảnh sát vẫn còn đang ngủ say cũng không thể không đi làm sớm hơn.

Càng có những người thậm chí ngay trên đường đi làm đã cứu được mấy người đang định từ biệt thế giới này.

Những người ban đầu không có cảm giác gì, nhìn thế giới xung quanh biến động thấy rõ bằng mắt thường cũng bắt đầu hoảng loạn.

"Trời vẫn chưa sáng mà… bên ngoài sao lại ồn ào như vậy?" Những người nghe thấy tiếng binh binh bang bang bên ngoài mà không phản ứng gì.

Đợi một lúc sau thức dậy, mới phát hiện đồ đạc trước cửa nhà mình đã bị người khác đập nát.

Mỹ từ gọi là, "Cuồng hoan cuối cùng trước tận thế!" Đường lớn ngõ nhỏ, lẽ ra là thời khắc yên tĩnh nhất.

Nhưng lại đông đúc hơn gấp nhiều lần so với bình thường.

Người biết chuyện, người không biết chuyện, cũng như những người chỉ muốn hóng hớt cầm gậy gộc biểu ngữ, bắt đầu diễu hành trên đường lớn.

Một ngày của người dân bình thường còn chưa bắt đầu đã bị phá hủy hoàn toàn.

Siêu thị, cửa hàng quần áo, cửa hàng xa xỉ phẩm… phàm là những cửa hàng bán vật phẩm đều bị những người diễu hành cường hành xông vào, cướp đi một lượng lớn vật tư.

Mức độ nghiêm trọng tăng vọt.

Người đàn ông bị đánh thức bởi tiếng ồn ào mở điện thoại trong trạng thái mơ màng.

Anh ta nhớ lần cuối cùng có tiếng ồn ào như vậy vào ban đêm là khi Tô Thần livestream ở Tháp Lí Mộc.

Không ngờ nhanh đến vậy, tiếng ồn ào này đã tăng lên gấp mấy lần.

Nhìn thấy trang tin tức không ngừng bị đẩy tới đủ loại tiêu đề, bài viết và video hỗn loạn, anh ta mơ màng mở ra, chỉ thấy những cảnh tượng như trong một bộ phim tận thế cấu hình cao!

Thật sự bị dọa giật mình, "Hôm nay chẳng lẽ là ngày lễ kỳ lạ nào đó sao?

Kiểu như 'xả hơi một ngày'?" Một lúc sau, người bạn gái bên cạnh

đột nhiên phản ứng lại, một tiếng thét chói tai suýt nữa làm thủng màng nhĩ anh ta. "A!

Là thật!

Là thật!

Những suy đoán trên mạng trước đây đều là thật!" "Thật không thể tin nổi!

Phân tích của tiểu tử thám hiểm Dị Châu trước đó hoàn toàn đúng!

Xứng đáng là người từng tiếp xúc gần gũi với Thiên Quan đại thần!" Nhìn bạn gái kích động như vậy, người đàn ông bất lực đứng dậy.

Ngoài cửa sổ vẫn còn tối đen, nhưng những nơi ánh đèn đường chiếu tới đã trở nên hỗn độn.

Dù có phải tận thế thật sự sắp đến hay không, tóm lại là trước khi sự việc leo thang từ cuồng hoan bạo loạn thành sự kiện gây thương vong, anh ta không định ra ngoài.

Quay lại nhìn bạn gái với bờ vai quyến rũ, anh ta khó khăn nuốt nước bọt rồi lao tới, chọn một kiểu cuồng hoan tận thế khác.----------Tô Thần vừa cầm đồ đi ra, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đang đợi bên ngoài liền không kịp chờ mà lao lên đòi xoa đầu.

Anh bất lực xoa vài cái, chợt nhớ đến chuyện ở Trường Bạch.

Lấy điện thoại ra, nhìn thấy vô số tin tức liên quan xuất hiện, sắc mặt anh lập tức trầm xuống.

Mấy tên này, thật sự không chú ý đến mấy cái xác chết dưới Cổng đồng khổng lồ kia!Xác chết?

Nhìn tin nhắn Tô Thần gửi tới, Chu Hoài Văn đơ người.

Vội vàng tua lại video để xem, lúc này mới phát hiện gò đất trước Cổng đồng khổng lồ quả thật có gì đó bất thường!

Sau khi mấy nhân viên kỹ thuật xử lý video xem xét kỹ lưỡng, mới phát hiện bên dưới quả nhiên lờ mờ có mấy người nằm đó!

Quan trọng là vì tro núi lửa bao phủ máu nên nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không thấy!

Tổ chuyên gia lập tức chấn động! "Không trách Vương Lập Hoa lại quả quyết nhất định sẽ có chuyện xảy ra, còn muốn ở lại phía sau xem kịch!" "Chúng ta trước đây không nghĩ đến việc nghiên cứu kỹ lưỡng những gì đang diễn ra trước Cổng đồng khổng lồ..." "Nhưng hắn làm cách nào để đi qua mà không bị mấy con Hỏa sơn du diên khổng lồ kia tấn công?!" Nhìn thấy thi triều hoàn toàn nhấn chìm Hỏa sơn du diên, nhưng Hỏa sơn du diên vẫn kiên cường vươn dậy tấn công lũ Tống tử.

Cảnh tượng này lại có một cảm giác bi tráng khó tả.Còn các chiến sĩ đang lơ lửng ở độ cao khoảng năm mét so với đáy thung lũng, nhìn thi triều bên dưới cũng có chút khiếp vía.

Đặc biệt là khi lũ Tống tử phát hiện ra bọn họ thì lũ zombie đã vươn nanh múa vuốt, tốc độ khá nhanh bò lên phía trên, bọn họ càng thêm hoảng loạn. "Đội trưởng, có cần rút lên cao hơn một chút không?" Lý Cường Quốc liếc nhìn Trần Kiến Binh và đồng đội vẫn đang bị Tống tử truy đuổi ở phía xa, nghiến răng nói: "Trước tiên hãy yểm trợ đội trưởng Trần rời khỏi hẻm núi rồi tính!"Sau đó, hơn sáu mươi khẩu súng phun lửa hướng xuống dưới phun xả.

Loại súng phun lửa lần này đã được cải tiến, có ba chế độ.

Điểm xả, có thể bắn ra ngọn lửa như một viên đạn, rơi xuống vị trí đã nhắm.

Tuy nhiên, tầm bắn chỉ khoảng hai mươi mét, nhưng lại tiết kiệm nhiên liệu nhất.

Xả rộng, tức là chức năng nguyên thủy.

Nhưng đã được cải tiến một chút, ngọn lửa phân bố theo dạng quạt với khoảng cách xa nhất khoảng tám mét, chiều rộng quạt ở cuối khoảng bốn mét.

Nhược điểm là tiêu hao nhiên liệu cực lớn, chỉ có thể bắn bốn đợt.Chức năng bắn tia thứ ba khá lợi hại, cũng đòi hỏi kỹ thuật thao tác cực cao.

Nói trắng ra là nén ngọn lửa phun ra, ngọn lửa chỉ rộng bằng một ngón tay, tầm bắn có thể đạt đến mười lăm mét.

Nhưng thời gian duy trì không dài, hơn nữa còn dễ làm nóng chảy nòng súng.Chỉ có thể từ khoảng cách rất xa, mỗi người sử dụng một chức năng để thủ công thiêu đốt lũ Tống tử bên dưới.

Thay phiên nhau sử dụng súng phun lửa, phía trên còn phải có mấy người phụ trách thay thế nhiên liệu.

Khó khăn lớn nhất là toàn bộ quá trình đều không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào, cũng như không có chỗ đặt chân vững chắc để tác nghiệp trên cao!Mùi protein đặc trưng tỏa ra từ xác thối bị thiêu đốt bên dưới, khiến người ta vừa buồn nôn vừa cảm thấy một mùi thực vật thơm ngon khó hiểu.

Có chiến sĩ thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ mình có phải đã biến thành Tống tử rồi không, "Tôi vậy mà lại cảm thấy hơi đói!

Không bình thường chút nào!" Một người nói đói, những người còn lại cũng cảm thấy đói.

Dù sao thì trước khi đến đây cũng là đột xuất, không bổ sung bất kỳ thức ăn nào.

Trên đường xuống tiêu hao còn khá lớn, bây giờ coi như đã đến giới hạn rồi.Nhưng cho dù đốt cháy cả đám Tống tử nối tiếp nhau, vẫn không thể ngăn cản những thi thể không ngừng tuôn ra từ Cổng đồng khổng lồ, làm cho ngọn lửa vừa khó khăn đốt cháy lại bị ép tắt. "Nóng quá!

Hơn nữa oxy cũng gần hết rồi, đội trưởng, nếu không đi lên e rằng chúng ta sẽ ngạt thở mất..." Một đồng đội thở hổn hển, mặt đầy mồ hôi nói, thậm chí nắm tay áo cũng có thể vắt ra không ít mồ hôi.Thấy Trần Kiến Binh và đồng đội đã biến mất vào sâu trong khe nứt.

Chương 302

Lý Cường Quốc hít một hơi thật sâu, hét lớn: "Toàn thể chú ý!

Chuẩn bị rút lui lên trên!" Nói xong, anh ta rút ra một quả lựu đạn.Bùm bùm bùm —— Từng quả lựu đạn được ném xuống, tiếng nổ vang lên không ngớt.

Vậy mà đã làm nát bét một nửa số Tống tử ở phía hẻm núi gần vách đá bên này!

Giành được thời gian rút lui quý báu, các chiến sĩ lập tức rút lên trên.Nhưng không ngờ lúc này, phía trên vang lên một tiếng chim kêu chói tai.

Sắc mặt các chiến sĩ chợt biến đổi, chẳng lẽ đội khác đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi sao?

Chỉ thấy những con chim quái dị mặt người kia tuy bị thương, nhưng bụng đều phình to.Rất nhanh, một đàn chim quái dị mặt người bay lượn trên không, đồng loạt uốn éo thân thể.

Sau đó nôn ra những thi thể đẫm máu rơi xuống.

Thi triều như phát điên, điên cuồng tụ tập về phía những thi thể rơi xuống.

Rất nhanh, một cái, hai cái, ba cái... ngày càng nhiều thi thể bị ném xuống, thi triều tụ tập thành từng vòng tròn ăn thịt.Mặc dù nhìn mà da đầu tê dại, nhưng nhìn trang phục thì những thi thể kia không phải là đội quân khác ở phía trên, bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Còn những con chim quái dị mặt người cũng như không phát hiện ra bọn họ, tiếp tục bay ra ngoài tìm kiếm thức ăn. "Mấy thứ này không đúng chút nào!

Là chương trình đã được thiết lập sẵn sao?

Sao chim lại còn biết cho Tống tử ăn nữa?" Tiểu Trang kinh ngạc nói, bị Lý Cường Quốc thúc giục nhanh chóng bò lên. "Tranh thủ lúc chim quái dị mặt người còn chưa phát hiện ra chúng ta, nhanh chóng rút lui!

Đừng để bị mắc kẹt giữa không trung mà rơi xuống chết, thế thì còn mặt mũi nào nữa!""Nhưng hành động ở phía trên cũng quá chậm rồi!

Đã nói là gặp nhau sau mười phút, vậy mà đã gần nửa tiếng rồi!" Lý Cường Quốc cũng cảm thấy có gì đó không ổn, ngẩng đầu nhìn lên trời vẫn là bầu trời sao và trăng.

Cứ như thể bầu trời phía trên thật sự sẽ không có bất kỳ thay đổi nào!"Quái lạ thật, lẽ ra trời phải sáng rồi chứ!

Ai đã che khuất bầu trời này?" Có người kinh ngạc kêu lên, mấy chiến sĩ đang tập trung bò lên phía trên sửng sốt một chút cũng ngẩng đầu nhìn theo.

Nhưng chỉ vì nhìn một cái đó, tay lại không nắm vững, trực tiếp rơi xuống.

Tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang vọng trong hẻm núi.Lý Cường Quốc hoàn toàn ngây người.

Nếu chỉ rơi xuống một hai người thì còn nói được, đây lại trực tiếp rơi xuống bốn năm người?! "Chuyện gì thế này?!" Nhưng không ai có thể trả lời anh ta, mọi người đều lo lắng mình cũng rơi xuống trở thành thức ăn cho quân đoàn Tống tử.

Đều vội vàng bò lên.

Nhưng càng như vậy, càng có nhiều người liên tục rơi xuống.Thấy số người rơi xuống đã vượt quá mười người, mồ hôi trên

trán Lý Cường Quốc tuôn như mưa.

Chuyện này quá quỷ dị!

Thật sự quá quỷ dị!

Anh ta khẳng định những người rơi xuống phía sau này leo lên không có bất kỳ vấn đề gì!

Người gần anh ta nhất trước khi rơi xuống thậm chí còn nói chuyện với anh ta, hai người còn đang thảo luận tại sao những người trước đó lại rơi xuống!

Anh ta hoàn toàn có thể khẳng định đối phương trước khi rơi xuống không hề kiệt sức, ảo giác, thậm chí không phải bị thứ gì đó kéo xuống!Đáng sợ nhất là anh ta nhìn thấy đối phương trong khoảnh khắc rơi xuống trên mặt lại lộ vẻ thản nhiên!

Thật sự là quỷ dị đến cực điểm!

Và vẻ mặt thản nhiên đó lại khiến anh ta cảm thấy rơi xuống cũng là điều đương nhiên!

Khiến anh ta trong một khoảnh khắc cũng nảy sinh ý muốn nhảy xuống.

Cứ như một chiếc lá trên cây đến lúc phải rơi xuống là điều hiển nhiên vậy! "Mẹ kiếp!

Là cánh cửa kia gây ra quỷ!

Đừng nhìn xuống dưới!

Cũng đừng nhìn cánh cửa đang mở kia!" Đột nhiên nhận ra điều không ổn, Lý Cường Quốc hung hăng tự tát mình một cái, đồng thời hoảng hốt cảnh báo những người khác.Cứ như những con chim quái dị mặt người kỳ lạ kia lại đi săn mồi để cho lũ Tống tử vừa xuất hiện từ Cổng đồng khổng lồ ăn vậy.

Bây giờ hành vi các chiến sĩ tự nguyện nhảy xuống cũng là Cổng đồng đang "săn mồi" các sinh vật xung quanh, từ đó nhanh chóng nuôi dưỡng những quái vật mà nó phóng thích ra "trưởng thành".

Đây là hành vi của "cánh cửa"!Mặc dù không biết đây là nguyên lý gì, nhưng mọi thứ đã thay đổi kể từ khoảnh khắc cánh cửa này được mở ra.

Nhưng mọi thứ vẫn vô ích.

Cho dù anh ta kịp thời nhắc nhở, vẫn có người không chút do dự nhảy xuống.

Như những chiếc lá úa tàn lảo đảo rơi xuống đất, rồi bị những sinh vật dưới đất nghiền nát một cách tàn nhẫn.Tống tử no nê máu thịt, lập tức thăng cấp tiến hóa.

Vốn dĩ thực lực đã cường hãn, bây giờ chúng lại có khả năng bật nhảy kinh người.

Khoảng cách ba bốn mươi mét, vậy mà ba bốn bước đã đuổi kịp. "A!

Cứu mạng!

Cứu tôi với!"Nơi đặt camera không bị ảnh hưởng, sau khi thoát khỏi sự điều khiển của người điều khiển, nó bắt đầu tự động bắt cảnh.

Những cảnh tượng máu me này được chiếu đi chiếu lại cho công chúng xem.

Ngay cả những người thích video kinh dị lúc này cuối cùng cũng không thể chịu đựng được gánh nặng tâm lý, vứt điện thoại điên cuồng nôn mửa.Các chuyên gia ngồi bệt trên ghế, với dáng vẻ chờ chết.

Mặc dù mang theo một trái tim nhiệt huyết đến đây, nhưng lúc này họ cũng cảm thấy vô cùng bất lực. "Đội này ít nhất không mang theo Trấn Thi Phù, cũng coi như chúng ta may mắn, không bị tổn thất một nửa trang bị ngay từ đầu."Có người lập tức bất mãn phản bác, "Những khẩu súng phun lửa này cũng là do đội của chúng ta khó khăn nghiên cứu ra!

Tổn thất này không đáng gọi là tổn thất sao?" Người kia không nói nên lời, cũng lười phản bác.

Nhưng một cảnh khác trong camera trực tiếp lại khiến họ cau mày sâu sắc.

Đó là Vương Điềm Điềm và đồng đội của cô, vẫn đang bị một phần nhỏ thi triều truy đuổi.Camera bên này được Đái Diên Vũ cõng, bị cột chặt vào ba lô rung lắc suốt mà không hề lệch đi nửa phân.

Camera này cũng khá hiểu ý, hướng thẳng vào lũ Tống tử đang đuổi theo sát phía sau.

May mà lũ Tống tử này chưa có cơ hội no nê máu người, nên tốc độ hành động vẫn ở mức sơ cấp.

Tuy không thể cắt đuôi, vẫn giữ một khoảng cách nhất định, nhưng may mắn là cũng không đuổi kịp. "Trời ơi, mấy tên này bị làm sao vậy?

Không dứt được!" Đái Diên Vũ vừa chửi vừa nói, hơi thở cũng bắt đầu không đều. "Ai lại từ chối nhiều miếng thịt béo biết chạy như vậy chứ...

Nếu tôi đói mấy trăm năm, mấy nghìn năm, tôi cũng sẵn lòng đuổi theo mấy con phố!" Lôi Hằng Lượng nói đùa, chạy lâu như vậy mà vẫn chưa thở dốc nhiều.Trần Kiến Binh cũng đang cõng một người có trọng lượng gần bằng mình mà chạy như bay.

Thể lực kém nhất là hai chuyên gia địa chất khác, đã bắt đầu khóc cha gọi mẹ không muốn chạy nữa.

Lôi Hằng Lượng đành phải nhận thêm một số trang bị cần thiết của người kia để đi qua núi tuyết, thậm chí là kéo tay đối phương mà chạy về phía trước.Nhưng rất nhanh bọn họ gặp phải rắc rối lớn – con đường phía trước trở nên chật hẹp, chỉ đủ một người đi qua.

Quan trọng hơn, cách đi qua những chỗ chật hẹp hơn có thể còn rất phiền phức. "Chẳng lẽ phía trước là đường cụt?!" Có người hoảng hốt nói nhưng lại càng chen lấn về phía trước, sợ mình bị tụt lại phía sau bị những con Tống tử ngày càng gần hơn bắt lấy ăn thịt.Vương Điềm Điềm tùy tay ném những chiếc lông vũ nhặt được lên không trung, lông vũ thuận theo gió bay ngược về phía sau một đoạn khá xa. "Có gió, Thiên Quan đại thần Tô Thần nói đi theo hướng gió là sẽ tìm thấy lối ra, có thể yên tâm đi!"Trần Kiến Binh bất lực đành phải cởi cục nợ Vương Lập Hoa đang cõng trên lưng xuống, nhưng không ngờ đối phương đã thoát khỏi dây trói giữa đường và chờ đợi khoảnh khắc này xuất hiện!

Vừa đặt chân xuống đất, hắn liền điên cuồng chạy ngược lại!Điều vô lý là, lũ Tống tử kia như thể không nhìn thấy hắn vậy.

Hai bên lướt qua nhau, lũ Tống tử vẫn không tha, tiếp tục đuổi theo bọn họ.

Mấy người nhìn ngây người. "Đậu mợ?!

Cái quái gì thế này?

Chương 303

Vương Lập Hoa chẳng lẽ đã chết rồi?" Trần Kiến Binh cau mày phủ nhận điều này, "Hắn ta vẫn luôn trên lưng tôi, tôi có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn."Anh ta giơ súng định bắn Vương Lập Hoa một phát vào đầu, nhưng không ngờ lại bị một con Tống tử đỡ đạn giúp!

Thêm một phát nữa, lại không ngờ lại bị một con Tống tử khác đỡ đạn! "Thật à?!" Trần Kiến Binh cũng bị cảnh tượng quái dị này dọa đến mức chửi thề. "Tôi vẫn luôn nhắm vào đầu hắn ta mà!"Lôi Hằng Lượng là người do Trần Kiến Binh một tay huấn luyện, tự nhiên là người hiểu rõ tài bắn súng của anh ta nhất.

Thấy ở khoảng cách gần như vậy mà lại liên tiếp xảy ra sai sót, anh ta cảm thấy đây có thể là nguyên nhân khác.

Nhưng lúc này tiểu thi triều đã áp sát, bọn họ không đi nữa thì không còn thời gian.Lôi Hằng Lượng và Đái Diên Vũ bên cạnh nhìn nhau, vô cùng ăn ý nhấc bổng Trần Kiến Binh nhét vào khe nứt chật hẹp. "Đội trưởng anh đi nhanh đi, tôi cản hậu!" Tự mình chắn đường không tiến không lùi được, Trần Kiến Binh chỉ đành hối hận cố gắng len về phía trước.

Lẽ ra lúc nãy anh ta nên hành động nhanh hơn, trước khi Vương Lập Hoa thoát khỏi phạm vi kiểm soát của mình, vặn gãy cổ hắn ta mới phải!

Nhưng anh ta đã thật sự do dự!Cũng có thể nói anh ta thật sự quá tự tin, anh ta cho rằng người mình đã tự tay trói tuyệt đối sẽ không có cơ hội thoát ra.

Vì vậy mới chần chừ trong khoảnh khắc hắn ta chạy đi.

Tên này rất nguy hiểm!

Không chỉ việc hắn ta có thể mở Cổng đồng vào lúc này, mà ngay cả lũ Tống tử cũng có thể bỏ qua hắn ta, điểm này đã nói rõ vấn đề! Nếu sau này tình hình ở đây hoàn toàn mất kiểm soát, có khả năng mời Thiên Quan đại thần hoặc Tô Thần đại thần đến xử lý thì tên này nhất định sẽ gây ra rắc rối lớn!

Càng nghĩ như vậy, Trần Kiến Binh trong lòng càng hối hận vì đã tự tay để đối phương chạy thoát.Một cú đấm mạnh vào tường, vốn dĩ là hành động để trút giận.

Nhưng không ngờ khi đấm xuống lại vang lên tiếng "bẹt", kèm theo dịch nhầy bắn tung tóe.

Ngay sau đó, toàn bộ khe nứt chật hẹp đột nhiên vang lên tiếng động lạo xạo, lớn ầm ĩ.

Có người vội vàng chiếu đèn pin qua, lúc này mới phát hiện Trần Kiến Binh vậy mà lại một cú đấm chính xác làm nát bét một con du diên.Kể từ khi được chuyên gia sinh vật học phổ biến kiến thức trên livestream, bọn họ đều cẩn thận không còn chọc ghẹo thứ này nữa.

Không ngờ bây giờ đã dột còn gặp mưa đêm, trong khe nứt mà bọn họ đang ở lại ẩn chứa một đám du diên cỡ nhỏ!

Tục ngữ nói kiến tụ nhiều cũng có thể cắn chết người.

Huống chi bây giờ đều là những con du diên dài nửa cánh tay, mười mấy con vây lên là có thể khiến một người hoàn toàn phát điên.Trước có địch chặn, sau có địch đuổi.

Mấy người gần như phát điên mà điên cuồng chạy về phía trước.

Những con du diên lớn hơn thì còn có thể dùng súng bắn, chứ những con du diên nhỏ thì thật sự không có cách nào.

Người phía trước chạy nhanh thì không sao, còn người phía sau tránh né không kịp đã bị đám du diên vây quanh bọc lại thành một cục côn trùng khổng lồ.Nghe tiếng kêu thảm thiết không dứt phía sau, nỗi ân hận trong lòng Trần Kiến Binh đã đạt đến cực điểm.

Nắm đấm siết chặt, anh ta rất muốn lao ra phía sau để thay thế đồng đội đang phải chịu khổ vì mình.

Nhưng khe nứt chật hẹp này không biết bao giờ mới kết thúc.

Ngay cả khi anh ta muốn đổi chỗ với người khác để ra phía sau giúp ngăn chặn quân truy đuổi, cũng hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội nào!Trong lúc chạy trốn, người đàn ông vốn luôn kiên cường lại bật khóc nức nở.

Bốn người còn lại đều biết Trần Kiến Binh hối hận và đau khổ đến mức nào.

Chỉ là lúc này mọi người đều đã tê liệt, cũng không còn nói được lời hoa mỹ nào nữa.

Nghe tiếng khóc đó trong lòng cảm thấy bi lương, và thầm cầu nguyện có thể sớm đến được lối ra.Livestream lúc này đã rất ít người xem.

Bởi vì nhiều người đã chọn bỏ cuộc.

Sau khi thi triều không ngừng tràn ra ngoài, và các chiến sĩ đi trấn áp đã thương vong quá nửa, mọi người càng tin rằng tận thế cuối cùng đã đến.

Không ai còn quan tâm đến tình hình của các chiến sĩ vẫn đang chiến đấu ở Trường Bạch nữa.

Bọn họ chỉ lo cuồng hoan rằng cuộc đời khốn nạn này cuối cùng cũng kết thúc theo một cách không thể tưởng tượng nổi.Chỉ còn lại hai loại người tiếp tục xem livestream.

Những người vẫn còn hy vọng vào cuộc sống, và những người tò mò về diễn biến tiếp theo, định truyền phát trực tiếp để tìm điểm nóng viết bài, cắt video kiếm tiền.【Đây có lẽ là chủ đề khó viết nhất kể từ khi tôi bắt đầu viết bài】【Đội trưởng Trần... mặc dù là vậy, nhưng tôi vẫn muốn nói với anh là anh không làm sai, ai cũng sẽ có sai sót, sai sót như vậy xảy ra với anh cũng rất bình thường...】【Tôi cũng thấy sai sót này rất bình thường, chỉ là giết chết hai người hoặc nhiều hơn mà thôi...

Vương Lập Hoa đó thật sự rất đáng lo ngại...】【Tôi cũng thấy tên khốn nạn như cha chó đó rất phiền, quả nhiên có những người phụ nữ chết rồi vẫn có thể tiếp tục gây rắc rối!】【Nếu thật sự cứ thế này mà kết thúc thì tôi vẫn có chút không cam lòng, tôi thậm chí còn chưa thực hiện xong ước nguyện trả hết nợ và ăn một bát mì bò có thịt bò...】【Thật đấy, trên Mỗ Bảo của tôi còn một đống hóa đơn, chết rồi thì không cần trả nữa, nhưng tôi luôn cảm thấy chết rồi cũng không yên ổn.】【Tôi chỉ hy vọng tiếp theo đội trưởng Trần có thể bình tĩnh lại, đừng làm ra chuyện gì quá khích hơn...】【Hành vi của anh ấy rất bình thường mà, chỉ là địa điểm không phải là nơi đứng đắn mà thôi】Vương Điềm Điềm đứng sau Đái Diên Vũ nhìn những lời mỉa mai trên livestream, chỉ cảm thấy lòng lạnh buốt.

Tiếng gầm thét dữ tợn phía sau không hề có ý định dừng lại, như thể một động cơ vĩnh cửu không biết mệt mỏi.Cuối cùng cũng thoát khỏi đám du diên phiền phức, nhưng mọi người lại không hề có chút vui mừng hay may mắn sống sót.

Chỉ riêng việc duy trì suy nghĩ bình thường đã vô cùng khó khăn.

Đội ngũ hơn năm mươi người, giờ chỉ còn lại năm người.

Con số tử vong gấp mười lần, đơn giản là một trò đùa lớn nhất trong lịch sử thám hiểm mộ.

Và điều vô lý nhất là, bọn họ còn để kẻ đã bắt được chạy thoát! Tâm trạng nặng nề đến cực điểm, đột nhiên nhìn thấy một dòng chữ vàng lướt qua trên livestream.

Vương Điềm Điềm còn tưởng là Tô Thần, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện đó là tài khoản của Chu Hoài Văn, nội dung là bảo bọn họ sau khi rời khỏi khe nứt này hãy tìm cách phá hủy và phong tỏa khe nứt đó.Đúng lúc đó người phía trước kinh hô một tiếng, Vương Điềm Điềm lòng chùng xuống hướng về phía camera nói: "Phong tỏa thì... những người phía sau..." 【Một camera khác đã xác định phía sau không thể có ai đi ra từ con đường này nữa, các bạn cứ phong tỏa là được.】 Ý nghĩa của câu này không cần nói cũng biết.Năm người của tiểu đội cuối cùng cũng chui ra khỏi khe nứt chật hẹp, trước mắt chính là khe nứt mà bọn họ đã trú ẩn tránh bão tuyết trước đó.

Tâm trạng đột nhiên khó tả.

Sắc mặt mỗi người đều khó coi hơn người kia.

Không nghi ngờ gì, nếu không phải nhiệm vụ phía trên là tìm Vương Lập Hoa và đồng bọn của hắn trước.

Mà là trực tiếp tiến thẳng đến trung tâm năng lượng hỗn loạn, thì có lẽ thương vong đã không lớn đến vậy.

Thậm chí ở đây còn có thể có người ứng cứu.Nhưng mọi chuyện đều không có nếu như, con đường đó là do bọn họ tự lựa chọn.

Cung đã giương không có mũi tên quay đầu.

Phát tín hiệu cuối cùng trực tiếp bắn vào trong khe nứt, con Tống tử ở phía trước cách bọn họ chưa đến năm mét.

Cơ thể đột nhiên bị tín hiệu đạn lướt qua đầu thiêu đốt.Trong camera là một loạt "người lửa" kiên định bước tới.

May mà chưa đi được mấy mét đã bị nhiệt độ cao thiêu thành một đống linh kiện.

Sau khi xác định vị trí và góc độ, liên tiếp năm quả lựu đạn được ném vào.

Sau tiếng nổ, khe nứt đã bị lấp đầy hoàn toàn.Năm người sụp đổ ngồi bệt xuống đất, Vương Điềm Điềm cuối cùng cũng không kìm được mà bật khóc nức nở.

Không ai biết cô ấy đã kìm nén cảm xúc bao lâu.

Nhưng người nghe rơi lệ, người nghe thương tâm, từ trước đến nay khán giả đều coi cô gái luôn tươi cười này như con gái mà nuôi dưỡng.

Thấy cô ấy đau khổ như vậy trong lòng cũng không khỏi đau theo.Ở một bên khác, Lý Cường Quốc và đồng đội cuối cùng cũng leo lên được vách núi.

Đội ngũ còn lại sáu mươi hai người, hy sinh hai mươi tám người.

Còn đội kia cuối cùng cũng thoát khỏi những con chim quái dị mặt người và đến hội quân.

Hai bên hội ý, quyết định trước tiên giữ vững cửa hang này. "Bầu trời khu vực này chưa từng thay đổi, có lẽ là đã bị phong tỏa trực tiếp, tôi đã nhìn khắp xung quanh không có lối ra nào khác." "Nếu không nhầm thì khe nứt phía trên cũng là giả, hoàn toàn không thể thoát ra!"Tổng cộng một trăm lẻ ba chiến sĩ vừa trấn giữ cửa hang đi xuống, vừa canh giữ cửa hang đi lên.

May mà lối đi đủ rộng rãi, chứa được nhiều người như vậy vẫn dư dả.

Sau khi sắp xếp xong nhiệm vụ của từng người, kèm theo một tiếng gầm thét cực kỳ kiêu ngạo.

Con Tống tử đầu tiên đã bò lên vách núi. "Mẹ kiếp!

Anh em!

Hôm nay nơi khốn kiếp này nhất định phải giữ vững!

Nếu không giữ được, cha mẹ, vợ con của chúng ta đều sẽ tiêu đời!" Lý Cường Quốc giận dữ gầm lên.Đột nhiên tất cả chiến sĩ trong lối đi đều rùng mình, biết rằng đã bắt đầu tiếp xúc trực diện với lũ Tống tử kia.

Ngay lập tức lòng chùng xuống, như đã đưa ra một quyết định lớn lao, đứng dậy hô lớn: "Nhất định tử thủ!"Bùm!

Một phát súng xuyên đầu!

Súng shotgun cận chiến đã được cải trang, tuy tầm bắn chỉ ba mét, nhưng uy lực gấp năm lần so với trước đây!

Một phát súng trực tiếp làm nát bét nửa thân trên của con Tống tử đầu tiên lao tới!

Chương 304

"Ôi trời!

Loại súng chuyên dụng đã được cải trang để bắn Tống tử này quả nhiên không giống!"Bọn họ là đội tiên phong, bản thân chỉ mang theo súng phun lửa uy lực mạnh và lượng lớn nhiên liệu.

Nhưng nói trắng ra, thứ này không thích hợp để tác chiến lâu dài, muốn chiến đấu với lũ Tống tử không ngừng tuôn ra bên dưới thì vẫn cần vũ khí có uy lực tương đương mới có thể chống lại được.Trừ Trấn Thi Phù mà mọi người đều biết, thì chỉ có đạn xuyên giáp hoặc vũ khí nhiệt có uy lực cao hơn mới có thể gây ra sát thương nhất định cho Tống tử.

Chỉ là địa hình như vậy hoàn toàn không thích hợp để loại vũ khí đó tác chiến.

Vì vậy, súng shotgun cận chiến được cải tiến hiện tại, là hy vọng lớn nhất của bọn họ.Cùng với việc lũ Tống tử không ngừng bò lên, tiếng súng vang như sấm không hề có ý định dừng lại.

Không nhìn thấy phía trên, chỉ có thể nhìn lũ Tống tử bên dưới và nghe tiếng súng phía trên để phán đoán tình hình chiến trận.

Khán giả tiếp tục xem livestream chỉ cảm thấy hy vọng đã đạt đến mức thấp nhất từ trước đến nay.Mọi người đều điên cuồng @Thiên Quan Chúc Phúc hy vọng anh ấy có thể quay lại mang những quái vật này đi, siêu độ cho chúng để chúng được đầu thai chuyển kiếp.

Nhưng bất kể trên nền tảng nào, cũng không còn thấy bóng dáng anh ấy xuất hiện nữa. 【Nếu có thể khiến Thiên Quan đại thần quay lại, tôi thà thiếu đi mấy năm tuổi thọ!】 【Đừng nói nữa, dù có đổi cả mạng của bạn, chưa chắc Thiên Quan đại thần đã quay lại】 【23333

Lúc này mà mong đợi những điều không thực tế như vậy thì chi bằng cầu Tô Thần đại thần nhanh chóng giải quyết xong việc của mình, sau đó...

đến Trường Bạch giúp đỡ...】【Dấu ba chấm của bạn đã tiết lộ sự thiếu tự tin mãnh liệt, mặc dù tôi cũng nghĩ như vậy haha】【Quá chân thực, tôi nghĩ chuyện này có lẽ thật sự cần Thiên Quan đại thần ra mặt mới được, dù sao thi triều quy mô lớn như vậy cũng chỉ có Thiên Quan đại thần mới giải quyết được dễ dàng!】【Đúng vậy, mặc dù Tô Thần đại thần cũng có Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, nhưng... số lượng Tống tử ở đây và số lượng Tống tử ở Tháp Lí Mộc bồn địa thực sự là hai thái cực!】【Emmm nhưng Tống tử ở Tháp Lí Mộc bồn địa đều rất mạnh mà!】【Nói nhảm!

Tống tử ở Trường Bạch không mạnh sao?】Nhìn màn hình tràn ngập những bình luận trên livestream, mấy người vẫn còn dừng lại trước khe nứt đã sụp đổ trong lòng không khỏi khó chịu.

Hoàn toàn không có cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn hay sự vui vẻ.

Chỉ riêng việc duy trì suy nghĩ bình thường đã vô cùng khó khăn. "Ai cũng được, mau đến Trường Bạch đi..." Lâu sau, Đái Diên Vũ cuối cùng cũng không giữ được nữa, ôm đầu đau khổ kêu lên.

Anh ta không muốn thế giới này cứ thế mà bị hủy diệt!

Rõ ràng em gái anh ta đã chịu đựng hành hạ suốt một năm qua mới vừa có chút hy vọng tốt đẹp!Rõ ràng viện nghiên cứu mới vừa điều tra rõ tình hình, đã nói sẽ ra thông báo mời em gái anh ta trở về!

Rõ ràng mọi chuyện mới vừa tốt đẹp!

Nhưng tại sao ngay khoảnh khắc tiếp theo lại để anh ta tận mắt chứng kiến cảnh địa ngục...

Tại sao chứ!

Những người còn lại cũng vô cùng sa sút.

Đặc biệt là mấy chiến sĩ kia, đều đã từng tham gia hành động ở Kim Tước Sơn.

Vốn dĩ cho rằng sau khi đích thân trải qua cảnh tượng tuyệt vọng như vậy, cả đời này gặp phải chuyện gì cũng sẽ không còn hoảng loạn nữa.

Nhưng thực tế chứng minh, gặp lần thứ hai còn tuyệt vọng hơn. "Những quái vật này, cảm giác còn hung tàn hơn cả Kim Tước Sơn trước đây..."Cứ như những hình ảnh trong livestream, lũ Tống tử bị lửa thiêu đốt cơ thể vẫn không hề có ý định hoảng sợ.

Vẫn kiên định không đổi, chăm chú nhìn chằm chằm vào con mồi của mình.

Cứ như kẻ săn mồi đang chăm chú nhìn con mồi nằm trong tầm tay, cái vẻ nhất định phải có được đó thật sự khiến người ta không rét mà run. "Anh nói là có ý thức tự chủ sao?

Không giống như thi triều ở Kim Tước Sơn trước đây có Tống tử cấp cao hơn dẫn dắt." Nghĩ đến hai con Tống tử cấp cao kia đã sớm bị Thiên Quan Chúc Phúc thu phục mang đi, mấy người càng thêm u uất. "Lời Thiên Quan đại thần để lại khi đó, chính là để chúng ta cảnh giác thi triều sớm muộn gì cũng sẽ tràn ra từ cánh cửa này phải không?" "Nhưng tại sao anh ấy không trực tiếp nói cho chúng ta sự thật?

Lúc đó đến bây giờ tổ chuyên gia của chúng ta lẽ ra đã sớm nghĩ ra cách rồi!"Vương Điềm Điềm cắn chặt môi, cô ấy đã suy nghĩ về vấn đề này ngay từ đầu.

Tại sao lúc đó Thiên Quan đại thần đã cảnh báo, nhưng lại không nói rõ tình hình.

Cứ như Tô Thần biết rõ bọn họ sẽ thương vong nhiều người như vậy, nhưng vẫn không hề có ý định ngăn cản.

Nghĩ đến sau này cô ấy cuối cùng cũng hiểu ra. "Bởi vì anh ấy biết rằng ngay cả khi trực tiếp nói cho chúng ta kết quả, chúng ta vẫn sẽ không chút do dự mà lặp lại tình huống đã được dự đoán một lần nữa." Đây chính là bản tính của con người, cũng là điều mà bọn họ vẫn luôn lặp đi lặp lại.

Thật là nực cười đến cực điểm, ngay cả khi có người đã trải sẵn con đường phía trước.

Bọn họ vẫn sẽ vì một số lý do lộn xộn mà bước lên con đường đẫm máu không thể quay đầu này. "Cũng chính vì hiểu rõ điểm này, Tô Thần đại thần mới đưa ra lời cảnh báo như vậy và rời bỏ chúng ta."Nhưng bây giờ hiểu rõ tất cả cũng vô ích rồi.

Cứ như những video phá hoại, tin tức cầu cứu...

đang lan truyền trên mạng vậy.

Không cần quảng bá thêm, ai cũng có thể dễ dàng hiểu được rằng mọi người đã sớm vứt bỏ những lời của Thiên Quan Chúc Phúc ngày đó ra sau đầu.

Lúc đó, cơn sốt của quần chúng do Thiên Quan Chúc Phúc rời đi gây ra, ở dân gian nhiệt độ nóng không quá một tháng.

Rất nhiều người chỉ sau nửa tháng đã trở lại trạng thái bỏ cuộc ban đầu. "Vậy chúng ta bây giờ cứ ở đây chờ Tống tử bên trong xông ra hủy diệt thế giới sao..." Đái Diên Vũ bất lực nói, không hề hay biết vẻ yếu đuối của anh ta đã bị cô em gái mà anh ta ngày đêm nhung nhớ nhìn thấy.

Em gái với vẻ mặt vẫn tiều tụy nhưng trong mắt đã bắt đầu có ánh sáng cũng không kìm được mà bật khóc nức nở.Đã rất lâu không giao

tiếp với thế giới bên ngoài, lúc này ngay cả việc mở miệng nói ra những lời đơn giản nhất cũng trở thành vấn đề.

Gia đình chỉ có thể bất lực gõ chữ trên livestream. 【Tiểu Vũ, đừng từ bỏ hy vọng!

Em gái con đã đồng ý nói chuyện với chúng ta rồi, bất kể thế nào chúng ta sẽ luôn đợi con quay về đoàn tụ!】 Khổ nỗi người nhắn tin trên livestream quá đông.

Dòng tin nhắn này chìm xuống hơn mười lần cuối cùng cũng được vớt lên.

Thế là nhiều lời chúc, lời động viên từ người thân bạn bè của năm người, lúc này lại xuất hiện trên livestream.

Mặc dù hai bên phòng livestream đều là những cảnh tượng cực kỳ tiêu cực.

Nhưng lúc này lại hiếm có người được khích lệ.

Vương Điềm Điềm không hề nghĩ tới bên dưới này lại còn có thông tin của ba mẹ mình. 【Điềm Điềm, đừng sợ, con luôn là cô bé dũng cảm nhất, dù không làm được gì cũng không sao!

Ba mẹ sẽ luôn ở nhà chờ con về! 】 Đột nhiên, lệ nóng doanh tròng.

Mấy người bật khóc nức nở, đến cả sức lực để tắt camera cũng không còn.

Chỉ có thể mặc cho cảnh tượng mình đang gào khóc hiện ra trước mắt khán giả.

Không ít người đã bị cảnh tượng này làm cho xúc động.

Hoảng hốt nhớ lại, thì ra những chiến sĩ đã đến Trường Bạch, những đồng đội đã hy sinh đều có gia đình, bạn bè.

Đều là những người có xương có thịt, biết sợ hãi như chính mình.

Trong một khoảnh khắc, nhìn những đồ vật bị mình đập phá, đám đông hỗn loạn, những cửa hàng tan hoang… Cuối cùng, có người đã bừng tỉnh.

Vứt cây gậy trong tay, đỡ những người bị hại đứng dậy.

"Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, thế giới sắp tận diệt tại sao không thể làm điều gì đó ấm áp hơn?

Tại sao còn phải ở đây gây đau khổ cho người khác?" "Cuộc sống đã khó khăn đến thế rồi, không thể để chúng ta cùng nhau vượt qua những giây phút cuối cùng một cách tốt đẹp sao?" Những lời nói vốn mang theo mong ước tốt đẹp lại bị người khác ném cho ánh mắt khinh bỉ.

Có người bị coi là kẻ ngốc.

Có người bị nhổ nước bọt.

Lại có người từ kẻ bạo hành trong tận thế biến thành nạn nhân của bạo hành trong tận thế.

Dường như vào lúc này, tất cả những điều tốt đẹp đều không được phép xuất hiện.

Cũng cuối cùng đã được trải nghiệm cảm giác bị bạo hành.

Ngày càng nhiều kẻ bạo hành bắt đầu tỉnh ngộ… Nhưng thế giới dưới ánh lửa lại đã sớm trở nên dơ bẩn, đổ nát không chịu nổi.

Không ai nghĩ tới, thi triều còn chưa thoát ra khỏi khe nứt.

Chương 305

Mà thế giới bên ngoài đã gần như bị hủy diệt.

Đó là một buổi sáng trước bình minh dài nhất.

Dường như bất kể chờ bao lâu, mặt trời cũng sẽ không bao giờ mọc trở lại.

Đại địa bị bóng tối bao phủ, tai họa không ngừng nhưng lại là thiên tai nhân họa ập đến dồn dập.

Và cuối cùng, năm người đã bình tĩnh trở lại, tổng kết lại trang bị hiện có.

Đối phó với Tống tử là một vấn đề lớn, nhưng khi biết tình hình chiến đấu trên bề mặt vẫn còn là ẩn số.

Vương Điềm Điềm kiên quyết lựa chọn lên trên hẻm núi để bắt đầu livestream.

Đạn mạc nghe thấy quyết định này, sững sờ một lát rồi đột nhiên reo hò. 【Ủng hộ!

Dù sao lần này Điềm Điềm có chuyện thì tôi cũng không sống được bao lâu, chúng ta xuống địa ngục cũng có bạn rồi! 】 【Đúng vậy đúng vậy!

Lần livestream cuối cùng trước khi chết là của Điềm Điềm, tôi chết mà không hối tiếc! 】 【Vẫn mong có cơ hội xoay chuyển tình thế, tuy Thiên Quan đại lão hiện tại vẫn không muốn để ý đến chúng ta, nhưng tôi nhất định sẽ tiếp tục cầu nguyện! 】 【Chiến thắng nhất định thuộc về chúng ta!

Nhất định không được bỏ cuộc! 】 Mấy người vừa ra khỏi khe nứt, thật trùng hợp là gió tuyết vừa ngừng, chiếc trực thăng đã ở ngay

phía trên.

Trực tiếp đưa mấy người đến chỗ quan tài tạm.

Nhìn những thi thể Nhân Diện Quái Điểu chất đống cùng thi thể của các chiến sĩ đã hy sinh.

Mọi người cũng không khỏi thở dài.

Sự hy sinh này thật sự quá lớn… Ngay cả khi bên trên đã mất đi không ít người, nhưng số lượng Nhân Diện Quái Điểu vẫn còn kinh người.

Giáo sư trước đây từng muốn Nhân Diện Quái Điểu nhìn thi thể đầy đất mà mặt mày cũng không khá hơn, một lúc lâu sau mới tát mạnh vào mặt mình một cái.

"Tôi mẹ nó trước đây chắc chắn bị sâu làm hỏng não rồi!" Những người trong lều đều khá thờ ơ nhìn cảnh này.

Hiện tại họ chỉ quan tâm đến những thứ bên trong Cổng đồng bao giờ mới có hồi kết.

Dù sao mọi việc có khởi đầu thì ít nhiều cũng có thể tìm cách giải quyết.

Sợ nhất là những thứ này cứ dây dưa mãi không dứt!

"Cái này đã gần nửa tiếng rồi phải không?

Cánh cổng càng ngày càng mở lớn, những thứ rác rưởi kia sẽ không cứ thế mà tràn ra mãi chứ?" Thi triều như thủy triều, từng đợt từng đợt.

Không ai nhìn rõ phía sau Cổng đồng là thứ gì.

Chỉ có thể nhìn thấy một mặt phẳng khổng lồ u tối, đen kịt đang dao động.

Sự tồn tại của Cổng đồng dường như là để che đậy mặt phẳng này.

"Không chừng chúng ta đều có thể chuẩn bị di ngôn rồi, ha ha ha ha…" Có một nhà nghiên cứu trực tiếp lựa chọn bỏ cuộc.

Mang phòng họp đến đây không phải để tìm cách, mà là để chết nhanh hơn.

"Không hẳn, đợi thêm chút nữa, dù có dùng hết mấy hòm đạn dược rồi tiếp tế lên cũng còn có thể cầm cự được!" "Đúng vậy, bây giờ còn chưa bắt đầu giai đoạn phong ấn thứ hai, nếu thật sự đợi đến lúc phải dùng bùa chú thì chúng ta hoảng loạn cũng còn kịp." "Nhưng mà…" Có người trực tiếp cắt ngang cuộc nói chuyện của họ, chỉ vào màn hình chiếu mà nói: "Họ bây giờ đã bắt đầu dùng bùa chú rồi…" Đây là camera được đưa lên tạm thời, nhưng hình ảnh chỉ dùng để liên lạc.

Coi như là một buổi livestream nội bộ độc lập.

Nhìn số lượng Tống tử lên ngày càng nhiều, gần như bảy tám con cùng lúc ùa lên.

Trọng điểm là chúng đều là những con Tống tử đã uống máu người mà thăng cấp!

Tốc độ cực nhanh không nói, ngay cả sức lực cũng rất lớn!

Súng shotgun bắn năm phát cùng lúc cũng chỉ miễn cưỡng đánh nát bét phần thân trên của ba bốn con phía trước.

Nhưng những tên phía sau căn bản không hề bị ảnh hưởng!

"Đây mẹ nó đơn giản là một bức tường cương thi!" Vừa chửi xong, những con Tống tử phía sau trực tiếp nhảy qua phần thân trên của đồng loại phía trước mà lao tới.

Một chiến sĩ không kịp né tránh trực tiếp bị vồ ngã xuống đất.

Người phía sau cũng không tiện nổ súng, chỉ có thể hoảng loạn rút ra một lá bùa chú dán lên trán tên đó.

Và một khi phòng tuyến bị phá vỡ, dù chỉ một chút cũng là cực kỳ trí mạng.

Vừa mới dùng bùa định trụ con Tống tử vừa xông tới, nhưng lại không kịp phòng bị những con phía sau đã vọt lên.

Có người bị túm lấy cánh tay, chưa kịp phản kháng thì tiếng thịt xương bị xé rách đã vang lên cùng tiếng hét thảm thiết.

Những người khác nghe thấy chỉ liếc nhìn một cái, đã bị dọa đến mắt trợn tròn!

Máu đó đơn giản là phun ra ngoài!

Vội vàng kéo người về để xử lý vết thương khẩn cấp, quay đầu lại thì cánh tay đó đã bị đám Tống tử phân xác ăn hết.

Cùng với việc Tống tử ngày càng nhiều bò lên.

Phía trên đài, tức là phía trên miệng động cũng bắt đầu xuất hiện Tống tử.

Cơ bản đều là bám vào đỉnh động mà chui vào, sau đó đột ngột nhảy bổ xuống từ phía trên, một cú vồ là chính xác!

Nếu không phải những người phía sau phản ứng đủ nhanh, bùa chú dán đủ chuẩn.

Chỉ sợ rất nhanh sẽ có người hy sinh.

Trận chiến này khiến các nhà nghiên cứu rợn tóc gáy.

Tuy rằng nhiều chiến sĩ hơn đã chuẩn bị sẵn sàng trên máy bay bên dưới để chi viện bất cứ lúc nào.

Nhưng cùng với số lượng Tống tử lên ngày càng nhiều.

Họ cũng nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc trong đám Tống tử này – những người trong đội của Vương Lập Hoa.

Tức là kẻ chủ mưu trước đây đã bị hắn giết chết rồi đặt trước Cổng đồng, làm tăng tốc độ mở cổng.

Cùng với những chiến sĩ trước đó đã rơi xuống vì Cổng đồng.

Người đã sớm mặt mày biến dạng, thậm chí chỉ còn lại bộ xương thiếu khuyết.

Thân thể máu me đầm đìa, cùng với trang phục nổi bật nhưng không ngừng nhắc nhở họ.

Tốc độ lây nhiễm của đợt thi triều này cũng cực kỳ nhanh!

"Nếu những người lên trên đều không thể ngăn cản thi triều tiếp tục tiến lên, còn liên tục hy sinh thì…" "Chúng ta lại để người lên trên cũng chỉ là làm tăng quy mô thi triều…" Đạo lý thì ai cũng hiểu.

Nhưng nếu không có người lên chặn, quy mô lan rộng chắc chắn sẽ lớn hơn!

"Lúc ở Kim Tước Sơn là lần đầu tiên chúng ta đối mặt với Tống tử, nên hy sinh rất lớn, nhưng bây giờ chúng ta có kinh nghiệm rồi!" "Có kinh nghiệm có lẽ là để chúng ta nói những lời vô nghĩa ở đây thôi." Xoẹt! – Trong lều đột nhiên im lặng.

Hai bên đối địch như kẻ thù, còn có các chuyên gia đang cặm cụi ghi chép tính toán khả năng nổ, lẩm bẩm các con số.

"Được rồi, đừng cãi nữa, có vứt bỏ cũng chẳng có ích gì, chúng ta bây giờ hãy nghĩ xem bên trên có thể cầm cự được bao lâu." Chu Hoài Văn bực bội ném dữ liệu được đưa lên sang một bên.

Các con số vẫn đang tăng vọt điên cuồng.

Không nghi ngờ gì, con số này đại diện cho số lượng Tống tử bên trong Cổng đồng.

Những tên này tuy đã chết, nhưng khi hội tụ đến một mức độ nhất định dường như sẽ xuất hiện một nguồn năng lượng khổng lồ.

Và theo ước tính số lượng, e rằng có thể lên đến hàng trăm nghìn… "Tôi nghĩ chưa đến nửa tiếng, dù có tiếp tục để quân đội lên trên cũng chỉ là nửa tiếng." "Đúng vậy, giao chiến chưa đến mười phút đã xuất hiện sáu người… ừm, bây giờ là tám người thương vong rồi, Tống tử không có bất kỳ cảm quan nào, nhưng các chiến sĩ thể lực và tinh thần hao tổn liên tục thì sẽ có một phía không thể kiên trì nổi." Toàn là những lời bi quan vô nghĩa, càng nghe càng khiến người ta tức giận.

Chương 306

Điều vô vọng nhất là, cái điều mẹ nó này lại chính là sự thật!

Vương Điềm Điềm livestream ở bên cạnh quan tài, nội dung có hạn chỉ có thể nhìn thấy phía sau chiến trường.

Nhưng ít nhất có thể nghe thấy động tĩnh, ban đầu phản hồi vẫn khá tốt.

Đa số mọi người đều cảm thấy vẫn còn hy vọng.

Nhưng sau khi từng chiến sĩ bị thương nặng được đưa ra ngoài, sự lạc quan hoàn toàn biến mất.

Vương Điềm Điềm trực tiếp đặt giá đỡ camera lên quan tài để camera tự tìm góc quay.

Còn cô thì bận rộn chạy khắp nơi giúp đỡ chăm sóc thương binh.

Trần Kiến Binh và đồng đội vốn định trực tiếp tham gia chiến đấu, nhưng vì những vất vả lao lực trước đó đã được mọi người nhìn thấy.

Chỉ có thể làm nhân viên hậu cần, đảm nhiệm công việc chuyển thương binh và các công việc tương tự.

Vô cùng bất lực vì tình hình chiến sự quá hỗn loạn, những người bị Tống tử cắn và những người chưa bị cắn không được phân biệt mà trực tiếp được đưa ra phía sau.

Dưới ống kính, mọi người trân trân nhìn một chiến sĩ đang nằm trên đất, lưng quay về phía Vương Điềm Điềm, sắc mặt đột nhiên biến đổi, cơ thể run rẩy dữ dội.

Sau đó đột ngột cứng đờ người như bị cắt đứt hơi thở. 【Trời ơi!

Chuyện quái quỷ gì vậy?! 】【Điềm Điềm!

Đại Điềm Điềm!

Mau nhìn sau lưng con kìa bảo bối! 】【Lại còn độc nữa!

Con Tống tử này trốn ra từ phía sau!

Mau gọi người đến đi! 】【Đây là sự biến đổi trước khi biến thành Tống tử sao? 】【Trời ơi!

Nó đứng dậy rồi!

Nó đứng dậy rồi! 】【Chết tiệt!

Cả thế giới đều nhìn thấy!

Sao mà Đại Điềm Điềm lại không nhìn thấy! 】【Ô ô ô, trời cao phù hộ!

Tôi thật sự không muốn tận mắt nhìn vợ mình biến thành đại cương thi mà! 】【Hừ — trên lầu nói vậy sao tôi lại cảm thấy thiết lập này có thể chấp nhận được! 】【Chấp nhận ông nội anh!

Chuyện này sắp mất mạng rồi còn pha trò cái quái gì nữa! 】Nhưng mặc cho đạn mạc bên này "hét" khản cả cổ, Vương Điềm Điềm cũng không hề phát hiện động tĩnh phía sau.

Mắt thấy chiến sĩ bị thương kia hoàn thành quá trình biến đổi từ người thành Tống tử, thẳng tắp ngồi dậy vươn tay vô tình về phía Vương Điềm Điềm.

Ngay cả những người trong viện nghiên cứu cũng tim đập chậm nửa nhịp.

Lần này nguy hiểm thật rồi!

Nửa tiếng dự kiến ban đầu, nếu phòng tuyến thật sự bị phá vỡ.

Thì cái quái gì chứ, chưa đầy năm phút đoàn diệt hoàn toàn không

phải là vấn đề! 【Có Bùa Đại Tướng Quân không?!

Nếu có thể lấy được Bùa Đại Tướng Quân thì không chừng còn có cứu đó! 】 【Ồ!

Cái này thì phải xem livestream kỹ từng chi tiết rồi, mỗi thương binh được đưa ra phía sau đều sẽ bị lấy mất Bùa Đại Tướng Quân trên người để bổ sung cho các chiến sĩ phía trước. 】 Hy vọng cuối cùng bị dập tắt một cách tàn nhẫn.

Trong đầu trực tiếp tưởng tượng ra cảnh Vương Điềm Điềm biến thành cương thi hung tợn.

Giống như một cuộc gặp mặt quy mô lớn thành hiện trường tai nạn xe cộ, có người trực hô khó mà chấp nhận.

Thậm chí có người còn thẳng thừng nói nếu Vương Điềm Điềm biến thành cương thi thì anh ta cũng không sống nữa, trực tiếp tự sát.

Một đôi tay to lớn đột nhiên đặt lên vai, Vương Điềm Điềm giật mình.

Cứ nghĩ là thương binh có nhu cầu gì, kết quả quay đầu lại thì là một khuôn mặt cứng đờ nhưng hung tợn.

Cô lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra, đến cả tiếng kêu cũng không kịp phát ra, định trực tiếp chạy ngược lại.

Nhưng vô ích, sức lực của Tống tử trong mọi mặt đều ưu việt hơn người bình thường.

Ngay cả khi cô đá một cước lên trên, cánh tay ghì chặt vai cô lại hoàn toàn không có ý nới lỏng.

Ngược lại, lực càng mạnh hơn, như muốn bóp nát xương cốt cô.

Mắt thấy con Tống tử há miệng định cắn xuống, Vương Điềm Điềm nhanh mắt lẹ tay túm lấy một khối đá nhét vào miệng con Tống

tử.

Và đúng lúc này, Trần Kiến Binh và đồng đội cuối cùng lại đưa thương binh ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, anh ta sợ hãi đến mức trực tiếp tung một cú đá bay.

Đá văng đối tượng một cách gọn gàng, thuận thế rút ra một lá Bùa Đại Tướng Quân dán lên trán đối tượng này mới giải quyết được nguy hiểm.

Nhưng còn chưa kịp để mọi người thở phào nhẹ nhõm, chiến sĩ nằm bên cạnh cũng bắt đầu biến đổi.

Trần Kiến Binh theo bản năng sờ túi, không khí có chút gượng gạo, "Tôi bên này chỉ còn một lá…" Có người vội vàng thò tay sờ túi của thương binh vừa được khiêng vào, nhưng lại một lần nữa bị Trần Kiến Binh ngượng ngùng cắt ngang.

"Túi của người đó tôi vừa tiện tay lấy rồi đưa cho người bên cạnh…" Ngột ngạt.

Cảm giác ngột ngạt khó tả lần đầu tiên đậm đặc đến thế bao trùm trong phòng livestream.

Mọi người nhìn cục diện bế tắc này, dù có người lại từ chỗ quan tài đi xuống lấy bùa trấn thi lên.

Thì lúc đó những người bên trên e rằng cũng đã bị tổn hại gần hết rồi.

Thật sự không còn cách nào, Trần Kiến Binh nhìn những thân thể đã cứng đờ đang rục rịch, liền gọi người đẩy mấy chiếc quan tài lớn bên cạnh ra.

Quan tài đều đủ lớn, một chiếc chứa năm người là vừa đẹp!

Rồi hợp lực khiêng nắp quan tài bên cạnh qua, ba nắp quan tài đè lên một quan tài, như vậy mới coi như giải quyết triệt để nguy hiểm.

Nhưng điều họ không ngờ tới là, những người bên dưới còn chưa nghĩ đến chuyện này.

Các chiến sĩ chỉ chăm chăm đối phó với Tống tử mà không hề phòng bị những người bên cạnh, đang chiến đấu hăng say bất ngờ bị người bên cạnh cắn một miếng mới chợt nhận ra vấn đề nghiêm trọng.

"Mẹ nó!

Những người bị cắn sẽ bị lây nhiễm!" "Những người bị cắn bây giờ đều giao bùa trấn thi cho người chưa bị cắn, rồi xông lên phía trước đi!" Nghe thấy tiếng gầm giận dữ bên dưới, mấy người bên trên vừa thở phào nhẹ nhõm lại căng thẳng trở lại.

Trần Kiến Binh và đồng đội lại xuống xem, số người đã chỉ còn một phần ba.

Và đều là những người thể lực tiêu hao cực lớn, đã mệt mỏi không chịu nổi.

"Cứ thế này không được!

Chương 307

Hay là trực tiếp đẩy lên trên, phong tỏa ngay lối vào này trước?" Trần Kiến Binh vừa nói, vừa tính toán làm sao để rút người lên tối đa.

Ít nhất là có thể kéo dài thêm một lúc, để những người bên dưới có thể thở một chút cũng tốt.

Nhưng quay đầu lại lại thấy Vương Điềm Điềm mặt như tro tàn nhìn chằm chằm màn hình.

Anh ta sững sờ, rồi lập tức phản ứng lại chắc chắn là có chuyện gì đó.

Vội vàng lại gần xem, vừa nhìn anh ta cũng ngây người.

Màn hình đầy đạn mạc đều đang cuồn cuộn, trên Trường Bạch Sơn đã có Tống tử đang chạy xuống núi!

Nhưng tại sao?!

Theo suy đoán, lẽ ra không còn lối ra nào khác.

Sao có thể vẫn có Tống tử thoát ra ngoài chứ?

Họ đã bỏ sót điều gì?

Các nhà nghiên cứu trong lều tiếp tục hoài nghi nhân sinh.

"Hay là tôi trực tiếp nhảy xuống ngẫu nhiên đập nát một con Tống tử may mắn đi?

Cứ thế này tôi cảm thấy mình cũng phải phát điên mất." Ngô Khánh Bình lại mạnh mẽ vỗ vào trán một cái.

"Tôi quên mất trước đây từng nghiên cứu xem thứ này có thể hoạt động dưới đất không, kết luận là tuy chậm chạp nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến hành động!" Và lý do chậm chạp thì không cần

nói ai cũng biết – những con Tống tử bị hành hạ đến mức cử động một chút cũng khó khăn thì nhanh nổi mới là lạ!

Nhìn lại hình ảnh Tống tử đang được truyền hình trực tiếp tại hiện trường, quả thật có không ít con đang dốc toàn lực chui vào những khe nứt trên vách đá hai bên.

Thân thể cứng như thép không gỉ, đào một ít đất, đào một ít đá hoàn toàn không thành vấn đề.

Nghĩ thông suốt điểm này, Trần Kiến Binh và đồng đội cũng nhìn những tấm ván quan tài đang lắc lư điên cuồng trước mặt mà chìm vào suy tư sâu sắc hoài nghi nhân sinh.

Cái này mẹ nó đơn giản là không cho người ta đường sống mà!

Hợp lại thì dù có trực tiếp bịt kín cái hang động này, những tên này sớm muộn gì cũng phá đất mà chui ra.

Họ vậy mà đã hy sinh nhiều người đến thế mà lại làm công cốc!

"Vậy bây giờ phải làm sao?

Gọi người rút lui sao?" "Vô nghĩa!

Đương nhiên là phải nhanh chóng rút lui chứ!" Nhưng khi thật sự thực hiện, chuyện này lại vô cùng khó khăn.

Những chiến sĩ bị thương hoàn toàn không có khả năng hoạt động trực tiếp không thể mang đi, phải leo một đoạn đường cao như vậy.

Nói trắng ra, ngay cả bản thân họ có leo lên được không cũng còn là một ẩn số.

Và cuối cùng, số người rút được từ bên dưới lên chỉ vỏn vẹn bảy người.

Lý Cường Quốc vừa chửi bới vừa được người đẩy lên.

Tiểu chiến sĩ đẩy anh ta lên kêu lên một tiếng khiến khán giả cảm động.

“Cũng chỉ có đội trưởng anh là có trí nhớ tốt mới nhớ được tên tất cả chúng tôi!

Nếu anh không còn, sau này ai sẽ khắc tên lên bia tưởng niệm cho chúng tôi!” Rất nhiều người đều nói trên đạn mạc, dù không nhớ tên, chúng ta cũng sẽ mãi mãi nhớ các anh.

Nhưng những lời nói hoàn toàn không thể truyền đạt được như vậy, sau khi cả quan tài bị phong tỏa lại càng trở nên trắng bệch vô lực.

Liên tiếp hai chiếc quan tài lớn nặng trịch được đặt mạnh lên chiếc quan tài ngọc kia.

Mọi người bắt đầu chạy trốn điên cuồng.

May mắn là những trang bị trước đó mang xuống đều chưa tháo, có ròng rọc nên vài ba lần đã đưa người lên được.

So với trước đây thì nhẹ nhàng hơn không biết bao nhiêu lần.

Khi vào trong miệng núi lửa, chiếc trực thăng đã chờ sẵn ở phía trên đã thả thang dây xuống.

Tất cả mọi người leo lên, chuẩn bị rút lui.

Vương Điềm Điềm quay camera về phía miệng núi lửa.

Chỉ thấy miệng núi lửa cũng bắt đầu có Tống tử tràn ra.

Chỉ là cảnh tượng phủ đầy lại càng giống những đàn kiến dày đặc bị xua đuổi. 【Oa oa oa oa những tên này là kiến hành quân phải không?

Cảm giác đi đến đâu ăn đến đó! 】 【Quá khủng bố rồi!

Những người trước đây đã chết bây giờ đều phục sinh rồi! 】【À ừm… Khán giả soi kính hiển vi thật đáng sợ, nhưng đó không phải là phục sinh đâu các bé, đó gọi là bị ép phải gây họa rồi! 】【Trời ơi?

Tôi muốn biết những người bị thương trước đó được đặt dưới cầu có được cứu không? 】【Đã được cứu rồi, vừa nãy trên đường chạy trốn Vương Điềm Điềm đặc biệt hỏi Lý đội trưởng rồi!

Họ vừa xuống đã đưa thương binh lên trực thăng trước, nên mới bị chậm trễ lâu như vậy. 】Tuy rằng đã thở phào nhẹ nhõm, nhưng mọi người cũng đều đồng loạt nhớ đến những thương binh không thể đưa lên được ở bên dưới.

Họ rõ ràng đã chiến đấu vì mọi người, nhưng cuối cùng vẫn có cảm giác bị bỏ rơi thật sự vô cùng khó chịu.

Nhưng sự thật là nếu mang theo những người còn lại thì sẽ phải cùng nhau chết.

Mắt thấy những chiến sĩ cuối cùng chiến đấu ở Trường Bạch cũng đành phải rút lui.

Trên tuyết trắng tinh xuất hiện từng đốm đen ghê tởm.

Giống như những vết bẩn khó xóa che phủ lên giấy trắng, cảm giác thất bại vô lực hồi thiên đó đã dập tắt tia hy vọng cuối cùng.

Ngay cả trên chiếc trực thăng trở về cũng tràn ngập khí tức suy tàn.

Căn bản không đánh lại, căn bản không có hy vọng khắc chế.

“Lần này là thật sự chờ chết rồi ha ha ha, không ngờ cuối cùng lại chết kiểu này!” Lý Cường Quốc nói với vẻ mặt không cam lòng, giây tiếp theo đột nhiên bật khóc.

“Lôi Tử, Tiểu Vũ, Lục Tử…” Từng cái tên được lẩm nhẩm, và

mỗi cái tên đều là của những người đã ra đi. 【Tôi đã lấy sổ ghi lại rồi, những tiểu huynh đệ này đi đường bình an, tôi cũng sắp xuống đó với các anh rồi… 】 【Thật đấy, không chừng chúng ta còn có thể biến thành Tống tử cùng nhau đi dạo cắn người… 】 【Trời ơi, đây là khái niệm vĩnh sinh mới sao?

Chết rồi nhưng vẫn sống? 】 【Cũng là ý này, nhưng vừa nghĩ đến việc bị loại thứ đó cắn thành ra dạng thê thảm không nỡ nhìn thì tôi vẫn thà tự sát rồi để người ta gặm thi thể của tôi, rồi tôi phục sinh kiểu đó. 】 【Cười chết mất, trên lầu có tính đến tình huống thi thể thối rữa mà không có Tống tử nào đến gặm anh không? 】 【Đây là cái gọi là cái chết thứ hai sao?

Chết rồi còn bị thi triều bỏ rơi? 】 【Ha ha ha ha!

Một lũ ngốc, nhìn các anh pha trò sao tôi lại cảm thấy bây giờ đến cái chết cũng không đáng sợ nữa rồi? 】 Nhưng cười rồi lại cười, lại không nhịn được bật khóc.

Đó là cái chết mà… Thế giới sau khi chết cái gì cũng sẽ không còn nhớ, sẽ không còn nhớ đến nữa mà… Vậy thì dù cơ thể có tiếp tục hoạt động thì còn ý nghĩa gì nữa đâu?

Đạn mạc trong chốc lát lại giảm đi.

Nhà điều hành nắm bắt chính xác sự thay đổi dữ liệu như vậy, hệ thống vẫn đang cố gắng vận hành tính toán.

Để đưa ra dữ liệu tối ưu nhất cho việc tham khảo livestream sau này.

Chương 308

Các nhân viên làm việc từ sáng đến tối rồi lại sắp làm việc đến sáng, đều khá khó hiểu.

"Thế giới tận thế rồi, bây giờ thu thập những dữ liệu này còn có ích gì chứ?" Ông chủ lại vẫn thần thái rạng rỡ.

"Chưa đến bước cuối cùng, ai biết có phải là chết thật không!" Nói rồi trực tiếp dùng tài khoản của mình chạy vào phòng livestream điên cuồng cổ vũ, điên cuồng truyền bá hy vọng.

Mọi người đều biết tài khoản của ông chủ nền tảng, bình thường thì có chuyện gì không có chuyện gì cũng chửi bới vài câu.

Lúc này nhìn thấy ông ta không ngừng nói rằng 【Thiên Quan Chúc Phúc 】và Tô Thần chính là hy vọng, thì ngạc nhiên là ngạc nhiên.

Nhưng trong lòng cũng lại một lần nữa dấy lên một tia hy vọng. 【Đúng vậy!

Chúng ta ít nhất còn có thể trông cậy vào hai vị đại lão hiện thân chứ?! 】【A a a đúng vậy, bây giờ ai cũng được, đến thu hồi những con Tống tử này lại đi… 】【Thiên Quan đại thần, chúng tôi thật sự biết lỗi rồi!

Ngài đại nhân có đại lượng nhìn vào tình nghĩa đồng sống trên cùng một thế giới thì vẫn đến cứu chúng tôi đi… 】【Đúng vậy, Thiên Quan đại thần, ngài cứ xuất hiện một lần dù là chỉ dẫn chúng tôi nên làm gì trong phòng livestream cũng được mà… ô ô ô ô 】Một người lên tiếng, sau đó hàng vạn người đều bắt đầu mong đợi.

Tất cả mọi người đều đã từ bỏ nỗ lực của chính mình, mà lựa

chọn đổ dồn hy vọng vào người khác.

Đạn mạc đột nhiên cho Vương Điềm Điềm một cảm giác rất quen thuộc, trực tiếp khiến cô thấy buồn nôn.

Cố nén khó chịu tiếp tục nhìn màn hình, lại thấy một tin nhắn kêu gọi Tô Thần. 【Tô Thần đại thần… ngài đi đâu rồi… Bây giờ đã sắp tận thế rồi, anh mau nhìn livestream đi! 】 Rồi, dường như là một tiếng động cực kỳ nhẹ nhàng.

Xung quanh trong chốc lát kinh hô.

Cô còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn, đã nghe thấy bên tai vang lên một giọng nói trầm thấp, dễ nghe mà quen thuộc.

"Tôi đây không phải đang xem livestream sao." Ngay sau đó, những ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng linh hoạt cầm lấy camera.

Vương Điềm Điềm mắt lệ nhòe ngẩng đầu, liền nhìn thấy bóng dáng mà mình ngày đêm mong nhớ.

Ngay lập tức không còn kiểm soát được nước mắt của mình, "Oa" một tiếng khóc òa lên rồi ôm lấy Tô Thần.

"Tô Thần tiểu ca ca… em cứ tưởng kiếp này không gặp được anh nữa!" Đám đông trong trực thăng cũng gật đầu đồng tình, tuy rằng cảnh tượng có chút kỳ lạ.

Đạn mạc thấy vậy vừa phấn khích vừa ghen tị. 【A a a a!

Trời ơi tôi cũng muốn ôm Tô Thần đại thần để an ủi tâm hồn bị tổn thương của mình! 】 【À ừm… tôi thì khác, tôi muốn ôm cả hai… 】 【Màn hình đầy mùi chua loét, đây là muốn tôi chết vì chua loét trước khi bị Tống tử cắn chết sao? 】 Một lúc lâu, Tô Thần vẫn bị cô bé ôm chặt không động đậy.

Thậm chí còn để an ủi cô mà vươn tay xoa xoa tóc cô.

Thân thể bất ngờ rất mềm mại, ngay cả khi đã ở trong núi lâu như vậy trên người vẫn mang theo một mùi hương thoang thoảng dễ chịu.

Tô Thần vì thế còn có chút thắc mắc, sao mấy ông lớn bên cạnh này lại hôi đến không chịu nổi?

Hay đây chính là cái gọi là năng lực đặc biệt của con gái?

"Được rồi, mọi người vất vả rồi, chuyện tiếp theo cứ để tôi lo." Tô Thần nói với Trần Kiến Binh và đồng đội.

Mấy người sững sờ một lát, chợt cảm thấy một nỗi chua xót dâng trào trong lòng.

Một nhóm đàn ông kiên cường vào lúc này lại gào khóc nức nở.

Nhưng ngay cả bản thân họ cũng không hiểu tại sao lại khóc.

Nhưng khi Tô Thần xuất hiện và nói ra câu nói này, mọi người đều đồng loạt cảm thấy mình như trở về thời thơ ấu.

Bị oan ức, đầy mình vết thương trở về nhà, bản thân không nói gì, nhẫn nhịn tất cả.

Nhưng người lớn chào đón mình về nhà lại nhìn một cái đã nhận ra nỗi chua xót của mình, rồi vỗ ngực cam đoan ngày mai nhất định sẽ giúp tìm lại công lý.

Những lời nói đầy cảm giác an toàn như vậy còn hơn vạn câu an ủi vô thưởng vô phạt.

Không chỉ mấy người cảm xúc dâng trào, những khán giả đang xem livestream cũng rơi lệ.

Mặc dù tiếng hô hoán 【Thiên Quan Chúc Phúc 】cao hơn.

Nhưng người sắp chết đuối sẽ không quan tâm đến kích thước

cọng rơm. 【Ô ô ô ô… lớn tuổi rồi, không nghe được những lời như thế này đâu! 】 【Không chỉ Lý đội trưởng và những trượng phu kiên cường như họ lệ rơi như mưa, mà ngay cả tôi, người đã ngoài năm mươi tuổi bây giờ cũng nước mắt già chảy ròng ròng mà… 】 【Câu nói này thật sự rất giống trưởng bối an ủi con nhỏ… ô ô ô… Tô Thần đại thần thật sự trưởng thành quá!

Chẳng giống một chàng trai mới ngoài hai mươi chút nào… 】 【Cực kỳ chân thật!

Đây chính là mị lực cá nhân mà! 】 【Không có gì để nói, tôi vừa gõ chữ vừa đá một cước vào bạn trai gần ba mươi tuổi bên cạnh, đúng là người so với người tức chết người! 】 【Vô ngữ, Tô Thần đại thần đó là người sao?

Đó là thần!

Có thể tùy tiện so sánh với những phàm phu tục tử như chúng ta sao? 】 【Trời ơi!

Bất kể nói thế nào, ngài ấy bây giờ đến rồi tôi thật sự cảm thấy cảm giác an toàn bùng nổ! 】 【Ai nói không phải chứ, thật đấy!

Nếu Tô Thần đại thần còn không giải quyết được chuyện này, ngài ấy có chuyện gì thì tôi sẽ chết luôn lúc đó! 】 【Tránh ra!

Xe rác đi qua đây, sẵn tiện hất thẳng vào mấy kẻ ngu ngốc vô não dám lập flag! 】 Mắt thấy cô bé không có ý định ngừng khóc, Tô Thần chỉ có thể bất lực vỗ vỗ lưng cô.

"Còn trì hoãn thêm một lát nữa, không chừng thi triều đã xuống đến chân núi rồi?" Bị nhắc nhở nhẹ nhàng như vậy, Vương Điềm Điềm cả người cứng đờ.

Cô mới phản ứng lại!

Mình vậy mà lại đang ôm chặt Tô Thần đại thần không chịu buông

tay!

Má ửng hồng, nhưng cô vẫn không có ý định buông tay.

Bởi vì!

Thật sự rất có cảm giác an toàn mà!

Cô không dám nghĩ có một ngày mình lại có thể ôm Tô Thần, áp vào lồng ngực rắn chắc của anh lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, đầy sức sống của anh.

Dù lý trí mách bảo cô phải buông anh ra, để anh đi làm những việc chỉ anh mới có thể làm.

Nhưng trong lòng luôn có một giọng nói kỳ lạ đang gào thét – "Đừng buông tay!

Buông tay rồi thì kiếp này mày sẽ không bao giờ gặp được anh ấy nữa!" Nhưng cuối cùng cô vẫn mắt lệ nhòe mà buông tay.

Nhìn khóe miệng nhếch lên nhàn nhạt của người đàn ông trước mặt, chỉ có thể hít sâu một hơi nén nước mắt trở lại.

Cuối cùng cũng được buông ra, Tô Thần thầm thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên những cô gái như vậy khi khóc sẽ khiến người ta cảm thấy khó sử dụng các biện pháp bạo lực.

Kỳ lạ, nếu là người khác thì anh chắc chắn là trực tiếp túm cổ áo mà ném đi rồi.

Ngay sau đó cũng không chậm trễ gì, nhìn mọi người một cái rồi nhàn nhạt gật đầu trực tiếp quay người thoắt cái biến mất vào không trung.

Cảnh tượng này mới khiến mọi người trên máy bay bừng tỉnh.

Chương 309

“Trời ơi!

Đây là ở độ cao hơn một nghìn mét mà!

Anh ấy làm sao lên được đây!” “Trọng điểm là cái này sao!

Trọng điểm là xuống không thể xuống như thế được!

Anh ấy có mang dù không!?” Nhớ lại Tô Thần một thân trang phục bó sát màu đen tiêu sái gọn gàng, ẩn hiện vài phần khí chất thần bí của cao thủ tuyệt thế.

“Không mang!

A a a a a anh ấy chỉ lấy cái camera đi thôi!” Vội vàng ghé vào bên cạnh nhìn xuống, lúc này mới phát hiện trên không trung cách đó không xa có hai bóng dáng khổng lồ.

Vương Điềm Điềm kích động hét lên: “Là Tiểu Hôi và Tiểu Bạch!” Mọi người nhìn cô gái nước mắt còn lấp lánh đọng ở khóe mắt này, bất lực nghĩ, “Đây là Đại Hôi và Đại Bạch thì đúng hơn chứ?” Nhưng lại thấy hai con điêu hào khổng lồ lông màu đều khá bình thường, và tư thái hiên ngang bay lượn trên không khiến người ta không khỏi tán thán, cái tọa kỵ này mẹ nó thật là ngầu!

“Sách, cái tên này không bá khí chút nào…” “Đúng là kém một chút, cái thể hình này cảm giác sắp đuổi kịp máy bay chiến đấu rồi!” Không khí rõ ràng hoạt bát hẳn lên, mọi người đều không ngờ rằng giây trước còn đang đau buồn như đưa tang lại có thể thoải mái kéo khóe miệng cười ra.

Có người cũng nhớ ra hỏi phi công: “Vừa nãy các anh có phát hiện sự tồn tại của hai con điêu hào đó không?” Phi công hoảng sợ không

thôi, “Sao có thể!

Radar bây giờ cũng không có dấu vết của chúng!” Nếu không phải vừa nãy tiếng kêu của họ truyền qua thiết bị liên lạc, dù ở cùng một chiếc máy bay.

Họ có lẽ bây giờ cũng sẽ không biết chuyện gì đã xảy ra.

Phòng livestream trực tiếp bùng nổ. 【Oa oa oa oa cái này thật sự ngầu chết tôi rồi!

Tôi còn tưởng tôi sẽ bị ngã chết! 】 【Hừ!

Thật ra trước đây chỉ lo ăn cẩu lương!

Hoàn toàn không nghĩ đây là độ cao!

Tiểu Bạch và Tiểu Hôi mới một ngày không gặp vậy mà đã lớn thế này rồi! 】 【Đúng vậy!

Tốc độ trưởng thành cứ như đùa vậy! 】 【Hướng này là lao về phía Trường Bạch, ổn rồi!

Đưa hai máy bay chiến đấu đi dọn dẹp đám Tống tử đáng ghét kia! 】 【Ha ha ha ha, có hình ảnh rồi, Tiểu Hôi Tiểu Bạch cho chúng nó ăn hành ngập mồm! 】 Tô Thần bình thản khoanh tay ngồi trên lưng Tiểu Hôi, diện tích rộng khoảng chín mét vuông quả thực rất vững vàng.

Vốn dĩ anh còn định để lại những mảnh rìu khổng lồ còn sót lại cho các chuyên gia của thế giới này từ từ nghiên cứu.

Nhưng hệ thống lại nhắc nhở hắn rằng sau khi những cái chết bắt đầu ở Trường Bạch Sơn, thử thách cuối cùng của thế giới này sẽ vô cùng gian nan.

Nếu muốn vượt qua một cách an toàn, hắn cần phải tiếp tục nâng cấp cấp độ của mình.

Trong đó, trọng điểm nâng cấp là không gian hư số.

Sau khi chạy đến vài nơi và thu thập hết các mảnh đồng lớn hơn, không gian cuối cùng cũng đã được nâng cấp lên cấp hai.

Điều đó có nghĩa là: hắn cuối cùng đã có thể đưa sinh vật sống vào không gian hư số và chúng vẫn có thể sống sót trở ra!

Hai tiểu gia hỏa này cũng từng được hắn cho vào trong đó.

Đương nhiên, đây không phải là lần thử nghiệm đầu tiên; những con khỉ canh giữ cây đồng mới là những sinh vật đầu tiên được đưa vào.

Chủ yếu là vì lúc đó hắn vừa mới nâng cấp xong, một mặt phải xem dữ liệu của mình thế nào và cần bao nhiêu điểm, một mặt lại phải theo dõi tình hình ở Trường Bạch để đưa ra chỉ dẫn thích hợp và nhận thưởng.

Vòng đi vòng lại làm nhiệm vụ khiến hắn có chút sốt ruột.

Vì vậy, khi đám khỉ không sợ chết xông lên, hắn chọn cách trực tiếp thu chúng vào không gian đã nâng cấp.

Lúc này, Tiểu Hồng và đồng bọn đã có thể hoạt động bên trong, trong khi các vật phẩm khác vẫn có thể tiếp tục được sắp xếp tĩnh lặng ở bất kỳ vị trí nào theo ý muốn của Tô Thần.

Hắn ra lệnh cho hai con nữ khôi thu dọn lũ khỉ nhưng không được làm bẩn không gian.

Sau khi được ném ra ngoài, tất cả lũ khỉ đều mềm oặt nằm vật ra đất.

Mặc dù chỉ còn hơi thở vào mà không có hơi thở ra, nhưng không nghi ngờ gì nữa, chúng vẫn còn sống.

Điều này đương nhiên mang lại sự tiện lợi cực lớn cho Tô Thần.

Dù sao thì, vấn đề chỗ ở của Tiểu Bạch và Tiểu Hôi luôn là nỗi lo của hắn.

Sau khi tốc độ trưởng thành tăng lên mức tối đa, hai tiểu gia hỏa này gần như lớn lên theo từng phút!

Mặc dù hệ thống đã nói rằng hai con điêu hào (cáo bay) sẽ sớm đạt đến giới hạn kích thước, nhưng việc chúng xuất hiện ở đâu cũng đều quá chói mắt vẫn khiến hắn đau đầu.

May mà sau khi nâng cấp, vấn đề này không còn đáng lo ngại nữa.

Còn về nhược điểm, có lẽ là hắn muốn tự mình vào thử, nhưng lại được hệ thống cho biết rằng không gian hư số đã nâng cấp ở giai đoạn hiện tại hoàn toàn phụ thuộc vào sự tồn tại của hắn.

Tức là, chỉ khi hắn tồn tại trên thế giới này, không gian hư số mới tồn tại.

Nếu hắn biến mất khỏi thế giới này, thì không gian phụ thuộc vào sự tồn tại của hắn cũng sẽ không còn.

Tuy nhiên, hiện tại chỉ cần có thể mang theo hai con thú cưng bên mình thì hắn cũng không có ý kiến gì lớn.

Tin tức Tô Thần tiếp quản livestream được lan truyền rộng rãi.

Ngay lập tức, những kẻ "tuyệt vọng" đang phá hoại tứ tung trong thời mạt thế đã hoàn toàn mất đi lý do cuối cùng để phóng túng.

Dù sao thì lý do hành động của chúng là "ai cũng không sống được, chi bằng chết trước thì phóng túng hơn".

Nhưng giờ đây, Tô Thần tiếp quản toàn bộ sự việc, cũng có nghĩa là một trong hai người có thể thao túng cương thi mà ai cũng biết đã chuẩn bị tiếp quản chuyện này.

Có thể thao túng cương thi, chẳng phải điều đó có nghĩa là rất có

khả năng xoay chuyển cục diện mà ngay cả chính quyền cũng bó tay sao!

"Trời ơi!

Nếu đại thần Tô Thần tiếp quản, chúng ta có phải không chết nữa không?" "Đúng vậy!

Có khả năng đó!" "Vậy có nghĩa là chúng ta nên làm gì đó ngay bây giờ à?" Một đám người bàn bạc với nhau, nhìn những kẻ phá hoại trước mặt.

Và nhìn những đồ vật, cửa hàng của mình bị phá nát tan tành, họ nhìn nhau rồi đồng thanh hét lên một câu: "ĐKM!

Đền tiền!" Đống lửa đang cháy rừng rực bị người ta vô tình dùng bình chữa cháy dập tắt.

Những người đang cuồng hoan quanh đống lửa, trên người đeo đầy châu báu cướp được, tay cầm một xấp dày các biển hiệu cửa hàng bị phá hỏng, giống như đang đếm chiến lợi phẩm của mình.

Nhưng ngay khoảnh khắc đống lửa bị dập tắt, mọi người lại cau mày nhìn viên cảnh sát đang giận dữ trước mặt, vẻ mặt tràn đầy sự khinh thường.

"Làm cái quái gì vậy?

Chết rồi còn phải tuân thủ cái quy tắc chó má đó à?" "Đúng vậy!

Sắp chết rồi, tôi quậy một chút thì sao hả?!" "Đại vô ngữ, bản thân không có bản lĩnh gì mà còn thích lo chuyện bao đồng!" "Hahaha, ngài có thể lo chuyện sau khi tôi chết không?

Dù sao thì tôi không thích chạy bộ, tôi không muốn tham gia cuộc diễu hành lớn như vậy!" Vài người nói qua nói lại, từng câu từng chữ đều hướng về sự chua ngoa, khắc nghiệt.

Viên cảnh sát kia dường như đã lường trước, trực tiếp dùng bình chữa cháy nhắm vào vài người.

Phụt —— phụt —— liên tiếp phun ra một vòng, những người bị phun mắng chửi liên tục.

Trực tiếp chửi viên cảnh sát có phải bị điên rồi không.

“Điên à?

Buồn cười chết!

Lão tử mà điên rồi thì mấy người tính là cái thá gì!” “Không xem livestream thời gian thực à?

Đại thần Tô Thần đã tiếp quản rồi!

Chương 310

Thế giới sẽ không hủy diệt!

Mọi hành động của mấy người bây giờ đều là phạm pháp!" Cả đám người lập tức mờ mịt.

Ngay cả vết mực trên mặt cũng không kịp lau, ngây người nói: "Anh nói thật sao?

Nhưng đại thần Tô Thần có làm được không?

Chuyên gia không phải nói thi triều đến bây giờ vẫn chưa có điểm dừng sao?" "Ai nói không phải chứ!

Nếu chỉ có thể trì hoãn thời gian tôi chết, tôi thấy không cần thiết!

Tôi thà chết nhanh một chút!" Viên cảnh sát lập tức tức giận!

"Vậy thì mày mau chết nhanh đi!

Sống mà phá hoại tài sản người khác, lại nói mình nghĩ quẩn, đầu óc mày có phải mọc sâu rồi cần phải mổ ra xem xét kỹ không?" "Tôi chỉ nói một lần thôi, hoặc là bây giờ cút về!

Hoặc là mấy người tiếp tục phá hoại!

Dù cho tôi không cách nào bắt hết mấy người, đồng nghiệp của tôi nhất định sẽ bắt hết mấy người vào tù sau khi sự việc lắng xuống!" Đồng thời, rất nhiều bài đăng lan truyền tin tức mạt thế trên mạng cũng bị xóa bỏ cùng lúc.

Một đoạn tin tức dài, khoảng hơn năm mươi trang giấy, được gửi đi.

Đồng thời, những tài khoản lan truyền tin đồn mà ngay cả nền tảng cũng lười quản lý trước đây, vào lúc này đã bị cưỡng chế cấm.

Tất cả những điều này đều xuất phát từ việc xóa bỏ, khiến mọi lời đồn về mạt thế tự nhiên sụp đổ.

Nhưng ngay cả khi đã xem livestream, vẫn có rất nhiều người cảm thấy Tô Thần không thể đảm nhiệm.

"Mặc dù đúng là vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy việc này nên để Thiên Quan đại thần làm thì ổn thỏa hơn!" "Đúng vậy!

Tôi cũng cảm thấy việc này vẫn nên để Thiên Quan đại thần làm thì an toàn hơn, đại thần Tô Thần lợi hại, nhưng cái quái này cũng không phải là chuyện cứ lợi hại là giải quyết được đúng không?" "Ai nói không phải chứ!

Nếu thật sự ai cũng có thể làm được, thì bây giờ nguy cơ chẳng phải đã được giải trừ từ lâu rồi sao?" Những người đăng tải video trên mạng cũng mang thái độ hoài nghi đáng kể.

Và còn đánh dấu bằng những từ ngữ như "giao lưu hữu hảo", ám chỉ khả năng của đại thần Tô Thần có vấn đề.

Tin tức này cũng bị Tô Thần nhìn thấy, sau đó hắn âm thầm nhấn một cái thích.

Khán giả tinh ý kịp thời phát hiện, lập tức xông vào bài đăng đó.

"ĐM!

Mấy người chính là loại sâu bọ xã hội trong truyền thuyết đúng không?

Chẳng làm được gì, chỉ giỏi chỉ trích người khác đang vất vả ở tuyến đầu?" "Hơi thật rồi đấy, nếu tôi ở tuyến đầu mà phát hiện mình bị chỉ trích như vậy, tôi thề nhất định phải mang súng quay về đánh cho mấy tên này một trận!" "Nhưng livestream dưới núi không phải nói các chiến sĩ trong vòng vây đã có thể nhìn thấy thi triều đang đến gần sao?" "Lầu trên đã nói ra nghi vấn của tôi, tôi cảm thấy nếu đại

thần Tô Thần thật sự có thể giải quyết thi triều, thì bây giờ thi triều còn ở dưới núi sao?" Nhưng trong phòng livestream dưới núi, những chiến sĩ vốn đang nghiêm nghị, sẵn sàng nghênh địch, lại sau khi một người đột nhiên kinh hô một tiếng, vài người trước ống kính thì thầm với nhau.

Mọi người có thể thấy rõ ràng, dường như ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó thả lỏng.

Những người xem livestream đều cau mày, gõ chữ một cách khó hiểu.

"Đây là biết không đánh lại được nên chọn cách trực tiếp buông xuôi à?" "Tôi vẫn rất tò mò mấy người đang thì thầm cái gì vậy?

Có chuyện gì mà tôi, một người sắp chết, không thể biết sao?" "Chẳng lẽ là tin tức từ đại thần Tô Thần?" "Tuyệt đối không thể!

Đại thần Tô Thần vẫn đang ở trên miệng núi lửa xem xét tình hình mà!

Chắc ngay cả hắn bây giờ cũng chưa hiểu rõ tình huống là gì đâu?" "Tuyệt đối không thể cái chó má gì!

Đồ ngốc, tôi đang ở hiện trường!

Tôi, tôi có thể rất có trách nhiệm mà nói cho anh biết!

Tin tức này chính là do đại thần Tô Thần truyền đến!" Còn về việc truyền tin tức gì, vì hạn chế số chữ nên người kia không gõ ra.

Người hóng chuyện nóng lòng, chỉ thấy những cương thi phía trên đã đến gần các chiến sĩ chưa đầy mười mét.

Điều kỳ lạ là những tên này lại không trực tiếp phát động tấn công!

Thay vào đó, chúng đứng yên tại chỗ, rồi dưới sự chú ý của vạn người, đồng loạt quay người lại!

Trực tiếp đối mặt với hướng đến, và nhanh chóng phân tán.

Giống như một dải dài màu sắc quái dị, cố gắng khóa chặt nguy hiểm hoàn toàn ở phía trên.

Mọi người đều bị cảnh tượng này làm cho choáng váng.

"Những tên này đang làm gì?

Quan sát tình hình địch à?

Hay định đợi đại quân tiếp theo đến cùng phát động tổng tấn công?" Có người đột nhiên nhìn rõ hình dạng của những cương thi đó, sợ đến mức sắc mặt đại biến.

"M* kiếp!

Đây là đội quân cương thi của đại thần Tô Thần!" Một tiếng kinh ngạc nhắc nhở, mọi người vội chụp màn hình phóng to hình ảnh.

Nhìn kỹ, những cương thi này cơ bản đều thân thể cường tráng, ngoài một số đặc trưng tiêu chuẩn của cương thi.

Chúng đã trở nên tương đối bình thường, không khác gì người sống.

Nhớ lại trước đây, đội quân cương thi hàng ngàn con của Tô Thần cơ bản là luân phiên thay đổi, sống sờ sờ ăn thịt những kẻ nhân bản của Thiết Diện Sinh đến chỉ còn xương vụn!

Lúc đó, họ đã cảm thấy nếu đội quân này thật sự xuất hiện, có lẽ sẽ cực kỳ chấn động!

Không ngờ ý nghĩ này rất nhanh đã trở thành hiện thực!

Chúng tạo thành một vòng tròn dài, ngoài ranh giới biên cảnh ra,

cơ bản là phòng thủ nghiêm ngặt ở biên cảnh của mình.

“Emmm, tôi thậm chí còn nghi ngờ đại thần Tô Thần có phải đã khôi phục thần trí của những tên này rồi không?” “Tôi cũng nghi ngờ sâu sắc, tôi cảm thấy nếu là tôi mà đứng, cho tôi mười ngày có lẽ cũng không thể đứng thẳng tắp như chúng được!” “Mặc dù lầu trên có vẻ hơi khoa trương, nhưng tôi cũng cảm thấy điều này đơn giản là còn chuyên nghiệp hơn cả đội quân chuyên nghiệp nữa!” “Không ai nói đây là hành vi vừa ngầu vừa thiếu đạo đức sao?

Dùng cương thi để ngăn cương thi?” “Đây đúng là phong cách của đại thần Tô Thần!

Lợi hại mà còn cực kỳ ngông cuồng!” Không ai nghĩ kỹ những tên này từ đâu đến.

Chỉ có các chuyên gia quan tâm đến chuyện này.

“Không gian tùy thân của giáo sư Tô có phải lại nâng cấp rồi không?

Số lượng cương thi lại tăng lên rồi!” Họ phỏng đoán có lẽ trong thời gian này Tô Thần lại đến các mộ huyệt khác và mang cương thi ra.

Về nguyên tắc, những chuyện như vậy chỉ cần không gây hại cho mọi người, Tô Thần muốn làm thế nào thì làm.

Nhưng số lượng này thật sự quá kinh người.

Ngược lại, nếu Tô Thần sau này nhìn thấy người của họ không thuận mắt, dùng một đội quân như vậy để đối phó với họ.

Emmm… câu trả lời này hiển nhiên rồi.

Họ, tuyệt đối là “tay không vặn không lại đùi”.

Tuyệt đối không đánh thắng Tô Thần.

Mặc dù ý nghĩ này có thể quá bi quan.

Nhưng chỉ riêng với những biểu hiện trước đây của Tô Thần mà nói, đao thương bất nhập đã là chuyện đáng khinh thường rồi.

Đạn không có tác dụng thì thôi, bây giờ còn mang theo Tiểu Bạch và Tiểu Hôi với khả năng ẩn thân và bay nhanh.

Ngay cả khi họ muốn dùng thứ đạn nào đó để tấn công Tô Thần cũng chỉ là trò cười!

"Như vậy có thể giúp chúng ta trì hoãn thương vong về nhân lực ở một mức độ nhất định, nhưng sự chênh lệch số lượng có phải vẫn quá lớn không?" "Ý tôi là chúng ta có nên nghĩ cách, hỗ trợ đối phó một chút, gia cố vòng phòng ngự không?" Ý tưởng này tốt thì tốt, nhưng rất nhanh đã bị bác bỏ.

"Tiểu Tô giáo sư nói chuyện sau đó chúng ta không cần nhúng tay vào, cứ nhìn là được rồi." Có người vì điều này mà chột dạ, nghĩ đến sự kiện Vương Lập Hoa.

Chắc là lo lắng lại có người cưỡng ép gán ghép tội danh vô cớ lên đầu mình.

Và điều khiến họ càng cảm thấy hổ thẹn hơn là, cuối cùng họ đã không thể mang Vương Lập Hoa ra xét tội.

"Đúng rồi, giáo sư Tô, Vương Lập Hoa và con quái vật mười hai cánh kia đã đi ngược thi triều vào trong cổng đồng, ngài vạn lần cẩn thận!" Thấy lời nhắc trong tin nhắn, Tô Thần sững người.

Chương 311

Trong sách tiên tri lại không viết ra chuyện này.

Con vạn nô vương cương thi thì nằm trong dự liệu.

Nhưng Vương Lập Hoa là tình huống gì?

Người bình thường có thể đi ngược thi triều vào cổng đồng ư?

Vị Thiên Chân đáng yêu của chúng ta với tư cách là người gác cổng đồng cũng chưa từng vào xem bên trong là gì.

Hơn nữa, hai miếng quỷ tỳ đều nằm trong tay mình.

Chẳng lẽ bên trong có thứ gì đó đã bị phá hủy sao?

"Hệ thống, nhiệm vụ cuối cùng của tôi sẽ không phải là vào cổng đồng sửa cửa đấy chứ?" Tô Thần hỏi hệ thống trong ý thức, nhưng gia hỏa này giả chết một lúc rồi trực tiếp bảo Tô Thần hãy tập trung đối phó với rắc rối trước mắt.

"Lại là một câu vô nghĩa!" Tô Thần cau mày khó chịu nói, đúng lúc người bên viện nghiên cứu gửi tin nhắn qua.

Tưởng Tô Thần đang bình phẩm mình, đột nhiên cả người ôm mặt khóc lớn.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ cơ thể Tiểu Hôi, Tiểu Hôi cảm nhận được ý của chủ nhân.

Ngay lập tức thay đổi tư thế bay lượn, chuyển sang lao xuống.

Tốc độ nhanh đến mức hiệu ứng thị giác của ống kính tăng lên gấp mấy lần!

Thấy mình sắp lao thẳng vào miệng núi lửa đầy cương thi, mọi người đều sợ hãi nhắm chặt mắt.

Nhưng lại nghe thấy hai tiếng vọng cực kỳ khủng khiếp.

Ngạc nhiên mở mắt ra mới phát hiện Tiểu Bạch và Tiểu Hôi đang lượn lờ giữa không trung trong miệng núi lửa.

Cách mặt đất khoảng hơn hai mươi mét, đôi cánh sắc bén vỗ mạnh.

Cơn gió mạnh tạo ra thậm chí còn thổi bay cả cương thi trên mặt đất!

Rất nhanh, một khoảng không gian rộng gần ba sân bóng đá được quét sạch.

Những cương thi bị thổi bay chồng chất thành bức tường cao ở rìa, cứng đờ bị bao vây ở mép không thể nhúc nhích!

"Ơ, đây là tạo cảnh à?

Trong miệng núi lửa tạo ra một miệng núi lửa hình thành từ cương thi?" "Trời đất ơi, đôi cánh của hai tiểu gia hỏa này mạnh như vậy sao?

Có thể gọi là lốc xoáy mini rồi!" "Không chỉ vậy… tôi cảm thấy người bình thường mà bị đôi cánh đó phẩy một cái, có lẽ còn đau khổ hơn cả nhảy từ tầng mười xuống nữa!" Mặc dù việc nghiên cứu về loài sinh vật này chỉ dừng lại ở đây.

Nhưng sau khi nhìn thấy biểu hiện của hai tiểu gia hỏa, các nhà sinh vật học vẫn chảy nước dãi đầy vẻ không cam lòng.

"Tôi thấy ý của đại thần Tô Thần hình như là đang tìm lối vào tiện lợi để lên núi?

Ngay cả tọa độ trước đó cũng không dùng được sao?" Nghĩ đến những khó khăn mà các chiến sĩ đã phải trải qua vì đi đường vòng theo tọa độ trước đó, nhà nghiên cứu này vẫn còn khá bực bội.

“Tôi cảm thấy không giống, nếu thật sự tìm lối vào, đại thần Tô Thần trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra mở đường là được rồi phải không?” Làm vậy sẽ gây ra tuyết lở, nhưng trong tình huống phía dưới không có bất kỳ người sống nào mà toàn là cương thi.

Ngược lại, đó lại là một đòn tấn công diện rộng có sát thương cực lớn!

“Đúng là vậy, vậy đại thần Tô Thần đang tìm gì trong miệng núi lửa?” Đang nói, liền thấy ống kính nhanh chóng đến bên cạnh thi thể con chim mặt người khổng lồ mà các chiến sĩ đã phải trả giá cực kỳ thảm khốc mới tiêu diệt được trước đó.

Lúc này, Tiểu Bạch và Tiểu Hôi đều đã hạ cánh xuống đất, giống như hai pho tượng khổng lồ hộ vệ bước đi bên cạnh Tô Thần.

Suốt dọc đường, chúng dùng cánh quét ngang vô số cương thi muốn tiếp cận.

Thậm chí không để bất kỳ cương thi nào đến gần!

Thêm nữa, độ cứng của lông vũ dường như vượt xa xương cốt cứng rắn của cương thi.

Thấy một con cương thi lợi dụng lúc chúng không chú ý xông lên định tấn công Tô Thần.

Tô Thần thậm chí lười nhìn, còn Tiểu Bạch nhanh chóng dang cánh ra che chắn Tô Thần lại.

Khi đôi cánh quét ngang một đám cương thi, mọi người có thể thấy rõ ràng khi đôi cánh của Tiểu Bạch vẫy, phía dưới cánh xuất hiện thêm một vật treo.

Tức là con cương thi kia không biết sống chết trực tiếp cắn chặt lấy cánh Tiểu Bạch, nhưng vì sự chênh lệch về kích thước nên con cương thi đó tưởng chừng như cắn trúng cánh Tiểu Bạch.

Nhưng thực tế chỉ là cắn trúng một cọng lông vũ của Tiểu Bạch mà thôi!

Điều quan trọng là cọng lông vũ đó sau khi con cương thi bị hất bay lại không hề có ý định gãy rụng hay bị tổn hại!

“Emmm, tôi đột nhiên cảm thấy chúng ta thật sự có rất nhiều điểm không bằng hai tiểu gia hỏa đó, trách gì chúng có thể trở thành thú cưng của Tô Thần, cảm tình là tất cả đều có năng lực phi phàm!” “Lầu trên nói dài dòng như vậy làm gì, trực tiếp nói một cọng lông vũ của người ta còn cứng hơn cổ chúng ta đi!” “A a a a, nông trại trước kia!

Bên trong hình như đang lên kế hoạch tổ chức một triển lãm kỷ niệm!” “Đúng đúng đúng!

Người đến trước hình như có thể nhận được kỷ niệm phẩm làm từ lông vũ mà hai tiểu gia hỏa rụng xuống!” “Tôi nhớ hoạt động này hình như hoàn toàn miễn phí!

Chỉ cần mua một vé vào cổng nông trại là được!” “Vậy tôi muốn đặt trước ngay bây giờ!” “Tôi cũng muốn đi!

Ông chủ nông trại có ở đây không?

Có thấy kỳ vọng của chúng tôi không, làm ơn tổ chức một buổi đặt trước trực tuyến đi!” “Vô ngữ, mấy người có phải hoàn toàn lạc đề rồi không?

Bây giờ là mạt thế mà?

Có thể nào có chút cảm giác căng thẳng không?!” Lại là chuyện dễ dàng lạc đề, nhưng những người lạc đề đó lại không hề có ý định hối cải.

Dù sao trong mắt họ, tất cả là vì đại thần Tô Thần thật sự quá chói mắt!

Mỗi cử chỉ, hành động đều có thể dễ dàng khiến tư duy của họ lạc hướng!

Và thấy họ trực tiếp đến trước thi thể của cương thi trước đó, mọi người mới phát hiện.

So với Tiểu Bạch và Tiểu Hôi, con chim mặt người khổng lồ trước đó căn bản chỉ là một đứa trẻ!

So sánh kích thước đơn giản là chênh lệch gần một nửa!

Và hai tiểu gia hỏa rõ ràng cũng ý thức được điều này, đều hùng dũng khí thế ngẩng cao ngực kiêu ngạo hộ tống hai bên, đứng như hai con sông hộ thành hào.

Tô Thần trực tiếp đi xuống, một tay đặt lên cơ thể con chim mặt người quái dị kia.

Ngay lập tức, Tô Thần hơi dùng sức, liền trực tiếp lật úp cơ thể con chim mặt người đó.

Phía dưới đã sớm bị nước đen ngấm ướt.

Nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên là cơ thể con chim mặt người ở mặt kia lại đang động đậy!

“Tôi điên rồi!

Cái thứ này lẽ nào chưa chết hẳn sao?” “Sao còn động?

Không phải đầu đều bị nổ tung rồi sao?” “Tình huống gì vậy?

Chẳng lẽ thứ này bây giờ cũng trực tiếp biến thành cương thi rồi?

Chim mặt người cương thi?” Nói đến đây, mọi người thậm chí còn có chút may mắn vì trước đó Lý Cường Quốc và đồng bọn lúc mới ra ngoài hoàn toàn không gặp phải thứ này.

Nếu thật sự gặp phải, có lẽ sẽ không tìm thấy một người sống sót

nào!

Đang lúc mọi người suy đoán rất nhiều về thứ phía dưới, Tô Thần tiện tay rút Hắc Kim Cổ Đao ra trực tiếp rạch một đường trên thi thể con chim mặt người đó.

Liền thấy từ bên trong thi thể máu thịt lẫn lộn đột nhiên vọt ra năm con quái vật máu thịt lẫn lộn.

"Tôi ch*ng!

Cái thứ này là cái quái gì?" Có người sợ hãi thét lên, các nhà nghiên cứu cơ bản đã quen với những chuyện kỳ lạ.

Khinh thường liếc nhìn người đó một cái, rồi bất lực nói: "Đây chính là những con hầu trong miệng của chim mặt người trước đó, xem ra những con hầu trong miệng này chắc là con cháu của con hầu vương trong miệng kia." Giải thích như vậy, mọi người đều cảm thấy những tiểu gia hỏa này đều cực kỳ kiên cường.

Thậm chí có thể bị nhốt trong xác chết lâu như vậy mà không vùng vẫy ra ngoài.

"Hầu trong miệng bản thân vốn phụ thuộc vào sự tồn tại của chim mặt người, vì thiếu khả năng tự bảo vệ cơ thể nên đã kết hợp với chim mặt người không thể tiêu hóa thức ăn." "Và kết quả của hàng ngàn năm tiến hóa đến bây giờ là, nếu thiếu một trong hai, tất yếu sẽ chết.

Những tiểu gia hỏa này không chết nhanh thực ra là vì cơ thể của chim mặt người khổng lồ, ngay cả khi dựa vào việc ăn xác chết cũng có thể sống sót rất lâu." Người chuyên gia giải thích chi tiết cho những nghi vấn trên livestream.

Sau đó lại đào ra năm quả trứng trong thi thể chim mặt người.

Chương 312

Thật ra là một bộ!

Điều này cũng nói rõ rằng ngay cả khi chim vương và hầu vương chết đi, trong cơ thể chúng cũng sẽ tồn tại hy vọng thế hệ tiếp theo.

Nếu Tô Thần không mổ xẻ thi thể, có lẽ sau này khi chiến tranh kết thúc, những người dọn dẹp chiến trường có thể sẽ bị những tên này tấn công.

Tô Thần giải thích rõ lợi hại, rồi trực tiếp một nhát chém bay đầu năm con hầu trong miệng.

Sau đó dùng thân đao hất năm quả trứng lên không trung.

Tiểu Bạch và Tiểu Hôi không chút khách khí há miệng ăn, vẻ mặt thậm chí còn rất thỏa mãn!

"Yêu nghiệt rồi, tôi lại có thể hiểu được biểu cảm của chim!" "Nhưng con chim quái dị này đáng sợ như vậy, trực tiếp cho hai tiểu gia hỏa ăn thật sự sẽ không có vấn đề gì sao?" "Tôi cảm giác có lẽ là đại bổ!" "Đúng vậy!

Trước đây nuôi ở nông trại và bây giờ đại thần Tô Thần tự mình nuôi, kích thước đơn giản là khác biệt một trời một vực!" "Thật đúng là, tôi cảm thấy quần chúng hóng chuyện cứ xem thôi, đừng phát biểu ý kiến cao siêu, dù sao đại thần Tô Thần chắc chắn hiểu rõ về thú cưng của mình hơn chúng ta!" Sau khi hoàn thành việc này, Tô Thần vẫn không có ý định rời đi.

Đội quân cương thi đã phát hiện ra và coi họ là mục tiêu ưu tiên, từng lớp từng lớp bao vây tới.

Tiểu Bạch và Tiểu Hôi thấy vậy càng khinh thường kêu lên một

tiếng, âm thanh vang dội vô cùng.

Ngay lập tức, hai tiểu gia hỏa trực tiếp bật chế độ "cuồng bạo ganh đua".

Hướng về hai phía khác nhau quét ngang qua, cách mỗi mười mét lại khiêu khích quay đầu nhìn đối phương.

Dường như đang nói: "Tôi quét sạch cương thi nhiều hơn!" Còn Tô Thần cầm Hắc Kim Cổ Đao ngang thân đao, làm động tác chém xuống.

Ngay lập tức, một luồng đao phong có thể nhìn thấy bằng mắt thường trực tiếp thổi bay hoàn toàn thi thể con chim mặt người thành hai nửa.

Chính giữa là thi thể còn sót lại chưa tiêu hóa của con hầu trong miệng khổng lồ.

Chỉ là vì trước đó hầu trong miệng đã nuốt quá nhiều người.

Và những người chết vẫn bị nổ tung, nên thực ra có rất nhiều mảnh thi thể xung quanh.

Còn thi thể này vì thời gian bị nuốt xuống chưa quá thời gian tiêu hóa thì hầu trong miệng đã chết, nên toàn bộ hình dáng vẫn còn khá nổi bật.

"Hơi quen mắt…" "Tôi cũng cảm thấy hơi quen mắt, cái thứ này là sao vậy?

Nuốt chửng hoàn chỉnh, không thèm chém thêm một cái à?" "Tôi thì cảm thấy tên này giống như trực tiếp nhảy vào hơn…" "Bên cạnh có một cặp kính, mọi người không thấy hơi quen thuộc sao?" Nhìn kỹ, bên trong đống thịt cạnh thi thể quả thật có một cặp kính!

Mặc dù đã bị ăn mòn quá nửa, nhưng mọi người đều vô cùng quen

thuộc với kiểu kính đó — đó là kính của Vương Lập Hoa!

Lần này ngay cả người của viện nghiên cứu cũng hoảng hốt.

"Nếu tên này là Vương Lập Hoa đã chết trong miệng hầu trong miệng, vậy người đã vào trong cổng đồng là ai?" "Loại kính này sản xuất hàng loạt cũng chẳng sao đâu nhỉ?

Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi?" Người nói câu này bị người bên cạnh liếc mắt.

Nếu ở nơi bình thường mà xuất hiện loại kính như vậy, thì đúng là chẳng có gì đáng nói.

Nhưng đó là miệng núi lửa Trường Bạch Sơn cơ mà!

Bao nhiêu năm nay, số người có thể đến được nơi đó đơn giản là đếm trên đầu ngón tay.

Nếu ở nơi như vậy mà phụ kiện này cũng có thể "đụng hàng", thì chỉ có thể nói là quá trùng hợp!

Nhưng vấn đề là làm sao có thể trùng hợp đến mức đó.

Họ đã sớm liệt kê danh sách vật phẩm và ảnh chụp cấu hình trước khi Vương Lập Hoa lên núi, họ cầm những bức ảnh giống hệt nhau.

Và cũng tìm thấy hình ảnh của Vương Lập Hoa trước đó bị Đái Diên Vũ đánh tơi bời ở đáy thung lũng, làm rơi cả kính.

Sau khi xác định là cùng kiểu dáng không khác biệt, và sau khi so sánh đồng tử của hai người với đồng tử của Vương Lập Hoa, kết luận được đưa ra là cả hai người có thể đều là Vương Lập Hoa.

"Là người nhân bản…" "Thật không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà hai người nhân bản đã có thể cùng lên núi, công nghệ bên đó hiển nhiên đã rất thành thục." Lúc này là lúc chỉ trích người khác sao?

Chu Hoài Văn cau mày nhìn đống tài liệu nằm rải rác trước mặt.

Chỉ cảm thấy rơi vào nỗi sợ hãi không rõ.

Nếu thật sự có sự hỗ trợ của công nghệ nhân bản của Chu Mục Vương, vậy chẳng phải cũng có nghĩa là bây giờ bên cạnh họ có lẽ cũng có người nhân bản của Vương Lập Hoa hoặc những người khác sao?

"Chắc chỉ có hai người, tôi đã tìm được kho dữ liệu của đối phương trước khi đến." "Trên đó hiển thị Vương Lập Hoa chỉ tham gia một lần dự án nhân bản, nhưng không ghi lại diễn biến tiếp theo." Nguyên nhân không ghi lại diễn biến tiếp theo của dự án, chắc là vì hang ổ cũ đã bị dẹp tan.

Chỉ là không ngờ thể nhân bản lại vẫn bị Vương Lập Hoa mang đi trước.

"Vậy hai người này ai là bản thể nhỉ?

Cảm giác y hệt nhau…" "Sợ quá, nếu người bên dưới kia mới là thể nhân bản, còn người này là bản thể thì cảm giác âm u ghê!" "Đồng ý!

Cảm giác tên kia rất kỳ lạ, lại có thể bị cương thi bỏ qua!

Tôi cảm thấy chắc là do nguyên nhân cơ thể!" Tô Thần không nói gì.

Một tay vươn ra, hai tiểu gia hỏa còn đang đùa giỡn với thi triều lập tức ngoan ngoãn chạy về.

Sau đó Tiểu Bạch cúi thấp, để Tô Thần thoắt một cái nhảy lên lưng mình.

Sau một tiếng kêu đắc ý, Tiểu Bạch nhìn Tiểu Hôi dường như rất tức giận, rồi vỗ cánh bay lên không trung.

Những người giữ màn hình luôn muốn xem trò cười của Tô Thần.

Thấy Tô Thần không đi theo tuyến đường xuống đội ngũ, kích động không thôi gõ chữ trên màn hình livestream.

"Vô ngữ, cứ thế này là định chạy rồi sao?

Vậy trước đó tại sao phải làm ra vẻ như vậy?" "Đúng vậy!

Trước đó khí thế không phải rất đủ sao, tôi cảm thấy nếu đã làm trò thì làm cho trọn bộ đi!" "Tôi cũng muốn nói, nếu không thể trực tiếp đưa những quái vật này quay về thì làm ơn giúp liên hệ với Thiên Quan đại thần, nếu không liên hệ được thì phiền giúp chính quyền phát thông báo cho chúng tôi biết mạt thế đã hoàn toàn đến rồi!" "Nhưng dưới núi đại thần Tô Thần đã để đội quân cương thi do mình khống chế chặn đứng thi triều rồi mà!" "Đừng nói nữa, những kẻ mù này làm sao có thể nhìn thấy những gì đại thần Tô Thần làm được!

Chúng chỉ biết chộp lấy một điểm chẳng là gì rồi cười nhạo đến chết!" Mặc dù rất nhiều người không đoán được Tô Thần chuyến này định đi làm gì, nhưng cũng kiên quyết chống lại những lời chế giễu và mỉa mai của những người kia đến cùng.

Chỉ có nhà nghiên cứu trước đó vẫn luôn chửi bới Tô Thần nói hắn không đi theo tọa độ đã cho trước đó, làm hại một đám chiến sĩ vô ích, mặt đỏ tai hồng.

Bởi vì bây giờ hướng Tô Thần đang bay tới chính là tọa độ đã nói trước đó.

Có người trực tiếp chế giễu.

"Hahaha, tôi còn tưởng đại thần Tô Thần sẽ một đường ngược thi triều chen vào, không ngờ vẫn phải đi đường tắt nhỉ!" "Nói thì nói vậy, nhưng con đường đó hình như cũng bị thi triều chiếm đóng rồi phải không?" "Chủ yếu là rất kỳ lạ, lẽ ra nửa tiếng trước trời đã sáng rồi phải không?

Tại sao bây giờ vẫn tối đen như mực?" Chuyện gì vậy?

Các nhà nghiên cứu giám sát không gian ngoài Trái Đất cũng rất kỳ lạ.

Dù sao thì vị trí tự quay hiện tại đã đối diện trực tiếp với mặt trời, rất nhiều nơi bây giờ lẽ ra đã có thể nhìn thấy mặt trời rồi mới phải.

Nhưng bóng tối vẫn bao phủ dày đặc khắp vùng đất này.

"Theo dữ liệu từ mọi phương diện cho thấy, có lẽ là cây nấm khổng lồ lấy khu vực Trường Bạch làm trung tâm đã bao phủ toàn bộ khu vực sau khi năng lượng bùng nổ hoàn toàn." Toàn bộ khu vực, không nghi ngờ gì nữa, lẽ ra phải gần bằng một phần tư diện tích Trái Đất rồi.

"Bao phủ toàn cảnh… năng lượng này thật sự không tầm thường." Trọng điểm thực ra không phải là bao phủ toàn cảnh, mà là khi năng lượng này bắt đầu xuất hiện bên trong đã mang đến cho khu vực Trường Bạch bão tuyết và côn trùng tuyết.

Cả hai thứ này nếu xuất hiện quy mô lớn đều sẽ gây ra tai họa không nhỏ.

Đặc biệt là hiện tại nhà kính lớn sắp thu hoạch rồi.

Rau củ quả ở vùng ấm áp cũng sắp được bày bán ra thị trường.

Nếu xuất hiện tình huống như vậy, chưa nói đến việc có giải quyết được những cương thi này hay không.

Chỉ riêng về vấn đề lương thực thôi đã xuất hiện vấn đề lớn rồi.

"Vậy bây giờ tình hình thế nào, giám sát chặt chẽ khí hậu các nơi, nếu có bất kỳ biến đổi bất thường nào thì cho người vào trong nhà trú ẩn trước, cố gắng không ra ngoài!" Chu Hoài Văn cả người ngớ người ra.

Thật sự không thể tưởng tượng được lớp màn năng lượng nhỏ bé trước đây lại mở rộng ra mà họ không hề hay biết.

Họ đều cho rằng trận bão tuyết trước đó là lần cuối cùng lớp màn năng lượng đó tồn tại.

Không ngờ bây giờ lại trực tiếp bao trùm tất cả mọi người trong phạm vi này, là muốn đánh đòn phủ đầu trước dùng năng lượng ảnh hưởng khí hậu giết chết một bộ phận người sao?

Để sau đó khi thi triều đến, họ không còn sức chống cự nữa sao?

Đơn giản giống như có người một tay thao túng muốn chiếm đóng hành tinh này vậy.

Chương 313

Có tổ chức và cũng có mưu đồ.

Điều quỷ dị nhất là họ hoàn toàn không nhìn thấy kẻ đứng sau màn là ai.

Là Đạo Môn sao?

Hay là thứ bên trong cổng?

Nhưng bây giờ Tô Thần nói không phải ai cũng có thể dễ dàng tiến vào bên trong cổng.

Trừ khi mang theo chìa khóa.

Nếu tiến vào bên trong cổng vào thời điểm không đúng, tất sẽ phải chịu nghiệp hỏa thiêu đốt.

"Nhưng tôi nhớ Tiểu Tô giáo sư cũng nói, mười năm chi kỳ hình như là vào năm nay." Một tiếng nhắc nhở bất thình lình lại làm xáo trộn suy nghĩ.

Thông tin hỗn loạn trong đại não kết thành mớ bòng bong không ra hình dạng gì.

Nếu mấy nghìn năm trước, loại sức mạnh này đã khuất phục được con người thời đó, khiến họ cam tâm tình nguyện trở thành nô lệ cúi đầu xưng thần, vậy có phải điều đó có nghĩa là, sau này họ cũng sẽ lặp lại bi kịch năm xưa?

"Nhưng… chúng ta chẳng phải vẫn thường nói sao?

Lịch sử thực chất là một vòng tuần hoàn." Hầu như cứ cách một khoảng thời gian nhất định lại lặp lại những chuyện như tranh đấu, chiến tranh, hòa bình.

Chỉ là nếu sự lặp lại trên đại hoàn cảnh là những gì đang xảy ra hiện tại, vậy có phải hậu nhân sau này cũng sẽ đối mặt với sự đứt gãy văn hóa?

Rồi lặp lại việc nghiên cứu lịch sử tiền nhân mà họ đã làm trước đây?

Nếu thật sự là vậy… vậy họ có nên để lại thứ gì không?

"Tôi đột nhiên có chút hiểu tại sao người xưa lại phải xây dựng những mộ thất khổng lồ như vậy, còn phải tốn nhiều tâm sức để khắc họa những chuyện của thời đó lên tường." "Đó là bằng chứng tồn tại khó phai mờ nhất của dâu bể tang thương!" "Hahahahaha, vậy chúng ta hoàn toàn phế rồi sao?

Giờ đều là hũ tro cốt." "Biết đâu hậu nhân có thể đào hũ tro cốt của chúng ta lên trồng rau, phân bón hoàn toàn tự nhiên." Nói thì là vậy, nhưng liệu bây giờ họ có sống nổi đến lúc hỏa táng hay không còn chưa chắc!

"Trước hết xuống kiểm tra các số liệu đi, hy vọng trước khi Đại thần Tô Thần giải quyết xong chuyện, sẽ không lại xuất hiện thêm phiền phức gì." Còn người dân khắp nơi, sau khi thấy thông báo chính thức yêu cầu về nhà ngay lập tức thì đều vô cùng khó hiểu. [Làm cái quái gì vậy?

Trước tận thế còn muốn cướp đi tự do cuối cùng của tôi sao?] [Emmm là có chuyện gì lớn sắp xảy ra sao?

Tôi thấy trời mãi không sáng, cứ thấp thỏm quá!] [Đồng ý...

Ông chủ thân yêu của tôi đã giục chúng tôi đi làm trong group rồi, giờ bảo tôi về nhà yên ổn ở hơi không thực tế đó!] [Dân công ăn lương vỗ tay!

Tôi đang trên đường đi làm đây, nhưng đường tắc nghẽn thật sự

quá nghiêm trọng!] [Đừng nói nữa, bên tôi xe cứu thương còn tắc mấy chiếc...

Hy vọng người không sao!] Bên dưới thông báo chính thức, tràn ngập những bình luận than phiền dày đặc.

Nhiều hơn nữa là những câu hỏi khi nào mới có thể trở lại bình thường.

Cũng có kẻ điên trực tiếp hỏi liệu bây giờ giết người có phạm pháp không.

Khối lượng công việc của cảnh sát mạng trực tiếp đạt đến mức cao kỷ lục trong lịch sử, nhưng dù các cảnh sát đã làm việc liên tục gần hai tiếng đồng hồ, tỷ lệ tội phạm vẫn không có dấu hiệu giảm bớt.

"Có phải cần dùng biện pháp mạnh mới có thể khiến những gã này yên tĩnh lại không?" "Đừng mà, đồng nghiệp ở khu vực khác nóng tính, bị ép quá đã nổ súng bắn mấy người, giờ đã bị cấp trên bắt rồi…" "Đúng vậy, không đáng, bây giờ cứ để mặc họ đi, nếu Đại thần Tô Thần thật sự có thể giải quyết được thi triều, chúng ta sẽ tính sổ sau!" Nhưng câu nói này lại gây ra sự bất mãn cho đồng đội.

Cơ thể bị đẩy một cái, ngẩng đầu lên thì thấy đồng đội nhìn mình với vẻ mặt tức giận.

"Nói cái gì vậy!

Đại thần Tô Thần không được lẽ nào anh được?

Anh có tư cách gì mà suy đoán lung tung?" Người kia sững sờ, nhìn đồng đội đang tức giận của mình.

Nhất thời cạn lời – hóa ra anti-fan lại ở ngay bên cạnh mình sao?!

Thấy cảnh sát cũng bắt đầu xung đột, người vừa bị khống chế ở

bên cạnh liền lén lút lấy điện thoại ra quay cảnh này trực tiếp đăng lên mạng.

Không nghi ngờ gì, lại một lần nữa gây ra sóng gió lớn.

Nhưng may mắn là cảnh tượng bên Tô Thần đủ chấn động, đã trấn áp được rất nhiều trái tim đang rục rịch.

Nhìn thấy thi triều không ngừng bò ra từ khe nứt dưới đất, điên cuồng lao xuống núi.

Mọi người đều nhíu mày cắn chặt môi.

Toàn bộ khung cảnh quay từ trên cao càng giống như những thứ dơ bẩn không chịu nổi từ bên trong núi tuyết lộ ra. [Độ kinh tởm này trực tiếp sánh ngang với Mỗ Khả Lạp!] [Dường như bên dưới đây chính là vị trí phía trên khe nứt của cánh cửa đồng lớn trước đây?

Sao lại bị tuyết bao phủ hết rồi?

Thảo nào các chiến sĩ trước đây không tìm thấy tọa độ.] [Vẫn hơi quá đáng, chẳng lẽ cánh cửa đồng lo lắng các chiến sĩ có thể ngăn mấy thứ này thoát ra, nên mới tạo ra trận tuyết trước đó sao?] [WTF?

Nếu thật là vậy thì cái này quá sức vô lý rồi!] Tô Thần thì thản nhiên vươn tay vỗ nhẹ lên lưng Tiểu Bạch, rồi lập tức đứng dậy.

Tiểu Bạch và Tiểu Hôi lập tức run rẩy bộ lông, như thể đang thực hiện động tác khởi động vậy.

Ngay sau đó, hai tiếng kêu vang vọng trời xanh, sắc bén nhưng đầy uy lực!

Ngay cả các chiến sĩ đóng quân dưới chân núi xa xôi cũng có thể nghe rõ ràng.

Cùng lúc với tiếng kêu đó, hai tiểu gia hỏa gắng sức dang rộng đôi cánh, đồng thời nhằm vào khe nứt hẹp liên tục phun ra các đốm đen

mà vỗ mạnh một cái.

Rầm!

Mặt đất khổng lồ nứt toác nghiêm trọng, sau khi vỡ thành từng khối thì với thế thiên quân vạn mã lao xuống phía dưới!

Những đốm đen dày đặc (tức thi triều) trong khoảnh khắc bị hủy diệt và biến mất dưới sự biến đổi kinh khủng này!

Trận tuyết lở mà mọi người mong đợi bấy lâu cuối cùng cũng xuất hiện!

Như thể trời đất cũng vì thế mà đổi sắc.

Dù camera tự động điều chỉnh màu sắc về cảnh ban ngày bình thường, nhưng ngay khoảnh khắc tuyết lở xuất hiện, vẫn có thể thấy một thoáng hình ảnh dường như là bình minh.

Các nhà nghiên cứu vẫn đang đau đầu vì lớp màn che khổng lồ này, khi thấy cảnh tượng đó thì mắt đều đơ ra.

"Hai con điêu hào (đại điêu) vậy mà có thể xé rách một luồng năng lượng trong nháy mắt?" "Quan trọng là động tĩnh này mới chỉ là mở đường!" "Ổn rồi!

Đại thần Tô Thần chắc chắn có thể xử lý chuyện này!" Nhưng dù nói vậy, họ vẫn có chút không thể chấp nhận được hành động bạo lực như thế.

"Cư dân mạng đoán đúng thật!" May mắn là những người sống trên núi đã sơ tán hết rồi, lúc này tuyết lở quy mô lớn như vậy thì chỉ có đám Tống tử đang điên cuồng chạy xuống hứng chịu tai ương.

Và sau tuyết lở, hình dạng ban đầu của ngọn núi dần lộ ra.

Mặc dù vẫn còn khá nhiều tuyết trắng bao phủ, nhưng khe nứt kia đã có thể nhìn thấy rõ ràng rồi!

Camera vẫn được đặt ở dưới cùng tự nhiên cũng nhanh chóng bắt được động tĩnh phía trên.

Bầu trời có cả sao và trăng tồn tại cuối cùng cũng biến mất vào lúc này.

Thay vào đó là hai con chim khổng lồ trừng to mắt hiếu kỳ nhìn xuống.

Cùng với người đàn ông vận trang phục gọn gàng, trông như tiên khí lượn lờ trên lưng chúng! [A a a a, góc này ngầu bá cháy!] [Thật sự, bộ đồ này thật sự rất hợp với nhan sắc của Đại thần Tô Thần!

Cảm giác như là trích tiên hạ phàm vậy!] [Hahahahaha, nhớ đến tên tài khoản 'Cửu Thúc truyền nhân' của Đại thần Tô Thần, cảm giác này đúng là phong thái cao nhân thế ngoại!] [Nhưng mà... thể hình của hai tiểu gia hỏa có phải quá lớn không?

Cảm giác khe nứt này không chứa nổi chúng.] [Chắc là sẽ đợi Đại thần Tô Thần ở bên ngoài thôi nhỉ?] Đang thảo luận, mọi người thấy màn hình đột nhiên trống rỗng.

Thật sự là một khoảng trống thị giác!

Giống như đột nhiên thiếu mất thứ gì đó!

Mặc dù Tống tử vẫn không ngừng bò lên, nhưng hai thân thể khổng lồ phía trên khe nứt lại bỗng nhiên biến mất!

Sau đó, mọi người thấy một mặt dù quen thuộc đột nhiên hạ xuống.

Ầm!

Chương 314

Giống như một khối tinh thiết khổng lồ đột nhiên rơi xuống từ độ cao hơn trăm mét.

Mặt đất phát ra tiếng nổ ầm ầm!

Đống thi triều cao gần bốn năm mét ban đầu cũng bị lực xung kích khủng khiếp này trực tiếp nghiền nát hoặc đánh bay!

Khán giả vốn không dám nhìn kỹ vì thi triều dày đặc cuồn cuộn ở đáy thung lũng, như một đống côn trùng ghê tởm, giờ cuối cùng cũng thấy một mảng nhỏ đáy thung lũng ban đầu lộ ra.

Vui mừng như điên!

Thấy được uy lực như vậy, không ít người vẫn còn hoảng loạn cũng lập tức tràn đầy tự tin. [Tôi bây giờ thề, từ kiếp này tôi sẽ là chó của Đại thần Tô Thần!

Ngài ấy bảo tôi đi đông tôi tuyệt đối không đi tây!] [Xì!

Xếp hàng đi!

Biết lấy số thứ tự không?!] [Cách này thật sự quá dã man!

Vừa dã man vừa đẹp trai!] [Không ai quan tâm Đại thần Tô Thần xuống bằng cách nào sao?

Tôi nhớ phía trên toàn là xích sắt dày đặc mà!] Hơn nữa, những Tống tử điên cuồng còn trực tiếp bò kín xích sắt, mặc dù một số đã bị tuyết lở làm rơi xuống.

Nhưng số lượng vẫn còn khá đáng kể.

Và nếu không phải người điều khiển camera có não đã kéo gần ống kính lúc nãy, họ cũng không thể nhìn rõ dáng vẻ đẹp trai của Đại

thần Tô Thần từ xa như vậy! [Có khả năng nào là chiếc dù kim cương đó vẫn có thể điều khiển phương hướng trong quá trình hạ xuống nhanh như vậy không?] Các nhà nghiên cứu thường xuyên nhìn những bình luận mở mang đầu óc, và rơi vào trạng thái tự nghi ngờ sâu sắc.

Bởi vì thường đối phương chỉ tùy tiện nói một câu, đã là chuyện khá vô lý rồi.

Nhưng khi họ nghiên cứu sâu hơn lại phát hiện ra rằng cách nói này lại khả thi.

Sau đó liền bắt đầu nghi ngờ có phải đầu óc mình có vấn đề hay không.

"Lý thuyết này có thể thành lập, nhưng lực xung kích khi dù rơi xuống sẽ gấp mấy trăm lần phải không?" "Đúng, theo độ cao và tốc độ hạ xuống như vậy, muốn kiểm soát hướng của dù có thể cần đến cánh tay máy công nghiệp có lực cực mạnh và khả năng chịu xoắn để điều khiển." "Chỉ là theo mật độ xích sắt phía trên, khả năng phản ứng như vậy cần phải tương thích với chương trình đã được máy tính tính toán trước đó mới có thể đạt được." Điều đó có thể có nghĩa là, thứ này căn bản không phải người sống có thể làm được.

Ngay cả khi có!

Cũng chỉ có thể làm được một phần trong đó!

Hơn nữa còn kèm theo rủi ro cực cao.

Mặc dù đã quen với những chuyện kỳ lạ, nhưng Chu Hoài Văn vẫn để tâm một chút.

Bảo người điều chỉnh lại cảnh quay lúc Tiểu Hôi và Tiểu Bạch biến mất trước đó.

Tốc độ được điều chỉnh đến mức giới hạn thấp nhất, lúc này mới miễn cưỡng có thể nhìn thấy không gian xung quanh dường như có

chút méo mó khi Tiểu Hôi và Tiểu Bạch biến mất!

Trọng điểm là hai tiểu gia hỏa này biến mất giữa không trung!

Hơn nữa, chỉ một khoảnh khắc sau đó, toàn bộ người Tô Thần bắt đầu lơ lửng rơi xuống.

Chiếc dù kim cương xuất hiện giữa không trung để "làm chậm" tốc độ hạ xuống của anh.

"Vậy là hai con điêu hào lớn như vậy đều bị không gian của Tiểu Tô giáo thụ thu vào sao?" "Đúng… là vậy, chúng ta đều không nhìn nhầm." Điều đó có nghĩa là không gian tùy thân của Tô Thần hiện tại có lẽ đã đạt đến mức độ mà họ khó có thể tưởng tượng được!

Biết đâu toàn bộ tài sản của Tô Thần đều đã được mang đi rồi.

Hoặc bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị rời khỏi họ… Nghĩ đến đây, mấy người nhìn nhau, sắc mặt đều không được tốt.

Nếu thật sự là vậy, vậy có phải tổn thất càng lớn hơn không?

Dù sao, trong nghiên cứu khoa học, giá trị sự giúp đỡ của Tô Thần đối với họ thật sự khó mà đong đếm được.

Nhưng, mọi người đều là người tự do.

Không tồn tại việc vì giá trị lớn mà phải bị ràng buộc ở một nơi nào đó.

Nếu Tô Thần thật sự muốn rời đi, ai trong số họ cũng không có tư cách giữ lại.

Ngay cả khi toàn dân không muốn anh rời đi, có lẽ cũng vô ích.

"Chủ đề này thực ra không có giá trị thảo luận lắm phải không?

Dù sao nơi có thể đứng cho người ở cũng chỉ có một, không thể nào biến mất khỏi thế giới này chứ?" Nhà nghiên cứu này khinh

thường nói xong, lại thấy mọi người đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình.

Anh ta liền kỳ lạ nhìn mình từ trên xuống dưới một lượt, sau khi xác định hoàn toàn không có gì bất ổn thì nhíu mày nhìn mọi người.

"Chuyện gì vậy?

Mấy người nhìn tôi làm gì?" Chu Hoài Văn đối với nhà nghiên cứu này cũng khá bất lực.

Đưa một đống tài liệu cho đối phương, vừa để đối phương có việc mà làm không suy nghĩ lung tung.

Vừa nhạt nhòa nhắc nhở: "Cậu có phải quên mất Thiên Quan đại thần đã biến mất cho đến nay rồi không?" Một lời khiến người trong mộng bừng tỉnh.

Lúc đó việc điều tra thân phận của Thiên Quan đại thần đã phải huy động toàn bộ công nghệ đỉnh cao của cả nước!

Nhưng cuối cùng chẳng tra được cái gì, còn bị cấp trên khiển trách nặng nề.

Điều nực cười nhất là sau khi những người cấp trên đã đưa ra quyền hạn truy cập tối mật, phá giải được cổng mật khẩu tối cao.

Vẫn không thể điều tra ra được [Thiên Quan Chúc Phúc] là vị thần thánh phương nào, đó mới là điểm khiến họ cảm thấy vô cùng thất bại.

Người kia ôm tài liệu, cả người đều đờ đẫn.

Kể từ khi một người có thể làm được đến mức độ này.

Vậy một người khác có thực lực tương tự, nếu làm theo cách đó mà biến mất khỏi thế giới này cũng không phải là không thể a!

Nhìn Tô Thần trên màn hình lớn, hai tay khoanh lại, thần sắc vẫn

thản nhiên nhìn cánh cửa đồng lớn đã gần như mở hoàn toàn.

Toàn bộ các nhà nghiên cứu trong lều đều có chút không dám nhìn cảnh tượng tiếp theo nữa.

Điều kỳ lạ là, sau khi Tô Thần lao xuống tạo ra một khoảng trống không nhỏ.

Đám Tống tử xung quanh đều đồng loạt tránh né.

Đối với khoảng trống đã được tạo ra, chúng coi như cấm địa, không dám vượt qua dù chỉ một chút.

Những Tống tử này đều sợ Tô Thần!

Dù sao anh ấy là người có thể điều khiển hàng ngàn Tống tử!

Sợ một chút cũng là bình thường.

Nhưng theo thời gian trôi đi, số lượng Tống tử vẫn không giảm bớt, mà cánh cửa lại mở ngày càng lớn.

Tô Thần lại không có động tĩnh gì.

Nhất thời mọi người đều có chút kỳ lạ. [Cái đó...

Đại thần Tô Thần, tôi biết ngài có thể giải quyết vấn đề, hay là chúng ta ra tay trước đi?] [Đúng vậy, đợi nữa thì đám Tống tử bị đóng băng trong tuyết bên dưới sẽ bò ra hết mất!] Đại đội tiền tiêu đã bị hủy diệt toàn bộ vì trận tuyết lở chấn động cả dãy núi đó.

Mặc dù chỉ tạm thời trấn áp chúng trong tuyết, nhưng dù sao cũng đã làm chậm lại đợt tấn công của đại quân Tống tử.

Nhưng cục diện giằng co hiện tại lại khiến người ta nhìn mà hoảng sợ.

Bởi vì tư thế của Tô Thần càng giống như đang chờ đợi thứ gì đó xuất hiện?

Chẳng lẽ là muốn đợi tất cả Tống tử chui ra hết rồi mới nhốt chúng lại sao?

Nhìn đã gần một tiếng rưỡi rồi, đám Tống tử này vẫn không có chút nào ý định cạn kiệt cả! [Có một khả năng... bên trong còn có một Tống tử vương.] [Phụt!

Đừng dọa tôi, đại quân Tống tử đã đủ đáng sợ rồi!

Chương 315

Nếu lại thêm một Tống tử vương nữa...] Về chuyện này, tất cả mọi người đều tự bổ sung hình dạng của Tống tử vương trong đầu.

Một gã khổng lồ thân hình vô cùng to lớn, tức là quái vật thực sự có thể sử dụng cánh cửa đồng khổng lồ này.

Kẻ như vậy sau khi bước ra việc đầu tiên chắc chắn là san phẳng con đường phía trước phải không?

Đang nghĩ, số liệu ghi nhận dao động năng lượng cuối cùng cũng đón nhận bước ngoặt lớn đầu tiên!

Số liệu trên cơ sở điểm cao nhất đã tăng vọt theo đường thẳng gấp mười ba lần!

Toàn bộ số liệu đáng kinh ngạc ở nửa đầu biểu đồ thống kê trực tiếp biến thành 'em trai'!

Hoàn toàn không đủ để xem!

Chu Hoài Văn cầm báo cáo, tay run rẩy dữ dội vì mồ hôi lạnh.

“Nếu đây là điện tâm đồ của người bình thường, người này có lẽ đang thực hiện một vận động siêu cấp khó tưởng tượng?” Điều này cũng khiến họ hiểu rõ ràng rằng, phía sau cánh cửa này có một tên đáng sợ hơn, kinh khủng hơn sắp xuất hiện!

Quả nhiên, cùng với tiếng gầm thét rung trời đồng loạt vang lên.

Một làn thi triều cao gần mười mét, chiếm một phần ba chiều cao cánh cửa, là làn cao nhất kể từ khi cửa mở, ầm ầm đổ xuống.

Khí thế bao trùm trời đất đó khiến những người chứng kiến cảnh tượng này từ tận đáy lòng cảm thấy sự sợ hãi chưa từng có!

Vô số đầu người dày đặc từ trên cao phủ xuống.

Mặc dù trong dự liệu, Tô Thần không chịu bất kỳ uy hiếp nào.

Và những Tống tử đổ xuống, chạm vào khoảng trống đó cũng kinh hoàng kêu quái dị rồi điên cuồng chạy trốn.

Nhưng Tống tử ở đáy thung lũng đã chất đống đến độ cao bảy tám mét rồi!

Độ cao kéo dài ra mấy trăm mét vẫn không hề giảm sút.

Điều khiến người ta rợn tóc gáy nhất là những Tống tử bò lên phía trên còn bị chen lấn mà rơi xuống vì số lượng quá đông.

Cảnh Tống tử từ trên trời rơi xuống đơn giản là khiến người ta nhìn mà toàn thân khó chịu!

Và không gian mà Tô Thần đang đứng, mặc dù là được cố ý tạo ra.

Nhưng bây giờ nhìn từ góc độ của camera khác, nó càng giống một cái giếng sâu bị thi triều vây quanh. [Sắp ngạt thở rồi...

Nếu tôi ở hiện trường thì phút phút... không đúng!

Giây giây chết cho mấy người xem!] [Chuyện này không hề khoa trương chút nào, trừ Đại thần Tô Thần ra có lẽ thật sự không ai có thể đích thân đến hiện trường mà giải quyết ổn thỏa.] [23333 không thể nghĩ đến Thiên Quan đại thần một chút sao?

Ông cụ ấy cũng là kẻ cứng cỏi giết ra từ trong thi triều mà!] [Anh còn 2333?

Vậy tôi hỏi anh, Thiên Quan đại thần nhà anh bây giờ có ở hiện trường không?

Người thực sự đứng ra xử lý vấn đề chẳng phải vẫn là Đại thần Tô Thần sao!] Lại là một làn tranh cãi khó tránh khỏi.

Nhưng khi đa số mọi người đã vào trong nhà ngoan ngoãn xem livestream chờ tin tức.

Những người ở ngoài nhà lại đột nhiên cảm thấy một luồng lạnh lẽo khó tả, có nơi thì lại là cái nóng kinh khủng!

Ngay cả những người dưới chân núi Trường Bạch cũng cảm thấy có điều bất thường.

"Sao đột nhiên hơi nóng vậy?" "Biết đâu là do anh mặc nhiều đồ quá?" "Không phải!

Vừa nãy tôi đã thấy nóng rồi, đã cởi hai cái áo rồi, cái tiết trời này mặc độ dày như vậy đáng lẽ tôi phải đóng băng thành chó mới đúng chứ!" Cuộc đối thoại này bắt đầu lan rộng, ngày càng nhiều người cảm thấy cái nóng kỳ lạ.

Cái nóng đó không phải từ bên trong tỏa ra!

Mà là từ bên ngoài xâm nhập vào!

Người dân Trường Bạch ở khu vực trung tâm cũng cảm nhận được điều bất thường.

Có người quay đầu nhìn một cây băng trụ, vừa nhìn một cái!

Rầm!

Cây băng trụ đó liền rơi thẳng xuống cắm vào tuyết.

Anh ta giật mình, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó mà đột nhiên hét lớn: "Mẹ kiếp!

Tuyết tan rồi!

Mọi người tránh xa mái hiên, dưới gốc cây ra một chút!

Coi chừng băng trụ!" Nhưng lời này vẫn nói muộn rồi.

Ở nơi cách đó không xa, nơi đám đông tụ tập đã có người hét chói

tai, nhìn kỹ thì thấy có người đang kêu thảm thiết bị khiêng ra.

Một cây băng trụ to bằng bắp tay cắm sâu gần nửa vào vai, nửa bên người cũng nhanh chóng đầm đìa máu.

Video này cũng được tải lên mạng.

Người miền nam vô cùng ngạc nhiên. [Thứ này to như vậy, quần áo mặc dày thế sao vẫn có thể cắm vào được?

Không phải dàn dựng chứ?] [Thằng ngốc!

Sao có thể là dàn dựng!

Mỗi năm số người bị băng trụ đâm chết không hề ít!] [Đúng vậy, thứ này thật sự quá kinh khủng!

Chỉ trong bốn năm phút tôi đã thấy năm video người bị băng trụ đâm trúng, trong đó có một người còn bị thủng cả đỉnh đầu...] [Trời đất?

Tình huống gì vậy, có phải động đất làm rơi xuống không?] [Không phải!

Là do nhiệt độ đột ngột tăng lên khiến điểm mỏng manh bị treo ở trên, nên sau khi phần trên nhanh chóng tan chảy, phần dưới chưa kịp tan đã rơi thẳng xuống!] [????

Tôi một đống dấu hỏi đen!

Chẳng phải vừa mới tuyết rơi sao?

Tôi nhớ bên đó của các bạn tuyết tan phải mất rất lâu mà?] [Cái này thật sự quá điên rồ, tôi lần đầu tiên ở trong tuyết, chỉ mặc một cái áo giữ nhiệt mà vẫn thấy hơi nóng!] Bên này là nhiệt độ tăng không ngừng, còn bên kia thì đột nhiên cuồng phong nổi lên, tuyết hoa không nói năng gì mà rơi xuống.

Từ lúc tuyết nhỏ ban đầu đến tuyết lớn như lông ngỗng sau đó bao

phủ toàn bộ khu vực, chỉ mất khoảng hơn mười phút.

Điều tương ứng với sự dị thường về thời tiết này chính là sự xuất hiện của nhiều tai nạn hơn.

Những công nhân bị ép buộc đang làm việc trên cao, vẫn cần mẫn lao động dưới ánh đèn pin.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo thời tiết đột biến, họ chưa kịp hạ cánh đã bị cuồng phong giam cầm giữa không trung, run lẩy bẩy.

Những người bên trong tòa nhà muốn cứu viện, nhưng vừa kéo giỏ treo lên đã phát hiện người công nhân quần áo mỏng manh không trụ nổi.

Bị chết cóng trên giỏ treo, nhưng họ vẫn co quắp như bào thai, ôm chặt lấy mình.

Cảnh tượng này khiến vô số người rơi lệ và hoảng sợ. [Đây có phải là sự tiếp nối của tình hình tận thế trước đây không?

Tổ chuyên gia các ông bao giờ mới đáng tin cậy hơn một chút?] [Đúng vậy!

Không thể nói rõ ràng mọi chuyện ra sao?] [Tôi thật sự phát điên rồi, tôi bây giờ đang ở trong tòa nhà văn phòng, nếu có thể cảnh báo tôi về sự thay đổi thời tiết dị thường, tôi chắc chắn sẽ không thèm quan tâm đến ông chủ Chu Bái Bì mà về nhà rúc vào chăn!] [Cứu mạng!

Sáng nay tôi mò mẫm trong bóng tối mặc váy ngắn ra ngoài, bây giờ bị mắc kẹt trong quán trà sữa, điều hòa đã bật nhiệt độ cao nhất rồi mà vẫn lạnh quá!] Nóng thì sắp chết nóng, lạnh thì sắp chết lạnh.

Nghiêm trọng nhất là cùng với sự đổ bộ của trận tuyết lớn kinh khủng, nhiều khu vực đều xuất hiện trùng tuyết!

Có người điên cuồng chạy về nhà trong tuyết.

Nhưng còn chưa kịp chạy đến cửa khu dân cư, cả người đã ngã lăn trong tuyết, phát ra từng trận kêu thảm thiết!

Chương 316

Người qua đường không biết chuyện gì xảy ra, tưởng là ngã gãy xương, vội chạy ra giúp.

Nhưng rất nhanh cũng ngã theo trong tuyết, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Đây chính là tác dụng của bức bình chướng, làm rối loạn hoàn toàn khí hậu bên trong, giết chết tất cả sinh vật bên trong." "Thông báo xuống dưới, bảo mọi người cố gắng tự cứu, đừng ra ngoài, đóng chặt cửa sổ, sưởi ấm bằng than trong nhà phải cố gắng thông gió!" Những người gây rối trên đường trước đó trực tiếp chết mất một nửa.

Các cảnh sát hoảng loạn quay về trong nhà điều tra tình hình, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Cảnh tượng đó thật sự quá kinh khủng!

Dù trước đó họ hận những người này đến tận xương tủy, nhưng tận mắt nhìn thấy một nhóm người trong tuyết bị những con côn trùng kinh khủng bao phủ.

Cơ thể điên cuồng lăn lộn la hét "Cứu tôi!

Làm ơn cứu tôi!", nhưng họ không thể cứu được!

Tận mắt thấy một đồng nghiệp bất chấp lao lên, tay vừa chạm vào người kia.

Nhưng còn chưa kịp kéo người đó lên, chính anh ta đã biến sắc, đồng thời cơ thể đột ngột ngã xuống.

Mọi người đều là những người đã xem livestream Trường Bạch trước đó.

Tự nhiên biết đây là thứ gì, chỉ là lực tác động khi tận mắt chứng kiến rõ ràng lớn hơn!

Cũng càng khiến người ta phát điên!

Côn trùng tại sao lại biến thành màu máu?

Bởi vì đã ăn sạch thịt xương của những người trong tuyết!

Đó đều là những người sống sờ sờ, một giây trước còn đang nói chuyện với mình!

Giây tiếp theo chỉ còn lại bộ xương!

Nước mắt như suối tuôn ra từ khóe mắt.

Từng đôi mắt vô trợ mệt mỏi trơ mắt nhìn từng thân ảnh trong tuyết ngã xuống.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương từng hồi lan tỏa ra, âm thanh tuyệt vọng đó như muốn kéo tất cả những người còn ôm hy vọng xuống địa ngục.

Chưa đợi trùng tuyết bên ngoài bay vào, đã có không ít người không trụ nổi nữa.

Trực tiếp mở cửa sổ, nhảy từ trên cao xuống.

Có một blogger vừa khóc vừa livestream trên mạng, từ một camera khác trong video của cô ấy có thể thấy.

Trong mấy tòa nhà cao tầng của khu dân cư, thỉnh thoảng có người hét chói tai, sau đó như phát điên mà nhảy từ trên lầu xuống.

“Tôi biết tình hình hiện tại rất khó khăn, bên cạnh mọi người cũng có người thân bạn bè không thể kiên trì nổi mà bắt đầu bước vào con đường tuyệt vọng…” “Nhưng tôi thiết tha mong mọi người hãy kiên trì thêm một chút, cố gắng hết sức giữ chặt những người thân cận sắp không trụ nổi, cứu được một người là một người mà...” “Đại thần Tô

Thần vẫn đang đối mặt với nỗi kinh hoàng mà chúng ta không biết, xin mọi người hãy cố gắng đợi thêm một chút…" "Nếu Đại thần Tô Thần cuối cùng thành công, mà chúng ta lại không còn được chứng kiến nữa thì đó sẽ là một chuyện bi thương đến nhường nào!" Mặc dù là một buổi livestream rất ủy mị, nhưng lại chạm đến nội tâm của rất nhiều người.

Rất nhiều người vì thế đã cố gắng bước ra một bước, dốc sức kéo lại những người xung quanh đã không chịu nổi sự hủy hoại tinh thần và áp lực từ môi trường như vậy.

Cái chết vẫn tiếp tục tăng lên, không hề có dấu hiệu thuyên giảm.

Và bão tuyết vẫn không ngừng rơi.

Điều trở nên phức tạp hơn nữa là tuyết đọng tích tụ hơn một tháng ở miền Bắc đã tan chảy trong chốc lát, nhiều nơi bắt đầu xuất hiện lũ lụt.

Cái nóng như thiêu đốt bao trùm miền Bắc vào tháng mười hai này, mọi người như thể trong nháy mắt quay trở lại mùa hè.

Mà thực tế là nhiệt độ sau khi tăng vọt lên gần ba mươi ba độ C vẫn tiếp tục tăng lên!

Những người trong nhà đang bật máy sưởi và đốt giường lò đơn giản là như đang ở trong địa ngục núi lửa!

Có người thậm chí còn trong giấc ngủ đã bị nóng đến mất nước mà chết ngay trên giường.

"Đơn giản là thảm kịch nhân gian!

Thảm kịch nhân gian!" Nhìn báo cáo được cấp dưới nộp lên, các vị lãnh đạo cấp trên đều mặt ủ mày chau.

Có người rơi lệ, nhưng cũng chỉ đành bất lực nhìn một đống đề án

đã bị bác bỏ mà thở dài.

"Đây là đã gây ra tội nghiệt gì, mà chúng ta mới phải đối mặt với thời đại như vậy…" Những người vô thần chủ nghĩa từ trước đến nay, cuối cùng cũng không trụ nổi nữa.

"Trời sẽ giao trọng trách cho người đó, biết đâu chúng ta vượt qua lần này rồi sẽ đón chào một thời đại tốt đẹp hơn thì sao?" Chỉ là trước tai nạn, những suy nghĩ quá lạc quan như vậy, thường sẽ bị sự tàn phá của chủ nghĩa bi quan cực độ làm biến dạng, méo mó.

"Bây giờ chỉ có thể trông cậy vào Tiểu Tô giáo thụ, nhưng người ta lâu như vậy căn bản không hề động đậy!

Chẳng lẽ là muốn đợi tất cả chúng ta chết hết rồi mới ra tay sao?!" "Trọng trách mà trời giao phó bây giờ đều hội tụ trên người anh ta rồi, biết đâu là cố ý đến để khảo nghiệm anh ta, sự sống chết của chúng ta không quan trọng!" Người đàn ông ngồi ở vị trí cao nhất nhíu mày lắng nghe những người bên cạnh càng thảo luận càng khó nghe.

Không thể nhịn nổi nữa, anh ta vỗ mạnh một cái xuống bàn.

Bốp!

Phòng họp lớn trống trải lúc này đặc biệt yên tĩnh, mọi người đều ngây ngốc nhìn người đàn ông phía trên, người đã tập trung xem livestream rất lâu mà không nói lời nào.

Ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ mồn một.

"Tất cả hãy chờ đợi kết quả!

Ai không đợi được thì tự mình ra ngoài!

Làm được gì thì giúp cái đó!

Cái gì cũng không làm được thì hãy tự kiểm điểm lại nửa đời trước mình đã cống hiến được gì!" "Rồi yên lặng mà chết đi!" Nói

xong lời này, người đàn ông dẫn đầu đi ra ngoài.

Cuộc họp như vậy căn bản không có lý do để tiếp tục.

Những người khác lúng túng nhìn nhau cũng chỉ đành bất lực rời khỏi phòng họp, đi đến nơi khác tiếp tục xem mình còn có thể giúp được gì không.

Chỉ là vào thời khắc như thế này, từ ngữ "giúp đỡ" thật sự trở nên quá xa xỉ.

Tự lo thân mình là chuyện bình thường, trơ mắt nhìn người khác chết đi lại càng là chuyện bất lực.

Những người trước đây điên cuồng trên phố tận hưởng cảm giác phá hoại phóng túng của tận thế, bây giờ cuối cùng cũng tận thân cảm nhận được nỗi sợ hãi khi cái chết cận kề.

Chỉ có thể tuyệt vọng co ro trong nhà, vừa hối hận hành vi của mình, vừa cầu nguyện bình minh rạng đông đến.

Tiếng la hét trong phòng livestream cũng không hề ngừng, chỉ là Tô Thần từ đầu đến cuối đều không có dấu hiệu hành động.

Điều này càng khiến những người đang như ở địa ngục lúc này vô cùng phát điên! [A a a a a, Đại lão!

Tôi biết ngài rất ngầu!

Nhưng có thể đừng tạo dáng nữa không!

Hành động đi!

Nếu không hành động nữa là tôi chết mất thôi!] [Mặc dù rất muốn gạt những người cứ lải nhải như vậy ra khỏi lầu, nhưng tôi bây giờ sắp chết cóng thành chó rồi, không còn sức nữa...] [Tôi cũng vậy, đây là lần đầu tiên tôi mặc quần áo dày như vậy vào tiết trời ấm áp như xuân...] [Ô ô ô, tôi sắp chết lạnh rồi, tôi nhớ nhà tôi nhớ bố mẹ...]

[Không thể cảm nhận được cái lạnh của các bạn...

Hàng xóm nhà tôi mới treo cổ có một lúc mà mùi đã bay sang rồi, tôi đang lo lắng dù chúng ta có vượt qua lần này, nhưng chết nhiều người như vậy có xuất hiện dịch bệnh không...] Nỗi lo lắng như vậy cũng là điều mà bộ phận phòng dịch lo ngại nhất.

Một là liệu Tống tử từ Trường Bạch lao xuống có mang theo virus hay không.

Hai là tình hình bên ngoài hiện tại căn bản không cho phép họ hoạt động bình thường, muốn đưa người đã khuất đến nhà hỏa táng cũng không làm được.

Nói khoa trương một chút, có một số người chết ở đâu họ còn không biết!

Chỉ có thể để các nhà cung cấp dịch vụ nắm bắt thời gian thu thập thông tin người dùng còn hoạt động online để phân tích khả năng sống sót của đối phương.

Cũng có người cảm thấy bản thân mình còn khó bảo toàn, vậy mà còn phải nghĩ đến sau này giúp người khác thu thi thể có phải quá thánh mẫu rồi không.

Nhưng câu nói này vừa thốt ra đã bị đối phương mắng té tát!

"Mọi người đều đang nghĩ cách sống sót, sao anh còn nghĩ không ai giúp anh thu thi thể nữa?" "Nếu anh thật sự lo lắng, bây giờ cứ yên tâm mà chết đi!

Tôi sẽ giúp anh thu thi!" Người kia sững sờ, tủi thân nghẹn lại trong hốc mắt.

"Đến lúc này rồi, còn không cho người ta bi quan một chút sao?!

Ai thực sự muốn chết mà lại cứ treo câu muốn chết trên miệng!

Chương 317

Cứ treo trên miệng thì một là nói đùa, hai là tôi có suy nghĩ này nhưng tôi nói cho anh nghe là muốn anh khuyên tôi một chút mà!

Ai ngờ nói câu như vậy còn bị chửi bới điên cuồng?" Tô Thần vẫn phớt lờ những tin tức đang dồn dập trong livestream, thần sắc bình tĩnh.

Cho dù tuyết phía trên đã bắt đầu tan chảy, trên vách đá đã lờ mờ có nước chảy xuống.

Anh cũng như không nhìn thấy, vẫn chăm chú nhìn cánh cửa đồng.

Còn lại một phần năm nữa, cánh cửa này sẽ hoàn toàn mở ra.

Anh muốn chờ chính là lúc đó!

Chờ kẻ đầu sỏ bên trong lộ diện, sau đó tìm cách đè đối phương ra đánh một trận.

Rồi dùng Quỷ Tỳ gọi đám "tiểu binh" đã chạy ra ngoài về.

Đây là kế hoạch của anh, nhưng dao động năng lượng kỳ lạ này vẫn khiến anh có chút không vui.

Ban đầu anh nghĩ trực tiếp để hệ thống làm tan chảy cánh cửa đồng, không có cửa thì thứ bên trong không cần ra ngoài.

Những thứ đã ở bên ngoài cũng không cần đi vào, trực tiếp phế bỏ là được, cũng đỡ rắc rối!

Nhưng không ngờ hệ thống lại rất dứt khoát nói với anh.

Không có lựa chọn này!

"Đồng Môn Thanh Đồng hiện tại vẫn có chủ nhân, không thể trực tiếp cướp đoạt, kính xin Túc chủ cố gắng nhiều hơn, đánh bại đối

phương để đoạt Đồng Môn Thanh Đồng về!" Câu này chẳng phải nói một câu thừa thãi sao!

Chủ nhân của Đồng Môn Thanh Đồng, theo lý mà nói, hẳn là người đã xây dựng nơi này.

Nhưng cái thứ đó hiện tại chẳng phải đã trực tiếp chạy vào rồi sao?

Theo lý thuyết, sau khi mỗi đời Vạn Nô Vương qua đời, cánh cổng địa ngục truyền thuyết này sẽ mở ra, sau đó sẽ đón chào Vạn Nô Vương kế nhiệm.

Về mặt lý thuyết, đó là sự kế thừa để duy trì sự thống trị của chúng.

Chỉ là, việc này về mặt lý thuyết tồn tại một nghịch lý nhỏ.

Đó là, làm sao có thể tồn tại những kẻ thống trị bẩm sinh?

Vừa sinh ra đã là để nô dịch cả một vùng đất, điều này chẳng phải quá hoang đường sao!

Chẳng phải người xưa đã nói: "Vương hầu tướng tướng há có chủng?" Cho dù là người ngoài hành tinh, các ngươi cũng không thể cứ thay phiên nhau nô dịch nhân loại trên hành tinh này mãi được.

Vậy nên, chỉ có một khả năng!

Đó là, từ đầu đến cuối chỉ có một Vạn Nô Vương!

Giống như Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tây Vương Mẫu, sau khi hai vị đại lão này "treo" rồi thì sự thống trị cũng kết thúc!

Dù họ cũng đã cố gắng hết sức trong khả năng của mình.

Một người đặt thi thể mình lên Côn Luân Thần Mộc bất hủ vạn năm không đổi, có lẽ cũng muốn một ngày nào đó hậu nhân vì nguyên nhân đặc biệt nào đó mà khiến mình sống lại.

Người còn lại thì chết, nhưng không chết hoàn toàn, dùng một trạng thái khác ẩn nhẫn tìm kiếm sự vĩnh sinh!

Xem ra, người kỳ quái nhất chính là Vạn Nô Vương!

Tên này trực tiếp chôn mình trong quan tài, đợi thời cơ thích hợp sẽ quay trở lại bên dưới.

Để thân thể mới của mình quay lên trên, cứ thế tuần hoàn lặp lại.

Chẳng trách sự thống trị của hắn kéo dài lâu đến vậy, nhưng quan tài ở đây từ đầu đến cuối chỉ có một bộ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, phương pháp thay đổi thân thể trực tiếp như vậy đã ngàn năm không được sử dụng.

Liệu thân thể bên trong – tức là cái được tạo ra mới và cái được thay thế để sửa chữa – đã phát triển đến mức nào rồi?

Chẳng lẽ người Trương Gia cứ mỗi mười năm lại phải vào để giúp duy trì những thân thể khác của tên này sao?!

Mà trọng điểm lại là mười năm!

Nếu mười năm đều dùng để duy trì những thân thể này thì chẳng phải độ khó quá lớn sao?

Trực tiếp hủy đi không phải tốt hơn ư?

Hay là cái gọi là Chung Cực lại là một thứ khác?

Chắc hẳn là vậy, một gia tộc có trí thông minh cao và năng lực chấp hành siêu cường như Trương Gia làm sao lại không nghĩ ra phương pháp này?

Mặc dù việc này cũng giải thích rõ ý nghĩa phi phàm của cánh cổng, và cũng gián tiếp lấy đi không ít sinh mạng con người.

Nhưng nhìn bức tường thi thể chất cao trước mắt, Tô Thần trong

mắt hiện lên vài phần khinh miệt.

Trong cảnh nước sôi lửa bỏng, quần chúng đã chuẩn bị tự kết liễu, thấy lông mày Tô Thần cuối cùng cũng có chút thay đổi thì nhất thời không khỏi phấn khích. 【Cái này cái này cái này!

Có phải có nghĩa là chúng ta có hy vọng rồi không?!】 Nhưng theo sau đó lại là sự gia tăng khí hậu còn mãnh liệt hơn. 【Đệt?

Khí hậu thay đổi như thế này lẽ nào là do Đại thần Tô Thần nói mà thành sao?】 【Emm, đây cũng là nghi vấn của tôi, vừa rồi thấy khóe miệng Đại thần Tô Thần nhếch lên một cái, nhiệt kế tăng vọt năm độ!】 【A a a a!

Trời ơi!

Thật đó!

Là thật đó!

Tôi cứ tưởng tôi bị nóng đến ngu người rồi!

Thế mà lại là năm mươi độ thật rồi!】 【Vốn dĩ đã nóng, nhìn một loạt dấu chấm than của lầu trên bây giờ cả người còn nóng vãi # hơn!】 【Năm mươi mốt độ rồi!!!!!!】 Thấy trên màn hình bình luận ngày càng nhiều người báo nhiệt độ, người dân các nơi cũng liên tục phản hồi, mùi xác thối xung quanh ngày càng nồng nặc.

"Việc tăng nhiệt độ quy mô lớn như vậy lẽ nào sẽ tiếp tục mãi sao?" Cả khán phòng tĩnh lặng, không một ai có thể trả lời câu hỏi này.

Nếu thật sự có thể trả lời được, thì bây giờ cũng sẽ không ngồi đây quạt điện điên cuồng như vậy.

Đặc biệt là những chiếc quạt mới được vận chuyển đến vẫn còn dính mồ hôi, mùi đặc biệt nồng!

Chỉ là so với rất nhiều người không có quạt, đãi ngộ như vậy đã là khá tốt rồi.

"Tôi nghĩ có lẽ là thứ khổng lồ bên trong sắp ra ngoài rồi, nên mới dẫn đến sự biến đổi khí hậu trên diện rộng như vậy." So với "tán nấm nhỏ" trước đây, "tán nấm siêu lớn" bây giờ mặc dù cũng không nhìn thấy, không chạm được.

Nhưng không nghi ngờ gì, tình hình này chỉ xuất hiện sau khi thi triều từ Đồng Môn Thanh Đồng tràn ra ngoài.

Điều đó có nghĩa là năng lượng cơ bản có thể xác định là do thi triều tự mang theo, và sự tăng nhiệt độ đột ngột như vậy chắc chắn là sắp có một động tĩnh lớn rồi! 【Các bạn nóng thật ra cũng chẳng ăn thua gì đâu ~ Tay tôi bây giờ gõ chữ còn run cầm cập đây này ~】 【A a a a a, âm hai mươi lăm độ rồi!

Trước đó rõ ràng vẫn là mười tám độ mà!】 【(⊙o⊙)… Tính là gì, bên tôi bây giờ âm ba mươi độ rồi, người lớn tuổi đều nói đời này chưa từng cảm nhận âm hai mươi độ!】 【Cười chết, người bên cạnh tôi toang rồi, cả người tôi đã đông cứng thành xanh tím rồi tôi nói gì đây nữa……】 Khung đối thoại của rất nhiều người đều đột ngột dừng lại.

Hoặc là gõ xong một câu thì tuyên bố nói lời tạm biệt với thế giới này, sau đó ID không bao giờ xuất hiện nữa.

Hoặc là chưa gõ xong câu đã dùng hết sức lực cuối cùng để gửi đi, sau đó từ biệt cõi đời.

Cũng có người trực tiếp chẳng kịp nói gì đã chết. 【Cạn lời, pin cuối cùng cũng sắp hết, bây giờ mạch điện dường như cũng đông cứng rồi?

Cũng chẳng ai dám đi sửa chữa gì, thôi thì tạm biệt nhé, chúng ta

có duyên kiếp sau cùng xem livestream……】【Oa ác, thật đáng sợ, tôi đang ở thành phố phía Nam, vừa rồi thiết bị sưởi ấm vẫn hoạt động tốt, bây giờ mất điện rồi chuẩn bị đợi chết đây này】【Đúng vậy, thời tiết thế này ai mà sống nổi?

Tôi nghĩ vẫn là chẳng ai nên nghĩ đến việc sống sót nữa, bây giờ cùng nhau đợi chết có bạn bè, những người bạn đi trước đừng lo lắng, anh em sắp theo sau đây!】"Cái này…" Nhìn thấy hành vi rủ rê tìm chết trước đó trực tiếp lan rộng trong phòng livestream, nhất thời các nhà nghiên cứu cũng không biết phải làm sao.

Cứ thế nhìn người ta chết sao, bất đạo đức.

Muốn quản để người ta đừng chết sao, nhưng bây giờ trời cũng không sáng.

Phía Bắc nhiệt độ cao cũng chết một đống người, ra ngoài căn bản là không thể.

Phía Nam nhiệt độ thấp có thể ra ngoài, nhưng lại có vô số Tuyết trùng đang chờ ăn thịt người.

Cảnh tượng mới nhất cho thấy đã có người trong nhà bị đại quân Tuyết trùng phá vỡ cửa lưới và chết ngay tại chỗ.

Chương 318

Lại có người vì muốn sưởi ấm đã đốt sạch tất cả đồ đạc trong nhà, dẫn đến hỏa hoạn, lửa nhanh chóng lan rộng cả một tòa nhà.

Người bên trong điên cuồng cầu cứu, nhưng lúc này ai ra ngoài người đó sẽ chết, căn bản không thể cứu được ai!

Vùng vẫy đến cuối cùng, người chết lại càng ngày càng nhiều.

Nhìn nhiệt độ liên tục tăng hoặc giảm, người dân các nơi đều bắt đầu hình thức tự kết liễu điên cuồng.

Dường như điều duy nhất ủng hộ họ sống sót chính là lúc nào thì chết!

Một câu nói mọi người tùy tiện bàn luận đều biến thành: "Này, lúc nào định chết vậy?" Trước đây là nói đùa, cảm thấy không sống nổi, nhưng bây giờ là thật sự cảm thấy không sống nổi.

Sự giày vò về mặt sinh lý vượt xa về mặt tâm lý.

Cho dù nội tâm vô cùng hy vọng mình có thể sống sót, nhưng điều kiện thực sự không cho phép.

"Cứ thế này, có lẽ không đợi Tiểu Tô giáo thụ thu hồi những tên này, chúng ta sẽ tự mình chết trước." Nói thì là vậy, nhưng buồn cười ở chỗ bây giờ ngay cả những dãy núi tuyết cũng đang tan chảy.

Tình hình trên núi thì khỏi phải nói, nhưng phiền phức vẫn là dưới núi!

Bên ngoài đã trở thành một khu vực đầm lầy tạm thời!

Mọi người đều khổ sở vì mặt đất bùn lầy và nhiệt độ cao, chưa đến nửa tiếng thì tuyết đã tan chảy hết.

Không khí dường như bị vặn vẹo, khiến người ta nhìn vào bóng tối chỉ thấy trước mắt cuồng loạn méo mó.

"Vậy ông còn làm gì được nữa?

Nếu bây giờ là ban ngày thì còn dễ nói, nhưng bây giờ là ban đêm!

Chúng ta đến ra ngoài còn khó khăn!" Thấy có người nóng nảy lại sắp cãi nhau.

Nhưng lúc này, nhiệt độ cao cộng với sự bực bội vì sinh tồn khiến ai cũng không còn sức lực để khuyên ngăn.

Chỉ có thể bịt tai, yếu ớt nằm bò một bên.

"Chờ chết" vào lúc này đã trở thành một từ xa xỉ, rất nhiều người thậm chí còn chưa có ý nghĩ đó đã chết trong vũng nước hôi thối bên ngoài.

"Nhờ việc này mà, sau khi thân núi phía trên chịu đựng lượng lớn nước tuyết ngấm vào thì bây giờ cũng mềm nhũn không chịu nổi, tốc độ Tang thi xuống núi đã chậm lại." Tin tức tốt như thế này quả thực cứ như đang nói đùa vậy.

Việc trì hoãn tốc độ tử vong bản thân nó không có bất kỳ ý nghĩa nào!

"Vậy tình hình đội quân Tống tử của Tiểu Tô giáo thụ dưới chân núi thế nào?" "Hiện tại vẫn chưa bị ảnh hưởng gì." Video trực tiếp chuyển cảnh, những hàng Tống tử kia trực tiếp lún sâu vào bùn lầy.

Phía trên nước tuyết vẫn không ngừng chảy xuống.

Mặc dù hoàn cảnh lúc này thật sự rất khó khăn, nhưng nhìn thấy vẫn có dị loại kiên cường như vậy đứng gác bảo vệ cho mình.

Các chiến sĩ ở gần đó vẫn mặc áo ba lỗ, siết chặt khẩu súng sau lưng.

“Nhiệt độ đã lên đến năm mươi ba độ rồi phải không?” Nghe tiếng gọi bác sĩ yếu ớt bên ngoài, Chu Hoài Văn cũng nói trong suy yếu.

Mọi người đều đã uống thuốc chống mất nước do nhiệt độ cao từ trước, nhưng đây dù sao cũng là thuốc phòng bị thông thường.

Nhiệt độ hiện tại đã vượt xa nhiệt độ phòng bị thông thường.

Cho dù đã uống thuốc, đầu óc vẫn tương đối không tỉnh táo.

“Năm mươi sáu rồi, theo xu hướng tăng nhiệt độ này mà xem, ước chừng chưa đến nửa tiếng nữa sẽ phá vỡ mức nhiệt độ cao tám mươi độ…” Hít… Một tiếng hít hơi yếu ớt vang lên.

Ai cũng biết nhiệt độ này có ý nghĩa gì, chỉ là nhiệt độ cao khiến ai cũng không muốn nói thêm một câu nào.

Bây giờ đã chết rất nhiều người rồi, đạt đến tám mươi độ sẽ chết bao nhiêu người thì càng không cần nghi ngờ.

“Chẳng lẽ là cảm thấy dân số chúng ta quá đông nên giúp dọn dẹp sao?” “Dọn dẹp cái khỉ gió, đây là nhân họa!

Không phải thiên tai!” Tiếng tranh cãi vào lúc này đặc biệt không có khí thế, càng giống như hai đứa trẻ sắp ngủ đang nói những lời lảm nhảm không rõ ràng.

“Đúng vậy, vật cạnh thiên trạch là chính đạo, cái này căn bản là nhân trạch…” Là sự lựa chọn hoàn toàn không cho người sống sót, mà cho quái vật sống sót!

Ban đầu còn hăm hở cho rằng vấn đề lớn nhất là thi triều, chỉ cần tìm cách xử lý thi triều ổn thỏa.

Thì sau đó sẽ không còn bất kỳ vấn đề nào nữa.

Nhưng hiện thực bây giờ lại tát thẳng vào mặt những nhà nghiên cứu “kinh nghiệm phong phú” của họ.

Ngay cả trước khi thi triều xuống núi, họ đã chết trước rồi.

"Thi triều dường như bị mắc kẹt dưới Thiên Trì, vì nước tuyết dâng cao và lượng tuyết tăng vọt do tuyết lở trước đó…" Mặc dù theo nghĩa nghiêm ngặt thì đây cũng được coi là tin tốt.

Nhưng đây cũng là một báo cáo hoàn toàn vô nghĩa.

"Mấy cái này tạm thời không cần quản nữa, đợi đến khi nhiệt độ bắt đầu giảm rồi hẵng báo cáo." Cuối cùng ngay cả sức lực để nghe báo cáo cũng không còn, mọi người đều rũ rượi như bùn nát nằm bò trên bàn.

Vào lúc này, bất kỳ chuyện gì cũng đều trở nên không quan trọng.

Nói nhiều hơn nữa, cũng chỉ là tăng thêm áp lực.

Anh có vấn đề, thì cũng phải có khả năng giúp giải quyết chứ!

Nếu chính tôi còn khó bảo toàn thân, thì anh có vấn đề nhiều đến mấy tôi cũng không có cách nào giúp được cả.

Tuy nhiên, tất cả đều đồng loạt.

Mọi người dù yếu ớt vô lực nằm vật vờ trên sàn, trên bàn, trên giường, trong bồn tắm… Tệ hơn nữa là trong vũng bùn.

Tóm lại, mọi nơi có thể nằm người hay không thể nằm người đều nằm la liệt thi thể.

Có những nơi quản lý tốt, sau khi phát hiện nhiệt độ biến đổi tăng lên thì vội vàng tắt hệ thống sưởi.

Nhưng có những nơi hệ thống sưởi vẫn không ai tắt, có người tự mình tắt rồi, nhưng hàng xóm thì không.

Cũng chỉ đành bất lực ra ngoài, mặc quần áo cực ít, ngồi bên ngoài điên cuồng quạt để giải nhiệt.

Nhưng điều duy nhất không đổi là tất cả đều dùng chút điện còn lại để xem livestream.

"Đã có kết quả rồi!

Đỉnh cao nhất của dao động năng lượng sẽ đến sau ba phút nữa!" Có người đột nhiên phấn khích nói một câu.

Nhưng mọi người không hề có chút dao động nào.

Người đó không cam tâm.

"Này!

Các bạn không nghe tôi nói sao?!" Mọi người thờ ơ nhìn anh ta một cái.

"Nghe rồi, nhưng không có sức lực để trả lời…" Cũng có người thì thầm nhỏ giọng: "Đều đợi chết rồi, không thể yên tĩnh một chút sao…" Người đó càng hoang mang hơn.

Dữ liệu sau khi đạt đến điểm cao nhất sẽ xuất hiện xu hướng ổn định hoặc giảm xuống mà!

Đây là một điểm tốt mà!

Sao không một ai tỏ ra vui vẻ một chút nào vậy?

"Bây giờ sáu mươi độ rồi, anh còn có thể hoạt bát như vậy, không ra ngoài cùng thủ chân núi thật là đáng tiếc đó…" Thủ chân núi đã không còn là nhiệm vụ ưu tiên rồi mà!

Người đó không cam tâm, trực tiếp đặt bảng báo cáo dữ liệu trước mặt Chu Hoài Văn.

"Dữ liệu này sau một phút rưỡi nữa sẽ đạt đến điểm cao nhất, khi đó chắc chắn sẽ xuất hiện một đỉnh tạm lắng!" "Nếu Đại thần Tô Thần trong lúc đỉnh tạm lắng đó tiêu diệt được con quái vật lớn ẩn phía sau, tôi nghĩ mọi chuyện chắc chắn sẽ có chuyển biến!" Những

lời nói liên hồi như pháo cuối cùng cũng tạo ra một chút dao động trong lều.

Có người ngơ ngác ngẩng đầu lên: "Tôi có thể hiểu đoạn lời này là sắp có khả năng giảm nhiệt độ đúng không?" Người đó vui vẻ gật đầu: "Đúng vậy!

Chính là sắp giảm nhiệt độ rồi!

Cảm giác giá trị nhỏ nhất ít nhất cũng là hai mươi độ!" Vậy sau khi giảm nhiệt độ thì cũng là bốn mươi độ?

Nhiệt độ mười mấy phút trước và bây giờ cũng chẳng có gì khác biệt.

Nhưng nghĩ đến con quái vật mà Tô Thần vẫn luôn chờ đợi có lẽ sắp xuất hiện.

Có thể sau đợt giảm nhiệt độ này nếu thành công thì sẽ khôi phục trạng thái bình thường!

Chương 319

Nhất thời mọi người đều phấn chấn trở lại.

Dù trên người vải vóc cực ít, cả người cũng như vừa vớt từ trong nước ra.

Mọi người cũng đều hít một hơi lấy lại tinh thần.

Cho dù không thể quản chuyện trên núi.

Thì dưới núi nếu thật sự giảm nhiệt độ rồi!

Họ xử lý chuyện dưới núi cũng là dư sức!

Ngay lập tức vội vàng mở camera công bố tin tức này ra thế giới bên ngoài.

Bảng biểu đỉnh cao nhất của dao động năng lượng kèm theo mặc dù nhiều người không hiểu, nhưng nghĩ đến việc sắp có khả năng rời khỏi địa ngục này và trở lại cuộc sống bình thường.

Rất nhiều người đã chuẩn bị tự kết liễu cũng vứt bỏ vũ khí trong tay, yếu ớt trở lại nơi an toàn.

Cũng có rất nhiều người nhìn thi thể không xa mà nước mắt tuôn rơi.

"Mới chỉ có một lát thôi!

Trong khu dân cư đã chết mười lăm người… Sao không nói sớm hơn chứ… Ô ô ô ô…" Hầu như những người nhận được tin tức có thể sống sót đều oán trách tại sao không nói sớm hơn.

Nhưng dữ liệu vừa mới được tính toán ra, ai mà chẳng muốn nói sớm hơn chứ?

Mặc dù các nhân viên nghiên cứu ở viện nghiên cứu cũng trịnh

trọng xin lỗi về sai sót này, nhưng vẫn có người không ngừng bám riết chửi mắng.

Tô Thần đương nhiên cũng thấy những cuộc thảo luận như vậy, lông mày khẽ nhíu lại.

Tôi hiểu rõ hành vi này xuất hiện.

Dù sao thì con người đôi khi là như vậy, trước khi nhìn thấy hy vọng thì khóc than cầu xin giúp đỡ.

Còn khi hy vọng xuất hiện và biết mình có thể tiếp tục sống sót thì mọi chuyện lại thay đổi.

Nếu chính mình cũng sống được, chẳng phải những lời cầu xin thảm thiết sống lay lắt của tôi trước đó sẽ trở nên mất mặt lắm sao?

Những người mang suy nghĩ như vậy, bất kể nhìn thấy gì cũng sẽ cảm thấy không liên quan đến mình, sau đó điên cuồng dựng hình tượng của mình trên đạo đức cao thượng và điên cuồng công kích! 【Thôi được rồi, các người tự mình chẳng làm gì cả, bây giờ mọi người đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, người khác có lòng tốt công bố tin tức như vậy, các người có tư cách gì mà lèm bèm?】 Đám người đang cãi nhau vui vẻ, nhìn thấy dòng chữ lớn màu vàng này thì càng trút hết tất cả sự tức giận lên người Tô Thần. 【Mày nói cái gì thế!

Cứ tưởng mày đứng đó là giúp giải quyết vấn đề chứ!

Mẹ kiếp mày thì hay rồi, đứng yên không nhúc nhích xem náo nhiệt!】 【Đúng vậy!

Tiếc là trước đây tôi còn coi anh là chúa cứu thế!

Kết quả bây giờ chỉ có thể đợi chết xem vận may!】 【Thành thật mà nói tôi cũng hơi không chịu nổi, trước đây tôi thật sự đã nghĩ có thể được Đại thần Tô Thần đẹp trai cứu giúp, nhưng người nhà tôi

bây giờ đều chết hết rồi, chỉ còn lại mình tôi…】【Ha ha ha ha thật sự là như vậy sao!

Trơ mắt nhìn mọi hy vọng vụt mất, kết quả bây giờ Đại thần Tô Thần, ừm… lại đi giáo huấn chúng ta trước sao?】【Đúng vậy!

Chuyện này đúng là một trò cười lớn mà!】【Thật sự tôi bây giờ nhìn màn hình đúng là muốn cười chết, mọi người đều chết cả rồi, sao còn có thể kiêu ngạo như vậy?】Sau khi gửi tin nhắn, Tô Thần tự nhiên không còn nhìn màn hình bình luận nói gì nữa, dù sao thì cũng có thể đoán được đám rác rưởi này đang nghĩ gì.

Nếu là trước đây, chắc chắn tôi sẽ mở mic chửi xối xả, cho đám này biết thế nào là chửi bay người!

Nhưng bây giờ, thời gian không thuận lợi.

Tôi cố định máy móc vào trong không gian, thuận thế rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Sau khi đợt thi triều khổng lồ thứ ba đổ xuống, cả đáy thung lũng trực tiếp bị lấp đầy và cao lên hơn mười mét.

Lúc này, Tô Thần đã rời khỏi đáy thung lũng, thân hình linh hoạt nhảy lên bám vào một sợi xích gần mặt đất nhất.

Nói là gần nhất, nhưng thực tế cách mặt đất cũng phải hơn hai mươi mét.

Chỉ là bây giờ thi triều tràn lên, khiến khoảng cách đến chỗ này cũng trở nên khá thấp.

Nhưng vị trí lại vừa vặn nhắm thẳng vào giữa Đồng Môn Thanh Đồng.

Từ góc độ này nhìn qua, Đồng Môn Thanh Đồng đã mở ra.

Lúc này, thi triều bên dưới đã giảm đi rõ rệt.

Nhìn xu hướng thì dường như chỉ còn vài con lẻ tẻ từ bên trong đi ra.

"Đệt!

Chuyện này thật sự đang xảy ra sao?" Nhiệt độ vẫn chưa giảm, vẫn hơn năm mươi độ.

Nhưng cảnh tượng này trong mắt mọi người lại vô cùng mát mẻ!

"Đúng vậy!

Tôi nói cho anh biết cảnh tượng này là thật sự đang xảy ra đó, là thật đó!" Nhân viên giám sát thi triều trực tiếp vỗ bàn đứng dậy, mồ hôi trên người vì động tác này mà bắn tung tóe lên các tài liệu xung quanh.

Nghe được tin tức tốt như vậy mọi người tự nhiên mừng rỡ như điên.

Mặc dù lúc này nhiệt độ cũng bắt đầu từ từ giảm xuống, nhưng không có gì tốt hơn việc thi triều đáng sợ và ghê tởm cuối cùng cũng có giới hạn! 【Như vậy là tốt rồi, nhưng đội Tống tử dưới thung lũng đó cũng không dễ giải quyết phải không?】 【Tôi cũng thấy vậy, nhưng Đại thần Tô Thần không phải mang theo một đống trang bị sao?

Hay là hỏi xem có thể tìm khẩu súng phun lửa gì đó để thiêu rụi đám này cho xong chuyện không?】 【Emm, tại sao bây giờ các người vẫn còn hy vọng vào tên này?

Tôi thấy anh ta không phải là đến để giải quyết vấn đề mà!】 【Ai bảo không phải chứ!

Cứ nhảy qua nhảy lại, hoàn toàn không có vẻ gì là muốn giải quyết vấn đề cả!】 【Nhưng mọi người đều là châu chấu trên cùng một sợi dây mà, giống như lời Đại thần Tô Thần nói trước đây, anh

ấy chắc chắn sẽ không đứng nhìn đồng bào mình chết ở nơi nguy hiểm nhất mà!】【Đúng vậy, rõ ràng là từ trước đến nay đều nhận ân huệ của Đại thần Tô Thần, sao bây giờ các người lại có thái độ này?】【Kệ đi, đám chửi bới này cứ thấy nhiệt độ dần tốt lên là không kìm được cái não bé tí tẹo của mình!】Nhìn thấy trên màn hình bình luận vẫn điên cuồng lăng mạ Tô Thần, các nhà nghiên cứu đã hồi phục cũng không chịu nổi nữa.

"Hỏi xem những người bên phía nền tảng còn sống không?

Nếu còn sống thì quản lý đám người trên đó đi!" "Chuyện này là thật đó, Tiểu Tô giáo thụ rõ ràng vẫn đang giúp chúng ta giải quyết vấn đề mà!

Nếu để anh ấy nhìn thấy những lời khó nghe này và biến mất như Thiên Quan đại thần thì…" Hậu quả thật sự khó mà tưởng tượng được!

Khi đó họ chỉ còn nước đợi chết mà thôi!

"Bên tôi đã gọi điện hỏi, hình như là nói đã chết hơn nửa rồi, bây giờ chỉ còn ba người đang cố gắng duy trì trật tự nên hơi bận không xuể nhưng sẽ cố gắng hết sức." Lời này cũng quá đau lòng.

Bây giờ rất nhiều bộ phận đều đã ngừng hoạt động, nguyên nhân không gì khác ngoài biến động khí hậu quá nghiêm trọng.

Rất nhiều người đã không trụ nổi.

"Vậy đám người này có xem hết video được không?" "Tôi nghĩ đầu óc của họ có lẽ không cho phép họ xem hết video của chúng ta." "Đúng vậy, rõ ràng đã nhấn mạnh hết lần này đến lần khác là Đại thần Tô Thần đang đợi thời cơ để tiêu diệt con quái vật cuối cùng thì khí hậu mới khôi phục bình thường, sao lại bắt đầu phản bội rồi?" Nhưng chuyện này thật sự không thể giải thích được.

Ngay cả chính họ trước đây trong lúc tuyệt vọng nhất cũng từng nghĩ như vậy.

Cũng chỉ là nghĩ thôi, nói đùa kiểu "điểm dừng ở đây" mà thôi.

Và ngay khi mọi người đang thả lỏng thì biến cố cuối cùng lại xuất hiện.

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm kỳ dị vang vọng khắp đáy thung lũng.

Ngay sau đó trong màn hình, một dao động khổng lồ đột nhiên xuất hiện từ tấm bảng đen tối chính giữa Đồng Môn Thanh Đồng.

Ngay lập tức, cả thung lũng bắt đầu rung chuyển.

Rầm rầm —— Rầm rầm —— Từng tiếng sấm kinh hoàng dày đặc truyền ra từ bên trong cánh cổng.

Sau đó tấm bảng đột nhiên vặn vẹo biến dạng thành hình dáng một con quái vật khổng lồ gần như chiếm hai phần ba diện tích cánh cổng.

"Phanh ——" Một tiếng va chạm dữ dội, khó khăn đột phá vang lên.

Một khuôn mặt khổng lồ xuất hiện.

Đó là một khuôn mặt hung tợn vặn vẹo giống như mặt nạ quái vật được điêu khắc.

Nhưng đôi mắt trên khuôn mặt đó lại thật sự biết chuyển động!

Chỉ riêng diện tích khuôn mặt đã to bằng nửa sân bóng rổ!

Rồi theo từng tiếng gầm kinh hoàng, con quái vật dường như cực kỳ khó khăn từ tấm bảng đen tối đó từ từ giãy giụa chui ra.

Chương 320

Cánh tay, chân rồi đến cả toàn bộ cơ thể cùng nhau giãy giụa chui ra… Mọi người lúc này mới nhìn rõ toàn bộ diện mạo của con quái vật hình người đáng sợ này!

Đây là một sinh vật hoàn toàn giống hệt khuôn mặt quái vật được điêu khắc trên cánh cổng lớn.

Nhưng lại được phóng đại lên rất nhiều lần!

Về cơ bản, sau khi con quái vật hoàn toàn chui ra khỏi mặt phẳng đen tối đó, hình thể của nó tương đương với kích thước của một cánh Đồng Môn Thanh Đồng! 【Emm, tôi đã nông cạn rồi…】 【Tôi đồng ý!

Tôi thật sự vô cùng nông cạn!

Tôi chỉ thấy thi triều thôi!

Hoàn toàn không ngờ phía sau còn có một con lớn hơn!】 【A a a a!

Đây là người sao?!】 【Rõ ràng không phải!

Nhưng tại sao sau lưng tên này lại có cái bướu lớn như vậy?!】 Cái bướu?

Mọi người thuận theo ống kính nhìn qua, lúc này mới phát hiện sau lưng con quái vật khổng lồ này quả thật có một vật nhô ra rất lớn.

Cứ tưởng là con quái vật này ở bên trong lâu ngày đã bị ép đến gù lưng rồi!

Đang nghĩ ngợi, thì thấy con quái vật đột nhiên gầm lên một tiếng về phía trời, như thể đang ăn mừng việc mình được tự do, sau đó hai

cánh tay vươn lên.

Cảnh tượng tiếp theo lại khiến tất cả mọi người trợn tròn mắt đứng sững!

"Phanh!" Rõ ràng là hai cánh tay vươn lên, nhưng khi hai cánh tay đó vươn đến cực hạn thì lại đột nhiên vươn ra thêm năm đôi tay nữa!

Oanh liệt đập vào vách đá.

Rất nhiều Tống tử đang cố gắng bò lên đã bị những cú đấm khổng lồ, đột nhiên xuất hiện đó đánh nát bươm!

Nhất thời khiến mọi người chấn động. 【Má ơi!

Chẳng lẽ những thứ đi vào đều sẽ bị phóng đại?

Đây chẳng phải là Vạn Nô Vương đã đi vào trước đó sao?!】 【Không thể nói là không liên quan, chỉ có thể nói là giống y hệt…】 【Hơi quá đáng rồi!

Đề này vượt quá tầm kiểm soát!

Thật sự vượt quá tầm kiểm soát!】 【Vậy tại sao con quái vật lớn như vậy lại không tự mình mở cửa, mà lại phải để người khác giúp mở cửa?】 【Không phải!

Nếu con Vạn Nô Vương nhỏ kéo cửa ra trước đó chính là nó, thì đó đích xác là tự mình mở cửa mà?】 【Không phải một, tuyệt đối không phải một!

Tôi thề!】 【Ôi trời!

Chỉ mình tôi lo lắng cho an nguy của Đại thần Tô Thần sao?

Con quái vật lớn như vậy một mình nó còn hơn cả mấy con đại xà kia nữa!】 Đặc biệt là con quái vật hình người như vậy, nhìn một cái là biết có não có trí thông minh.

Tuyệt đối không phải những con quái vật khổng lồ khác có thể dễ dàng so sánh được!

Cho dù Tô Thần trước đây lợi hại đến mấy, nhưng ở nơi như thế này có thể chiến đấu với con quái vật như vậy sao?

Cư dân mạng lo lắng Tô Thần không đánh lại con quái vật.

Các chuyên gia thì lo lắng trận chiến này liệu có khiến núi lửa Trường Bạch phun trào hay không.

Dù sao thì đây là ở trong khe nứt của núi.

Trước đó đã trải qua vài lần oanh tạc bằng lựu đạn mặc dù không có chuyện gì.

Nhưng vào thời điểm dữ liệu hỗn loạn này, ai cũng không dám tùy tiện kết luận giới hạn chịu đựng cuối cùng của khe nứt trên núi lửa này là bao nhiêu.

"Nhiệt độ bắt đầu giảm rồi, giống như dự đoán của chúng ta trước đó!" Cả tập thể hoan hô, các biện pháp cứu hộ khẩn cấp và kế hoạch tiếp tế của chính phủ cũng như kế hoạch tái định cư sau thảm họa nhanh chóng được thông qua và phân phát.

Các nơi đều cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của khí hậu, nhưng rõ ràng con quái vật khổng lồ trước mắt càng khiến người ta sôi máu hơn!

Rắc rắc —— Thi triều gần như đã nhấn chìm con quái vật đến ngang đầu gối.

Theo tư thế tiến lên của con quái vật, nó nhấc chân lên rồi dẫm mạnh xuống.

Tiếng xương cốt vỡ nát dày đặc vang lên.

Cú dẫm này đã nghiền nát vô số Tống tử nhỏ.

Âm thanh khiến người ta sởn gai ốc! 【Chết tiệt!

Cái uy lực này!

Trực tiếp để tên khổng lồ này chạy trong thung lũng đi!

Chạy một vòng là có thể giẫm nát một đống lớn!】 【Vậy vấn đề đặt ra là, làm thế nào để tên khổng lồ này chạy trong thung lũng đây?】 【Ha ha ha ha, để một người chạy trước mặt nó sao?

Tôi cảm thấy bây giờ vừa mới ra ngoài chắc chắn nó cũng đang đói cồn cào giống đám bên dưới thôi?】 【Cạn lời, cái kiểu ngu ngốc này ai mà thèm đáp lời?】 【Trọng điểm là một con mắt của người ta đã to bằng cả một người rồi, một người có đủ để thu hút sự chú ý không?】 【Thật sự, nếu là tôi thì tôi thà xông ra ngoài chạy đến thành phố lớn, ăn buffet điên cuồng còn hơn!】 Nói đến đây, mọi người lại không hẹn mà cùng nghĩ đến nội dung buffet của đối phương dường như chính là mình.

Đột nhiên mây đen bao phủ.

"Bây giờ trực tiếp gửi số lượng lớn chất làm lạnh đến liệu còn kịp không?" Chắc chắn là không kịp!

Trước đó lượng tuyết lớn như vậy vẫn không làm hành động của Tống tử bị trì hoãn chút nào.

Mà thân hình lớn như vậy, khi giãy giụa thoát ra từ bên trong động tĩnh lại lớn đến thế.

Họ không những không hiểu về vật chất bên trong Đồng Môn Thanh Đồng, mà càng không thể đổ đầy cả thung lũng.

Hơn nữa, Tô Thần vẫn ở đó, nếu anh ấy có thể đối phó với tên khổng lồ kia.

Thì họ lúc này làm bất cứ điều gì cũng đều là công cốc.

“Thôi thì đừng quản nữa, bây giờ chúng ta mọi thứ đều đang tê liệt, vừa rồi muốn tìm vài người lên lấy thiết bị trước đó xuống mà cũng không có ai hồi phục.” Lo cho bản thân còn không xong, còn muốn nhúng tay vào địa phận của người khác.

Đó không gọi là nhiệt tình muốn giúp đỡ, đó gọi là không có não!

“Đúng vậy, rất nhiều nơi vì nhiệt độ cao mà đã tê liệt.” “Trước đây tôi đã hỏi về việc phóng đạn đạo, kết luận được thông báo là chênh lệch nhiệt độ ở đó còn nghiêm trọng hơn những nơi bình thường, rất nhiều thiết bị mặc dù ở ngưỡng giới hạn vẫn có thể phóng bình thường.” “Nhưng vì bức tường chắn hình nấm này, bây giờ đã không thể khóa mục tiêu nào được nữa.” Trong dự liệu, cũng ngoài dự liệu.

Dù sao thì ngay từ đầu thực sự đã xuất hiện một vài phút trục trặc tín hiệu ngắn ngủi.

Nhưng lúc đó sự chú ý của mọi người đều tập trung vào thi triều, cho rằng là do số lượng người dùng trực tuyến quá đông nên máy chủ bị lỗi.

Tình huống này vẫn là do bên nhà mạng phát hiện ra điều bất thường và chủ động báo cáo.

Có nghĩa là, bây giờ cho dù họ có thể trực tiếp phóng đạn đạo về phía Trường Bạch, thì đó cũng chỉ là một ý nghĩ mà thôi!

Điều quan trọng nhất vẫn là phải loại bỏ bức tường chắn khổng lồ này!

“Vì bức tường chắn này có thể thay đổi khí hậu, vậy có thể can thiệp một chút được không?” Vừa nói xong câu này, trên mặt liền bị nhét một tấm bảng.

Cảnh tượng trên đó hiển nhiên là một hành động tự phát ở một nơi

nào đó.

Tức là vì nhiệt độ tăng lên thật sự khó chịu đựng, nhìn thấy tầng mây thích hợp liền muốn bắn vài quả đạn gây mưa để giảm nhiệt.

Nhưng khi đạn pháo bay lên không trung và đâm vào tầng mây, thì lại đột nhiên lóe ra ánh sáng trắng kinh hoàng.

Ngay lập tức, nhiệt độ xung quanh tăng vọt mười độ!

Vài người lập tức biết mình đã phạm sai lầm, nhưng lúc này trực tiếp dừng lại cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Họ chỉ có thể quỳ trên mặt đất cầu xin sự tha thứ của quần chúng.

Nhưng theo đó là cái chết của nhiều người hơn ở khu vực đó.

Khi các khu vực khác năm mươi độ thì khu vực đó đã hơn sáu mươi độ.

Khi họ vừa đạt sáu mươi lăm độ, họ trực tiếp tăng vọt lên gần tám mươi độ!

Đoạn video này vẫn là được cắt ghép, tổng hợp rất nhiều dữ liệu lại với nhau.

Chương 321

Mặc dù màn hình bình luận ngay cả đau lòng cũng không muốn nói nữa, nhưng vẫn tràn ngập dòng chữ "Đỉnh của chóp!" Đây quả thực không phải người bình thường!

Vào thời điểm này còn có thể tổng hợp nhiều dữ liệu như vậy, và cắt ghép thành video.

Ở một mức độ nào đó đã là một sự tồn tại vô cùng pro rồi!

"Vậy bây giờ những người ở khu vực đó còn sống không?" Hiện tại, không rõ những nơi khác còn có thể cử người ra ngoài từng nhà thống kê người sống hay không.

Nhưng dữ liệu mà phía nhà mạng phản hồi về tình hình người dân ở khu vực đó cũng không mấy lạc quan.

Các nhà khoa học lại gặp phải chuyện nằm ngoài khoa học.

Đây có lẽ là chuyện đùa lạnh lẽo nhất năm nay.Còn trên nền tảng livestream, ông chủ vừa lau mồ hôi đầm đìa, vừa đắc ý nói: "Thấy chưa, vẫn là tôi đáng tin cậy!

Chỉ cần tập hợp quần chúng cùng nhau la hét là có thể triệu hồi được Tô Thần đại thần!"Nhân viên bên cạnh thấy ông chủ không nhìn màn hình, chỉ đành ngượng ngùng nhắc nhở: "Hiện tại rất nhiều người đang chửi bới Tô Thần đại thần, trách anh ấy chỉ đứng xem mà không hành động.

Họ nói triệu hồi anh ấy cũng vô ích, đã bắt đầu chuẩn bị triệu hồi Thiên Quan đại thần rồi..." "Cái gì?!" Giọng ông chủ đột nhiên cao vút hơn mười độ!

Ông ta đứng bật dậy từ ghế, mồ hôi nhễ nhại, vung tay một cái

khiến mồ hôi văng ra như nửa giang sơn vậy. "Cái lũ dân đen này!

Có Tô Thần đại thần đến là tốt lắm rồi!

Còn không biết đủ lại còn kén cá chọn canh!

Cấm ngôn!

Lôi vào danh sách đen!

Khóa tài khoản vĩnh viễn!

Giờ phút quan trọng này sao lại không hiểu chuyện chút nào?!"Nhân viên bĩu môi bất lực, mặc dù những lời này đều là sự thật.

Nhưng anh ta vẫn không nhịn được cảm thán rằng dùng sức mạnh của đồng tiền để theo idol thì quả là có khí phách!

Đương nhiên, đây cũng là việc anh ta vẫn luôn làm.

Chỉ là vào lúc này, việc cấm tài khoản lại khiến anh ta có thêm một cảm giác tự hào khi âm thầm ủng hộ Thiên Quan đại thần từ phía sau! Sau khi nhanh chóng cấm một nhóm người, anh ta nhìn lại màn hình, nhưng thấy Tô Thần vẫn ở trên cao, không hề có ý định hành động.

Lúc này, đến cả bản thân anh ta cũng bắt đầu nghi ngờ liệu hành động vừa rồi của mình có thực sự đúng đắn hay không.Tô Thần thì quả thực không hề hoảng sợ.

Bởi vì đại gia hỏa trước mặt tuy trông khá phiền phức, nhưng đối phó cũng đơn giản.

Dù sao thì tên này cũng không phải là kẻ chủ mưu đứng sau, hình như vì một số lý do về vị trí, kẻ có năng lượng mạnh nhất vẫn đang bị nhốt bên trong.

Mặc dù không biết điều kiện để đối phương thoát ra là gì, nhưng nếu anh đã quan sát lâu như vậy mà đối phương vẫn không có động tĩnh gì, thì có thể là nó không ra được.

Hay là cần phải làm cho cây nấm khổng lồ phía trên lan rộng hơn nữa?

Hay là... anh sẽ đi vào trong và giết chết đối phương.

Cách này tuy đơn giản nhất, cánh cửa đổ nát này cũng vẫn luôn ở đây, không thể bị phá hủy hay di chuyển đi.

Nhưng nói trắng ra, nếu bây giờ đi vào thì chưa chắc đã có thể bình an trở ra.

Nếu phải ở trong đó mười năm, dù có Kỳ Lân Huyết Mạch cũng không già đi, nhưng lòng sao có thể yên tĩnh được!

Thế giới tươi đẹp này mỹ hảo như vậy, anh đâu muốn vào đó làm một hòa thượng tọa thiền!Rảnh rỗi lướt qua màn hình đạn mạc.

Thật đúng là, tất cả đều đang thúc giục anh ra tay!

Tô Thần có chút cạn lời, may mà bản thân anh thực sự có năng lực cứng cựa.

Tình huống nào cũng có thể gánh vác, đổi lại là người khác bị thúc giục như vậy?

Chắc người ta không chịu nổi mà tự tử cho mà xem!Đang nghĩ thì thấy đạn mạc lúc này vẫn đang nhắc đến tài khoản của anh.

Càng thấy bất lực hơn.

Trong tương lai, để tránh phiền phức, ý định ban đầu của anh là để tài khoản Thiên Quan Chúc Phúc nhàn rỗi.

Dù sao thì những người này thực sự cứ có chuyện nhỏ nhặt gì cũng sẽ chạy đến @ anh!

Trước đây thì chỉ có một tài khoản, sau này thì càng khoa trương hơn.

Cùng với việc tài khoản 【Cửu Thúc Truyền Nhân】 có độ chú ý ngang với tài khoản chính, có chuyện gì cơ bản là cả hai tài khoản đều bị @ cùng lúc!

Trước khi đến đây, anh cũng tiện tay mở tài khoản 【Thiên Quan Chúc Phúc】, y như rằng, hàng loạt tin nhắn điên cuồng nhảy ra đến mức không thể chứa hết trên giao diện quản lý.

Lướt qua thì chẳng thấy tin tức nào có giá trị.

Nhìn kỹ hơn thì càng không có gì đáng xem!

Đa số đều là tin nhắn cầu cứu, tức là muốn anh nhanh chóng xuất hiện giải quyết thi triều gì đó.

Nhưng buồn cười hơn là ở đây còn có kẻ não tàn gửi tin nhắn riêng để châm ngòi: 【Thiên Quan đại thần!

Nếu ngài không xuất hiện nữa thì bây giờ độ nổi tiếng của phe Tô Thần sẽ vượt xa ngài rồi!

Ngài mau xuất hiện cho cái tên Tô Thần kia biết tay đi!】 Cái này đúng là "não tàn mẹ mở cửa cho não tàn, não tàn đến tận nhà"!

Châm ngòi mà cũng không xem mình đang gửi tin nhắn cho ai.

Cái tên khốn này lại còn muốn anh tự mình cho mình biết tay ư?

Tô Thần lúc đó không nhịn được cười, quan trọng hơn là còn trả lời tin nhắn cho tên đó: 【Tôi chính là Tô Thần!】 Nhưng bước đầu anh đoán tên đó chắc chắn là không tin.Đang nghĩ thì thấy trên đạn mạc có một kẻ ngốc nghếch cứ lặp đi lặp lại một tin nhắn, khá là bắt mắt! 【Tô Thần đại thần, vừa nãy Thiên Quan đại thần trả lời tôi nói anh và ngài ấy là một người, có thật không ạ?】 Tin tức này vốn dĩ phải rất nổi bật, nhưng lại thật bất lực.

Trong thời đại mà nhắc đến "Thiên Quan Chúc Phúc" là sẽ gây chú

ý, mọi người lại không xem người này ra gì.

Chỉ nghĩ hắn là tài khoản marketing để câu view, lập tức xúm vào mà "xử lý". 【Uhm, đừng dùng lại chiêu trò này nữa được không?

Mấy người xem chán ngấy rồi!】 【Tôi thấy đã đến nước này rồi thì chúng ta nên bớt những cuộc tranh luận không cần thiết đi?

Đừng lãng phí thời gian gì nữa...】 【Nhưng mà!

Tên khốn này cứ liên tục spam câu đó!

Thật sự rất ảnh hưởng đến trải nghiệm xem bình thường mà!】 【Quản lý viên làm sao vậy?

Sao còn chưa cấm tên này đi?】Quản lý viên sau khi xem lời của người này cũng vô cùng nghi hoặc, ngay sau đó phát hiện ảnh đại diện của đối phương dường như là khung chat.

Liền trực tiếp bấm vào xem.

Cảm giác đầu tiên khi thấy đoạn hội thoại đó, đương nhiên là cho rằng tên này chắc chắn đã photoshop.

Nhưng trang web của mình thì họ chắc chắn là người quen thuộc nhất.

Sau khi xem thêm vài lần, xác nhận là hình ảnh thật, họ mới bàng hoàng nhận ra 【Thiên Quan Chúc Phúc】 đã online sau mấy tháng!"Chết tiệt!

Thật sao?

Cái này là thật sao?!" Ông chủ kích động nhảy dựng lên. "Liên hệ các nền tảng khác!

Tôi muốn bán tin tức độc quyền này!" Phía này đương nhiên cũng là lần đầu tiên liên hệ đối phương, mua lại quyền đăng tải độc quyền ảnh chụp màn hình đó.

Đương nhiên cũng có không ít người khác phát hiện ra chuyện này, mọi người đều đang lan truyền tấm ảnh đó.

Nhưng cũng rất nhanh phát hiện tấm ảnh này đã bị nền tảng trực tiếp kiểm duyệt.

Có người còn khá bạo dạn trực tiếp hỏi nguyên nhân từ phía nền tảng.

Phía nền tảng lại rất hào phóng kể ra chuyện mình đã mua bức ảnh đó.

Trực tiếp mặc định rằng tấm ảnh này là thật.

Chương 322

Nhất thời gây ra một làn sóng lớn!Nhưng vẫn có không ít người căm ghét Tô Thần nhất quyết không chấp nhận.

Họ cho rằng đây chắc chắn là vì Tô Thần đang vất vả giết quái, nên muốn nhân cơ hội gắn kết và lợi dụng để tăng danh tiếng cho Tô Thần.

Điều này thì lại triệt để chọc giận fan của Tô Thần và rất nhiều người qua đường. 【Cười chết mất!

Chưa thấy ai động tí là âm mưu luận như thế! @】【Đúng vậy!

Mấy người là sao vậy, cứ thế mà đổ nước bẩn lên đầu người ta à?

Tôi đồng ý chắc?】【Cạn lời thật sự, ngay cả tôi là người qua đường cũng không thể chịu nổi nữa!

Đây đơn giản là sỉ nhục mà!】【Ai nói không phải chứ!

Danh tiếng của Tô Thần đại thần bây giờ đã sánh ngang với Thiên Quan đại thần rồi!

Sao còn cần phải dựa vào danh tiếng của người khác nữa?】【Điểm này đúng thật, tôi thấy mấy người có phải não hơi chập chờn không, sao lại lái sang chuyện này rồi?

Không xoáy vào chủ đề chính nữa à?】【Uhm, kệ họ đi, mấy người này não thật sự không được nhanh nhạy!】【Mẹ nó, tôi thật sự không nhịn được nữa rồi!

Chuyện này không thể cứ thế mà cho qua được!】【Xin lỗi!

Mấy tên ngốc trên kia mau xin lỗi Tô Thần đại thần đi!】【Đúng thế chứ!

Bây giờ người ta còn đang đối đầu với quái vật, sao hậu phương lại toàn bảo vệ mấy tên ngốc vậy?】Thấy người mắng chửi ngày càng nhiều, Tô Thần bất lực đặt màn hình trở lại, đưa tay sờ vào Hắc Kim Cổ Đao.

Một vệt máu đột nhiên hiện ra trên lòng bàn tay anh.

Đây là lần đầu tiên mọi người thấy Tô Thần tự thả máu gần như vậy.

Có người thấy đau, có người thấy xót, lại có người cho rằng hành vi này có phần không hay, đang suy nghĩ có nên báo cáo hay không… Tâm tư mỗi người mỗi khác.

Trong video, tất cả máu đều được bôi lên Hắc Kim Cổ Đao, thân đao đen như mực mờ ảo chợt lóe lên một luồng sáng vàng.

Nhưng nó chợt lóe rồi tắt, đúng lúc mọi người còn đang tò mò Tô Thần định làm gì.

Lại thấy con quái vật vẫn luôn như mù lòa, sờ soạng khắp nơi, đột nhiên như có thể nhìn thấy, lao thẳng tay về phía Tô Thần.Keng!

Rầm!

Rắc!

Sợi xích thô to nơi Tô Thần đang đứng bị con quái vật giật đứt phăng, kéo theo rất nhiều sợi xích xung quanh cũng đứt lìa.

Mà những sợi xích này đều được đóng sâu vào vách đá.

Dưới sức kéo kinh khủng như vậy, hai bên vách đá đã đổ sập một diện tích gần bằng một sân bóng đá!

Vô số khối đá rơi xuống, đất cát vô tình đè nát và chôn vùi đám Tống tử chất đống phía dưới.

Cảnh tượng thảm khốc khiến người ta xót xa!【Kỳ lạ thật, đây lẽ

ra phải là phe ta chứ?

Sao lại trình diễn màn "tấn công đồng đội" thế này?】【Tôi đoán không phải đâu, mọi người còn nhớ lúc tên này thoát ra không?

Giống như nó đang bỏ chạy vậy!】【Ôi!

Đại lão nói thế, tôi cũng thấy thi triều trước đó giống như bị đuổi ra hơn!】Một bên vừa xem cảnh tượng tấn công kinh hoàng, một bên vừa lật lại cảnh thi triều trước đó.

Xem xong, đúng là những tên này giống như bị quét ra ngoài!

Nhưng nguyên nhân nào dẫn đến tình huống này thì ai cũng không rõ.【Chủ yếu là tôi thấy con quái vật lớn này càng giống như bị đuổi ra hơn, mọi người xem lại đi, tên này có phải bị Cổng Đồng khóa chặt, nhưng lại vô cùng sợ hãi mà giãy giụa thoát ra không!?】Nhìn kỹ lại, đúng là vậy thật.

Tổ chuyên gia càng sững sờ, dù sao thì điểm này họ thực sự chưa chú ý đến.

Nhưng xem lại thì thực sự có thể phát hiện rất nhiều chi tiết. "Chẳng lẽ bên trong còn có quái vật đáng sợ hơn chưa xuất hiện sao?"Nhưng biến động năng lượng được dự đoán vẫn luôn giảm theo hướng dự đoán.

Kể từ khi thi triều xuất hiện, đây là lần đầu tiên nó giảm!

Lẽ ra phải như dự đoán, con quái vật lớn này chính là điểm kết thúc rồi!

Chỉ là rất kỳ lạ, biến động năng lượng này đại diện cho sự kết thúc của năng lượng khuếch tán từ cây nấm khổng lồ.

Vậy bên trong còn có thứ gì khiến họ phải sợ hãi?"Hiện tại tạm thời có thể hiểu được là thi triều thực ra đã bị đẩy ra ngoài, tức là

những Tống tử này vốn dĩ đang sống yên ổn bên trong đã bị một thế lực mạnh mẽ đẩy ra.

Nhưng tại sao con quái vật lớn này cũng bị đẩy ra ngoài?" Đặt một dấu hỏi lớn cho vấn đề này.

Mọi người nhìn dấu hỏi lớn đó nhưng lại trăm mối không thể giải."Nhìn phản ứng vừa rồi, khứu giác của con quái vật lớn đó hẳn rất nhạy bén, đã ngửi thấy mùi máu của Tiểu Tô giáo thụ." Mặc dù không hiểu máu của Tô Thần có sức hấp dẫn thần kỳ gì.

Hơn nữa, điều quan trọng là những Tống tử bám đầy trên vách đá xung quanh đều đang điên cuồng chạy trốn, rất rõ ràng là chúng vô cùng sợ hãi sức mạnh của huyết dịch đó!

Nhưng Tô Thần làm việc chắc chắn có lý do của riêng mình.

Họ cũng chỉ có thể tiếp tục lặp lại việc đã làm trong suốt thời gian qua – xem diễn biến sự việc, tiện thể giải đáp những nghi hoặc của bản thân.

Dù sao thì tự mình tìm ra đáp án là điều thực sự không thể.Nhưng nhìn kỹ trên màn hình, sau khi màn sương bụi tan đi một lúc lâu vẫn không thấy Tô Thần đang ở đâu. 【Chuyện gì vậy?

Cái máy quay này vừa rồi vô tình bị đập nát à?】 【Sao tôi lại cảm thấy nơi này quỷ dị thế!

Lộn xộn quá?

Cái thứ đen sì kia là gì vậy?

Trông ghê quá!】Còn con quái vật kia, dường như đã nghiện phá hoại, liên tục cào xé điên cuồng hai bên vách đá.

Trông có vẻ không phải muốn thoát ra ngoài, mà chỉ đơn thuần muốn tìm thấy Tô Thần.

Những người trước đó đang thảo luận về mối liên hệ giữa Tô Thần và Thiên Quan Chúc Phúc đã bị động tĩnh của con quái vật lớn này làm cho ngây người.

Cứ như núi lở đất nứt, càng khiến người ta lo lắng liệu động tĩnh lớn như vậy có gây ra núi lửa phun trào hay không!Bang!

Con quái vật lớn này trực tiếp dùng sợi xích bị giật đứt trước đó làm vũ khí.

Nó không ngừng vung vẩy trong vách đá, nơi sợi xích đi qua đều để lại những rãnh sâu hoắm.

Còn những Tống tử không may bị sợi xích quật trúng, bất kể ở trạng thái nào, đều không nghi ngờ gì mà bị đánh nát bét!

Đòn tấn công không phân biệt kẻ thù cho thấy sự ngang ngược, lại càng hiển lộ sự tàn bạo vô cùng!

Rất khó để tưởng tượng con quái vật lớn này trông như thế nào khi nó còn ở bên ngoài.Lần này, trên đạn mạc vừa có người bắt đầu thảo luận thì đã nghe thấy giọng Tô Thần: "Tên này lúc đầu ở bên ngoài có hình dáng không khác gì Tống tử của Vạn Nô Vương đã chạy vào trước đó.

Chỉ là sau khi Chu Mục Vương tiêu diệt Trương gia nhân, không còn ai vào trong kiểm tra tình hình nữa, nên nó mới phát triển thành bộ dạng hiện tại!

Cũng như nhiều người trong các vị đã đoán, bên trong còn có quái vật khó nhằn hơn, chúng đều bị xua đuổi ra ngoài.

Muốn khiến chúng ngoan ngoãn quay trở lại, chỉ có một sự tồn tại còn đáng sợ hơn cả quái vật bên trong, mới có thể áp chế chúng trở về."Tô Thần nói, sự bất lực trong lời nói hiện rõ.

Người này còn có thể là ai?

Chẳng phải là chính anh sao!

Sở dĩ để anh đến thế giới này, hệ thống cứ bắt anh thu thập kinh nghiệm để thăng cấp.

Mục đích là để anh xử lý chuyện này.

Mặc dù cảm giác bị người ta tính kế khá khó chịu, nhưng thấy nhiều vật phẩm của mình vẫn còn không gian nâng cấp rất lớn, chắc là sẽ không phải bỏ mạng ở đây, Tô Thần mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.Nhưng vừa nói xong, quay đầu nhìn màn hình đạn mạc, cả người anh lại biến sắc. 【Vậy có phải có nghĩa là người đó chỉ có thể là Thiên Quan đại thần?】 【Nói vậy thì đúng rồi, Tô Thần đại thần cố lên!

Biết đâu vượt qua vòng này Thiên Quan đại thần sẽ xuất hiện?!】 【A a a a!

Thiên Quan đại thần mà xuất hiện thì tôi thật sự!

Chết không hối tiếc!】 Màn hình đầy những dấu chấm than lúc này đặc biệt chói mắt.Có người giác quan nhạy bén, rõ ràng cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm.

Nhưng lại không tìm được nó phát ra từ đâu, còn tưởng rằng mình bị mất cảm giác do thay đổi nhiệt độ.

Chương 323

Thế nhưng giây tiếp theo, đột nhiên nghe thấy giọng nói trầm thấp kia, kèm theo câu nói bực bội mà ngay cả trong mơ cũng không nghĩ tới.

Cả người ôm điện thoại đờ đẫn như một pho tượng!"Tôi, Tô Thần, chính là Thiên Quan Chúc Phúc bản thân!

Các người có ý kiến gì không?" Giọng nói như mang theo vô số tiếng vọng, không ngừng vang vọng trong đầu óc tuyệt vọng của vô số người.

Những tiếng vọng chồng chất va đập vào ý thức sắp đứt lìa. "Tô Thần chính là Thiên Quan đại thần!" Khái niệm này cứ lặp đi lặp lại, như tiếng sấm sét đánh thẳng vào trời cao.

Gió cuồng bão tố, như những con sóng khổng lồ hung hãn, dữ tợn muốn xé toạc nhận thức của họ.Đặc biệt là những người vẫn luôn chờ đợi Thiên Quan đại thần có thể xuất hiện rực rỡ, quyết một trận tử chiến với Tô Thần.

Họ cảm giác như vũ trụ nhỏ bé của mình đang sụp đổ.

Đau khổ ôm đầu, mắt lồi ra, nước dãi chảy ròng. "Thật vậy sao?

Tôi chắc chắn là vừa chết xong và xuống địa ngục rồi đúng không?" "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể!

Thiên Quan đại thần sao có thể là loại người đó!" Sau khi nói xong câu này với nước mắt giàn giụa, hắn hoảng loạn hỏi lại những người xung quanh để xác nhận.

Đối phương chỉ có thể nhìn hắn một cách thương hại, từng từ

một lặp lại sự thật.

Cuối cùng lại bất lực nói: "Sớm đã nói với cậu rồi, làm gì cũng đừng quá tuyệt đối, nếu không sớm muộn gì cũng bị vả mặt!

Cậu cứ không tin!

Giờ thì hay rồi, chính miệng bị Tô Thần đại thần vả mặt đúng không?

À... không, là Thiên Quan đại thần!

Chậc!

Kệ là ai, dù sao cũng là đại thần thì được rồi!"Mặc dù rất nhiều người đều nhất trí cho rằng điều này hoàn toàn làm giảm đi cái gọi là giá trị kỳ vọng.

Dù sao thì hai vị đại thần vạn người chú ý!

Lượng fan của mỗi người tuy có điểm tương đồng và khác biệt, nhưng Thiên Quan Chúc Phúc chưa từng lộ diện, luôn giữ được vẻ bí ẩn, rõ ràng vẫn chiếm ưu thế hơn.

Đương nhiên, Tô Thần dựa vào vài lần thám mộ trực tiếp đã thể hiện đầy đủ năng lực và sức hút cá nhân của mình.

Ở một mức độ nào đó, hai người chỉ có thể nói là kẻ tám lạng, người nửa cân.

Từ trước đến nay, đông đảo quần chúng đều nghĩ như vậy.

Và nhất trí cho rằng có thể sống cùng thời đại với hai vị đại thần như vậy là phúc phần tu mấy kiếp của họ!Nhưng bây giờ lại trực tiếp nói hai người mẹ nó chính là một người??

Cái này thật sự là trò đùa đúng không?!

Rất nhiều người đều bày tỏ không thể chấp nhận chuyện này.

Ấn tượng cố hữu một khi đã hình thành, muốn thay đổi dễ dàng thì quả thực khó như lên trời!Nhìn Tô Thần vẫn có vẻ kỳ lạ không có động tĩnh gì, không ít người đồng loạt bắt đầu chất vấn như tự vấn lòng. 【Tôi không tin!

Anh chắc chắn là đang đùa đúng không?!】 【A a a a!

Đừng mà!

Người tình trong mộng của tôi bây giờ cuối cùng cũng có một khuôn mặt...

Mặc dù khuôn mặt này cũng rất đẹp trai, nhưng tôi vẫn khó chịu quá!

Tại sao?!】 【Vì thiếu đi cảm giác thần bí chăng...

Nhưng trước đó tôi đã đối chiếu khuôn mặt đeo mặt nạ trong thi triều núi Kim Tước rất nhiều lần, quả thực là giống với khuôn mặt đẹp trai của Tô Thần đại thần...】 【Điểm này thật sự là nỗi đau trong lòng nhiều người phải không?

Trước đây rất nhiều người đều nhạy bén cảm thấy Tô Thần đại thần chính là Thiên Quan Chúc Phúc, nhưng lúc đó không ai tin cả!】 【Uhm, đây đâu chỉ là không ai tin, đây là bản thân anh ấy còn phủ nhận cơ mà!】Trong môi trường lớn trước đây, khắp nơi đều là sự sùng bái đối với "hai người".

Bản thân Tô Thần sau khi bắt đầu lộ diện đã đi khắp nơi thực hiện nhiệm vụ.

Cơ bản là không chỉ xoay chuyển liên tục, còn phải online giúp chỉ điểm thám mộ.

Giống như sự kiện Vương Lập Hoa trước đây xuất hiện đều trở thành chuyện bình thường!

Mặc dù rất nhiều người cũng bày tỏ khá hiểu cho hành vi phủ nhận đó.

Nhưng trong lòng vẫn khó mà chấp nhận sự "lừa dối" lâu đến vậy. 【Nhưng điểm này cũng không có gì sai cả...

Tô Thần đại thần chính là Tô Thần đại thần mà!

Khi anh ấy xuất hiện trước mặt chúng ta với khuôn mặt thật thì hoàn toàn không hề che giấu gì đúng không?】 Nói thì là vậy, nhưng Sở Giáo thụ và những người khác vẫn không hiểu. "Làm thế nào mà làm được vậy?

Một người thật đang ở bên cạnh chúng ta, mà thông tin thân phận kia lại hoàn toàn được che giấu?"Hãy nghĩ xem lúc đó họ đã tốn bao nhiêu sức lực!

Một người thật sống sờ sờ mà lại không tìm được!

Còn khiến họ nghi ngờ có phải người ngoài hành tinh không!

Kết quả là sau một thời gian dài như vậy, lại trực tiếp nói với họ rằng người đó vẫn luôn ở ngay trước mắt họ!

Chỉ là chính họ không phát hiện ra!"Tôi thấy bây giờ tôi có thể đi xin giải thưởng Người Mù rồi, hơn nữa tính toán như vậy thì tôi bị 'hai' đại thần cùng mắng luôn rồi!" "Câu này tôi phải dùng đến bốn năm sau khi về hưu nữa." Sở Giáo thụ bất lực nói, trong mắt lại tràn đầy kính ý.

Thân thể ông cũng đứng thẳng tắp, tư thái trang nghiêm nhìn chằm chằm màn hình lớn, nước mắt lại chợt rơi xuống vào lúc này!Nhưng lúc này lại không có bất kỳ ai bước đến an ủi vài câu.

Bởi vì mọi người đều giữ tư thế giống hệt Sở Giáo thụ.

Dù thân thể có chật vật, cũng không có nửa phần ý muốn giải tỏa.

Những giọt lệ trong suốt lăn dài trên gò má, như muốn trút hết những nỗi chua xót đã qua.

Thế nhưng đến cuối cùng, lại chợt bừng tỉnh ngộ tất cả một cách thanh thản.

Cuối cùng cũng hiểu rằng 【Thiên Quan Chúc Phúc】 mà họ vẫn luôn khổ sở tìm kiếm, cầu xin đã không hề bỏ rơi họ.

Mà vẫn luôn dùng một thân phận khác để ở bên cạnh họ.Sự thật như vậy, giống như một cái tát trời giáng không chút nhân từ vào mặt những kẻ trước đó đã điên cuồng oán trách 【Thiên Quan đại thần】 vô tình bỏ rơi họ.

Càng nhiều người "tức tối hóa điên" hơn khi nhìn thấy bằng chứng mình bị bêu riếu trên mạng, bắt đầu điên cuồng tấn công Tô Thần trong phòng livestream.

Nhân viên nền tảng nhanh tay lẹ mắt cấm tài khoản, nhưng số lượng đạn mạc sau khi mọi người phản ứng lại cơ bản là N tin nhắn mỗi giây.

Mắt thường căn bản không thể xem hết tin nhắn một lượt, chỉ có thể từng chút một kéo màn hình trở lại để tìm những bình luận đó mà cấm từng cái.

Hiệu suất thấp như vậy dẫn đến việc ngày càng nhiều bình luận thô tục chiếm lĩnh toàn bộ phòng livestream.Đến cuối cùng, ngay cả những tài khoản vàng được chứng nhận chính thức cũng không thể không đứng ra giúp Tô Thần giữ thể diện. 【Tô Thần và 'Thiên Quan Chúc Phúc' là một người, đây là chuyện vui mừng cho tất cả mọi người, xin mọi người phát biểu ngôn luận hợp lý, đừng gây thêm phiền phức cho Tô Thần vào lúc này!】 【Đúng vậy, vào thời khắc sinh tử này, vẫn nên giúp đỡ những người xung quanh, đừng tiếp tục phát biểu những ngôn luận vô nghĩa trên mạng nữa!】Tin nhắn vàng

vừa được ghim lên đầu, đã bị các cư dân mạng mất lý trí mắng chửi không ngừng. 【Hóa ra là ngay cả người của chính quyền cũng không biết chuyện này sao?

Vô lý?

Lừa dối đến mức nào rồi?!】 【Cạn lời, nếu chính quyền không biết nói chuyện thì đừng nói có được không!

Đang bôi nhọ Tô Thần đại thần à?】 【Ghét nhất fan não tàn, bây giờ chẳng phải uy tín của người này đang có vấn đề lớn sao?】 【Não của cậu bị tuyết lớn làm đông cứng rồi à?

Nghĩ nhiều thế!

Bây giờ chẳng phải nên tập trung vào khủng hoảng tận thế sao?】 【A a a a!

Mấy người thật sự phiền quá!

Cãi cãi cãi!

Chết rồi còn muốn cãi nhau à?!】Nhìn cục diện hết lần này đến lần khác mất kiểm soát, ngay cả người của nền tảng cũng đơ ra.

Bình thường, những cuộc thảo luận như thế này đối với họ càng hỗn loạn càng tốt, nhưng vào thời điểm này.

Chương 324

Càng hỗn loạn lại càng cho thấy sự bất lực trong quản lý của nền tảng, chẳng quản được chuyện gì thì đừng nói.

Còn tạo cơ hội cho nhiều người gây rối hơn.

Họ đã truyền bá tin tức ra ngoài, nhưng so với đó thì tác hại mang lại còn lớn hơn! "Hay là... cấm ngôn toàn bộ đi?"Lời này vừa nói ra, ông chủ bản thân đã đơ người, nhân viên của ông ta cũng đờ đẫn nhìn nhau, chỉ lác đác vài người.

Hành lang bên ngoài chất đống những người chết vì làm việc quá sức.

Nhưng lại khiến ông chủ có cảm giác như tất cả mọi người đều nghĩ mình là đồ ngốc.

Nếu thực sự tắt đạn mạc livestream, thì người dùng có thể sẽ ùn ùn kéo sang các nền tảng khác!

Livestream, cái người ta xem chính là tính thời gian thực và tính tương tác.

Nếu mọi người không thể thảo luận, thì xem cái quái gì nữa?!Vừa định nói coi như mình chưa nói gì.

Lại thấy đội quân nghi ngờ Tô Thần trên đạn mạc lúc này lại trở nên ngạo mạn. 【Đưa bằng chứng ra!

Đừng có nói với bố mày là mày là ai!】 【Đúng vậy!

Nếu nói vậy là có thể chứng minh mình là Thiên Quan đại thần, thì mẹ nó tôi cũng có thể nói mình là Thiên Quan đại thần chứ!

Tất cả mau đến quỳ lạy tôi!】 【Trên lầu nhiều thằng ngu thật,

cấm không xuể!

Ai đó giúp một tay đi!】【Nhưng nói vậy cũng có lý, sự kiện lần này chết nhiều người quá, chính quyền hợp tác với Tô Thần muốn lồng ghép danh tiếng của Thiên Quan đại thần vào để an lòng công chúng, cũng không phải là không thể...】【Đưa thêm que cấm cho thằng trên lầu…】【Nhưng mà, tôi thấy dù chỉ có một người xuất hiện cũng khiến tôi có cảm giác an toàn đáng kể...】【Đồng ý, chết nhiều người thế này tôi thấy chính quyền bây giờ đã chịu thua rồi, không cần thiết phải tạo thế để an lòng người dân bình thường gì nữa đâu...】Những khán giả vẫn còn đang thảo luận không ngừng bỗng nghe thấy một câu nói trầm thấp nhưng đầy bực bội xen lẫn trong tiếng ồn ào: "Tôi muốn làm gì là việc của tôi, không cần thiết phải báo cho bất kỳ ai, hiểu không?

Mấy người, lũ não tàn." Sở Giáo thụ nghe thấy câu này, cả người ông sững lại.

Cái này, mẹ nó!

Những người khác không biết giọng nói này đại diện cho ý nghĩa gì, nhưng ông thì biết rất rõ!

Đây chính là giọng của Tô Thần khi ông ấy tự tiện hành động trong chuyến thám mộ Trương Gia Cổ Lâu và bị Tô Thần phát hiện!

Tức giận, nhưng sự tức giận đó lại không quá lộ liễu.

Rõ ràng là kìm nén lửa giận, nhưng lại khiến người ta cảm thấy cơn thịnh nộ ngập trời như sóng dữ từng đợt từng đợt ập đến!

Không khí trong khoảnh khắc đó đông cứng lại!

Khiến người ta nghẹt thở!Ngay cả khi lúc đó Tô Thần không có ý định làm gì cả.

Nhưng vẫn khiến ông không khỏi hoảng sợ, tư duy hoạt động đến

cực điểm.

Hơn một vạn cách mà Tô Thần có thể giết chết mình đều lướt qua tâm trí ông!

Ông hoảng hốt cứng nhắc quay cổ lại, thì thấy các nhà nghiên cứu vốn đã chật vật phía sau lúc này mặt mày tái mét đến cực độ. "Thở đi!

Mau thở đi!"Rất rõ ràng, ngay cả khi ở khoảng cách rất xa.

Áp lực khủng bố đó vẫn theo giọng nói mà truyền tới.

Bản thân những người vừa trải qua nhiệt độ tử thần cao độ, cơ thể vẫn còn khá yếu ớt.

Sau khi cảm nhận được áp lực cực kỳ khủng bố đó, họ vẫn không thể phản ứng lại ngay lập tức.

Sau khi Sở Giáo thụ nhắc nhở như vậy, sắc mặt họ mới đột nhiên thay đổi.

Ôm lấy ngực, thở hổn hển. "Ôi trời ơi...

Cái này...

Vừa rồi là tình huống gì vậy?" Mang theo nỗi sợ hãi sau tai ương nhìn những người xung quanh cũng trong tình trạng giống mình, trong lòng cũng dâng trào sự hoảng loạn khó kìm nén sau khi thoát chết.

Lần đầu tiên cảm thấy khoảng cách đến cái chết lại gần đến thế!"Tôi thấy đây chính là bằng chứng của Thiên Quan đại thần..." Lời Sở Giáo thụ chưa dứt, trên màn hình đã nhảy ra một dòng chữ vàng lấp lánh.

Cái ID quen thuộc nhưng cũng lạ lẫm đến ngỡ ngàng kia cuối cùng cũng xuất hiện! 【Tài khoản là của tôi, bây giờ lũ ngu các người có thể câm mồm được chưa?】"Là Thiên Quan Chúc Phúc!!!" Một tiếng hét quái dị vang lên, ngay lập tức lan truyền kéo dài, như thể cả không

khí cũng đồng thời tràn ngập những phân tử dị thường.

Những người đang la hét đòi bằng chứng lập tức yếu ớt hẳn đi.

Nhìn điện thoại, cuối cùng biến thành những con cá muối không còn bất kỳ niềm tin nào.Nhưng những người vốn dĩ cảm thấy sẽ không còn hy vọng sống nữa, lại trong tiềm thức bắt đầu vô cùng ỷ lại vào Tô Thần.

Dù sao trước đây họ thấy Tô Thần không đáng tin cậy là vì họ nghĩ Tô Thần chỉ là Tô Thần.

Bây giờ có thêm hào quang gia trì của Thiên Quan đại thần từng có kinh nghiệm chế ngự thi triều, mọi chuyện bỗng chốc trở nên khác hẳn.

Đây chính là hai trụ cột lớn trong ngành hợp làm một!

Mặc dù người vẫn là người đó, nhưng hình tượng đột nhiên trở nên vô cùng cao lớn.Đồng thời cũng có người bị hành vi vừa rồi của Tô Thần làm cho mê mẩn. 【Hahahahahaha cười chết tôi rồi!

Vừa nghiêm túc lại vừa lấy bằng chứng bịt miệng, hơi đáng yêu là sao nhỉ?】 【Uhm, tôi vừa nãy bị Tô Thần đại thần...

Thiên Quan đại thần...

à!

Tóm lại là bị cái giọng đó làm giật mình!

Suýt chút nữa nghẹt thở rồi!】 【Ối trời!

Tôi còn tưởng chỉ có mình tôi nhát gan chứ!】 【Cái giọng đó thật sự tuyệt vời, đây là lần đầu tiên tôi thấy Tô Thần đại thần nghiêm túc đến vậy!】 【Toàn là do lũ cư dân mạng não tàn gây chuyện mà!

Đổi lại tôi mà chiến đấu ở tuyến đầu, phía sau một đám não tàn cứ lải nhải bàn tán tôi có phải đồ giả mạo không, thì tôi cũng sẽ như

vậy!】【Thế nên lời Tô Thần đại thần nhà tôi nói vẫn là rất đáng tin cậy...】Cục diện đảo ngược như vậy, trong khoảnh khắc khiến tất cả mọi người tràn đầy hy vọng.

Đơn giản là còn hữu dụng hơn cả vạn câu động viên, hô hào "cố lên" của chính quyền và không ít blogger.

Còn Tô Thần chỉ nhẹ nhàng một câu: "Cố gắng thêm một chút nữa, mọi chuyện sẽ kết thúc ngay thôi!" Lại một lần nữa khiến mọi người tràn đầy ý chí cầu sinh.Người đang ngồi giữa đống xác chết, tuyệt vọng muốn tự kết liễu, nhìn thấy người bạn không xa giơ điện thoại lên cao.

Khoảnh khắc giọng Tô Thần truyền ra, người đó nước mắt đầm đìa lăn từ đống xác chết xuống, vừa vặn lăn đến bên cạnh người bạn.

Thậm chí cả đáy quần cũng ướt sũng hôi thối. "Mày sợ chết thế mà còn bò lên đó làm gì?" "Vừa nãy tưởng chết chắc rồi, không dám đợi chết nên muốn chết nhanh hơn...

Bò lên cao một chút, chết rồi cũng không ai giẫm lên xác tao."Có người còn thoi thóp hơi cuối cùng, nghe Tô Thần nói sắp kết thúc rồi.

Bỗng nhiên cố gắng dùng vật gì đó gõ xuống đất để thu hút sự giúp đỡ của những người xung quanh, rồi trượt xuống.

Giữa trận tuyết lớn lạnh lẽo, không khí dường như cũng bắt đầu chuyển sang màu đỏ máu.

Tiếng "ong ong ong" của tuyết trùng bay lượn lúc này rõ ràng vô cùng chói tai.

Những người lạnh cóng như chó, ngay cả việc thắp lại thiết bị sưởi ấm tay đang tắt ngấm cũng trở thành một việc vô cùng khó khăn.Cái lạnh âm bốn mươi mấy độ, như thể không đóng băng con người thì không chịu dừng lại.

Nhìn những người xung quanh từng người một sắc mặt xanh xám, dần dần mất đi hơi thở.

Người còn lại ngẩn ngơ nghĩ liệu sau khi mình chết có cũng xấu xí như vậy không.

Điện thoại trong nhiệt độ thấp trong nhà như thế này đã sớm đóng băng và sập nguồn rồi.

Trừ phi là những gia đình có đủ thiết bị, vẫn có thể sưởi ấm bằng máy phát điện.

Còn những người ở gần đó còn có thể mặt dày chen lên để tranh chút ấm, những người ở xa hơn bị tuyết trùng ngăn cách chỉ có thể nghe thấy tiếng máy phát điện.Ngay lúc tuyệt vọng tột cùng, một giọng nói được khuếch đại tức thì vang vọng khắp một vùng nhỏ: "Cố gắng thêm một chút nữa, mọi chuyện sẽ kết thúc ngay thôi!" Giọng nói trầm thấp đó lại vô cùng mạnh mẽ, khiến người ta dễ dàng cảm nhận được sức thuyết phục khó tả!

Những người nghe được âm thanh đó, dù thân thể đã đông cứng không thể động đậy, vẫn kích động đến mức nước mắt giàn giụa.

Trái tim vốn đã như chết đi, vào lúc này cuối cùng cũng làm tan chảy lớp băng dày, tỉnh lại lần nữa.

Ngay cả người bên cạnh, tưởng chừng đã thành thi thể từ lâu, lúc này cũng khẽ động.

Chương 325

Người kia run rẩy sợ hãi.

“Má nó… mày chưa chết à?” Đối phương yếu ớt mở mắt, lườm nguýt người đối diện.

Dường như đang nói: “Mày mới chết ấy!

Tao chỉ nhắm mắt nghỉ một lát thôi!” Nhưng trong lòng ai cũng hiểu rõ, họ sống lại là nhờ tiếng nói của Tô Thần.Đồng hồ nhiệt độ bên cạnh cuối cùng cũng từ từ tăng lên.

Chẳng mấy chốc đã lên đến âm mười lăm độ.

Tuy vẫn còn lạnh không chịu nổi, nhưng đã đỡ hơn rất nhiều so với trước.

Nhìn những con sâu tuyết trắng đỏ xen kẽ dần biến mất bên ngoài, cuối cùng họ không nhịn được nước mắt giàn giụa, ôm chặt người bên cạnh mà khóc òa lên.

Sống rồi!

Cuối cùng cũng sống rồi!

Nhưng nụ cười chưa duy trì được bao lâu, nhiệt độ trên đồng hồ lại ngừng giảm.Điện thoại và các vật dụng cơ bản đã có thể sử dụng được, dưới các bài báo cáo thương vong chính thức, mỗi cái tên và địa chỉ đều chuyển sang màu đỏ như máu.

Phản hồi về việc nhiệt độ ngừng tăng hoặc giảm đột ngột cũng xuất hiện trên nhiều nền tảng.

Các nhà mạng nhìn thấy lượng lớn người dùng trực tuyến đột ngột hồi phục, vừa khóc vừa kích động, nhanh chóng thống kê số

lượng người dùng trực tuyến và gửi lên.

Về tình hình được báo cáo trở lại, Chu Hoài Văn và mọi người chỉ có thể kiên nhẫn giải thích rằng đây là chuyện không thể giải quyết trong một sớm một chiều.

“Trước khi Tô Giáo sư tiêu diệt hết những quái vật này, khí hậu sẽ luôn duy trì trạng thái như vậy.” “Mọi người tốt nhất nên tận dụng thời gian tạm ngừng này, cố gắng đến những nơi an toàn hơn, hoặc cố gắng ở cùng với người khác!” “Để phòng tình hình trở nên nghiêm trọng hơn sau này!” Những lời nói đanh thép, đầy sức nặng, cộng thêm đội Tống tử kiên cố bất động phía sau, cùng với thủy triều xác sống đen kịt đang hung hãn áp sát từ phía trên, lần đầu tiên lại có sức thuyết phục đến vậy!Những người dân may mắn sống sót cũng bắt đầu tự phát tổ chức những người còn khỏe mạnh, đưa những người cầu cứu đến nơi an toàn để giữ ấm.

Người dân phía Bắc cũng hành động tương tự, chỉ có điều lúc này nhiệt độ cao vẫn tiếp diễn.

Thiên đường của muỗi và ruồi gần như hình thành trong chớp mắt.

Dưới ánh sáng mặt trời, những đống xác chết chất cao đã bắt đầu thối rữa tan chảy, bị ruồi muỗi dày đặc bao vây vui vẻ.

Nghe thấy những âm thanh phiền phức đó, dù rất không muốn tiếp xúc với nhiệt độ cao vào lúc này, mọi người cũng chỉ đành đốt từng đống xác.

Mặc cho tiếng da thịt nổ lách tách vang lên.

Mùi thịt quỷ dị lan tỏa khắp các ngõ ngách.

Nhưng không ai có khẩu vị, thậm chí chỉ có thể cúi người, mặt khó coi mà nôn ọe.

Còn về việc trực tiếp, họ chỉ có thể lén lút xem những đoạn cắt ghép đã được chuẩn bị sẵn của người khác để thỏa mãn sự tò mò của mình.

Đó thực sự là một trận ác chiến.

Dù rất lâu sau này trong mắt công chúng, đây cũng là một kỳ tích có một không hai!Sau khi nói xong câu đó, Tô Thần cuối cùng cũng có động thái lớn!

Chỉ thấy ống kính đột nhiên rung lắc một cái rồi phóng ra khỏi chỗ ẩn nấp, mọi người lúc này mới phát hiện ra chỗ ẩn thân trước đó chính là trên đầu con quái vật!

Tóc dày đặc, rậm rạp như một khu rừng nhỏ khó mà lay động.

Và sau khi Tô Thần phóng ra, con quái vật to lớn vẫn luôn điên cuồng dùng xích sắt quất vào hai bên vách đá để tìm kiếm Tô Thần cuối cùng cũng dừng lại.

Nó quay mặt về phía vách đá nơi Tô Thần đặt chân, khóe miệng gượng gạo kéo ra một nụ cười cực kỳ quỷ dị.

“Ngươi không sống được đâu!

Ngươi không sống được đâu!” Âm thanh vang dội như chuông đồng.

Mang theo mùi hôi thối nồng nặc lao về phía Tô Thần.

Những người xem livestream mắt trợn trừng muốn lòi ra ngoài!【Lần đầu thấy mùi hôi miệng có màu luôn đó!!!

Hóa ra trong anime không lừa mình mà!!!】【Cứu với!

Ai đi cứu Thiên Quan đại thần Tô Thần đi!

Bé xem mà sắp ngạt thở luôn rồi!】【Tống tử nào cũng như vậy hả trời?

Mấy ngàn năm không đánh răng, cảm giác muốn Yue (nôn ọe) luôn rồi!】Nhìn khắp màn hình đều đang chửi bới mùi hôi miệng có màu đậm đặc, khủng khiếp đó, các nhà nghiên cứu nhăn mặt khó xử.

Họ nhìn nhau, dường như để xác nhận xem người bên cạnh mình có phải là người bình thường không.

"Chẳng lẽ điều kỳ lạ không phải là con quái vật này lại biết nói, mà còn hình như quen biết Thiên Quan đại thần Tô Thần sao?" "Đúng là quen biết… mục đích ban đầu của nó hình như là nhắm vào Tiểu Tô giáo sư." Nếu lý do nó bị đẩy ra ngoài là để nó đối phó hoặc tiêu hao Tô Thần, thì tình hình lập tức trở nên khác hẳn!"Hay là chúng ta có thể thử quét núi bây giờ?" "Thì cũng cần người lên núi, khoảng cách xa thế này, căn bản không thể quét được." Nhưng điều đó lại quay về vấn đề ban đầu – Tống tử chưa được giải quyết thì căn bản không thể lên được!

Vương Điềm Điềm và những người khác sau khi trở về thì vẫn hôn mê bất tỉnh, để chăm sóc họ, ở đây cũng đã chia thêm mấy quạt gió.

Kết quả là bây giờ mọi người vẫn chưa tỉnh lại.

Trực thăng cũng ở ngay bên cạnh, có thể cất cánh bất cứ lúc nào.

Nhưng nhiệt độ hiện tại dường như vẫn không cho phép bay lên.

Bởi vì mấy người họ là đợt đầu tiên bị bỏng do nhiệt độ cao khi mới trở về.

Càng lên cao, tức là càng gần hàng rào nấm vô hình, nhiệt độ càng cao.

Theo mô tả cuối cùng của mấy người trước khi hôn mê, nhiệt độ phía trên hẳn phải cao hơn mặt đất gần bốn mươi độ!

Trong bóng tối, nhiệt độ như vậy đương nhiên là không có khái

niệm gì.

Nhưng nếu chuyển sang ban ngày, có lẽ sẽ nhìn thấy bầu trời phía trên bị khúc xạ và biến dạng do nhiệt độ cao.“Có lẽ chỉ là tấm màn nấm phía trên đã chắn ánh nắng mặt trời?” Giống như đây là vị trí trung tâm, nên thân nấm ở đây.

Ánh nắng mặt trời do khúc xạ đặc biệt, cũng như thấu kính càng dày thì tiêu cự càng ngắn, tập trung nhiệt lượng xuống phía dưới.

Đồng thời cũng hút nhiệt lượng từ bốn phía về, điều này dẫn đến nơi càng xa đây thì càng lạnh!

Sau khi hiểu rõ điểm này, mọi người càng nhíu mày sâu hơn.

“Mục đích của cái vòm năng lượng này là gì?

Bắt đầu từ đây biến toàn bộ xung quanh thành sa mạc?” Ý tưởng này lập tức bị mọi người bác bỏ.

Các sa mạc di tích ngày xưa là do thời gian trôi qua dẫn đến biến đổi tự nhiên.

Nhưng Trường Bạch thì hoàn toàn không có bất kỳ sự cần thiết nào, nơi đây điều kiện trời phú độc đáo, cho dù không phải sa mạc cũng sẽ không ai dễ dàng lên được!

“Tôi nghĩ, có lẽ là hấp thụ năng lượng rồi truyền vào bên trong?” “Truyền vào?

Đi đâu?” “Vào trong Cửa Đồng chứ!

Không phát hiện những kẻ bị đẩy ra này có ý đồ là để mở rộng cái vòm năng lượng này sao?” “Sau khi vòm mở rộng, năng lượng bắt đầu nghiêng lệch, lẽ nào là những kẻ bên trong bị nhốt quá lâu nên rất cần năng lượng mặt trời sao?” Nói thì nói vậy, nhưng mọi người đều không mấy bận tâm đến ý tưởng này.

Dù sao đi nữa, đi kèm với cái vòm còn có màn đen.

Tống tử sao có thể cần năng lượng mặt trời chứ?

E rằng còn không kịp nữa là!Đang nghĩ ngợi, trên màn hình vang lên tiếng gào thảm thiết.

Hóa ra Tô Thần đã ra tay trước một bước!

Sau khi con quái vật gào xong, Hắc Kim Cổ Đao vung lên trực tiếp chém vào mắt nó!

Cạch!

Con quái vật dù mất đi con ngươi, trực tiếp bị Tô Thần chém làm đôi!

Và âm thanh va chạm mạnh mẽ của vật cứng kim loại giữa vành mắt con quái vật và thân đao cũng khiến người ta hoảng sợ vô cùng!

Nó hoàn toàn không giống với âm thanh Tô Thần chém núi trước đó!

Âm thanh lúc đó rõ ràng yếu hơn nhiều!

Khiến núi đá đen lúc đó như thể được làm bằng bọt biển vậy!

Trong mắt mọi người, độ bền của Hắc Kim Cổ Đao đã là đẳng cấp thế giới!

Bởi vì sau vài lần "thao tác kinh hoàng" của Hắc Kim Cổ Đao, không ít blogger để kịp thời bắt trend.

Đều đã tiến hành phân tích các loại vật liệu, cộng thêm so sánh độ cứng khi va chạm!

Có người thậm chí còn đúc các loại kim loại cứng thành thân đao kiếm, để so sánh với các loại đá cứng.

Chương 326

Kết quả cuối cùng của video đều cho thấy, trước sức phá hủy còn chưa bằng một phần năm mươi của Tô Thần, thân đao kiếm ít nhiều đều bị tổn hại!

Cũng nhờ những đánh giá thực tế như vậy, uy lực của Hắc Kim Cổ Đao được tuyên truyền rộng rãi.

Và những người xem video nhiều cũng dần nhận ra rằng, hình thái của Hắc Kim Cổ Đao mỗi lần xuất hiện tuy không có nhiều thay đổi.

Nhưng độ cứng bên trong và uy lực rõ ràng đã được nâng cao rất nhiều!Giống như bây giờ, họ mơ hồ nhìn video đều có thể cảm nhận được luồng khí tức kỳ lạ tỏa ra từ Hắc Kim Cổ Đao!

Như có lửa, lại như có nước!

Thậm chí có người còn cho rằng thực ra đó phải là sự giao hòa của nước và lửa!【Tuy nói vậy nghe ngầu lòi thật, nhưng dễ làm chúng ta trông như bị khùng ấy...】【Sự thật là vậy mà!

Chỉ là cảm thấy khoảnh khắc Thiên Quan đại thần Tô Thần vung đao, trên thân đao xuất hiện hai loại khí tức này!

Có gì mà không bình thường chứ?】【Cái này là thật đó!!!

Cái ảnh động mà tôi đăng trong không gian đã quay chậm gấp ba mươi lần!

Mọi người vào xem đi!

Đúng là hai loại khí tức đó!】Có người hoảng hốt nhấn vào xem, rồi lại mãn nguyện quay lại tiếp tục cãi nhau.

Dường như đối với họ, biết được sự thật đồng nghĩa với việc

đứng về phía chính nghĩa tuyệt đối.

Không cãi nhau thì là phớt lờ sự thật.

Lại có người sau khi vào xem một hồi, thoát ra gõ lạch cạch: 【Sao tôi nhìn thấy ba loại, còn có một dạng năng lượng màu xanh lục nhạt bao quanh thân đao nữa...】 Những người vốn đã im lặng lại đột nhiên bàn tán xôn xao, tranh cãi không ngừng về các dạng năng lượng trên thân Hắc Kim Cổ Đao.

Rồi tiếp theo đó, còn có người khoa trương hơn khi nói thẳng là bốn dạng năng lượng khác nhau.【Càng nói càng nhiều?

Mấy người thật sự vì câu view mà bất chấp sự thật là gì đúng không?】【Đây có lẽ là thứ mà chó có thể thấy còn người thì không trong truyền thuyết à?】【Hahahahaha cười chết mất, cái kiểu cà khịa của mấy người lố bịch ghê!】【Xem đánh nhau kìa!

Đừng có spam bình luận dài dòng làm ảnh hưởng tôi xem soái ca!】Nói thì nói vậy, nhưng vẫn có rất nhiều điều khiến mọi người phải thắc mắc.

Ví dụ như Hắc Kim Cổ Đao đã được nâng cấp mạnh mẽ đến vậy, thế mà lại không thể chém đôi tên này bằng một nhát!

Điểm này thực sự rất bất thường!

Nhưng suy nghĩ kỹ, Tống tử bình thường vốn đã có xương cốt cứng như đồng như sắt!

Đạn bình thường hoàn toàn vô dụng với chúng, chưa kể sức chiến đấu còn cực kỳ mạnh mẽ!

Mà bây giờ, phiên bản phóng đại vô hạn của Tống tử này rõ ràng còn mạnh đến mức phi lý ở mọi phương diện!"Chẳng lẽ trước đó Thiên Quan đại thần Tô Thần trực tiếp nhảy lên đầu con quái vật này cũng là để xác định điểm đó, từ đó tìm kiếm điểm đột phá sao?" Hồi

tưởng lại màn hình trước đó, toàn bộ đều bị con quái vật dùng xích sắt quăng quật khắp nơi, gây ra những rung chấn và tiếng ồn ào.

Không ai chú ý nghe những âm thanh nhỏ hơn.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, hình như lúc đó có nghe thấy một tiếng "cạch" va chạm của vật cứng cực lớn!

Hèn gì Tô Thần ngay từ đầu đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra!

Hóa ra là khi mọi người tưởng Tô Thần hoàn toàn không có động tác nào thì Tô Thần đã ra tay rồi!

Và dưới sự va chạm khủng khiếp như vậy, con quái vật kia lại hoàn toàn không có phản ứng gì lớn!

Càng không phát hiện Tô Thần lúc đó muốn tạo một cái lỗ trên đầu nó.

Điều này cũng có nghĩa là, ngay cả việc trực tiếp đánh vào những chỗ yếu như đầu cũng không hiệu quả.

Có lẽ đây là một con quái vật được cường hóa bên trong Cửa Đồng đến mức có độ cứng tương đương với Hắc Kim Cổ Đao."Cái thứ này hình như thực sự có chút khắc chế Thiên Quan đại thần Tô Thần..." "Không lẽ là Vương Lập Hoa bên trong giở trò sao?" Chu Hoài Văn nghe mấy người bàn tán xôn xao, nhíu mày chìm vào suy tư.

"Nếu đúng là vậy thì rắc rối lớn rồi, bên viện nghiên cứu thế nào rồi?

Có thể chế tạo ra vũ khí mới để viện trợ không?" Cạch!

Lại một tiếng va chạm kinh thiên động địa!

Nghe thấy động tĩnh đó, tất cả mọi người đều cảm thấy đau nhói như màng nhĩ sắp nổ tung!

Hắc Kim Cổ Đao lại đang rung lên bần bật!

Càng giống như tiếng gầm rống đáng sợ, âm thanh kéo dài lan truyền ra.

Dù cách cả một màn hình, cảm giác chấn động đó vẫn truyền đến không chút chậm trễ.Nhát đao này chém vào cánh tay con quái vật!

Ban đầu Tô Thần nhắm thẳng vào con mắt còn lại của tên đó.

Nhưng lại bị tên này kịp thời điều động tay ra đỡ lấy!

Điều rắc rối là giác quan và năng lực của tên này dường như tăng lên theo thời gian nó xuất hiện.

Giống như lúc đầu tên này thậm chí mở miệng cũng khó khăn, nhưng sau đó lại có thể diễn đạt rõ ràng những câu chữ hoàn chỉnh!

Và đôi mắt vốn bị mù, không nhìn thấy gì.

Bên trên còn phủ một lớp màng mỏng màu xám nâu, bây giờ lớp phủ đó cũng đang dần tan biến!

Đối thủ càng đánh càng mạnh, đó là điều phiền phức nhất.

Đương nhiên, bây giờ nó cũng chưa thực sự bắt đầu chiến đấu, chỉ mới dừng lại ở giai đoạn khởi động.Một cú nhảy lộn người trên không, một cước giáng mạnh lên đầu con quái vật.

Rầm!

Lại một tiếng động lớn.

Nhưng con quái vật vững vàng đứng đó với mười hai cánh tay lại lúc này rung lắc thân mình.

Suýt chút nữa thì ngã quỵ!

Phía dưới còn truyền đến tiếng xương vụn lách cách vỡ nát dày đặc!

Cảnh tượng này trực tiếp làm không ít người sợ hãi.

Uy lực của cú đá như vậy nếu đá xuống mặt đất bình thường có lẽ sẽ tạo ra một cái hố khá lớn phải không?

Mà bây giờ, sức mạnh đó lại bị con quái vật to lớn này chịu đựng, mức độ cũng chỉ là làm nó rung lắc thân thể một chút.

Điều đáng thương có lẽ là những Tống tử dày đặc dưới chân con quái vật, chắc hẳn đã bị giẫm nát thành bột rồi!Nhân lúc con quái vật chưa đứng vững, Tô Thần mượn lực từ vách đá.

Bật mạnh như lò xo phóng ra, lại một cú đá mạnh vào mặt con quái vật.

Trên khuôn mặt không có bất kỳ vật cản nào, mọi người lúc này mới nhìn thấy khuôn mặt của con quái vật mà Hắc Kim Cổ Đao trước đó còn không thể chém mở!

Bây giờ lại bị Tô Thần một cước đá ra những vết nứt hình mạng nhện dày đặc!

Những vết nứt đó càng giống như đồ gốm sứ.

Cái nhìn đầu tiên đều là nghi vấn.

Tên này lẽ nào là nặn bằng đất sét?Nhưng nặn bằng đất sét thì làm sao có thể di chuyển?

Lại còn biết nói nữa?【Cú đá này đúng là đá trúng tim tôi rồi!

Quá ngầu!】【Tỉnh táo đi!

Cú đá này mà đá vào tim ông thì mấy đời mộ tổ sau ông cũng không cần đào hố đâu!】【Kinh khủng quá!

Cái này thật sự quá kinh khủng!

Tên này rốt cuộc là cái thứ gì vậy?】【Thực ra bên tôi còn tò mò Thiên Quan đại thần Tô Thần là gì hơn... hahahaha không có ý xấu, đừng chửi tôi nha!】【Yên tâm, là fan cứng cấp tro cốt của Thiên

Quan đại thần Tô Thần, tôi cũng tò mò cấu tạo cơ thể của Thiên Quan đại thần Tô Thần đó hahaha!】Điểm này đương nhiên không phải nói đùa.

Tất cả mọi người đều tò mò về cấu tạo cơ thể của Tô Thần.

Lực đều là tương tác qua lại.

Gây ra bao nhiêu sát thương cho đối phương bằng bộ phận cơ thể, theo lý mà nói cũng nên phản lại bấy nhiêu.

Ngay cả vũ khí siêu trọng lượng như Hắc Kim Cổ Đao cũng chỉ chém mở được con ngươi tạm thời "yếu ớt" của đối phương.

Vành mắt còn không có chút sát thương nào!

Nhưng Tô Thần lại một cước đá rách mặt con quái vật!

Chương 327

Bề mặt nứt vỡ, bên trong chắc chắn còn bị nội thương!

Mà Tô Thần lại khá bình thản mượn lực bật tới, tay nhẹ nhàng bám vào những tảng đá nhô ra trên vách núi.

Lặng lẽ nhìn con quái vật vật lộn mấy cái, lảo đảo lùi lại mấy bước.

Lạch cạch, lại giẫm nát một đám Tống tử nữa, thân hình như ngọn núi nhỏ cứ thế sụp đổ xuống.

Dù cánh tay khó khăn bám víu vào vách đá, nhưng cũng không thể chống lại tác dụng khủng khiếp của lực lượng mạnh mẽ này sinh ra trên cơ thể nó.

Mặc dù cú đánh này rất hả hê, nhưng khán giả vẫn không kìm được xúc động mà thương cảm cho những Tống tử bị nghiền nát một cách vô tình.

Thật sự là chỉ một động tĩnh nhỏ thôi cũng nghiền nát hơn trăm con Tống tử.

Từ góc độ của người bình thường mà nói, điều này nghiễm nhiên là một chuyện tốt, dù sao cũng là gián tiếp giúp giải quyết những Tống tử này.

Nhưng nhìn từ góc độ khách quan, vấn đề lại có chút nghiêm trọng.【Mấy con Tống tử này sao sau khi con quái vật lớn này xuất hiện lại không có động tĩnh gì nữa vậy?

Cứ như đống sách ấy...】【Cảm giác là chúng nó tương khắc lẫn nhau à?】【Có cảm giác như vậy, trước khi tên này ra, Tống tử bò ra ngoài là để thoát khỏi nó, bây giờ nó đã ra rồi thì có lẽ là trực giác

mách bảo mình không chạy thoát được nên nằm im tại chỗ rồi?】【Nếu đúng là vậy thì vẫn có chút kinh khủng đó...

Kiểu như áp chế chủng loài ấy...】【Emmm thảo nào Thiên Quan đại thần Tô Thần không trực tiếp dùng Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ tống mấy tên này về, hóa ra bây giờ thi triều còn sợ tên to lớn này hơn sao?】【2333 (cười) Nếu không phải có Thiên Quan đại thần Tô Thần chặn lại, chúng ta bây giờ đều phải sợ cái thứ này!】【Sao vẫn gọi là Thiên Quan đại thần Tô Thần, gọi Thiên Quan đại thần thôi chứ!】【Gọi gì không quan trọng đâu nhóc!

Quan trọng là vừa nãy có cảm thấy đất rung núi chuyển không?

Thêm hai cái nữa là cái khe nứt này có khi sẽ mở rộng ra luôn đó!】Khe nứt mở rộng có nghĩa là núi sẽ sụp!

Chiến trường mở rộng không nói, có khi núi lửa cũng sẽ bùng phát theo để góp vui cho chúng!

Nhưng như vậy cũng tiện, Tống tử xuống núi sẽ bị dung nham xử lý hết.

Chỉ là khó mà xác định được sức phá hủy sau khi núi lửa phun trào sẽ ảnh hưởng đến phạm vi rộng bao nhiêu.

Số lượng người dân buộc phải di tản có lẽ sẽ hơn năm mươi vạn người.

Đương nhiên, do nhiệt độ cao trước đó nên số người sẽ có giảm đi một phần.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là trong một thời gian dài, khu vực này sẽ không có người đặt chân đến.

Nếu làm khảo sát về thiệt hại kinh tế và thương vong nhân sự, chắc chắn mọi người đều hy vọng giảm thiểu thiệt hại kinh tế.

Điều đáng sợ nhất là đám quái vật vốn dĩ đã từ trong núi lửa chui ra lại không bị dung nham tiêu diệt hoàn toàn.

Và để lại một số lượng nhất định tiếp tục hoành hành trên vùng đất này.“Đã đến nước này rồi, chúng ta vẫn không nghĩ ra được một đối sách nào để giảm thiểu thương vong nhất...” “Đúng vậy, khó mà tưởng tượng được nếu thế giới không có Thiên Quan đại thần Tô Thần... chúng ta có lẽ đã bị hủy diệt rồi sao?” Kể cả không bị hủy diệt thì cũng có khả năng đồng quy vu tận rồi bị đồng hóa.

Nhưng nói đến điểm buồn cười.

Nếu không có Tô Thần, họ căn bản ngay cả thời gian để nhận ra đợt giảm nhiệt này cũng không có.

Có lẽ sẽ chỉ nằm yên chờ đợt giảm nhiệt qua đi, rồi bị Tống tử đồng hóa.

Tô Thần đã giúp họ giành được rất nhiều thời gian.Giống như bây giờ, đại quân Tống tử cách chân núi không xa cuối cùng cũng chậm rãi kéo đến.

Nhưng lại bị đội Tống tử của Tô Thần nghiêm phòng tử thủ.

Con nào xé nát được thì trực tiếp xé không chút thương tiếc!

Con nào không xé nát được thì tìm cách đè xuống chân mà giẫm nát.

Cảnh tượng trông khá tráng lệ, cũng có chút cảm giác như chiến thuật du côn.

Nhưng cảm giác an toàn thì thực sự được đảm bảo đầy đủ!

Các chiến sĩ lúc đầu nhìn thấy lũ Tống tử đen kịt kéo xuống, dù chưa có chút sức lực nào cũng vội vàng nâng súng lên chuẩn bị nghênh chiến.

Bây giờ đã bảy tám phút trôi qua, đến một cánh tay cũng chưa bị ném tới!"Đội quân như vậy mà đặt trên chiến trường... chắc chắn thắng lợi!" Không đau, không sợ hãi, cũng không mệt mỏi...

Lại không cần tiếp tế lương thực, cứ thế ăn thịt địch nhân là được!

Chỉ là cảnh tượng như vậy nghĩ đến thôi cũng đủ rợn người!"Nếu chỉ cần ăn đội quân nhân bản của Thiết Diện Sinh lúc đó mà đã có năng lực như vậy, nếu ăn thêm vài người nữa, chẳng phải có thể trực tiếp tống đám này quay lại khe nứt sao?" Mấy người nói rồi không hẹn mà cùng quay đầu nhìn những đống xác cao chất đống phía sau chưa kịp hỏa thiêu, trong lòng nảy ra một ý nghĩ.

"Nếu đội Tống tử ăn những thi thể này, chẳng phải sẽ còn lợi hại hơn sao?" Nhưng không ai dám động thủ.

Những người này đều là những người sống mà mình đã từng nói chuyện trước đó, huống hồ thi thể cũng cần được bảo vệ...

Nhưng trong lòng lại có một âm thanh khác đang gào thét.

"Nếu điều này thành công, Tống tử sẽ không xuống được, chúng ta sẽ luôn an toàn cho đến khi thế giới trở lại bình thường!" Như thể trong lòng luôn có một con quỷ đang gào thét, không ngừng nhồi nhét những quan niệm này vào đại não.

Sau khi chịu tẩy não hết lần này đến lần khác, cuối cùng có người không chịu nổi.

Hống lên một tiếng bực bội.

"Dù sao thì cũng phải đốt thôi, thà để chúng ăn rồi mạnh hơn còn hơn!" Phòng tuyến tâm lý của những người bên cạnh cũng bị phá vỡ vào lúc này.

"Đúng vậy!

Chúng nó vất vả bảo vệ chúng ta như vậy, cho chúng nó ăn chút đồ cũng có sao đâu!

Dù sao thì đây cũng là thi thể!" Thi thể, thứ sớm muộn gì cũng hóa thành tro bụi... những từ ngữ này trở thành cụm từ tốt nhất để tê liệt ý chí của họ.

Cùng với việc mấy người đạt được sự đồng thuận, liền bắt đầu vận chuyển thi thể.

Những người khác thấy vậy tưởng là quyết định của cấp trên, cũng vội vàng xúm lại muốn giúp một tay.Những đống xác cao ngất nhanh chóng được chuyển đi nơi khác, chất đống ở một nơi cách vòng vây Tống tử khoảng năm mét.

Có người thấy vậy liền quay lại cảnh này, đăng lên mạng.

Cư dân mạng trực tiếp nổ tung.【Cái này là sinh vật gốc carbon bình thường có thể làm được sao?

Nghĩ kiểu gì vậy?】【Ai ra lệnh vậy, tôi thấy người ra lệnh đó có thể bị phán án trực tiếp rồi đó?!】【Emmm không nhìn nhầm thì hình như chỗ này là chân núi Trường Bạch phải không, đều là những người đã hy sinh ở tuyến đầu, cứ vậy mà đem làm thức ăn cho người khác sao?】【Nhưng bây giờ rõ ràng là tình huống đặc biệt mà, nếu là tôi tôi cũng nguyện ý sau khi chết hiến thi thể của mình cho những Tống tử giúp tôi giữ vững quê nhà...】【Vấn đề bây giờ chẳng lẽ không phải là thi triều muốn ăn thịt người, đội Tống tử đang giúp chống lại, kết quả lại có người đặt thứ hấp dẫn như vậy ngay trước mặt làm tăng độ khó phòng thủ sao?】【Má ơi!

Lầu trên nói trúng phóc!】【Chuẩn rồi, những thứ khác nói đều là lời vớ vẩn thứ yếu, quan trọng là Tống tử trên tuyến phòng thủ bên này rõ ràng nhiều hơn những Tống tử khác!】Đoạn video vỏn vẹn ba phút lại bao hàm rất nhiều nội dung.

Vừa cho mọi người biết tình hình chân núi hiện tại không mấy lạc quan, vừa cho họ biết Tô Thần đã chuẩn bị mấy tay.

Chỉ là từ góc nhìn toàn cảnh có thể thấy rõ ràng, Tống tử ở chỗ đống xác cách đó khoảng hai mươi mét, đang chống đỡ thi triều lao xuống rõ ràng có chút lực bất tòng tâm!

Dường như ẩn ước sắp xuất hiện lỗ hổng!

Lúc này những người trong lều cũng cuối cùng phát hiện ra tình hình bên ngoài!

Vội vàng chạy ra thì thấy đã có Tống tử đột phá vòng vây, nhưng lại bị Tống tử canh gác tóm ngược trở lại.

Nhưng tình hình dần trở nên tệ hơn, đã là khá nghiêm trọng rồi.“Ai mẹ nó cho phép mấy người chuyển đống xác đến đây?!” Chu Hoài Văn hét lên một tiếng giận dữ, đối diện với những khuôn mặt ngây thơ.

Thấy không ai trả lời, Chu Hoài Văn chỉ vào người rõ ràng có khá nhiều mùi thi thối.

“Anh!

Trả lời tôi!” Người đó ngớ người một lúc, ấp úng tiến lên, nhưng giọng điệu lại đầy vẻ tự hào khó bỏ qua.

“Chúng tôi chỉ nghĩ là Tống tử ăn thịt người thì có thể thăng cấp mà?

Chúng nó vất vả như vậy, bổ sung tạm thời một chút cũng có thể bảo vệ chúng tôi tốt hơn...” Bốp!

Người đó còn chưa nói hết lời, Chu Hoài Văn đã tát một cái.

Trực tiếp thô bạo ấn đầu người đó, bắt anh ta nhìn tư thế phòng thủ ngày càng khó khăn của lũ Tống tử.

“Anh nhìn cho rõ rồi nói lại!” Người đó ngơ ngác nhìn con Tống tử cường tráng gấp mấy lần bị sáu bảy con Tống tử gầy yếu hơn nhiều lần bám víu trên người.

Vẫn là động tác như trước, tàn nhẫn giật đối phương xuống xé nát đến mức không thể hành động bình thường.

Bên chân đã chất thành một lớp dày đặc những mảnh thi thể mềm nhũn.

Nhưng khác với trước đó, có thể thấy rõ ràng mức độ hung tợn của thi triều đã mãnh liệt hơn trước!

Cứ như thể bị tiêm thuốc kích thích vậy.Người đó càng thêm nghi hoặc, “Tại sao chúng nó không ai đến thay ca ăn chút gì để tăng cường sức mạnh của mình chứ?” Nghe những lời vô tâm vô phế như vậy, không chỉ các nhà nghiên cứu mà ngay cả những người bị thu hút đến xem náo nhiệt cũng tức đến tím mặt.

Chương 328

“Không phải!

Mày mẹ nó có não không hả!

Chúng nó đều trực thuộc Thiên Quan đại thần Tô Thần, nghe lệnh đến đây phòng thủ Tống tử!” “Nếu mày đặt ở đó là chúng nó sẽ ăn thì, chúng nó tụ tập ở đó làm gì?

Thật nực cười sao?” “Chẳng lẽ chúng nó không biết phía sau đầy rẫy xác chết, chưa kể còn có một đống 'buffet' tự phục vụ đi qua đi lại sao?!” Nếu thực sự đám Tống tử này bắt đầu ăn đồ, thì thứ chúng ăn có lẽ sẽ không chỉ là đám Tống tử kia đâu!

Lúc này người đó mới hiểu ra sự nghiêm trọng của vấn đề, những người phía sau trước đó cùng giúp vận chuyển thi thể cũng bắt đầu hoảng loạn.

Vội vàng hỏi, “Vậy bây giờ phải làm sao đây?” Giọng của Chu Hoài Văn đột nhiên tăng lên mấy chục độ!

“Làm sao à?

Mau đốt hết đi!” Lúc này mới có người vội vàng mang xăng dầu đáng lẽ phải đổ lên từ trước tới.

Nhưng đã quá muộn, bởi vì phòng tuyến đã bị đột phá một lần thì cũng có thể bị đột phá lần thứ hai.

Tống tử chỉ có khái niệm cố thủ tại chỗ, chứ không suy nghĩ nhiều.

Bên mình chỉ cần không có vấn đề gì thì chúng sẽ cứ đứng ngốc ở đó, cho dù bên cạnh có Tống tử toàn thân treo đầy những quái vật đáng sợ kia.

Cũng sẽ không có ai đến giúp một tay.

Kẻ đói thì đói, kẻ khát thì khát, nhìn thấy tuyến phòng thủ Tống tử ở xa chỉ còn vài con lẻ tẻ nhanh chóng bị xé nát.

Tống tử phòng thủ bên này thì không chịu nổi áp lực, trực tiếp bị thi triều chen lấn ngã xuống đất.

Như đê vỡ, thi triều đột nhiên đổ ập xuống.Người đang chuẩn bị đổ xăng lên đống xác không phát hiện biến cố phía sau, cứ thế bị Tống tử lao đến nuốt chửng.

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra!

Những người khác cũng bị cảnh tượng này làm cho ngây người, chậm một bước chạy về phía sau đã bị Tống tử lao đến cắn đứt cổ.

Cảnh tượng tận thế người ăn thịt người vẫn luôn ám ảnh trong đầu giờ nay đã trở thành hiện thực.

Mọi người đều hoảng sợ chạy tán loạn về phía xa.Vị trí đóng quân khá hẻo lánh, con đường đã được sửa sang trước đó giờ vì nhiệt độ cao làm tuyết tan mà biến thành nửa đầm lầy.

Xe cộ không thể di chuyển, càng nhiều người hoảng loạn kêu gào muốn chạy ra ngoài.

Nhưng càng chạy họ càng hiểu rõ sự tiêu hao khủng khiếp của nhiệt độ cao trước đó.

Cơ thể rã rời vô lực, căn bản không thể kiên trì chạy đến ven đường lộ!

Điều tuyệt vọng hơn là, để ngăn chặn thương vong tăng thêm.

Họ đã sớm đưa cư dân đến một nơi cách đó hơn ba mươi cây số trước khi đóng quân ở đây.

Nên dù có chạy đến ven đường lộ cũng sẽ không có người sống

sót hay xe cộ có thể cứu giúp họ!

Vừa nghĩ đến việc bản thân đã vô tình biến thành tình trạng cô lập không ai cứu giúp, nỗi hoảng sợ càng nhanh chóng lan rộng khắp doanh trại.

Mặc dù Tống tử thoát ra từ kẽ hở chỉ có hơn chục con.

Nhưng vì không ít người trực tiếp bỏ cuộc kháng cự, dù Tống tử phòng thủ nhanh chóng đứng dậy bịt kín kẽ hở.

Quy mô Tống tử tràn vào doanh trại cũng nhanh chóng mở rộng lên hơn ba mươi con.

Điều phiền phức hơn là số lượng thi thể trong đống xác lên đến hơn một trăm!

Khi Tống tử ăn hết tất cả thi thể, số lượng mãnh tăng là kết quả tất yếu!

Những người trước đó đã vận chuyển thi thể qua nghĩ đến việc Tống tử bản thân sẽ lây nhiễm, càng hối hận đứt ruột!

Họ thật sự không nghĩ đến điểm này, nếu nghĩ đến thì làm sao có thể tăng cường dự trữ cho kẻ thù của mình chứ!

Nhưng lúc này hối hận cũng vô dụng.

Nhưng cũng không ai dám tiến lên kháng cự.

Mọi người tiềm thức đều cho rằng thứ này là vô giải!

Chỉ có những người chuyên nghiệp mới có thể đối phó.

Còn lại ai xông lên người đó chết!

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng la hét vào lúc này vô cùng chói tai.

Chu Hoài Văn gầm lên giận dữ, nhưng cũng không thể gọi những chiến sĩ vừa trải qua cái chết và sự tuyệt vọng quay lại.

Chỉ có thể dẫn mấy người còn giữ được chút lý trí lục lọi súng đạn trong lều.

Tình hình bên này vẫn không hề ổn định.

Và tin tức "tuyến phòng thủ đầu tiên đã thất thủ!" lại kịp thời được truyền đi.

Thậm chí trong tình huống chưa được xác nhận, tin tức này trực tiếp bị biến thành "những người đóng quân dưới chân núi do đội Tống tử thất bại đã toàn bộ tử vong và biến thành Tống tử!" Việc xử lý thông tin hoàn toàn vô trách nhiệm như vậy đã trực tiếp đẩy trách nhiệm cuối cùng lên Tô Thần.

Trong khi nhiều người không hiểu rõ, tiềm thức đã lọc thông tin thành: "Vì Tô Thần sơ suất, phái ra đội quân Tống tử còn non yếu, nên tuyến phòng thủ đầu tiên mới thất thủ!" Thế là, càng nhiều người cho rằng "Tô Thần Chúa Cứu Thế" từng được tung hô điên cuồng trên mạng thực ra cũng chỉ tầm thường.

Năng lực chẳng bao nhiêu nhưng chiêu trò quảng cáo thì đỉnh cao! 【Emm, cảm giác đổi một người khác PR, ví dụ như tôi, có lẽ tôi cũng là người đàn ông có thể cứu thế giới đấy! 】 【Cười chết mất, nhưng tôi rất đồng tình! 】 【Tuyến phòng thủ đầu tiên bị đột phá, bây giờ các bên vẫn còn đang trong trạng thái tê liệt!

Phải chăng chính vì quá tin tưởng Tô Thần nên quan phương mới điều động chiến sĩ rời chiến trường để giúp đỡ người dân bình thường?! 】 【Chính là ý này, ít nhất không có đội quân Tống tử vướng víu của Tô Thần, bây giờ có lẽ chiến sĩ của chúng ta đã đánh lui thi triều rồi! 】 Nhìn bình luận tràn ngập những lời lẽ như vậy.

Nhiều người mờ mịt gõ dấu hỏi.

Nhưng điều đáng ghét là có một số người cứ cố tình không nói rõ

ràng mọi chuyện, mà cứ bóng gió gửi tin nhắn để thể hiện sự tồn tại của mình.

Khán giả tức giận trực tiếp chửi rủa công khai, nhưng lại bị đối phương gọi là "chó bảo vệ Tô Thần!".

Thực sự bực mình, khán giả đành lên mạng tìm kiếm, kết quả thấy được video Chu Hoài Văn huấn thoại trước đó và video quay được cảnh đội quân Tống tử đột phá phòng tuyến.

Trong video, ba con Tống tử phòng thủ bị thi triều xô ngã, giẫm đạp dưới chân.

Nhưng tay chúng vẫn không ngừng lại, túm lấy chân của những con Tống tử khác đang giẫm lên mình rồi trực tiếp bóp gãy.

Chúng kiên cường không hề từ bỏ nhiệm vụ, chỉ là hình ảnh thực sự quá thảm khốc!

Điều này khiến không ít người rơi lệ, đau lòng vì ba con Tống tử bị thi triều giẫm đạp dưới chân.

Quay lại phòng livestream, nhìn Tô Thần vẫn từng bước tiến lại gần tấn công con quái vật to lớn cực kỳ cứng rắn kia.

Hoàn toàn không có ý định lùi bước!

Mà đám não tàn trong phòng livestream thì lại nhân lúc Tô Thần không rảnh xem livestream mà buông lời bừa bãi!

Lòng đầy phẫn nộ, điều này trực tiếp khiến họ bất chấp tình hình xung quanh mà tập trung vào phòng livestream cãi nhau với lũ não tàn.
【Cái này hoàn toàn là chuyện ngu xuẩn do một số đồng loại não tàn của các người ở tiền tuyến gây ra!

Các người cắn nhau hăng say như vậy cũng dễ hiểu thôi! 】
【Cạn lời, mấy cái thằng ngu đó mà không chết ở đó thì tôi thấy ông

trời đúng là không có mắt! 】【Tôi muốn biết bây giờ bên đó còn có ai gửi tin nhắn ra được không? 】【Tôi cũng muốn biết, dù gì có khi tiền tuyến vẫn đang ác chiến với Tống tử, nhưng mấy thằng ngu bên mình đã nói người ta hy sinh toàn diện rồi! 】【Tốt nhất là hy sinh rồi, nếu chưa thì cứ lôi mấy thằng ngu này lên đó cho đủ số! 】Nhưng cuộc đối đầu bằng lời nói như vậy rõ ràng là khá yếu ớt.

Những kẻ có thể cãi nhau trên mạng hiển nhiên không phải hạng tầm thường, ngay cả khi mình sai cũng sẽ không bao giờ thừa nhận.

Chương 329

Thậm chí còn vì cãi nhau mà kích hoạt yếu tố hưng phấn trong cơ thể, chỉ thấy chúng gõ chữ tanh tách như sấm sét.

Bi ai là những kẻ rảnh rỗi thì điên cuồng cãi nhau trên mạng.

Còn những người thực sự cống hiến, bận rộn thì vẫn đang tranh thủ xử lý những thi thể xung quanh.

Bởi vì cảnh báo từ video khu trại đã khiến họ không còn lựa chọn nào khác.

Thi thể để lại có thể an ủi người sống, nhưng cũng có thể trở thành chìa khóa đưa người sống xuống địa ngục.

Trong khu trại, tiếng ồn ào của hơn trăm người đang hỗn loạn càng trở thành vũ khí tốt nhất để thu hút Tống tử.

Nhưng đồng thời, còn có một số người vốn đã hôn mê cũng bị đánh thức.

Giữa lúc đó, đột nhiên có hai người la hét lao vào một cái lều, theo sau là ba con Tống tử cực kỳ nhanh nhẹn.

Thấy Tống tử sắp đuổi kịp, mấy người đó vội vàng trốn xuống gầm giường.

Ý định ban đầu là muốn Tống tử ăn bệnh nhân đang nằm trên giường trước, sau đó mình sẽ nhân cơ hội mà thoát thân.

Kết quả không ngờ người phía trên bị động tĩnh làm giật mình tỉnh dậy, từ trên giường nhảy phắt xuống, vừa hay nhìn thấy bộ dạng mình đang luống cuống lẩn trốn.

Nhất thời, mấy người đó đờ đẫn. "Lý...

Lý đội trưởng?! " Đối phương nhíu chặt mày, hiển nhiên vẫn chưa phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng cũng không kịp hỏi nhiều, con Tống tử đó đã lao vút lên.

Những người trên mấy giường bệnh còn lại cũng kịp thời tỉnh dậy, nhanh chóng khống chế những con Tống tử đang tấn công.

Lý Cường Quốc thuận tay sờ vào túi, một xấp trấn thi phù dày cộp vẫn còn!

Lập tức mừng rỡ dùng trấn thi phù cố định ba con Tống tử đang bị khống chế.

Vừa định hỏi kỹ mấy người trốn dưới gầm giường chuyện gì, thì nghe thấy bên ngoài tiếng la hét và tiếng súng vang lên liên hồi.

Trấn thi phù hình như đều đã được giao cho đội quân đi lên!

Người trấn thủ phía dưới chỉ có súng.

Mà bây giờ, tất cả lại hội tụ về mấy người sống sót của họ.

Nhất thời, mấy người đó cũng không dám chậm trễ, vội vàng đánh thức những người vẫn chưa tỉnh hẳn.

Sau đó mọi người cùng nhau xông ra ngoài giúp trấn giữ từng con Tống tử xông vào khu trại.

Những người trong khu trại đều nghĩ mình chết chắc rồi, nhưng không ngờ vào thời khắc then chốt lại có người trực tiếp lấy trấn thi phù ra thu phục từng con Tống tử cực kỳ hiếu động kia!

Sau khi quá trình thu phục căng thẳng kết thúc, khu trại tạm thời yên tĩnh trở lại.

Nhưng trong cái lều gần nhất với tuyến bao vây, tiếng súng vẫn chưa từng ngừng lại.

Mấy người đó ngớ người ra một lát, chợt nhớ cái lều này là lều dành riêng cho các chuyên gia.

Vẻ mặt chợt nghiêm túc, cầm lấy trang bị vừa chạm tới mà lẳng lặng tiến lên.

Mặc dù thoáng nhìn cũng thấy núi thi thể chất đống, nhưng mấy người đó đều không nghĩ đến phương diện đó.

Chỉ cho rằng đó là người thường chết vì nhiệt độ cao mà mình lơ mơ nghe thấy khi ngủ, không có gì to tát.

Nhưng Trần Kiến Binh lại không yên tâm, cầm súng đứng bên ngoài lều, căng thẳng nhìn chằm chằm vào đống thi thể khiến mí mắt anh giật liên tục.

Mà những người được cứu xuống đều đang cẩn thận kiểm tra cơ thể lẫn nhau.

Sợ ai đó bị cắn mà không nói ra, rồi lại tai họa đến những người còn lại.

Cũng có người cuối cùng phản ứng lại, vội vàng hoảng hốt chạy tới nhưng lại cẩn thận giữ khoảng cách khoảng mười mét nói chuyện với Trần Kiến Binh. "Thủ trưởng!

Đống thi thể đó bị lây nhiễm rồi!

Phải nhanh chóng xử lý thôi!" Lời nói này khiến những người trong lều cảnh giác, nhưng hiện tại họ đang đối mặt với chuyện khó giải quyết hơn.

Có một nhà nghiên cứu trực tiếp bị dọa phát điên, trong tình huống cái lều này không hề bị Tống tử nào tấn công.

Cầm súng indiscriminately bắn chết rất nhiều người...

Chiến sĩ nhỏ tuổi vào trước đó cũng bị bắn nhầm bị thương một

chút.

Người bị nặng thì chết ngay tại chỗ, một số nhà nghiên cứu thì bị bắn nát bét.

Người cuối cùng ngã xuống là Chu Hoài Văn.

May mà ông ta có chút thể chất, trước khi đối phương định bắn mình đã lập tức lạng người né tránh một chút.

Rất tình cờ, viên đạn xuyên qua phần rìa eo.

Không làm tổn thương bất kỳ nội tạng nào, nhưng vết thương cũng không nhỏ, cần cầm máu kịp thời.

Mà lúc này điều đáng ngại nhất là viên đạn cuối cùng trong súng của đối phương vừa đúng lúc bắn hết.

Lý Cường Quốc theo bản năng định nổ súng bắn chết người đã mất lý trí kia, nhưng bị Chu Hoài Văn ngăn lại. "Đủ người chết rồi!

Cứ trói lại rồi xử lý sau đi!" Nói xong câu đó, Chu Hoài Văn không chịu nổi đau đớn kịch liệt mà ngất đi.

Còn ở phía bên kia, Tô Thần dồn toàn bộ sức lực vào Hắc Kim Cổ Đao, gọn gàng một đao chém đứt hai cánh tay của con quái vật kia!

Liên tục mười phút không ngừng tấn công, anh đã đánh cho mặt con quái vật biến dạng, lõm sâu vào trông như một cái bát đá.

Nhưng bất kể đánh thế nào, vẫn không tìm thấy yếu huyệt của con quái vật này!

Hơn nữa, tên này hoàn toàn giống Tống tử!

Căn bản không tìm thấy một chút nhược điểm nào!

Anh thử kéo thuộc tính hỏa lên tối đa, cố gắng dùng Hắc Kim Cổ Đao làm nó bị bỏng.

Nhưng một đao đâm thẳng vào, tên này vậy mà còn lộ ra vẻ mặt chế giễu!

Điều này khiến Tô Thần vô cùng tức giận.

Trực tiếp mở rộng tấn công đến mức tối đa, nhưng phải nói rằng tên này thật sự rất lì đòn!

Mặc dù đến bây giờ nó vẫn chưa thể đứng dậy dưới những đòn tấn công của anh, cứ uất ức ngồi trên mặt đất bị động chịu đòn.

Nhưng máu thật sự là rất dày!

Đương nhiên, nếu ở một nơi khác không có nhiều người, anh có lẽ đã trực tiếp lấy số TNT tích trữ trước đó ra, rồi cho nổ tung chỗ này trước đã.

Nhưng hiện tại đây là núi lửa, nổ tung còn phải chịu rủi ro liên lụy.

Nhanh nhẹn né tránh ba cái tay mà con quái vật vươn tới.

Tô Thần liếc mắt thấy trên lưng con quái vật dường như có một cục u dài như thể là điểm nối của một cái ba lô.

Anh suy nghĩ kỹ một lúc, tìm được chỗ đặt chân, nhân lúc con quái vật còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp kéo thuộc tính gắn vào Hắc Kim Cổ Đao lên tối đa!

Ngay lập tức, anh nhảy ra phía sau, từ cạnh điểm nhô ra như ba lô đó mà đột ngột đâm một đao vào!

Gầm —— Một tiếng gầm rít chói tai cuối cùng cũng vang vọng khắp sơn cốc!

Tìm đúng chỗ rồi!

Tô Thần khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, thi triển Khôi Tinh Thích Đấu, một cước đá vào cán Hắc Kim Cổ Đao.

Keng!

Chương 330

Sức mạnh của Khôi Tinh Thích Đấu vốn đã cực kỳ cường hãn, sau khi Tô Thần tăng cường thuộc tính cơ thể lên vô số lần, thậm chí đá một cước cũng có thể làm đá núi vỡ vụn!

Mọi người chỉ có thể trố mắt nhìn Tô Thần một cước đá thẳng Hắc Kim Cổ Đao đang kẹt ở bên cạnh vào sâu trong cơ thể con quái vật!

Khoảnh khắc cán đao biến mất, mọi người đều tiếc nuối cho Hắc Kim Cổ Đao.

Nhưng rồi lại kinh ngạc khi con quái vật đột nhiên kêu thảm liên hồi.

Dường như cơ thể nó đang chịu phải một đòn tấn công mạnh mẽ.

Mà ngay lúc này mọi người lại nghe thấy âm thanh đếm ngược khá quen thuộc.

Đang thắc mắc âm thanh này từ đâu ra, cúi đầu nhìn xuống.

Thì thấy trên màn hình hiện rõ ba quả bom hẹn giờ được Tô Thần gọn gàng ném vào khe nứt do Hắc Kim Cổ Đao tạo ra!

Thao tác này thực sự khiến mọi người đều ngây người.

Tùy tiện lấy ra quả bom hẹn giờ chỉ còn chưa đầy năm giây là nổ?!

Trọng điểm là còn ba quả, cũng có khán giả trí nhớ tốt, nhìn một cái liền nhận ra mấy quả bom hẹn giờ này. 【Đây là!

Quả bom hẹn giờ trên vách núi Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc trước kia mà! 】 Thấy câu nói này, cũng khơi gợi ký ức của không ít người,

nhớ lại lúc đó Tô Thần chiến đấu với cự xà phía dưới.

Cũng nhớ lại anh đã lao lên vách núi với tốc độ cực nhanh, còn tiện tay lấy ra một quả bom hẹn giờ to tướng khiến những người xem livestream lúc đó đều sợ đến xanh mặt. 【Cái này đúng là chiêu bài rồi, trừ Tô Thần đại thần ra thì chẳng ai làm được. 】 【Cứ đừng tạo áp lực quá lớn, bất kể hậu quả thế nào thì mọi người cùng nhau đối mặt cũng chẳng sao cả. 】 【Điều này là thật, tôi cảm thấy đến cả cái thứ này cũng đã được lấy ra rồi, Tô Thần đại thần đã rất nỗ lực rồi 】 Trong lúc nói chuyện, Tô Thần đã rời khỏi cơ thể con quái vật.

Trong khoảng khắc tiếng kêu thảm thiết của con quái vật không ngừng, một tiếng nổ trầm đục phát ra từ bên trong cơ thể nó.

Đồng thời, tám cái cánh tay khổng lồ kia vậy mà sau tiếng nổ đều rơi rụng hết!

Hắc Kim Cổ Đao cũng theo vụ nổ bắn ra, được Tô Thần vững vàng đón lấy.

Mọi người lúc này mới phát hiện cục u ở chỗ nối cánh tay trên lưng con quái vật vậy mà lại là một sinh vật sống!

Sau khi rơi xuống đất, cánh tay đó kịch liệt giãy giụa bò dậy từ trong đống thi thể.

Dù không nhìn thấy ngũ quan của tên đó, nhưng tư thế ngẩng lên mà cục u tạo ra.

Vẫn khiến khán giả có cảm giác rợn tóc gáy.

Cứ như thể trên cục u đó đang có một đôi mắt oán độc nhìn chằm chằm vào mình vậy.

Ngay sau đó, tám cánh tay chắc chắn lật ngược lòng bàn tay xuống dưới, bắt đầu hoạt động với một tư thế kỳ lạ khó tưởng tượng.

Cảm giác như lòng bàn tay biến thành giác hút, còn cục u nối cánh tay thì biến thành não bộ chủ thể.

Cảnh tượng này khiến nhiều người bắt đầu kinh ngạc. 【Tại sao cái bộ phận vốn ở trên người con quái vật đó, sau khi rơi xuống lại còn có thể tự hành động vậy? 】 【Nổ rồi, bây giờ thành đánh một chọi hai! 】 【Thật là, bây giờ tình hình bên Tô Thần đại thần bắt đầu trở nên không ổn rồi! 】 【Điểm này là thật, cảm giác bỏ ra nhiều tinh lực như vậy để đánh rớt cái thứ kia xuống, kết quả lại tự thêm cho mình một đối thủ?

Hơi không đáng tí nào! 】 【Tôi đột nhiên có một suy nghĩ khá kỳ lạ... là có khả năng toàn thân tên đó đều được ghép lại không? 】 Lời này vừa thốt ra, mọi người chợt bừng tỉnh.

Cũng đột nhiên hiểu ra tại sao Tô Thần trước đó cứ liên tục đánh vòng quanh con quái vật này.

Hóa ra là vẫn luôn tìm kiếm điểm đột phá thích hợp!

Hiển nhiên Tô Thần cũng đã lường trước sự ra đời của con quái vật mới này, nên mới trực tiếp dùng thủ đoạn tàn bạo như vậy để tách nó ra.

Và không nghi ngờ gì, con quái vật sau khi mất đi tất cả cánh tay trên lưng, mặc dù đã giống như một người bình thường.

Nhưng rõ ràng là việc mất đi những cánh tay kỳ quái trên lưng khiến nó vô cùng đau đớn.

Hơn nữa, chỗ nối trên lưng bị nổ tung tạo thành một cái lỗ đen to, bên trong đầy những chất dịch nhầy nhụa kỳ lạ.

Nhưng dù cố gắng nhìn vào bên trong lại chẳng thấy gì!

Chỉ có thể đoán xem bên trong có phải là mô cơ thể của con quái vật này không, và khả năng nó là vật tổng hợp nhân tạo lớn đến mức

nào.

Tô Thần thì nhìn chằm chằm vào thứ đang "trừng" mình trên mặt đất, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy hứng thú.

Đây là lần đầu tiên anh gây ra sát thương thực chất như vậy cho tên này, ngoại trừ đôi mắt.

Trên mặt tuy bị mình đá nát, nhưng những mô cứng kỳ lạ kia vậy mà đã bắt đầu tự phục hồi!

Mặc dù tốc độ rất chậm, nhưng chỉ cần đủ thời gian.

Cứ để mặc không quản thì thứ này có thể khôi phục lại trạng thái ban đầu!

Nhưng hai bộ phận là nhãn cầu và cánh tay rõ ràng là không có dấu hiệu phục hồi.

Mà việc các bộ phận cơ thể khác của nó cứng ngang ngửa Hắc Kim Cổ Đao của anh, điểm này rất khó giải quyết.

Điểm đột phá, đúng như bình luận đã nghĩ, chính là tìm ra chỗ nối kỳ lạ của con quái vật này, rồi tách nó ra.

Mặc dù bộ phận bị tách ra dường như khó đối phó hơn, và còn có khả năng tư duy tự chủ nhất định.

Cảm giác bị đánh vào mặt càng giống xúc giác của bão kiểm trùng ở cây Thanh Đồng.

Nhưng độ cứng thì vượt xa.

Mà mười hai cánh tay trên lưng kia càng giống như một con nhện bị cắt bỏ thân thể, chỉ còn lại mỗi cái đầu được ghép vào cơ thể con quái vật này.

Sự thật cũng chứng minh, hành vi của tên đó quả thực giống nhện.

Chỉ là dường như vì thời gian ghép nối quá dài, nhiều bộ phận đã bị hai bên đồng hóa.

Nên đã rất khó nhận ra nguyên dạng.

Nhưng không nghi ngờ gì, tên đó quả thực có ý thức tự chủ và "thị lực".

Vài lần khi anh ở vị trí điểm mù trong tầm nhìn của đối phương, tên này vậy mà vẫn có thể trực tiếp vươn tay tấn công anh.

Đương nhiên, bây giờ việc phân biệt "thị lực" của từng thi thể ở vị trí nào thực sự không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nhân lúc con quái vật còn chưa kịp phản ứng, Tô Thần trực tiếp lao thẳng xuống.

Tốc độ cực nhanh, hai bên vách núi trực tiếp biến thành những bức tranh ghép mờ ảo!

Khiến khán giả kinh ngạc tột độ. 【Cái đ*o gì!

Rơi xuống mà còn tăng tốc nữa à? 】 【Tôi nghi ngờ nghiêm trọng Tô Thần đại thần có phải nhân lúc tôi không chú ý đã ôm theo một tảng đá lớn không? 】 【Là Khôi Tinh Thích Đấu!

Tô Thần đại thần trước đó có nhắc đến chiêu này mà! 】 【Đ*t, nói vậy thì cái rung động kỳ lạ trước khi rơi xuống vừa nãy là Tô Thần đại thần đã thi triển Khôi Tinh Thích Đấu sao?

Chương 331

】 Trong lúc nói chuyện, Tô Thần đã ở chính giữa đống cánh tay đó.

Mà phản ứng của đống cánh tay đó rõ ràng nhanh hơn con quái vật lớn rất nhiều!

Dù đang tiếp cận với tốc độ cực nhanh vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của Tô Thần trước khi anh tiếp cận yếu huyệt của mình, và kịp thời co tất cả cánh tay lại để bảo vệ bộ phận trung tâm.

Keng!

Lại là tiếng va chạm mạnh của vật cứng, nhưng lần này âm thanh lại trở nên khá trầm đục!

Mọi người nhìn kỹ dưới chân Tô Thần, lúc này mới phát hiện anh không biết từ lúc nào đã lấy Kim Cương Tán ra!

Lực xung kích khổng lồ trong khoảnh khắc đã va chạm vào tám cánh tay đang co lại để cố gắng bảo vệ bộ phận trung tâm.

Sau tiếng nổ trầm đục là tiếng xương gãy rắc rắc lớn hơn!

Giống như những tầng kiến trúc chồng chất bị vật khổng lồ đè sập, đổ nát.

Kim Cương Tán đột nhiên biến mất, những cánh tay đang co lại phía dưới cũng vào lúc này mềm nhũn ra, đổ sập xuống.

Giống như xúc tu bạch tuộc khổng lồ vừa còn mạnh mẽ, ở khoảnh khắc tiếp theo liền trở nên mềm yếu không chút sức lực.

Hơn nữa còn là sự vô lực của toàn bộ, hình ảnh khiến cư dân mạng càng có xu hướng liên tưởng đến tư thái của một con rồng bị

rút gân. 【Đ*t!

Một giây mềm nhũn!

Cái này... 】 【Hahahaha, nghĩ đến cảnh không hay ho tí nào, cười chết mất! 】 【Tặc lưỡi, thảo nào rơi xuống cũng phải dùng Khôi Tinh Thích Đấu, cái này đơn giản là đã tăng áp lực trọng trường do rơi xuống lên vô số lần rồi chứ gì?! 】 【Không chỉ vậy... tôi đã quay lại xem chậm cảnh vừa rồi một lần, ngay trước khi tiếp xúc, Tô Thần đại thần còn chồng thêm một lần nữa giữa không trung... 】 Phát hiện này không nghi ngờ gì lại khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Dù sao thì trong khoảng thời gian rơi xuống với tốc độ ánh sáng như vậy mà còn có thể chồng thêm một lần Khôi Tinh Thích Đấu!

Hơn nữa động tác còn cần phải xem chậm vô hạn thì mới thấy, vậy thì phải nhanh đến mức nào chứ?! 【Thì ra là vậy, hóa ra xem livestream còn cần phải kết hợp với xem tua chậm lại mới coi là một khán giả đạt chuẩn hả! 】 【Chủ yếu là Tô Thần đại thần thật sự quá lợi hại, chỉ cần nhìn bằng mắt thường như vậy căn bản không thể nhìn ra chuyện gì đã xảy ra! 】 【Điều này là thật, áp lực trọng trường sau khi sức mạnh được chồng chất vô hạn đã trực tiếp làm toàn bộ xương cốt của con quái thú kia vỡ nát rồi chứ gì? 】 【Chắc chắn là vỡ nát rồi!

Tiếng rắc rắc rắc rắc kia mẹ nó đúng là quá đã tai! 】 Phanh!

Tô Thần trực tiếp hạ xuống điểm nối của những cánh tay đó.

Trước đó chỉ cảm thấy đây là một khối lớn màu xám đen, sau khi lại gần mới thấy rõ ràng những vật nối xương cốt trên đó!

Vị trí trung tâm mà Tô Thần đang đứng lên có thể nhìn rõ một cái đĩa tròn khổng lồ.

Nhìn xa hơn còn có thể thấy, trên phần dốc nghiêng xuống có bốn

vật thể hình bầu dục khổng lồ màu xám đen tồn tại.

Nhìn vị trí thì hẳn là nơi mắt nó từng ở.

Hiện tại chắc đã bị chất bài tiết từ cơ thể con quái vật lớn kia bịt kín hoàn toàn.

Giống như phán đoán, chính là một cái đầu nhện cộng với chân nhện.

Sau khi cắt bỏ thân, phần chân nhện vốn có đã được gập lại và trùng khớp với phần dưới đầu.

Điều này đã tạo nên cách hoạt động kỳ lạ của "cánh tay" này.

Phập —— Trong khi khán giả vẫn đang đoán mò về dị tượng cánh tay quái vật hoạt động theo nhóm, âm thanh vật sắc nhọn đâm vào cơ thể truyền đến không một tiếng động.

Nhìn lại màn hình thì thấy một trận rung lắc dữ dội.

Toàn bộ camera đều rung lắc, đồng thời kèm theo một tiếng kêu thảm thiết chậm rãi vang lên!

Gầm —— Vừa phẫn nộ, vừa khiến người ta cảm nhận được nỗi đau kịch liệt khó mà kiềm chế.

Mà ở trong sơn cốc càng khiến tiếng vọng dội lại đến cực điểm! 【Chúng nó?

Chẳng phải đã tách ra rồi sao?

Sao đau đớn vẫn có thể liên kết với nhau thế? 】 【Chắc là ngẫu đoạn tơ liên trong truyền thuyết...

Cái thứ này khá nguy hiểm đấy, cảm giác lại còn cộng hưởng! 】 【Đúng vậy, thảo nào trước đó cứ như thể trên lưng mọc mắt, hóa ra thật sự là trên lưng có mắt thật! 】 Con quái vật dưới chân đã bị giết trúng yếu huyệt, trở thành một thi thể hoàn toàn.

Mà Tô Thần lại không có ý định rời đi, còn phớt lờ tiếng kêu thảm thiết không ngừng của con quái vật lớn bị chiến tổn bên cạnh.

Nắm cán Hắc Kim Cổ Đao, anh trực tiếp xoay một vòng trong cái đầu nhện đó.

Loảng xoảng —— Sau một tiếng kêu giòn tan, một viên châu tròn xoe màu đen, thoạt nhìn tròn trịa, nhưng nhìn gần thì bề mặt lại lồi lõm, được vắt ngang trên Hắc Kim Cổ Đao.

Điều đáng nói là.

Ngay cả khi Hắc Kim Cổ Đao cắm trong đầu con quái vật lâu như vậy.

Lại còn xoay qua xoay lại một lúc, nhưng thân đao vẫn bóng loáng như thường!

Ngay cả khi có chất lỏng màu đen kỳ lạ rỉ ra từ trong viên châu, nó cũng rất nhanh trượt xuống khỏi thân đao.

Cứ như thể cực kỳ e sợ thân đao vậy.

Nhưng cũng có người tinh ý phát hiện.

Trước đây khi Hắc Kim Cổ Đao tiếp xúc với máu của Tô Thần, nó lại vô cùng kích động và nhanh chóng hút cạn máu đó.

Lúc đó mọi người đều chỉ nghĩ Tô Thần muốn dùng máu để thu hút sự chú ý của con quái vật lớn.

Bây giờ nghĩ kỹ lại thì càng giống như đang thưởng trước trận đấu cho Hắc Kim Cổ Đao, hoặc là tăng cường sức chiến đấu.

Viên châu nhanh chóng biến mất, mặc dù có người rất tò mò viên châu đã đi đâu.

Nhưng dù sao đây cũng là chiến lợi phẩm của Tô Thần, họ cũng không dám nói gì nhiều.

Tô Thần quay người đối mặt với con quái vật khổng lồ, thi triều phía dưới vẫn mềm nhũn nhúc nhích không ngừng.

Nhìn từ góc độ này, càng giống như đang bơi thuyền trên sông, trước mặt chắn bởi một ngọn núi nhỏ đã sập đổ.

Trong suốt thời gian đó, tiếng kêu thảm thiết của con quái vật chưa từng ngừng lại.

Cứ như một đứa trẻ bị cướp mất đồ chơi cần người dỗ dành, khác một trời một vực so với dáng vẻ từng nguyền rủa Tô Thần không sống nổi trước đó.

Chỉ là vào thời điểm tốt nhất để "thừa lúc ngươi bệnh mà lấy mạng ngươi" này, Tô Thần lại không động đậy.

Máy quay hướng về con quái vật đang khóc thét, khiến người ta cảm thấy phiền não.

Lại có những kẻ không có não bắt đầu thúc giục Tô Thần nhanh chóng giải quyết con quái vật lớn này.

Nhưng Tô Thần không nói gì, anh đang cảm ứng nhóm Tống tử xuống núi.

Sau khi không gian ảo số được nâng cấp còn có thêm một năng lực phụ trợ.

Chương 332

Tức là có thể đánh dấu những vật thể từng ở trong không gian ảo số.

Nếu là sinh vật sống và đối phương còn có mối quan hệ chủ-phụ thuộc với mình, anh còn có thể điều khiển từ xa một lần.

Vừa rồi dưới sự gợi ý của hệ thống, anh đã trực tiếp tách ra làm hai phần linh trí đã mấy ngàn năm tuổi của con nhện kết tinh kia, mặc dù có chút mùi hôi thối.

Để hai tiểu gia hỏa đang thấy nhàm chán trong không gian ăn hết.

Dù sao thì thứ này dù có tồi tệ đến mấy, thì tích lũy năm tháng vẫn còn đó.

Sau khi hai tiểu gia hỏa ăn xong, thân hình không có biến hóa gì, nhưng có thể thấy rõ ràng dường như chúng thông minh hơn một chút.

Há miệng kêu không ngừng, như thể đang cảm ơn Tô Thần đã ban cho món linh thực ngon lành như vậy.

Cũng nhân lúc này, nhìn qua tình hình dưới núi.

Theo dự tính của hệ thống, thi triều tràn ra trước khi anh đến, việc để hàng ngàn Tống tử đi chặn lại hoàn toàn không vấn đề gì.

Nhưng dù sao thì đồng đội "heo" cũng khá nhiều, anh không yên tâm nên đã liếc nhìn một cái.

Thị giác đột nhiên chuyển sang một con Tống tử, nhìn thấy trước mặt đống thi thể cao ngất, những thi thể dưới cùng đã bắt đầu cử động.

Mà Trần Kiến Binh và đồng đội vẫn đang bàn bạc xem nên dùng

cách gì để giải quyết những thứ này.

Tô Thần nhất thời nghẹn họng.

Nhưng bất đắc dĩ, con Tống tử này có cấp độ quá thấp để trợ giúp thị giác.

Vừa định mở miệng thì chợt thấy cơ thể khó chịu đến cực độ, mới đột ngột thoát ra.

Chỉ có thể đối diện video mà trực tiếp hét lớn. "Trần Kiến Binh, anh trực tiếp bắn vào thùng xăng đặt trên đống thi thể đi!" Lại không phải ở địa phận người sống, chỉ là nổ tung một đống xác chết thôi mà, đương nhiên có thể phát huy bao nhiêu uy lực thì nên phát huy bấy nhiêu!

Cái lều cách đây cũng bốn năm mươi mét, có gì mà phải đắn đo lo trước lo sau?

Trọng điểm là đều đã bắt đầu thành thi triều rồi mà còn rề rà?

Hóa ra anh ở trên đây vất vả như vậy là để làm trò cười à?

Người phía dưới thực ra chẳng lo lắng chút nào về mối đe dọa mà một đám Tống tử đang tung hoành trên bãi đất trống sẽ mang lại cho mình ư?

Trong khu trại, Vương Điềm Điềm vừa trấn tĩnh lại, đang xem livestream, nghe thấy câu nói của Tô Thần thì ngẩn ra một chút.

Vội vàng chạy qua xem, nhưng lại không có ai livestream trực tiếp!

Vậy Tô Thần làm sao biết được tình hình ở đây, còn biết Trần Kiến Binh đang ở cạnh lều bàn bạc chuyện gì đó với người khác, phía xa còn đặt một thùng dầu lớn?

Nhưng cũng không dám chậm trễ, trực tiếp truyền lời của Tô

Thần cho Trần Kiến Binh.

Người sau ngẩn ra một chút, khi nhìn thấy Tô Thần nhíu mày nói ra câu đó trong video.

Mới do dự một lúc rồi nói ra điểm mâu thuẫn của mình. "Phạm vi này quả thực có thể giải quyết toàn bộ đống thi thể này, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng đến đội quân Tống tử của Tô giáo thụ ngài..." Tô Thần nghe câu này khinh miệt cười cười. "Nhiều Tống tử lấy không như vậy vốn dĩ là để tiêu hao, tôi lại không đánh nhau, bảo vệ chúng kỹ càng để làm gì?" Mọi người nghe xong.

Tặc lưỡi!

Rất có lý a!

Đây vốn dĩ là một trận chiến tiêu hao, lúc đó tuy họ khá khó hiểu Tô Thần muốn nhiều Tống tử như vậy để làm gì.

Nhưng giờ thì mọi chuyện đã sáng tỏ, những lời đồn đại trước đó trên mạng rằng Tô Thần tự tiện thu gom một đám quân Tống tử.

Âm mưu lật đổ chính quyền tự mình làm lão đại cuối cùng cũng tự sụp đổ.

Khiến không ít fan hâm mộ lúc đó vốn không mấy tin Tô Thần sẽ làm chuyện như vậy xúc động đến rơi lệ.

Đúng vậy!

May mà những người cấp trên lúc đó không tin lời đồn mà ra tay với Tô Thần.

Bằng không nếu những Tống tử này bị bắt đi, thì bây giờ căn bản đã không còn tuyến phòng thủ này nữa rồi.

Mặc dù sự tiên kiến như vậy cũng khiến người ta cảm thấy khá hoảng sợ...

Trần Kiến Binh do dự hồi lâu thì ngẩn người ra một chút.

Dường như cũng bắt đầu nghi ngờ hành vi trước đó của mình.

Anh ta lại do dự giữa việc có gây ra ẩn họa cho những người còn lại hay không và có làm hại đến những Tống tử đang giúp phòng thủ hay không?

Cán cân như vậy vốn dĩ không nên xuất hiện vấn đề!

Có lẽ vẫn là vì người thường bỏ chạy tán loạn khắp nơi, mà những Tống tử này lại kiên cường giữ vững trận địa.

Khiến anh ta nhất thời nhìn nhầm, coi những Tống tử này như những chiến sĩ đã hy sinh trước đó, kiên cường bám trụ tại chỗ!

Trên thực tế, thoáng nhìn qua, quả thực có thể nhìn thấy những chiến sĩ đã bị cắn chết, hy sinh trong thi triều đó.

Thật là khéo quá...

Sau khi trực tiếp xác nhận với Tô Thần rằng những Tống tử đang phòng thủ sẽ tự động bổ sung khi có lỗ hổng.

Liền gọi Lôi Hằng Lượng, người có kỹ năng bắn súng chuẩn nhất đến.

Đùng!

Oanh!

Khoảnh khắc viên đạn xuyên qua thùng xăng, một con hỏa long vút trời trực tiếp nuốt chửng mọi vật trong phạm vi gần hai mươi mét xung quanh.

Đương nhiên, thi triều gần hơn đã trực tiếp khiến ngọn lửa lan rộng ra.

Rất nhanh, toàn thân những Tống tử này đều bốc cháy.

Những Tống tử vừa định trỗi dậy liền bị lửa thiêu rụi, nhiệt độ cao càng khiến ngọn lửa bùng lên dữ dội!

Nhưng rõ ràng những Tống tử phía trên tuy bị lửa thiêu rụi, nhưng rốt cuộc chúng vẫn là từ trong núi lửa chui ra.

Có sức chịu đựng đáng kể.

Ngay cả khi chỉ còn lại một phần nhỏ bị cháy, chúng vẫn không hề có ý định dừng lại mà tiếp tục tiến xuống.

Ánh lửa trực tiếp chiếu rọi cả một vùng trời đất nhỏ này đỏ rực.

Thấy ngọn lửa cũng bắt đầu thiêu rụi những Tống tử phòng thủ đến mức khó nhận ra hình dạng, không ít người lại không kìm được lòng mà lần nữa xót xa cho những Tống tử này. 【Chúng nó tuy khác chủng tộc với chúng ta, nhưng không chỉ chưa từng làm hại chúng ta, còn giúp phòng thủ cho người bên dưới nữa, thật sự cảm động quá! 】 【Cái này là thật, trước đó xem video thấy mấy con Tống tử bị giẫm đạp đứng dậy lúc đó tôi thật sự đã rơi nước mắt! 】 【A a a!

Đợi mọi chuyện qua đi chúng ta làm cho những người này một cái bia kỷ niệm đi! 】 【Là Tống tử... nhưng người ta đã chết mấy ngàn năm trước rồi, chúng ta làm bia kỷ niệm cho người ta có phải là trông chúng ta não rất không dùng được không? 】 【A a a a tôi không cần biết!

Tôi chỉ muốn làm bia kỷ niệm cho chúng!

Đợi đấy!

Đợi tai nạn qua đi tôi sẽ đi quyên tiền xin phép! 】 Nhìn bình luận đều đang thảo luận chuyện bên kia, Tô Thần hiển nhiên cũng rất bất đắc dĩ.

Những ngày có thể nằm ở nhà lướt livestream, bình luận tùy ý trên mạng, bản thân anh cũng rất thích.

Chương 333

Bây giờ thì lại đổi thành mình phải làm việc quần quật cho livestream, còn mấy tên này thì đi khắp nơi xem video bình luận.

Nên nói mình là thăng cấp đây?

Hay là hạ cấp rồi?

Vừa nghĩ xong, một nắm đấm khổng lồ từ phía trên trực tiếp giáng xuống.

Nhìn lên, mặt con quái vật lớn đã phục hồi được hơn nửa.

Trước đó lờ mờ cảm giác được những vật thể nhỏ li ti trên mặt tên này hẳn là những cái chân dài của bão kiểm trùng phiên bản nâng cấp.

Nhưng không ngờ khả năng phục hồi này lại mạnh hơn thuộc tính mộc hiện tại của mình không ít!

Nghĩ đến hệ thống nói toàn thân tên này đều là điểm kinh nghiệm, Tô Thần khóe miệng nhếch lên, nghĩ đến chuyện thú vị hơn!

Khán giả đang thảo luận về những Tống tử phòng thủ bị lửa thiêu, lại một lần nữa kéo tầm nhìn về phía Tô Thần.

Ban đầu họ nghĩ rằng tất cả những chuyện này đều do Tô Thần sắp xếp, Tô Thần mới là người đáng được khen ngợi nhất.

Nhưng không ngờ vừa phản ứng lại nhìn về phía màn hình, thì thấy Tô Thần với vẻ mặt đầy âm mưu.

Mặc dù cũng rất đẹp trai.

Nhưng tổng thể lại cho người ta một cảm giác rợn người.

Ánh mắt đồng tình trực tiếp hướng về con quái vật lớn dưỡng

như đã có nhiều thay đổi kia. 【Hình như tên này sắp gặp nạn rồi? 】【Cười chết mất, tuy có chút đồng tình với nó, nhưng tên này cuối cùng cũng sắp chết rồi! 】【Thật vậy, nếu tên này chính là thủ phạm gây ra sự biến đổi nhiệt độ, thì xin Tô Thần đại thần ra tay nhanh hơn chút đi!

Hy vọng nó sớm chết! 】【Nhưng nếu thật sự cần phải tháo dỡ từng chút một, thì cũng phải mất một lúc khá lâu chứ... 】【Đúng vậy, nếu có cách nào hiệu quả hơn thì tốt quá, tiết kiệm chút thể lực cho Tô Thần đại thần mới phải 】 Bình luận đang sôi nổi, hoàn toàn không ý thức được tình hình hiện tại là gì.

Chỉ thấy Tô Thần thân hình chợt lóe, tránh được cú đấm nện xuống ầm ầm kia.

Quái vật đấm hụt, nhưng lại gầm gừ kêu gào rồi loạn xạ đấm xuống một cú nữa.

Lần này Tô Thần không hề có ý định tránh né.

Cứ để cú đấm kia đập mạnh xuống.

Máy quay bị luồng khí bắn ra làm mờ ống kính, trong tầm mắt dường như chỉ còn lại cánh tay khổng lồ như cột chống trời.

Có thể xác định thứ này nhất định là "hàng thật giá thật", dù sao so với đám cánh tay kỳ quái trước đó.

Cánh tay này còn thô và khỏe hơn!

Cờ rắc!

Tiếng xương gãy giòn tan vang lên như sấm.

Mọi người chỉ cảm thấy tâm thần chấn động!

Ngay sau đó liền thấy cánh tay khổng lồ kia từ phía dưới bỗng nhiên xoắn vặn!

Chỉ trong một khoảnh khắc!

Tiếng xương gãy giòn tan dày đặc truyền ra.

Và cánh tay khổng lồ kia có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trong nháy mắt tự nó xoắn vặn thành hình bánh quai chèo!

Quái vật rõ ràng là bị chậm trễ cảm giác đau đớn!

Đợi đến khi toàn bộ cánh tay bị phế bỏ mới kịp rụt tay về, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Đồng thời ánh mắt căm hận nhìn Tô Thần.

Tô Thần bản thân lại không thèm đếm xỉa.

Hờ hững rụt hai tay đang giơ cao về.

Vỗ vỗ tay, thần sắc lạnh lùng nói với tên kia: "Trước đây ngươi không phải nói ta không sống được sao?

Bây giờ ngươi còn cảm thấy ta không sống được nữa ư?" Quái vật sững sờ một chút.

Vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tô Thần mà nó tự cho là đã hiểu rõ.

Dù sao người đã tiến vào bên trong đã nói rất nhiều chuyện với nó, nó tự cho rằng với thực lực của mình đối phó với loại nhân loại này hẳn là chuyện khá dễ dàng.

Nhưng hiện thực lại là một cái tát không thương tiếc, giáng mạnh vào mặt nó.

Hơn nghìn năm đã trôi qua!

Tại sao vẫn có loại nhân loại nhỏ bé như vậy xuất hiện, còn dễ dàng khiến nó mất đi vũ khí quan trọng!

Đó là thứ mà năm xưa bọn chúng đã tốn biết bao công sức mới lắp vào được!

Càng nghĩ càng không cam lòng, nhưng nỗi đau trên cơ thể lại là thật sự!

Nó đã quên mình bao nhiêu năm rồi chưa cảm nhận được đau đớn!

Tất cả là do tên nhân loại đáng chết này!

Trong ống kính, vẻ mặt ấm ức của quái vật trông khá buồn cười.

Có người trực tiếp chụp ảnh màn hình làm thành sticker.

Chỉ là lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Quái vật có thể sống lâu như vậy, nếu bị dồn vào đường cùng chắc chắn sẽ gây rắc rối.

Kết quả tồi tệ nhất là nó sẽ mở rộng vết nứt của núi, sau khi kích hoạt vận động địa chất quy mô lớn sẽ dẫn đến núi lửa phun trào.

Sau đó tình huống nghiêm trọng nhất có thể là tên này không những không sao, mà núi lửa phun trào còn cải tạo hoặc tăng cường những con quái vật này.

Đến lúc đó, nhân loại không thể tiếp cận không nói, biến đổi khí hậu lại càng trầm trọng hơn.

Chưa kịp đợi người lên giải quyết những con quái vật này, có lẽ tất cả đã chết trong biến đổi khí hậu rồi.Đang nghĩ đến cục diện thảm khốc này.

Mọi người liền thấy Tô Thần lại bắt đầu hành động, chỉ là tốc độ hành động lần này cực nhanh!

Con quái vật kia dường như hoàn toàn không hề nhận ra nhân loại đang nghiến răng nghiến lợi đã không còn ở chỗ cũ.

Vẫn đang ôm cánh tay của mình, vẻ mặt như bị táo bón.

Mà Tô Thần đột nhiên tiếp cận con quái vật, lại là hai tay không!

Hắc Kim Cổ Đao và Kim Cương Tán đều không mang theo, sự nghi hoặc dâng lên trong lòng.

Vừa định gõ phím hỏi.

Liền thấy Tô Thần chân chỉ lướt nhẹ hai cái giữa không trung, ngay sau đó cả người bay thẳng lên!

Tư thái như trích tiên cưỡi mây đạp gió, khí vũ hiên ngang!

Mọi người nín thở tập trung nhìn cảnh tiên nhân bay về trời, muốn từ trên trời giáng xuống chế phục yêu quái dưới đất.

Trong lòng không khỏi bùng cháy.

Nhưng cũng không khỏi vừa lo lắng con quái vật khổng lồ này liệu có còn chiêu sát thủ nào không.

Vội vàng nhắc nhở Tô Thần mang theo binh khí phòng vạn nhất!

Có cư dân mạng xem rất hả hê. 【Đại thần Tô Thần bản thân đã là một vũ khí sát thương lớn, còn sợ thứ này sao?】【Buồn cười, vua không lo, thái giám lo!】【Mặc dù đại thần Tô Thần thực sự rất mạnh, nhưng cứ trực diện lao vào mặt người ta, chẳng phải là tìm đánh cho sao...】【Nhưng có gì đâu?

Chương 334

Vừa nãy chẳng phải trực diện đỡ đòn, trực tiếp phế bỏ cánh tay của người ta sao?】Dường như trực tiếp nói rõ rằng con quái vật này ở đây dù thân hình có lớn thì có ích gì?

Chẳng phải vẫn bị phế bỏ sao!

Mọi người càng nghĩ càng nghi hoặc.

Theo thực lực của Tô Thần, chẳng lẽ không thể trực tiếp chém đứt đầu con quái vật ngay từ đầu khi nó chưa hoàn toàn chui ra sao?

Có người trực tiếp vạch trần.【Đây chính là mù xem livestream, vừa xem vừa hỏi cái gì đang xảy ra!

Trước đây đại thần Tô Thần đã dùng Hắc Kim Cổ Đao chém khắp những chỗ có thể chém trên người con quái vật này rồi!

Căn bản không chém nổi!】Đang nói thì thấy ống kính đột nhiên nhảy đến phía sau con quái vật.

Mọi người lúc này mới phát hiện Tô Thần đang trực tiếp lao đến phần lưng mà tên kia trước đó bị Hắc Kim Cổ Đao chém nát!

Cũng nhớ đến cảnh Hắc Kim Cổ Đao trước đó bị đâm vào cơ thể con quái vật, ngay sau đó lại bị máu nóng bắn ra.

Bên trong vì Hắc Kim Cổ Đao đều không bị nổ hỏng, nhưng trên cơ thể tên này lại xuất hiện một cái lỗ lớn.

Điều này cho thấy vẫn cần phải công phá từ bên trong!

Bên ngoài cứng rắn, nhưng chỉ cần xuất hiện một lỗ đột phá từ bên trong.

Thì vật thể dù cứng rắn đến đâu cũng chỉ có thể bị hủy diệt.

Tô Thần tính toán rằng nếu vụ nổ mạnh mẽ trước đó đều bị tên này tiêu hóa bên trong.

Có lẽ có thể dùng một quả bom có uy lực mạnh hơn!

Ngay lập tức, anh chia một phần ba số TNT đã lấy được từ hầm ngầm trước đó.

Không chút do dự ném vào cái lỗ trên lưng con quái vật.

Nói là cái lỗ trên lưng, nhưng thực tế cũng chỉ là một cái hố rộng khoảng hai mét vuông mà thôi.

So với toàn bộ phần lưng rộng lớn của con quái vật thì thực ra chẳng đáng là bao.

Nhưng không ngờ rằng, lần này ngay khoảnh khắc ném bom vào.

Con quái vật khổng lồ cuối cùng cũng phản ứng lại rằng nhân loại nguy hiểm trước mặt nó đã biến mất!

Đồng thời cảm quan vô cùng nhạy bén nhận ra phía sau lưng mình dường như có chút động tĩnh!

Thế là không nói hai lời trực tiếp ngã ngửa ra sau!

Oanh —— Luồng khí khổng lồ như một ngọn núi nhỏ đè xuống.

Tô Thần đang định rời đi, cơ thể vô tình bị luồng khí này cuốn đi một chút, sau đó mới phát hiện chất nhờn trên lưng con quái vật trơn trượt!

Ngay khoảnh khắc quái vật ngã ngửa ra sau, nó chảy xuống thành những sợi tơ đen mảnh.

Và dưới áp lực của gió, chúng bỗng nhiên xoắn chuyển hướng lao về phía Tô Thần!

Cảm giác thị giác giống như từng con quái xà đen uốn lượn, bơi

lội trong không trung.

Và một khi thị giác đã xác định như vậy, sẽ ngầm hiểu và chấp nhận khái niệm này.

Khán giả đều cảm thấy đó là từng con rắn dài, mảnh mai tuôn ra từ cơ thể con quái vật khổng lồ này, truy đuổi Tô Thần không ngừng.

Thực tế, trong mắt Tô Thần đúng là như vậy!

Bởi vì ống kính không thể bắt trọn toàn bộ hình dáng của những sợi tơ đen kỳ lạ này.

Ở đầu tận cùng của cơ thể bị chất lỏng màu đen bao phủ, hóa ra chính là những con mắt nhỏ như hạt đậu xanh!

Nhưng kỳ lạ là những con rắn mảnh mai nhưng sức mạnh siêu quần và cực kỳ linh hoạt này, ngay cả lưỡi rắn cũng là màu đen lẫn lộn.

Mang lại cảm giác giống như những ký sinh trùng đã ẩn mình trong thịt xương nhiều năm.Có thể tạo ra một sinh vật khổng lồ mà cả bên trong lẫn bên ngoài đều là ký sinh thể, lại còn có bản ngã riêng.

Tô Thần thậm chí còn nghi ngờ liệu những thứ mà anh gặp phải trong mộ trước đây có phải đều là sản phẩm thí nghiệm của những ca phẫu thuật nhỏ, còn những con quái vật như thế này mới thực sự là tác phẩm cuối cùng hay không.

Anh lật tay rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém đứt tất cả những sợi tơ đen đang truy đuổi.

Trong không gian rõ ràng truyền đến tiếng hưng phấn của hai tiểu gia hỏa.

Dường như chúng rất hứng thú với sinh vật như vậy —— về mặt thức ăn.

Tô Thần suy nghĩ một chút, liền trực tiếp mở lối vào Hư Không Gian về phía sau lưng.

Anh ung dung bỏ chạy.

Đối phương muốn đuổi kịp và ăn thịt anh thì phải thò đầu vào Hư Không Gian trước.

Mà bên trong có hai tiểu gia hỏa đang ngao ngao đợi chén, trực tiếp không khách khí ăn bữa buffet.

Chỉ là cảnh tượng này trong ống kính trông vô cùng khủng khiếp.

Máy quay không thể bắt được sự tồn tại của Hư Không Gian, vì vậy trong mắt công chúng, những sợi dây đen kỳ lạ này chỉ là biến mất đồng loạt khi cách cơ thể Tô Thần khoảng một mét.

Giống như ở đó xuất hiện một bức tường hoặc một cái miệng khổng lồ của quái vật trong suốt nhưng răng đều tăm tắp.

Mặc dù không thể hiểu tại sao cái miệng khổng lồ này lại chặn những sợi dây đen đó.

Nhưng giống như cảm giác thoải mái khi nặn mụn đầu đen, nhìn thấy những sợi dây đen kia đều bị hút vào và biến mất.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Tô Thần đã điều chỉnh tư thế, nhảy vọt thoát khỏi phạm vi không gian sụp đổ mà con quái vật đập xuống.

Oanh —— Nửa vách núi trực tiếp bị đập ra một cái hố sâu lõm xuống rộng gần ba sân bóng đá.

Đập nát vô số Tống tử đã là chuyện thường.

Mọi người đều nói không muốn nói nữa.

Màn hình tràn ngập là vết nứt khổng lồ xuất hiện ở bên cạnh Cổng

đồng.

Khác với tưởng tượng, đó thực sự chỉ là một cánh cửa lớn khảm vào vách núi!

Theo hình ảnh mà máy quay ghi lại ở đây, thân núi đã nứt ra.

Độ sâu kéo dài xuống bao nhiêu là một con số chưa biết.

Không có số liệu đo lường từ chuyên gia lên đó, mọi thứ đều là ẩn số.

Chuyên gia suy đoán lực đạo vẫn được kiểm soát trong phạm vi chấp nhận được, mặc dù vết nứt khổng lồ này bản thân nó nằm ở vị trí khá sâu trong thân núi.

Nhưng ở tầng tiếp xúc giữa dung nham và thân núi dường như đã được cố ý gia cố.

Ban đầu các chuyên gia phát hiện vấn đề này tưởng là tự nhiên.

Nhưng khi nguy cơ đến gần, có người phân tích có thể là những người đã xây dựng cánh Cổng đồng khổng lồ này vào thời điểm đó đã phát hiện ra vấn đề.

Để bảo vệ tốt nơi như vậy không bị núi lửa phun trào làm hư hại.

Cho nên đã tiến hành gia cố đặc biệt lớp đá dung nham đó! 【Vậy là các cụ tổ tiên nghìn năm trước đã dự đoán được tình huống hiện tại?】【Tôi nghĩ là có thể dự đoán được, nhưng núi lửa hoạt động sớm muộn cũng sẽ phun trào, chuyện như vậy hẳn là có thể phát hiện qua quan sát lâu dài…】【Nói thì nói vậy, nhưng kẻ ngoan độc có thể ra tay với dung nham thì có phải là quá kinh khủng rồi không?】【Xem ra chúng ta chắc chẳng ai dám làm vậy nhỉ?

Chẳng lẽ là đặt biện pháp gia cố gì đó lên dung nham?】【Nếu là lời tiên tri, Tô Thần không phải đã nói rằng tộc nhân của tiên tri ở

Tinh Tuyệt Cổ Quốc đã rời khỏi nơi đó sớm để đi đến vùng đất Thăng Long sao?】【Má ơi!

Nếu đúng là vậy thì chuyện này hơi khó tin rồi!】Nghĩ đến tiên tri, mọi người càng vô tình liên kết lời cảnh báo và khả năng tiên tri biết trước mọi thứ của Tô Thần suốt chặng đường với sự việc này.

Dù sao huyết mạch của người có năng lực chắc chắn không tầm thường!

Trọng điểm là nghĩ đến trước đây, tài khoản Thiên Quan Chúc Phúc đã bị giấu kín lâu như vậy.

Hơn nữa ngay cả chính quyền cũng không hề hay biết về chuyện này.

Trong một thời gian, mọi người càng tò mò về lớp sương mù bí ẩn bao quanh Tô Thần.Ngọn lửa dưới núi đã sắp tàn.

Chương 335

Nhìn những Tống tử canh gác ở xa bắt đầu di chuyển lấp đầy chỗ trống, Trần Kiến Binh và đồng đội sau khi dùng Phù chỉ khống chế vài con cá lọt lưới từ vụ nổ mới yên tâm.

Đội y tá vẫn còn nguyên vẹn, dày dạn kinh nghiệm chiến đấu, không mất lý trí trong tình huống trước đó.

Giúp các nhà nghiên cứu bị thương băng bó vết thương, sau khi xác nhận bảy người còn lại đã tử vong hoàn toàn thì giúp đưa thi thể ra ngoài để hỏa thiêu tập trung, đồng thời cũng bắt đầu nghĩ đến việc trực tiếp triển khai các biện pháp phòng hộ vệ sinh ở khắp nơi.

Chỉ có rất ít người xem, nhưng sau khi vài tài khoản chính thức liên tiếp chia sẻ video đã khiến những biện pháp xử lý phòng hộ sau tai họa này được lan truyền rộng rãi.

Dù là vô cùng không nỡ, nhưng để ngăn chặn tai họa lớn hơn xảy ra.

Không ít người chỉ có thể ngậm lệ đưa người thân đã mất của mình lên đống thi thể, tự tay châm lửa hỏa thiêu thi thể ngay tại chỗ.

Vật phẩm khử trùng trong siêu thị trở thành hàng hóa cứng.

Chủ siêu thị còn sống thì trực tiếp xếp hàng lĩnh và phát.

Chủ siêu thị đã mất thì cũng có người quay video ghi lại và phát theo đầu người.

Những người còn có thể hoạt động đều bắt đầu dọn dẹp lớn, để loại bỏ mùi hôi thối khó chịu của thi thể trong những căn phòng nóng hầm hập!

Miền Nam vẫn là nhiệt độ thấp đến mức nước đổ xuống cũng có

thể đông lại, dù không còn mối đe dọa từ trùng tuyết.

Trong nhiệt độ như vậy, muốn thiêu thành công thi thể vẫn cần không ít nỗ lực.

Thậm chí có người khi xem livestream của Tô Thần, nảy ra ý tưởng trực tiếp để con quái vật khổng lồ kia nghiền nát những thi thể này.

Sau đó khi nói ra thì lập tức bị người bên cạnh cho một cái bạt tai!

Nhìn thấy mặc dù nhiệt độ không đổi, nhưng toàn bộ môi trường mạng đã bắt đầu dần dần tốt hơn.

Chu Hoài Văn vui mừng gửi tin nhắn cho cấp trên.

Chu Toàn Bình lúc này đang ở bệnh viện nằm giường đối diện với Sở Mục Vân.

Hai người bất lực nhìn nhau cười, "Đều là người lớn tuổi rồi, vượt qua lần này xong thật sự phải nghỉ hưu rồi…".

Môi trường bệnh viện cũng chẳng khá hơn bên ngoài là bao.

Số người chết tăng vọt.

Rất nhiều người bệnh nặng không qua khỏi được cái nóng kinh hoàng đó.

Nhưng người chết còn chưa kịp đưa ra ngoài, cổng viện đã chật cứng những người mới đưa đến.

Giống như bây giờ giường của Chu Toàn Bình cũng vừa mới được dọn dẹp, mang theo hơi ấm còn sót lại của người vừa mới qua đời.

Đại hoàn cảnh như vậy ai cũng không dám câu nệ điều gì, ảnh hưởng đến các bác sĩ và y tá vốn đã bận rộn không ngừng.

So với sự hy sinh thảm khốc ở tiền tuyến, thực ra nơi hậu phương đảm bảo hậu cần mới càng có thể làm nổi bật tình hình lần này thảm khốc đến mức nào.

Toàn tuyến báo động khẩn cấp —— bất kể nam nữ già trẻ cơ bản là hoàn toàn không có bất kỳ ai may mắn thoát khỏi.

Trong bệnh viện, cái nóng bức khó chịu đông kết lại thành một mảng, giống như một tấm lưới dính người giam hãm mọi người bên trong, ngay cả việc thở cũng trở nên vô cùng khó khăn!

Hai người dù không thể bỏ mặc những người vẫn đang chiến đấu ở tiền tuyến.

Nhưng cũng đành bất lực hai lần mất ý thức dưới cái nóng gay gắt.

Vừa được cấp cứu tỉnh lại, nhìn thấy tin nhắn mà Chu Hoài Văn gửi đến.

Cả hai không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

"Trận chiến này, nếu chúng ta đi đánh, có lẽ đã thua rồi, ha ha ha…" Nụ cười khổ tự giễu hiện trên gương mặt tang thương.

Rõ ràng không lâu trước đó trong buổi họp báo còn là hai người thần thái sáng láng, tinh thần phấn chấn, bây giờ tiều tụy như những người già đã ngoài năm mươi.

"Nhưng lời cảnh báo trước đây của Thiên Quan… à không, Tiểu Tô giáo sư đưa ra, chẳng lẽ là nói trận chiến này anh ấy thay chúng ta gánh vác, nhưng sau đó sẽ không giúp chúng ta nữa sao?"Sở Mục Vân trầm tư một lát.

Anh nghĩ, Tô Thần sở dĩ không dùng tài khoản Thiên Quan Chúc Phúc nữa, chẳng phải là vì muốn yên tĩnh mà làm việc sao?

Bây giờ trực tiếp công khai tài khoản này dưới tầm mắt của công chúng.

Dường như là trực tiếp ngồi xuống vạch trần bí mật cuối cùng vậy.

"Tôi đoán cũng là như vậy, có lẽ sau lần này anh ấy sẽ trực tiếp ẩn mình…" Mặc dù không ai muốn Tô Thần cứ thế biến mất lặng lẽ, nhưng tình hình hiện tại rõ ràng là trước đây hoàn toàn không thể so sánh được.

Ngay cả những lão già như họ còn muốn nghỉ hưu.

Người như Tô Thần đã cứu rỗi thế giới mà muốn nghỉ hưu, ai lại dám ngăn cản chứ?

Chỉ là đang nghĩ sau này khi mọi chuyện kết thúc cần phải tặng Tô Thần món quà cảm ơn cấp độ nào… Mọi người đều nghĩ như vậy.

Không ai nhận ra rằng, sau khi Tô Thần tự mình bại lộ thân phận, điều họ nghĩ trong lòng đều là Tô Thần sẽ ra sao sau khi chiến đấu xong.

Trận chiến này khi nào sẽ được Tô Thần kết thúc… Không ai ngờ rằng mình trong tiềm thức đã hoàn toàn chấp nhận khái niệm "Tô Thần nhất định sẽ thắng", và cố gắng truyền tải cho người khác.

Và tất cả đều bắt đầu kỳ vọng vào cuộc sống sau chiến tranh, sau khi mọi thứ trở lại bình yên.

Chỉ có Vương Điềm Điềm lặng lẽ ở trong doanh trại xem livestream, nước mắt như mưa.

Cô hiểu!

Tô Thần sở dĩ tự mình bại lộ thân phận Thiên Quan Chúc Phúc trong cục diện như vậy.

Vẫn là vì nhiều người lúc đó đã mất đi hy vọng sống.

Một mặt vừa xúi giục bình luận để khuấy động, một mặt lại lặng lẽ ra đi.

Trong tình hình cục diện lúc đó còn chưa rõ ràng, chỉ có sự xuất hiện của một người có thực lực siêu quần, có thể khiến tất cả mọi người công nhận.

Mới có thể ổn định lòng người!

Cũng chính vì vậy, Tô Thần mới trực tiếp phô trương đại danh của mình để ổn định lòng dân!

Mặc dù dùng thái độ trực tiếp, thẳng thắn, thậm chí có chút kiêu ngạo quá mức.

Nhưng không nghi ngờ gì, trên thế gian này người có thể kiêu ngạo một cách tự tin như vậy, và sự kiêu ngạo đó còn được công chúng hân hoan chấp nhận, thì cũng chỉ có anh ấy!

Cũng chính vì hành vi của anh ấy mà đã tạo nên cục diện vạn người đồng lòng hiện tại bắt đầu chỉnh lý lại gia viên của mình.

Chỉ là cô vẫn không nhịn được nước mắt như mưa.

Bởi vì càng vào giai đoạn chiến đấu cao trào, thần sắc trên mặt Tô Thần càng trở nên nghiêm túc.

Cô càng lo lắng cái bóng lưng khó vượt qua của Tô Thần mà cô đã nhìn thấy trên trực thăng, ngồi trên lưng chim điêu, cảm giác khoảng cách giữa cô và anh ấy ngày càng xa.

Giống như một người vẫn luôn bảo vệ mình, sắp biến mất vậy.

Cảm giác mất mát khiến cô lòng đau như cắt…Những người xung quanh vẫn đang bận rộn chỉnh lý doanh trại.

Lấp đầy những hố nước bẩn thỉu, tập hợp số vật tư còn lại.

Mà Trần Kiến Binh và đồng đội lại đứng ngồi không yên nhìn ngọn núi Trường Bạch cách đó không xa, cau mày thành hình chữ "xuyên".

Nhìn những Tống tử bên cạnh vòng phòng hộ tuy đã chất đống những mảnh thi thể mềm nhũn khá dày đặc, nhưng số lượng và sự chênh lệch so với những gì họ nhìn thấy trên máy bay vẫn còn rất lớn!

"Chắc chỉ là đội tiền phong, nếu tôi không nhớ nhầm thì sau khi Tô giáo sư đi vào miệng núi lửa, mặc dù đã giải quyết được khá nhiều Tống tử, nhưng…" Lý Cường Quốc cau mày, cầm ống nhòm nhìn dải thi triều đen đặc, khá rộng đang di chuyển xuống trên thân núi.

Anh tức giận nắm chặt nắm đấm.

Nhìn lại những chiến sĩ bên cạnh đã gần như kiệt sức, bệnh tật không thể tạo thành quân đội.

Anh càng tức giận không chịu nổi!

"Không giữ được nữa rồi!

Đợt nhỏ này chúng ta còn không đối phó nổi!

Sau đó đợt lớn kia nhất định sẽ phá vỡ vòng phòng vệ, ăn thịt tất cả chúng ta!" Lý Cường Quốc bực bội nói, một quyền tức giận đập vào thân cây bên cạnh.

Trần Kiến Binh cũng cầm ống nhòm nhìn số lượng kinh người trên đó.

Nghĩ đến trong livestream, thung lũng nơi Tô Thần đang ở còn có số lượng gấp mấy trăm lần như vậy, trong lòng càng hy vọng Tô Thần nhất định phải thắng.

Chương 336

"Bây giờ rút quân cũng không kịp rồi, xe đã mắc kẹt ba chiếc trên đường, trước khi đưa xe ra đường cao tốc có lẽ sẽ bị thi triều đuổi kịp…" Lý Cường Quốc cau mày càng sâu hơn, "Ý anh là chúng ta dùng vũ trang hiện có tử thủ ở đây sao?" Trần Kiến Binh không thể không gật đầu.

"Tôi tin trước khi chúng ta không chống đỡ nổi, Tiểu Tô giáo sư có thể giải quyết được mọi chuyện!" Nếu là trước đây nghe câu nói này, Lý Cường Quốc có lẽ còn nghi ngờ một chút.

Nhưng vào lúc này nghe câu nói này, ngay cả bản thân anh cũng bị đánh một liều adrenaline không rõ nguồn gốc và bắt đầu chỉ huy mọi người chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo!

Quả thật, chuyện ở Kim Tước Sơn khi đó bọn họ bị buộc phải liên tục rút lui.

Không có bất kỳ cách nào!

Nhưng bây giờ trước mặt bọn họ có một nhóm Tống tử kiên cường phòng thủ đang chặn đứng những đòn tấn công mãnh liệt nhất!

Trên tay còn có hơn năm nghìn Trấn Thi Phù còn lại từ những chiến hữu đã hy sinh trước đó!

Mặc dù đây là toàn bộ số tồn kho, nhưng vẫn đủ để họ liều mạng một phen!

Rất nhanh dưới sự chỉ huy của hai người, công tác chuẩn bị chiến đấu bắt đầu được triển khai khẩn trương.Ở một bên khác.

Tô Thần nhìn vết nứt mà con quái vật khổng lồ này đập ra.

Cấu tạo bên hông của toàn bộ cánh Cổng đồng trực tiếp đập vào

mắt, không hề có bất kỳ sự liên kết thừa thãi nào.

Trực tiếp loại bỏ khả năng nó liên kết với bên trong thân núi!

Đằng sau cánh Cổng đồng này quả thật là một Hư Không Gian.

Có lẽ nguyên nhân mà Uông Tàng Hải không thể miêu tả cảnh tượng phía sau cánh cổng khi đó là như vậy.

Giờ đây đã xác định rằng dù không thể mang thứ khổng lồ này đi.

Để nó ở đây, chỉ cần không có Quỷ Tỳ thì ai cũng không thể mở ra.

Không cách nào gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến bên trong nữa.

Tránh được nguy cơ có người hùa theo muốn vào làm loạn.

Cũng ngăn chặn được ý tưởng của một số nhà nghiên cứu khoa học tự cao tự đại muốn nghiên cứu Cổng đồng hoặc bên trong của nó.

Nghĩ đến đây, Tô Thần cũng yên tâm không ít.

Ngay sau đó liền quay người chuyên tâm đối phó với con quái vật khổng lồ tàn phế nhưng kiên cường trước mặt.Vừa nãy, ngay khoảnh khắc anh lùi về khoảng cách an toàn, quả bom đã được đưa vào trong cơ thể con quái vật bắt đầu phát huy tác dụng.

Oanh một tiếng nổ lớn, nhưng lại nhỏ hơn cả mối đe dọa nổ ra bên ngoài trước đó.

Giống như dự đoán trước đó, thứ này càng giống một cái kén kín mít.

Và không gian bên trong hẳn là thông suốt, và vô cùng rộng lớn!

Quả bom trước đó là dừng lại ở bề mặt, nên sau khi nổ bay cái chân nhện ra, dư lực vụ nổ liền bắn ra.

Lần này, quả bom được đặt chắc chắn vào, có lẽ đã hạ xuống gần mười mét.

Ước chừng đã đạt đến phần eo của quái vật.

Nơi đó cũng là một điểm liên kết, còn việc có tiếp tục đi xuống khoảng không bên dưới hay không thì Tô Thần không thể nắm chắc.

Không khí lưu thông bên trong rất kém, nghe như tiếng đờm mắc trong cổ họng một lão già sắp chết.

Oanh long oanh long —— liên tục dao động giữa thông suốt và tắc nghẽn.

Cũng có thể là do sự kết hợp của những chất nhờn đen kỳ lạ và những con rắn dây dài bên trong, dẫn đến toàn bộ không gian bên trong rộng lớn hình thành một cấu trúc khá phức tạp.Tóm lại, toàn bộ không gian bên trong liên kết lại khiến Tô Thần cảm thấy vô cùng phản cảm.

Giống như những thứ ghê tởm nhất trên thế giới, xen lẫn mùi hôi thối không chịu nổi trộn lẫn vào nhau vậy.

Tô Thần hiếm khi cau mày, không muốn nhìn thẳng vào đống hỗn độn đã bị nổ thành bột nhão và còn đang bốc khói bên trong cơ thể đó.

Nếu vật chất lấp đầy bên trong là rắn sống, vậy hẳn là cần nguồn cung cấp vật sống?

Có thể xác định loại này không hề có khả năng bài tiết bình thường nào.

Vậy nói cách khác, những chất tiêu hóa và thức ăn đó thực ra cũng đều chất đống ở bên trong đó?

Vậy chẳng phải đó là một cái ao khí sinh vật sao!

Mặc dù anh đã kịp thời bịt mũi lại, nhưng tên khổng lồ dường như đã mất đi động lực đó vẫn oán hờn dựa vào vách núi nhìn Tô Thần.

Chỉ còn lại một con mắt khiến hành vi này của nó trông càng thêm

âm ngoan.

Nhưng Tô Thần càng nhìn con mắt đã phục hồi thị lực đó, càng cảm thấy kỳ lạ.

Rất lớn thì đúng, chỉ là càng nhiều hơn là khiến anh cảm thấy một sự quen thuộc khó tả!

Giống như… ánh mắt của một con quái vật nào đó đã từng bị mình chém giết… Dường như môi trường khi đó cũng giống như bây giờ, ánh sáng xung quanh không quá chói mắt.

Nhưng độ cao so với hiện tại lại có chút chênh lệch lớn.

Nhìn kỹ đồng tử kia dường như ẩn ước lại biến thành đồng tử dọc.

Trong chớp nhoáng, Tô Thần đã nhớ ra!

Chính là con Cự Xà dưới Vô Đáy Thâm Động!

Ánh mắt mà tên kia nhìn mình khi hấp hối cũng chính là như vậy!

Nhưng xương sọ của tên kia hiện tại vẫn còn cất giữ trong Hư Không Gian của mình, không thể nào tồn tại ở nơi này được.

Chẳng lẽ những con quái xà cổ đại khó nhằn này cũng được sản xuất hàng loạt sao?

Nghĩ đến Xà Thần viễn cổ đã chịu tổn thất nặng nề trong chiến tranh năm đó.

Trong đầu Tô Thần hiện lên một chiến trường cổ đại với khí thế hùng vĩ bao la.

Cát vàng bay mù mịt, cây khô và xác chết ngổn ngang khắp nơi.

Hai phe đối đầu, một bên là người khổng lồ tay cầm binh khí đồng khổng lồ.

Một bên điều khiển mấy con Xà Thần cao lớn.

Sau một trận chiến thảm khốc, tù binh chiến tranh bị bắt về liền bị mang ra làm những ca phẫu thuật thí nghiệm kỳ quái này.

Điều này thì có thể tưởng tượng tại sao thứ này lại mang lại cảm giác kỳ lạ như vậy.

Cái thứ có thể nói chuyện đó có lẽ cũng ẩn nấp trong cái đầu lâu kia —— tức là, tổ tiên của Dã Kê Bột Tử hay loại gì đó?

Mặc dù không biết tên này nói ra những lời như vậy có ý nghĩa gì.

Nhưng nếu là cùng nguồn gốc với Dã Kê Bột Tử, cũng có thể là học ai nói chuyện?

Chẳng hạn như vị "hiệp sĩ đổ lỗi" nào đó đã đi vào, cảm thấy mình đã hại chết bạn gái của hắn?

Sau khi hiểu rõ tất cả những điều này, Tô Thần càng chê bai con quái vật khổng lồ này.

Thật không biết não tàn thế nào mới có thể tạo ra thứ như vậy, trọng điểm là nếu đã làm thì hiệu suất cũng phải làm cho ra hồn chứ!

Đã làm được thì chắc chắn phải làm đến cực hạn mới đúng.

Theo tiêu chuẩn của thời đó mà làm ra, đặt trong hiện tại mà xem.

Lại càng giống như đến để làm trò cười cho thiên hạ.

Đặc biệt là câu nói vừa ra đã liên tục kêu gào về phía mình.

Thật khiến anh muốn tát cho một bạt tai. 【Đại thần Tô Thần sao lại không động nữa rồi?】【Có lẽ là đang tìm điểm yếu của tên khổng lồ đó?】【Điểm yếu cái quái gì!

Vừa nãy vụ nổ đó trực tiếp phế bỏ bên trong rồi còn gì?

Bây giờ tìm cách tháo rời giải quyết các bộ phận là được, còn cần

tìm điểm yếu gì nữa?】【Thánh biết tuốt ở trên lầu ơi!

Vậy tại sao anh không lên đó mà làm đi còn ở đây lải nhải?】【Hơi thật, bây giờ chính là quá nhiều người tự cho mình là thông minh, không cho người khác hỏi gì mới xuất hiện nhiều bạo lực mạng kỳ kỳ quái quái như vậy!】【Nghĩ lại thì thực ra biểu hiện của đại thần Tô Thần trên mạng trước đây dường như vẫn luôn kêu gọi chúng ta đừng gây bạo lực mạng thường xuyên phải không?】【Emm… anh khiến tôi nhớ đến những lời anh ấy dùng tài khoản 'Thiên Quan Chúc Phúc' cảnh báo chúng ta trước đây…】【Má ơi!

Không nói cái này tôi hoàn toàn không nhớ ra, lúc đó xuất hiện rất nhiều thuyết âm mưu bây giờ hoàn toàn khớp hết rồi!】Những cư dân mạng hậu tri hậu giác, lúc này mới liên kết toàn bộ sự việc lại với nhau.

Chương 337

Nhìn Tô Thần trước ống kính chỉ cảm thấy một cảm giác bí ẩn khó tả và âm m mưu dâng lên.

Thậm chí có người còn mở rộng tầm tư duy, cho rằng tất cả những điều này có phải là Tô Thần tự biên tự diễn để nổi tiếng hay không.

Nhưng câu nói này vừa thốt ra đã bị nền tảng trực tiếp chặn bình luận.

Có người tái diễn trò cũ, biến những lời như vậy thành một hình thức "mặc định" là sự thật.

Lại tiếp tục rầm rộ tuyên truyền trên mạng, sau đó lại bị xóa vì truyền bá ngôn luận không có thật.

Thực tế, đây chỉ là hành vi duy trì trật tự một cách nhẹ nhàng của nền tảng trong tình huống vô cùng suy yếu.

Ông chủ vẫn đang cảm động rơi lệ vì hành vi tự mình bại lộ thân phận của Tô Thần để ổn định lòng dân trước đó, trước mặt khăn giấy chất thành một đống nhỏ.

Cốc cà phê trước mặt các nhân viên hết ly này đến ly khác, đội quầng thâm mắt to đùng xử lý bất kỳ ngôn luận nào bôi nhọ Tô Thần mà họ có thể thấy mà chưa được xác thực.

Họ cũng không phải ngu ngốc mà muốn làm thêm giờ.

Chỉ là một ông chủ tinh minh luôn khéo léo thuyết phục nhân viên làm thêm giờ bất cứ lúc nào.

"Thiên Quan đại thần trước đây im hơi lặng tiếng là vì sự quản lý của chúng ta chưa tốt phải không?" "Bây giờ anh ấy đang chiến đấu ở

tiền tuyến vì chúng ta, chẳng lẽ các bạn muốn bi kịch trước đây tái diễn một lần nữa?

Tôi nghĩ các bạn có thể dũng cảm chi viện cho đại thần Tô Thần trên một chiến trường khác!" Vài câu nói đơn giản đã an ủi trái tim họ đang muốn tự sát.

Đội quầng thâm mắt chiến đấu trước máy tính cho đến tận bây giờ.

Trong thời gian đó đương nhiên có những người không chịu nổi gục ngã và bị đưa đi, nhưng những người vẫn kiên trì ở lại trước máy tính đều như không nhìn thấy gì.

Vẫn tử thủ trước máy tính, dường như việc mình đang làm đã vượt qua cả sinh tử.

Còn mang theo vòng hào quang vinh dự vô tận.

Chỉ là càng như vậy, càng nhiều người đầu óc không bình thường sẽ giống như Vương Lập Hoa.

Cảm thấy cả thế giới đang giúp đỡ Tô Thần, sau đó sẽ dựa vào điểm này mà đổ tất cả những tội trách không đáng lẽ anh phải gánh vác lên người anh ấy một cách bất chấp.

Và theo thời gian trôi đi, các quản lý nền tảng cũng phát hiện ra điều này.

Nhưng họ ngoại trừ việc liên tục spam bài viết để xóa bài viết của đối phương, thì không thể làm gì khác.

Chỉ có thể nghi ngờ nhân sinh mà tiếp tục lặp lại công việc của mình dường như có ý nghĩa, nhưng lại chẳng có ý nghĩa gì.

"Đại thần Tô Thần có phải đang nghĩ đến việc tiến vào Cổng đồng không?

Tôi thấy mấy lần anh ấy nhìn xong con quái vật này đều nhìn về phía Cổng đồng…" Người bên cạnh đang phẫn nộ vì một ngôn luận không có thật mới, nghe thấy câu nói này cả người lập tức bình tĩnh lại.

Nhìn video cực đoan mà đồng nghiệp tìm ra, cô sững sờ.

"Người đã đi vào trong bây giờ có ra được nữa không?" Nếu người đã đi vào đều không ra được thì sao?

Vậy Tô Thần đi vào có thể tránh được cục diện như vậy không?

Cô hoảng loạn nghĩ, trực tiếp chạy đến trước mặt ông chủ nói ra suy nghĩ này.

Ông chủ nghe xong, chỉ là mắt ngấn lệ từ đống khăn giấy ngẩng đầu lên.

"Vậy cô có cách nào khác để giúp đại thần Tô Thần không?" Người đó sững lại.

Hoang mang nhìn ông chủ lạnh lùng của mình.

Điều càng khiến cô cảm thấy lạnh lùng hơn là bộ não của chính mình.

Vào lúc này lại hoàn toàn không có ý tưởng đột phá bản thân thêm một chút nào.

Có thể nhìn thấy, buổi livestream dưới chân núi cũng đồng thời được bật lên, chứng kiến cuộc hỗn chiến giữa các Tống tử với nhau.

Càng cảm thấy sự vĩ đại của Tô Thần khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Lấy độc trị độc.

Anh ta thậm chí cảm thấy Tô Thần sở dĩ muốn đi tới bồn địa Tháp Lý Mộc không chỉ vì Chu Mục Vương và khối vẫn ngọc khổng lồ kia,

càng có khả năng trực tiếp là nhắm thẳng vào ngàn tên Tống tử kia!

Đặc biệt là việc cố ý để Thiết Diện Sinh uy hiếp Tống tử trước đó.

Mỗi một bước đều như đã có dự mưu. "Sở dĩ nói, di cốt xà thần cuối cùng được phát hiện ở Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng là kiệt tác của Tô Thần đại thần đúng không..." Anh ta ngồi về chỗ của mình, hai mắt vô hồn nhìn màn hình.

Đồng nghiệp bên cạnh tưởng là đang hỏi mình, quay đầu lại định trả lời.

Lại thấy đối phương thất hồn lạc phách, cả khuôn mặt lập tức nhăn nhó.

Giơ tay tát một cái vào gáy người kia, "Chỉ là một câu nói thôi, mày nghĩ bậy bạ gì đấy!

Tập trung làm việc đi!" Đạn mạc không nhận được phản ứng giận dữ như mọi khi.

Anh ta sững sờ nhìn khuôn mặt cứng đờ của người kia quay lại, ánh mắt nhìn mình giống hệt như đang nhìn một đống rác. "Kia... kia, tôi không nói gì sai chứ?

Đó cũng chỉ là một cuộc thảo luận rất bình thường mà..." Ánh mắt đó nhìn chằm chằm khiến anh ta dựng tóc gáy.

Nhớ tới mấy đồng nghiệp cùng đi trước đó cũng hình như có cử chỉ hoàn toàn khác thường.

Anh ta hoảng hốt.

Ngay cả buổi livestream đang bắt đầu gay cấn anh ta cũng không dám xem nữa, lồm cồm bò khỏi vị trí làm việc của mình.

Vốn định cầu cứu đám già yếu bệnh tật trong phòng này, nhưng

nhìn lại gã kia đã hồi phục bình thường làm việc.

Anh ta thở phào nhẹ nhõm, dưới ánh mắt kỳ lạ đẫm lệ của ông chủ mà nhanh chóng quay về.

Nhưng điều anh ta không thấy là, trên mạng đồng bộ xuất hiện một bài đăng kỳ lạ.

Tên là – Cái giá đằng sau việc Đại Thần giải cứu thế giới.

Nhìn lại màn hình, Tô Thần đã bắt đầu hành động, nhảy lên mặt con quái vật khổng lồ đang nằm bất động.

Không khỏi than thở một tiếng. "A a a a!

Tôi bỏ lỡ rồi!

Tôi lại bỏ lỡ khoảnh khắc Đại Thần phi thăng rồi!" Nhưng câu nói này chỉ đổi lại sự tĩnh lặng càng thêm chết chóc của cả văn phòng. ---------- Tăng —— Một cú đá mạnh vào khuôn mặt cứng đờ nhưng mang ý cười.

Đồng thời một nhát dao hung hăng đâm xuống vết nứt do cú đá tạo ra.

Hống —— Một tiếng quái gào thê lương vang lên.

Nhưng không phải âm thanh phát ra từ miệng con quái vật khổng lồ này.

Chỉ khi đến gần kiểm tra mới phát hiện, hóa ra khuôn mặt của con quái vật khổng lồ này từ đầu vẫn luôn cứng đờ như vậy.

Miệng hơi hé mở, trông như đang cười âm tà.

Dường như ngoại trừ đôi mắt, các bộ phận khác đều không hề động đậy.

Ngay khoảnh khắc Tô Thần cắm Hắc Kim Cổ Đao xuống, hình

như sinh vật bên dưới khuôn mặt này mới gào thét.

Hơn nữa, tiếng gào thét này không hoàn toàn là biểu hiện của sự đau đớn.

Càng giống như một kẻ biến thái thích S/M đang vui sướng vì mình lại có thể nhận được nhiều tổn thương đến vậy, niềm vui sướng xen lẫn đó.

Khiến người ta nghe thôi cũng cảm thấy ớn lạnh khó tả.

Tô Thần cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Liền dùng sức nhẹ vào tay cầm dao, lập tức vết nứt trên cả khuôn mặt khổng lồ bị kéo rộng hơn.

Chương 338

Ước chừng trực tiếp nứt ra một khe hở rộng gần nửa mét.

Nhìn xuống, là một nơi giống như con sông màu đen tuyền chảy xiết.

Hai bên vết nứt càng giống như được hình thành tự nhiên, bị xói mòn hàng trăm lần mà trở nên nhẵn nhụi.

Dường như trước khi Tô Thần đập vỡ nó thì nó đã như vậy rồi. 【Cái thứ này hơi lạ nha!

Tô Thần đại thần có thể giải thích rõ hơn không?】 【Đúng đó đúng đó, đây là mặt người sao?

Sao lại dày như lớp sừng vậy?】 【Cười chết, có lẽ mấy nghìn năm rồi người ta chưa rửa mặt sạch sẽ, nên lớp rác tích tụ trên da tạo thành lớp sừng như vậy?】 【Ối...

đừng có ghê tởm thế chứ?

Tôi vừa uống nước muối xong giờ thấy ghê quá.】 【Nhưng lớp sừng dày thế này, sao vẫn có thể nói chuyện bình thường được?】 【Cạn lời, ông/bà này hoàn toàn không xem kỹ tình hình gì cả đúng không?

Cái thứ này phát ra tiếng kêu căn bản không phải từ miệng ra...】 【Đúng đúng!

Bà/ông nói đúng hết!

Bà/ông cái gì cũng biết!

Bà/ông rất hiểu tình hình!

Nhưng vấn đề là, bà/ông cái gì cũng biết sao còn ở đây gõ bàn

phím?】【Cạn lời, sao mỗi lần thảo luận đều xuất hiện cái kiểu nói móc như vậy?】【Đúng đó!

Quản trị viên đâu??

Ra làm việc đi!】 Trước màn hình máy tính, một người đàn ông với vẻ mặt âm trầm nhìn thấy bình luận này, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng. "Được thôi." Đáp lại một tiếng nhàn nhạt, như đang trả lời ai đó.

Khiến đồng nghiệp bên cạnh giật mình.

Nhưng liếc mắt nhìn qua, lại không thấy màn hình của đối phương hiện lên điều gì đặc biệt.

Chỉ là rất bình thường đã kéo đen một người lại đang nói chuyện âm dương quái khí trên mạng.

Sau đó nhìn vào ID của đối phương "Thời Công Tử".

Hơi ra vẻ ta đây còn muốn tỏ ra văn vẻ.

Nhưng đối với họ, hàng ngàn người cần kéo đen mỗi ngày, một cái tên kiểu cách như vậy cũng chỉ là một người ảo trên mạng mà thôi.

Không có gì đáng ngạc nhiên.

Anh ta liền thở phào nhẹ nhõm.

Những lời kỳ quái của những người kỳ quái trên mạng, họ phải cấm không biết bao nhiêu mỗi ngày.

Sau khi tiếp tục quay lại công việc của mình.

Anh ta nhìn màn hình máy tính nhưng không thể nào hoàn hồn.

Cứ như sắp có chuyện gì đó xảy ra, cái tên tài khoản chỉ vỏn vẹn ba chữ đó lại khiến anh ta đứng ngồi không yên.

Vốn định điều tra kỹ lưỡng thân phận đối phương, dù sao sau khi tài khoản 【Thiên Quan Chúc Phúc】 im ắng.

Những người cấp trên có thể nói là vô cùng tức giận, lập tức ra lệnh cho tất cả các nền tảng phải hoàn thiện chế độ tên thật đến cả học vấn.

Lệnh này trực tiếp buộc nhiều nền tảng phải nâng cấp máy chủ của mình.

Cũng khiến dữ liệu hiện tại về cơ bản là biết được một tài khoản.

Nếu cấp quyền hậu trường đủ, quản lý viên có thể xem được toàn bộ thân phận của đối phương.

Đương nhiên bình thường không thể để quản lý viên biết được tình hình như vậy.

Chỉ là hiện tại đang trong thời kỳ vô cùng đặc biệt, để tiện quản lý và tra cứu xem đối phương có phải là người có "tiền án" hay không.

Cùng với tình trạng nhân sự khá thiếu thốn.

Mới giao quyền hạn cho tất cả nhân viên còn lại.

Cấp trên đương nhiên cũng đã cân nhắc vấn đề tư chất, nhưng dù sao vào lúc này có người còn ở lại công ty đã là khá tốt rồi!

Nếu kén chọn nữa thì có lẽ sẽ không còn ai.

Và đúng lúc này, nhiệt độ trong phòng livestream đang sôi sục, lại đến đoạn gay cấn.

Người kia tuy cảm thấy vô cùng kỳ lạ trước hành vi của đồng nghiệp bên cạnh, nhưng dưới sự cám dỗ của phòng livestream.

Vẫn chọn tiếp tục xem livestream và gác chuyện này sang một bên.

Vừa đeo tai nghe vào, đã nghe thấy một tiếng gào thét kinh hoàng

truyền đến.

Khác với âm thanh âm u quái dị trước đó.

Lần này thuần túy là tiếng kêu sợ hãi!

Tăng —— hoàn toàn không để ý tiếng kêu thảm thiết của sinh vật kỳ lạ này, Tô Thần liên tiếp ba nhát dao đâm mạnh xuống.

Trực tiếp chém nát khuôn mặt to lớn có thể sánh bằng một sân bóng rổ thành bốn năm mảnh.

Và tiếng kêu thảm thiết liên tục phát ra từ khe hở sâu hun hút phía dưới.

Dường như lớp mặt nạ phía trên giống như một lớp giáp xác khổng lồ, Tô Thần trực tiếp ra tay ở khóe miệng và dưới hai mắt.

Tiếng vỡ vụn 'cạch cạch cạch' khi toàn bộ khuôn mặt vỡ tan càng trở nên sảng khoái lạ thường.

Khi khoảng cách giữa các khe hở càng ngày càng sâu.

Chất lỏng màu đen đục bên trong bắt đầu dần dần giảm bớt.

Lộ ra những vật thể dài, hoặc thô hoặc mảnh, nhưng tất cả đều rất nhọn và dài, lộn xộn như những mạch máu đan xen vào nhau.

Nhìn cảnh tượng này, không ít người đều có chút kinh ngạc.

Gần như trong tích tắc, mọi người nhìn cảnh tượng kỳ lạ như đang nhìn vào vực sâu này mà đồng loạt gõ lên màn hình những câu giống hệt nhau. 【Vãi??

Cái cảnh này tôi sẽ không thấy bao giờ chứ?】 【Tôi cảm thấy cảnh này quen quá!】 【Đúng rồi tôi đã từng thấy cảnh tượng tương tự như vậy!】 【A a a a a, chuyện gì thế này?

Cảnh này quen quá!】 【Chẳng lẽ tôi nằm mơ thấy sao?

Tôi ôi?

Tôi đã có một giấc mơ tiên tri?】 Trong chốc lát mọi người đều cảm thấy mình đã từng thấy cảnh tượng sau khi khuôn mặt quái vật bị lột ra.

Cứ ngỡ là một cơn ác mộng lớn, ảo giác hay gì đó xuất hiện.

Kết quả chỉ nghe Tô Thần nhàn nhạt nói một câu. "Đó là hình ảnh tương tự như bản đồ nhìn từ trên cao của khe nứt thung lũng này, điều này chỉ cho thấy trước đây các vị đều đã xem video rất kỹ lưỡng." Phụt!?

Nghe thấy lời nhắc của Tô Thần, mọi người lại đồng loạt bật cười.

Vô cùng kinh ngạc đồng thời cũng chợt nhận ra tình huống này dường như hơi quen thuộc.

Hóa ra cái gọi là ác mộng tập thể chẳng qua là ai cũng không nhớ chi tiết nội dung livestream trước đó!

Có người tại chỗ kiểm chứng, tìm ra video livestream trước đó.

Đối chiếu, quả nhiên là như vậy!

Cùng một khe nứt sâu không thấy đáy, cùng với vô số sợi xích sắt lớn đan xen chằng chịt.

Hiệu ứng thị giác từ khoảng cách xa gần này quả thực giống hệt nhau!

Bị giải đáp nghi ngờ ngay lập tức, nhiều người thậm chí còn chưa kịp gửi suy đoán của mình ra ngoài.

Chương 339

Bỗng cảm thấy một sự ngượng ngùng khó tả.

Hóa ra ở chỗ Tô Thần, đúng là không có chuyện gì mà không thể có lời giải thích hợp lý!

May mà vừa nãy, nhiều người còn tưởng tận thế đã kích hoạt năng lực đặc biệt của mình! 【Ai ai ai... thế này thì đến cơ hội mơ cũng không cho người ta nữa!】 【Cười chết haha haha, tôi còn tưởng xảy ra sự kiện linh dị quy mô lớn gì đó!】 【Hóa ra là sức tưởng tượng của mọi người bây giờ không bằng trước đây nữa nhỉ!

Ai cũng nghĩ chuyện hiển nhiên như vậy lại xảy ra với mình.】 【Làm sao mà... bây giờ đến mơ cũng không cho người ta mơ nữa à?】 【Cười chết, thực ra về mặt thị giác vẫn tồn tại một sự khác biệt nhất định, có lẽ là cái thứ này ở trên thực sự quá khiến người ta kinh ngạc?

Hay là cảm thấy kinh khủng nên rất nhanh đã quên đi toàn cảnh?】 【Tôi nghĩ khả năng sau lớn hơn!

Chắc là cảnh tượng như vậy có tác động thị giác quá lớn, nên mới khiến mọi người xuất hiện tình trạng mất trí nhớ tập thể!】 Đang nói, Tô Thần lại không tham gia vào nói thêm gì nữa.

Mọi người đang nghi hoặc, thì thấy màn hình lóe lên rồi đen ngòm không động đậy!

Mờ ảo có thể nghe thấy tiếng luồng khí vô cùng kỳ lạ.

Nhưng nghe kỹ hơn lại giống tiếng hô hấp rất kỳ lạ!

Nghĩ đến việc camera có thể tự động bổ sung ánh sáng mà vẫn xuất hiện tình huống như vậy, mọi người sững sờ một lúc.

Phản ứng lại rằng camera có thể bị thứ gì đó che khuất, ví dụ như chất lỏng màu đen chảy chậm rãi trong khe hở dưới chân Tô Thần mà mọi người đều ghét bỏ trước đó.

Có người trực tiếp bắt tay xử lý thông tin video.

Sau khi điều chỉnh chi tiết hình ảnh, phát hiện quả nhiên xung quanh camera đều là những đường nét kỳ lạ, phức tạp rối rắm quấn lấy nhau.

Và Tô Thần đang hạ xuống.

Kỳ lạ là.

Trước đây mọi người đều suy đoán rằng con quái vật khổng lồ này đeo mặt nạ, bên dưới là một khuôn mặt khác.

Nhưng bây giờ Tô Thần trực tiếp lột mặt nạ ra, bên dưới lại giống như một vực sâu không đáy! 【Chẳng lẽ cái khuôn mặt này rỗng sao?】 Nghĩ đến điểm này, mọi người đều sững sờ. 【Nếu thật sự rỗng, vậy vừa nãy là thứ gì phát ra tiếng?】 【Chậc, hơi đáng sợ...】 【Có một khả năng là, có lẽ cái thứ này não rỗng, nhưng bên trong có một cái loa lớn?

Nên có thể phát ra âm thanh?】 【Cạn lời, nếu suy đoán của lầu trên là thật, tôi nghĩ kẻ ngu ngốc đứng sau này có sở thích ghê tởm đủ để xuống địa ngục rồi!】 Trên thực tế, nếu theo thời gian Tô Thần hạ xuống mà suy đoán, thì lẽ ra đã phải chạm đáy từ lâu rồi.

Nhưng tiếng gió mờ ảo và yếu ớt kia lại không hề có ý định dừng lại.

Ngược lại, tiếng gào thét ngày càng lớn, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tô Thần nhìn thấy bình luận trên màn hình chát chít không ngừng, ngược lại có chút bất lực.

Những người này hoàn toàn không xem kỹ livestream gì cả!

Nơi anh ta nhảy xuống, và góc độ mà con quái vật khổng lồ này nghiêng.

Anh ta thực ra là nhảy xuống từ vết nứt bên mũi, đi qua cổ họng, bây giờ đã đến vị trí ngực.

Nói chính xác thì bây giờ phải là trực tiếp đến vị trí trái tim của một người bình thường.

Phanh!

Một tiếng động khi tiếp đất nhưng có tiếng vang khiến mọi người sững sờ.

Ngay sau đó thấy trước camera như có ai đó đang dùng giẻ lau.

Ngón tay thon dài, nhưng lại thon dài một cách bất thường.

Giống như ngón tay của một bệnh nhân vậy.

Có người trực tiếp quên mất mình đang xem livestream, vội vàng dán mặt vào màn hình xem.

Dường như muốn nhìn rõ rốt cuộc thứ gì đang lau màn hình.

Sau đó thấy màn hình tối om bỗng nhiên sáng bừng!

Một khuôn mặt quỷ trắng bệch và cứng đờ đột nhiên xuất hiện!

Chức năng lấy nét của camera thậm chí còn chụp rõ cả lỗ chân lông trên mặt nữ khôi! 【Vãi!】 【Oa ô ô ô!】 【A a a a a!】 Người đang chăm chú nhìn màn hình bị dọa cho giật bắn mình.

Gõ chữ điên cuồng trên màn hình để thể hiện sự kinh hãi mà mình phải chịu.

Nhiều người không gõ chữ thực ra là bị dọa đến mức ném điện thoại ra xa.

May mắn thay, khuôn mặt quỷ đó sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình thì vội vàng rụt lại.

Điểm kinh hãi chỉ dừng lại ở đó.

Có người tinh mắt nhận ra đây là một trong hai nữ khôi mà【Thiên Quan Chúc Phúc】đã thu phục ở núi Kim Tước trước đây.

Tiện thể tìm hình ảnh lúc đó ra so sánh.

Trực tiếp gọi là tuy rất đáng sợ, nhưng so với hình ảnh cũ thì giống như đã trải qua một cuộc đại phẫu thuật thẩm mỹ!【Ban đầu trông giống gặp ma hơn!

Bây giờ cảm giác như da dẻ cũng được nuôi dưỡng rất tốt rồi!】【Đúng đúng đúng!

Vừa nãy nhìn thoáng qua, làn da không cần phấn son đó còn hơn hẳn bạn gái tôi hahaha haha!】【Lầu trên đúng là không sợ chết haha haha】【Thật vậy, chủ yếu là trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt trắng bệch có tác động thị giác quá lớn!

Nếu không thì con nữ khôi này vẫn khá xinh đẹp haha haha!】【Cạn lời, bây giờ trọng điểm chẳng lẽ không phải là Tô Thần đại thần vừa nãy hình như đã rơi xuống một cái gì đó rồi sao?】Mọi người lúc này mới phát hiện cuộc thảo luận của mình hình như đã lạc đề nghiêm trọng.

Vì vậy không tiếp tục gửi bình luận nữa, tập trung nhìn màn hình muốn biết Tô Thần hiện đang ở đâu.

Đó là một không gian kín, cũng có thể cảm nhận được rất nhiều vật thể dạng sợi màu đen phức tạp và rối rắm!

Nhưng rõ ràng những vật thể dạng sợi này đều rất lộn xộn, và tất cả đều có quy luật hướng lên trên.

Giống như bị gió từ phía dưới thổi lên vậy.

Đó là vụ nổ trước đó!

Cùng với việc camera càng ngày càng thăm dò xuống dưới, nhiều thứ biến dạng và nứt vỡ hơn xuất hiện trong tầm nhìn.

Mọi người lúc này mới phát hiện, hóa ra đây chính là không gian được dọn dẹp sau vụ nổ trước đó.

Những vật thể dạng sợi đen kỳ dị phức tạp và rối rắm phía trên ban đầu chắc chắn cũng giống như những vật thể dạng sợi phía trên, nằm ngang lộn xộn vô trật tự!

Chỉ là do tác động của vụ nổ trước đó mà mới trở nên lộn xộn như vậy!

Nhưng toàn bộ không gian mang lại cảm giác đổ nát, sâu không thấy đáy!

Và theo hình ảnh mà camera thu được, bên trong hoàn toàn không có chỗ nào để đặt chân! 【Vậy bây giờ Tô Thần tại sao lại đứng trên những vật thể dạng sợi kỳ lạ này?】 【Không, tôi vừa nãy đã xem lại hình ảnh từ camera rồi, trùng hợp là điểm thăng bằng mà Tô Thần đại thần đang đứng hoàn toàn không có bất kỳ vật thể dạng sợi nào xuyên qua treo lơ lửng, đều đã đứt hết rồi!】 【Xì...

Chẳng lẽ mọi người không cảm thấy tiếng dừng rơi vừa nãy giống như đứng trên quan tài sao?】 Nhìn thấy câu nói này, mọi người hít vào một hơi khí lạnh.

Chẳng lẽ con quái vật siêu lớn này thực ra là một quan quách di động sao?!

Nhưng điều này sao có thể? "Không có gì là không thể, một con quái vật được ghép nối lại nhưng không có sức chiến đấu thực sự thì chỉ còn lại chức năng phô trương thanh thế là bảo tồn thi thể mà thôi!"

Tô Thần hướng camera về phía chỗ anh ta đang đứng, hóa ra đó chính là một cỗ quan quách hình người vô cùng rộng rãi và có cấu tạo vô cùng đặc biệt.

Quan trọng nhất là!

Ngay khoảnh khắc camera hướng tới, chức năng tự động bổ sung ánh sáng lại biến chiếc quan tài lập tức từ đen kịt phát sáng thành màu đen ngũ sắc lấp lánh!

Ánh sáng rực rỡ và những màu sắc hiện có trên thế giới đều không đủ để miêu tả vẻ đẹp, sự chấn động và mức độ nổi bật của cỗ quan tài này!

Giống như ánh sáng phản chiếu từ vẫn ngọc trước đó khiến các chuyên gia kinh ngạc rằng quang phổ như vậy không nên tồn tại trên thế giới này.

Chương 340

Bây giờ ngay cả khán giả nhìn cảnh này cũng cảm thấy chất liệu của cỗ quan tài như vậy không nên tồn tại trên thế giới này.

Dường như mọi người đều ngầm hiểu rằng những thứ như vậy chỉ có thể xuất hiện trong truyền thuyết.

Rất nhiều người đều kinh ngạc trước sự thần kỳ của cỗ quan tài này.

Cũng có người đề nghị mang cỗ quan tài này về để nghiên cứu kỹ lưỡng.

Thậm chí có người còn đang nghĩ bên trong sẽ nằm một người như thế nào.

Không ai nghĩ Tô Thần tại sao lại tốn công sức vật lộn với con quái vật khổng lồ này chỉ để vào đây và đứng trên cỗ quan tài này!

Thực ra Tô Thần chưa từng nghĩ sẽ vào đây.

Vì mùi hôi thối bên trong dù đã được dọn dẹp bằng bom cũng vẫn khá nồng nặc – đây là cảm giác sau khi anh ta đã uống gấp đôi viên thuốc ngăn mùi!

Nhưng anh ta cũng không ngờ rằng sau khi mở con trùng Bão Kiếm trên mặt con quái vật, lại có thể nhìn thấy một cỗ quan tài hình người với màu sắc tuyệt đẹp xuất hiện trong bóng tối bên dưới.

Dường như đã trải qua xử lý đặc biệt.

Vì vậy từ khe hở trên lưng không thể nhìn thấy cỗ quan tài này từ góc độ đó.

Nếu không phải anh ta nhìn khuôn mặt kia thực sự cảm thấy khó

chịu, e rằng cũng sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của thứ này.

Kỳ lạ là cấu tạo của trùng Bão Kiếm cũng không giống với trùng Bão Kiếm mà anh ta từng thấy trước đây.

Trùng Bão Kiếm trước đây có rất nhiều chân, và sau lưng mai còn có một lớp tổ chức thân thể phẳng dẹt.

Nhưng con trùng Bão Kiếm khổng lồ này chỉ là một lớp mai phủ đầy chất nhầy.

Còn những vật thể dạng sợi đen nhỏ li ti và dày đặc kia, có lẽ chính là yếu tố cuối cùng điều khiển toàn bộ con quái vật khổng lồ hành động và gắn kết các bộ phận cơ thể lại với nhau.

Về lớp vỏ cứng cáp của con quái vật này, Tô Thần cũng đã nghe Hệ thống giải thích sơ qua.

Dường như là được nung từ đất còn sót lại trong khe nứt của rìu khổng lồ khi nó rơi xuống cùng.

Nói trắng ra, nó thực sự có bản chất ưu việt hơn rất nhiều vật chất khác.

Vì vậy, độ cứng của một sản phẩm nung đơn giản mới có thể sánh ngang với Hắc Kim Cổ Đao mà anh ta đã vất vả nâng cấp.

Nghe xong lời giải thích của Tô Thần, mọi người bỗng nhiên vỡ lẽ.

Chỉ là không nhịn được mà châm biếm cái gọi là 'thắng từ vạch xuất phát', lại còn có thể thể hiện trên thành phẩm.

Trong chốc lát chỉ cảm thấy sự tồn tại của vạn vật đều vô cùng không dễ dàng.

Không chỉ phải bị so sánh hơn kém, mà còn phải tranh giành thắng thua.

Đương nhiên, nhiều người hơn vẫn không ngừng gửi bình luận.

Muốn Tô Thần mở nắp quan tài ra, xem thử bên trong cỗ quan tài đẹp đẽ và thần bí này chứa đựng thứ gì.

Kết thúc băng bó, Chu Hoài Văn cuối cùng cũng lấy lại được chút sắc máu, vẫn luôn theo dõi livestream.

Chỉ cảm thấy giới hạn của mình lại một lần nữa bị phá vỡ!

Sau khi đã chứng kiến quá nhiều quan quách kỳ quái, họ vẫn còn quá thiếu trí tưởng tượng.

Ai có thể ngờ quan quách lại còn biết chạy!

Trọng điểm là còn chủ động tấn công người, còn biết chế nhạo, và ngay cả một lượng lớn thuốc nổ TNT cũng chỉ khiến con quái vật khổng lồ này nằm bất động tại chỗ mà thôi!

Trên thực tế bản thân nó vẫn chưa hoàn toàn chết. "May mà Tô Giáo sư đã lên đó, nếu đổi thành các chiến sĩ lên, e rằng bây giờ đã toàn quân bị diệt và còn để con quái vật kia chạy thoát rồi..." Nói với vẻ cảm khái, nhưng lại vô tình làm động vết thương. "Ông vẫn không nên xem những thứ quá kích thích như thế này, tuy không bị thương vào cơ quan quan trọng, nhưng một bên sườn của ông đã mất hết thịt rồi... muốn lành lại cần rất nhiều thời gian..." Nhân viên y tế nói đùa, trực tiếp lấy đi cái máy tính bảng trên tay Chu Hoài Văn.

Ai có thể ngờ đây vẫn là người bị thương nhẹ nhất!

Lại còn bị chính người của mình làm thương thành ra thế này, thật khó chấp nhận...

Chu Hoài Văn vô cùng quan tâm tình hình của các đồng nghiệp Thanh Đồng, đương nhiên không muốn ngay cả quyền lợi xem náo nhiệt của mình cũng bị tước đoạt.

Vừa định cứng rắn đòi lại máy tính bảng, thì thấy Trần Kiến Binh đẩy rèm bước vào. "Đây cũng là sai sót trong công việc của chúng tôi, Giáo sư Chu cứ yên tâm dưỡng thương đi, bên ngoài có động tĩnh lớn gì sẽ có người vào thông báo cho ông." Chu Hoài Văn cau mày không đáp lời, nhìn vẻ mệt mỏi của Trần Kiến Binh có chút nghi hoặc. "Phòng tuyến của các anh đã bố trí xong chưa?

Sao lại qua đây lười biếng rồi?" Trần Kiến Binh như đã đoán trước, cũng không tức giận trước câu nói này.

Thản nhiên nói: "Phòng tuyến có chút vấn đề nhỏ, chúng tôi hiện đang xem xét tháo dỡ các lều bạt dư thừa, tập hợp tất cả những người không thể tham gia chiến đấu vào trong lều bạt này của ông." Dựa theo số liệu dự đoán, lực lượng Tống tử của vòng bảo hộ bản thân cũng đã chịu tổn thất khá lớn trong trận chiến trước đó.

Đối phương dù yếu đến đâu, cuối cùng cũng là đồng loại.

Thiệt hại tích tiểu thành đại, dù Tống tử có mạnh đến đâu khi đối mặt trực diện.

Cũng đã trở thành lực lượng tổn thất.

Đợt Tống tử tiếp theo đều là những con đã ăn nhiều chiến sĩ mà nâng cấp lên, khác với đợt chui ra từ khe nứt này.

Vì vậy, ước tính phòng tuyến Tống tử dài nhất cũng chỉ có thể trụ được hai mươi phút!

Xì...

Chu Hoài Văn hít vào một hơi khí lạnh, sắc mặt tái mét như sương giá.

Phòng tuyến Tống tử kiên cố như vậy trong tình trạng tự động vá lỗi, mà cũng chỉ có thể trụ được hai mươi phút thì.

Ông không dám tưởng tượng đám người bằng xương bằng thịt này có thể trụ được bao lâu...

Có lẽ chỉ vài phút?

Sau đó camera livestream có lẽ sẽ ghi lại toàn bộ cảnh tượng thảm hại khi họ biến thành Tống tử, báo cáo chiến tích thất bại toàn quân cho những người dân còn sót lại.

Trước mắt bỗng tối sầm, ông suýt ngã khỏi giường.

May mắn thay Trần Kiến Binh nhanh mắt nhanh tay tiến lên đỡ ông.

Nhưng băng gạc trên eo lại bị nhuộm đỏ máu hoàn toàn.

Đội y tá bất lực tiến lên xử lý vết thương, đồng thời trao đổi với Trần Kiến Binh về việc bố trí giường bệnh cho thương binh.

Một bên thương lượng, một bên cũng có chiến sĩ từ bên ngoài lần lượt đi vào thu gọn hơn mười chiếc giường rộng rãi thành những lối đi dài chỉ khoảng hai mươi ly mét.

Nối thẳng đầu này với đầu kia.

Một số thương binh còn tỉnh táo cảm thấy đầu mình đang đối diện với bàn chân hôi thối của người khác.

Trong chốc lát không nhịn được chửi thề.

Nhưng bị Trần Kiến Binh trừng mắt một cái liền không dám nói nữa.

Sau đó chỗ trống được dọn ra, một lượng lớn vật tư và thiết bị cấp cứu được mang vào.

Bốn năm mươi người còn lại đều chen chúc vào, ngồi xuống những chỗ thích hợp như thể những đứa trẻ.

Sức chứa của chiếc lều lớn này nếu không có giường thì còn có thể cho nhiều người hơn vào.

Nhưng những người còn lại căn bản không hề có ý định vào.

Vương Điềm Điềm vừa đi vừa quay, mấy lần chân đã có chút tê dại.

Tuy cư dân mạng rất quan tâm, nhưng nhìn thấy bộ dạng già yếu bệnh tật của doanh trại bây giờ cũng không dám nói thêm lời bông đùa nào.

Chỉ có thể hết lần này đến lần khác nói những lời cổ vũ, động viên.

Vương Điềm Điềm không như mọi khi đáp lại cư dân mạng bằng sự dịu dàng, chỉ cố gắng không ngẩng camera lên.

Cố gắng ít để khán giả nhìn thấy cảnh tượng tuyệt vọng trên núi.

Chương 341

Giống như đang chơi trò 'một hai ba củ khoai', mỗi lần nhìn lên lại phát hiện đám Tống tử đen kịt di chuyển xuống gần họ hơn không ít.

Tác động thị giác của những sinh vật ghê tởm như vậy, ngay cả nhiều chiến sĩ dày dặn kinh nghiệm cũng phải cau mày.

Huống chi Vương Điềm Điềm vào lúc này cơ thể đã vô cùng yếu ớt.

Rất nhanh các lều bạt xung quanh đều đã được tháo dỡ xong, giống như khi lắp ráp chẳng tốn chút sức lực nào.

Sau khi tất cả chướng ngại vật được dọn sạch sẽ, các lều bạt đã tháo dỡ, xe cộ và các vật tư khác được các chiến sĩ di chuyển tập trung lại.

Chiếc lều lớn nhất nơi các thương binh đang ở được bao vây kín mít, nhìn từ trên cao xuống càng giống như một tòa thành kiên cố không thể phá hủy.

Nhưng cụ thể có thể trụ được bao lâu thì mọi người trong lòng đều rõ. "Hy vọng Tiểu Tô Giáo sư có thể giải quyết mọi chuyện sớm..." Lại là một tiếng lẩm bẩm.

Trần Kiến Binh không nhịn được vỗ một cái vào gáy Lôi Hằng Lượng.

Nhưng cũng không nhịn được cảm khái trong lòng rằng người ở lại với anh đến cuối cùng lại chỉ còn Lôi Hằng Lượng.

Trong chốc lát suy nghĩ dâng trào, thậm chí có chút suy sụp về mặt cảm xúc. "Sẽ được thôi, Tiểu Tô Giáo sư nhất định sẽ giải quyết mọi chuyện trước khi chúng ta toàn bộ biến thành Tống tử!" Tiếng nói và

cảnh tượng này vào lúc này lại được Vương Điềm Điềm ghi lại toàn bộ.

Những khán giả quen thuộc với tính cách kiên nghị của Trần Kiến Binh càng không nhịn được rơi lệ. 【Ngay cả Trần đội trưởng là một lão làng như vậy mà lúc này cũng trở nên yếu đuối như thế, những người khác trong lòng phải hoảng sợ đến mức nào chứ!】 【Tôi nghĩ đây không tính là hoảng sợ đâu nhỉ?

Đây chỉ có thể tính là một ước vọng tốt đẹp cho tương lai?】 【Emmm nói thật, bây giờ trên mạng nói chuyện cũng chú ý một chút đi...】 【Đúng đó đúng đó!

Vừa nãy nghe cái tin đó sợ chết khiếp!】 Vốn dĩ một đống bình luận chúc phúc vào lúc này đột nhiên xuất hiện mấy câu nói kỳ lạ, Vương Điềm Điềm không nhịn được cau mày.

Nhưng mấy bình luận đó càng giống như để châm ngòi, chỉ nói vài câu rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Đúng lúc này, Tô Thần lật nắp cỗ quan quách hình người kỳ lạ kia lên, mọi người lúc này mới thu lại sự chú ý, tập trung xem livestream của Tô Thần.

Chỉ có một người vào lúc này lại hoảng loạn vô cùng.

Mặc dù nhiệt độ đã giảm đi không ít, cộng thêm điều hòa đã bật ở nhiệt độ thấp nhất.

Nhưng vẫn không thể ngăn được mồ hôi trên trán anh ta chảy như suối.

Anh ta trợn mắt há hốc mồm nhìn đồng nghiệp bên cạnh cấm ngôn mấy bình luận vừa nãy giống như muốn tiết lộ bí mật.

Đó đều là những bình luận bình thường hoàn toàn không nằm trong phạm vi cấm!

Nếu vô tình cấm nhầm một hai câu thì còn có thể hiểu được, nhưng trực tiếp cấm liên tiếp bảy tám bình luận tương tự nhau thì điều này khiến người ta vô cùng khó hiểu!

Anh ta vốn định ngăn cản, định hỏi... nhưng cuối cùng lại không nói ra lời nào.

Vì vẻ mặt vô cảm và có chút quỷ dị của đồng nghiệp khiến anh ta cảm thấy lạnh sống lưng.

Giống như một ác quỷ vừa hoàn thành phán xét chính nghĩa...

Xì!

Anh ta không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh, kỳ lạ là mình tại sao lại có suy nghĩ như vậy.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, điều khiến anh ta rợn tóc gáy hơn đã xảy ra – đồng nghiệp đang máy móc quay đầu lại, nhìn anh ta với vẻ mặt cứng đờ. "Anh sao vậy?" Mở miệng, lời nói ra cũng vô cùng vô cảm, giống như một người máy hoàn toàn không có bất kỳ cảm xúc nào.

Cả người anh ta kinh hãi đến mức run rẩy như sàng.

Trong đầu liên tục nghĩ đến đủ loại khả năng của các sự kiện kinh hoàng.

Cuối cùng dán mắt vào phòng livestream của Tô Thần.

Chẳng lẽ là do năng lượng kiểu mới bị rò rỉ ra sau khi Thanh Đồng môn được mở?

Nhưng lời giải thích này cũng hoàn toàn không hợp lý...

Đang nghĩ, một bàn tay ấm áp vươn tới trán anh ta. "A!" Anh ta kinh hãi kêu lên, nhưng đồng nghiệp đối diện vào lúc này đã không còn vẻ mặt cứng đờ đáng sợ kia nữa.

Ánh mắt nhìn anh ta có sự quan tâm, và còn như thở phào nhẹ nhõm. "Tôi còn tưởng anh cũng bị bệnh rồi, không sao đâu, không sốt." Nói xong, tiếp tục xem những bình luận đã được sàng lọc trên màn hình của mình.

Các đồng nghiệp khác cau mày nhìn sang, "Trần Chí Lập anh làm sao thế hôm nay?

Lúc thì phát điên lúc thì tỉnh?" Trần Chí Lập cau mày thật sâu, anh ta muốn chỉ vào đồng nghiệp bên cạnh nói gã này mới là người có vấn đề.

Nhìn kỹ thì bây giờ người ta quả thực bình thường hơn mình rất nhiều lần. "Thật..." Lời đến miệng chỉ có thể nuốt ngược lại. "Không có gì, là tôi xem livestream của Tô Thần lúc đó quá kích động bây giờ hơi mất phương hướng, các anh cứ tiếp tục không cần để ý tôi." Ngồi phịch xuống.

Nhưng sự cảnh giác đối với đồng nghiệp bên cạnh vẫn không giảm đi chút nào.

Ngay sau đó vừa xem livestream của Tô Thần vừa bắt đầu nhập cái tên tài khoản mà trước đó cảm thấy có chút để ý vào hệ thống hậu trường.

Sau khi tra ra thông tin của đối phương, lại tìm kiếm thông tin của đối phương trên mạng.

Kết quả tra ra lại khiến cả người anh ta sững sờ.

Sắc mặt xám xịt ngồi tại vị trí làm việc, dường như đang đối mặt với một mối đe dọa còn kinh khủng hơn cả những người trong doanh trại dưới chân núi Trường Bạch.

Đúng lúc này, ông chủ đi ngang qua, thấy Trần Chí Lập cứ như một con mèo xù lông, có chút khó chịu. "Trần Chí Lập, nếu cậu không

trụ nổi thì cứ về nhà đi.

Tôi thấy những người khác ở đây đều có thể chịu đựng được." Trần Chí Lập há miệng, lần đầu tiên khó khăn không thể diễn tả được suy nghĩ của mình.

Ông chủ thấy gã không nói lời nào, lại nói: "Xem Tiêu Chiêu kìa!

Làm việc nghiêm túc biết bao!

Tôi còn chưa thấy cậu ta đứng dậy một lần!" "Sau khi mọi thứ trở lại bình thường, tôi nhất định sẽ trao cho cậu ta giải thưởng nhân viên ưu tú!" Tiêu Chiêu nghe thấy lời đó, ngượng ngùng quay đầu cười một tiếng: "Vậy thì tôi xin cảm ơn ông chủ trước!" Chu Bái Bì lúc này vẫn còn có thể treo giải thưởng nhân viên ưu tú trên miệng, đủ thấy đây là thật sự thưởng thức.

Nhưng tình hình hiện tại nhìn thế nào cũng thấy không đúng.

Trần Chí Lập thậm chí còn cảm thấy ông chủ cũng không giống Tiêu Chiêu trước mặt nữa.

Kỹ càng nghĩ lại thì Tiêu Chiêu bất thường hình như là từ sau khi xông ra khỏi văn phòng ông chủ.

Chẳng lẽ là bị ông chủ xúi giục thành ra thế này?

Càng nghĩ càng thấy rợn người, Trần Chí Lập nhìn hai người họ, chỉ cảm thấy một âm mưu kinh thiên động địa đang được ủ mưu.

Nhưng gã không biết rằng, trong mắt ông chủ, gã thực sự là một người có vấn đề về đầu óc.

Chỉ là chuyện này không có kết quả, bởi vì những thứ trong phòng livestream thực sự quá hấp dẫn.

Ba người họ tình cờ đều là fan cuồng của Tô Thần.

Không giằng co được bao lâu thì đều cảm thấy đối phương đang

làm chậm trễ con đường "đu idol" của mình.

Sau đó nhìn nhau trừng mắt một cái rồi tiếp tục quay về vị trí của mình xem livestream của Tô Thần.

Chỉ là những cảnh quay đặc sắc đã bị bỏ lỡ từ lâu.

Chiếc quan quách hình người kỳ lạ trước ống kính đã được mở ra, bên trong trống rỗng không có gì.

Nhưng rõ ràng sắc mặt của Tô Thần không được tốt cho lắm.

Mấy người cũng không có thời gian hỏi chuyện gì đã xảy ra, chỉ có thể từng tin một lật xem những dòng đạn mạc vô cùng phức tạp.

Đồng thời, họ tìm thấy video phát lại và phát đồng bộ.

Chương 342

Lúc này mới hiểu rõ ngọn nguồn của sự việc!

Hóa ra, ngay từ đầu khi họ còn đang tranh cãi, Tô Thần bên này đã trực tiếp mở chiếc quan quách kia ra.

Theo lời giải thích của anh, thứ bên trong này ngay cả bản thân anh cũng tò mò.

Nếu không mở, có lẽ sau này thứ đó cũng sẽ tự mở.

Chỉ là sau khi mở quan, thứ bên trong lại trực tiếp biến mất!

Điểm này khiến tất cả mọi người đều không lường trước được. 【Vừa rồi có cái gì đó vụt ra ngoài lúc chúng ta không để ý đúng không?】【Không có đâu nhỉ?

Cái tôi nhìn thấy đầu tiên là thứ này vốn dĩ đã trống không rồi mà...】【Cười chết mất, lầu trên mà cậu không bỏ dấu ba chấm đi thì tôi còn tin lời cậu nói đó, nhưng giờ thì tôi vẫn bán tín bán nghi lắm.】【Emmm… tôi muốn nói là, bây giờ trên mạng vẫn là đừng nên dễ dàng đùa giỡn thì hơn…】【Vì sao chứ… Hiện thực đã khó khăn như vậy rồi, sao lại không cho phép chúng ta sống hết mình vui vẻ một chút chứ?】【Có blogger vừa bóc phốt rồi đúng không?

Hình như người bị cấm ngôn trước đó đã bị giết rồi?】【Hả???】【Điên rồi… Một đêm chết nhiều người chưa đủ sao?

Sao còn có người lợi dụng lúc hỗn loạn giết người?

Mày đừng có mà tung tin đồn nhảm đó?!】Nhưng rất nhanh, ID của người nói chuyện trước đó cũng trực tiếp bị cấm.

Rất nhiều người còn truy đến tin nhắn riêng muốn biết rốt cuộc sự việc là thế nào.

Nhưng khi nhấp vào, cái đầu tiên hiện ra lại là hệ thống thông báo không tìm thấy người này.

Cũng không ít người lúc này đã chú ý đến hiện tượng kỳ lạ này.

Thi nhau truy hỏi bộ phận chăm sóc khách hàng ở hậu đài muốn một lời giải thích.

Chỉ là lúc này đã hoàn toàn không còn cái gọi là chăm sóc khách hàng nữa.

Những người ngồi rải rác trong văn phòng đều là quản lý trực tiếp.

Mặc dù đường dây nóng chăm sóc khách hàng bị gọi đến cháy máy, nhưng ai nấy đều vô cảm như thể không nghe thấy gì.

Ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm vào máy tính.

Nhiệm vụ duy nhất của họ bây giờ không phải là quản lý nền tảng thực sự.

Chỉ cần duy trì trật tự phòng livestream của Tô Thần là đủ!

Đây là sự cần thiết duy nhất để họ vẫn còn làm việc!

Đây cũng là ý nghĩa của việc họ sống!

Không ai muốn phòng livestream của Tô Thần lại xuất hiện những kẻ ngu ngốc khó chịu kia nữa, phá hỏng trật tự toàn bộ phòng livestream, làm gián đoạn thời gian livestream quý báu của Thiên Quan đại thần.

Chỉ là cùng với sự biến đổi trong phòng livestream, Tô Thần cũng bắt đầu chú ý đến tình huống này.

Xem livestream không nghi ngờ gì nữa chính là để xem những kẻ ngốc.

Hỏi thử xem nếu không có niềm vui cãi nhau thì tính tương tác của livestream còn tồn tại ý nghĩa gì?

Nhưng cùng với những nghi vấn trên đạn mạc ngày càng nhiều, dường như những kẻ ngốc đều bị nhốt vào phòng tối hết rồi. "Ban quản lý chính thức vẫn còn hoạt động à?

Tôi cứ nghĩ các người đã bỏ mặc hết rồi chứ." Tô Thần vừa nói vừa khoanh chân ngồi trên quan tài, mỉm cười nhìn về phía camera: "Các vị vất vả rồi, nhưng cứ cố gắng hết sức là được, không cần làm những chuyện thừa thãi." Câu nói này cứ như xuyên qua màn hình trực tiếp đứng trước mặt họ mà nói vậy.

Trần Chí Lập nhìn Tiêu Chiêu bên cạnh vẫn không có ý định suy nghĩ lại, không nhịn được nữa liền xông lên túm lấy cổ áo gã. "Mẹ kiếp!

Mày còn dám gật đầu à!

Thiên Quan đại thần là nhìn thấu mấy trò bẩn thỉu mày đang làm nên mới điểm danh nhắc nhở chúng ta đó!" Bởi vì lý do mạt thế, nền tảng livestream hiện tại còn hoạt động chỉ có duy nhất nhà họ.

Ngay cả những khán giả đầy màn hình cũng đang gõ những câu như "vất vả rồi".

Nhưng họ có thực sự xứng đáng với những câu nói đó không?

Trần Chí Lập nghiến răng nghiến lợi nhìn người đàn ông vô tư trước mặt.

Rõ ràng rất lâu trước đây, họ còn cùng nhau xem livestream, cùng nhau phân tích dự án, cùng nhau uống rượu hát karaoke bàn luận tương lai.

Nhưng tại sao chỉ trong khoảnh khắc này, gã không giữ được người đó, và họ lại trở thành người xa lạ như vậy? "Tao đã làm sai

điều gì?

Mày nói thử xem!" Tiêu Chiêu khóe miệng nhếch lạnh lùng, ánh mắt nhìn đồng nghiệp vô cùng âm hiểm. "Sao mày biết Thiên Quan đại thần không phải đang khen ngợi tao làm rất tốt?" "Anh ấy biết tất cả những gì tao làm chắc chắn sẽ cảm thấy tao làm không sai chút nào, anh ấy vừa rồi không phải đang khen ngợi chúng mày!

Anh ấy đang khen ngợi tao!" Bốp!

Một cái tát giòn tan vang lên trên mặt gã, nhưng không phải Trần Chí Lập tát, mà là ông chủ.

Động tĩnh này ngay cả những đồng nghiệp vốn dĩ thờ ơ, lúc này cũng đều nghiêng đầu nhìn qua. "Khen ngợi cái… cái… gì của mày!

Thiên Quan đại thần vừa gửi tin nhắn riêng cho lão tử đây!

Tất cả những chuyện bẩn thỉu của mày, anh ấy đều biết hết rồi!" Vừa nói, ông chủ liền nhân lúc gã còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp khống chế gã xuống đất và trói lại.

Trần Chí Lập ngơ ngác nhìn ông chủ của mình, gã vừa rồi còn cứ nghĩ hai người họ là một phe!

Hóa ra không phải à! "Ngây ra đó làm gì!

Mau đi sao chép tin nhắn làm bằng chứng đi!" "Nếu không có bằng chứng thì chúng ta đều phải vào tù ăn cơm đấy!" Trần Chí Lập lúc này mới vội vàng tiến lên mở giao diện mà Tiêu Chiêu giấu trên máy tính, nhìn những tin nhắn đẫm máu trên đó mà lòng đau như cắt. 【ID: Thì Công Tử, trong quá trình livestream của Thiên Quan đại thần có lời lẽ quái gở, thông tin không liên quan quá ba lần, kiến nghị tử hình, lập tức chấp hành.】 【Xin các thành viên lân cận khi nhìn thấy thông tin của người này, lập tức thi hành pháp tắc!】 【Kiên quyết bảo vệ trật tự phòng livestream của Thiên Quan đại thần, hãy để chúng ta cùng

nhau tiêu diệt sâu bọ cả online lẫn offline!】 Cứ như vậy, ba dòng chữ gần như không thể hiểu được, nhưng lại mang lời lẽ độc địa, đã cướp đi sinh mạng của một người trẻ tuổi.

Kể từ khi cái gọi là nhiệm vụ treo thưởng này được công bố.

Các thành viên tổ chức quanh địa chỉ của cư dân mạng đó, vì cái gọi là điểm tích lũy để bảo vệ Thiên Quan đại thần, năm người đã cùng nhau xông vào nhà của cư dân mạng có ID tên Thì Công Tử.

Còn vì khiếm khuyết trên cơ thể đối phương do phẫu thuật.

Sau khi tàn nhẫn sát hại người đó, họ treo thi thể ở cửa sổ tầng ba để thị chúng, và còn viết những dòng chữ mang tính sỉ nhục cực độ trên ga trải giường.

Trong một thời gian, biệt danh "Thì Công Tử" đã từ một từ khóa tìm kiếm cục bộ vọt lên vị trí thứ mười trên bảng xếp hạng hot.

Cái chết thảm không nỡ nhìn, cùng với sự sỉ nhục thi thể sau khi chết.

Những kích thích kép cả về thị giác và tinh thần này đã khiến không ít người phải chịu đựng sự hành hạ vì từ khóa hot này.

Có người tình cờ đã từng vào diễn đàn của tổ chức đó, nhìn thấy biệt danh kia, liền đăng ảnh chụp màn hình bài viết trên diễn đàn.

Đương nhiên, người đăng bài cũng nhanh chóng biến mất không tăm hơi, sự chú ý của mọi người lại bắt đầu chuyển sang Tô Thần.

Không ít người cho rằng Tô Thần đang chỉ huy một tổ chức dân gian để tiến hành một kiểu thanh trừng khác.

Có người trực tiếp nhắn tin riêng cho Tô Thần, hỏi về tính chân thực của sự việc này.

Hỏi Tô Thần có phải nói một đằng làm một nẻo hay không, nên

mọi chuyện mới biến thành như vậy.

Mặc dù điểm này khiến Tô Thần vô cùng khó chịu, nhưng đây cũng là nguyên nhân chính khiến anh chú ý đến sự việc này.

Bên trong máy ảnh đều ở trong không gian hư số, màn hình thông tin chính cũng ở trong đó.

Vì vậy, Tô Thần thực ra có thể vừa chiến đấu, vừa đọc thông tin về các vật thể bên trong không gian hư số.

Tức là cái gọi là nhất tâm nhị dụng, kiêm cố cả hai.

So với hai con Điêu Hào trưởng thành có cả hình thể lẫn trí tuệ, thì hai con Nữ Khôi kia cơ thể ngày càng gần với con người bình thường, cũng có thể đưa ra những suy nghĩ và hành động nhất định theo chỉ lệnh của Tô Thần.

Giống như Tiểu Hồng thò đầu ra khỏi không gian hư số trước đây, đó cũng là hành vi tự chủ suy nghĩ dưới điều kiện mệnh lệnh của Tô Thần.

Còn việc xem livestream tra cứu thông tin tư liệu, là được hoàn thành dưới sự hỗ trợ của hệ thống.

Chương 343

Đây cũng là điểm khiến Tô Thần khó chịu nhất.

Cái loại chuyện vớ vẩn chó má này, lại còn dám lấy danh nghĩa của mình!

Nếu không phải lần này hệ thống đột nhiên lương tâm phát hiện, đột nhiên đưa ra một phần thưởng đánh bại quái vật lớn, thì anh có thể cho đến cuối cùng khi sự việc kết thúc cũng không thể biết chuyện này. "Hệ thống, không thể cho phần thưởng là trực tiếp giải quyết những chuyện không muốn làm này sao?" Phía sau, ba bóng đen điên cuồng lao đi trong bóng tối, gần như là ngươi đuổi ta chạy, không ai dám lơi lỏng.

Nhưng khán giả, trong tình huống không có ống kính kịp thời bắt được, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra phía sau Tô Thần.

Chỉ biết thứ trong quan tài đã biến mất.

Còn Tô Thần đang ngồi nhàn nhã trên thành quan tài, còn lấy ra một hộp cơm nóng hổi! 【Emmm… Đại lão đúng là đại lão, phí công sức lớn như vậy hóa ra chỉ để vào đây ăn một bữa cơm hộp thôi sao?】 【Chất!

Cực chất!

Ngồi trên quan tài ăn cơm tôi vẫn là lần đầu tiên thấy!】 【Ánh sáng kỳ lạ trên quan tài hình như vì Thiên Quan đại thần ngồi lên mà trở nên hơi ảm đạm thì phải?】 【Điểm này là thật… Nhưng hình như đang phai mờ?

Không phải là cảm giác ảm đạm do sự tương phản…】 Cứ như thể năng lượng ngũ sắc rực rỡ kỳ ảo màu đen trên quan tài này đang bị

Tô Thần từng chút một hấp thụ vậy!

Ánh sáng dần dần ảm đạm xuống, chứ không phải ảm đạm ngay lập tức.

Chu Hoài Văn dưới chân núi sớm đã quen thuộc với kiểu cách này.

Bởi vì sau một thời gian nghiên cứu, mọi người thực ra đều hiểu rõ.

Giống như trước đây khi Tô Thần dùng tài khoản 【Thiên Quan Chúc Phúc】 giao dịch với họ, đó nhất định là những vật mà họ không thể giải quyết được, nhưng bản thân Tô Thần lại cực kỳ cần đến.

Họ không thể giải quyết, còn Tô Thần cũng chưa chắc đã giải quyết.

Những việc anh làm có thể tương tự như ngọc bị phong hóa biến mất trước đây, hoặc như hiện tại là quan tài mất đi màu sắc.

Tương tự còn có quan tài gỗ Thần Mộc Côn Luân của Nữ Vương Tinh Tuyệt trước đây, họ cũng không giải quyết được sau đó giao cho Tô Thần, nghe nói là ngay tại chỗ đã hóa thành tro bụi?

Chắc cũng là như vậy, sau khi năng lượng bị hấp thụ hết thì biến thành rác rưởi hoặc phế liệu cực kỳ bình thường.

Mặc dù lúc này đã không cần anh tiến hành bất kỳ nghiên cứu nào nữa.

Nhưng Chu Hoài Văn vẫn lấy ra cuốn sổ tay đã bị máu nhuộm đỏ gần hết mang theo bên mình, cẩn thận ghi chép.

Tiếng gầm thét ồn ào bên ngoài lúc này trở nên đặc biệt đột ngột.

Trong lều, không ít người bị tiếng gầm rống đặc trưng của Tống Tử, với cường độ mạnh hơn hẳn, chấn động đến run lẩy bẩy. "Ngày càng gần rồi…" "Đúng vậy… Huhu, tôi còn không muốn chết…" "Ai

cha mẹ nó muốn chết chứ!

Không thể nào không truyền bá nỗi sợ hãi vào lúc này được sao?

Ai mà không sợ chứ!" Ồn ào, chửi bới.

Cứ như là cấu hình tiêu chuẩn khi tai họa ập đến vậy, cho dù những người đến đây đều là tinh anh trong số tinh anh, nhưng lúc này rõ ràng cũng biến thành những người bình thường nhất.

Hào quang từng có lúc này hoàn toàn không còn tác dụng gì.

Họ chỉ có thể uất ức co ro trong này chờ chết, hoặc chờ đợi có người đến cứu. "Thiên Quan đại thần nhất định sẽ đến cứu chúng ta!" "Đúng vậy, tôi cũng nghĩ Thiên Quan đại thần nhất định sẽ an toàn từ trên núi xuống cứu chúng ta." Có người nghe thấy những lời thì thầm nức nở đó tỏ ra vô cùng khinh thường. "Cười chết mất, người ta có năng lực cứu mày, nhưng người ta hoàn toàn không thèm cứu!" "Điểm này thì đúng thật, xem livestream thấy người ta hoàn toàn chỉ đang chơi đùa…" "Khó mà không đồng tình, tôi thấy anh ấy đánh bại con quái vật lớn kia một cách dễ dàng sau đó một chút cũng không lo lắng chuyện đưa thi triều về Đồng Môn!

Cứ ở đó ung dung ăn cơm!" "Ối trời ơi, tôi thật sự tức chết mất!

Tôi làm việc quần quật cả ngày lẫn đêm đến giờ vẫn chưa ăn gì cả!" "Hahaha!

Cười chết tôi mất!

Cậu dám nói như vậy à, nếu lời này thật sự được đăng lên mạng thì sẽ bị đội cận vệ của Tô Thần trừng phạt đó!" "Cười chết mất, tôi quả thật không xứng để so sánh với người ta, người ta là đại thần, tôi là cái quái gì chứ…" "Tôi bây giờ chỉ mong có người đến trừng phạt tôi, như vậy còn đỡ phải đối mặt với những chuyện phiền toái của mấy con quái vật kia!" Người này vừa dứt lời, trán gã chợt bị một

họng súng đen ngòm dí vào.

Những người vừa nãy còn đang nói chuyện rôm rả bên cạnh, lúc này đều hoảng sợ quay lưng đi, như thể vừa rồi mình chẳng nói gì vậy. "Nói lại một lần nữa lời mày vừa nói tao nghe xem, ừm… muốn bị trừng phạt đúng không!

Tao mẹ kiếp bây giờ sẽ thỏa mãn mày!" Họng súng không chút lưu tình dí vào trán gã này.

Lý Cường Quốc sốt ruột nói, hiển nhiên đã chuẩn bị bóp cò. "Hành vi của anh như vậy có phải là gây rối quân tâm trong thời chiến không hả?

Giờ tôi một phát súng tiễn anh đi, anh cứ coi như là đội cận vệ của Tiểu Tô giáo thụ đang trừng phạt anh cũng được!" Người kia nghe thấy lời đó cả người lập tức ngây ra.

Giữa hai chân mùi khai lập tức xộc ra, những người xung quanh bị mùi này làm cho oán thán liên miên.

Khổ nỗi lều trại cũng chỉ có bấy nhiêu chỗ, muốn tránh đi cũng không có chỗ nào để họ nhúc nhích thêm một chút.

Trừ phi là trực tiếp đi ra khỏi lều này để cùng chống lại Tống Tử. "Bang!" Lý Cường Quốc há miệng hô một tiếng, họng súng run lên.

Trực tiếp dọa đối phương sợ đến mức ngồi sụp xuống đất, ngón tay nắm chặt bùn đất ẩm ướt bởi dịch thể không rõ.

Người vốn dĩ lịch sự giờ đã hoàn toàn mất thể diện.

Lều trại chật kín người nhưng lúc này lại không ai dám bật cười một tiếng, hoặc nói thêm một lời nào.

Đây là một chuyện vô cùng nghiêm túc, ai cũng biết.

Nhưng con người khi tuyệt vọng thường sẽ mất đi lý trí, lời nói

hoảng loạn lúc này thường sẽ mang đến mối đe dọa cực kỳ chí mạng.

Chỉ là lúc này mọi người đều nhất trí lựa chọn tin tưởng và bảo vệ danh tiếng của Tô Thần.

Không ít người khi lựa chọn châm biếm Tô Thần, đã định trước là đứng về phía đối lập với đại chúng và cần phải chịu nhiều đả kích hơn. "Còn biết sợ à?

Vậy các người có biết Tiểu Tô giáo thụ hiện tại đang đối mặt với cái gì không?" "Đó là nguy hiểm mà các người cả đời cũng không thể gặp phải!" "Nếu không phải vì sự sắp xếp của anh ấy, chúng ta bây giờ đều đã biến thành những xác chết biết đi rồi!

Đừng nói gì đến việc muốn ở đây luyên thuyên!" "Mẹ kiếp, tao bây giờ cảnh cáo các người lần cuối cùng, những cái lũ khốn vô lương tâm này, hãy cất hết những lương tâm mục nát hôi thối của các người đi!" "Nếu không!

Trước khi Tống Tử phá vỡ phòng tuyến, tao sẽ giết các người trước rồi cho Tống Tử ăn!" Câu nói ác độc này rõ ràng lúc này có sức uy hiếp cực kỳ mạnh mẽ.

Kèm theo mùi khai nồng nặc khắp khoang mũi.

Những người vừa nói chuyện về cơ bản đều vừa lộ ra vẻ mặt đau khổ, nhưng cũng không dám bịt mũi lại, vừa ra sức gật đầu với Lý Cường Quốc, để thể hiện lòng trung thành.

Một số hành vi của chiến sĩ trong thời chiến thường hoàn toàn vượt khỏi sự ràng buộc của logic và quy tắc bình thường.

Họ từng được tôn sùng, nhưng lúc này thậm chí còn không bằng bùn lầy tinh tởm dưới chân.

Mặc dù khó chịu nghiến răng nghiến lợi, nhưng không ai muốn kết thúc cuộc đời mình một cách hoảng loạn và vô duyên vô cớ như vậy.

Cũng chính vì thế, họ buộc phải dựa dẫm vào những chiến sĩ còn sót lại trước mặt.

Sự không cam lòng trên mặt mới hiển lộ rõ ràng như vậy trước ống kính.

Chắc chắn trong mười người thì có ba người nghĩ như vậy.

Tô Thần cũng hiểu rõ mình đang gánh vác điều gì.

Cho nên vừa ăn cơm, vừa nhìn những cảnh quay vô cùng khó hiểu được truyền ra từ phòng livestream của Vương Điềm Điềm, anh đành nhẫn nhịn tiếp tục ăn cơm với vẻ mặt không cảm xúc.

Tuy rằng cũng từng nghĩ đến việc được vạn người tôn sùng, trở thành tồn tại vương giả vượt qua trò chơi, nhưng giờ ngồi trên chiếc quan tài đá vô dụng này, nội tâm lại vô cùng đạm nhiên.

Hoàn toàn không giống với tưởng tượng rất lâu trước đây.

Lúc đó anh cứ nghĩ ngày nào đó mình thật sự trở thành chúa cứu thế thì nội tâm hẳn sẽ vô cùng kích động.

Nhưng khi ngày đó thật sự đến.

Thông tin lẫn lộn.

Vạn người đưa ra vạn loại phản hồi, khiến anh cảm thấy vô cảm một cách khó hiểu.

Chương 344

Bên ngoài, thi triều dày mười mét vẫn đang cuồn cuộn.

Chuyển đổi một chút hình tượng thông tin, thực ra những tên này từng cũng là người.

Hiện tại cũng đang là một kiểu người khác, gắng gượng duy trì một hơi thở ở cổ họng mà vật lộn ở đây.

Dường như, chúng còn mạnh hơn những người đang gây phiền phức cho mình bên ngoài.

Nếu không, cứ mang chúng vào Đồng Môn cũng không tệ nhỉ?

Tô Thần nghĩ, khóe miệng nhếch lên vẻ thản nhiên.

Phía sau một tiếng nổ lớn, khiến máy quay đột nhiên quay ngược lại.

Không ít người vẫn đang chìm đắm trong dung nhan tuấn tú của Tô Thần cũng bị dọa cho ngây người.

Không ai ngờ phía sau lại còn có người! 【Là cái gì vậy?!】 【Trời ạ!

Là thứ trong quan tài sao?!】 【A a a a a!

Là ba con!!!】 【Trời ơi đất hỡi!

Thiên Quan đại thần mau đứng dậy đi!

Đối phương là ba người!】 Nói là ba người, nhưng ở nơi như thế này sao có thể có người sống tồn tại được!

Chỉ có thể là quái vật!

Đang nghĩ, ống kính cuối cùng cũng bắt được hình ảnh rõ nét từ

hướng phát ra tiếng nổ lớn.

Ước chừng cách vị trí Tô Thần đang đứng khoảng mười lăm mười sáu mét, có lẽ là ở dưới một chút so với cái hố lõm hình quái vật khổng lồ này.

Có một cái hố sâu kỳ lạ lõm ra bên ngoài.

Trong hố sâu đang nằm một người đàn ông mặc trang phục cực kỳ quái dị, hơn nữa tạo hình cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng bất thường.

Sở dĩ cảm thấy thứ đó kỳ lạ, là vì người đàn ông này tuy đối mặt với ống kính, nhưng tổng thể lại khiến người ta cảm thấy góc độ này có chút kỳ quái.

Có chút mơ hồ kỳ lạ, cứ như là người này hoàn toàn không phải hình dạng như vậy.

Và trước ngực gã hình như có một cái bướu lớn vô cùng kỳ lạ.

Tư thế đó nói thế nào nhỉ, cứ như là một người đang hạ xuống tốc độ cao và cuộn tròn cơ thể lại, muốn cố gắng tự bảo vệ mình vậy.

Và nhìn kỹ độ cong của cái hố sâu lõm xuống, không lệch một chút nào chính là do gã này va vào mà tạo thành! 【Các bạn có thấy người này nhìn quen quen không?】 【Có chút, gã đang ôm cái gì vậy?】 【Mẹ kiếp!

Cái cục đó đang động đậy!】 Nhìn kỹ, cục tròn kỳ lạ mà người đó đang ôm trước ngực quả thật đang động đậy.

Nhưng cụ thể đó là thứ gì, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ và kinh ngạc.

So với điểm bất hài hòa giữa cơ thể và đầu lâu của người đó, rõ ràng cục tròn được gã ôm trong lòng càng khiến người ta cảm thấy

phiền não và khó chịu hơn.

Cứ như một sinh vật cực kỳ thần bí, vạn người chú ý hy vọng nó có thể khoe dáng.

Nhưng cố tình người ta lại đang chơi đùa, chỉ tùy tiện động đậy một chút nhưng hoàn toàn không để bạn nhìn rõ bản thể của mình.

Những người đang chửi rủa không biết cục sinh vật đó là cái quái gì, thấy Tô Thần vẫn bình tĩnh ngồi trên quan tài ăn cơm.

Không ít người như đột nhiên phản ứng ra điều gì đó, chăm chú nhìn màn hình.

Tô Thần sẽ không hành động lỗ mãng hoặc hoàn toàn không phòng bị!

Khi anh thực sự thư giãn, chỉ có một tình huống xảy ra!

Đó chính là – vấn đề đã có người khác giúp giải quyết rồi!

Nhìn kỹ thì có thể thấy người đàn ông đó có ngũ quan, nhưng không có một đặc điểm nào có thể mô tả chi tiết được.

Cứ như là trên một mặt phẳng mờ ảo xuất hiện ngũ quan mà thôi.

Chỉ thấy trong mắt gã hiện lên một tia hoảng sợ.

Trên người gã chỉ còn treo vài mảnh vải chất liệu kỳ lạ, gần như trần truồng.

Ngay sau đó, hai bóng người tiêu sái mà sắc bén một tay nắm lấy vật chất màu đen như sợi tơ, lơ lửng hai bên người đàn ông đó.

Nhìn kỹ hình dạng, khán giả lúc này mới phát hiện hai bóng người đó hóa ra chính là hai con Nữ Khôi mà Tô Thần đã thu phục trước đây dưới danh nghĩa Thiên Quan Chúc Phúc!

Thấy cảnh này, những khán giả trước đó vẫn luôn cảm thấy Tô

Thần trận này chỉ là đến để ra vẻ, cuối cùng cũng im miệng.

Đây hoàn toàn là chuẩn bị vô cùng đầy đủ, nên mới có thể ung dung tiêu sái như đi nghỉ mát vậy. 【Vậy ra tên này chính là thứ đã chạy ra từ trong quan tài khi Thiên Quan đại thần mở quan trước đó đúng không?】 【Cười chết mất!

Lúc đó tôi đã nhấn mạnh là có một thứ gì đó vụt ra trước ống kính!

Nhưng không ai tin tôi cả!】 【Vậy tiếng động lạ kỳ lúc nãy không phải là cái gọi là tiếng gió, mà là hai con Nữ Khôi đang đánh nhau với thứ kỳ lạ này sao?】 【Vậy nên vẫn là xem livestream của Thiên Quan đại thần thì cần phải tắt đạn mạc để duy trì chút IQ…】 Phỏng đoán lần lượt được chứng thực, không ít người phấn khích quẹt trên đạn mạc niềm vui dự đoán thành công của mình.

Tô Thần thì không ngờ thứ chui ra từ quan tài lại có hình dạng y hệt như tên quái vật khổng lồ này.

Chỉ là không chịu được đòn, hai con Nữ Khôi một trái một phải chỉ vài chiêu tấn công mạnh mẽ đã trực tiếp xoay đầu của gã một trăm tám mươi độ!

Nhưng cũng đúng như dự đoán, trên người gã còn sót lại cấm bà hương, chứng tỏ đây là một nhánh của phương pháp trường sinh. "Ngươi có định nói rõ lai lịch của mình không?" Tô Thần vừa vặn ăn xong cơm, uống một ngụm nước ép trái cây tươi cũng không có ý định quay người lại.

Anh cứ thế tĩnh tọa nói: "Nói đi, biết đâu ta có thể xoay đầu ngươi trở lại." Hít hà… Nghe Tô Thần nói câu này bình thường nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Lập tức cả người đều không ổn rồi.

Xoay trở lại ư?

Hợp lý là cái đầu kỳ dị này nguyên nhân là do bị ngược sao?! 【Tôi có thể hiểu là nguyên nhân khiến gã này khiến tôi cảm thấy vô cùng bất thường là vì đầu mọc ở lưng sao?】 【Lầu trên tự tin lên, đây chính là sự thật.】 【Ma quỷ… Với thủ đoạn này, may mà nó là quái vật, nếu là người bình thường thì chúng ta bây giờ có phải nghe tiếng lợn bị chọc tiết rồi không?】 【Hahaha các người này thật sự quá đáng đó…】 【Vậy cục đó là tay của gã sao?????】 Có người cuối cùng cũng phát hiện ra điểm bất thường!

Nếu đầu bị ngược thì chẳng phải có nghĩa là trên lưng thứ này mọc một cục sao?

Đây không phải là tư thế ôm mình!

Đây là thứ trên lưng tự mình cuộn tròn lại sao?! 【Thứ này cũng là một con quái vật mười hai tay sao?!】 Phỏng đoán như vậy khiến rất nhiều người đều không ngờ tới.

Chủ yếu nhìn hình thể và diện mạo, so với Vạn Nô Vương đã vào trước đó thì quả thực là một trời một vực.

Nhưng nhìn kỹ rất nhiều chỗ lại giống nhau!

Chỉ là tại sao, trước đó Vạn Nô Vương lại vội vã trở về, còn tên này thì lại chui ra? "Loại người như ngươi… ta vẫn là lần đầu tiên gặp…" Người đàn ông kia đột nhiên nói, tư thế và diện mạo quỷ dị đều dọa rất nhiều người không dám nhìn màn hình nữa.

Tô Thần nhướng mày không phủ nhận: "Chiếc quan tài này được chế tạo đã hơn năm nghìn năm rồi, ngươi nằm trong đó từ thời điểm đó đến nay mới ra ngoài, nhận thức bị đảo lộn là điều rất bình thường." Lại là một phân tích siêu chuẩn xác và chuyên nghiệp như vậy khiến không ít người kinh ngạc.

Người đã sống hơn năm nghìn năm bây giờ lại đang nói chuyện ở đây?

Người còn cổ hơn cả tổ tông của mình lại vẫn còn sống! 【Emmm… Xem ra chúng ta hỏa táng có hơi vội vàng rồi?】 【Hahaha cười chết mất, lầu trên cậu có ý gì, muốn mấy nghìn năm sau sống lại tranh giành địa bàn với con cháu mình sao?】 【Cái này thì thất đức quá!

Tôi kiến nghị bây giờ cứ chôn sống lầu trên đi, để tích đức cho con cháu gã đi…】 Diễn biến như vậy thật sự khiến người ta có chút không ngờ tới.

Những người trước đó châm chọc Tô Thần tốn công sức chỉ để vào cơ thể con quái vật lớn này để mở nắp quan tài, bây giờ đã hoàn toàn ngây người.

Theo lời của Tô Thần, có lẽ là – người mạt thế sắp chết, đầu óc cũng vứt đi hết rồi, nói chuyện hoàn toàn không nghĩ đến việc mang theo não.

Mặc dù mọi người đều đang suy nghĩ về những chuyện có thể xảy ra vào thời điểm này.

Nhưng nhiều người hơn vẫn đang phỏng đoán tại sao người này lại trông kỳ lạ như vậy.

Chương 345

"Bị nung chảy ở nhiệt độ cao, trước đó chắc chắn đã xảy ra một tai nạn, dẫn đến những thứ được cất giữ bên trong đây đều bị hư hại ít nhiều." Tô Thần thản nhiên nói, trực tiếp lấy đèn pin cường độ cao chiếu sáng toàn bộ bên trong con quái vật lớn này.

Cùng với ánh sáng chiếu rọi vào bên trong con quái vật này, nhiều chi tiết hơn được lộ rõ.

Vách bên trong trông lồi lõm không đều, nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện không ít dấu tích kiến trúc còn sót lại.

Cứ như thể ban đầu có rất nhiều căn phòng tách biệt, lờ mờ còn thấy di tích của những bức tường ngăn cách.

Đây là kết cấu hướng xuống dưới.

Cùng với đèn pin của Tô Thần di chuyển xuống dưới, trên vách bên trong thậm chí còn xuất hiện không ít bích họa tạo hình độc đáo, có phần khó hiểu và tối nghĩa.

Không thể nghi ngờ, trên những bích họa này đều tồn tại những con quái vật mười hai tay dày đặc.

Nội dung đều vô cùng kỳ lạ, trên đó hình như không có sự tồn tại của người bình thường.

Hoặc có thể nói, những người không có mười hai cánh tay trong tộc quần này mới là người bất thường.

Hơn nữa nội dung bích họa đều là những chuyện có góc nhìn vô cùng kỳ lạ, khiến người ta căn bản không hiểu rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì. 【Đây đều là cái quái gì vậy?

Sao lại hoàn toàn không cùng cấp độ với những bích họa từng

thấy khi khảo cổ thăm mộ trước đây?】【Quái vật mười hai tay một con là có thể thống trị một phương, còn bắt dân chúng ở phía nam đến triều cống, mày nghĩ những tên như vậy hỗn loạn một đống có bình thường không?】【Hơi sợ… Chẳng lẽ phía sau cánh cửa này là nhà của những tên này sao?】【Chắc chắn không phải!

Nếu thật sự là vậy thì sao có thể sống tốt bấy lâu nay được chứ?】【Cười chết mất, cho dù có chui ra thì sao chứ, trực tiếp dùng đạn nổ, cho bọn chúng nổ tung thành từng mảnh vụn!】Xem hết một lượt, Tô Thần cũng không có ý định giảng giải bích họa.

Những thứ đó ghi lại thực ra cũng chỉ là sinh hoạt hàng ngày của gia đình tên này, không có gì đáng nói.

Ước chừng có lẽ là những tên này sau khi rời xa quê hương, rảnh rỗi không có việc gì làm thì vẽ chơi.

Sau đó nói với tên đang ở trong hố kia: "Ban đầu mục đích thiết kế xây dựng con quái vật lớn này hẳn là để nó trở thành một ngôi mộ thất đạt tiêu chuẩn phải không?" Người đàn ông yếu ớt kia giật mình một cái, dường như không ngờ nơi này biến thành bộ dạng như vậy rồi mà vẫn có thể bị người ta suy đoán ra kết cấu ban đầu. "Ta đoán hẳn là có một đời Vạn Nô Vương nào đó đã không tuân thủ quy tắc, tiến vào 'Cổng Địa Ngục' sớm hơn quy định, nghiệp hỏa thiêu đốt bên ngoài đồng thời cũng gây ảnh hưởng đến những người bên trong phải không?" Tô Thần thản nhiên nói, quay người lại.

Vẫn ngồi trên thành quan tài.

Góc nhìn chợt lệch đi.

Mọi người lúc này mới phát hiện cái gọi là quan tài lơ lửng này thực tế là được nâng đỡ bởi một cái cột kỳ lạ vươn ra từ bên cạnh.

Nhìn kỹ càng giống như một cánh tay giang rộng ra như đang đỡ

mâm quả vậy mà nâng đỡ chiếc quan tài này giữa không trung.

Còn ánh mắt của người đối diện càng thêm hoảng sợ.

Nhìn Tô Thần kinh ngạc nói: "Ngươi, sao có thể biết nhiều như vậy?" Cách nói chuyện rõ ràng trôi chảy hơn trước không ít. "Ta còn biết ngươi hiện đang ở bước cuối cùng của sự vĩnh sinh..." Lời của Tô Thần đột ngột dừng lại.

Sắc mặt của kẻ đó tuy không có gì thay đổi, nhưng cơ thể lại run lên như cầy sấy.

Chỉ dựa vào ống kính thôi cũng đủ để mọi người cảm nhận được chính xác lời nói bỏ lửng của Tô Thần có sức uy hiếp lớn đến mức nào đối với hắn. "Ta không ở trong đó được nữa...

Ta cũng không tự nguyện ra ngoài...

Nếu ngươi vào được, ngươi sẽ biết bên trong bây giờ là tình trạng gì..." Những lời như câu đố khiến mọi người đều ngẩn ra.

Chẳng ai hiểu đây là ý gì.

Cái gã có thể điều khiển một con quái vật to lớn, cổ quái và có sức phá hoại mạnh mẽ như vậy, vậy mà lại nói mình không thể ở lại một nơi nào đó?

Lẽ nào đám quái vật bên trong, mỗi con đều có sức chiến đấu ngang ngửa Tô Thần? "Bên trong có thứ gì sụp đổ rồi sao?" Hệ thống không chịu chủ động tiết lộ thông tin bên trong Thanh Đồng Môn, Tô Thần chỉ có thể bắt đầu từ những chỗ khác. "Là Chung Cực..." Kẻ đó chưa nói hết câu, cả người đã trở nên vô cùng đau đớn.

Ngay cả cánh tay vẫn luôn ôm chặt lấy nhau cũng đột nhiên bung ra.

Trong mắt hắn đột nhiên xuất hiện những luồng sáng kỳ dị, giống

hệt như lúc chiếc quan tài mới xuất hiện.

Cảnh tượng này thật sự đáng sợ không nói nên lời.

Tựa như câu chuyện kinh dị về một người đột nhiên mọc ra một cánh tay trên ngực.

Mà khuôn mặt của kẻ đó, dù trông như được vẽ lên, qua ống kính vẫn có thể cảm nhận được áp lực tăng vọt!

Ba chữ mơ hồ vừa rồi càng giống như một công tắc ngắt.

Tựa như một bí mật cấm kỵ không được đụng tới, một khi tiết lộ thì phải chết.

Chưa kịp nói gì thêm, hai Nữ Khôi đã bản năng nhận ra mối đe dọa tăng vọt từ đối phương.

Quần áo trên người lập tức phồng lên như bị xù lông, lao tới như một mũi tên.

Nhưng lần này lại không dễ dàng như trước.

Ưu thế hai đánh một đã bị suy giảm do sự thay đổi kỳ lạ trên người đối phương.

Ngay khoảnh khắc hai Nữ Khôi lao tới, đối phương liền gào lên một tiếng cổ quái.

Cái đầu bị vặn một trăm tám mươi độ của hắn tự mình xoay trở lại.

Những cánh tay trên lưng cũng hoạt động linh hoạt, tiện tay vồ một cái đã cào xuống một mảng tường lớn.

Hắn hung hăng ném về phía hai Nữ Khôi đang lao tới.

Tiểu Hồng kịp thời né được, nhưng Tiểu Tượng lại chậm mất nửa nhịp.

Bị khối đá vụn đập trúng người, bay thẳng ra ngoài.

Rầm!

Găm chặt vào vách tường đối diện! 【Vãi??

Tình tiết quái quỷ gì đây, Chung Cực là cái gì?

Sao vừa nói ra đã được buff sức mạnh thế?】 【Cảnh vừa rồi dọa chết tôi, Nữ Khôi kia có sao không?】 Camera rõ ràng không có ý định chuyển hướng.

Sự quan tâm của mọi người dành cho Nữ Khôi bị đánh bay gần mười lăm mét cũng chỉ có thể dừng lại ở những phỏng đoán trên màn hình. 【Chắc là không sao đâu...

Nếu không thì đại thần Tô Thần đã chẳng đứng nhìn như vậy...】 【Nhưng hai tiếng nổ lớn đó đáng sợ thật, cảm giác còn kinh khủng hơn cả âm thanh hiện trường tai nạn xe hơi ấy chứ!】 【Nói cứ như là biết tình hình của người ta thì các người chạy lên giúp được ấy, yên lặng xem không được à?】 Cục diện lập tức bị đảo ngược, không ít người đương nhiên cũng thấy rõ tình hình hiện tại là thế nào.

Đôi mắt quỷ dị của đối phương vẫn luôn nhìn chằm chằm Tô Thần, dù đang giao thủ với Tiểu Hồng có thân pháp lăng lệ đang lao tới.

Hắn vẫn hóa giải mọi đòn tấn công của Tiểu Hồng một cách trôi chảy.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Mỗi lần va chạm của cả hai đều giống như hai tấm thép cực kỳ cứng va vào nhau.

Trong không gian tương đối tròn này, mỗi lần va chạm đều có nghĩa là sẽ tạo ra tiếng vang vô cùng khủng khiếp.

Khán giả xem livestream đành phải vặn nhỏ âm lượng xuống mức thấp nhất.

Nhưng vẫn không thể tránh khỏi sự chấn động như xuyên thấu linh hồn từ âm thanh này.

Ầm!

Tiểu Tượng ở phía sau cuối cùng cũng hất văng khối đá vụn đang đè lên người mình.

Camera cũng rất đúng lúc quay sang, mọi người lúc này mới thấy cái hố sâu do Tiểu Tượng tạo ra còn sâu hơn cả cái hố do con quái vật kia tạo ra lúc nãy!

Camera lại như cảm ứng được gì đó mà phóng to toàn bộ khung hình.

Chương 346

Mọi người lúc này mới thấy, cái hố sâu này — đã trực tiếp đục thủng cả vách tường!

Một cái lỗ to bằng quả bóng rổ xuất hiện, còn có thể nhìn thấy thủy triều xác sống đang ngọ nguậy bên ngoài!

Camera đang quay chính là những Tống tử nhìn thấy qua cái lỗ đó! 【Lực này...

Mẹ ơi!

Nữ Khôi này không sao chứ!】 【Dọa chết người, đòn tấn công thế này có phải là đối xử với đại trượng phu không vậy?】 【E hèm... tôi muốn tố cáo thằng chó bên kia đánh phụ nữ!】 【Hahahahaha, cười chết mất, tuy là thế nhưng mà đúng là đang đánh phụ nữ thật!】 【Nhưng hành động của hai Nữ Khôi nhanh nhẹn hơn hẳn so với lúc ở núi Kim Tước là thật.】 【Chủ yếu là do đại thần Tô Thần bên này nuôi tốt thôi...】 【Hahahaha!

Lầu trên có phải đang mượn gió bẻ măng, mỉa mai đám Tống tử bị viện nghiên cứu bắt đi giờ đã tan xương nát thịt rồi không?】 【Nói bậy!

Người ta rõ ràng là muốn nói Nữ Khôi này bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể xông lên chiến đấu tiếp, thật là dũng mãnh!

Tôi thích quá đi!】 Sau khi hai Nữ Khôi hợp lực, rõ ràng có tư thế đối đầu với đối phương.

Mặc dù ai cũng biết hai vị này là Tống tử ngàn năm, cũng là kẻ dẫn đầu thủy triều xác sống ở núi Kim Tước năm đó.

Nhưng khi thực sự chứng kiến phong thái chiến đấu thực sự của

họ ở đây.

Không ít người vẫn không khỏi mừng thầm, may mà lúc đó có Tô Thần thu phục họ, nếu không mà đối đầu trực diện với phe nhân loại.

Thì không biết sẽ gây ra thương vong khủng khiếp đến mức nào.

Mà theo diễn biến gay cấn của trận chiến.

Có người cũng đã phát hiện ra trước đó hai Nữ Khôi rõ ràng là chưa dùng hết sức.

Chắc là do Tô Thần muốn hỏi chuyện, nên chỉ tạm thời khống chế hành động của đối phương.

Bây giờ sau khi xác định đối phương đã mất đi giá trị để hỏi chuyện, lại còn có mối đe dọa khá lớn.

Họ mới quyết định ra tay độc ác.

Bốp!

Lại một tiếng nổ lớn.

Tiểu Tượng lại một lần nữa bị đánh bay.

Điều này có ý nghĩa gì, mọi người đều lòng dạ biết rõ. 【Chắc là vẫn do cú đánh vừa rồi bị thương, không biết đại thần Tô Thần có cách nào chữa cho cô ấy không.】 【Cú vừa rồi nghe đã thấy đau!

Không ngờ người bị thương lại luôn là cô gái này...】 【Cô gái?

Cô gái lớn hơn ngươi mấy nghìn tuổi?

Cười chết, ngươi có xứng gọi người ta như vậy không?】 Mà Tô Thần cũng khẽ nhíu mày.

Khó đối phó hơn trong tưởng tượng.

Nghĩ lại con Tống tử mà Ngô Tà nói muốn vào Thanh Đồng Môn lại dễ đối phó như vậy.

Chắc là còn phân chia theo năm tuổi.

Nhưng trong tay mình lại có thủ đoạn để đối phó với mấy thứ của nợ này!

Hắn trực tiếp cho Tiểu Hồng và Tiểu Tượng trở về Hư số không gian.

Hắn rút ra một lá bùa vàng, đứng bên cạnh quan tài với tư thế ngạo nghễ.

Mà khán giả nhìn lá bùa vàng trong tay Tô Thần đều không khỏi kinh ngạc hô lên — "Đại Tướng Quân Phù?!" Nhưng ở doanh trại dưới chân núi.

Chu Hoài Văn lại lấy ra lá Đại Tướng Quân Phù mà Lý Cường Quốc đưa cho mỗi người bọn họ để bảo mệnh, khẽ lắc đầu. "Không phải, đó không phải là Đại Tướng Quân Phù." Những người khác đang xem livestream nghe thấy câu này liền nhíu mày nhìn sang.

Dường như rất không muốn tin một học giả nghiên cứu tận tụy như vậy mà lại mắt kém đến thế. "Đây rõ ràng là Đại Tướng Quân Phù mà!

Không phải Đại Tướng Quân Phù thì là cái gì?" "Đúng vậy!

Đại thần Tô Thần không thể nào lại lấy nhầm đồ vào lúc này chứ?" "Chính là như vậy, đối phương là Tống tử thì cần dùng Đại Tướng Quân Phù mới trấn áp được!" Chu Hoài Văn đành phải giơ bức ảnh chụp màn hình điện thoại lên cho mọi người so sánh với lá bùa trong tay. "Những đường nét vẽ trên đó không giống với đường nét của Đại Tướng Quân Phù!" "Thoạt nhìn đúng là Đại Tướng Quân Phù, nhưng trước đây khi ở viện nghiên cứu, đại thần Tô Thần đã từng nói với chúng tôi, phù văn trên Đại Tướng Quân Phù vừa có tác dụng kiềm chế năng lượng, vừa dẫn dắt năng lượng trên lá bùa phát

huy tác dụng theo một hướng cố định." "Cho nên đường nét không giống nhau, tác dụng rất có thể sẽ có sự khác biệt nhất định!" Mọi người bán tín bán nghi nhìn vào sự so sánh giữa bức ảnh và lá bùa trong tay.

Phát hiện ra đúng là thật!

Tuy đại thể giống nhau, nhưng những chi tiết nhỏ lại khác biệt rất lớn.

Rõ ràng nhất là hai bên có thêm một đường vân khá đặc biệt. "Chẳng lẽ đây là phiên bản nâng cấp của Đại Tướng Quân Phù!?" Có người đoán mò nói ra câu này, rất nhanh đã được công nhận. "Tôi thấy có khả năng này, những Tống tử trước đây dường như không có tuổi đời lâu như vậy, nhưng năng lượng của Đại Tướng Quân Phù lại vừa đủ để trấn áp chúng." "Bây giờ đến cả hai Nữ Khôi lợi hại như vậy cũng không trấn áp được kẻ này, rất có thể đây là một nhân vật cực kỳ lợi hại!" Chu Hoài Văn nói xong, nhớ tới Tống Sùng Lượng trước đây vẫn luôn nghiên cứu năng lượng của loại bùa này ở viện nghiên cứu.

Liền mang theo ý định thăm dò gọi điện qua.

Vì bây giờ các bên đều đang trong tình trạng bán tê liệt, một khi bận rộn thì không còn thời gian quan tâm đến người khác.

Những người không tham gia cuộc họp lần này đều ở lại viện nghiên cứu tiếp tục làm nghiên cứu.

Nhiệt độ cao ở phía bắc không biết đã gây ra tổn thất lớn đến mức nào cho viện nghiên cứu... "Alô?" Điện thoại rất nhanh được kết nối, giọng nói truyền đến từ đầu dây bên kia vẫn khá có tinh thần. "Tiểu Tống à, cậu có đang xem livestream không?" Tống Sùng Lượng ngẩn người, nhận ra đây là điện thoại của Chu Hoài Văn, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Lại nghĩ đến tình cảnh hiện tại của họ, quả thực khiến người ta muốn rơi lệ. "Giáo sư Chu...

Lúc này ngài không nên gọi điện cho người nhà sao?" Khụ — Câu này vừa thốt ra, suýt chút nữa khiến Chu Hoài Văn tức hộc máu.

Ông bực bội nói: "Vẫn còn sớm, chưa đến lúc nói lời trăng trối đâu!" Tống Sùng Lượng ngẩn ra, sau đó mới ngượng ngùng báo cáo tình hình bên mình.

Nói ngắn gọn là lúc sắp bắt đầu tê liệt thì nguồn điện đã được cung cấp kịp thời.

Bảy máy phát điện dự phòng cùng hoạt động, cuối cùng cũng khiến tổn thất của cả viện nghiên cứu không bị mở rộng.

Về phần cấu trúc của viện nghiên cứu dưới lòng đất, vốn dĩ đã yêu cầu phải chống chịu được các loại tính năng.

Bọn họ trực tiếp dùng nó như một kho lạnh, lúc đó không ít nhân viên nghiên cứu và nhân viên của các bộ phận khác đều trực tiếp xuống hành lang dưới lòng đất để "tránh nóng". "Vậy tức là thiết bị bên dưới không có vấn đề gì, nhưng thiết bị bên trên không giữ được bao nhiêu đúng không?" Chu Hoài Văn bất lực nói, rồi lại tiếp tục: "Trở lại vấn đề chính, chuyên đề nghiên cứu trước đây của cậu không phải là Trấn Thi Phù sao?

Tôi muốn biết có phải là không thể nâng năng lượng trên lá bùa gốc lên một bậc hoặc nhiều hơn không?" Tống Sùng Lượng vừa nghe, liền biết Chu Hoài Văn đã nhận ra Trấn Thi Phù trong tay Tô Thần không giống với lá bùa của họ.

Liền thẳng thắn nói: "Là thế này, lúc đó chúng tôi đã thử tăng định lượng, nhưng cuối cùng lại thất bại." "Cuối cùng nhân lúc Tiểu Tô giáo thụ xuống, chúng tôi đã nhờ anh ấy chỉ đạo một chút, kết luận rút

ra là do giấy và đường nét của phù văn." "Tức là giấy vẫn chưa đạt đến tiêu chuẩn để chứa năng lượng cấp cao hơn, đường nét nội dung của phù văn cũng cần đồ án chính xác hơn mới có thể khống chế định lượng." "Lúc đó đại thần Tô Thần cũng đã nói, cho dù có xuất hiện Tống tử cần đến lá bùa cấp đó, chúng ta cũng không sử dụng được, bây giờ xem ra đúng là thật..." Cách điện thoại cũng có thể cảm nhận được sự bất lực và thất vọng trong giọng nói.

Đây là sự thật!

Ngay cả hai Nữ Khôi chịu đòn giỏi như vậy cũng có thể bị đối phương dễ dàng đánh lui.

Bọn họ dù thể chất có mạnh đến đâu thì sao?

Chẳng phải vẫn chưa kịp đến gần đã bị đánh chết sao...

Cho dù có tồn tại lá bùa cấp đó.

Không dùng được thì cũng chỉ là một tờ giấy lộn!

Cảm giác mất mát to lớn do năng lực không đủ, khiến cho mỗi người nghe được đoạn đối thoại này trong lòng đều tràn ngập cảm giác suy sụp.

Đối mặt với sự áp chế cấp bậc nghịch thiên như vậy, dù có nỗ lực đến đâu thì có tác dụng gì?

Chẳng qua chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.

Chương 347

Không ít người cuối cùng cũng đã hoàn toàn nhận rõ hiện thực, không tiếp tục nói những lời phản bác nữa.

Mà trong phòng livestream, rõ ràng con quái vật đối diện lúc đối chiến với Tiểu Hồng và Tiểu Tượng luôn tùy tiện phóng ánh mắt về phía Tô Thần.

Nhưng lúc này lại không còn cái khí thế kiêu ngạo đó nữa.

Thậm chí đến dũng khí nhìn đối diện thêm một cái cũng không có, ngược lại còn trái với thường lệ muốn chuồn lên trên!

Tô Thần cũng chỉ lẳng lặng nhìn con quái vật đang đứng trên vật thể màu đen giống như mạng nhện lớn.

So với trước đây, bây giờ nó thực sự càng giống hình ảnh của một con nhện hơn. "Khí thế ban nãy mà duy trì được đến bây giờ thì ta còn coi ngươi là một hảo hán, nhưng bây giờ ngươi cũng quá nhát gan rồi phải không?" Tô Thần bất lực nói, ý muốn chiến đấu hiếm hoi cũng không còn.

Thậm chí đến ý định nhìn đối phương thêm một cái cũng không có.

Nhưng khổ nỗi mấy thứ này theo lời nhắc nhở của hệ thống, dường như có ý nghĩa nghiên cứu rất quan trọng đối với sự tiến bộ của nhân loại thế giới này.

Vì vậy, hắn cần phải chế phục những kẻ này.

Đợi đến khi phe nhân loại này đến thu hồi, hắn sẽ có thể nhận được điểm kinh nghiệm tương đương.

Phần thưởng này chắc chắn là hậu hĩnh!

Tô Thần nghĩ vậy.

Dù sao thì giá thành của một lá Đại Tướng Quân Phù cấp ba này rất đắt đỏ.

Một lá cần đến hai trăm lá Đại Tướng Quân Phù cấp một dung hợp mới có được!

Dùng tất cả Trấn Thi Phù trong tay hắn bây giờ để đổi, vậy mà cũng chỉ có thể đổi được hơn chục lá!

Nghĩ thôi cũng thấy đau lòng!

Nhưng loại Tống tử hơn năm nghìn năm này cơ bản đều đã thành tinh rồi!

Căn bản không thể giải quyết bằng lẽ thường!

Giống như bản thân chiếc quan tài khổng lồ này được làm từ vô số xương người trộn với loại keo dán đặc chế của thời đại đó.

Đến bây giờ không chỉ chắc chắn, mà còn có thể di chuyển được!

Cũng khó trách lúc đầu lại khiến hắn có cảm giác con quái vật lớn này là một Tống tử khổng lồ.

Có thể đối đầu với Hắc Kim Cổ Đao của hắn nhiều lần như vậy mà vẫn giữ được nguyên dạng.

Chỉ riêng điểm này đã vô cùng khó giải quyết.

Mà một con quái vật như vậy, lại còn nói mình bị đuổi ra ngoài!

Vậy thì "bọn chúng" ở bên trong phải lợi hại đến mức nào?

Vừa nghĩ đến điểm này, Tô Thần đã cảm thấy đau đầu.

Nhưng hệ thống lại đúng lúc này nói với hắn, chỉ cần hoàn thành mấy nhiệm vụ cố định là có thể nhận được một vòng nâng cấp mới trước khi vào Thanh Đồng Môn!

Mà đã là hệ thống đặc biệt nhắc nhở, vậy thì chắc chắn không phải là một lần nâng cấp nhỏ bé qua loa!

Không nói rõ rốt cuộc là tình hình như thế nào, điểm có thể xác định được là cần phải muộn hơn một chút mới có thể vào Thanh Đồng Môn.

Trước đó Tô Thần vẫn cần phải hoàn thành nhiệm vụ cho đến khi đủ điểm kinh nghiệm để nâng cấp tất cả vật phẩm hiện có lên một lần!

Có chút vô lý là hiện tại vẫn còn thiếu hơn một nửa!

Hỏi hệ thống cũng không nhận được câu trả lời tương ứng.

Điều này khiến Tô Thần rất bất lực.

Phản hồi trên màn hình đạn mạc dường như là sau khi mình rời khỏi miệng núi lửa, đám Tống tử kia rất nhanh sẽ đến chân núi?

Phiền phức, số lượng hiện tại đã vượt xa thủy triều xác sống ở núi Kim Tước trước đây.

Khoảng năm, sáu lần?

Hoặc nhiều hơn.

Trước khi đến, hắn đã thử giới hạn khống chế Tống tử của mình, số lượng Tống tử có thể khống chế đã tăng lên so với lúc ở thủy triều xác sống núi Kim Tước.

Nhưng con số này đối với hắn vẫn có chút áp lực.

Hơn nữa, giống như tình cảnh lúc hắn muốn cướp đi Thanh Đồng Môn.

Khi cố gắng khống chế những Tống tử yếu ớt này, hắn có thể cảm nhận rất rõ có thứ gì đó đang tranh giành quyền kiểm soát với mình!

Hiện tại có thể xác định được kẻ tranh giành quyền kiểm soát không phải là chiếc quan tài hình người khổng lồ này.

Cũng không phải là "nhân" bên trong.

Chỉ là trong tầm mắt cũng không có Tống tử kỳ quái hay sinh vật bất thường nào khác tồn tại.

Tô Thần cũng chỉ có thể từ từ đợi đối phương mất kiên nhẫn mà lộ đuôi.

Mà tất cả những điều này, hắn đương nhiên lười giải thích với đám khán giả không có IQ này.

Bọn họ ngay cả phiền phức trước mắt mình còn không giải quyết được!

Lại còn cứ một mực bàn tán chuyện của người khác.

Những người muốn tìm kiếm sự an ủi trên thất bại của người khác, để mình tìm được lý do sống tiếp như vậy, thực ra thà chết trong sự biến đổi nhiệt độ đột ngột trước đó còn hơn!

Nhưng người có số mệnh riêng, Tô Thần cũng lười nghĩ thêm về phương diện này.

Nếu không mình chẳng phải giống như nhân viên của nền tảng mà trước đó hắn đã nhắn tin yêu cầu giáo huấn sao?

Hành vi của đối phương không nghi ngờ gì là rất có cá tính và suy nghĩ.

Khổ nỗi lại là mượn danh nghĩa của hắn để làm chuyện khiến mình thầm sướng, điểm này có chút làm hỏng thiện cảm.

Thực tế nếu ở một thời đại khác, hành vi như vậy tuyệt đối được coi là "thấy chuyện bất bình hét một tiếng!" Đương nhiên việc trực tiếp hét chết người ta thì coi như là dùng sức quá mạnh.

Đơn giản giáo huấn một chút để đối phương sống tốt hơn, hoặc đánh cho một trận để nhớ đời thì đều được.

Về phần những người đã chết, cũng chỉ có thể coi như là được làm lại cuộc đời miễn phí thôi?

Vút!

Đang suy nghĩ.

Con quái vật kia dường như nghĩ Tô Thần đang ngẩn người.

Tự mình tìm được cơ hội trốn thoát tuyệt vời, liền đột nhiên nhảy vọt lên trên.

Trên vật thể dạng sợi mềm mại như vậy mà còn có thể nhảy cao hơn mười mét!

Không ít người xem ngây người.

Lực bật nhảy như vậy, mẹ nó ai mà cản nổi?!

Đang trợn mắt há mồm suy nghĩ, thì nghe thấy một tiếng "bịch" trầm đục.

Gã kia rơi thẳng xuống, trên cổ còn găm một thanh đao.

Lại chính là Hắc Kim Cổ Đao!

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, Tô Thần lại trực tiếp dùng đao đánh gã kia rơi xuống!

Trọng điểm là góc độ này, độ nghiêng của thân đao cắm vào cổ.

Cực kỳ giống như chém thẳng vào từ một mặt phẳng song song!

Nhưng camera từ đầu đến cuối đều cố định góc nhìn trên người Tô Thần.

Tô Thần dường như chỉ khẽ vung tay một cái?

Chương 348

【Nếu tôi không nhớ nhầm, trước đó cơ thể của gã này cũng có thể đập ra một cái hố lớn trên bức tường cứng này mà?】【Đúng vậy, Nữ Khôi kia còn bị nó đánh cho thủng cả tường, nhưng ngược lại các đòn tấn công vào nó lại không có tiến triển thực chất nào...】【Kinh khủng như vậy, đại thần Tô Thần trước đó đánh con quái vật lớn này có phải là đang chơi không?】【Lầu trên bỏ chữ 'có phải' và '?' đi!

Tôi thấy đại thần Tô Thần trước đó chính là đang chơi!】【Quá thật, cơ thể của gã này chắc chắn cứng hơn cả con quái vật lớn bên ngoài, Hắc Kim Cổ Đao vậy mà chém vào được đã là rất pro rồi!】Màn hình đạn mạc đều đang hoan hô.

Chỉ có Tô Thần nhìn con quái vật rơi trên tấm lưới màu đen được thu lại mà trong lòng có chút không vui.

Vậy mà không chém đứt cổ hắn ngay lập tức?

Hắn dự tính là đầu và thân phải tách rời nhau mới đúng!

Như vậy sẽ giảm bớt áp lực nghiên cứu cho viện nghiên cứu.

Nhưng không ngờ thứ này lại có thể ngay lập tức điều chỉnh góc độ để cơ thể mình rơi xuống vào khoảnh khắc bị chém.

Từ đó làm giảm sức mạnh của Hắc Kim Cổ Đao chém tới.

Đồng thời trong nháy mắt dùng xương cổ kẹp chặt lưỡi đao của Hắc Kim Cổ Đao.

Khả năng phản ứng như vậy quả thực khiến người ta có chút kinh ngạc!

Chỉ là hắn hiện tại hoàn toàn không có hứng thú, đi nghiên cứu

đường lối của con Tống tử già này.

Hắn trực tiếp xông lên rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nhân lúc đối phương chưa kịp phản ứng, trở tay một đao chém đầu đối phương xuống.

Đồng thời dán một lá Trấn Thi Phù lên cơ thể.

Mọi người đang xuýt xoa, nếu mà dùng Trấn Thi Phù định trụ cả đầu thì tốt biết mấy!

Nhưng ngay sau đó lại nghe thấy một tiếng cháy xèo xèo kỳ lạ!

Lúc này mới phát hiện cái đầu rơi trên lưới lại bắt đầu cháy từ trong con mắt!

Có người lập tức tỏ ra vô cùng không hiểu. 【Tại sao cơ thể lại không có chuyện gì?!】 【Chẳng lẽ là do lá bùa?】 【Không phải, có thể là do đôi mắt kia...】 【Chẳng lẽ nếu phong ấn cả đầu, cơ thể cũng có khả năng cùng cháy thành tro bụi?】 【Ngày càng nhiều chuyện tôi không hiểu xuất hiện...】 【Thôi đi, mày có bao giờ hiểu được cái gì đâu!】 Rất nhanh, cái đầu kia đã cháy rụi.

Ở vị trí trung tâm nhất xuất hiện một vật thể hình cầu khá kỳ lạ nhưng có vô số lỗ hổng.

Có người vừa nhìn đã nhận ra thứ này giống hệt vật thể hình cầu mà Tô Thần lấy ra từ xác của con chim mặt người quái dị ở trên kia!

Lập tức càng kinh ngạc hơn, không ngừng spam trên màn hình đạn mạc "Đây là thứ gì vậy?!" Tô Thần hiện tại cũng không thể giải thích cặn kẽ sự tồn tại của thứ này.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, thứ này chắc chắn là thủ đoạn đặc biệt mà thế lực đứng sau dùng để khống chế sinh vật!

Giống như trong cơ thể của Xà Thần viễn cổ trước đây, hắn cũng

đã tìm thấy sự tồn tại của vật thể như vậy.

Điều này cho thấy rất có thể trong não của rất nhiều sinh vật đều tồn tại thứ này.

Kỳ lạ là thứ này dường như còn có chức năng bảo hiểm kỳ quái.

Dường như là để bảo vệ bí mật Chung Cực?

Chỉ là chức năng tự động bạo tẩu cường hóa này là điều hắn hoàn toàn không ngờ tới.

Nếu như bất cứ thứ gì cũng có chức năng này, thì còn ra thể thống gì nữa?!

Cũng không nghĩ nhiều, hắn tiếp tục cất viên châu nhỏ này vào Hư số không gian.

Tiểu Tượng đang hút máu động vật để chữa lành cơ thể bị thương.

Mà Tiểu Bạch và Tiểu Hôi cảm nhận được ý thức của Tô Thần thăm dò, đều vô cùng kích động!

Nhưng không ngờ giây tiếp theo Tô Thần đưa vào lại là một cơ thể không đầu.

Nhạy cảm nhất có lẽ là hai Nữ Khôi.

Lập tức tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, nhưng dường như thứ khiến họ có phản ứng lớn như vậy không phải là cái xác vừa giao thủ với họ.

Mà là lá Đại Tướng Quân Phù cấp ba dán trên cơ thể!

Những vật phẩm đạo cụ khác Tô Thần đều trực tiếp đặt trong ô chứa vật phẩm của hệ thống.

Coi như là tiết kiệm không gian, nên hai cô nàng này chưa từng

nhìn thấy lá Đại Tướng Quân Phù cấp ba này.

Bây giờ lần đầu tiên tiếp xúc, cho dù Tô Thần có thể cảm giác được hai cô nàng này rõ ràng cảm nhận được đạo cụ này đã được dùng để trấn áp vật thể khác.

Nhưng bản chất vẫn không có chút ý định thả lỏng nào. "Uy lực của Trấn Thi Phù cấp ba quá lớn đối với hai Nữ Khôi, túc chủ cũng có thể xem xét gửi trước đạo cụ nhiệm vụ vào bên trong hệ thống." "Do hệ thống tạm thời bảo quản." Hả?

Đây là con đường mà Tô Thần hoàn toàn chưa từng nghĩ tới.

Mặt trời gần đây mọc ở đằng nam sao?

Hệ thống lại tự mình chủ động đề nghị giúp đỡ.

Đương nhiên trạng thái hiện tại của hai Nữ Khôi vẫn ảnh hưởng khá nhiều đến một nửa không gian chưa bị ngưng đọng thời gian trong Hư số không gian.

Tiểu Bạch và Tiểu Hôi bị phản ứng căng thẳng của Nữ Khôi dọa cho, bất an đi tới đi lui trong không gian. "Vậy trước tiên để ngươi tạm thời bảo quản đi." "Đúng rồi, bây giờ còn có nhiệm vụ nào có thể cho ta cày một chút không?" Cái xác không đầu trong không gian lập tức biến mất.

Nhưng câu hỏi của hắn lại không nhận được câu trả lời.

Sau đó một lúc lâu, hệ thống mới chậm rãi nói: "Tính chất ngẫu nhiên của nhiệm vụ cũng là để cho túc chủ có được trải nghiệm tốt hơn, mong túc chủ hãy tiếp tục kiên nhẫn khám phá nhé!" Câu này nói cũng như không.

Vì để hệ thống tạm thời bảo quản, điểm kinh nghiệm đã được chuyển trước một nửa.

Chỉ là không biết hệ thống có cố ý hay không, lại không phải là điểm nâng cấp vũ khí mà hắn cần nhất hiện tại.

Mà là nâng cao tính năng liên quan đến sủng vật.

Vừa hay hắn cũng cảm thấy hai Nữ Khôi thực sự có chút yếu.

Liền thoải mái chuyển toàn bộ điểm cho hai Nữ Khôi.

Trong nháy mắt, thương tổn trên cơ thể Tiểu Tượng hoàn toàn hồi phục.

Độ cứng của cơ thể cũng tăng lên không ít điểm.

Nhưng so với cái xác không đầu kia vẫn còn kém một chút.

Điều đáng mừng là ánh mắt của Tiểu Hồng và Tiểu Tượng dường như bắt đầu trong trẻo hơn một chút!

Điều này có nghĩa là ý thức có thể đang dần hồi phục, thuộc hạ có não chắc chắn tốt hơn nhiều so với thuộc hạ chỉ biết nghe lệnh và hành động một cách máy móc!

Nghĩ lại trước đây, để họ đến viện nghiên cứu đổi đồ đã gây ra một truyền thuyết không mấy tốt đẹp.

Đây cũng coi như là một chuyện hiếm hoi khiến người ta hài lòng hiện tại.

Đang suy nghĩ, hắn nghe thấy một tiếng động kỳ lạ từ bên dưới truyền đến.

Không giống với tiếng ma sát xì xào của thủy triều xác sống.

Âm thanh này càng giống như tiếng một thứ gì đó bị ép vỡ.

Mà vừa lúc ở chân, theo tư thế nửa nằm của con quái vật lớn.

Vị trí từ mông trở xuống đều là điểm mù thị giác.

Hơn nữa mông vì vụ nổ nên là bộ phận bị tổn thương nặng nhất.

Những mảnh vỡ kiến trúc còn sót lại trên đó chắc là do va chạm mà tích tụ ở vị trí đó.

Nhìn kỹ, cũng chỉ là một đống đổ nát, còn chặn hơn nửa lối đi đến chân.

Nhưng Tô Thần suy nghĩ kỹ một chút.

Nếu vụ nổ chưa lan đến đó, vậy thì bây giờ ở đó có nên tồn tại một cấu trúc mộ thất tương đối hoàn chỉnh không?

Nếu truyền thông tin này cho người của viện nghiên cứu, mình chắc hẳn có thể nhận được một ít điểm thưởng.

Tiện thể hắn cũng khá tò mò thứ gì có thể sống sót dưới tác động của một lượng lớn thuốc nổ TNT và tiếp tục phát ra tiếng động.

Chương 349

Biết đâu đây chính là kẻ tranh giành quyền kiểm soát với mình lần này?

Tô Thần nghĩ vậy liền nhảy thẳng xuống khỏi chiếc quan tài đã ảm đạm.

Vút!

Âm thanh xé gió, khiến không ít người đều vô thức nhắm mắt lại để dựa vào âm thanh này cảm nhận một chút cảm giác mất kiểm soát của cơ thể.

Chỉ đáng tiếc là tốc độ đó thực sự quá nhanh!

Điều này khiến rất nhiều người bị trí tưởng tượng của mình dọa cho hoảng loạn mở mắt ra! 【Tôi vừa mới ảo tưởng nhắm mắt đồng bộ với đại thần Tô Thần, nhưng... tôi thất bại rồi...】 【Không sao, tôi cũng thất bại rồi, nghe âm thanh đó tôi cảm giác mình như đang ôm đá rơi xuống...】 【Hahahaha cười chết mất các người thật có gan, tôi chỉ dám coi mình là một người ngoài cuộc thôi】 【Quá chân thực... cảnh tượng này ai dám ảo tưởng thêm một chút chính là đang tìm chết!】 【Đúng vậy, nhưng đại thần Tô Thần xuống dưới làm gì?

Xuống mở đường thì thủy triều xác sống sẽ tràn vào lấp đầy cơ thể của con quái vật lớn này sao?】 【Các người không phát hiện ra sau khi đại thần Tô Thần đập vỡ mặt nạ của con quái vật lớn này, nó đã không còn động đậy nữa sao?】 Một câu nói đã khai sáng cho rất nhiều người.

Mọi người đều không nghĩ đến tình huống hiển nhiên này.

Đúng là sau khi chiếc mặt nạ hoàn toàn vỡ nát, con quái vật lớn

này đã không còn bất kỳ hành động nào khác.

Rõ ràng trước đó dù tệ đến đâu cũng sẽ cử động tay hoặc chân. 【Cái mặt nạ đó chính là bản thể?】【Giơ tay!

Tôi cảm thấy là vậy, nếu không đại thần Tô Thần sẽ không tập trung năng lực vào việc đánh vào mặt như vậy!】Điểm này càng gây được sự đồng cảm của không ít người.

Đúng vậy, vừa đá vừa đấm, cuối cùng còn trực tiếp dùng đao.

Rõ ràng là trên mặt có vấn đề.

Nhưng tại sao bây giờ ngay cả Boss lớn bên trong cũng đã giải quyết xong, Tô Thần vẫn không có chút ý định thả lỏng.

Ngược lại còn đi về phía dưới cùng?

Chu Hoài Văn nhìn vào cấu trúc trên các bức tường bên trong lướt qua ống kính.

Cái nhìn thoáng qua vừa rồi ấn tượng không sâu lắm, cộng thêm lời giải thích ngắn gọn nhưng vô cùng chấn động của Tô Thần.

Khiến thế giới quan của họ lại một lần nữa bị đập vỡ.

Nói tóm lại, là trước đó bọn họ đều chỉ mải kinh ngạc vì con quái vật lớn này lại là một mộ thất!

Sau đó thì giống như đứa trẻ lơ đãng trong giờ học, hoàn toàn không chú ý đến những nơi có cấu trúc đặc biệt mà đèn pin của Tô Thần cố ý dừng lại.

Bây giờ vội vàng chụp màn hình để xem xét phân tích, nhưng do phương hướng của toàn bộ kiến trúc thực sự quá kỳ lạ.

Có những nơi nằm ngang, có những nơi lại phân bố dọc.

Như chiếc quan tài hình người lớn trước đó nếu đặt thẳng đứng,

cấu trúc mộ thất nên là từ trên xuống dưới.

Nhưng việc đặt chủ mộ thất ở gần lối vào như vậy, rõ ràng người có não bình thường sẽ không làm thế.

Nhưng theo những bức ảnh chụp màn hình càng xuống dưới.

Chu Hoài Văn mới phát hiện cấu trúc mộ thất bên trong này thực sự rất phản nhân loại!

Lại có cả mộ thất dựng đứng và nằm ngang!

Thậm chí cả mộ đạo đáng lẽ phải bố trí khắp một bên tường, cũng đứt đoạn nối tiếp trên tường!

Dựa theo bố cục của cả mộ đạo, cho dù có phát huy trí tưởng tượng không gian đến mức cao nhất!

Thì cũng hoàn toàn không thể có người sống đi lên được.

Ít nhất cũng phải ở cấp bậc phi diêm tẩu bích.

Bên cạnh vừa hay có chuyên gia về kiến trúc, nhìn thấy những con đường kỳ lạ này cũng ngây cả người. "Những con đường như thế này, cho dù có lắp thang dây hoặc giàn gỗ ở chỗ trống, cảm giác cũng chưa chắc đã đi lại thành công trên đó được..." Trong lúc Tô Thần đang suy nghĩ, BÙM – một tiếng động lớn vang lên, sau đó hẳn tiếp đất.

Camera quay được một cảnh hoang tàn đổ nát, trong không khí dường như vẫn còn lơ lửng những hạt bụi đen như tro tàn, giống như những vật liệu nổ ở tầng dưới đã lắng đọng sau một vụ nổ.

Có những tảng đá bị cắt ngang còn mới, cũng có những khúc gỗ xà ngang tuy đã rất lâu năm nhưng vẫn không có dấu hiệu mục nát nghiêm trọng, chỉ là bị đứt gãy mới.

Nhìn những phế liệu chất đống bên dưới, không ít nhân viên khảo

cổ trên mạng tỏ ra đau lòng.

Dù sao nếu không có vụ nổ vừa rồi, họ rất có khả năng sẽ lại được xem Tô Thần khám phá một lần nữa ngôi mộ kỳ lạ biết di chuyển này!Cũng không dám nói quá trắng trợn.

Dù sao thì sức phá hoại của con quái vật khổng lồ này ai cũng đã tận mắt chứng kiến.

Nếu không phải người xưa đã sớm gia cố cái gọi là 'lớp nham thạch núi lửa' thì bây giờ họ phải chứng kiến cảnh núi lửa phun trào, chứ không phải cảnh khám phá phế tích bên trong con quái vật như hiện tại.

Chỉ có thể nói là họa phúc đan xen thôi… Nếu không phải Tô Thần đến, đổi lại là người khác, có lẽ sẽ phải trả giá lớn hơn, hoặc thậm chí làm hư hại phần lớn bản thể của con quái vật mà vẫn không thể ngăn nó lại.“Thực ra trước khi tôi ném bom, bên trong đã có tiếng vọng tương tự rồi.”Khi đạn mạc đang thảo luận sôi nổi, một câu nói của Tô Thần khiến không ít người rơi vào im lặng.

Điều này có nghĩa là trước khi ném bom, Tô Thần đã nghe thấy những âm thanh kỳ lạ phát ra từ bên trong cơ thể con quái vật khi nó cử động.【Cái này… đây là năng lực nhận biết đến mức nào chứ, chúng ta tự thấy hổ thẹn không bằng!】【Cái này, thật sự rất xấu hổ, nếu đổi là tôi đi vào, tôi có thể đã bị thủy triều xác sống cao hơn mười mét kia dọa đến không thể nhúc nhích được, càng không thể nghe được những âm thanh phụ khác.】【Lầu trên nói rất đúng, chủ yếu là âm thanh của thủy triều xác sống bây giờ cũng khá ồn ào, bình thường không thể nghe thấy tạp âm khác đâu.】【Chính vì vậy mà càng làm nổi bật sự lợi hại của Đại thần Thủy triều xác sống (Thi Triều đại thần), chúng nhân giai túy ngã độc tỉnh!】Dù sao thì đống đổ nát rộng lớn đã che lấp phần lớn lối đi thông đến hai chân của quái vật.

Nhưng khi camera lia vào bên trong một cái, vẫn có thể thấy vách trong không hề thông suốt như phía trên.

Thay vào đó, có rất nhiều tàn viên đoạn bích (tường vỡ vách nát) uốn lượn xuống dưới như cầu thang xoắn ốc.Chỉ một cái nhìn sơ qua, có thể thấy những thứ bên trong đây có cấu tạo giống hệt với phần bên trong trống rỗng ban đầu ở phía trên.Chu Hoài Văn và các kiến trúc sư đều vô cùng kích động khi nhìn cảnh chụp màn hình.Giống hệt với suy đoán ban đầu!Cấu tạo bên trong con quái vật khổng lồ này có cả chiều ngang và chiều dọc!

Thậm chí còn có những mặt nghiêng kỳ lạ!

Cũng có những cầu thang kéo dài xuống dưới, chỉ là cấu tạo của cầu thang quá kỳ lạ.

Chúng đan xen lên xuống, rất giống thang cuốn trong các trung tâm thương mại hoặc tàu điện ngầm hiện nay.

Điều kỳ lạ là cấu tạo này không hợp lý.

Mặc dù không gian rất lớn và đủ rộng rãi, nhưng việc xây dựng cầu thang hai tầng đan xen hoàn toàn không cần thiết!Điều bắt mắt nhất là ở vị trí gốc đùi có một cánh cửa bị nứt vỡ chỉ còn lại một nửa!

Trên cánh cửa đó có những hình điêu khắc vô cùng phù phiếm, cùng phong cách với những phù điêu trên cánh cửa đồng bên ngoài.

Nhưng nội dung lại hung tợn và đáng sợ hơn nhiều.“Nội dung phù điêu chỉ còn lại một nửa này sao lại đẫm máu đến vậy?”Trong lều bạt, có người xem livestream lại không kìm được mà lên tiếng.Các chiến sĩ đứng gác bên ngoài nghe thấy những tiếng nói chuyện liên tục, và thỉnh thoảng những tiếng reo hò kích động.

Chỉ cảm thấy từ tận đáy lòng dâng lên từng đợt ghen tị.Có thể xem livestream để giải tỏa áp lực thật tốt!

Không như họ, nhìn thủy triều xác sống đen kịt ngày càng gần, đơn giản là chỉ muốn móc mắt mình ra.

Vừa nuốt nước bọt vừa bất lực nghĩ rằng mình đã tạo nghiệp gì kiếp này mà lại phải đối mặt với những thứ đáng sợ như vậy!"Là tiểu quỷ ăn nội tạng người… nhưng khắc họa thật sự quá chân thực…"Cánh cửa còn lại chỉ cao khoảng nửa mét, một diện tích cửa như vậy hẳn phải còn nhiều nội dung rộng lớn hơn.

Mọi người đều có xu hướng phát huy trí tưởng tượng của mình để hình dung phần cửa còn thiếu theo hướng đáng sợ hơn.

Đây cũng là lý do khiến cánh cửa này trở nên kinh khủng hơn."Trông như lối vào sâu hơn của địa ngục, lẽ nào Tiểu Tô giáo sư đã nhận ra điều gì bên trong?"Chu Hoài Văn vừa kinh ngạc nói, vừa càng cố gắng phân tích những hình ảnh chụp lại được.

Nhưng rốt cuộc vẫn chưa thể đến tận nơi, nên thông tin có thể giải thích được có hạn.

Cuối cùng, anh ta lắp bắp ghi lại một phần nội dung vào sổ tay, rồi bất lực cầu cứu Tô Thần.Đạn mạc màu vàng vừa xuất hiện, Tô Thần sửng sốt một chút rồi nhếch mép khiêu khích."Nghe nói dưới chân núi vì hành vi của một số con heo mà tổn thất thảm trọng, Chu giáo sư quả là cứng rắn nhỉ!"Phụt ——Trong doanh trại, mọi người đồng loạt không nhịn được mà bật cười thành tiếng.Mặc dù là trêu chọc ác ý, nhưng không nghi ngờ gì, vào lúc này nó được coi là sự an ủi lớn nhất đối với những người sống sót.

Dù sao thì, có thể sống sót trong tình huống bán mạt thế như thế này, thà nói là trào phúng, chi bằng nói là khen ngợi.

So với người khác mà có thể sống sót thì đây là chuyện tốt mà!Chu Hoài Văn cười bất lực, coi như mình đã trút bỏ cái sĩ diện già này rồi.

May mắn là Tô Thần nói xong thì bắt đầu giải thích cấu tạo của toàn bộ mộ thất.“Nghệ thuật trừu tượng các vị đều biết chứ?

Vạn biến không rời tông chính, thứ gì dù méo mó đến mấy cũng phải có vật chất nguyên thủy tồn tại.”“Nhưng hiện nay không ít người lại gọi các nghệ sĩ trừu tượng là ‘tinh thần khác thường’ hoặc ‘hành vi bất bình thường’, những lời lẽ mang tính hạ thấp như vậy.”Nhưng trên thực tế, các nghệ sĩ trừu tượng không hề bất thường.

Chỉ là trong quá trình phát triển não bộ giống như người bình thường, họ đã phát triển theo một con đường rất đặc biệt.Giống như người bình thường phát triển não bộ chưa đến mười phần trăm, hơn chín mươi phần trăm còn lại đều ở trạng thái ngủ đông.

Việc phân vùng phát triển dung lượng não bộ thực ra là một biến số khá lớn.

Tùy ý tạm chia thành hai mươi phân khu, tức là phân khu có thể phát triển bình thường nên là mười.

Mười phân khu còn lại là biến số “ngoài lề”.Mười phân khu có thể được phát triển vì quá phổ biến nên được phân loại vào cái gọi là “phạm trù người bình thường”.

Tức là chỉ cần phát triển khoảng năm phần trăm thôi cũng có thể được đại chúng chấp nhận.Mà mười phân khu còn lại, thì tương đối hiếm gặp hơn.

Bất kỳ một cái nào xuất hiện cũng là một sự tồn tại vô cùng độc đáo, do đó đại chúng đã phân loại chúng vào cái gọi là “loại tinh thần không bình thường”.Nói trắng ra, hai mươi phân khu thực ra chỉ là một phép ẩn dụ, khả năng loại hình phát triển dung lượng não bộ có thể vượt xa con số này.

Nhưng bất kể phát triển ra nội dung gì, tất cả đều nằm trong phạm vi của từ "bình thường"."Giống như việc hoán đổi tỷ lệ phát triển của mười phân khu 'không bình thường' và tỷ lệ phát triển của các phân khu 'bình thường', thì cái được xã hội đại chúng lưu truyền rộng rãi sẽ là các phân khu 'không bình thường' mới là phạm trù của người bình thường."Đây chính là cái gọi là chủ quan ức tưởng.

Chương 350

Quan niệm tiên nhập vi chủ sẽ tiến hành phân loại tốt xấu cho vạn vật trong nhận thức của mình.Nhưng trên thực tế, không tồn tại sự phân biệt tốt xấu theo nghĩa thực sự, mọi người nghe đoạn giải thích lằng nhằng này, trực giác cảm thấy vô cùng mơ hồ.【Tô Thần đại thần… cái này… não em không được tốt lắm, có cách nói nào đơn giản hơn không ạ?】【Đúng vậy… hiếm khi ngài lại dành thời gian giải thích cho bọn em những kẻ kém cỏi này, nhưng em cứ vào học là buồn ngủ ạ…】【Hahaha rất thực tế, em bây giờ cũng buồn ngủ lắm, đã nằm trên giường rồi… À không, từ khi bắt đầu lạnh là em đã luôn nằm trên giường rồi…】Chu Hoài Văn thì lại nghe những lời của Tô Thần, nhìn những tàn viên đoạn bích méo mó biến dạng của mộ thất trước mặt, như thể đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.Bốp!

Một cái tát vào đùi, anh ta kích động nói.“Đây là!

Đây là góc nhìn của chúng ta không giống nhau!”Những người khác ngơ ngác nhìn lại.

Khi đang tập trung hồi tưởng lại lời của Tô Thần, bị giật mình như vậy ít nhiều cũng có chút ý định xé xác kẻ gây rối.

Nhưng thấy Chu Hoài Văn dường như đã hiểu ra điều gì đó nên tạm hoãn ý nghĩ tính toán với anh ta.“Góc nhìn không giống nhau là sao?

Tôi thấy Tô Thần đại thần vừa nói hình như là để quy kết người bình thường và loại người không bình thường vào cùng một đẳng cấp…”“Cái này thì đúng thật, mặc dù tôi thấy rất có lý, nhưng lại cảm thấy như thể đã lật đổ nhận thức của tôi vậy.”“Lẽ nào là để chúng ta thay đổi góc nhìn vấn đề?

Nhưng thay đổi như thế nào đây?"Có người thử thay đổi tư thế, có người trực tiếp đặt màn hình ở một góc độ khác nhau.

Nhưng đều không có thu hoạch gì.Chu Hoài Văn cũng không ngờ rằng việc chuyển đổi góc độ như vậy nên được thực hiện bằng phương pháp nào.

Chỉ có thể lúng túng tiếp tục gõ chữ hỏi.Tô Thần "Ồ" một tiếng, nói: "Chuyện này khá đơn giản, những người rảnh rỗi có thể tự xoay cho chóng mặt trước rồi hãy nhìn đường hầm này, có thể tạm thời nhìn rõ toàn bộ bố cục mộ thất…"Có người tin sái cổ, lập tức quay vòng tại chỗ.

Nhưng vì không có ai giúp đỡ bên cạnh, sau khi quay xong hoàn toàn mất phương hướng, căn bản không tìm thấy màn hình ở đâu.

Phương pháp này rất nhanh chóng kết thúc với thất bại.【Emm Tô Thần đại thần ngài có phải đang đùa tôi không… tôi vừa nãy đầu gần đập vào bàn rồi…】【Hahahaha cười chết tôi rồi, lầu trên anh đây không phải tự mình gây chuyện sao!

Sao lại đổ lỗi cho Tô Thần đại thần được?】【Đúng vậy!

Quan điểm này tôi đồng ý, Tô Thần đại thần đích thân nói chắc chắn sẽ không sai, nhưng từ 'tạm thời' vẫn còn phải bàn bạc.】【Tôi cảm giác Tô Thần đại thần lời còn chưa dứt, hẳn là còn có cách khác!】【Phiên bản hiện thực là để viên đạn bay một lúc, nếu không theo lối tư duy của cư dân mạng đương thời thì cái gì cũng có thể làm ra được!】Có người đã nóng lòng muốn Tô Thần trực tiếp nói ra phương pháp khác.

Thậm chí có cư dân mạng trực tiếp tức giận nói rằng mình đã thử nhưng căn bản không thấy đường hầm này có bất kỳ thay đổi nào! Người đã tự mình thử, coi kinh nghiệm của mình như một lá cờ giương cao, để tự mình đứng về phía chính nghĩa, cố gắng đạp đổ

quyền uy tuyệt đối của Tô Thần để nâng cao địa vị của mình.Thủ đoạn cũ rích như vậy tự nhiên bị không ít cư dân mạng nhìn thấu.【Nói nhảm!

Tôi vừa nãy thử rồi, xoay hai mươi lăm vòng rồi nhìn cái hình này, nó quả thật có thay đổi!】【Đúng vậy!

Tôi cũng thấy hình ảnh hình như bắt đầu uốn cong biến thành đường thẳng, mặc dù không biết tại sao, nhưng thật sự có một khoảnh khắc đã thấy những thay đổi kỳ lạ!】Đối với những người nói thật, không ít cư dân mạng chưa từng thử bắt đầu phát đạn mạc cổ vũ.【Hahahaha!

Cười chết rồi, vậy đây là cái gọi là – chó có thể nhìn thấy những thứ mà con người không nhìn thấy sao?】【2333 yêu ma quỷ quái mau đi đi!】【Dù sao tôi thử rồi hoàn toàn không có bất kỳ thay đổi nào, ngay cả ảo giác chóng mặt cũng không có!】"Vậy thì anh tốt nhất nên đi khám khoa thần kinh, tình trạng não thật sự bị hỏng như vậy thực ra không nằm trong hai trường hợp tôi nói trước đó đâu."Những cư dân mạng đang nói chuyện bừa bãi trên đạn mạc, bất chợt nghe thấy câu nói này.

Sửng sốt một chút, sau đó phản ứng lại và vội vàng lật ngược lại tìm câu đạn mạc kia trên mạng.

Liên hệ với lời Tô Thần vừa nói, cười lăn cười bò!Ngay cả một người cẩn trọng như Chu Hoài Văn, lúc này cũng không nhịn được mà cười cong mắt.Cười xong, anh ta lại gõ chữ hỏi Tô Thần.【Vậy Tô giáo sư ngài có còn phương pháp nào trực quan hơn để chứng minh sự thật này không?】"Đương nhiên có." Tô Thần nhướng mày.Chuyện đơn giản như vậy, hắn thực ra cũng không thèm nói ra.Ngay lập tức, hắn đưa camera về phía trước, điều chỉnh góc độ xong, trực tiếp điều khiển khối không gian ảo gắn liền với camera xoay tròn nhanh

chóng.Mọi người tận mắt thấy camera xoay tròn nhanh chóng, trong lòng nghĩ, "Cái quỷ gì vậy mà cũng được sao?!"Chỉ có không ít nhà nghiên cứu sau khi nhìn thấy cảnh này mới chợt tỉnh ngộ.Đây quả thực cũng là một phương pháp rất hay.

Nhưng sự nghiêm cẩn của thí nghiệm, cũng như trí tưởng tượng của bản thân đã hoàn toàn hạn chế họ.

Họ chỉ nghe Tô Thần nói về việc tự xoay tròn, liền trực tiếp cố định tư duy này.

Cứ thế không nghĩ đến việc dùng các phương pháp khác để giải quyết vấn đề này!Trung tâm thị giác sau khi tự thân xoay tròn chính là – thế giới méo mó!Khi bản thân ở trạng thái chóng mặt, thì có thể nhìn thấy thế giới tĩnh lại bắt đầu chuyển động.

Đương nhiên, nếu nói theo một góc độ khách quan nhất định, thế giới mà chúng ta đang sống bản thân nó vốn đã đang vận động.

Do đó, điểm này – thế giới không phải là tương đối tĩnh lại – cũng tồn tại.

Chỉ là loài người bình thường vì quá nhỏ bé, nên nói chung hoàn toàn không cảm nhận được bản chất vận động của thế giới…Sau khi hiểu rõ những điều này, mọi người đối với hành vi này của Tô Thần đơn giản là kinh ngạc đến mức coi là thần nhân!"Cái này… cái này đơn giản là kỳ tài!"Con người không thể trực tiếp cảm nhận được sự vận động của vật thể, thì trực tiếp dùng một phương pháp khác, làm cho sự vận động của vật thể tăng tốc thể hiện ra!Tất cả mọi người lúc này đều không chớp mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, giống như bị thôi miên vậy!Cấu tạo uốn khúc của đường hầm trước mắt, dưới sự quay tròn nhanh chóng đột ngột của toàn bộ camera, vậy mà bắt đầu từ méo mó trở nên quy củ!Vì là thiết bị quan sát đang xoay tròn, nên về mặt thị giác, toàn bộ không gian vẫn bảo tồn được tính

tương đối hoàn chỉnh.

Nhưng đồng thời, vì tốc độ xoay tròn dần dần tăng lên, không ít chỗ vốn bị thiếu hụt vậy mà lại được lấp đầy một cách khó hiểu bởi những hình ảnh chồng chéo của tàn viên đoạn bích!Mọi người trừng mắt nhìn đường hầm này từ một đống đổ nát, biến thành một mộ đạo vô cùng quy củ và những mộ thất tăng dần xuống dưới, san sát kéo dài xuống.

Không ai là không kinh ngạc đến há hốc mồm…【Trời đất ơi!

Đây là phép màu sao?!】【A a a a a a đáng sợ quá đi mất!

Cái này với đường hầm trước đó có phải là một không? 1】【Vô lý, lần đầu tiên tôi biết sự thay đổi về mặt thị giác còn có thể trở nên đáng sợ đến vậy!】【Trời ơi… người có thể xây dựng kiến trúc méo mó như vậy… cái não đó rốt cuộc mọc ra sao?】【Ảo giác… đây nhất định là ảo giác!】【Nói nhảm!

Cái này bản thân nó chính là một hình thái khác của sự vật khách quan tồn tại bị bóp méo về mặt thị giác!

Cẩu thí vừa mở miệng đã nói là ảo giác!】Thấy đạn mạc lại tranh cãi ầm ĩ, Tô Thần hơi bất lực.Tùy tay chụp lại mấy tấm ảnh thích hợp xong, hắn trực tiếp gửi đi.“Nếu các vị cảm thấy hứng thú với cấu tạo mộ thất như vậy, thì có thể dựa theo tư duy mà tôi đã nói trước đó để nghiên cứu, mấy tấm hình này tương đối có trọng tâm, có thể không cần xem những cái khác nữa.”Không ít nhà nghiên cứu đều kích động vội vàng lưu lại mấy tấm hình đó.

Nhiều người hơn thì vẫn đang kinh ngạc vì kiến trúc này dưới góc nhìn như vậy lại thể hiện sự quy củ của thị giác “người bình thường”!【Tô Thần đại thần đây có phải là cố ý không ạ?】【Đúng vậy!

Tôi cũng muốn biết, lẽ nào là cố ý để tạo ra cảm giác thần bí về mặt thị giác như vậy, nên mới cố ý thiết kế như thế?】Cũng có người đại khái đã lĩnh hội được ý của Tô Thần.【Không phải, Tô Thần đại thần đoạn lời dài vừa rồi chính là để tạo tiền đề cho những điều này…】【Nói vậy, đạn mạc đều là học sinh kém thời đi học sao?

Sao không ai chú ý đến trọng điểm vậy?】【Không tồn tại trọng điểm hahaha, tôi thấy Tô Thần đại thần rất ít khi nói loại lời này, vừa nói ra hẳn là đều là trọng điểm!】【Để ông đây nịnh nọt vài câu xem nào...

Ơ kìa?

Đây là lời thật!

Vậy thì bỏ đi, phản thủ bảo vệ mông lầu trên!】"Ý tôi nói đoạn lời đó trước đây, chính là đang nói việc xây dựng mộ thất ở đây là tồn tại bình thường, cũng là được xây dựng một cách bình thường."Tô Thần bất lực thở dài, hoàn toàn không ngờ rằng việc giảng bài cho một đám học sinh kém lại khó đến vậy!

Hắn trước đó rõ ràng đã đặt nền tảng nhiều kiến thức như vậy, người có não hẳn phải hiểu ngay chứ?Hay nói cách khác, trong mắt 'người' xây dựng nơi đây, công trình của họ là vô cùng quy củ."Điều này có nghĩa là, toàn bộ tộc quần này về nghĩa phổ biến mà nói, đều là nghệ sĩ của hội họa trừu tượng."Nói trắng ra, đó là nhận thức của họ vốn dĩ là như vậy.

Những sự vật bình thường trong mắt người bình thường, trong mắt đối phương có lẽ lại là không bình thường.

Còn những sự vật không bình thường trong mắt người bình thường, trong mắt đối phương lại là bình thường.Đây chính là cái gọi là nhận thức nghịch sai.

Đây là một điều được phép tồn tại, nhưng trong một phạm vi nhất định sẽ gây ra xung đột nhận thức khá lớn cho cuộc sống của cả hai bên.

Chính vì điểm này mà dẫn đến sự đối lập giữa các chủng tộc.“Điểm xoay camera này thực ra là cách nhanh nhất để hiểu đối phương về mặt thị giác, nhưng không chính xác, vẫn còn tồn tại khá nhiều sơ hở.”“Còn về việc làm thế nào để nghiên cứu chuyện này, tôi nghĩ đây hẳn là một chủ đề thú vị để các vị giải khuây sau này.”Tô Thần thản nhiên nói, ánh mắt lơ đãng nhìn sâu vào đường hầm.

Giống như đang nhìn chằm chằm vào một con quái vật sắp xuất hiện, cũng giống như đang xem xét một thứ vô vị nào đó và suy tư nên dùng từ ngữ nào để tấn công đối phương một cách chính xác!Chu Hoài Văn đương nhiên ghi nhớ rất sâu sắc biểu cảm như vậy.

Thế là dưới sự chú ý của mọi người xung quanh, vẻ mặt tươi cười ban đầu của anh ta lập tức trở nên ủ rũ, thậm chí còn không dám nhìn lại màn hình một lần nữa!Thấy Chu Hoài Văn ủ rũ như vậy, không ít người tự nhiên rất tò mò tiếp tục nhìn chằm chằm vào màn hình.

Quả nhiên, câu nói tiếp theo đã trực tiếp giáng đòn chính xác vào vô số nhà nghiên cứu đang xem livestream!“Nếu không nghiên cứu ra, đời các vị cũng chỉ đến thế mà thôi.”Hít hà ——Điều này khiến nhiều người bắt đầu chú ý đến chuyện này hơn.Quan trọng nhất là tận mắt thấy kiến trúc đó sau khi camera ngừng xoay tròn, lại trở nên vô cùng méo mó.

Giống như đang nhìn một bức tranh trừu tượng.

Không ít người vẫn kiên trì ý nghĩ của mình – đây chính là nghệ thuật trình diễn.Mà nhiều người thích thực hành hơn đã bắt đầu lựa chọn chế tạo thiết bị, để mô phỏng phương pháp mà Tô Thần đã thể

hiện trước đó, biến kiến trúc trừu tượng không gian ba chiều thành kiến trúc bình thường.Nhưng không ít tranh trừu tượng vẫn là mặt phẳng và không có mấy tính ba chiều, nên hiệu quả đạt được tương đối yếu ớt.Cũng có một số ít người sau khi nỗ lực làm cho toàn bộ hình ảnh trở thành ba chiều, đã đạt được hiệu quả nhất định về mặt thị giác.Tuy nhiên, tất cả những điều này đều là chuyện sau này.

Là những video ghi lại được cư dân mạng thích nghịch ngợm tìm tòi ra rất lâu sau đó.Quay trở lại livestream.Những nhà nghiên cứu bị lời nói của Tô Thần kích thích, đều một lần nữa hăng hái chiến đấu.Mặc dù chưa trở lại vị trí của mình, nhưng tất cả đều rất nghiêm túc nhìn chằm chằm màn hình, cố gắng ghi lại càng chi tiết càng tốt toàn bộ nội dung livestream theo cảm nhận đầu tiên.Nhưng bất ngờ bị một âm thanh kỳ lạ làm phiền.Họ nhìn quanh người bên cạnh, như thể đang thầm hỏi đối phương, "Vừa rồi là tôi nghe nhầm sao?

Hay thật sự xuất hiện âm thanh kỳ lạ?"Và còn chưa đợi người đối diện nói chuyện, trước camera lại truyền đến một âm thanh khá rõ ràng nhưng có chút kỳ lạ.BÙM —— ĐANH ——Đó là những âm thanh liên tục, nhưng lại khiến người ta cảm thấy một sự xé rách rất kỳ lạ.

Và rất khó để miêu tả âm thanh đó phát ra như thế nào.Nếu nói về cảm giác cụ thể, có lẽ là có một ông già sắp chết bị kẹt đờm trong cổ họng.

Một hơi không thở lên được, cảm giác như sắp tắt thở.

Nhưng không ngờ người ta lại trừng mắt thở dốc một lúc lâu, rồi lại đột nhiên hồi phục!Khi bạn cảm thấy người ta đã không sao rồi, người ta lại đột nhiên giãy giụa dữ dội như sắp tắt thở.Những khán giả đang nghe những âm thanh kỳ lạ này bây giờ cũng có cảm giác như vậy.

Mỗi người đều cau mày thật sâu, giống như đang đi vệ sinh nặng vậy.【Tôi… cái này… là chuyện gì vậy?

Tiếng này là điện thoại của tôi hỏng loa sao?】【Cảm ơn lầu trên đã cho tôi biết không phải cái tai nghe mới mua của tôi bị hỏng!】【Hahahaha, xem ra mọi người đều nghi ngờ không biết có phải thiết bị của mình hỏng rồi…】【Tôi còn tưởng bên tôi có người gõ cửa, đang định ra mắng đây…】【Nhưng âm thanh này thật sự quá kỳ lạ… Trời ơi!

Lại đến rồi!】Những tiếng động không đều, có lúc có lúc không, lúc này trở nên vô cùng khó chịu.

Không có quy luật nào, không có cảm giác được tạo thành từ âm thanh nào.

Càng giống như tạp âm chẳng ra gì!Đúng lúc này, trong doanh trại dưới chân núi có một chuyên gia liên quan tỉnh lại.

Khi nghe thấy âm thanh này, bất kể người khác nói gì, anh ta kiên quyết phải xuống giường!Vết thương trực tiếp bị rách ra, máu thấm đỏ băng gạc.

Có người bị dọa sợ, vội vàng đưa điện thoại của mình lên.

Lúc này đối phương mới yên tĩnh lại.“Tiếng vọng này không giống tiếng một vật thể bình thường có thể phát ra!”Có tiếng vật thể mềm mại rơi xuống.

Nhưng lại không phải vậy, càng giống tiếng va chạm giữa một vật cứng và một vật cứng kỳ lạ khác.

Nhưng va chạm giữa vật cứng và vật cứng thì không nên xuất hiện tiếng vọng đàn hồi kỳ lạ!Kỳ lạ là âm thanh này quả thật thể hiện cảm giác dao động đồng tần.

Nghe kỹ lại có thể nghe ra những tần số âm biến dị có sự khác

biệt khá lớn…Càng nghe kỹ, càng nghe thấy tiếng tạp âm đó.

Nhưng nếu thật sự nghe theo hướng tạp âm, thì âm thanh này lại như thể coi thường người khác, biến thành thuần khiết.

Giống như một đứa trẻ đang giận dỗi vậy.

Nếu không có ai quản, thì sẽ khóc òa lên.

Có người đến quản, thì liền thay đổi hướng, lăn lộn trên đất mà làm nũng.Người nghiên cứu viên kia coi như hoàn toàn mơ hồ.

Rõ ràng là bị âm thanh này hấp dẫn mà tỉnh lại, nhưng lãng phí lâu như vậy lại không nghe ra được điều gì.

Hỏi thử xem có chuyện gì đáng xấu hổ hơn chuyện này không? Nhưng bất lực là lúc này không ít người đều đang nhìn anh ta với ánh mắt mong đợi, dường như vô cùng tha thiết hy vọng anh ta có thể nói ra điều gì đó khác biệt.

Trong số đó còn có cấp trên thân yêu của anh ta là Chu Hoài Văn.Anh ta chỉ có thể cứng rắn nói: “Cảm giác giống tiếng người đang nói chuyện hơn…”Ánh mắt mong đợi của mọi người đột nhiên biến mất.

Nhìn anh ta với vẻ mặt vô cùng khinh thường.“Tôi còn tưởng nói ra được bông hoa gì chứ!”“Đúng vậy!

Chương 351

Nếu não còn không tốt thì cứ nằm nghỉ ngơi đi, đều là chờ chết, anh nằm chờ chết cũng chẳng có gì khác biệt!”“Hahahaha!

Nhưng tôi thấy góc độ này thật sự rất độc đáo, tiếng một người đang nói chuyện?

Ừm, không tệ!”Người kia cũng cảm thấy hơi lúng túng, nhưng rõ ràng sắc mặt không hề hoảng sợ nhiều.

Ước chừng là do vết thương bị rách đau mà toát mồ hôi.Thấy mọi người đều chế giễu mình, anh ta chỉ có thể nghiêm túc nói với Chu Hoài Văn – người duy nhất không chế giễu mình: “Tôi cảm giác đó là tiếng một đứa trẻ.”Một câu nói như vậy càng khiến không ít người cười ồ lên.

Tiếng cười vang khắp cả lều bạt, người kia chỉ có thể bất lực nằm lại trên giường.Âm thanh này thật sự quá kỳ lạ!

Nhưng không ai tin anh ta… Lúc này cũng không có thiết bị chuyên nghiệp nào để phân tích âm thanh.

Bản thân anh ta cũng không còn chút sức lực nào để làm thí nghiệm nữa.

Chỉ có thể mặc cho mọi người vô tình chế giễu mình, nằm trên giường bệnh ngẩn người như thật sự đang chờ chết.Sự bình tĩnh như vậy đương nhiên chỉ giới hạn trong lều bạt.Bên ngoài lều bạt, thời gian giao chiến giữa hai bên xác sống đã bước vào giai đoạn đếm ngược.

Các chiến sĩ tay nắm chặt súng, các khớp ngón tay hơi trắng bệch.

Nghe thấy tiếng cười ầm ĩ bên trong chỉ có thể bất lực đảo mắt,

không có chút ý định lơi lỏng nào.

Ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào địa ngục trần gian đang di chuyển được chiếu sáng bởi đèn pha!Máy bay không người lái đã hết điện, trước đó đã thực hiện nhiều nhiệm vụ thả bom tầm xa.

Không tiêu diệt được bao nhiêu xác sống, ngược lại còn làm cho người điều khiển sợ hãi đến phát bệnh, bây giờ còn chưa tỉnh lại."Lần này nếu sống sót qua được!

Tôi sẽ mời mọi người đi du lịch Hải Nam một tuần!""Đ*t mẹ, bao trọn gói!

Theo tiêu chuẩn cao nhất!

Dùng hết tiền vợ tôi cũng được!"Lý Cường Quốc gầm lên một tiếng, gào thét nói.Các chiến sĩ mặc dù cảm thấy đề nghị này không tồi, nhưng vào lúc này, bất kể là gì cũng không quan trọng.

Chỉ coi đó là một tia hy vọng còn sót lại cho tương lai, liền đồng thanh hưởng ứng."Được thôi!

Nhất định phải sống sót để tiêu hết tiền của đội trưởng!""Tôi muốn ăn hải sản một tuần!

Nghe trên mạng nói hải sản tươi sống làm tại chỗ ngon muốn nổ tung!""Vậy thì tôi!

Tôi muốn đi lướt sóng!

Luôn cảm thấy hạng mục đó rất kích thích, nhưng vẫn chưa có cơ hội trải nghiệm…""……"Nghe các chiến sĩ nói chuyện rôm rả, Lý Cường Quốc và Trần Kiến Binh đều cố gượng cười.

Nhưng trong lòng lại không cách nào yên ổn được.

Nhìn ánh mắt của đối phương có thể cảm nhận được một nỗi buồn vô cùng nặng nề.Đây đều là những người đến từ khắp nơi, nói

tiếng quê hương mình nhưng từng lời từng chữ đều chân thành.

Từ khi nhập ngũ đã luôn bôn ba khắp nơi, làm đủ mọi chuyện, cống hiến toàn bộ bản thân.

Ngay cả vào thời khắc như thế này, cũng không thể như người bình thường mà từ biệt vợ con già trẻ.

Chỉ có thể ở tiền tuyến tử thủ cho đến khoảnh khắc sinh mệnh mình kết thúc.Mọi người đều hiểu đây là chức trách và sứ mệnh.

Mặc dù trong lòng đều có chút không cam tâm, nhưng không ai thể hiện ra.

Cuối cùng chỉ có thể sau khi nghe xong những lời đó, cố tỏ ra bất lực mà cười.“Vậy thì được, đợi sau khi mọi chuyện kết thúc tôi sẽ xin cấp trên!

Đến lúc đó toàn bộ nghỉ phép!

Chơi cho sập xác!”Một tiếng gầm đầy khí thế.Khiến những người trong doanh trại đều sửng sốt một chút, tiếng cười nói không còn vang lên nữa.

Cuối cùng lại một lần nữa cảm nhận được hoàn cảnh hiện tại mình đang ở.Lều bạt oi bức, không được thông gió tốt.

Không khí ngày càng trở nên ngột ngạt.

Góc trong cùng trực tiếp trở thành địa điểm cố định để xả nước áp lực.Chu Hoài Văn nhìn livestream, vô cảm nghe âm thanh ngày càng dồn dập.

Nghĩ đến lời của người nghiên cứu viên vừa rồi chỉ cảm thấy lời nói này lại đáng tin một cách kỳ lạ!Dường như thật sự giống như một đứa trẻ bị nhốt trong góc từ lâu, đột nhiên nhìn thấy người lớn quen thuộc mà hớn hở vui mừng đến gần.Mà Tô Thần từ đầu đến cuối đều

không có ý định đi vào.

Dường như môi trường bên trong quá ô trọc, khiến hắn trực tiếp bày tỏ sự ghét bỏ lên mặt.Đang định gõ câu nói này lên đạn mạc.

Nhưng lại có người thật sự không chịu nổi sự tra tấn như vậy, trực tiếp điên cuồng gõ chữ trên đạn mạc hy vọng Tô Thần có thể giải đáp vấn đề của mình.Việc spam màn hình dày đặc như vậy bị những khán giả khác vô cùng ghét bỏ, nhưng lại thực sự thu hút sự chú ý của Tô Thần.“Khi tôi còn ở phía trên thì thứ này đã bắt đầu kích động rồi, sao, các vị chẳng lẽ không thấy động tĩnh mà thứ này phát ra rất quen thuộc sao?”Quen thuộc?

Câu này thật sự làm người ta mơ hồ.

Họ có thể quen thuộc sao?

Làm sao có thể!

Hầu hết mọi người còn chưa từng đến Trường Bạch Sơn, đừng nói chi là cảm thấy những thứ bên trong sơn động quen thuộc!【Ngài đang đùa phải không?

Cái thứ này tạo ra tiếng ồn còn đáng sợ hơn cả ma trêu quỷ ám, con chó nhà tôi từ khi tiếng này vang lên cứ sủa không ngừng, đáng sợ lắm…】【Hơi đúng, con mèo nhà tôi cũng xù lông cào nát mặt tôi… không cản được mà!】【Tôi nhìn màn hình mặt nhăn nhó, hai vị lầu trên thú cưng có mang virus không?

Mặc dù bây giờ có lẽ đến vắc xin mèo cũng không còn… nhưng vẫn hy vọng các vị bình an…】【Lại đến rồi… thú cưng nuôi trong nhà đều có tiêm vắc xin mà!

Không tiêm vắc xin ai dám thả rông chúng nó như vậy!】【Emm lạc đề rồi!

Bây giờ là âm thanh của cái thứ kia thật sự quá kỳ lạ!

Không ai muốn biết các vị nuôi thú cưng thế nào!】【Nhưng tôi quả thật cảm thấy thứ này có chút quen thuộc là sao vậy?

Tôi thậm chí còn kỳ lạ nhìn một cái đứa bé nhà tôi vừa rồi còn đang khóc om sòm…】【Một đống dấu hỏi đen thui, xin hỏi chuyện của mình tại sao lại nhìn đứa bé của mình?

Chẳng lẽ anh thấy thứ ở sâu trong đường hầm kia là đứa bé của anh?】Nhìn những cuộc thảo luận giữa cư dân mạng trên đạn mạc dần dần trở nên quỷ dị, Chu Hoài Văn sững sờ.

Sau đó nhìn về phía chuyên gia truyền bá âm thanh lạnh lẽo đã ngất đi vì mất máu quá nhiều.

Chỉ cảm thấy sau lưng dâng lên từng đợt hơi lạnh thấu xương.

Chẳng lẽ âm thanh này thật sự là do một đứa trẻ phát ra sao?

Nghĩ đến sự biến thái của người kia lúc nãy, cùng với vẻ ngoài đột ngột chuyển biến và sức chiến đấu tăng vọt, nội tâm Chu Hoài Văn ngày càng căng thẳng.

Ông ta không hề chủ quan vì đối phương có khả năng là một đứa trẻ, ngược lại còn trở nên cẩn trọng hơn.

Bởi vì nơi này không phải nhà trẻ, nơi trẻ con tụ tập, đây là Trường Bạch Phúc Địa!

Nơi đã khiến các chiến sĩ của họ gần như toàn diệt!

Một đứa trẻ sơ sinh có thể sống sót ở đây thì nên có hình thái như thế nào?

Trong đầu ông ta hoảng loạn suy nghĩ, lại thấy Tô Thần trên màn hình mỉm cười bất lực.

Hả?

Chu Hoài Văn càng hoảng hơn.

Nụ cười này có ý nghĩa gì?

Nó đại biểu cho điều gì?

Tại sao lại cười chứ?

Từng đợt nghi vấn xoáy sâu trong lòng, cả người ông ta mặt ủ mày chau như một trái khổ qua. "Cái đó...

Giáo sư, nếu cơ thể ông không chịu nổi thì hãy về giường nghỉ ngơi cho tốt đi..." "Đúng vậy, giáo sư, cứ ở đây mà lo lắng cũng chẳng ích gì..." Ai nấy đều cho rằng Chu Hoài Văn đang lo lắng cho Tô Thần.

Nhưng nào ngờ Chu Hoài Văn thấy điện thoại bị lấy đi lại càng sốt ruột như lửa đốt, tức giận đến mức bật dậy la lớn: "Trả điện thoại cho tôi!" Đây là lần đầu tiên không ít nghiên cứu viên nghe thấy tiếng quát giận dữ đến vậy của Chu Hoài Văn.

Ngay cả ngữ điệu "hận sắt không thành thép" lúc ở phòng họp trước đó cũng không bằng một phần năm sự phẫn nộ hiện giờ.

Có người hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Người cầm điện thoại ngượng nghịu đưa lại, nhưng quay đầu đi lại không nhịn được nước mắt cứ tuôn rơi.

Điều này khiến không ít người có ý kiến về Chu Hoài Văn, nhưng đối phương lại như không có chuyện gì, tiếp tục xem điện thoại như không có ai.

Có người không nhịn được thì thầm: "Cái này là trước khi chết bị mất trí rồi à?

Lại còn dám quát cả cô bé..." "Ai nói không phải chứ...

Lúc này cứ nhìn chằm chằm điện thoại thì đúng là chẳng ích gì..." "Đừng nói nữa, đừng nói nữa, nói thêm chút nữa là người bị quát vô

cớ lại là chúng ta đấy..." Dù tập trung xem, lắng nghe nhất cử nhất động trong phòng livestream, nhưng Chu Hoài Văn cũng hoàn toàn nghe được những âm thanh xung quanh, chỉ là ông ta không muốn giải thích cũng không muốn để ý.

Đây cũng là lần đầu tiên ông ta hiểu được lý do vì sao Tô Thần trong nhiều trường hợp không muốn giải thích nhiều.

Chương 352

Mấy tên này đúng là phiền phức!

Ông ta cũng có chút áy náy, khi nãy vị nghiên cứu viên kia chịu đựng đau đớn cố gắng nói ra suy nghĩ của mình cho mọi người lại bị chế giễu.

Ông ta lại lạnh lùng đứng ngoài cuộc...

Rõ ràng đối phương đã cầu cứu mình, hơn nữa những lời cuối cùng đều là nói trực tiếp với mình.

Nhưng ông ta vẫn không đưa ra bất kỳ lời giải thích hay phản ứng nào trước khi đối phương bất lực nằm xuống.

Vậy nên giờ đây, nghiệp báo đã chuyển sang ông ta.

Sự ngu muội khó chịu từng chút một lan tỏa.

Giống như một màng mỏng gây nghẹt thở muốn bao bọc chặt lấy cả người ông ta, cho đến khi cướp đi tất cả không khí xung quanh mà ông ta có thể tiếp xúc được.

Cho đến khi cuối cùng cả người sắp rơi vào tuyệt vọng và điên cuồng, giọng nói của Tô Thần cuối cùng cũng vang lên, quét sạch mọi vật chất u ám không rõ ràng bị mây đen che phủ.

Ngay sau đó tầm nhìn cuối cùng cũng trở nên rõ ràng. "Tổ tông của Đại đầu thi thai, tiếp tục gọi nó là Đại đầu thi thai cũng hoàn toàn không có gì sai, chỉ là cấp độ không giống nhau." Tô Thần nói, tay mân mê cằm, nhìn hành lang trống rỗng nhưng tiếng động kỳ lạ vẫn không ngừng, trầm tư một lúc rồi lại nói: "Mục đích hành động của cả hai tương tự, nhưng vị tổ tông Đại đầu thi thai cấp trọng lượng này so với Đại đầu thi thai trước đó, có thêm khả năng ngôn ngữ." Khả năng

ngôn ngữ?

Không ít người tỏ vẻ khó hiểu, khả năng ngôn ngữ của tổng tử dường như không phải điều kỳ lạ.

Như Chu Mục Vương, Thiết Diện Sinh trước đó, và cả kẻ không rõ tên tuổi vừa bị chặt đầu lúc nãy.

Khả năng ngôn ngữ, nhận thức, thích nghi của chúng đều rất đỉnh!

Chỉ có Chu Hoài Văn khi nghe câu này thì kinh ngạc đến mức ngồi phịch xuống đất.

Cái này... cái này thật sự là như vậy!

Vị nghiên cứu viên kia nói đúng rồi!

Đây chính là ngôn ngữ của trẻ con!

Đại đầu thi thai bản thân chính là trẻ con!

Tiền thân dù cũng có thể là một đứa trẻ bình thường, cũng được coi là một người.

Cho nên về bản chất ngôn ngữ giống như con người.

Vị nghiên cứu viên kia nói là giọng người cũng hoàn toàn hợp lý.

Nhưng ông ta không hiểu một điểm – Tô Thần nói là bọn họ quen thuộc...

Quen thuộc ở phương diện nào?

Không lẽ là cái khả năng ghi thù của Đại đầu thi thai trước đó sao?

Vừa nghĩ đến Đại đầu thi thai trước đó toàn thân đẫm máu vẫn còn muốn báo thù Trần Kiến Binh và đồng đội của hắn, Chu Hoài Văn không khỏi từ tận đáy lòng dâng lên một trận ớn lạnh.

Nếu thật sự xuất hiện kiểu báo thù kỳ quái nào đó... cấp độ tổ tông?

Liệu có gây ảnh hưởng gì đến Tô Thần không?

Thứ này có khả năng sinh tồn ngoan cường như vậy, còn có cả khả năng quỷ đả tường.

Nếu Tô Thần không giải quyết triệt để thứ này, sau này bọn họ lên dọn dẹp tàn cuộc... liệu có gây ra tai họa khủng khiếp hơn không?

Trí tưởng tượng trong não giống như chiếc hộp Pandora được mở ra trong chớp mắt, một khi bắt đầu tưởng tượng thì không thể dừng lại được nữa.

Nhìn những người trước mặt vẫn còn dừng lại ở việc Đại đầu thi thai tổ tông sắp xuất hiện, ông ta càng cảm thấy mình dường như không hòa nhập được với nơi này.

Trong chớp mắt, ý nghĩ muốn thoát khỏi đây hình thành.

Giống như quên mất mình đang làm gì, ông ta lờ đờ đứng dậy vén tấm màn lều.

Đập vào mắt là vòng phòng thủ tống tử sáng rực được đèn pha chiếu xuyên qua khe hở phòng tuyến không xa.

Đợt tống tử kia đã đến.

Hai đợt tống tử giao chiến, nhưng rất dễ dàng nhận ra bên kia đang suy yếu. "Sắp không chống đỡ được rồi...

Cứ thế này, chúng ta rất nhanh sẽ phải giao chiến với đối phương..." "Giao chiến cái quái gì!

Đây hoàn toàn là đánh cận chiến!

Thuần đánh tay đôi!

Đối phương còn chẳng thèm nói võ đức mà sẽ dùng miệng cắn nữa!" Đới Diên Vũ tức giận nói, nhưng trên mặt lại nửa vui nửa lo.

Vui vì đã chờ đợi đối phương xuống chiến đấu lâu như vậy, sớm đã phiền toái không chịu được.

Giờ cuối cùng cũng đến trước mặt rồi.

Đúng như câu nói "thân đầu một nhát, rụt đầu cũng một nhát".

Lúc này ngược lại coi như nhẹ nhõm được một hơi.

Nhưng lo lắng là, mấy chục người như vậy làm sao có thể chống đỡ được đội quân tống tử lên đến hàng nghìn con.

Bọn họ sắp sửa cũng phải tham gia vào, vừa nghĩ đến tương lai mình còn có thể tấn công cả người thân của mình.

Thật là bi thương dâng trào, không thể dứt! "Thực ra cũng không đến mức tệ như vậy...

Lúc nãy nghe bên trong nói, biết đâu Đại thần Tô Thần sắp có thể giải quyết xong cái thứ phía trên rồi gọi những con tống tử này về nhà thì sao!" Có người cười gượng nói, nhưng những lời như vậy ngay cả bản thân cũng nghe thấy chột dạ.

Sớm muộn gì cũng có thể gọi về nhà...

Vậy nếu là sau khi mình chết mới gọi về thì sao?

Lúc đó mình cũng đã trở thành một con tống tử rồi.

Vẫn có thể đi cùng đại quân, nghĩ đến thôi cũng thấy bi thương khó tả...

Chu Hoài Văn ban đầu khá hoảng loạn, nhưng sau khi thò đầu ra nghe thấy cuộc đối thoại của các chiến sĩ thì đột nhiên bình tĩnh lại.

Ông ta đột nhiên nhớ ra mình đến đây để làm gì.

Cũng hiểu rõ hoàn cảnh khó khăn hiện tại mình đang ở.

Đới Diên Vũ đúng lúc như đột nhiên nhớ ra điều gì đó quay đầu

nhìn, liền thấy Chu Hoài Văn thần sắc kiên nghị nhìn mình.

Trong chốc lát có chút bối rối. "Cái đó...

Chu?

Giáo sư?" Nghe thấy tiếng gọi bên này, những người khác cũng vô thức quay đầu lại.

Nhìn biểu cảm của Chu Hoài Văn, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Trần Kiến Binh đi thẳng tới, "Bên trong hiện tại có chuyện gì sao?

Có cần chúng tôi vào giúp không?" Chu Hoài Văn lại lắc đầu, như không có chuyện gì liền muốn chui trở vào.

Nhưng cuối cùng lại như nhớ ra điều gì đó, nhìn những chiến sĩ trang bị đầy đủ nhưng vẫn tỏ ra đơn độc yếu ớt.

Khóe mắt hơi ướt, "Kiên trì lên!

Nếu tất cả chúng ta có thể cùng nhau trở về, tôi sẽ lấy tiền dưỡng lão của mình ra để mọi người được nghỉ ngơi thư giãn một trận!" Cảnh này đương nhiên được Vương Điềm Điềm trực tiếp quay ra.

Chương 353

Theo như thông lệ trước đây chắc chắn sẽ có không ít cư dân mạng online nói là làm màu, nhưng lúc này lại không có bất kỳ ai dám nói như vậy.

Thậm chí ngay cả bình luận cũng khiến người ta cảm thấy cực kỳ xúc động! 【A a a a!

Chụp màn hình làm bằng chứng!

Nếu mọi người đều có thể trở về an toàn, tôi sẽ quyên góp tiền thưởng cuối năm của mình ra!】【Hahaha, tuy nhiên... muốn biết tiền thưởng cuối năm của lầu trên rốt cuộc là bao nhiêu?】【Chỉ khoảng ba mươi vạn thôi... không đủ, tôi góp thêm ít tiền tiêu vặt nữa cho đủ năm mươi vạn?】【Emmm tôi muốn nói hùa theo cũng quyên góp một ít tiền ra, số tiền này trong khoảnh khắc khiến tôi cảm thấy mình hoàn toàn không xứng với đội ngũ!】【Khủng bố!

Tiền tiêu vặt rút ra một ít, vậy mà lại là hơn mười vạn?

Tôi không đòi hỏi nhiều, tôi chỉ hy vọng tiền tiêu vặt của tôi cả đời có thể đạt đến mười vạn... 5555】【Tôi chỉ có thể lấy ra năm nghìn, vừa rồi ông già vợ cũng mất coi như cô gia quả nhân một mình, không biết những ngày sau này sẽ sống thế nào, cảm giác cũng chỉ vậy thôi...

Hy vọng tất cả đều có thể sống sót và sống tốt hơn tôi...】【Có chút chân thực, thời đại này sống sót thật sự rất gian nan, bây giờ sống sót lại càng là một điều xa xỉ...】【Hy vọng không sao cả, người đã tê liệt rồi, vừa giúp xử lý thi thể của hơn hai trăm người, thậm chí còn chưa kịp chụp ảnh thì người đã không còn...】【Bên tôi cũng vậy, còn không biết là đã thiêu đi những người nào nữa...】

【Nếu thật sự có thể quay trở lại cuộc sống bình thường thì... cảm giác là cuộc sống của rất nhiều người cũng sẽ không bình thường nữa đúng không?】【A a a a!

Đừng nói nữa!

Cứ sống trong hiện tại đi!】 Ai nấy đều hiểu muốn đối mặt với tương lai có ý nghĩa gì.

Nhưng cũng hiểu rõ muốn đối mặt với tương lai cần những gì.

Dù ngay từ đầu tràn đầy tin tưởng vào Tô Thần, khi livestream dưới chân núi trực tiếp, sự khác biệt phân cực giữa người bình thường và cấp độ đại thần lại khiến họ bất lực nhìn rõ sự thật một lần nữa.

Cái gọi là sự thật cũng chính là trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, người bình thường không có chút khả năng phản kháng nào.

Dù cho phản kháng thành công thì kết cục chỉ có thể là bị trọng thương hoặc tử vong.

Còn phía Tô Thần thì thuận buồm xuôi gió, trong khoảnh khắc dễ dàng hạ gục con quái vật lớn gần như không thể đánh bại.

Điều đó đã khiến ảo tưởng của rất nhiều người tan vỡ.

Nhìn sự thật khắc nghiệt trước mắt như ngọn núi lớn áp tới, không ít cư dân mạng lúc này càng cảm thấy sự thật thực sự tàn khốc đáng sợ.

Khó khăn lắm mới vui vẻ được một chút, lại bị hiện thực tàn nhẫn đè nát không thể phục hồi.

Có người gan lớn, trực tiếp chạy sang phòng livestream của Tô Thần bắt đầu thúc giục ông ta bằng cái gọi là "đạo đức bảng giá".

Nhưng rất nhanh đã bị những fan hâm mộ lý trí mắng vài câu cho

quay trở lại.

Người quay trở lại rõ ràng không nhận ra lỗi lầm của mình, vẫn còn luyên thuyên không ngừng trong phòng livestream dưới chân núi.

Hoàn toàn không nhìn rõ cục diện mà phỉ báng Tô Thần.

Cứ như thể người bình thường yếu ớt là lẽ dĩ nhiên vậy.

Kẻ mạnh thì nên nỗ lực bảo vệ tất cả mọi người, nếu không thì vô ích cho một kẻ mạnh.

Hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng nào mà một kẻ mạnh nên có.

Dần dần, ngày càng nhiều quần chúng chịu tai họa trong lần biến dị này.

Đồng tâm hiệp lực đổ mọi bất hạnh mình phải chịu lên việc Tô Thần không hành động sớm hơn.

Nhưng điều họ không biết là, hành động sớm hơn thực sự hiệu quả phải là mười năm trước.

Tô Thần đương nhiên cũng chú ý đến những lời nói vô nghĩa này.

Chỉ là anh lười trả lời.

Nếu anh đã thức tỉnh hệ thống mười năm trước, vậy nói trắng ra là bây giờ anh hẳn đã thăm dò xong tất cả các ngôi mộ lớn nhỏ.

Và đã trở thành đại lão cấp truyền thuyết!

Trọng điểm là chắc chắn đã vinh quang về hưu.

Mặc dù lúc đó anh hẳn vẫn còn là một đứa trẻ con.

Nhưng không nghi ngờ gì nữa, khả năng và kiến thức dự trữ của một thiên tài thiếu niên vượt xa các chuyên gia.

Điểm này mới thật sự đẳng cấp!

Chỉ là hệ thống có lẽ cảm thấy độ khó của nhiệm vụ thử thách

được kích hoạt lúc đó còn xa mới đủ hay sao đó, cứ trì hoãn mãi cho đến tận bây giờ.

Nói cho cùng, cái gọi là Chung Cực phía sau cánh cổng Thanh Đồng môn vẫn là một bí ẩn chưa được giải đáp.

Ngay cả khi lúc đó anh luôn xem các ghi chép thăm dò của hai thế giới, cuối cùng cũng là một vẻ mặt mờ mịt.

Luôn cảm thấy kết cục còn thiếu cái gì đó.

Là đào hố nhưng không lấp được hay không thể viết tiếp được nữa?

Vấn đề này cũng khiến người ta không dám nghĩ sâu.

Nhưng suy cho cùng đều là khá đáng tiếc.

Hoặc cũng có thể mạnh dạn suy đoán một chút, nếu bản chất của Thanh Đồng môn là vô hạn chế sao chép quái vật ra ngoài.

Liệu người đi vào năm đó và người đi ra đã không còn là người đầu tiên đi vào nữa?

Ghi chép sở dĩ có thể tiếp tục duy trì, là vì người đi ra cần duy trì nhân thiết của mình.

Nhưng lý do vì sao đã từng đi vào và nhìn thấy những thứ bên trong, cuối cùng lại không viết đầy đủ sự việc ra là bởi vì – không thể nói?

Hoặc là ký ức hoàn toàn bị sửa đổi hoặc bị xóa bỏ?

Nên mới không có ghi chép về phương diện này?

Càng nghĩ càng thấy cái Chung Cực của Thanh Đồng môn rất quỷ dị.

Tô Thần nhíu mày, âm thanh bên tai lại không biết từ lúc nào đã

khuếch đại và ngày càng gần.

Đúng như dự đoán, vẫn hoàn toàn trống rỗng như thể căn bản chưa từng xuất hiện, chưa từng tồn tại bất kỳ vật thể kỳ lạ nào.

Nhưng âm thanh đó lại không hề có ý định dừng lại. 【Ôi mẹ ơi!

Yêu ma quỷ quái mau tránh ra!】 【A a a a a!

Tại sao chứ!

Đáng sợ quá đi mất!】 【Ba ba ba ba, kể một chuyện cười nhé, tôi trước đây ở con hẻm nhỏ thuê phòng về nhà cũng thường xuất hiện một âm thanh đập bóng, lúc đó tôi chẳng thấy gì cả, cứ tưởng là ảo giác, bây giờ thấy trong phòng livestream cũng xuất hiện tình huống như vậy thật sự hơi sợ a!】 【Hahaha, tôi muốn chết cười mất!

Đúng là cư dân mạng ngu ngốc mới là suối nguồn vui vẻ hàng ngày, luôn khiến tôi quên đi tiếng khóc thảm thiết chết đi sống lại bên ngoài hiện tại...】 【Hại... nhưng nói đi thì phải nói lại, chuyện lần này thật sự rất thảm khốc, sếp tôi đăng bài lên vòng bạn bè hình như cả nhà chỉ còn mỗi ông ấy...

Hy vọng vợ con vong hồn có thể nhân lúc trời chưa sáng đến thăm ông ấy...】 【Nếu thật là như vậy thì tôi cũng hy vọng...】 【Đúng vậy, trời không sáng có phải là vì muốn giữ người đã khuất ở lại thế gian này lâu hơn không?】 Chủ đề cứ thế đi theo hướng bi thương hơn, khiến Tô Thần nhíu mày càng sâu.

Hai cái này căn bản không phải cùng một cấp độ a!

Nếu thật là như vậy, vậy sẽ có bao nhiêu người ở lại gây nghiệt?

Trong ống kính đương nhiên không thể hiện ra con quái vật có cái đầu to bằng hai quả bóng yoga cỡ lớn, nhưng thân hình lại nhỏ bé như không tồn tại đang bò về phía mình.

Vừa bò vừa kêu gào đầy ngạo mạn như chế giễu.

Đúng vậy.

Những âm thanh kỳ quái trên đường đều là do tên này há miệng phát ra.

Chứ không phải là tiếng động do di chuyển.

Tô Thần đoán âm thanh đó có lẽ là do bảy tám bộ mô phỏng âm thanh được giấu trong cái miệng rộng gần ba mươi centimet, cùng lúc khởi động nên tiếng kêu mới trở nên kỳ lạ như vậy.

Chương 354

Tên nhóc đó đương nhiên cũng cảm thấy mình căn bản không thể bị nhìn thấy.

Và con người – món thực vật ngàn năm chưa gặp – trước mặt đã sợ đến mức cứng đờ tại chỗ hoàn toàn không dám nhúc nhích, chờ nó tiến lên thưởng thức rồi!

Nghĩ đến đây, nó không nhịn được hít hít mũi.

Thật thơm quá!

Tại sao thực vật này lại có thể thơm như vậy?

Mặc dù lần ăn gần nhất vẫn là mấy trăm năm trước ăn một khối thi thể không rõ tên.

Nhưng nó dám khẳng định mình tuyệt đối chưa từng ăn qua món thực vật nào thơm ngọt đến vậy, chỉ riêng mùi vị thôi đã vượt xa nhận thức của nó!

Càng nghĩ càng kích động, liền tăng nhanh tốc độ bò về phía trước.

Tiếng kêu trong miệng ngày càng vui vẻ, ngay cả trên mặt cũng xuất hiện biểu cảm tương tự nụ cười.

Không ai nhìn thấy khuôn mặt và cái miệng khổng lồ đang điên cuồng di chuyển trong đống đổ nát.

Điều đó đơn giản giống như một tác phẩm nghệ thuật sắp đặt hiện đại đầy mê hoặc.

Vì vậy, khi camera bắt được ánh mắt của Tô Thần dường như đang từ từ di chuyển theo một vật thể nào đó.

Không ít người cảm thấy rất khó hiểu. 【Có phải mắt tôi bị mù

rồi không...

Tại sao tôi vẫn cảm thấy trong đống đổ nát này không có gì cả?】【Nhưng đúng là cảm giác đây là một nơi tốt để quay phim ma, bố cục cảnh quay này rất tuyệt vời!】【Quả thật là vậy, hành động này của Đại thần Tô Thần vẫn có chút quỷ dị, lẽ nào là để dọa chúng ta?】【Đúng là cạn lời rồi!

Bỏ ra công sức lớn như vậy chỉ để dọa ông?

Ông đặc biệt là cái thá gì?】【Tôi cảm giác thứ đó hình như đã cách chúng ta chỉ còn hơn mười mét rồi?

Đáng sợ quá!】【Emmm truyền sóng âm lại, tôi vừa dùng tua nhanh xem phạm vi chuyển động của đường thẳng Đại thần Tô Thần, còn sớm, dự kiến là khoảng năm mươi mét, nhưng hình như tốc độ di chuyển của thứ đó rất nhanh a!】Nhìn thấy có người trực tiếp đăng ra quỹ đạo dự đoán, mọi người càng tò mò thứ đang đến gần rốt cuộc là cái gì.

Có người tìm ra hình ảnh Đại đầu thi thai sau khi chết trước đó, và tương ứng xử lý thoái hóa một số bộ phận trên hình dáng.

Hiển thị là một Đại đầu thi thai có hình thái khá giống người cổ đại.

Hình dáng đó đương nhiên là vô cùng đáng sợ và hung tợn, không ít người tin là thật.

Cũng có người cảm thấy bức ảnh này đã qua chỉnh sửa, càng giống một con người hơn là một quái vật âm tà.

Ngay khi tác giả vẫn đang nỗ lực chỉnh sửa hình ảnh, cố gắng thể hiện ra hình dáng của Đại đầu thi thai mà cư dân mạng đều có thể chấp nhận.

Ánh mắt của Tô Thần đột nhiên dừng lại ở vị trí cách mình gần

năm mét.

Đó là một mảng đổ nát nhỏ nhô lên, ước chừng khoảng một mét vuông.

Camera cũng như đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, trực tiếp hướng về phía đó.

Ngay sau đó mọi người thấy trên cái bục nhỏ kia như có vật thể nào đó từ từ di chuyển lên, từng chút một bị đè sập xuống!

Nếu đổi thành động vật bò, thì tư thế xuất hiện ở chỗ bị đè sập hẳn phải là tư thế của loài sư tử đang nằm phục trên mặt đất.

Hạ thấp tư thế xuống mức thấp nhất, toàn tâm toàn ý dồn vào tư thế chuẩn bị tấn công cuối cùng!

Ảo tưởng trong đầu mỗi người đều không giống nhau, nhưng đều đồng loạt nghĩ đến một điều – tiêu rồi!

Kẻ có thể tạo ra động tĩnh như vậy tuyệt đối không phải là một thứ nhỏ bé đâu!

Điều khủng khiếp nhất là camera đã rõ ràng bắt được động tĩnh của đối phương!

Nhưng rốt cuộc đó là thứ gì thì lại hoàn toàn không nhìn thấy! 【Mẹ ơi!

Cái thứ tàng hình này có hơi quá đáng rồi đấy!】 【Báo cáo!

Lao tư muốn báo cáo đối phương dùng hack!】 【A a a a!

Không biết Đại thần Tô Thần có nhìn thấy thứ đó không!

Nếu không nhìn thấy thì có phải toi rồi không?!】 【Đây thật sự là một câu chuyện kinh dị rồi...】 【Những người trước đó la ó tình hình dưới chân núi nguy cấp đều đến mà xem này!

Đây hoàn toàn là hai chiến trường khác cấp độ mà!】【Tôi hơi sợ... lỡ thứ đó cực kỳ khủng khiếp thì sao... tôi không dám nhìn nữa...】Cũng có người khá hoảng loạn cố gắng nhắc nhở Tô Thần trên bình luận.

Hoàn toàn quên mất rằng sở dĩ họ có thể cảm nhận được khoảng cách gần của con quái vật đó, là vì ánh mắt của Tô Thần đang dừng lại ở vị trí đó.

Chỉ là không biết tại sao, một thời gian dài con quái vật ẩn thân đó đều không có động tác gì.

Giống như một bức tượng đột nhiên được đặt lên, cứng đờ tại chỗ.

Bụi bặm trên đống đổ nát cũng khá tĩnh lặng.

Ban đầu đáng lẽ đều đang chuyển động, bây giờ lại như bị đông cứng lại giữa không trung.

Nhưng rất nhanh có người phát hiện ra điều bất thường.

Bởi vì camera tự động bắt hình, nên sau khi quay xong những cảnh bình thường thường sẽ tự động quay lại Tô Thần.

Và những người tinh ý cũng lúc này phát hiện ra điều bất thường!【Không giống... không giống a!

Bụi bặm vẫn đang rơi xuống bình thường!】【Chỉ có tôi lo lắng chồng tôi bên này liệu có bị ảnh hưởng sức khỏe do hít phải quá nhiều bụi không?】【Anh chắc không phải là bị mù, lo lắng vớ vẩn?】【Đúng vậy, lẽ nào không thấy bụi bặm đều tránh xa Đại thần Tô Thần sao?

Cảm giác như trên người có một lớp bình phong vậy!】【Điểm này là thật, tiên khí phiêu phiêu tiên nhân phong thái, ngay cả bụi bặm cũng không dám nhiều lời mạo phạm, a... hoàn hảo!】【Đồ ngốc!

Trọng điểm là bụi bặm trong ống kính trước đó là đứng yên không động đậy!】 Loại bụi bặm nào mới đứng yên không động đậy?

Chỉ có bụi bặm rơi xuống nơi bằng phẳng mới không động đậy!

Nghĩ thông suốt điểm này, những người đầu óc không tốt trực tiếp gõ trên bình luận hy vọng camera tự động chuyển lại vị trí trước đó.

Còn những người đầu óc linh hoạt trực tiếp tìm ra cảnh quay video trước đó, tìm một bức ảnh có khung cảnh rộng hơn rồi chụp màn hình.

Vài thao tác xử lý chi tiết, một cái bóng ma kinh hoàng liền xuất hiện trên màn hình!

Người đầu tiên tạo ra hiệu ứng hình ảnh này cả người đều sững sờ, rơi vào cú sốc sâu sắc!

Rốt cuộc đây là thứ quái quỷ gì?!

Cái này có phải là quái vật không?

Cái này hoàn toàn là một quả bóng nhăn nheo với một cái miệng lớn kỳ quái bị nứt ra!

Nhưng nó hẳn cũng không hoàn toàn là một quả bóng...

Theo những vết lún mà camera bắt được trước đó, thứ này có tứ chi! 【Cái khe nứt kia là gì vậy?

Cảm giác còn lởm chởm rất nhiều thứ lộn xộn bên trong nữa...】 【Hơi...

ớn lạnh, thứ này lẽ nào là lăn đến đây?】 【Người trước đó nói là bóng đập có thể phát biểu rồi, biết đâu giống với quả bóng đập mà ông gặp phải!】 【Tôi làm sao mà cảm thấy nếu đập quả bóng này một cái thì tay sẽ gãy mất...】 【A a a a!

Nhưng nếu thứ này là nguồn gốc âm thanh thì!

Điều này có phải quá vô lý rồi không!

Quá lớn rồi?!】【Tôi cảm thấy nó một miệng có thể nuốt chửng hai tôi...】Thảo luận một hồi lâu, cuối cùng kết luận là sự khác biệt quá lớn so với các bản phác thảo ý tưởng mà nhiều đại lão đã làm trước đó.

Nói trắng ra là quá bảo thủ!

Chương 355

Chỉ một bản phác thảo thôi đã có thể cảm nhận được sự khủng khiếp thấm vào tận xương tủy!

Hoàn toàn không cùng cấp độ với Đại đầu thi thai trước đó!

Đại đầu thi thai kia mới là phiên bản thoái hóa!

Có người thấy Tô Thần thần sắc thản nhiên nhìn về phía đó, trong lòng càng nghi hoặc vạn phần! 【Vậy là Đại thần Tô Thần ngay từ đầu đã nhìn thấy thứ này rồi sao?】 【Nhìn ánh mắt hình như là vậy, Đại thần Tô Thần rất khinh thường, chắc là bị thứ đó làm cho xấu hổ rồi!】 【Tôi đột nhiên muốn xem cái tổ tông Đại đầu thi thai đó trong góc nhìn của Đại thần Tô Thần trông như thế nào!】 【Giơ tay!

Tôi cũng muốn!】 Lúc này camera lại đột nhiên lùi về sau.

Giống như được lắp đặt trên một đường ray trượt mượt mà, ống kính lùi về sau rõ ràng như nước chảy mây trôi!

Nhưng lúc này tại sao lại lùi về sau?!

Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc, một bố cục hình ảnh vô cùng kinh diễm xuất hiện!

Trước một lối đi hình trụ khổng lồ bằng phế tích đứng một bóng người dáng vẻ phiêu dật!

Và người đó một tay cầm Thiên Quan Ấn, đứng thẳng hiên ngang trước gió!

Giây tiếp theo!

Liền thấy trên không trung phía trước đột nhiên xuất hiện một vật thể hỗn tạp nhăn nheo màu đen xám tím, màu sắc cực kỳ hỗn độn!

Theo sự hạ xuống của con quái vật, nó ngày càng gần Thiên Quan Ấn!

Thân hình của nó cũng hoàn toàn hiện ra trong ống kính!

Dường như tất cả những từ ngữ xấu xí và độc ác trên thế gian đều không thể miêu tả được hình dáng của tổ tông Đại đầu thi thai này.

Có người nhìn vào cái miệng lớn ước chừng rộng hơn một mét bên trong, đầy những răng cưa nhọn hoắt nhỏ li ti kéo dài vào sâu.

Chỉ cảm thấy bị cắn một miếng tuyệt đối còn khủng khiếp hơn bị một con gián trắng lớn cắn trúng!

Trên làn da thối rữa như vết loét treo đầy những hạt vật chất giống như kén trùng bọ.

Còn đôi mắt... lại nằm ở chính giữa đỉnh đầu, to bằng quả trứng ngỗng, nhưng chỉ có màu đen bóng loáng không rõ là đồng tử hay lòng trắng bên trong.

Trong quá trình thứ đó hạ xuống.

Cuối cùng cũng có thể nhìn rõ thủ phạm gây ra bốn vết lún trên phế tích khi ở trạng thái trong suốt trước đó – đó là thân hình gần ba mươi centimet.

Giống như bị buộc phải thêm vào để giảm áp lực nhận diện loài.

Phía trên liên kết là tứ chi ngắn ngủn mà ước chừng chiều dài đều không đủ hai mươi centimet.

Nhưng nếu thật sự phán đoán từ góc nhìn, thì đó thực ra cũng không thể được gọi là tứ chi theo đúng nghĩa!

Bởi vì theo tiêu chuẩn cơ thể người bình thường để phán đoán.

Đó càng giống như một đoạn cục thịt xoắn vặn lại!

Mềm nhũn hoàn toàn không có vẻ gì là có thể chống đỡ được sức mạnh của cái đầu lâu khổng lồ này!

Có người hoàn toàn không kìm nổi cảm giác ớn lạnh trong lòng, đối với sinh vật kinh khủng và kỳ dị như vậy đã dành sự tôn kính bằng cách nôn mửa nghiêm trọng nhất.

Còn có người trực tiếp bị dọa đến mức điên cuồng la hét.

Sau đó trái tim không chịu nổi cú sốc như vậy, điện thoại còn chưa kịp ném đi đã chết ngay tại chỗ.

Cái này căn bản không phải quái vật, cái này càng giống như một ác quỷ bò ra từ địa ngục để đòi mạng!

Cứ như thể bị buộc phải toàn tâm toàn ý đều nghĩ đến con quái vật này vậy.

Rõ ràng rất nhiều người đều cảm thấy mình cố gắng hết sức muốn quên đi con quái vật này.

Nhưng, càng muốn quên đi hình ảnh đáng sợ đó lại càng khắc sâu trong tâm trí.

Cho đến khi cuối cùng từ phòng livestream nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết!

Cảnh tượng kinh hoàng như ác mộng cuối cùng lúc này đã biến mất.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn màn hình.

Chỉ thấy con Đại đầu thi thai hung tợn kia rơi xuống đất, toàn thân đều đang bốc khói.

Giống như đang bị thiêu đốt trong đau đớn, nhưng không ai nhìn thấy ngọn lửa.

Thực tế từ góc nhìn của Tô Thần nhìn qua thì có thể nhìn thấy

ngọn lửa xanh lam.

Là một màu sắc rất kỳ lạ, thế lửa cũng rất rõ ràng từ trong mà phát ra.

Đây vẫn là lần đầu tiên anh thấy tà túy bị Thiên Quan Ấn thanh lý và tịnh hóa lại xuất hiện biến hóa như vậy.

Và âm thanh của tên này rõ ràng là khác với trước đó!

Tiếng "phanh phanh" kỳ quái trước đó đã biến mất, thay vào đó là tiếng oe oe của trẻ con vang vọng khắp không gian, cao hơn một tiếng!

Nhưng không ai có ý định thông cảm cho "đứa trẻ" này.

Dù sao thì đây chính là quái thai cực cực cực kỳ đáng sợ!

Có phải người bình thường sinh ra hay không còn là chuyện khác.

Nói cách khác, cái đầu lâu lớn như vậy nếu thật sự muốn sinh ra nó, e rằng phải xé toạc cả bụng mẹ?

Trong thời đại đó căn bản không dám nghĩ kỹ toàn bộ quá trình. 【Biết đâu thứ này căn bản không phải cái gọi là thi thai?

Chỉ là tên gọi như vậy, nhưng bản chất có thể giống với quái vật được tạo ra ở phía trên?】 【Không phải...

Về mặt cấu trúc sinh vật mà nói, cái này có thể coi là loại điển hình thân tàn nhưng ý chí kiên định, các bộ phận không có dấu vết ghép nối, xác định là nguyên bản không nghi ngờ gì...】 【Nguyên bản...

Cái quái này ai đã sinh ra nó vậy?

Một kẻ bá đạo như vậy sau khi chết chắc chắn không được thưởng một ngôi mộ hào nhoáng sao?!】 【Khó có thể tưởng tượng, trẻ sơ sinh có thể lớn bằng một người trưởng thành, điều này hoàn

toàn không phù hợp với lẽ thường a...】【Biết đâu là sau khi chết nó phình to ra?】【Không a, thân thể của Đại đầu thi thai trước đó trông rất bình thường mà...】【Quả thật là vậy!

Đại đầu thi thai đó tuy cũng có chút âm u đáng sợ, nhưng kích thước ít nhất nằm trong phạm vi chấp nhận được...】【Nhưng tôi cảm thấy hình như không phải như vậy, mà là hình như thứ này cũng được sinh ra một cách bình thường rồi bị giết chết, đặt ở đây để trông coi ngôi mộ này.】 Một bình luận không mấy nổi bật lại khiến Tô Thần cũng phải ngước mắt nhìn. "Được rồi, tôi đọc nhiều bình luận như vậy chỉ có cậu nói tạm được, thứ này đúng là dùng để thủ mộ." Tô Thần thản nhiên nói, trực tiếp ấn Thiên Quan Ấn lên trán của Đại đầu thi thai đó.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Phanh!" vang vọng thấu linh hồn!

Ngay sau đó tiếng kêu thảm thiết rợn người kia cuối cùng cũng chấm dứt.

Mọi người vô cùng mừng rỡ, cuối cùng cũng thoát khỏi tiếng kêu gào thảm thiết kinh hoàng đó.

Nhưng camera lại cố tình quay toàn cảnh, muốn tiếp tục xem Tô Thần thì phải nhìn thấy con quái vật đang nằm dưới chân anh.

Nó mềm nhũn ra, nhưng vẫn là cái miệng to đáng sợ hoàn toàn không thuộc về loài người.

Nhìn một cái là khiến người ta rợn người! "Lần đầu tiên tôi thấy chất lượng hình ảnh quá tốt lại là một sai lầm!" "A a a a!

Lầu trên nói trúng tim đen tôi rồi!

Nên tôi toàn nhìn thẳng vào gương mặt đẹp trai của Thiên Quan đại thần!

Để tôi quên đi con quái vật kinh tởm dưới chân anh ấy!" "Nhưng

mà tôi rất để tâm lời Thiên Quan đại thần vừa nói đó!" "Cộng một cộng một!

Đại thần Tô Thần hình như nói tôi nói rất đúng!

Điều đó làm tôi cực kỳ để ý!" "Emm, tôi nói lạc đề tí nhé, ai vừa quay màn hình vậy, tôi muốn biết chuyện gì xảy ra lúc tôi không dám nhìn màn hình..." "Có người đăng lên nền tảng khác rồi!

Thật sự quá pro!" "A a a a tôi vừa xem xong clip thì bấm vào đây!

Đúng là diệt sát trong nháy mắt!

Chương 356

Cảm giác đẳng cấp áp chế hoàn toàn!" Trong video đó, con đại đầu thi thai kinh khủng kia nhào về phía Tô Thần!

Chỉ thấy Tô Thần đưa Thiên Quan Ấn trong tay về phía trước! "Bốp!" Theo sau là một tiếng nổ lớn vang dội!

Con quái vật vốn đang dương dương tự đắc há to miệng bỗng trở nên kinh hoàng.

Sau đó, cơ thể nó như thể trọng lượng đột nhiên tăng vọt cả nghìn cân, rơi xuống với tốc độ ánh sáng!

Nhìn là biết đã hoàn toàn đi ngược lại đường cong parabol tuyệt đẹp kia!

Và sau đó chính là cảnh tượng mà khán giả kịp phản ứng để nhìn thấy!

Điều này thực sự quá mạnh!

Chắc chắn là diệt sát trong nháy mắt!

Đúng như những gì bình luận trước đó miêu tả!

Phần lớn mọi người sau khi xem xong video, quay lại phòng livestream nhìn Tô Thần, lại không biết phải nói gì.

Chỉ cảm thấy một sự kính nể từ tận đáy lòng bỗng trỗi dậy.

Nhưng lúc này mà nói ra thì hoàn toàn không đáng tin cậy.

Dù sao trước đó, khi những cư dân mạng xem xong cảnh thảm khốc dưới chân núi xông vào phòng livestream tấn công Tô Thần, rất nhiều người trong số họ đã hoàn toàn thờ ơ đứng ngoài xem trò vui!

Thậm chí còn thầm cảm thấy đối phương nói rất có lý!

Bây giờ thì đúng là bị vả mặt chan chát! "Thứ này bị nổ từ phía trên rơi xuống, ngay từ đầu đã nhắm vào tôi rồi." "Khi tôi tiến vào bên trong cơ thể con quái vật khổng lồ này, nó đã phát ra âm thanh từ phía dưới để dụ tôi xuống." Tô Thần thản nhiên nói, nhìn cơ thể đã bắt đầu sụp lún dưới chân mình cùng với chất dịch mủ ẩn hiện chảy ra.

Trong lòng tuy cảm thấy có chút ghê tởm và tàn nhẫn, nhưng trên mặt không biểu hiện gì. "Cũng như các người đã nói, thứ này sau khi sinh ra mới được chế tạo thành đại đầu thi thai, trở thành 'người bảo vệ' ở đây." Chỉ là, bản thân hình thể nó đã như vậy, không phải vì quá trình chế tác về sau mà nó mới biến thành hình dạng đáng sợ hiện tại.

Nó là quái vật được sinh ra bởi tộc Cự nhân trong truyền thuyết, tức là tộc người sử dụng chiếc rìu chiến từ trên trời rơi xuống kia.

Phỏng đoán là đứa trẻ này khi sinh ra đã bị dị dạng.

Bởi vì não bộ phát triển quá mức, sau khi không thể chứa nổi trong tử cung của người mẹ, cơ thể và tứ chi của nó đã bị ép nát một cách tàn nhẫn và phế bỏ.

Trong tộc quần hiếu chiến, đứa trẻ sơ sinh như vậy chỉ là một phế vật.

Vì thế mới lưu lạc trở thành con đại đầu thi thai quái vật này, sống sót cho đến nay.

Và đến tuổi này, dù ngoại hình không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng không nghi ngờ gì, chỉ với vẻ lén lút ẩn nấp và ra vẻ hống hách của tiểu gia hỏa này trước đó.

Trí tuệ của nó hẳn đã khá trưởng thành rồi.

Quan trọng là lúc sống nó là một phế nhân, sau khi chết biến thành quái vật này lại hành động cực kỳ linh hoạt.

Không trải qua gian khổ, chua xót trăm bề của cuộc sống, cũng không biết có phải là một điều tốt hay không.

Trọng tâm của cư dân mạng lại là thứ này lại do Cự nhân sinh ra! "Emm, vậy là mẹ của nó đã bị hành hạ đến mức nào rồi?" "Chắc là sinh mổ...

Cảm giác nó còn chưa hoàn toàn thành hình mà..." "Thật sự vẫn thấy ghê tởm quá!" "Về cả thể chất lẫn tinh thần đều rất khó chấp nhận...

Tôi còn một tuần nữa là sinh rồi...

Bây giờ tôi rất ghét cái thứ trong bụng này..." Cũng có người để ý thấy Tô Thần dường như đã khom người nói gì đó với cái xác.

Nhưng camera không kéo gần, âm thanh cũng không thu được.

Giống như cố tình không cho họ nghe thấy vậy.

Mặc dù cũng có người thử dùng thần ngữ để giải mã những gì Tô Thần đã nói lúc đó, nhưng câu trả lời nhận được là —— trong các ngôn ngữ hiện có, không có ngôn ngữ nào trùng khớp!

Và sau đó, cái xác nhanh chóng phân hủy, trong khoảnh khắc đã biến thành một đống xương trắng!

Nếu không phải tận mắt chứng kiến dưới ống kính, ai cũng không dám tin cảnh tượng đáng sợ tan biến trong chốc lát này lại thực sự xảy ra! "Chẳng lẽ đây là 'độ hóa' trong truyền thuyết sao?!" Có người kinh ngạc nói, cảnh tượng này dường như vô cùng quen thuộc. "Tôi cũng cảm thấy vậy, hình như lúc đó ở Kim Tước Sơn cũng xuất hiện cảnh tượng tương tự..." Có người còn cảm thấy đây có thể là nguyên nhân thực sự khiến bộ xương rắn cổ đại trong Tinh Tuyệt Cổ Thành xuất hiện.

Các phỏng đoán đều có, nhưng ai cũng không có bất kỳ lòng tin

nào vào lời nói của mình.

Dù sao, hiện tại, bất kỳ lời nói nào chưa được Tô Thần xác nhận đều là suy đoán lung tung.

Tùy tiện phát ra, cũng chỉ là chờ bị "khủng bố mạng" phản bác.

Vì vậy, không ít người đều cẩn thận gắn nhãn, cố gắng xử lý lời nói của mình một cách thận trọng nhất.

Nhưng điều này vẫn không tránh khỏi việc không ít người nhắm mắt làm ngơ, xông vào là chửi bới lung tung.

Cho đến khi trong phòng livestream, Tô Thần, vừa ra khỏi cơ thể con quái vật khổng lồ, tiện tay đã hút sạch cơ thể con quái vật đó.

Mọi người tận mắt nhìn thấy con quái vật khổng lồ có thể sánh ngang với cổng đồng kia cứ thế biến mất sạch sẽ từ đầu đến chân.

Ngoài việc trợn tròn mắt chứng kiến và há hốc mồm kinh ngạc thốt lên, họ chẳng làm được gì khác.

Khổ sở nhất phải kể đến các nhà khảo cổ học.

Nhìn thấy ngôi mộ lớn hình người tinh xảo kia cứ thế biến mất, họ thực sự muốn khóc đến chết! "Tôi còn tưởng Thiên Quan đại thần sẽ để lại thứ này cho chúng ta nghiên cứu chứ..." Có người bất lực nói: "Xem ra thì thứ đó dù có tê liệt cũng vẫn tồn tại uy hiếp nhất định, nếu để chúng ta phục hồi nó, có thể sẽ phát sinh sự cố mất..." Thế là những người khác chỉ còn biết thở dài càng thêm bất lực.

Lật xem những bình luận trên mạng, họ lại cảm thấy phong cách tranh luận không biết từ lúc nào đã trở nên vô cùng quỷ dị! "Chuyện gì thế này...

Sao ai cũng nói lần này Tiểu Tô giáo sư sử dụng yêu thuật vậy?" Chu Hoài Văn tỏ ra vô cùng bất lực. "Những thứ chúng ta gặp phải

cũng không phải là thứ bình thường, nhớ trong phim hoạt hình cháu gái tôi rất thích xem có câu nói đó, 'phải dùng ma pháp đánh bại ma pháp' hình như là vậy đó..." Đáng tiếc là, sức mạnh của Tô Thần khiến rất nhiều người tôn sùng anh, nhưng thực ra phần lớn lại là mù quáng làm theo.

Thậm chí còn đang ở trong trạng thái hùa theo trào lưu.

Điều này dẫn đến mỗi khi Tô Thần có hành động lớn, trên mạng lại xuất hiện những phân tích vô cùng kỳ lạ.

Những người phân tích hoàn toàn nhìn nhận sự việc từ góc độ chủ quan.

Quan trọng là ở cuối bài còn phải thêm câu "Nội dung bài viết chỉ mang tính phân tích khách quan, xin đừng nâng cao quan điểm!" Nói trắng ra là xen lẫn tư tưởng cá nhân, thực tế không có nhiều nội dung đáng xem.

Nhưng vẫn có cư dân mạng cảm thấy quan điểm như vậy rất ấn tượng.

Thế là hết một quan điểm kỳ lạ này đến một quan điểm kỳ lạ khác được lan truyền rộng rãi.

Điều này cũng dẫn đến một điều mà rất lâu về sau không ít người vẫn hối tiếc đã bắt đầu nảy sinh ở đây.

Nói trắng ra, dư luận như thế này, vẫn là do sự lơ là của người quản lý mà ra.

Rất nhiều người đều cảm thấy tình huống như vậy là rất bình thường.

Cần trao quyền phát ngôn rộng rãi và không gian thảo luận cho công chúng.

Nhưng trên thực tế, rất nhiều việc không cần thiết phải thảo luận công khai.

Bởi vì không phải ai cũng có đầu óc.

Tô Thần vẫn luôn nghĩ như vậy, nên khi mắng những kẻ ngốc trên mạng mới thẳng thừng như thế.

Cũng chính vì điểm này, khi dạy dỗ những kẻ ngốc mới nghiêm khắc đến vậy.

Nhưng trên thực tế, lòng tự trọng và sự bao dung của một số người lại vượt xa sức tưởng tượng.

Thế là, anh đứng trên khung cửa của Cổng Đồng.

Chương 357

Lặng lẽ nhìn dòng xác sống mềm nhũn bên dưới, chỉ cảm thấy cảnh tượng này càng giống một bản thu nhỏ của loài người.

Bởi vì cho dù đã biến thành những quái vật như Tống Tử, vẫn sẽ xuất hiện chuỗi khinh thường giữa các Tống Tử.

Những Tống Tử cường tráng vĩnh viễn ở phía trên, còn những Tống Tử tan nát chỉ còn lại bộ xương thì chỉ có thể chật vật tìm kiếm một chỗ dung thân nhỏ bé trong các kẽ hở.

Nơi trước đó bị con quái vật lớn nghiền nát và chiếm giữ, giờ đây đột nhiên trống rỗng, nhưng rất nhanh đã bị những Tống Tử khác chiếm giữ một cách rõ rệt.

Bạn nói điều này có thực tế không?

Chắc chắn là rất thực tế.

Bởi vì không ai quan tâm bạn đã bỏ ra bao nhiêu, đã trải qua những gì, còn lại gì...

Tất cả mọi người đều chỉ quan tâm đến bản thân mình.

Nếu có ai đó đột nhiên chú ý đến bạn, thì chắc chắn là trên người bạn hoặc xung quanh bạn xuất hiện thứ gì đó đáng để mưu đồ.

Nhìn những cư dân mạng đang điên cuồng bàn tán về mình trên mạng vào lúc này.

Rất nhiều từ ngữ khó nghe, khó lọt tai, tất cả đều biến thành tính từ miêu tả anh.

Nhưng không ít cư dân mạng còn cảm thấy điều này thực ra là một chuyện rất thú vị.

Nguyên nhân không có gì khác — bởi vì anh vẫn chưa giải quyết được thi triều, bây giờ nhìn thấy tuyến phòng thủ Tống Tử dưới chân núi đã sắp bị phá vỡ.

Rất nhiều người đều mặc định rằng anh hoàn toàn không thể giải quyết thi triều, vì vậy bắt đầu tự hủy và đăng bài châm biếm khắp nơi. "Tôi thật sự thấy nếu không làm được chuyện đơn giản như vậy thì đừng có lên đó tỏ vẻ!

Cho tôi hy vọng rồi lại làm tôi thất vọng!" "Tôi cũng thấy thế này đúng là đáng ghét...

Đặc biệt là khi tôi nghĩ đánh bại con quái vật lớn đó là chiến thắng rồi, thì anh ấy lại dừng hành động, mặc kệ những người dưới núi chờ chết!" "Tôi không giả vờ nữa, tôi nói thẳng đây!

Hàng xóm thân yêu của tôi, nếu anh thấy địa chỉ trên biệt danh của tôi, hy vọng anh có thể chấp nhận được, vì hai năm trước tôi đã 'ấy ấy' với anh rồi, sau khi anh 'ba giây' kết thúc và ngủ say, tôi đều chạy sang giúp anh 'giải quyết vấn đề'!" "Emm, đây là thật sự bỏ cuộc rồi sao?

Khó hiểu quá..." "Vậy tôi cũng tự tố cáo một cái, tôi chính là người từng nói sẽ ăn bàn phím sau khi Thiên Quan đại thần và nhóm của anh ấy thăm dò Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, nhưng đến lúc thì lại xóa tài khoản!

Tôi vẫn còn sống!" "????

Đ* mợ, ai cũng bạo thế này sao?

Vậy tôi cũng kể, trước đây hình như tôi uống say rồi không cẩn thận 'ấy ấy' với nữ thần!

Sau đó nữ thần đăng ảnh lên vòng bạn bè nói có thai, tôi đang nghĩ có phải con của tôi không..." "Có một thời gian tôi giả mạo là tiểu hào

của Thiên Quan đại thần trên mạng, đeo mặt nạ giả rồi hẹn hò với mấy cô gái có thân hình rất bốc lửa!" "Tôi muốn đấm chết lầu trên!

Lúc đó tôi không cảm thấy gì, sau đó mới phản ứng lại và thắc mắc tại sao Thiên Quan đại thần lại 'nhỏ' thế!

Lại còn 'nhanh' nữa!" "Phụt phụt phụt..." "Lầu trên miệng đang phun bọt hả?" "Năm ngoái tôi trộm xe hàng xóm đi bán có được tính là sánh ngang với mấy người không?" "Tôi còn phóng uế trên đầu Phật lớn ở khu du lịch nữa, giờ người ta vẫn chưa tìm ra tôi!" "Tôi nhớ ID của ông rồi lầu trên, nếu sống sót tôi sẽ đi tìm nền tảng để lấy thông tin bắt ông!" "Thông tin đây ### là ##### khu ## đường phố #### chung cư số 3, phòng 305, cảnh sát có thể chụp màn hình!" Nhiều thông tin "tự tố cáo" bất ngờ hơn cũng bắt đầu lan truyền điên cuồng trên mạng.

Phần lớn còn là những kẻ phạm tội đang hò hét trên mạng.

Dù sao ai cũng cảm thấy lúc này không ai có thể cứu vãn thế giới nữa, thế là lần đầu tiên họ đăng tải lên mạng những trải nghiệm chạy trốn bấy lâu, những điều bị kìm nén trong lòng.

Chỉ có những người dưới chân núi nhìn livestream mới cảm thấy vô cùng bất ổn.

Người quản lý phòng livestream vẫn khá bình thường, nên ngôn luận không quá khích.

Nhưng Tô Thần lại vô cùng thờ ơ.

Giống như một vị thần trên cao, đang lạnh lùng nhìn những con sâu bọ bên dưới đang xì xào to nhỏ vậy. "Thiên Quan đại thần hình như chưa hề lấy thiết bị điện tử nào có thể kết nối mạng ra xem đúng không..." "Đúng, nhưng cảm giác cứ như đang nhìn những lời nói ngớ ngẩn trên mạng vậy..." "Có gì đó không ổn rồi..." Có người cau mày

nói, đổi lấy ánh mắt "chết chóc" từ những người khác. "Nói rõ xem, cái gì không ổn!" Người đó sững lại một chút, rồi vừa cúi người lục lọi thứ gì đó trong đống tạp vật, vừa nghi hoặc nói: "Chỉ là cảm thấy nhiệt độ hình như đang tiếp tục tăng lên?

Không biết có phải do chúng ta ở đây quá đông người hay không." Một câu nói đánh thức những người đang mơ màng.

Những người khác lau vội mồ hôi trên người, "Hình như ra mồ hôi nhiều hơn trước...

Nhưng không đúng!

Con quái vật lớn đó không phải đã biến mất rồi sao?" "Dự đoán trước đó có vấn đề sao?

Hay là khâu nào đó chưa làm đúng?" Bởi vì nhân viên nghiên cứu chết thì đã chết, bị thương thì bị thương.

Thế là ánh mắt của không ít người trong lều không hẹn mà cùng đổ dồn về phía Chu Hoài Văn, người hiện đang tỉnh táo và có thể giao tiếp.

Chu Hoài Văn sững người một lát, việc tập trung cao độ suy nghĩ khiến ông hoàn toàn không cảm nhận được sự thay đổi xung quanh.

Cũng không biết có phải là do ám thị tâm lý sau khi được người khác nhắc nhở mà các giác quan cơ thể của mình gặp vấn đề hay không, mà đúng là cảm thấy hơi nóng! "Hiện tại không có thiết bị gì, tạm thời không thể biết tình hình thế nào..." Ông bất lực nói, chỉ có thể gọi điện về viện nghiên cứu để mọi người tìm cách xem xét xem có phải nhiệt độ lại bắt đầu tăng lên thật không!

Phải biết rằng sau đó nhiệt độ vẫn luôn duy trì ở khoảng ba mươi lăm độ!

Tuy hoàn toàn không đến mức khiến người ta nóng chết, hoặc gây

ra hàng loạt phản ứng dây chuyền như sốc nhiệt trong nhà.

Nhưng ít nhất là có thể hành động bình thường một chút rồi!

Theo như cách nói trước đây thì chỉ cần Tô Thần xử lý con quái vật lớn làm cho khí hậu tăng nhiệt mạnh nhất là được.

Khí hậu dù không thể phục hồi bình thường, cũng có thể duy trì trong phạm vi mà những người có mặt có thể chấp nhận được!

Nhưng, cục diện hiện tại hình như hoàn toàn không phải như vậy! "Đúng là nhiệt độ đã tăng lên, trung tâm tăng nhiệt được phát hiện vẫn là từ Trường Bạch Sơn bắt đầu khuếch tán hình quạt." "Phía chúng ta hiện tại đang có sự tăng nhiệt gần một độ mỗi phút, tốc độ tăng nhanh hơn trước rất nhiều..." "Giáo sư, tôi nghĩ bên ông bây giờ mới là nơi cần chú ý nhất, tôi thấy phản hồi từ những người ở khu vực xung quanh hình như đã xuất hiện nhiệt độ cao quá bốn mươi độ rồi..." Mỗi câu nói từ đầu dây bên kia điện thoại đều như một tiếng sét đánh nặng nề trực tiếp giáng xuống mỗi người.

Bạn muốn nói là đau à, người đã tê dại rồi.

Bạn muốn nói là không đau ư, mức độ này làm sao có thể không đau!

Ngay khi mọi người đều kinh ngạc trước sự thật đáng sợ này, toàn thân cứng đờ không dám động đậy.

Người trước đó vẫn luôn lục lọi đồ đạc trong đống tạp vật cuối cùng cũng tìm thấy nhiệt kế.

Ánh mắt mọi người đổ dồn lại, chỉ thấy vạch chia độ trên nhiệt kế đang tăng lên một cách rõ rệt!

Bây giờ đã là bốn mươi ba độ rồi!

So với con số mà nhà nghiên cứu vừa nói hai mươi giây trước, lại

còn cao hơn ba độ!

Nhìn thấy cảnh này, có người thực sự không giữ được bình tĩnh nữa. "Thôi bỏ đi!

Không cần giãy giụa nữa, đợt tăng nhiệt này còn mạnh hơn lần trước!

Chúng ta cứ thế nóng chết thối rữa ra là được rồi!" "Ha ha ha ha, tôi hơi hối hận vì vừa nãy không nhân lúc nhiệt độ lên cao để nói hết lòng mình trên mạng...

Giờ viết rồi chắc chết trước khi kịp thấy phản hồi mất?" "Đ* mợ, sao lại cứ mãi không dứt thế này!

Thằng khốn đứng sau là chuyện gì!

Cảm thấy chúng ta dễ bắt nạt lắm à?" "Buồn cười quá, trước đây còn thấy người trên mạng biểu hiện hơi kỳ lạ, hóa ra là chúng ta đầu óc không được linh hoạt cho lắm đúng không?" "Đúng vậy, thảo nào ai cũng tấn công Thiên Quan đại thần sau khi con quái vật lớn biến mất, hóa ra là nhận ra chúng ta có thể sẽ bị Thiên Quan đại thần 'tống tiễn' hết mà!" Một lúc, cảm xúc bi thương lan tỏa, tất cả mọi người đều nhìn cái bóng dáng kiêu ngạo đứng trên cánh Cổng Đồng khổng lồ, trông như hoàn toàn không màng thế sự.

Chỉ cảm thấy họ và anh là hai thế giới.

Rõ ràng nếu theo cách lấy Trường Bạch Sơn làm trung tâm rồi khuếch tán ra ngoài, thì nhiệt độ chênh lệch sẽ là vài độ.

Vậy người đầu tiên cảm nhận được nhiệt độ cao chắc chắn là Tô Thần chứ!

Nhưng không ít người đã gạt bỏ cảnh tượng mình khi nhiệt độ cao thì như một con lươn thiếu nước, quằn quại trên mặt đất cố gắng kiếm thêm một chút khí mát.

Tô Thần vẫn giữ nguyên dáng vẻ tiêu sái đó.

Dưới ống kính máy ảnh siêu nét, không những không xuất hiện một chút chật vật nào, mà ngay cả một hạt mồ hôi cũng không có!

Bỗng nhiên, như thể trong chốc lát họ đã hiểu ra sự phẫn nộ của mọi người đến từ đâu. "Tôi vậy mà còn nghĩ giúp anh ta nói đỡ?

Đúng là buồn cười chết đi được!" "Ha ha ha, tôi cũng vậy, tôi còn định để Giáo sư Chu trực tiếp nói giúp Tiểu Tô giáo sư...

Chương 358

Ai ngờ, thằng hề lại chính là tôi!" Vương Điềm Điềm cau mày ngồi trong góc.

Cảnh tượng thế này không thích hợp để phát sóng.

Micro đã bị tắt, camera hướng xuống bùn lầy trên mặt đất.

Trong phòng livestream vẫn có người chú ý đến tình hình ở đây.

Thấy cảnh này, họ vẫn kiên trì gõ chữ hỏi thăm tình hình, và báo cáo tình trạng của mình trên bảng bình luận.

Nhưng hành vi này không những không nhận được phản hồi, mà còn bị những người khác, vốn đã vô cùng cáu kỉnh vì nhiệt độ, mắng chửi dữ dội.

Và nhiệt độ cứ thế, chỉ trong chớp mắt, đã tăng lên năm mươi lăm độ.

Giống như một con quỷ đòi mạng vậy.

Không ngừng nghỉ, bất kể ý muốn của ai.

Khí hậu phía Bắc cứ thế đơn độc tăng vọt lên cao.

Khí hậu phía Nam thì như người nhảy lầu tự tử, một khi đã nhảy xuống thì xu hướng hạ xuống không thể nào dừng lại được nữa.

Những người trước đó đã không kiêng nể gì chỉ trích Tô Thần trên mạng, nhìn hoàn cảnh mình đang ở.

Rồi lại nhìn Tô Thần vẫn hiên ngang bất động trong phòng livestream, như cây tùng kiên cường đứng trên vách núi hiểm trở.

Lòng họ càng bốc lên lửa giận, bắt đầu điên cuồng chửi rủa trong phòng livestream!

Những lời lẽ không thể chấp nhận được ấy, càng giống như đang đổ hết mọi nguyên nhân của những gì họ đang trải qua lên đầu Tô Thần.

Ai nấy đều như mất trí, dường như không cam tâm nếu không kéo Tô Thần xuống vũng lầy.

Nhưng ai cũng không hề nhận ra, sở dĩ trước đó họ có được một khoảng thời gian dễ thở như vậy.

Sở dĩ nhiệt độ có thể hạ xuống.

Khiến họ có thể thở phào nhẹ nhõm đến bây giờ.

Tất cả đều là nhờ Tô Thần.

Bởi vì Tô Thần vẫn luôn tìm cách giữa đống xác thối rữa.

Tìm kiếm phương pháp mới để giải quyết con quái vật lớn.

Và còn xử lý luôn mối đe dọa bên trong cơ thể con quái vật lớn.

Giúp họ giải quyết mối lo từ phía sau.

Tất cả những hành động này lẽ ra phải nhận được phần thưởng xứng đáng.

Nhưng thật nực cười là tất cả mọi người dường như đều mất trí, đổ hết trách nhiệm đi.

Trực tiếp gán cho Tô Thần là thủ phạm chính.

Đây không nên là diễn biến thực sự của sự việc.

Đây cũng không nên là sự đối xử mà Tô Thần phải nhận bây giờ.

Những người còn chút lý trí cố gắng ngăn cản sự áp đảo của vạn người.

Nhưng hành động như vậy chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Càng nghe những lời tục tĩu trong lều trại.

Xen lẫn hơi nóng khiến những chất khí ghê tởm bốc mùi và khuếch tán, như những quả bóng khí hôi thối có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Và tiếng gầm rú rung trời của thi triều bên ngoài lúc này càng giống như vô số mũi kim sắc nhọn đâm thẳng vào.

Bị kẹp giữa hai phía, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể biến con người thành thứ rác rưởi đáng sợ nào đó.

Vương Điềm Điềm bàng hoàng cảm nhận tất cả những điều này.

Nước mắt lã chã rơi.

Không nên thế!

Mọi chuyện không nên phát triển như vậy!

Tại sao lại thành ra thế này?!

Chu Hoài Văn là người nhìn thấu mọi chuyện nhất.

Ông lặng lẽ lùi vào một góc, gần như đối diện với góc của Vương Điềm Điềm.

Những chiến sĩ bên ngoài, không xem livestream nên tự nhiên không biết bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng họ đều cảm thấy bầu không khí vô cùng bất ổn.

Lý Cường Quốc và Trần Kiến Binh cùng mấy người thường xuyên tiếp xúc với Tô Thần cau mày tụ lại một chỗ. "Chẳng lẽ điên hết rồi?

Trên núi xảy ra chuyện gì vậy?" Nghe tiếng chửi rủa ngày càng khó hiểu bên trong, cảm nhận nhiệt độ dường như muốn làm người ta bốc hơi cùng với bóng tối đang bao trùm.

Rất nhiều chiến sĩ đều tỏ ra vô cùng khó hiểu! "Thiên Quan đại

thần không phải vẫn luôn chiến đấu trên đó sao?

Bọn họ cứ thế tùy tiện chửi rủa Thiên Quan đại thần... là không muốn sống nữa sao?" "Tôi vừa nãy hình như nghe thấy không ít người đều nói nhiệt độ tăng lên, chết chắc rồi..." Một chiến sĩ ở gần lều trại thuật lại những gì mình nghe được.

Ngay lập tức bị Đới Duyên Vũ mắng xối xả. "Chuyện này có cần thiết không chứ?!" "Nếu không phải Thiên Quan đại thần trước đó đang xoay sở trên đó, chẳng lẽ chúng ta đã không bị nhiệt độ cao làm cho chết hết từ một giờ trước sao?" "Mấy cái đồ ngu này bị làm sao vậy?

Từng người từng người một nghiên cứu nhiều quá, cảm thấy ai cũng không giỏi bằng mình à?" "Tôi không nhịn nổi nữa!

Bảo vệ bọn họ làm gì chứ!

Cứ thả ra ngoài cùng chờ chết là được rồi!" Đới Duyên Vũ vừa nói vừa định xông vào, đuổi hết mọi người ra ngoài.

Rất nhiều chiến sĩ đều không ngăn cản.

Bởi vì chuyện như vậy họ thực sự có thể cảm thông.

Tự hỏi mình đang ở tiền tuyến anh dũng giết địch, mà những người mình bảo vệ ở hậu phương lại đang điên cuồng chửi rủa mình sao?!

Vậy thì những kẻ ngốc như vậy còn có ý nghĩa gì để bảo vệ nữa!

Cứ thế mà không cần phản kháng gì nữa đi!

Mọi người cùng chết đi!

Đ* mợ, đừng ai sống nữa!

Nhưng cuối cùng Đới Duyên Vũ vẫn chưa kịp đến gần lều trại đã bị kéo lại. "Mày bây giờ là một thành viên dưới quyền của tao!

Phải làm thế nào thì nghe lời tao đây!" Lý Cường Quốc nóng nảy nói, giật mạnh bộ quần áo đã ướt đẫm mồ hôi trên người xuống. "Trên đó dù có điên rồ thì cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta!

Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là bảo vệ tốt mảnh đất này, không để nó tiếp tục bị xâm thực!" Đới Duyên Vũ vô cùng khó hiểu. "Nhưng những kẻ này đều đang chửi rủa Thiên Quan đại thần mà!

Nếu bây giờ trên mạng có người chửi rủa chúng ta thì sao?" "Để tôi bảo vệ những người chửi rủa tôi thì tôi thực sự không làm được, thà anh cứ trực tiếp đẩy tôi vào thi triều, để tôi trở thành một thành viên trong số chúng!" Thay vì liều mạng bảo vệ một đám ngu ngốc, thà đứng ở phía đối lập ra tay trấn áp đám ngu ngốc đó!

Lời nói này tự nhiên nhận được sự hưởng ứng nho nhỏ từ không ít chiến sĩ.

Chỉ là không ai dám lớn tiếng tán đồng.

Chương 359

Nói cho cùng, vẫn là vì đối với một số cá nhân trong đám người đó, họ vẫn còn ôm một chút hy vọng. "Mày!

Vậy mày vào xem Giáo sư Chu!

Xem phóng viên Vương và những người khác!

Hiện tại rốt cuộc là trạng thái gì!" "Mấy thằng ngu ngốc khác thì cứ kệ đi!" Các thuộc hạ của Lý Cường Quốc nhìn trưởng quan nhà mình nói chuyện, tuy vẫn đầy tức giận, nhưng thành phần "văn nghệ" trong lời nói này quả thực là tăng vọt!

Hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, như những chiếc bánh bao nhỏ bị nhốt trong lồng hấp.

Nhưng so với cảm giác đó, điều theo sau lại là một làn sóng nhiệt mang theo mùi hôi thối trực tiếp thổi từ phía núi tới. "Ối ——" Mùi hôi thối còn khủng khiếp hơn cả vũ khí sinh hóa, khiến không ít chiến sĩ cuối cùng cũng không chịu nổi.

Tìm một chỗ thích hợp liền cúi người nôn khan.

Nhìn những chiến sĩ đã ở trong trạng thái vô cùng mệt mỏi, Đới Duyên Vũ sững sờ một lát.

Vẫn là nghiến răng, nắm chặt nắm đấm xông vào lều trại.

Điều quỷ dị là mùi bên trong đây lại còn khó ngửi hơn bên ngoài!

Khi anh vừa vén tấm rèm cửa, liền không nhịn được cúi người nôn thốc nôn tháo.

Những người bên trong càng như thể đã điên loạn.

Giống như một đám yêu ma quỷ quái đang liều mạng cuồng hoan.

Trước đây vốn nghĩ rằng ở bên trong sẽ an toàn hơn.

Nhưng không ngờ bên trong không khí không lưu thông, nhiệt độ lại tăng nhanh hơn!

Những người bị thương nằm trên giường bệnh, vết thương trực tiếp thối rữa bốc mùi.

Bản thân họ dường như đã bắt đầu sốt cao, nhưng không ai chú ý. "Rắc ——" Anh siết chặt nắm đấm hơn!

Tự nhủ phải ghi nhớ mục đích, trong đống người nhếch nhác cuối cùng anh cũng tìm thấy Chu Hoài Văn và Vương Điềm Điềm với gương mặt tái mét như tro tàn.

Cả hai đều sững sờ trong khoảnh khắc bị kéo dậy.

Nhìn thấy sắc mặt của chính Đới Duyên Vũ cũng đã tệ đến cực điểm.

Nhưng trong hoàn cảnh vô vọng như vậy, vẫn có người đưa tay giúp đỡ mình, đó chính là sự cứu rỗi!

Khi sắp ra khỏi lều trại, cả hai đều vô thức quay đầu nhìn một cái.

Đới Duyên Vũ sững lại, nhìn theo ánh mắt của họ.

Lúc này mới phát hiện dưới một chiếc giường lại nằm hai thi thể biến dạng lở loét!

Chỉ còn hơi thở vào, không còn hơi thở ra nữa...

Đó căn bản không thể gọi là người!

Đó chỉ có thể là hai vật thể sưng phù biến dạng trông như sản phẩm thủ công thô kệch làm từ bao tải.

Những kẻ này!

Dám giết người ngay dưới mắt mình!

Âm thanh quá tạp nham, rất nhiều người trong số họ chỉ lo lắng cho thi triều có thể xông lên bất cứ lúc nào bên ngoài.

Hoàn toàn không ngờ rằng ngay phía sau mình, cách chưa đầy mười mét, lại xảy ra chuyện kinh hoàng như luyện ngục này!

Nhưng, lần này Đới Duyên Vũ vẫn bị kéo lại.

Hai bàn tay đó rất yếu ớt, không có chút sức lực nào.

Nhưng trong khoảnh khắc chạm vào cơ thể mình, Đới Duyên Vũ vẫn như bị gông cùm xiềng xích kiên cố giam giữ, không thể động đậy.

Bởi vì, chủ nhân của hai bàn tay đó đều đang run rẩy!

Giống như đang đối mặt với một thứ gì đó vô cùng kinh khủng, chỉ cần tiếp xúc vật lý cũng có thể cảm nhận được họ đã phải chịu một nỗi kinh hoàng tột độ nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh!

Sau khi ra khỏi lều trại, Đới Duyên Vũ cuối cùng cũng không kìm nén được lửa giận mà gầm lên: "Tại sao không cầu cứu chúng tôi?!" Nhưng cả hai người lại vô lực ngồi bệt xuống đất. "Các anh còn tự thân khó bảo toàn... lại để các anh vào giúp, chẳng phải... gây thêm rắc rối sao..." Chu Hoài Văn thút thít nói, dù không khóc.

Nhưng mọi người cũng có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của ông đối với những gì vừa trải qua từ giọng nói đó.

Lý Cường Quốc và những người khác càng không ngờ sự việc lại diễn biến nghiêm trọng đến mức này.

Chỉ là rất rõ ràng, theo nhiệt độ hiện tại và miêu tả của Đới Duyên Vũ và những người khác trước đó.

Hai người đó không thể sống được, trừ khi bây giờ có thể đưa người đến bệnh viện lớn cấp cứu. "Hay là bây giờ chúng ta xông vào

cứu người ra trước, rồi đưa lên trực thăng?" Phương pháp này rất nhanh bị bác bỏ. "Các phi công của Kinh lão đạo đều đã hy sinh trong đợt tăng nhiệt trước đó rồi, bây giờ chúng ta tự mình thao tác thì không những là nghiệp dư, mà đợt tăng nhiệt lần này còn mạnh hơn lần trước!" Trước đó họ trên đó suýt chút nữa toàn bộ bị mất nước mà chết.

Vẫn là phi công cố gắng hết sức đưa họ xuống đất, mới miễn cưỡng được cứu sống.

Nhưng ngay cả như vậy, hai phi công vì tập trung tinh thần cao độ.

Cuối cùng khi xuống đến đất đột nhiên thả lỏng, dẫn đến tử vong ngay lập khắc.

Phương tiện trên bộ hoàn toàn không thể dùng, phương tiện trên không càng không thể dùng.

Cố gắng bay lên, sẽ bị làn sóng nhiệt khủng khiếp hơn tấn công.

Chỉ sẽ chết nhanh hơn. "Chuyện gì thế này?

Trước đó không phải vẫn ổn sao?" "Giáo sư Chu, ông không quản được thuộc hạ của mình nữa rồi sao?" Các câu hỏi nối tiếp nhau.

Nhưng cả hai người đều thần tình kinh khủng, như thể đã gặp phải chuyện còn đáng sợ hơn cả những gì gặp phải khi thám hiểm mộ.

Nhìn thấy biểu hiện của cả hai người cơ bản là phế nhân.

Mà thi triều Tống Tử không xa kia lại như thể có thể bị phá vỡ bất cứ lúc nào.

Các chiến sĩ cũng lười quản chuyện vặt trong lều trại nữa.

Mặc kệ đi, mọi ân oán cũ các thứ nếu có thể kết thúc thì sau này sẽ tính, nếu không thể kết thúc được thì... những người cùng chết với

nhau thì cứ chịu đựng lẫn nhau một chút vậy.

Tiện tay ném hai khẩu súng và một ít đạn cho hai người.

Các chiến sĩ thu lại sự chú ý, trở về vị trí của mình.

Hai người sững sờ rất lâu, nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết mỗi lúc một cao hơn.

Lúc này mới bừng tỉnh, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên tuyến phòng thủ Tống Tử phía sau chướng ngại vật, một con Tống Tử vậy mà phải chịu sự tàn phá của hơn mười con Tống Tử khác.

Cho dù cơ thể đã sắp bị cắn nát, chỉ còn lại bộ xương, nó vẫn không hề có ý định lùi bước.

Sự tương phản mạnh mẽ khiến cả hai người trong lòng một lần nữa chịu chấn động cực lớn!

Những cảm xúc vốn bị lời nói và hành vi trên mạng lẫn trong thực tế tác động, lại bất ngờ phục hồi và sống lại vào lúc này.

Phải hành động!

Chương 360

Nhất định phải hành động!

Không thể cứ thế mà chờ chết một cách hoang đường!

Tuyệt đối không thể để những chiến sĩ phía trước và Tô Thần trên núi đơn độc chiến đấu!

Ý niệm như vậy ngày càng mạnh mẽ trong lòng hai người!

Cuối cùng, mọi người chỉ nhìn nhau một cái, liền không hẹn mà cùng nhau cầm máy ảnh và micro lên.

Khác với cách làm trước đây, lần này toàn bộ buổi livestream do Chu Hoài Văn phụ trách.

Vương Điềm Điềm chỉ chịu trách nhiệm lên ý tưởng và truyền đạt định hướng dư luận.

"Chào các bạn, tôi là Chu Hoài Văn, người phụ trách nhiệm vụ Trường Bạch Sơn lần này.

Tình hình hiện tại, như các bạn thấy, vẫn đang rất bất lợi." "Tống tử sắp phá vỡ phòng tuyến, nhưng các chiến sĩ của chúng ta vẫn kiên cường giữ vững trận địa, không hề lùi bước." "Tôi biết các bạn đang nghĩ gì, bởi vì ở đây tôi cũng có những người giống các bạn." Chu Hoài Văn vừa nói, bất ngờ kéo rèm lều ra.

Trong tiếng ồn ào vốn có, đột nhiên lại cuồn cuộn tràn vào một đám người điên loạn như những con sóng dữ, ồn ào, ngông cuồng, bất cần, mang theo bản năng hoang dã như quay về thời tiền sử.

Những người ban đầu vẫn đang chửi bới trên livestream, cho rằng việc cố thủ là không đáng giá, khi thấy cảnh này thì hoàn toàn ngớ người.

Cứ như thể họ nghĩ tiền tuyến toàn là những kẻ ngốc.

Ở thời điểm này mà còn nghĩ đến việc cố thủ, đơn giản là đầu óc có vấn đề.

Trong tình huống như vậy lẽ ra nên kịp thời hưởng thụ, đừng tự rước phiền phức cho bản thân sau khi chết.

Nhưng ngay cả chính họ cũng không nhận ra.

Cái hành vi lặp đi lặp lại của họ, kêu gào không đáng, muốn có người đồng tình cùng mình buông xuôi, thật sự là ấu trĩ đến cực điểm.

Và kể từ khi Cửa Đồng mở ra, hành vi này đã lặp đi lặp lại nhiều lần.

Mỗi lần, nguy hiểm thật sự còn chưa đến gần họ, đã có người bắt đầu khóc lóc, nguyền rủa, cố gắng đổ sự bất lực của mình, do chẳng làm gì cả, lên đầu người khác.

Cho đến khi nhìn thấy đám người điên loạn trong căn lều này, mọi người mới chợt nhận ra — lũ ngốc này, sao mà giống mình thế nhỉ… Quả đúng là con người cần một tấm gương để nhìn rõ bản thân mình là người như thế nào.

Trước đây những người điên cuồng chửi bới trên mạng gặp phải tự nhiên đều là đồng loại của mình, cũng chính vì thế mà khiến bản thân họ cảm thấy mọi chuyện lẽ ra phải như vậy, cho rằng hành vi hiện tại của mình hoàn toàn đại diện cho số đông.

Cũng chính vì vậy mà họ hoàn toàn không nhận ra hành vi của mình đã gây ra ảnh hưởng gì, hay bộ mặt xấu xí của hành vi mình!

Điều này đã khiến sự việc diễn biến thành như bây giờ.

Sau khi hành vi của nhóm người này bị phơi bày hoàn toàn trên livestream hiện tại, không ít người cuối cùng đã bình tĩnh lại và rơi

vào trầm tư. [Đám người này đang làm gì vậy?

Sao cứ như mấy đứa điên vậy?] [Đúng đó đúng đó… Chiến sĩ ở phía sau đang bảo vệ loại người điên này sao?] [Emmm tôi cạn lời!

Trước đây các bạn chẳng phải là loại người điên này sao?

Về xem lại bình luận của mình khắp nơi đi ok?] [Ôi trời ơi tôi cảm giác như cuối cùng mình đã thoát ra được rồi!

Mấy lời nói trên mạng cộng với cái nóng ngoài kia cứ như muốn làm tôi phát điên vậy!] [Tôi chỉ muốn biết đám người điên này là sao… Chẳng lẽ là bị không khí căng thẳng dưới núi làm cho phát điên sao?] "Tôi thấy bây giờ mọi người đều đang thắc mắc đám người điên này từ đâu ra đúng không?

Giống như một số bạn trên bình luận đã nói, những kẻ điên này và mọi người trước đây không có gì khác biệt!" "Chính vì nhìn thấy những lời nói tiêu cực của mọi người trên mạng và tình hình hiện tại đang phát triển theo chiều hướng nghiêm trọng, mới dẫn đến hành vi tự hủy hoại bản thân của họ bây giờ!" Chu Hoài Văn nói với giọng kích động, trong lều có người vừa hay chú ý đến việc mình đang bị livestream.

Hắn liền nhíu mày đi tới, định giật lấy micro trong tay Chu Hoài Văn và máy ảnh mà Vương Điềm Điềm đang vác.

Hành vi này không nghi ngờ gì đã khiến rất nhiều người bị kinh hãi và đắc tội.

Bởi vì trong khoảng thời gian lý trí được đánh thức này, không ít người vẫn còn khá quan tâm đến tình hình bên Vương Điềm Điềm. [A a a a!

Dám động vào!] [Không được bắt nạt!

Điềm Điềm thân yêu của tôi!] [Sao có thể như vậy… Hồn trung

nhị của tôi bùng nổ rồi!

Coi chừng tôi hiến tế chính mình để ác quỷ giết ngươi bên kia đấy!] [Đám người điên này đáng sợ quá đi!

Khó mà tưởng tượng nổi!

Tôi lại cảm thấy hành vi trước đây của mình hình như có chút giống họ!] [Emmm khó tưởng tượng!

Thật sự khó tưởng tượng!

Tôi và lầu trên cảm giác y hệt nhau!

Tôi cũng thấy cái cảm giác này rất quen thuộc!] Có người thậm chí hận không thể nhảy ra khỏi màn hình để giải quyết chuyện này.

Chỉ là sau vài câu nói, bất lực mở lại vài phần mềm mình đã lướt qua trước đó.

Những câu chữ đầy màn hình khi đối chiếu quả thực khiến người ta cạn lời.

Ai ngờ những lời đó lại là lời hồi đáp của chính mình!

Đó đều là sự đồng tình với những lời mình đã bình luận trước đây.

Có người thậm chí nghi ngờ hỏi, "Ai… Lúc nãy tôi thật sự đã nói những việc Tô Thần đại thần làm không phải việc con người sao?" Người bên cạnh, khoác tấm chăn dày cộp, run rẩy đưa tay qua, chỉ vào ID của câu bình luận trên cùng, run giọng nói: "Nếu anh bị mất trí nhớ thì tốt nhất hãy nhìn xem cái tên này có phải của anh không, mặc dù tất cả những lời anh chửi Tô Thần đại thần như điên vừa nãy đều đã bị tôi ghi âm lại…" Người đó vừa nói định tìm đoạn ghi âm ra, nhưng bị người kia ngăn lại.

"Đừng!

Có thể bây giờ sắp chết nên đầu óc mới tỉnh táo!

Hãy để tôi chìm đắm trong ảo tưởng, đừng làm gián đoạn tôi được không!

Tôi khẳng định vẫn là thanh niên ưu tú yêu mến nữ thần Điềm Điềm và Tô Thần đại lão thuở ban đầu!

Tôi khẳng định sẽ không ngu ngốc mà bôi nhọ họ đâu!" Mọi người đều không biết rốt cuộc trước đây đã xảy ra chuyện gì… Chỉ cảm thấy như đột nhiên bị ngọn lửa bực bội đốt cháy.

Theo thời gian trôi qua, cảm giác này càng trở nên rõ ràng hơn!

Dường như khi đó, nhìn thấy ai đứng ở vị trí cao cũng đều cảm thấy khó chịu vô cùng!

Ngay cả khi đối phương mang trên mình vầng hào quang của vị cứu thế – là người sẽ cứu rỗi chính mình!

May mắn thay, trước ống kính, người giành giật đồ vật hoàn toàn không thành công.

Đới Diên Vũ kịp thời xuất hiện, đẩy đối phương ngã lăn.

Nhờ đó giữ được sự suôn sẻ cho toàn bộ buổi livestream.

"Tôi biết rằng những dự đoán tình hình mà chúng ta đã công bố trước đây khiến các bạn thất vọng, vì vậy tôi ở đây hoàn toàn thay mặt chúng ta xin lỗi chân thành nhất về những sai lầm trước đó!" "Tôi biết bây giờ tôi nói những lời này hoàn toàn không có tác dụng gì!" "Nhưng mọi người hẳn đã nhìn thấy tình hình ở đây rồi!" "Bên ngoài là những chiến sĩ kiên cường đang dùng máu thịt của mình xây nên tuyến phòng thủ cuối cùng!

Bảo vệ mỗi người phía sau họ!" "Ngay cả khi những người này bây giờ đều như những kẻ điên mà la ó rằng sống không đáng, những kẻ còn sống đều là lũ ngốc!" "Thậm chí còn đánh chết những người phản kháng những lời nói kỳ lạ, ngu ngốc đó!" Ống kính lúc này khéo

léo lia về phía hai thi thể mặt mũi biến dạng nằm dưới giường, đã xác định tử vong.

Người chết là gì thì ai cũng rõ.

Mọi người đều đã trải qua nhiều chuyện, biết tình hình như vậy nghiêm trọng đến mức nào.

Chỉ là lúc này nhìn những cảnh tượng đau lòng này, ai cũng không biết nên nói gì… Đa số mọi người đều không dám bình luận nhiều trên livestream.

Bởi vì điều nực cười là ba bốn phút trước, tay của họ cũng từng vấy máu.

Chỉ vì lúc đó cho rằng Tô Thần không thể cứu được tất cả mọi người, chỉ vì đối phương bảo vệ Tô Thần.

Mặc dù đối phương nói đều là sự thật, nhưng lúc đó đầu óc hoàn toàn bị sự tuyệt vọng làm cho mụ mị.

Khi không thể suy nghĩ bình thường, mọi người đều cảm thấy hành vi bảo vệ Tô Thần chính là đối địch với chính mình!

Cũng chính vì ý nghĩ như vậy mà họ đã khó khăn vượt qua khoảng thời gian đó.

Nhiều người vì thế cảm nhận được sự điên loạn của hơn mười phút đó.

Rốt cuộc mình không phải là người hi sinh trong hơn mười phút cuồng hoan đó!

Mà mình lại là kẻ bạo hành trong hơn mười phút đó… Những người mặt dày còn có thể tiếp tục gõ chữ trên màn hình bình luận. [Hành vi này quả thực không phải người bình thường có thể làm được, nhưng bây giờ nhiệt độ đã tăng đến mức nào rồi?

Bốn mươi lăm độ!

Chương 361

Cười chết, vợ tôi vừa chết vì mất nước, cả nhà không còn ai, tôi làm người bình thường cũng có ích gì đâu!] [Emmm cái này đúng là thật!

Con trai tôi cũng vừa tỉnh lại thì lại vì nhiệt độ tăng cao mà không thở được, chết ngay tại chỗ…] [Ha ha ha ha ha, ai mà chẳng vậy!] [Đúng đó!

Nếu không phải như vậy thì ai thèm tự dưng ra tay đánh người khác chứ!] [Thật luôn, bây giờ có một số người đúng là dao chưa đâm vào mình thì không biết đau mà!] [Tôi cũng thấy vậy, người nhà tôi vừa chết xong hàng xóm đã nói 'Tốt quá rồi!

Bây giờ mọi người đều như nhau!' Tôi lúc đó liền cầm dao xông tới đâm, cái cảm giác đó thật sảng khoái!] Trên thực tế là, nếu nói đám người này đáng ghét… thì trong hoàn cảnh gian khổ như hiện tại, việc kích phát ra những tính cách xấu xa cơ bản của con người thì cũng… coi như rất bình thường.

Rốt cuộc ở khía cạnh khách quan, khi thế giới còn hòa bình, trật tự chưa sụp đổ, nhiều người vẫn có thể kiềm chế bản thân.

Nhưng nếu truy cứu bản chất, vẫn là quá rác rưởi. [Tôi muốn nói cái này không liên quan gì đến việc thế giới ra sao, cả nhà hàng xóm nhà tôi già trẻ đều không còn, vẫn vừa lau nước mắt vừa giúp đỡ người khác!] [Đúng đó!

Loại người như vậy rất nhiều!

Hàng xóm nhà tôi cũng vậy, mang hết chăn màn trong nhà ra chỉ để bớt chết đi mấy người!] [Đây là kẻ xấu tìm lý do cho sự phóng túng của mình, người tốt chỉ nghĩ cách làm việc tốt!] [Là thật, mỗi khi nhìn

thấy những người tìm cớ cho cái xấu của mình, tôi lại tự hỏi tại sao không ai tìm lý do cho cái tốt của mình chứ!] [2333 đây là một vấn đề triết học thực sự!

Tôi thấy tốt nhất là cứ dọn sạch mấy con bọ hôi thối này đi thôi!] [Lầu trên nói hay quá!

Xin hãy nói thêm vài câu, để mấy con bọ hôi thối sớm được siêu thoát đi!] [Ha ha ha ha ha cười chết tôi rồi, đây là phong thủy luân chuyển, một làn sóng tranh cãi đè bẹp một làn sóng sao?] Hai bên đột nhiên cãi nhau không ngừng.

Hiện trường cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Cứ như thể tạm thời quên đi nhiệt độ đang tăng cao điên cuồng hiện tại.

Cứ như thể tạm thời quên đi mình đang ở trong môi trường tận thế, xung quanh có vô số thi thể chết vì mất nước do nhiệt độ cao, hoặc chết cóng vì nhiệt độ thấp.

Cứ như thể não bộ trong chốc lát bị cường hóa, trực tiếp phớt lờ mọi mối đe dọa xung quanh, rồi tập trung theo dõi tin tức trên mạng.

Với tâm lý "trước khi chết cũng phải đối chất thành công", không ít người đã chết ngay khi đang gõ chữ.

Ban đầu là hy vọng có người tỉnh ngộ, có thể động viên tinh thần cho nhân viên ở tiền tuyến.

Nhưng Vương Điềm Điềm và đồng đội của cô đã đạt được mục đích một cách không mong muốn.

Rất nhiều người đang hối hận.

Nhưng số người này cũng chỉ là một nửa.

Những người trong lều cũng trở nên điên cuồng hơn trước, bắt

đầu xé xác, chửi bới lẫn nhau.

Lúc đầu Vương Điềm Điềm và đồng đội còn định khuyên can gì đó.

Rốt cuộc, việc một kẻ giết người bị một kẻ giết người khác giết chết không phải là chuyện tốt.

Nhưng sau đó họ cuối cùng cũng tỉnh ngộ ra.

Những người này đơn thuần chỉ muốn tìm chết, và đã muốn tìm chết ngay từ khi nhiệt độ bắt đầu tăng!

Thế là Vương Điềm Điềm chỉ đành bất lực hướng ống kính ra phía sau, đã có lác đác vài con Tống tử phá vỡ phòng tuyến xông về phía này.

Đèn pha kết hợp với camera siêu nét thông minh, chắc chắn sẽ thể hiện Tống tử một cách kinh tởm đến cực điểm!

Chỉ là lúc này đã hoàn toàn không còn mấy người quan tâm đến điểm này nữa.

Điều họ quan tâm là liệu mình có thể chết một cách thanh thản hay không.

Trong doanh địa, không ai chú ý đến việc ban đầu chỉ có một lỗ hổng xuất hiện phía sau lều.

Sau đó là một tiếng thét chói tai hơn trong tiếng thét, nhưng vẫn không ai chú ý.

Vương Điềm Điềm lắng nghe những âm thanh tạp nham ồn ào xung quanh, xen lẫn cái nóng như muốn nung chảy cả não.

Cả người bắt đầu có chút suy nhược tinh thần.

Đới Diên Vũ thấy tình trạng của cô thực sự không ổn, liền trực tiếp đặt súng xuống và nhận lấy máy ảnh từ tay cô.

“Còn chưa biết sẽ thế nào!

Cứ nghỉ ngơi trước đã, chúng ta đi được bước nào hay bước đó!”
“Hơn nữa!

Tô Thần đại thần nhất định sẽ không bỏ mặc chúng ta đâu!

Anh ấy!

Anh ấy là Thiên Quan Chúc Phúc mà!” Ý nghĩa của Thiên Quan Chúc Phúc, ngay từ khi Tô Thần vừa xuất hiện đã được không ít các blogger muốn câu view phổ biến rộng rãi.

Khi đó Tô Thần thực ra đã được tôn thờ như thần linh, là đối tượng của tất cả những tín đồ trung thành và thành kính.

Chỉ có điều, trong thời đại này do sự đứt gãy văn hóa, việc xây dựng đền thờ tượng thần mới không mấy phổ biến.

Nếu không, rất nhiều người thực ra vẫn có ý nghĩ như vậy.

Điều này, ngay cả Tô Thần cũng không biết.

Khi Vương Điềm Điềm ngồi xuống nghỉ ngơi, sự đau nhức toàn thân như núi đổ biển trào.

Làm sắc mặt cô khó coi trong chốc lát, nhưng rất nhanh lại khôi phục nụ cười nhạt.

Cô mở điện thoại, nhìn vào livestream của Tô Thần.

Chỉ thấy anh vẫn thản nhiên đứng trên Cửa Đồng, thần sắc lạnh nhạt.

Vương Điềm Điềm ngẩn người, càng cảm thấy dáng vẻ xa cách này và người mà cô đã ôm trên trực thăng, người đã dịu dàng xoa đầu cô, hoàn toàn như hai người khác nhau.

Mũi cô cuối cùng cũng cay xè, mắt càng thêm nhức nhối không

chịu nổi!

Tim như bị một bàn tay đầy móng vuốt hung hãn bóp chặt, đau đớn khó tả.

Không khí bẩn thỉu, ghê tởm xung quanh bị nhiệt độ cao liên tục nén lại và bốc hơi, dường như muốn nhấn chìm người ta trong đó vậy.

Ánh mắt Vương Điềm Điềm đột nhiên trống rỗng, cô ngồi đờ đẫn như một con búp bê mất linh hồn.

Trong đầu cô tràn ngập câu hỏi – Tại sao chứ… Tại sao lại đẩy Tô Thần tiểu ca ca ôn nhu như vậy đến nơi xa vời không thể chạm tới đó?

Tại sao không thể cùng nhau gánh vác một số trách nhiệm, mọi người cùng nhau đối mặt với những chuyện sắp xảy ra chứ?

Tại sao cứ mãi tranh cãi không ngừng chứ?

Tại sao đã có bao nhiêu người hi sinh rồi!

Mà vẫn không chịu rút kinh nghiệm chứ… Tại sao?

Tại sao… A… Những âm thanh ồn ào xung quanh như từng đợt sóng thần cuồn cuộn dâng cao, từng đợt từng đợt vỗ không thương tiếc vào người cô.

Ngay khi Vương Điềm Điềm đã hoàn toàn buông xuôi, đột nhiên cô như nghe thấy một tiếng kêu kỳ lạ.

Như có ai đó đang lớn tiếng gọi tên mình.

Ngay lập tức cô ngơ ngác ngẩng đầu.

Liền thấy một cái miệng lớn đầy móng vuốt lao về phía mình!

Nhìn thấy cái miệng đầy máu đó lao về phía mình, toàn thân

Vương Điềm Điềm cứng đờ hoàn toàn không thể cử động!

Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn con Tống tử không biết từ đâu ra, vậy mà lại có thể phá vỡ phòng tuyến, nhe nanh múa vuốt lao về phía mình.

Xong rồi… Trong đầu cô lúc này chỉ có suy nghĩ đó, như thể trong quá trình thân thể cứng đờ, đèn ngựa chạy nhanh chóng hồi tưởng lại.

Cô nhìn thấy rất nhiều chuyện quan trọng hoặc không quan trọng đã xảy ra trong nửa đời trước của mình.

Từng khuôn mặt như từng khối vuông nhỏ được tích lũy lại, cuối cùng cũng tụ hợp thành một tấm màn khổng lồ.

Trên đó toàn là những người Vương Điềm Điềm không nỡ rời xa, cô theo bản năng đưa tay ra.

Bụp—— Lại chạm phải người rồi!

Rồi máu tươi văng tung tóe!

Người đàn ông không biết từ lúc nào đã chắn trước mặt cô, chịu đựng vết thương chí mạng khi con Tống tử lao tới.

Máu ấm nóng đỏ tươi điên cuồng phun ra, vương đầy mặt và người cô… Cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, Vương Điềm Điềm điên cuồng hét lên: “A a a a!” Sau đó đứng dậy, cầm súng bắn nát đầu con Tống tử đang cắn người kia!

Chương 362

Còn người đàn ông đã đỡ cho cô vết thương chí mạng lúc này cũng yếu ớt ngã xuống.

Đó là Lôi Hằng Lượng… Trần Kiến Binh ngơ ngác nhìn bóng dáng quen thuộc nhất của mình đổ ập xuống, chỉ cảm thấy cả đại não trống rỗng đáng sợ.

Chuyện gì thế này?

Vừa nãy tên đó chẳng phải vẫn ngoan ngoãn đứng bên cạnh mình sao?

Đi qua đó từ lúc nào?

Thằng nhóc đó… sao còn diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân nữa?!

Nhưng càng nghĩ, nước mắt lại càng không kìm được mà rơi xuống.

Một đao chém đổ những con Tống tử khác đã bị nhiễm trùng đang xông lên tấn công mình, lần đầu tiên anh cảm thấy toàn thân mình đang run rẩy.

Không sai, là một quân nhân, việc chứng kiến các chiến sĩ bên cạnh mình lần lượt hi sinh là chuyện quá đỗi bình thường.

Nhưng chết tiệt!

Lần này anh rõ ràng đã chuẩn bị để những tên đó chứng kiến mình hi sinh!

Anh!

Anh phải chết trước mặt bọn họ mới đúng chứ!

Trần Kiến Binh nghĩ như vậy, thế mà mắt lại đỏ ngầu!

Anh điên cuồng chém đổ hoặc bắn nát đầu tất cả những người bị cắn phía sau và những con Tống tử xông vào!

Còn Vương Điềm Điềm thì suy sụp đặt súng xuống, ngơ ngác nhìn Lôi Hằng Lượng đang ôm cổ nhưng vẫn không thể ngăn cản máu tươi phun trào.

Cô chỉ cảm thấy trong lòng một nỗi bi thương khó tả.

Cô lệ nhòa đỡ Lôi Hằng Lượng dậy, cố gắng cầm máu cho anh.

Nhưng Lôi Hằng Lượng lại giãy giụa lắc đầu, đồng thời khó khăn nhặt khẩu súng bị con Tống tử đánh rơi đưa cho cô.

"Ngay từ đầu tôi… tôi đã nghĩ sẽ có tình huống như vậy xảy ra… Cho nên…" "Cho nên tôi, đã chuẩn bị sẵn sàng để bảo vệ em bất cứ lúc nào… Điềm Điềm… tôi, tôi cũng là fan của em…" "Tôi thực sự rất thích nghe em giải… giải thích ngọt ngào mà…" "Sống… sống… sót…" Từng câu từng chữ, như in sâu vào Vương Điềm Điềm.

Cô trơ mắt nhìn Lôi Hằng Lượng dùng hết sức lực cuối cùng bò sang bên cạnh, dùng súng bắn nát đầu chính mình.

Tất cả chỉ để sau khi anh hoàn toàn chết đi và biến thành Tống tử, bớt gây phiền phức cho những người còn sống.

Nhìn thấy cơ thể của người đàn ông từng cộng tác với mình một thời gian dài, "bụp" một tiếng biến dạng ngay trước mặt, Vương Điềm Điềm cuối cùng cũng không thể kiềm chế cảm xúc nữa.

Cô nhặt súng lên, như phát điên lao về phía trước.

Bụp bụp bụp—— Từng phát súng một.

Bắn nát những con Tống tử mà cô nhìn thấy.

Tuyến phòng thủ cuối cùng của doanh địa đã tan vỡ.

Trong doanh địa, người ta tàn sát lẫn nhau.

Rất nhiều người đã gục xuống.

Nhưng rất nhanh lại đứng dậy, bắt đầu nhe nanh múa vuốt tấn công những đồng đội từng thân thiết của mình.

Chiếc máy ảnh đặt trên đống bao cát, cứ thế phát sóng toàn bộ cục diện chiến tranh kinh hoàng, thảm khốc đó.

Chỉ là lúc này, đông đảo người dân đang chìm sâu trong cái nóng kinh hoàng và cái lạnh đáng sợ đã không còn hơi sức đâu mà xem livestream nữa.

Lúc này, họ thậm chí không còn quan tâm đến sống chết của mình.

Có người thậm chí còn mong mình chết nhanh hơn.

Bởi vì nhiệt độ cao trực tiếp khiến họ mất nước, cả người nằm trên mặt đất bẩn thỉu.

Nhưng lại không thể cử động một chút nào, như một con sâu cứng đờ đang thoi thóp.

Phía nam hoàn toàn thất thủ.

Ban đầu tất cả các cơ sở cung điện đã bị phá hủy trong đợt giảm nhiệt đầu tiên, giờ đây những người còn sót lại, sau khi tiêu hao hết lượng điện cuối cùng của máy phát điện để giữ ấm, chỉ có thể cam chịu giãn thân thể trong bóng tối và cái lạnh vô tận, trên mặt nở một nụ cười kỳ lạ.

Rất nhiều người không phải chết cóng, mà là vì hạ thân nhiệt… Ngay cả văn phòng của nền tảng livestream vẫn đang cố thủ đến cuối cùng, lúc này cũng sắp không trụ nổi nữa.

Ông chủ miễn cưỡng vẫn còn có thể cử động cơ thể, ba nhân viên còn lại cũng có một người đã chết cóng.

Họ không thể biết bên ngoài bây giờ đang có tình hình gì.

Nhưng rõ ràng livestream này là kênh cuối cùng.

Thế mà nó lại đang phát những hình ảnh tuyệt vọng đến vậy.

Và rất nhanh, điện cuối cùng của tòa nhà này cũng sẽ cạn kiệt.

Khi đó bóng tối sẽ ập đến, livestream duy nhất có thể duy trì hy vọng cho mọi người cũng sẽ chấm dứt từ đây.

Bên cạnh có người uống hết lọ Hoắc Hương Chính Khí Thủy cuối cùng còn trong kho, rồi suy sụp ngã xuống đất.

Nhưng ánh mắt hắn lại chết lặng nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại bên cạnh.

Xung quanh nóng đến mức như không khí cũng bắt đầu vặn vẹo.

Nhưng bóng dáng đứng thẳng trên màn hình lại thẳng tắp đến vậy, đáng khao khát đến vậy.

Cứ như thể địa ngục mà anh đang ở, và địa ngục mà họ đang trải qua, hoàn toàn là hai nơi khác nhau.

Và nhìn Tô Thần, lúc này mọi người không còn có thể căm ghét nữa.

Chỉ là nội tâm tê dại mà hô hoán, "Tô Thần đại thần… nếu thời cơ đến, anh hãy mau hành động đi… tôi… tôi không muốn chết mà…" Từng tiếng hô hoán hấp hối, như những con sóng thủy triều tụ lại.

Oanh long—— Oanh long—— Âm thanh đó không ngừng vỗ vào toàn bộ khe nứt hẻm núi, khiến sắc mặt Tô Thần cuối cùng cũng có chút thả lỏng.

Quả nhiên mà!

Con người cần phải trải qua cảm giác chết chóc một lần mới hoàn toàn tỉnh ngộ ra, ai mới là vị cứu tinh.

Anh bất lực đưa tay xoa cằm.

Mặc dù vẫn còn hơi không hiểu ý đồ của Hệ thống là gì, nhưng rõ ràng, tất cả những chuyện này thực sự là nhắm vào anh.

Kể từ khi anh đánh bại con quái vật khổng lồ đó, giết chết vật ký sinh bên trong, toàn bộ đại hẻm núi liền bắt đầu biến đổi.

Bề ngoài vẫn không có gì khác biệt so với hẻm núi trước đây.

Nơi bị con quái vật lớn phá vỡ vẫn còn đó, đàn Tống tử mềm nhũn như côn trùng phía dưới cũng vẫn còn.

Nhưng trên thực tế, luồng năng lượng bí ẩn tràn ra từ Cửa Đồng lúc đó đã bắt đầu biến hóa!

Cũng chính là vật thể năng lượng hình tán khổng lồ đã vô hình bao phủ toàn bộ đại lục, bám rễ sâu trong Cửa Đồng, cuối cùng đã xảy ra biến hóa!

Thực ra ngay từ khoảnh khắc người nằm trong quan tài chết đi, Tô Thần đã cảm thấy có điều bất thường.

Cứ như đang ở trong một không gian bị bao phủ bởi một lớp màng mỏng, dài và bay lượn.

Bất kỳ động tĩnh nhỏ nào ở đây cũng sẽ được truyền tới một cách nhạy bén.

Ban đầu vẫn là gió êm sóng lặng, nhưng trong chớp mắt không khí xung quanh bắt đầu vặn vẹo, rồi biến thành những luồng nước xoáy hỗn loạn bay lượn.

Những năng lượng đã biến đổi đó bắt đầu tấn công năng lượng vốn có trong không khí.

Hai luồng năng lượng va chạm vào nhau, điều này đã dẫn đến cục diện địa ngục trần gian như hiện tại.

Còn Tô Thần sở dĩ phớt lờ tất cả những điều này, chủ yếu có hai lý do.

Thứ nhất, bản thân anh không có khả năng nắm bắt được loại năng lượng vô hình này.

Nói đơn giản là có thể nhìn thấy đã là rất tốt rồi!

Thứ hai, anh vẫn đang chờ Hệ thống tính toán thời điểm ra tay tối ưu – tức là chờ số lượng thi triều tích lũy đến mức thích hợp.

Chương 363

Thật ra anh cũng đã muốn ra tay ngay từ đầu, nghĩ rằng ra tay sớm thì giải quyết sớm.

Nhưng bất lực là bên trong dường như vẫn tồn tại kẻ có thể kiểm soát đàn thi!

Anh muốn ra tay, nhưng Hệ thống nhắc nhở anh hoàn toàn không có quyền hạn trực tiếp chi phối thi triều.

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là ngay cả khi hai tay nắm hai con quỷ tỳ, đại quân thi triều vẫn chết tiệt không thuộc quyền quản lý của anh!

Cũng có nghĩa là cấp độ của vị kia bên trong hiện tại cao hơn anh!

Thế là Tô Thần chỉ đành làm theo lời khuyên của Hệ thống, lặng lẽ chờ đợi.

Chờ số người chết đạt đến mức thích hợp, chờ thi triều có thể giúp anh tích lũy đủ điểm kinh nghiệm trong một lần rồi mới ra tay.

Ừm—— không sai.

Mặc dù anh không cố ý chờ đợi cho đến khi người chết gần hết rồi mới ra tay, nhưng quả thực là cần phải có đủ số người chết thì mới có thể ra tay.

Bởi vì vượt qua trò chơi để đánh trùm cuối chỉ có một cơ hội duy nhất.

Nếu không có đủ sự chắc chắn để tiêu diệt đối phương trong một lần, nói trắng ra là cuối cùng thế giới này sẽ không còn ai sống sót.

Vì vậy, thay vì chần chừ do dự, không cứu được ai, chi bằng tập

trung vào tai họa trước mắt, tạm thời phớt lờ những sự hy sinh đó.

Tô Thần bình thản nghĩ, livestream vẫn đang tiếp tục.

Nhưng lúc này anh về cơ bản đã không cần phải xem livestream nữa mà vẫn có thể nắm bắt được mọi động thái trên mảnh đất này.

Bởi vì ngay từ khi toàn mạng xã hội lại vì nhiệt độ tăng cao một lần nữa.

Cây bào tử năng lượng khổng lồ và trong suốt này, do sự hỗn loạn của dao động năng lượng, đã bắt đầu phát tán các bào tử năng lượng ra khắp mảnh đất này.

Nói trắng ra, thứ này chính là nguyên nhân ban đầu khiến toàn mạng xã hội điên cuồng chửi bới anh.

Các bào tử năng lượng phát tán ra như những cây bồ công anh mini trong suốt, lấy vương miện của cây bào tử làm diện tích truyền bá.

Hầu như ngay lập tức sau khi năng lượng phát tán, nó đã bao phủ toàn bộ mảnh đất, từ đó được người dân trên mảnh đất này hấp thụ vào cơ thể.

Hiệu ứng có thể nhận biết được chính là cái gọi là "tận thế lo âu" hoặc "thù địch đặc biệt".

Tức là những kẻ giết người không phân biệt, và đám người bắt đầu điên cuồng chửi bới anh trên mạng.

Không nghi ngờ gì, nếu lúc đó không có anh ở trên này thu hút sự chú ý của những kẻ đó, e rằng sẽ có nhiều người hơn nữa phải chết.

Và điều kỳ lạ là ngay cả Hệ thống cũng nói rằng những bào tử năng lượng này chỉ mất tác dụng khi sinh vật bị ký sinh chết đi.

Nhưng livestream của Vương Điềm Điềm và Chu Hoài Văn lại

khiến không ít người tỉnh ngộ.

Điểm này Tô Thần đến giờ vẫn chưa hiểu rõ, ngay cả Hệ thống cũng không đưa ra câu trả lời chính xác cho anh.

Tuy nhiên, không sao cả.

Đến bây giờ, thành phần của cây bào tử trong suốt khổng lồ này rốt cuộc là gì đã không còn quan trọng nữa.

Đó là thứ để lại cho những người còn sống nghiên cứu.

Tô Thần vẫy vẫy tay, coi như vận động đơn giản một chút cơ thể.

Mặc dù trên suốt chặng đường này, anh đều chỉ có một mình tiến lên, nhưng để thế giới mình từng sống trở thành bộ dạng tan hoang này, anh ít nhiều vẫn có chút không đành lòng.

Nhìn thấy số đếm ngược cuối cùng của Hệ thống sắp đạt đến, anh hắng giọng, cuối cùng cũng có hành động.

"Tai họa lần này, có thể nói là thiên tai và nhân họa cùng nhau ập đến, nhưng đây không phải là không thể phòng ngừa được." "Ngay từ mấy tháng trước, tôi đã từng cảnh báo các bạn về sự kiện nổ hồ chứa, đã cho các bạn đủ thời gian để chuẩn bị." "Nói điều này không có ý đồ gì khác, chỉ muốn nói sự kiêu ngạo của loài người cuối cùng sẽ hủy diệt chính mình.

Tai nạn lần này tôi sẽ giúp các bạn vượt qua." "Nhưng sau này nếu lại xuất hiện tình huống nghiêm trọng như vậy, tôi chỉ có thể nói đó là do chính các bạn tự mình chuốc lấy!" Không ít người khi nửa mơ nửa tỉnh nghe thấy giọng của Tô Thần, tưởng rằng mình đã chết và nghe thấy lời khiển trách của Thượng Đế.

Mơ màng mở mắt, thấy Tô Thần đang vừa chuẩn bị gì đó kỳ lạ, vừa nói.

Họ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Tô Thần cuối cùng cũng có hành động rồi!

Và từng câu khiển trách đó, cũng như một ngọn núi lớn vô hình đè nặng lên họ.

Ai cũng hiểu rõ, điều này quả thực có thể chuẩn bị từ trước.

Họ cũng quả thực đã chuẩn bị!

Chỉ tiếc là nhiệt huyết không quá nửa tháng đã tiêu tan hết.

Thậm chí không ít người còn chế giễu những người tiếp tục kiên trì nỗ lực rèn luyện bản thân.

Đến nỗi cuối cùng mọi người đều cảm thấy chuyện như vậy bản thân nó là một trò cười, thế là không còn ý định tiếp tục tuân theo nữa!

Hiện tại, số người chết và bị thương chắc chắn đã vượt quá hai phần ba… Thậm chí số người còn lại một phần ba e rằng cũng sẽ tiếp tục giảm.

Kết cục như vậy, họ không ngờ tới, nhưng cũng chỉ có thể bị buộc phải chấp nhận.

Còn doanh địa dưới chân núi đã hoàn toàn bị thi triều công phá, chỉ còn lại năm người sống sót.

Họ hiện đang đứng trên điểm cao nhất của chiếc xe tải vận chuyển vật tư, nhìn xuống những con Tống tử đang điên cuồng lao lên, trong đó còn có cả những đồng đội mà mình từng quen thuộc.

Chỉ cảm thấy tuyệt vọng và bi lương.

Và trong tiếng gầm thét điên cuồng ở đây, Vương Điềm Điềm cảm thấy mình dường như đã nghe thấy một âm thanh quen thuộc!

Ngay lập tức cô nghiêng tai lắng nghe, lúc này mới phát hiện đó là

âm thanh phát ra từ bộ đàm trong túi Lý Cường Quốc bên cạnh!

Và âm thanh này chính là giọng của Tô Thần đang nói chuyện trên livestream được chuyển tiếp đến!

"Là Tô Thần tiểu ca ca!" Tiếng gọi này khiến những người bên cạnh hưng phấn một chút.

Nhưng cũng có người không chú ý, lại bị Tống tử kéo xuống.

Sau tiếng thét thảm thiết, trên nóc xe chỉ còn lại bốn người.

Họ mất một đồng đội, còn phía dưới lại xuất hiện thêm một kẻ địch.

Nghe xong lời Tô Thần nói, mấy người lại càng thêm nặng lòng.

Những lời này cứ như từng cái tát trực tiếp vào mặt họ vậy!

Còn câu nói "Tai nạn lần này tôi sẽ giúp các bạn vượt qua." của Tô Thần cũng khiến mấy người ngẩn ra.

Đặc biệt là Trần Kiến Binh và Lý Cường Quốc.

Mặc dù những con Tống tử lần này có thể bị vũ khí tăng cường đánh gục, nhưng họ hiểu rõ trong lòng, thi triều lần này mạnh hơn thi triều ở Kim Tước Sơn rất nhiều!

Nếu phải đưa ra một sự so sánh chính xác, thì thi triều ở Kim Tước Sơn giống như một đám trẻ con chưa trưởng thành đang diễu hành.

Còn ở đây là một đám người lớn hung hãn.

"Tô Thần đại thần cứ mãi không ra tay là vì thi triều này rất khó đối phó đúng không?" "Nếu anh ấy muốn giải quyết… thì sẽ dùng cách gì đây?" Mấy người kia nghi hoặc đoán già đoán non, nhưng ai nấy đều từ tận đáy lòng tin tưởng Tô Thần.

Dù sao thì họ cũng là những đồng đội đã hợp tác với nhau nhiều lần như vậy.

Cho dù từng có những ma sát trong lời nói, nhưng ai nấy đều cảm thấy mình hiểu rõ tính cách của Tô Thần.

Hắn tuyệt đối sẽ không để mặc họ chết như vậy.

Họ cũng tin rằng, cho dù bây giờ họ có chết đi chăng nữa, thì sau đó Tô Thần cũng sẽ giúp họ tiêu diệt hết đám cương thi này để báo thù.

Chỉ là với cơn thủy triều xác sống như vậy, hai viên ngọc tỷ Long Ngư quỷ nữu trong tay hắn còn chưa lấy ra, họ liền biết, khẳng định còn có phiền phức lớn hơn nữa!

Hống —— Đang suy nghĩ nhập thần, đột nhiên hai con cương thi nhảy vọt lên.

Họ giật mình, đang định nổ súng phản kích, thì thấy hai con cương thi đó nhảy lên xong liền quay lưng về phía họ.

Đồng thời, chúng bắt đầu tấn công những con cương thi khác đang định trèo lên, cứng rắn xé toạc những con cương thi vừa nhảy lên thành hai nửa rồi ném đi xa.

Lúc này họ mới phát hiện, hai con cương thi nhảy lên này là những tàn dư của tuyến phòng thủ cương thi lúc trước!

Chương 364

Rất rõ ràng, trên người chúng cũng đầy vết thương.

Cơ thể vốn dĩ vô cùng cường tráng, giờ đây đã tàn khuyết, hư hại không ít.

Sau khi tuyến phòng thủ bị công phá, những cương thi trong thủy triều xác sống này cũng không bỏ qua chúng mà tiếp tục tấn công.

Hai con này chắc là những con cương thi cuối cùng rồi nhỉ?

Vào thời điểm mấu chốt này mà vẫn có thể kiên trì xông qua để bảo vệ họ.

Vô nghi, đó là mệnh lệnh mà Tô Thần đã hạ đạt!

Hắn cho dù không thể liên lạc với họ, nhưng vẫn cố gắng hết sức để bảo vệ họ!

Nghĩ như vậy, mắt Vương Điềm Điềm lại ngấn lệ.

Tay cầm súng vô cảm thay đạn, bắn nát nửa thân trên của mỗi con cương thi tiếp cận!

Cho đến khi viên đạn cuối cùng được bắn ra.

Cương thi liên tiếp trèo lên, những người bên cạnh liên tiếp bị vồ ngã.

Cho đến khi Vương Điềm Điềm cũng bị vồ ngã.

Trong mắt cô lúc này không còn sự sợ hãi, chỉ còn cảm giác hổ thẹn vì mình có thể sẽ biến thành một con cương thi xấu xí tấn công người khác.

Nước mắt lưng tròng, miệng lẩm bẩm lời xin lỗi.

Nhưng cuối cùng, khi cái miệng nhe nanh gớm ghiếc kia sắp cắn xuống, tuyến phòng thủ trong lòng cô vẫn bị phá vỡ.

Cô hoảng loạn nhắm mắt hét lớn: "Tô Thần tiểu ca ca!

Cứu em!" Vốn dĩ chỉ là một ý nghĩ vùng vẫy cuối cùng.

Nhưng không ngờ sau tiếng hét này, xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Đồng thời, mấy người đang bị cương thi đè dưới thân vẫn điên cuồng giãy giụa, nhưng cơn đau tưởng tượng lại mãi không tới.

Họ đều ngây người ra, mở mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ cảm thấy lại nhìn thấy một kỳ tích.

Chỉ thấy những con cương thi đều như bị đóng băng, bất động.

Xa tầm mắt, dường như có không ít những thân cây hình nộm bị cắm thẳng đứng trên vùng đất này.

Bốn người mơ màng đứng dậy, dìu đỡ lẫn nhau.

Điều này không giống như mọi chuyện đã kết thúc.

Nhưng không nghi ngờ gì nữa, những con cương thi này đã tạm thời bị khống chế!

"Là Tô Thần tiểu ca ca!

Là Tô Thần tiểu ca ca!

Anh ấy đến cứu chúng ta rồi!" Vương Điềm Điềm kích động đến nhiệt lệ doanh khuông, nhưng cuối cùng vì thể lực không còn mà mềm nhũn ngã xuống.

Đái Diên Vũ vừa bò dậy từ đống xác thi liền nhanh tay chạy tới đỡ cô.

Mấy người bên cạnh kinh ngạc nhìn anh ta – rõ ràng lúc nãy thấy

anh ta cũng bị kéo xuống cùng mà!

Vậy mà vẫn bình an vô sự!

Vội vàng kiểm tra khắp người anh ta một lượt, không có vết thương, có lẽ là vừa vặn lăn vào cái thùng sắt bên dưới.

Sau đó, những thi thể cương thi bị đánh rơi xuống đã chặn kín lối vào.

Nhờ vậy mà anh ta mới trụ được đến bây giờ.

Anh ta cũng yếu ớt đến cực điểm nhìn những người còn lại.

Trong lòng cũng may mắn – may mắn là ba người còn lại đều không bị cắn thương.

Chỉ là lúc này họ đều không còn chút sức lực nào để quan tâm hỏi han lẫn nhau.

Chỉ có thể nói thời điểm Tô Thần ra tay quả thực là ngàn cân treo sợi tóc!

Ngay lúc họ đang tò mò không biết chuyện gì đang xảy ra, thì nghe thấy Trần Kiến Binh kinh hô một tiếng.

Bốn người đều biết Trần Kiến Binh bình thường rất điềm tĩnh.

Chuyện gì có thể khiến anh ta không giữ được bình tĩnh thì khẳng định là không hề đơn giản!

Ngay lập tức, tất cả đều tò mò nhìn về phía mà anh ta đang nhìn!

Chỉ thấy trên bầu trời phía trên Trường Bạch Sơn xa xa, lại đột nhiên xuất hiện một con hung thú tập hợp sư tử đầu, lộc giác, hổ nhãn, nai thân, long lân, ngưu vĩ vào cùng một thể!

Sự xuất hiện của con hung thú đó lại chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Dãy núi Trường Bạch bên dưới cũng được chiếu rọi sáng như ban

ngày!

Vương Điềm Điềm kinh ngạc chỉ vào con hung thú nói: "Là Thụy thú Kỳ Lân đã từng xuất hiện ở Bình Sơn!" Tuy rằng trông giống hung thú, nhưng trước đó Sở Mục Vân đã giải thích chuyên môn rằng Thụy thú Kỳ Lân đều có ghi chép liên quan trong điển tịch!

Nơi nào nó đến đều sẽ lưu lại điềm lành!

Và lúc đó họ đều đoán rằng Thụy thú Kỳ Lân đó chính là hóa thân của Thiên Quan Chúc Phúc!

Chỉ tiếc là sau đó nó không hề xuất hiện nữa!

Không ngờ bây giờ thân thể của nó lại trở nên càng thêm cường tráng to lớn!

Đến mức dường như muốn chiếm cứ nửa bầu trời vậy!

Hống —— Chỉ thấy Thụy thú đó gầm một tiếng vang trời, như muốn xé nát đại địa.

Họ rõ ràng đều có chút đứng không vững.

Và cùng với tiếng gầm của Thụy thú, trên bầu trời dường như xuất hiện một bóng đen kỳ lạ.

Nó ẩn hiện dưới ánh sáng chiếu rọi của Kỳ Lân cự thú.

"Đó là cái gì?" Mơ hồ nhìn cái đường viền bóng đen kỳ lạ đó, nhưng dường như hoàn toàn không nhìn thấy giới hạn của nó.

Chu Hoài Văn nhíu mày nhìn kỹ một lúc lâu, mới phát hiện bóng đen đó lại kéo dài từ sâu bên trong Trường Bạch Sơn.

Lập tức nghĩ đến báo cáo dữ liệu trước đó, ông vội vàng kinh ngạc nói: "Là cây nấm khổng lồ được cấu tạo từ năng lượng kỳ lạ đó!" Điều khiến ông khó tin là, thứ đó đáng lẽ chỉ là năng lượng thôi!

Họ đều đã cố gắng dùng không ít thiết bị công nghệ cao mới miễn cưỡng dò ra phạm vi và hình dạng bao phủ đại khái của thứ này!

Trước đây mắt thường căn bản không thể nhìn thấy!

Không ngờ bây giờ lại có thể nhìn thấy trực tiếp!

"Đây tuyệt đối là kỳ tích!

Kỳ tích mà!" Bốn người còn lại mơ hồ lắng nghe, không hiểu rõ Chu Hoài Văn muốn biểu đạt điều gì.

Nhưng Kỳ Lân thần thú khổng lồ với dáng vẻ anh dũng, đang vươn mình trên cao.

Dường như đang nhắm vào thứ gì đó chuẩn bị hành động!

Điều này khiến họ không khỏi đặt sự chú ý vào cái đường viền vô hình kia.

"Giáo sư… em vẫn không hiểu, con Kỳ Lân lớn đó muốn làm gì vậy?!" Đái Diên Vũ tò mò nói, liền thấy Chu Hoài Văn lại kích động run rẩy người lên.

"Con Kỳ Lân đó!

Chắc là muốn xé nát toàn bộ cây nấm khổng lồ đó?!" Theo dữ liệu tính toán ban đầu, cây nấm vô hình khổng lồ này phải bao phủ toàn bộ vùng đất!

Đây là diện tích gần chín triệu kilomet vuông!

Một thứ to lớn, đồ sộ như vậy thì làm sao có thể xé nát nó?!

Chương 365

Họ không dám tưởng tượng, nhưng lại tràn đầy kỳ vọng!

Dù sao thì đây cũng là thủ phạm gây ra thương vong lớn cho con người.

Nhiệt độ cao, tỷ lệ tử vong do nhiệt độ thấp hiện tại vẫn đang tăng điên cuồng.

Nếu có thể giải quyết phiền phức lớn này, cũng có thể tranh thủ thêm thời gian sống cho nhiều người hơn!

"Chẳng lẽ mục tiêu ban đầu của Tô Thần đại thần chính là tên này sao?" Trần Kiến Binh như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó mà nói.

Thấy mọi người khó hiểu nhìn mình, anh ta lại nhìn sang Chu Hoài Văn vẫn đang kinh ngạc bên cạnh.

"Lúc nãy Chu giáo sư không phải nói đây là một cây nấm sao?" Chu Hoài Văn nghe thấy mình bị gọi tên, quay đầu ngây người một lát, hỏi: "Từ những hình ảnh mà các thiết bị thu được, quả thực là một cây nấm khổng lồ, rễ cây mọc ngay tại chỗ chúng ta…" Chu Hoài Văn nghĩ, để nâng đỡ một tán nấm lớn như vậy, thì… có lẽ ngay cả nơi họ đang đứng cũng đã bị hệ thống rễ khổng lồ này bao phủ rồi!

Không trách trước đây ông lại cảm thấy nhiệt độ tăng lên không được bình thường!

Theo lý mà nói, họ là nơi gần gốc rễ nhất, nếu suy luận như vậy, thì nơi đây bây giờ đáng lẽ đã lên đến nhiệt độ cao tám mươi độ rồi!

Nhưng mà!

Ông cúi đầu lật ra chiếc nhiệt kế vẫn luôn để trong túi, nhiệt độ hiển thị trên đó lại chỉ có hơn năm mươi độ!

Nhiệt độ này thậm chí còn thấp hơn không ít so với nhiệt độ phản hồi từ bên ngoài trước khi doanh trại bị phá hủy hoàn toàn!

"Nhiệt độ đã giảm xuống sao?!" Ông không kìm được kinh hô!

Những người khác cũng vây lại xem, Vương Điềm Điềm trực tiếp lấy chiếc điện thoại màn hình đã vỡ nát ra.

Tín hiệu đã rất không ổn định, nhưng theo thông tin phản hồi từ những cư dân mạng còn sống sót mới nhất.

Nhiệt độ không hề giảm xuống, nhưng ngay lúc nãy, nó cũng đã ngừng tăng lên!

Sau khi biết tin tức này, họ đều tâm lĩnh thần hội nhìn lên bầu trời phía trên.

Bởi vì Tô Thần đã ra tay lần nữa!

Cho nên, Thụy thú Kỳ Lân đó có một sức uy hiếp đáng kể đối với cây nấm khổng lồ kia!

"Vậy thì có nghĩa là nơi chúng ta đang ở là phần thân cây của cây nấm khổng lồ đó, vì bị bao phủ bên trong, nên nhiệt độ mới không cao như bên ngoài bị tán nấm ảnh hưởng!" Cũng chính vì vậy mà họ mới có thể sống sót đến bây giờ!

Trần Kiến Binh nghe xong lời này càng khẳng định suy nghĩ của mình.

"Đúng!

Nếu tôi không đoán sai, thì đây là một loại nấm có thuộc tính tương tự như nấm!" À?

Ai nấy đều mơ hồ nhìn sang, rất rõ ràng họ hiện tại không biết Trần Kiến Binh đang nói gì.

"Cũng giống như tôi vừa nói đó!

Tô Thần đại thần sở dĩ đợi đến bây giờ mới ra tay là vì thứ này mang đặc tính của nấm!" Mấy người càng thêm mông lung.

Họ vốn tưởng Chu Hoài Văn thân là giáo sư nói chuyện đã đủ khó hiểu rồi.

Không ngờ Trần Kiến Binh lại cũng bắt đầu một bộ văn vẻ này.

Mấy câu nói loanh quanh, đúng là không chịu nói ra thông tin quan trọng nhất!

Ngay lập tức, Lý Cường Quốc và Đái Diên Vũ nhìn nhau, phản tay liền khống chế Trần Kiến Binh.

"Mẹ kiếp!

Nói tiếng người đi!

Nấm có đặc tính gì hả?!" Chu Hoài Văn bị Trần Kiến Binh nói chen vào như vậy, lần đầu tiên nghĩ kỹ về đặc tính của nấm.

Cuối cùng cũng chỉ nghĩ đến nấm bản thân là do bào tử mà thành, tốc độ sinh trưởng cực nhanh.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Còn Trần Kiến Binh bị hai người kẹp lại cũng đứng không vững.

Vùng vẫy một hồi lại trực tiếp cả ba người cùng ngã xuống.

Xung quanh cương thi đứng thẳng tắp, họ đứng dậy sau đó ai nấy đều có chút cảm khái.

Mấy phút trước, họ tuyệt đối không ngờ rằng bây giờ mình có thể đứng giữa đống cương thi mà nói chuyện cười đùa.

"Tôi từng gặp một loại nấm kỳ lạ khi làm nhiệm vụ ở rừng rậm, loại nấm đó sinh trưởng cực nhanh, và có thể cao đến nửa người." "Nhanh đến mức nào ư?

Chúng tôi lúc đó hoàn toàn không chú ý đến thứ đó, ẩn nấp trong bụi rậm chờ đợi mục tiêu đến.

Kết quả chỉ nấp hơn mười phút, liền chờ được mục tiêu, sau khi tiêu diệt nó chúng tôi chuẩn bị rời đi, kết quả một tiểu chiến sĩ quay đầu lại liền thấy phía sau xuất hiện thêm ba cây nấm khổng lồ!" "Lúc đó trời tối, chúng tôi cứ tưởng là bóng ma, cũng không dám nghĩ nhiều mà trực tiếp nổ súng!

Kết quả sau đó lại gần nghiên cứu một chút, mới phát hiện thứ đó lại là nấm!" Nghe đến đây, những người khác đều ngây người ra.

"Nấm?

Hơn mười phút cao đến nửa người?

Vô lý đến vậy sao?

Không lẽ các anh bị ảo giác tập thể à?" Trần Kiến Binh bất đắc dĩ cười cười: "Chúng tôi lúc đó cũng tưởng mình bị ảo giác, liền dùng điện thoại chụp ảnh lại.

Cũng lo lắng sau khi bị ảo giác sẽ lạc đường, gây ảnh hưởng nhất định đến nhiệm vụ, liền tạm thời quyết định nghỉ ngơi tại chỗ hơn mười phút xem xét tình hình." "Khi đó dừng lại, cảnh tượng đó thật sự khiến tôi khó quên cả đời!" Lúc đó tiểu đội chia thành hai hướng phòng bị.

Một bên hướng về phía mục tiêu ban đầu bị tiêu diệt, một bên hướng về phía mọc ra những cây nấm khổng lồ để cảnh giới.

Rất nhanh, sự thay đổi liền xuất hiện.

Cây nấm ban đầu bị đánh nát, liền phân hủy với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, rất nhanh liền biến thành một vũng đen sì.

Chưa kịp kinh ngạc, lại thấy từ chỗ đó có vật thể màu trắng mọc

ra!

Có binh sĩ tâm lý không ổn định liền nổ súng định bắn, nhưng sau khi bắn nát một bông, Trần Kiến Binh liền phát hiện ra điều bất thường.

Kịp thời ngăn cản những người khác.

Sau đó, cả nhóm người họ liền trơ mắt nhìn từng cục u màu trắng từ trong đất chui ra, chỉ hơn mười phút đã cao đến nửa người.

"Lúc đó chúng tôi muốn lấy mẫu về cho viện nghiên cứu xem đó rốt cuộc là thứ gì, nhưng đồ vật ở vùng nhiệt đới thật sự rất khó bảo quản, chúng tôi vừa mang được nửa đường đã phát hiện thứ lấy mẫu đã biến thành một vũng côn trùng nhầy nhụa ghê tởm.

Cho nên liền vứt bỏ, về hỏi các nhà nghiên cứu cũng đều nói không biết." Trần Kiến Binh nói xong, chỉ lên bóng đen khổng lồ phía trên.

"Ý của tôi là thứ phía trên này không chừng cũng có tính chất tương tự với cây nấm tôi gặp lúc đó, mọc nhanh, nhưng cũng phân hủy nhanh!" "Tô Thần đại thần sở dĩ trước đó không động tĩnh, cũng là vì cây nấm khổng lồ này đang trong thời kỳ sinh trưởng, tính ra là khá mạnh, không dễ đối phó!" "Còn bây giờ, chắc là đã đến thời kỳ phân hủy!

Cho nên có lẽ sẽ dễ đối phó hơn trước!" Trần Kiến Binh nói một tràng dài, mọi người cuối cùng cũng hiểu ra.

Trong lòng nghĩ ra, hóa ra còn có những điều như vậy.

Ngay lập tức cũng cảm thấy những người trước đó đã điên cuồng chửi mắng Tô Thần vô cớ thật sự nên biết điều này!

Tô Thần đại thần quả thực quá oan uổng rồi!

Còn Chu Hoài Văn ở một bên, thì đang suy nghĩ về việc Trần Kiến Binh đã đề cập rằng "mẫu vật thu thập rất nhanh liền bị côn trùng ăn mòn." Nói chung, thiết bị thu thập mà họ cung cấp cho quân đội là hoàn toàn kín.

Nếu thao tác lấy mẫu không có vấn đề, và giữa đường cũng không có ai thêm thứ gì vào.

Thì chỉ có một khả năng!

"Cây nấm đó bản thân chính là do côn trùng hình thành!" Ai?

Những người khác vẫn còn đang kêu oan cho Tô Thần, đột nhiên nghe thấy Chu Hoài Văn hét lên một câu như vậy.

Họ liền có chút không hiểu gì nhìn sang, "Giáo sư… ông có phát hiện ra điều gì sao?" Lời này vừa dứt, Chu Hoài Văn trực tiếp như phát điên mà hét lên: "Tuyết trùng!

Rất có khả năng loại côn trùng mà anh nhìn thấy đó có tính chất giống với Tuyết trùng!" "Khả năng cây nấm đó bản thân chính là côn trùng là cực lớn!" Mấy người càng nhíu mày khó hiểu, cái này với cái kia có liên quan gì chứ?

Nhưng Trần Kiến Binh suy nghĩ kỹ một chút, đại khái đã hiểu Chu Hoài Văn muốn biểu đạt điều gì.

Ý đại khái có thể là loại nấm kỳ lạ mà anh ta từng gặp trước đây bản thân chính là do côn trùng cấu thành, chỉ là loại côn trùng này cần một khoảng thời gian và cái giá nhất định để trưởng thành.

Thời gian chính là thời gian họ đã chứng kiến, còn cái giá có lẽ là bản thân cây nấm trước đó.

Chương 366

Tức là khi bào tử chết đi thì chính là lúc loại côn trùng quái dị đó trưởng thành.

Còn trong tình huống hiện tại, không nghi ngờ gì nữa, Tuyết trùng xuất hiện ở phía nam với nhiệt độ thấp có lẽ chính là do cây nấm bóng đen khổng lồ này nuôi dưỡng mà ra.

"Nhưng tại sao thứ này lại không giống với cái tôi gặp trước đây?

Không điên cuồng sinh sôi nảy nở ở nơi nóng?" Chu Hoài Văn thấy cuối cùng cũng có người hiểu mình, kích động đến nhiệt lệ doanh khuông.

"Tuy rằng cũng có những điểm tương tự, nhưng có lẽ cũng chỉ là tính trạng tương tự, bản chất thì không giống nhau." Lý Cường Quốc nghe hai người nói suốt nửa ngày, thật sự là càng nghe càng hoang mang!

Nhưng anh ta lại rất cố chấp với điểm mà Trần Kiến Binh đã nói trước đó.

"Nếu thứ này có tuổi thọ hữu hạn, mà lại sắp chết rồi, vậy thì chi bằng đừng giằng co nữa mà chờ nó tự chết đi?" Bộp!

Chu Hoài Văn nghe lời này, không chút do dự vỗ một cái lên người Lý Cường Quốc đầy ghét bỏ.

Rồi với vẻ mặt hận sắt không thành thép nhìn anh ta.

"Tôi phí công giải thích cho anh nửa ngày!" Ông nói xong tức giận chỉ vào Kỳ Lân cự thú trên trời.

"Không thấy là vì sự xuất hiện của Thụy thú Kỳ Lân đó, mới áp chế cây nấm khổng lồ này sao?!" "Áp chế có tác dụng gì?

Cứu người đó!

Chỉ cần cây nấm lớn này không được áp chế thì nhiệt độ sẽ tiếp tục tăng lên, nó quả thực sẽ tiêu vong trong một khoảng thời gian nhất định, nhưng trước đó, những nơi bị tán nấm bao phủ chỉ e là sẽ không còn thích hợp cho bất kỳ loài người nào sinh sống nữa!" Nói trắng ra, Tô Thần hoàn toàn có thể đợi đến lúc đó, trực tiếp nhặt của hôi là được.

Cũng không cần phải xuất chiến đấu lực, chỉ là đến lúc đó trên vùng đất này sẽ không còn bất kỳ người sống nào mà thôi!

"Ách…" Lý Cường Quốc nghe xong, người trực tiếp ngây ra.

Anh ta quả thực không nghĩ đến tầng này.

Nếu tính như vậy, thì Tô Thần ra tay bây giờ quả thực là thời cơ tốt nhất.

Và đúng lúc này, Kỳ Lân cự thú vẫn luôn đối đầu bỗng nhiên có động tĩnh!

Hống —— Một tiếng gầm chấn động màng nhĩ, sau đó nó đột nhiên vồ xuống phía dưới như thể va phải thứ gì đó.

Nó dừng lại vững vàng, rồi há miệng liền xé cắn một miếng.

Xé rách —— Mấy người xem đến mắt trợn tròn, vì từ góc độ của họ nhìn sang, Thụy thú Kỳ Lân càng giống như đang xé cắn không khí.

Nhưng xé cắn không khí làm sao có thể phát ra âm thanh lớn như vậy?!

Cũng rất rõ ràng, con Thụy thú Kỳ Lân đó đã cắn được vật thể và không hề khách khí mà nuốt xuống.

Sau đó họ liền cảm thấy bầu trời phía trên, dưới ánh sáng chiếu rọi của Thụy thú Kỳ Lân dường như bị vặn vẹo hoạt động một chút!

“ĐM!

Bầu trời biến hình rồi?

Con Kỳ Lân đó đang ăn trời à?” Lý Cường Quốc chửi bới nói.

Mấy người còn lại lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Cái này sao có thể là ăn trời, cái này là ăn tán nấm đang bao phủ vùng đất này.

Người hoảng sợ nhất có lẽ vẫn là Chu Hoài Văn.

Bởi vì theo góc độ khoa học, điểm chống đỡ của tán nấm phân bố dạng phiến như vậy đều nằm ở phần gốc.

Nếu trực tiếp gặm nhấm phần liên kết ở gốc này, thì cái tán nấm khổng lồ đó chẳng phải sẽ trực tiếp đổ sập xuống mặt đất bên dưới sao?

Tuy rằng thứ này hiện tại nhìn qua hoàn toàn không có hình thể thực tế.

Nhưng thứ này bản thân đáng lẽ chỉ là một khối năng lượng thôi chứ?

Thứ này cứ thế mà đổ sập xuống, thì vùng đất bên dưới sẽ biến thành dạng gì?

Ông không dám tưởng tượng!

Nhưng ngay lúc ông còn đang do dự, Vương Điềm Điềm đột nhiên đi lấy chiếc máy ảnh lúc trước đặt trên bao cát.

May mắn là lúc đó hướng đó cơ bản không có người, nên chiếc máy ảnh về cơ bản không bị động chạm.

“Giáo sư, em biết ông lo lắng về vấn đề tán nấm đó, trực tiếp nhìn từ máy ảnh đi ạ!” “Em ngay từ đầu đã thấy không ít người đăng tin

trên các nền tảng xã hội, nói rằng mình từng chụp được bầu trời biến thành dạng rất kỳ lạ!" Tức là.

Trong điều kiện cụ thể, đặc biệt là dưới ánh sáng chiếu rọi của Thụy thú Kỳ Lân.

Không chừng vật thể vô hình hình nấm khổng lồ phía trên này có thể bị máy ảnh thu được!

Ngay lúc Vương Điềm Điềm đang giải thích, cả bầu trời lại liên tiếp rung chuyển mấy lần!

Cái này hay rồi!

Ngay cả mặt đất cũng cảm thấy chấn động rõ rệt!

Lúc này Chu Hoài Văn càng thêm xác định suy nghĩ của mình trước đó.

"Thứ này không thể sập xuống được!

Nếu nó sập xuống thì những người bên dưới có sống được cũng sẽ bị đè chết hết!" Ông hoảng loạn nói, bắt đầu tìm thiết bị liên lạc có thể liên hệ với Tô Thần.

Trong lòng nghĩ cho dù chỉ là nói một câu.

Kêu Tô Thần đợi thêm một chút, đợi đến khi khối năng lượng khổng lồ đó sắp tiêu tán thì hãy ra tay với thứ này.

Ít nhất là giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất.

Ông như phát điên sờ soạng trên người những con cương thi quen thuộc đó, hy vọng có thể tìm thấy một thiết bị liên lạc.

Nhưng ông tìm thế nào cũng không thấy.

Còn mấy người còn lại vẻ mặt mông lung nhìn Chu Hoài Văn, không biết nên làm gì.

Chỉ có Vương Điềm Điềm lúc này đột nhiên kêu lên một tiếng: "Có rồi!

Có rồi!

Rất rõ ràng!" Ai nấy đều tò mò xúm lại, ngay cả Chu Hoài Văn cũng như thất vọng mà đi theo xem.

Liền thấy trên màn hình máy ảnh xuất hiện một bức ảnh đen trắng.

Tướng trời bây giờ có thể dùng từ ban ngày để hình dung, mà lại ra ảnh đen trắng khiến mọi người đều có chút kinh ngạc.

Nhìn kỹ mới phát hiện, mẹ ơi!

Đúng là một cái mũ nấm khổng lồ!

Và mức độ trong suốt, cho dù đã được máy ảnh xử lý rất nhiều, thì hình ảnh hiển thị ra vẫn khá xuyên thấu.

"Toang rồi… nếu để thứ lớn như vậy sập xuống thì xong đời…" Chu Hoài Văn càng như bị kích thích mà định tiếp tục đi tìm thiết bị liên lạc có thể liên hệ với Tô Thần.

Nhưng Vương Điềm Điềm rõ ràng đã đoán ra Chu Hoài Văn đang nghĩ gì, vội vàng kêu Lý Cường Quốc kéo Chu Hoài Văn lại.

"Giáo sư!

Tô Thần tiểu ca ca đã có thể tính toán chính xác đến thời điểm này, thì khẳng định sẽ không để chuyện ông nghĩ xảy ra đâu ạ!" Chu Hoài Văn vẫn không tin: "Nếu như hắn có sơ suất thì sao?" Vương Điềm Điềm lại mỉm cười ngọt ngào chỉ vào máy ảnh: "Ông qua đây nhìn kỹ một chút, ông sẽ biết dụng ý của Tô Thần tiểu ca ca thôi ạ!" Chu Hoài Văn bán tín bán nghi đi qua.

Ông nhìn kỹ bức ảnh nhưng lại không phát hiện ra bất kỳ điều gì

bất thường.

Điều này khiến ông có chút bực bội: "Mấy đứa trẻ các cô, đây là chuyện liên quan đến sinh mạng con người đó!

Mau cùng tôi tìm thiết bị liên lạc đi!" "Nhưng Tô Thần tiểu ca ca lúc đó không hề mang theo thiết bị liên lạc, đội trưởng Lý lúc đó còn đặc biệt đưa cho anh ấy, nhưng tiểu ca ca không nhận!" Vương Điềm Điềm bất đắc dĩ nói, lời này cuối cùng cũng khiến Chu Hoài Văn tĩnh tâm lại.

Và Vương Điềm Điềm cũng tiếp tục chỉ vào một chỗ trên màn hình để ông xem.

Nhưng lần này Chu Hoài Văn vẫn không nhìn rõ phía trên có gì.

Vương Điềm Điềm ngây người một lát, cô hoàn toàn không ngờ phản ứng của Chu Hoài Văn lại chậm chạp đến vậy!

Ngay lập tức phóng to bức ảnh.

Chương 367

Những người khác cũng tò mò xúm lại.

Cái nhìn này trực tiếp khiến họ đều chấn kinh.

“Mẹ kiếp!

Bá đạo đến vậy sao?!” “Vẫn là Tô Thần đại thần lợi hại!

Thật sự là nghĩ đến mọi chi tiết nhỏ nhất!” “Quả nhiên giống như tôi đoán!

Hahahahaha Giáo sư lần này có phải là tôi có tiên kiến chi minh hơn ông rồi không?” Lời này của Trần Kiến Binh vừa dứt, Chu Hoài Văn cũng ngây người ra một lúc.

Sau đó bất đắc dĩ lắc đầu: “Quả nhiên là tôi già rồi… già rồi a…” Thực ra đây cũng chỉ là cái cớ, chỉ là để làm dịu bầu không khí hiện tại mà thôi.

Bản thân ông đối với chuyện như vậy vẫn tâm tri đỗ minh.

Cái này không chỉ là vấn đề già hay không già, mà là sự khác biệt thực lực thật sự một trời một vực!

Giữa họ và Tô Thần còn cách biệt bao nhiêu thứ, họ thậm chí còn không dám nghĩ nhiều!

Chu Hoài Văn vừa nói vừa cầm lấy máy ảnh, nhìn kỹ bức ảnh phía trên.

Chỉ thấy trên bức ảnh đen trắng đó, tại vị trí bị Kỳ Lân cự thú xé cắn trên vân lý của cây nấm hơi trong suốt, lại xuất hiện từng mảng lớn vết đen!

Lần nữa giơ máy ảnh lên chụp thì có thể phát hiện những khối

màu đen kỳ lạ đó đã nhiều lên.

Đó là sự phân hủy trực quan nhất của cây nấm khổng lồ bắt đầu thối rữa và dần dần khuếch tán ra do Kỳ Lân cự thú xé cắn!

Điều này cũng trực tiếp nói rõ rằng sau khi thứ đó bị Kỳ Lân cự thú xé cắn, những nơi bị tổn thương sẽ trực tiếp thối rữa.

Thối rữa có nghĩa là tiêu tán!

Tức là cây nấm khổng lồ này, cho dù bị con cự thú đó cắn đứt từ vị trí tán nấm!

Cũng có khả năng rất lớn là nó sẽ trực tiếp phân hủy trước khi rơi xuống!

Chứ không phải như Chu Hoài Văn đã dự đoán.

Trực tiếp đập xuống đất khiến sinh vật ở phía tây bị đè nát bét trong nháy mắt!

Nhìn những vết đen trên cây nấm khổng lồ nhanh chóng khuếch tán, Chu Hoài Văn cuối cùng không kìm được mà "phịch" một tiếng quỳ xuống đất khóc thút thít.

Những người khác cũng nhiệt lệ doanh khuông nhìn Kỳ Lân cự thú dũng mãnh xé cắn cây nấm khổng lồ đó.

Một nhát, lại một nhát… Nhìn thấy cây nấm khổng lồ đã đen đến hai phần ba.

Họ đều không kìm được kích động.

Chỉ cần thêm một lúc nữa, là có thể triệt để xé nát cây nấm khổng lồ đó.

Khi đó nấm biến mất, hiện tượng thiên tượng khủng khiếp và dị thường này cũng có thể biến mất!

Vùng đất này đáng lẽ cũng có thể trở lại trạng thái bình thường!

Tất cả!

Mọi đau khổ này cuối cùng cũng sẽ kết thúc!

Mấy người đang kích động nghĩ.

Vương Điềm Điềm cũng rất có trách nhiệm cầm máy ảnh lên ghi lại toàn bộ quá trình chiến đấu của Thụy thú Kỳ Lân.

Nhưng cùng với thời gian trôi qua, họ phát hiện ra điều bất thường.

Dường như toàn bộ thời gian chiến đấu còn dài hơn họ tưởng tượng một chút!

Trong lúc đó, Đái Diên Vũ và Trần Kiến Binh tìm thấy thiết bị hiển thị thích hợp từ trong đống cương thi.

Mở livestream của Tô Thần, chỉ thấy bản thân hắn vẫn đứng trên cánh cổng đồng cao vút.

Hai mắt nhắm nghiền, thần sắc nghiêm túc.

Họ không biết Tô Thần đã biến ảo ra con Thụy thú Kỳ Lân khổng lồ phía trên đó như thế nào.

Nhưng rất rõ ràng, Tô Thần hiện tại dường như đang lâm vào khổ chiến.

Bởi vì một phần ba liên kết cuối cùng dường như đột nhiên bị gia cố.

Kỳ Lân cự thú cắn mấy lần không thành công không nói, lại còn như bị phản lại!

Phát ra mấy tiếng kêu khá đau đớn.

“Chuyện này là sao?

Cũng không thấy cây nấm lớn kia phản kích mà?" "Không lẽ cây nấm lớn này có độc tính?" Chu Hoài Văn bất đắc dĩ cười cười: "Không thể có độc tính, có độc tính thì người chết đầu tiên chính là chúng ta, chắc là có thứ gì đó chúng ta không nhìn thấy xuất hiện!" Thứ không nhìn thấy?!

Mấy người đều rất nghi hoặc, thứ gì có thể gây thương tổn cho Kỳ Lân cự thú uy phong lẫm lẫm đó, phải là quái vật cấp bậc nào?

Trong khe nứt.

Tô Thần đứng trên cánh cổng đồng khẽ nhíu mày.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn chỉ huy con đại gia hỏa bản chất không có thực thể này tiến hành chiến đấu.

Trước đó, chỉ ở Bình Sơn, hắn từng một lần thể hiện bản thể Kỳ Lân trước thế nhân.

Nhưng lần đó là do chiến đấu đến cuối cùng cơ năng cơ thể tiêu hao quá nhiều, nên mới hiển lộ ra bản tướng huyết mạch Kỳ Lân.

Còn lần này, là vì hắn hỏi hệ thống có cách nào để xử lý cây bào tử phá phách liên tục gây ồn ào mọc ở bên ngoài kia trước không, hệ thống mới đưa ra gợi ý này cho hắn.

Nguyên lý trong đó, nói ra có lẽ chính là cái gọi là vật tượng công kích.

Nói trắng ra, tuy rằng Kỳ Lân cự thú trông to lớn và đáng sợ.

Nhưng bản thân nó chỉ là một khối năng lượng kỳ kỳ quái quái hội tụ thành một thứ có thể hiển tượng ra mà thôi.

Năng lượng chỉ có thể đối kháng với năng lượng.

Nếu để Tô Thần bây giờ chỉ huy thứ này xuống đất gây phá hoại, thì còn không bằng để Tiểu Bạch và Tiểu Hôi ra ngoài hoạt động sẽ

hiệu quả hơn.

Chỉ là.

Hiện tại Tô Thần cảm thấy có chút phiền phức.

Bởi vì bản chất cây bào tử và Thụy thú Kỳ Lân của hắn có tính chất tương tự!

Bản thân nó cũng là bị khống chế mới xuất hiện gây họa, tuy rằng thứ này gây họa đã sắp kết thúc, sắp chết rồi.

Nhưng hiện tại vì sự can thiệp của Kỳ Lân, rất rõ ràng tên này định lấy hết năng lượng cuối cùng để đối phó với Kỳ Lân cự thú.

Tức là bây giờ, xung quanh con cự thú đó, như một vòng sáng nhàn nhạt bao quanh nó, là những con côn trùng trong suốt.

Trông thì khá giống Tuyết trùng.

Chỉ có điều cảm giác ghê tởm hơn Tuyết trùng một chút, hơn nữa uy lực còn mạnh hơn Tuyết trùng rất nhiều.

Đương nhiên!

Còn có thể hình.

So sánh một chút, Tuyết trùng tấn công người ở phía nam có thể hình đại khái bằng ngón cái.

Còn những con côn trùng trong suốt "không đáng chú ý" đang vây quanh Kỳ Lân thì tuy là dày đặc hàng vạn con.

Nhưng thực tế chúng có thể hình to bằng nắm tay.

Đôi cánh trong suốt càng giống như cánh tay có thể dễ dàng uốn cong lại.

Như lưỡi dao, từng chút một cứa vào cơ thể Kỳ Lân cự thú.

Cảnh tượng đó, nói là kiến ăn voi cũng hoàn toàn không quá lời.

Rất rõ ràng, đối phương chắc là đã cảm nhận được mối đe dọa từ Kỳ Lân cự thú!

Chương 368

Cho nên mới dừng việc hấp thụ năng lượng từ phía dưới, rồi truyền vào bên trong cánh cổng đồng.

Thật tò mò bên trong rốt cuộc là một kẻ biến thái như thế nào a!

Tô Thần có chút nóng lòng muốn thử.

Tuy rằng theo tình hình đại quân cương thi xuất hiện, bên trong cho dù trước đó có tốt đẹp đến mấy.

Thì bây giờ cũng đã bị giẫm nát thành phế tích rồi.

Nhưng, con quái vật bên trong rốt cuộc là cấp bậc nào?

Lại có thể gây ra tai nạn cấp độ diệt thế như vậy!

Hắn rất tò mò!

Cũng rất tò mò sau khi hắn đánh bại đối phương sẽ nhận được phần thưởng như thế nào.

Hống —— Đang nghĩ ngợi, Kỳ Lân cự thú lại phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Những thứ phiền phức đó rõ ràng đang gặm nhấm năng lượng của nó.

Đương nhiên.

Đây cũng là do Tô Thần trực tiếp đứng trên cánh cổng đồng chặn đứng năng lượng mà cây bào tử truyền vào bên trong, mới có thể hóa hiện ra Kỳ Lân cự thú khổng lồ như vậy.

Cái lợi vốn nên thuộc về mình, nhưng giờ lại bị đối phương cưỡng ép giành lại, đây không phải là điềm lành gì!

Hắn nghĩ, tâm niệm vừa động.

Lập tức, toàn bộ Kỳ Lân Thụy Thú bắt đầu phát ra ánh sáng chói mắt hơn.

Đám côn trùng trong suốt đó lập tức phát ra tiếng kêu chói tai – rõ ràng ánh sáng này đã gây ra tổn thương nhất định cho chúng!

Nhưng những người dưới chân núi nhìn thấy cảnh tượng này thì rõ ràng không cùng một cấp độ hiểu biết.

Vương Điềm Điềm là người đầu tiên phát hiện ra trên lớp ánh sáng kia còn có một vật thể bao phủ kỳ lạ, cô cũng nhận ra biểu hiện của Kỳ Lân Thụy Thú có chút giằng co và thống khổ!

"Hình như có thứ gì đó đang công kích nó!" Nghe thấy lời này, mọi người đều sững lại một chút.

"Công kích ai?" Lời của Vương Điềm Điềm vừa dứt, toàn bộ bầu trời đột nhiên trở nên sáng hơn nữa!

Và đúng lúc này, trong khung hình mà camera bắt được, phía trên Kỳ Lân Cự Thú lại xuất hiện một nguồn sáng còn chói lóa hơn!

Cứ như thể mặt trời bị nó nâng lên giữa không trung vậy, toàn bộ cảnh tượng khiến người ta cảm thấy vô cùng chấn động!

"Tôi không biết là thứ gì, nhưng trên camera, lớp nguồn sáng này rõ ràng đang bị cản trở!" Chu Hoài Văn nhíu mày ghé lại xem màn hình, quả nhiên, trên khung hình được phóng đại đến cực hạn đúng là như Vương Điềm Điềm đã nói.

Ngay tại rìa của Kỳ Lân Cự Thú, ánh sáng rõ ràng mạnh hơn!

Nhưng lớp ngăn cách kia lại cứng rắn chặn đứng toàn bộ ánh sáng!

Cảnh tượng huy hoàng này cũng được không ít người trực tiếp

chứng kiến!

Sau khi Kỳ Lân Cự Thú xuất hiện, nhiệt độ đã được kiểm soát.

Và sau khi nó bắt đầu chiến đấu, do cây bào tử khổng lồ bị tấn công, toàn bộ năng lượng từ tán nấm bắt đầu quay trở lại, những người ở phía Nam sắp bị đóng băng là nhóm đầu tiên được cứu vớt.

Bởi vì một nhóm người tự xưng là "Đội cứu viện dân gian của Tô Thần đại thần" bắt đầu xuất hiện ở mỗi thành phố, cầm loa phóng thanh lớn kêu gọi những người sống sót trong rừng thép bê tông đã đóng băng thành băng tinh.

Mọi người chỉ cảm thấy điều đó là đương nhiên, nhưng lại thấy khá kỳ lạ.

Hình như đợt trước, những kẻ này đã từng xuất hiện?

Nhưng lúc đó sự chú ý của họ hoàn toàn đổ dồn vào Tô Thần, dường như họ đã thể hiện sự coi thường mạnh mẽ đối với những người mới xuất hiện trên mạng này.

Và rất nhanh, ân trạch nhiệt độ bắt đầu lan đến những người ở phía Bắc.

Tương tự, ở đây cũng xuất hiện cái gọi là "Đội cứu viện dân gian của Tô Thần đại thần".

Nếu nói những người này là tự phát, thì họ lại khiến người ta cảm thấy vô cùng có tổ chức và kỷ luật.

Cứ như thể từ rất lâu trước đây họ đã bắt đầu cùng nhau trải qua khóa huấn luyện cứu trợ sau tai họa như vậy.

Có người dùng chút sức lực cuối cùng vừa giơ camera, vừa bắt đầu phỏng vấn những người rõ ràng chuyên nghiệp đến mức thái quá, và có vẻ như hoàn toàn không bị sự hành hạ của nhiệt độ kinh hoàng

này ảnh hưởng.

"Các anh là bên cứu hỏa phải không?" Những người đó sững sờ một lát, rồi bất đắc dĩ cười nói: "Trước khi tai họa xảy ra, tôi là một nhân viên ngân hàng, là vì tai họa xảy ra nên mới làm việc này." "À?

Vậy trước đây anh có được huấn luyện chuyên nghiệp nào không?" Người đó ngẩn ra một chút, như thể tạm thời chìm vào hồi ức.

"Cũng có thể nói là vậy, chúng tôi chính là sau khi nhận được lời hiệu triệu của Tô Thần đại thần đã bắt đầu điên cuồng rèn luyện bản thân, đồng thời bắt đầu chuẩn bị để đối phó với tình hình tai họa như hiện tại." Người phỏng vấn hoàn toàn sững sờ.

Anh ta nghĩ đến trước đây trên mạng hình như đối với nhóm người này không hề thiện chí chút nào!

"Tôi nhớ là trước đây trên mạng mọi người rất bài xích nhóm người kiên trì đến cuối cùng này… Các anh đã kiên trì như thế nào?" Nói là bài xích, kỳ thực trực tiếp là đến mức truy sát toàn mạng.

Vì sự biến mất của tài khoản 【Thiên Quan Chúc Phúc】, sau một tháng rưỡi nhận được lời hiệu triệu toàn dân, những người vẫn kiên trì rèn luyện thân thể, đúng thời gian tích trữ vật tư đã trở thành đối tượng bị mọi người la ó, tẩy chay.

Vì chính mình không thể kiên trì nổi, nên đã đi phỉ báng, cố gắng loại bỏ những người có thể kiên trì.

Người phỏng vấn chính mình cũng là một trong số đó, nên khi anh ta nói những lời này, thần sắc rõ ràng là vô cùng không tự nhiên.

Người được phỏng vấn thì lại chẳng mấy để tâm, mỉm cười thiện chí.

"Chỉ nghe lời của Thiên Quan đại thần… à không, Tô Thần đại

thần, chúng tôi coi những chuyện xảy ra trên mạng đều là kiếp nạn trong lời tiên tri." "Sau khi hòa giải với thế giới như vậy, mọi người đều nhẹ nhõm hơn nhiều, và bắt đầu tìm kiếm trên mạng cũng như khuyến khích những thành viên khác vẫn đang kiên trì." "Cứ như vậy, mọi người vẫn luôn âm thầm khuyến khích, ủng hộ lẫn nhau và cung cấp cho đối phương mọi sự giúp đỡ có thể, và đội ngũ mà mọi người tập hợp lại được đặt tên là 'Đội cứu viện dân gian của Tô Thần đại thần'." "Cho đến trước khi tai nạn xảy ra, đội ngũ của chúng tôi đã phát triển đến quy mô hơn hai trăm người ở mỗi thành phố, cũng coi như là sự ủng hộ thầm lặng của mọi người dành cho đại thần!" Những lời nói mạnh mẽ, vang dội như vậy đã khiến những người xem video không khỏi chấn động.

Có thể kiên trì được trong lúc bị công kích trên toàn mạng vốn đã là điều vô cùng phi thường!

Trọng điểm là còn có thể duy trì được quy mô như vậy.

Quả thực khiến người ta không khỏi tán thán!

Người phỏng vấn rõ ràng cũng vô cùng khâm phục, nhưng lúc này anh ta rõ ràng nghĩ được nhiều hơn.

"Vậy tại sao các anh không gọi là Đội cứu viện dân gian Thiên Quan đại thần?" Dù sao thì chuyện Tô Thần chính là Thiên Quan đại thần, hình như là chuyện mới được chứng thực cách đây không lâu phải không?

Người đó nghe vậy, bàn tay đang nâng cáng lúng túng run rẩy.

"Cũng có thể coi là vô tình trùng hợp!

Lúc đó không phải danh tiếng của Thiên Quan đại thần giảm sút, mà Tô Thần đại thần lại nổi danh khắp mạng sao!" "Vì cư dân mạng đều bắt đầu săn lùng 'thế lực tàn dư' của những người vẫn kiên trì

trên mạng, chúng tôi lúc đó suy nghĩ kỹ càng rồi cảm thấy Tô Thần đại thần cũng luôn quán triệt lời mà Thiên Quan đại thần đã nói, thế là liền nghĩ cách mượn danh của Tô Thần đại thần!" Người đó nói đến đây, rõ ràng trở nên kích động, "Bản thân tôi thực ra vẫn luôn là fan của hai vị đại thần!

Không ngờ hành động như vậy lại vô tình trùng hợp, hai vị đại thần lại chính là cùng một người!" Thế là họ còn tiết kiệm được cả phiền phức đổi tên.

Người phỏng vấn như có điều suy nghĩ gật đầu, rồi như nghĩ ra điều gì đó, hỏi anh ta: "Vậy trước đây các anh cũng nên ra ngoài cứu viện rồi chứ?

Sao tôi cảm giác trước đây không thấy thông tin liên quan đến các anh trên mạng?" "Có chứ!

Chỉ là khá ít, nên mọi người chẳng mấy để tâm!" Người đó nói lời này khi rõ ràng có chút buồn bã.

"Trước đây thực ra nhân lực của chúng tôi cũng tổn thất khá lớn, ban đầu cứ tưởng thời cơ cứu viện tốt nhất đã đến, liền vội vàng cử tất cả mọi người ra ngoài…" "Không ngờ, đến cuối cùng những người sống sót chỉ còn lại một nửa…" Cái gọi là thành công vào lúc này càng giống như một con số tàn nhẫn lạnh lùng được chất đống từ thi thể.

Hai người bên này vừa nói xong, liền cảm thấy một trận động tĩnh kỳ lạ, ngay sau đó chân trời ánh sáng rực rỡ!

Trong ánh sáng vô cùng chói mắt, mọi người đều nhìn thấy thân ảnh khổng lồ khiến người ta kích động vô cùng đó!

"Đó!

Đó là Kỳ Lân của Thiên Quan đại thần!" Người được phỏng vấn

kích động nói, như thể nhìn thấy một phép lạ khó tả!

Những người khác rõ ràng cũng vô cùng kích động, nhưng rõ ràng không ai kích động bằng anh ta.

Thế là những người đang nằm trên cáng vô cùng nghi hoặc nhìn về phía anh ta.

"Xin hỏi tại sao?" "Ưm… Ý tôi là tại sao tôi cứ cảm thấy anh như đã sớm biết sẽ xuất hiện cảnh tượng này?" Người được phỏng vấn càng thêm kích động.

Anh ta quay đầu nhìn về phía ống kính, vẻ mặt đạm nhiên như thể được trời chỉ điểm sắp đắc đạo thăng tiên.

"Là Thiên Quan đại thần chỉ dẫn chúng tôi, chỉ tiếc là trước đây chúng tôi vẫn chưa thấu hiểu được tính nghiêm trọng của toàn bộ sự việc…" Điều này càng khiến những người khác thêm phần hiếu kỳ.

Vội vàng yếu ớt bám theo bên cạnh truy vấn.

"Tình huống gì?

Chương 369

Anh còn được Thiên Quan đại thần chỉ dẫn nữa sao?" "Thi thoảng được chỉ dẫn trên mạng ư?

Thực ra nói qua loa thì tôi cũng có thể coi là người được Thiên Quan đại thần chỉ dẫn đó!" Mọi người đều cảm thấy, chẳng phải là sau khi xem xong buổi trực tiếp của Tô Thần thì cảm thấy mình đã được chỉ dẫn sao?

Ai mà chẳng thế chứ!

Hầu như ai cũng ít nhiều đã xem buổi trực tiếp rồi!

Nhưng giây tiếp theo họ lại chỉ thấy người đó bất đắc dĩ lắc đầu.

"Không phải, là thực sự được Thiên Quan đại thần chỉ dẫn, hơn nữa là ngay lúc nhiệt độ đột ngột giảm." "Lúc đó nhiệt độ đột ngột giảm, tôi cứ tưởng mình sẽ chết như vậy, không ngờ, giọng nói của Tô Thần đại thần đột nhiên vang lên trong đầu tôi!" Anh ta kinh ngạc nói, như thể hồi ức về một chuyện cả đời khó quên.

Ngay sau đó lại nói: "Tôi đã xác nhận đi xác nhận lại đó chính là giọng nói của Tô Thần đại thần!

Rồi tôi nghe ngài ấy nói, bảo chúng tôi hãy đợi một chút, chỉ cần đợi đến khi chân trời rạng lên thần quang, đó chính là thời điểm cứu rỗi tốt nhất cuối cùng!" Và bây giờ đâu chỉ là chân trời rạng lên thần quang, mà còn dựng lên một thần tượng Thụy Thú khổng lồ!

Trải nghiệm như vậy thực sự quá mức thần kỳ.

Không ít người không tin, nhưng người này lại đạm nhiên lấy điện thoại ra.

Lật xem thời gian cài đặt trong ghi chú trên đó, hóa ra chính là nửa

giờ trước!

Trong ghi chú trên đó ghi lại gần bốn năm trăm chữ.

Toàn bộ là những lời mà Thiên Quan đại thần đã nói với anh ta trước khi cận kề cái chết!

Người quay video hoàn toàn câm nín.

Bởi vì ngay cả khi là tác giả thì chuyện như vậy cũng quá thần kỳ rồi!

Dù sao thì ánh sáng trắng chiếu rọi cả bầu trời kia cũng vừa mới xuất hiện cách đây vài phút!

Trọng điểm là toàn bộ video quay lại đều ghi rõ, cả quá trình người này hai tay đều đang nâng cáng!

Căn bản không thể giữa chừng dùng điện thoại gõ ra nhiều chữ như vậy, hơn nữa toàn văn không hề xuất hiện một lỗi chính tả nào!

Nếu chuyện này không phải là thật!

Vậy thì chỉ có thể nói người đàn ông trước mặt sở hữu năng lực dự đoán trước!

Dự đoán trước cảnh tượng kinh người trên trời hiện tại từ nửa giờ trước?

Điều đó làm sao có thể!

Video này vừa được đăng tải, liền gây ra phản ứng không nhỏ trên mạng!

Vì không ít người sống sót sau khi được cứu vớt đã có thể hoạt động bình thường rất nhanh.

Sau khi nhìn ngắm cảnh tượng huy hoàng trên chân trời, không ít người đều không hẹn mà cùng lấy điện thoại ra.

Dùng tín hiệu cực kỳ kém khó khăn tìm kiếm tất cả thông tin liên quan trên mạng.

Cuối cùng sau khi xác định cảnh tượng hùng vĩ này là do Tô Thần tạo ra, mọi người đều kích động nước mắt giàn giụa!

Trọng điểm là video phỏng vấn này vừa được đăng tải, các nơi cũng lần lượt đăng tải những video tương tự!

Và những người có cảm ứng tương tự, hóa ra đều là thành viên của "Đội cứu viện dân gian của Tô Thần đại thần"!

Điểm tương đồng này khiến không ít người đều hoang mang.

Họ hoàn toàn không hiểu tại sao Tô Thần lại đơn độc truyền bá thông tin cho loại người này.

Nhưng nghĩ lại một chút, có lẽ là thể chất của loại người này ở một mức độ nào đó đã vượt xa không ít người hiện tại!

Sự khác biệt rõ ràng nhất có lẽ là, hiện tại họ chỉ có thể nằm trên cáng được cứu viện, còn nhóm người này lại là người cứu viện! 【Là thể chất của họ vốn đã cao hơn chúng ta rồi đúng không! 】 【Emm, thật đáng xấu hổ, ban đầu tôi cũng là một trong số những người kiên trì rèn luyện, nỗ lực chuẩn bị, nhưng áp lực dư luận trên mạng thực sự khiến tôi không chịu nổi nữa, hàng xóm trước đây của tôi còn trực tiếp đăng video tôi kiên trì rèn luyện lên mạng, bỏ cuộc thực sự là bất đắc dĩ! 】 【Đ** m*?

Giống y chang!

Tôi cũng bị thằng hàng xóm chó má đăng lên mạng, kết quả khoảng thời gian đó liên tục có mấy thằng ngốc chạy đến cửa nhà tôi gửi tin nhắn đe dọa! 】 【Tôi không bị đe dọa, nhưng cuối cùng tôi nhìn không khí trên mạng, cảm giác như thể mình đã làm sai chuyện gì đó, dần dà, tôi cứ nghĩ kiên trì tiếp chẳng có ý nghĩa gì… 】 【Đúng

vậy… Lúc đó tôi thấy trên mạng điên cuồng tâng bốc Tô Thần đại thần, Thiên Quan đại thần cũng không còn tung tích nữa nên tôi hoàn toàn thất vọng… Không ngờ hai vị đại thần lại là cùng một người, tôi đúng là một thằng ngu đần! 】【Ê?

Sao bây giờ những người phát ngôn đều có cảm giác là những người lúc đó kiên trì rèn luyện ít nhất một tháng rưỡi trở lên vậy?

Còn những người tẩy chay trên mạng đâu rồi? 】【23333 Chắc là chết rồi? 】Một hòn đá ném xuống gây ngàn đợt sóng.

Lời này vừa nói ra, liền trực tiếp gây ra phản ứng mạnh mẽ trên mạng!

Những người được cứu viện ở khắp nơi đều nhìn về phía những người bên cạnh.

Ánh mắt họ nhìn nhau đều vô cùng nghi hoặc, "Anh cũng là người đã kiên trì rèn luyện một tháng rưỡi lúc trước sao?" "Đ** m*?

Anh cũng vậy sao?" Sau khi xác nhận lẫn nhau, mọi người cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra chân tướng của toàn bộ sự việc lại đơn giản như vậy.

Lúc đó Tô Thần bảo mọi người chuẩn bị chính là để ứng phó với nguy cơ hiện tại.

Những người nghiêm túc nghe lời lúc đó, ít nhiều đều có được một cơ thể tạm thời được tăng cường.

Mặc dù vẫn phải được cáng ra, nhưng những người lúc đó không làm gì cả hình như đã chết ở đợt quét độc đầu tiên!

Sau đó tuần tự tiến tới, đào thải hết đợt này đến đợt khác!

Cho đến bây giờ, những người còn có thể động đậy chính là nhóm người đã kiên trì cho đến trước khi nguy cơ bùng phát!

Cũng chính là những người thuộc "Đội cứu viện dân gian của Tô Thần đại thần" đang xuất hiện khắp nơi trên cả nước. 【Thảo nào Tô Thần đại thần trước đây chỉ chọn nhóm người này để thông báo, quả thực là vậy, thông báo cho chúng ta thì cũng như nói một đống lời vô nghĩa thôi! 】 【A a a a!

Tôi xin thú nhận tôi là người mặt dày, trước đây tôi còn tấn công nhóm người này trên mạng, cả những lời khiển trách Tô Thần đại thần trước đây tôi cũng tham gia!

Xin tổ chức hãy trừng phạt tôi đi! 】 Càng ngày càng nhiều người được cứu viện, mặc dù điều kiện vô cùng khắc nghiệt.

Nhưng mọi người đều sẽ kiên định nhìn về phía thân ảnh khổng lồ trên bầu trời, rơi lệ cảm động. 【Ngay cả khi bị toàn mạng mắng chửi, Tô Thần đại thần vẫn còn nhớ nhung những tín đồ ngu xuẩn của mình… 】 【Tôi vẫn khuyên một số người đừng tự cảm động, trong mắt Tô Thần đại thần anh thậm chí còn không được tính là tín đồ đâu!

Ai mà cần loại rác rưởi vừa không trung thực, lại còn có thể bất cứ lúc nào quay lại cắn mình một miếng chứ? 】 【Đúng vậy đó!

Ai mà cần loại tín đồ rác rưởi này chứ 'Tôi chỉ vào chính tôi' – xấu hổ! 】 【Đây là cách nói sao?

Tôi cảm thấy trong mắt Tô Thần đại thần chúng ta có lẽ chỉ là một đám sâu bọ thối rữa mà thôi! 】 【Tôi cũng cảm thấy mình và sâu bọ chẳng khác gì nhau, trước đây khi trên mạng điên cuồng chửi rủa Tô Thần đại thần tôi cũng tham gia vào… 】 Theo thời gian, càng ngày càng nhiều người được cứu viện.

Mọi người đều lòng mang cảm kích đăng tải những suy nghĩ của mình và những tội lỗi trước đây trên mạng.

Tô Thần trong hẻm núi, cảm nhận phản hồi từ cây bào tử khổng

lồ này.

Trực giác cảm thấy một sự châm biếm khó hiểu.

Thật nực cười!

Trước đây trên mạng cả đám xông vào tấn công, cảm thấy mình rất đỉnh là nhóm người này.

Chương 370

Hiện tại trên mạng lại cảm thấy trước đây đã sai, điên cuồng kể tội mình cũng là nhóm người này.

Tóm lại, tốt xấu gì cũng là nhóm người này, và những lời gọi là "sám hối" này cũng không khiến người ta cảm nhận được một chút hối lỗi nào.

Ngược lại còn là vẻ "Tôi là người sống sót!

Tôi tự hào khoe khoang tội lỗi trước đây của mình!" Thái độ như vậy khiến Tô Thần cảm thấy mình đã làm sai khi để người ta giúp đỡ cứu vớt nhóm người này chăng?

Chẳng lẽ còn cần cây bào tử lớn này giúp thanh lý bớt một số cặn bã nữa sao?

Nhưng trên thực tế, những người vô tội chết đi thực ra cũng khá nhiều.

Đặc biệt là không ít trẻ em và phụ nữ, đó đều là những người vô cùng vô tội.

Còn có không ít người già, cả đời cần cù, cũng không làm điều gì trái trời hại lý.

Thế nhưng còn chưa kịp yên ổn sống hết quãng đời cuối cùng, đã phải chịu tai họa vô vọng như vậy.

Tô Thần bất đắc dĩ nghĩ, nhìn Kỳ Lân Cự Thú phía trên vẫn đang bị vây công.

Trực giác cảm thấy chính mình cũng bị ép buộc không còn cách nào khác.

Nếu không phải hệ thống cứ luôn nhấn mạnh rằng nhiệm vụ này thất bại thì bản thân sẽ phải chịu hình phạt vô cùng nghiêm trọng.

Hắn mới không thèm nhúng tay vào vũng nước đục này!

Chỉ là kẻ thao túng cây bào tử này hình như thật sự có chút trình độ đó!

Cứ như thể cố ý truyền bá tâm tư của những người bị tán nấm bao phủ trên đại địa cho hắn vậy.

Cảm giác nếu là người thường, có lẽ đã sớm cảm thấy những kẻ ngốc này không thể cứu.

Hoặc dứt khoát là trực tiếp gia nhập vào trận doanh hủy diệt bên này.

Trực tiếp buông xuôi luôn đi!

Cứ là một đám ngu ngốc thì mệt mỏi làm gì!

Chẳng thà trực tiếp hủy diệt tất cả mọi người, thế giới này sẽ sạch sẽ khô ráo.

Có lẽ ngay cả không khí cũng sẽ tươi mới hơn không ít!

Đột nhiên có suy nghĩ này, Tô Thần lúc này mới phát hiện, hóa ra nguyên nhân mà hẻm núi này có thể vô hạn truyền ra suy nghĩ của con người trên đại địa là như vậy.

Ngay lập tức hắn trở tay ấn Thiên Quan Ấn ra.

Nhưng lại cảm thấy chỉ như vậy vẫn chưa đủ!

Dứt khoát trực tiếp thử dùng phương pháp như khi vật thể hóa Kỳ Lân.

Ngay lập tức trời đất ầm ầm một tiếng, một cự ấn khổng lồ trực tiếp xuất hiện phía dưới Kỳ Lân Cự Thú!

Thấy cảnh tượng này, không ít người đều kinh ngốc. 【Đ** m*?

Cái này sao giống tượng điêu khắc trấn giữ cổng vậy? 】【Emm, anh nói cái gì vậy!

Kỳ Lân này còn đỉnh hơn thần thú kia nhiều chứ! 】【Đ** m*!

Cái thứ này thật sự đỉnh quá!

Cái hình ảnh này phải ghi lại ngay, không chừng sau tai họa sẽ nổi tiếng lớn! 】Có người vẫn còn run rẩy lo sợ nghĩ cách làm sao vượt qua tai nạn kinh hoàng này, còn có người trực tiếp nghĩ đến làm sao để phát tài sau tai họa.

Phải nói thế giới này ghê tởm không?

Thật sự ghê tởm!

Ngay cả khi không có tiếng ồn mê hoặc của cây bào tử, thì cũng là sự ghê tởm khó che giấu.

Nhưng nếu nói thế giới này còn có thể cứu được không?

Thì thực ra vẫn có thể cứu được.

Bản thân Thiên Quan Ấn vẫn đang được Tô Thần nắm chặt trong tay, nhưng hình tượng phía trên không nghi ngờ gì đã giáng đòn nghiêm trọng vào cây bào tử đó!

Đặc biệt là vào khoảnh khắc Kỳ Lân Thụy Thú đứng trên Thiên Quan Ấn.

Oành——!

Cùng lúc tiếng động lớn đó phát ra.

Lại có một luồng ánh sáng trắng chói mắt hơn tản ra từ Kỳ Lân Cự Thú.

Trong chớp mắt!

Nó liền quét sạch đám côn trùng màu trắng đang bao bọc cố gắng nuốt chửng nó!

Không nghi ngờ gì, sự phát tán của ánh sáng trắng đó cũng là vì Kỳ Lân Cự Thú cuối cùng đã thu đủ năng lượng!

Để xua tan đám côn trùng đã luôn che khuất ánh sáng của nó!

Bầu trời lập tức sáng như ban ngày!

Không ít người đều cho rằng Tô Thần cuối cùng đã đánh bại kẻ chủ mưu gây họa, giành lại ánh sáng ban ngày đáng lẽ phải đến từ lâu.

Nhưng, khi họ hoang mang nhìn về phía bầu trời, mới phát hiện sự việc hiển nhiên không đơn giản như họ tưởng tượng!

Ngay cả Vương Điềm Điềm và những người đang kích động quan sát trận chiến dưới chân núi cũng hoang mang.

"Cái này… hóa ra có thể nhìn thấy trực tiếp sao?!" Đái Diên Vũ thần sắc ngây dại nói, hiển nhiên không dám tin hình ảnh mình nhìn thấy là thật!

"Cái này cũng quá đáng rồi phải không?

Tôi thực sự rất khó tưởng tượng thứ này lại là có thật!" Chu Hoài Văn cũng hoang mang nhìn vật khổng lồ đáng sợ phía trên.

Chỉ thấy cây nấm khổng lồ trước đây phải dùng camera xử lý đặc biệt mới có thể nhìn thấy, giờ đây lại có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo mà không cần camera.

Hơn nữa còn là trong suốt!

Nhưng so với trước đây, vì ánh sáng mạnh của Kỳ Lân Cự Thú chiếu rọi, đã có thể nhìn thấy toàn bộ hình dáng!

Thậm chí cả hoa văn dưới tán nấm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng!

Che trời lấp đất?

Dùng từ ngữ như vậy để hình dung cây nấm khổng lồ đáng sợ đó hoàn toàn không hề quá lời.

Những người sống sót trên khắp đại địa đều mắt tròn miệng há nhìn vật thể kỳ lạ phía trên đầu mình.

Trời sáng rồi, nhưng lại không hoàn toàn sáng.

Tia sáng đã lâu không thấy, vào lúc này lại không mang lại bao nhiêu hy vọng.

Ngược lại còn khiến không ít người trong lòng sinh ra sợ hãi – hóa ra đây chính là nguyên nhân khiến trời không sáng sao?!

Cũng có người bị chấn kinh – Đ** m*!

Thứ này là có thật sao?

Lớn đến mức này rốt cuộc đã mất bao lâu mới mọc ra được? 【Các ban ngành liên quan trước đây hoàn toàn không kiểm tra được thứ này sao?

Tôi cảm thấy có thể mọc lớn đến vậy thì thế nào cũng phải có thể dự phòng được chứ? 】【Nói thì là vậy, nhưng không chừng thứ này vừa mọc ra đã không thể kiểm soát được rồi thì sao?

Chương 371

】【Emm, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà ngay từ đầu đã nói khí hậu Trường Bạch vượt ra ngoài phạm vi dự đoán bình thường!】Nhớ lại buổi livestream của đội cứu viện Trường Bạch trước đây, không ít người bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hóa ra thứ này xuất hiện sớm đến vậy!

Thảo nào khí hậu hai bên sườn núi Trường Bạch lại có sự phân hóa hai cực.

Một bên bão tuyết, một bên lại là đêm trăng sáng sao thưa.

Lúc đó không ít người đều cho là ảo giác.

Bây giờ nhìn lại, có lẽ đó chính là sự phân hóa khí hậu hai cực trong phạm vi nhỏ ban đầu.

Trọng điểm là chỉ là sự bất thường khí hậu trong phạm vi nhỏ phía trên vết nứt!

Nghĩ thông suốt điểm này xong, họ bất đắc dĩ một lần nữa cảm thán sự vô tri của bản thân.

Cũng nghĩ đến những lời phát ngôn bừa bãi của mình trên mạng trước đây, lại bắt đầu một đợt sám hối mới.

Tô Thần thấy vậy, càng cạn lời.

Mới cách đây một phút thôi, ai mới là kẻ vẫn còn đặc biệt trách móc các ban ngành liên quan trước đây đã không chuẩn bị tốt?

Những kẻ lướt sóng trên mạng quả nhiên đều khá ghê tởm!

Nghĩ đến trước đây cho dù hắn cũng là một anh hùng bàn phím ưu tú, thì cũng chửi có lý lẽ.

Ngay cả khi nói đến bây giờ, cũng khiến người ta hoàn toàn không tìm ra bất kỳ lỗi nào!

Còn bây giờ… một đống bùn nhão không trát được lên tường!

Tô Thần không khỏi nghĩ, nếu có thể lựa chọn thế giới tiếp theo.

Hắn nên muốn đến một nơi thanh tịnh không có internet thì hơn?

Tô Thần đang nghĩ, lúc này phía trên lại một lần nữa truyền đến dị biến.

Chỉ thấy phần liên kết của tán nấm cây bào tử ban đầu chỉ còn lại một phần ba, vốn đang lung lay sắp đổ thậm chí đã bắt đầu thối rữa trên diện rộng!

Và xuất hiện một phần khá lớn bị sụp đổ.

Tức là chỉ còn một bước cuối cùng, toàn bộ tán nấm cây bào tử khổng lồ sẽ hoàn toàn bị hủy diệt!

Toàn bộ vùng đất bị tán nấm bao phủ sẽ được giải cứu hoàn toàn.

Nhưng lúc này một luồng năng lượng mạnh mẽ lại xuất hiện!

Từ bên trong Cổng Đồng không ngừng tuôn ra, chỉ trong chốc lát đã trực tiếp phục hồi một phần mười chỗ bị Kỳ Lân Cự Thú xé toạc!

Sự chuyển biến này khiến Tô Thần sững lại một chút.

Hắn nghĩ thầm, không nên như vậy!

Năng lượng mà ta lén đưa vào bên trong Cổng Đồng trên cây bào tử này.

Chưa nói là phần lớn, nó ít nhất cũng phải bị chặn lại một nửa!

Cộng thêm đàn côn trùng trong suốt mà cây bào tử vừa giải phóng ra, năng lượng nói thế nào cũng chỉ đủ để duy trì hình thái của cây bào tử này thôi chứ?

Sao có thể còn xuất hiện năng lượng dư thừa, để phục hồi những phần bị tổn hại!

Theo dữ liệu mà hệ thống đưa ra, thì hắn lẽ ra phải nằm không hưởng lợi mới đúng chứ!

Vừa nghĩ, ánh mắt Tô Thần dò xét khắp vết nứt.

Ý định ban đầu là muốn tìm ra chỗ nào không ổn.

Ánh mắt hắn lại đột nhiên dừng lại ở thủy triều xác chết ngay dưới Cổng Đồng.

Dường như, có thứ gì đó ở đó?

Ngay lập tức hắn trực tiếp lấy Kim Cương Tán ra, rồi bỗng nhiên nhảy xuống.

Động tĩnh này khiến những người sống sót đang xem trực tiếp giật mình.

Bởi vì từ góc nhìn của họ, Tô Thần càng giống như bị động đẩy xuống!

Thử tưởng tượng bên dưới toàn là cương thi đang nhúc nhích, mặc dù hiện tại chúng đều như bị trấn áp điên cuồng nhúc nhích trong toàn bộ vết nứt.

Nhưng điều này không có nghĩa là bản thân những kẻ này không tồn tại uy hiếp.

Đặc biệt là sau khi chứng kiến cảnh tượng thảm khốc của đội ngũ dưới núi sau khi trải qua thủy triều xác chết – đó là một đội ngũ trang bị đầy đủ!

Vậy mà cũng chỉ còn lại năm người đơn độc.

Dường như lời cổ vũ tinh thần trước trận chiến lại giống như bữa tiệc tiễn biệt cuối cùng dành cho các chiến binh vậy.

Không ít người đều lần lượt đánh chữ quan tâm trong phòng trực tiếp. 【Đ** m*?!

Chuyện gì vậy?

Tô Thần đại thần làm sao rồi?! 】 【Không phải đã đến giới hạn rồi chứ? 】 【A a a a!

Ngàn vạn lần đừng mà!

Tôi mới vừa thoát khỏi biển khổ!

Nếu bây giờ Tô Thần đại thần xảy ra chuyện thì chúng ta chẳng phải là hoàn toàn xong đời rồi sao?! 】 Hầu như đều là những người héo mòn, cực kỳ bi quan đang phát ngôn.

Toàn bộ phòng trực tiếp nhìn như đang dần lan tỏa hơi thở chết chóc.

Quả thực là lật lên trên.

Những tài khoản phát ngôn trước đây đều đã vĩnh viễn tối sầm lại, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Ngay cả Vương Điềm Điềm và những người khác nhìn tán nấm phía trên lại bắt đầu được phục hồi cũng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

"Thật sự không còn hy vọng gì sao?" "Không ngờ cuối cùng cũng chỉ để chúng ta sống thêm một khoảng thời gian nữa mà thôi!" Đái Diên Vũ bất đắc dĩ nói, nhìn những người bên cạnh mặc dù bị đóng đinh cứng ngắc.

Nhưng ánh mắt khát khao máu thịt của chúng lại chưa bao giờ rời khỏi họ.

Không nghi ngờ gì, nếu Tô Thần không trụ nổi nữa.

Hết đạn hết lương, những người đã sớm không còn thể lực này sẽ

bị những kẻ đó vây công xé thành mảnh vụn ngay lập tức!

Đang tuyệt vọng nghĩ, Vương Điềm Điềm đột nhiên kinh hô một tiếng, "Không có!

Tô Thần ca ca hình như đã phát hiện ra thứ gì đó ở bên dưới!" Bị cô nói như vậy, mọi người đều bắt đầu dồn hết tinh thần nhìn chằm chằm màn hình trực tiếp.

Oành——!

Chỉ nghe thấy một tiếng động lớn chấn động màng nhĩ.

Kim Cương Tán mặt tán hướng xuống, lực xung kích cực lớn trực tiếp xuyên thủng thủy triều xác chết dày gần mười mét bên dưới.

Một 'giếng' thẳng đứng đi xuống xuất hiện trong ống kính.

"Thành giếng" được tạo thành từ âm thanh vô số cương thi bị xé nát thành hai mảnh.

Chồng chất dày đặc, chỉnh tề lên nhau, lại không hề có chút ý lỏng lẻo nào.

Cứ như thể mặt tiếp xúc do Kim Cương Tán va chạm tạo thành là một giới hạn địa vực không thể vượt qua vậy.

Phanh——!

Chương 372

Mắt thấy Kim Cương Tán sắp rơi đến đáy, lại đột nhiên xuất hiện âm thanh kim loại va chạm rõ ràng.

Mọi người đang nghi hoặc thứ gì mới có thể đối địch với cây Kim Cương Tán mạnh mẽ vô cùng mà Tô Thần đang cầm trên tay.

Thì lại nghe thấy một tiếng vỡ vụn giòn tan.

Lúc này ống kính vừa hay quay xuống dưới.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ thứ bị Kim Cương Tán đập nát bên dưới hóa ra chính là quan quách của "Cửu Long Sĩ Thi Quan" trước đây.

Còn về "Cửu Long" bị xiềng xích khóa chặt bên dưới đã sớm trở thành thức ăn của cương thi.

Họ đang nghi hoặc Tô Thần tại sao vào thời điểm mấu chốt này lại lao vào đàn xác chết kinh tởm, để tìm kiếm vị trí của Cửu Long Sĩ Thi Quan này.

Trọng điểm là trong thủy triều xác chết sâu hơn mười mét mà có thể lập tức tìm thấy Cửu Long Sĩ Thi Quan, điều này cũng quá đáng rồi! 【Sống sót để có thể một lần nữa nhìn thấy Tô Thần đại thần thể hiện uy phong thì đúng là sướng, nhưng tôi vẫn muốn hỏi thêm một câu, Tô Thần đại thần có mang máy dò radar cổ vật trên người không? 】【Đồng câu hỏi… Đơn giản quá rồi!

Nhưng tôi cứ có cảm giác cho dù bên chính quyền có thứ như vậy, ước chừng cũng không thể đỉnh bằng Thiên Quan đại thần! 】【So với những câu hỏi vô nghĩa phía trên, tôi càng tò mò Thiên Quan đại thần tại sao lại muốn tìm Cửu Long Sĩ Thi Quan này… 】So với hàng

trăm dòng đạn mạc (comment) mỗi giây trước đây, bây giờ mỗi vài phút mới có thể lướt được một hai nghìn dòng đạn mạc rõ ràng càng khiến người ta cảm thấy một nỗi hoang tàn khó tả.

Nhưng vào lúc này càng cảm thấy khó chịu, mọi người liền càng kéo lê cơ thể tàn tạ của mình.

Muốn dựa vào việc thảo luận trong phòng trực tiếp để chuyển hướng cảm xúc bi thảm từ trải nghiệm thảm khốc trong thực tế.

Chỉ tiếc là, càng cố gắng tỏ ra giống bình thường, thì càng khiến người ta không kìm được nước mắt.

Ngay cả Tô Thần cũng chú ý đến vài ba dòng đạn mạc lác đác này.

Liền tiện tay thu Kim Cương Tán lại, đạm nhiên nói: "Bên dưới này có thứ gì đó." "Cây bào tử khổng lồ phía trên muốn nhanh chóng trưởng thành cần hai điều kiện." "Một là hạt giống, hai là môi trường đặc biệt được tạo thành từ năng lượng cố định để dẫn dắt sự sinh trưởng." "Ban đầu tôi cứ tưởng cây bào tử nát kỳ lạ này là từ bên trong Cổng Đồng trực tiếp được thả ra rồi mọc lớn như vậy, bây giờ tôi mới hiểu, còn có một nguyên nhân dẫn dụ khác." Tô Thần nói.

Trở tay lại rút Hắc Kim Cổ Đao từ không gian ảo ra, trở tay liền bổ xuống quan quách vốn đã nứt nẻ phía dưới.

Loảng xoảng!

Một tiếng động cực kỳ chói tai truyền ra!

Âm thanh đó phải hình dung thế nào nhỉ?

Cứ như thể một đao bổ đôi trời đất vậy, hình ảnh trước ống kính lập tức bị bóp méo.

Những người sống sót nhìn thấy cảnh tượng này đều giật mình.

Ai nấy đều cho là động đất rồi!

Có người thậm chí còn nảy sinh ảo giác Tô Thần một đao bổ đôi trời đất, bắt đầu hoảng sợ nhảy khỏi giường bệnh muốn tìm một vật che chắn thích hợp.

Ngay cả vài người dưới chân núi cũng bị tiếng động đáng sợ này làm cho sợ hãi.

Chu Hoài Văn và những người khác hoảng sợ nhìn về phía ngọn núi lớn.

Mãi một lúc sau.

Ban đầu cứ tưởng toàn bộ dãy núi sẽ nứt ra vì một đao của Tô Thần.

Nhưng không ngờ, không có động tĩnh gì lan tới. khiến bọn họ đều có chút kỳ quái. "Là… vừa rồi chúng ta bị ảo giác à?" "Không giống lắm… Tôi thật sự cảm nhận được không gian đang chấn động dù chỉ cách một màn hình, cảm giác được sự sợ hãi khi trời đất rung chuyển!" Trần Kiến Binh lòng còn sợ hãi nói, không quên liếc nhìn về phía dãy núi Trường Bạch.

Thấy dãy núi vẫn còn nguyên vẹn, Kỳ Lân cự thú trên cao vẫn đang chiến đấu ác liệt với cây nấm khổng lồ kia.

Dù một bên tĩnh, một bên động, nhưng họ vẫn cảm nhận được sự căng thẳng của cuộc chiến và thế đối đầu như nước với lửa của hai bên.

Đúng lúc này, màn hình méo mó đột nhiên trở lại bình thường.

Trong ống kính là chiếc quan tài đã bị nghiền nát, bên dưới dường như còn có một vết nứt, nhưng cũng chỉ là một vết nứt mà thôi, không đáng sợ như những gì họ cảm nhận lúc nãy.

Tô Thần cũng thản nhiên liếc nhìn vết nứt đó, rồi dùng Khôi Tinh Thích Đấu bắt đầu di chuyển lên trên.

Những người sống sót đều thở phào nhẹ nhõm. 【Cái quái gì vậy… Tôi còn tưởng là thứ gì ghê gớm!

Hóa ra chỉ là một vết nứt bình thường!】 【Hết hồn!】 Nhưng lúc này lại xuất hiện một dòng bình luận, khiến tim của tất cả mọi người lại treo lên. 【Tại sao mọi người lại nghĩ Tô Thần đại thần mất công xuống đó chỉ để cho chúng ta xem một vết nứt vậy?】 Câu nói này lập tức khiến không ít người cảnh giác!

Họ bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Trước đây, Tô Thần cũng thường làm những việc khiến người khác hoàn toàn không thể hiểu nổi!

Nhưng cuối cùng họ đều tự vả vào mặt khi phát hiện ra rằng bất cứ việc gì Tô Thần làm đều có lý do vô cùng cần thiết!

Chỉ là bây giờ, thấy Tô Thần đã quay lại đứng trên cánh cửa đồng, mọi người dù có đầy bụng nghi hoặc nhưng cũng lo lắng ảnh hưởng đến anh nên không dám hỏi nữa.

Ở phía dưới, ống kính của Vương Điềm Điềm và những người khác chưa từng ngừng quay về phía Kỳ Lân cự thú trên cao.

Sau khi Tô Thần quay lại đứng trên cánh cửa đồng, họ kinh ngạc phát hiện ra một điều.

Vành của chiếc ô khổng lồ bị Kỳ Lân cự thú phá hỏng, vốn đang nhanh chóng lành lại, giờ đã ngừng hồi phục.

Cuối cùng, trong một tiếng "Rắc!" chói tai và một tiếng gầm rung trời chuyển đất của Kỳ Lân cự thú, chiếc ô khổng lồ che kín cả trời đất cuối cùng đã bị cắn đứt, đồng thời bắt đầu rơi xuống rất nhanh.

Không ít người đã bị cảnh tượng này dọa sợ, tưởng rằng mình sẽ bị vật thể khổng lồ đáng sợ kia đè nát bét.

Nhưng điều họ không ngờ tới là, chiếc ô đó sau khi rơi được nửa đường liền mục nát ngay trên không, biến thành những mảnh vụn lấp lánh!

Cây bào tử chỉ còn lại phần thân cũng tan biến ngay lập tức.

Cùng lúc đó, khán giả đang xem livestream thấy Tô Thần hai tay giơ cao hai chiếc ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư, tư thế hiên ngang như một vị quân vương khiến người ta không rét mà run!

Nhưng lại cảm nhận được một sự thần thánh khó tả, một ý niệm trong sáng không thể vấy bẩn khiến người ta như được thanh tẩy.

Đồng thời, bầu trời u ám phía trên cuối cùng cũng như mây tan thấy mặt trời, le lói ý định sáng hẳn lên.

Những người sống sót không nhịn được mà reo hò.

Nhóm năm người dưới chân núi còn cảm thấy dường như ánh mắt của Kỳ Lân thánh thú vô cùng thánh khiết và thương xót nhìn xuống vùng đất này.

Ánh mắt đó dường như tiết lộ rất nhiều thông tin.

Vương Điềm Điềm bất chợt tưởng tượng ra một vị thần cổ xưa đã âm thầm bảo vệ vùng đất này từ rất lâu rồi, chỉ là theo thời gian, những người dân mà ngài bảo vệ đã dần lãng quên ngài.

Vị thần mất đi tín đồ cũng dần mất đi thần lực, chỉ có thể mặc cho thân thể mình tan biến vào thế gian.

Giờ đây, khi những người dân trên vùng đất này gặp khó khăn, ngài lại không do dự đứng ra bảo vệ họ.

Nay tai ương đã tan, ngài lưu luyến nhìn lại vùng đất mình từng bảo vệ lần cuối, chuẩn bị rời đi hoàn toàn.

Vương Điềm Điềm không biết tại sao mình lại đột nhiên có suy

nghĩ kỳ lạ như vậy, nhưng khi nghĩ đến đó, cô lại bất giác lệ rơi đầy mặt.

Điều này làm những người bên cạnh giật mình, nhưng oái oăm là bây giờ họ không tìm nổi một mảnh vải sạch, chứ đừng nói đến khăn giấy để Vương Điềm Điềm lau nước mắt, chỉ có thể vụng về an ủi cô.

Nào ngờ Vương Điềm Điềm nhìn lên trời, thấy thân thể của con Kỳ Lân khổng lồ đang dần mờ đi vì cuối cùng đã hủy được cây bào tử khổng lồ để giành lại thiên mệnh, lại càng khóc dữ hơn. "Ngài ấy... lần này ngài ấy thật sự sắp rời bỏ chúng ta rồi..." "Hu hu hu... ngài ấy thật sự sắp đi rồi..." Mấy người kia đều ngơ ngác nhìn con Kỳ Lân trên cao.

Thứ này vốn dĩ không có thực thể mà?

Đều do Tô Thần đại thần tạo ra, việc nó rời đi là rất bình thường!

Nếu cứ tồn tại mãi thì cũng sẽ tiêu hao thể lực của Tô Thần đại thần chứ?

Họ đang định giải thích rõ ràng với Vương Điềm Điềm thì lại nghe thấy giọng ngâm xướng quen thuộc vang lên từ trong phòng livestream.

Chương 373

"Trạch yến cát kim, chú vi di hồ, tiết vu nhân tê, khả pháp khả thượng.

Dĩ hưởng Thượng Đế, dĩ tự Tiên vương, dĩ tế Minh thổ, dĩ cáo Thương thiên." "Các ngươi, nghe hiệu lệnh của ta, phụng ta làm chủ!" Toàn thân họ chấn động, đoạn ngâm xướng này như đã khắc sâu vào xương tủy.

Sau khi thi triều ở núi Kim Tước rút đi, đến tận bây giờ họ vẫn có thể nhớ rõ từng câu chữ, từng âm điệu. "Đây...

đây là..." Chu Hoài Văn kích động đến mức quỳ thẳng xuống đất, không nói được một câu hoàn chỉnh.

Mấy người còn lại cũng xúc động đến nước mắt lưng tròng.

Cuối cùng cũng đến rồi!

Thi triều cuối cùng cũng sắp được triệu hồi về!

Chỉ thấy sau khi ngâm xướng xong câu nói đó, thi triều bên cạnh anh ta đồng thời xoay người, hướng về phía Trường Bạch rồi "phụp" một tiếng quỳ xuống đất.

Ngay cả những mảnh tay chân tàn phế trên mặt đất lúc này cũng bắt đầu ngọ nguậy một cách kỳ lạ. "Các ngươi, nghe hiệu lệnh của ta, phụng ta làm chủ!" Sau đó lại một tiếng ngâm xướng trang nghiêm vô cùng vang lên.

Tức thì, thi triều bắt đầu di chuyển, với tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía sâu trong núi Trường Bạch.

Mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng này.

Chỉ thấy trong phòng livestream, Tô Thần đang đứng trên cửa đồng đột nhiên thản nhiên liếc nhìn ống kính một cái, sau đó không nói một lời nào liền nhảy xuống, chân đạp lên thi triều, từng bước một, kiên định đi vào bên trong cửa đồng.

Mà phía sau anh, những con Tống tử vốn đang lúc nhúc như giòi bọ lúc này cũng lần lượt đứng dậy, ngay ngắn bước trên thi triều, xếp thành một đội hình quân đội chỉnh tề.

Trong nháy mắt, cả một hạp cốc đầy ắp các phương trận đã được xếp ngay ngắn.

Cứ thế, Tô Thần không ngoảnh đầu lại mà đi thẳng vào bên trong cửa đồng.

Theo sát sau anh là từng đội hình quân đội chỉnh tề.

Hạp cốc vốn chen chúc nay đã được sắp xếp thành từng phương trận một, rồi ngay ngắn tiến vào cánh cửa đồng lớn.

Khán giả xem mà ngây người.

Họ hoàn toàn không dám tưởng tượng rằng những con Tống tử lúc trước hỗn loạn tràn ra như thủy triều, giờ đây lại có thể đi về như một đội quân người sống được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Chứng kiến từng đợt phương trận tiến vào, thi triều trong hạp cốc vốn cao hơn chục mét cũng nhanh chóng giảm xuống chỉ còn dày khoảng ba bốn mét.

Toàn bộ quá trình đều được tất cả những người sống sót chứng kiến không sót một chi tiết.

Họ xúc động đến nước mắt lưng tròng, cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đã bắt đầu ổn định trở lại.

Nhìn thấy mặt trời đã đồng loạt xuất hiện ngay khi Tô Thần đặt

một chân vào cửa đồng, họ chỉ cảm thấy mình như được sống lại!

Tất cả đều xúc động ôm chầm lấy người bên cạnh, reo hò, ăn mừng niềm vui được sống sót.

Khi ánh nắng mặt trời cuối cùng cũng bắt đầu chiếu rọi lại vùng đất này, mọi người sau khi reo hò đều đồng loạt chuyển ánh mắt về phòng livestream của cửa đồng.

Chỉ thấy lúc này, đợt thi triều dưới chân núi cũng đã đến bên ngoài cửa đồng, bắt đầu xếp thành hàng ngũ chỉnh tề đi vào.

Mọi người trân trối nhìn đợt "quân đội" cuối cùng biến mất hoàn toàn bên trong cửa đồng, ai nấy đều xúc động siết chặt nắm đấm, chuẩn bị reo hò chào đón người anh hùng Tô Thần từ trong cửa bước ra!

Nhưng thấy cả hẻm núi đã trở lại yên tĩnh, ngay cả cửa đồng cũng bắt đầu từ từ khép lại, mà bóng dáng của Tô Thần vẫn mãi không xuất hiện trong ống kính.

Mọi người bắt đầu hoảng hốt gõ chữ trong phòng livestream, cố gắng gọi Tô Thần. 【Cái đó...

Tô Thần đại thần?

Anh ở trong đó tình hình thế nào rồi?】 【Đúng vậy...

Tô Thần đại thần, anh chuẩn bị ra ngoài được rồi chứ?】 【Tô Thần đại thần!

Thi triều đã được anh đưa hết vào trong rồi!

Anh mau ra đi!

Bên ngoài bây giờ không sao rồi!】 Nhưng cả phòng livestream đều vô cùng tĩnh lặng.

Họ bàng hoàng nhận ra mình căn bản không chú ý rằng ngay

khoảnh khắc Tô Thần bước vào cửa đồng, chiếc camera đang hoạt động chỉ còn lại cái mà Vương Điềm Điềm và nhóm của cô để lại trên tường!

Còn cái Tô Thần mang theo bên người đã sớm không còn dấu hiệu hoạt động!

Trong phút chốc, một cảm xúc bi thương lan tỏa khắp vùng đất này.

Khoảnh khắc đó họ đột nhiên nhận ra, người đàn ông đã cứu họ không thể trở về nữa rồi!

Dưới chân núi, Vương Điềm Điềm đã khóc thành một người lệ. "Hu hu hu...

Anh Tô Thần chắc chắn biết mình vào trong rồi sẽ không ra được nữa, nên anh ấy mới tỏ ra lạnh lùng quyết tuyệt như vậy lúc cuối!" "Tại sao chứ...

Tại sao lại là anh Tô Thần...

Anh ấy rõ ràng đã giúp chúng ta giải quyết quá nhiều phiền phức rồi..." Trần Kiến Binh và những người khác cũng bất lực cúi đầu im lặng.

Dù trong lòng họ cũng vô cùng không nỡ, cũng không hiểu tại sao một người anh hùng đã cứu cả vùng đất này, cuối cùng lại có kết cục là biến mất vĩnh viễn khỏi thế giới này?

Trong phút chốc, đủ loại cảm xúc khó tả xung đột với nhau.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn lên bầu trời phương bắc.

Vệt tàn ảnh mờ nhạt của Kỳ Lân thánh thú còn sót lại trên đó, như thể là lời an ủi cuối cùng dành cho họ.

Họ trực tiếp coi tàn ảnh của Kỳ Lân thánh thú là sự tồn tại của Tô

Thần. 【Nhìn kìa!

Kỳ Lân thánh thú vẫn còn!

Tô Thần đại thần nhất định vẫn còn!】 【Đừng khóc nữa!

Anh em hãy phấn chấn lên!] 【Đúng vậy đúng vậy!

Cửa đồng còn chưa đóng lại mà!

Sao có thể nói Tô Thần đại thần cứ thế mà đi được!】 Dòng bình luận vừa nói xong, liền thấy tàn ảnh nơi chân trời đột nhiên uốn éo một cái!

Sau đó phát ra một tiếng gầm cuối cùng long trời lở đất.

Gầm!

Sau tiếng gầm này, tàn ảnh đột nhiên tan biến không còn tăm hơi, như thể đã tan vào chân trời.

Cùng lúc đó, điều phá vỡ hy vọng cuối cùng của mọi người chính là — Thanh Đồng Môn ầm ầm đóng lại.

Lần này, hy vọng cuối cùng cũng không còn.

Mọi người ngây ngẩn nhìn màn hình, cả hẻm núi lại trở về dáng vẻ ban đầu.

Chỉ có điều nó trở nên có chút bẩn thỉu, lộn xộn và mang theo một luồng khí cổ xưa và tanh hôi.

Các học giả sống sót nói rằng đó là chướng khí, là khí độc bốc lên sau khi động thực vật mục rữa.

Xem ra nó đã lan tràn khắp hẻm núi.

Cộng thêm khí núi lửa từ vết nứt dưới quan tài mà Tô Thần đã đập vỡ trước đó vẫn không ngừng phun ra, trực tiếp phong tỏa toàn bộ hẻm núi.

Rất nhanh, hình ảnh cuối cùng cũng biến mất.

Trước khi biến mất, mọi người đều có thể nghe thấy tiếng vỏ ngoài của máy quay bị luồng khí đáng sợ kia ăn mòn và tan chảy dữ dội.

Người hiểu rõ nhất cảnh tượng này là ai không ai khác ngoài Chu Hoài Văn.

Chương 374

Chiếc máy quay này có thể nói là thành quả công nghệ cao nhất mà họ tập hợp được hiện nay.

Nói trắng ra, nếu nó còn không chịu nổi mười giây, thì cả hẻm núi này coi như vĩnh viễn không bao giờ mở ra cho họ nữa.

Điều đó cũng có nghĩa là, Tô Thần không thể nào bước ra từ hẻm núi này được nữa.

Sau khi thông tin này lan truyền ra ngoài, cả nước đau thương.

Không chỉ vì những người đã chết trong thảm họa lần này, mà còn vì Tô Thần, người đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.

Bên trong Thanh Đồng Môn.

Tô Thần nhìn cảnh tượng vừa xảy ra, chỉ cảm thấy ngơ ngác.

Chuyện này hình như có gì đó không đúng lắm thì phải?

Lẽ nào mình thật sự không ra ngoài được nữa rồi?

Nhưng hiện tại anh đang ở trong một vùng sương mù trắng xóa, không nhìn thấy gì cả.

Ngay cả thân thể cũng cảm thấy vô cùng nặng nề, phảng phất như sương mù nơi đây mang theo áp lực ngàn cân!

Đây là bên trong Thanh Đồng Môn sao?

Cảm giác chẳng có gì cả!

Vừa nghĩ đến việc mình có thể phải ở mãi trong này, Tô Thần có chút hối hận.

Đại anh hùng tái sinh cứu thế giới không nên chỉ tồn tại trong lịch

sử, mà phải bước ra ngoài để được vạn dân ca tụng, nhận lấy vinh quang vô thượng mới phải!

Nhưng bây giờ anh lại chỉ có thể đối mặt với một vùng trắng xóa này?

Tô Thần nhíu mày, tỏ vẻ vô cùng khó hiểu.

Nói là anh đã đưa hết thi triều bên ngoài vào rồi, nhưng xung quanh anh cũng đâu có hàng vạn Tống tử xuất hiện đâu?

Đang lừa anh à?

Ít nhất cũng phải có một NPC nào đó ra đi qua đi lại cho có lệ chứ?

Nhưng vô ích, dù anh có phát ra âm thanh gì đi nữa, nơi này cũng không có bất kỳ tiếng động nào.

Như thể bị tước đoạt mất cảm quan, Tô Thần nhíu mày.

Nếu thật sự là như vậy, có phải điều đó có nghĩa là anh đang ở trong cạm bẫy của sinh vật mà anh đã đối đầu bên ngoài cửa lúc trước?

Nhưng không nên thế!

Hệ thống bình thường dù tệ đến đâu cũng sẽ nhắc nhở ít nhiều chứ?

Lần này im re như chết rồi, lẽ nào sau khi vào Thanh Đồng Môn không chỉ máy quay không dùng được mà hệ thống cũng bị lấy đi rồi?

Tô Thần nghĩ vậy, quyết định lấy Hắc Kim Cổ Đao ra trước.

Nếu có khả năng khiến mình tạm thời mất đi cảm quan, thì chi bằng lấy một thứ đáng tin cậy ra phòng thân.

Nhưng vừa cầm Hắc Kim Cổ Đao trên tay, hệ thống trong đầu như vừa khởi động lại, trực tiếp nói một chuỗi thông tin dài. 【Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, giải cứu thế giới, tiêu diệt thi triều!】【Đinh!

Gói quà lớn 'Cuối cùng' đã tự động được gửi đến, mời Túc chủ kiểm tra!】【Đinh!

Thi triều cần được siêu độ gấp, mời Túc chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ siêu độ!】【Đinh!

Phát hiện điểm kinh nghiệm có thể nâng cấp trực tiếp Huyết mạch Kỳ Lân, có tiến hành nâng cấp ngay không?】【Đinh!

Phát hiện điểm trưởng thành có thể nâng cấp sủng vật ngay lập tức, có tiến hành nâng cấp ngay không?】【Đinh!

Phát hiện thuộc tính huyết mạch mới, có tiến hành dung hợp ngay không?】【Đinh!

Phát hiện điểm thuộc tính vũ khí đã đầy, có tiến hành nâng cấp Hắc Kim Cổ Đao / Kim Cương Tán ngay không?】【…】Giống như một cái loa cũ mấy chục năm không hoạt động, một khi đã kêu là phải kêu cả chục năm.

Hệ thống nhắc nhở trong đầu anh suốt gần ba phút, giống như một bà mẹ già lo chuyện bao đồng, một khi đã mở miệng là không có ý định dừng lại.

Nhưng Tô Thần đã trực tiếp chọn tắt hệ thống ở giây thứ ba mươi.

Vốn tưởng sau khi tắt đi sẽ được yên tĩnh, nào ngờ trong sương mù trước mắt đột nhiên hiện ra một dòng chữ lớn vàng óng!

Khiến Tô Thần có chút nghi ngờ liệu có phải thị giác của mình đã hoang vắng quá lâu nên sinh ra ảo giác không!【Đinh!

Phát hiện sinh vật không xác định đã thoát khỏi sự trói buộc của

Thanh Đồng Môn!

Sắp gây ra uy hiếp cho Túc chủ!

Mời lập tức đến bên ngoài Thanh Đồng Môn bắt sinh vật không xác định trở về!】 Ặc… Cái quái gì vậy, đã xong chưa?

Không phải nói nhiệm vụ cuối cùng đã làm xong rồi sao?!

Tô Thần trong lòng một trận cạn lời, lại thấy trong sương mù trước mặt hiện ra một dòng chữ nữa. 【Nhiệm vụ 'Cuối cùng' đã hoàn thành, nhiệm vụ cuối cùng đang chờ hoàn thành!】 Đã đến nước này rồi mà còn chơi trò chơi chữ chết tiệt gì nữa?

Trọng điểm là sau nhiệm vụ lại có nhiệm vụ, cứ làm mãi không hết à?

Hay là bây giờ anh đã mở ra phó bản mới rồi?

Tô Thần không hiểu.

Vấn đề lớn nhất bây giờ là chính bản thân anh cũng đang bị nhốt ở nơi kỳ quái này, ngay cả Thanh Đồng Môn ở đâu cũng không thấy, lại còn bắt anh đi tìm thứ chạy ra khỏi Thanh Đồng Môn?

Hơn nữa, bên ngoài bây giờ toàn là khí độc đúng không?

Lại còn là khí độc kinh khủng đến mức cả thiết bị bảo hộ tối tân nhất hiện nay cũng không thể ngăn cản sự ăn mòn.

Thứ quái gì chạy ra ngoài đó mà không chết ngay lập tức à?

Ừm, tất nhiên, nếu anh ra ngoài bây giờ thì tuyệt đối sẽ không bị ăn mòn.

Nếu anh nhớ không lầm, hiện tại Huyết mạch Kỳ Lân đã thức tỉnh thuộc tính Thổ và thuộc tính Mộc tương phụ tương thành, có thể ở một mức độ nhất định phục hồi nhanh chóng tổn thương cơ thể, nhưng tốc độ phục hồi cụ thể đến mức nào thì anh vẫn chưa thử qua.

Chỉ là tạm thời dùng để phục hồi sự tiêu hao thể lực khổng lồ khi ra lệnh cho thi triều tiến vào lúc trước.

Nghĩ đến đây, thi triều dường như hiểu ra vùng sương mù trước mắt này là chuyện gì rồi!

Mẹ kiếp!

Người ta nói khi cơ thể yếu ớt thì dễ bị quỷ đả tường.

Anh đi suốt con đường này toàn là đánh quỷ, lần trước ở núi Kim Tước cơ thể yếu ớt còn có hai con Nữ Khôi giúp đưa anh rời khỏi hiện trường để từ từ hồi phục.

Lần này quy mô lớn hơn lần trước gấp mấy chục lần, anh lại quên mang Hộ pháp ra ngoài!

Ngay lập tức, anh triệu hồi hai con Nữ Khôi từ không gian hư số ra. "Tham kiến chủ nhân!" Hai con Nữ Khôi vừa xuất hiện liền vô cùng cung kính hành lễ với Tô Thần.

Thân hình mềm mại, ngay cả tư thế cũng uyển chuyển hơn nhiều.

Giữa những cử chỉ giơ tay nhấc chân, đều toát lên vẻ phong tình! "Ừm, các ngươi xem giúp ta xung quanh có thứ gì đang gây rối không, thu phục được thì thu phục!" Tô Thần thản nhiên gật đầu nói.

Hai con Nữ Khôi đáp lời rồi lao thẳng vào trong sương mù.

Một lúc lâu sau, Tô Thần mới đột nhiên phản ứng lại.

Khốn kiếp?!

Hai con Nữ Khôi vừa rồi nói chuyện?!

Chương 375

Hình như giọng cũng khá hay!

Không đúng!

Trọng điểm là theo điểm nâng cấp của chúng, ít nhất còn cần… Tô Thần đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, bắt đầu kiểm tra bảng trạng thái.

Vừa nhìn, mẹ nó, cả người anh ngẩn ra!

Hệ thống: Hệ thống Chỉ Điểm Thần Cấp.

Thể chất Túc chủ: Vượt qua nam giới trưởng thành bình thường sáu mươi ba lần.

Không gian hư số: Hai nghìn ba trăm mét khối.

Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân.

Thuộc tính Thủy 68 điểm, năng lực Thần Thanh (Thần thanh khí minh, tinh thần lực tăng cường), Tị Thủy (Có thể hô hấp trong nước, duy trì ít nhất 90 phút).

Thuộc tính Mộc 49 điểm, năng lực Sinh Trưởng (Vạn vật trường sinh, đẩy nhanh tốc độ lành vết thương), Hấp Phụ (Có thể hấp thụ năng lượng trong môi trường đặc định, đoạt lấy gần một nửa năng lượng của đối phương).

Thuộc tính Hỏa 70 điểm, năng lực Bạo Ngược (Tăng uy lực bản thân lên hơn năm lần trong nháy mắt, có thể duy trì một phút), Hỏa Kháng (Chống lại nhiệt độ cao gần gấp bốn lần thân nhiệt, có thể duy trì 90 phút).

Thuộc tính Thổ 30 điểm, năng lực Cố Bản (Ngồi giữa tâm bão mà không hề lay động), Ngưng Hợp (Có thể chủ động ngưng tụ năng

lượng xung quanh để bản thân sử dụng, có thể duy trì 120 phút).

Năng lực dung hợp đặc thù của thuộc tính huyết mạch có hai loại.

Thuộc tính Thổ Mộc, Trị Dũ (Có thể chữa lành vết thương thấy cả xương trắng trong vòng ba phút).

Thuộc tính Thủy Thổ, Lược Đoạt (Với thế nước lũ cuồn cuộn đoạt lấy năng lượng của đối tượng cố định, và nhanh chóng hấp thu).

Đạo cụ: Phát Khâu Ấn một chiếc (Phát Khâu Ấn nhận được nâng cấp đặc thù, trở thành Thiên Quan Kỳ Lân Ấn, quỷ thần đều tránh, thần trí thanh minh, còn có thể khống chế thần trí người thường ba mươi phút), ba cấp Đại tướng quân phù hai mươi lá, có thể trấn áp Tống tử giai đoạn Thi Chí Bất Hóa Cốt.

Tiên thiên đồng tiền tám trăm mười đồng (Có thể hợp thành ba cấp Tiên thiên đồng tiền một trăm linh ba đồng).

Điển tịch: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (bản hoàn chỉnh), Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Vũ khí: Hắc Kim Cổ Đao, cấp tám thuộc tính +22, phụ trợ năng lượng Kỳ Lân đồng thời phụ trợ năng lực Huyết mạch Kỳ Lân.

Kim Cương Tán, cấp 7 thuộc tính +49, có thể chống lại lực va đập sáu mươi tấn.

Phó tòng: Tiểu Tượng, Tiểu Hồng, cấp độ là Phục Thi, điểm số +180, cách cấp độ tiếp theo Bất Hóa Cốt còn cần ba nghìn sáu trăm điểm nâng cấp.

Sủng vật: Tiểu Bạch, Tiểu Hôi, cấp độ trưởng thành là cấp tám, cấp độ tối đa là cấp mười.

Kỹ năng đặc biệt hiện tại của Tiểu Bạch là thân hình có thể tùy ý biến lớn biến nhỏ, kỹ năng đặc biệt hiện tại của Tiểu Hôi là Bạo Lực

Đại Bãi Chùy, toàn lực một cú, có thể đánh bay vật nặng gần ba mươi tấn trong nháy mắt. … Sau đó còn lại một đống đồ khoa học tạp nham.

Tô Thần lười xem.

Bởi vì trong suốt quá trình anh tắt hệ thống, gã này đã tự động nâng cấp tất cả những thứ có thể nâng cấp!

Hơn nữa là nâng cấp toàn diện!

Trực tiếp tiêu sạch điểm kinh nghiệm mà anh đã vắt óc suy tính thu thập trong suốt thời gian qua!

Ngay cả những món đồ khoa học tạp nham mà người của viện nghiên cứu nhét cho cũng bị nó nâng cấp ở mức độ khác nhau!

Quỷ tha ma bắt!

Cái hệ thống chó má này ít nhiều cũng có máu S trong người rồi!

Nhưng các thuộc tính về cơ bản đều tăng vọt theo cấp số nhân.

Giống như hai tiểu gia hỏa Tiểu Bạch và Tiểu Hôi có lẽ là điều khiến anh kinh ngạc nhất.

Tăng vọt bốn cấp!

Các thuộc tính về mọi mặt của cơ thể đều được cường hóa ở các mức độ khác nhau, chưa kể còn có thêm kỹ năng đặc biệt!

So với khả năng dời non lấp biển của Tiểu Hôi, Tô Thần lại hứng thú hơn với khả năng biến lớn biến nhỏ của Tiểu Bạch.

Anh liền liếc nhìn thêm một cái, nhỏ nhất hiện tại có thể biến thành kích thước của một con chim sẻ!

Trọng điểm là khi thân hình nhỏ lại, tốc độ của nó cũng sẽ tăng lên theo cấp số nhân!

Tiểu gia hỏa như vậy có quá nhiều công dụng!

Còn về Tiểu Hồng và Tiểu Tượng, trước đây để chúng có thể hiểu được mệnh lệnh của mình, có thể suy nghĩ đơn giản đã là rất tốt rồi!

Điểm kinh nghiệm tiêu hao trên người chúng về cơ bản gấp ba lần so với những nâng cấp khác.

Nhưng dù tiêu hao như vậy, khoảng cách khổng lồ để nâng cấp cấp độ cương thi vẫn khó có thể lấp đầy.

Anh ước tính ban đầu, để nâng cấp chúng cùng lúc lên giai đoạn Phục Thi, ít nhất cũng phải làm nhiệm vụ tích lũy điểm kinh nghiệm thêm ba bốn năm nữa!

Nhưng không ngờ a!

Nhiệm vụ 'Cuối cùng' này thật là pro!

Hành hạ anh khó chịu thì khó chịu thật, nhưng phần thưởng cũng quá ư là đã!

Về kỹ năng, vẫn chỉ có Khôi Tinh Thích Đấu.

Nhưng vì Huyết mạch Kỳ Lân được nâng cấp, uy lực của Khôi Tinh Thích Đấu cũng vượt xa trước đây.

Chiêu thức không được nâng cấp, ngược lại còn quy về một.

Tô Thần đối với điểm này cũng không có gì.

Dù sao chiêu thức pro nhất cũng chỉ là một chiêu chế địch thôi đúng không?

Hơn nữa, căn bản của Khôi Tinh Thích Đấu cũng chỉ là một chiêu diễn sinh ra những chiêu thức hoa hòe hoa sói.

Bản thân anh cũng không dùng nhiều.

Về cơ bản đều dựa vào việc nâng cấp khả năng phản ứng và sức

mạnh của bản thân để chế ngự địch.

Sau khi xem qua sơ lược bảng trạng thái sau khi hệ thống tự động nâng cấp, Tô Thần thấy sương mù trước mắt vẫn dày đặc, Tiểu Hồng và Tiểu Tượng cũng đã biến mất trong đó, không có ý định quay lại.

Nhìn cái thế lao ra của chúng lúc trước, đại khái có thể đoán được xung quanh dù có sương mù dày đặc, thì cũng nên là địa hình bằng phẳng, về cơ bản không có chướng ngại vật gì.

Điều đó có nghĩa là đối với chúng, sương mù này chỉ là đồ trang trí.

Nói trắng ra, vẫn là do tiêu hao quá nhiều khi đi vào, dẫn đến bản thân lơi lỏng cảnh giác.

Tô Thần nhìn chiếc máy quay đã không thể truyền đi bất cứ thứ gì nữa, có chút bất đắc dĩ.

Ít nhất thì ở bên ngoài, danh dự của một người được tôn sùng như thần minh như anh cũng đã được bảo toàn.

Nếu để người ta biết sau khi làm một việc uy phong lẫm liệt như vậy, vừa vào Thanh Đồng Môn đã trúng ảo giác, lại còn mất một lúc lâu mới phản ứng lại, thì đúng là sẽ có chuyện cho dân mạng bàn tán rồi.

Vừa lấy Thiên Quan Ấn ra, cả nơi này đều trở nên trong sáng.

Sương mù tan biến hết.

Tầm nhìn trong nháy mắt trở nên vô cùng thông thoáng!

Nhưng sau khi nhìn rõ toàn bộ khung cảnh nơi đây, Tô Thần sững sờ.

Đây… đây lại là một hẻm núi?!

Nhưng so với hẻm núi bên ngoài rõ ràng bẩn thỉu, tích tụ và không

mấy thông thoáng, hẻm núi bên trong này lại có một luồng khí rất thoải mái.

Hai bên vách đá cao chót vót, dựng đứng, nhìn sơ qua cao khoảng hơn trăm mét, lác đác treo vài cây cổ thụ không rõ tên.

Chiều rộng của hẻm núi bên dưới ước chừng khoảng hai mươi mét.

Kéo dài ra xa, nhưng cũng không thẳng tắp.

Giống như bây giờ nhìn từ vị trí của Tô Thần, khoảng một trăm mét là có một khúc cua.

Nhìn về phía sau, cũng tương tự, khoảng hơn một trăm mét là một khúc cua.

Chương 376

Cánh cửa đồng khổng lồ kia đã sớm biến mất không thấy đâu.

Điều này khiến Tô Thần có chút cạn lời.

Hệ thống còn bảo anh đi tìm lại thứ vừa chạy ra ngoài?

Nhưng bây giờ anh còn không biết cửa ở đâu nữa!

Hơn nữa, điều khiến anh càng thêm hoang mang là anh nhớ rất rõ mình đã đi vào Thanh Đồng Môn chưa đến mười mét!

Trọng điểm là không có rẽ, trong lúc đó cũng không nghe thấy tiếng động gì.

Ừm… nói đến tiếng động, hình như nơi này bây giờ cũng tĩnh lặng đến khó tả!

Cảm giác như ngay cả phòng giam nhỏ trong tù cũng không yên tĩnh đến thế!

Tức là trước khi ra ngoài bắt lại "sinh vật không xác định" mà hệ thống đề cập, anh còn phải tự mình tìm đường ra.

Có Thiên Quan Kỳ Lân Ấn trong tay, mọi ảo giác của yêu ma quỷ quái đều vô hiệu.

Anh đá một hòn đá.

Keng— Hòn đá bay về phía trước, đập vào vách đá phát ra âm thanh trong trẻo.

Ừm.

Bây giờ cũng có thể loại trừ vấn đề "âm thanh bị tước đoạt" ở đây rồi.

Đang nghĩ ngợi, sự chú ý của Tô Thần lại bị thu hút xuống dưới chân.

Dưới chân toàn là những hòn đá tròn màu xám trắng kỳ lạ, giống như đá cuội, nhưng lại giống một loại đá cấu trúc đặc biệt hơn.

Anh tiện tay nhặt một viên lên, có thể thấy rõ những đường vân lộn xộn trên đó.

Tô Thần nhíu mày.

Đây là một cảm giác thị giác rất kỳ lạ.

Đặc biệt là khi thị giác của bản thân anh đã được tăng cường đến mức có thể nhìn thấy rõ đặc điểm của vật thể cách xa gần một cây số.

Anh vậy mà chỉ có thể nhìn rõ màu xám trắng của hòn đá dưới chân.

Mãi đến khi nhặt hòn đá lên, mới có thể phát hiện những hoa văn kỳ lạ trên đó.

Trọng điểm là hòn đá này càng giống như một phiên bản thu nhỏ của bích họa trong mộ thất.

Trên đó rõ ràng có vẽ những hình người nhỏ, nhưng cụ thể đang làm gì thì lại không nhìn rõ.

Hình ảnh như vậy tiếp tục xuất hiện trên những hòn đá khác cao bằng nửa người, chỉ khi đến gần mới có thể nhìn rõ trên đó có vẽ những hình người kỳ lạ.

Những hình người này rất kỳ lạ, cho người ta một cảm giác thị giác như đang chuyển động.

Cảm giác đầu tiên của Tô Thần là phiên bản mini hoặc là Mật Lạc Đà cổ xưa hơn.

Nhưng khi anh vung đao chém vỡ hòn đá.

Bên trong hòn đá lại không xuất hiện bất kỳ sinh vật kỳ lạ nào, ngược lại những thứ được khắc trên đó lập tức biến mất sạch sẽ, hòn đá trực tiếp biến thành một hòn đá bình thường. "Hệ thống, nơi này rốt cuộc là sao?

Lẽ nào bây giờ tôi đã hôn mê rồi?" Hệ thống trong đầu anh lạnh lùng châm chọc. 【Đinh!

Nhiệm vụ vẫn đang tiếp tục, mời Túc chủ đừng có những suy nghĩ không thực tế như vậy.】 Sau đó nó lại nói. 【Bên trong Thanh Đồng Môn tồn tại nhiều không gian hư số, về mặt thị giác sẽ sinh ra hiện tượng mà đại não khó xử lý, đây là tình huống bình thường.】 【Và những không gian hư số này đều ở trong trạng thái phong bế ổn định, Túc chủ không cần lo lắng.】 Ặc… Câu trả lời này rõ ràng là rất thừa thãi.

Nhưng đúng là vậy thật.

Đám quân Tống tử hơn mười vạn lúc trước tiến vào biến mất không thấy đâu chắc cũng vì điểm này.

Tô Thần lập tức thay đổi suy nghĩ.

Những gã đó chắc đã trở về không gian hư số của riêng mình.

Còn mình vì không thuộc về nơi này, nên con đường mình đang đi hẳn là không gian thực sự bên trong Thanh Đồng Môn.

So sánh ra, đây cũng nên là lý do mà người nhà họ Trương cứ mười năm lại đổi người vào gác cửa.

Nếu không gian hư số mọc lên khắp nơi thật, thì khả năng Tiểu Ca có đi không có về là khá lớn!

Tổng hợp lại, biện pháp bảo hiểm này khá tốt!

Tiểu Hồng và Tiểu Tượng chắc đã đi về phía hẻm núi phía trước.

Anh suy nghĩ một lát, trực tiếp gọi Tiểu Hôi đang ngủ khò khò từ không gian hư số ra.

Tiểu Bạch tự nhiên là không tình nguyện đi đi lại lại trong không gian.

Nhưng sau khi Tô Thần ném cho nó một đống lương thực, tiểu gia hỏa lập tức vui vẻ biến nhỏ lại, rồi nhìn đống thức ăn như một ngọn núi nhỏ mà nhảy tưng tưng.

Thao tác này khiến Tô Thần ngẩn người.

Hóa ra biến lớn biến nhỏ còn có tác dụng như vậy?

Đúng là tiết kiệm lương thực.

Anh trực tiếp nhảy lên lưng Tiểu Hôi, tiện tay ném Hắc Kim Cổ Đao lên trên.

Bốp!

Đúng như dự đoán, khi Hắc Kim Cổ Đao vượt qua điểm cao nhất của vách đá, nó như đâm vào thứ gì đó, trực tiếp rơi mạnh xuống.

Tô Thần lập tức nhảy lên, vững vàng bắt lấy Hắc Kim Cổ Đao, nhưng trên tay vẫn cảm nhận được sự chấn động mạnh mẽ.

Ngay cả Tiểu Hôi cũng nhìn lên trên, bất an kêu mấy tiếng, dường như vô cùng nghi hoặc trên đó xuất hiện thứ gì đáng sợ.

Hắc Kim Cổ Đao sau khi nâng cấp, nói không ngoa là có thể trực tiếp chém rách cả không gian!

Nhưng bây giờ lại bị một rào cản không tên đụng phải văng trở lại.

Và anh có thể cảm nhận rất rõ ràng, rào cản phía trên không hề có bất kỳ dao động nào.

Chậc.

Xem ra muốn tìm đường tắt ra ngoài có chút không thực tế.

Nhưng Tô Thần cũng không nản lòng.

Mình còn có thú cưỡi mà, nơi lớn đến đâu chẳng phải một loáng là đi hết sao?

Tiểu Hôi giang cánh bay thẳng về phía trước.

Nơi này dường như không phân biệt ngày đêm, lúc nào cũng sáng như ban ngày.

Nhiệt độ cơ thể cảm nhận được chắc khoảng hơn hai mươi độ.

Nhìn vách đá hai bên có vết nước chảy xói mòn, Tô Thần đoán rằng, rất lâu về trước nơi này hẳn có một con sông sâu gần ba mươi mét.

Nhưng giờ đã khô cạn, hoàn toàn không có chút độ ẩm nào.

Quan trọng là nơi này cũng không có dấu vết của sinh vật tồn tại.

Mà hắn đưa tay hái một chiếc lá của loại cây kỳ lạ mọc trên cao, có thể cảm nhận được thực vật đó vẫn đang sinh trưởng khá bình thường.

Trong nháy mắt, đã đến chỗ ngoặt.

Hẻm núi hiện ra trước mắt, ngoài vài cái cây mọc rải rác trên vách đá, về cơ bản không khác gì hẻm núi lúc trước.

Chiều dài và chiều rộng cũng tương đương.

Về cấu tạo, cảm giác đầu tiên của Tô Thần là một phiên bản "phủ xanh" khác của Ma Quỷ thành.

Chương 377

Nhưng nhìn kỹ vẫn có thể thấy những thay đổi nhỏ.

Trên mặt đất có một vũng chất lỏng đen ngòm.

Chắc là thứ vừa rồi không biết sống chết, dám giở trò đâm đầu vào tường với hắn.

Vết móng tay hằn sâu trên vách đá chắc là do hai nữ khôi để lại, Tiểu Hôi cũng nhận ra thứ đó, vội tăng tốc.

Sau khi liên tục rẽ qua ba bốn hẻm núi tương tự, cuối cùng cũng thấy hai bóng áo đỏ đang dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo thứ gì đó.

Tô Thần đang định nhìn kỹ thì thấy chúng biến mất ở chỗ ngoặt.

Hắn đành phải đuổi theo.

Trước mặt lại bất ngờ xuất hiện một hẻm núi chia ngả.

Tô Thần, người đã ghi nhớ kỹ lộ tuyến trước đó trong đầu, nhìn vào ngã rẽ này, trong lòng thầm tính toán.

Theo vị trí bát quái, hẻm núi bên trái là sinh môn, còn hẻm núi bên phải là tử môn!

Nhưng cái thứ dơ bẩn màu đen kia lại như một tú bà vô liêm sỉ, không ngừng vẫy tay gọi hắn qua đó.

Nhưng hiện tại hắn cũng không tìm thấy đường ra.

Tô Thần bèn để Tiểu Hôi xông vào tử môn.

Hắn khá tò mò, hai con đại tống tử đã chết cả ngàn năm chạy vào tử môn sẽ xảy ra vấn đề gì.

Gặp bug chăng?

Sau khi bay qua hai hẻm núi y hệt nhau nữa, Tô Thần bắt đầu thắc mắc.

Nếu Tiểu Hồng và Tiểu Tượng ngay từ đầu đã làm bị thương thứ đó, đối phương vẫn luôn chạy trốn trong tình trạng bị thương, vậy tại sao chạy xa như vậy mà chúng vẫn chưa bắt được cái thứ gây rối kia.

Lẽ nào đối phương cố ý dẫn chúng vào tử môn?

Vết bẩn màu đen trên mặt đất mang theo tử khí nặng nề.

Ít nhất cũng phải là tà túy ngâm trong quan tài tối thiểu ba nghìn năm trở lên mới khiến người ta ngửi thấy mùi ở khoảng cách hơn ba mươi mét.

Còn về "âm binh tá đạo" mà Ngô Tà miêu tả trong bút ký trước đây, đến giờ hắn vẫn chưa thấy.

Theo lý thuyết, khi cánh cửa đồng mở ra, lẽ ra phải xuất hiện cảnh tượng hoành tráng "âm binh tá đạo".

Nhưng hiện tại dường như chẳng có gì xảy ra!

Quan trọng là, âm binh vào đây lẽ ra phải có việc riêng của mình chứ?

Là vào để triều bái lão đại của mình?

Hay làm việc gì khác?

Tóm lại, tà túy không thể tự trấn áp chính mình được.

Nơi này hẳn phải tồn tại những kiến trúc hoặc thứ gì đó phức tạp hơn?

Tiếc là hắn không gặp đúng thời điểm, nếu không trực tiếp để âm binh dẫn đường chắc sẽ đỡ được khối phiền phức!

Đang nghĩ ngợi, trong hẻm núi ở khúc cua phía trước đột nhiên

vang lên một tiếng hét thảm thiết đinh tai nhức óc.

Tiểu Hôi lập tức tăng tốc lao tới.

Chỉ thấy giữa hẻm núi, hai bóng người đỏ rực đang đối đầu với thứ gì đó.

Tô Thần trực tiếp nhảy từ lưng Tiểu Hôi xuống, đồng thời thu nó vào không gian hư số.

Trên mặt đất, thứ đã bị Tiểu Tượng và Tiểu Hồng đánh trọng thương là một con búp bê đầu to toàn thân phủ đầy chất lỏng sền sệt đen kịt.

Rất giống với đại đầu thi thai gặp trước đó.

Nhưng rõ ràng con này cao cấp hơn một chút.

Ngay cả cơ thể cũng ở trạng thái bán trong suốt.

Nếu không phải có chất lỏng màu đen không ngừng chảy ra, về bản chất nó sẽ giống như một con búp bê pha lê bán trong suốt.

Niên đại ước tính sơ bộ còn lâu hơn cả đại đầu thi thai ẩn trong con quái vật lớn kia.

Theo cấp bậc cương thi, nói một cách nghiêm túc thì lẽ ra nó đã đến giai đoạn bất hóa cốt.

Nhưng rõ ràng, thực lực của tên này cũng bình thường.

Chắc cũng là do khinh địch, nên mới bị hai con tống tử vừa thăng lên giai đoạn phục thi khống chế.

Tô Thần đang nghĩ, hệ thống lại bất mãn nhắc nhở trong đầu. 【Sau khi được nâng cấp đặc biệt, thực lực của nữ khôi sẽ cao hơn tống tử cùng cấp bậc gấp năm lần trở lên, đây là sự nghiền ép vượt cấp bình thường, mong túc chủ hiểu rõ.】 Chậc, thật cạn lời.

Ngươi là một cái hệ thống mà cũng ngạo kiều lên à!

Nhưng, đại đầu thi thai trước mặt rõ ràng có sức hấp dẫn hơn.

Tô Thần trực tiếp đi tới, hắn khá tò mò.

Nơi hắn ở lúc đó không hề có bất kỳ quan tài hay công trình kiến trúc nào, con tống tử này lại cố tình chạy xa như vậy chỉ để bẫy hắn sao?

Đại đầu thi thai đang rên rỉ trên đất thấy người đã bẫy mình lúc đầu, vẻ mặt lập tức lại kiêu ngạo.

Nó trợn to hai mắt, hung hăng nhìn Tô Thần, dường như làm vậy có thể giúp nó lấy lại chút thể diện.

Nhưng vừa quay đầu đã bị Tô Thần đá một phát. "Ngươi hung với ai đấy?

Đã thế này rồi mà còn hung dữ như vậy, xem ra ra tay vẫn chưa đủ ác!" Tiểu Hồng và Tiểu Tượng nghe vậy, vội giơ vuốt sắc ra định xông lên cho đại đầu thi thai nếm mùi.

Nhưng đại đầu thi thai đột nhiên quỳ xuống đất, điên cuồng dập đầu lia lịa.

Hành động này khiến Tô Thần ngẩn người.

Hắn vẫn luôn biết thứ này thù dai, tư duy cũng khá tốt.

Nhưng hắn không ngờ so với hai thứ không biết sống chết trước đó, thứ này... chậc, còn rất biết xem thời thế!

Vừa thấy tình hình không ổn, cái đầu dập mạnh đến nỗi những thứ bên trong văng ra không ít. "Ngươi nghe hiểu ta nói đúng không?" Đại đầu thi thai ngơ ngác gật đầu.

Tô Thần lại nói: "Nơi này có công trình kiến trúc nào không?

Hay vẫn luôn là hẻm núi kéo dài thế này?" Lời này vừa ra, đại đầu thi thai ngây người.

Một lúc lâu sau cũng không nói được một câu, hay làm ra một biểu cảm nào.

Điều này làm Tô Thần sững sờ.

Hóa ra việc nghe hiểu tiếng người là giả à?

Đây không phải là lãng phí thời gian của hắn sao!

Hắn lập tức phất tay định để Tiểu Hồng và Tiểu Tượng kết liễu nó.

Nào ngờ đại đầu thi thai lại như đột nhiên phản ứng lại điều gì, nhảy hai cái về hướng lúc đến.

Xong việc, nó lại quay đầu nhìn Tô Thần.

Dường như đang muốn nói nó sẽ dẫn đường?

Tô Thần thấy vậy, vô thức nhìn về phía trước.

Vẫn là hẻm núi trống trải, bị bao phủ bởi thứ ánh sáng trắng không rõ tên.

Chương 378

Nhưng rõ ràng, khí tức ở đây không giống với cảm nhận trước đó.

Khí tức này mang một luồng tử khí nặng nề.

Giống như cảm giác mà vạn nhân quan ở chỗ cây đồng khổng lồ mang lại cho hắn.

Không có hàng vạn người chết ở đây thì tuyệt đối không thể sinh ra khí tức như vậy!

Nghĩ đến đây, Tô Thần hứng thú.

Từ xưa ác long đều giữ kho báu.

Theo kinh nghiệm trước đây, nơi càng nguy hiểm, bảo vật càng nhiều!

Hắn dứt khoát phất tay rồi đi về phía trước.

Tiểu Tượng lập tức hiểu ý, xách đại đầu thi thai lên.

Đại đầu thi thai lập tức ngơ ngác.

Nó trợn to mắt đầy nghi hoặc.

Nó cảm thấy mình vừa rồi đã chỉ rõ phương hướng rồi mà?

Chỉ xong rồi thì không phải nên đi theo hướng nó chỉ sao?

Tại sao bọn họ lại có thể tự nhiên đi về hướng ngược lại như vậy?!

Phía trước không đi được đâu!

Đi là có chuyện lớn đó!

Đại đầu thi thai bắt đầu liều mạng giãy giụa, chất lỏng màu đen văng tung tóe nó cũng không màng.

Toàn thân đều thể hiện sự kháng cự với phía trước.

Điều này đã thành công thu hút sự chú ý của Tô Thần.

Hắn dừng bước, quay đầu nhìn đại đầu thi thai đang giãy giụa không ngừng trên tay Tiểu Tượng.

Khóe miệng hiện lên nụ cười đầy ý vị, "Sao thế, không phải vừa rồi là ngươi dẫn đường sao?

Giờ lại sợ à?" "Không cần lo.

Lát nữa phía trước dù có xuất hiện thứ gì, ta cũng sẽ ném ngươi lên trước để thử thực lực của đối phương đầu tiên!" Đại đầu thi thai hoàn toàn ngớ người.

Đây có phải tiếng người không vậy?

Mấy trăm năm không thấy con người sống vào đây, sao vừa vào đã gặp ngay một kẻ kỳ quái như thế?!

Nhưng phía trước...

Nó kinh hãi trợn to mắt, chỉ thấy không gian hẻm núi phía trước đã méo mó trong nháy mắt.

Thay vào đó là một hang động đen ngòm.

Tỏa ra trước mặt là mùi hôi tanh nồng nặc và ẩm ướt, tạo thành sự tương phản rõ rệt với sự khô ráo của cả hẻm núi.

Không nghi ngờ gì, đây chính là thứ mà đại đầu thi thai muốn hai nữ khôi gặp phải khi nó điên cuồng chạy trốn lúc trước.

Tô Thần vô thức liếc vào bên trong, vốn định xem rốt cuộc có thứ gì kỳ lạ.

Nào ngờ, đen kịt một mảng không thấy gì cả.

Tương tự cảm giác bên trong Huyền Hồn Thê, nhưng rõ ràng

dược liệu bên trong sẽ hoạt động!

Chỉ một cái liếc mắt, Tô Thần đã nhận ra có thứ gì đó bên trong đang nhìn chằm chằm, tỏa ra ngoài.

Giống như cảm giác "sát khí" được miêu tả trong tiểu thuyết võ hiệp!

Ngay cả Tiểu Hồng và Tiểu Tượng phía sau cũng bắt đầu run lẩy bẩy.

Sự tương phản này có phần hơi lớn.

Hắn nhớ rằng cái thứ có thể đối thoại với hắn bên trong con quái vật lớn lao ra lúc trước dường như cũng không khiến Tiểu Hồng và Tiểu Tượng có cảm giác như vậy.

Nếu không phải hắn đứng phía trước, có lẽ bây giờ Tiểu Hồng và Tiểu Tượng đã bỏ chạy rồi. "Sao thế, quái vật bên trong là cấp bậc gì?" Hắn trực tiếp hỏi hai nữ khôi, dù sao cũng khó khăn lắm mới có thần trí và giao tiếp được.

Tiểu Hồng, Tiểu Tượng ngẩn ra, rồi ngơ ngác nhìn vào trong.

Tiểu Tượng xách đại đầu thi thai trên tay, đối mặt với nó một lúc.

Sau đó, nó mới cung kính nói với Tô Thần: "Nó nói đó là một tống tử cấp phục thi, bản thân niên đại lẽ ra đã sớm đến giai đoạn bất hóa cốt." "Nhưng vì bản thân giết chóc quá nhiều hoặc nguyên nhân khác, nên cố thủ ở đây." Giết chóc quá nhiều?

Tô Thần có chút tò mò, hắn nghĩ đến vị hoàng đế giết người nhiều nhất trong lịch sử, là giết mười lăm vạn người.

Nếu thực sự giết chóc quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến việc thăng cấp cương thi sau khi chết, vậy ngưỡng cửa này có phải đặt quá cao không?

Nào ngờ Tiểu Tượng lại bổ sung: "Nó nói là giết chóc sau khi thăng cấp thành phục thi... dường như đã tàn sát năm tòa thành." Năm tòa thành?!

Tô Thần sững sờ, theo thời gian tính toán thì cũng chỉ là chuyện trong vòng gần một ngàn năm.

Vậy ít nhất mỗi thành cũng phải quy mô năm vạn người, tối thiểu cũng giết gần hai mươi lăm vạn người?!

Đây là hành vi súc sinh gì vậy!

Nếu đây là lịch sử bị thiếu sót trong giai đoạn đứt gãy, e rằng lịch sử thật còn đẫm máu hơn gấp vô số lần!

Đương nhiên cũng rất có thể là chuyện xảy ra sau khi Trương gia bị diệt vong.

Hoặc là tên này trước đây vẫn luôn lang thang bên ngoài, sau này mới bị bắt về?

Nghĩ đến đây, Tô Thần bắt đầu thấy tiếc vì lúc trước đã không xem kỹ những gì được khắc trên đống quan tài của Trương gia.

Biết đâu có thể tìm ra được bên trong này có thứ gì?

Ít nhất cũng không cần phải đoán mò như bây giờ.

Nhưng hắn đã hiểu sơ sơ.

Bên trong cánh cửa đồng này tám chín phần mười còn có một công dụng khác – nhà tù của người Trương gia.

Giống như khái niệm ban đầu của cái gọi là cổng địa ngục chính là phong tỏa vĩnh viễn ác quỷ vào bên trong.

Nguyên nhân người Trương gia sau khi phong ấn những quái vật cố hữu vào trong cửa đồng, vẫn cần người thay phiên vào canh giữ, hẳn là sau đó họ còn nhốt những tà túy từ khắp nơi vào đây (khả năng

cao là những con quái vật lớn không thể giải quyết bằng phương pháp thông thường).

Giống như hành vi "âm binh tá đạo", biết đâu cũng là người Trương gia dùng Quỷ Tỳ để đưa những tà túy khó giải quyết vào.

Nếu thực sự là như vậy thì cũng rất dễ giải thích tại sao nơi này lại tích tụ nhiều tống tử đến thế.

Còn như tên toàn thân đen kịt trước mặt này, trên người còn sót lại vết đao sâu hoắm, khả năng cao là bị đánh phục rồi mới bị đưa vào.

Nhưng Tô Thần không hiểu lắm.

Dù sao lúc đầu hắn đã siêu độ cho thi triều ở Kim Tước sơn, tuy việc đó tiêu hao rất nhiều năng lượng của hắn, sau khi về cơ bản là ngủ như chết, nhưng phương pháp siêu độ của Quỷ Tỳ, người Trương gia với tư cách là người nắm giữ lẽ nào lại không biết?

Không siêu độ tại chỗ mà còn phiền phức đưa vào đây.

Có phải là đầu óc có vấn đề không?

Đang nghĩ, hệ thống hiếm khi chủ động lên tiếng giải thích. 【Thực ra là vì huyết mạch Kỳ Lân của túc chủ sau khi được cải tạo, khả năng chịu đựng đã vượt xa chiến lực bình thường của người Trương gia quá nhiều lần.】 【Bình thường dù là các tộc trưởng Trương gia qua các đời, cũng chỉ có thể dùng Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ khống chế trên mười phi cương, ngoài ra không còn dư lực khống chế nào khác.】 【Hơn nữa, huyết mạch Kỳ Lân chưa được cải tạo sau khi khống chế Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ sẽ trực tiếp tiêu hao sinh mệnh, và sử dụng lâu dài còn gây ảnh hưởng nhất định đến tinh thần.】 【Do đó không phải người Trương gia không muốn dùng Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ để siêu độ trực tiếp cho những tống tử không thể trừ khử bằng phương pháp thông thường, mà là

không thể.】 Nghe xong, Tô Thần ngẩn ra.

Hóa ra hành vi lúc đầu của mình nếu đổi lại là người Trương gia làm, thì đó hoàn toàn là hành vi tự sát!

Chả trách lúc đó hắn cảm thấy toàn thân như sắp bị rút cạn.

Hóa ra nếu chưa nâng cấp huyết mạch Kỳ Lân, lúc đó có lẽ hắn đã chết ngay tại chỗ rồi?

Chương 379

"Ngươi không đúng rồi!

Chuyện này lúc đó lẽ ra phải nhắc nhở ta chứ?" Tô Thần bất mãn.

Suốt chặng đường này, hệ thống rất ít khi chủ động giải thích cho hắn những chuyện bí ẩn này.

Bây giờ lại cách một khoảng thời gian dài như vậy, hơn nữa là sau khi hắn giải quyết thi triều quy mô lớn lần thứ hai mới giải thích nguyên nhân.

Nào ngờ, hệ thống lại chậm rãi nói. 【Lần này túc chủ chưa hoàn toàn giải quyết thi triều, chỉ là đưa chúng về nơi giam giữ bên trong cửa đồng.】【Chỉ sau khi siêu độ toàn bộ mới được coi là hoàn thành nhiệm vụ, mời túc chủ tiếp tục cố gắng!】 Hự...

Tô Thần hoàn toàn cạn lời.

Hóa ra dù bây giờ hắn đã không còn thấy thi triều nữa, cuối cùng vẫn phải xử lý xong mới ra ngoài được?

Độ khó hoàn thành nhiệm vụ này khá lớn đấy!

Nhưng, điều này không nghi ngờ gì cũng đã khơi dậy ý chí chiến đấu của hắn.

Chuyện này bản thân nó đã rất ngầu rồi!

Ngay cả tộc trưởng Trương gia siêu cấp pro cũng không làm được việc này, hắn chỉ bị rút cạn một chút thì có là gì?!

Nhưng hắn cũng đã hoàn toàn hiểu ra.

Chả trách tộc trưởng Trương gia đều dễ mắc chứng "thất hồn", hóa ra cũng có quan hệ nhất định với việc điều khiển Quỷ Nữu Long

Ngư Ngọc Tỷ.

Nhưng ngược lại, Tô Thần lại nghĩ đến một chuyện khác. "Nếu ta nhớ không lầm, tuổi thọ của người Trương gia thường khá dài, vậy huyết mạch của ta đã được nâng cấp, có phải tuổi thọ cũng dài hơn không?" 【Điểm này không cần nghi ngờ, tuổi thọ hiện tại của túc chủ vào khoảng ba trăm năm.】 【Khi huyết mạch Kỳ Lân nâng cấp đến một giai đoạn nhất định, hoặc thu thập đủ thuộc tính Ngũ hành, còn có thể xuất hiện biến số nhất định.】 【Túc chủ có thể mong đợi hình thái giai đoạn tiếp theo của huyết mạch Kỳ Lân.】 Lại úp mở.

Nhưng ba trăm tuổi, tuổi thọ này có thể coi là còn hơn cả lão bất tử rồi nhỉ?

Tô Thần rất hài lòng, liền rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Với tư thái ngạo nghễ, hắn nhìn con tống tử đã hoàn toàn bước ra từ không gian hư số không bị phong tỏa hoàn toàn kia.

Chỉ thấy đối phương toàn thân hắc khí.

Mỗi bước đi, sỏi đá xám trắng dưới chân đều rung lên, đồng thời cũng dần bị nhiễm thứ hắc khí khó chịu đó.

Tô Thần không nhịn được thầm chửi trong lòng – mùi hôi chân kinh khủng thật!

Nhưng nhìn kỹ xuyên qua lớp hắc khí đó, lại là một tướng quân cổ đại cao lớn vạm vỡ.

Giáp trụ rách nát, mục ruỗng nhưng vẫn nhìn ra được hình dáng ban đầu.

Trên tay còn cầm một cây trường thương đã mục nát không ra hình thù gì, nhưng vì được hắc khí bao bọc nên lại cho người ta cảm giác cứng rắn không thể phá hủy.

Khoảnh khắc Hắc Kim Cổ Đao xuất hiện, Tô Thần rõ ràng cảm nhận được sát khí của đối phương càng nặng hơn.

Điều khiến hắn có chút kinh ngạc là hắn có thể cảm nhận được thân đao của Hắc Kim Cổ Đao dường như đang khẽ rung lên, như thể đang rơi vào trạng thái cực kỳ hưng phấn.

Ồ?

Đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống này!

Cũng không kịp nghĩ nhiều, thấy đại đầu thi thai phía sau run rẩy sắp khóc đến nơi.

Tô Thần phất tay, để Tiểu Hồng và Tiểu Tượng lui đến nơi an toàn trước.

Còn tại sao không để chúng vào thẳng không gian hư số?

Đương nhiên là vì chê chất lỏng trong cơ thể đại đầu thi thai thật sự quá kinh tởm!

Thấy chúng nhanh chóng lui đến nơi an toàn, Tô Thần đang định mỉa mai đối phương một câu.

Nào ngờ một ngọn trường thương hôi tanh nhưng thế như chẻ tre đột ngột đâm tới, nhắm thẳng vào ngực hắn!

Tốc độ đó thực sự nhanh hơn phục thi như Tiểu Hồng Tiểu Tượng gần mấy chục lần!

Ngay cả vị lúc trước ra ngoài kia, e rằng cũng hoàn toàn không cùng đẳng cấp!

Quả nhiên là quái vật có thể tàn sát năm tòa thành.

Thực lực này ít nhiều cũng được coi là trần nhà của cấp phục thi rồi nhỉ?

Tiếc là, nó đã gặp phải hắn, Tô Thần!

Tâm niệm hắn khẽ động, thân hình liền trực tiếp dịch chuyển ảo ảnh trong một thoáng.

Đại tướng quân tống tử tưởng mình nhìn lầm, trường thương đang định quét ngang một vùng!

Thì bỗng nghe thấy một tiếng binh khí va chạm đinh tai nhức óc!

Oong— Cả hẻm núi tức thì vang vọng âm thanh đáng ghét.

Đại tướng quân tống tử thấy thân đao quen thuộc lại xuất hiện trước mắt mình, điên cuồng lao tới, định nghiền nát con người không biết sống chết này.

Nào ngờ, khoảnh khắc Hắc Kim Cổ Đao và trường thương lướt qua nhau, thân đao đột nhiên xoay chuyển, chém thẳng vào đầu nó!

Bùm— Đại tướng quân tống tử bị đao khí sắc bén dọa cho sững sờ.

Nó vội lùi lại dùng trường thương đỡ, nào ngờ vẫn bị chém bay nửa bên vai!

Trong ánh mắt đục ngầu của nó hiện lên một tia kinh ngạc, dường như không ngờ sau mấy trăm năm, người đến đây lại còn mạnh hơn người năm đó!

Mà Tô Thần hoàn toàn không có ý định dừng tấn công.

Trong khoảnh khắc dùng Khôi Tinh Thích Đấu mượn lực trên không, thân Hắc Kim Cổ Đao lại một lần nữa chém xuống đầu đại tướng quân tống tử.

Thực ra cũng không có gì thử thách lắm.

Tô Thần có thể cảm nhận được sự hưng phấn của Hắc Kim Cổ Đao.

Mặc dù sau khi hai nữ khôi có thần trí, linh trí của Tiểu Bạch và Tiểu Hôi cũng tiến thêm một bước, nhưng việc Hắc Kim Cổ Đao bây giờ cũng có vẻ háo hức muốn thử sức khiến hắn có chút kinh ngạc.

Cảm giác này giống như vật bình thường cuối cùng bên cạnh mình cũng sắp thành tinh biết nói chuyện vậy.

Nhưng trạng thái này rõ ràng đã khiến Hắc Kim Cổ Đao cũng mạnh lên.

Bây giờ hắn còn chưa dùng đến máu Kỳ Lân đã áp chế được đại tướng quân tống tử trong vòng hai chiêu.

Thấy thân đao sắp chém đầu đại tướng quân tống tử làm đôi, Tô Thần bỗng cảm nhận được một mùi máu tanh khó ngửi xộc vào mũi.

Không ổn!

Trong khoảnh khắc nhíu mày, hắn đột ngột thu lại thế chém.

Sau một cú xoay người đẹp mắt trên không, hắn vững vàng đáp xuống đất.

Mà hắc khí lượn lờ trên người đại tướng quân tống tử đối diện lại bắt đầu chuyển thành màu đỏ sẫm nồng đậm.

Đồng thời bên tai Tô Thần bắt đầu xuất hiện vô số tiếng gào thét thê thảm, đều là những tiếng kêu cực kỳ thảm thiết của người ta trước khi chết.

Từng tiếng, từng tiếng, dày đặc như thủy triều hung dữ ập tới.

Trước mắt hắn đồng thời cũng bắt đầu hiện ra từng cảnh tượng tàn sát khủng khiếp máu chảy thành sông.

Thiên Quan Ấn không có phản ứng, vậy chứng tỏ cảnh tượng trước mắt không phải ảo giác.

Nhưng không phải ảo giác, tại sao lại chân thực đến vậy? 【Là

đồng bộ cảm quan, đây là năng lực quấy nhiễu tinh thần của đại tướng quân tống tử đối diện, có thể đồng bộ hóa hình ảnh trong đầu mình vào đầu đối phương trong một khoảng cách nhất định.】 Hự...

Kỹ năng này có hơi gian lận không?

Không chơi kiểu này chứ?!

Tô Thần cạn lời.

Mọi sự can thiệp về tinh thần đều phải do Thiên Quan Ấn quản chứ?

Chương 380

Sao lại có ngoại lệ?

Quan trọng là đối phương cho hắn xem cảnh đồ thành để làm gì?

Định dọa chết hắn về mặt tinh thần à?

Đang nghĩ, Tô Thần cảm thấy hình ảnh này dường như không giống như mình tưởng tượng!

Trong màn máu đột nhiên xuất hiện một người đàn ông tóc dài buộc cao, tay cầm một thanh hắc đao.

Về hình dáng thì kém hơn Hắc Kim Cổ Đao một chút, nhưng không nghi ngờ gì đó cũng là vũ khí cùng chất liệu với Hắc Kim Cổ Đao do một vị tộc trưởng nào đó của Trương gia sử dụng.

Người đàn ông đó đại chiến với đại tướng quân tống tử một ngày một đêm, cuối cùng cũng khống chế được nó.

Nhưng bản thân cũng bị thương nặng.

Lúc hấp hối đã điều khiển nhốt tên này vào đây.

Toàn bộ quá trình có vẻ khá sơ sài, quan trọng là rất nhiều chi tiết quan trọng đã bị lược bỏ!

Tô Thần muốn xem nhất là quá trình thao tác giam cầm!

Lại không có!

Ngay cả lộ tuyến đi vào cũng hoàn toàn khác với của mình!

Điều này khiến hắn có chút bực bội.

Càng khó hiểu tên này muốn làm gì!

Khiến hắn mừng hụt một phen?

Hay là muốn hắn thấy được quá khứ của nó rồi thương hại, tha cho nó?

Nhưng theo màu đỏ tăng lên, Tô Thần rõ ràng cảm nhận được cảm xúc đau khổ trên người đại tướng quân tống tử tăng lên không ít, thậm chí bắt đầu lan sang phía hắn.

Điều này khiến hắn có chút cạn lời.

Chia sẻ ký ức vốn là hành vi giết địch một trăm tự tổn ba nghìn, nhưng có thể truyền tải cảm xúc mạnh mẽ như vậy, cũng có chút bản lĩnh!

Dù sao nếu là người thường, e rằng sớm đã không chịu nổi sự kích thích của hình ảnh đó mà phát điên rồi.

Cho dù là người có khả năng chịu đựng kinh người ở đây, lúc này cũng nên bị cảm xúc đau khổ xen lẫn bi thương này bức điên?

Dù sao thì hành vi đánh không lại thì tung đòn tấn công tinh thần này, Tô Thần rất khinh thường.

Ngay lúc cơ thể đối phương bị màu đỏ tươi bao phủ hoàn toàn, Tô Thần vẻ mặt lãnh đạm quệt tay lên lưỡi đao.

Máu tức thì bám vào lưỡi Hắc Kim Cổ Đao.

Con tống tử thấy thế, sát khí hung bạo quanh thân lúc này lập tức giảm đi không ít!

Nó lùi lại nửa bước.

Theo góc nhìn của nó, đối diện vốn chỉ là một kẻ thực lực khá mạnh, các phương diện khác hoàn toàn không đáng kể.

Chỉ cần kéo dài thời gian, sớm muộn gì nó cũng có thể bào mòn đối phương đến chết!

Nhưng điều nó hoàn toàn không ngờ tới là!

Trên thân đao khiến nó căm hận vô cùng kia!

Lại đột nhiên tỏa ra luồng khí tức khủng bố mạnh hơn gấp trăm lần so với người đàn ông nó gặp trước đây!

Thấy vậy, nó cuối cùng cũng không bình tĩnh nổi nữa.

Sự phẫn nộ trong đầu trực tiếp bùng nổ!

Không ngờ qua mấy trăm năm!

Hậu duệ của kẻ đó vẫn còn xuất hiện trên thế giới này!

Điều này khiến tâm tư báo thù của nó tức thì sôi sục!

Trong đầu nó chỉ muốn nghiền nát kẻ trước mặt!

Cảm nhận được cơn giận dữ từ đối phương truyền đến, Tô Thần càng cạn lời hơn.

Làm cái gì vậy?

Hồi tưởng bi kịch trước đây để khích lệ bản thân muốn đánh nát kẻ trước mặt à?

Đùa à!

Không tự lượng sức mình!

Khóe miệng hắn nhếch lên lạnh lùng, hai tay nắm chặt chuôi đao, đặt ngang thân đao trước người.

Uỳnh!

Đại tướng quân tống tử trực tiếp gầm lên một tiếng giận dữ.

Rồi cả cơ thể như lò xo bắn ra, vút— trong phút chốc khí thế đó khiến người ta cảm thấy sấm động gió gào!

Như một mũi tên cực nhanh xé gió bay tới.

Chậc.

Đáy mắt Tô Thần hiện lên nửa phần kính nể.

Trong thời gian ngắn như vậy mà có thể nâng cao sức mạnh khủng khiếp đến thế.

Chả trách Tiểu Hồng và Tiểu Tượng đều sợ hãi con tống tử cùng cấp bậc với chúng này.

Hóa ra thực lực thật sự là một trời một vực!

Nếu là trước khi vào cửa đồng, có lẽ hắn còn bị khí thế của tên này dọa cho giật mình.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Khoảnh khắc đại tướng quân tống tử lao đến trước mặt, khóe miệng hắn nhếch lên khiêu khích.

Rồi đưa nhẹ thanh Hắc Kim Cổ Đao đang đặt ngang trước người về phía trước.

Đột nhiên!

Như một tia sét lóe lên!

Sắc đỏ kia cứ thế bị chặn lại ở nơi Tô Thần đứng lúc đầu.

Mà nhìn lại Tô Thần, hắn đã khiêu khích đứng sau lưng nó, vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao, phảng phất như đang đau lòng vì thanh đao của mình vừa chém phải thứ gì đó cực kỳ ghê tởm.

Đại tướng quân tống tử ngơ ngác nhìn hẻm núi trống rỗng trước mặt.

Nó ngạc nhiên định quay người tiếp tục tìm kiếm kẻ thù, nhưng nửa thân trên vừa xoay một chút, liền cảm thấy cả cơ thể bắt đầu lay động.

Xoạt— giây tiếp theo, nửa thân trên trực tiếp tứ phân ngũ liệt rơi

xuống đất.

Mà con ngươi vẫn có thể nhìn rõ nửa thân dưới vẫn đứng yên ở đó.

Sát khí màu đỏ hung bạo đang tích tụ cũng nhanh chóng tan biến như cát bị gió thổi bay.

Con ngươi rơi trên đất đang dần tan biến càng thêm nghi hoặc.

Tại sao rất lâu trước đây nó không bị giết.

Bây giờ một người đàn ông trẻ tuổi như vậy lại dễ dàng, một chiêu đã hạ sát nó.

Nó khá chắc chắn chiêu thức của mình không có vấn đề!

Nhưng, tại sao?

Lại có thể yếu ớt đến vậy?

Chương 381

Nó tự cho rằng trong không gian này, nó không phải là kẻ mạnh nhất, nhưng cũng không phải loại yếu đuối.

Càng nghĩ, con ngươi đó càng trở nên đỏ rực.

Tô Thần không chút lưu tình đâm một nhát vào con mắt còn lại.

Giống như trước, đại tướng quân tống tử đau đến muốn hét lên.

Nhưng cơ quan ở bộ phận đó đã bị phá hủy ngay từ đầu.

Nó chỉ có thể càng thêm phẫn nộ nhìn người đàn ông cầm Hắc Kim Cổ Đao quỷ dị này.

Tô Thần có phần bất đắc dĩ nhìn con mắt đang trừng trừng nhìn mình ở dưới.

Một thứ không biết nói.

Bị mình đánh nát rồi mà còn có giá trị thù hận mạnh như vậy, cũng ghê gớm đấy! "Chậc, có phải rất không hiểu tại sao mình lại bị giết không?" "Rất đơn giản, sự tồn tại của ta chính là chuyên khắc chế những kẻ như các ngươi." Nói xong, hắn dùng chân giẫm nát con mắt đó.

Còn về nửa thân dưới vẫn đang đứng, hắn trực tiếp dùng Thiên Quan Kỳ Lân Ấn siêu độ.

Nhìn nửa thân dưới tức thì tan thành tro bụi, không gian đen ngòm bẩn thỉu cũng lập tức biến mất.

Tô Thần nhíu mày.

Chậc, cũng khá tốn tinh lực.

Giết không tốn sức, tốn chút máu.

Nhưng siêu độ trực tiếp làm trống một phần năm thanh năng lượng.

Hơi nguy hiểm đấy!

Nếu vừa rồi gặp đại tướng quân tống tử này sau khi siêu độ đám thi triều lớn kia, có lẽ bây giờ đã bị xóa sổ rồi? "Hệ thống, nơi này còn bao nhiêu kẻ như thế này?" 【Đinh!

Vấn đề này không thể giải đáp cho túc chủ.】【Đinh!

Bây giờ bắt đầu phát thưởng cho việc siêu độ tống tử cấp phục thi.】【Đinh!

Phần thưởng lần này là năng lực tinh thần – Đồng bộ cảm quan, túc chủ có thể đồng thời chọn ra ký ức cần chia sẻ trong đầu mình, chia sẻ cùng lúc với năm người, và sẽ không gây ảnh hưởng xấu đến tinh thần của đối phương.】Hự...

Năng lực vớ vẩn này có tác dụng gì chứ?

Tô Thần cạn lời.

Hỏi thì không trả lời, lại còn trực tiếp gắn năng lực của đối phương lên người mình!

Nhưng sau đó dù hắn có phàn nàn thế nào, hệ thống lại tiếp tục giả chết.

Khiến hắn luôn có cảm giác như hệ thống cũng đang chiếm đoạt một phần kinh nghiệm trong quá trình thăng cấp của mình để tự nâng cấp.

Và điều vô lý là, khi hắn có suy nghĩ này, hệ thống lại không hề có ý định phản bác! "Không lẽ ngươi thật sự lén lấy kinh nghiệm của ta để tự nâng cấp đấy chứ?!" Im lặng... sự im lặng vô tận đủ để nói lên tất cả.

Nếu không phải bây giờ còn bị kẹt trong cửa đồng, Tô Thần thật sự muốn tính sổ với hệ thống xem rốt cuộc là chuyện gì!

Đang nghĩ, Tiểu Hồng và Tiểu Tượng nhận ra nguy hiểm đã biến mất liền xách đại đầu thi thai trở lại. "Chủ nhân, tên này vừa khai nhận, nó cố ý muốn dẫn chúng ta đến đây để đại tướng quân tống tử này tiêu diệt chúng ta." "Nó nói rất lâu trước đây cũng có người bị nó dẫn đến đây như vậy, rồi bị đại tướng quân tống tử giết chết." Tiểu Tượng nói, rồi trực tiếp xách đại đầu thi thai đang run lẩy bẩy lên, đưa đến trước mặt Tô Thần.

Hoàn toàn khác với vẻ kiêu ngạo trước đó, thai thi đầu to lúc này đầy mắt kinh hoàng, dường như trước mặt nó đang đứng một con quái vật vô cùng đáng sợ.

Nhưng lúc này, rõ ràng nó đã sợ đến mức không dám giãy giụa.

Dù đứng ở xa, nó cũng đã thấy rõ mồn một chiêu tất sát vừa rồi của Tô Thần.

Đó căn bản là dùng tốc độ cực nhanh chém nát thân thể của Đại tướng quân tống tử ngay trước khi va chạm!

Bề ngoài trông như bị đâm nát, nhưng thực tế là trong một nhịp đao đã chém ra sáu bảy nhát với uy lực kinh hoàng tương đương!

Thực lực cỡ này!

Sao nó lại không có mắt mà đi đắc tội với người ta ngay khi người ta vừa mới vào chứ!

Nhưng lúc này, vạn phần hối hận cũng không thể giúp nó thoát khỏi hiểm cảnh.

Thai thi đầu to vừa bi thương nghĩ xong, một lưỡi đao lạnh như băng nhưng lại ẩn chứa nhiệt lượng kinh hoàng đã đặt lên đầu nó.

Nó run lên một cái.

Nhiệt lượng đó… Chẳng lẽ Đại tướng quân tống tử lúc nãy chính là bị nguồn nhiệt khủng bố đó thiêu đốt thành ra như vậy sao?!

Chả trách vết thương kia không hề có dấu hiệu khép lại!

Tô Thần thấy thai thi đầu to này đứng ngây ra, có chút cạn lời.

Hắn lật sống đao gõ một cái lên cái đầu vốn đã bị cào nát bét của nó, kẻ sau lập tức phản ứng lại, một lần nữa nhìn Tô Thần với vẻ mặt kinh hoàng. "Nói xem, bên trong này còn bao nhiêu con quái vật cấp bậc này?" "Còn nữa, tại sao thứ này có thể tự mình đi ra, lại còn có thể ngoan ngoãn ở lại bên trong?" Tô Thần bình thản nói.

Hắn còn nhiều câu hỏi hơn nữa.

Nhưng rõ ràng, gặp phải thứ bên trong này mà không giải quyết thì cũng không được.

Vấn đề là hệ thống không chịu nói cho hắn biết, hắn đành phải tìm cách khác.

Thai thi đầu to ngẩn ra một lúc, lại thấy vẻ mặt đối phương đột nhiên trở nên lạnh lùng, sợ hãi vội quay về phía Tiểu Tượng đang xách mình.

Tiểu Tượng lúc này mới giúp phiên dịch: "Nó nói nó cũng không rõ, nhưng số lượng chắc chắn phải trên vạn, hình như có không ít thi thể quái vật từ thời thượng cổ cũng bị phong ấn bên trong…" Nhưng chỉ có một số ít phong ấn vì đã lâu không có người đến bảo trì, mới có thể tùy ý ra vào như con Đại tướng quân tống tử lúc nãy.

Bởi vì nơi này vô cùng rộng lớn, cũng không thể đi ra ngoài.

Thêm vào đó, ở đây có rất nhiều tống tử và quái vật mạnh mẽ, nên ở lại khu vực cố định sẽ an toàn hơn.

Cho dù chúng có thể tự mình thoát ra khỏi không gian giam giữ dưới một số điều kiện nhất định và hoạt động bình thường ở không gian bên ngoài, nhưng vì sự an toàn của bản thân, chúng thường sẽ không rời xa nơi giam giữ mình quá nhiều.

Nghe xong, khóe miệng Tô Thần bất giác nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

Khái niệm này cũng thật mới lạ!

Vốn dĩ là nhà tù giam giữ, giờ lại giống như một nơi trú ẩn có thể bảo vệ an toàn.

Đồng thời, hắn cũng đã hiểu ra tình hình hiện tại.

Hóa ra người nhà họ Trương cũng thật vất vả.

Ngoài việc phải bắt những con quái vật gây họa bên ngoài về nhốt lại, họ còn cần phải tuần tra một vòng sau mỗi khoảng thời gian nhất định để xem phong ấn có còn nguyên vẹn hay không.

Biết đâu trong quá trình kiểm tra lại trực tiếp hy sinh oanh liệt.

Và mỗi mười năm có lẽ là giới hạn chịu đựng.

Dù cho có quái vật khó nhằn thoát ra khỏi lồng giam không gian từ mười năm trước, giết chết người gác cổng luân phiên, nhưng cánh cửa đồng hắn cũng có thể trói buộc nó, đợi đến người gác cổng ca sau đến phong ấn lại lần nữa.

Khoảng trống luân phiên lần này không chỉ vượt quá mười năm, mà là gần mấy trăm năm.

Chả trách cánh cửa đồng tự mình mở ra.

Đúng là nước đến chân mới nhảy, phân đến đít mới đào hố.

Lúc này làm gì cũng đã không kịp nữa rồi.

Cho nên mới sinh ra cái hệ thống này, đưa mình đến đây để dọn dẹp đống lộn xộn này phải không?

Cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Tô Thần lật tay ấn Thiên Quan Kỳ Lân Ấn lên đầu thai thi đầu to.

Chương 382

Vút —— Thai thi đầu to còn chưa kịp phản ứng đã bị siêu độ ngay lập tức, hóa thành tro bụi li ti tiêu tán.

Hai nữ khôi thấy vậy cũng cung kính cúi đầu. "Nếu không biết đường đi ở đây, vậy có cần chúng tôi đi trước dò đường không ạ?" Dò đường ư?

Tô Thần cười.

Hoàn toàn không cần thiết phải dò đường!

Người nhà họ Trương có thể vào gác cổng lớn, ít nhiều gì cũng mang theo triệu chứng mất trí nhớ.

Nhưng người nhà họ Trương chắc chắn không thể không nghĩ đến điểm này.

Nếu một người mất trí nhớ có thể hoạt động ở nơi này cả mười năm rồi an toàn ra ngoài, thì chắc chắn phải có bí quyết gì đó.

Tô Thần vừa nói vừa cởi áo khoác ngoài, để lộ phần thân trên săn chắc khiến người ta thèm thuồng, đồng thời lấy máy ảnh từ không gian hư số ra.

Sau đó, hắn điều động thuộc tính Hỏa của huyết mạch Kỳ Lân, tức thì khiến nhiệt độ cơ thể tăng lên.

Chỉ thấy một con Kỳ Lân sống động hiện ra rõ rệt trên lưng hắn, màu sắc lại hiện ra tới bốn màu!

Tuy vẫn còn kém một chút so với con Kỳ Lân đã hiện thân trước đây, nhưng khí thế cũng đủ kinh người!

Hắn trực tiếp điều khiển máy ảnh chụp lại hình xăm Kỳ Lân trên

lưng mình.

Sau đó nhanh gọn mặc lại quần áo.

Hai nữ khôi đều không hiểu Tô Thần đang làm gì, cứ mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn không chớp.

Tô Thần cũng không có ý định giải thích, trực tiếp để họ quay về không gian hư số.

Thay vào đó, hắn lại gọi Tiểu Hôi ra.

Sau đó, hắn thảnh thơi nằm trên lưng Tiểu Hôi, nhìn toàn bộ hình xăm được chụp lại trên màn hình máy ảnh.

Những người có thể vào đây đều là người trong nhà họ Trương.

Người ngoài gia tộc cũng có hình xăm, nhưng là hình xăm Cùng Kỳ.

Sự khác biệt về bản chất này đã khiến người ngoài không thể tiếp xúc với những sự kiện cơ mật nhất của nhà họ Trương, tự nhiên cũng không có tư cách gác cổng.

Nghĩ đến đây, Tô Thần ít nhiều cũng có chút khâm phục người nhà họ Trương.

Có thể một tay lo liệu ổn thỏa mọi việc ở cánh cửa đồng, lại còn khiến con cháu đời đời phấn đấu để bảo vệ cánh cửa đồng và những thứ bên trong nó.

Vĩ đại thì rất vĩ đại, dù sao thì cả một gia tộc vận hành cũng chỉ vì cái gọi là Chung Cực.

Nhưng quả thực cũng quá không đáng.

Cả một tộc người đều vì những thứ bên trong này mà mất mạng.

Chết sạch không còn một ai!

Hắn bất đắc dĩ "chậc" một tiếng, sau đó trực tiếp xoay ngược cả bức ảnh lại.

Tiếp theo, hắn điều chỉnh lại độ sắc nét, độ bão hòa và độ tương phản.

Trong nháy mắt, một tấm bản đồ đã có thể nhìn ra được đường nét đại khái cứ thế hiện ra!

Tô Thần nhìn tấm ảnh, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Đúng như hắn đoán, hình xăm Kỳ Lân này chính là bản đồ bên trong này!

Người nhà họ Trương cũng có chút đáng yêu!

Biết rằng con cháu sau này sớm muộn gì cũng sẽ bị rối loạn ký ức, nên đã xăm thẳng bản đồ lên người!

Cứ thế này truyền lại, dấu vết làm sao mà mất được!

Nhìn những đường cong khúc khuỷu trên đó.

Tô Thần đối chiếu con đường quanh co mà Tiểu Hôi đã bay qua lúc trước với tấm ảnh, tìm ra được vị trí hiện tại của mình.

Vừa hay lại ở ngay vùng nách của chân trước Kỳ Lân.

Vị trí này cũng thật khéo léo, dường như chỉ cần rẽ thêm hai lần nữa về phía trước là có thể đến được vị trí của trái tim!

Mà thật trùng hợp, Tô Thần nhìn lại phương hướng.

Chính là hướng mà con thai thi đầu to kia muốn dẫn hắn đi sau khi bị bắt.

Sao lại có thể trùng hợp như vậy?

Vừa vào đã đến ngay trung tâm?

Nhìn các cạnh rìa đều là những con đường dẫn đến nơi trống trải.

Nhìn từ một góc độ khác thì càng giống như dẫn đến những nơi hư không chưa biết.

Đó chính là những nhà tù được tạo ra bởi không gian hư số đã đề cập trước đó.

Về khái niệm phong ấn nhà tù không gian hư số, Tô Thần cảm thấy mình vẫn còn kém xa.

Dù sao thì không gian hư số của chính hắn cũng chỉ vừa mới miễn cưỡng lên cấp hai, chia thành hai khu vực tĩnh và không tĩnh.

Đối với không gian hư số cố hữu đã tồn tại từ mấy nghìn năm trước như thế này, hắn vẫn không nắm chắc được.

Không gian ở đây dường như được thống nhất quản lý bởi một ý thức.

Giống như một nhà tù khóa điện tử, thỉnh thoảng sẽ có một vài cái bị hỏng.

Và sau khi sửa chữa xong, nó sẽ tự động đóng lại.

Hắn cũng muốn thử can thiệp một chút, xem cái nhà tù không gian hư số đại khái này rốt cuộc là thế nào.

Nhưng khi hắn bắt đầu hăm hở thử thì hệ thống liền cảnh báo. [Môi trường hiện tại không khuyến khích túc chủ trực tiếp tiến vào không gian hư số không ổn định, có chín mươi chín phần trăm xác suất sẽ bị nhốt vĩnh viễn bên trong.] Tỷ lệ cao như vậy khiến Tô Thần sững sờ.

Hắn cảm thấy mình dù sao cũng phải bền bỉ hơn con Đại tướng quân tống tử yếu xìu kia chứ!

Khả năng thoát ra lại chỉ có một phần trăm!

Vô lý!

Hắn rất muốn phàn nàn vài câu, hỏi hệ thống có phải bị hỏng rồi không.

Nhưng nghĩ lại, nếu không gian hư số bên trong này là một thể giám sát thống nhất, muốn phá hủy một cái riêng lẻ, có lẽ sẽ phải đối mặt với hàng nghìn, thậm chí hàng vạn không gian tương tự cùng lúc?

Hắn đành nén nghi vấn trong lòng, hỏi hệ thống. "Vị trí trái tim Kỳ Lân có phải là nơi có cánh cửa đồng không?" Hệ thống dường như đã nhận ra ý đồ của Tô Thần, trực tiếp đưa ra ý kiến. [Đúng vậy, là nơi có cánh cửa đồng, nhưng túc chủ có thể siêu độ thủy triều xác sống trước khi ra ngoài.] [Dựa theo tốc độ hồi phục năng lượng hiện tại của túc chủ, ít nhất có thể hồi phục được một phần năm trước khi ra ngoài.] Nghe những lời này, Tô Thần ngây người.

Đây là bắt hắn phải làm xong nhiệm vụ trước khi ra ngoài sao?

Trực tiếp để hắn ra ngoài bắt cái tên không biết sống chết đã trốn thoát kia về, rồi xử lý một lượt những thứ bên trong này không được à?

Bây giờ bên ngoài đã tan hoang rồi, nếu để thêm một tên phiền phức ra ngoài gây loạn một hồi nữa.

Vậy… những người đang cảm ơn hắn chẳng phải lại tiếp tục chửi hắn làm việc không đến nơi đến chốn sao?

Còn để sổng mất một tên?

Nhưng, về điểm này hệ thống lại không trực tiếp trả lời, mà lại trực tiếp im lặng.

Tô Thần cũng lười tiếp tục đôi co.

Nếu có thể trực tiếp siêu độ mà không cần đối mặt với thủy triều xác sống kia, hắn cũng chẳng ngại.

Dù sao thì mớ điểm kinh nghiệm này không lấy thì phí.

Chương 383

Hắn trực tiếp lấy Quỷ Tỳ từ trong không gian hư số ra.

Nhưng lại chỉ thấy có một cái. "Hả?

Quỷ Tỳ bị mình làm vỡ rồi sao?" Hắn nhìn lướt qua toàn bộ không gian, nhưng vẫn không thấy vật thể tương ứng hay mảnh vỡ nào.

Hắn trực tiếp kiểm tra cột đạo cụ trên bảng điều khiển.

Ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư trên đó lại chỉ còn một cái!

Nhìn kỹ phần giải thích, hóa ra lúc thăng cấp, hai cái Quỷ Tỳ đã hợp nhất làm một!

Lực khống chế dường như đã tăng gấp đôi so với trước!

Như vậy cũng đỡ phiền phức.

Tiết kiệm không gian đạo cụ, lại còn tăng uy lực.

Tô Thần ngồi thẳng trên lưng Tiểu Hôi, bắt đầu ngâm xướng chú ngữ. "Trạch yến cát kim, chú vi di hồ, tiết vu nhân tễ, khả pháp khả thượng." Dĩ hưởng thượng đế, dĩ tự tiên vương, dĩ tế minh thổ, dĩ cáo thương thiên." "Nhữ đẳng, thính ngô hào lệnh, phụng ngô vi chủ!" (Các ngươi, nghe hiệu lệnh của ta, phụng ta làm chủ!) Vừa ngâm xướng xong, Tô Thần toàn thân chấn động.

Trong đầu hắn, đột nhiên hiện ra một không gian trống trải.

Mà bên dưới, xếp ngay ngắn chỉnh tề là phương trận thủy triều xác sống lên đến mấy chục vạn!

Chỉ cần liếc một cái đã cảm thấy khí thế mênh mông cuồn cuộn, bàng bạc vô cùng!

Hù —— Tô Thần thở ra một hơi dài.

Ở bên ngoài, chúng dày đặc chỉ khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Không ngờ bây giờ xếp thành hàng ngay ngắn, lại có dáng vẻ như đại quân áp cảnh chuẩn bị tiến công!

Hắn cảm giác sau khi khống chế, đội quân tống tử này đã gắn kết với mình.

Dù mỗi người ở một không gian khác nhau, hắn vẫn có thể hoàn toàn điều khiển.

Tương tự, có lẽ tên điều khiển sau màn lúc đó cũng đang vắt chân chữ ngũ trong một không gian nào đó ở đây, nhìn cảnh tượng thảm liệt bên ngoài?

Nghĩ đến đây, Tô Thần càng thêm hứng thú.

Theo thông tin hệ thống đưa ra bây giờ, kẻ chạy thoát chắc chắn là thứ vẫn luôn giở trò sau lưng.

Nhưng hắn còn kỳ lạ hơn, theo như livestream, lúc thủy triều xác sống tràn ra còn có hai tên đục nước béo cò trà trộn vào mà? [Phát hiện Vạn Nô Vương tống tử đã vào đã bị tiêu diệt, kẻ còn lại thân phận không rõ, và đã rời khỏi cửa đồng.] Hệ thống hiếm khi chủ động trả lời.

Nhưng thông tin đưa ra thật khiến người ta không dám khen.

Thân phận không rõ, nghĩa là thứ đó mình chưa từng gặp trước đây?

Hắn còn tưởng tên đó là thể nhân bản của Vương Lập Hoa, cộng thêm thông tin não của Chu Mục Vương chứ!

Thôi kệ, hắn nhìn đội quân xác sống, định trực tiếp siêu độ. "Nghe hiệu lệnh của ta, hồn về minh thổ!" Vừa niệm xong, trăm vạn đại

quân trong nháy mắt tan biến.

Trong đầu dường như hiện ra thông báo gì đó, nhưng lúc này hắn cũng cảm thấy tinh lực đang nhanh chóng tuôn ra khỏi cơ thể mình.

Vừa cất Quỷ Tỳ vào không gian hư số, cả người hắn liền hoàn toàn hôn mê.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi ngất đi, Tô Thần đang chửi rủa hệ thống.

Mẹ nó chứ!

Hóa ra phục hồi một phần năm là có ý này!

Trực tiếp một lần rút cạn sạch luôn à!

Sau đó, Tô Thần cảm thấy mình đã hôn mê rất lâu.

Khi tỉnh lại, ở cuối sơn cốc trước mặt đã hiện ra một cánh cửa đồng khổng lồ.

Chỉ là hắn cảm thấy cánh cửa đồng này không giống với cánh cửa lúc trước.

Nhưng cụ thể không giống ở đâu thì lại không nói ra được.

Giống như một ngày không gặp tựa ba thu, nhận thức về hình dạng cánh cửa đồng có chút sai lệch.

Hắn toàn thân mỏi như ngồi dậy từ trên lưng Tiểu Hôi.

Trời ạ!

Đúng là hồi phục được một phần năm thật!

Không hơn không kém!

Nhìn lại đồng hồ trong không gian hư số, hóa ra chỉ mới qua mười phút!

Hóa ra hắn còn tưởng đã qua rất lâu rồi!

Xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Những viên sỏi xám trắng kỳ lạ dưới chân cũng rất sạch sẽ, không hề có dấu hiệu của thủy triều xác sống đi qua.

Nhưng điều này lại khiến Tô Thần trầm mặc.

Bởi vì lúc này hắn mới nhận ra bên trong này không có gió, rất khô ráo và cũng không có nước.

Nhưng những viên sỏi xám trắng đồng màu này lại rất sạch sẽ.

Ở giữa vách núi như thế này, trên những viên sỏi lại không có lấy một hạt bụi!

Nếu đây là một không gian thực sự khép kín, tình huống này rõ ràng là vô cùng bất thường.

Trừ khi có sông ngòi thường xuyên chảy qua, hoặc có kẻ nào đầu óc không bình thường vào đây dọn dẹp.

Nhưng, ai rảnh rỗi lại đi lau chùi nhiều sỏi đá như vậy chứ?

Tô Thần cảm thấy càng ở trong này lâu, càng cảm nhận được một cảm giác kỳ quái không đúng.

Dường như tư duy sẽ bị can thiệp, mà thực tế, các giác quan cũng sẽ bị can thiệp tương ứng.

Hắn nghĩ vậy, nhíu mày quay đầu nhìn lại.

Cả hẻm núi dường như vẫn giống như trước, nhưng lại có vẻ hơi khác một chút.

Hắn liền hỏi hệ thống: "Không gian bên trong này chẳng lẽ luôn biến đổi sao?" Hệ thống không trả lời, coi như ngầm thừa nhận.

Điều này càng khiến Tô Thần tò mò về nơi này hơn.

Nhưng nhiệm vụ là trên hết, phải giải quyết tên đã trốn ra ngoài

trước.

Tô Thần liền nhảy một cái thật cao từ trên lưng Tiểu Hôi, rồi lộn một vòng về phía sau, vững vàng đáp xuống bên cạnh cánh cửa đồng.

Hắn lật tay ấn Quỷ Tỳ lên.

Két —— Sau một tiếng động trầm đục, cửa mở ra.

Vốn dĩ hắn lo Tiểu Hôi không chống đỡ được độc khí, định thu nó vào không gian hư số.

Nhưng khí tức tràn vào từ khe cửa lại là khí tức rất bình thường.

Hơi mang theo một chút mùi mục nát, nhưng thực tế không hề có độc khí, không khí còn trong lành hơn nhiều, và có cảm giác của thế giới người sống hơn bên trong.

Điều này khiến Tô Thần thắc mắc một lúc.

Livestream trước đó không phải nói hẻm núi bên ngoài đã bị độc khí chiếm lĩnh sao?

Cũng chưa đến mức có thể làm tan chảy máy ảnh chứ?

Chương 384

Thậm chí, hắn hình như còn nghe thấy tiếng chim hót đã lâu không nghe.

Đột nhiên, cửa mở ra rộng hơn.

Hắn ló đầu ra nhìn bên ngoài.

Ban ngày sáng choang, thậm chí còn có thể thấy trời xanh mây trắng phía trên.

Không có những thi thể mục nát, cũng không có cảnh hoang tàn sau đại chiến.

Càng không có cái gọi là độc khí mà ngay cả công nghệ cao hiện đại cũng khó tiếp cận.

Chậc… đây là tình huống gì?

Hắn trước đó còn thắc mắc sao quái vật bên trong lại mạnh như vậy, độc khí có thể làm tan chảy máy ảnh có sức chống chịu cao mà chúng cũng chịu được.

Bây giờ xem ra, dường như không giống với tưởng tượng của hắn lắm!

Nhưng hắn vẫn trực tiếp thu Tiểu Hôi lại.

Bây giờ không biết bên ngoài rốt cuộc là tình hình gì, thân hình của Tiểu Hôi quá lớn, dễ thành mục tiêu.

Sau khi bước ra khỏi cửa đồng, Tô Thần quan sát hẻm núi bên ngoài.

Dấu vết trước khi đi vào dường như đã bị xóa sạch.

Ngay cả vách núi bên cạnh cánh cửa đồng bị con quái vật khổng lồ

kia đè sập, bây giờ cũng đã phục hồi như cũ.

Xác của con quái vật lớn cũng biến mất không tăm tích.

Nhưng nhìn lên trên, ngay cả những dây leo khô héo đáng lẽ đã bị thủy triều xác sống trèo lên kéo đứt, cũng vẫn còn nguyên.

Những sợi xích sắt bị hắn và con quái vật lớn kia kéo đứt trong trận chiến, cũng đều treo lủng lẳng tầng tầng lớp lớp phía trên.

Ngay cả không xa, cỗ Cửu Long Sĩ Thi Quan đáng lẽ đã bị hắn một đao chém thành từng mảnh, cũng vẫn còn nguyên vẹn đặt ở đó.

Phía dưới, chín con Hỏa sơn du diên khổng lồ vẫn đang say ngủ.

Tất cả những điều này khiến Tô Thần có chút ngơ ngác.

Giống như đột nhiên quay trở lại trước trận đại kiếp nạn được gọi là tận thế kia.

Lúc đội tìm kiếm còn chưa đến đây để livestream khám phá.

Thời gian đảo ngược sao?

Hay là hắn vừa thoát ra khỏi ảo cảnh do thai thi đầu to tạo ra, bây giờ vừa đẩy cửa ra lại rơi vào ảo cảnh của một tống tử khác?

Chậc.

Tô Thần nhíu mày.

Tuy bây giờ hắn còn yếu hơn trước một chút, nhưng cũng không đến mức xui xẻo như vậy chứ?!

Suy nghĩ một lúc, hắn vẫn trực tiếp thả Tiểu Hồng và Tiểu Tượng ra, để chúng tạm thời phụ trách cảnh giới. "Chủ nhân, đây không phải ảo giác, tôi có thể cảm nhận được trong cả hẻm núi này chỉ có một con tống tử trước mặt thôi." Lời nói đột ngột của Tiểu Hồng khiến Tô Thần sững sờ. "Ý cô là cảnh tượng chúng ta thấy bây giờ đều là

thật?" Tiểu Hồng gật đầu.

Trước khi đi vào, nơi này trông như thế nào, lúc đó thần trí của cô tuy không minh mẫn như bây giờ, nhưng cảm giác gì thì vẫn nhớ rất rõ.

Điều này càng khiến Tô Thần rối bời.

Chẳng lẽ ra khỏi cửa đồng không đúng đường?

Hắn chỉ nhớ lúc đó sau khi chọn xong lộ trình, hệ thống nói chuyện với hắn cứ ấp a ấp úng!

Nếu thời gian không đúng, vậy hắn ra ngoài làm sao bắt được sinh vật không rõ danh tính đã ra trước mình?

Sống ở thời đại này, cứ thế chờ đến khoảnh khắc người ta xuất hiện rồi bắt lại sao?

Không phải chứ, tình huống này cũng quá gài hàng người ta rồi?!

Tuổi thọ của hắn bây giờ tuy rất dài, nhưng cũng không cần thiết phải hao tổn như vậy chứ?

Tô Thần càng nghĩ càng cạn lời, trực tiếp nói với giọng không vui. "Hệ thống!

Nói chuyện đi!

Rốt cuộc bây giờ là tình huống gì!?" Hệ thống bên kia dường như đang xử lý cái gì đó.

Nó đáp một tiếng, nhưng một lúc sau mới lên tiếng giải đáp cho Tô Thần. [Phát hiện túc chủ hiện đang ở cùng niên đại với mục tiêu nhiệm vụ, vì vậy sự lo lắng của túc chủ là không cần thiết.] [Niên đại hiện tại là năm ba bảy, cách thời điểm mục tiêu rời khỏi cửa đồng đã mười ngày, mong túc chủ nhanh chóng bắt đối phương về!] Câu trả lời của hệ thống trước tiên khiến Tô Thần sững sờ.

Khi nghe đến mốc thời gian năm ba bảy, hắn cuối cùng cũng tỉnh ngộ.

Nhìn sắc trời bên ngoài, và làn gió mát lành thổi từ ngoài hẻm núi vào, đây hẳn là mùa hè.

Nói cách khác, bây giờ là mùa hè năm 1937.

Nếu không nhớ lầm, đây là hơn tám mươi năm trước?

Vô lý rồi!

Cánh cửa đồng này còn có thể đảo ngược thời gian sao?

Hay là cái gọi là cánh cửa không-thời gian tùy ý?

Nếu thật sự là cánh cửa không-thời gian tùy ý, sau này hắn còn có thể quay lại thế giới trước đó không?

Mặc dù thế giới đó bây giờ đã bị hủy hoại gần hết, nhưng cảm giác nhịp sống thích hợp nhất vẫn là ở thời gian đó. [Ting!

Thân ái nhắc nhở túc chủ, mỗi cánh cửa đồng mở ra trong không gian khác nhau sẽ dẫn đến sự sai lệch về các nút thời gian.] [Về lý thuyết, thời gian túc chủ ở bên trong khác nhau, đối với thế giới bên ngoài thời gian cũng sẽ khác nhau.] Tô Thần im lặng.

Sự sai lệch về các nút thời gian, ý là mình chỉ ở bên trong một lúc, nhưng thời gian bên ngoài đã trôi qua rất lâu sao?

Giống như hắn tự cảm thấy từ lúc nhận nhiệm vụ truy bắt đó đến giờ chắc chỉ qua chưa đầy một giờ.

Nhưng hệ thống lại nhắc nhở hắn rằng đối phương đã ra khỏi cửa đồng và ẩn náu trong thế giới bên ngoài mười ngày rồi!

Nhận thức về thời gian thật sự rất mơ hồ!

Và điều khiến hắn có chút bực bội hơn là, câu trả lời của hệ thống

rõ ràng là đang nói, mình có thể quay về.

Nhưng cho dù có thông qua cửa đồng quay về thế giới đó, biết đâu cũng là vật còn người mất.

Có thể còn là một thế giới song song khác mà hắn chưa từng tồn tại.

Con đường mà hắn vô tình bước lên, hóa ra lại là một con đường có đến mà không có về!

Sớm biết vậy, đã cố gắng tích trữ thêm nhiều thứ của thời đại đó trước khi tai họa xảy ra rồi.

Sau khi hiểu rõ tình hình hiện tại, tinh lực của Tô Thần đã hồi phục được khoảng ba phần năm.

Hắn nhìn cỗ Cửu Long Sĩ Thi Quan trước mặt, suy nghĩ một lúc.

Bụng bảo dạ: Thời đại này thuộc về câu chuyện của Lão Cửu Môn.

Mặc dù trong bút ký, phần nội dung này khá rời rạc, nhưng sau này cuối cùng cũng xuất hiện một khung truyện tương đối hoàn chỉnh.

Nhưng không thể nghi ngờ, Lão Cửu Môn được thành lập là nhờ Trương Khải Sơn.

Nếu không nhớ lầm, nút thời gian này cũng là lúc Chu Mục Vương gây chuyện.

Thời gian người nhà họ Trương biến mất hẳn là sớm hơn.

Cho nên, dù nút thời gian này đáng lẽ là lúc Lão Cửu Môn được thành lập, nhưng người nhà họ Trương không tồn tại, bao gồm cả chi phụ cũng bị tiêu diệt sạch sẽ, vậy có nghĩa là những chuyện đáng lẽ phải xảy ra ở thời điểm này không có ai quản?

Chương 385

Nghĩ đến đây, Tô Thần chỉ cảm thấy đau đầu.

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải hắn phải chuẩn bị làm việc hai tay sao? "Hệ thống, có thể cho một đạo cụ gì đó không?

Ví dụ như máy móc có thể phát hiện sinh vật không rõ danh tính kia chẳng hạn?" [Hệ thống hiện tại không có đạo cụ như vậy, xin túc chủ hãy cố gắng hơn nữa, tranh thủ sớm ngày bắt được mục tiêu!] Lại là súp gà rác rưởi.

Nhưng sau khi đắn đo, Tô Thần vẫn để Tiểu Hồng và Tiểu Tượng tiến lên gõ vào nắp quan tài của Vạn Nô Vương tống tử.

Chín con Hỏa sơn du diên khổng lồ cảm nhận được tống tử đến gần, tự nhiên kích động ngay lập tức.

Chúng ngẩng cao phần thân trên, những chiếc chân dài chi chít và đầy uy lực không chút nương tay tấn công về phía Tiểu Hồng và Tiểu Tượng.

Hai nữ khôi đều là những tống tử vô cùng hung hãn.

Lực phòng ngự bùng nổ không nói, ngay cả chiến lực sau khi thăng cấp cũng không thể xem thường.

Vài ba chiêu, những móng vuốt sắc bén đã trực tiếp xé nát chín con Hỏa sơn du diên.

Sợi xích sắt thô to loảng xoảng rơi xuống đất.

Cả hẻm núi vang vọng tiếng động lớn.

Nhưng không xuất hiện lại cảnh chim mặt người đầy trời như trước.

Dường như vào thời điểm này, chúng đã tập thể ra ngoài săn mồi.

Tô Thần thầm nghĩ, thật đáng tiếc.

Nếu chim mặt người xuất hiện, còn có thể để hai tiểu nha đầu rèn luyện thêm.

Đang nghĩ ngợi, nắp quan tài đã bị mở ra.

Hẻm núi này dù sáng sủa, nhưng cũng là cấu trúc trên hẹp dưới rộng, ánh mặt trời không thể chiếu vào.

Tiểu Hồng và Tiểu Tượng mỗi người một bên xách Vạn Nô Vương tống tử đang có vẻ ngơ ngác.

Thứ này dù còn sống, cũng chỉ là vai phụ.

Vào trong chờ đợi nó có lẽ cũng chỉ có hủy diệt.

Nhưng ít nhiều cũng là điểm kinh nghiệm miễn phí, không lấy thì phí.

Tô Thần nghĩ vậy, liền lấy Quỷ Tỳ ra, trực tiếp siêu độ nó.

Nhưng khác với mọi khi.

Lần siêu độ này, hắn dường như thấy được một vài hình ảnh kỳ lạ.

Dường như là hình ảnh của thế hệ người cuối cùng trước khi chết sau khi chôn cất nó.

Trong hình ảnh đó, diện mạo của cả hẻm núi trông sắc nhọn hơn.

Cả hẻm núi đều là người đưa tang.

Nhìn kỹ, đó lại không phải là người!

Mà là những âm binh xếp hàng ngay ngắn!

Chúng cao lớn, vẻ mặt đờ đẫn.

Vào ban đêm, trên người chúng còn tỏa ra ánh sáng màu lục nhạt lờ mờ.

Điều kỳ lạ là, góc nhìn này lại là từ trong quan tài nhìn ra.

Tô Thần lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ, hóa ra tên này bao nhiêu năm qua vẫn luôn trong trạng thái tỉnh táo!

Vẫn luôn rình rập tìm kiếm thời điểm tốt nhất để tiến vào cửa đồng!

Và sau khi các âm binh đồng thanh hô một tiếng trước cửa đồng, cửa mở ra.

Chúng đồng loạt bước vào.

Lúc này, góc nhìn của Vạn Nô Vương tống tử lại có chút run rẩy!

Điều này khiến Tô Thần thắc mắc.

Tại sao khi những âm binh này vào, nó không hề có ý định theo sau, mà ngược lại còn sợ hãi?

Chẳng lẽ khi âm binh vào, không gian mở ra không giống nhau sao?

Chưa kịp nghĩ kỹ, hình ảnh đột ngột dừng lại.

Và Vạn Nô Vương tống tử cũng bị siêu độ trực tiếp, biến thành một đống tro trắng.

Gió nhẹ thổi qua, tro trắng cứ thế tiêu tán trong hẻm núi.

Ngay trong ngày, Tô Thần đã xuống núi Trường Bạch.

Khác với trong ấn tượng.

Dưới chân núi lúc này chỉ có vài hộ gia đình lác đác, người dân đều rất nhiệt tình.

Thấy hắn một mình từ trên núi xuống, liền mời hắn vào nhà ngồi

chơi. "Ôi chao!

Cái nơi khỉ ho cò gáy của chúng tôi đây, trên núi sói hoang các thứ xuất hiện nhiều lắm!" "Mấy năm nay người ngoài đến đây săn bắn nhiều, nhưng người lên núi rồi quay về được ít lắm!" Ông cụ nhiệt tình nói, còn đưa cho Tô Thần một bát trà.

Không phải là lá trà hảo hạng, nhưng nước trà trong vắt khiến Tô Thần không từ chối.

Uống xong một bát trà, ông cụ lại mang rượu ra, còn bảo vợ mình đi chuẩn bị đồ nhắm, ra vẻ muốn cùng Tô Thần trò chuyện thâu đêm.

Tô Thần vốn định từ chối, nhưng câu tiếp theo đã nghe ông cụ nói. "Mấy năm rồi tôi chưa thấy ai còn sống từ trên núi đi xuống!

Không ngờ mấy hôm trước thấy một thằng nhóc, bây giờ lại thấy cậu!" Những lời này rõ ràng chứa lượng thông tin cực lớn, khiến Tô Thần kiên nhẫn tiếp tục trò chuyện với ông cụ.

Qua một giờ trao đổi thông tin, hắn biết được thằng nhóc mà ông cụ nói đến mấy hôm trước chính là người hắn đang tìm kiếm.

Trọng điểm là tuổi của đối phương cũng không chênh lệch với hắn là bao.

Vì thời gian xuất hiện tương tự, cộng thêm cách ăn mặc của hai người đều lạc lõng so với thời đại này, nên ông cụ mới nhớ kỹ người đó. "Vậy ông có biết cậu ta đi về hướng nào không ạ?" Ông cụ chống cằm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Hình như là đi về phía nam, nói là đi tìm họ hàng gì đó, tôi cũng không hỏi nhiều, chuyện của các cậu thanh niên, người già chúng tôi quản nhiều cũng không tốt, phải không!" Đây là thời đại loạn lạc.

Thanh niên đa số thích bôn ba nam bắc.

Tự nhiên ở thời đại này xuất hiện người nào cũng không có gì lạ.

Tối đó, sau khi trò chuyện thêm vài giờ với ông cụ, Tô Thần đã hiểu được đại khái tình hình của thời đại này đến bảy tám phần.

Đúng là không khác mấy so với tình hình chung của Lão Cửu Môn.

Chỉ là khi hắn hỏi đến họ "Trương", ông cụ lại tỏ vẻ ngơ ngác. "Còn có họ này sao?

Tôi sống đến từng này tuổi mới nghe lần đầu đấy!" Nghe vậy, Tô Thần không khỏi nhíu mày.

Tình hình còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng!

Ở thế giới ban đầu, cho dù nhà họ Trương bị thanh trừng hoàn toàn, những người họ Trương đáng lẽ vẫn tiếp tục tồn tại.

Ở thời đại này, trực tiếp bị xóa sạch mọi bằng chứng tồn tại của người họ Trương sao?

Nếu mục tiêu của hắn xuất hiện ở đây mới chỉ khoảng mười ngày, vậy thì ở đây vẫn còn tồn tại Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh.

Thực lực hiện tại của hắn đối phó với hai kẻ nửa mùa này hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng phiền phức là, mức độ tàn nhẫn của hai bên hoàn toàn khác nhau.

Chương 386

Liệu những sự kiện phải đối phó có khác nhau không?

Càng ngày hắn càng cảm thấy mấu chốt để thông quan trò chơi ở thế giới này dường như không giống với trước đây.

Thế là hắn nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai sau khi từ biệt ông cụ, Tô Thần trực tiếp để Tiểu Hôi đưa mình đến một khu rừng gần Trường Sa.

Theo thời gian, chuyến tàu hỏa không rõ lai lịch kia hắn là sẽ khởi hành trong vài ngày tới.

Và mười ngày, nếu mục đích của đối phương cũng là Trường Sa, vậy thì thời gian họ đến nơi cũng chỉ trước sau mà thôi.

Vừa chạm đất, Tô Thần đã cảm giác bầu không khí ở đây không đúng lắm.

Rõ ràng đang là tháng Bảy, thời tiết đáng lẽ phải nóng bức nhất, nhưng cả khu rừng rậm lại lạnh lẽo đến dọa người!

Hắn nhắm mắt cảm nhận luồng khí tức âm lãnh này, chỉ cảm thấy nơi này hoàn toàn khác biệt so với thế giới trước kia.

Tuy nói vùng đất này trước kia hắn chưa từng đặt chân đến, nhưng trong bút ký, miêu tả về nơi này tuyệt đối không phải như thế này!

Cây cối là loại bình thường nhất, nhưng địa điểm lại là nơi không tầm thường chút nào.

Nơi này cách mỏ khoáng sản còn một khoảng khá xa.

Dù sao cũng là thời kỳ đặc thù, nếu chiếu theo bút ký, thế lực của

đoàn đội Cừu Đức Khảo - kẻ luôn can thiệp vào việc xuống mộ của đám người Ngô Tà - có tồn tại, thì hiện tại bên kia chắc đang tiến hành tế sống khá thê thảm nhỉ?

Chủ yếu là hắn không muốn trực tiếp can thiệp vào sự phát triển của sự kiện.

Nhưng Tô Thần chuyển niệm nghĩ lại, ở thế giới cũ, phương thế lực này dường như cũng chưa từng xuất hiện?

Trước kia hắn không nhớ ra, chỉ cảm thấy phe cánh Cừu Đức Khảo hoàn toàn chỉ là kẻ làm nền.

Toàn bộ hành trình cũng chỉ là gây ra chút chuyện nhỏ nhặt, căn bản chẳng làm nên trò trống gì.

Dù sao khi đó đội khảo cổ chuyên nghiệp cấp quốc gia đang trực tiếp tiếp quản.

Trừ phi là kẻ thực lực mạnh như Chu Mục Vương, đầu cũng cứng, còn lại ai lại nghĩ quẩn mà muốn chen chân gây sự trước mặt đội tuyển quốc gia chứ?

Nhưng sau khi đến thế giới này, Tô Thần bắt đầu coi trọng sự tồn tại của thế lực này.

Bởi vì nếu hai thế giới thông nhau, chứng tỏ thời gian bên này cũng tồn tại sự đứt gãy văn hóa.

Nhưng căn cứ vào tiết điểm thế giới song song tất yếu mà nói, một phương thế lực tiêu trừ, những việc mà phương thế lực kia làm cũng sẽ không vì thế mà biến mất.

Giống như thế giới trước, dù các thế lực trộm mộ chủ chốt biến mất, thì vẫn còn những nhân viên khác đi trộm mộ.

Không có Ngô Tà dùng bút ký ghi lại tất cả, thì trực tiếp biến

thành đội quốc gia đi thám hiểm.

Không có ai canh giữ cửa Thanh Đồng, thì sẽ xuất hiện tai nạn sau khi cửa không người trấn thủ.

Vị trí bỏ trống luôn sẽ có người lấp vào.

Trọng điểm là khi đang cố gắng tích lũy thêm điểm kinh nghiệm, muốn hấp thu toàn bộ mảnh vỡ cự phủ, Tô Thần từng để Tiểu Hồng và Tiểu Tượng chia nhau làm hai đường đi tìm tung tích vẫn thiết ở nơi khác, tìm cách mang về để tiết kiệm thời gian cho hắn.

Để kế hoạch này thành công, hắn còn gắn camera và thiết bị liên lạc lên người hai con nữ khôi để chỉ huy từ xa.

Cái hang mỏ kia là để Tiểu Hồng đi thám thính.

Bất đắc dĩ là đồ đạc bên trong đã không còn.

Cái gì cũng biến mất sạch sẽ, đến cái xương người chết cũng không tìm thấy.

Điều này khiến Tô Thần khá cạn lời.

Sau khi chỉ huy Tiểu Hồng kiểm tra đi kiểm tra lại, xác định nơi đó không còn gì, hắn đành tạm thời bỏ qua.

Vốn dĩ theo tính cách của hắn, bất kỳ chỗ nào khác với ghi chép trong bút ký Ngô Tà, hắn nhất định sẽ làm rõ ngọn nguồn.

Thực sự không được thì cũng sẽ đào sâu ba thước, lôi ra những thứ không đúng, xác định không còn mối đe dọa nào mới an tâm bỏ qua.

Nhưng tình huống bên mỏ khoáng sản phát hiện quá muộn.

Vì khi đó hắn vừa lấy đồ từ Tần Lĩnh ra, chuẩn bị đi Trường Bạch.

Đồ bên Tiểu Tượng lấy đủ vừa tới hội hợp.

Trong tình huống thời gian gấp rút như vậy, cơ bản không thể đi điều tra xem hang mỏ rốt cuộc ra sao.

Hoặc là Thanh Ô Tử vì quan tài bị người ta cạy nên phong hóa rồi, hoặc là nguyên nhân khác.

Không nhớ nhầm thì bản chất mảnh vỡ trong hang mỏ cũng tương tự tình huống bên Tần Lĩnh.

Đều có khả năng vật chất hóa ảo tưởng dưới chấp niệm mãnh liệt.

Khi đó ở Tần Lĩnh, trước khi hấp thu trọn vẹn cây thanh đồng, Tô Thần vốn định thử nghiệm năng lực vật hóa.

Định tạo ra một con Chúc Cửu Âm để luyện tay, vì con Chúc Cửu Âm bàn cứ ở đó quá yếu, đánh vài cái đã rụt về.

Lúc đó hắn chưa hoạt động tay chân được mấy, chủ yếu tốn thời gian dọn đám khỉ — vì Hệ thống bảo giết khỉ được nhiều kinh nghiệm hơn.

Hắn dứt khoát coi như vì dân trừ hại, giết hơn nửa số khỉ bị mặt nạ ký sinh khống chế.

Quay lại chuyện chính, lúc ấy Tô Thần ngồi khoanh chân thử hồi lâu, cảm giác dùng hết trí tưởng tượng cả đời mà xung quanh đến con kiến cũng chẳng thêm ra con nào.

Hệ thống cũng nhắc nhở đúng lúc: [Phát hiện túc chủ hiện tại không có năng lực vật chất hóa ảo tưởng, vì vậy xin hãy tiếp tục nỗ lực tích lũy điểm kinh nghiệm để nâng cấp lấy năng lực này!] Lúc đó Tô Thần còn nghi ngờ trí tưởng tượng của mình có vấn đề.

Được nhắc nhở mới vỡ lẽ, hóa ra không thể vật hóa là do Hệ

thống?

Vốn dĩ chấp niệm cá nhân sâu một chút là được, giờ biến thành phải làm nhiệm vụ đổi kinh nghiệm mới có!

Chuyện này đúng là hơi vô lý!

Hệ thống có tiềm chất gian thương.

Nhưng cạn lời là hắn không thể thảo phạt gian thương!

Nghĩ đến đây, Tô Thần có chút tò mò về hang mỏ ở thế giới này.

Nếu nói Thanh Ô Tử ở thời điểm này của thế giới này đã chạy mất rồi thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Tuy nhiên theo lẽ thường, một người cổ đại nếu thực sự trọng sinh, ở thế giới hiện đại chắc chắn sẽ không cam chịu tầm thường, ít nhất cũng phải tìm chỗ cao mà ngồi ngắm cảnh.

Hoặc là giống Chu Mục Vương giày vò đi giày vò lại, nhất định phải giày vò đến mức cả thế giới bồi táng cho mình?

Nhưng nghĩ kỹ, Tô Thần lại phát hiện điểm không đúng.

Nếu Thanh Ô Tử thực sự từ trong hang mỏ đi ra, theo não trạng cầu trường sinh giống Chu Mục Vương, thì ít nhiều cũng nên tìm đồng minh chứ?

Cùng dùng một loại vật chất, mảnh vỡ rải rác khắp nơi, tự dùng tài nguyên của mình, hoàn toàn có thể không can thiệp nhau!

Nhưng hắn ở phe Chu Mục Vương hoàn toàn không thấy ai có hành tung kỳ quái như vậy.

Nếu Thanh Ô Tử thực sự đã ra ngoài vào thời đại đó, liệu có khả năng Chu Mục Vương coi hắn là kẻ địch không?

Giống như Trương gia, Uông gia có thể uy hiếp mình nên liệt vào

đối tượng tru sát?

Vấn đề là, Chu Mục Vương lúc đó chắc sẽ không biết Thanh Ô Tử đang ngủ trong cái hang mỏ như thế đâu nhỉ?

Càng nghĩ, Tô Thần càng cảm thấy cần phải đi thám thính hang mỏ kia ngay bây giờ.

Nhưng vừa cất bước, liền nghe thấy tiếng kinh hô cách đó không xa.

Hắn không khỏi nhíu mày.

Kỳ quái.

Lúc xuống đây hắn đã quan sát kỹ, bán kính mười cây số không có dấu hiệu con người.

Hơn nữa âm thanh trong vòng năm trăm mét đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Sao có thể đột nhiên xuất hiện tiếng người hét ở khoảng cách bốn trăm mét mà hắn không phát hiện trước?

Người này biết dịch chuyển tức thời?

Hay cũng từ trên trời nhảy xuống giống hắn?

Chương 387

Hoặc là...

Hắn nhìn xuống đất.

Có vẻ hắn đã bỏ qua không gian dưới lòng đất.

Nhưng nghe tiếng thì bên dưới dường như không có không gian đặc thù nào?

Hắn chạy tới.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây rậm rạp, trước mặt xuất hiện một cô gái.

Mái tóc dài đen nhánh xõa tung, làn da trắng nõn khiến cô càng thêm nổi bật giữa khu rừng rậm rạp.

Đôi mắt to xinh đẹp mờ mịt nhìn con rắn màu xanh to bằng cổ tay đang ngóc đầu dậy trước mặt.

Chậc.

Ngũ quan cũng khá xinh đẹp.

Tô Thần nghĩ thế, tiện tay bẻ một cành cây.

Trước khi con rắn kia nghe thấy tiếng động quay đầu lại, hắn đã vung cành cây đi.

Vút —— Con rắn lập tức bị cành cây xuyên thủng, ghim chặt vào thân cây bên cạnh theo quán tính mạnh mẽ. "A!" Tiếng hét chói tai hoàn toàn không ngờ tới khiến Tô Thần nhíu mày bước tới.

Cô gái kia đợi hắn đến gần mới cau mày nhìn.

Có vẻ cô nàng coi vụ con rắn đột nhiên "bay" đi là sự kiện tâm linh

gì đó.

Thấy từ xa có một soái ca đi tới, cô nàng ngẩn người.

Trừng đôi mắt to, ngốc nghếch nhìn.

Hồi lâu sau, đợi Tô Thần đến gần cô mới lại hét lên: "A a a a!

Tôi sai rồi!

Cầu xin anh đừng giết tôi!

Đợi tôi về sẽ đốt giấy tiền cho anh!" Ách...

Đốt giấy tiền?

Mẹ kiếp, ban ngày ban mặt thời đại này còn có quỷ quái gì xuất hiện được?

Tiểu Hồng và Tiểu Tượng cũng phải tiêu tốn khá nhiều điểm kinh nghiệm của hắn mới có thể phớt lờ ánh nắng mà hoạt động ban ngày.

Bình thường thời đại này làm gì có Tống tử nào dám quậy phá giữa ban ngày?

Nhưng kỳ lạ thật.

Biểu hiện của cô gái này quá thành thục.

Giống như đã thấy cảnh Tống tử xuất hiện như thế này vô số lần.

Chỉ liếc một cái, không thèm nhìn thêm đã khẳng định hắn là đại quái vật.

Điều này khiến hắn khá cạn lời.

Hắn ngồi xuống, vươn tay bóp cằm cô gái, bắt cô ngẩng đầu nhìn mình.

Hắn nhàn nhạt nói: "Cô cảm thấy quỷ có thể chạm vào cô sao?" Cô gái ngẩn ra, ngốc nghếch gật đầu.

Chậc.

Xinh đẹp mà sao lại ngốc thế này?

Tô Thần cạn lời.

Hắn lại nói: "Vậy cô cảm thấy quỷ có thể có thân nhiệt giống cô sao?" Cô gái nghe vậy, còn nhắm mắt cảm nhận kỹ một chút.

Hồi lâu sau, cô mới kinh hỉ ngẩng đầu: "A!

Hóa ra anh không phải quỷ!

Dọa chết tôi rồi!" Phản xạ chậm chạp khiến Tô Thần càng thêm cạn lời.

Người thời đại này đầu óc đều khó dùng thế sao?

Nếu thật như vậy, hắn nên hạn chế tiếp xúc thì hơn!

Ngộ nhỡ gặp chuyện gì, giải thích cũng phiền phức.

Hắn buông tay, đứng dậy.

Vốn định rời đi, nhưng dường như nhớ ra điều gì, hắn lại đưa tay về phía cô gái đang ngồi dưới đất. "Tôi tên Tô Thần." Khuôn mặt cô gái bỗng chốc ửng hồng.

Nỗi sợ tan biến, não bộ bắt đầu xử lý thông tin trước mắt.

Cô e thẹn đặt tay lên tay hắn, để Tô Thần kéo mình dậy.

Tô Thần.

Tên hay, người lại tuấn lãng.

Chỉ riêng sức mạnh truyền đến từ bàn tay cũng khiến cô cảm thấy vô cùng đáng tin cậy.

Giọng nói trầm thấp mang theo sự quyến rũ khó tả.

Quan trọng là!

Vừa rồi hình như hắn cứu mình khỏi miệng rắn?!

Càng nghĩ, cô càng cảm thấy mặt mình nóng ran. "Tôi... tôi tên Tống Di Phi." Nói xong tên lí nhí, Tống Di Phi cảm thấy có gì đó không đúng.

Cô ngẩng đầu, thấy Tô Thần đang nhìn mình chằm chằm.

Nhất thời càng thêm thẹn thùng. "Cái... cái đó, anh nhìn cái gì a?" Chẳng lẽ là nhất kiến chung tình thích mình rồi?!

Suy nghĩ trong lòng hiện rõ mồn một trên mặt, người như vậy mà làm nghề trộm mộ...

Chậc.

Tô Thần cảm thấy sau này nghề trộm mộ hậu thế không có người nối dõi cũng là chuyện bình thường. "Cô không thấy nóng sao?" Tô Thần nhàn nhạt nói, nhấc cánh tay đang bị cô nàng nắm chặt không buông lên.

Trong nháy mắt!

Tống Di Phi cảm thấy như có thứ gì nổ tung trong đầu!

Cô kinh hô một tiếng, vội buông tay ra.

A a a a!

Không biết xấu hổ!

A nương rõ ràng dạy con gái ra ngoài phải rụt rè!

Thế mà hôm nay cô lại nắm chặt tay trai lạ trong rừng sâu không chịu buông!

Chương 388

Chuyện này mà đồn ra ngoài thì sao cô lấy chồng được nữa! "Tôi nói này... cô là con gái con đứa, sao lại ở một mình trong rừng sâu núi thẳm thế này?" Thấy Tống Di Phi hoàn toàn chìm đắm trong thế giới nhỏ của mình, Tô Thần quyết định coi cô là điểm đột phá.

Dù sao thì, một cô gái ăn mặc hoa quý so với thời đại này, trên người lại dính mùi đất nồng nặc không tan.

Nếu cô nàng này thực sự đi trộm mộ, vậy thì gần đây hẳn phải có cửa hang đạo động, hoặc là có đồng bọn.

Trực tiếp tiếp xúc với dân trộm mộ sẽ tiết kiệm được khối rắc rối. "Tôi á?

Tôi đi cùng người nhà vào núi tế tổ, nhưng chưa đến nơi thì tôi không cẩn thận đi lạc..." Tống Di Phi ủy khuất nói, lại vẻ mặt mong chờ nhìn Tô Thần. "Anh... anh có thể đưa tôi về nhà không?

Tôi ở trong rừng này một ngày một đêm rồi... vẫn chưa thấy người nhà đến tìm..." Chậc.

Tô Thần nhìn đôi mắt to ngấn lệ của cô gái trước mặt.

Tuy diễn xuất rất thật, nhưng mùi trên người thì không lừa được ai.

Đó là mùi gỗ quan tài đặc trưng.

Theo kinh nghiệm vào đủ loại lăng mộ lớn nhỏ của hắn, mùi gỗ quan tài này niên đại phải từ ba ngàn năm trở lên!

Hơi bị vô lý đấy!

Người thời này mang theo cô gái thế này xuống mộ làm gì?

Hiến tế à?

Chẳng lẽ nghĩ nhan sắc này quyến rũ được Tống tử vùng dậy?

Hay bên trong còn ẩn tình khác?

Ít nhất hắn không ngửi thấy mùi máu tanh trên người cô.

Không có ai chết, hay là lúc người chết thì cô nàng đã chạy thoát?

Chuyện này có vẻ đáng xem.

Xung quanh đây lại có mộ thất trên ba ngàn năm sao?

Điều này khiến hắn khá hứng thú. "Tôi không quen chỗ này lắm, tôi cũng bị lạc." Hắn nhún vai, bất lực nói: "Tôi cảm giác hình như mình bị mất trí nhớ, không nhớ nổi sao mình lại đến đây nữa..." Tô Thần nói xong, cố ý nhìn bộ quần áo có chút lạc quẻ với thời đại này của mình.

Hắn vẻ mặt mờ mịt nhìn Tống Di Phi: "Ai, tôi mới phát hiện quần áo chúng ta mặc không giống nhau lắm, ở thời đại của tôi, con gái nhất định phải mặc váy chứ nhỉ?" Tống Di Phi sững sờ.

Quả thực, giờ mới phản ứng lại, cô chợt phát hiện người đàn ông trước mặt tuy ăn mặc tinh thần gọn gàng, nhưng phong cách lại gần giống tiên nhân trên bích họa trong mộ thất hơn!

Hít —— Một ý nghĩ không hay nảy ra trong đầu.

Cô ngơ ngác nhìn Tô Thần, nghĩ thầm mình sẽ không phải xuyên không về cổ đại chứ?

Nhưng nhìn cảnh vật xung quanh vẫn quen thuộc, không thay đổi mấy.

Cô lại nhìn về phía Tô Thần.

A!

Một tiểu ca thật tuấn tú!

Vận khí mình tốt thật!

Đi lạc cũng gặp được trai đẹp thế này!

Quan trọng là thân thủ có vẻ không tệ, hơn nữa mất trí nhớ chắc rất dễ khống chế nhỉ?

Nếu lừa về làm chồng cũng khá tuyệt nha!

Càng nghĩ càng xa, Tống Di Phi cảm giác ngay cả tên con cái sau này cũng nghĩ xong trong nháy mắt rồi!

Điểm chết người là cô nghĩ gì đều hiện hết lên mặt.

Tô Thần không cần đoán cũng nhìn thấu suy nghĩ đối phương.

Không ngờ dù ở thời đại này, người tư tưởng cởi mở vẫn khá nhiều!

À không đúng.

Có lẽ chính vì ở thời đại này, tư tưởng mới cởi mở hơn?

Bởi vì sự xung kích của văn hóa ngoại lai và sự giải phóng của văn hóa hiện hữu, khiến con người thời đại này đang ở trong giai đoạn va chạm tư duy.

Cho nên nói thời đại này xuất hiện cô gái có tư duy cởi mở như vậy cũng không có gì lạ.

Hắn đành giả bộ trấn định nhìn Tống Di Phi. "Vậy, giờ làm sao?

Chúng ta đều lạc đường." Nói xong, trong bụi rậm đằng xa thích hợp có con chim bay vút lên.

Tiếng động không nhỏ.

Tống Di Phi bị dọa hét lên.

Cô ngẩng đầu thấy yết hầu Tô Thần khẽ động, nhưng bề ngoài

vẫn giả vờ bình tĩnh che chở cô.

Ai!

Tốt hơn đám người trong đội ngũ của cô nhiều, hơi có biến là chạy mất dạng!

Quả nhiên có so sánh mới có đau thương.

Chả trách mười tám năm qua cô không gặp được người đàn ông nào vừa mắt.

Hóa ra là do định mệnh ở đây sao?

Tim đập thình thịch.

Cô nhìn chằm chằm đường quai hàm đẹp đẽ của Tô Thần đến ngẩn ngơ.

Một lúc sau, đối phương cúi đầu nghi hoặc, bốn mắt nhìn nhau.

Tống Di Phi cảm giác như có gì đó nổ tung trong lòng.

Ánh mắt dính chặt không nỡ rời. "Đó... chỉ là con chim nhỏ thôi." Câu nói này như gáo nước lạnh tạt xuống.

Tống Di Phi đỏ mặt rời khỏi lòng hắn, thầm lầm bầm, tiểu ca tốt thế sao lại mọc cái miệng làm gì? "Tôi giờ cũng không biết làm sao, nhưng tôi khá tò mò, anh từ đâu đến?

Hoặc nói là từ thời đại nào?" Câu hỏi quen thuộc này khiến Tô Thần sững lại.

Vào thẳng vấn đề hỏi thời đại?

Chẳng lẽ bọn họ từng gặp người không thuộc thời đại này? "Không nhớ nữa, tôi chỉ nhớ cuối cùng hình như tôi đi từ trên một ngọn núi xuống..." Lời chưa dứt, Tống Di Phi đã quái khiếu một tiếng: "Chẳng lẽ, ngọn núi anh xuống cũng có một cánh cửa thanh đồng

khổng lồ sao?!" Ồ hố?

Tô Thần mân mê cằm đầy hứng thú.

Chương 389

Hắn còn đang nghĩ có nên nói thẳng về cánh cửa kia không.

Không ngờ nha đầu này biết!

Vậy mọi chuyện đơn giản rồi.

Vận khí hắn khá tốt, vừa xuống đã tiếp xúc ngay được với người liên quan đến mục tiêu nhiệm vụ.

Hắn tò mò nhìn Tống Di Phi: "Sao cô biết?

Tôi nhớ chỗ đó có vẻ rất bí ẩn, tôi không thấy người khác đến đó..." Tống Di Phi nghe vậy kích động vỗ đùi cái đét.

May mà tư thế tuy không nhã quan lắm nhưng nhan sắc đã cứu vớt lại. "Nói sớm đi!

Hóa ra anh với Bạch tiên sinh đến từ cùng một nơi à!

Vậy đỡ việc rồi!

Anh đi theo tôi đi!

Sau này chỉ cần tôi tìm được đường về nhà, chắc chắn có thể cho anh gặp Bạch tiên sinh!

Hai người đều từ một nơi đến, chắc sẽ bàn bạc được cách tìm đường về!" Bạch tiên sinh.

Tô Thần suy tính một chút, những người từng quen hoặc trong điển tịch không có ai họ Bạch.

Là tên giả?

Hay kẻ từ cửa Thanh Đồng chạy ra vốn họ Bạch?

Họ Bạch...

Cái họ này nghĩ thế nào cũng không liên quan đến thế giới trộm mộ...

Nhưng hắn vẫn giả vờ kinh hỉ: "Hóa ra còn có người cùng nơi xuất thân với tôi sao?

Tốt quá rồi, vừa hay tôi không hiểu gì về thời đại này, gặp được người quen đưa tôi về nhà cũng không tệ!" Tống Di Phi nghe xong lại thoáng thất vọng.

Tay nhỏ xoắn vào nhau, thầm nghĩ, không về không được sao?

Thời đại này cũng đâu có gì không tốt?

Sống ở đây, cùng cô... cũng khá được mà!

Càng nghĩ càng tủi thân.

Tống Di Phi cau mày ngẩng đầu nhìn Tô Thần bất mãn: "Tốt cái gì mà tốt!

Tôi có nói tôi nhớ đường về đâu!" Dứt lời, thấy Tô Thần đang quay lưng làm gì đó.

Cô cũng quên giận, tò mò ghé lại gần. "Anh... anh đang làm gì thế..." Chưa nói xong đã ngửi thấy mùi thơm nức mũi.

Tô Thần tiện tay đưa qua một bát cơm niêu bò nấm hương sắc vị đầy đủ!

Tống Di Phi đói meo cũng chẳng màng nguồn gốc, cầm lấy ăn ngấu nghiến.

Tô Thần cũng lấy cho mình một bát.

Đúng là bận xong mới thấy đói.

Huyết mạch giúp hồi phục năng lượng nhưng cơ thể vẫn vận hành bình thường.

Ăn cơm niêu xong thấy hơi thiếu thiếu.

Hắn lấy ra hai lon nước ngọt có ga (Phì trạch khoái nhạc thủy).

Tống Di Phi thấy cái lon kỳ quái, vừa chạm vào đã thấy lạnh buốt, sợ quá ném đi.

Tô Thần bắt lấy. "Uống giải ngấy, hơi lạnh, cô không đến tháng chứ?" Tô Thần vừa hỏi vừa bật nắp.

Phụt —— Tiếng động lạ khiến Tống Di Phi tò mò.

Trong đôi mắt xinh đẹp viết đầy sự khó hiểu. "Tô Thần tiểu ca... cái này là gì thế!

Lạnh băng..." Giống như thi thể chết đã lâu vậy!

Nửa câu sau cô tự nhiên không nói ra.

Chỉ là cảm giác vừa rồi thực sự rất khó chịu.

Xúc cảm lạnh buốt đó làm cô nhớ đến lúc chạm vào quan tài.

Cô cau mày, không trả lời câu hỏi của Tô Thần, thậm chí không dám nhận đồ hắn đưa.

Tô Thần tính khí tốt giải thích: "Đồ uống thôi, nước giải khát, cô cứ hiểu là nước ướp lạnh là được." Thấy Tống Di Phi vẫn không tin, hắn mở lon của mình uống một ngụm.

Chậc!

Sướng!

Ăn đồ dầu mỡ, quả nhiên phải làm ngụm Coca ướp lạnh mới đã!

Thấy Tô Thần hưởng thụ như vậy, Tống Di Phi mới rụt rè nhận lấy lon Coca.

Sau đó cô lí nhí nói một câu: "Tôi, kỳ kinh nguyệt vừa hết năm ngày..." Đương nhiên, tiếng nhỏ cỡ nào Tô Thần cũng nghe thấy.

Nhưng hắn coi như không nghe, tiếp tục uống Coca, ăn cơm niêu.

Tính ra hắn vẫn có tiên kiến chi minh.

Trực tiếp nhét đầy một nửa không gian hư số thời gian ngưng trệ bằng thức ăn và vật phẩm tiêu hao.

Tuy sau đợt nâng cấp, không gian hư số lại rộng ra một đợt, nhìn có vẻ trống trải.

Nhưng số vật tư hiện tại đủ cho hắn ăn bốn năm năm!

Hơn nữa toàn là tay nghề đầu bếp quốc yến.

Kể cả ngày nào cũng đổi món thì một năm cũng không trùng!

Huống hồ thời đại này chắc cũng có nhiều đầu bếp giỏi?

Nếu thời gian thích hợp, hắn muốn lấp đầy không gian hư số trước khi về cửa Thanh Đồng.

Ăn no xong, Tô Thần vươn vai.

Nhìn trời qua kẽ lá, sắc trời không tệ.

Nhưng nửa tiếng sau sẽ có mưa rào.

Gần đây có hang động.

Hắn quay lại nhìn Tống Di Phi đang nhâm nhi Coca.

Con gái uống nước chậm thế à?

Hắn nhíu mày: "Còn nửa tiếng nữa trời mưa, giờ tìm chỗ trú còn kịp." Tống Di Phi ngẩn ra.

Trời đang nắng chang chang.

Chương 390

Cô lúng túng: "Tiểu ca anh người không khỏe nên nhìn nhầm à?

Đang nắng to mà?

Lúc đi chúng tôi đã nhờ Vương hạt tử bói rồi, mấy ngày nay đều nắng!" Lại là kiểu nói chuyện trong dự liệu.

Tô Thần lười đáp, đi thẳng về phía hang động xa xa.

Tống Di Phi ngẩn người.

Sĩ diện thế à?

Cô chỉ nói sự thật thôi mà, đàn ông biết nhận sai mới đáng yêu...

Tuy nhiên nghĩ vậy nhưng độ hảo cảm không giảm, cô lon ton chạy theo.

Nửa tiếng sau, hai người vừa đến hang động, trời lập tức chuyển âm u. "Ầm" một tiếng, mưa như trút nước.

May mà hang động nằm trên dốc nghiêng nên không bị ngập.

Tô Thần nhóm lửa, gọi Tống Di Phi sưởi ấm.

Cô nàng há hốc mồm nhìn mưa, run rẩy.

Hồi lâu mới quay lại hỏi: "Anh... anh rốt cuộc là ai?!

Sao... sao còn lợi hại hơn thầy bói Vương hạt tử!" Lúc này cô mới nhớ ra Tô Thần mặc đồ bó sát, không mang hành lý, mà lôi ra đủ thứ.

Quá kỳ quái!

Thấy cô hỏi dồn, Tô Thần ném cho cái túi ngủ. "Nhiệt độ giảm rồi, tối ngủ trong này.

Về câu hỏi của cô, tôi chỉ có thể nói, đây là bản năng.

Ngủ đi, nửa đêm mưa mới tạnh, mai dậy đi tìm người nhà cô." Hai chữ "người nhà" hắn cố ý nhấn mạnh.

Chắc cô nàng hiểu ý.

Quan trọng là còn người nhà không?

Hay chết hết rồi?

Hắn nhìn tướng mạo cô, đại phú đại quý nhưng số phận về sau dường như sẽ không có chí thân.

Kiểu giải thích tướng mạo này có hai hướng.

Một là người nhà chết hết, mình tự lập môn hộ cô độc cả đời.

Hai là từ nhỏ mồ côi cha mẹ.

Người này sau đó phú quý vô ưu, nhưng dưới gối không con.

Nếu là vế sau...

Tô Thần đánh giá cô gái.

Hơi thảm.

Gen tốt thế mà vô sinh?

Nhưng chuyện người ta, hắn không xen vào.

Ngủ một mạch đến sáng.

Cô gái vẫn ngủ say dù gần đó có sạt lở đất.

Tô Thần vệ sinh cá nhân, lấy bát phở nóng hổi ra ăn, ngồi ngay đầu gió.

Tống Di Phi tỉnh dậy, mơ màng nhìn hắn.

Hắn giả bộ bất đắc dĩ: "Cô ngủ tốt thật đấy." Tống Di Phi đầu óc không tỉnh táo lắm, tưởng gặp tiên nhân: "Chẳng phải do chạy trong rừng một ngày một đêm không được nghỉ sao...

Hu hu...

Tiên nhân ơi, cứu bạn tôi với, họ bị quái vật lớn bắt rồi...

Đi tìm vật trong truyền thuyết, dưới lòng đất rất sâu...

Bạch tiên sinh bảo lấy được vật đó sẽ không còn rắc rối...

Nhưng mà..." Đang nói đến đoạn gay cấn, Tống Di Phi đầu lắc lư rồi gục hẳn xuống, đập mặt vào túi ngủ mềm mại.

Dường như lại ngủ say thêm một lúc.

Sau đó mới bừng tỉnh, hét lên: "Ai!

Hình như tôi gặp tiên nhân!" Dứt lời, cô ngơ ngác nhìn Tô Thần đang ăn phở.

Bất chợt, mặt cô đỏ bừng cúi gằm xuống.

Tô Thần vờ như không biết, húp miếng phở nhàn nhạt nói: "Cô mộng du cũng ghê đấy, về nhà nên đi khám bác sĩ, kê ít thuốc." Nghe thấy Tô Thần dường như nghi ngờ mình bị bệnh, Tống Di Phi rốt cuộc cũng ngồi không yên.

Cô "vụt" một cái đứng dậy từ trong túi ngủ, nhìn Tô Thần, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi cảm thấy tôi không có vấn đề gì cả!

Tôi rất khỏe mạnh mà..." "Chỉ là... chỉ là cảm giác đôi khi trên cơ thể sẽ có chút vấn đề nhỏ." Nhìn cô nàng lẩm bẩm một mình, Tô Thần cũng lười nói nhiều.

Buổi sáng sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn xong, xuất phát hẳn là vào khoảng mười giờ.

Tại sao lại là thời gian này ư?

Tô Thần cũng không ngờ tới, cho dù là ở ngoài trời, cô nàng này sau khi thấy hắn lấy đồ dùng vệ sinh ra, tuy rất không quen nhưng vẫn

loay hoay chải chuốt trang điểm gần hai tiếng đồng hồ.

Điểm này khiến Tô Thần thực sự khá có ý kiến.

Mẹ kiếp, đây là muốn đi xuống mộ hay đi đâu?

Nếu đổi lại là đồng đội trước kia của hắn mà làm như vậy, hắn chắc chắn sẽ không nói hai lời mà trực tiếp mắng cho đến khi khóc mới thôi!

Nghĩ đến đây, hắn nhớ tới cô gái thường trú trong đội ngũ trước kia dường như là Vương Điềm Điềm?

Cô nàng đó thuộc kiểu thanh thuần ngọt ngào, nhưng làm việc lại chẳng hề kiêu khí chút nào.

Thậm chí về sau còn tự mình tăng cường thể lực?

Rõ ràng nên là một cô gái liễu yếu đào tơ, làm việc lại vượt xa dự kiến, giống như một nữ hán tử.

Lại nhìn cô nàng trước mặt này xem.

Chậc.

Không so được, quả thực là không so được.

Người ta trực tiếp để mặt mộc ra trận.

Cô thì loay hoay lâu như vậy mà vẫn là mặt mộc a!

Có ý nghĩa gì đâu?

Nhớ lại lúc mới gặp, cái loại vẻ đẹp của mỹ nữ gặp nạn hơi chút lộn xộn đó còn đẹp hơn.

Tô Thần thấy Tống Di Phi còn tinh nghịch xoay một vòng trước mặt mình, nhất thời trong lòng lại có chút phiền toái. "Khu rừng này cô hay tới lắm hả?" Tống Di Phi thấy Tô Thần trực tiếp ngó lơ mị lực mà mình cố ý thể hiện, có chút không vui bĩu môi.

Chương 391

Thật là!

Trước kia nếu cô làm động tác như vậy với đám đàn ông trên trấn, đối phương cho dù không hét lên thì cũng phải lộ ra vẻ mặt tâm thần dạo rực chứ!

Nghĩ đến đây, Tống Di Phi càng không vui. "Chưa từng tới, nếu không có Bạch tiên sinh dẫn đường chúng tôi căn bản cũng không biết nơi này." Lời này rõ ràng là sơ hở chồng chất.

Ánh mắt Tô Thần bỗng nhiên trở nên sắc bén nhìn qua. "Cô không phải nói tế tổ sao?

Phần mộ nhà mình mà cần một người ngoài dẫn đường, có phải là hơi quá vô lý rồi không?" Hả?

Tống Di Phi nghe vậy thì ngẩn người.

Cô chợt phản ứng lại mình dường như đã lỡ miệng, nhưng phải làm sao để lấp liếm cái sơ hở này đây?!

Cô vất vả lắm mới gặp được một người sống trong ngọn núi này!

Nếu lại bị Tô Thần bỏ lại, đừng nói gì đến chuyện nghĩ cách đưa Tô Thần đi cứu những người khác, hay là xuống dưới tìm đồ vật kia mang ra.

Chỉ riêng việc bị Tô Thần bỏ lại nơi này, không chừng cô thật sự sẽ phải chết ở đây!

Thế là cô nghĩ cứ giả vờ đáng thương để lừa gạt qua chuyện này trước đã!

Trọng điểm là Tô Thần tuy nhìn rất lợi hại, nhưng dường như là

loại hình rất dễ bị lừa a!

Ngô.

Nghĩ như vậy đích xác khiến Tống Di Phi cảm thấy mình giống như một người phụ nữ xấu xa.

Nhưng trước mắt, cô quả thật không thể đắc tội Tô Thần.

Chỉ có thể ủy khuất nói: "Là... là vì trong nhà có người thân bị bệnh, cần một vị dược liệu, chúng tôi liền tìm thầy xem mệnh." "Vị thầy đó giới thiệu cho chúng tôi Bạch tiên sinh, sau đó Bạch tiên sinh nói từng nhìn thấy thứ đó trong một cái hang động dưới lòng đất ở đây, chúng tôi liền đi theo qua." Sự giấu diếm trong lời này, Tô Thần tự nhiên đoán được.

Nghĩ đến việc trước đó hắn còn xem tướng mạo cho cô.

Hiện tại có thể lấy người nhà ra làm bia đỡ đạn, vậy tuyệt đối là vế trước —— người trong nhà đã chết hết rồi.

Cũng cơ bản có thể xác định, cái gã Bạch tiên sinh kia hẳn là một tên đạo mộ tặc.

Rất rõ ràng, gã đến thế giới này tập hợp một đám người, hẳn là muốn dựa vào đám người này để lấy thứ gì đó.

Nhưng giữa đường chắc là xảy ra tình huống ngoài ý muốn!

Chỉ có một mình Tống Di Phi trốn thoát được.

Đã nói đến nước này, Tô Thần nghĩ vẫn nên giả ngu trước.

Trong tình huống không đánh rắn động cỏ, cứ tiếp cận đối phương rồi tính sau.

Nếu như tên Bạch tiên sinh kia thật sự là mục tiêu nhiệm vụ lần này của hắn.

Hắn ngược lại tò mò, tên này đặc ý đi tới niên đại này muốn làm cái gì. "Vậy là cô sau khi tiến vào cái hang động kia mới bị lạc mất đồng bạn?" Tống Di Phi hoảng loạn gật đầu, bộ dáng sợ mình chần chờ một chút sẽ khiến Tô Thần nghi ngờ. "Đúng!

Vừa đi vào chúng tôi liền gặp rất nhiều chuyện kỳ quái, sau đó liền lạc nhau..." "Tôi vốn định đi tiếp về phía trước, tìm những người khác rồi cùng nhau đi ra.

Nhưng không ngờ tôi đi được một lúc, lộ tuyến vốn dĩ đi xuống dưới, lại trực tiếp đi tới cửa hang..." "Sau đó tôi thực sự không có gan đi vào nữa, liền nghĩ ở cửa hang chờ một chút, không chừng còn có người khác giống như tôi đi ra..." Tống Di Phi nói, thần tình bỗng nhiên trở nên kinh khủng: "Nhưng không ngờ tôi còn chưa đợi được đồng bạn đi ra, lại đợi được từng tiếng từng tiếng thảm thiết kêu la." "Tôi lớn tiếng hô hoán bọn họ, nhưng không nhận được bất kỳ ai đáp lại, tiếng thảm thiết kêu la càng ngày càng gần..." "Tôi thực sự quá sợ hãi nên bỏ chạy ra ngoài, nghĩ là có thể gọi người thì quay lại cứu bọn họ, nhưng không ngờ tôi trực tiếp bị lạc đường..." Tống Di Phi nửa thật nửa giả nói.

Khóe mắt còn đúng lúc này ứa ra những giọt lệ trong suốt.

Đích xác nhìn qua vô cùng sở sở đáng thương.

Nhưng, ít nhiều vẫn có chút diễn xuất quá lố.

Quá giả tạo.

Nếu như cô nàng này lúc nói chuyện khống chế được tròng mắt của mình, đừng có nhìn loạn khắp nơi, Tô Thần phỏng chừng đều có thể tin hai phần ba, chứ không phải hiện tại chỉ tin một phần năm trong đó.

Ra khỏi hang động bị lạc đường khẳng định là thật.

Nhưng dựa vào mùi vị nhẹ trên người cô nàng lúc mới xuất hiện, cô ta hẳn là bị thứ gì đó truy đuổi một mạch mới rời đi.

Có chút phiền phức a.

Nơi này cách vị trí hầm mỏ tương đối xa.

Nói trắng ra là tồn tại hoàn toàn không dính dáng gì đến hầm mỏ.

Trong cánh rừng này, ẩn tàng mộ thất của đại lão nào sao?

Chưa từng nghe nói qua a! "Dược dẫn cô muốn tìm tên là gì?

Ở nơi nào mới có?

Còn lòng đất mà cô nói, đó là sâu bao nhiêu?" Trừ việc miêu tả trong lời nói có vấn đề, Tô Thần còn phát hiện một điểm không thích hợp —— niên đại này tuy cách nhau hơn tám mươi năm, nhưng rất nhiều từ ngữ của cô nàng này đều không khác biệt lắm so với thời đại của hắn.

Chẳng lẽ hơn tám mươi năm trước và tám mươi năm sau không có gì khác biệt quá lớn sao?

Rất rõ ràng... hẳn là không phải.

Nhưng lúc này Hệ thống lại giả chết.

Tô Thần chỉ có thể lược bỏ phần này.

Mà Tống Di Phi trước mặt rõ ràng ngẩn ra một thoáng.

Một lúc lâu sau, giống như đang suy tư trả lời thế nào mới có thể hù dọa được Tô Thần.

Nhìn cái đầu nhỏ lắc lư qua lại, trong đầu Tô Thần mạc danh nghĩ đến một từ: Mỹ nhân ngốc nghếch.

Quả nhiên cô nàng này hẳn là linh vật mà đội ngũ kia mang theo đi?

Hắn bất đắc dĩ nghĩ.

Liền thấy Tống Di Phi như chợt nghĩ thông suốt điều gì đó, ánh mắt trong veo nhìn về phía Tô Thần.

Tê.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Tô Thần cảm giác mình như bị ánh mắt kia làm xúc động gì đó.

Dường như thoáng chốc nhìn thấy ngôi sao sáng trên trời, trước mắt sáng lên.

Sau đó liền thấy Tống Di Phi hắc hắc cười ra tiếng: "Tôi không biết tên!

Lúc bọn họ nói tôi không chú ý nghe.

Nhưng tôi nghe Bạch tiên sinh nói, chỉ cần nhìn thấy thứ đó cái nhìn đầu tiên là có thể từ đáy lòng nhận ra đó chính là thứ mình muốn tìm!" Ách...

Đây mẹ nó không phải là mánh khoé lừa đảo quen dùng của bọn giang hồ thuật sĩ sao?!

Tùy tiện một câu nói như vậy cũng có thể tin?

Mà ánh mắt nhỏ sáng lấp lánh của Tống Di Phi nói cho hắn biết —— câu nói này là thật.

Chẳng lẽ thật sự là dược dẫn?

Người đạo mộ xuống mộ khẳng định là vì bảo bối đáng tiền chứ?

Trong bút ký nguyên bản ghi chép, Lão Cửu Môn về bản chất là tổ chức quản lý sự lưu thông của đồ vật dưới lòng đất.

Nói trắng ra, chính là công hội của những kẻ tổ chức đạo mộ tự phát trong dân gian mà thôi.

Chương 392

Mà niên đại này đã không tồn tại tổ chức như vậy, thì hẳn là có người muốn đục nước béo cò làm chút chuyện?

Tô Thần nghĩ, nếu thật là như vậy.

Thì hắn với một thân bản lĩnh này ở niên đại này, cơ bản là nắm chắc có thể phát đại tài rồi chứ?

Dù sao trên mảnh đất này nơi nào có đại mộ cấp bậc gì, hắn đều rõ như lòng bàn tay, thậm chí còn đã ở tương lai "mò" không ít nơi.

Tuy đồ đạc đều sung công rồi, nhưng thù lao cũng tương đối phong hậu.

Ân?

Nghĩ đến đây, Tô Thần đột nhiên phản ứng lại một chuyện.

Vội vàng dò hỏi Hệ thống trong đầu. "Tôi sau này còn có thể trở về niên đại kia không?" 【Ding!

Không thể trở về niên đại kia, nhưng có thể đi đến các thế giới song song tương tự khác!】 【Túc chủ nếu là lo lắng tiền bạc thu hoạch được ở thế giới trước sẽ xuất hiện vấn đề không lưu thông, thì nỗi lo này là không cần thiết!】 【Hệ thống tự mang cơ chế chuyển đổi tiền tệ, có thể đem tài phú của một thế giới chuyển đổi thành tiền tệ có thể lưu thông đồng bộ ở các thế giới khác!】 Cái đệch?

Tô Thần nghe giải thích này, lập tức cảm thấy địa vị của Hệ thống vụt một cái trở nên cao lớn hẳn lên.

Mẹ nó đây thực sự là câu nói có tình người nhất trong khoảng thời gian này rồi chứ?

Hệ thống hiển nhiên nghe được suy nghĩ trong lòng hắn, lại dùng ngữ khí khá ngạo kiều lên tiếng. 【Đổi tiền tệ mỗi lần cần khấu trừ phí thủ tục là 0.05% tổng kim ngạch quy đổi, mong túc chủ biết rõ.】 Tô Thần không hiểu nổi.

Sao cái tốt không học, lại học cái thói tư bản thối nát của thế giới trước thế? "Ngươi là một cái hệ thống, ngươi cần tiền vốn nuôi sống sao?

Ngươi muốn phí thủ tục làm cái gì?" Mà Hệ thống lúc này lại giả chết.

Tô Thần chỉ có thể khá cạn lời nghe đứa nhỏ trước mặt tiếp tục nói dối. "Là ở dưới lòng đất, không biết sâu bao nhiêu, nhưng tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy dưới lòng đất có thể có thông đạo như vậy, cứ như là có người chuyên môn đào sẵn ấy!" "Chính là trong núi tôi cảm thấy nước rất nhiều, nhưng sau khi đi vào lại thấy nơi đó rất khô ráo, có cảm giác hạn hán." "Độ sâu tôi tới trước đó hẳn là khoảng ba trăm mét, độ dốc ở đó và hang động chúng ta ở trước đó giống nhau..." Đang nói, Tống Di Phi lại cảm giác được phong cảnh lọt vào tầm mắt có chút quái dị.

Bất chợt ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Cô lúc này mới bàng hoàng phát hiện ngọn núi lúc trước đi tới cư nhiên bị "gọt" mất một nửa!

Cô vội vàng vọt tới trước mặt Tô Thần, đứng ở sườn núi.

Lúc này mới nhìn rõ, khu rừng vốn non xanh nước biếc hiện tại đã bị lũ bùn quét ra một con "Hoàng Long" (Rồng vàng) uốn lượn về phương xa.

Mà nơi con "Hoàng Long" này đi qua vừa vặn chính là nơi cô và Tô Thần gặp nhau trước đó.

Tê —— Nhớ tới hôm qua cô vốn định nghỉ ngơi thật tốt ở gần đó xong, liền nghĩ cách quay lại xem sao.

Không ngờ nơi đó lại xuất hiện tai họa tự nhiên khủng bố như vậy! "Trời ơi!

Cái này cũng quá khủng khiếp rồi!" Cô kinh ngạc một hồi lâu, lúc này mới hai mắt đẫm lệ quay đầu nhìn Tô Thần. "Tiểu ca!

Anh chính là thần hộ mệnh của tôi a!

Nếu không có anh, tôi cảm thấy tôi hiện tại chắc đã sớm biến thành một cái thi thể rồi..." Tô Thần nhíu mày.

Muốn hắn làm thần hộ mệnh, làm gì có chuyện nhẹ nhàng như vậy!

Có điều khi tầm nhìn rõ ràng hơn, hắn mới chợt phát hiện, thảo nào lúc còn trên lưng Tiểu Hôi hắn đã cảm thấy phong thủy dải núi này có chút kỳ quái.

Hiện tại suy ngược lại thế núi còn sót lại so với thế núi trước đó.

Đây mẹ nó là phong thủy **Ngọa Long Bàn Căn** (Rồng nằm cuộn rễ) a!

Trực tiếp chính là đầu rồng cắm mạnh xuống dưới đất.

Dãy núi lưu lại bên trên là bộ phận chân trước về sau.

Long mạch như vậy, thường thường trong phong thủy gọi là "Tàng Long Mạch".

Ẩn nặc trong thâm sơn như vậy, trừ khi là có thể ở trên cao nhìn xuống bao quát cả vùng địa giới này.

Trọng điểm còn phải là thầy phong thủy thực sự có chút bản lĩnh mới có thể nhìn ra được môn đạo bên trong.

Mà hai bên ngọn núi vây tụ, trực tiếp đem đầu rồng bảo hộ thật tốt ở bên trong.

Người có thể chọn đặt mộ tại địa giới như vậy, nhất định là tương đương có bản lĩnh!

Chậc.

Sau khi nghĩ rõ điểm này, Tô Thần nhìn con "Hoàng Long" do sạt lở núi tạo thành miên man về phương xa trước mặt.

Biến cố này, trực tiếp khiến phong thủy cực giai Ngọa Long Bàn Căn bị đứt đoạn.

Ngọa Long đang trầm ngủ tích súc tinh lực vốn giả dĩ thời nhật (chờ đợi thời cơ), tất sẽ có thể nhất phi trùng thiên.

Nhưng hiện tại trực tiếp biến thành một con ác long bị chặt đứt cổ.

Con "Hoàng Long" miên man trôi đi kia đại biểu cho việc phong thủy linh khí tích toản hàng ngàn năm ở đây bị tiết ra ngoài trong một lần.

Không ngoài dự đoán, đồ vật mai tàng bên dưới hẳn cũng bị ác khí quấn thân rồi đi?

Hắn theo bản năng đặt tầm mắt lên người Tống Di Phi.

Có thể phá hoại phong thủy triệt để như thế, trong đội ngũ khẳng định có người tương đương có bản lĩnh!

Trọng điểm là, phong thủy nơi này cho dù là hắn ngay từ đầu cũng không nhìn ra được bao nhiêu.

Có người lại có thể từ trên mặt đất chuẩn xác tìm được vị trí mộ thất, còn phá hoại phong thủy nơi này sạch sẽ như thế.

Tên kia muốn làm cái gì a?

Bình thường dọn sạch đồ bồi táng đã đủ thất đức rồi đi?

Tên này chẳng lẽ là nhắm vào "Long Nhãn" mà đi? "Các người là đi đạo mộ phải không?" Đã phong thủy đều bị phá hoại thành như vậy rồi, Tô Thần dứt khoát cũng không chơi trò đố chữ với nha đầu này nữa.

Tống Di Phi nghe thấy lời này nụ cười trực tiếp cứng đờ trên mặt.

Một hồi lâu, cô mới nỗ lực điều chỉnh cảm xúc của mình, để mình tiếp tục mang theo nụ cười nhìn về phía Tô Thần.

Nhưng cô còn chưa nói chuyện, liền bị Tô Thần thản nhiên cắt ngang. "Đây là cơ hội cuối cùng tôi cho cô, cô nếu dám nói dối, tôi hiện tại liền có thể dễ dàng vặn gãy cổ cô, ném cô vào dòng lũ bùn còn đang di động kia." Dùng biểu cảm vân đạm phong khinh nhất, nói ra lời tàn nhẫn nhất.

Đây là lần đầu tiên Tống Di Phi từ nhỏ đến lớn chịu sự uy hiếp như vậy.

Nhưng cô cũng rất rõ ràng Tô Thần cũng không phải đang nói đùa.

Sát ý nhàn nhạt tràn ra trong đáy mắt hắn, đánh thẳng vào sâu trong linh hồn cô.

Khiến cô tương đương rõ ràng hiểu được —— chỉ cần cô dám nói dối, hắn sẽ thực hiện lời mình nói.

Đây cũng coi như khiến cô rốt cuộc nhận rõ người đàn ông trước mặt này, cho dù là "mất trí nhớ", nhưng cũng tuyệt đối không phải người cô có thể dễ dàng nắm thóp.

Lời nói uy hiếp tương tự, cô trước đó khi đối mặt Bạch tiên sinh cũng từng bị đối phương cảnh cáo qua.

Cô nhịn không được thâm tư, hai người này thật sự là vì từ một

chỗ tới nên mới giống nhau như vậy sao?

Nhưng trực giác nói cho cô biết sự tình cũng không đơn giản như vậy.

Chỉ là tại thời khắc bị cọng rơm cuối cùng đè chết này, cô một chút cũng không nghi ngờ Tô Thần sẽ ném cô vào trong lũ bùn, để cô chết sạch sẽ triệt để. "Là đi đạo mộ." Cô nói xong, bất lực thở dài thật sâu. "Những năm này cục thế rung chuyển, muốn sống sót trong thời tiết như vậy thật sự rất gian nan.

Chương 393

Tôi không có người nhà, nhưng có người hảo tâm thu lưu tôi, tôi không muốn phụ lòng bọn họ..." Lời này nói đến ba phải cái nào cũng được, khiến Tô Thần ngẩn người.

Dựa theo tướng mạo mà xem, việc hắn trắc toán sơ qua trước đó không có sai lệch quá lớn.

Có điều chung quy vẫn là có chút thiển cận.

Có thể trổ mã xinh đẹp như vậy, còn có thể không có não như vậy, cô nàng này khẳng định vẫn là được người ta sủng ái mà lớn lên.

Cho nên nói lời trước đó quả nhiên vẫn là nửa thật nửa giả? "Cô cô của tôi bị bệnh, là người cô không có quan hệ huyết thống.

Người xem bói đích xác nói cho tôi biết có dược dẫn là có thể cứu bà ấy, cho nên tôi mới tìm được Bạch tiên sinh." "Nhưng giống như anh nói, nhóm Bạch tiên sinh là đi đạo mộ, tôi chỉ muốn lấy được dược dẫn tôi cần.

Mà bọn họ là vì sự khát cầu tiền bạc của niên đại này." Ân...

Lúc này nói chuyện ngược lại biểu hiện đến văn vẻ rồi.

Tô Thần cũng lười bình phẩm nhiều, nói thẳng: "Còn nhớ đường trở về không?" Thấy Tống Di Phi vẻ mặt mờ mịt nhìn mình, hắn lại bất đắc dĩ bổ sung: "Đường về mộ thất." "Hả?" Tống Di Phi triệt để kinh ngạc.

Cô tưởng rằng nói ra những chuyện này xong cô sẽ bị Tô Thần đuổi đi.

Hiện tại là ý gì?

Chẳng lẽ hắn muốn đi đến nơi đó sao?

Chẳng lẽ còn có thể mang theo mình?!

Đang nghĩ ngợi, thấy mày Tô Thần đã nhíu lại, cô mới vội vàng gật đầu: "Nhớ nhớ!

Chính là ở..." Vươn tay chỉ về phía xa, cô triệt để ngây ngẩn cả người.

Bởi vì, ngọn núi lúc đi tới đã sớm biến mất do sạt lở. "Cái này... cái này làm sao bây giờ a?

Tôi không nhớ lộ tuyến khác..." "Sau đó...

Tiểu ca anh có thể mang tôi theo không?

Tôi thật sự cần vị thuốc kia, trong đội còn có bạn bè của tôi!" "Tôi... tuy rằng yêu cầu này rất... không biết xấu hổ, nhưng tôi thật sự, chỉ cần anh có thể giúp tôi cứu bạn bè tôi ra, vậy anh bảo tôi làm cái gì tôi cũng nguyện ý!" Tô Thần nhìn cô nàng trước mặt vì khẩn trương mà nắm chặt lấy hai bím tóc tết rủ xuống eo của mình, thầm nghĩ, cái điệu bộ này là —— cũng bao gồm lấy thân báo đáp?

Ách... tuy rằng không thiếu phụ nữ dựa vào, nhưng hắn có chút bất đắc dĩ.

Nếu không lầm thì trong thế giới đạo mộ, phiền phức nhất chính là phụ nữ đi?

Nhất là cô nàng A Ninh trong bút ký Ngô Tà, độ tàn bạo thì thôi rồi, chết đi thi thể vẫn còn hại Ngô Tà không nhẹ đâu!

Có điều, hắn đã lâu không lấy tư cách một người bình thường đi tham mộ rồi.

Bên cạnh thêm một người bình thường cũng chẳng sao đi?

Nghĩ như vậy, hắn liền đồng ý.

Nhìn Tống Di Phi vì cao hứng mà ức chế không được hân hoan nhảy lên như hồ điệp, Tô Thần hơi hơi nhíu mày.

Quả nhiên, người phụ nữ này ít nhiều khiến người ta cảm giác được có chút nguy hiểm.

Cô ta cùng cái dáng vẻ nhìn qua bề ngoài tuyệt đối không giống nhau!

Sau đó, hai người đi một vòng quanh khu vực đó.

Tô Thần vốn định trực tiếp tìm một phương vị thích hợp, từ trên ngọn núi sạt lở kia mở một đường trực tiếp đi xuống.

Nhưng trận mưa lớn trước đó gây ảnh hưởng đối với thổ chất nghiêm trọng hơn xa so với hắn tưởng tượng.

Chỉ cần đi vài bước bên trên, ngọn núi trong nháy mắt như nước chảy sạt lở xuống, khoảnh khắc liền trôi đi lớp đất dày ba bốn mét.

Tống Di Phi đứng nhìn ở cách đó không xa sợ tới mức hét chói tai, bộ dáng sợ hãi một giây sau Tô Thần sẽ trực tiếp theo dòng lũ bùn biến mất.

Nhìn thấy Tô Thần nhẹ nhàng từ trên lớp đất trôi dạt đi về, cô mới chợt hiểu ra, không chừng mình gặp được thật sự là tiên nhân!

Đến buổi chiều, hai người còn chưa tìm được lối vào thích hợp chỉ có thể tìm một bãi đất bằng phẳng ở sườn núi gần đó nghỉ ngơi.

Tô Thần nhìn ngọn núi sạt lở phía xa phát ngốc.

Bởi vì tất cả chuyện này xảy ra thực sự là quá trùng hợp.

Dựa theo suy đoán về thời gian, đối phương hẳn là đến đây cùng thời gian với hắn.

Nhưng không ngờ theo miêu tả của Tống Di Phi, vị Bạch tiên sinh này ít nhất là nửa tháng trước liền xuất hiện tại địa giới Trường Dụ

rồi.

Từ Trường Bạch đến Trường Dụ?

Gần như là khoảng cách một phần tư bản đồ.

Cho dù là ngồi phương tiện giao thông, nhưng ít nhất cũng phải mất ba ngày mới đến đây chứ?

Nửa tháng trước?

Thời gian tuyến hoàn toàn không khớp.

Điều này khiến hắn nhịn không được oán thầm với Hệ thống, hỏi nó có phải vì vào cửa Thanh Đồng một chuyến nên bị hỏng rồi không?

Nhưng Hệ thống lúc này lại giả chết.

Điều này khiến Tô Thần chỉ có thể tiếp tục câu được câu không trò chuyện với Tống Di Phi, xem có thể tìm được manh mối gì không.

Phiền toái chính là, từ ngữ "đạo mộ", lại vẫn là Bạch tiên sinh truyền đạt cho bọn họ.

Giống như suy đoán trước đó, niên đại này cũng không có khái niệm về các từ ngữ như "Thổ phu tử", "Đạo mộ tặc" hoặc nghề nghiệp tương quan.

Có thể truyền đạt khái niệm này tất nhiên đều là người có ẩn tình đặc thù.

Mà Bạch tiên sinh tổ chức hành động đạo mộ này từ nửa tháng trước, lại là đến cuối cùng mới tìm tới Tống Di Phi.

Bởi vì ông ta trước đó từng khéo léo từ chối thỉnh cầu của Tống Di Phi, dường như là đáp ứng chỉ cần có thể tìm được dược dẫn tử tương quan, sẽ giúp cô mang về.

Nhưng không biết vì sao, đến phút cuối lại đột nhiên muốn mang

cô theo. "Bạch tiên sinh hình như nói Vương hạt tử bói toán, hành động đạo mộ lần này muốn thành công thì phải mang theo tôi..." Vốn dĩ còn thần thái sáng láng, Tống Di Phi lúc nói lời này lại giống như chú cún con ủy khuất.

Đôi mắt to kia ngập nước, khiến người ta nhịn không được muốn vươn tay xoa đầu an ủi.

Nghĩ như vậy, Tô Thần cũng liền vươn tay sờ sờ.

Tống Di Phi càng ủy khuất, mà Tô Thần có chút luống cuống.

Cảm giác có đôi khi thân thể vẫn sẽ làm ra một ít cử động khiến chính mình cũng cảm thấy mộng bức! "Bạn bè tôi bọn họ cảm thấy nghề này khẳng định là tràn ngập nguy hiểm, thế là liền tự cáo phấn dũng đi cùng tôi.

Nhưng... tôi không ngờ, vừa nhìn thấy cỗ quan tài lớn đầu tiên, biến cố nảy sinh đã khiến chúng tôi triệt để lạc nhau..." Những chuyện xảy ra sau đó giống hệt như Tống Di Phi miêu tả trước đó.

Tất cả những thông tin này đều khớp rồi.

Tô Thần thu hồi tay mình, thuận tay ném cho Tống Di Phi một thỏi sô cô la.

Sau đó đứng lên tiếp tục suy nghĩ.

Đây vẫn là sau khi cưỡng ép thăng cấp, Hệ thống nói cho dù là đại pháo của niên đại này trực tiếp oanh kích chính diện hắn cũng sẽ không chịu bất kỳ tổn thương nào.

Nhưng cho dù là như vậy, sự tình phải đối mặt lại còn phiền toái hơn trước kia!

Chương 394

Chuyện này hướng đi không thích hợp a!

Hắn chính là cầm kịch bản nam chính cơ mà!

Sao còn có thể giống như con ruồi không đầu suy nghĩ lung tung các loại khả năng ở đây?

Nói trắng ra nơi này có chút kỳ quái.

Phong thủy Ngọa Long Bàn Căn nguyên bản một khi bị phá hoại, linh khí nơi này biến thành tà khí.

Nhưng tổng thể lại không gây ảnh hưởng gì quá nghiêm trọng đối với dải núi này.

Ngược lại biến thành phong thủy "Khốn Long Vu Uyên" (Rồng bị vây nơi vực sâu).

Cảm giác mang lại chính là tất cả đều là cố ý làm vậy.

Vì chính là để con rồng bàn cứ trên địa giới này, vẫn luôn ẩn ẩn hấp thu linh khí sơn xuyên nơi đây, phải chết ở chỗ này, cũng vĩnh viễn bị vây ở chỗ này.

Nhưng nói trắng ra, đây chỉ là một loại cách nói trong phong thủy.

Nơi này chân chính có rồng hay không, đó đều còn phải chờ khảo chứng.

Chỉ là về mặt phong thủy, linh khí nơi này triệt để đoạn tuyệt rồi.

Hành vi phá hoại phong thủy này đi, ít nhiều vẫn sẽ khiến người làm chuyện này cũng phải chịu phản phệ nhất định.

Dù sao một phương thủy thổ nuôi dưỡng một phương sinh linh.

Sinh linh trên địa giới này cũng không phải số ít.

Chỉ riêng hành vi "chặt đầu rồng" tạo thành lũ bùn cũng đã tiêu giảm sinh linh vùng này đi không ít.

Điều này khiến hắn không khỏi có chút tò mò.

Sau lưng chuyện này rốt cuộc là do người làm hay là...

Tô Thần theo bản năng nhìn về phía bầu trời.

Hồi tưởng lại lúc mình tới, sinh linh nơi này dường như đều cực kỳ yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức giống như không tồn tại vậy.

Mà sinh vật duy nhất hắn chính là con rắn xuất hiện cũng khá quái dị kia.

Nhớ lại lúc mình dùng gậy gỗ đóng đinh con rắn kia lên cây, bộ dáng con rắn giãy dụa cuộn mình, lại giống hệt thế núi của nơi này hiện tại.

Sau khi phát hiện điểm này, mày Tô Thần nhịn không được nhíu lại.

Chắc là... không phải trùng hợp như vậy chứ?

Mà con rắn kia chính là cái gọi là "Rồng"?

Lại nghĩ tới trận mưa như trút nước đến cực kỳ kịp thời kia.

Dường như rất nhiều truyền thuyết địa phương đều nói rõ, sự xuất phản thường tất có yêu.

Trận mưa lớn đến tương đối quỷ dị như vậy, tất nhiên sẽ không phải cứ thế mạc danh kỳ diệu mà đến.

Nhất là khi "nghi tự" có nơi từng xuất hiện Giao Long, hoặc là các loại rắn quái dị khác.

Bình thường đều là Giao Long hoặc quái xà kia muốn thuế biến thăng thiên trở thành rồng thật...

Nếu thật sự là như vậy, cái người phá hoại phong thủy trong miệng hắn chẳng phải là chính mình sao?

Tốt xấu không nói lại đuổi kịp lúc con quái xà kia muốn lịch kiếp thăng thiên mà giết chết nó?

Ách... nếu thật là như vậy, hắn trước đó còn mờ mịt đoán xem người có thể chặt đứt phong thủy như vậy rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.

Nếu thật sự là mình làm...

Vậy thì không có gì để nói rồi...

Hắn đích xác là có bản lĩnh và thực lực này.

Duy nhất có chút xin lỗi khả năng chính là con rắn kia.

Như vậy, dường như cũng xâu chuỗi lại được.

Tống Di Phi nói vị Bạch tiên sinh kia vào phút chót đột nhiên tìm cô, nói chỉ có cô mới có thể khiến hành động đạo mộ lần này thành công.

Hóa ra là tính được Tống Di Phi tất nhiên sẽ bị con rắn lịch kiếp kia truy sát, và sẽ được hắn thành công cứu giúp.

Nhưng nghĩ như vậy, vấn đề lại mẹ nó tới rồi!

Phong thủy cực giai dưỡng sơn dưỡng thủy dưỡng vật đang yên đang lành, tại sao phải nghĩ cách phá hoại nó như vậy chứ?

Phong thủy bên trên bị phá hoại, ảnh hưởng sinh ra đối với bên dưới chỉ có xấu chứ không có tốt đi?

Dự mưu chuyện như vậy, lão bản Bạch kia nghĩ như thế nào?

Hay là... người ta bản thân chính là mưu toán cái thứ bị phá hoại kia?

Chậc.

Đương nhiên bình thường những mưu tính này về mặt logic chẳng có gì sai.

Vấn đề lớn nhất là, cái tên nhãi con không biết tên kia cư nhiên dám tính kế lên đầu hắn?!

Tô Thần nhịn không được lạnh lùng nhếch khóe miệng.

Không biết là cái tên Vương hạt tử kia đạo hạnh thâm hậu, hay là cái tên Bạch tiên sinh kia cố làm ra vẻ huyền bí.

Bọn họ xuất phát hẳn là vào ba ngày trước, có thể vào lúc đó đã đánh bàn tính lên người hắn - kẻ còn chưa đi đến thế giới này.

Có chút ý tứ.

Hắn cư nhiên còn không biết gì mà bị đối phương lợi dụng rồi.

Tùy tay nhặt lên khúc gỗ mục bên cạnh, Tô Thần trực tiếp ném nó vào trong dòng lũ bùn kia.

Vốn chỉ là một cử chỉ bình thường không thể bình thường hơn.

Nhưng Tống Di Phi ở cách đó không xa lại chợt nghe thấy một tiếng.

Oanh —— Tiếng vang lớn nương theo sự chấn động khủng bố của ngọn núi.

Ngay khi cô bị kinh hách tưởng rằng ngọn núi dưới chân mình cũng muốn trực tiếp trượt đi, thì một tiếng nổ ầm ầm tương đương rõ ràng liền từ ngọn núi phía trước truyền ra.

Sau đó chính là cảnh tượng khủng bố của sạt lở núi mà cô trước

đó không thể nhìn thấy —— một phần ba ngọn núi còn lại cũng triệt để sụp đổ.

Cô hoàn toàn mộng rồi.

Cư nhiên có thể trong một khoảng thời gian ngắn như vậy sụp đổ cả một ngọn núi?!

Hơn nữa dựa theo ký ức hành tẩu trước đó, bên trong nửa ngọn núi vốn còn tồn tại kia hẳn chính là nơi có lối vào.

Hiện tại cả ngọn núi đều bị san bằng...

Vậy... vậy những đồng bạn đang ở dưới lòng đất của cô còn có thể bình an vô sự sao?

Càng nghĩ càng khó chịu, cô thế mà nhịn không được khẽ thút thít.

Tất cả chuyện này đều là vì cô lần này muốn tới, mới có thể biến thành như vậy.

So với việc mình không cha không mẹ, những đồng bạn khác đều là trên có già dưới có trẻ a!

Chương 395

"Hu hu hu...

Đều tại tôi...

Sớm biết sẽ xảy ra chuyện như vậy thì cái gì tôi cũng sẽ không tới..." Cô ảo não nói, nhịn không được vỗ một cái lên đùi.

Tô Thần ở cách đó không xa nhìn một màn này, khóe miệng thản nhiên nhếch lên.

Động tác theo thói quen của cô nàng này có chút thú vị a! "Ngọn núi kia mất rồi càng đỡ việc, chúng ta có thể đi đường tắt." Tống Di Phi đang khóc đến hăng say nghe thấy lời này, mờ mịt ngẩng đầu nhìn Tô Thần vẻ mặt nghiêm túc.

Khóe mắt cô còn vương lệ hoa, nước mũi cũng trong suốt treo lủng lẳng.

Thật sự nửa điểm không có tự giác của một mỹ nhân.

Tô Thần chỉ có thể nhịn oán thầm, ném một gói khăn giấy vào trong lòng cô.

Không có gì để giải thích.

Đã có người tính toán đến việc hắn sẽ chặt đứt phong thủy nơi này, vậy hắn cũng có thể tính được hắn có thể chặt đứt cả đường lui của bọn họ... chứ?

Ân, nếu cái này cũng có thể tính được, Tô Thần cảm thấy mình tương đương có cần thiết gặp mặt vị đại lão này một chút. "Dựa theo cách nói trước đó của cô, nơi đó chẳng phải là kéo dài dưới ngọn núi này sao?

Hiện tại núi không còn, cũng sẽ không tồn tại việc bị lũ bùn trở ngại nữa.

Đừng khóc, đứng lên chuẩn bị xuống mộ đi." Một tràng lời này khiến Tống Di Phi càng thêm luống cuống.

Ngữ điệu này của Tô Thần sao có thể vân đạm phong khinh như vậy chứ?

Cảm giác mang lại cho cô cứ như chuyện này chính là do hắn làm vậy...

Khoan đã!

Hắn vừa mới rời đi, trận sạt lở này liền xảy ra!

Chẳng lẽ thật sự là động tĩnh do hắn gây ra?

Nhưng dùng cách gì chứ?

Cô cũng không thấy hắn mang theo thuốc nổ hay thứ gì khác mà?

Chẳng lẽ lại là lôi từ trong hư không ra?

Càng nghĩ, cô càng cảm thấy Tô Thần trước mặt thật sự là thâm bất khả trắc.

Nhưng, trước mắt cô đích xác là không còn cách nào khác.

Nghĩ đến việc cho dù bạn bè đã toàn quân bị diệt, cô cũng có ý nghĩ mang thi thể về.

Tống Di Phi liền đi theo bước chân xuống núi của Tô Thần.

Lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng ngọn núi bị san phẳng theo phương thức khủng khiếp như vậy, Tống Di Phi suốt chặng đường đi xuống đều nơm nớp lo sợ.

Nhất là khi tiếng lũ bùn đá trôi dạt phía xa vẫn không ngừng vọng lại, càng khiến mỗi bước đi của cô như đang bước về phía địa ngục.

Sau cơn mưa lớn, mặt đất ẩm ướt và mềm nhũn.

Chân như dẫm vào đầm lầy, mỗi lần nhấc chân lên khỏi bùn đất đều tốn rất nhiều sức lực.

Vậy mà bước chân Tô Thần lại vô cùng nhẹ nhàng, dù nhìn thể trọng của anh có vẻ nặng hơn cô rất nhiều, nhưng đi lại như bay, cứ như đang di chuyển trên mặt đất bằng phẳng vậy.

Điều này khiến cô hơi hoài nghi nhân sinh, cảm thấy có phải mình vốn dĩ không nên đi theo làm vướng chân hay không.

Cô chỉ việc đi theo anh thôi mà cũng thấy vô cùng gian nan.

May mà Tô Thần mỗi khi đi được một đoạn đều sẽ cố ý dừng lại đợi cô một chút.

Điều này mới khiến nước mắt Tống Di Phi đang cố kìm nén không trào ra. "Nếu cô sợ quá không muốn vào thì có thể đợi ở đây.

Nếu gặp được thi thể đồng bạn của cô, tôi cũng sẽ cố gắng mang hết ra ngoài." Nghe thấy tiếng nức nở ẩn nhẫn phía sau, Tô Thần bất đắc dĩ lên tiếng hỏi.

Dù sao so với việc mang theo một cô gái tay chân vụng về xuống mộ, thì việc mang một đống thi thể ra ngoài thực ra còn đơn giản hơn.

Hơn nữa, cho dù khu vực gần đây có mãnh thú nguy hiểm gì đi chăng nữa, thì với mức độ tai họa lan rộng ra gần mấy chục cây số thế này, dù là mãnh thú lợi hại đến đâu cũng đã chạy đi thật xa, trong thời gian ngắn sẽ không dám quay lại.

Khu vực này khá an toàn!

Nhưng rõ ràng cô gái này lại không nghĩ như vậy.

Tống Di Phi nghe xong câu này thì cả người ngừng run rẩy.

Cô chỉ ngẩn ngơ nhìn bóng lưng Tô Thần —— cảm giác thật sự là

dáng vẻ xa vời không thể với tới...

Rõ ràng đang ở gần như vậy, nhưng tại sao luôn khiến người ta có cảm giác Tô Thần như đang ở một nơi rất xa xôi?

Hơn nữa trực giác mách bảo cô, nếu cô quyết định ở lại đây, có khả năng sau này sẽ chẳng còn chút quan hệ nào với Tô Thần nữa! "Tôi muốn đi cùng anh!" "Anh... anh đừng nhìn tôi bây giờ như thế này, tôi xuống mộ thể hiện tốt lắm đó!" Ngữ khí rõ ràng chẳng có chút tự tin nào.

Câu này quả thực có quá nhiều điểm để bắt bẻ.

Tuy nhiên Tô Thần cũng lười vạch trần.

Anh trực tiếp tung người nhảy về phía trước, biến mất trong nháy mắt.

Hành động này làm Tống Di Phi giật nảy mình.

Cô vội vàng chạy lên trước.

Hú —— Vách núi cao chót vót khiến cô sợ hãi hét lên, chân mềm nhũn. "A!" Khoảnh khắc âm thanh này phát ra, lại khiến vách núi vốn đã không mấy chắc chắn, hỗn hợp đá và bùn đất lỏng lẻo chấn động, sụp xuống một mảng lớn.

Tống Di Phi hoàn toàn chết lặng.

Cô không ngờ chỉ vì một câu từ chối của mình, Tô Thần lại trực tiếp chọn cách cực đoan như vậy?

Không muốn đưa cô đi thì có thể nói thẳng mà!

Cô không đi là được chứ gì...

Một... một soái ca đẹp trai như vậy, đâu cần thiết phải trực tiếp tự sát chứ?

Càng nghĩ, cô càng thấy khó chịu.

Bởi vì tia hy vọng khó khăn lắm mới mong chờ được, không ngờ lại vụt mất nhanh như vậy...

Chẳng lẽ lần này cô ra ngoài là để cảm nhận những cảnh sinh ly tử biệt này sao?

Nhìn khối bùn trước mặt cũng sắp sụp xuống, nhìn vết nứt dài ngoằng kia, Tống Di Phi đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ —— hay là, cô cũng cứ thế nằm lại đây luôn nhỉ?

Dù sao mấy người cùng đi đều là bạn bè lớn lên từ nhỏ, tri căn tri để.

Giờ chết cả rồi, chỉ mình cô sống sót.

Sau này ra ngoài còn phải giải thích với người nhà họ tình huống thế nào.

Nghĩ đến vị trưởng bối nổi tiếng đanh đá của một người trong số đó, Tống Di Phi phảng phất đã nhìn thấy cảnh mình bị cào rách mặt khi báo tin dữ. "Hu hu hu... sao lại như vậy chứ...

Chương 396

Vương Hạt Tử cũng đâu có nói mình khắc người đâu..." "Hu hu hu...

Tiểu ca Tô Thần... sao anh lại đi như thế...

Tôi cùng lắm thì không đi nữa là được mà..." Đang lúc khóc đến quên trời đất, phía dưới đột nhiên truyền đến một giọng nói vô cùng bất lực. "Tôi chưa chết...

Cô chết tôi cũng chưa chết được đâu, được chưa?" "Nhảy xuống đi, đất ở dưới xốp lắm, không lún chân đâu." Hả?

Tống Di Phi nghe thấy giọng nói bất lực của Tô Thần thì kinh ngạc, vội bước lên trước xem xét.

Độ cao vách núi này xấp xỉ mười mét.

Quan trọng là đá lởm chởm, người bình thường ngã xuống ít nhất cũng phải tàn phế!

Lại nhìn Tô Thần đang đứng vững vàng trên một tảng đá lớn.

Chẳng những toàn thân lành lặn, mà ngay cả trên giày cũng chẳng dính bao nhiêu bùn!

Hả?!

Tống Di Phi càng thêm chấn động.

Tình huống gì thế này?!

Người bình thường có thể xuống như vậy sao?

Cô tưởng tượng thảm trạng của mình sau khi nhảy xuống, nháy mắt lùi bước.

Cô muốn tìm một con đường thích hợp từ bên cạnh để đi xuống.

Nhưng nhìn quanh một vòng, chỗ nào cũng cao như vậy!

Do bị lũ bùn đá cuốn trôi, ít nhiều đều đã bào mòn chân núi xung quanh thành vách dựng đứng hoặc sườn dốc cực kỳ nguy hiểm!

Muốn xuống từ đây cho an toàn thì phải thả dây thừng leo xuống từ từ.

Nhưng hiện tại không có dây thừng, mà ngay cả vết nứt lớn trước mặt cũng sắp sụp xuống một mảng lớn.

Nghĩ đến đây, cô nuốt nước bọt lùi lại phía sau.

Đồng thời cô nhắc nhở Tô Thần: "Tiểu ca Tô Thần, anh mau tránh xa một chút, chỗ này lại có một khối đất lớn sắp sụp xuống rồi!

Cẩn thận kẻo bị đè..." Lời còn chưa dứt.

Bước chân lùi lại của cô bỗng nhiên trượt đi.

Cú trượt này khiến cả người cô mất thăng bằng, loạng choạng lao xuống vài bước.

Khối đất rộng chừng bảy tám mét vuông vốn đã lung lay sắp đổ, vừa vặn bị cô dẫm phải.

Cú dẫm này như trợ lực, khiến cả khối đất lớn cứ thế trôi tuột xuống.

Rào rào —— Tiếng động khủng khiếp, cùng với cơ thể hoàn toàn mất trọng lượng khiến đại não Tống Di Phi hoàn toàn trống rỗng.

Lúc này cô thậm chí đã nghĩ xong thảm trạng thi thể của mình sẽ ra sao.

Nhưng lạ thay, tốc độ rơi xuống lại chậm một cách kỳ lạ, khiến cô ngơ ngác tua lại chi tiết cuộc đời mình như đèn kéo quân.

Phải nói là nửa đời trước sống thật sự quá cẩu thả!

Sau một hồi hồi tưởng, cô nhận ra chẳng có chuyện gì đáng để đem ra nói riêng cả.

Cảm giác thất bại mãnh liệt trào lên trong lòng.

Tống Di Phi không nhịn được òa khóc nức nở.

Nhưng... khóc mãi, khóc mãi, cô lại đột nhiên rơi vào một vòng tay rắn chắc.

Không có cảm giác đau đớn khi cơ thể va chạm với mặt đất tan tác như trong tưởng tượng.

Cô mờ mịt mở mắt, liền thấy Tô Thần đang thản nhiên nhìn mình.

Nhưng thần tình kia rõ ràng mang theo một chút ghét bỏ. "Bảo cô nhảy xuống, sao lại kéo cả sườn núi trượt theo thế hả?" "Cân nặng của cô cũng đâu có nặng lắm đâu!" Tô Thần vừa nói vừa ôm cô xóc xóc hai cái.

Động tác này triệt để kéo Tống Di Phi về hiện thực.

Đây là sự thật!

Cô không ngã chết!

Tô Thần cư nhiên thật sự đỡ được cô vững vàng!

Hóa ra trước đó cô không bị ảo thính!

Tô Thần thật sự bảo cô nhảy xuống!

Nghĩ vậy, cô theo bản năng đưa tay ôm lấy cổ Tô Thần, cố ý nhắm mắt dựa vào ngực anh, mơ màng nói: "Đây chắc chắn là ảo giác, mình đã chết rồi..." Thấy đối phương lại có phản ứng như vậy, Tô Thần cạn lời.

Tuy bây giờ ôm cô cũng chẳng khác gì không ôm —— trọng lượng

này còn chẳng đầm tay bằng Hắc Kim Cổ Đao.

Nhưng bắt anh cứ thế ôm người ta đi xuống lòng đất?

Ách.

Thôi bỏ đi!

Nghĩ vậy, tay anh bỗng nhiên buông lỏng một chút.

Khiến Tống Di Phi đột ngột cảm thấy mất trọng lượng, hét lên thất thanh.

Lúc này anh mới nhàn nhạt nói: "Giờ tỉnh chưa?

Cô vẫn còn sống đấy!" Tống Di Phi vốn đang ôm chặt cổ Tô Thần, tay theo bản năng siết chặt nắm đấm.

Cô!

Cô chỉ là muốn cảm nhận thêm một chút cảm giác an toàn hiếm hoi này thôi mà!

Nhưng cuối cùng cũng chỉ đành bất lực buông tay ra.

Cô quay đầu nhìn lại chỗ vừa đứng.

Hít một ngụm khí lạnh.

Thật sự là cao quá!

Quan trọng là đống đất đá hỗn độn tích tụ bên dưới cao bằng hai người trưởng thành.

Nếu không nhớ nhầm thì là sườn núi sạt lở trước, sau đó cô mới rơi xuống.

Trong tình huống đó, Tô Thần vậy mà có thể đỡ được cô chính xác như vậy.

Cô đột nhiên rất muốn biết anh làm thế nào.

Nhưng nhìn Tô Thần hoàn toàn không có ý định giải thích, chỉ chăm chú tìm kiếm gì đó trong đống đá loạn, cô cũng chỉ đành đi theo.

Kỳ lạ là, nơi này rõ ràng là khu vực trọng điểm của lũ bùn đá —— mức độ khủng khiếp san phẳng cả một ngọn núi.

Nhưng thổ nhưỡng dưới chân lại khô ráo hơn bên trên một chút.

Lúc này cô cũng rốt cuộc phát giác ra một chuyện kỳ lạ.

Tại sao những ngọn núi xung quanh đều bị cuốn trôi nghiêm trọng một phần, nhưng lại không giống như ngọn núi này biến mất trực tiếp?

Quan trọng là!

Chương 397

Lượng bùn cát bị cuốn trôi dọc đường này lại uốn lượn chảy ra khỏi thung lũng.

Với sức phá hoại khủng khiếp đó!

Những ngọn núi quy mô nhỏ hơn nhìn qua lại chẳng có bao nhiêu dấu vết hư hại!

Lũ bùn đá này có người điều khiển sao?

Cô vừa nghĩ vừa theo bản năng nhìn về phía Tô Thần.

Vốn chỉ là một cái nhìn bình thường, nhưng lại vừa vặn chạm mắt với Tô Thần đang quay đầu gọi mình.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Vẫn là Tô Thần mở lời trước. "Lại đây đi, chính là ở đây." Tống Di Phi nhìn theo hướng anh chỉ.

Thấy một tảng đá khổng lồ.

Nhất thời, cô cảm giác mình hơi không đoán được ý của Tô Thần.

Là nói tảng đá lớn kia là lối vào sao?

Hay là nói, bọn họ phải đào hang xuống từ đây?

Đội ngũ ban đầu có mang theo khá nhiều dụng cụ tương tự, đều là do Bạch tiên sinh yêu cầu.

Nhưng lúc cô chạy ra thì chỉ có một thân một mình, ngay cả bình nước dư cũng không mang theo.

Nghĩ đến đây, bụng cô đột nhiên không tranh khí mà kêu lên.

Ọt ọt ~ Hả?

Bước chân còn chưa kịp nhấc, má cô đã đỏ bừng.

Kỳ lạ thật.

Rõ ràng cách đây không lâu mới ăn mà!

Tô Thần cũng khựng lại một chút. "Đúng là đến giờ cơm rồi, lại tảng đá lớn này ngồi ăn đi!" Dưới tảng đá lớn bên cạnh dường như có rất nhiều côn trùng.

Câu này Tô Thần tự nhiên không nói ra.

Bởi vì, đó không phải là côn trùng bình thường, đó đều là Thi miết a!

Nhưng so với Thi miết kích thước bình thường, những con Thi miết nhỏ này giống như lao động trẻ em bị bắt ra ngoài làm việc hơn.

Có lẽ là do trận lũ bùn đá trước đó để lại.

Chúng đều khá suy yếu bám dưới tảng đá, nhìn dáng vẻ thì ngay cả sức lực bới đất chui về bên dưới cũng không còn.

Tống Di Phi xấu hổ đi tới.

Còn chưa đứng vững, một mùi thơm nức mũi đã bay tới!

Ngẩng đầu liền thấy Tô Thần đưa qua một bát bún gạo thơm đến chảy nước miếng.

Không khác lắm so với loại bún cô hay ăn, nhưng lớp thịt bằm bên trên và mùi thơm nồng đậm của nước hầm xương quả thực khiến người ta thèm ăn.

Cô còn chưa kịp nói cảm ơn, đã vội vàng đón lấy bát bún nóng hổi ăn ngấu nghiến.

Tô Thần cũng tự bưng một bát.

Có điều vào núi xuống mộ, đây là lần đầu tiên anh ăn uống thường

xuyên như vậy.

Không khỏi tính toán, nếu tiêu hao theo tốc độ này, thời gian dự tính ban đầu có lẽ phải cắt giảm một nửa!

Anh bất lực lắc đầu.

Ba hai cái giải quyết xong, nhìn Tống Di Phi trước mặt cũng vừa ăn xong, anh nhàn nhạt nói: "Dưới tảng đá lớn này chính là mộ đạo, mộ đạo này vừa vặn bị tảng đá chặn lại." "Bình thường mà nói, mộ thất phía dưới nơi này hẳn là không bị ảnh hưởng, nếu đồng bạn của cô ở dưới đó thì chắc vẫn còn sống." "Còn nếu ở phía trên mộ đạo này, thì chắc là xong rồi..." Tâm trạng Tống Di Phi chùn xuống trong nháy mắt.

Một lúc lâu sau, cô mới gượng cười nói: "Tôi biết rồi, tình huống như vậy ngay từ đầu tôi đã dự liệu, Tiểu ca anh không cần lo lắng cho tôi đâu..." "Xuống dưới chắc phiền phức lắm nhỉ!

Anh cần tôi làm gì, cứ sai bảo là được!" Cô đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần dùng tay không đào đất.

Nhưng không ngờ Tô Thần lại lắc đầu. "Muốn xuống dưới cũng đơn giản thôi, cô nhảy từ tảng đá này xuống trước đi." Tống Di Phi làm theo.

Vừa chạm đất, liền thấy Tô Thần cũng nhảy xuống.

Đang định hỏi tiếp theo làm gì, cô liền cảm thấy trước mặt dường như có thứ gì đó vút bay đi.

Rầm —— Phát ra một tiếng va chạm cực lớn ở cách đó không xa.

Mà tầm nhìn trước mắt dường như trong nháy mắt thoáng đãng hơn nhiều!

Định thần nhìn lại, tảng đá khổng lồ vừa rồi đủ chứa bảy tám

người đứng cùng lúc mà vẫn còn chỗ trống, vậy mà đã biến mất không thấy tăm hơi!

Mà bên dưới hãi nhiên xuất hiện một cái hang sâu hoắm.

Tình huống gì thế này?!

Tô Thần vừa rồi trực tiếp ném tảng đá đó đi sao?

Đó là đá thật hàng thật giá thật đúng không?

Người bình thường có thể làm được việc ném bay một tảng đá khổng lồ nhanh như vậy sao?! "Cái đó...

Tiểu ca Tô Thần... tôi vừa rồi bị ảo giác hả?" "Tảng đá đó..." Tô Thần không đáp lời cô, trực tiếp nhảy vào trong cái hố đen ngòm đó.

Sau đó một luồng sáng chiếu ra.

Chói mắt cứ như ban ngày.

Nhưng bên ngoài trời vẫn âm u, cả mặt đất đều bao trùm trong sắc trời hôn trầm.

Tống Di Phi trực giác cảm thấy những chuyện xảy ra trước mắt, từng chuyện từng chuyện đều đã bắt đầu vượt xa phạm vi chịu đựng của mình.

Cô thậm chí bắt đầu hoài nghi có phải mình ngay từ đầu đã chết trong trận lũ bùn đá sau cơn mưa lớn kia rồi không.

Tất cả những gì đang diễn ra hiện tại chẳng qua là ảo giác do hồn phách không cam lòng sinh ra sau khi chết?

Nhưng bên dưới Tô Thần lại lên tiếng. "Nhảy xuống đi, tôi đỡ cô, tôi thấy bên dưới có một cái xác, mới chết không lâu, cô xuống nhận diện xem." Nghe thấy lời này, cô lại đành phải thu hồi những suy nghĩ không thực tế kia lại.

Nếu thật sự là ảo giác sau khi chết!

Thì cô cũng muốn tiếp tục!

Ít nhất là được ở cùng Tô Thần, xuống địa ngục cô cũng nguyện ý a!

Nghĩ vậy, cô không chút do dự nhảy xuống.

Nhưng khi nhìn rõ độ cao của cái hang này, cô lại ngẩn tò te.

Chỗ này hình như cao tới bốn năm mét lận?!

Nhưng người đã lơ lửng giữa không trung.

Cô chỉ đành trơ mắt nhìn thân thể mình rơi xuống.

Ba mét, hai mét...

Nhìn khoảng cách tới mặt đất chỉ còn lại một mét, cô đã chuẩn bị sẵn sàng bị gãy chân hoặc đau đớn toàn thân.

Chương 398

Liền thấy Tô Thần đang đứng bên cạnh bỗng nhiên lao tới.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô cảm thấy mình lại một lần nữa rơi vào vòng tay vững chãi của anh.

Giống như đang nằm mơ vậy...

Ngẩng đầu, đập vào mắt là đường xương hàm đẹp đẽ của Tô Thần.

Nhất thời cô nhìn đến ngây người.

Những biến cố liên tiếp này thật sự khiến cô cảm thấy một cảm giác vô cùng không chân thực.

Cứ như chuyện này không nên tồn tại trong hiện thực vậy!

Quan trọng nhất vẫn là so sánh với đám đồng bạn trước đó cô từng thấy, những người vì tình huống bất ngờ mà nháy mắt chạy tán loạn tứ phía.

Sự tương phản này, thật sự không nên quá thảm liệt!

Bởi vì Tô Thần bất kể lúc nào cũng không lộ ra một tia kinh ngạc.

Bất kể gặp tình huống gì đều biểu hiện vô cùng du nhận hữu dư.

Trọng điểm là anh thậm chí có thể dự đoán được rất nhiều việc, cứ như trên đời này vốn dĩ không tồn tại chuyện gì có thể làm khó được anh vậy.

Nghĩ ngợi lung tung, Tống Di Phi theo bản năng nắm chặt tay lại.

Giống như vô cùng sợ hãi sẽ mất đi thứ gì đó.

Động tác nhỏ này bị Tô Thần phát giác.

Thế là anh chỉnh lại ngọn đèn đang treo lơ lửng trong không gian hư số phía sau một chút, chiếu sáng toàn bộ mộ đạo trải dài phía trước.

Độ cao khoảng gần ba mét.

Chiều rộng đại khái đủ cho một chiếc xe thể thao chạy nhanh bên trong.

Cảm giác đầu tiên mang lại giống như một đường hầm bình thường vừa được đào xong nhưng chưa kịp rải đường ray.

Nhưng những bức bích họa hai bên mộ đạo lại vô cùng bắt mắt.

Cùng với đó, phía trước khoảng sáu mét có một thi thể nằm với tư thế dữ tợn, quần áo trên người rách nát. "Nếu cô đi không nổi, tôi có thể tiếp tục bế cô đi về phía trước." Một câu nhắc nhở của Tô Thần khiến Tống Di Phi vốn đang nơm nớp lo sợ càng thêm hoảng hốt.

Nhưng đồng thời cũng làm cô bình tĩnh lại.

Đúng vậy!

Bây giờ là tình huống gì?

Bây giờ là đồng đội cùng đi với mình có khả năng đã toàn quân bị diệt.

Rất nhiều người trong số họ là vì muốn giúp cô nên mới gác lại công việc trong tay để lặn lội đường xa tới đây.

Mà hiện tại, cô lại đang nằm trong lòng người khác lưu luyến.

Trong đầu toàn nghĩ mấy chuyện hoàn toàn không thực tế!

A!

Việc cấp bách là phải tìm được bọn họ trước đã!

Cho dù, chỉ còn lại thi thể.

Cô hoảng mang nhảy xuống khỏi vòng tay Tô Thần.

Chạm đất, mặt đất kiên cố và quen thuộc dưới chân khiến cô sững sờ trong giây lát.

Trong đầu dường như có thứ gì đó thoáng qua.

Nhưng rất nhanh đã biến mất, cô lập tức bình tĩnh lại.

Bước chân loạng choạng đi lên phía trước, ánh sáng hiện tại sáng như ban ngày.

Cô có thể nhìn rõ mồn một từng sợi lông tơ trên người kia.

Dù khuôn mặt người đó đã bị hủy hoại quá nửa vì nguyên nhân không rõ, hoàn toàn không nhận ra dáng vẻ ban đầu.

Nhưng Tống Di Phi vẫn dựa vào vật dụng mang theo trên người anh ta mà nhận ra. "Là Tiểu Cốc, cậu bạn cùng phố với tôi, thời gian trước vừa thân thiết hơn thì đã nghĩa vô phản cố tới giúp tôi..." "Không ngờ... cư nhiên lại nhận lấy kết cục thảm liệt thế này...

Tôi..." Tống Di Phi giọng nói đứt quãng nghẹn ngào, đưa tay vuốt lên con mắt còn lại vẫn đang mở trừng trừng rõ ràng vô cùng không cam lòng của người đó.

Như đã đưa ra quyết định cực lớn, Tống Di Phi từng câu từng chữ nghiêm túc nói: "Tiểu Cốc, cậu yên tâm đi đi, ông nội cậu tớ sẽ giúp cậu chăm sóc!" Tiểu Cốc thực ra có hoàn cảnh giống cô nhất.

Đều không cha không mẹ, nhưng Tiểu Cốc từ nhỏ đã lớn lên ở con phố đó, được ông nội một tay nuôi nấng trưởng thành.

Cô nhớ sau khi quen biết, câu nói Tiểu Cốc nói nhiều nhất chính là: "Tớ nhất định sẽ kiếm được nhiều tiền, sau đó tớ mời ông cụ nhà tớ đi Nguyên Hương Lâu ăn sung mặc sướng!" Lần này tới đây, ngoại trừ giúp đỡ, thực ra rất nhiều người trong số họ phần lớn vẫn là vì

muốn phát tài một khoản nên mới tới.

Thời đại này, người bản địa có thể lăn lộn ra chút danh tiếng thực sự quá ít.

Mọi người đều đã đến tuổi dựng vợ gả chồng, nhưng vốn liếng chẳng có gì để đem ra được, ngay cả bà mối cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn thêm vài cái.

Tống Di Phi càng nghĩ càng khó chịu, chỉ đành nức nở nói: "Tiểu Cốc, cậu đợi tớ ở đây trước, đợi tớ tìm được những người khác tớ sẽ quay lại đưa cậu về!" Lời vừa dứt, Tống Di Phi liền nghe Tô Thần nói: "Muốn mang thì bây giờ có thể mang đi luôn, không cần thiết phải để lại đây." Nói rồi, anh trực tiếp thu thi thể vào không gian hư số.

Tống Di Phi chỉ cảm thấy trước mặt có gì đó lóe lên một cái, ngay sau đó thi thể kia biến mất không thấy đâu.

Cho dù trước đó đã trải qua chuyện tương tự, nhưng hiện tại thi thể biến mất, cô vẫn có chút hoảng hốt.

Đang định hoảng loạn đứng dậy tìm kiếm, đồng thời muốn hỏi Tô Thần xem có phải đã xảy ra chuyện quỷ dị gì không, liền nghe Tô Thần nhàn nhạt nói: "Thi thể bị tôi thu lại rồi, đi trước đi, tôi đã hứa với cô sẽ đưa những người này về thì sẽ giữ lời." Dù trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng Tống Di Phi cũng không dám hỏi nhiều.

Trí tưởng tượng của cô mách bảo rằng, đây hẳn là năng lực chuyên hữu của tiên nhân đi?

Cô đi theo sau lưng Tô Thần.

Nội dung bích họa trên mộ đạo hai bên lại khiến cô xem đến mơ hồ khó hiểu. "Cô xem có hiểu không?" Tống Di Phi gật gật đầu, lại lắc đầu. "Có thể hiểu một chút, hình như là bích họa ký sự của một quốc độ?

Nhưng tôi không hiểu nội dung này là gì..." Cô chỉ vào bức bích họa vặn vẹo kia.

Bên trên lấm tấm những điểm nhỏ, nhưng lại có một thứ giống như tinh vân xoay tròn kỳ quái.

Phía dưới cùng là những loài động vật kỳ quái... hay là con người?

Bích họa càng về trước càng kỳ quái.

Quan trọng là nơi này và nơi cô đến trước đó hoàn toàn mang lại cảm giác của hai thế giới.

Trước đó chỉ có mộ đạo cao khoảng hai mét, nội dung bích họa cũng khá chặt chẽ.

Nơi này lại cao hơn ba mét.

Đồng thời bích họa còn lan tràn vô hạn lên phía trên, bích họa hai bên ẩn ẩn có cảm giác muốn liên kết lại với nhau.

Cảm thụ thị giác thế này, chính là bích họa nơi này vô cùng hùng vĩ.

Nhưng, cũng cảm giác được một cỗ áp lực khó diễn tả thành lời.

Giống như bích họa hai bên đang cố sức chống đỡ mộ đạo này, đồng thời cũng mang lại cảm giác như giam cầm người ta bên trong lồng giam.

Tô Thần ngược lại không ngờ thời đại này cư nhiên cũng có người miễn cưỡng xem hiểu được bích họa trong mộ thất này.

Nhất là cảm giác sợ hãi do đọc bích họa truyền đến từ trên người Tống Di Phi.

Vô nghi, trong bích họa này hẳn là có thứ gì đó khác pha trộn vào.

Chương 399

Chỉ có điều thứ này vô hiệu với anh, cho nên anh hoàn toàn không cảm nhận được.

Nghĩ đến cái xác vừa rồi, tuy rằng tử trạng khá thảm liệt, nhưng đồng tử giãn đại rõ ràng là bị kinh hách đến chết.

Tức là, những vết thương kia thực ra không đủ chí mạng.

Cho dù là mất nửa bên mặt, nhưng không tổn thương đến tổ chức não quan trọng.

Hơn nữa tên kia năng lực đông máu rất không tồi.

Cho nên thực ra là có thể sống sót đợi bọn họ tới cứu viện.

Nhưng cậu ta cư nhiên lại tắt thở trước khi bọn họ tới đây.

Vậy thì hẳn là vấn đề ở bích họa nơi này.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tô Thần theo bản năng muốn nhắc nhở Tống Di Phi đang chăm chú xem bích họa bên cạnh chú ý một chút.

Nhưng không ngờ, anh còn chưa lên tiếng, đã cảm thấy người bên cạnh rõ ràng trở nên không thích hợp.

Giống như con nhím xù lông trong nháy mắt.

Ngay khi anh nhìn về phía Tống Di Phi, đối phương cũng nhìn về phía anh.

Chỉ có điều ánh mắt kia lại là sự sợ hãi vô cùng.

Đồng tử giãn đại vô hạn, cứ như anh trông giống một con quái vật vô cùng dữ tợn vậy.

Điều này khiến Tô Thần khá cạn lời.

Cái bích họa này uy lực mạnh thế cơ à?

Nội dung cũng đơn giản thôi mà!

Thế là anh trở tay lấy ra Thiên Quan Kỳ Lân Ấn, vốn định giúp Tống Di Phi giải trừ ảo giác.

Lại không ngờ cô nhóc đột nhiên gầm lên giận dữ với phía sau lưng anh. "Đừng qua đây!

Không phải tôi giết anh!

Anh đừng tới tìm tôi!" Ồ quao?!

Lượng tin tức này có hơi lớn à nha!

Sau đó lại thấy Tống Di Phi kinh hoàng xoay đầu nhìn về tứ phía, giống như bốn phương tám hướng đều là những thứ khủng khiếp vậy.

Cô kinh hãi lùi lại phía sau. "Đừng qua đây a!

Không phải tôi giết các người!" "Không phải tôi!

Tôi chưa làm gì cả a!" Chậc —— Nhìn thấy cảnh này, Tô Thần đại khái có chút cạn lời.

Với biểu hiện như thế này, vô nghi là đã bộc lộ bích họa nơi này dường như có thể khiến người ta nháy mắt rơi vào hình ảnh đáng sợ nhất trong nội tâm mình.

Tuy phản ứng như vậy của Tống Di Phi dường như thể hiện cô đã giết rất nhiều người.

Nhưng cũng có khả năng là sự áy náy đối với những người bị mình đưa tới đây rồi chết?

Đương nhiên, những chuyện này còn cần xem xét.

Tô Thần trực tiếp ấn Thiên Quan Kỳ Lân Ấn lên.

Tống Di Phi vốn đang bị nỗi kinh hoàng bao vây nháy mắt được giải thoát.

Cô lệ nhòa nhìn Tô Thần, giống như một thiếu nữ đáng thương vừa hoảng hốt tỉnh lại từ cơn ác mộng.

Đổi lại là người khác nhìn thấy ánh mắt này, không chừng sẽ trực tiếp hóa thân thành sói đói lao vào.

Nhưng Tô Thần chỉ đạm nhiên nhìn về phía bích họa bên cạnh. "Cô vừa rồi bị bích họa ám, có phải nhìn thấy thứ gì đáng sợ không?

Khóc mãi." Tống Di Phi nghe vậy, thần tình kinh hoảng vốn vừa dịu lại nháy mắt bình tĩnh, biến thành dáng vẻ ủy khuất đáng thương.

Sự thay đổi này đều bị Tô Thần mẫn cảm bắt được.

Có điều anh bất động thanh sắc, đưa cho Tống Di Phi thêm một miếng sô cô la. "Ăn cái này đi, có thể bình tĩnh lại." Tống Di Phi nhận lấy khối vuông màu đen kỳ quái nhưng mùi vị rất mê người này, ăn từng miếng nhỏ.

Sau đó hai người tiếp tục đi về phía trước.

Tô Thần để cô nắm lấy áo mình, sau đó anh giảng giải nội dung trên bích họa từng chút một cho cô nghe. "Là một quốc độ tồn tại từ thời viễn cổ, cả quốc độ dường như đều khép kín, có rừng núi được xây cao lên làm phòng tuyến của quốc độ..." Bình thường, chắc chắn rừng núi không thể làm phòng tuyến được.

Dù sao rừng núi nhiều vật cản, che khuất tầm nhìn.

Cho dù có người trà trộn vào trong muốn xâm lược, đó cũng là chuyện khá đơn giản.

Nhưng nội dung phác họa trên bích họa này lại là bên ngoài phòng tuyến rừng núi, tích tụ những đống hài cốt dày đặc.

Nhìn về phía trước nữa, trên bích họa hẳn là dáng vẻ ban sơ nhất giữa rừng núi.

Người dân của quốc độ bí ẩn này dường như vào thời kỳ đầu cắm rễ ở đây, đã gieo trồng thứ gì đó vào trong rừng núi kia.

Tô Thần đoán, đó hẳn là thực vật tương tự như hoa ăn thịt người.

Nhưng nhìn niên đại, hẳn là xấp xỉ thời gian với Tinh Tuyệt nữ vương bọn họ.

Đại khái trên biên giới rừng núi kia trồng chính là sinh vật ngoại lai.

Nhưng nơi như vậy tại sao lại ở ngay địa giới không xa bên cạnh Thanh Ô Tử, mà lại chưa từng bị phát hiện nhỉ?

Bên cạnh, Tống Di Phi sau khi nghe Tô Thần miêu tả nội dung bích họa một hồi lâu, cô như nghĩ thông suốt điều gì đó, nói nhỏ: "Nơi này và ngôi mộ thất chúng tôi đi trước đó không giống như cùng một cái..." "Chính là tôi không biết phải nói thế nào, mộ thất phía trên nghe Bạch tiên sinh nói hình như cũng chỉ khoảng một nghìn năm." "Theo nội dung bích họa phía trên, so với bên dưới hoàn toàn là hai thế giới..." "Lúc đầu nhìn thấy nội dung bích họa bên dưới tôi cũng thấy hơi kỳ lạ, bây giờ nghĩ lại thì cứ như đã đến một nơi khác xa lạ vậy..." Ân?

Tô Thần nghe thấy lời này, sững sờ một chút.

Thế thì càng không đúng.

Theo miêu tả trước đó của Tống Di Phi, bọn họ ít nhất đã đi xuống gần hơn ba trăm mét.

Theo suy đoán từ địa điểm cửa hang ở lưng chừng núi ban đầu, hẳn là phải thấp hơn độ cao bọn họ đang đứng năm mươi mét nữa chứ?

Hay là cảm quan xuất hiện sai lệch?

Tiếp tục đi về phía trước.

Nội dung trên bích họa không phải là lịch sử của quốc độ trước đó đẩy về trước.

Mà là toàn bộ quá trình hạ táng của chủ nhân ngôi mộ này.

Nói trắng ra, nơi này vốn dĩ là một quốc độ nhỏ.

Nhưng sau khi người thống trị ở đây chết đi, rất ly kỳ, cả quốc độ bị san bằng.

Ân.

Kỳ thực là nơi này bản thân nó chính là một địa hình bồn địa bằng phẳng.

Thật sự rất ly kỳ, Tô Thần trước đó nhìn suốt dọc đường cứ cảm thấy địa hình vẽ trên bích họa này sao lại có chút quỷ dị.

Khá lắm!

Nhìn đến đây cuối cùng cũng hiểu rồi!

Ngọn núi trước đó bản thân nó vốn không tồn tại!

Nơi này mấy nghìn năm trước có dáng vẻ y hệt như sau khi lũ bùn đá xảy ra hiện tại!

Chương 400

Người thống trị bị chôn sâu dưới lòng đất, trực tiếp khiến cả tòa thành trì bị san phẳng chôn theo.

Ngọn núi phía sau, cũng chính là cái gọi là phong thổ đôi (mộ gò).

Mà nội dung ghi chép phía trên hiển thị, người của quốc độ này cũng vì sinh vật phòng hộ ở lớp ngoài, vĩnh viễn bị vây chết ở trong này.

Vậy... hóa ra nơi này chính là phong thủy nhân tạo?

Thảo nào cốt truyện phát triển từ trước đến nay lại kỳ lạ như vậy.

Hóa ra phong thủy cũng có thể làm đồ nhân tạo.

Nhưng mấy nghìn năm trước mà đã có thể thực hiện những hành động di sơn điền hải khủng khiếp như vậy, người ở đây cũng thật sự không tầm thường!

Còn về vị được chôn ở bên trên kia lại càng là cường giả!

Không biết là bị thầy phong thủy mình thuê lừa gạt, hay là người giúp xây lăng mộ không báo cáo lên.

Phong thủy nơi này trước khi bị hủy, cũng thật sự là hội tụ linh khí núi sông.

Nhưng nếu bên dưới còn có người, vậy thì hắn ta đúng là đã làm một cái phễu thu thập linh khí rồi còn gì?

Bên trên hải nạp linh khí, bên dưới lậu động khiến linh khí không có chút nào dư lại, trực tiếp trút xuống nuôi dưỡng mộ huyệt bên dưới này.

Đương nhiên, điểm này chẳng tính là gì.

Tịnh quan tài (quan tài an nghỉ) vẫn được đặt yên ổn ở bên trên.

Mà hiện tại cục diện này là, cả gò mộ biến mất.

Mẹ kiếp, quan tài của hắn cho dù chế tạo bằng đá tảng vạn cân, thì giờ này có lẽ cũng bị lôi ra phơi nắng rồi chứ nhỉ?

Sau khi nghe hiểu cấu tạo nơi này, Tống Di Phi không nhịn được thổn thức: "Vậy thì người này cũng xui xẻo thật...

Chết rồi mộ thất tạo phúc cho người khác không nói, giờ còn nhận kết cục thi cốt vô tồn." Tô Thần ngoài miệng không nói gì.

Nhưng trong lòng vẫn bất lực nghĩ, người ta sở dĩ nhận lấy kết cục như vậy, còn không phải là vì có sự tồn tại của cô sao.

Tiếp tục đi về phía trước, mộ đạo đột ngột dừng lại, xuất hiện một cánh cửa đá.

Đó là một cánh cửa đá hình tròn rất cũ kỹ, cảm giác niên đại phả vào mặt.

Bích họa hai bên không vì mộ đạo dừng lại mà chấm dứt, mà hướng vào bên trong cửa đá miên man tiếp tục.

Nhìn nội dung, dường như là tình tiết chuẩn bị hạ táng sau khi mộ thất của người thống trị này được xây xong.

Tống Di Phi vẫn không có gan nhìn lại bích họa hai bên.

Nhưng việc Tô Thần đột nhiên dừng bước khiến cô ít nhiều có chút hoảng loạn.

Cô đang định dời tầm mắt khỏi mặt đất đất nện được đầm chặt để nhìn lên trên, thì đã bị Tô Thần đè đầu xuống.

Sau đó, hắn đưa qua hai vật giống như hai mẩu gỗ tròn ngắn cỡ nửa ngón tay út.

Cô mờ mịt nhận lấy, cảm giác hơi mềm mềm, xúc cảm rất kỳ lạ. "Cái này?" Cô ngơ ngác giơ thứ đó về phía Tô Thần, muốn hỏi đây là gì.

Chỉ thấy Tô Thần trực tiếp cầm lấy một cái nhét vào tai cô: "Sau cửa có âm thanh, có khả năng cũng sẽ gây ra ảo giác, cái này cô nhét vào có thể phòng hộ được ít nhiều." Nghe vậy, Tống Di Phi vẫn có chút hoảng hốt.

Bởi vì ảo giác vừa rồi khiến cô nhìn thấy những cảnh tượng thực sự quá dọa người!

Cho dù đó là ảo giác... thì biểu hiện ra cũng quá chân thực!

Trên mặt lơ đãng lộ ra vẻ sợ hãi, sau đó cô lại vội vàng phản ứng lại.

Thấy Tô Thần không phát hiện gì, đã quay lưng đi tiếp tục đối mặt với cánh cửa kia, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vì tai đã bị bịt kín, nên ngay cả chính cô cũng không chú ý tới tiếng thở phào kia thực ra rất lớn.

Tô Thần nhếch mép cười như đã dự liệu.

Quả nhiên kẻ có thể gián tiếp sai khiến cô ta, trực tiếp hủy hoại phong thủy một nơi như thế này cũng không phải người bình thường!

Hiện tại vấn đề trọng điểm là, trong miệng cô gái này rốt cuộc có mấy câu là thật?

Điểm này có chút khó kiểm chứng.

Dù sao có thể không phòng bị chút nào trong mộ đạo bên dưới, cứ thế dễ dàng rơi vào ảo cảnh, điều đó chứng tỏ trước kia cô ta hẳn là chưa từng đi vào.

Nói cách khác, cho dù là giết người, thì cũng là dừng lại ở bên

trên.

Hiện tại không chỉ người không còn, ngay cả cả ngôi mộ thất cũng không còn.

Nói trắng ra là chết không đối chứng.

Đương nhiên, cô gái này có phải hung thủ giết người hay không, hắn thực sự không hứng thú.

Dù sao trên tay chính hắn cũng dính không ít máu tươi.

Vấn đề lớn nhất hắn vẫn là thứ đứng sau lưng cô ta.

Tên Bạch tiên sinh kia hiện tại còn sống hay không?

Haizz.

Quả nhiên là em gái xinh đẹp gặp được trong núi ở thế giới đạo mộ đều không phải người đứng đắn gì a!

Bài học xương máu mà tiểu Ngô đồng chí (Ngô Tà) để lại, quả thật xứng đáng để người đời sau cảnh giác cao độ.

Ngón tay Phát Khâu gõ nhẹ vào cạnh cửa.

Ca tháp —— Sau một tiếng cơ quan vang lên, cửa đá tự mình mở ra.

Hoa lạp hoa lạp —— Hoa lạp hoa lạp —— Giống như tiếng gió thổi, nhưng nghênh diện áp căn bản không có gió thổi tới.

Thế nhưng âm thanh vẫn vang lên không ngừng.

Đối với Tô Thần thì không gây ảnh hưởng gì, nhưng Tống Di Phi cho dù đã nhét tai từ trước, mày vẫn nhíu chặt.

Mộ đạo so với mặt đất đất nện trước đó, xuất hiện thêm một số viên đá nhỏ.

Giống như đá cuội tùy ý có thể thấy bên bờ sông, nhưng rõ ràng

lại không giống thế.

Đặc biệt là kích thước và màu sắc này, khiến Tô Thần cũng nhịn không được nhíu mày.

Có chút quen mắt.

Nhìn dọc theo cả đường mộ đạo, cấu tạo vẫn giống như trước.

Cũng là góc độ nghiêng nhẹ, người bình thường đi bên trong hoàn toàn không thể cảm nhận được mình đang đi xuống dưới.

Nhưng Tô Thần có thể cảm giác được, mộ đạo trước đó bọn họ đi qua ít nhất là đi xuống gần mười mét.

Phương hướng cũng không sai, vẫn luôn tiến về nơi ẩn ẩn có thể truyền đến tiếng hồi âm yếu ớt dưới lòng đất.

Nhưng nơi này tại sao phải rải lớp đá dày như vậy chứ?

Hắn nhặt lên một viên nhìn kỹ.

Bên trên dường như có bóng mờ màu xám lóe lên rồi biến mất.

Hình ảnh này trong nháy mắt khiến hắn nhớ tới những viên đá xám trắng kỳ lạ bên trong Thanh Đồng Môn trước kia.

Ly phổ (Vô lý).

Cách xa như vậy, cộng thêm tầng tầng lớp lớp thủ vệ ở Thanh Đồng Môn.

Thứ bên trong đó không đến mức có thể tới nơi này chứ?

Chương 401

Hay là nói người từng sống ở nơi này chính là đến từ bên trong Thanh Đồng Môn?

Suy nghĩ này khiến Tô Thần nhìn con đường mộ đạo này mà nảy sinh dự cảm không lành.

Âm thanh ở đây dường như cũng là phát ra từ những viên đá này.

Nghĩ ngợi, hắn lại cảm thấy một tia quỷ dị.

Thính lực của hắn đã được cường hóa, cho dù là âm thanh cách vài cây số nỗ lực một chút cũng có thể miễn cưỡng nghe được.

Nhưng tiếng ồn ở ngay dưới chân gần như vậy mà hắn cư nhiên không phát hiện ra nguồn gốc âm thanh ngay từ đầu? "Hệ thống, nơi này có lai lịch gì?

Sao tôi cảm giác nơi này càng giống như một cái Thanh Đồng Môn khác vậy?" Tô Thần không nhịn được lại hỏi thăm hệ thống, nhưng giống như phản hồi trước đó, hệ thống vẫn đưa ra một đáp án tương đối vô dụng.

Để hắn tự mình cố gắng tìm tòi.

Cạn lời (Ô ngư tử).

May mà âm thanh bên trong này tuy tương đối ồn, nhưng không gây ảnh hưởng gì cho hắn.

Ngoại trừ —— vạt áo bị Tống Di Phi đang căng thẳng phía sau túm đến mức hơi biến dạng.

Rất nhanh, bọn họ liền nhìn thấy thi thể thứ ba và thứ tư trong mộ đạo này.

Rất trùng hợp, vẫn là người Tống Di Phi quen biết.

Hơn nữa cũng giống như vị trước đó, hai người này đều là đến giúp cô ta.

Có điều so với trước đó, Tô Thần có thể cảm giác được mức độ bi thương của cô ta giảm mạnh.

Kỳ lạ.

Rõ ràng miêu tả vẫn là bạn nối khố cùng nhau lớn lên, nhưng dao động tình cảm kém xa vẻ cảm động như đã miêu tả.

Khi thu liễm thi thể hai người kia, Tô Thần đặc biệt lưu ý nhìn thoáng qua.

Là vết đao chém.

Người chết tuy rằng cũng là đồng tử giãn to, bị hù chết.

Nhưng rất rõ ràng có thể chống đỡ qua mộ đạo phía trước tức là tố chất thân thể cũng không tệ.

Nếu không phải vết đao chém trên thắt lưng đâm trúng nội tạng quan trọng và động mạch, sự suy yếu trên thân thể khiến cả người cũng trở nên yếu ớt.

Lúc này mới khiến hai người kia trước khi thanh máu bị rút cạn, đã bị sống sờ sờ hù chết.

Tống Di Phi sau khi biết được nguyên nhân thì hơi kinh ngạc một chút, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Đều nói sự xuất phản thường tất có yêu (việc khác thường tất có quái lạ).

Tùy tiện lấy ra chút đồ ăn vặt, hai người trực tiếp vừa đi vừa ăn.

Ánh mắt Tô Thần lại vẫn luôn nhìn vào con đường mộ đạo quanh

co khúc khuỷu phía trước.

Cho dù ánh sáng không thể chiếu trực tiếp đến tận cùng mộ đạo, nhưng năng lực nhìn đêm của Tô Thần hoàn toàn bỏ qua điểm này.

Con đường mộ đạo này vì có sự tồn tại của đá vụn, độ nghiêng càng lớn hơn.

Dự tính độ dốc đi xuống hiện tại hẳn là đã đi được gần ba mươi mét.

Mà thực tế Tống Di Phi vẫn luôn nhấn mạnh "đây là một con đường hang động thẳng tắp đi về phía trước".

Độ chênh lệch cao như vậy, có thể hoàn toàn không có bất kỳ sát giác nào.

Hơn nữa bỏ qua con đường mộ đạo vừa nhìn đã thấy quanh co khúc khuỷu này.

Đủ để nói lên, cấu tạo mộ thất ở đây cũng tương đối độc đáo.

Về mặt thị giác đã có thể khiến người ta cảm giác được cách cục nơi này không giống bình thường.

Khoảng nửa giờ sau, hai người lại lần nữa đi tới trước một cánh cửa đá.

Nhưng cánh cửa đá này quy cách không giống trước đó.

Trước đó là cửa đá tròn trịa và cổ xưa.

Mà nơi này là cửa đá hình phù điêu được điêu khắc hoa văn thú lạ tinh xảo hơn không ít.

Nguyên nhân cái nhìn đầu tiên không nhận ra trên cửa này rốt cuộc là tình huống gì, là bởi vì trên cửa này bị tạt đầy máu tươi, gần một nửa đều bị thấm ướt đẫm.

Nếu không phải vì máu tươi này còn chưa hoàn toàn đông lại, còn có chút ướt át, thì cảm giác mang lại càng giống như cánh cửa này bản thân nó vốn dĩ đã có dáng vẻ huyết tinh dữ tợn như vậy.

Nhân diện quy thân (Thân rùa mặt người).

Mặt người dữ tợn dọa người, mang theo âm tà chi khí.

Là đồ đằng của Thị Nhân quốc?

Tuy rằng về tạo hình thì khác biệt một trời một vực so với thứ từng thấy trước đó.

Hơn nữa hòa toàn là hai khái niệm so với ở Trương gia cổ lâu.

Nhưng, chiếu theo dấu tích hoạt động của Thị Nhân quốc từng có trên mảnh đất này mà nói, đây đích xác là nằm trong phạm vi hoạt động.

Cũng có thể nơi này là lãnh địa của một bộ lạc nhỏ phân nhánh từ Thị Nhân quốc cũng không chừng.

Nhưng đồ đằng càng âm tà tồn tại, càng báo hiệu thứ bên dưới hẳn là tương đối hung hiểm.

Đặc biệt là bên trên này hiện tại còn bị tạt nhiều máu như vậy. "Trên này... không phải là bị tạt máu người chứ?" Tống Di Phi nơm nớp lo sợ nhìn cánh cửa kia, ngay cả giọng nói cũng run rẩy. "Phải, nhưng kỳ lạ là, không thấy thi thể đâu!" Lượng máu chảy của hai cái xác trước đó rõ ràng không đủ để tạo thành diện tích loang lổ lớn như vậy. "Vậy... vậy là của người trước đó..." Tô Thần trực tiếp phủ nhận: "Không phải, hai cái xác kia máu chảy hết rồi, cũng không thấy chảy đi đâu, nhưng số máu đó thực ra đều bị đám côn trùng nhỏ dưới đá giải quyết rồi." "Nhưng dưới này không tồn tại loại côn trùng có thể giải quyết thi thể." Mà cánh cửa nơi này xác thực là cần máu tươi mới có thể mở ra.

Nói cách khác, sau khi bị rút hết máu, thi thể dường như vẫn đi theo vào bên trong. "Không tồn tại khả năng mấy người gom góp máu, chính là toàn bộ lượng máu của ba người." Đây là kết quả hệ thống kiểm tra được.

Bởi vì phù điêu thân rùa mặt người kia, cái miệng trên mặt người chính là nơi giấu cơ quan.

Máu tươi tạt từ trên xuống, phần lớn là chảy vào trong cái miệng mặt người kia.

Độ dày của cả cánh cửa gần ba mét.

Muốn tẩm ướt toàn bộ cơ quan bên trong, đáp án hệ thống đưa ra chính là toàn bộ lượng máu của ba người trưởng thành mới có thể thỏa mãn.

Hơn nữa nó đã kiểm tra ra, một giờ trước, lượng máu sử dụng để mở cánh cửa này chính là bắt nguồn từ ba người đàn ông trưởng thành.

Sau khi biết được điểm này, mặt Tống Di Phi như tro tàn.

Bởi vì người cô ta mang đến chỉ có sáu, mắt thấy dọc đường đi tới đã chết mất ba người đều là đồng bạn của mình.

Thân phận ba người còn lại này đã không cần đoán nhiều nữa.

Mà phát hiện này, cũng khiến Tô Thần vô cùng hứng thú nhìn Tống Di Phi.

Rốt cuộc là mang theo một đám pháo hôi tới, hay là nói tổng cộng chỉ có ngần ấy người đến đây?

Không đến mức, dọc đường đi tới đây, lộ trình gần năm cây số, người bên cô chết sạch, còn người bên kia lại bình an vô sự chứ?

Nhưng Tống Di Phi trực tiếp lựa chọn phớt lờ ánh mắt đánh giá

của Tô Thần. "Vậy hiện tại còn có thể mở cánh cửa này đi vào sao?

Máu của hai chúng ta gom lại cũng hoàn toàn không đủ đi?" Gom máu?

Chương 402

Đùa gì thế.

Hắn xuống mộ bao nhiêu lần, cơ quan cạm bẫy gì chưa thấy qua, chưa phá giải qua?

Loại cơ quan sơ cấp thế này, sau khi đã có người dọn đường sẵn, còn cần hắn phải phát sầu sao?

Trực tiếp đổ vào miệng nhân diện kia nửa bình nhỏ dung dịch hoạt tính máu.

Dát đạt —— Dát đạt —— Từng tiếng động vang lên, tiếng cơ quan hoạt động khiến Tống Di Phi kinh ngạc há to miệng.

Theo tiếng cơ quan càng lúc càng nhỏ, cánh cửa đá trầm trọng trước mặt rốt cuộc cũng mở ra.

Cửa gạt đám đá vụn ra, phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Rất nhanh, đá vụn bên dưới liền hiện ra một hình cung xinh đẹp.

Tống Di Phi đi theo sau lưng Tô Thần bước vào.

Nhưng, vừa bước vào một bước, cả người liền lảo đảo suýt ngã sấp xuống.

May mà Tô Thần kịp thời đưa tay đỡ lấy cô.

Lúc này mới khiến cô không ngã vỡ đầu chảy máu.

Nhìn rõ toàn cảnh mộ đạo sau cánh cửa này, cô sững sờ. "Nơi này sao lại có gạch mộ đẹp như vậy?" Dứt lời, liền nghe phía trên dường như có tiếng sột soạt kỳ lạ.

Cô mờ mịt ngẩng đầu lên, liền thấy một khuôn mặt hoàn toàn thay đổi đang đối mắt với mình.

Cô còn chưa kịp hét lên, thì khuôn mặt kia đã mãnh liệt vồ lấy cô.

Phanh!

Cả người cô ngã ngửa ra sau, sống lưng đau nhói.

Nhưng thân thể đầy máu me khủng bố lại dữ tợn đang bò trên người cô càng khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Cô liều mạng giãy dụa, muốn cái miệng lớn đầy máu me đang há ra định cắn vào cổ mình kia tránh xa bản thân ra.

Nhưng nại hà khí lực của đối phương thực sự là quá lớn!

Cô chỉ có thể tuyệt vọng nhìn đối phương cắn xuống.

Phanh!

May mà lúc cuối cùng cô sắp bị cắn trúng, Tô Thần đã ra tay.

Hắn một cước đá bay con tống tử kia.

Đồng thời trở tay bẻ gãy cổ con tống tử đang vồ tới sau lưng.

Mà Tống Di Phi kinh khủng giãy dụa từ dưới đất đứng dậy, liền thấy dưới chân Tô Thần thế mà cũng đang đạp lên một cỗ thi thể đang giãy dụa!

Cô sợ hãi cực độ.

Bởi vì tràng diện như vậy cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy!

Hơn nữa vì vừa rồi tiếp xúc cự ly gần với cái xác kia, cô có thể cảm giác được tương đối rõ ràng mùi thi thể nồng nặc trên người đối phương!

Đi kèm với hàn ý băng lương thấu xương, cùng với những bộ phận cơ thể khuyết thiếu quá nửa kia.

Thị giác và cảm quan không cái nào không kích thích thần kinh của cô!

Cô lệ nhòa mông lung nhìn cái xác bị Tô Thần đá bay kia lại giãy dụa gầm rú muốn lao tới.

Trong tiềm thức chỉ dám hét lên rồi lùi về phía sau.

Mãi cho đến khi dựa vào vách mộ đạo, cả người vẫn không ngừng run rẩy.

Nhưng toàn thân xụi lơ vô lực.

Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương lại bò về phía mình với tư thế dữ tợn...

Cảm quan như vậy thực sự quá khủng bố!

Trực tiếp vượt xa hình ảnh trong ảo giác trước đó gấp trăm gấp ngàn lần!

Trọng điểm Tống Di Phi hoàn toàn không hiểu nổi, tại sao thi thể đã chết rồi lại còn biết hoạt động...

Cô mờ mịt nhìn trang phục trên người cái xác kia.

Hồi lâu sau mới rốt cuộc tỉnh ngộ lại.

Ba cái xác này, hóa ra thật sự chính là đồng bạn của cô!

Cuối cùng thi thể của ba người cũng đủ cả.

Mà hành vi hiện tại của bọn họ, hẳn là chết không nhắm mắt, muốn tìm cô - kẻ đầu sỏ gây tội để báo thù sao?

Nghĩ đến đây, cô lại đột nhiên thẫn thờ.

Bị giết chết... thì giải thoát rồi nhỉ?

Nhắm mắt đang định nghênh đón cái chết, lại không ngờ trước mặt vang lên một tiếng động kỳ lạ.

Ngay sau đó ba cỗ thi thể đang hoạt động đều biến mất.

Cô mờ mịt ngẩng đầu, liền thấy Tô Thần vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn

mình. "Nơi này đích xác là không thích hợp, nhìn biểu cảm vừa rồi của cô, ba vị kia chính là ba đồng bạn còn lại của cô đúng không?" Nghe giọng nói nhàn nhạt của Tô Thần, Tống Di Phi chỉ cảm thấy nước mắt ngập trong hốc mắt, rất khó chịu.

Muốn rơi mà không rơi xuống được, không muốn khóc, nhưng lại không nhịn được nước mắt.

Chuyện vừa rồi cư nhiên không phải ảo giác!

Cư nhiên là chuyện thật sự đã xảy ra?

Nghĩ đến đây, một cảm giác tuyệt vọng khó tả dâng lên trong lòng. "Bọn họ... tại sao lại biến thành như vậy..." "Hẳn là đã mở ra cỗ quan tài không được phép mở." Thi thể còn tương đối linh hoạt, không có thần trí.

Nhưng tống tử lây nhiễm cho bọn họ không phải loại tống tử bình thường.

Ít nhất cũng phải xêm xêm đẳng cấp với Tiểu Hồng, Tiểu Tượng (voi nhỏ?).

Hoặc là còn vượt xa hơn.

Nhưng rất rõ ràng, thứ kia không đến nơi này.

Ba tên này là bị xua đuổi đến đây giữ cửa.

Nhưng tại sao phải giữ cửa chứ?

Có người đang làm chuyện mờ ám gì bên trong, đồng thời dự liệu được sẽ có người đến quấy rầy?

Đậu má (Đặc yêu)!

Suy nghĩ này khiến Tô Thần càng khó chịu hơn.

Ở phía trước rốt cuộc là ai a!?

Sao cảm giác mỗi một bước đều tính kế hắn vào trong đó vậy?

Dường như tên kia hiểu rõ, hắn sẽ từng bước từng bước rập khuôn đi theo sự sắp xếp của hắn ta mà đi tiếp vậy!

Lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác bị tính kế như thế này.

Điều này khiến Tô Thần tương đối khó chịu.

Chương 403

Trước đó đi suốt một đường, thuận buồm xuôi gió.

Cho dù có chút rắc rối nhỏ, thì cũng là tốn chút thời gian là có thể nhẹ nhàng giải quyết.

Nhưng hiện tại tình huống này là sao?

Đây mẹ nó là bắt nạt hắn mới đến, lạ nước lạ cái?

Thời đại này, đích xác là năm 37.

Nhưng hết thảy những gì đang xảy ra đều đang nói cho hắn biết, đây tịnh không phải là cái năm 37 trong nhận thức của hắn.

Sự kiện trên phạm vi lớn không xuất hiện biến hóa, nhưng lại xuất hiện biến động tương đối kỳ lạ ở rất nhiều chi tiết.

Giống như có thể tiêu diệt sạch sẽ người của Lão Cửu Môn —— tức là, những người sắp thành lập Lão Cửu Môn.

Điểm này khẳng định là nằm trong dự liệu.

Nhưng vẫn có người có thể tiếp tục trộm mộ.

Hơn nữa theo quy mô nhân số như vậy mà nói, người ta chính là chuyên môn nhắm vào trộm mộ lớn mà đến.

Tuy rằng theo tình trạng thi thể bị bỏ lại hiện nay mà nói, những người này rõ ràng tương đối không chuyên nghiệp.

Nhưng dù sao đây cũng đều là người Tống Di Phi mang tới.

Ước chừng ngay cả hướng dẫn tân thủ còn chưa đọc hiểu, coi như là đến đạp thanh (đi chơi xuân).

Tống Di Phi miễn cưỡng coi là một tên tòng phạm đi?

Đương nhiên, lịch sử trộm mộ cổ vãng kim lai xuất hiện rất nhiều năng nhân, đó cũng là một lần xuống mộ mấy chục mạng người đáp vào.

Mà lịch sử chỉ sẽ ghi lại tên của những cường giả sống sót.

Còn về người chết, nói trắng ra chỉ là pháo hôi mà thôi.

Đối với vinh quang của kẻ thành công sẽ không có nửa phần ảnh hưởng.

Hiển nhiên, hành vi lén lút như vậy tịnh không phải vì muốn dương danh lập vạn ở cái thời đại không có giả trộm mộ này. "Trong quan tài kia có thứ gì ghê gớm sao?

Trước khi tôi rời đi cũng mở một cỗ quan tài... nhưng bên trong là trống rỗng..." Trống rỗng?

Câu nói đột nhiên chen vào của Tống Di Phi khiến Tô Thần hơi nhíu mày.

Là trống rỗng thật, hay là trống rỗng giả?

Theo lý thuyết, người coi trọng phong thủy "ngọa long bàn căn" (rồng nằm cuộn rễ) hẳn sẽ không còn phí tâm tư đi làm quan tài thật giả chứ?

Ít nhiều chỉ riêng việc nhìn ra được phong thủy này, chi phí hẳn đã không thấp.

Có điều gỗ quan tài quanh đây đều có sẵn, cùng lắm tiêu hao một ít nhân lực.

Chỉ có điều sau khi tới xem địa hình xung quanh.

Không có bất kỳ lối đi nào, không loại trừ khả năng là sau khi mộ thất phong bế, có người dùng phương thức trồng cây để che lấp con đường ban đầu. "Cô chắc chắn là trống rỗng chứ?" Lúc Tô Thần nói

lời này, cố ý lật lại hình ảnh thi triều (biển xác sống) ở Kim Tước Sơn trước đó.

Đồng thời đồng bộ cảm quan.

Để Tống Di Phi nhìn thấy hình ảnh kia.

Tống Di Phi đột nhiên nhìn thấy đám tống tử khủng bố rậm rạp chằng chịt đang tiến tới trong đầu.

Sợ đến mức đặt mông ngồi phịch xuống đất.

Tô Thần đồng thời cũng biểu hiện ra một tia hoảng loạn.

Nhưng lại làm ra vẻ cố tỏ ra trấn định, nói: "Cô... cũng nhìn thấy sao?

Thi triều khủng bố kia..." Ngữ khí thăm dò trong giọng nói, cùng cách ngắt câu hoàn toàn không có chút nắm chắc nào.

Khiến Tống Di Phi cả người run lên như mèo bị giẫm đuôi. "Đó là cái gì?

Là ảo giác sao?

Tại sao ảo giác có thể chân thực như vậy?" Tô Thần cố tình nhíu mày tỏ vẻ khó xử.

Phản ứng này dường như là biết nguyên nhân thực sự, càng khiến Tống Di Phi cả người như muốn nổ tung.

Cô hoảng loạn đứng dậy, nín thở nhìn Tô Thần.

Trong đôi mắt to xinh đẹp vừa kinh khủng vừa kỳ vọng. "Đây cũng là năng lực thiên bẩm của tôi, có thể vào thời khắc đặc biệt chia sẻ hình ảnh những sự việc tôi nhìn thấy sẽ xảy ra trong tương lai cho người bên cạnh." Lời này không nghi ngờ gì khiến Tống Di Phi tin sái cổ.

Đương nhiên, Tô Thần cũng không nói dối.

Đó đích xác là sự việc sẽ xảy ra trong tương lai, chỉ có điều ở giữa cách nhau hơn tám mươi năm mà thôi. "Ý của anh là, thi triều điên cuồng trào ra trong núi vừa rồi chính là chuyện sẽ xảy ra trong tương lai sao?" "Nhưng... vừa rồi không phải anh đã giải quyết ba con tống tử kia rồi sao?" Tô Thần bất đắc dĩ nhún vai: "Là giải quyết rồi a, nhưng không phải cô nói bọn họ là đồng bạn của cô sao?

Là đồng bạn chứng tỏ trước đó vẫn là người sống, khi chưa xử lý được ngọn nguồn, tất cả thi thể ở đây, bao gồm cả thi thể đã chết mấy ngàn năm đều sẽ biến thành tống tử." Tô Thần nhàn nhạt giải thích, sau đó lại cố ý dùng thần tình nghi kỵ nhìn Tống Di Phi.

Người sau rõ ràng co rúm lại một chút, nhưng cô rất nhanh lại phản ứng được Tô Thần đang đánh giá mình.

Liền lại chuyển đổi thần tình bình tĩnh lại.

Tô Thần nhướng mày, đây đều là biểu hiện trong dự liệu.

Cô em gái này tuyệt đối vẫn biết cái gì đó muốn hố hắn một vố, nhưng bất đắc dĩ là chỉ số thông minh và năng lực diễn xuất này thực sự quá kém.

So với A Ninh trong Đạo Mộ Bút Ký thì khác biệt một trời một vực a!

Điều này khiến hắn cũng có chút không nỡ vạch trần cô. "Tôi thấy dáng vẻ trước đó của cô, còn tưởng rằng cô đã gặp phải loại tống tử tương tự chứ?" Nghe thấy lời này, Tống Di Phi càng sợ đến run lên một cái.

Tô Thần tiếp tục nói: "Nếu là bị tống tử tập kích suốt đường đi xuống, vậy thì tất cả những chuyện này lại tương đối dễ giải thích." Dù sao dọc đường đi tới đây đều là dấu vết bỏ chạy trối chết.

Điều này cũng chứng minh, ngay từ trước khi cả ngọn núi bị san phẳng.

Bên trên đã có thứ gì đó bị kinh động.

Con rắn tu luyện ở nơi này mới có thể chạy ra khỏi lãnh địa của mình xa như vậy, truy sát kẻ xâm nhập. "Nếu không giống như tôi suy đoán, vậy thì tương đối phiền toái rồi, không chừng hiện tại kẻ đầu sỏ dẫn đến việc bọn họ biến thành tống tử đã rời khỏi nơi này rồi." "Vậy hình ảnh dự báo kia... hẳn là rất nhanh sẽ biến thành sự thật..." Lời này khiến trong lòng Tống Di Phi thót một cái.

Cô hiện tại đang phải chịu đựng sự giằng xé nội tâm rất lớn.

Bởi vì cô không biết mình có nên nói ra sự tình đã xảy ra trước đó hay không.

Nhưng nếu hình ảnh kia thực sự sẽ biến thành sự thật.

Thi triều nghiền nát đi qua, đến lúc đó những người mình quen biết đều sẽ biến thành bộ dạng của ba người vừa rồi.

Vậy... không chừng chính là bởi vì mình không kể toàn bộ sự tình cho Tô Thần.

Hắn khẳng định có năng lực ngăn cản thi triều!

Chương 404

Nghĩ đến đây.

Cô hít sâu một hơi, bức nước mắt quay trở vào.

Nghiêm túc nhìn Tô Thần, thần tình ngưng trọng nói: "Là bởi vì mở quan tài xuất hiện một con quái vật lớn màu đỏ như máu, chúng tôi mới hoảng loạn tản ra." "Nhưng Bạch tiên sinh lúc đó còn nói với tôi hãy ở cùng nhau, ông ta nói với tôi những chuyện này đều là tất nhiên." "Sau đó...

ông ta còn cầm súng bắn chết hai người do chính ông ta mang tới..." Máu tươi bại lộ trong không khí.

Rất nhanh con Hồng Hống (quái vật đỏ) vốn đang đuổi theo những người tản ra trực tiếp chuyển hướng sang hai cái xác nằm trong vũng máu kia.

Bọn họ phong tỏa con Hồng Hống điên cuồng kia trong gian mộ thất đó.

Có người bình tĩnh lại chất vấn Bạch tiên sinh tại sao phải nổ súng giết người mình.

Nhưng Bạch tiên sinh lại nhíu mày nghiêm túc nói: "Lúc đó tốc độ di chuyển của Hồng Hống quá nhanh, tôi nhắm vào Hồng Hống mà bắn, kết quả bắn chết người thì tôi biết làm sao?

Huống hồ, nếu không có hai phát súng tôi bắn kia, sự lợi hại của con Hồng Hống đó các người cũng đã kiến thức rồi!

Hai người kia không chết, hiện tại chúng ta đã toàn quân bị diệt rồi!" Bạch tiên sinh vừa nói lời này ra, mấy người vốn còn đang lải nhải trong nháy mắt liền im lặng.

Lời này hoàn toàn không thể phản bác.

Cho dù có người hoài nghi Bạch tiên sinh là cố ý giết hai người kia —— dù sao ai có thể liên tiếp bắn hai phát súng không trúng con Hồng Hống nửa phần, lại bắn chết chuẩn xác hai người chứ?

Nếu không phải thương pháp đặc biệt chuẩn, căn bản không làm được việc không cho hai người kia lấy một cơ hội thở dốc.

Nhưng bọn họ đích xác là thoát khốn rồi.

Cho dù Bạch tiên sinh thực sự giết người.

Vậy cũng coi như là gián tiếp cứu bọn họ.

Chỉ có điều, mọi người đều ngấm ngầm không còn sự kính bội đối với Bạch tiên sinh như trước nữa.

Ngược lại có thêm không ít kính sợ và nghi kỵ. "Lúc đó mấy người đồng bạn của tôi đều len lén hỏi tôi, có phải Bạch tiên sinh cố ý nổ súng giết hai người kia không.

Bởi vì lúc đó tôi ở ngay bên cạnh Bạch tiên sinh, xảy ra chuyện gì tôi rõ nhất.

Tôi... tôi lúc đó cảm thấy còn phải dựa vào Bạch tiên sinh tìm kiếm dược liệu, liền thuận miệng qua loa cho qua chuyện, không nói ra chân tướng..." Nói đến đây, Tống Di Phi đã thút thít, cúi đầu khóc nấc lên.

Điều này khiến Tô Thần lần nữa ngẩn người.

Hồi tưởng lại trải nghiệm trong những đội ngũ từng hợp tác trước kia có thành viên nữ.

Dường như ngoại trừ trải nghiệm trong Hải Để Mộ và Trầm Thuyền Cổ Thành có chút không vui vẻ, mấy cô em gái lúc về trình, thỉnh thoảng hét lên vài tiếng khá dọa người ra thì... thời gian còn lại

nếu gây ra động tĩnh gì, giống như kiểu thút tha thút thít vài tiếng thế này, thì làn sóng bình luận (đạn mạc) trực tiếp mắng thành một mảng, muốn bao nhiêu sướng có bấy nhiêu sướng.

Căn bản không cần hắn mở miệng.

Đợi các thành viên nữ khác phát hiện ra sự chỉ trích trên bình luận, liền trực tiếp cảnh tỉnh nữ thành viên đang khóc lóc kia để cô ta chú ý chút.

Điều này khiến Tô Thần ít nhiều nhìn chằm chằm vào cái camera mang vào trước đó.

Có chút hoài niệm những tháng ngày livestream trước kia xuống mộ còn có thể phun vài câu với cư dân mạng cho đỡ chán.

Nhìn cô gái trước mặt khóc lóc có chút xu hướng đang diễn trò này.

Hắn thực sự cảm thấy một lời khó nói hết.

Dứt khoát trực tiếp đi về phía trước —— đến lúc này rồi mà còn nghĩ đến việc bác bỏ sự đồng tình, đại khái là hết cứu rồi đi?

Tống Di Phi tưởng là Tô Thần phát giác phía trước có thứ gì.

Cô vốn còn có chút chần chờ, nhưng nghe tiếng gió gào thét từ phía sau.

Cùng với cánh cửa đá dày nặng đã bị Tô Thần tạm thời hủy hoại, sẽ không tự động đóng lại nữa.

Luôn khiến cô cảm giác, nếu không theo kịp bước chân của Tô Thần, sẽ còn có thứ nguy hiểm hơn đang đợi cô.

Nhưng nếu đi theo, cô lại luôn cảm giác sự việc sau đó rất có khả năng sẽ vượt ra khỏi dự tính của mình!

Nghĩ ngợi, ánh mắt cô phẫn hận nhìn về phía bóng lưng Tô Thần

đang vững vàng đi xuống phía trước, hung hăng nghiến răng.

Điều cô không ngờ tới là.

Trong bóng tối có giấu một cái camera, ghi lại toàn bộ bộ dạng trở mặt này của cô.

Tô Thần vừa vững vàng đi xuống, vừa nhìn hình ảnh này lạnh lùng nhếch mép.

Khá châm chọc a.

Lúc đầu là cô em gái ngây thơ xinh đẹp, hiện tại biến thành bộ dạng rắp tâm mưu tính từ sớm này.

Nghe tiếng bước chân vội vã đuổi theo phía sau, Tô Thần bất động thanh sắc tăng nhanh bước chân.

Hồi lâu sau.

Tống Di Phi mới ủy khuất khuôn mặt nhỏ nhắn đuổi theo kịp.

Có điều rất rõ ràng, vận động như vậy đối với cô mà nói là quá kịch liệt.

Sau khi đuổi kịp, lồng ngực phập phồng kịch liệt và hơi thở mà cô nỗ lực áp chế báo hiệu sự nỗ lực cô phải bỏ ra vừa rồi để theo kịp Tô Thần. "Tô Thần tiểu ca... anh có phải giận rồi không?" Tô Thần đột nhiên dừng bước, trên tay hắc nhiên đã rút ra Hắc Kim Cổ Đao.

Hắn quay đầu, cười nhạt hỏi ngược lại Tống Di Phi: "Tại sao tôi phải giận?" Tống Di Phi cau mày, thần tình sở sở đáng thương: "Thì... tôi... tôi lúc đầu đã nói dối anh...

Bởi vì lúc đó tôi không biết anh có đáng để tôi tin tưởng hay không... cho nên tôi liền nghĩ tìm cách quay lại nơi này trước, sau đó liền để anh rời đi...

Nhưng tôi không ngờ anh đối với tình huống bên trong này lại tinh

thông như vậy..." Mắt thấy Tô Thần trực tiếp rút lưỡi đao sắc bén ra đối diện với mình.

Tống Di Phi chỉ có thể cắn răng tiếp tục nói hết lời: "Anh nếu cảm thấy tôi lừa anh, anh muốn giết tôi thì... anh ra tay đi!" Ách...

Đoạn diễn xuất này điểm đáng chê trách thực sự quá nhiều.

Tô Thần cảm giác mình nhất thời thế mà không biết bắt đầu Rầm!

Một tiếng kim loại va chạm vào đá vang lên chói tai, hồi tràng khắp cả con mộ đạo dài hun hút dốc xuống phía dưới.

Cơn đau đớn trong dự tính lại không hề ập đến.

Tống Di Phi ngơ ngác cúi đầu.

Chỉ thấy lưỡi đao của Hắc Kim Cổ Đao sạt qua sát sạt cơ thể cô ta, cắm phập về phía sau.

Khi cô ta kinh hoàng quay đầu nhìn lại, mới phát hiện sau lưng mình chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một con tống tử khủng bố!

Nhìn tư thế này, vừa rồi nó hẳn là đang định tấn công cô ta!

Mà Tô Thần, vậy mà lại bất động thanh sắc cứu cô ta thêm một lần nữa!

Sự chuyển biến tâm lý quá lớn khiến Tống Di Phi cả người đờ đẫn không phản ứng kịp.

Trọng điểm là cục diện hiện tại thật sự rất xấu hổ.

Cô ta... rõ ràng là đang lừa gạt anh!

Chương 405

Thậm chí anh vừa rồi còn nói muốn mặc kệ cô ta chết ở trong này!

Nhìn con tống tử phía sau bị đóng đinh trên tường mà vẫn không quên trương nanh múa vuốt, phòng tuyến tâm lý của Tống Di Phi rốt cuộc cũng bị đánh sập.

Cô ta "bịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, nước mắt ngắn nước mắt dài nói: "Tôi khai... tôi cái gì cũng khai hết..." ---------- Trong một gian mộ thất nằm sâu hơn ba trăm mét dưới lòng đất.

Năm bóng người nhếch nhác, chật vật đến cực điểm đang đứng đó.

Đây là một gian mộ thất khép kín.

Bên trong có không ít bình gốm bồi táng kỳ lạ cổ quái, nhưng bên trong đều trống rỗng chẳng có gì.

Mà trên mỗi tấc tường bao quanh đều chi chít vết dao sắc bén cứa qua, để lại những vết đao còn mới tinh.

Ở vị trí trung tâm căn phòng có một đống vụn gỗ mục nát.

Đó hẳn là vị trí đặt quan tài, vụn gỗ chính là quan quách.

Kỳ lạ là, trên đống vụn gỗ này không những không có thi thể, mà ngay cả một khúc xương người chết cũng chẳng thấy đâu.

Điều này lúc đầu khiến mấy người bọn họ khá nghi hoặc.

Nhưng hiện tại bọn họ cảm thấy sao cũng được.

Bất kể bên trong có người hay không, thi thể có phải đã chạy ra ngoài đi dạo hay không, những thứ đó đều chẳng liên quan gì đến bọn

họ.

Bởi vì bọn họ hiện tại đã bị nhốt chết ở trong này.

Kể từ khi lọt vào đây, bọn họ đã thử rất nhiều phương pháp để thoát khỏi khốn cảnh.

Nhưng sau khi giãy giụa, không có bất kỳ chuyển biến nào, chỉ khiến người ta càng thêm tuyệt vọng.

Mắt thấy căn phòng này vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, cũng không có bất kỳ khái niệm thời gian trôi qua nào, khiến bọn họ cảm giác mình đã bị nhốt ở trong này rất lâu, rất lâu rồi.

Rốt cuộc, khi tinh thần cũng sắp không chống đỡ nổi nữa, một gã đàn ông mặt đầy râu ria ném thanh mã tấu trong tay "loảng xoảng" xuống đất. "Bà mẹ nó!

Ông đây lẽ ra không nên tin lời quỷ quái của con đàn bà chết tiệt kia!" "Mẹ kiếp nói là có kho báu, có cái chó má!

Đi vào toàn mẹ nó gặp mấy thứ thần thần quỷ quỷ!" Những người bên cạnh chỉ thần tình lạnh lùng nghe gã chửi rủa.

Bởi vì ba ngày nay lăn lộn, đi được đến đây đã là cực hạn của bọn họ rồi.

Đồ ăn được chia trước khi bị lạc nhau, sau khi đến đây cũng đã tiêu hao sạch sẽ. "Mẹ kiếp!

Bọn mày sao thế hả?

Đều sắp chết rồi à?

Thở cũng không ra hơi?!" Bị chửi mắng, gã đàn ông đầu húi cua bên cạnh bất lực ngẩng đầu nhìn trần mộ.

Quy cách mộ thất này rất kỳ lạ.

Có những mộ thất cao cấp dán đầy gạch phù điêu đẹp đẽ, giống như mới được người ta làm xong mấy năm gần đây.

Nhưng vừa quay đầu, không chú ý một cái là sẽ đâm đầu vào một gian mộ thất khác giống như hang động của người nguyên thủy.

Giống như gian mộ thất bọn họ đang đứng hiện tại.

Đỉnh động tròn trịa, cho người ta cảm giác giống như quả hạch đào văn ngoạn đã được xoay nặn vô số lần.

Nhưng nhìn đường nét lại giống như... não người.

Một khi có suy nghĩ này, có người liền bắt đầu hoảng loạn.

Dù sao dựa theo lời Bạch tiên sinh nói, nơi này đã là rất sâu dưới lòng đất rồi!

Rất sâu dưới lòng đất lại xuất hiện một căn phòng có đường nét bên trong rất giống não người?

Bọn họ nghĩ thôi cũng thấy trong lòng rợn tóc gáy. "Không chừng chúng ta trong trận động đất trước đó đã chết rồi, hiện tại đều là quỷ hồn ở đây?" Chát!

Tên đầu húi cua vừa dứt lời, liền bị gã râu ria nóng nảy tát cho một cái lệch mặt. "Mày nói cái mẹ gì thế?!

Ông đây giờ tát mày một cái, mày mẹ nó có thấy đau không?!" Lời này vừa thốt ra, mấy người đều ngẩn ra.

Đúng ha, quỷ hồn thì đâu biết đau!

Dưới ánh đèn dầu hỏa, cũng rất rõ ràng, dưới chân bọn họ đều còn đang giẫm lên bóng mình!

Nhưng nghĩ vậy lại càng tuyệt vọng hơn.

Bởi vì nếu xác định là chết rồi, thì chết là hết chuyện.

Dù sao chết rồi cũng chẳng làm được gì.

Nhưng hiện tại bọn họ đều chưa chết!

Cũng tức là còn phải tiếp tục tuyệt vọng bị nhốt ở trong này, chờ đợi cái chết ập đến.

Lại là sự trầm mặc vô tận.

Rõ ràng trong mộ thất có người, nhưng lại biểu hiện giống như năm cái xác chết nằm ngổn ngang. "Lão Bát... mày nói xem chúng ta có phải thật sự sắp chết ở đây rồi không?" Im lặng hồi lâu, gã đàn ông gầy như con khỉ ở ngoài cùng rốt cuộc vẫn không nhịn được mà lệ rơi đầy mặt.

Gã hoảng hốt cảm giác mình đã nhìn thấy không lâu sau đó, tin tử vong của mình được truyền về, cảnh tượng mẹ già ở nhà khóc mù cả mắt.

Gã thật là bất hiếu!

Khó khăn lắm mới lớn từng này, mẹ già nuôi gã khôn lớn.

Gã chẳng những không làm nên trò trống gì, ngay cả việc dưỡng lão tống chung cho bà cụ cũng không làm được...

Thật đúng là nuôi ong tay áo!

Lão Bát, người duy nhất trông có vẻ thật thà trong đám.

Người cũng như tên, hàm hậu, chất phác.

Gã cũng rưng rưng nước mắt, sau đó đứng dậy gian nan quỳ xuống về phía gã đàn ông gầy gò kia. "Tiểu Quân ca, là em xin lỗi anh!

Em tưởng cái nghề này chắc chắn kiếm được tiền, không ngờ chúng ta cư nhiên đều bị người ta bán đứng..." "Kiếp này!

Là em xin lỗi anh!

Nhưng kiếp sau!

Em làm trâu làm ngựa cũng sẽ để anh được sống sung sướng..." Càng nói, không khí càng bi thương.

Gã râu ria nóng tính hay đánh người lúc trước, giờ đã giống như rau hoa cúc héo rũ.

Gã ngồi trong góc, thần tình tiều tụy như một ông lão sắp trút hơi thở cuối cùng.

Mà người bị gã đánh, thần tình cũng chẳng dễ coi hơn là bao.

Nhưng tinh thần vẫn còn khá, ngồi trên mặt đất, tùy tiện nhặt một khúc gỗ vẽ nguệch ngoạc trên đất.

Có người hỏi: "Mày đang làm gì thế?" Tên đầu húi cua đáp: "Ở đây không có gỗ, tao vẽ cái bia trên đất, chúng ta sau khi chết cũng coi như là người có phần mộ!" Câu này, điểm đáng chê trách khá nhiều.

Chương 406

Nhưng lời chửi thề đến bên miệng, lại cảm thấy hành vi này rất hợp lý.

Lão Bát thậm chí còn lau khô nước mắt, kéo Tiểu Quân ca của gã cùng đi vẽ bia mộ. "Trước kia lúc em nói với mẹ em về chuyện này, em bảo em chắc chắn sẽ làm cho bà một cái bia mộ còn lợi hại hơn cả mộ tổ nhà lão Tống..." "Không ngờ, bây giờ chỉ có thể vẽ trước cho bà một cái trên đất..." Tiểu Quân ca nhìn đường nét bia mộ xiêu xiêu vẹo vẹo kia, thần tình bi lương nói.

Lão Bát ở bên cạnh cũng chỉ đành cười trừ. "Không sao, chúng ta vẽ trước, bên này chắc chắn phải có một con sư tử đá trấn áp tiểu quỷ, bên phải phải có một con phượng hoàng chiêu tài, bên này còn phải có vân văn nhỏ nhỏ..." Giọng nói thật thà của gã vang vọng trong mộ thất.

Tiểu Quân ca không nhịn được cười mắng: "Phượng hoàng sao có thể khắc trên bia mộ, hơn nữa người ta cũng đâu phải dùng để chiêu tài!" "Còn nữa còn nữa!

Mày vẽ rõ ràng là con chim sẻ núi, phượng hoàng cái gì!" Nhưng cười cười, người lại bỗng nhiên khóc.

Bầu không khí khó khăn lắm mới giãn ra một chút, lúc này lại trở nên nôn nóng.

Áp ức, bế tắc giống như một cái lồng hấp khổng lồ, thề phải bức điên những người bị nhốt bên trong mới chịu thôi.

Bọn họ ai cũng không ngờ tới, mình đường đường là đại nam nhân vậy mà lại vì bị nhốt mà khóc rống lên.

Càng không ngờ tới mình lại rơi vào cục diện bi thảm thế này.

Tiểu Quân ca sau khi viết xong cái tên xiêu xiêu vẹo vẹo lên trọn vẹn tấm bia mộ, quay đầu nhìn thoáng qua thanh mã tấu lưỡi đã quăn queo không còn ra hình thù gì.

Tâm quyết, gã trực tiếp lao tới nhặt đao lên cứa thẳng vào cổ!

Phập —— Ánh mắt của mấy người còn lại trong nháy mắt tụ tập lại.

Trên mặt bọn họ đầu tiên là kinh ngạc, sau là kinh khủng.

Bọn họ vội tranh nhau lao tới, muốn an ủi người kia, bảo gã đừng vội tự kết liễu như vậy.

Nhưng căn bản không kịp nữa rồi.

Mắt thấy lưỡi dao cứa ngang một đường.

Phụt —— Máu tươi không hề che đậy phun trào ra.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn người kia nằm trên mặt đất, thân thể vô lực giãy giụa.

Ánh sáng trong mắt dần dần biến mất.

Máu tươi nhuộm đỏ sẫm một mảng đất nhỏ kinh người.

Giống như có quỷ quái truy mệnh sắp sửa từ dưới đất dữ tợn bò ra giết sạch bọn họ vậy.

Mấy người còn lại đều cảm thấy cổ họng mình như bị một bàn tay vô hình dữ tợn bóp chặt.

Bàn tay to từ từ siết lại, khiến bọn họ dần dần lồi cả mắt, há to miệng vọng đồ hít lấy không khí.

Nhưng bất lực thay, bọn họ càng giãy giụa, cảm giác ngạt thở kinh khủng kia lại càng nghiêm trọng!

Ngay tại khoảnh khắc sắp triệt để mất đi quyền kiểm soát không khí, một tiếng nổ lớn như xé toạc mặt đất truyền đến.

Rầm!

Loảng xoảng —— Những tiếng động kỳ quái lúc này hoàn toàn ngưng kết lại với nhau.

Tạp âm từ phía trên lan xuống, nương theo chấn động khủng bố.

Nhưng bọn họ hiện tại vẫn bị đè nén đến chết đi sống lại.

Cho dù dưới chân truyền đến chấn động kinh hoàng, đại não sợ hãi tột độ, nhưng vẫn không cách nào khống chế thân thể cử động mảy may.

Răng rắc —— Cho đến khi đỉnh mộ phía trên thình lình bị mở ra một vết nứt to bằng cánh tay, đất đá, bụi bặm rào rào trút xuống.

Cả gian mộ thất bỗng chốc biến thành hiện trường phá dỡ.

Nhưng ngay khoảnh khắc đất đá rơi xuống, những người bên trong rốt cuộc cũng thở phào một hơi.

Hộc hộc —— Hộc hộc —— Bọn họ nhìn sắc mặt đã tím tái như gan heo của nhau, kiếp sau dư sinh mà thở hổn hển.

Mà Lão Bát thì lệ rơi đầy mặt nhìn Tiểu Quân ca đang nằm trên đất, sớm đã bị đất đá phủ kín hơn nửa người, không còn khả năng cứu vãn.

Gã tê tâm liệt phế khóc lóc.

Tiếng khóc từng tiếng từng tiếng lan ra từ khe nứt.

Khe nứt vốn vừa trải qua một phen xé rách, trong tiếng vọng chấn động tầng tầng lớp lớp này, lại rào rào rơi xuống không ít bụi đất, mảnh vụn.

Tên đầu húi cua rốt cuộc nhìn không nổi nữa, chửi mắng một tiếng rồi lao thẳng lên tát cho Lão Bát một cái. "Mày khóc có tác dụng chó gì?

Mẹ nó giờ cũng đã như vậy rồi!

Mày còn khóc!" "Khóc thêm hai cái nữa, bên trên động đất nghiêm trọng hơn, chỉ khiến chúng ta chết nhanh hơn ở đây thôi!" Tên đầu húi cua giận dữ mắng.

Tiếng mắng này cũng không hề kìm nén.

Gã râu ria phía sau hận sắt không thành thép cũng lao lên cho mỗi người một cái tát.

Cũng không nói nhiều.

Cả gian mộ thất yên tĩnh trở lại, bụi bặm di mạn cũng lắng xuống.

Cả gian mộ thất lại trở nên rõ ràng.

Mấy người còn lại nhìn nhau, đều không hẹn mà cùng đứng dưới khe nứt kia.

Dường như cuối cùng cũng hiểu ra, cục diện muốn chết vừa rồi là do vết nứt đột nhiên xuất hiện này đã cứu bọn họ.

Gã râu ria nhíu mày nhìn lên trên, tối om như mực không có nửa điểm ánh sáng.

Không phải mặt đất...

Hiểu rõ điểm này xong, hy vọng cuối cùng cũng vỡ tan. "Căn bản không biết chúng ta đi xuống dưới rốt cuộc bao lâu, sao tìm mãi không thấy đường về chứ?!" Càng nghĩ càng tuyệt vọng.

Từ lúc bọn họ vào đây gặp phải Hồng Hống, thoát khốn rồi lạc nhau.

Vốn là đội ngũ mười hai người, giờ đến đây chỉ còn lại lèo tèo vài người, không nói đến hiện tại lại chết thêm một người. "Cái chỗ này thật đúng là muốn dồn chúng ta vào chỗ chết hả?

Nhưng sao lại có nhiều động đất xuất hiện thế?!" "Tôi nhớ là trước khi đến còn nghe người ta nói chỗ này thái bình lắm, trừ nạn lụt ra thì cái gì cũng chưa từng xuất hiện, giờ là đến mùa lụt rồi à?!" Tên đầu húi cua khó hiểu nói, những người còn lại càng thêm ngơ ngác.

Theo lý thuyết thì mùa mưa bên này ít nhất còn phải đợi nửa tháng nữa chứ!

Trọng điểm nếu là nạn lụt, thì nói thế nào cũng không thể khô ráo thế này được!

Ít nhiều cũng phải có tí nước chảy xuống chứ?

Nhưng thấm vào giác quan chỉ có sự khô hanh vô hạn, điều này càng làm người ta phiền não.

Cho dù có vết nứt.

Gian mộ thất mà bọn họ mặc kệ giày vò thế nào cũng chỉ tạo ra được vài vết xước này, hiện tại đã không còn kiên cố đến mức không thể phá vỡ nữa.

Nhưng không có thức ăn và nguồn nước, cuối cùng chào đón bọn họ cũng chỉ có cái chết.

Tuyệt vọng nằm vật xuống đất.

Mấy người ánh mắt chết lặng nhìn bóng tối mà vết nứt phía trên mang lại, ngay cả sức để khóc cũng không còn.

Cứ như vậy, không biết qua bao lâu.

Có người đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân.

Tên đầu húi cua cạn lời lay người bên cạnh một cái: "Đừng nói

nữa... chờ chết đi...

Chương 407

sao có thể có người, có quỷ thì còn tạm được." Gã nói xong, ngẩng đầu lên.

Vốn là một động tác không ôm hy vọng, lại không ngờ, cửa mở rồi.

Vẫn là con mộ đạo lúc bọn họ đi tới!

Nhưng trước cửa đang đứng hai vị "tiên nhân" cực kỳ xinh đẹp.

Gã ngơ ngác ngồi thẳng dậy. "Á?!

Có tiên nhân đến cứu chúng ta rồi!" Những người khác bị câu này làm cho cạn lời. "Đó có thể là Hắc Bạch Vô Thường, đến đòi mạng đấy..." Nhưng vừa nói, những người còn lại cũng ngồi thẳng dậy.

Nhìn hai người đứng trước cửa mộ, kinh ngạc dụi mắt. "Cái này?!

Đây là thật sao?!" "Tiên nhân cư nhiên mở được cái cửa rách này?!" Bọn họ hoảng loạn đứng dậy, tranh tiên khủng hậu chạy về phía cửa.

Sợ động tác chậm một chút, lại bị nhốt chết ở trong này.

Nhưng khoảnh khắc chạy qua cửa, trong lòng tên đầu húi cua dâng lên một cỗ dự cảm không lành.

Gã theo bản năng nhìn về phía vị tiên nhân kia một cái.

Cái nhìn này, khiến cả người gã đờ ra.

Người phía sau bị gã chắn đường, phẫn nộ chửi mắng: "Đi nhanh lên!

Đứng đó làm cái gì!

Còn không đi lát nữa lại bị nhốt ở trong!" Sau đó bọn họ cùng ngẩng đầu, liền nhìn thấy trong hai vị "tiên nhân" đứng ở cửa, có một người trông khá quen mắt.

Nhìn kỹ lại.

Hóa ra là Tống Di Phi!

Điều này khiến bọn họ rốt cuộc tìm được chỗ trút giận!

Bất kể thân thể mệt mỏi thế nào, vớ lấy vũ khí liền muốn lao lên tẩn cho Tống Di Phi một trận ra trò để hả giận.

Lại không ngờ Tống Di Phi dường như hoàn toàn không nhìn thấy bọn họ, thần tình bi mẫn nói một câu: "Cư nhiên chỉ còn một người sống sót...

Tôi... tôi thật xin lỗi bọn họ..." Hả?!

Ba người ngơ ngác.

Thuận theo tầm mắt của Tống Di Phi nhìn sang, liền thấy trong góc tường còn đang run rẩy ngồi một người.

Người đó đang kinh hoàng nhìn về phía bên này.

Mà ở một góc khác, dường như đang chất đống cái gì đó.

Ở giữa vẫn thành thật nằm thi thể của Tiểu Quân ca.

Cái xác kia có vẻ không có vấn đề gì, nhưng lại giống như có vấn đề gì đó, khiến bọn họ trực tiếp dời sự chú ý khỏi đống vật thể kỳ quái trong góc kia.

Vẫn là Lão Bát phát hiện ra manh mối đầu tiên.

Gã chỉ vào đống đất đá đang chôn lấp hơn nửa thi thể Tiểu Quân ca, kinh kêu lên: "Đống đất kia động đậy!" Hai người bị tiếng gã thu hút, nhíu mày nhìn sang.

Liền thấy đống đất đá trên mặt đất quả thực đang động đậy.

Chính xác hơn là, thi thể dưới đống đất đá đang động đậy!

Chỉ thấy thoáng qua một lúc. "Thi thể" Tiểu Quân ca liền đứng thẳng dậy, nhưng trạng thái đó và tư thế đứng dậy thực sự lại có sự khác biệt khá lớn.

Giống như một khúc gỗ bị buộc dây kéo thẳng đứng lên vậy.

Mà Tiểu Quân ca sau khi đứng dậy so với trước đó lại chẳng có gì khác biệt!

Ngay cả vết thương to bằng miệng bát trước đó cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Thậm chí ngay cả vết máu nhuộm đầy người cũng không còn.

Trong nháy mắt lại giống như quay về trạng thái lúc mới vào đây. "Sao... sao lại thế này?!" Gã râu ria không thể tin nổi chỉ vào Tiểu Quân ca chết đi sống lại kia, kinh ngạc há hốc mồm.

Cảnh tượng này thực sự quá quỷ dị!

Quỷ dị đến mức khiến gã cảm giác có phải ngay cả việc được cứu hiện tại, cũng đều là ảo giác.

Bản thân Tiểu Quân ca ngược lại không có cảm giác gì.

Gã chỉ kinh ngạc chỉ vào mấy người, mờ mịt nói: "Cửa mở lúc nào thế?" Nói rồi, cũng kinh hỉ chạy lại.

Chỉ là có chút mê hoặc nhìn thần tình kinh khủng của ba người kia.

Mà lúc này Tống Di Phi hoảng loạn đi tới làm ra tư thế muốn đỡ.

Điều này khiến Tiểu Quân ca khựng lại một chút.

Nhìn rõ người đến là kẻ đầu sỏ gây tội hại bọn họ đến nông nỗi

này, gã phẫn nộ rút con dao găm vẫn giắt bên hông định đâm vào cổ Tống Di Phi.

Ba người triệt để ngây người.

Chủ yếu là bọn họ không ngờ Tiểu Quân ca cư nhiên lại cứng rắn như vậy!

Trọng điểm là bố gã khá có tiên kiến chi minh.

Có lẽ biết mình sau khi Tiểu Quân ca vừa lên hai tuổi sẽ qua đời.

Trẻ con không cha ở cái thời đại đó, thường hay bị người ta bắt nạt.

Thế là ông lập tức đặt tên cho con trai mình là Vương Quân Ca, tên cúng cơm gọi là Tiểu Quân ca.

Lâu dần, mọi người đều gọi quen mồm.

Dù biết đứa trẻ này không cha không mẹ dễ bắt nạt, nhưng xưng hô trên miệng lại không sửa được.

Ít nhiều cũng coi như chiếm được chút hời trên xưng hô.

Nhưng, nói trắng ra.

Tính tình tên này vẫn khá mềm yếu.

Ngay hành vi vừa rồi không nói hai lời trực tiếp tinh thần suy sụp cầm dao cứa cổ, bản thân đã hiển lộ tên này nhu nhược đến mức nào.

Mà điểm này càng khiến bọn họ mờ mịt.

Tại sao Tống Di Phi nói chỉ có một người sống sót?!

Gã đàn ông trong góc kia là ai?!

Gã vào lúc nào sao bọn họ hoàn toàn không biết?!

Trọng điểm là tại sao Tiểu Quân ca rõ ràng đã tự sát trước mặt bọn họ, nhưng hiện tại lại có thể cầm dao đi đâm con đàn bà thối tha

Tống Di Phi kia?!

Sự nghi hoặc của bọn họ rất nhanh đã có lời giải đáp.

Bởi vì ngay khi Tống Di Phi sắp bị báo ứng.

Thân thể của Tiểu Quân ca lại đi xuyên thẳng qua thân thể Tống Di Phi.

Chương 408

Mà Tống Di Phi vẫn như không hề cảm giác được gì, đi thẳng về phía người đàn ông đang co rúm trong góc từ nãy đến giờ.

Điều này khiến những người còn lại đều không nhịn được cúi đầu nhìn thân thể mình.

Vẫn chẳng có gì khác biệt.

Nhưng khi tên đầu húi cua đi đầu nghiến răng định rời khỏi nơi này, thân thể lại bị vô hình ngăn cản.

Rõ ràng cửa đã mở rồi!

Nhưng tiếng "Rầm!" kia lại khiến gã cảm giác đây chính là cảm giác cửa chưa mở, bọn họ vẫn luôn bị nhốt ở bên trong!

Hai người kia càng hoảng loạn hơn.

Không màng gì huynh đệ tình nghĩa, đẩy người lao về phía trước.

Nhưng liên tiếp những tiếng va chạm "Rầm rầm!" cùng với lực cản kinh khủng phía trước khiến bọn họ triệt để chết lặng.

Ba người luân phiên thử lao ra ngoài.

Nhưng đều bị một bức tường vô hình chặn lại.

Rõ ràng, cửa đã mở.

Nhưng điều này lại càng khiến bọn họ tuyệt vọng hơn cả lúc cửa chưa mở.

Gã râu ria triệt để suy sụp.

Gã ngồi bệt xuống đất, tê tâm liệt phế gào khóc: "Đã xảy ra chuyện gì vậy!

Rốt cuộc tôi đã gặp phải cái gì thế này!" Tên đầu húi cua và Lão Bát sắc mặt băng lãnh đến cực điểm.

Bởi vì khi bọn họ quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Quân ca sau khi xuyên qua người Tống Di Phi liền ngẩn người, hiện tại đang đứng trong góc nhìn chằm chằm vào đống đồ không rõ hình thù kia.

Oa oa oa...

Oa oa oa oa...

Một lúc sau.

Tiếng nức nở trầm thấp của gã truyền đến.

Hai người khựng lại, bởi vì tiếng khóc kia cho bọn họ cảm giác còn khó chịu hơn cả lúc trước.

Bọn họ run rẩy đi tới.

Bốn cái xác chết với vết thương dữ tợn chất đống trong góc —— thình lình chính là bản thân bọn họ!

Bọn họ!

Cư nhiên sớm đã chết rồi!

Còn phía sau, Tống Di Phi đang an ủi người kia.

Người kia lúc này mới nói ra sự thật.

Hóa ra gã vào đây sau trận động đất, sau khi vào liền phát hiện nơi này có bốn cái xác vẫn còn nóng hổi.

Vốn dĩ hoảng sợ muốn lui ra ngoài, nhưng lúc này cơ quan lại chuyển động, gã đành bắt buộc phải ở cùng với mấy cái xác chết.

Vốn dĩ gã nghĩ, thức ăn của mình đã tiêu hao gần hết rồi.

Sau này không chừng có thể tìm chút thức ăn tàn dư trên bốn cái xác kia để lót dạ.

Lại không ngờ, đầu ngón tay vừa chạm vào thi thể, bên tai liền vang lên tiếng người nói chuyện!

Lúc đầu gã tưởng là cửa mở rồi.

Nhưng thấy cửa vẫn đóng chặt, mà tiếng người nói chuyện lại càng ngày càng nhiều.

Cuối cùng lại là bốn người đồng thời nói chuyện.

Điều này khiến cả người gã đờ ra.

Cuối cùng cũng phản ứng lại là chủ nhân của bốn cái xác trước mặt đang nói chuyện.

Gã bị dọa đến mức ngay cả tiếng hét cũng không dám phát ra.

Chỉ có thể run lẩy bẩy co rúm vào trong góc, chờ đợi lần cửa mở tiếp theo. "Hả?!

Nhưng lúc tôi vào đâu có nghe thấy tiếng người nói chuyện!" Tống Di Phi nghe xong, mờ mịt nhìn không gian này.

Trong mắt cô ta, không gian này quả thực kỳ quái, hơn nữa rất áp ức.

Nhưng tịnh không tồn tại âm thanh kỳ quái nào.

Thế là cô ta quay đầu nhìn về phía Tô Thần vẫn đang nhìn lên khe nứt phía trên, không nhịn được hỏi: "Anh có nghe thấy trong này có âm thanh gì không?" Tô Thần đạm nhiên quay đầu, nhìn cô ta: "Như lời cô nói, cô tổ chức đội ngũ này, hiện tại gặp nạn, người trong đội đều hận cô thấu xương.

Ngay trước mặt cô, phía trước thi thể đang đứng bốn gã đàn ông đang nhìn cô đầy hung tợn." Tô Thần nói, hoàn toàn lờ đi biểu cảm kinh ngạc của bốn người kia khi nghe thấy lời này và nhìn về phía mình.

Lại giống như nghe thấy gì đó, anh nghiêng đầu cười nhạt truyền đạt lại: "Tống Di Phi con đàn bà chết tiệt này!

Ông đây dù có chết, cũng phải kéo mày chết cùng!" "Họ Tống quả nhiên chẳng có thứ gì tốt đẹp!

Tao dù có bị nhốt chết ở trong này, mày mẹ nó cũng đừng hòng yên ổn đi ra!" "Lão Bát!

Chúng ta cùng lên!

Nhất định phải giết chết ả báo thù cho chúng ta!" "Tiểu Quân ca... là anh xin lỗi mày!

Anh không nên đưa mày đến đây!

Từ nay về sau, mày nói cái gì thì là cái đó!" Nghe Tô Thần từng chữ từng câu nói ra những lời ác độc bằng giọng điệu địa phương hoàn toàn không hợp với khí chất của anh, Tống Di Phi cả người ngây ra.

Đôi mắt xinh đẹp của cô ta ngơ ngác nhìn về hướng Tô Thần đang nhìn.

Nhưng đó chỉ là mấy cái xác chết thôi mà...

Kể từ khi Tô Thần đóng đinh con tống tử định tập kích cô ta từ phía sau lên mộ đạo, và chém mộ đạo ra một cái khe khủng bố xong, Tô Thần giống như đột nhiên phát hiện ra điều gì đó.

Mang theo cô ta, để cô ta vừa giải thích vừa đi theo.

Dọc đường đi xuống, bọn họ gặp phải mấy gian mộ thất kỳ lạ quái gở.

Đi qua mấy con mộ đạo kỳ quái.

Cũng gặp rất nhiều thi thể hoặc tống tử mới chết không lâu, tử trạng khác nhau.

Nhưng không ngoại lệ là, Tô Thần trong suốt quá trình đều biểu hiện mục tiêu cực kỳ rõ ràng.

Dường như ngay từ đầu đã nhắm chuẩn vào nơi này.

Cho dù có cơ quan, có cạm bẫy, suốt dọc đường đi cũng đi khá nhẹ nhàng.

Cũng không biết có phải vì sau khi Tô Thần vạch trần bộ mặt thật của cô ta xong, liền cảm thấy mình không cần ngụy trang nữa hay không.

Sự quan tâm ân cần trước đó hoàn toàn không còn tồn tại.

Cô ta chỉ vì để theo kịp bước chân Tô Thần thôi đã phải dốc hết toàn lực.

Cũng may Tô Thần dọc đường nghe cô ta nói về sự việc lần này, sẽ lác đác trả lời vài câu.

Cũng coi như không coi cô ta hoàn toàn là người vô hình.

Nhưng hiện tại biểu hiện này rõ ràng là khá phản thường!

Chuyện này dường như hơi khác so với dự tính!

Tại sao Tô Thần lại nói ra mấy câu kỳ quái như vậy?!

Chương 409

Cô ta vốn tưởng Tô Thần đang cố ý đùa cô ta, muốn dọa cô ta.

Không ngờ, người đàn ông yếu ớt bên cạnh đang được cô ta dìu nghe thấy lời Tô Thần nói xong, đột nhiên kích động hẳn lên. "Đúng!

Chính là giọng điệu này!

Chính là bốn người này!" Gã kích động gào lên, lại nhìn về phía Tô Thần.

Trong mắt gã viết đầy sự nghi hoặc, hỏi Tô Thần đầy khó hiểu: "Anh còn có thể nghe thấy giọng nói của bọn họ sao?!

Tôi một tiếng trước nghe thấy một tràng âm thanh rất kích động, sau đó thì không nghe thấy nữa!" Tô Thần nhướn mày.

Một tiếng trước.

Hẳn là thời gian lúc trước anh chém nứt mộ đạo, một phần vết nứt lan xuống dưới đánh mở đỉnh mộ nơi này.

Cũng tức là, tác dụng của vết nứt kia ngoại trừ việc để âm thanh ở đây tiết lộ ra ngoài cho anh nghe thấy, dường như cũng còn có năng lực cố hữu nào đó?

Hiện tại đại khái có thể nắm rõ trọng điểm, chính là sau khi đi qua cánh cửa phù điêu thân rùa mặt người kia, người đi xuống cho dù chết rồi linh hồn cũng sẽ bị vĩnh viễn trói buộc tại nơi này.

Anh đi một đường xuống đây, liên tiếp siêu độ gần mười lăm người rồi nhỉ?

Nhưng những người đó đều không gây ra động tĩnh gì quá lớn.

Duy nhất có thể ảnh hưởng đến người đến sau đại khái chính là

tống tử.

Mà mấy tên ở đây lại không giống vậy.

Đây là những kẻ ngay từ đầu anh đã để mắt tới.

Dường như vì nguyên nhân biến động cơ quan ở đây, cửa mộ này sẽ đóng lại vào một khoảng thời gian cố định.

Mà sự trôi qua của thời gian trong bóng tối dưới lòng đất thường là sự giày vò khó tưởng tượng nổi đối với con người.

Về nguyên lý thì tương tự như phòng tối, nhưng vì tính khép kín và thiết bị chiếu sáng thường dùng ở thời đại này thường sẽ tiêu hao lượng lớn oxy.

Não bộ con người khi thiếu oxy, thường sẽ nảy sinh một số suy nghĩ khá cực đoan.

Mấy gã đàn ông này chính là như vậy.

Chính vì nguyên nhân này, bọn họ mới chết trước khi cơ quan chuyển động —— cửa mở ra.

Vô nghi, con người sau khi chết đi linh hồn thường sẽ không có nhận thức về cái chết của mình.

Mọi sinh hoạt của bọn họ đều vận chuyển theo quy củ —— triệt để dừng lại ở thời kỳ tử vong.

Mà vị tiểu huynh đệ này thì rất không may mắn, vừa khéo bị nhốt cùng một chỗ với mấy quỷ hồn này.

Nghĩ đến đây, Tô Thần chỉ đành bất lực nhìn mấy quỷ hồn kia lặp lại cục diện chua xót là đánh đấm Tống Di Phi, nhưng lại lần lượt xuyên qua thân thể cô ta.

Nói cho cùng, chuyện Tống Di Phi nói có phải toàn bộ là thật hay không, còn cần tìm được Bạch lão bản mới có thể kiểm chứng.

Còn về hiện tại.

Tô Thần nhìn thoáng qua hai người bên cạnh đã bị cơn gió lúc bên trái lúc bên phải làm cho ngơ ngác.

Anh chỉ đành bất lực giải thích: "Hồn phách của bốn người đó vẫn luôn bị nhốt ở trong này, hẳn là có người đã động tay động chân gì đó trên mảnh đất này." Đây tuyệt đối không thể là trạng thái đất đai nguyên sinh.

Đây là tình huống xuất hiện sau khi sụt lún.

Hơn nữa là chuyện mới phát sinh trong vòng hai ngày nay.

Dù sao, anh đi một đường vào đây căn bản không nhìn thấy tống tử hay quỷ hồn nào có niên đại lâu đời một chút.

Cái này khá nói lên vấn đề rồi!

Có người sau khi tiến vào địa cung Yển Thử dưới lòng đất này, hẳn là đã phá hoại gì đó.

Điều này gián tiếp dẫn đến việc nơi này giam hãm người chết.

Là để ngăn cản thứ gì đó đi ra sao?

Hay là để khoanh vùng cấm thứ gì đó từ bên ngoài vào đây?

Nghĩ đến đây, Tô Thần dường như có dự cảm không lành.

Tùy tay vung Thiên Quan Kỳ Lân Ấn, bốn người kia trong nháy mắt được siêu độ.

Cảm giác luồng gió quái dị kia cuối cùng cũng biến mất, hai người thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi theo bước chân Tô Thần ra ngoài.

Liền thấy vách mộ đạo vốn là ngõ cụt ở bên trái, hiện tại vậy mà biến thành một con mộ đạo thông suốt.

Vẫn là không nhìn thấy điểm cuối, nhưng có thể nhìn thấy hai bên

đều là cửa mộ thất chi chít.

Chỉ là mức độ dày đặc nhìn một cái này, càng giống như nhà tù.

Hoặc là cảm giác như khu dân cư đông đúc. "Tôi...

Chỗ này khác với đại địa cung đã nói lúc đầu a...

Sao lại kỳ quái giống như nhà tù thế này!" Tống Di Phi hoảng sợ nói, con mộ đạo này cho cô ta cảm giác còn kỳ quái hơn cả gian mộ thất khép kín lúc nãy!

Cứ như bên trong những cánh cửa mộ kia hiện tại đang có vô số cái đầu thò ra, đang đánh giá mấy kẻ xâm nhập là bọn họ vậy.

Vừa nghĩ đến hình ảnh này, Tống Di Phi không nhịn được rùng mình một cái.

Mà Tô Thần thì lại rất điềm tĩnh, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống đất.

Tùy tay lôi ra ba phần cơm rang và ba bát canh, vẫy gọi hai người ngồi xuống cùng ăn. "Tranh thủ lúc này người đông vui vẻ, mọi người cùng ăn." Hít —— Nghe thấy câu này, hai người vốn đã cảm thấy khá không ổn lại càng trắng bệch mặt mày. "Tô Thần tiểu ca, anh trước đó nói chỗ này sẽ nhốt người chết ở lại, chẳng lẽ phía trước chết nhiều người lắm sao?" Tống Di Phi nói, nhưng cũng không cưỡng lại được mùi cơm thơm phức.

Vội vàng đón lấy, sợ chậm một bước Tô Thần sẽ thu lại.

Đây quả thực là lần đầu tiên cô ta lớn thế này được ăn liên tục nhiều bữa thức ăn đơn giản nhưng có thể xưng là mỹ thực đỉnh cao như vậy!

Gã đàn ông bên cạnh tên là Trần Lập An, tuổi chừng hai lăm hai sáu.

Nhìn dáng vẻ cũng là đạn tận lương tuyệt đã lâu.

Vừa bị dọa đến rơi nước mắt lộp bộp, nhưng vừa ăn xong một bát lại thuận tay đón lấy bát thứ hai Tô Thần đưa qua.

Sau đó liền nghe Tô Thần nhàn nhạt nói: "Một gian mộ thất quy cách bốn người, đi về phía trước tổng cộng có mười tám gian mộ thất, tính ra hiện tại hẳn là có bảy mươi hai người đang nhìn chúng ta ăn cơm." Chẳng qua trang phục bất đồng, dường như là người từ rất lâu rất lâu về trước.

Tô Thần nhìn kỹ y phục rách nát trên người bọn họ một chút.

Nghĩ lại chắc là cùng thời đại với chủ nhân ngôi mộ này chăng?

Thấy hắn thản nhiên như vậy, hai người kia hoàn toàn ngơ ngác.

Số lượng này cũng đã đếm kỹ rồi sao?!

Sau khi trải qua tình huống vừa rồi, hai người hiện tại đối với điều gì cũng tin tưởng không nghi ngờ.

Nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ đành quay đầu lại đối mặt với mộ đạo tối tăm.

Bảy mươi hai người.

Mộ đạo nhốt oan hồn của bọn họ tương ứng với mười tám tầng địa ngục.

Tô Thần nhớ lại một thuyết pháp từng nghe: đi qua Lục Đạo Luân Hồi, sau đó chuyển thế tu luyện lại cũng có thể bước lên con đường vĩnh sinh.

Nhưng sau khi trọng sinh sẽ phải trải qua tám nỗi khổ (bát khổ) rồi mới chết đi, mới đắc vĩnh sinh.

Vậy thì địa cung to lớn nối tiếp sau mười tám mộ đạo này, hẳn là nơi đặt quan quách chứa tám thân xác vật chứa.

Hình thức đại khái đại đồng tiểu dị với Hiến Vương mộ.

Chương 410

Tuy nhiên quy cách ở đây rõ ràng cao hơn Hiến Vương mộ rất nhiều.

Không phải nói quy cách kiến tạo mộ thất cao hơn, xét về kiến tạo thì nơi này quá cổ xưa rồi.

Cái cao hơn chính là quy cách hiến tế của toàn bộ nghi thức vĩnh sinh.

Có điều, trên đài hiến tế bên trong địa cung hình như thiếu thứ gì đó.

Nghe âm thanh phản hồi lại, Tô Thần quay đầu nhìn Tống Di Phi một cái, đại khái đã hiểu ra.

Sau đó hắn đứng dậy trong sự kinh ngạc của hai người. "Đi thôi, đường đã đi đến đây rồi, không tiếp tục đi về phía trước thì lỗ vốn lắm!" Hắn cố làm ra vẻ mặt tương đối mong chờ.

Hai người sững sờ trong giây lát, nhưng thấy Tô Thần đi về phía trước, bọn họ cũng không dám ở lại nơi này thêm, vội vàng đi theo.

Mượn ánh sáng từ thiết bị chiếu sáng của Tô Thần nhìn vào mộ thất hai bên.

Quả nhiên nhìn thấy bốn bộ khô lâu hiện ra rõ ràng.

Nhưng điểm khác biệt là vị trí sắp xếp hài cốt và tình trạng thương tổn của hài cốt trong mỗi gian mộ thất đều không giống nhau. "Giản trực... cứ như là phải chịu sự tra tấn rất khủng khiếp mới chết đi vậy..." Tống Di Phi run rẩy nói, quyết định tìm Trần Lập An bên cạnh nói chuyện để chuyển dời sự chú ý. "Trước đó không thấy anh trong đội ngũ nhỉ, là người sau này mới đi theo sao?" Trần Lập An

sửng sốt một chút, sau khi phản ứng lại việc Tống Di Phi đang bắt chuyện với mình thì cả người hoảng hốt.

Thần tình kinh khủng nhìn về phía bốn phía, một lúc lâu sau mới điều chỉnh lại nhìn về phía Tống Di Phi. "Hì hì... là... là sau khi các người đi lạc thì bọn tôi mới xuống mộ, vừa khéo gặp được Bạch tiên sinh..." Tống Di Phi cũng không cảm thấy câu trả lời này có gì không ổn, tiếp tục hỏi: "Vậy sau đó các anh đi như thế nào?

Người sao lại chết nhiều như vậy?

Hiện tại cảm giác sống sót được bốn năm người đã là rất lợi hại rồi nhỉ?" Trần Lập An lại ngẩn người.

Biểu hiện cứ như là một ông già mắc bệnh Alzheimer giai đoạn đầu vậy, tùy tiện hỏi cái gì cũng cần phải suy nghĩ hồi lâu mới có thể trả lời.

Người khác có lẽ sẽ cảm thấy đây là do gặp phải chuyện quá mức kinh khủng, dẫn đến phản ứng chậm chạp.

Nhưng Tô Thần đã bắt được rất nhiều chi tiết.

Tên Trần Lập An này tuy là bị kinh hách, nhưng tuyệt đối là đầu óc vẫn còn dùng rất tốt.

Chẳng qua cố ý giả bộ ra dáng vẻ nỗ lực suy nghĩ để trả lời mà thôi.

Thú vị.

Đến nơi này rồi mà người gặp được ngoại trừ Tống tử và quỷ hồn ra, những người khác ai cũng muốn tranh giải Ảnh đế cả! "Chính là... tôi cũng không biết phải nói thế nào, sau khi đi vào thì cứ đi theo chạy thẳng xuống dưới, đợi đến lúc phản ứng lại thì người đã bị nhốt trong mộ thất rồi." Cái cớ vụng về như vậy, đổi lại là người có não một chút phỏng chừng đều sẽ nghi ngờ thêm vài câu.

Nhưng người tổ đội với hắn lại là một đồng đội heo.

Chỉ nghe Tống Di Phi kinh hô một tiếng. "Hả?

Vậy sao?

Thế thì trải nghiệm này của anh so với những người khác may mắn hơn nhiều rồi!" "Có điều không sao cả!

Hiện tại có Tô Thần tiểu ca ở đây!

Anh ấy lợi hại như vậy nhất định có thể đưa chúng ta ra ngoài!" Không có não, nhưng được cái biết nịnh nọt.

Đương nhiên, đây là sự thật, đưa bọn họ ra ngoài quả thực dễ như trở bàn tay.

Nhưng Tô Thần cảm thấy mình dường như không viết bốn chữ "vô não", "dễ lừa" lên trên mặt.

Hắn tịnh không muốn cứu những người không liên quan.

Đặc biệt là những kẻ còn muốn lợi dụng mình.

Rất nhanh, bọn họ đã đến địa cung.

Nơi này thoạt nhìn không có khí thế nhất, nhưng lại khiến người ta vừa liếc mắt đã cảm nhận được sự trang nghiêm túc mục vô cùng.

Kích thước ước chừng bằng một sân bóng đá.

Vòm trần hình bán nguyệt, không có trang trí tinh tú hay mặt trăng.

Có chăng là những vân rãnh hình não người giống hệt như vòm trần của mộ thất nhốt người chết trước đó.

Ở chính giữa là một cái tế đàn, to cỡ một sân bóng rổ.

Tám phương vị trấn thủ bởi tám tượng rùa mặt người (nhân diện quy) với thần tình khác nhau.

Mà tương ứng với tượng rùa mặt người là tám cỗ quan tài đá.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai người kia hoàn toàn ngơ ngác. "Cái này... cái địa cung này có phải nghèo quá rồi không?!

Đã nói là vàng bạc châu báu đâu?!" Trần Lập An phát điên nói, dường như kỳ vọng cuối cùng đã tan vỡ.

Cả người sắp sửa vì những tao ngộ trước đó mà đạt đến giới hạn chịu đựng về tinh thần.

Trái ngược hẳn là Tống Di Phi.

Theo như miêu tả trong lời nói của cô ta, hiện tại đi suốt một đường rốt cuộc lại nhìn thấy quan tài mà cô ta kỳ vọng.

Bản thân cô ta lẽ ra phải hưng phấn không chịu nổi mới đúng!

Nhưng, Tống Di Phi lại tương đối bình tĩnh.

Khác hẳn với sự vô não trước đó, cô ta hiện tại đang đứng đó, ánh mắt kiên định nhìn về phía đôi quan tài và một bức điêu khắc kỳ quái trên tế đài kia.

Sau đó dưới sự chú ý của hai người, cô ta bước những bước kiên định đi về phía đó.

Trần Lập An theo bản năng định kéo cô ta lại.

Nhưng động tác chậm một nhịp.

Sau đó gã mờ mịt nhìn về phía Tô Thần: "Anh... anh không phải là...?" Tô Thần nhíu mày nhìn hắn, vẻ mặt cạn lời: "Tôi là cái gì?

Tôi với các người đều không thân, muốn làm gì là tự do của các người, tôi chỉ là kẻ xem náo nhiệt mà thôi." Muốn hắn nhúng tay, vậy thì ít nhất phải là mục tiêu nhân vật xuất hiện mới được!

Hắn hiện tại chẳng qua là trước khi nhiệm vụ chính tuyến đến, tìm chút phó bản nhỏ chơi đùa thôi.

Mà điều hắn tò mò hơn là, hành vi cổ quái này của Tống Di Phi là do nhìn thấy gã kia đang trốn trong bóng tối đối diện nên mới cố ý giả vờ?

Hay là hiện tại thân thể cô ta đã không chịu sự khống chế của bản thân nữa?

Kỳ lạ là, hắn tịnh không nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu bị quỷ hồn phụ thân nào trên người cô ta.

Huống hồ Thiên Quan Kỳ Lân Ấn sau khi siêu độ xong quỷ hồn bị nhốt trong mười tám cái mộ đạo, hắn căn bản vẫn chưa thu hồi lại.

Cho nên hiện tại hai người đi bên cạnh hắn lẽ ra sẽ không chịu ảnh hưởng của ảo giác các loại mới đúng.

Trần Lập An mộng rồi.

Thấy Tô Thần căn bản không có ý định quản, hắn hiện tại cũng tiến thoái lưỡng nan.

Chương 411

Trực giác mách bảo hắn, cái nơi rách nát kia có nguy hiểm tuyệt đối không thể đi!

Nhưng hắn cũng hiểu, cho dù hiện tại chạy ra ngoài, hắn khả năng vẫn không thể dựa vào sức mình rời khỏi đây.

Giống như tình huống bị vây khốn trước đó, mộ đạo lúc đến thì thẳng tắp, nhưng mộ đạo lúc về chưa chắc đã thẳng tắp!

Chỉ đành cắn răng tiếp tục đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm động tĩnh của Tô Thần.

Hắn có trực giác —— người đàn ông có thể giải cứu mình từ trong mộ thất kinh khủng kia ra, tuyệt đối không tầm thường!

Đang suy nghĩ, Tống Di Phi thế mà đã lên đến trên tế đàn.

Bên trên đặt hai cỗ quan tài.

Mà Tống Di Phi đi thẳng đến cỗ quan tài bên phải.

Sau đó, dưới sự chú ý của Trần Lập An, cô ta không chút do dự xốc nắp quan tài lên rồi nằm vào trong. "Mẹ kiếp?!

Cô ta làm cái gì vậy?!" Trần Lập An đứng không vững nữa, lao lên muốn ngăn cản Tống Di Phi làm chuyện kinh khủng như vậy.

Cái này mẹ nó quả thực là bạo kích về mặt thị giác!

Người một giây trước còn nói cười với mình, giây sau đã muốn nằm vào trong quan tài rồi?!

Chuyện này ở chỗ bọn họ truyền thuyết kể là việc chỉ người chết mới làm!

Nếu người sống nằm vào quan tài, vậy khẳng định là sẽ xảy ra

chuyện lớn!

Nhưng, hắn vừa chạy lên trước hai bước, đã bị Tô Thần túm lấy cổ áo lôi trở lại.

Hắn vẻ mặt phẫn nộ quay đầu nhìn Tô Thần: "Anh làm cái gì?!

Anh không quản người ta lại còn không cho tôi quản à?!" Tô Thần chỉ thần tình nhàn nhạt nhìn xuống đất.

Nơi đó có một rãnh nhỏ nông nông chạy dài ra bao quanh toàn bộ quan tài và tế đài. "Nhìn cho rõ đường kẻ trên đất này, người sống không thể đi vào." Trần Lập An bán tín bán nghi nhìn thoáng qua đường kẻ kia: "Trước đó anh còn giải thích nói trong mộ đạo phía trước đặt chính là mộ thất mười tám tầng địa ngục còn gì!" Tô Thần trực tiếp buông hắn ra, bất đắc dĩ khoanh tay: "Vậy anh đi đi, lằn ranh sinh tử này một khi vượt qua, hôm nay cái mạng này của anh Diêm Vương không muốn thu cũng không được!" Lần này Trần Lập An không động đậy nữa.

Bởi vì lời này nghe không giống như đang nói đùa.

Nhưng hắn vẫn nghi hoặc vì sao Tống Di Phi lại không chút do dự lao qua đó?!

Cảm giác kia rất giống như đã sớm có ước định vậy. "Không phải phụ thân, cũng không phải não người có vấn đề, hô hấp hiện tại của cô ta rất ổn định." Tô Thần thản nhiên nói.

Hắn dứt khoát ngồi xếp bằng xuống, móc ra một túi đồ ăn vặt và Coca.

Hành động này làm Trần Lập An nhìn ngây người. "Cái đó...

ở quê tôi nếu có người sống nằm vào trong quan tài là sẽ xảy ra chuyện lớn đấy!" Chuyện lớn?

Tô Thần nhướng mày, có chuyện lớn xảy ra không phải càng tốt sao. "Lại đây cùng xem kịch." Hắn trực tiếp ném một túi đồ ăn vặt cho Trần Lập An, nhưng đối phương rõ ràng không biết cái bao bì này cần mở như thế nào.

Đương nhiên, có thể nhìn ra Trần Lập An hiện tại hoàn toàn không có tâm tư ăn uống.

Hắn chăm chú nhìn chằm chằm động tĩnh bên kia, trong lòng nghĩ thực sự đến lúc tình huống không trụ được nữa, hắn cho dù có chết rục bên ngoài thì cũng không thể chết ở cái nơi quỷ dị thế này.

Tô Thần lại càng tò mò về đôi quan tài nam nữ song vị kia, vì sao hiện tại đều trống không?

Nơi này là chủ mộ thất không còn nghi ngờ gì nữa.

Tuy rằng tạo hình và quy cách hoàn toàn khác biệt với cấu tạo của các địa cung khác.

Nhưng theo bát quái phương vị để suy tính thì đây chính là quan tài song thân vợ chồng của chủ mộ thất.

Kỳ quái hơn là, quan tài ở tám phương vị bên cạnh dường như trước đó không lâu cũng là trống không.

Chẳng qua hiện tại đều bị nhét người vào trong.

Nghĩ đến lời Trần Lập An vừa nói, hắn bất đắc dĩ cười cười.

Cái này mẹ nó nếu để gã này biết trước khi đến đây, nơi này đã có một đống người sống nằm vào quan tài, vậy không phải dọa hắn sợ chết khiếp mới lạ!

Mắt thấy Tống Di Phi đã nằm ngay ngắn trong quan tài, lộ ra vẻ yên bình.

Tô Thần nhìn chằm chằm cỗ quan tài trống còn lại, cau mày.

Trong quan tài kia có vết hằn rõ ràng, chứng tỏ có người ít nhất đã nằm trong đó gần vài ngàn năm.

Hiện trường rõ ràng không có thi thể như vậy.

Chẳng lẽ từng cũng có người giống như đám Bạch tiên sinh kia, dựa vào chiến thuật biển người xông vào, chỉ để trộm những thi thể kia đi?

Chậc.

Đồ cái gì chứ?

Bất quá suy tính tái tam, hắn vẫn trực tiếp hô to về phía đối diện. "Này!

Người trong bóng tối còn không ra sao?

Nếu muốn hoàn thành toàn bộ nghi thức hiến tế thì hiện tại có phải còn thiếu một người không?" "Bên các người người cũng khá đông đấy, không định góp một người ra cho tôi xem náo nhiệt sao?" Trần Lập An nhìn đến ngây người. "Hả?" Hắn hoảng hốt nhìn về phía đối diện.

Nhưng nơi đó tối đen như mực, cái gì cũng không có!

Chỉ loáng thoáng nhìn rõ đường viền góc cạnh của quan tài.

Hắn cúi đầu cau mày nói với Tô Thần: "Ở đó làm gì có gì đâu, có phải anh nhìn lầm rồi..." Lời còn chưa dứt, trong bóng tối đối diện liền truyền đến tiếng động kỳ quái.

Hẳn là âm thanh không lớn.

Nhưng vì cấu tạo của địa cung này nên âm thanh bị phóng đại lên gấp mấy lần.

Khuông khuông —— Khuông khuông —— Cứ như là nắp quan tài đá đang bị đè chặt sắp sửa bay lên vậy.

Trần Lập An sững sờ, thần tình kinh hãi.

Cả người như bị sét đánh.

Hắn tưởng là có thứ gì kinh khủng lại sắp từ trong quan tài chạy ra!

Hai chân run rẩy, chuẩn bị quay đầu bỏ chạy thì thấy năm người đang lác đác đi ra từ trong bóng tối.

Nhìn thấy người đi ra cuối cùng là Bạch tiên sinh.

Trần Lập An hoàn toàn chết lặng. "Bạch tiên sinh?!

Ngài không phải nói muốn quay về rồi sao?!

Sao ngài vẫn còn ở đây?!" Tô Thần nghe tiếng nhìn sang, liền thấy một người đàn ông mày mắt tuấn tú đang bất đắc dĩ nhìn về phía bên này.

Kiểu ăn mặc giống như thư sinh nho nhã yếu ớt.

Tuy nhiên khí chất hắn thể hiện ra càng giống người sắp chết hơn.

Vừa nghĩ đến chính là một người như vậy thế mà lại tổ chức nhiều người đến đây chịu chết, Tô Thần có chút cạn lời.

Người có mắt, có não đại khái đều sẽ không chọn cùng một tên ốm yếu bệnh tật thế này cùng nhau xuống mộ chứ?

Nói là xuống mộ, cái này bản chất giống đưa tang hơn, gã này còn thuận tiện dắt theo một đống người đi theo chịu chết.

Chương 412

Giống như lời Tô Thần nói, người đối diện cũng chỉ đơn giản là bước ra khỏi bóng tối.

Mà tịnh không phải đi về phía bọn họ.

Theo khoảng cách mà nói, vẫn là ở ngoài ranh giới sinh tử phía sau quan tài.

Nói cách khác đối phương cũng tương đối e sợ tình huống hiện tại, biểu hiện ra khá cẩn thận.

Nghĩ thông suốt điểm này xong, Trần Lập An rõ ràng cảm thấy một tia áy náy với lời nhắc nhở thiện chí vừa rồi của Tô Thần.

Nhưng vấn đề là tình huống hiện tại và những gì thương lượng trước đó không giống nhau a!

Điều này khiến Trần Lập An ít nhiều có chút phẫn nộ.

Tuy rằng cảnh địa không giống nhau, vị trí cách nhau cũng không tính là rất xa.

Nhưng Bạch tiên sinh trước đó chính miệng nói bọn họ đã đi ngược trở về, điều này mới khiến hắn hoàn toàn đánh mất ý niệm cầu cứu.

Không ngờ hiện tại, người đã đi ngược về lại ở ngay trước mặt mình?

Hắn không sao nghĩ thông suốt chuyện này, trước sau có liên hệ gì!

Nhưng hắn có thể hiểu được hiện tại mình là triệt triệt để để bị Bạch tiên sinh lừa gạt rồi! "Mẹ kiếp!" Một tiếng quát giận dữ vang vọng cả mộ thất.

Người đối diện mờ mịt nhìn sang, thấy Trần Lập An bên này một bộ dáng giận không thể át.

Về khí thế thì không có nửa phần muốn thua. "Ái chà!

Sao thế?

Mày bây giờ còn sống mà còn biết tức giận cơ à?

Trước đó không ít anh em đều là bị mày hại chết đấy nhé!" Người nói chuyện là một gã đầu trọc, nhưng không phải hòa thượng. "Đừng có bây giờ còn sống thì cảm thấy mình có thể đứng ở điểm cao đạo đức chỉ trỏ chúng tao!

Thằng nào mẹ nó đi vào đây mà không mang theo chủ ý thất đức!" Thái độ này càng chọc giận Trần Lập An.

Nhưng ánh mắt hắn từ đầu đến cuối vẫn đặt trên người Bạch tiên sinh kia.

Mới đầu, hắn quả thật vì cái dáng vẻ ốm yếu bệnh tật của tên chó chết kia mà tin tưởng người ta!

Cảm thấy một người mang trọng bệnh thì cũng không đến mức xấu xa đến tình trạng nào.

Nhưng hiện tại người chết hết rồi.

Trước trước sau sau gần sáu mươi ba người!

Hiện tại chỉ còn lại bảy người bọn họ tại trường!

Hơn nữa còn có một người hiện tại đang nằm sâm sâm khả bố trong quan tài, không có bất kỳ động tĩnh gì! "Tao hiểu rồi!

Người phụ nữ này nằm vào quan tài cũng là do mày sai khiến đúng không!" "A!

Đều đến nước này rồi mà còn muốn làm mấy cái trò giả thần giả

quỷ!

Còn muốn tai họa ai nữa!" Hắn khinh thường nói, lại thấy sắc mặt đối phương cũng không được tốt lắm.

Mà Bạch tiên sinh vẫn luôn ít nói rốt cuộc cũng lên tiếng.

Âm thanh kia không giống với giọng nói ôn nhuận như ngọc lúc giao lưu trước đó, là giọng vịt đực rất khó nghe. "Tất cả chuyện này đúng là do ta làm, nhưng hiện tại nghi thức hiến tế đã bắt đầu rồi, còn cần thêm một người nữa nằm vào trong quan tài..." Vừa mở miệng, đã khiến Trần Lập An sững sờ.

Lời này là ý gì?

Là cảm thấy chuyến xuống mộ hoang đường lần này, người chết còn chưa đủ nhiều?

Hay là đang ám chỉ cái gì?! "Nghi thức hiến tế này dùng làm gì?

Mục đích ngay từ đầu của mày chính là cái này?" Trần Lập An nhớ tới đám người do gã kêu gọi đến trước đó, rõ ràng đều là ôm tâm thế kiếm tiền lớn để cải thiện điều kiện khó khăn trong nhà.

Lại không ngờ, hiện tại chết hết rồi!

Mà kẻ đầu sỏ gây tội lại không có bất kỳ sự áy náy nào, cảm thấy tất cả chuyện này là lẽ đương nhiên?!

Hắn càng nghĩ càng thấy phẫn nộ, trực tiếp trở tay vớ lấy con dao đã cùn nhặt được ném mạnh về phía đối diện.

Phanh —— Không ngờ, con dao cùn kia lại giống như bị một bức tường vô hình chặn lại.

Khoảng cách gần như vậy, lưỡi dao phản đạn quay lại đâm thẳng về phía chính Trần Lập An.

Tô Thần chỉ cảm thấy màn này thực sự không nỡ nhìn thẳng.

Chỉ đành bất đắc dĩ "chậc chậc".

Cánh tay dài vươn ra, túm lấy người trực tiếp đập vào tường.

Khuông lang —— Phanh —— Hai tiếng động khủng khiếp gần như cùng một lúc truyền vào não Trần Lập An.

Đây quả thực là tràng diện còn kinh khủng hơn cả những hiện tượng quỷ dị trong mộ thất trước đó.

Kỳ quái rồi!

Trước mặt hắn vừa rồi không có bất kỳ thứ gì a!

Chẳng lẽ lại xuất hiện quỷ rồi?!

Vì sao con dao kia lại trực tiếp bật lại?

Hắn sợ hãi nhìn con dao rơi trên mặt đất, lúc này cũng không màng đến cơn đau kịch liệt khi bị đập mạnh vào tường vừa rồi.

Lập tức quỳ xuống dập đầu cảm tạ Tô Thần không ngừng.

Nhưng Tô Thần nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái. "Đã nghi thức tế tự đã bắt đầu rồi, anh em bên kia hẳn cũng rõ ràng chuyện gì đang xảy ra đúng không?" "Chậc, đã vậy, bốn người các ngươi trực tiếp khiêng cái tên ốm yếu kia ném vào quan tài là được rồi a!" "Ném qua đây rồi chúng ta cùng xem kịch, tôi còn có thể mời các người ăn bữa cơm đoạn đầu." Mấy người bên kia vốn dĩ đã ánh mắt hung ác nhìn Tô Thần, nghe thấy lời khiêu khích này của hắn, càng giận hơn. "Mẹ kiếp, mày đừng tưởng ông đây không biết, mày chính là con quái vật chạy ra từ trong này!" "Gái mú mười dặm tám thôn đều bị mày làm hại rồi!

Mẹ kiếp mày còn chưa biết đủ, hiện tại còn dẫn con gái nhà người ta xinh đẹp như vậy vào đây muốn để người ta làm vật tế cho mày!" Tên đầu trọc trực tiếp văng nước bọt chửi ầm lên.

Điều này khiến Trần Lập An đang quỳ trên mặt đất ngẩn người.

Cái này... là tình huống gì a?!

Tô Thần mặt vô biểu tình.

Cái bản lĩnh đổi trắng thay đen này cũng lợi hại đấy.

Cô em gái kia rõ ràng là cùng một bọn với các người, giúp đỡ cùng nhau lừa tôi vào tròng thì cũng thôi đi.

Hiện tại còn tùy tiện muốn hắt nước bẩn qua đây?

Tô Thần thuận tay nhặt lên một hòn đá nhỏ tâng tâng trên tay hai cái.

Người đối diện thấy cử chỉ này của Tô Thần, còn tưởng đối phương là bị mình mắng cho tức muốn ném đá trút giận.

Nhưng tình huống vừa rồi khiến bọn họ đều hiểu rõ, tế đàn vì hành động của Tống Di Phi hiện tại đã bị thứ đặc thù bao phủ lại rồi!

Trừ phi là có người đi vào nằm trong quan tài, bằng không bình chướng giữa bọn họ vĩnh viễn đều không thể bị đột phá.

Tô Thần cho dù có lợi hại hơn nữa, thì cũng chẳng làm gì được bọn họ!

Chương 413

Nghĩ thông suốt điểm này xong, mấy người càng trào phúng dữ tợn hơn. "Ha!

Muốn tự sát cũng tìm hòn đá to hơn chút chứ?

Chỉ hòn đá bằng ngón tay cái ấy, mày muốn dọa ai hả?" "Đúng đấy!

Cái biểu cảm đó là coi thường ai vậy?" "Khả năng là bị vạch trần rồi, trên mặt mũi không qua được, hiện tại muốn giả làm sói đuôi to một chút ấy mà!

Hahaha!" Phanh —— Mấy người đang cười nhạo vui vẻ, lại thấy Tô Thần thản nhiên làm một động tác ném đá.

Động tác kia nhìn qua thì mềm nhũn vô lực.

Nhưng Trần Lập An ở gần Tô Thần nhất lại cảm giác ngay khoảnh khắc Tô Thần ném đá, lông tóc toàn thân hắn dựng đứng cả lên vì kinh hãi.

Hít!

Hắn nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, hắn dường như cảm giác được tử vong!

Mà ngoài dự đoán của mọi người là, hòn đá kia thế mà không va vào bức bình chướng vô hình kia rồi bật lại!

Mà là phát ra một loạt tiếng nổ lớn khủng khiếp.

Phanh phanh —— Phanh phanh phanh —— Cứ như là một đường không ngừng xông thẳng về phía trước, trực tiếp đâm thủng rất nhiều

vật cản vậy.

Người đối diện nghe âm thanh khủng bố kia, chỉ cảm thấy như Tử thần đang đến gần.

Hòn đá vốn nhỏ bé kia vào lúc này trong mắt bọn họ lại như được phóng đại vô hạn!

Cả quá trình cực nhanh, cũng khiến bọn họ tương đối chấn hám.

Dù sao trước khi đến Bạch tiên sinh đã cố ý nhắc nhở, chỉ cần đồng thời có một nam một nữ cùng bước lên tế đàn, toàn bộ nghi thức tế tự sẽ nháy mắt mở ra.

Đến lúc đó cho dù là Đại La Kim Tiên đến, nghi thức tế tự này cũng không dừng lại được!

Mà bức tường dày đặc ở giữa kia chỉ khi nghi thức kết thúc mới biến mất!

Nhưng hiện tại!

Bọn họ trơ mắt nhìn hòn đá kia đột phá tầng tầng phòng tuyến vô hình lao tới, phút chốc như muốn lấy mạng bọn họ.

Điều này khiến bọn họ cả người đều cứng đờ.

Không chỉ vì một hòn đá nhỏ bé ném tới như vậy.

Mà còn vì ánh mắt lãnh khốc của Tô Thần, nhìn bọn họ cứ như là đang nhìn thi thể vậy!

Phanh!

Sau tiếng động cuối cùng, mấy người rốt cuộc cũng phản ứng lại chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng lúc này tránh né đã hoàn toàn không kịp nữa rồi!

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn hòn đá nhỏ bé kia mang theo tiếng

động rung chuyển trời đất ập tới.

Mà ngay lúc hòn đá sắp đập tới, Bạch tiên sinh đứng ở trước nhất lại mạnh mẽ chuyển dời thân hình một cái.

Động tác này khiến hắn trực tiếp ngã văng ra ba bốn mét.

Nhưng rất rõ ràng là, hành động này là chính xác.

Bởi vì sau khi hắn ngã văng ra, bốn người ngây ra như phỗng phía sau lưng hắn trực tiếp bị lực xung kích khủng bố từ hòn đá kia hất văng lên tường!

Não của tên đầu trọc trực tiếp bị xuyên thủng, lộ ra một cái lỗ thủng đối xứng to bằng nắm tay!

Ba người còn lại ngất đi.

Cho dù trước đó cũng đã nhìn thấy không ít người có tử trạng thảm liệt.

Nhưng hiện tại tràng diện này quả thực khiến Trần Lập An không thể tiếp nhận nổi.

Quá huyết tinh!

Quá tàn bạo!

Quá ngưu bức rồi!

Bản thân hắn đã cảm thụ qua uy lực của bức tường kia lớn đến mức nào!

Tự nhiên cũng có thể thiết thân thể hội được hòn đá vừa ném qua kia phải chịu áp lực lớn bao nhiêu!

Khủng bố là!

Sau khi chịu đựng áp lực lớn như vậy, còn có thể có uy lực dọa người thế này.

Hắn quả thực không dám tưởng tượng nếu không có bình chướng kỳ quái của tế đài ngăn cách, tử tướng của người đối diện sẽ trở nên khủng khiếp đến mức nào!

Tô Thần thản nhiên nhìn Bạch tiên sinh đối diện đang hậm hực bò dậy, có chút chật vật.

Gã này có chút bản lĩnh a!

Tuy rằng là ở bước cuối cùng mới thoát khỏi sự khóa chặt của hắn.

Nhưng không nghi ngờ gì, có thể đào thoát được một kích cũng là khá có bản lĩnh rồi.

Hắn hiện tại vẫn chưa đánh trượt bao giờ.

Đáng tiếc là, đây đích xác không phải mục tiêu nhân vật.

Không biết là cái thứ chạy ra từ xó xỉnh nào để tác quái.

Sau khi Hệ thống giám định xong, hắn vốn định quay đầu bỏ đi.

Nhưng Hệ thống lại nhắc nhở hắn. "Ting, qua kiểm tra, nghi thức hiến tế này sẽ mở ra một Hư số không gian hoang phế, Túc chủ có thể đợi nghi thức hoàn thành sau đó nhặt mót!" "Đồng thời có xác suất nhất định nhận được điểm số thưởng!" Nhờ lời nhắc nhở này, Tô Thần mới có thể sau khi nhìn thấy nơi nghèo nàn thế này vẫn còn nhịn được xúc động muốn nhấc chân rời đi. "Nói đi!

Ngươi là cái tạp chủng từ đâu tới?" Khục —— Bạch tiên sinh đối diện nghe thấy lời này, nụ cười vốn dĩ hiện lên trên mặt hoàn toàn cứng đờ.

Tạp chủng?!

Đây vẫn là lần đầu tiên có người dám xưng hô với hắn như vậy!

Hắn sống đã mấy ngàn năm!

Lần sống lại nào mà không chịu hết sự tôn sùng của người đời!

Nhưng vì sao lần này, là lần cuối cùng!

Mắt thấy sắp thành công rồi!

Hắn rốt cuộc đã tìm được thể xác có thể cung cấp cho mình và thê tử dung thân!

Lại không ngờ đối phương cư nhiên lại là một khúc xương cứng khó gặm như vậy!

Nhưng hiện tại vẫn chưa phải thời khắc cuối cùng, tiên cơ vẫn nằm trong tay hắn!

Hắn mưu tính bao nhiêu năm nay cũng không phải để hôm nay chịu sự trào phúng của một thằng nhãi ranh!

Nghĩ đến đây, hắn bình tĩnh lại.

Đã Tống Di Phi luôn bị hắn ám thị tâm lý đã ngoan ngoãn đi vào rồi, vậy hiện tại cho dù Tô Thần không chịu lên tế đàn, để người bên cạnh hắn lên tế đàn là được! "Trần Lập An, cậu biết người bên cạnh cậu sau khi vào đây đã giở trò gì không?" Trần Lập An nghe thấy Bạch tiên sinh không trả lời Tô Thần, ngược lại hô to về phía mình thì có chút ngơ ngác. "Giở trò gì?

Anh ta vào đây xong đã cứu tôi mà!" Lời này vừa thốt ra, Bạch tiên sinh đối diện cười quỷ dị.

Chương 414

"Chậc, vậy vị Tô tiên sinh này diễn cũng khéo thật đấy!" Lời này làm Tô Thần vốn đã cảm thấy vô vị lại ngồi trở về.

Chẳng qua lần này hắn còn thuận tay lấy ra một cái ghế xếp và cái bàn nhỏ, bên trên bày hạt dưa, dưa hấu và đồ uống.

Khiến Trần Lập An vốn đã không hiểu nổi tình huống hiện tại càng thêm không hiểu. "Cái đó...

Tô tiên sinh, đối diện cái này..." Tô Thần thấy Trần Lập An hoảng hốt nhìn về phía mình, không sao cả vươn vai một cái trên ghế xếp: "Đã Bạch tiên sinh muốn tán gẫu với anh, vậy các người cứ tán gẫu, tôi ăn dưa." Trần Lập An nhíu mày thật sâu.

Hắn cảm thấy mình không thuộc về nơi này.

Cái địa cung cổ xưa lại khủng bố này, cứ như là một vật chứa kỳ quái, có thể đánh loạn toàn bộ suy nghĩ của hắn.

Đặc biệt là những đường vân kinh mạch lan tràn bốn phía kia, càng như là vô thời vô khắc không đang cảnh tỉnh hắn —— chính mình mới là kẻ xâm nhập.

Mà so sánh ra, thái độ thản nhiên xử chi của Bạch tiên sinh và Tô Thần đối với nơi này, cho hắn cảm giác cứ như là hai người này trời sinh nên sinh hoạt trong hoàn cảnh như vậy!

Hít —— Nghĩ đến điểm này, hắn nhịn không được rùng mình một cái.

Mà lúc này Bạch tiên sinh đối diện lại nói: "Chúng tôi đã sớm gặp vị Tô tiên sinh này từ trước rồi!" "Hả?" Trần Lập An ngẩn ngơ nhìn về phía Tô Thần.

Lời này của đối diện là ý gì.

Theo lời Tống Di Phi nói, bọn họ lẽ ra là sau khi sườn núi bên ngoài bị sạt lở mới gặp nhau.

Sau đó một đường đi xuống, mới gặp được mình!

Suy tính như vậy thì đám Bạch tiên sinh đi trước căn bản không có khả năng gặp mặt Tô Thần chứ?

Huống hồ Tô Thần suốt dọc đường thể hiện ra cũng là sự nghi kỵ hoài nghi đối với bọn họ.

Càng giống như một cao thủ thông thạo mộ thất, nhưng lại có cảm giác không quen thuộc với đám người ngoài nghề bọn họ.

Nếu nói Tô Thần trước khi bọn họ vào đây đã giở trò!

Vậy hẳn là ba ngày trước?!

Lâu như vậy?!

Nhưng hắn nhìn cách ăn mặc của Tô Thần, so với đám người chật vật như ăn mày bọn họ thì căn bản là một trời một vực!

Thật sự có người có thể duy trì tư thái như vậy trong một loạt biến động của mộ thất sao?

Ân...

Đấu tranh tư tưởng một hồi, Trần Lập An cảm thấy mình nghĩ lệch hướng rồi.

Trọng điểm hẳn là hiện tại.

Nếu là ba ngày trước hai người đã gặp mặt, vậy Bạch tiên sinh biết trong này còn tiếp tục dẫn bọn họ vào đây tìm chết?

Vậy mẹ nó cái tên ngu ngốc này hiện tại sao còn dám kêu gào? "Mày nói xem nào!

Mày gặp Tô tiên sinh lúc nào?" Đối diện sửng sốt một chút, hiển nhiên không ngờ não của Trần Lập An thế mà chuyển cũng khá nhanh.

Tuy nhiên hắn cũng không hoảng.

Bởi vì muốn tính ra thời gian thích hợp, đối với hắn mà nói quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay!

Lập tức bấm tay tính toán.

Hắn thản nhiên nói với Trần Lập An: "Đêm qua giờ Dần!" "Dưới lòng đất này không giống bên trên mọi người đều không có khái niệm thời gian gì, hiện tại là giờ Thân!

Cách sáu canh giờ lại lần nữa đến nơi này, tưởng chừng Tô tiên sinh hẳn là có chuyện quan trọng gì muốn làm chứ?" Hả?

Đêm qua giờ đó hắn hình như còn chưa được cứu.

Cũng tức là lúc đó Tô Thần còn đang ở riêng với Tống Di Phi!

Biến cố này khiến Trần Lập An ít nhiều có chút không tiếp nhận nổi.

Đích xác là, thời điểm đó hắn hoàn toàn không biết Tô Thần đang làm gì.

Theo tư duy này nghĩ tiếp.

Lúc đó Tô Thần hoàn toàn có thể mang theo Tống Di Phi đi vòng qua mộ thất hắn đang ở, trực tiếp đến địa cung này.

Dường như là lúc mộ thất của hắn phong bế, con đường thông đến nơi này sẽ trực tiếp rộng mở!

Nghĩ đến hiện tại trên tế đàn kia còn thiếu một người đàn ông nằm vào quan tài, toàn bộ nghi thức tế tự mới có thể hoàn bị.

Trong lòng Trần Lập An thắt lại.

Cho nên nói, người này là vì thiếu vật tế nên mới quay lại mộ thất bên kia đưa mình đến đây sao?

Trần Lập An nghĩ vậy, hoảng hốt nhìn về phía Tô Thần.

Vốn là muốn nhận được một đáp án phủ định.

Nhưng thấy Tô Thần hoàn toàn không coi bọn họ ra gì.

Nhất thời không khỏi có chút nóng nảy. "Tô tiên sinh!

Anh không phản bác gì sao?!" Tô Thần đang ăn dưa rất tận hứng, nghe thấy Trần Lập An hô hoán như vậy, có chút bất đắc dĩ đưa qua một miếng dưa hấu. "Tôi chỉ là một người ăn dưa, chuyện của các người các người muốn tính toán thế nào thì tính toán, không liên quan gì đến tôi." Đương nhiên, nếu dám liên lụy đến trên đầu ông đây, vậy các người khẳng định đều phải chết!

Tô Thần thản nhiên nhướng mày cười cười với đối diện.

Tự nhiên là dọa cho Bạch tiên sinh sắc mặt cứng đờ.

Mà Trần Lập An thấy Tô Thần lại có thái độ không sao cả như vậy, lòng hắn lạnh ngắt.

Bởi vì trong mắt hắn, lúc đó Tô Thần có thể tay không mở cửa mộ, đứng ở cửa quả thực chính là một đấng cứu thế!

Hắn là hoàn toàn từ tận đáy lòng coi Tô Thần như ân nhân cứu mạng mà đối đãi!

Nhưng hiện tại?

Có người lại nói cho hắn biết tất cả đều là giả.

Tô Thần cứu hắn chỉ là để hắn đến làm vật tế này?

Càng nghĩ càng khó chịu.

Trần Lập An nước mắt lưng tròng nhìn về phía Tô Thần. "Anh là

muốn nghi thức tế tự này thành công sao?" Tô Thần từ chối cho ý kiến gật đầu, hắn đương nhiên muốn nghi thức tế tự này thành công.

Bằng không hắn ngồi đây lãng phí thời gian làm cái gì?

Nhưng lời này lọt vào tai Trần Lập An lại không phải ý đó.

Hắn ngẫm lại những trải nghiệm đau khổ trước kia của mình, quả thực giống như vừa dạo một vòng dưới địa ngục.

Nếu không phải Tô Thần cứu hắn ra, thì hắn hiện tại kỳ thực cũng chẳng khác gì người chết.

Cho dù có là quan hệ lợi dụng đi chăng nữa, thì cũng là để hắn được trải qua mấy giờ thần tiên tươi đẹp trước khi chết.

Nghĩ tới đây, hắn nhịn không được quay sang mắng Bạch tiên sinh đối diện: "Kẻ ban đầu đưa ông đây tới nơi này vẫn là mày!

Mẹ kiếp, chính thứ chó má nhà mày đã hại chết hết bạn bè của ông!" "Tao nói cho mày biết!

Cho dù hiện tại tao làm theo ý mày, thì đó cũng là vì Tô tiên sinh!" Bạch tiên sinh vốn còn định "tuần tuần thiện dụ", để Trần Lập An và Tô Thần quyết liệt với nhau.

Để hai người gây gổ, hắn nghĩ kiểu gì một trong hai cũng sẽ không nói hai lời mà tống người kia lên tế đàn.

Nhưng hắn không ngờ Trần Lập An nói gần nói xa, mũi dùi vẫn không hề chệch khỏi người hắn!

Chương 415

Đang tính xem có nên hồ ngôn loạn ngữ thêm vài câu để đào sâu mâu thuẫn giữa hai người hay không, hắn liền thấy Trần Lập An đang mồm to miệng lớn ăn miếng dưa hấu Tô Thần đưa qua.

Đồng thời tựa hồ trong mắt còn ngân ngấn lệ nóng?

Hay là nước miếng?

Khoảng cách quá xa, hắn thực sự nhìn không rõ.

Nhưng có thể cảm giác được Trần Lập An vì lời nói vừa rồi của hắn mà cảm xúc hiện tại hắn là rất kích động!

Điều khiến hắn hoàn toàn không ngờ tới chính là, Tô Thần cư nhiên một chút cũng không biện giải!

Trần Lập An ăn xong dưa hấu, nước mắt lưng tròng nhìn Tô Thần một cái: "Trước đó anh đã cứu tôi, cái mạng này của tôi chính là của anh.

Đã anh muốn tế tự này thành công!

Vậy thì mẹ kiếp, tôi thành toàn cho anh!" Nói xong, hắn bất chấp tất cả lao thẳng về phía tế đàn!

Bạch tiên sinh ở đối diện vui vẻ đến mức khóe miệng toét tới tận mang tai.

Mắt thấy Trần Lập An sắp xông vào ranh giới sinh tử kia, tiến vào phạm vi tế đàn.

Nhưng lại nghe "Rầm!" một tiếng, cả người hắn trực tiếp mất tăm mất tích.

Hả?!

Nụ cười của Bạch tiên sinh bỗng nhiên cứng đờ.

Hắn khí cấp bại hoại nhìn sang, nhưng lại bị quan tài trên tế đàn che khuất tầm mắt.

Ở bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hắn cái gì cũng không nhìn thấy!

Một lúc lâu sau, hắn mới nghe thấy tiếng kêu rên của Trần Lập An. "Hu hu hu...

Tô tiên sinh, anh làm cái gì vậy a!

Tôi!

Bà mẹ nó tôi khó khăn lắm mới hạ được quyết tâm đấy!" Trước mặt Tô Thần, Trần Lập An đang ngồi bệt dưới đất, bụi bặm đầy người, chật vật không chịu nổi, khóc lóc om sòm như một đứa trẻ.

Nhìn ánh mắt ủy khuất ba ba của hắn, Tô Thần theo bản năng nhớ tới Tống Di Phi trước đó cũng khóc lóc y hệt như vậy.

Chỉ có điều hiện tại Tống Di Phi đã thỏa thỏa là một người chết rồi.

Thiên Quan Kỳ Lân Ấn có thể giải trừ một số huyễn thuật can nhiễu, nhưng lại không giải trừ được những ám thị tâm lý đã tích lũy trong thời gian dài.

Nếu hắn đoán không sai, cô gái kia hắn là đã bị tên cẩu tặc đối diện nhắm trúng từ thời thơ ấu!

Cho nên, cô gái kia mới có thể vào lúc nhìn thấy hai cỗ quan tài liền làm ra những hành động mà ngay cả hắn cũng không kịp phản ứng.

Một mỹ nhân tốt như vậy, hóa ra trước đó hắn xem tướng mạo vẫn là nhìn chưa chuẩn.

Hồng nhan nhưng bạc mệnh.

Hắn chỉ đành bất đắc dĩ khuyên giải Trần Lập An đang khóc như chó trước mặt: "Bên kia hắn còn lại ba người cơ mà!

Anh tích cực cái gì chứ?

Tùy tiện vòng qua, nhặt bừa một kẻ may mắn ném vào quan tài, nghi thức tế tự này chiếu theo đó vẫn có thể thành!" Trần Lập An nghe xong lời này, càng là kích động lệ nóng doanh tròng!

Hắn thực sự đã nghĩ quá nhiều!

Hắn còn tưởng Tô Thần đúng như suy đoán của chính mình, cứu mình xuống là để bắt mình làm vật tế phẩm này!

Hiện tại, mọi thứ đều rõ ràng rồi.

Nhưng hắn lại nhịn không được xụ mặt xuống, khó chịu nhìn về phía Tô Thần: "Cái kia...

Tô tiên sinh, tôi trước đó kỳ thực đã lừa anh, cái mộ thất này thực ra..." Tô Thần nhàn nhạt cắt ngang lời hắn: "Ồ, anh nói là chuyện anh cùng tên cẩu tặc đối diện đã ước hẹn trước khi xuống mộ sao?

Cái đó tôi không hứng thú." Một câu nói, chặn đứng nỗi lo lắng cuối cùng của Trần Lập An.

Nội dung trong đó là gì, Tô Thần đại khái có thể đoán được.

Vô phi cũng chỉ là tham đồ những thứ bên trong địa cung này.

Khéo thay, hắn vừa vặn cũng có ý đồ với đồ vật bên trong này!

Bạch tiên sinh ở đối diện nghe hai người đối thoại tựa hồ còn thân thiết hơn trước!

Nhất thời giận sôi lên, hắn lớn tiếng chửi bới: "Đừng mẹ nó nằm mơ nữa!

Tao đã tính toán rồi!

Có thể khớp với sinh thần bát tự của con Tống Di Phi kia chỉ có hai đứa chúng mày!

Đám phế vật này nếu có thể vào quan tài, tao cần gì phải đợi bọn mày tới mắng!?" Hắn càng nghĩ càng giận, một cước đá vào người đang hôn mê dưới đất.

Giống như đang chà đạp rác rưởi, dường như hoàn toàn quên mất mấy người này trước đó đang toàn lực đứng về phía hắn.

Mà Trần Lập An nghe được Bạch tiên sinh nói bát tự không khớp, nhớ tới lúc gặp Bạch tiên sinh, lão ta đích xác là lẩm bẩm tính toán cái gì đó mới chào hỏi mình.

Nhất thời bi thương từ trong lòng dâng lên: "Hóa ra chuyện này đúng là đã được tính toán kỹ, đã như vậy, thì Tô Thần tiên sinh, tôi vẫn là phải đi làm vật tế phẩm kia a!" Nói xong, hắn lại bất lực đi về phía trước, biểu hiện tự nhiên còn bi tráng hơn trước.

Nhưng Tô Thần lại dùng một viên đá đánh hắn ngã lăn ra đất.

Bạch tiên sinh đối diện tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Họ Tô kia mày bị làm sao thế?!

Sau khi tế tự bắt đầu không chỉ tế đàn bị bao bọc lại, ngay cả lối ra cũng bị phong bế rồi!

Nó đã muốn đi làm vật tế phẩm thì mày cứ để nó làm đi!

Mày ngăn cản nó thì mày cũng không ra khỏi nơi này được đâu!" Hậu lộ bị bịt kín.

Điểm này không thể nghi ngờ.

Tô Thần ngay từ đầu đã biết.

Ngược lại Trần Lập An đang ôm chân kêu rên dưới đất nghe thấy

điểm này xong liền vội vàng lao qua xác nhận. "Rầm!" Cả người hắn còn chưa chạy được mấy bước đã đâm sầm vào không khí một cách chắc chắn, ngã lăn ra đất. "Là thật...

Vậy phải làm sao a...

Tô tiên sinh, anh sẽ không muốn tự mình đi làm vật tế phẩm đó chứ?" Tô Thần ghét bỏ nhìn hắn một cái: "Ở đây hiện tại người biết thở đâu chỉ có hai chúng ta.

Hơn nữa, nghi thức tế tự này là đã bị mở ra từ trước khi chúng ta tới đây rồi!" Lời này rõ ràng khiến Trần Lập An phản ứng không kịp.

Ý là gì? "Chẳng lẽ anh thực sự giống như lời hắn nói, tối qua đã tới mở nghi thức tế tự ra?" "Bốp!" Tô Thần không nói hai lời liền vả vào đầu Trần Lập An một cái. "Đây mẹ nó là dưa à?

Nhưng tiếng vang này cũng không giống như có nước ở bên trong a!

Tôi chưa từng tới!

Người tới chỉ có tên cẩu tặc kia!

Bát tự của hắn, cũng có thể khớp với Tống Di Phi!" Còn về lý do tại sao Tống Di Phi là người chết dự định, đã hoàn toàn thoát ly quan hệ với mọi thứ của phàm trần.

Mà tên cẩu tặc đối diện sau khi mở nghi thức tế tự, còn có thể rời khỏi tế đàn, biểu hiện nhảy nhót tưng bừng như vậy.

Nguyên nhân là, hắn là một người sống chết (hoạt tử nhân).

Hoặc nói đúng hơn, là một con Thi Miết Vương không biết xấu hổ chiếm giữ thể xác người khác.

Nói phức tạp hơn một chút, có khả năng chính là Thi Miết Vương cấp bậc viễn cổ.

Chương 416

Đương nhiên, trước khi trở thành Thi Miết Vương, tên này vẫn là một con người.

Cũng chính là chủ nhân của địa cung này.

Đây cũng là lý do tại sao Tô Thần ngay từ đầu hoàn toàn không phát giác được sự tồn tại của thứ chó má này.

Bởi vì trùng tử loại đồ vật này, quá không bắt mắt.

Nghĩ lại, hẳn là ở niên đại đó rất nhiều kỹ thuật còn chưa thành thục, cho nên mới dẫn tới cục diện hoang đường này.

Vốn dĩ hẳn là sau khi não người bị thi thể Thi Miết Vương thay thế, người sẽ phục sinh và lấy lại ý thức của chính mình.

Tiến tới mượn đặc tính của Thi Miết Vương, lợi dụng các môi giới khác để duy trì sự tái sinh thuế biến của cơ thể mình.

Nhưng tình huống bên này hình như không giống.

Bên này thi thể trực tiếp biến mất.

Thay vào đó là cơ thể Thi Miết Vương vẫn hoạt động, chỉ có điều kẻ điều khiển bên trong biến thành người sử dụng Thi Miết Vương.

Tình huống này, Tô Thần suy nghĩ một chút, cảm thấy nên dùng từ "phản khách vi chủ" để hình dung.

Tức là bình thường đều là Thi Miết Vương làm môi giới để duy trì sự bất hủ và hoạt tính của thi thể.

Nhưng trong một khoảng thời gian rất dài, Thi Miết Vương đều là kẻ chủ đạo thi thể.

Vụ này lại là người trực tiếp vứt bỏ thi thể, tới chiếm giữ cơ thể

nhỏ bé của Thi Miết Vương.

Lại dùng cơ thể nhỏ bé đó đi khống chế người sống.

Như vậy xác thực là có thể trong một chu kỳ rất dài, khiến "người" ban đầu đạt tới khái niệm vĩnh sinh.

Hơn nữa bản thân Thi Miết Vương xác thực là có thể sống cả vạn năm.

Chỉ có điều tập tính của trùng tử hình như vẫn là phải đông miên các loại nhỉ?

Đột nhiên hắn liền hiểu ra.

Tại sao người trước mặt không có chút uy hiếp lực nào, lại có thể cho hắn một tia cảm giác quen thuộc.

Đã là tập tính của Thi Miết Vương, vậy tên này hẳn là một khoảng thời gian rất dài, trong tình huống không có người đánh thức đều đang ngủ say chứ gì?

Vậy chẳng phải là giống y hệt cái giờ giấc sinh hoạt của đám Chu Mục Vương sao?

Nghĩ tới đây, Tô Thần ít nhiều có chút thương hại tên kia. "Bốn người kia sở dĩ nghe lời răm rắp là vì ngươi dùng Thi Miết khống chế đi?" Hắn đột nhiên nhớ lại tên kia sau khi đứng dậy thì sắc mặt ngoan lệ.

Có lẽ là do con Thi Miết nhỏ bị một viên đá của hắn chấn chết, cho nên hắn không khống chế được mấy tên kia tới giúp đỡ nữa.

Lúc này mới khí cấp bại hoại muốn đặt mục tiêu lên người Trần Lập An.

Bất quá hai người bọn họ ai cũng không ngờ tới Trần Lập An nhìn không được thật thà cho lắm, cư nhiên còn có thể diễn màn danh

trường diện "lấy thân báo đức".

Nhìn dáng vẻ không giống như là giả vờ.

Chính điểm này mới khiến Tô Thần đối với tên này nhịn không được nhìn với cặp mắt khác xưa.

Chậc.

Nếu là một người dựa vào diễn mà có thể diễn tới trình độ này, thì cũng là người tương đối tàn nhẫn với chính mình rồi!

Hơn nữa cho dù đối diện khiêu khích thành như vậy, Trần Lập An vẫn có thể luôn kiên trì đứng ở suy nghĩ hy sinh một mình hắn là có thể để Tô Thần rời đi.

Chỉ điểm này thôi, Tô Thần cảm thấy tên này kỳ thực ánh mắt không tệ.

Lúc chính mình biểu hiện vô sở úy như vậy, hắn vẫn còn có thể kiên trì đặt toàn bộ tiền cược lên người mình.

Ân.

Bất quá hắn đúng là ăn bộ này thật.

Hắn tự nhiên là không muốn để người đem cả tính mạng gia sản đặt cược bên mình, cuối cùng thua đến cái quần lót cũng không còn.

Nghĩ như vậy, hắn đứng dậy, tay vung lên.

Bàn ghế, trà bánh trực tiếp bị thu hồi vào Hư Số Không Gian.

Màn này trong mắt hai người kia thoạt nhìn càng giống như một loại hình ảnh tương đối quỷ dị, tương tự như "tiên thuật" trong truyền thuyết?

Nhưng Bạch tiên sinh rõ ràng đối với hình ảnh này quen thuộc hơn.

Hắn nói thẳng: "Không gian kia của ngươi là từ đâu mà có!?" Tô Thần không để ý tới hắn.

Hiển nhiên là Hư Số Không Gian đã báo phế tồn tại ở nơi này hẳn là có quan hệ nhất định với tên này lúc còn sống.

Nếu không tên này hẳn cũng sẽ không lúc nhìn thấy hắn sử dụng Hư Số Không Gian lại biểu hiện không có quá nhiều kinh ngạc.

Hắn đột nhiên có chút tò mò.

Nếu như một thủ lĩnh bộ dân nhỏ của Thi Nhân Quốc đều có thể sở hữu Hư Số Không Gian.

Vậy đại chiến thời viễn cổ hẳn là "lưu tệ" (Pro) tới trình độ nào?

Có phải ai cũng có thể tùy tay móc ra một cái bảo bối lớn, phút chốc giết chết đối phương?

Thảo nào truyền thuyết thời kỳ Quan Vũ huyền chi lại huyền, nếu là không thể lý giải cơ chế lúc đó.

Truyền tới hiện nay thành mức độ như vậy, thì niên đại thần thoại kia ít nhiều vẫn là khiêm tốn rồi.

Rốt cuộc giống như hắn hiện tại xác thực là lên trời xuống đất không có gì khó khăn. "Ông đây sinh ra đã có, làm sao?" Câu này nói xong, đối diện kinh ngạc đến há hốc mồm.

Mà Hệ thống cũng ghét bỏ phát ra một tiếng "Di ~".

Điều này cũng khiến Tô Thần càng xác định, Hệ thống hiện tại chính là có ý thức tự chủ nhất định.

Không giống như hình thức người máy lạnh băng trước kia.

Ly phổ a, một cái Hệ thống cần tình cảm làm gì?

Lý do giúp hắn giải sầu kiểu này thì thật sự không cần thiết đâu!

"Tự mang theo?!" Bạch tiên sinh ngẩn người một lúc lâu, trong đại não hắn tựa hồ bắt đầu từ từ hồi tưởng lại những tháng năm đã qua.

Nhớ lại lúc đó, muốn có được một cái không gian như vậy là cần vô số chiến công tích lũy.

Hắn cũng là chen vỡ đầu, mới để chính mình leo lên vị trí kia.

Nhưng cho dù là như vậy, sau khi phản bội, cái không gian đắc thủ ngắn ngủi kia vẫn cứ như vậy rời bỏ hắn mà đi.

Rất nhanh thọ mệnh cũng vì tang thất chủ quyền không gian mà giảm ngắn.

Hắn những năm này đã nghĩ qua vô số cách để lấy lại cái không gian thuộc về chính mình.

Nhưng cho tới hiện tại, vẫn là thiếu một bước mấu chốt nhất!

Mà sau khi hắn đã nỗ lực mấy ngàn năm như vậy!

Cư nhiên có người dùng ngữ khí kiêu ngạo như thế nói ra những lời khiến người ta đố kỵ! "Đồ tiểu nhân!

Không biết trời cao đất dày!

Cái không gian này trừ Thần Nông đại nhân ra, ai dám nói chính mình trời sinh đã sở hữu!

Ngươi chớ không phải là đi ăn trộm ở đâu đấy chứ?!" Yêu hoắc?

Thần Nông đại nhân?

Đích xác là giống như mình suy đoán.

Chương 417

Nhưng người này hẳn là giống như trạng thái mà mộ thất này biểu hiện ra, giả trung thành.

Cổ vãng kim lai, kẻ thần thuộc dẫu có kém cỏi đến đâu, thì cũng phải ở trong mộ thất của mình khắc xuống quân vương mà mình thờ phụng.

Mà hắn không nhớ lầm thì, nơi này chỉ nói về kinh nghiệm chiếm núi làm vua của chính hắn tại đây.

Bao gồm cả trên bích họa sau cánh cửa mộ thứ hai, nội dung khắc họa cũng là về sự hưng suy của cái quốc gia nhỏ bé này.

Cùng với toàn bộ quá trình kiến tạo quan tài hạ táng ở đây.

Nói trắng ra là, chỉ chữ cũng chưa đề cập đến "Thần Nông đại nhân" mà hắn nói.

Loại người này, còn có một cái tên cũ.

Lại là kẻ ngoài mặt thì tín phụng chủ tử của mình, sau lưng lại đâm dao.

Tô Thần trong câu chuyện truyền thuyết tìm được một cái tên —— Xích Tùng Tử.

Thân là Vũ Sư của Thần Nông, sau khi cưới con gái út của Thần Nông liền quay đầu đi sang môn hạ của kẻ khác.

Trong lịch sử cũng từng nhiều lần ghi lại việc tên này ra ngoài bố đạo, thi mưa.

Nghĩ tới đây, Tô Thần đột nhiên nhớ tới trận mưa lớn trước đó.

Chậc.

Khả năng tên này trời sinh đã biết mưu toán những thứ này.

Cho nên những cơn mưa kia hoặc là tính ra được, hoặc là mưu toán mà đến!

Kết hợp với miêu tả về hắn có một điểm "từng dạy Thần Nông thị khu bệnh diên niên", vậy thì chính là vào lúc đó tên này đã thông hiểu cách dùng Thi Miết Vương để kéo dài tuổi thọ.

Giỏi thật.

Đây ít nhiều cũng là một nhân tài.

Chỉ tiếc hiện tại cũng chỉ là con sâu sống lâu mà thôi. "Muốn nói trộm, ngươi mới là kẻ trộm đó chứ?

Không quang minh chính đại trộm không gian, còn trộm cả con gái người ta đi mất.

Chậc, nói trắng ra đồ ăn trộm chung quy không phải của mình, ngươi dùng được bao lâu trong lòng ngươi không có số sao?" Tô Thần đạm nhiên nói, tay chỉ chỉ lên khung đỉnh phía trên: "Cái không gian này hiện tại cơ bản thuộc về phế phẩm, ngươi cho dù là mở ra cũng dùng không được!" Người đối diện nghe được lời này thì trợn mắt há mồm.

Hắn hoàn toàn không ngờ tới!

Người đối diện lại lợi hại như vậy!

Ngay cả bên trên giấu một cái không gian cũng có thể phát hiện!

Nhưng khi hắn bình tĩnh lại, suy tư tiền nhân hậu quả của cả sự việc.

Cuối cùng cũng phát hiện ra chỗ nào không đúng!

Hắn trước giờ hạch toán quẻ tượng, đều hiển thị sẽ xuất hiện một nhân vật dị số.

Đã là nhân vật dị số, hắn nghĩ kịch trần cũng chỉ là một người trẻ tuổi có chút bản lĩnh!

Rốt cuộc quẻ tượng hiển thị tuổi tác đối phương, chỉ là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch hai mươi tuổi đầu mà thôi!

Cứ như vậy, hắn vẫn luôn cảm thấy không đủ gây sợ hãi!

Nhưng mãi cho đến vừa rồi, người kia lại một lời nói toạc ra trạng thái hiện tại.

Cái này mẹ nó, bản lĩnh như vậy, có thể là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch sở hữu sao?

Hay là thằng nhóc này cũng giống tình huống của mình?!

Bề ngoài là một người trẻ tuổi, thực tế bên trong cũng giấu một lão quái vật sống mấy ngàn năm?!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, khiến cả người hắn đều không xong rồi!

Đồng thời cũng khiến hắn bắt đầu kinh ngạc, có phải năng lực bói toán của mình xuất hiện vấn đề gì không?

Hắn tranh thủ thời gian lại bói một quẻ.

Quẻ tượng hiển thị, nghi thức tế tự lần này nhất định sẽ viên mãn hoàn thành!

Thấy thế, hắn nhịn không được thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng hắn theo bản năng nhìn về phía người đối diện, lại giống như nhớ ra cái gì đó.

Nhanh chóng bấm ngón tay lại bói một quẻ.

Quẻ tượng lại hiển thị hai người đối diện đều sẽ không chết!

Điểm này, khiến hắn bỗng nhiên tức đến run tay.

Tiếp liên bấm ngón tay lại bói ba bốn lần!

Nhưng đều không có bất kỳ khác biệt gì so với lúc đầu, điều này khiến cả người hắn đều ngây dại.

Tình huống gì!?

Đã nói là nghi thức tế tự có thể thuận lợi hoàn thành, người đối diện lại đều còn sống!

Vấn đề là người tham gia xong tế tự khẳng định chính là người chết a!

Vậy tình huống này, hiển nhiên là...!

Cảm nhận được ánh mắt nguy hiểm của đối phương nhìn về phía mình!

Bạch tiên sinh theo bản năng lùi về sau mấy bước.

Động tĩnh này khiến Tô Thần nhìn mà lắc đầu. "Ngươi nói ngươi là kẻ sống cả ngàn năm...

à, không, là con sâu, sao lại còn sợ chết thế?

Hơn nữa, tế tự này là ngươi tự mình muốn làm đúng không?

Đã là tự mình muốn làm tế tự, vậy ngươi không bỏ sức, có thể sao?" Từng chữ từng câu, càng giống như thư đòi mạng do Tử Thần truyền đến.

Nhưng hắn Xích Tùng Tử là nhân vật bậc nào!

Dù sao cũng là người trường sinh bất lão sống đến hiện thế hơn năm ngàn năm sau!

Chiếu theo cách nói ngày nay, trực tiếp xưng hắn là Thần, cũng chút nào không quá đáng!

Chỉ tiếc năm đó chân thân khó bảo tồn, hắn mới bị ép trơ mắt nhìn

thân thể của mình bị hủy!

Mà ngày nay, mắt thấy có thể một lần nữa đạt được thân thể, thoát ly con sâu bẩn thỉu hôi hám này.

Hắn làm sao có thể cam nguyện buông tha thời cơ tuyệt giai ngàn năm có một này!

Đang định có nên vứt bỏ thân người tàn tạ này, trực tiếp rời khỏi nơi này hay không.

Thì lại nghe được thanh âm khinh thường của Tô Thần truyền tới. "Ta đoán có một điểm ngươi khả năng không nghĩ tới." Tô Thần nói, cố làm ra vẻ thần bí nhìn một vòng quanh mộ thất.

Điều này làm Xích Tùng Tử lại lăng trong giây lát.

Mà ở bên cạnh Trần Lập An vẫn luôn nhìn hai người nói chuyện như chơi đố chữ, cuối cùng cũng nghe không nổi nữa.

Cái này áp căn là nghe không hiểu a!

Hắn chỉ đành xấu hổ xen vào: "Cái kia...

Tô tiên sinh, ngài là xác định hiện tại không cần tôi đi vào làm vật tế phẩm nữa đúng không?" Tô Thần cúi đầu nhìn hắn một cái, người này nói thuận mắt thì không thuận mắt.

Nhưng nếu nghiêm túc mà ngẫm lại thì, ít nhiều, cũng coi như là một con người.

Chương 418

Hắn gật đầu: "Vật tế phẩm ở đối diện." Nghe được lời này, Trần Lập An cuối cùng cũng kích động lệ rơi đầy mặt. "Tôi còn tưởng cái mạng nhỏ hôm nay của tôi phải giao lại ở đây rồi!

Mẹ ruột ơi!

Cảm ơn ngài hôm nay bảo hộ tôi bất tử!

Trở về tôi nhất định hảo hảo hiếu kính ngài lão nhân gia!" Vừa dập đầu với không khí dưới đất, trong miệng vừa nói những lời không đâu vào đâu.

Lần này, làm cho cả Tô Thần và Xích Tùng Tử đối diện đều cạn lời.

Nhưng hai người vẫn còn đang bận rộn chính sự.

Bởi vì nghi thức tế tự muốn thành công, trừ đi vật tế sống cần thiết, còn có chính là thiên thời địa lợi.

Thiên thời hiện tại, chính là thứ Xích Tùng Tử chờ đợi gần mấy ngàn năm mới đợi được.

Bỏ lỡ lần này, lần sau muốn tìm được thời cơ thích hợp như vậy, vậy phỏng chừng lại phải đợi thêm mấy ngàn năm!

Mà tính cả thời gian mở tế đài, đến khi vật tế phẩm đầu tiên vào vị trí.

Thời gian lưu lại cho bọn họ, đã không còn nhiều! "Đúng rồi, ở niên đại đó của ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao rất nhiều nhân viên liên quan trong thần thoại đều còn tồn tại, nhưng hiện thực lại không tìm thấy nửa điểm tung tích?" Đặc biệt

là ngay cả trong ghi chép của Trương gia cũng hiếm có ghi chép về phương diện này.

Có cũng chỉ là quái vật xuất hiện không biết niên đại.

Khiến Tô Thần cảm thấy kỳ quái chính là, tại sao quái vật đều có thể tiếp nối nhau mà sống sót.

Nhưng những đại lão trâu bò được ghi chép trong truyền thuyết thần thoại kia, lại nửa điểm dấu vết cũng không lưu lại!

Ngô Tà ở thế giới kia còn chưa tìm được nửa điểm tin tức.

Mà thế giới hắn hiện tại đang ở, bởi vì bị ác ý xóa đi rất nhiều thứ.

Sự bất lực của văn hóa đứt gãy, khiến hắn ngay cả phương hướng điều tra cũng không có lấy một cái!

Trừ ảo cảnh do di cốt Xà Thần ở Tinh Tuyệt Cổ Thành mang lại, cho hắn thiết thân cảm nhận được sự tàn khốc của chiến tranh niên đại đó.

Những cái khác thật sự là không thu hoạch được gì!

Mà hiện tại, rốt cuộc xuất hiện một người ở niên đại đó.

Tô Thần muốn thử vận may!

Xích Tùng Tử lại hiểu lầm Tô Thần thực sự giống như mình nghĩ trước đó.

Bên trong chính là một lão già khú đế!

Lập tức nộ mạ: "Chính mình chết lúc nào còn không báo lên niên hiệu, ngươi muốn biết cái gì thì ta phải nói sao?!" Chết lúc nào?

Tô Thần sửng sốt một chút, chuyện kiếp trước với kiếp này thì bắn đại bác cũng không tới.

Mà hắn chỉ là có chút tò mò sự tình thời đại viễn cổ, có phải thật sự giống như trong truyền thuyết thần thoại viết hay không.

Nếu thật là như vậy, năng lực của mọi người là từ đâu tới?

Khẳng định không tồn tại thuyết thiên thần!

Rốt cuộc sau khi khoa học phát triển, con người đã sớm lên mặt trăng thám hiểm rồi, áp căn không tồn tại thần tiên gì cả.

Cùng lắm thì là người ngoài hành tinh xuất hiện thời kỳ viễn cổ.

Giống như người ngoài hành tinh Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng trong đó cũng tồn tại những người Trái Đất thổ sinh thổ trưởng thực sự.

Loại như Xích Tùng Tử chính là một trong số đó.

Hắn đơn thuần muốn biết, ở niên đại đó, thật sự có người có năng lực phát động đại chiến viễn cổ kinh thế hãi tục như vậy.

Rốt cuộc là làm thế nào sống sót trong chiến tranh như vậy, và còn có thể miêu tả sự việc cho hậu thế. "Ta cho dù có chết, cũng là chết sau khi ngươi nghẻo, Xích Tùng Tử, ngươi sống chui nhủi trong một con sâu, không khó chịu sao?

Ngươi thành thật nói cho ta biết, sự tình xảy ra thời viễn cổ, ta không chừng có thể cho ngươi đi thống khoái chút!" Xích Tùng Tử nghe được lời này, mặt đều tức đến xanh mét.

Kỳ sỉ đại nhục!

Thật sự là kỳ sỉ đại nhục!

Hắn từng bao giờ, chịu dân chúng kính ngưỡng, chịu quân vương nghênh đón.

Đó đều là phong quang vô hạn, ai tới cũng phải nể hắn vài phần

mặt mũi!

Hôm nay gặp phải tên nhóc vắt mũi chưa sạch này, dâm ba lần chế giễu không nói.

Ngay cả thỉnh giáo sự tình, cánh nhiên đều có thể dùng ngữ khí kiêu ngạo như vậy!

Nghĩ tới đây, một cỗ lửa vô danh bốc lên trong lòng.

Hắn lập tức muốn ném tên nhóc con đối diện vào quan tài.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, lại bỗng nhiên nhớ ra đối phương có phải cũng có một cái không gian hay không!

Hắn lập tức lại nói: "Thà nghe ngóng mấy chuyện có cũng được mà không có cũng chẳng sao này, người trẻ tuổi, ngươi chi bằng hảo hảo ngẫm lại tình cảnh hiện tại của mình đi!" Tô Thần cười: "Ngươi đây là muốn uy hiếp ta sao?" Xích Tùng Tử cười lạnh nói: "Ngươi còn chưa xứng để ta uy hiếp, ta chỉ là đang nhắc nhở ngươi, chuyện không liên quan tới ngươi tốt nhất đừng có xen vào!

Nếu không hậu quả rất nghiêm trọng!" Chậc.

Nói trắng ra.

Vẫn là chỉ biết võ mồm.

Nãy giờ cũng chẳng thấy tên này lấy ra bản lĩnh thật sự gì.

Hành vi này càng giống như đang kéo dài thời gian!

Tô Thần cũng không cảm thấy tên này có năng lực gì, rốt cuộc bản thân hắn chính là thể chất khu trùng.

Còn khắc Thi Miết Vương a!

Nhưng địa cung này cho hắn cảm giác cũng không được tốt lắm.

Giống như là trực tiếp đi vào trong cạm bẫy.

Tuy rằng con sâu không não Xích Tùng Tử kia ngay từ đầu hẳn là coi nơi này thành cạm bẫy, muốn để hai người bọn họ - những kẻ bị tính sẵn mệnh số đi vào, từ đó trở thành vật tế phẩm.

Nhưng hắn khả năng không ngờ tới, Tô Thần có thể nhìn thấu huyền cơ nơi này.

Đương nhiên, đều đã đến tiết cốt nhãn này, tên kia đối diện vẫn một bộ biểu tình thắng lợi trong tầm tay.

Tô Thần cảm thấy, hoặc là tên này đầu óc không tốt, hoàn toàn đánh giá sai chiến cục.

Hoặc là nơi này giống như hắn dự cảm.

Trừ cái không gian kia, còn có thứ khác tồn tại!

Mà Hệ thống vào lúc này lại giả chết.

Tô Thần quyết định, chính mình động thủ.

Ít nhất trước khi thời gian tế tự đến, tiên hạ thủ vi cường loại trừ hết thảy tai họa ngầm.

Lập tức, hắn trở tay lấy Hắc Kim Cổ Đao ra.

Mà người đối diện sau khi nhìn thấy Hắc Kim Cổ Đao, sắc mặt trắng bệch. "Ngươi!

Sao ngươi lại có binh khí như vậy!" Trên mặt Xích Tùng Tử treo đầy sự sợ hãi.

Chương 419

Điều này làm cho Tô Thần càng tò mò.

Tên này trước kia bị người Trương gia truy sát qua sao?

Người Trương gia làm việc đó gọi là kiên trì bền bỉ, đào tận gốc trốc tận rễ.

Nếu là bị truy sát, đối phương khẳng định sẽ trực tiếp xuống tay độc ác.

Bất quá loại người có thể tồn tại trên người trùng tử này, đích xác là không dễ đối phó như vậy.

Chính cái gọi là kim thiền thoát xác, nếu con sâu này chết đi, hắn cảm thấy Xích Tùng Tử hắn là còn có cơ hội đổi một con sâu khác.

Chỉ có điều người Trương gia trời sinh mang theo huyết mạch khu trùng.

Loại đồ vật như Thi Miết, một giọt máu là dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ.

Hắn là không tồn tại cách nói lâm thời thay đổi thân xác như vậy.

Hay là nói.

Hắn là bị vị tộc trưởng nào đó giết chết?

Cũng tức là.

Trước khi biến thành như vậy, hắn rất có khả năng... không giống với suy đoán của mình?

Khả năng không phải ngay từ đầu đã ở trong cơ thể trùng tử?

Tô Thần nghĩ tới vật chất cụ tượng hóa.

Nơi này và mỏ quặng cách nhau hẳn là mười mấy cây số.

Không tính là xa, trực tiếp vận chuyển đồ vật gì đó, hoặc là di động giữa hai bên.

Về bản chất cũng không phải chuyện gì khó khăn. "Ngươi biết Thanh Ô Tử không?" Xích Tùng Tử nghe được cái tên này, tựa hồ lâm vào hồi ức.

Một lúc lâu.

Hắn mới như bừng tỉnh đại ngộ, nhìn về phía Tô Thần. "Ngươi nhắc cố nhân của ta làm gì?

Hắn đã chết mấy ngàn năm rồi." Trong giọng nói mang theo tiếng thở dài bất lực.

Nào ngờ ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tô Thần thế nhưng đã lao tới trước người hắn.

Một quyền đấm mạnh trúng giữa ngực, trực tiếp đánh văng con Thi Miết trong não ra ngoài!

Mà con Thi Miết kia cứng đờ người, hiển nhiên là sợ hãi đến cực điểm!

Chỉ trong nháy mắt đã vượt qua địa giới xa xôi như vậy, một kích liền chế phục đối phương!

Mà trở tay ném thẳng người còn lại vào trong quan tài. "Oanh!" Đạo bình chướng kỳ quái vốn không nhìn rõ ranh giới kia, thế nhưng vào khoảnh khắc người kia bị ném vào quan tài, hồng quang đại tác! "Hít hà!" Trần Lập An còn chưa kịp phản ứng, đã bị hồng quang chiếu vào mắt đau rát!

Đặc biệt là khoảnh khắc hồng quang lan tràn ra, trong mũi thế nhưng còn có thể ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt!

Hắn tò mò nhìn về phía tế đàn.

Lại bị một bàn tay đè chặt đầu xuống.

Hắn gian nan liếc mắt nhìn một cái.

Lúc này mới phát hiện, Tô Thần thế nhưng không biết đã quay lại từ lúc nào!

Tất cả những chuyện này xảy ra thực sự quá mức phỉ di sở tư!

Hắn áp căn không có dư thừa tinh lực để tự khảo.

Chỉ riêng việc nhìn những thứ này, đại não đã mất đi năng lực xử lý sự việc!

Đặc biệt là sau khi hắn đích thân trải qua tràng diện khủng bố đồ vật bị bật ngược trở lại.

Tô Thần trước là dùng viên đá kích xuyên bình chướng này.

Sau đó ngay dưới mí mắt hắn, thế nhưng lặng lẽ không một tiếng động lao tới đối diện!

Tốc độ như vậy quả thực quá khủng bố!

Chỗ khiến hắn khó tin nhất còn phải là, nghi thức tế tự đã triệt để bắt đầu rồi.

Chiếu theo cách nói của Bạch tiên sinh lúc trước, sau khi vật tế phẩm vào vị trí, bình chướng của cả tế đàn sẽ đạt tới cường độ trước nay chưa từng có!

Mà Tô Thần thế nhưng dưới cường độ này, nhẹ nhàng đi đi về về!

Hơn nữa y nguyên là trong tình huống hắn còn chưa kịp phản ứng!

Làm sao vậy nhỉ?!

Trước đó viên đá kia, còn có thể nhìn thấy dao động khi toàn bộ bình chướng bị đột phá.

Tô Thần to xác như vậy xông qua, bình chướng này thế nhưng không xuất hiện bất kỳ phản ứng nào!

Một loạt nghi hoặc lên men trong lòng Trần Lập An.

Hắn ngồi xổm trên mặt đất, sau khi hắn không ngẩng đầu lên nữa, Tô Thần cũng không tiếp tục ấn đầu hắn. "Cái xác kia vốn dĩ là thân thể sắp chết, ta tống hắn vào, cũng chỉ là tặng cho thi thể một cỗ quan tài mà thôi." Thình lình nghe được thanh âm của Tô Thần, Trần Lập An lúc này mới phản ứng lại, Tô Thần là đang giải thích cho mình.

Cái này lại làm hắn cảm động đến rơi nước mắt!

Đồng thời cũng may mắn trong lòng, trước đó còn may hắn không có nghe tin lời châm ngòi của Bạch tiên sinh, đem toàn bộ mũi dùi chỉ hướng Tô Thần.

Bởi vì tuy rằng về mặt thời gian có rất nhiều chuyện hắn không thể tra chứng.

Nhưng cứ nhìn cách Tô Thần và Tống Di Phi chung đụng, càng giống như Tống Di Phi muốn nịnh bợ Tô Thần.

Nếu thực sự là người cùng một giuộc, thì hoặc là nghe lệnh, hoặc là thương lượng.

Mà không phải kiểu cần dựa vào nịnh bợ mới có thể duy trì quan hệ như vậy.

Hơn nữa, người được nịnh bợ còn là một bộ dáng hờ hững.

Hắn nhớ tới trước khi xuống mộ, hắn dẫn đội ngũ đi phía sau, tựa hồ cũng không hề nhìn thấy bóng dáng Tô Thần!

Ngược lại Bạch tiên sinh vừa bị ném vào quan tài kia, cùng Tống Di Phi thân mật hơn.

Cũng chính vì nghĩ tới điểm này, cùng với thái độ của Bạch tiên

sinh đối với đội viên càng giống như một loại rác rưởi lợi dụng xong liền vứt! "Vậy... lời các người vừa nói là?" Hắn nhịn không được dò hỏi.

Bởi vì những thứ mơ hồ kia thực sự là quá khiến người ta tò mò.

Nhân vật truyền thuyết thần thoại?!

Hắn cũng không nghe nói bao nhiêu.

Rốt cuộc địa phương nhỏ, ngay cả truyền thuyết cũng là đời bà nội biên ra để dọa trẻ con.

Mà những thứ hai người nói huyền diệu đến cực điểm.

Quả thực giống như một bàn tay tội ác to lớn, cứ luôn câu dẫn dục vọng sâu trong đầu hắn. "Giải thích ra quá phiền toái, anh cứ hiểu thành, người vừa nói chuyện với tôi là một lão bất tử sống mấy ngàn năm là được." Nói xong, Tô Thần lại giống như nhớ tới cái gì.

Chương 420

Hắn bổ sung: "Đương nhiên, hiện tại hắn đã không khác gì người chết rồi!" Sau khi Tô Thần không giải thích gì thêm, Trần Lập An cũng rất biết điều không hỏi lại nữa.

Ước chừng khoảng một nén nhang, hồng quang rốt cuộc cũng tiêu biến.

Nhưng khi Trần Lập An ngẩng đầu lên lần nữa, trước mặt đã không còn bóng dáng Tô Thần đâu.

Cùng biến mất còn có hai cỗ quan tài kia. "A?!

Người đâu rồi?!" Cậu ta kinh ngạc hét toáng lên.

Nhưng âm thanh phô trương vang vọng khắp mộ thất, lại chẳng có nửa điểm âm thanh khác đáp lời.

Cậu biết rất rõ, Tô Thần và hai cỗ quan tài kia chắc chắn vẫn còn ở đây, nhưng sau khi tế tự bắt đầu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cậu lại khó mà tưởng tượng nổi.

Nghe người già nói, tế tự đều là vì muốn đạt được thứ gì đó.

Ngày trước thời tiết xấu, lúc tai hoang, mọi người dù có nghèo nữa cũng sẽ cố bớt xén chút đồ ăn từ kẽ răng, cúng bái cho một bức tượng bùn đã đứng sừng sững ở đó từ bao giờ không biết.

Giống như một thói quen thâm căn cố đế, phùng niên quá tiết đều sẽ làm những việc như vậy.

Kỳ lạ là, mỗi khi có người tò mò hỏi những bức tượng bùn kỳ quái kia có từ bao giờ, người cúng bái lại ấp a ấp úng không nói ra được nguyên do.

Sau khi đi theo Bạch tiên sinh vào đây, nghe ông ta kể về những sự tích trên bích họa, Trần Lập An cảm giác như bước vào một thế giới mới.

Cho nên, dù hiện tại Tô Thần và hai cỗ quan tài đã biến mất, bình phong phía sau cũng đã mở ra, nhưng cậu vẫn quyết định tiếp tục ở lại đây chờ Tô Thần xuất hiện.

Nhưng lần chờ đợi này, túc tắc cũng phải đến hơn ba ngày.

Ba ngày nay, Trần Lập An đều dựa vào chút thức ăn ít ỏi còn sót lại của mấy người kia mang theo mới miễn cưỡng chống đỡ nổi.

Mà trừ người đã chết kia, ba người hôn mê còn lại tuy vẫn còn dấu hiệu sự sống, nhưng cũng chỉ là còn dấu hiệu mà thôi, ba ngày nay đều lục tục tắt thở cả rồi.

Chờ đến khi người cuối cùng cũng đoạn khí, Tô Thần vẫn không có nửa điểm ý tứ muốn xuất hiện.

Trần Lập An nhìn nửa miếng bánh khô cứng lạnh lẽo cuối cùng, thậm chí bắt đầu hoài nghi, liệu sự xuất hiện của Tô Thần có phải chỉ là một giấc mộng đẹp do chính mình tưởng tượng ra hay không?

Dù sao hiện tại cậu cứ nhớ tới Tô Thần là đầy đầu toàn những món cơm canh nóng hổi, thơm ngon cực điểm! "Có lẽ đúng là mình đang ảo tưởng thật rồi?" Trần Lập An suy tư hồi lâu, cuối cùng vẫn trực tiếp cầm lấy nửa miếng bánh, rời khỏi nơi này.

Cả địa cung triệt để khôi phục lại sự tịch mịch ngàn năm vốn có.

Trừ bỏ mấy cái xác đang bắt đầu thối rữa, cả tòa địa cung giống như chưa từng có ai ghé qua.

Chỉ là so với bóng tối trước kia, bóng tối hiện tại đã thiếu đi rất nhiều thứ.

Hô...

Từ thông đạo được mở ra trên mặt đất, gió thổi vào một đường, xuống đến tận cùng bên dưới đã quanh co qua rất nhiều mộ đạo.

Tiếng gió lúc này đã rất nhỏ, nghe giống như một ông lão gần đất xa trời đang than thở thời ngày không còn nhiều.

Kẹt kẹt —— Không biết từ đâu truyền đến tiếng nứt vỡ, rung lắc.

Thế là âm thanh bắt đầu vang vọng, phóng đại vô hạn trong mộ đạo của cả tòa địa cung.

Không mất bao lâu, âm thanh này càng lúc càng trở nên ồn ào.

Giống như một kiến trúc lung lay sắp đổ phát ra tiếng bi minh trước khi sụp xuống, lại càng giống như tiếng khóc lóc chói tai đầy không cam lòng.

Loảng xoảng!

Cuối cùng, tại mộ đạo sâu ước chừng hai trăm mét, một viên gạch rơi xuống.

Sau đó, càng nhiều nơi giống như quân bài domino đổ rạp.

Loảng xoảng —— Loảng xoảng —— Tiếng vật nặng lớn nhỏ rơi xuống đất vang lên liên tiếp.

Không ít mộ thất cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Nương theo những âm thanh ồn ào này, vết nứt cũng càng ngày càng nhiều.

Giống như có một bàn tay khổng lồ không cam lòng đang nỗ lực vùng vẫy, muốn từ trong những khe hở kia lao ra.

Vết nứt càng lúc càng lớn, cảnh huống càng lúc càng nguy hiểm.

Phanh —— Khuông khuông —— Tê lạp —— Những âm thanh

này cũng không chút nào bỏ sót truyền vào tai Tô Thần.

Thật ra hắn vẫn luôn ở tại địa cung dưới cùng, chẳng qua là đang ở trong không gian phế bỏ kia.

Có khả năng vì không gian này đình trệ ở đây quá lâu, cho nên trực tiếp đồng hóa với địa cung này.

Nhưng dưới sự trợ giúp của hệ thống, Tô Thần vẫn nhìn rõ toàn mạo của không gian này.

Đây chính là một cái não hoa (bộ não) trong suốt và khổng lồ!

Lúc mới nhìn thấy toàn cảnh, Tô Thần nhíu mày chặt chẽ.

Ít nhất lúc ở trong Thanh Đồng Môn hắn cũng coi như từng trải, từng thấy qua mấy không gian kỳ quái.

Nhưng không gian hình dạng như cái não hoa thế này, ít nhiều vẫn khiến hắn kinh ngạc một chút.

Thời đại đó tư tưởng cởi mở thế sao?

Chỉ vào thời điểm đó mà đã có người sở hữu không gian tạo hình độc đáo thế này rồi?

Hắn ít nhiều có chút bội phục Xích Tùng Tử.

Cũng đồng thời hiểu ra vì sao lúc ở trong địa cung lại cảm thấy khó chịu.

Bởi vì bản chất của không gian này chính là bao phủ, bọc lấy toàn bộ địa cung.

Xét trên ý nghĩa nhất định, sau khi bọn họ tiến vào địa cung, thật ra cũng chẳng khác gì tiến vào không gian này.

Chỉ là vì không gian đã phế bỏ, nên không thể triển hiện ra toàn mạo mà thôi! 【Đinh!

Kiểm trắc thấy không gian này đã triệt để nằm trong phạm vi dung hợp, có lập tức tiến hành tu phục và dung hợp hay không?】 Tô Thần vốn định nói lập tức dung hợp.

Bởi vì hắn cảm giác được do nghi thức tế tự bắt đầu, năng lượng không gian chống đỡ nơi này tiêu hao mấy ngàn năm đã sắp cạn kiệt.

Địa cung này hẳn là sẽ rất nhanh sụp đổ.

Hắn muốn rời khỏi đây trước khi nó sập.

Tuy rằng dù có bị chôn sống thì cũng có thể ra ngoài, nhưng đây chính là dưới lòng đất sâu hơn ba trăm mét.

Chờ hắn từng chút một dùng Hắc Kim Cổ Đao oanh ra một con đường trở lại mặt đất, thế thì cũng quá chật vật rồi!

Nhưng hai chữ "Tu phục" của hệ thống đã thành công thu hút sự chú ý của hắn. "Không phải nói có thể dung hợp sao?

Hơn nữa một cái không gian hình thái não hoa thế này, ta tu sửa xong thì làm được cái gì?" Tởm chết chính mình à?

Hơn nữa trạng thái của không gian trước mặt hiện ra vẻ chi ly phá toái, giống như kính vạn hoa vậy, có thể đồng thời chiết xạ ra vô số mặt.

Đủ để thấy bên trong đã sụp đổ thành cái dạng gì rồi! 【Không gian này hiện tại thuộc về trạng thái sụp đổ, không gian ở trạng thái sụp đổ không thể dung hợp.】 【Phải tu phục đến trạng thái 30%, mới có thể tiến hành dung hợp.】 Chậc, cũng phiền phức thật!

Tô Thần nhíu mày nhìn thoáng qua tình trạng đại khái của địa cung, tính toán chắc là còn có thể chống đỡ thêm một lúc. "Vậy mau chóng tu phục đi!

Cần tiêu hao bao nhiêu điểm số?" 【Ước chừng tiêu hao 150 điểm,

bắt đầu tu phục, dự kiến thời gian hoàn thành là 3 ngày sau.】 Hả?!

Tô Thần triệt để ngây ngẩn cả người!

Hắn hoàn toàn không ngờ một cái không gian rách nát lại còn lãng phí thời gian và điểm số đến thế!

Chương 421

Nhưng hệ thống lúc này đã không do dự mà bắt đầu tu phục.

Cái thanh tiến độ chậm chạp kia quả thực khiến người ta phát điên!

Mà hắn về sau thực sự không có việc gì làm, bèn trực tiếp lôi cái rương Thi Miết Vương kia ra.

Huyết mạch áp chế, thật sự là huyết mạch áp chế!

Đám Thi Miết Vương vốn còn đang ở trong hư số không gian bị Tiểu Hôi Tiểu Bạch nhìn chằm chằm đến run lẩy bẩy, vừa bị lôi ra ngoài đã trực tiếp sợ đến mức tứ cước chỉ thiên, không còn động tĩnh.

Việc này khiến Tô Thần phạm nan.

Huyết mạch này sau khi thăng cấp đến giai đoạn nhất định, về cơ bản dù bản thân không có bất kỳ ý thức nào, nhưng đặc tính tồn tại trong huyết mạch vẫn sẽ bộc phát ra mọi lúc mọi nơi, giống như việc hít thở đơn giản vậy.

Người Trương gia nguyên bản cần phải thả máu ra mới có thể đạt tới hiệu quả cường hãn.

Mà hiện tại Tô Thần hoàn toàn không cần như thế.

Trừ phi là gặp phải đối thủ có chút gai góc, hắn mới có thể thả máu ra gia tăng chút thuộc tính cho Hắc Kim Cổ Đao.

Nhưng như vậy hắn chẳng phải không có cách nào trực tiếp tra hỏi sao?

Vừa nghĩ đến đây, hắn có chút bất đắc dĩ.

Cúi đầu xuống, liền thấy bên trong mộ thất phía dưới, Trần Lập

An cư nhiên vẫn còn ở đó.

Hắn càng cạn lời.

Tên này không phải là muốn chờ hắn ra ngoài đấy chứ?

Ly phổ rồi, chỗ này sắp sập đến nơi rồi a!

Huống hồ, cậu ta chờ mình làm gì?

Đúng lúc này, hệ thống rốt cuộc phản ứng lại nên phát thưởng. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công mở ra tế đài trong mộ Xích Tùng Tử, khen thưởng Tam Thập Lục Kháp Chỉ Diễn Mệnh Số.】 Tam Thập Lục Kháp Chỉ Diễn Mệnh Thuật.

Tức là thuật toán chỉ trong ba mươi sáu lần bấm ngón tay là có thể diễn toán ra hướng đi mệnh cách của một người.

Nói trắng ra chính là chuyện mà Xích Tùng Tử trước đó vẫn luôn làm khi đối diện ngón tay với hắn.

Lúc ấy Tô Thần ít nhiều có chút đoán được năng lực này.

Chỉ là nhìn Xích Tùng Tử biểu hiện kém cỏi như vậy, hắn liền không đoán già đoán non nữa.

Mãi đến khi chính mình thân thân tiếp xúc với năng lực này, hắn mới đột nhiên hiểu ra.

Năng lực này thực ra mạnh hơn tưởng tượng rất nhiều, nhưng Xích Tùng Tử vì mất đi thân thể con người, dẫn đến việc ứng dụng năng lực này không hoàn toàn.

Lúc này mới biểu hiện yếu nhớt như thế.

Mà điểm này cũng làm cho Tô Thần càng thêm tò mò về sự tình thời kỳ viễn cổ.

Nếu hắn nhớ không lầm thì rất nhiều quái vật trong Trường Bạch bị giam giữ trong hư số không gian đều thuộc về niên đại đó.

Kết hợp với những câu chuyện thần thoại lưu truyền xuống, hắn cảm giác được một tia không thích hợp.

Giống như trong truyền thuyết thần thoại sẽ viết rõ một số người chết trong tranh đấu, cũng sẽ viết rõ người thắng trở thành thần tiên các loại.

Xích Tùng Tử chính là một vị trong đó.

Thân là người của phe Thần Nông, sau khi phản ly cũng trở thành thần tiên.

Mà thực tế Xích Tùng Tử mà Tô Thần gặp phải đích xác là đã sống sót.

Hoàn toàn phù hợp với đặc điểm tiêu biểu của thần tiên là "vĩnh sinh" hoặc là "trường thọ".

Đương nhiên, Xích Tùng Tử pha này chơi theo kiểu ý thức lưu, nhưng người ta làm tròn số cũng coi như sống được hơn năm ngàn năm!

Cứ như vậy, tên này còn được biên nhập vào trong truyền thuyết thần thoại, trở thành phe "vĩnh sinh".

Chuyện thần kỳ nhất có khả năng chính là một người thành tiên trong truyền thuyết, lại thật sự sống đến tận bây giờ.

Vậy thì vấn đề đến rồi.

Là người biên soạn câu chuyện thần thoại kia ngộ đánh ngộ đụng đưa tên này vào sao?

Hay bản thân việc này chính là khoác lên câu chuyện hiện thực một tầng áo ngoài mang màu sắc thần thoại, đem tất cả những câu

chuyện đen tối nguyên bản thần thánh hóa lên?

Nghĩ lại thì những việc này đều còn cần khảo cứu.

Tô Thần dứt khoát bấm ngón tay bắt đầu trắc toán mệnh cách cho gã trai bên dưới.

Kim Thổ mệnh chuyển Kim Thủy mệnh.

Kim là tụ liễm, Thổ là dung hợp, Thủy là tẩm nhuận.

Vốn là một người thành thật an phận, năng lực tiếp thu mạnh.

Hơn nữa vì mệnh cách ảnh hưởng, rất dễ dàng bị sự kiện đặc thù hấp dẫn vào.

Vốn dĩ đều nên là bình an vô sự, sống lâu trăm tuổi.

Hiện tại lại bắt đầu tính toán dính dáng vào những chuyện vốn không nên dính vào.

Lúc này mệnh cách của Trần Lập An vẫn đang xoay chuyển.

Chờ toàn bộ chuyển biến hoàn thành, đến lúc đó, cậu ta sẽ đi lên một con đường hoàn toàn trái ngược với nửa đời trước.

Đồng thời thọ mệnh nguyên bản tương ứng cũng sẽ vì lần chuyển biến này mà sụt giảm.

Chậc.

Năm mươi niên?

Tô Thần ngẩn ra.

Hắn nhìn chàng trai trẻ tuổi mới hơn hai mươi bên dưới.

Vốn dĩ nên sống đến hơn một trăm tuổi, cũng tức là có thể vượt qua chiến hỏa phân tranh, thậm chí còn có thể đạt được công danh và vinh diệu.

Nhưng vì mệnh cách chuyển biến này, công danh không còn thì

thôi đi, cuối cùng dường như còn chết rất thảm.

Mệnh cách này khiến Tô Thần nhìn mà mờ mịt.

Lần đầu tiên tham tra sâu vào một đời của một người như vậy, lại không ngờ trực tiếp nhìn thấy toàn bộ quá trình chuyển biến mệnh cách của người ta!

Mà, điểm ngoặt thế mà lại chính là ba ngày sau? "Hệ thống, chẳng lẽ là ta đã ảnh hưởng đến mệnh cách của tên này sao?" 【Theo kết quả trước mắt thì đúng là vậy, nhưng túc chủ là nhân tố chủ yếu, còn tồn tại các nhân tố phụ trợ dụ dỗ khác.】【Đương nhiên, biến số của thế giới song song là đã định, cho dù túc chủ không xuất hiện ở đây thì cũng sẽ có những nhân tố khác thay đổi tất cả những điều này!】【Cho nên túc chủ có thể yên tâm bắt giữ mục tiêu tại thế giới này, không cần lo lắng hành vi của ngài sẽ mang lại ảnh hưởng cho thế giới.】 Dù hệ thống nói như vậy, hàng lông mày hơi nhíu của Tô Thần vẫn không thể giãn ra.

Bởi vì hắn trước giờ chưa từng có gánh nặng tâm lý như vậy.

Chỉ cảm thấy mọi thứ xảy ra sau khi trọng sinh đều là để bù đắp cho sự bình phàm của kiếp trước.

Cho nên dù vì sự kiện Thanh Đồng Môn ở thế giới trước dẫn đến hai phần ba dân số tiêu giảm, hắn vẫn cảm thấy đây là sự thái như thế, kịch bản đi như vậy, chẳng liên quan gì đến mình.

Nhưng sau khi đến thế giới mà bản thân cảm giác có chút "niên đại cảm" này, hết thảy giống như bắt đầu lại từ đầu.

Dù bề ngoài không có gì biến hóa, nhưng nội tâm lại bất tri bất giác nổi lên gợn sóng.

Từ Tống Di Phi tiếp xúc lúc đầu, đến Trần Lập An sau này.

Tuy rằng tính tổng cộng chỉ có hai người, nhưng lại làm cho hắn

lần đầu tiên không còn cảm giác đối mặt với NPC nữa.

Mà khi hắn thiết thân cảm giác được mệnh cách của một người đang vì chính mình mà thay đổi, trực giác thấy có chút kỳ quái và áp lực.

Trước kia cũng từng có trải nghiệm tương tự.

Giống như cuối cùng ở Thanh Đồng Môn, những người vì hắn mà kiên trì ở lại, lập đội giúp đỡ những người khác.

Chương 422

Nhưng lúc ấy hắn chỉ cảm thấy đó hẳn là một loại hiệu ứng thần tượng fan hâm mộ.

Hiện tại nhìn thấy chuyện của Trần Lập An mới chợt tỉnh ngộ.

Hóa ra có đôi khi muốn thay đổi mệnh cách một người, chỉ cần nói với họ vài câu, ở chung vài tiếng là được!

Đồng thời, hắn cũng hiểu ra.

Cho dù lúc đó chính mình không trực tiếp lao về phía mộ thất kia, Trần Lập An cuối cùng cũng có thể sống sót đi ra khỏi đó.

Đây là cái gì?

Đây tính là hắn làm điều thừa thãi sao?

Bấm tay tính tiếp xuống dưới, Trần Lập An cuối cùng không phải chết tự nhiên, mà là bị đánh chết tươi.

Nhớ lại trong lịch sử xuất hiện sự kiện một người có thể bị đánh chết tươi mà kẻ thi bạo lại không cần chịu trừng phạt, hắn chỉ nghĩ đến đúng một thời kỳ đó.

Tô Thần nhíu mày càng sâu hơn.

Hắn nghĩ tới sự kiện không tốt.

Ngay sau đó bấm tay chuẩn bị trắc toán phương hướng nghề nghiệp mà Trần Lập An sẽ làm sau này.

Sự nghiệp chỉ hướng vẫn cứ là Kim Thổ.

Nhưng Kim Thổ ở đây lại không phải ý nghĩa như bên trên.

Kim thiếu Thổ thâm.

Phú quý nhưng đoản mệnh, thân triền bách lũ hồn.

Không phải mệnh làm ruộng, lại dính lấy tinh tử đất.

Công việc có thể làm chỉ có một.

Tức là cái nghề không tồn tại ở niên đại này: Thổ phu tử —— Đạo mộ tặc. "Không phải chứ?

Cho nên nói đạo mộ tặc vốn không tồn tại ở niên đại này, nhưng sau sự việc này lại bị Trần Lập An trực tiếp phát dương quang đại?" Tô Thần tương đối cạn lời nghĩ.

Đang định tính tiếp xem sự việc có phải như vậy không, thì hệ thống lại truyền đến âm thanh cảnh báo. 【Đinh!

Cảnh báo túc chủ, hiện tại Tam Thập Lục Kháp Chỉ Diễn Mệnh Thuật vẫn đang ở giai đoạn sơ cấp, không hỗ trợ diễn toán hướng đi của thế giới song song.】【Nếu túc chủ chấp ý muốn tiến hành diễn toán, có khả năng sẽ xúc động tuyến phát triển của thế giới, dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.】 Đây không phải là đang nói đẳng cấp hiện tại của hắn còn quá thấp, không xứng diễn toán thế giới phát triển sao?

Nhưng hắn chỉ muốn diễn toán một chút sự tình liên quan đến đạo mộ tặc thôi mà?

Một chuyện nhỏ như vậy sao có thể ảnh hưởng đến thế giới được?

Đang nghĩ ngợi, hệ thống lại lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở: 【Nghiêm khắc mà nói, bản thân túc chủ cũng coi như là một đạo mộ tặc, mà ngài vừa mới cứu vớt một thế giới.】 Ách...

Nhất thời, Tô Thần thế mà không tìm được từ ngữ thích hợp để phản bác.

Hệ thống hiện tại ấy à, thật sự rất đáng ghét.

Lúc nên nói thì không nói, lúc không nên nói thì nói lại rất tích cực.

Trọng điểm là phun tào (cà khịa) trực tiếp trúng điểm yếu, làm hắn muốn mắng người cũng không có chỗ mà mắng.

Không đúng a!

Đây vốn dĩ nên là sân nhà của hắn chứ!

Bất kể lúc nào cũng nên là hắn phun tào người khác mới đúng.

Cái hệ thống vẫn luôn đi theo mình này sao bây giờ lại phản khách vi chủ rồi?

Càng nghĩ, Tô Thần càng thấy không ổn.

Nhưng sự đã đến nước này, hắn lại không thể cưỡng ép diễn toán.

Chỉ đành hỏi lại: "Vậy cái giá phải trả để cưỡng ép diễn toán là gì?" Tổng không thể là trực tiếp đi gặp Diêm Vương gia chứ?

Thế thì quá kém cỏi!

Người chơi vất vả vượt ải thời gian dài như vậy, một lần phạm lỗi toàn bàn thanh linh (mất hết).

Thế thì trò chơi này tuyệt đối xứng đáng nhận ba vạn chữ bình luận xấu.

Tô Thần cảm thấy thế nào cũng phải cho một tỷ lệ dung sai, hoặc là cơ hội thử lại lần nữa chứ!

Nhưng câu trả lời của hệ thống lại tương đương vô tình. 【Dựa theo tỷ lệ ảnh hưởng quy đổi, kết quả ảnh hưởng sẽ tác dụng trực tiếp lên người túc chủ.】 【Nếu hiện tại túc chủ lựa chọn trực tiếp diễn toán, vậy tính toán sơ bộ kết quả ảnh hưởng quy đổi thành thọ mệnh, sẽ khấu trừ một lần 300 năm thọ mệnh của túc chủ.】 【Hơn

nữa 300 năm này vẫn chỉ là cái giá diễn toán sơ kỳ, nếu diễn toán thâm nhập, cái giá sẽ khó mà dự tính!】 Cũng có nghĩa là, trước khi diễn toán, hắn có thể tùy ý ảnh hưởng đến mỗi một người trên thế giới này, bởi vì những hành động đó đều nằm trong phạm vi thế giới tuyến có thể tự động tu phục.

Nhưng nếu là sau khi diễn toán, Tô Thần sẽ triệt để trở thành phần tử khủng bố đối với sự phát triển của thế giới này.

Nhất cử nhất động của hắn đều sẽ tạo thành ảnh hưởng tương đương nghiêm trọng cho sự phát triển của thế giới.

Tuy rất muốn nói quy tắc như vậy dường như có chút không hợp lý.

Nhưng đến lúc này, hợp lý hay không đã không quan trọng nữa.

Quan trọng là, huyền ngoại chi âm (ý ngoài lời) chính là: Hiện tại đẳng cấp thấp, không được.

Chờ đến khi đẳng cấp cao, kỹ năng này thăng cấp đến giai đoạn nhất định, lúc đó muốn diễn toán cái gì cũng được!

Sau khi hiểu được điểm này, Tô Thần lười cân nhắc chuyện này nữa.

Về phần Trần Lập An phía dưới, hiện tại trong mắt hắn cũng coi như là một tồn tại không khác gì phản cốt tử (kẻ phản phúc).

Hắn cảm thấy chính mình cũng không cần gặp lại loại người này.

Bởi vì sau khi mệnh cách sửa đổi, giữa bọn họ coi như đã có liên hệ.

Mà cho dù là liên hệ vi diệu như vậy cũng làm cho thế giới này về sau phát sinh thay đổi rất lớn.

Cho dù Thổ phu tử ngắn ngủi hưng khởi, thậm chí là thời kỳ hưng

thịnh buông xuống, nhưng ở cái niên đại này, đồ vật đào ra từ trong đất lại có mấy kiện được lưu lại trên mảnh đất này đây?

Mà thời kỳ đen tối sau đó, những người tỉnh ngộ lại bắt đầu điên cuồng chèn ép, thậm chí đánh chết Thổ phu tử.

Đây đều chỉ là một cái nhân quả tuần hoàn mà thôi.

Cũng làm cho Tô Thần nghĩ thông suốt.

Cho dù là thế giới không tồn tại Lão Cửu Môn, cũng chung quy sẽ xuất hiện tổ chức tương tự khác để duy trì trật tự thế giới này.

Mỗi thế giới đều giống nhau, giống như Trương gia thế đại diệt tuyệt của hắn thủ hộ tốt Thanh Đồng Môn.

Đồ vật khiếm khuyết, luôn sẽ dùng phương thức khác bổ sung trở về.

Thời gian không giống nhau cũng là chuyện sớm hay muộn.

Nhìn trung tâm không gian, hai cỗ quan tài đã tạm thời trở thành năng lượng vận chuyển không gian.

Lại nhìn thoáng qua tiến độ tu phục, thế mà mới hoàn thành một phần sáu.

Tô Thần trực tiếp lấy ra một cái ghế nằm từ trong không gian, lựa chọn nhàn nhã ngủ một giấc.

Niên đại này không có internet.

Chỗ tốt là khá yên tĩnh, nhưng chỗ xấu cũng là khá yên tĩnh, ngay cả đồ giải buồn cũng không có.

May mà hắn tải xuống trước rất nhiều game offline, mang theo cả mấy cái máy phát điện và dầu diesel.

Lượng điện hẳn là duy trì được rất lâu.

Cứ như vậy, chơi game, ngủ, ăn đồ ăn.

Hắn trải qua ba ngày sinh hoạt "tử trạch" (ru rú trong nhà) ở dưới lòng đất sâu ba trăm mét.

Chương 423

Ngày thứ ba cuối cùng đã đến.

Tiến độ chỉ còn lại 2%.

Tô Thần nhịn không được thở dài một hơi.

Nhưng vừa cúi đầu, tên Trần Lập An kia thế mà vẫn còn ở đó!

Lúc này hắn vẫn vô cùng kỳ vọng năng lực bấm độn của mình sai sót một chút.

Nhưng mãi cho đến cuối cùng, thanh tiến độ tu phục toàn bộ đã chạy xong, hai không gian bắt đầu dung hợp, Trần Lập An vẫn không có nửa điểm ý tứ muốn đi!

Tô Thần không nỡ nhìn thẳng.

Dựa theo định luật cổ mộ đoạt bảo, bảo vật sang tay cổ mộ tất sập, tên này mà còn không đi, lát nữa thanh tiến độ dung hợp chạy xong, hắn từ không gian này trở lại trong địa cung còn phải xách theo tên này mà chạy.

Ách.

Như vậy chẳng phải sẽ làm cho chấp niệm đối với đạo mộ của tên này càng sâu sao?

May mà người cuối cùng còn treo một hơi kia rốt cuộc đã chết.

Trần Lập An thấy vậy dường như thần tình tương đương bi thương.

Quay đầu nhìn quanh cả địa cung, cuối cùng cũng xoay người rời đi.

Mà sau khi cậu ta rời đi, không gian dung hợp bên phía Tô Thần

cũng đã đến hồi kết. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ không gian dung hợp hoàn tất, hiện tại bắt đầu thăng cấp!】 Tô Thần đang định rời khỏi nơi này, nghe được nửa câu sau của hệ thống, lại lần nữa ngẩn ra.

Dung hợp không phải kết thúc rồi sao?

Vì sao còn cần thăng cấp?

Hay là cái gọi là dung hợp hoặc thăng cấp chỉ đơn thuần là vì lãng phí thời gian?

Bên ngoài sắp sập đến nơi rồi!

Mà hệ thống tự lo mình, bắt đầu thăng cấp không gian.

Vốn dĩ đã là không gian có diện tích bằng ba sân bóng đá, sau lần thăng cấp này, thế mà lại được nâng cao lên!

Dường như bước trước đó là vì đầm chắc móng, mà hiện tại mới bắt đầu xây dựng nhà cao tầng.

Nhưng dù là vậy, độ cao cũng chỉ tăng thêm khoảng hai mét.

Đương nhiên, hai mét chiều cao này mang lại không gian trữ vật tăng trưởng gấp bội.

Đồng thời Tô Thần cũng phát hiện chỗ đặc thù của lần thăng cấp này!

Trên vách hư số không gian bắt đầu không còn tối đen như mực nữa, mà xuất hiện những đường nét màu vàng nhạt.

Chẳng qua ánh sáng của những đường nét đó thực sự yếu ớt vô cùng, giống như một ngọn đèn sắp hỏng nhấp nháy trong bóng tối cách xa bốn năm trăm mét vậy.

Có thể nhìn thấy ánh sáng, nhưng cũng chỉ nhìn thấy một chút mà

thôi.

Những thứ này lúc sáng lúc tắt, càng giống như đom đóm.

Sau khi nhìn chằm chằm liên tục hai phút, Tô Thần mới phát hiện những thứ này dường như là phù văn bích họa các loại.

Giống như đột nhiên mạ lên cả không gian một lớp vỏ vậy, mới lạ hơn trước một chút.

Nhưng vì thực sự nhìn không hiểu đồ vật trên đó rốt cuộc là cái gì, cũng vì ánh sáng hiện tại quá ảm đạm, thế là Tô Thần quả đoán lựa chọn từ bỏ.

Chờ sau này có thời gian lại nghiên cứu sau!

Đặc biệt là bức tường hiện tại mang lại cho hắn cảm giác thực sự quá khó chịu.

Chính là kiểu —— một người thị lực siêu tuyệt dí sát mắt vào tường, nhưng cảm giác nhìn đồ vật còn chóng mặt hơn cả mắt lão hóa!

Hơi có chút phiền toái là hiện tại.

Bởi vì cho dù hư số không gian hiện tại đã thăng cấp xong hình dáng đại khái, nhưng thanh tiến độ của hệ thống vẫn còn gần hai phút!

Hai phút.

Khái niệm gì?

Sắp sửa kết thúc tất cả, hắn trở lại địa cung ban đầu, vừa khéo hiện tại những khối đất lớn dày hơn ba trăm mét đã tứ phân ngũ liệt sẽ không chút lưu tình nện lên người hắn!

Đúng.

Một chút không nói quá, chính là khối đất lớn dày hơn ba trăm mét!

Cái này quả thực là phản ứng dây chuyền!

Một đao hắn chém vào tường trước đó coi như là chất xúc tác tăng tốc cho nơi này sụp đổ!

Mà ly phổ chính là, vì các vết nứt sụp đổ ở đây chằng chịt giao nhau, giống như mấy đứa trẻ ranh hẹn nhau cùng ra ngoài chơi vậy!

Không nói hai lời!

Sau khi hội hợp, trực tiếp lao thẳng lên mặt đất!

Ngay vừa rồi, trên mặt đất đã xuất hiện một vết nứt rộng bằng nắm tay, dài khoảng mười mét.

Mà vì bên dưới khoảng trống quá nhiều, cho nên hiện tại vết nứt vẫn đang không ngừng gia tăng!

Nói khó nghe chút, giống như có một tên ngốc thất đức đang ấn một miếng đậu hũ dễ vỡ từ trên xuống dưới vậy.

Thành công ép toàn bộ vết nứt bên dưới liên kết với bên trên.

Thế là hiện tại các vết nứt tụ lại, tạo thành những khối đất khổng lồ dày gần ba trăm mét!

Chỉ cần bên trên rơi xuống một chiếc lông vũ thôi, cũng có thể thành công dẫn phát địa hãm siêu kinh khủng, còn có thể ảnh hưởng đến chấn động của quần sơn phụ cận!

Nghĩ đến đây, Tô Thần đã yên lặng lấy ra Kim Cương Tán.

Trong lòng nghĩ, lỗ to rồi!

Bị một tòa nhà nện vào mặt trong phim điện ảnh thì có là gì?

Đâu có là gì?!

Cái này, hắn hiện tại chính là sắp bị da mặt của một hành tinh nện

vào đầu rồi!

Thời gian rất nhanh tiến vào đếm ngược. 10, 9, 8... 2, 1!

Phanh!

Oanh!

Rắc rắc!...

Hầu như ngay cùng thời gian hắn tiếp đất, tiếng rít gào chói tai của cả không gian đang sụp đổ đều đồng thời truyền đến!

Khối đất khổng lồ phía trên giống hệt như dự liệu, không chút lưu tình tề chỉnh nện xuống.

Loại tình cảnh này quả thực rất nghẹn khuất.

Bởi vì cho dù nơi này tồn tại lối ra, nhưng hiện tại cũng sụp đổ gần hết rồi, đã trở thành một không gian khá khép kín.

Không gian khá lớn, đó cũng chỉ là châm đối với một nhân loại mà thôi.

Khối đất lớn phía trên càng lớn hơn!

Ma sát giữa các khe hở coi như trực tiếp phong bế sự lưu thông của không khí.

Chương 424

Khái niệm gì đây?

Tô Thần nghĩ, đại khái chính là giống như nhà sinh vật học nhét một con voi vào không gian sinh tồn của chuột bạch vậy?

Khoảnh khắc vật nặng rơi xuống, Tô Thần trừ bỏ phải chống cự trọng lực kinh khủng nghiền ép từ phía trên, còn cần chống lại không khí chung quanh bị nén lại trong nháy mắt.

Cảm giác này không dễ chịu chút nào (đây là cảm nhận đến từ một người đã sớm thoát ly thể chất người thường).

Phảng phất như thân xử trong máy nén khí.

Cả người đều vì không khí loãng mà bắt đầu gào thét những dấu hiệu sinh vật bình thường.

Nhiệt độ toàn thân hắn bắt đầu tăng lên ngay khi khối đất lớn đầu tiên rơi xuống!

Tổng cộng có năm khối lớn.

Khi những khối đất này toàn bộ rơi xuống, chôn vùi toàn bộ nơi này, mới coi như là kết thúc. "Hệ thống, cái hành vi khanh chủ (hố hàng) như thế này, ngươi có muốn nghiêm túc kiểm điểm lại hay không!" Tô Thần nghiến răng nghiến lợi nói.

Cho dù là lúc ở Tây Vương Mẫu quốc đối kháng với con rắn lớn kia, bị triệt để chôn sống, hắn cũng chưa từng nghẹn khuất như thế này!

Phanh!

Trong lúc nói chuyện, lại là một khối đất khổng lồ mang theo tiếng

vang kinh thiên động địa rơi xuống.

Cả không gian bụi bặm mù mịt hầu như không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Đương nhiên, hiện tại cũng không có thứ gì để Tô Thần nhìn.

Phế tích một mảnh.

Trải nghiệm và tràng cảnh như vậy nếu trực tiếp quay lại, không chừng có thể trở thành trần nhà của dòng phim thảm họa?

Đương nhiên, đây cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Hệ thống không có đáp lại.

Tô Thần cũng lười nói thêm gì, chuyên tâm chống cự áp lực kinh khủng phía trên.

Mỗi một cái đều làm cho hắn cảm giác được cánh tay tê dại.

May mà Kim Cương Tán thăng cấp đến trình độ này, độ phòng ngự đã tương đương cường hãn.

Ngạnh sinh sinh đỡ lấy xung kích của những khối đất kia, thế mà cũng chỉ tích tụ chút bụi bặm mà thôi!

Cuối cùng, mười phút sau, cả địa cung rốt cuộc sụp đổ hoàn tất.

Trừ bỏ phạm vi khoảng hai mét quanh Tô Thần, những nơi khác đều bị chôn vùi chết ngắc!

Không khí cũng càng ngày càng loãng.

May mà thời gian nín thở của Tô Thần hiện tại nhờ huyết mạch đề thăng đã đạt tới một giờ!

Hắn tính toán một chút, cứ như vậy ngạnh sấm ra ngoài, thời gian một giờ cũng đủ rồi!

Ngay lập tức cũng không có ý tứ dừng lại, một tay rút Hắc Kim

Cổ Đao ra, mạnh mẽ vung chém về phía tầng đất bên trên.

Phanh!

Oanh khai không gian gần năm mét, sa thạch đất đá nháy mắt trút xuống.

Tô Thần lại dùng Kim Cương Tán đỡ một cái.

Sau khi tránh qua, tầng đất phía dưới luy tích (chồng chất).

Hắn buông tay đang bám vào vách đá, đứng vững, lại là một lần vung kích.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác, rất nhanh tiến độ đã quá nửa.

Duy nhất có chút lực cản là, mỗi lần vung Hắc Kim Cổ Đao xong đều cần đợi sa thạch đất đá lỏng lẻo ở tầng trên rơi hết mới có thể tiếp tục.

Hơi lãng phí thời gian.

Đương nhiên, Tô Thần cũng từng thử vung kích liên tục.

Nhưng làm cho cả người chật vật không nói, kết quả cũng không có hiệu suất cao như kiểu cầu tiến trong ổn định này!

Thời gian nhoáng cái, rất nhanh đã sắp đến một giờ.

Bồn địa vốn dĩ vì lũ bùn mà hoàn nguyên lại diện mạo ban đầu, hiện tại lại lõm xuống thật sâu ở vị trí trung tâm.

Ước chừng lõm xuống hơn mười mét.

Mà lượng nước trong đất chung quanh vốn đã sũng nước vì mưa bão, cũng vì chỗ lõm này mà bắt đầu thẩm thấu, hội tụ lại đây.

Không bao lâu, thế mà đã xuất hiện một hồ nước nhỏ sâu gần năm mét.

Nhưng vết nứt dưới lòng đất cực nhiều.

Lượng nước tiến vào trong hồ thực ra còn nhiều hơn xa so với nhìn thấy hiện tại.

Đại bộ phận đều vì vết nứt mà thẩm thấu xuống bên dưới.

Đất bùn vốn khô ướt biến thành dính nhớp, còn mang theo dũng khí (sức nước) cuốn theo mọi lực đạo.

Đây cũng là nguyên nhân Tô Thần sắp một giờ rồi vẫn chưa lên được.

Lúc này hắn đang ở trong hang động chật hẹp đầy bùn lầy.

Bên trên vẫn đang không ngừng nhỏ nước xuống.

Mà mỗi lần vung Hắc Kim Cổ Đao, đến hiện tại vì thổ chất biến hóa, chỉ có thể chém được khoảng ba mét không gian.

Hơn nữa vì đầm nước bên trên, vốn định còn hơn ba mươi mét thì trực tiếp một đao mở đường...

Tô Thần đành phải từ bỏ ý định đó.

Áp lực nước quá lớn, nếu nước từ phía trên đổ ập xuống, dù Kim Cương Tán có thể đỡ được lực va chạm khủng khiếp kia, nhưng sau khi không gian bên dưới ngập nước, cho dù hắn có thể bơi lên một đoạn thì hai bên vách đá trơn trượt cộng với không gian chật hẹp cũng là vấn đề lớn.

Hắn muốn dùng Khôi Tinh Thích Đấu để lao lên, nhưng không gian nhỏ hẹp này hoàn toàn không có đất dụng võ!

Cuối cùng, sau một hồi nỗ lực, Tô Thần chỉ còn cách cửa hang phía trên mười mét!

Lúc này đã vượt quá thời gian nín thở giới hạn một giờ đồng hồ.

Hắn không chút do dự, lập tức vung đao chém mạnh lên phía trên.

Xoẹt!

Giống như mặt đất bị một bàn tay khổng lồ xé toạc, bên dưới đầm nước đột nhiên xuất hiện một vết rách lớn.

Dòng nước không chút do dự trút xuống dưới, trong nháy mắt đã lấp đầy khe nứt.

Mà Tô Thần dùng tốc độ nhanh nhất bơi ngược lên, chỉ mất vỏn vẹn năm giây.

Sau khi đầm nước cạn sạch, bốn vách tường vẫn trơn trượt.

Hắn dùng chút sức lực cuối cùng bò lên miệng đầm, nhảy lên một tảng đá lớn.

Hắn nằm ngửa mặt lên trời, thở hổn hển.

Qua lớp quần áo rách nát, có thể thấy hình xăm Kỳ Lân trên người hắn đã hiện lên triệt để!

Đây là lần đầu tiên hình xăm Kỳ Lân duy trì trên người Tô Thần gần một tiếng đồng hồ.

Toàn thân hắn lúc này nóng rực.

Khoảnh khắc nằm xuống, cả người hắn trực tiếp mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Bất quá trước khi ngủ, hắn vẫn thả Tiểu Hôi ra làm hộ vệ. ...

Chương 425

Bên ngoài ngọn núi.

Một bóng người vội vã đang chật vật chạy trốn.

Là Trần Lập An.

Trên tay hắn còn nắm chặt hai ba món đồ kim khí.

Đây là thứ hắn nhặt được trên bãi đất trống sau trận lở đất.

Vốn dĩ hắn còn muốn tìm thêm một ít để duy trì cuộc sống sau này, nhưng không ngờ vừa nhặt được vài món thì mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Điều này làm hắn sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, đầu cũng không dám ngoảnh lại mà cắm đầu chạy lên ngọn núi cao bên cạnh.

Sau khi tìm được đường về, hắn bắt đầu ba chân bốn cẳng bỏ chạy thục mạng.

Trong quá trình điên cuồng chạy trốn, hắn còn cảm nhận được dư chấn khủng khiếp truyền đến từ mặt đất, cùng với tiếng rít gào sắc nhọn từ sâu trong núi vọng lại.

Đó thực sự là âm thanh tê tâm liệt phế, giống như có người đang bị xé xác sống vậy.

Nhớ lại những chuyện trước đó, Trần Lập An càng thêm hoảng loạn.

Dù cơ thể đã tiêu hao cực nhiều năng lượng vì chạy trốn từ địa cung, dù hiện tại đầu óc hắn đã khó khăn vô cùng để tư duy, nhưng đôi chân vẫn theo bản năng không dám dừng lại, dù chỉ một giây!

Đến khi Trần Lập An sắp không chịu nổi và ngã gục, hắn nhịn

không được nhìn về phía trước.

Đây là một nơi xa lạ.

Nhưng!

Thật khéo làm sao, phía trước hắn lại có mấy người!

Nhất thời không kiểm soát được cơ thể, hắn cứ thế đâm sầm vào đám người kia! ---------- Thời gian thấm thoắt trôi qua, ba ngày đã hết.

Tại Thành Tây Đại Phạn Điếm, hôm nay lại đón vị "khách quen" đến bao trọn gói.

Ông chủ đang chỉ huy nhà bếp nhanh chóng đưa thức ăn lên tầng năm, đây đã là ngày thứ ba rồi.

Liên tục ba ngày, người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú phi phàm này đều đến bao trọn tầng vào giờ cơm tối.

Đây vốn là thời điểm buôn bán tốt nhất của quán.

Tầng năm kín chỗ là chuyện thường tình!

Thường xuyên người đông nghìn nghịt, một chỗ khó cầu.

Nhưng người đàn ông này trả tiền thực sự quá nhiều!

Vừa ra tay đã bằng doanh thu bảy ngày của bọn họ.

Hơn nữa, tiền nguyên liệu và bát đĩa tiêu hao đều được tính riêng!

Cho nên ông chủ dứt khoát hẹn giờ, trực tiếp đóng cửa quán, chỉ tiếp đãi duy nhất một vị khách này!

Điều khiến ông chủ nhớ mãi không quên là ngày đầu tiên.

Người đàn ông kia vừa đến đã ăn sạch số thực tài dự trữ cho cả ngày hôm đó, thậm chí là cả bữa sáng hôm sau.

Là thực sự ăn hết sạch!

Vốn dĩ đám tiểu nhị bưng bê còn lo lắng ăn nhiều chết người, nhưng thấy người ta càng ăn càng tỉnh táo, lúc này mới yên tâm mạnh dạn lên món. "Lượng thức ăn của mười lăm bàn tiệc lưu động đã ăn hết rồi!

Còn gọi thêm hai mươi lồng bánh bao thịt, mười thùng cơm!" Ông chủ nhìn đống đồng đại dương chất thành núi nhỏ trước mắt, cũng sợ đến nhũn chân. "Đây...

đây mẹ nó có phải là người không?" "Quán chúng ta không phải rước về một con quái vật chứ?" Vừa nghe nói trong ngọn núi cách đó không xa truyền đến tiếng quái thú gầm rú khủng khiếp, cư dân xung quanh đều đang bàn tán xôn xao.

Không ngờ trong quán bọn họ lại xuất hiện một quái nhân chỉ biết ăn, hoàn toàn không muốn nói chuyện với tiểu nhị nửa lời.

Nhưng thân là một ông chủ hợp cách, có tiền thì phải kiếm!

Cho nên, lúc thanh toán, ông chủ vẫn kiên trì hỏi người đàn ông vẫn còn vẻ mệt mỏi trước mặt: "Cái đó... ngày mai ngài còn đến không?

Nếu đến, tôi sẽ chuẩn bị thêm nguyên liệu cho ngài!" Tô Thần nghe vậy thì khựng lại một chút.

Hắn quả thực vẫn chưa ăn no.

Lần này tiêu hao thực sự quá lớn.

Hơn nữa nghĩ đến việc thức ăn ở thế giới trước kia đối với mình đã trở thành tuyệt bản, cho nên thân là một người đàn ông tiêu xài hoang phí, lúc này hắn cũng chỉ có thể tìm quán ăn ở thời đại này để lấp đầy bụng trước đã.

Không ngờ thể lực tiêu hao còn nghiêm trọng hơn hắn tưởng tượng!

Cơ thể giống như một cái động không đáy, năng lượng từ thức ăn nạp vào hoàn toàn không thể khiến hắn có chút cảm giác no nê nào.

Thế là, Tô Thần gật đầu: "Ông có thể trực tiếp dọn bãi, tôi thích yên tĩnh." Tô Thần nói xong, tùy tay lại ném xuống một đống đồng đại dương nhỏ.

Ông chủ nhìn đến mức mắt đờ đẫn. "Cầm số tiền này đi mua thêm nguyên liệu, món ăn làm ra chỉ cần hương vị đạt chuẩn, có bao nhiêu tôi ăn bấy nhiêu." Sau đó, Thành Tây Đại Phạn Điếm cứ thế đóng cửa ba ngày.

Khách quen đều kinh ngạc không thôi.

Bởi vì kể cả lúc tu sửa cửa hàng, ông chủ vì kiếm tiền vẫn vừa mở cửa cho khách ăn, vừa để thợ thuyền sửa chữa binh binh bang bang.

Tuy có làm vách ngăn, nhưng thực tế vẫn khá ồn ào và bụi bặm.

Mà bây giờ, hắn lại đóng cửa nghỉ bán ba ngày liền!

Hàng xóm láng giềng bàn tán không ngớt. "Có phải vì cái tên thùng cơm hôm trước không?" "Thùng cơm gì?

Tôi chỉ thấy một cậu em rất tuấn tú đi vào thôi!

Ông trời ơi!

Cậu em đó đúng là người đẹp trai nhất tôi từng gặp!" "Đúng đấy, một bữa ăn hết sạch hàng tồn kho cả ngày của quán cơm mà vẫn chưa no ấy!" "Xì!

Mày cứ chém gió!

Quán cơm cả ngày mấy trăm người ra vào, hàng tồn kho đó một người ăn hết?

Mày lừa quỷ à!" "Không phải!

Là thật đấy!

Người bà con bên chồng tao làm phụ bếp trong quán mà!

Chính mắt nó thấy đĩa bát được dọn xuống chất thành đống!" "Quan trọng là lúc đó trong quán chỉ có một người ăn cơm!" Lời này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, đặc biệt là những thực khách đang nhớ nhung món ăn của quán. "Ý của mày là, ông chủ mấy hôm nay không nghỉ bán?

Hắn chỉ đang tiếp đãi riêng một vị khách?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, các thực khách đều hỗn loạn.

Chuyện này là nghiêm túc sao?

Quán cơm lớn thế này, năm tầng lầu!

Bây giờ lại chỉ tiếp đãi một người?! "Tao khó chịu nha!

Bên trong đang nuôi lợn à?!

Tao cũng muốn ăn cơm!

Chương 426

Mẹ nó ăn mì mấy ngày liền, người sắp ngu đi rồi!" "Tao cũng thế!

Nuôi cổ trùng cũng không đến mức nuôi kiểu này chứ?" "Suỵt!

Mày đừng dọa người ta!

Sao lại nói chuyện nuôi cổ khủng khiếp như vậy!" "Khủng khiếp chỗ nào?

Không phải là cho sâu ăn sao?" Choang!

Bốp!

Mấy người bên dưới đang bàn tán hăng say, từ tầng năm đột nhiên ném xuống một đôi bát đĩa.

Rơi xuống chính xác ngay chân hai kẻ lắm lời.

Mảnh vỡ bắn lên, không lệch một ly rạch rách khóe miệng hai người bọn họ!

Hít —— Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đang vây xem kinh ngây người!

Đây hoàn toàn không phải vô tình trượt tay!

Sự dự đoán chuẩn xác này, rõ ràng là đang cảnh cáo biến tướng hai kẻ kia đừng tiếp tục ở đây khua môi múa mép nữa!

Nhưng phải là người thế nào mới có thể làm được chuyện khủng khiếp như vậy giữa ban ngày ban mặt?!

Cái bát đĩa kia, quả thực giống như được dùng thước đo chuẩn xác rồi mới ném xuống vậy! "Trời ơi!

Cái này... cái này cũng quá lợi hại rồi?!" "Hóa ra không phải kẻ

phàm ăn tục uống gì, đây là cao thủ a!" "Suỵt!

Mau đừng nói nữa!

Vẫn là về nhà trước đi!

Đừng bàn tán nữa!" Mọi người định giải tán, nhưng không ngờ gã bán rong ngải cứu bên cạnh lại không cam tâm để dòng người tụ tập tan đi như vậy.

Đã liên tục ba ngày rồi!

Cuối cùng hắn cũng bán được hàng!

Tuy mới được năm cây, nhưng chỉ cần đám đông tiếp tục tụ tập, doanh số chắc chắn không thành vấn đề!

Hắn tuyệt đối không thể để dòng người cứ thế tản đi!

Hắn hất mái tóc bết dầu xông lên trước, cái bụng tròn vo nẩy lên nẩy xuống, vênh cái mặt đầy rỗ nói với mọi người: "Các vị gia!

Chúng ta không thể cứ thế rời đi a!

Người ta chỉ có một mình!

Chúng ta là cả một đám người cơ mà!

Sao lại phải sợ hắn chứ?" Bên cạnh có người nhíu mày nhìn hắn.

Ánh mắt kia viết rõ —— Tên này là ai?

Không phải muốn tìm chết chứ?

Rồi nghe người bên cạnh nhíu mày nói: "Ô?

Không phải chứ?

Trần Lỗi, thằng nhãi này vẫn còn ở đây bán ngải cứu thối của mày à?" Có người vừa nghe thấy cái tên này, vội vàng sán lại xem náo nhiệt. "Ái chà chà!

Là thật này!

Lão Tống Trung Y chẳng phải đã bóc phốt ngải cứu nhà mày là đồ giả pha tạp rồi sao?

Mày sao vẫn còn mặt mũi bán thế?" Người nọ nói xong còn nhìn địa hình xung quanh: "Chậc, hóa ra bị bóc phốt trước cửa viện trung y xong, mày lại muốn đến cọ nhiệt độ của Thành Tây Đại Phạn Điếm à?" "Ha ha ha!

Cười chết mất!

Không phải sẽ lại có người biết xem hàng đến nói vài câu, rồi mày lại bảo người ta vu khống mày chứ?" "Ồ!

Là Lão Tống Trung Y chính miệng nói, vậy thì chuẩn không cần chỉnh rồi!

Mọi người nghe rõ chưa!

Tuyệt đối đừng mua đồ của kẻ bán hàng giả mà mặt không đỏ tim không đập này!" Vốn dĩ chỉ muốn châm ngòi, kích động để đám đông tiếp tục duy trì ở đây giữ nhiệt độ, không ngờ lại bị người nhận ra.

Điều này làm Trần Lỗi tức đến nghiến răng nghiến lợi! "Lão ta tính là cái thá gì!

Lão ta chính là ghen tị việc buôn bán của tao tốt, cố ý vu khống tao!" Có người thắc mắc: "Mày buôn bán tốt á?

Tao thấy mày ngày nào cũng bày ngải cứu thành đống, đến tối cũng chẳng vơi đi bao nhiêu mà!" Lời này vừa thốt ra, cả đám cười ồ lên!

Giống như hiệu quả Trần Lỗi mong muốn, nhưng hắn không hề hy vọng mình trở thành trò cười trong mắt đám đông!

Lập tức, hắn nổi giận: "Tao chính là người nhà họ Trần!" Đám

đông lại được một trận cười ồ. "Người nhà họ Trần thì sao?" Trần Lỗi tức tối nói: "Tao là người nhà họ Trần, tao giữ chữ tín!" Đám đông cười ngặt nghẽo. "Người nhà họ Trần can hệ gì đến việc mày giữ chữ tín?!" "Đúng đấy!

Trước kia tên Trần Lại Tử náo loạn chợ vì trộm cắp chẳng phải cũng là người nhà họ Trần sao?

Còn lý trực khí tráng nói mình không trộm!" "Đồ đạc đều bị người ta lục ra được rồi!

Còn mẹ nó già mồm cãi cố!" "Ha ha ha ha!

Cười chết mất, cho nên nói người nhà họ Trần đều thích giảo biện phải không?" "Suỵt!

Đừng nói vơ đũa cả nắm thế!

Người nhà họ Trần không gánh cái nồi này!

Đều là mấy con sâu làm rầu nồi canh thôi!" "..." Tô Thần ở trên tầng năm vừa ăn vừa nghe tiếng ồn ào bên dưới.

Hắn nghe thấy bên dưới một câu "người nhà họ Trần", hai câu "người nhà họ Trần", mày hơi nhíu lại.

Hắn nghĩ đến Trần Bì A Tứ.

Nhớ trong bút ký, ban đầu nói Trần Tứ Gia lúc trẻ không hiểu thế nào là sinh sát.

Chỉ là nhìn người không thuận mắt liền giết!

Người cản đường cũng giết!

Người khác tìm tới cửa, vẫn giết!

Nói trắng ra, chính là một cỗ máy giết chóc không có tình cảm.

Nhớ mang máng về sau có người giúp hắn viết một tấm biển?

Giết một người mười văn hay là mấy văn tiền ấy nhỉ?

Sau đó Trần Bì đại gia mới yên ắng hơn một chút.

Mà trong câu chuyện của Lão Cửu Môn, đối với những thứ này đều có sự sửa đổi.

Coi như là ưu hóa hình tượng nam chính?

Mặc dù Tô Thần cảm thấy việc này hoàn toàn không cần thiết.

Bất quá trong đầu biên kịch chứa mấy thứ kỳ quái gì, người thường sao có thể hiểu được chứ?

Chương 427

Tuy nhiên, hắn vẫn tò mò.

Trần Bì giỏi giết người, đó là giai đoạn sau này bị thuần phục ra chút nhân tính, không còn giết người như ngóe nữa mới gia nhập nghề đạo mộ.

Quan trọng là so với biểu hiện lúc ở cùng Ngô Tà bọn họ.

Bản thân lão ta đã tích lũy không ít kiến thức liên quan đến đạo mộ, có thể nói là nhận thức cực kỳ phong phú.

Dẫn đến việc một người như vậy, một cuộc đời truyền kỳ như vậy, khiến lão định sẵn không thể chết an lành trong thời thế yên ổn.

Haizz, lão già này cũng khá đáng tiếc...

Còn chưa nghĩ xong.

Đoàng!

Bên dưới truyền đến một tiếng súng nổ vang trời.

Tô Thần lúc này mới tò mò.

Sao ở cái chỗ này lại có người dám cầm súng ra oai nhỉ?!

Đây chẳng phải là chuyện mấy kẻ phố chợ đấu võ mồm thôi sao?

Nhưng lắng tai nghe kỹ, người đến không chỉ là một hai người!

Hơn nữa còn nghe thấy cái giọng điệu cực kỳ đặc thù và đáng ghét kia.

Trong nháy mắt khiến Tô Thần nhớ lại khoảng thời gian này, những chuyện xảy ra trên mảnh đất này!

Chó chết!

Đám gia hỏa này thật sự xuất hiện!

Hắn vừa nghĩ đến những việc đám chó má kia làm ra liền giận sôi máu, trực tiếp bóp nát chén trà.

Dọa cho tiểu nhị đang bưng món sợ đến mức lăn từ trên lầu xuống.

Vẫn là ông chủ to gan lớn mật đi lên hỏi thăm xem có chuyện gì.

Lão không dám đắc tội vị đại năng nhiều tiền này chút nào!

Doanh thu ba ngày nay gần bằng cả tháng!

Lão đơn giản là lãi to!

Nằm mơ cũng muốn Tô Thần thường trú trong quán luôn cho rồi!

Không ngờ dường như vì tiếng ồn bên ngoài làm hắn mất hứng ăn uống.

Điều này làm ông chủ sầu thúi ruột. "Cái đó... hay là tôi bây giờ cho người đuổi đám bên ngoài đi nhé!

Ngài cứ tiếp tục dùng bữa!" Nhưng Tô Thần lại đứng dậy, đi đến bên cửa sổ.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào phía sau đám đông, sáu người ăn mặc có chút kỳ quái đang bị quần chúng nhìn với vẻ ngỡ ngàng.

Mà khi hắn nhìn thấy người đàn ông đứng cuối cùng, Tô Thần hiếm khi ngẩn người một chút.

Trần Lập An.

Hắn không ngờ tên này sau khi rời khỏi địa cung lại mất tích, hóa ra là đi đầu quân cho người Oa!

Người Oa a!

Đó chính là loài sâu mọt vạn ác từng hiện diện trên mảnh đất này!

Khoan đã... hiện tại chính là "từng".

Những chuyện từng xảy ra trong ký ức của hắn chính là bắt đầu vào thời điểm này!

Cũng chính đám người này đã nhắm vào những thứ trong hầm mỏ, từ đó tìm kiếm không ít dân chúng đưa vào chỗ chết! "Đừng nháo nữa!

Làm gì thì làm đi!" Người nói chuyện là con trai của quân phiệt địa phương, Mai Lương.

Ông chủ nhíu mày giới thiệu người này cho Tô Thần.

Đại khái là cả nhà này đều không có lương tâm.

Từ sau khi quyền lực phân tán, cả nhà bọn họ cứ thế chiếm cứ cái thành nhỏ này ức hiếp bá tánh, không chuyện ác nào không làm!

Cũng chính vì điểm này mà bá tánh nghe tiếng đã sợ mất mật, không dám so đo nhiều.

Sau tiếng súng này, mọi người đều lo sợ rước họa vào thân, vội vàng giải tán ai về nhà nấy.

Ngay lúc ông chủ tưởng rằng mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc, có thể thở phào nhẹ nhõm thì đám người kia lại đi thẳng về phía cửa quán cơm! "Trời ơi?!

Đùa cái gì vậy?!" Ông chủ hoảng loạn đi qua đi lại, đủ thấy lão sợ hãi tên Mai Lương này thế nào.

Mà Tô Thần vẫn đang đánh giá đám người này.

Trong sáu người, chỉ có ba người lộ mặt, ba người còn lại đều đội mũ.

Một nữ, năm nam.

Đội hình như vậy không thường gặp.

Đặc biệt là phụ nữ lại đi ở vị trí chủ chốt, càng không thường gặp.

Bất quá nghĩ đến cô em gái từng khuấy đảo cả một hành động giờ đã thi cốt vô tồn, Tô Thần nhếch miệng cười đầy ẩn ý.

Hứng thú lớn nhất của hắn vẫn là Trần Lập An.

Là người đứng đầu thế hệ mới của giới đạo mộ trong thế giới này, hắn rất tò mò tên này làm sao sống được đến hơn năm mươi tuổi. "Ông chủ, ông cho bọn họ vào đi, tôi giúp ông xử lý." Xử lý?!

Ông chủ nghe vậy chân cũng mềm nhũn. "Cái... cái này không thể xử lý a!

Mai Lương mà xảy ra chuyện gì, bố hắn sẽ giết cả quán cơm chúng ta chôn cùng mất!" Tô Thần bất đắc dĩ cười cười.

Hắn biết ông chủ chắc chắn đã hiểu lầm ý mình.

Nhưng nghe câu này, coi như cũng hiểu được.

Tại sao năm đó Tống Di Phi bản thân hại chết bao nhiêu người lại không có nửa điểm tự giác.

Hóa ra ở thời đại này, giết người cũng giống như chặt cải trắng thôi sao?

Thảo nào trong bút ký, Trần Bì A Tứ giết người lại mạnh tay như vậy!

Đương nhiên, điểm này làm Tô Thần có chút kích động là vì kẻ hắn muốn giết không phải người bản địa.

Rất hiển nhiên, hiện tại đối phương đang thể hiện thế xâm nhập.

Theo hệ thống nói, chỉ cần hắn không dòm ngó tuyến chính phát

triển của thế giới, không tính toán xem sau khi mình tiến vào thế giới sẽ xảy ra thay đổi gì, thì những việc hắn làm sẽ không ảnh hưởng đến sự phát triển của thế giới này.

Nói trắng ra, bản thân hắn đối với xu thế phát triển đại thể đã có sự hiểu biết.

Đã thấy sự xuất hiện của người Oa, chứng tỏ quân phiệt địa phương hiện tại hẳn là đã cấu kết với đối phương.

Chương 428

Nếu không cái tên Mai Lương kia cũng sẽ không chó săn hầu hạ tiền hô hậu ủng cho người ta như vậy.

Mà ông chủ vì người ta đã hò hét bên dưới, bất đắc dĩ chỉ có thể cho tiểu nhị mời người vào!

Không ngờ, sắp xếp ở dưới lầu người ta lại không hài lòng!

Nhất định phải lên tầng năm!

Tầng năm!

Đó cũng là tổ tông đấy!

Ông chủ dở khóc dở cười, ngăn cản không được, chỉ có thể để Mai Lương và đám người kia lên tầng năm.

Vốn tưởng rằng sẽ trực tiếp thấy một cái bát bay tới, đập chết tươi tên Mai Lương.

Lại không ngờ, Tô Thần rất thản nhiên ngồi ăn cơm.

Trên mặt bàn đã chồng chất một đống bát đĩa cao ngất.

Mai Lương nhìn thấy cảnh tượng này, cả người cũng ngây ra. "Vãi!

Mày ăn cũng khỏe gớm nhỉ!

Cư nhiên ăn nhiều thế này?!" "Thảo nào ông chủ không cho lên, hóa ra mày dọa người như vậy!" Đám người đi cùng hắn rõ ràng cũng bị cái thế ăn uống này làm cho giật mình.

Tô Thần trực tiếp không thèm để ý, tiếp tục ăn phần của mình.

Nhưng khóe miệng hắn lại nhếch lên một nụ cười lạnh.

Bởi vì dù cực kỳ kìm nén, hắn vẫn nghe được tiếng hít khí lạnh kinh hãi của Trần Lập An.

Thằng cháu này, nhìn thấy là hắn mà vẫn còn nhịn được, giả vờ không quen biết!

Có chút thú vị!

Mai Lương cũng là kẻ dễ tính, thấy Tô Thần hoàn toàn không có ý định để ý đến mình, liền trực tiếp ngồi xuống bên cạnh, bảo ông chủ nhanh chóng lên món, đừng làm lỡ nhã hứng của quý tân. "Quý Tân?

Đó không phải là chó sao?" Tô Thần lạnh lùng lên tiếng, ngữ khí không chút dao động.

Nhưng âm thanh khiến người ta không rét mà run.

Ánh mắt của bàn đối diện trong nháy mắt đồng loạt đổ dồn về phía này.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Mai Lương trực tiếp xù lông, rút súng chĩa thẳng về phía Tô Thần: "Mày mẹ nó nói cái gì đấy!

Mấy vị này là quý tân cha tao đặc biệt mời đến!

Mày ăn mặc kỳ quái thì thôi đi!

Nói chuyện không có não à!

Tin tao bắn bỏ mày không!" Trần Lập An không nhịn được lại run lên một cái.

Hắn nhớ tới chuyện trong mộ trước đó!

Tốc độ kia, hắn là không sợ đạn đâu nhỉ?!

Nếu Tô Thần nổi giận giết sạch người ở đây, chẳng phải hắn cũng khó thoát một kiếp?!

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng kích động lên tiếng: "Mai tiên sinh!

Ngài bình tĩnh một chút, chỗ chúng ta có một giống chó gọi là Quý Tân khuyển!

Vị tiên sinh này tưởng ngài nói loại chó đó thôi!" Hửm?

Lời này khiến Tô Thần không nhịn được phải nhìn tên này bằng con mắt khác.

Cho dù là tên một giống chó, thì cũng phải rất lâu sau mới du nhập vào.

Hiện tại làm gì có khái niệm này?

Tên này muốn tìm cớ mà cũng nghĩ ra được đến mức này, khiến Tô Thần có chút nghi hoặc, đây là mèo mù vớ cá rán sao?

Hắn muốn thử thăm dò thêm. "Không có, tôi nói quý tân của các người, chính là chó." Hắn mặt vô biểu tình nói, hai chữ cuối cùng cố ý nhấn cực mạnh.

Nghe đến đây, Trần Lập An mới chợt phản ứng lại.

Trong đám người Tô Thần mắng, cũng có cả hắn.

Hắn đột nhiên suy sụp.

Đây là Tô Thần sau khi thoát chết, phát hiện hắn hoàn toàn không có ý định chờ đợi hay cứu mình, nên mới nảy sinh ý định báo thù sao?

Đây chính là con đường tất yếu để hắn sau này phi hoàng đằng đạt a!

Nếu cứ thế bị người ta hủy hoại!

Hắn tuyệt đối sẽ không cam lòng!

Hắn sẽ oán hận tên này cả đời!

Nghĩ đến đây, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, thần tình oán hận nhìn về

phía Tô Thần.

Nhưng không ngờ có một thứ còn nhanh hơn!

Đoàng!

Trong khoảnh khắc hắn ngẩng đầu, Mai Lương thẹn quá hóa giận đã nổ súng về phía Tô Thần.

Mà phát súng này thậm chí khiến Trần Lập An có chút chờ mong.

Bởi vì hắn nghĩ, nếu có thể bắn chết Tô Thần, không chừng mọi thứ trong tương lai đều có thể diễn ra như dự tính!

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, người bằng da bằng thịt ngay trước mặt lại cứ thế bốc hơi!

Cho dù đã dự liệu trước, hắn biết Tô Thần hẳn là có thể né tránh.

Nhưng khi chuyện này thực sự xảy ra ngay trước mắt mình!

Tất cả những điều này lại khiến hắn hoàn toàn không có cách nào chấp nhận được!

Trên đời tồn tại loại người như vậy, thật sự hợp lý sao?

Còn có thể cho những kẻ không có chút tài năng nào như bọn hắn một con đường sống không?!

Choang!

Ngay khi mọi người đang ngẩn ra, cái bàn sau lưng bọn họ đột nhiên bị lật tung!

Mà Tô Thần đã đứng sừng sững ở đó, trong tay khiêu khích cầm một cục sắt vụn đen sì.

Mai Lương mờ mịt nhìn sang.

Một lúc lâu sau, hắn mới chợt bừng tỉnh —— Đó mẹ nó là súng của hắn!

Súng của hắn sao lại bị tên kia cướp mất, còn bóp nát thành sắt vụn thế này!

Nhưng khoảnh khắc ý nghĩ này sinh ra, ngay cả bản thân hắn cũng ngây dại.

Khẩu súng kia bầu bạn với hắn đã lâu, độ cứng thế nào hắn rõ hơn ai hết!

Phải là người thế nào mới có thể bóp khẩu súng thành sắt vụn?!

Quan trọng là cả quá trình diễn ra chỉ trong chớp mắt!

Chương 429

Tên này làm sao làm được?

Là quái vật sao?!

Nhưng trông lại rất...

ừm, rất tuấn tú!

Bốp!

Ngay trước mặt mấy người, Mai Lương trở tay tự tát mình một cái thật mạnh!

Tên này là kẻ gây chuyện!

Mẹ kiếp, sao hắn có thể nhìn kẻ gây chuyện mà phát ngốc chứ!

Thậm chí, trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn còn nảy sinh tâm thái muốn thần phục!

Giống như người đứng trước mặt là một quân vương uy nghiêm vô cùng vậy.

Đám người đi cùng đều mờ mịt nhìn hắn.

Bọn họ không hiểu tại sao Mai Lương lại như lên cơn động kinh.

Đặc biệt là Trần Lập An, càng cảm thấy mình như đứng sai hàng ngũ!

So sánh thế này, bọn họ hoàn toàn ở thế yếu.

Quả thực y hệt tình cảnh trong mộ thất miêu sát đám người Bạch tiên sinh!

Trần Lập An hoảng rồi, hắn chỉ có thể vội vàng chào hỏi Tô Thần: "Tô tiên sinh!

Hiểu lầm!

Hiểu lầm a!

Chúng tôi chỉ là đến ăn bữa cơm mà thôi!" Tô Thần hơi nhíu mày, hắn không ngờ tên này lại có gan bắt chuyện với mình.

Nhưng điều này chẳng quan trọng chút nào.

Hắn chỉ tùy tay ném cục sắt vụn trên tay xuống đất.

Ực —— Ngay cả ông chủ đang đứng bên dưới lúc này cũng không nhịn được run lên cầm cập.

Nghe động tĩnh bên trên, đúng là dọa người.

Đặc biệt là hai bên đối với lão mà nói, thực ra đều không phải đối tượng dễ chọc!

Nhưng không có tiếng súng như dự đoán thật sự là quá tốt rồi!

Chỉ cần không chết người!

Hôm nay bắt lão làm gì cũng được! "Không có gì hiểu lầm, đây chỉ là dắt theo mấy con chó đến thôi." Tô Thần không hề có ý định sửa lại lời nói của mình, ngược lại còn nhìn ba kẻ ở giữa nhấn mạnh lại một lần nữa.

Bầu không khí trong nháy mắt lại trở nên sầm xuống.

Huệ Xuyên Tử với đôi mắt đẹp nhíu lại đầy vẻ không vui nhìn người đàn ông trước mặt cứ liên tục nhục mạ mình là chó.

Ả không hiểu lắm.

Ít nhất cho đến nay, những người ả tiếp xúc ở bên này đều cung kính với ả!

Nhiệm vụ vẫn luôn tiến triển rất thuận lợi.

Hiện tại vẫn đang ở giai đoạn giữa.

Chỉ cần sau này lấy được đồ vật an toàn!

Thì khi trở về ả nhất định sẽ nhận được sự khen thưởng vô thượng!

Kỳ lạ là, ả vẫn luôn rất chú trọng giữ gìn danh tiếng.

Gặp bá tánh đều sẽ thiện tâm tặng chút đồ vật nhỏ.

Lẽ ra chưa từng để ai phát hiện kế hoạch của mình mới đúng!

Tại sao người đàn ông trước mặt lại có thái độ chán ghét ả đến cực điểm như vậy? "Vị tiên sinh này, xin hỏi giữa chúng ta có hiểu lầm gì sao?

Tôi mới đến Đại Việt không lâu..." Tô Thần cười lạnh một tiếng.

Mới đến không lâu?

Nếu không phải vì đám sâu bọt được thả vào này, cũng không đến mức xuất hiện một sự đứt gãy văn hóa do nhân tạo!

Càng không cần chết nhiều người như vậy, đúc nên một giai đoạn địa ngục trần gian!

Điều đáng nói là, Tô Thần bấm đốt diễn mệnh tính toán, mệnh cách của ả đàn bà này cũng rất mạnh.

Hơn nữa còn là mệnh phú quý!

Mà khi hắn tính ra trong mệnh ả đa sát phạt, lại gắn chặt với phú quý, nộ ý ngập trời trong mắt Tô Thần lần đầu tiên không áp chế được nữa!

Phú quý đó chính là dùng đầu người trên mảnh đất này tích lũy lên chứ gì?!

Hắn không tự chủ được siết chặt nắm đấm, lần đầu tiên, hắn muốn giết một người đến thế!

Lại không ngờ, ngay lúc hắn sắp bạo tẩu, trong đầu vang lên âm thanh nhắc nhở đã lâu không gặp của hệ thống. 【Đinh!

Giám sát thấy nhân vật này có liên quan đến nhiệm vụ, để nhiệm vụ có thể thành công đạt thành, xin túc chủ cân nhắc kỹ lưỡng.】 Sát tâm vừa bùng lên mãnh liệt, trong nháy mắt này liền tiêu tán.

Tô Thần thắc mắc tại sao một người như vậy lại có thể dính dáng đến nhân vật mục tiêu của mình.

Hắn đã để Tiểu Bạch tìm kiếm trong cái thành nhỏ này ba ngày rồi.

Tiểu Bạch không thu hoạch được gì, còn mệt đến mức tiêu hao rất nhiều thức ăn.

Mà đám người đối diện đã bị dọa cho ngây dại.

Vừa rồi bọn họ thực sự cảm nhận được sát ý ngập trời từ trên người Tô Thần!

Giống như đối mặt với quái vật bước ra từ địa ngục, Trần Lập An thậm chí muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ!

Bởi vì dù ở trong địa cung, hắn cũng từng tận mắt thấy dáng vẻ giết người của Tô Thần!

Nhưng lúc đó hắn vẫn sóng yên biển lặng.

Còn vừa rồi, cơn giận dữ điên cuồng ập tới dù mặt hắn không chút biểu tình, quả thực khiến Trần Lập An cảm giác mình cũng sắp bị giết chết vậy!

Người cảm nhận chân thực nhất chuyện này, hẳn là Huệ Xuyên Tử.

ả đã không thể làm ra bất kỳ động tác nào, toàn thân như bị xiềng xích vô hình trói chặt.

Ngay cả há miệng cầu cứu cũng cảm thấy vô cùng gian nan!

Người đàn ông trước mặt này là ai?!

ả càng muốn tìm cơ hội hỏi Trần Lập An cho rõ!

Đáng tiếc hiện tại toàn thân đều khó cử động!

Mà Tô Thần ngay giây sau lại phất tay một cái, thu hết cơm canh thừa trên bàn vào không gian tùy thân.

Sau đó hắn làm như không có chuyện gì đi xuống lầu.

Rất nhanh, tiểu nhị cũng xấu hổ đi lên, nói với sáu người vẫn đang cứng đờ: "Cái đó... vị gia vừa rồi đã gói hết cơm canh làm xong và cả nguyên liệu nhập về của quán...

Chương 430

Hôm nay đã không còn gì để nấu nữa rồi, mấy vị hay là ngày mai quay lại nhé?" Lời này lẽ ra phải do ông chủ lên nói.

Nhưng ông chủ làm gì có cái gan đó mà lên!

Tiểu nhị nói xong, thấy mấy người đều không có phản ứng gì, chỉ có thể kiên trì tiến lên chọc nhẹ vào Mai Lương đang cầm đầu. "Cái đó, Mai thiếu gia..." Vừa chọc xong, lời còn chưa dứt, Mai Lương trong nháy mắt cử động!

Đồng thời kích động thở hổn hển! "Tao thảo!

Dọa chết ông mày rồi!" Đồng thời hắn còn vội vàng lay những người khác!

Mấy người kia tình trạng cũng giống hắn, đều bị dọa đến mức không cử động được.

Tên tiểu nhị này mà lên muộn thêm một lúc nữa thì ôi thôi!

Không chừng bọn họ đã nín thở chết ở đây rồi!

Nhìn bộ dạng thở hồng hộc của mấy người, tiểu nhị càng ngơ ngác.

Tình huống gì thế này?

Vị Tô tiên sinh kia người rất tốt mà!

Trước khi đi còn thưởng cho bọn họ mỗi người một đồng đại dương!

Thời đại này, ông chủ ra tay hào phóng như vậy thực sự không nhiều!

Chỉ là sáu người trước mặt tại sao lại biểu hiện sợ hãi như vậy,

tiểu nhị vẫn có chút rén.

Mà Mai Lương lúc này đã tức đến cực điểm! "Mẹ kiếp!

Đây là yêu ma quỷ quái gì vậy!

Trần tiên sinh!

Ông quen hắn, nói xem rốt cuộc là chuyện gì?!" Trần Lập An vừa mới hoàn hồn, bản thân hắn cũng tương đối mờ mịt.

Nhưng cũng chỉ có thể kiên trì nói: "Tô tiên sinh là quý nhân tôi gặp khi xuống mộ trước đó, tôi vốn tưởng ngài ấy đã táng thân trong mộ, không ngờ... ngài ấy vẫn sống sờ sờ!" Mai Lương càng giận, hắn tưởng vừa rồi bọn họ bị vạ lây là vì Trần Lập An. "Vậy ông có thù với hắn à?!

Trước kia ông lừa người ta trong mộ?

Bây giờ người ta đến tìm ông báo thù?!

Nhưng mẹ kiếp, tại sao lại nhắm vào bọn ông đây chứ?!" Mắt thấy Mai Lương sắp sửa giáng một cái tát nảy lửa vào mặt Trần Lập An, đám người làm vội vàng lao lên can ngăn: "Ây ây ây, Mai thiếu gia!

Có chuyện gì thì từ từ nói!

Có chuyện gì thì từ từ nói ạ!" Thấy Mai Lương đang định lao vào đánh mình đã bị giữ lại, Trần Lập An lúc này mới vuốt lại mạch tư duy.

Cuối cùng, hắn chỉ thẳng vào Huệ Xuyên Tử đang đứng bên cạnh, nộ khí quát: "Tô tiên sinh là nhắm vào cô ta!" "Tô tiên sinh từng cứu tôi ở trong mộ, ngài ấy giết người chỉ trong nháy mắt, vừa rồi nếu ngài ấy muốn thì chúng ta bây giờ đều đã là thi thể rồi!" Cho dù hắn được đám người này cứu thì đã sao?

Bọn họ chẳng qua chỉ là quan hệ hợp tác, tiếp theo hắn chỉ cần đi đến địa điểm đã hẹn, giúp bọn họ tìm đồ vật là xong!

Về sau thì đường ai nấy đi!

Nhưng vừa rồi!

Cả đám bọn họ suýt chút nữa đều bị người phụ nữ này hại chết!

Hắn không hiểu!

Vì sao Tô Thần vốn dĩ chẳng thèm để ý đến kẻ vong ân phụ nghĩa, bỏ mặc ân nhân để chạy trốn như hắn, trước đó lại biểu hiện ra bộ dạng kia!

Đó giống như là huyết hải thâm thù không đội trời chung vậy!

Điều này khiến hắn cảm giác bản thân trong mắt Tô Thần, đến con kiến cũng không bằng!

Cảm giác thất bại ê chề như vậy khiến hắn càng thêm não nề!

Hắn cũng muốn trở nên mạnh mẽ!

Mạnh mẽ đến mức ít nhất có thể đủ tư cách để nói chuyện với Tô Thần!

Tuy không biết phải mạnh đến mức nào mới được coi là đủ, nhưng vì chuyện hôm nay, trong lòng hắn lúc này đã lại bùng lên một ngọn lửa đấu chí!

Nghĩ đến đây, hắn chợt như nghĩ ra điều gì, quay sang mấy người vẫn chưa kịp phản ứng, lại nói: "Khẳng định là mục tiêu giống nhau!

Vị Tô tiên sinh kia có thể khám chỉ diễn mệnh, năng lực thông thiên!

Ngài ấy chắc chắn đã tính ra mục đích của các người là gì!" Nhưng mục đích của bọn họ rốt cuộc là gì?

Trần Lập An thực ra cũng không biết.

Bởi vì hắn chẳng qua chỉ là ba ngày trước, sau khi chạy trốn khỏi cổ mộ, hoảng loạn tìm sai đường, do đó mới xông vào doanh trại của đối phương.

Tuy sau đó được cứu, nhưng cũng bị đối phương khảo vấn một hồi, cuối cùng họ mới tin hắn thực sự là người từ trong khu rừng núi kia đi ra.

Cũng không biết là duyên cớ gì, trong doanh trại kia dường như còn có nhân vật lợi hại hơn.

Người đó hỏi một số vấn đề góc độ khá hiểm hóc, nhưng đều liên quan mật thiết đến việc hạ mộ.

Trần Lập An lúc đó chỉ có thể đem những lời mình nghe được từ chỗ Bạch tiên sinh thuật lại từng cái một.

Vốn tưởng rằng đối phương có thể sẽ cảm thấy mình đang nói dối.

Nào ngờ, đối phương trực tiếp bỏ ra số tiền lớn để thuê hắn giúp đỡ.

Nhưng cứ như vậy hai ngày trôi qua, bọn họ chẳng làm gì cả, chỉ loanh quanh trong thành mà thôi.

Không ngờ hôm nay, Huệ Xuyên Tử này đột nhiên lại muốn đến Đại Phạn Điếm ở thành Tây ăn cơm!

Mai Lương vốn thích nịnh nọt đương nhiên là tranh nhau dẫn đường.

Nhưng... lại khéo như vậy.

Một địa điểm bất ngờ, cứ thế chạm mặt Tô Thần.

Giống như là Huệ Xuyên Tử nhận được tin tức gì đó, chính là lao

thẳng đến chỗ Tô Thần vậy!

Cuối cùng cũng nghĩ thông suốt điểm này, Trần Lập An có chút hoảng sợ nhìn mấy người trước mặt.

Nhưng đối phương cũng đang rất hoảng loạn. "Mục đích?

Không có mục đích gì cả!

Mai thiếu gia biết mà, chúng tôi lần này đến chính là để bàn chuyện hợp tác!" Huệ Xuyên Tử nói, nhưng lại có cảm giác đang cố tỏ ra trấn định.

Mai Lương buồn bực.

Quả thực sát ý ngập trời của Tô Thần trước đó chính là nhắm vào phía sau hắn.

Hiện tại bị Trần Lập An chỉ điểm như vậy, lại nhìn biểu hiện của Huệ Xuyên Tử, hắn cảm giác tám chín phần mười Huệ Xuyên Tử có vấn đề.

Hắn chỉ có thể quay đầu cau mày nói: "Huệ Xuyên Tử tiểu thư trước đây từng đắc tội với tên kia sao?" Huệ Xuyên Tử vội lắc đầu như trống bỏi: "Tôi không quen biết hắn mà!

Hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt!" Câu nói này, Trần Lập An cảm giác có chút quen thuộc.

Giống như đã từng nghe thấy ở đâu đó rồi.

Trước mắt hắn thoáng qua một gương mặt xinh đẹp - Tống Di Phi.

Chương 431

Người phụ nữ xinh đẹp hàng đầu đó, nhưng cũng cứ thế trơ mắt nhìn làm tế phẩm!

Điều này khiến Trần Lập An theo bản năng đánh giá dung mạo của Huệ Xuyên Tử.

Người phụ nữ này không thuộc kiểu xinh đẹp quá phô trương, nhưng nhìn vào cũng khiến đàn ông cảm thấy rất thoải mái.

Chẳng lẽ...

Tô Thần là sát thủ diệt mỹ nữ?

Chuyên chọn phụ nữ để giết?

Hay là nói trước đây ngài ấy từng bị tuyệt thế mỹ nhân nào đó làm tổn thương, cho nên bây giờ nhìn thấy mỹ nhân nào thuận mắt liền nhịn không được muốn hạ sát thủ?!

Nghĩ đến điểm này, mày Trần Lập An nhíu càng sâu hơn.

Nhưng, trực giác mách bảo hắn Tô Thần cũng không phải loại người sẽ vì chuyện hẹp hòi như vậy mà tùy tiện làm loạn!

Cho nên, vấn đề vẫn là xuất hiện trên người kẻ bên cạnh mình!

Có điều thấy Huệ Xuyên Tử sống chết không nhận, Trần Lập An vẫn vội đỡ lời: "Vậy hẳn là vấn đề của Tô tiên sinh rồi!

Tôi nhớ trước đây Tô tiên sinh từng trong nháy mắt giết chết bốn người trong mộ!

Có khả năng là giết người nhiều quá, bây giờ gặp người liền muốn động thủ chăng!" Huệ Xuyên Tử gật đầu mặc nhận.

Ngược lại Mai Lương lại nổi nóng: "Mẹ kiếp, vừa rồi mày còn

nói tên kia có thể khấp chỉ diễn mệnh cơ mà!" Trần Lập An chỉ có thể nói bừa: "Thì có thể khấp chỉ diễn mệnh mà!

Nhưng tôi cũng không biết ngài ấy có phải lúc nào cũng tính toán hay không!

Trọng điểm là các ngươi vừa rồi cũng cảm nhận được tên kia khủng bố đến mức nào rồi chứ?!

Phản ứng đầu tiên của tôi chắc chắn là cảm thấy bên chúng ta có vấn đề a!" Lời này vừa thốt ra, mọi người đều im bặt.

Bởi vì lời này có lý.

Vừa rồi nói bọn họ suýt chút nữa bị dọa chết cũng không quá đáng.

Lúc này, tùy tùng của Huệ Xuyên Tử dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, kéo Huệ Xuyên Tử sang một bên.

Mai Lương vẫn tranh luận không thôi với Trần Lập An.

Nhưng đây dù sao cũng là tầng năm của tiệm cơm.

Cơm không ăn được, bọn họ tiếp tục ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Sau khi đỏ mặt tía tai tranh luận với Trần Lập An một hồi mà không lại, Mai Lương tức tối đi xuống lầu.

Mà bên kia, Huệ Xuyên Tử đã nói chuyện xong với cấp dưới.

Thấy Trần Lập An đang nhìn sang không chút che giấu, hai người thần tình mất tự nhiên nhìn lảng sang chỗ khác, sau đó mới thong thả đi tới. "Trần tiên sinh, theo những lời anh nói trước đó, sự miêu tả của anh về vị Tô tiên sinh này thật sự là khá mơ hồ đấy!" Trần Lập An nhíu mày.

Trong lòng tuy có chút hối hận vì bản thân bị kích động mà bại lộ

hoàn toàn, nhưng hắn cũng không quá hối hận!

Bởi vì Tô Thần còn sống!

Nếu như tiếp theo còn có thể tiếp tục tiếp xúc với Tô Thần, hắn có dự cảm, bản thân vẫn có thể bước lên con đường mình hằng mong ước!

Thế là hắn cười lạnh với Huệ Xuyên Tử: "Cô sẽ miêu tả rõ ràng tường tận toàn bộ về một người mà cô nghĩ đã chết sao?" Câu này khiến Huệ Xuyên Tử cứng họng.

Nhưng dù sao cô ta cũng rất có kinh nghiệm hỏi chuyện, ngay lập tức lại nói: "Vậy sau này có thể cùng chúng tôi bàn bạc kỹ hơn về những chuyện liên quan đến vị Tô tiên sinh này không?

Đương nhiên, sẽ không để anh lãng phí thời gian đâu!

Thêm một trăm đồng bạc nữa!" Một trăm đồng đại dương?!

Giá cả như vậy khiến Trần Lập An có chút đứng không vững.

Hắn và Tô Thần chẳng qua chỉ chung đụng vài tiếng đồng hồ!

Trong lúc đó thậm chí còn chẳng nói chuyện được mấy câu (những thứ Tô Thần nói đều quá cao siêu, hắn chỉ có nước nghe).

Như vậy thì số tiền này có cầm chắc không?

Nhưng hắn thực sự chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy!

Trước đó hắn nghe Tống Di Phi giới thiệu qua, cô ta nói Tô Thần không phải là người của thế giới này.

Cũng có nghĩa là Tô Thần vừa xuất hiện liền gặp hắn.

Nhưng hiện tại Tống Di Phi đã chết.

Cho nên tính toán sơ qua, trên thế giới này người quen biết Tô Thần có phải chăng chỉ có mình hắn?

Dù sao những người khác đã vĩnh viễn bị chôn vùi trong địa cung rồi!

Nghĩ đến đây, gan hắn bỗng nhiên lớn hơn.

Nếu thực sự là như vậy, thì cho dù hắn chỉ biết một chút xíu tin tức, đó cũng là sự giúp đỡ to lớn đối với người phụ nữ trước mặt!

Hắn lập tức nhếch mép cười nhạt: "Thêm năm mươi đồng nữa!" Huệ Xuyên Tử sững người, hiển nhiên tưởng rằng Trần Lập An nói tin tức chỉ cần năm mươi đồng bạc là được.

Nhưng Trần Lập An lại lắc đầu: "Tôi nói là trên cơ sở một trăm đồng bạc, cộng thêm năm mươi đồng nữa!

Tin tức liên quan đến Tô tiên sinh, tôi muốn một trăm năm mươi đồng bạc!" Đây quả thực là công phu sư tử ngoạm!

Huệ Xuyên Tử cũng không ngờ người đàn ông trông có vẻ nhu nhược thật thà trước mặt lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Nhưng xét thấy uy áp mà Tô Thần mang lại trước đó thực sự quá mạnh mẽ, cô ta vẫn phớt lờ ánh mắt phản đối của thuộc hạ, đồng ý yêu cầu này.

Ngay lập tức bảo thuộc hạ đi lấy ngân nguyên. "Được rồi, tôi đã đồng ý yêu cầu của anh, bây giờ anh có phải cũng nên nói rõ cho tôi biết về chuyện của Tô tiên sinh này rồi không?" Trần Lập An thong thả kể lại toàn bộ quá trình.

Nhưng mới nói được một nửa, bên ngoài liền truyền đến tiếng la hét chói tai.

Đám đông trong nháy mắt vây kín lại, nhưng không nhìn rõ thứ đang bị vây quanh là gì!

Bọn họ chỉ có thể xuống lầu xem trước.

Mà không ngờ là Mai Lương vẫn chưa đi!

Thấy mấy người đi xuống, hắn cạn lời nói: "Chỉ là một cái xác chết mà thôi, không hiểu sao vừa rồi còn cử động, bây giờ lại không động đậy nữa rồi!" Hả?

Trần Lập An nghe miêu tả này lập tức cảnh giác!

Bởi vì trước đó ở trong địa cung, hắn nhìn thấy những đồng đội xác sống lao lên cũng giống như vậy!

Trước tiên là bất động!

Nhưng rất nhanh sẽ lại vồ lên, cắn xé người khác đến chết!

Hình ảnh huyết tinh tàn bạo đó khiến hắn bây giờ vẫn cảm thấy sợ hãi!

Bên cạnh, Huệ Xuyên Tử rõ ràng cảm nhận được biểu hiện bất thường của hắn, lập tức nắm lấy cổ tay hắn hỏi: "Có phải anh biết gì không!" Trần Lập An chỉ có thể đem chuyện về xác sống trong địa cung nói cho mọi người: "Tô tiên sinh gọi loại quái vật này là Tống tử!

Tuy tôi cũng không biết cái gì gọi là Tống tử, nhưng ngài ấy dường như rất quen thuộc với loại quái vật đó!" Đang nói chuyện thì trời đã tối hẳn.

Dân chúng vốn đang xem náo nhiệt thấy chỉ là một cái xác không biết động đậy liền xui xẻo bỏ đi.

Mai Lương nghe xong lời này thì khá ngạc nhiên.

Bởi vì cái xác này bản thân đã thối rữa cao độ rồi, nhưng trước đó hắn tận mắt nhìn thấy!

Cái xác này chính là từ trong ngõ hẻm đi ra!

Sau đó một lúc thì ngã xuống!

Cả quá trình không hề thấy có người dìu đỡ hay hành vi tương tự.

Tức là thứ này giống với Tống tử mà Trần Lập An nói!

Chương 432

Cái xác này chết rồi lại sống lại!

Nhưng hắn không hiểu!

Những kẻ mà Trần Lập An nói đều đã bị chôn vùi sâu trong lòng đất.

Theo lý thuyết thì mặc định là chết rồi chứ?

Tại sao bây giờ trên đường phố lại xuất hiện bóng dáng Tống tử?!

Nhưng Trần Lập An lại nghĩ đến chuyện không hay, hắn vội bảo người làm của tiệm cơm tìm dây thừng thô.

Lao lên phía trước trói chặt cái thi thể đang nằm bất động trên đất lại!

Mấy người bị hành động của hắn làm cho ngớ ngẩn. "Mày làm gì thế?

Một cái xác chết, mày không phải nói nó không động đậy nữa là chết hẳn rồi sao?" Trần Lập An lại nhíu mày sâu hơn: "Tôi nói là trong bóng tối mà không động đậy nữa, đó mới tính là chết hẳn!" Lúc đó Tống Di Phi ríu rít đi theo bên cạnh Tô Thần hỏi đông hỏi tây, hắn đi theo cũng nghe được không ít.

Tống tử sợ ánh sáng, nếu trực tiếp chịu ánh nắng chiếu vào có thể chết ngay.

Hơn nữa mẹ kiếp, trước đó ở trong địa cung cũng là toàn bộ bóng tối, cho dù có đuốc chiếu sáng cũng chỉ tạm thời dọa lui Tống tử mà thôi!

Nhưng kỳ lạ là, vì sao con Tống tử này lại từ chỗ tối đi ra chỗ

sáng?

Tuy rằng mặt trời sắp xuống núi, nhưng vô nghi tình huống ở đây hẳn là không giống như hắn tưởng tượng.

Sự xuất hiện của con Tống tử này báo hiệu có lẽ sẽ có càng nhiều Tống tử xuất hiện!

Nơi này cũng không an toàn nữa!

Nghĩ đến đây, Trần Lập An bất lực nhìn mấy người: "Tình huống này, không chừng chỉ có Tô Thần đại thần mới có thể giải quyết được!" Hả?

Mai Lương cả người đều cạn lời.

Đang bình an vô sự, chẳng có chuyện gì xảy ra, sao Trần Lập An lại cứ làm như không có Tô Thần bọn họ sẽ chết vậy?! "Tình huống gì?

Tao đâu thấy tình huống nghiêm trọng bao nhiêu!" Trọng điểm là trước đó Tô Thần còn động sát tâm với bọn họ cơ mà?!

Tên này hay thật, lại muốn đi cầu xin một người muốn giết mình đến cứu mình.

Mai Lương trực giác cảm thấy Trần Lập An trước mặt chắc là xem kịch bản nhiều quá rồi!

Đang nghĩ ngợi, bỗng một tiếng gầm rú thê lương đến cực điểm từ dưới chân Trần Lập An truyền ra. "Grào!" Mấy người sững sờ!

Bởi vì cái thi thể bị Trần Lập An trói chặt kia, sau khi trời tối hẳn, quả nhiên bắt đầu hoạt động, hơn nữa tư thế dữ tợn muốn vùng thoát khỏi sự trói buộc của dây thừng!

Cảnh tượng này triệt để dọa mấy người ngây dại. "Đây thực sự là Tống tử sao?!

Làm sao làm được?!" "Chuyện này quá ly kỳ rồi!

Tử thi vậy mà còn có thể sống lại!" Quan trọng là chiến đấu lực của cái xác này dường như còn khá mạnh!

Trần Lập An vậy mà có chút không giữ nổi nó.

Mai Lương vội hô hào người lên giúp đỡ.

Mà mùi thối rữa trên người cái xác cũng không nói đạo lý mà chui tọt vào mũi mấy người, khiến họ liên tục buồn nôn!

Huệ Xuyên Tử đứng từ xa nhìn mấy người vì để giữ cái xác kia mà trói nó càng chặt thêm, gân xanh trên trán nổi lên.

Điều này khiến nội tâm cô ta kích động trong chốc lát!

Cô ta nhớ vừa rồi Trần Lập An lúc nói chuyện có nhấn mạnh, nếu bị cắn sẽ bị đồng hóa.

Người sống biến thành người chết?

Nội tâm cô ta trong nháy mắt có thêm một ý nghĩ táo bạo!

Mấy người cùng nhau khiêng cái xác về Mai gia đại trạch.

Lão tử của Mai Lương là Mai Điền Lệ vừa vặn trở về, nhìn thấy đứa con trai không làm việc đàng hoàng của mình lại mang về một người kỳ lạ.

Ông ta trở tay định tát cho một cái hỏi thăm, nhưng liếc mắt nhìn thấy Huệ Xuyên Tử, lúc này mới phản ứng lại đây là chuyện làm cùng Huệ Xuyên Tử.

Lập tức thu lại vẻ tàn nhẫn, hòa khí hỏi Huệ Xuyên Tử: "Đây là đang chơi trò gì thế?" Ông ta vừa nói vừa tò mò tiến lên xem người đàn ông bị trói trên cột.

Theo ánh lửa tới gần, người đàn ông kia rõ ràng biểu hiện ra sự sợ

hãi.

Nhưng Mai Điền Lệ lúc này mới phát hiện sau đầu người đàn ông này có một cái lỗ lớn!

Giòi bọ thi trùng đang cuồn cuộn không ngừng từ bên trong trào ra!

Phát hiện này khiến ông ta sợ đến mức tè ra quần, liên tục lùi lại. "Cái!

Cái thứ gì thế này!" Đám Mai Lương hiện tại đã mệt lả, chẳng còn sức đâu mà trả lời vấn đề này, chỉ có thể yếu ớt cảnh cáo, bảo lão cha nhà mình đừng đụng vào con quái vật đó!

Nhưng mà, có một số người thiên phú chính là càng nhắc nhở càng phản nghịch.

Đấy, cứ càng không nghe cảnh cáo của anh đấy!

Mai Điền Lệ lần đầu tiên bị một cái xác dọa sợ, tự nhiên muốn tìm lại mặt mũi trước mặt con cái, người ngoài và thuộc hạ. "Bà nội nó!

Một cái xác chết thì nháo cái gì?!" Lập tức thuận tay vớ lấy cây dao phay định lao lên chém bay đầu con Tống tử.

Nhưng xui xẻo là chém lệch.

Đầu thì sắp bị chém đứt rồi, nhưng vẫn còn dính một phần da thịt trên cổ.

Mà vì nhát dao chém lệch này của Mai Điền Lệ, dây thừng trói Tống tử cũng đứt luôn.

Con Tống tử cứ thế đầu ngoẹo trên vai, trực tiếp lao về phía Mai Điền Lệ.

Ngay lúc mọi người đều chưa kịp phản ứng, tưởng rằng Mai Điền Lệ sẽ cứ thế bị Tống tử cắn, thì... "Rầm!" Một chân của Tống tử bị vướng vào vòng dây thừng rơi ra từ trên người.

Nó cứ thế ngã thẳng xuống ngay khi sắp chạm vào Mai Điền Lệ, đập mạnh xuống đất!

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Mai Điền Lệ phản ứng lại càng hét lớn kích động.

Mà Tống tử vẫn không cam lòng bò về phía trước.

Cái đầu cứ thế vung vẩy, ma sát trên mặt đất.

Mức độ kinh dị của hình ảnh này trực tiếp làm bà mẹ già của Mai Điền Lệ nghe tiếng động ra xem náo nhiệt sợ đến chết ngất tại chỗ.

Nhưng lúc này ai cũng chẳng màng đến người bên cạnh ra sao nữa.

Trong nhất thời, mấy người luống cuống tay chân lao lên tóm lấy con Tống tử đứt đầu kia, ấn chặt xuống đất.

Lính canh cửa nghe thấy tiếng động chạy vào xem, cả người đều ngẩn ra! "Ngây ra đó làm gì!

Mau đi tìm dây thừng đến giúp!" Mai Lương hét lớn, mấy người lúc này mới vội vàng đi tìm dây thừng trói chặt con Tống tử đầu đứt lìa nhưng chưa rụng hẳn kia lại.

Vốn dĩ Mai Lương định thiêu rụi tên này luôn, nhưng Trần Lập An lập tức ngăn lại: "Không được, nơi chúng ta muốn đi, chắc chắn còn có thứ này!

Hiện tại không biết điểm yếu của thứ này, về sau chúng ta còn gặp chuyện!" Ý của hắn là cứ giữ thứ này lại trước, ít nhất thử nghiệm một chút, tìm ra điểm yếu.

Chương 433

Có mười phần nắm chắc rồi hãy xử lý!

Mà Mai Lương nhìn cái đầu lâu đã bị chém kia vậy mà vẫn nhe nanh múa vuốt kêu gào về phía mình, nhất thời nổi giận, một cước đá bay cái đầu xuống! "Cộp cộp ——" Cái đầu như quả bóng, rất nhanh lăn đi một đoạn khá xa.

Nhưng khi nó dừng lại, vừa vặn không lệch không nghiêng, khuôn mặt lại đối diện với bọn họ.

Ngay khi mọi người cảm thấy đầu đã rụng rồi thì hẳn là phải chết, cái đầu lâu kia vẫn nhe răng trợn mắt hung hãn với bọn họ. "Hít!" "Bà nội nó!

Thứ này rốt cuộc là cái gì vậy!" Mai Lương triệt để cạn lời!

Rất khó tưởng tượng, nếu không có đề nghị của Trần Lập An, rất có khả năng hắn - kẻ đứng xem náo nhiệt nãy giờ - sẽ là người đầu tiên bị cắn!

Sức lực của thứ này lớn đến dọa người!

Rõ ràng nhìn giống một kẻ đã rất lâu không được ăn no! "Chính là Tống tử, người chết sống lại, trong thành có thể xuất hiện một con, thì dự báo khả năng còn có nhiều hơn!

Mai đại soái!

Hay là bây giờ phái người ra ngoài tìm xem!

Thứ này sẽ lây lan, nếu đến lúc đó lây lan ra ngoài, đầy thành đều là nó thì chúng ta cũng không sống nổi đâu!" Trần Lập An lời lẽ thành khẩn nói với Mai Điền Lệ.

Lời này khiến Tô Thần đang ngồi trên mái nhà xem kịch nhếch miệng cười.

Không nhìn ra nha!

Cái tên Trần Lập An này ý thức cũng tiên tiến phết!

Trước đó ở trong địa cung là cố ý tỏ ra thật thà trước mặt mình sao?

Cái đầu óc này rõ ràng dùng rất tốt!

Đặc biệt là lúc hắn bán "tin tức" của mình cho Huệ Xuyên Tử, cái dáng vẻ cò kè mặc cả kia, Tô Thần cũng nhịn không được muốn like cho hắn một cái.

Đúng là trước mặt người khác thì mở miệng ân nhân, ngậm miệng ân nhân.

Nhưng hễ có thể trục lợi thì ra giá cao hơn bất kỳ ai!

Có điều sự xuất hiện của con Tống tử này khiến hắn có chút trở tay không kịp.

Bởi vì đoàn tàu kia còn chưa xuất hiện, cho dù đoàn tàu đó có khả năng mang theo Tống tử ra ngoài, thì cũng không nên ở bên thành Tây này a!

Ga tàu hỏa là ở thành Đông cơ mà!

Nếu một con Tống tử có thể đi bộ qua đây, thì chẳng phải thành Đông đã bị Tống tử hóa toàn bộ rồi sao?

Nhưng sáng nay hắn mới từ thành Đông qua đây.

Hắn vốn định trực tiếp giết qua khu mỏ, lôi Thanh Ô Tử ra trước, xem vấn đề có phải xuất phát từ trên người Thanh Ô Tử hay không.

Sau đó mới từ từ đợi mục tiêu sinh vật qua đây.

Nhưng Hệ thống lại nhắc nhở hắn, hiện tại bắt buộc phải đợi đến khi có đoàn tàu mới có thể hành động, nếu không rất có khả năng sẽ đả thảo kinh xà.

Ý này là gì?

Chẳng phải là nói đối phương cũng biết kịch bản sao, nếu hắn đi trước, đoàn tàu kia sẽ không xuất hiện nữa, đối phương biết tình huống không đúng, rất có khả năng sẽ trực tiếp rời khỏi nơi này, đổi sang địa cung khác.

Hoặc là... trực tiếp về Thanh Đồng Môn.

Đây là dự tính tồi tệ nhất, bởi vì thời gian Thanh Đồng Môn ra vào đều không giống nhau.

Địa điểm cũng không giống nhau!

Nếu để tên kia về lại đó, thì hắn chuyến này coi như công cốc không nói, quan trọng là còn vì sự chênh lệch thời gian và thế giới gây ra biến hóa mà cứ thế cả đời phải truy đuổi đối phương.

Cả đời?

Đương nhiên, hắn nhiều thời gian.

Tùy tiện làm thêm chút nhiệm vụ cũng có thể khiến tuổi thọ của mình tăng lên.

Nhưng thời gian dài chỉ truy đuổi một mục tiêu nhiệm vụ?

Điểm này cũng khiến người ta khá khó chịu a!

Đây chẳng phải là đang nói năng lực nghiệp vụ của hắn không được sao!

Bất lực, sau khi bù đắp xong tổn hại của thân thể, hắn chỉ có thể buổi sáng càn quét quán ăn nhỏ ở thành Nam, buổi tối đến Đại Phạn Điếm thành Tây, lấy lý do dùng thức ăn lấp đầy không gian hư số để

giết thời gian.

Mà tối nay, đám người Trần Lập An vẫn khiến hắn có chút mất hứng.

Có điều, nhìn một lượt xem kịch mà nói, cái Mai gia quân phiệt này đúng là bọn hỗn thế.

Mai Điền Lệ nhìn thì đầu to bụng phệ, chẳng có tài cán gì thực tế!

Nếu không cũng chẳng thể chém trực diện mà cũng không chém đứt nổi đầu Tống tử.

Đặc biệt là để Tống tử suýt chút nữa phản sát, điểm này là tệ nhất!

Cả cái sân này, phóng mắt nhìn đi, có chút bản lĩnh cũng chỉ có Huệ Xuyên Tử và một tên tùy tùng, cùng với Trần Lập An.

Mà sự huyền diệu của con người Trần Lập An này, dường như còn mang đến nhiều bất ngờ hơn kết quả hắn khấp chỉ diễn mệnh ra!

Nếu có thể dẫn dắt tên này đi vào chính đạo, đừng có quỷ hỗn cùng đám đàn bà Oa quốc kia, thì hắn vẫn rất vui lòng nhìn thấy tên này sống đến hơn năm mươi tuổi rồi bị đánh chết tươi! ---------- "Hít ——" Trần Lập An đang bàn bạc với Mai Điền Lệ, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Giống như bị nhân vật khủng bố nào đó nhìn chằm chằm vậy.

Hắn nhịn không được rùng mình một cái.

Không ngờ động tác này lại bị Mai Lương hiểu lầm là sợ hãi.

Mai Lương lập tức đi lên sảng khoái vỗ vỗ vai hắn: "Đừng sợ!

Huynh đệ, tối nay coi như cậu cứu tôi, sau này chúng ta là huynh đệ vào sinh ra tử!

Không phải chỉ là mấy con Tống tử thôi sao!

Lát nữa sẽ cho người ra ngoài tìm!

Chúng ta đông người, chắc chắn có thể trong một đêm tìm ra hết!" Trần Lập An nhíu mày gật đầu, nhưng trong ánh mắt đã có sự ghét bỏ đối với gia đình này.

Quả thực là một chút nhận thức về bản thân cũng không có a!

Trước khi đến đây, hắn đã từng có đề nghị như vậy.

Nhưng vị đại thiếu gia Mai Lương này hoàn toàn là bộ dạng mục hạ vô nhân!

Căn bản không coi lời hắn ra gì.

Nếu lúc đó gã có thể tiếp nhận kiến nghị của hắn ngay lập tức, khi trời còn chưa tối hẳn, để binh lính lùng sục người chết trong cả thành, không chừng cục diện hiện tại sẽ không nghiêm trọng như thế này!

Quan trọng là hắn nghĩ không thông.

Tại sao lại ở bên thành Tây này, hơn nữa còn là vị trí hoàn toàn trung tâm thành Tây, lại xuất hiện một con Tống tử như vậy.

Nhìn biểu hiện thì con Tống tử này đã khá suy yếu rồi.

Hơn nữa có thể nhìn thấy những vết hằn sâu trên cổ tay, cổ, mắt cá chân.

Thậm chí không hề khoa trương chút nào là những vết hằn này sâu đến mức có thể nhìn thấy xương.

Có người cố tình thả tên này ở đó sao?

Chương 434

Nhưng Tống tử mà hắn gặp trước đây sẽ không rơi vào trạng thái ngủ đông như vậy...

Không đúng...

Hắn theo bản năng lắc đầu, những con Tống tử hắn từng gặp vẫn luôn hoạt động!

Là vì bị Tô Thần siêu độ xong mới không động đậy nữa!

Nhưng theo miêu tả của Tô Thần thì Tống tử sợ ánh sáng, bình thường sẽ không trực tiếp đi đến nơi có ánh sáng, quan trọng là gặp ánh sáng đáng lẽ phải giãy giụa đau đớn mới đúng!

Nhưng vì sao con Tống tử kia lại đi vào trạng thái giả chết?

Tất cả những điều này đều khiến Trần Lập An vô cùng kỳ lạ.

Chẳng lẽ là Tô Thần lừa hắn?

Hay là loại Tống tử như thế này Tô Thần cũng chưa từng gặp qua?

Hay là, thứ này vốn dĩ là do Tô Thần mang từ trong địa cung ra?

Đây chính là hắn chân trước vừa rời đi, chân sau liền xuất hiện Tống tử a!

Tống Di Phi nói Tô Thần dường như có một không gian kỳ lạ.

Giống như những thứ thảo luận khi nói chuyện với Bạch tiên sinh trước đó, dường như Bạch tiên sinh cũng có một cái.

Mà trước đó sở dĩ bọn họ có thể ăn cơm nóng hổi trong địa cung cũng là nguyên nhân này!

Nhưng... nghĩ kỹ lại, hắn lại cảm thấy đây là một việc hoàn toàn không cần thiết.

Bởi vì Tô Thần lúc đó hoàn toàn có thể giết chết cả sáu người bọn họ.

Không cần thiết vì bọn họ mà phí công trắc trở như vậy.

Huống hồ, xét từ việc Tô Thần cứu hắn trước đó, ngài ấy hẳn không phải loại người giết người như ngóe.

Cũng hẳn sẽ không cố ý mang tai họa như vậy đến trong thành để hại bá tánh.

Tức là, hiện tại trong thành còn có người khác có thể áp chế loại quái vật này, và đã thả loại quái vật này vào trong thành?!

Nghĩ đến đây, Trần Lập An cả người đều không ổn!

Hắn chính là dự định ở trong cái thành này làm một phen đại sự nghiệp!

Hiện tại tiền từ chỗ Huệ Xuyên Tử đưa tới đã tích lũy đến một con số nhất định, sau này chỉ cần kiếm thêm chút nữa!

Hắn sẽ có thể thực hiện kế hoạch của mình, và mở ra một con đường hoàn toàn mới!

Rõ ràng là tương lai tươi đẹp như vậy!

Hắn quyết không cho phép có người phá hoại kế hoạch của mình!

Hắn lập tức đem suy nghĩ của mình nói với mọi người.

Sau khi kiến thức sự khủng bố của Tống tử, mọi người đều tin tưởng lời của Trần Lập An.

Mai Điền Lệ lập tức bắt đầu tổ chức nhân lực, để mọi người ngay trong đêm bắt đầu lục soát cả tòa thành trì, đồng thời thông báo đến

người dân trong thành.

Nguyên tắc là cố gắng để mọi người đều tụ tập lại.

Nhưng thành nhỏ người không ít, đêm hôm khuya khoắt tuy không lạnh, nhưng ai nấy đều không chịu nổi sự giày vò này.

Thế là, một công việc rất đơn giản bắt đầu trở nên cực kỳ khó khăn.

Mà sau khi phân phó xong, bọn họ đều ở trong viện lạc bắt đầu nghiên cứu con Tống tử này.

Bất kể là dao cắm vào ngực hay là băm nát đầu, con Tống tử này đều không có chút ý tứ tử vong nào.

Thân thể bị trói vẫn cứ nhe nanh múa vuốt bình thường.

Phát hiện này khiến Mai Điền Lệ càng thêm sợ hãi. "Mẹ ơi!

Sao lại có thứ dọa người như thế này cơ chứ!" Trái lại, Huệ Xuyên Tử ở bên cạnh nhìn cấu tạo cơ thể kỳ lạ này, thần tình trên mặt lại càng thêm kích động.

Khác với quái vật trong mắt người khác, cô ta kích động giống như nhìn thấy bảo bối lớn hơn. "Hít ——" Tô Thần nằm trên mái nhà xem kịch nhìn thấy cảnh này, hắn càng thêm não nề.

Quả nhiên người Oa quốc chính là lũ biến thái!

Bất luận nam nữ, chỉ cần nhìn thấy thứ kỳ quái và đẫm máu này thì sẽ không kìm nén được sự xung động của bản thân!

Nghĩ đến "bộ đội rác rưởi" của người Oa quốc từng làm ra những chuyện không thể tha thứ đối với con dân trên mảnh đất này.

Tuy hắn không thể tận mắt chứng kiến hành vi biến thái của lũ cầm thú đó, nhưng hắn có thể đoán được, thần tình trên mặt lũ súc sinh đó chắc chắn cũng kẻ tám lạng người nửa cân với sự kích động

của Huệ Xuyên Tử hiện tại!

Nghĩ đến đây, mày hắn nhíu chặt.

Ở thế giới trước kia, ít nhiều vẫn quá tường hòa.

Thế giới không có chiến tranh thường dễ khiến người ta quên đi những khổ nạn mà mảnh đất này từng gánh chịu, từng mãn mục thương di...

Mà hiện tại, tuy hắn không trở về dòng thời gian của thế giới đó, nhưng tính ra cũng coi như trở về một thế giới khác đã xảy ra sự kiện tương tự.

Hơn nữa, còn là trở về thời điểm trước khi sự kiện xảy ra.

Điều này khiến Tô Thần cảm thấy bản thân dường như có thêm một tia dao động đối với thế giới mà hắn vẫn luôn coi là trò chơi này.

Nhưng mỗi khi dao động như vậy dâng lên, hắn muốn trực tiếp tự tay giết chết người phụ nữ kia, thì Hệ thống sẽ nhắc nhở hắn đúng lúc, đây là hành vi sửa đổi thế giới tuyến.

Nói khó nghe chút, có khả năng là nếu hắn làm chuyện này, thế giới này cứ thế trực tiếp hủy diệt cũng có khả năng.

Điểm này Tô Thần thực sự không còn sức để phàn nàn.

Dù sao đây là do hắn dùng Kháp chỉ diễn mệnh thuật, cho nên mới nảy sinh địch ý lớn như vậy với người phụ nữ kia.

Nhưng nói trắng ra, chính Hệ thống nói, chỉ cần không phải diễn toán sự phát triển của thế giới tuyến, bình thường sự biến động sinh mệnh của một người, xem xong cảm thấy khó chịu, hắn trực tiếp giết người đi là hoàn toàn không ảnh hưởng.

Nhưng hiện tại Hệ thống lại nuốt lời, nói thẳng tất cả những điều này là vi phạm quy tắc, hắn không thể can thiệp vào sinh mệnh của

những người này. "Hệ thống, ngươi nâng cấp xong, đừng có nâng cấp theo hướng một bà cô già lẩm cẩm, nuốt lời chứ hả?" Hắn nhìn trời sao rực rỡ, trực tiếp cười nhạo trong đầu.

Vốn tưởng rằng sẽ đổi lại sự phản bác mãnh liệt hơn của Hệ thống.

Nào ngờ, Hệ thống lại rất kiên nhẫn giải thích với hắn. [Điều này thực ra là do bản thân túc chủ, khi sử dụng Kháp chỉ diễn mệnh thuật, đã cùng đối phương nảy sinh liên hệ nhất định về mặt mệnh lý.] [Bởi vì bản thân mệnh cách của túc chủ cường hoành, lại nằm ngoài thế giới tuyến, cho nên một khi nảy sinh liên hệ, sẽ gây ra ảnh hưởng nhất định đối với đối phương!] [Chính vì những ảnh hưởng này, tác dụng của đối phương trên thế giới tuyến của thế giới này sẽ bị khuếch đại.] [Cho nên lúc này túc chủ muốn giết chết đối phương, chính là mặc định can nhiễu đến sự phát triển thế giới tuyến của cả thế giới.

Trong quy tắc thế giới nhất định, đây là hành vi không thể cho phép, do đó tiến hành ước thúc nhất định đối với túc chủ!] Hệ thống giải thích xong, Tô Thần càng thêm cạn lời.

Bởi vì hắn cảm thấy mấy cái quy tắc này trước đây vốn dĩ đâu có tồn tại!

Ở thế giới trước, hắn hành sự có thể nói là tương đối tùy ý!

Cho dù có tùy tiện giết chết một đống người nhân bản, thì Hệ thống cũng chỉ có việc phát phần thưởng nhiệm vụ cho hắn mà thôi.

Nhưng vừa đổi sang thế giới này, quyền hạn lại bị chia mất một nửa.

Rõ ràng thế giới này cũng chẳng phát triển bao nhiêu.

Không tồn tại mấy thứ vũ khí hủy diệt hàng loạt, thả ra vài quả là kéo theo cả hành tinh đi đời nhà ma.

Thế nhưng quy tắc lại nghiêm ngặt hơn trước nhiều.

Điều này làm Tô Thần cảm thấy khá nhàm chán.

Đặc biệt là cái nhiệm vụ này.

Truy tìm một sinh vật không xác định.

Chương 435

Kết quả cái sinh vật không xác định kia, rốt cuộc là cái giống gì hắn cũng chẳng biết!

Không tin tức, không hình ảnh, không bất kỳ mô tả nào.

Đúng là mẹ kiếp, một cái "sinh vật không xác định".

Cho dù là lệnh truy sát trên giang hồ, thì cái bức họa tứ bất tượng (vẽ xấu) cũng phải có lấy một tấm chứ!

Việc này khiến hắn lang thang không mục đích ở thế giới này.

Còn tệ hơn cả ruồi bọ không đầu!

Nghĩ đến đây, sự kiên nhẫn của Tô Thần lại vơi đi vài phần.

Ngay lúc hắn đang tính xem có nên tìm chút niềm vui ở thế giới này, hoặc là chiếm cái vị trí của tên quân phiệt nào đó ngồi chơi, tĩnh tâm chờ đại chiến tới rồi giết sạch bọn Oa quốc... thì chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Thấy một tên lính truyền tin chạy vào, vừa tới nơi đã hoảng hốt báo cáo với Mai Điền Lệ: "Đại soái!

Xảy ra chuyện lớn rồi!

Phía Nam thành phố có một đoàn tàu hỏa không người lái chạy tới!" Tàu hỏa không người lái?

Mọi người ngẩn ra một chút, tàu hỏa sao có thể không người lái được?!

Trọng điểm là không người lái thì làm sao chạy một mạch tới thành Nam được?!

Mai Điền Lệ đang sầu thúi ruột vì cái xác tống tử giết mãi không

chết này, nghe được cái tin tức đầu cua tai nheo như vậy, trong cơn giận dữ liền tát thẳng vào mặt tên lính một cái. "Mẹ kiếp, mày đang nói hươu nói vượn cái gì thế hả!" Mai Lương cũng ở bên cạnh phụ họa: "Đúng đấy!

Sao có thể không có người lái?

Nếu thật sự không có người, thì tàu hỏa chạy tới đây kiểu gì?" Tên lính kia ủy khuất cực độ: "Tin tức bên kia truyền tới chính là như vậy!

Bọn họ nói đoàn tàu hỏa kia hoàn toàn không nghe theo chỉ huy trên đường, cứ thế lao thẳng về phía nhà ga!

Hiện tại hình như nhiên liệu vừa vặn dùng hết, cho nên mới dừng lại ở nhà ga!

Nhưng mà đoàn tàu kia quái lạ lắm, là loại tàu cũ đã phế bỏ từ lâu rồi!

Trọng điểm là bên trong bị niêm phong kín mít, bên ngoài hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên trong!

À đúng rồi, trên đó còn dán mấy cái bùa chú kỳ quái, có người biết chuyện nói rằng, đó là thứ chuyên dùng để phong ấn tà túy!" Nghe xong một tràng báo cáo này, tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Bởi vì mọi chuyện nghe qua thực sự quá quỷ dị!

Trời đã tối thế này, vốn dĩ không thể có tàu hỏa vào ga!

Lệnh giới nghiêm đã ban bố từ sớm rồi!

Đoàn tàu không người lái, nhưng bên ngoài lại bị bịt kín mít?

Vậy thì ai là kẻ đã niêm phong đoàn tàu này?

Bên trong có thứ gì không?

Hay là có kẻ cố lộng huyền hư?!

Nghĩ đến đây, Mai Điền Lệ sắc mặt bất thiện nói: "Thế thì báo cáo với tao làm cái gì?!

Cho người cạy cửa tàu ra, xem bên trong là thứ gì rồi tính tiếp!" Ai ngờ tên lính kia lại càng hoảng sợ hơn: "Bọn họ nói bên trong hình như có thứ gì đó đang gào thét thảm thiết!

Vốn dĩ tôi cũng định bảo bọn họ mở ra, nhưng âm thanh kia quá đáng sợ!

Tôi đứng cách rất xa mà cũng nghe thấy, cứ như lệ quỷ đòi mạng vậy!

Cho nên ý của bên đó là, muốn hỏi xem bên này chúng ta có thể phái người qua đó xem xét không." Mai Điền Lệ lúc này đã hiểu, là muốn hắn điều mấy tay súng qua đó trấn áp.

Nhưng hiện tại làm gì còn ai mà phái đi!

Người đều đã bị hắn phái vào trong thành càn quét hết rồi.

Hiện tại cũng chưa truyền về tin tức tốt lành gì, không biết có phải là hoàn toàn không có thu hoạch hay không.

Đã thế, con tống tử đáng sợ bên cạnh vẫn còn đang vặn vẹo thân thể.

Ngay cả cái đầu đã bị băm nát thành thịt vụn cũng vẫn đang ngọ nguậy lổm ngổm, trông giống như đống giòi bọ ghê tởm.

Điều này khiến Mai Điền Lệ không nhịn được ném thẳng cây đuốc vào đống thịt nát.

Lửa bén rất nhanh, đống thịt kia lập tức bị thiêu thành những khối đen sì.

Khắp sân phảng phất mùi thịt cháy khét lẹt kỳ quái, khiến không khí càng thêm quỷ dị.

Hai bên đều đang cần nhân thủ.

Khổ nỗi lúc này cả hai nơi đều thập vạn hỏa tốc.

Hắn nôn nóng đi lại trong sân, thấy thằng con trai mình cứ đứng đó như xem kịch, nhìn như một phế vật bất tài, hắn liền tát thẳng một cái vào mặt con. "Nhìn cái gì mà nhìn!

Mau giúp tao nghĩ cách đi chứ!" Mai Lương cảm thấy mình rất oan uổng.

Nhưng tình huống này hắn cũng không tiện nói thẳng.

Nếu hắn thực sự có cách, thì hắn đã chẳng vẫy đuôi như chó pug chạy lên tranh công rồi!

Vấn đề là cái tàu hỏa kia tình huống thế nào hắn cũng đâu có biết!

Hắn chỉ đành xấu hổ ôm mặt, quay sang hỏi Trần Lập An đang trầm tư: "Cái đó, huynh đệ, anh có biết đây là tình huống gì không?

Có thể giải thích chút không?" Trần Lập An lắc đầu quầy quậy.

Hắn cũng đâu phải chuyên gia trong ngành này, tình huống thế này đương nhiên cũng chưa từng gặp qua!

Nhưng hắn biết, lúc này nếu không nói được gì đó, e là sau này cũng chẳng còn cơ hội mở miệng nữa!

Vì thế hắn chỉ đành kiên trì nói: "Đoàn tàu bên kia đã bị niêm phong, vậy thì cứ để người của nhà ga trông coi trước!

Đợi trời sáng, bên này chúng ta dọn dẹp trong thành hòm hòm rồi, thì mới qua đó.

Đồng thời cho người dùng ván gỗ gia cố thêm cho đoàn tàu phế liệu đó, đề phòng có thứ gì bên trong thoát ra." Lời này vừa nói ra, ánh mắt tán thưởng của Mai Điền Lệ lập tức phóng tới.

Hắn vỗ đùi đánh đét một cái, quát tên lính: "Lời tiên sinh vừa nói nghe rõ chưa?!

Truyền lệnh xuống, bảo người nhà ga cứ thế mà làm!

Cứ nói bên này chúng ta cũng có chuyện thập vạn hỏa tốc, đợi trời sáng giải quyết xong sẽ qua!" Tên lính hoảng hốt gật đầu, sau đó vội vàng chạy đi.

Còn lại mấy người trong sân lúc này cũng sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng. "Tàu hỏa đã phế bỏ tại sao lại chạy ra được?" Không ai có thể giải đáp.

Nhưng cũng không ai phát hiện, Huệ Xuyên Tử và tên tùy tùng của ả đã đứng vào trong góc tối nhất.

Cả hai đang nở nụ cười cổ quái.

Tô Thần thấy cảnh này, không chút lưu tình ném xuống hai mảnh ngói.

Sau đó trực tiếp rời đi.

Hai mảnh ngói kia rơi xuống, chuẩn xác nện trúng vai hai người bọn họ.

Hai người giật mình kêu quái đản.

Những người khác cũng phát hiện động tĩnh bên này, vội vàng nhìn sang.

Nhưng trên mái nhà chẳng có ai cả.

Mà vai của Huệ Xuyên Tử và tên tùy tùng lại bị đập lõm xuống!

Chương 436

Hai người kêu la thảm thiết liên hồi, Mai Lương chỉ đành gọi người mau đi tìm bác sĩ.

Hai mảnh ngói kia gần như đã phế bỏ một cánh tay của bọn họ.

Mọi người nhìn cảnh tượng thê thảm, chỉ cảm thấy không rét mà run.

Tại sao chỉ là hai mảnh ngói mà lại có thể đập người ta thành thảm trạng như vậy?!

Trọng điểm là không lệch đi đâu được, mỗi người dính đúng một cánh tay! "Cái này chẳng lẽ là... gặp tà ma rồi sao?" "Sao cứ liên tiếp xảy ra chuyện quái dị vậy?!" Mai Lương cũng không nhịn được nói: "Đúng đấy!

Nửa tháng trước mới lợp lại mái nhà mà!" Mái nhà mới lợp nửa tháng trước, thợ thuyền chắc cũng không to gan đến mức rút ruột công trình!

Hơn nữa lúc đó đã có người chuyên môn lên kiểm tra, xác nhận mái nhà hoàn toàn không có vấn đề gì!

Nghĩa là hai viên ngói kia hoàn toàn không thể tự nhiên rơi xuống!

Trong lúc đợi bác sĩ, Mai Lương trèo lên xem thử.

Nhưng bên trên chẳng có gì cả.

Hắn thậm chí đi một vòng kiểm tra không ít ngói, nhưng ngói lợp hoàn toàn chắc chắn!

Trong khi đó hai người kia nửa bên thân thể đã sụp đổ.

Mai Điền Lệ nhìn Huệ Xuyên Tử đau đến chết đi sống lại, trong

lòng thấp thỏm không yên.

Đây chính là đại kim chủ (nhà tài trợ) của hắn đấy!

Gần đây người phụ nữ này quyên góp không ít quân lương, lại chẳng có yêu cầu gì quá đáng, chỉ bảo con trai hắn dẫn đi dạo quanh thành phố thôi!

Một cái cây hái ra tiền đơn giản như vậy, thời gian qua hắn đều cung phụng như tổ tông!

Ai ngờ bây giờ người ta lại bị phế bỏ ngay tại nhà hắn!

Trọng điểm là nguyên nhân gì cũng không tìm ra.

Hắn cuống như kiến bò trên chảo nóng, lại đi đi lại lại trong sân.

Nhưng đi được một lúc, hắn cảm giác dưới chân có gì đó không đúng.

Cúi đầu nhìn xuống!

Lúc này mới phát hiện bà mẹ già đã bị dọa tắt thở trước đó của hắn, giờ đang bị hắn giẫm dưới chân.

Lần này, Mai Điền Lệ suýt nữa thì phát điên.

Chỉ đành quỳ xuống, khóc còn thê thảm hơn cả Huệ Xuyên Tử. "Ối mẹ ơi!

Sao mẹ lại ra đi thế này!

Con trai còn chưa để mẹ hưởng phúc được mấy ngày mà!

Sao mệnh mẹ khổ thế này!" Một bên người chết, một bên người bị thương.

Cảnh tượng thật cân xứng.

Huệ Xuyên Tử trong mắt như bốc hỏa, ả cắn răng nén đau ngồi dậy từ dưới đất.

Bên cạnh, Trần Lập An như đột nhiên nghĩ thông suốt điều gì, vội vàng chạy lại đỡ ả. "Tôi nghĩ tôi đại khái biết tình huống này là gì rồi." Trần Lập An nói, ghé sát tai Huệ Xuyên Tử thì thầm: "Hắn là Tô tiên sinh, hắn dường như vì một nguyên nhân bí mật nào đó mà hận cô thấu xương.

Thân thủ của hắn cực tốt, cho nên muốn làm chuyện này đối với hắn dễ như trở bàn tay!

Vừa rồi chắc chắn hắn đã nấp trên mái nhà nghe hết đối thoại của chúng ta, không ngoài dự đoán thì hắn đã đi ra nhà ga rồi!

Và trước khi đi, hắn đã ném ngói vào các người!" Nghe giả thuyết này, Huệ Xuyên Tử nghiến răng ken két.

ả thấy cách giải thích này rất hợp lý, dù sao sự thù địch mà Tô Thần thể hiện với ả trước đó mọi người đều thấy rõ.

Đồng thời, trong lòng ả cũng mặc nhiên thừa nhận điều này.

Khắc sâu cái tên này vào tâm trí.

ả nghĩ chỉ cần nhiệm vụ của mình thành công, sau đó nhất định sẽ bắt cả tòa thành này phải trả giá đắt!

Còn về Tô Thần, gã đàn ông quỷ dị kia, ả cũng sẽ bắt hắn lại, hung hăng lăng nhục!

Cảm nhận được nộ khí của Huệ Xuyên Tử, Trần Lập An nhếch mép cười.

Hắn không ngờ mấy lời hắn nói bừa lúc này lại có tác dụng lớn như vậy!

Trọng điểm là, hắn toàn đoán mò!

Đương nhiên, nếu hắn biết chuyện hắn đoán mò lại là sự thật, chắc hắn sẽ còn tự đắc hơn nữa.

Mai Điền Lệ sau khi biết sự tồn tại của nhân vật số má này cũng bắt đầu rối rắm.

Có thể vô hình ra vào bất cứ nơi nào, lại còn đánh đại kim chủ của hắn thành trọng thương! "Ta, Mai Điền Lệ, tuyệt đối sẽ không tha cho tên tiểu nhân âm hiểm này!

Huệ Xuyên Tử tiểu thư yên tâm!

Ta nhất định sẽ báo thù cho cô!" Lúc này bác sĩ đã đến, định đưa người vào trong điều trị.

Trước khi đi, Huệ Xuyên Tử với khuôn mặt trắng bệch nói với Mai Điền Lệ: "Vậy tôi tĩnh tâm chờ tin tốt của ông!" Hít —— Câu nói này làm Mai Điền Lệ sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Hắn... hắn chỉ nói mồm thế thôi mà!

Với tình huống hiện tại, cộng thêm sự miêu tả của con trai hắn về tên Tô Thần kia, hắn chẳng nắm chắc chút nào việc bắt người về cho ả trút giận!

Hắn bất lực quay đầu lại, thấy con trai mình đang nhìn mình đầy sợ hãi.

Sau đó hắn thấy Mai Lương run rẩy móc từ trong túi ra một cục sắt đen sì.

Hắn khó hiểu nhận lấy, thấy nó còn hơi nặng. "Cái gì đây?" Mai Lương ai oán nói: "Cha ruột của con ơi!

Đây là khẩu súng cha tặng con đấy!

Lúc ở tửu lầu, con chắn trước mặt Huệ Xuyên Tử, rồi cái tên Tô Thần kia trực tiếp bóp nát khẩu súng thành cái dạng này!

Hơn nữa con nói cho cha biết, động tác của gã đó nhanh lắm!

Nhanh đến mức giờ con vẫn không biết gã cướp súng của con

kiểu gì, còn vòng ra sau lưng con lúc nào!

Cha đúng là đã chọn một cơ hội tồi tệ nhất để thể hiện rồi!

Chúng ta sao có thể đánh lại loại người khủng bố như thế!" Nghe con trai ruột tê tâm liệt phế giải thích, Mai Điền Lệ người cũng đờ ra.

Hắn chỉ đành ngơ ngác quay đầu nhìn Trần Lập An, mưu cầu một giải pháp.

Ai ngờ Trần Lập An cũng bất lực lắc đầu. "Cái mạng này của tôi là do Tô tiên sinh cứu, tôi vẫn khuyên Đại soái, đừng chọc vào Tô tiên sinh.

Hắn từng ngay trước mặt tôi dùng một viên đá nhỏ cỡ hạt đậu, trong nháy mắt giết chết bốn người!

Chiến lực khủng bố cỡ đó, không phải là thứ chúng ta có thể dễ dàng chọc giận." Nghe lời này, Mai Điền Lệ càng tuyệt vọng.

Đây đâu chỉ là họa vô đơn chí!

Đây quả thực là cả người rơi xuống hố phân rồi!

Chương 437

Hắn hoàn toàn không ngờ, rõ ràng là một ngày bình thường như thế, lại xảy ra bao nhiêu chuyện kỳ quái và đáng sợ!

Quản gia lúc này tới hỏi hắn xem có nên tìm thầy phong thủy xem ngày, rồi lo liệu tang sự cho lão thái thái không.

Nhưng lúc này Mai Điền Lệ đâu còn tâm trí nào! "Tùy tiện chôn ở mộ tổ nhà ta đi!

Cái này mà làm không xong, khéo tang sự của bà ấy chưa xong thì ta cũng phải xuống mồ theo rồi!" Quản gia nghe vậy vội hoảng hốt: "Ây da!

Lão gia!

Lời này không cát lợi, ngài đừng có nói bậy!

Bất quá mấy hôm trước tôi thấy đầu phố có một vị tiên sinh, ăn mặc khá kỳ quái, cứ ngồi bệt dưới đất.

Xem bói cho người qua lại, nói cũng khá chuẩn, kiếm được không ít bạc.

Lúc đó tôi nghe ông ta nói hôm nay trong thành có thể sẽ có biến động lớn, tôi còn không tin.

Nhưng tối nay quả thực trong thành xảy ra biến động lớn rồi!

Tôi tính là, hay mai chúng ta cũng đi tìm vị tiên sinh kia xem bói thử xem!" Mai Điền Lệ vốn thấy quản gia khá phiền phức, đang định ngắt lời, nhưng nghe chuyện tối nay đã có người tính ra từ trước!

Nhất thời kinh ngạc không thôi!

Nếu là trước kia, hắn chắc chắn không tin.

Nhưng đặt vào hoàn cảnh bây giờ, cho dù có người nói với hắn rằng bà mẹ già vừa chết cứng của hắn sắp sống lại, thì hắn chắc chắn cũng tin!

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe một tiếng hét thất thanh! "Có ma!

Cứu mạng!" Nhìn theo hướng tiếng hét, con ma đang làm loạn kia, không phải mẹ hắn thì là ai?! "Ối mẹ ruột của con ơi!

Mẹ chưa chết à?" Mai Điền Lệ nói rồi định đi lên xem xét tình hình.

Hắn thầm nghĩ, không đúng!

Lúc nãy hắn vô ý giẫm lên, xương sườn cũng đạp gãy rồi!

Không thể nào còn sống được!

Nhưng ngay khi hắn đang định tìm cách nhặt xác mẹ mình lên xem xét cho kỹ, thì bà già lại né tránh tất cả mọi người, lao thẳng về phía hắn.

Tư thế rất cứng ngắc, giống như con rối gỗ vậy.

Hắn cảm giác mẹ mình đi lại còn nhanh hơn trước, nhưng trông cũng khó khăn hơn! "Cái đó...

Mẹ?" Hắn thăm dò hỏi một câu.

Không ngờ lúc này, nghe thấy tiếng hắn, bà già càng thêm kích động!

Tốc độ lao tới nhanh hơn gấp đôi!

Sau đó không nói không rằng lao thẳng tới, hung hăng vồ hắn ngã xuống đất.

Hắn ngơ ngác nhìn mẹ mình, hỏi: "Mẹ, không dùng gậy chống mà mẹ đi lại thuận lợi thế à?" Nhưng mở to mắt nhìn kỹ, người trước

mặt lại đang nhe nanh múa vuốt lao vào hắn!

Lúc này Mai Điền Lệ mới giật mình phát hiện, nửa bên mặt của mẹ mình giống như bị thứ gì đó kỳ quái gặm nhấm vậy!

Đương nhiên hắn chưa kịp nhìn kỹ, cái miệng hôi thối không còn cái răng nào của mẹ hắn đã cắn tới!

Mà một bà già vốn thể nhược đa bệnh, đi đường không có gậy chống là ngã, lúc này lại có sức lực lớn hơn Mai Điền Lệ gấp mấy lần!

Đến nước này, Mai Điền Lệ thật sự đã hiểu ra.

Mẹ ruột của hắn cũng biến thành tống tử rồi.

Bởi vì những đặc điểm này giống hệt những gì Trần Lập An mô tả!

Mai Điền Lệ triệt để hoảng loạn.

Hắn nhớ lại lời Trần Lập An, chỉ cần bị cắn trúng, sẽ bị lây nhiễm thành đồng loại!

Và vĩnh viễn không cứu được!

Điều này khiến hắn hoảng sợ muốn đạp mẹ mình ra.

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Hắn liên tiếp đạp ba cái!

Nhưng không ngờ mỗi cú đạp đều như đá vào tấm sắt!

Vang lên tiếng binh binh!

Còn mẹ hắn thì không có bất kỳ biểu cảm nào, vẫn giữ nguyên khuôn mặt tử khí, dữ tợn cắn về phía hắn.

Thời gian giằng co càng lúc càng dài, Mai Điền Lệ rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa!

Mắt thấy sắp bị mẹ ruột cắn trúng, hắn chỉ đành tức giận gào lên: "Người đâu!

Chết hết ở đâu rồi?

Mau tới cứu bố mày với!" Trước đó cứ như xung quanh không có người vậy, hắn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, chỉ nghe thấy tiếng mẹ già đang điên cuồng cắn xé.

Nhưng sau tiếng gào thét này!

Hắn mới giật mình phát hiện, xung quanh tình cảnh tương tự hắn cũng khá nhiều!

Dường như không biết vì nguyên nhân gì, trong cả cái đại viện, trong nháy mắt xuất hiện ba con tống tử!

Mọi người đều lo thân không xong, nên mới không ai tới quản hắn.

Ngay lúc hắn thất thần, đột nhiên cả người kiệt sức.

Sau đó mẹ già không chút lưu tình cắn mạnh xuống, hắn chỉ cảm thấy vai truyền đến cơn đau nhức nhối!

Cả người bắt đầu điên cuồng giãy giụa!

Xong rồi!

Mai Điền Lệ nghĩ mình lần này chắc chắn tiêu tùng, sắp biến thành tống tử rồi!

Hắn thậm chí cảm thấy cánh tay bắt đầu tê dại, bắt đầu không thuộc sự chi phối của mình nữa!

Hắn càng thêm tuyệt vọng, đổi lại là một màn đen kịt trước mắt.

Ngay khi Mai Điền Lệ tưởng mình sắp chết hẳn, chỉ nghe bên cạnh có tiếng hô kinh ngạc: "Đại soái?!" Đồng thời bà già trên người bị kéo mạnh ra.

Hắn mơ màng mở mắt, nhìn thấy phó quan của mình.

Nhưng lúc này hắn đã không biết phải nói gì nữa!

Vì hắn đã bị nhiễm rồi!

Hắn sắp biến thành tống tử rồi!

Nhưng hắn lại không muốn biến thành quái vật nhanh như vậy!

Hắn cảm thấy mình chưa hưởng thụ đủ vinh hoa phú quý! "Ta không muốn chết!

Chương 438

Ta không muốn biến thành tống tử!

Trần tiên sinh đâu?!

Mau qua đây cứu ta với!" Trần Lập An nghe thấy Mai Điền Lệ gọi mình.

Hình như còn bị cắn rồi?

Hắn nhíu mày đi tới, trên người cũng khá chật vật.

Chỉ thấy Mai Điền Lệ vẻ mặt suy yếu nằm trên đất, được người đỡ dựa vào tường.

Thấy hắn tới, vẻ mặt kinh hoảng chỉ vào vai mình. "Trần tiên sinh!

Cậu hiểu biết nhiều!

Cậu xem giúp ta!

Ta thế này còn cứu được không!" Trần Lập An nhìn kỹ.

Chỉ thấy trên áo xuất hiện một vết nước bọt mà thôi, ngay cả áo cũng chưa rách!

Người ta bị xé rách áo, hiện tại vẫn còn đang nhảy nhót tưng bừng kia kìa!

Hắn chỉ đành bất lực cạy miệng con tống tử đang bị đè bên cạnh ra, bảo người ta bóp mở mồm nó, đồng thời bảo Mai Điền Lệ nhìn xem.

Mai Điền Lệ vốn cảm thấy mình yếu ớt không chịu nổi, định nhờ Trần Lập An cứu mạng!

Nhưng hắn lại không nói không rằng bóp mồm mẹ mình ra!

Lần này hắn nổi cáu. "Cậu có ý gì?

Mồm mẹ tôi không có răng cậu nhìn vui lắm à?" Trần Lập An nghe vậy không nhịn được lắc đầu.

Đúng là tú tài gặp lính, có lý nói không thông! "Tống tử có thể cắn người, đó là loại có răng mới cắn được, con này ngay cả răng cũng không có, hơn nữa hình như cũng mới biến đổi chưa lâu.

Một chút uy hiếp cũng không có!" Ách...

Nghe vậy, mọi người đều trầm mặc.

Theo bản năng cúi đầu nhìn Mai Điền Lệ đang nằm giả chết trên đất.

Mai Điền Lệ tự cảm nhận một chút, quả nhiên phát hiện thân thể mình dường như không có biến hóa gì.

Cánh tay tê dại trước đó giờ cũng không thấy gì bất ổn.

Hắn chỉ đành xấu hổ ho khan một tiếng, rồi bảo phó quan đỡ mình đứng dậy. "Vậy bây giờ là tình huống gì?

Tôi vừa thấy các người cũng bắt được mấy con tống tử?" Hắn nói xong lại quay đầu hỏi phó quan: "Còn cậu thì sao?

Không phải bảo các cậu đi lục soát trong thành à, sao lại quay về rồi?" Phó quan chỉ đành bất lực giải thích: "Chúng tôi đi lục soát trong thành rồi, cũng có thu hoạch, bắt được ba con!

Nhưng thời gian lâu chúng tôi cảm giác có chút không ổn, bèn hỏi cư dân gần đó, hỏi ra mới biết mấy cái xác này là từ phủ Đại soái vận chuyển ra!

Sau đó chúng tôi liền ngựa không dừng vó chạy về ngay!

Vừa về đến nơi thì gặp ngay ba con tống tử đang tác oai tác quái, nhưng tại sao lão thái thái cũng biến thành tống tử vậy ạ?

Tôi nhớ lúc tôi ra cửa lão thái thái vẫn còn rất tinh thần... cầm gậy đánh tôi một cái!" Những lời sau phó quan tự nhiên không nói ra.

Cậy con trai mình là Đại soái, bà ta cứ quát tháo sai bảo đám người dưới bọn họ.

Thực ra bọn họ đã sớm mong cái bà già bất tử này chết quách đi cho rồi!

Vì thế lúc nãy khi kéo ra, mới cố ý kéo gãy tay lão thái thái.

Nhưng nhìn dáng vẻ này, rõ ràng Đại soái cũng chẳng còn mấy kiên nhẫn với mẹ mình. "Cậu có ý gì?

Ý là phủ Đại soái của ta tạo ra tống tử, rồi thả vào trong thành hả?!

Thế thì mẹ kiếp ta có cần thiết phải cho bọn bay ra ngoài lục soát không?

Ta đâu có bị điên mà lạy ông tôi ở bụi này?!" Mai Điền Lệ tức giận nói.

Trọng điểm là mấy việc này hắn thật sự một chút cũng không biết!

Hơn nữa tại sao tra tới cuối cùng lại là cháy nhà mình?!

Hắn không phục!

Trực tiếp chửi mắng: "Điều tra kỹ cho ta!

Tối nay không tra rõ là chuyện gì thì tất cả đừng hòng ngủ!

Còn ba con tống tử mới xuất hiện này!

Trói lại cho ông!

Để bên đống lửa!

Nếu không khống chế được thì ném thẳng vào đống lửa cho ta!" *** Ga tàu hỏa thành Nam.

Nhân viên nhà ga đang run rẩy vận chuyển đồ đạc.

Trên mặt ai nấy đều kinh hoảng cực độ!

Cho dù hiện tại xung quanh đoàn tàu đèn đuốc sáng trưng, nhưng vẫn không xua tan được nỗi sợ hãi từ những tiếng kêu gào dày đặc và khủng bố truyền ra từ trong toa tàu bị niêm phong kín mít!

Âm thanh đó thực sự quá đáng sợ!

Giống như người sắp chết, cực kỳ không cam lòng mà rên rỉ!

Bọn họ nghe thấy mà da đầu tê dại.

Vốn định phóng hỏa đốt trụi cả đoàn tàu cho xong!

Nhưng lại lo lắng lúc cháy, thứ bên trong sẽ nhân lúc hỗn loạn chạy ra ngoài!

Vốn định gọi người bên quân đội qua giúp!

Ai ngờ bên đó nói thẳng không có thời gian, phải đợi trời sáng mới qua!

Chỉ bảo bọn họ mau dùng đồ gia cố đoàn tàu lại, đừng để thứ bên trong chạy ra!

Đây là cái biện pháp chó má gì vậy!

Trạm trưởng trực tiếp chửi ầm lên!

Nhưng hết cách, trước mắt biện pháp tốt nhất cũng chỉ có thế!

Chỉ cần phong tỏa thứ bên trong, không để nó ra ngoài tai họa con người, bọn họ ít nhiều cũng có thể nơm nớp lo sợ mà sống qua đêm nay.

Nghĩ vậy, Trạm trưởng lại không nhịn được gào lên: "Đều xốc lại tinh thần cho lão tử!

Đứa nào không cẩn thận thả thứ bên trong ra, thì tất cả mọi người

đều phải chết chung đấy!

Lấy mười hai phần tinh thần ra đây!" Nhưng lúc này lại có người sợ quá cầm không chắc đồ.

Keng một tiếng.

Tấm ván gỗ rơi xuống đất.

Chương 439

Người bên cạnh không kịp đề phòng, bị đè vào mu bàn chân, lập tức đau đớn khóc thét lên! "Ối!

Chân tôi!

Đau chết mất!" Đồ đạc rơi vãi chặn đường người phía sau.

Mọi người hết cách, chỉ đành khó khăn đi vòng qua!

Trạm trưởng thấy thế, bực bội mắng: "Mẹ kiếp chúng mày nhìn đường kiểu gì thế hả!

Mau dọn đồ đi!

Đừng có mẹ nó mà kêu la nữa!

Kêu thêm lúc nữa đánh thức lũ quái vật dậy thì chết cả nút bây giờ!" Phó trạm trưởng nghe vậy, không nhịn được hỏi: "Vậy bên trong thực sự là quái vật sao?" Rốt cuộc có quái vật hay không, đây là điều mọi người cùng tò mò.

Bởi vì khi đoàn tàu không người lái này lao vào ga, có người nghe thấy bên trong có tiếng động.

Liền thăm dò hỏi vọng vào: "Có ai không?" Hỏi từng toa một.

Nhưng đáp lại bọn họ chỉ là tiếng ma sát của vật sắc nhọn kỳ quái, cùng tiếng gào thét lạ lùng.

Sở dĩ nói bên trong có quái vật, là vì mấy tiếng kêu gào kỳ quái kia bọn họ chưa từng nghe thấy bao giờ!

Trọng điểm là cũng có người thử bắt chước, nhưng gào đến khản cả giọng cũng không bắt chước ra được nửa phần.

Thế là —— Tin đồn "âm thanh này người không thể phát ra được,

bên trong nhất định toàn là quái vật" cứ thế lan truyền khắp nhà ga!

Lúc này, đối mặt với câu hỏi của Phó trạm trưởng, bản thân Trạm trưởng cũng không nói rõ được!

Nhưng trực giác mách bảo hắn, thứ bên trong chắc chắn rất nguy hiểm!

Dù sao cũng là không người lái mà!

Hệ thống gì mới là không người lái?

Đó chẳng phải là tàu hỏa ma sao?!

Hắn nghĩ thế, nhất thời càng thêm sợ hãi!

Lại nôn nóng thúc giục: "Nhanh lên!

Mau dọn mấy tấm ván kia đi!

Nhanh nhẹn phong tỏa đoàn tàu lại, các cậu có thể đi ngủ rồi!" Đi ngủ?

Nhân viên làm việc mệt mỏi cả ngày, tự nhiên là không muốn lúc này còn bị sai bảo khuân vác đồ đạc!

Nhưng hiện tại Trạm trưởng đã nói, chỉ cần khuân xong là được đi ngủ.

Nghĩa là bọn họ không cần tiếp tục canh gác đoàn tàu này nữa đúng không?!

Nghĩ đến đây, đám đông hưng phấn hẳn lên.

Khuân vác càng thêm ra sức.

Ván gỗ đã chuẩn bị xong, đang định bắt đầu đóng đinh lên tàu hỏa thì chợt nghe phía sau vang lên một giọng nam êm tai quát lại. "Đừng đóng!

Đóng đinh rồi các người cũng phải chết theo đấy!" Hả?!

Mọi người ngẩn ra, tình huống gì đây?

Nhớ là lối đi ra ngoài của nhà ga đã đóng rồi mà?!

Giờ này người đàn ông này vào bằng cách nào?!

Người ngơ ngác nhất phải là Trạm trưởng!

Hắn hoàn toàn không biết người đàn ông này đi tới kiểu gì!

Hắn nhớ rõ bên cạnh mình vốn không có ai cả!

Hắn kinh hoảng lùi lại một bước, vội vàng nói với người đàn ông có tướng mạo quá mức xuất chúng trước mặt: "Cậu là ai?

Từ đâu tới?" Thấy người đàn ông không nói gì, mà nhân viên phía sau đã tụ tập lại.

Trạm trưởng lại có thêm chút can đảm, hắn cố tỏ ra hung hãn nói: "Cậu có biết thứ bên trong là gì không?!

Chúng tôi nếu không bịt kín lại, tất cả mọi người đều phải chết đấy!" Tô Thần vừa nghe rõ tình hình cơ bản của đoàn tàu thì nghe thấy lời Trạm trưởng.

Nhất thời hắn có chút buồn cười. "Vậy ông biết bên trong là thứ gì à?" Trạm trưởng chỉ đành lắc đầu.

Tô Thần cười nói: "Tôi là người do Đại soái gì đó của các người phái tới, đường dây điện thoại bên ổng hình như bị đứt rồi!

Nên bảo tôi qua đây xử lý chuyện bên này trước." Mọi người chần chừ, lời giải thích này rõ ràng chẳng có chút sức thuyết phục nào.

Nhưng Trạm trưởng vừa nghe thấy củ khoai nóng bỏng tay này lại có người tới xử lý!

Nhất thời kích động không thôi, nhưng lại miễn cưỡng chỉnh lại thần sắc, nghiêm mặt nói với Tô Thần: "Cậu nói cậu do Mai Đại soái

phái tới, cậu có bằng chứng không?" "Tôi đã nói rồi, điện thoại bọn họ bị đứt, ông có thể gọi thử xem có thông không, hoặc là ông tự cho người đi hỏi cho rõ.

Tôi có thể đợi ông hỏi rõ ràng rồi mới xử lý cái thứ bên trong.

Đương nhiên, nếu cái thứ bên trong kia đến lúc đó mất kiểm soát, thì trách nhiệm tuyệt đối không thuộc về tôi đâu nhé!" Nghe lời này, Trạm trưởng mặt xanh mét!

Mà đúng lúc người đi gọi điện thoại quay lại, xác định điện thoại Phủ Đại soái không gọi được.

Thế là Trạm trưởng cũng chỉ đành chọn tin tưởng Tô Thần: "Được rồi!

Vậy bây giờ cậu xử lý, cần bên chúng tôi làm gì không?" Tô Thần lại thần tình nhàn nhạt nói: "Không cần gì cả, các người trực tiếp về nhà là được." Hít!

Đây không nghi ngờ gì là việc mọi người muốn làm nhất.

Nhưng Trạm trưởng không yên tâm: "Vậy chúng tôi đi hết, cậu lỡ thả thứ bên trong ra thì làm thế nào?!" Tô Thần nhướng mày nhìn sang, ánh mắt trêu tức: "Vậy ông tới dạy tôi phải xử lý thế nào nhé?" Phụt!

Mọi người nghe câu hỏi này, trong nháy mắt không nhịn được bật cười!

Trạm trưởng bị nói cho đỏ mặt tía tai, chỉ đành quay đầu thúc giục mọi người mau rời đi!

Rất nhanh, cả nhà ga trở nên vắng vẻ, không một bóng người.

Tô Thần cứ thế đứng dựa người, nhìn mấy lá bùa trên tàu hỏa.

Điểm này có chút sai khác với mô tả ban đầu.

Ít nhất mấy lá bùa này không phải để trấn áp yêu ma quỷ quái.

Mà ngược lại, đây là bùa chú để thôi sinh (thúc đẩy sinh trưởng) tống tử!

Loại bùa chú này, Tô Thần chỉ từng thấy dưới hình chiếu của Hệ thống.

Đương nhiên hắn cảm thấy chẳng cần thiết phải làm cái trò này, dù sao hắn cũng có hai con Nữ Khôi.

Nếu thực sự muốn tống tử, thì tùy tiện cũng có thể kiếm được một đống!

Bằng không, muốn làm giả, hắn cũng có năng lực đó!

Tất nhiên, điều hắn cảm thấy kỳ quái nhất chính là tại sao ở nơi này, vào thời điểm này lại xuất hiện loại phù chú như vậy!

Theo lý thuyết, lẽ ra phải dùng để trấn áp tà túy mới đúng chứ?

Thôi sinh tống tử để làm cái gì?

Muốn tạo ra thêm một đợt thi triều nữa sao?!

Phải là kẻ rảnh rỗi đến mức đau trứng thế nào, không có não ra sao mới làm ra chuyện như vậy?

Nghĩ đến thi triều ở thế giới cũ, thậm chí còn mang theo năng lượng dao động kỳ lạ.

Chương 440

Nếu không phải bản thân hắn có Hệ thống gia trì, thì... cái thế giới kia bị giày xéo thành dạng gì cũng không biết chừng! "Cho nên, Hệ thống, lúc này ngươi vẫn định giả ngu sao?" "Ngươi thật sự không định cho tôi một chút gợi ý tin tức nào à?" Chủ yếu vẫn là do ghi chép trong bút ký về niên đại này thực sự quá mơ hồ!

Cộng thêm việc truyền tin ở thời đại này về cơ bản đều dựa vào người truyền người.

Chờ được tin tức trực tiếp thì thực sự không khả thi lắm.

Nhưng Hệ thống lại cứ khăng khăng ngăn cản hắn đi trước đến hầm mỏ.

Điểm này thực sự khiến Tô Thần rất nghi hoặc.

Dù sao trước đó, ở thế giới cũ bất kể xảy ra chuyện gì, hắn muốn làm gì Hệ thống cũng sẽ không gây trở ngại.

Càng sẽ không giống như hiện tại, trực tiếp hạn chế tiến độ!

Trước kia hắn muốn đi vào mộ nào, muốn làm chút gì đó, đều tương đối tự do.

Cho dù Hệ thống có nhiệm vụ, thì cũng là tùy cơ sau khi hắn tự mình làm xong mới kích hoạt phần thưởng.

Mọi thứ đều xoay quanh hắn!

Sao đến thế giới này, mọi thứ lại đảo ngược như vậy?

Ừm.

Đương nhiên không phải đảo ngược hoàn toàn, chỉ là đảo ngược một chút xíu.

Nhưng chính một chút xíu này khiến Tô Thần tương đối khó chịu.

Mà Hệ thống lúc này vẫn đang giả chết.

Tô Thần lười tốn công sức với Hệ thống nữa.

Ngay lập tức, hắn lấy ra Hắc Kim Cổ Đao, hất tung phần trần của hai toa xe lửa.

Nội dung bên trong và miêu tả trong sách cũng không giống nhau.

Toàn là tống tử đang nhe nanh múa vuốt lao ra, lại còn khá tươi mới.

Không ít tống tử thậm chí vừa chết không lâu, máu còn chưa hoàn toàn đông lại.

Nhưng tống tử đầy khắp toa xe đều giống như được ngâm trong máu vậy.

Huyết thi nhân tạo?

Tô Thần đang suy nghĩ thì thấy đám tống tử vốn dĩ còn rất yên tĩnh kia, lúc này lại đột ngột quay phắt lại nhìn về phía hắn!

Đồng thời thần tình dữ tợn, lại cùng nhau phát ra tiếng cười "khặc khặc khặc"!

Hít —— Tô Thần hít ngược một hơi khí lạnh.

Cái quái gì thế này?

Đám tống tử này bị ngu rồi à?

Hay là bây giờ nhìn thấy hắn thì tập thể hưng phấn?

Trước đó lúc bên ngoài có nhiều người như vậy cũng đâu thấy bọn chúng kích động thế này?

Hắn nhất thời có chút không hiểu đây là tình huống gì.

Nhưng nếu đám đồ vật máu me đầm đìa này mà lao ra, không

chừng ngày mai cả cái thành này đều sẽ truyền khắp tin tức hắn giết rất nhiều người ở đây mất?

Nghĩ đến đây, Tô Thần vẫn thở dài lấy Thiên Quan Kỳ Lân Ấn ra.

Hắn trở tay quệt lên lưỡi Hắc Kim Cổ Đao, một giọt máu được rót vào trong Thiên Quan Kỳ Lân Ấn.

Lập tức, cả đám huyết thi đều yên tĩnh lại.

Thậm chí bắt đầu vô cùng sợ hãi nhìn về phía Tô Thần.

Trong miệng phát ra tiếng ô yết tương tự như động vật.

Giống hệt như lúc nghe thấy ở bên ngoài.

Nhưng lúc này thứ chúng sợ hãi là Thiên Quan Kỳ Lân Ấn và huyết mạch Kỳ Lân.

Nhưng trước đó thì sao?

Tuy rằng hiện tại không có cảm giác quái trùng gì đến gần hắn, nhưng Tô Thần cảm thấy mình cũng chưa đạt đến trình độ chỉ cần đứng đó là có thể uy hiếp tống tử.

Dù sao máu vẫn được phong ấn trong cơ thể hắn, khi chưa lộ ra ngoài, thì những sinh vật chậm chạp như tống tử ở một mức độ nào đó không thể nào chủ động tham trắc được uy hiếp từ trên người hắn chứ?

Hắn cũng vẫn luôn ẩn giấu khí tức của mình, để tránh đánh rắn động cỏ cái sinh vật không rõ vị trí chó má kia.

Cho nên.

Vấn đề đến rồi.

Trước khi hắn động thủ, thứ uy hiếp đám huyết thi hung tàn này là cái gì?

Tiện tay siêu độ cho đám gia hỏa này xong, Tô Thần chuyển tầm mắt đến phần trần xe lửa bị mình rạch ra vứt đi kia.

Trở tay lật ngược trần xe lại.

Hắn nhìn thấy thứ trước mắt, sững sờ trong giây lát!

Trong lòng thầm nghĩ, đúng là trâu bò thật!

Chỉ thấy trên trần xe kia thình lình không giống với những vết máu lờ mờ trong toa xe!

Trần xe rất sạch sẽ, thậm chí không tìm ra được một giọt máu nào.

Mà trần của hai toa xe lửa, đều thình lình dán một tấm Đại Tướng Quân Trấn Thi Phù!

Ừm.

Còn rất xa xỉ.

Dùng loại cấp ba!

Chậc.

Tô Thần nhịn không được tặc lưỡi, nhìn đám huyết thi phía sau đã triệt để biến trở lại thành thi thể.

Đối phó một đám huyết thi ngay cả cấp một cũng chưa đến, mà lại phải dùng Đại Tướng Quân Trấn Thi Phù cấp ba vốn dùng để trấn áp tống tử cấp bậc Bất Hóa Cốt?

Trọng điểm là!

Kẻ làm cái chuyện rách việc này không biết có phải não bị úng nước hay không.

Lại có thể vừa thôi sinh phù chỉ để thôi hóa huyết thi, vừa lại có thể dùng loại trấn thi phù cường hãn như vậy để trấn áp đám tống tử "gà mờ" này.

Hắn không hiểu... tương đối không hiểu.

Rốt cuộc là đối phương đầu óc có vấn đề, hay là trang bị quá nhiều, thuần túy muốn lãng phí một chút?

Hắn nhìn thoáng qua, số lượng hắn sở hữu cũng chỉ có hai mươi tấm.

Đương nhiên, sau khi bóc hai tấm phù chỉ kia lên, hắn phát hiện ra điểm không đúng.

Năng lượng có chút không đủ a.

Giống như chỉ còn 10% năng lượng của Đại Tướng Quân Trấn Thi Phù cấp ba.

Tuy vẫn có thể trấn được tống tử Bất Hóa Cốt, nhưng trấn thì cũng chỉ trấn được một lát.

Trọng điểm là phù chỉ khá mới.

Chương 441

Chắc là mới chế tạo ra không lâu.

Nhưng là thứ gì có thể hấp thu năng lượng của phù chỉ nhanh và nhiều đến thế?

Hơn nữa, hắn vẫn luôn cho rằng thứ đồ chơi này là Hệ thống độc quyền.

Không ngờ còn có hàng sản xuất hàng loạt?

Bất quá nghĩ kỹ lại, bản thân Hệ thống cũng là lấy những sự vật đã tồn tại, trực tiếp mang tới cho hắn dùng làm phần thưởng.

Nói trắng ra, Hệ thống chắc cũng là kiểu copy-paste thôi.

Chẳng có hàm lượng kỹ thuật gì cả!

Nghĩ như vậy, nhưng trong đầu lại không có bất kỳ phản hồi nào.

Điều này khiến Tô Thần càng kinh ngạc hơn.

Nhưng hắn cũng thu hai tấm Đại Tướng Quân Phù kia lại.

Nếu nơi này xuất hiện người có thể chế tạo loại phù chỉ như vậy, thì chứng tỏ, không chừng phù chỉ này cũng chính là xuất hiện vào thời đại này thì sao?

Hắn đối với kẻ đứng sau càng phát sinh tò mò.

Dứt khoát làm liền một mạch, giải quyết hết tất cả tống tử trong xe lửa.

Tiện thể còn thu luôn cỗ quan tài đen lớn bị xích sắt to bằng cổ tay trói chặt kia.

Trực tiếp thu vào, đưa cho Tiểu Hồng và Tiểu Tượng xử lý.

Coi như tiết kiệm thời gian.

Mà xử lý xong tất cả những thứ này, hắn không đi về phía hầm mỏ, mà lại quay trở lại trong thành.

Đây là lần đầu tiên Tô Thần cảm thấy mình sơ suất.

Bởi vì trong thành xảy ra chuyện rồi.

Đây là động tĩnh hắn vừa mới nghe được.

Một con tống tử Bất Hóa Cốt xuất hiện.

Lại còn xuất hiện từ nơi hắn vẫn luôn ở —— dưới lòng đất của Khách sạn lớn Thành Tây.

Ngay từ đầu nơi đó xuất hiện tống tử đã là cảnh báo.

Dưới lòng đất cũng có một số động tĩnh nhẹ.

Nhưng hắn hoàn toàn không để ý.

Chỉ coi là âm thanh do nước giếng thông với sông ngầm tạo ra.

Nhưng hiện tại, hắn hiểu rồi.

Sự tình hoàn toàn không đơn giản như vậy.

Có người dường như đã thiết lập tai họa ngầm ở nhiều nơi.

Thậm chí người làm tất cả những việc này, đối với sự việc của niên đại này, đối với rất nhiều thứ trong cái thành này, đều tương đối hiểu rõ.

Mức độ hiểu rõ đó, khẳng định phải sâu hơn hắn!

Thậm chí tiểu tống tử được thả ở Mai gia kia, cũng là một tai họa ngầm thu hút sự chú ý của mọi người.

Tô Thần suy nghĩ, liên hệ mấy địa điểm lại.

Phủ Đại soái, cũng chính là nhà họ Mai.

Khách sạn lớn Thành Tây, ga xe lửa Thành Nam, cộng thêm bên phía hầm mỏ.

Một loạt những xáo động này, cứ như một chuỗi chuông được buộc trên cùng một sợi dây thừng vậy.

Một khi có người rung một cái chuông trong đó, thì cả chuỗi chuông đều sẽ đồng thời vang lên.

Giống như hiện tại.

Dưới lòng đất Khách sạn lớn Thành Tây đã bắt đầu chấn động mãnh liệt.

Đám người làm bên trên vốn đã bắt đầu đi ngủ, nhưng mặt đất đột nhiên rung lắc khiến họ cảm thấy vô cùng hoảng sợ!

Mọi người đều tưởng là động đất, hoảng hốt chạy từ trong phòng ra.

Nhưng chấn cảm càng mãnh liệt hơn.

Hơn nữa còn là dưới chân rung lắc vô cùng, nhưng kiến trúc xung quanh lại chẳng có chút phản ứng nào.

Cửa bị khóa, cho dù quản sự kịp thời đưa chìa khóa tới, nhưng lúc này đứng còn đứng không vững, càng đừng nói là cắm cái chìa khóa nhỏ xíu kia vào ổ khóa chật hẹp. "Mau mở cửa ra!

Tôi không muốn chết ở trong này!" "Cứu mạng!

Cái khách sạn này sắp sập rồi!" "Cứu mạng với!

Người đâu!

Mau tới cứu người với!" Tiếng kêu thảm thiết của đám người làm phía sau vang lên liên tiếp.

Tòa lầu lung lay sắp đổ.

Không ít ngói đã rơi lộp bộp xuống.

Thỉnh thoảng lại đập trúng một người làm.

Bộ dạng đó thực sự thê thảm cực kỳ.

Đầu bị đập toác một lỗ lớn!

Chất lỏng không rõ màu đỏ tươi lẫn trắng bệch trong nháy mắt cứ thế chảy ra ngoài.

Có khi thậm chí còn chưa kịp phản ứng, trên người đã có một người mềm oặt dựa vào.

Đưa tay sờ một cái, hảo gia hỏa!

Toàn là máu!

Cơ thể người còn đang nóng hổi đây này!

Nhưng đã tắt thở rồi!

Ào ào —— Ào ào —— Giống như đám ngói đang mở tiệc cuồng hoan vậy, điên cuồng vang động rơi xuống.

Đám người làm ở hậu viện cuống cuồng không chịu nổi.

Nhưng cái cửa kia cứ trơ ra không mở được!

Người xung quanh đều nghe thấy động tĩnh, cũng cảm nhận được tiếng động lớn kia cùng tiếng kêu thảm thiết của người bên trong.

Có người muốn đi giúp đỡ, giúp mở cửa thả người bên trong ra.

Nhưng cái khách sạn năm tầng lầu lung lay sắp đổ kia lại khuyên lui không ít người.

Bởi vì hướng nó vặn vẹo, chính là hướng về phía cửa sau này.

Họ chỉ có thể gào vào bên trong: "Đi về cửa trước ấy!" "Hoặc là trèo tường ra cũng được!

Nhanh lên chút!

Lầu sắp sập rồi!" Nhưng đám người làm bên trong cũng sớm đã nghĩ tới hai điểm này rồi!

Chỉ là con đường thông ra cửa trước đã sớm bị dị động dưới lòng đất làm cho mặt đất nhô lên, chặn chết cả con đường!

Còn về bốn bức tường vây quanh, đó đều được xây rất cao.

Chương 442

Tường vây cao gần ba mét, cho dù điên cuồng kê đồ vật ở dưới, nhưng lại cứ lắc lư, đồ vật rất nhanh liền sụp đổ do chấn động.

Sau đó người vất vả lắm mới trèo lên được cũng bị treo trên tường vây tiến thoái lưỡng nan.

Có người muốn đỡ người đó xuống, nhưng còn chưa đợi người tới gần, người kia đã vì ngói lỏng lẻo mà ngã mạnh xuống.

Rắc —— Tiếng xương cốt vỡ vụn giòn tan, lại đặc biệt rõ ràng trong cơn chấn động khủng bố này!

Mà còn chưa đợi người khác tiến lên đỡ hắn dậy, đã thấy bên trên có hai mảnh ngói rơi mạnh xuống.

Một mảnh chính xác đập trúng mặt người đó, trong nháy mắt máu tươi bắn tung tóe!

Mảnh còn lại trực tiếp cắm thẳng đứng vào ngực người đó!

Vật kiện cùn như ngói, thế mà lại có thể cắm ngập cả mảnh vào ngực người!

Cảnh tượng máu me này khiến đám người làm tại hiện trường đều điên cuồng.

Đây là địa ngục trần gian gì vậy!

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ ra, bản thân cần cù chăm chỉ làm công ở đây.

Rõ ràng cuộc sống đã rất khổ rồi!

Tại sao vẫn không thể yên ổn mà sống tiếp?!

Tại sao một cái tiệm cơm bình thường thế này lại có thể xảy ra

chuyện khủng bố như vậy?!

Mà lúc này cửa vẫn chưa mở ra.

Người bên ngoài cũng bị dọa cho điên cuồng la hét, né tránh, chạy trốn.

Bên trong là địa ngục trần gian.

Bên ngoài dường như cũng là địa ngục trần gian.

Có người làm đã không chịu nổi nữa, trực tiếp chủ động đứng ra giữa trung tâm hậu viện, đón lấy ngói rơi mà chạy, chết ngay tại chỗ.

Nhưng vẫn có người làm không cam tâm từ bỏ như vậy, vẫn thúc giục, chờ đợi ở cửa.

Hy vọng cửa có thể mở ra thật nhanh, hy vọng mình có thể trở thành kẻ may mắn đào thoát thăng thiên.

Nhưng khi người sau lưng ngày càng ít, tiếng la hét, tiếng kêu thảm thiết đều giảm đi gấp bội, những người làm đang chờ đợi ngày càng không bình tĩnh nữa. "Một cái khóa rách nát sao còn chưa mở ra!

Để tôi!" Có người hét lên, lao lên cướp lấy chìa khóa.

Loay hoay vài cái, thế mà lại thực sự mở được cửa!

Bọn họ mừng đến phát khóc, dường như là vì thời gian nơm nớp lo sợ đã lãng phí trước đó của mình, lại giống như là vì những đồng bạn đã uổng mạng do cửa không kịp mở ra!

Ào!

Cửa mở toang!

Bọn họ như rốt cuộc cũng nhìn thấy hy vọng sống, hân hoan chạy ra ngoài.

Bước chân bọn họ nhẹ nhàng, dưới chân như sinh gió.

Ngay cả lúc được thêm tiền bưng món ăn cũng chưa từng chạy nhanh như bây giờ!

Mà ngoài dự liệu, trên đường cái bên ngoài có khá nhiều người đứng.

Có điều đều đứng rất xa, dường như là để tránh né tai họa khủng bố nào đó.

Đám người làm vừa chạy vừa nhìn sang.

Kỳ lạ là, trái ngược với sự hân hoan của bọn họ, những người kia nhìn thấy bọn họ cuối cùng cũng chạy thoát ra được, không phải vui mừng, không phải hoan hô.

Ngược lại là kinh hoàng!

Giống như nhìn thấy chuyện khủng bố nhất đời này!

Cũng có người thậm chí không dám nhìn thêm về phía bọn họ một cái nào nữa!

Cứ thế vội vàng quay đầu đi!

Đám người làm còn đang chạy trốn không hiểu gì cả.

Đồng thời sau lưng dường như còn truyền đến tiếng động kỳ lạ gì đó!

Có người to gan quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Vừa nhìn cái này, cả người hắn cứ thế đứng chôn chân tại chỗ.

Chỉ thấy tòa lầu cao phía sau, thế mà lại không chút lưu tình đè mạnh xuống!

Rầm!

Đám người làm chạy ra, không sót một ai.

Toàn bộ bị tòa lầu đè chết bên dưới!

Bụi mù bốc lên!

Tiếng động ầm ầm này khiến tất cả người vây xem không kìm được rơi lệ.

Chết hết rồi.

Không còn một ai.

Trong tai họa bất ngờ như thế này, bọn họ hiểu rõ ràng rằng không ai có thể may mắn thoát khỏi!

Nhưng... tai ách này lại không có ý tứ kết thúc!

Sau khi tòa lầu triệt để sụp đổ!

Mọi người vốn tưởng rằng coi như kết thúc rồi!

Nhưng còn chưa đợi họ bình tĩnh lại từ trong bi thương, thì trong đống phế tích kia lại chấn động càng thêm mãnh liệt.

Giống như bên dưới đang đè một người khổng lồ vậy!

Người khổng lồ đang điên cuồng đẩy vật nặng đè trên người mình lên trên.

Rầm!

Sau một tiếng nổ lớn!

Tàn tích kiến trúc bên trên thế mà trực tiếp bay loạn lên!

Lộp bộp, rơi loạn đầy trời.

Có người bất hạnh bị đập trúng, đang định la hét.

Nhưng hắn cảm giác cơ thể không đúng lắm, cúi đầu nhìn.

Lúc này mới chợt phát hiện, thứ đập trúng mình lại là một đoạn dằm gỗ gãy!

Sức mạnh bay tới khiến nó trở nên càng thêm sắc bén!

Trực tiếp xuyên qua cả cơ thể hắn!

Hắn chỉ có thể bất lực ngã xuống, nghe tiếng la hét, tiếng kêu thảm thiết xung quanh.

Sau đó trong tuyệt vọng, nhắm mắt lại.

Càng ngày càng nhiều người chết dưới những mảnh vỡ tàn tích "phi tiên".

Tiếng kêu thảm thiết lan ra phạm vi gần sáu trăm mét xung quanh.

Chương 443

Có những người thậm chí còn chưa tỉnh ngủ, cứ thế bị vật vỡ bay tới đập chết trong mộng.

Cảnh tượng thê thảm, tiếng kêu gào thê lương, tiếng khóc lóc không ngừng truyền vào tai Tô Thần.

Cho dù hắn ngay lập tức quay trở lại, nhưng số người chết và bị thương cũng đã sớm vượt quá trăm người.

Mà khoa trương là, cái tên ở dưới lòng đất kia còn chưa ra!

Nó vẫn chỉ đang giãy giụa dưới lòng đất muốn chui lên.

Chỉ mới là một con tống tử muốn giãy giụa chui lên, chưa ra mặt đã gây ra thương vong lớn như vậy.

Nếu mà chui ra, hậu quả nhất định không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, đây là với tiền đề Tô Thần cảm thấy mình không đi giúp đỡ.

Rất phiền phức.

Bởi vì tên phía sau kia thoắt ẩn thoắt hiện, dẫn đến việc hắn hiện tại cơ bản là dỡ tường đông, lại phải đi dỡ tường tây.

Tính ra, trước đó hắn còn tưởng rằng đến niên đại này thì bất kể làm chuyện gì cũng sẽ vô cùng nhẹ nhàng.

Nhưng kịch bản cầm không đúng, cộng thêm tin tức không thông suốt.

Cơ bản thu thập tin tức đều phải dựa vào Tiểu Bạch biến nhỏ, mang theo máy nghe lén mini đi dạo khắp phố phường.

Đợi tin tức được mang về, lại để Tiểu Hồng và Tiểu Tượng phân

biệt nghe xong những "tin tức" kia rồi mới tiến hành chắt lọc nhất định.

Đương nhiên, cho dù Tiểu Hồng, Tiểu Tượng đã cố gắng chắt lọc, nhưng bất đắc dĩ tin tức vẫn quá hỗn tạp.

Vẫn phải để Tô Thần tự mình chắt lọc lại một lần nữa.

Cũng chính là xử lý tin tức lần hai, tuy rằng hiện tại hắn có thể nhất tâm nhị dụng (một lòng làm hai việc), bình thường cũng chỉ là rảnh rỗi lấy game offline ra chơi.

Nhưng lượng công việc mọc ra từ hư không thế này khiến hắn ít nhiều có chút hoài niệm từ khóa tìm kiếm trước kia.

Cũng như sự trực tiếp thời gian thực của các cư dân mạng thích gây sự.

Đó đều là tin tức trực tiếp về thời gian, địa điểm, sự kiện quan trọng, chẳng mấy chốc là có thể nắm rõ hoàn toàn.

Nhưng hiện tại, ngay cả truyền tin cũng đặc biệt gian nan.

Hắn vừa cạn lời nghĩ ngợi, người đã đến trên không trung Khách sạn lớn Thành Tây.

Mượn bóng đêm, tầng mây vừa vặn che khuất ánh trăng, ngược lại che giấu thân hình của Tiểu Hôi, khiến người ta hoàn toàn không chú ý tới trên bầu trời đêm có một quái vật khổng lồ như vậy.

Đương nhiên, lúc này tất cả mọi người đều đang bôn ba đào mệnh, tìm kiếm một con đường sống cho mình, ai cũng chẳng còn tâm tư nhìn sang nơi khác!

Chỉ kỳ vọng đám vụn vỡ bay loạn đầy trời kia đừng đập chết mình!

Mà từ góc độ của Tô Thần nhìn xuống, có thể thấy rất rõ ràng trên

đống phế tích có một nơi rõ ràng là thông suốt.

Vừa vặn thông xuống bên dưới.

Kỳ lạ là, hắn liên tiếp ăn cơm ở trên đó gần ba ngày.

Cả quá trình đều không phát hiện ra bất kỳ điều gì không ổn.

Càng không nhận ra bên dưới tồn tại cổ mộ như vậy.

Chiếu theo bát quái phong thủy trắc toán mà nói, cổ mộ xây dựng ở đây, căn bản chính là để nuôi thi (dưỡng thi)!

Chiếu theo niên hạn đại khái của tống tử bên dưới để suy đoán, hẳn là giống với thời gian xây dựng tòa thành trì này mà hắn tìm hiểu được mấy ngày nay.

Tức là, trước khi tên này được hạ táng, tòa thành trì này đã sơ bộ hình thành.

Đương nhiên, không giống với hành vi mai táng kẻ thống trị trong thành trì ở sa mạc.

Nơi này căn bản không có tập tục đó.

Hơn nữa tiếng động bên dưới thực ra rất nhỏ.

Để có thể tạo ra tiếng động lớn như vậy, càng giống như có người cố ý đào đạo động xuống.

Bởi vì Tô Thần có thể bắt được rõ ràng một điểm rò rỉ âm thanh khác, là ở nơi cách đây gần một cây số.

Nói trắng ra, quy cách hạ táng của người bên dưới này cũng khá cao.

Phong thổ đại khái là độ cao gần năm mươi mét.

Khá kỳ lạ là, bên dưới này lẽ ra phải trực tiếp phong thổ chôn chết quan tài, để quan tài trực tiếp tiếp xúc khăng khít với tầng đất nơi này.

Như vậy mới là cách tốt nhất để hấp thụ ác khí, nuôi dưỡng ác thi.

Nhưng bên dưới lại có một không gian nhỏ khoảng năm mét vuông.

Dường như là đá tảng xếp chồng lên.

Vốn dĩ là bịt kín quan tài bên trong một cách khăng khít.

Nhưng hiện tại lại bị người ta mở ra một lỗ nhỏ.

Quan tài đã vỡ nát.

Hiện tại ngay cả cái không gian nhỏ được đá tảng vây quanh để bảo vệ quan tài kia bây giờ cũng đã sụp đổ.

Tô Thần bất ngờ hạ xuống, đứng trên đống phế tích.

Nhìn khối đá vụn bị tống tử cuồng bạo bên dưới đánh bay lên.

Chất địa rất cứng rắn, không phải là loại vật liệu đá thường thấy trong mộ địa bình thường.

Vẫn là màu xám trắng, màu sắc này hiện tại khiến Tô Thần có chút kháng cự.

Dù sao từ khi nhìn thấy những không gian loạn thất bát tao trong Thanh Đồng Môn, quán thông chúng chính là những viên đá cuội màu xám trắng.

Cộng thêm nơi trước đó cũng có loại đá như vậy.

Loại liên hệ "không cần thiết" này, giống như có người đã sớm bố trí bẫy rập, đang đợi hắn rập khuôn theo bước đi tới đích vậy.

Mà phía dưới, con tống tử kia vẫn cuồng bạo tìm cách lao lên trên.

Tiếng vọng truyền đến, khiến Tô Thần cảm nhận được cảnh tượng, cũng làm hắn cảm thấy có chút khó chịu.

Không gian năm mét vuông bên dưới bị vỡ, nhưng tình trạng sau

khi tầng đất sụp xuống giống hệt với trạng thái trong địa cung trong núi trước đó của hắn.

Chỉ có điều lúc ấy hắn cố ý lưu lại không gian nhất định để mình có thể tiếp tục đi lên.

Còn con tống tử bên dưới này, không dự lưu không gian, nhưng người ta dựa vào một thân man lực, đang điên cuồng húc đất giống như con giun đất, cố gắng chui lên.

Giống như tái hiện cảnh tượng vậy.

Điều này khiến hắn cảm thấy tương đối khó chịu.

Đặc biệt là con đường kéo dài ra ngoài kia.

Uốn lượn khúc khuỷu, gần hai ngàn mét.

Khối lượng công trình như vậy, dưới tiền đề không kinh động người khác, ít nhất cần khoảng năm tháng, còn phải là làm việc không quản ngày đêm, mới có thể tạo ra một mộ đạo có thể cho người chạy bình thường bên trong như vậy.

Hiện tại mộ đạo này đã triệt để sụp đổ.

Nhờ vào khối đá vụn bay ra kia mang theo mùi, Tô Thần có thể ngửi thấy rõ mùi thuốc súng.

Đối phương sau khi mở quan tài đá ra, liền rất có mục đích tính mà phá hủy con đường đi xuống của mình.

Đồng thời tống tử tỉnh lại sẽ theo bản năng húc lên trên.

Mà vụ nổ gây ra chấn động bên trên, đám đông bạo động, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tống tử điên cuồng lao lên.

Đối phương đã tính toán triệt để sự phát triển của toàn bộ sự việc.

Mà dưới đống phế tích, máu tươi của những người làm bị đập

chết, vô nghi lại là thuốc dẫn dụ tống tử tốt nhất.

Chương 444

Không bao lâu, tống tử bên dưới chỉ còn cách mặt đất hơn mười mét.

Đương nhiên, Tô Thần tuyệt đối sẽ không cho phép loại gia hỏa này làm loạn ngay dưới mí mắt mình!

Lập tức dùng một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu, chấn bay con tống tử kia ra ngoài.

Đồng thời còn áp chế những mảnh vỡ đang bay loạn xạ.

Mà dân chúng xung quanh sau khi nghe thấy tiếng nổ khủng bố này, chỉ tưởng là bên này sập nghiêm trọng hơn!

Hận không thể chạy thẳng ra khỏi thành.

Mà lúc này, Tô Thần đã trở tay dán một tấm Đại Tướng Quân Phù cấp ba lên người con tống tử Bất Hóa Cốt vừa bị chấn bay ra còn đang ngơ ngác kia.

Dán rất chắc.

Phù chỉ vừa dán qua, cả con tống tử liền bị trấn áp.

Nhưng tình huống kỳ lạ xuất hiện.

Chỉ thấy năng lượng trên tấm phù chỉ cấp ba kia thế mà bắt đầu biến mất!

Tuy rằng biến mất chỉ chưa đến 0.5%, nhưng dao động tinh tế này vẫn thu hút sự chú ý của Tô Thần.

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là lấy ra hai tấm Đại Tướng Quân Phù chỉ còn lại chút ít năng lượng trên xe lửa trước đó.

Hắn trực tiếp dán hai tấm phù chỉ đó lên người con tống tử giống

như bức tượng bùn trước mặt này.

Tháo tấm ban đầu ra.

Vẫn có thể trấn được nó, nhưng năng lượng trôi đi còn nhanh hơn!

Chỉ mới dán lên trong một khoảnh khắc, năng lượng đã bị hút đi khoảng 1% rồi.

Hảo gia hỏa!

Tô Thần lập tức cả người đều ngây ra.

Hắn biết năng lượng trên phù chỉ sẽ tiêu tán theo thời gian.

Nhưng cái này căn bản không phải là tống tử có thể hấp thu chứ?

Huống hồ, một khoảnh khắc đã hấp thu đi nhiều như vậy.

Cái này nếu thời gian dài, Đại Tướng Quân Phù chẳng phải sẽ trở thành một tờ giấy lộn sao?

Hắn vất vả làm nhiệm vụ lấy về để thăng cấp lên Đại Tướng Quân Phù cấp ba, tính ra chỉ có thể kiên trì được vài tháng?

Hảo gia hỏa?!

Hiệu lực trăm năm trực tiếp biến thành đồ dùng một lần theo tháng (nguyệt phao)?

Thực sự nghĩ không ra đây rốt cuộc là chuyện gì, Tô Thần bèn vung tay lên, trực tiếp ném con Bất Hóa Cốt kia vào trong Hư số không gian.

Thứ đồ chơi này khá bẩn.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn cảm thấy một con tống tử có chút thú vị.

Cộng thêm cỗ quan tài thu được trong xe lửa trước đó.

Con phi cương kia thì không tính là uy hiếp gì, nhưng thân là ngọn

nguồn phát triển thời gian, Tô Thần vẫn miễn cưỡng thu lấy.

Chỉ có điều lúc này, chấm dứt bạo động ở một phương này, cư dân hoảng loạn xung quanh đã sớm chạy mất dạng.

Hắn nhìn phế tích hoang lương xung quanh, vầng trăng trong trẻo vừa vặn chui ra từ trong tầng mây.

Cả con phố đều báo phế rồi.

Hoàn toàn là hai thế giới so với cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt trước đó.

Giống như phế tích sau chiến tranh, một lần tổn hại vô cùng triệt để.

Mà cách đó không xa trên sườn núi, ánh lửa sáng lên.

Là Phủ Đại soái.

Trông có vẻ là một đống lửa khổng lồ, đang hỏa thiêu tập thể đám tống tử được lùng bắt về.

Hắn lập tức tiếp tục quay lại Phủ Đại soái, ngồi trên mái ngói.

Khóe miệng Tô Thần nhếch lên nhàn nhạt.

Cảm thấy đám người này cũng khá dũng cảm.

Cũng biết dùng xích sắt thô khóa tống tử lại rồi mới đốt.

Đương nhiên, nếu là tống tử mới từ trong mộ chui ra, không phải thiêu đốt vào lúc mặt trời độc địa nhất giữa trưa thì căn bản không giết chết được.

Nhưng đám tống tử này toàn là thi thể mới chết không bao lâu.

Thân thể vẫn còn rất mềm (người thường cảm thấy rất cứng, nhưng thực tế so với tống tử bình thường thì rất mềm, ít nhất đao thương có thể gây ra sát thương thực chất).

Cũng chính vì như vậy, chuỗi lây lan của tống tử mới có thể bị binh lính của Mai Đại soái khống chế trong thời gian đầu.

Đương nhiên, đầu nguồn vẫn chưa tìm được.

Huệ Xuyên Tử vẫn còn cùng tùy tùng của ả gào thét tê tâm liệt phế bên trong.

Về chuyện "ngói tập kích", Hệ thống không lên tiếng nhắc nhở, cho nên Tô Thần trực tiếp mặc định cuộc tập kích giả vờ "ngoài ý muốn" như vậy là nằm trong phạm vi cho phép của Hệ thống.

Có điều, hiện tại hắn đối với người phụ nữ trong tương lai sẽ gây ảnh hưởng tương đối nghiêm trọng đến mảnh đất này cũng không mấy hứng thú.

Dù sao cũng giống như Khách sạn lớn Thành Tây vậy.

Cho dù hắn vẫn luôn ở đó, nhưng thực tế vẫn không thể phát hiện trước đầu nguồn sự kiện.

Hơn nữa thực tế, sự việc nên phát triển ra sao là có định luật.

Hắn đích xác không thể ngăn cản những việc đã từng xảy ra —— cho dù hắn thoạt nhìn như đã quay về thời điểm ban đầu.

Một điểm quan trọng hơn: Rất nhiều lúc, nguyên nhân của một sự việc không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lúc đó hắn chỉ nghĩ đến việc trong thành trì này xuất hiện người nước Oa, liền cảm thấy bọn họ chính là đầu nguồn của mọi chuyện.

Nhưng thực tế, hiện tại các nơi trên mảnh đất này, khả năng đều đã có gian tế của nước Oa.

Nói trắng ra, Huệ Xuyên Tử này chỉ là một nhân tố trong đó.

Muốn thực sự ngăn cản chuyện kia xảy ra, Tô Thần cảm thấy, khả năng chỉ có hiện tại hắn trực tiếp xông đến nước Oa, diệt sạch

bọn họ thì mới có khả năng triệt để ngăn cản.

Nhưng thực tế, không thể làm được chuyện diệt sạch.

Cho dù hắn tưởng rằng đã giết sạch người nước Oa, nhưng cuối cùng khẳng định vẫn sẽ có cái gọi là cá lọt lưới.

Chỉ cần còn sót lại một kẻ, thì toàn bộ bàn cờ đều sẽ bị lật đổ.

Mà nếu hắn thực sự mang danh nghĩa ngăn cản đi giết sạch người ta, nhưng thực tế người ta còn chưa làm gì cả, khả năng đến lúc đó xảy ra chuyện lại là Đại Việt.

Người ta báo thù lại, không chừng còn sư xuất hữu danh (có danh nghĩa chính đáng).

Cho nên, chuyện không nên mình quản thì tốt nhất vẫn là chuyện không liên quan đến mình thì treo lên thật cao.

Ví dụ như Vương Lập Hoa.

Hắn cười lạnh trước ống kính trước khi bước vào Thanh Đồng Môn.

Đó căn bản không phải là biểu cảm mà một nhân viên nghiên cứu có thể làm ra.

Biểu cảm đó quả thực già nua, giống như đã sống năm sáu ngàn năm.

Cũng giống như Tây Vương Mẫu có dung mạo thiếu nữ tuổi đôi mươi, nhưng bản chất nhất cử nhất động lại giống như khớp xương đều đã rỉ sét, trúc trắc.

Hắn hiện tại vẫn chưa nghĩ thông, trên người Vương Lập Hoa rốt cuộc là Chu Mục Vương hay là Thiết Diện Sinh?

Chương 445

Hay là một bản sao vô tính bị phụ thể bởi một tinh thần thể khác?

Phiền phức hơn là, tên kia sau khi đi vào Thanh Đồng Môn, Hệ thống tịnh không báo cáo đối phương đã tử vong hay chưa.

Báo cáo tử vong chỉ có tên Vương Nô Vương tống tử kia.

Hay là nói, bởi vì thời gian bọn họ trước sau đi vào Thanh Đồng Môn không giống nhau, cho nên tịnh không đi đến địa điểm có thời gian tương tự?

Đương nhiên, những thứ này đều không phải là điều Tô Thần muốn tìm hiểu sâu bây giờ.

Hắn chỉ muốn biết có một khả năng hay không: Sinh vật không rõ mà mình truy tìm, liệu có phải chính là Vương Lập Hoa?

Đang suy nghĩ, Hệ thống lại lên tiếng sau một thời gian dài im ắng. 【Ding!

Túc chủ phỏng đoán sai lầm, Vương Lập Hoa và Túc chủ ở thời không khác biệt rất lớn, hơn nữa hiện tại đối phương đang bắt tay phá hoại thế giới song song.】【Đó là nhân quả do Túc chủ dẫn đến, là nhiệm vụ dự định tiếp theo!

Còn mong Túc chủ không được phân tâm, chuyên chú làm nhiệm vụ hiện có trước!】Ừm...

ít nhiều khiến người ta có chút cạn lời.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên trong cả ngày nay Hệ thống giải đáp nghi hoặc của hắn, nhưng nội dung lại khiến hắn càng bất lực hơn.

Bởi vì... mạc danh kỳ diệu lại lòi ra thêm một nhiệm vụ.

Hơn nữa Vương Lập Hoa phá hoại thế giới khác thế mà lại là do hắn dẫn đến?

Tô Thần thật muốn hỏi một câu "Không sao chứ?".

Nhưng suy nghĩ lại bị Trần Lập An trong viện cắt ngang. "Đại soái, vừa nghe nói trong thành xuất hiện bạo động, dường như có tống tử hung mãnh hơn đi ra giết rất nhiều người." "Tôi cảm thấy việc cấp bách hiện tại, chúng ta vẫn là trực tiếp đi mời đại thần Tô Thần thì đáng tin hơn!" "Tất cả những chuyện này đã sớm vượt ra khỏi phạm vi chúng ta có thể ứng phó, nếu cứ tiếp tục thế này, khả năng sẽ xảy ra chuyện lớn hơn nữa!" Tô Thần ngược lại không ngờ tới, Trần Lập An cư nhiên lại từ bỏ cơ hội thể hiện tuyệt vời như vậy, mà đặt toàn bộ tiền cược lên người hắn.

Vốn dĩ hắn còn muốn nói, không cần thiết đâu, các người làm đã tương đối tốt rồi!

Nhưng không ngờ Mai Điền Lệ nghe thấy lời này lại nổi giận. "Nhưng trước đó hắn còn đánh bị thương quý khách của ta!" "Người như vậy, sao ta có thể lại đi mời về để đắc tội quý khách của ta được!" "Thà nói là mời, chi bằng nói là bắt thì có khả năng hơn!" Mai Điền Lệ âm thầm nghĩ.

Tuy rằng nửa câu sau không nói ra, nhưng Tô Thần lại đoán được đại khái.

Điều này khiến hắn ít nhiều có chút khó chịu.

Dẫn sói vào nhà mà không tự biết, đây cũng là bi kịch của thời đại này.

Mọi người đều mưu cầu lợi ích riêng, chỉ nghĩ làm sao có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Lại không nghĩ rằng, những thứ đó đều là tiền có mạng cầm,

nhưng không có mạng tiêu.

Tuy nhiên, nó hoàn toàn không có ý định giúp đỡ.

Giống như Hệ thống đã nói, mọi chuyện xảy ra hiện tại chẳng qua chỉ là đi theo tuyến kịch bản bình thường mà thôi.

Trước đó quả thực hắn có chút xúc động, ý khí dụng sự.

Chủ yếu là vì sự kiện lịch sử kia thực sự khiến người ta phải sôi máu!

Coi như là nhất thời bị chạm đến giới hạn chịu đựng vậy.

Từ trước đến nay, hắn vẫn luôn coi tất cả những thứ này là một trò chơi đạo mộ.

Hắn giữ thái độ muốn sớm thông quan trò chơi để đối đãi với mọi sự vật mình gặp phải.

Ban đầu, hắn tưởng rằng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ 'Chung Cực' của Thanh Đồng Môn thì coi như đã phá đảo trò chơi.

Nhưng không ngờ, cái kết thúc mà hắn tưởng tượng, thực ra chỉ là một sự khởi đầu.

Đặc biệt là mọi thứ quỷ quyệt của thế giới hiện tại càng làm hắn cảm nhận sâu sắc hơn việc một thế giới sau khi bị ảnh hưởng có thể hỗn loạn đến mức độ nào.

Nói trắng ra, thực chất hiện tại bất kể hắn làm gì, thì sự kiện lịch sử kia cũng đã không thể tránh khỏi mà diễn ra ở một thế giới song song khác.

Mà vì sự tản mạn trước đó của hắn, đem phần lớn sự chú ý đặt lên người phụ nữ nước Oa kia cũng như tên bụng phệ to lớn bên dưới này, dẫn đến việc hắn lơ là tuyến chính của trò chơi mà mình thực sự thuộc về.

Nếu không, bi kịch ở thành Tây thực ra sẽ không xảy ra.

Bởi vì theo thời gian suy đoán, lúc hắn đang ăn cơm ở đó, khả năng đối phương cũng vừa vặn lẻn vào đường hầm ngầm, đang chuẩn bị bóc lá bùa phong ấn trên quan tài Tống tử.

Với khoảng cách thẳng đứng như vậy, Tô Thần cảm thấy sau khi thính lực được nâng cấp, hắn hoàn toàn có thể nghe thấy động tĩnh ở độ sâu năm mươi mét dưới lòng đất.

Nhưng tại sao chứ?

Lúc đó hắn lại không nghe thấy gì cả?

Suy nghĩ kỹ một hồi, hắn cảm thấy chắc chắn không phải do tiếng kêu khóc của người phụ nữ trong căn nhà phía dưới.

Ánh mắt hắn lại phiêu hốt nhìn về phía đống lửa đang cháy hừng hực kia, bên trong là con Tống tử đang điên cuồng giãy giụa.

Nhưng Tô Thần cũng không cảm thấy mình sẽ bị tiếng động của loại Tống tử này làm nhiễu loạn thính giác.

Nhất thời, hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

Bởi vì hắn nghĩ mãi không ra tại sao lúc đó bản thân chỉ có mỗi việc ăn cơm mà lại dự đoán sai lầm.

Đây hẳn là lần đầu tiên hắn dự đoán sai, trọng điểm là nó xảy ra sau khi cơ thể hắn đã nâng cấp đến mức độ biến thái này. "Hệ thống, lúc đó có phải mi đã làm gì không?" Tô Thần suy tính mãi, cuối cùng vẫn hướng sự nghi ngờ về phía cái Hệ thống đã trở nên kỳ lạ từ khi đến thế giới này. "Hay là nói, sau khi nâng cấp, mi bị hỏng rồi?

Nếu mi còn không nói chuyện, tôi cảm thấy thân là túc chủ, tôi hẳn là có quyền khôi phục mi về trạng thái trước khi nâng cấp đấy nhé?" Câu này vừa thốt ra, Hệ thống vốn đang giả chết rốt cuộc cũng có

phản ứng, bắt đầu chủ động trả lời Tô Thần. [Là do bản thân Hệ thống vì nâng cấp nên xuất hiện một chút vấn đề nhỏ.] [Xin túc chủ hãy cho Hệ thống một khoảng thời gian nhất định để Hệ thống tự chủ xử lý.] Nghe vậy, Tô Thần sững sờ.

Khá lắm!

Thì ra là thật!

Cho nên hiện tại các giác quan cơ thể hắn đã chịu ảnh hưởng mãnh liệt từ Hệ thống?!

Thế này thì làm ăn gì nữa?

Hắn hiện tại vừa phải hoàn thành nhiệm vụ, vừa phải xem xét nơi này rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì.

Nếu chức năng cơ thể đều bị ảnh hưởng, thế thì hắn chơi cái búa à! "Rốt cuộc là tình huống gì?!

Nói rõ ràng cho tôi!" Hệ thống trầm mặc một lát.

Sau đó Tô Thần nghe thấy một tiếng động kỳ lạ, ngay tức khắc trong đại não liền bị trình chiếu một số dao động kỳ quái.

Tương tự như điện tâm đồ, nhưng lại là bảy đường kẻ kỳ lạ cùng lúc dao động.

Điều này làm hắn càng nghi hoặc hơn.

Đang định hỏi thì nghe thấy Hệ thống chủ động giải thích. [Là do trước đó dung hợp với không gian hư số bị rách nát của nước Nhân, bên trong dường như có lẫn vào một số thứ kỳ quái.

Hệ thống sau khi kiểm tra đo lường được, ngay lập tức tiến vào quy trình tự chủ kiểm tu, sau đó phát hiện ra dao động kỳ lạ như thế này bên trong.

Lúc đó túc chủ chịu ảnh hưởng cũng là do dao động này bị giám

sát.] Nói cách khác, cái thứ đồ chơi kỳ quái này ngay khi vừa xuất hiện đã vô hình trung gây nhiễu loạn giác quan của hắn?

Tô Thần cảm thấy cách nói này ít nhiều có chút hoang đường.

Nhưng khi Hệ thống chiếu lại hình ảnh lúc đó, hắn mới giật mình phát hiện, bản thân lúc ấy thực sự chỉ là một người bình thường đang ăn cơm mà thôi!

Mà sau đó, khi Hệ thống phong bế dao động kỳ lạ kia lại, giác quan của hắn dường như mới mạnh mẽ khôi phục.

Điều này làm hắn triệt để cạn lời!

Chương 446

"Cho nên cái thứ chết tiệt nhà mi để tôi tốn công làm nhiệm vụ xong, bản thân mi lại hấp thu một con virus vào hả?!" Trong khoảnh khắc này, Tô Thần cảm thấy mình có chút không chấp nhận nổi kết quả này.

Hắn thậm chí nảy sinh xúc động muốn lôi Hệ thống ra ngoài đánh cho một trận tơi bời.

Không phải đang đùa kiểu này chứ?!

Đây là đẳng cấp gì rồi?

Chết tiệt cứ như game lậu vậy!

Người chơi nạp tiền đã sắp max cấp rồi, kết quả đột nhiên xuất hiện một cái BUG game!

Đây không phải là coi người chơi như thằng ngốc để lừa gạt sao!?

Nhưng Hệ thống lúc này lại kiên quyết phủ định cách nói này. [Đây không phải là BUG, tương phản, đây hình như là một chuỗi lưu ngôn (lời nhắn) được mã hóa!

Hắn là đã tồn tại trong không gian đó từ thời viễn cổ, nhưng vì không gian sụp đổ, lưu ngôn vốn được mã hóa bị tổn hại, cho nên lúc bắt đầu mới gây nhiễu loạn đến giác quan của túc chủ!] Lời giải thích này khiến Tô Thần cảm thấy hơi ong thủ.

Lưu ngôn?

Lời nhắn của người đã chết từ thời viễn cổ thì có gì hay mà giải mã!

Người ta bây giờ không chừng hoặc là hóa thành tro rồi, hoặc là đã

biến thành Tống tử.

Hay là nói, có người cảm thấy khả năng mình biến thành Tống tử quá lớn, cho nên muốn để lại lời nhắn cho người đến sau, nhờ đối phương hủy hoại triệt để thân xác mình?

Tuy rằng cái nào Tô Thần cũng thấy không có khả năng, nhưng xét đến cùng, cái lời nhắn rách nát này cư nhiên lại gây nhiễu loạn cho cơ thể hắn!

Dù chỉ là khoảng mười lăm giây, cũng làm hắn nảy sinh nghi ngờ nghiêm trọng đối với Hệ thống!

Tất nhiên, Hệ thống lúc này cũng cảm thấy khá ấm ức.

Bởi vì điều nó chưa thể giải thích rõ ràng là năng lượng ẩn chứa trong lời nhắn này thực chất vô cùng cường đại, thậm chí hơi vượt quá phạm vi năng lượng mà Tô Thần có thể chưởng khống hiện tại.

Đương nhiên, lúc nguyên vẹn thì cường độ thế nào tự nhiên không cần nói cũng biết!

Trọng điểm là hiện tại dù ở trạng thái rách nát vẫn có thể gây nhiễu một chút.

Bản thân Hệ thống cũng đang kiểm tra xem rốt cuộc nguyên nhân gì dẫn đến việc này.

Ở bãi đất trống ngoài cửa, thế lửa dần dần yếu đi.

Con Tống tử bên trong cũng đã bị thiêu thành tro tàn.

Trần Lập An nhìn đống lửa đó, thần tình dần trở nên âm lãnh.

Gã như đột nhiên nghĩ đến điều gì, vội ghé sát tai Mai Điền Lệ thì thầm.

Mà tất cả những điều này, người ngoài nghe không rõ, nhưng Tô Thần lại nghe rành rọt từng chữ. "Đại soái, nghe Huệ Xuyên Tử tiểu

thư nói, trong núi có một ngôi cổ mộ.

Trong cổ mộ dường như có thứ gì đó rất quan trọng đối với bọn họ, cô ta kết nạp tôi vào đội ngũ cũng là muốn tôi đi giúp bọn họ lấy đồ trong đó.

Bất quá tôi trộm nghĩ, hiện tại Huệ Xuyên Tử tiểu thư đã bị thương nặng thành ra như vậy, chi bằng chúng ta đi trước một bước nhé?" Lúc này, khóe miệng Tô Thần không nhịn được nhếch lên nụ cười lạnh.

Hóa ra cuối cùng cũng định đi vào hầm mỏ rồi!

Hắn lập tức cũng không trốn nữa, trực tiếp từ trên nóc nhà nhảy xuống, thình lình xuất hiện sau lưng hai người. "Muốn đi thì mang tôi theo với." "Hít!" Hai người bị hắn dọa cho giật mình.

Trước đó bọn họ đã kiểm tra kỹ trên nóc nhà một lượt, thậm chí lúc dọn dẹp đám Tống tử ở hậu viện, cũng đã kiểm tra toàn bộ trong ngoài phủ.

Bọn họ xác định bên trong không tồn tại người nào kỳ lạ cả!

Nhưng tại sao?!

Hiện tại Tô Thần lại nhảy ra không hề báo trước!

Hơn nữa nghe câu hắn nói, dường như đã nghe được toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ?!

Nghĩ đến đây, cả hai chỉ thấy da đầu tê dại!

Mai Điền Lệ rõ ràng đã nhận ra kẻ đầu sỏ gây tội khiến quý tân của mình ra nông nỗi thê thảm kia.

Lão có chút kích động, lập tức rút súng ra, chuẩn bị chĩa vào trán người đàn ông thoắt ẩn thoắt hiện trước mặt.

Nhưng lão hoàn toàn quên mất, cách đây không lâu chính con trai

lão mới đưa cho lão một cục sắt vụn bị phá hỏng đến mức không nhìn ra hình dạng ban đầu, nói cho lão biết đó là khẩu súng bị Tô Thần bóp nát!

Còn hiện tại, Trần Lập An đứng bên cạnh sợ đến mức mồ hôi hột thi nhau rơi xuống.

Tô Thần có thực lực thế nào, gã căn bản không cần nghĩ nhiều, đã hình thành bản năng kính sợ.

Cho nên sau khi phản ứng lại toàn bộ sự việc, gã vẫn vì sợ hãi mà không ngăn cản Mai Điền Lệ thực hiện một loạt hành động thiếu sáng suốt này. "Rắc ——" Một tiếng gãy lìa thanh thúy vang lên, cùng với tiếng kêu thảm thiết như chọc tiết lợn chậm chạp vang lên của Mai Điền Lệ, thu hút sự chú ý của mọi người trong và ngoài phủ.

Mọi người nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt Mai Điền Lệ, chỉ tưởng là quỷ mị hiện hình.

Lại trơ mắt nhìn người đó trực tiếp giật lấy khẩu súng đang treo trên bàn tay rõ ràng đã bị bẻ gãy đến mức rũ xuống của Mai đại soái, sau đó ném xuống đất, một chân đạp lún thành hố sâu.

Mọi người đều không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra!

Vẫn là Mai Lương hét lên đầu tiên: "Chính là nó!

Chính là thằng cha này, lên đi!

Đều đứng ngây ra đó làm gì!

Giết chết nó cho ông!

Mẹ kiếp!

Ông đây không tin trên địa bàn của ông, mày còn có thể hống hách!" Nhưng tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người lại bị chấn nhiếp ngay tại chỗ!

Bởi vì người đàn ông vừa nãy còn cách Mai Lương hơn mười mét, hiện tại lại trong nháy mắt xuất hiện ngay trước mặt gã.

Khí thế của Mai Lương trong tích tắc tan biến sạch sẽ. "Bịch." Gã trực tiếp bị dọa quỳ sụp xuống đất.

Mà Tô Thần thì mi mắt mang theo ý cười nhìn gã: "Người phụ nữ bên trong có quan hệ gì với mày?

Tôi chẳng qua chỉ đụng cô ta một chút, mày bảo vệ ghê thế làm gì?" Mai Lương bị câu này hỏi khó.

Gã theo bản năng lắc đầu, bởi vì gã và Huệ Xuyên Tử đơn thuần chỉ là quan hệ lợi ích, không tồn tại giao dịch nào khác.

Còn phải nói tại sao gã bảo vệ ghê thế, thì đơn thuần là vì ngày thường gã đã quen thói hống hách, cậy có phủ Đại soái chống lưng nên vô ác bất tác.

Nhưng trong thâm tâm gã vẫn căm ghét Tô Thần, bởi vì gã cảm thấy Tô Thần đã làm gã mất mặt hai lần rồi!

Nhưng hiện tại bảo gã nhìn Tô Thần thêm cái nữa, gã cũng cảm thấy mình không có cái gan đó!

Một hồi lâu, không khí như ngưng đọng, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt đến cực điểm.

Mai Lương chỉ cảm thấy trước mặt mình như đột nhiên xuất hiện một ngọn núi lớn, uy áp đó khiến gã thở không nổi!

Cuối cùng, như muốn tự cứu rỗi bản thân, gã hít sâu một hơi mạnh, rồi dập đầu thật mạnh xuống đất: "Xin lỗi!

Là tôi nhầm!

Là lỗi của tôi!

Tôi không nên chọc vào ngài!

Xin lỗi!" Mai Lương vừa điên cuồng xin lỗi, vừa dập đầu xuống đất thùm thụp.

Những người khác đều nhìn đến ngây người!

Đặc biệt là phó quan của Mai Điền Lệ, thấy Mai Điền Lệ đau đến khóc cha gọi mẹ, nhưng lại không hề có ý định tiến lên dìu người dậy!

Chương 447

Điều này khiến những người vây xem còn lại cũng giật mình kinh hãi.

Tô Thần cũng không ngờ tên này nhận sai nhanh như vậy.

Tất nhiên, hắn hoàn toàn không nhận ra rằng uy áp của mình hiện tại thực chất đi theo ngữ khí, đi theo cảm xúc mà trực tiếp nghiền ép lên người bị nhắm vào.

Mà Mai Lương lúc này quả thực là ruột gan đều hối hận đến xanh mét!

Gã cảm thấy mình lẽ ra nên nghe lời Trần Lập An!

Đem chuyện liên quan đến Tô Thần thối nát trong bụng cho xong!

Nhưng gã vẫn không nhịn được, chủ động chọc vào đối phương.

Nhìn thấy tay của lão cha nhà mình bị vặn xoắn một vòng, gã hiện tại điên cuồng dập đầu cũng là hy vọng mình không đi vào vết xe đổ.

Nhưng không ngờ đối phương hoàn toàn không ăn bộ dạng này của gã.

Gã dập đầu chỉ thấy trên trán đã nóng rát, có chất lỏng nóng hổi bắt đầu chảy ra.

Lúc này mới nghe thấy Tô Thần lại như quỷ mị u u hỏi: "Cho nên, mày với người phụ nữ kia là quan hệ gì?

Tôi khá tò mò đấy." Câu hỏi đầy ác thú vị như vậy rõ ràng có khả năng đánh sập phòng tuyến nội tâm của một người nhất.

Mắt thấy Mai Lương sợ hãi run như cầy sấy, Tô Thần cảm thấy mình giống như thức tỉnh thuộc tính kỳ quái nào đó.

Có chút sảng khoái a!

Một hồi lâu, Mai Lương mới run rẩy nói: "Không có quan hệ gì... chỉ là trên phương diện tiền bạc có chút qua lại..." Câu trả lời này ngay cả bản thân gã nghe cũng thấy hơi điêu.

Nhưng không ngờ Tô Thần nghe xong lại cười nhạt một tiếng, lập tức đưa tay kéo gã dậy. "Quan hệ tiền bạc à!

Thế thì đơn giản!

Tôi cũng có tiền, các người thà giao dịch với loại tạp chủng đó, chi bằng giao dịch với tôi đi!" "Hả?!" Mọi người đều ngẩn ra.

Cái giá thế trước đó của Tô Thần rõ ràng là muốn giết người!

Nhưng hiện tại lại bị một câu trả lời đơn giản như vậy ứng phó cho qua?!

Trọng điểm là, hắn lại còn muốn giao dịch với người nhà họ Mai?!

Một người lợi hại như vậy còn cần giao dịch cái gì?!

Bọn họ hoàn toàn không lý giải nổi.

Mà Mai Lương sau khi bị kéo dậy vẫn cứ ngây ra cũng không hiểu.

Đơn giản vậy sao?

Chẳng lẽ Tô Thần thực sự chỉ nhắm vào Huệ Xuyên Tử?!

Nhưng tại sao chứ?

Huệ Xuyên Tử không phải chỉ là một thương nhân từ hải ngoại tới sao?

Hay là nói, Huệ Xuyên Tử trên chuyện làm ăn đã đắc tội Tô Thần?

Hàng loạt nghi hoặc đều không có lời giải đáp.

Tô Thần không giải thích nhiều, chỉ nhàn nhạt hỏi Mai Lương: "Hợp tác với tôi không?" Đương nhiên, đây căn bản không phải giọng điệu dò hỏi.

Đây giống như trực tiếp thông báo, hoặc là đang hỏi Mai Lương: 'Mày muốn chết không?!' Mai Lương tự nhiên là vội vàng gật đầu!

Lão cha gã đều thành ra cái dạng kia rồi!

Gã mà từ chối thì chẳng phải tìm chết sao?

Gã lập tức đồng ý!

Nhưng lúc này Mai Điền Lệ lại nén đau đớn kịch liệt, giận dữ hét lên: "Có ý gì?

Ông đây mới là người làm chủ Mai gia!

Hỏi chuyện này thì phải hỏi ông đây chứ!" Nhưng giọng nói ngoan lệ của Mai Điền Lệ vừa dứt, Mai Lương lại mặt vô biểu tình rút súng ra, trực tiếp bắn một phát ngay giữa mi tâm Mai Điền Lệ.

Mọi người đều chết lặng!

Bọn họ hoàn toàn không ngờ tới, vị Mai thiếu gia hống hách nhưng xưa nay chẳng có tài cán gì này, lại có thể vào lúc này làm ra chuyện quả đoán và vô tình đến mức độ này...

Tên phó quan bên cạnh không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: "Mai thiếu gia...

đó là cha ngài mà!" Mai Lương lạnh lùng liếc nhìn phó quan, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hiện tại không phải nữa, ông ta chỉ là một cái xác!" Nói xong, Mai Lương chỉ vào đám tay chân bên cạnh mình: "Hai đứa bây!

Đi ném cái xác đó vào đống lửa thiêu đi!" "Hít..." Lại còn xử lý ngay tại chỗ?

Tô Thần cũng không ngờ, tên Mai Lương này trước đó nhìn thì có vẻ là kẻ dễ bắt nạt, hiện tại lại khá dám làm.

Hắn căn bản không có ý kiến gì với Mai Điền Lệ.

Loại người như phế phẩm đó căn bản không đáng để hắn nhìn thêm một cái!

Cho nên hắn mới ngay từ đầu trực tiếp bẻ gãy tay lão.

Bản ý là cho mọi người một cái dằn mặt.

Lại không ngờ, so với Mai Điền Lệ trực tiếp hỏa thiêu mẹ già mình ngay tại trận, tên này còn trò giỏi hơn thầy, trực tiếp đánh chết cha ruột ngay tại chỗ để làm lễ đầu quân.

Điều này khiến trong mắt Tô Thần càng thêm vương một tia hàn ý.

Nguyên nhân khiến niên đại này sụp đổ, có khả năng không chỉ là nguyên nhân trong và ngoài nước, mà thậm chí còn là dân phong thời này...

Giống như những người làm công chết thảm ở tiệm cơm Thành Tây vậy.

Lúc đó thực ra bọn họ có thời gian đào thoát, chỉ cần năm người là có thể từ bên ngoài trực tiếp phá cửa xông vào!

Người vây xem gần trăm người, nhưng đều tham sống sợ chết, không ai tiến lên giúp đỡ.

Thế là chính bọn họ cũng giống như vậy, trở thành vong hồn chịu nạn.

Tô Thần nhìn thấy sự ngoan lệ trong ánh mắt Mai Lương càng lúc càng mãnh liệt, khác hẳn với tên hèn nhát vô năng cuồng nộ ở tiệm cơm Thành Tây trước đó, phán như hai người.

Điều này khiến Tô Thần tin rằng, con người thực sự sẽ trong một

khoảnh khắc bị thay đổi thành một bộ dạng khác.

Mà hắn, là kẻ đầu sỏ biến Mai Lương thành ra thế này.

Mình làm sai rồi sao?

Tô Thần nghĩ, chắc là sai rồi.

Ít nhất kịch bản ban đầu căn bản không viết như vậy.

Nhưng thực tế thì sau khi đến đây, hắn làm gì có kịch bản.

Giống như con ruồi không đầu, bay loạn khắp nơi.

Mà những sự kiện kỳ quái cứ liên tiếp ập đến, ít nhiều vẫn khiến hắn ở trong trạng thái mệt mỏi.

Nhưng sự dẫn dắt của Hệ thống đích xác đã chỉ rõ cần phải cùng người của thế giới này, hắn mới có thể tiến vào trong hầm mỏ.

Tuy không biết có phải muốn hắn dẫn theo vài người đi hiến tế hay không, nhưng khơi mào sự giết chóc giữa người với người trong thế giới này, đây vẫn là lần đầu tiên.

Vẻ mặt hắn nhàn nhạt, nhìn đống lửa bắt đầu cháy hừng hực vì được ném thêm nhiên liệu mới vào.

Hắn chỉ cảm thấy cảnh này mỉa mai một cách khó hiểu.

Giống như từng đống rác rưởi đang bị thiêu hủy, đồng thời mùi hôi thối truyền đến từ xa.

Những người khác ngửi thấy mùi hôi, thần tình tê dại.

Chương 448

Dường như đã sớm quen với thứ xú khí như vậy.

Tình huống chân thực không nên là như thế này mới đúng!

Cứ như thân ở nơi còn khủng bố hơn cả địa ngục vậy.

Càng ở lâu tại đây, Tô Thần mới chợt phản ứng lại.

Tại nơi như thế này, thử thách lòng người mới là sai lầm lớn nhất!

Tối hôm đó, cả thành phố đều loạn cào cào.

Bên ngoài phủ Đại soái đám đông chen chúc.

Mọi người đều đang kỳ vọng Đại soái có thể phái người đi xử lý sự việc trong thành. "Đại soái!

Ngài cứu chúng tôi với!

Trong thành đã chết rất nhiều người rồi!" "Đúng vậy!

Đại soái!

Cầu xin ngài cứu chúng tôi với!" "Người trong nhà tôi đã bị đập chết hết rồi!

Cầu xin ngài, có thể phái người giúp tôi bới xác họ ra không!" "Đại soái!

Cứu chúng tôi với!" Nhưng bất kể bá tánh cầu xin thế nào, phủ Đại soái đều cửa đóng then cài!

Mà cũng có người tò mò tại sao trên bãi đất trống trước phủ Đại soái lại có một đống lửa kỳ lạ.

Có người táy máy, trực tiếp dùng gậy chọc vào bới móc, không

ngờ lại bới ra được không ít xương người chết!

Nhất thời, bá tánh bắt đầu hoảng sợ.

Nhưng trước cửa Đại soái, trước đây vốn đã có không ít người bị dẫm đạp.

Người biết nguyên nhân đều cảm thấy những người kia quá oan uổng.

Người không biết nguyên nhân, chỉ tưởng là giẫm đạp phạm nhân.

Nhưng thực tế phủ Đại soái có tác phong gì, trong lòng mọi người đều rõ.

Chỉ là thế cục hiện tại, có thể có một bên miễn cưỡng duy trì trật tự đã là khá tốt rồi!

Đương nhiên, cho dù đối phương không duy trì trật tự, làm bậy trong thành, thì bọn họ cũng không làm gì được đối phương.

Dù sao đối phương có súng.

Đợi trời tờ mờ sáng.

Phủ Đại soái cuối cùng cũng mở cửa.

Nhưng người đi ra lại không phải tên Mai Điền Lệ bụng phệ như trước, mà là đứa con trai hống hách ngang ngược của lão, Mai Lương.

Bá tánh ngơ ngác, nhưng lại không dám lên tiếng chất vấn!

Bởi vì Mai Lương làm việc còn tàn độc hơn Mai Điền Lệ, đây là chuyện mọi người đều ngầm hiểu.

Mà nhìn thấy Mai Lương lúc này một thân quân trang, bá tánh càng thêm nạp muộn.

Mai Lương xưa nay vốn là kẻ kỳ quặc thích mặc thường phục đi đứng lấc cấc!

Tuyệt đối sẽ không giống như hiện tại, dường như còn có chút đứng đắn?

Thấy bà con lùi lại phía sau một bước, Mai Lương vô cùng bình thản phủi áo.

Sau đó Trần Lập An từ sau lưng gã bước ra. "Bà con đừng hoảng!

Vì sự cố đêm qua, Mai Điền Lệ Mai đại soái đã không may hy sinh!

Cho nên hiện tại vị trí Đại soái sẽ do Mai Lương Mai đại soái của chúng ta kế thừa!" Bá tánh vẫn ở trong trạng thái rất ngơ ngác.

Bọn họ không biết chuyện này là diễn vở nào.

Nhưng lời tiếp theo của Trần Lập An khiến bọn họ không nhịn được mà hoan hô. "Hiện tại mọi người có chuyện gì đều có thể nói với quản gia của Mai phủ, quản gia sẽ ghi lại và tận lực giúp mọi người xử lý!

Hơn nữa sự việc trong thành, tối qua Mai đại soái đã phái người đi xử lý ổn thỏa rồi!

Những chuyện tương tự sẽ không xảy ra nữa!

Sau này có Mai đại soái giúp mọi người giải quyết vấn đề, mọi người có thể yên tâm!" Nghe thấy lời này, tuy rằng bá tánh đều còn giữ thái độ không tin tưởng lắm, nhưng ít nhất sự việc trong thành đã được giải quyết, nghĩa là sau này bọn họ không cần phải nơm nớp lo sợ nữa!

Mà lúc này, Trần Lập An lại nói: "Đồng thời, về những nhân viên gặp nạn lần này, Mai phủ sẽ giúp xử lý hậu sự!

Nhưng vì nhân viên quá nhiều, nên sẽ không tổ chức tang sự liên quan nữa, thi thể sẽ được tiến hành xử lý tập trung.

Đồng thời, sẽ bồi thường mỗi người ba đồng bạc trắng cho gia quyến người sống sót!

Hy vọng mọi người loan báo rộng rãi!" Bá tánh sững sờ một chút.

Tuy rằng không làm tang lễ có chút trái với nhận thức của bọn họ, nhưng rất nhiều người vừa nghĩ đến chuyện cả nhà mình đã bị đập nát bấy, mà hiện tại còn có thể nhận được tiền bạc bồi thường, nhất thời đều vui mừng khôn xiết!

Hoàn toàn quên mất người thân ruột thịt của mình vừa mới qua đời không lâu.

Tô Thần lạnh lùng nằm trên nóc nhà, nghe tiếng hoan hô của đám đông.

Ánh mắt hắn càng thêm tê dại.

Đây không phải là thế giới bình thường.

Thế giới bình thường ít nhất sẽ có người đứng ra phản bác, hoặc là đưa ra vấn đề mới, hay là công khai nghi ngờ năng lực của Mai Lương.

Nhưng mọi người lại nghịch lai thuận thụ, hoàn toàn có lợi ích thì cái gì cũng có thể chấp nhận. "Hệ thống, thế giới này thực sự tồn tại sao?

Mi xác định không phải là không gian nào đó sau khi ta mở cửa Thanh Đồng Môn bước vào chứ?" Câu trả lời của Hệ thống cũng khiến người ta vô cùng tê dại. [Đây là thế giới song song, túc chủ có thể yên tâm!] Yên tâm?

Cho dù bản thân hắn đã mạnh đến mức không tồn tại bất kỳ uy hiếp nào, nhưng giờ phút này, nội tâm lại vô cùng hoang lương.

Giống như bị dội mạnh một chậu nước lạnh vậy.

Nhiệt huyết lúc mới đến đây hoàn toàn biến mất.

Cả người đều đang hoài nghi nhân sinh.

Trong câu chuyện hắn đọc lúc đó, thế giới mà Lão Cửu Môn tồn tại đâu phải như thế này.

Nhưng hiện tại, hắn cũng không thể trực tiếp rời đi.

Phía dưới là Mai Lương vừa nói xong "cảm nghĩ nhậm chức" và tham mưu Trần Lập An của gã.

Đêm qua thực ra còn có cuộc bạo động do phó quan của Đại soái cũ khởi xướng.

Tô Thần toàn trình vây xem, những người đó rất nhanh đã bị Mai Lương bắn chết, hiện tại là những bộ xương khô trên bãi đất trống ngoài cửa.

Dường như là vùng đất ngoài vòng pháp luật, hoàn toàn là khái niệm trái ngược với xã hội pháp trị trước kia.

Mà nghĩ đến những điều này, Tô Thần càng hoài niệm lúc vừa ra khỏi Thanh Đồng Môn, ông lão dưới chân núi, thứ rượu nồng và cơm canh đạm bạc ấy khiến hắn hiện tại đều không nhịn được hồi vị.

Sau khi rời khỏi đó, càng giống như từ nhân gian bước vào địa ngục.

Từ lúc bắt đầu gặp Tống Di Phi, khắp nơi đều tràn ngập toan tính, tràn ngập sự khảo nghiệm vặn vẹo đối với nhân tính.

Ngay cả Trần Lập An cũng rất nhanh từ một thanh niên thật thà chất phác trong địa cung biến thành bộ dáng âm hiểm xảo trá như hiện tại.

Chương 449

Còn có hiện tại, tin tức "một thanh niên quỷ mị đêm khuya ở ga tàu hỏa giết liền mấy trăm người" cũng bắt đầu từ phía ga tàu hỏa điên cuồng truyền ra.

Thật kỳ quái, Tô Thần cảm giác mình rõ ràng là cứu bọn họ.

Hơn nữa những cái xác kia từ hai ba ngày trước đã là người chết rồi.

Nhưng hiện tại vì khủng hoảng, những người ở ga tàu hỏa lại bắt đầu không có căn cứ mà gán tội danh vô lý trực tiếp lên người hắn.

Thế là, rất nhanh đã có người truyền tin tức tới phủ Đại soái. "Mấy kẻ đó nói hươu nói vượn ấy mà!

Xin Tô tiên sinh đừng để ý!" Trần Lập An nịnh nọt nói, đương nhiên câu này gã nói phát ra từ nội tâm.

Sau khi kiến thức qua nhiều Tống tử khủng bố như vậy, gã tự nhiên hiểu rõ đống thi thể chất đống trong toa tàu phế bỏ ở ga tàu hỏa là tình huống gì.

Gã thậm chí còn có chút cảm tạ Tô Thần đã chủ động ra tay cứu giúp.

Nếu không hiện tại đám Tống tử đó chạy ra, e là cả cái thành này đều là người chết rồi!

Mai Lương cũng phụ họa nói: "Đúng thế!

Chính là vì đám rác rưởi này mới làm cho cả cái thành hiện tại ô yên chướng khí!

Tô tiên sinh, ngài nếu cảm thấy không thoải mái, tôi bây giờ sẽ cho

người đi thu thập đám người nói bậy nói bạ đó." "Ừm..." Vốn đã mệt, nghe hai người này nói chuyện càng mệt hơn.

Tô Thần nhìn bầu trời u ám, bất đắc dĩ nói: "Bảo các người chuẩn bị chập tối hôm nay xuất phát, đã đi chuẩn bị chưa?

Chưa chuẩn bị xong thì đừng tới làm phiền tôi, để tôi yên tĩnh một chút." Hai người vừa nghe thấy lời này, vội vàng chuồn lẹ.

Con người nơi này so với những "anh hùng bàn phím" với những ngôn luận vô sỉ ở thế giới trước, thực ra còn đáng sợ hơn.

Bởi vì lúc này không được coi là thời đại hòa bình, các nơi cát cứ đã tạo thành hiện trạng dân chúng lầm than.

Không lâu sau đó chiến loạn ập đến sẽ khiến nơi này càng thêm hỗn loạn.

Mà Tô Thần ngày hôm qua đã chính thức quyết định sẽ không nhúng tay vào nữa.

Hiện tại nghĩ đến những chuyện như vậy, nội tâm lại cảm thấy vô cùng tê dại và mệt mỏi.

Là do chịu ảnh hưởng của thế giới này, cho nên hiện tại bắt đầu bị đồng hóa với người ở đây rồi sao?

Tô Thần bất đắc dĩ cười cười.

Có lẽ là khi hắn coi Tống Di Phi là kẻ địch, mặc kệ sự sống chết của đối phương, hắn đã trở thành sự tồn tại không khác mấy so với con người ở thế giới này.

Thuận tay lấy ra con Thi miết của Xích Tùng Tử.

Trải qua khoảng thời gian thích ứng này, tên này dường như đã có thể hoạt động bình thường.

Có điều cái nết thích giả chết vẫn không đổi. "Sự kiên nhẫn mấy

ngày nay của ta đã dùng hết rồi, ngươi có thể chọn tiếp tục giả chết, hoặc là nói cho ta biết những chuyện ta muốn biết." Con sâu kia hơi run rẩy một chút, dường như vẫn định tiếp tục giả chết.

Nhưng lúc này, Tô Thần cười nhạt nói: "Nếu giả chết, ta thà trực tiếp ném ngươi về trong không gian, cho sủng vật của ta ăn còn hơn.

Dù sao những chuyện ta muốn biết, ngươi không nói cho ta, sớm muộn gì ta cũng tự mình tra ra được!" Nghe thấy lời này!

Con Thi miết đang nằm ngửa bốn chân lên trời rốt cuộc cũng không giả vờ nổi nữa.

Vội vàng giãy giụa, cử động, ý đồ dùng ngôn ngữ chi thể của côn trùng để báo cho Tô Thần biết ý nguyện của mình.

Tô Thần cười lạnh một tiếng, trở tay tống thẳng tên này vào người con đại Tống tử bắt được trong thành trước đó.

Bản ý là tạm thời tặng cho nó cái cơ thể để giao lưu với mình.

Lại không ngờ, khoảnh khắc Thi miết chui vào lại làm cho con Tống tử Bất Hóa Cốt kia cũng có ý thức.

Tuy rằng đại Tống tử lúc này đang ở trong không gian hư số, bị Tiểu Hồng và Tiểu Tượng kìm kẹp hai bên.

Nhưng sự va chạm ý thức của hai bên lại khiến nó điên cuồng giãy giụa.

Tô Thần bất đắc dĩ, chỉ có thể thuận tay điều khiển một lá trấn thi phù bay qua.

Trấn thi phù lơ lửng giữa không trung, vô nghi cũng uy hiếp luôn cả Tiểu Hồng và Tiểu Tượng.

May là hiệu quả không tồi!

Hai cái ý thức kia nháy mắt an tĩnh lại.

Đương nhiên, tình huống như vậy Tô Thần hoàn toàn chưa từng gặp qua.

Hệ thống dường như vì lời đe dọa trước đó đã có hiệu quả, cho nên khoảnh khắc nhận thấy Tô Thần có nghi lự liền bắt đầu giải đáp. [Về điểm Bất Hóa Cốt đột nhiên có ý thức này, nhận thức của túc chủ có chút sai lệch, Bất Hóa Cốt vốn dĩ đã tồn tại ý thức!

Trước đó không biểu lộ ra, thực ra là vì người bóc lá bùa trên quan tài ở phía dưới đã động tay động chân trên quan tài.

Cho nên, khiến cho tên Tống tử Bất Hóa Cốt này bị nhốt trong trạng thái cuồng hóa vô tri.

Hiện tại vì con Thi miết hơn năm ngàn năm tuổi đột nhiên xâm nhập vào đại não, đánh thức nhận thức của đối phương, lúc này mới 'thức tỉnh' ý thức của nó!] Tô Thần nghe xong, nhíu mày nhìn khuôn mặt thỉnh thoảng lại như tâm thần phân liệt trong không gian hư số.

Rất rõ ràng, cho dù ngoài mặt đã bị trấn áp, nhưng hai ý thức hiện tại vẫn đang tranh giành cái xác kia. "Cơ thể này ta bây giờ tùy tiện bóp cái là nát!

Hai ngươi tranh tới tranh lui có thú vị không?!" Cái xác rốt cuộc cũng bình tĩnh lại vào lúc này.

Quỳ im bất động.

Tô Thần lúc này mới lên tiếng hỏi: "Xích Tùng Tử, ngươi và hắn có quen biết không?

Ta thấy mộ của hai ngươi cũng xêm xêm cùng một thời đại đấy." Xích Tùng Tử khinh thường bĩu môi: "Biết, một tên gian tế mà thôi!

Vốn dĩ người của ta đã bắt được hắn, nhưng bị người ta đòi lại một cách trắng trợn.

Ta còn tưởng là được thưởng bảo bối lớn gì cơ chứ!

Không ngờ trực tiếp bị đem đi luyện thi (nuôi xác) rồi a!" Tô Thần không nhịn được nhíu mày, hóa ra đây còn là người quen cũ!

Trọng điểm là hiện tại cái giọng điệu không đứng đắn của Xích Tùng Tử nghe thật sự quá chối tai!

Ban đầu, hắn còn cảm thấy Xích Tùng Tử có chút bản lĩnh.

Hiện tại hoàn toàn chỉ là một tên tiểu nhân âm hiểm xảo trá mà thôi! "Thế tên hắn là gì?" Xích Tùng Tử nói thẳng: "Vô danh tiểu tốt, làm sao có thể có tên!" Mà chủ nhân thân thể nghe thấy tất cả những điều này xong, lại không có phản ứng gì quá lớn!

Điều này làm Tô Thần càng tò mò hơn, rốt cuộc giữa hai người có ân oán gì!

Dù sao cũng là chuyện bát quái xuyên suốt hơn năm ngàn năm.

Nghe một chút, ít nhiều có thể làm giảm bớt sự chán ghét của hắn đối với thế giới này chăng?

Nghĩ vậy, Tô Thần càng thêm phấn chấn, quét sạch vẻ chán nản trước đó.

Hắn ngồi ngay ngắn trên mái ngói, hỏi: "Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?

Lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với các ngươi?

Cảm giác các ngươi hẳn phải là những kẻ rất lợi hại mà!

Sao lại yếu nhớt như bị diệt tuyệt trong nháy mắt thế?" Nghe câu hỏi này, cả hai luồng ý thức đều trầm mặc.

Dường như bọn chúng chẳng muốn nhắc lại chuyện cũ chút nào.

Điều này khiến Tô Thần rất khó chịu.

Hắn hiếm khi mới tỉnh táo lại từ cái thế giới đen đủi này, sao hai tên này lại không biết điều như vậy?

Ngay lập tức, hắn nghiêm giọng: "Không nói hả?!

Không nói thì ta cho các ngươi biết thế nào là sợ hãi trước nhé?" Nói đoạn, hắn đẩy thẳng lá bùa Trấn Thi về phía trước.

Chương 450

Hai kẻ kia trong nháy mắt rùng mình, vội vàng xua tay nói: "Không phải ta không muốn nói!

Mà là chuyện lúc đó, ta nhớ cũng không rõ lắm!" Âm thanh phát ra bị méo mó, vặn vẹo.

Có thể thấy là do hai luồng ý thức cùng lúc khống chế cơ thể nên mới dẫn đến giọng điệu kỳ quái như vậy. "Vậy sao các ngươi lại nhớ được nhau?" Tô Thần tỏ vẻ nghi ngờ mãnh liệt.

Tên Tống tử bất lực lắc đầu: "Ban đầu không nhớ, nhưng hiện tại ký ức cộng hưởng nên mới nhớ ra đối phương." Giọng nói méo mó kia khiến Tô Thần nghe mà khó chịu.

Thế là hắn nói thẳng: "Vậy Tống tử, ngươi nói trước đi!

Xích Tùng Tử câm miệng lại, ngươi mà dám ảnh hưởng chúng ta nói chuyện, ta lập tức lôi ngươi ra bóp chết!" Giọng điệu này không phải đe dọa, mà là thông báo.

Bởi vì mấy ngày nay, Tô Thần ít nhiều đã tiêu hao hết kiên nhẫn đối với Xích Tùng Tử.

Quan trọng hơn là, chỉ riêng việc tên này dám tính kế hắn, hắn đã đáng chết từ đầu rồi.

Chẳng qua Tô Thần đối với rất nhiều chuyện lúc đó còn tò mò, nên mới giữ tên này lại.

Hiện tại, đã tìm được người cùng thời đại, thông tin cũng có thể đồng bộ.

Sự tồn tại của Xích Tùng Tử trong nháy mắt trở nên vô nghĩa.

Điểm này, rất rõ ràng Xích Tùng Tử đang trú ngụ trong cơ thể Tống tử cũng ý thức được.

Hắn nháy mắt hoảng hốt, nhưng ngặt nỗi không có toàn bộ quyền khống chế thân thể này, nên chỉ đành bất lực lắng nghe, sau đó cũng không dám có ý định tranh lời nữa.

Dù sao Tô Thần chỉ uy hiếp mỗi mình hắn.

Tô Thần hỏi: "Ngươi chết như thế nào?" Tên Tống tử trầm tư một lát, nói: "Hình như là vì trộm thứ gì đó...

Đương nhiên cụ thể là thứ gì, ta quên rồi..." Trộm đồ?

Đừng bảo là đại bảo bối gì nhé?

Tô Thần nghĩ thầm, có chút tò mò.

Nhưng nếu đã bị bắt được, nghĩa là đồ vật hắn đã bị lấy về.

Điều này khiến hắn lập tức mất hứng thú.

Hắn lại hỏi: "Ngươi trộm đồ xong thì bị chôn ở trong này?" Tên Tống tử gật đầu: "Chôn sống.

Ngày chôn ta, người trong toàn thành đều tới." "Ta nhớ hình như người nhà của ta cũng ở đó, nhưng bọn họ ngay từ đầu đã không thích ta, cho nên lúc ta bị trói gô chôn sống...

Bọn họ còn ném đá vào mặt ta..." Tống tử vừa nói vừa theo bản năng sờ lên mặt mình.

Nhưng vì đã trở thành Bất Hóa Cốt, cơ thể hắn hiện tại thật ra chẳng khác gì lúc còn sống.

Những vết thương kia sớm đã không còn, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút khó chịu. "Hiện tại là lúc nào rồi?

Ta đã chết bao lâu rồi?" Tô Thần nghe Tống tử hỏi ngược lại mình

thì có chút kỳ quái.

Bất Hóa Cốt dù có nằm yên thì cũng có thể cảm ứng được rất nhiều chuyện chứ?

Trọng điểm là thành phố nằm ngay trên đầu hắn, có thể ngửi thấy mùi máu tanh xộc thẳng xuống.

Vậy hắn là thính giác cũng rất nhạy bén, không lẽ nào lại mù tịt mọi thứ? "Ngươi không biết sao?

Hiện tại đại khái là khoảng năm ngàn năm sau khi ngươi chết rồi đi?" Tống tử sững sờ, dường như hoàn toàn không ngờ thời gian lại trôi qua lâu như vậy.

Một lúc sau, hắn mới nói: "Lúc ta bị chôn sống, nghe người chôn ta nói, trên quan tài có phù văn đặc thù." "Ta chỉ cần bị chôn ở trong đó, thì sẽ vĩnh sinh vĩnh thế không được siêu sinh." "Đồng thời, ta cũng sẽ biến thành tồn tại thập ác bất xá, sau này sẽ không còn ai nguyện ý tiếp xúc với ta nửa phần." "Nơi ta đi qua, tất sẽ thây ngang khắp đồng, mà ta vĩnh sinh vĩnh thế đều sẽ chịu lời nguyền rủa như vậy." Tống tử nói xong, dường như thở dài một hơi thật dài.

Có vẻ hắn đã tốn rất nhiều sức lực mới chấp nhận được bản thân hiện tại.

Sau đó, hắn lại nói: "Sau khi nắp quan tài đóng lại, ta nghe thấy bọn họ hình như xây một gian phòng nhỏ xung quanh!

Sau đó hắn là lấp lên lớp đất phong thổ thật dày." "Tiếng đất lấp đó thật sự rất lớn, ta cảm giác ta đã nằm rất lâu, rất lâu, đều đang nghe những tiếng vang vọng khủng bố đó." Nghe Tống tử miêu tả, Tô Thần cũng không nhịn được nhíu mày.

Đây chính là cảm giác của người bị chôn sống sao?

Trong bóng tối, nghe tiếng đất đá lấp dần lên phía trên mình.

Rõ ràng có âm thanh, nhưng lại không thể cầu cứu.

Bởi vì người lấp đất chính là muốn mình chết.

Loại tuyệt vọng chờ chết đó quả thực khiến người ta khó chịu.

Hơn nữa, lớp đất phong thổ phủ lên người tên này dày đến hơn năm mươi mét, lại còn nằm dưới chân thành trì.

Nói trắng ra, chính là để tên này sau khi chết cũng phải chịu ngàn vạn người giẫm đạp.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Tô Thần bất lực nhếch lên.

Rốt cuộc là thứ gì mới khiến đối phương căm ghét hắn như vậy?

Chẳng lẽ là trộm người?

Ừm...

đương nhiên chỉ là nghĩ thôi.

Hắn lập tức nghiêm mặt nói: "Vậy ngươi còn nhớ trước khi phong ấn bị người ta phá vỡ, đã xảy ra chuyện gì không?

Tức là, có nghe thấy âm thanh kỳ quái gì không?

Hoặc là sau khi phong ấn mở ra, ngươi có nhận thấy thứ gì đặc thù không?" Thứ đặc thù?

Tên Tống tử ngẩn ra một lúc, dường như đang suy nghĩ xem câu hỏi đó rốt cuộc có ý gì.

Đồng thời cũng đang ngẫm lại xem lúc mình tỉnh lại đã xảy ra chuyện gì.

Thực tế, hắn chỉ thực sự khôi phục ý thức sau khi Thi miết chui vào cơ thể lúc nãy.

Chuyện trước đó hắn nhớ không rõ lắm.

Ấn tượng sâu sắc nhất có lẽ vẫn là lúc bị Tô Thần chấn động

mạnh từ dưới lòng đất lên.

Cảm giác sợ hãi khi đột ngột phá đất chui lên khiến hắn không tự chủ được nhớ lại nỗi kinh hoàng khi bị chôn xuống trước kia.

Nhưng ngẫm nghĩ một hồi, hắn quả thực cảm thấy có thứ gì đó kỳ quái đang hồi dang trong đầu.

Nhưng cụ thể là gì thì lại có chút mơ hồ. "Có không?" Thấy tên này thần tình có vẻ thống khổ, Tô Thần trực tiếp hỏi dồn: "Có phải trước đó đã xảy ra chuyện gì không?" Tên Tống tử ngơ ngác gật đầu: "Có những âm thanh kỳ quái, hình như có người đang gọi ta!" Nghe vậy, Tô Thần hứng thú hẳn lên.

Nếu nhớ được giọng nói của kẻ gọi hắn dậy, thì ít nhiều cũng coi như đã tiếp cận được mục tiêu rác rưởi kia rồi.

Hắn vốn định để Tống tử từ từ nhớ lại, nhưng không ngờ lúc này Tống tử lại phát ra một tiếng kêu quái dị! "A!!!" Tiếng kêu mang tính đột phát, có chút dọa người.

Ngay cả Tiểu Bạch và Tiểu Hôi đang ngủ trong hư số không gian cũng giật mình tỉnh giấc.

Lúc này, Tống tử đột ngột ngẩng đầu lên, kinh hãi nói: "Ta nhìn thấy hắn rồi!

Ta nhìn thấy hắn rồi!" Nhìn thấy rồi?!

Tô Thần nghi hoặc: "Nhìn thấy ai?" Tống tử nói tiếp: "Là một người đàn ông!

Một người đàn ông mặc đồ trắng!" Hả?!

Sao lại là đồ trắng?

Nhớ tới Bạch lão bản trước kia, cũng là một thân đồ trắng, còn bệnh tật ốm yếu.

Tô Thần bất đắc dĩ nhíu mày, không lẽ là tên đó?

Chương 451

Không phải vì không gian mở ra, bị không gian vỡ nát ép thành phấn rồi sao?

Hay là nói, người vẫn chưa chết?

Không đúng!

Tình huống lúc đó, ngay cả quan tài đá nặng mấy trăm cân còn bị nghiền nát.

Hơn nữa hai người kia ngay khoảnh khắc bước vào quan tài đã chết rồi!

Không thể nào có đường sống sót. "Kẻ đó trông như thế nào?" Tống tử nghĩ một hồi lâu, lại lắc đầu nói không biết: "Ta chỉ nhìn thấy một bộ đồ trắng.

Nhưng người đàn ông đó dường như cứ nói mãi với ta điều gì đó..." Hả?

Sao nghe càng giống một tên thần kinh vậy?

Tô Thần không tưởng tượng nổi loại người nào lại làm ra chuyện như thế.

Đứng nói chuyện với một con Bất Hóa Cốt có thể nổi điên bất cứ lúc nào?

Hắn nhịn không được nói: "Chẳng lẽ nam nhân đó là tình nhân của ngươi?

Có phải sau khi ngươi chết, tình nhân của ngươi không cam tâm, cứ tìm mọi cách muốn phục sinh ngươi?" Nói đến đây, Tô Thần nhịn không được chậc lưỡi một tiếng.

Bởi vì hắn phát hiện sau khi rời xa mạng internet bát quái, hắn nghe người ta nói bâng quơ vài câu cũng có thể não bổ ra cả một câu chuyện.

Chậc!

Hắn hiện tại đúng là rảnh rỗi quá mức rồi đi?!

Tên Tống tử sững sờ, thế mà lại rất nghiêm túc suy nghĩ về tính khả thi trong suy đoán của Tô Thần.

Tuy nhiên một lúc sau, hắn mới nói: "Hắn là không phải, tuy ta không nhớ được rất nhiều chuyện, nhưng ta nhớ mình trước giờ vẫn luôn chỉ có một mình!" Giọng điệu chắc nịch đó ít nhiều khiến người ta cạn lời.

Một người thế mà sau năm ngàn năm lại có thể khẳng định sự cô đơn của chính mình năm ngàn năm trước chắc chắn như vậy.

Tính cách đó chẳng phải quá tệ sao?

Hay là thời đó mọi người đều không thích kết bạn?

Nhưng Tô Thần ngẫm lại cũng phải.

Nếu không cô độc, e là cũng sẽ không bị người nhà thân thủ chôn sống.

Sau đó, lại nghe Tống tử nói: "Nhưng ta hình như loáng thoáng nhớ ra người đàn ông đó nói gì rồi...

Hắn hình như nói 'Mau tỉnh lại đi... tốt nhất là hủy diệt cả thế giới này... cùng với các huynh đệ của ngươi...'" Ách...

Tô Thần ngây ngẩn cả người.

Câu này, là nghiêm túc sao?!

Đây là loại ngu ngốc nào mới có thể nói ra lời như vậy?!

Nhưng trọng điểm là, tên này là Bất Hóa Cốt!

Ở cái thời đại văn hóa đứt gãy như thế này, không có phù chú, quả thực không ai trị được hắn!

Nhưng hủy diệt thế giới?!

Tô Thần thật muốn nói một câu.

Tuy thế giới này rất rác rưởi, nhưng nó trêu chọc gì ngươi?

Tự nhiên hở ra là đòi hủy diệt thế giới?!

Hừ!

Ngu ngốc!

Đúng là đại ngu ngốc!

Bất quá, điều đáng để ý là câu nói phía sau. "Cùng với các huynh đệ của ngươi..." Hắn lẩm bẩm câu này, theo bản năng nói: "Chẳng lẽ các huynh đệ khác của ngươi cũng bị chôn sống như vậy?

Nhà ngươi thảm thật đấy!

Cư nhiên ngay cả anh em cũng không được buông tha, còn bị chôn sống cùng nhau..." Tên Tống tử vẻ mặt mờ mịt.

Những chuyện này hắn đều không biết.

Trong ký ức, dường như lúc mình bị chôn sống chỉ có cha mẹ thôi mà?

Cũng không xuất hiện khuôn mặt quen thuộc nào khác.

Hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi, bản thân có thực sự tồn tại cái gọi là huynh đệ hay không.

Tô Thần lại càng tò mò hơn, tên này rốt cuộc là lai lịch gì!

Nhìn dáng vẻ thì có vẻ biết rõ rất nhiều chuyện của năm ngàn năm trước!

Chẳng lẽ là Thanh Ô Tử trực tiếp từ trong thiên thạch nhảy ra?

Không đúng!

Khoảng thời gian này có thể khớp với thời gian đó.

Xích Tùng Tử có thể xuất hiện hẳn là thuần túy ngoài ý muốn.

Nhưng Thanh Ô Tử nếu đã có thể thả người khác vào trong mạch khoáng, thì không lẽ nào lại là kẻ tỉnh táo!

Thử hỏi kẻ tỉnh táo nào lại não úng thủy, dẫn người khác vào nơi mình ẩn thân mấy ngàn năm?

Ừm...

đương nhiên, Xích Tùng Tử cái tên não úng thủy này là thuần túy ngoài ý muốn!

Tên này bình thường chỉ cần đưa hai người có mệnh cách phù hợp vào là được!

Cộng thêm cơ thể "Bạch tiên sinh" dùng để ẩn thân, cũng chính là đội ba người xuống mộ, dư dả.

Có điều, có phải tên này ngay cả cấu tạo mộ thất của chính mình cũng nhớ không rõ, cho nên mới cần dẫn theo người khác đi dò mìn?

Nghĩ đến đây, hắn nhịn không được hỏi Xích Tùng Tử: "Vậy ngươi là thế nào hả?

Nguyên nhân gì mà tỉnh lại?" Theo ghi chép hắn từng xuất hiện trong lịch sử, thì sau đó đã cả ngàn năm chưa từng hiện thân.

Mọi người đều truyền rằng tên này thăng tiên rồi, không còn quản chuyện phàm trần nữa.

Nhưng sự thật có phải như vậy không?

Tô Thần không khỏi nảy sinh rất nhiều nghi hoặc.

Bởi vì Thi miết dường như rất giỏi ngủ!

Bình thường không ai quấy rầy, ít nhất ngủ một giấc mấy ngàn năm hoàn toàn không thành vấn đề!

Quan trọng nhất là, sau đó cũng hoàn toàn không có ghi chép gì về hắn!

Điều này cũng chứng minh, Xích Tùng Tử hẳn là không thể tự mình tỉnh lại!

Quyền khống chế cơ thể dường như bị Tống tử mặc mạc nhường ra.

Chỉ có điều biểu cảm vừa đổi, thế mà lại càng ngốc nghệch hơn.

Xích Tùng Tử dường như rơi vào cảnh địa tuyệt vọng nào đó, cứ bất động.

Chương 452

"Này!

Nói chuyện đi!

Ngươi dám tính kế lão tử, sao bây giờ ngay cả nói cũng không dám nói rồi?" Tiểu Bạch thấy thế, trực tiếp lao lên tát mạnh một cái. "Bốp!" Tiếng vang thanh thúy, cú này nếu không phải cùng đẳng cấp, không khéo đầu đã bay ra ngoài rồi!

Tô Thần không có nửa điểm thương xót.

Lúc này Xích Tùng Tử mới mờ mịt ngẩng đầu lên.

Hắn vẻ mặt ngu ngơ nói: "Chuyện này trước đó ta chưa từng nghĩ tới, bây giờ ngươi vừa hỏi, ta mới nhớ ra...

Ta hình như cũng là bị người ta gọi tỉnh!" Chậc!

Đây lại là câu trả lời nằm trong dự liệu!

Tiếp đó Xích Tùng Tử lại nói: "Vừa rồi nghe tên kia nói chuyện, ta cứ thấy có chút quen tai.

Về sau ngẫm nghĩ kỹ lại, đây quả thực là giống hệt trải nghiệm của ta!" "Khoảnh khắc ta tỉnh lại cũng vậy, mơ mơ màng màng nghe thấy một người đàn ông nói với ta 'Hãy hủy diệt thế giới đi!

Thứ ngươi muốn đã không còn tồn tại nữa!'" "Ừm... hình như còn một câu, là cái gì mà... 'Tốt nhất là phá hủy tất cả mộ địa!'" Xích Tùng Tử vừa nói vừa cảm thấy bản thân có chút khó tin!

Bởi vì hắn trước đó thế mà chưa từng nghĩ tới vấn đề này!

Trước kia, mỗi lần tỉnh lại, hắn đều có thể nhớ ra nguyên nhân tỉnh giấc!

Nhưng lần này, ký ức lại tự động xóa đi nguyên nhân đó!

Hơn nữa, lại có người có thể tìm thấy hắn trong bầy Thi miết!

Đây phải là người như thế nào mới có thể làm được, không kinh động bầy Thi miết, lại có thể chuẩn xác tìm được mục tiêu của mình?!

Nhưng tại sao lại muốn phá hủy tất cả mộ thất?

Thử nghĩ xem trên mảnh đất này từng có bao nhiêu người chết?

Đó là con số không đếm xuể!

Phải là kẻ đầu óc không bình thường mới có ý đồ nhồi nhét loại ý thức thiếu thực tế này cho hắn chứ?

Hãy tưởng tượng một nơi nào đó cứ đi vài bước lại xuất hiện một mộ thất địa cung.

Mật tập như vậy, nhưng bản chất cũng sẽ không xuất hiện tình huống thi biến.

Nói trắng ra, hủy diệt tất cả mộ thất là hoàn toàn không cần thiết, cũng không có ý nghĩa gì.

Vậy tại sao kẻ đó lại còn dùng ngữ khí chấp nhất như vậy để quán triệt quan niệm đó qua đây?

Xích Tùng Tử cảm thấy, bản thân dường như hoàn toàn không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Cho nên mới sau khi đi dạo một vòng bên ngoài, lại quay về mộ thất của mình chuyên tâm làm đại sự!

Nhưng khác với hắn, kẻ phế vật đang chen chúc trong cùng một cơ thể với hắn hiện tại lại chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.

Hắn thậm chí cảm thấy, tên này nếu không có hắn giúp đỡ, có khả

năng hiện tại vẫn còn chìm đắm trong cái ý thức kia, không thể tự thoát ra được!

Cho nên mặc kệ biến thành dạng gì, hắn thủy chung vẫn mạnh hơn tên này!

Nhưng... kỳ quái là, tại sao hắn lại muốn nói "thủy chung"?

Khoảnh khắc ý nghĩ này xuất hiện, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy giống như mình vẫn luôn so sánh với tên kia vậy!

Nhưng tại sao a?

Trước kia hắn tại sao phải so sánh với một tên gian tế?

Hắn sau này chính là lãnh tụ một tiểu quốc!

Hắn chính là tồn tại phong quang vô hạn!

Hơn nữa còn là nhân vật như thần tự do tự tại du tẩu trên thế gian này...

Nhưng dù nghĩ như vậy, một nỗi thất bại khó tả vẫn điên cuồng dâng lên.

Hắn thậm chí cảm thấy so với luồng ý thức trầm mặc kia, hắn càng giống một tên hề!

Trọng điểm là càng nghĩ như vậy, hắn càng cảm thấy bản thân dường như mới là kẻ thất bại.

Dù sao hắn hiện tại không có thân xác con người.

Chỉ là một con Thi miết yếu ớt, chỉ cần người khác giết sạch Thi miết xung quanh là hắn cũng không còn chỗ trốn!

Lại nhìn tên này xem.

Tuy chết thảm hơn hắn, nhưng người ta ít nhất là sở hữu thân thể.

Hơn nữa còn là thân thể khổng vũ hữu lực, kiên cố không thể phá!

Thậm chí... còn là thân thể của chính hắn!

Lại nhìn chính mình.

Thân thể sớm đã hóa thành tro bụi trong một lần thử nghiệm ngàn năm trước.

Cái giá của sự cố đó, chẳng qua là mất đi thể xác, trở nên tự do hơn.

Nhưng cũng vì thế, hắn tự tay chôn vùi hy vọng trọng sinh của phu nhân mình.

Hắn chung quy là đã thất hứa.

Rõ ràng trước khi nàng lâm chung, hắn đã thề với trời, nhất định sẽ gặp lại nhau sau rất lâu nữa.

Mà tuy hắn cũng kỳ vọng rằng, không gian vỡ nát kia biết đâu có thể thu nạp linh hồn phu nhân.

Thế là liền càng nỗ lực tìm kiếm biện pháp mở ra và tu sửa không gian.

Vì thế, hắn thậm chí mạo hiểm tính mạng có thể bị truy sát bất cứ lúc nào, du tẩu bên cạnh mấy đời hoàng đế, tìm kiếm vật kiện có thể mang lại cho mình dù chỉ một tia trợ giúp!

Cũng học tập rất nhiều thuật bát quái phong thủy.

Nhưng chung quy, khi không gian mở ra, bên trong là một mảnh vỡ nát khó diễn tả.

Khác một trời một vực với dáng vẻ hắn từng sở hữu!

Hắn khi còn sống luôn cảm thấy mình cơ quan tính toán, là người chiến thắng lớn nhất.

Nhưng không ngờ, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi toan tính

của vị đại nhân kia.

Hắn nói đúng.

Tất cả những kẻ phản bội hắn, chung quy sẽ phải vĩnh sinh vĩnh thế bồi hồi tại nhân thế này.

Vĩnh viễn chịu sự giày vò phi nhân tính này.

Nghĩ đến đây, Xích Tùng Tử thế mà nhịn không được cười lạnh thành tiếng: "Đều là tính toán của hắn!

Để chúng ta phải trả giá cho sự không trung thành của mình!" Câu nói này bất chợt thu hút sự chú ý của Tô Thần.

Hắn tò mò hỏi: "Tính toán của ai?

Chẳng lẽ là vị Thần Nông trong truyền thuyết?" Thần Nông nếm bách thảo, phúc trạch hậu thế.

Nói trắng ra, vị đại lão này tuy là kẻ chiến bại.

Chương 453

Nhưng trong truyền thừa thần thoại hậu thế, đó là tồn tại cực kỳ ghê gớm.

Độ nổi tiếng còn vượt xa Hiên Viên thị.

Có điều, truyền thuyết về ba vị này mỗi nơi mỗi khác.

Nhưng có thể nhìn ra từ rất nhiều chi tiết đã phát hiện trước đây.

Trong cổ lâu nhà Tiểu Ca tồn tại đồ đằng Thị Nhân Quốc của Thần Nông thị.

Hơn nữa thứ này không chỉ xuất hiện một lần.

Không thể nói là hoàn toàn không liên quan, chỉ có thể nói khẳng định là có mối liên hệ tương quan.

Vả lại, ghi chép liên quan đến Thần Nông thị rất nhiều đều khá mơ hồ.

Lại thêm Trương gia vẫn luôn duy trì việc dùng dịch thảo dược độc đáo để chế tác hình xăm.

Một điểm rất quan trọng chính là, dịch thảo dược độc đáo...

Thứ này và điển cố Thần Nông nếm bách thảo liệu có liên quan gì không?

Dù sao Thần Nông thị cũng là người đầu tiên hiểu rõ về thảo dược.

Nếu thực sự là từ chỗ ngài ấy bắt đầu thục tri đặc tính các loại thảo dược, lại từ sớm mò mẫm nơi sơn lâm...

Tập tính như vậy, ít nhiều rất tương tự với hành vi truyền thừa gia tộc của nhà Tiểu Ca!

Đều là có thể âm thầm làm đại sự nơi rừng núi, không màng danh tiếng khi còn sống.

Thậm chí điểm này càng giống tôn chỉ ẩn thế nhưng không tị thế của nhà Tiểu Ca!

Đương nhiên...

đây cũng chỉ là một phỏng đoán thôi!

Chỉ là Xích Tùng Tử không trả lời trực diện điểm này, khiến Tô Thần có chút cạn lời. "Chắc là vậy...

Ta... không nhớ rõ lắm, dù sao những năm này, ta không phải lần đầu tiên tỉnh lại.

Mỗi lần tỉnh lại, ký ức của ta đều sẽ khuyết thiếu đi rất nhiều...

Ta chỉ nhớ vị trí của người đó cao hơn ta rất nhiều... và dăm ba lần muốn dồn ta vào chỗ chết!" Sự miêu tả như vậy thành công dẫn trí tưởng tượng của Tô Thần đi xa.

Hắn nỗ lực xử lý manh mối hiện tại.

Thứ nhất, đối phương muốn bọn họ đi lôi hết "huynh đệ" của mình ra. "Huynh đệ" ở đây Tô Thần tự động thay thế bằng: Những người cùng thời đại, có khả năng còn nhiều kẻ giống bọn họ, chết nhưng chưa hoàn toàn chết, đang ngủ say ở một nơi nào đó dưới lòng đất này.

Mà kẻ kia, dường như khá hiểu rõ sự tồn tại của bọn họ.

Cho nên hiện tại có thể trực tiếp loại trừ xác suất là tên Chu Mục Vương thảo bao nhân bản kia.

Cũng có nghĩa là, thứ chạy ra từ đó, rất có khả năng không chỉ niên đại cửu viễn, mà còn là tồn tại đã tự tay tống những kẻ này vào địa cung?

Thời đại đó đã có nhân viên tẩn liệm chuyên môn rồi sao?

Còn quản lý trực tiếp khắp các địa phương?

Nghĩ đến đây, Tô Thần bất lực nằm vật xuống lại.

Hắn không muốn đi tìm người từng cái mộ một đâu.

Những mộ thất chưa được phát hiện thế này, cơ bản đều niên đại cửu viễn.

Giống như mộ thất của con Bất Hóa Cốt Tống tử này, nằm ngay dưới thành trì sâu hơn năm mươi mét!

Không có bất kỳ phong thủy nào đáng nói!

Trừ kẻ tham gia chôn hắn, ai mà tìm được chứ?!

Lại nói đến mộ của Xích Tùng Tử.

Mẹ kiếp trực tiếp dời cả một ngọn núi nhỏ đè lên, còn có thể kết nối với phong thủy xung quanh!

Hậu thế hoàn toàn nhìn không ra, còn xây thêm mộ thất bên trên, trực tiếp trở thành vật che chắn.

So sánh thế này, cách làm của Lý Thuần Phong quả thực là quá trượng nghĩa rồi!

Mẹ kiếp, mộ cứ bày ra ở đó, ngươi có bản lĩnh thì cứ trực tiếp đi vào là được!

Chậc!

Nghĩ đến đây, Tô Thần lại không nhịn được cảm thán cách cục to lớn của Lý Thuần Phong!

Thật sự là giảm bớt không ít phiền toái cho hậu thế!

Mà tên Tống tử kia so với Xích Tùng Tử, quả thực là quá ngu ngốc.

Nhưng ngặt nỗi người ta thật thà a!

Trực tiếp nói rõ ràng, lúc đó chính là có người đứng trước quan tài mình lải nhải.

Đây coi như là phá vỡ cục diện một chút.

Hơn nữa Tống tử tuy năng lực miêu tả có hạn, nhưng tỏ vẻ nếu gặp lại người kia, hắn có thể trực tiếp nhận ra.

Điều này cũng coi như an ủi Tô Thần đôi chút.

Hắn tiếp tục xử lý.

Thứ hai, tuy tên kia không phải Chu Mục Vương, nhưng rất rõ ràng mục đích của cả hai tương tự.

Lý niệm cơ bản đều là: Ta sống không tốt, các ngươi cũng đừng hòng sống yên ổn!

Nhưng so với hành vi tiêu hao năng lượng mấy trăm năm của Thanh Đồng Môn như Chu Mục Vương, tên này lại có mục đích rất mạnh, nhắm thẳng vào những người mình quen biết.

Quả thực những đại Tống tử này, một khi ra ngoài, tàn phá một phương hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng làm vậy có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ lại là người thừa kế của nhà hoạt động bảo vệ môi trường nào đó sao?

Đương nhiên, quan trọng nhất là, Tô Thần không xác định đối phương có từng đến hiện đại hay không, có sở hữu kiến thức hiện đại hay không.

Mẹ kiếp nếu mà có!

Vậy mới gọi là cạn lời.

Hắn vốn dĩ đã chẳng có ưu thế gì.

Một đường đi tới đều bị người ta dắt mũi.

Mà hiện tại, ngay cả Tống tử dưới chân cũng bị đối phương dắt ra dạo phố.

Tô Thần cảm thấy nhiệm vụ lần này, có khả năng chính là do Hệ thống cố ý thả ra. [Đây là sự cố ngẫu nhiên, không phải bản ý của hệ thống, xin Túc chủ đừng nghĩ nhiều!] Đang nghĩ ngợi thì Hệ thống tự mình hiện ra giải thích.

Điều này khiến Tô Thần càng thêm bất lực. "Vậy ngươi hiện tại ít nhiều cũng cho cái tư lộ đi?

Ta là đợi đối phương gom đủ người, làm cho ô yên chướng khí rồi mới động thủ dán thẻ vàng cảnh cáo?

Hay là thế nào?

Chương 454

Hiện tại ngươi cũng không cho ta đi tìm Thanh Ô Tử..." Hệ thống trầm mặc một hồi lâu.

Dường như đang rối rắm xem rốt cuộc nên cho Tô Thần thông tin gì thì tốt hơn.

Phía bên dưới, Trần Lập An và Mai Lương đã chuẩn bị xong xuôi tất cả. "Người đều ở bên ngoài rồi!

Tìm theo yêu cầu của ngài!" Mai Lương nịnh nọt nói, nhưng lại không giấu kỹ được cảm xúc lướt qua trong đáy mắt.

Tuy nhiên Tô Thần cũng chẳng muốn quản tên này.

Thầm nghĩ, không chừng sau này chiến hỏa vừa đến, hắn hẳn sẽ bị thu biên, hoặc bị người khởi nghĩa giết chết rồi đi?

Sớm muộn gì cũng là vật chết, biểu hiện thế nào cũng không quan trọng.

Dù sao mặc kệ ra sao, quỹ tích lịch sử không thể bị thay đổi.

Mọi người sớm muộn đều phải chịu kiếp nạn đó.

Tô Thần gật đầu, nhảy thẳng từ trên mái nhà xuống.

Nếu đã chuẩn bị xong, hiện tại xuất phát thôi!

Bước ra ngoài cửa, bên ngoài đã đỗ ba chiếc xe.

Một chiếc xe chất đầy vật tư.

Một chiếc nhét đầy lính của Mai Lương.

Một chiếc thì nhét đầy những bá tánh có sinh thần bát tự phù hợp mà hai người tìm được theo yêu cầu của hắn.

Nói là bá tánh, kỳ thực cũng chính là những người sắp chết, thọ mệnh đã tận.

Những người này đa phần sắc mặt tiều tụy.

Dù sắc mặt như thường, thì cũng là người mắc bệnh nan y khó chữa.

Đều là những người mà nếu chết đi, trong nhà sẽ mất trụ cột cuối cùng, rồi rơi vào cảnh vợ con ly tán, nhà tan cửa nát.

Về bản ý, Tô Thần cảm thấy sinh tử của đối phương, mình dùng tiền hoàn toàn không mua chuộc được.

Dù chỉ là một đoạn ngày ngắn ngủi cuối cùng, đó cũng là tài sản vô giá đối với người ta.

Hắn quả thực không có quyền dùng tiền để mua.

Nhưng tính toán một chút về mức độ thê thảm của gia đình họ sau khi họ chết, hắn cuối cùng vẫn quyết định, thà để Mai Lương bắt bừa người, chi bằng trực tiếp do hắn chỉ định, trực tiếp giao tiền cho người nhà họ.

Đương nhiên, cách làm này quá mức thánh mẫu, cũng chẳng phải nghĩa cử hiệp nghĩa gì.

Bản thân hắn cũng chỉ là muốn bù đắp cho những thương vong tất yếu trong câu chuyện mà thôi.

Đồng thời cũng là để thu hút tầm mắt của đối phương.

Đây là hy sinh tất yếu sao?

Tô Thần thậm chí theo bản năng tự hỏi mình.

Có khả năng trước đó là không cần thiết, nhưng giống như Hệ thống đã nói, sau khi chính mình can thiệp, liền trở thành hy sinh tất yếu.

Đoàn người hạo hạo đãng đãng lái xe đi về phía hang động phế bỏ trong núi sâu.

Lúc này, khi khoảng cách càng lúc càng gần, hai luồng ý thức trong không gian số ảo dường như cũng đột nhiên cảm ứng được gì đó, bắt đầu có những hành động kỳ quái.

Tiểu Bạch và đám thú nhỏ vội vàng đè tên Tống tử kia xuống.

Ngay lúc này, tên Bất Hóa Cốt Tống tử lên tiếng: "Ta nghe thấy giọng hắn rồi!" Hả?

Câu này làm Tô Thần ngớ người.

Thính lực của hắn theo lý thuyết thế nào cũng phải mạnh hơn con Tống tử này chứ?!

Quan trọng nhất là, Hệ thống đã cam đoan với hắn rồi.

Sau này tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất kỳ can nhiễu nào.

Mà sau khi Tống tử lên tiếng, hắn còn đặc biệt chất vấn Hệ thống.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, hắn tiếp tục lắng nghe, nhưng vẫn không nghe thấy âm thanh trong miệng Tống tử.

Tô Thần chỉ đành bất lực hỏi: "Ai nói chuyện?!" Tống tử chần chờ một hồi lâu, dường như đang lắng nghe đối phương nói nội dung gì đó.

Một lúc sau, hắn mới có chút kinh ngạc nói: "Hắn hình như đang nói...

Đợi chúng ta đã lâu rồi...

Mẹ nó hắn thế mà biết chúng ta hiện tại đang đi qua?!" Tống tử có chút kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ trên người ta bị động tay chân gì sao?!" Tô Thần lại đưa ánh mắt có phần xa xăm nhìn về phía dãy núi trập trùng nơi xa.

Vị trí phong thủy ở đây cũng không đúng!

E rằng bị động tay chân không chỉ là một nơi!

Quần sơn bao quanh, cho dù phong thủy vị ban đầu là ẩn phong thủy, thì cũng không nên là hung sát chi khí lộ rõ trên mặt thế này!

Nói trắng ra, ban đầu cho dù phong thủy bên phía mạch khoáng này cực tốt, lại còn giấu sâu hơn cả mộ của Xích Tùng Tử trước kia!

Nhưng hiện tại, phong thủy này toàn bộ bị phá rồi!

Phá sạch sẽ, không còn một mống!

Bề ngoài hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng bên trong sớm đã bị đào rỗng.

Hơn nữa còn bị thả vào vật cực kỳ hung sát.

Tình cảnh như vậy quả thực không ổn chút nào.

Hơn nữa, liên quan đến việc động tay chân kia, sự chú ý của Tô Thần không nhịn được đặt lên người Xích Tùng Tử. "Xích Tùng Tử, mộ thất trước kia của ngươi có phải bị người ta động tay chân rồi không?

Ta hấp thu cái không gian rác rưởi kia của ngươi xong, tìm được một câu lưu ngôn vỡ nát.

Không gian đó của ngươi bị ai làm vỡ?" Câu này vừa thốt ra, rõ ràng là khơi dậy chuyện đau lòng của Xích Tùng Tử.

Hắn nói thẳng: "Không ai làm vỡ cả, chính là khoảnh khắc ta chết đi, không gian đó liền sụp đổ." Người chết không gian liền sụp đổ?

Không tồn tại chuyện đó đâu!

Giống như những không gian trong Trường Bạch kia, có rất nhiều cái đều không có chủ nhân mà!

Cùng lắm là vật ô trọc nhiều hơn chút thôi.

Nhưng giống như không gian của tên đại tướng quân Tống tử trước kia vậy, cho dù đối phương bị hắn miểu sát, thì không gian đó vẫn y nguyên tồn tại!

Cho nên hoàn toàn không tồn tại khả năng này!

Nghĩ đến đây, Tô Thần theo bản năng nghi ngờ: "Không gian đó, chẳng lẽ là ngươi cưỡng ép cướp được?

Chưa hoàn toàn nhận chủ?" "Cái này..." Xích Tùng Tử sững sờ một chút, ý này là sao chứ?

Tuy nhiên bản thân hắn tịnh không có ký ức đặc biệt về phương diện này.

Nhưng diễn biến đến tình nông nỗi hiện tại, bàn luận lại chuyện không gian kia còn có ý nghĩa gì nữa sao? "Ta không biết ngươi có ý gì..." Xích Tùng Tử nói, dường như rơi vào hồi ức, thần tình cũng trở nên bi thương một cách khó hiểu. "Nhưng mà không gian kia tuyệt đối là của ta, ta không thể nào đi cướp...

Đồ vật khẳng định là cho ta, không thể nào cho người khác được chứ?" "Đúng...

Thứ đó chính là của ta, tuyệt đối không phải ta cướp về, đường đường là Xích Tùng Tử, ta cần phải đi cướp đoạt đồ của người khác sao?" Vốn dĩ phải là một chuyện rất có lý lẽ, nhưng nương theo giọng nói run rẩy của Xích Tùng Tử, lại càng khiến người ta hoài nghi hơn.

Nếu không nhớ lầm, gã này sau khi lừa gạt con gái nhà người ta bỏ trốn thì liền tự lập môn hộ.

Chương 455

Ngoài mặt nói là theo đuổi tiên đạo, nhưng thực tế lại là muốn một mình trường sinh.

Hơn nữa đối phương khi đó còn là mỹ nhân số một số hai đương thời đi? "Cho nên ngươi phản bội Thần Nông là đúng rồi chứ gì?" "Không chỉ phản bội, ngươi rất có khả năng còn từ chỗ ông ấy trộm đi thứ gì đó?" "Tôi đoán nhé, nếu như không gian kia thật sự là tự nguyện cho ngươi, vậy thì tại sao đối phương lại thêm đồ vật vào bên trong chứ?" Nghe Tô Thần nói, Xích Tùng Tử chỉ cảm thấy hiện tại trong đại não như bị nhồi nhét một đống bột hồ. "Ngươi có ý gì..." Tô Thần thản nhiên nhướng mày không nói.

Nhìn thế cục phong thủy hung ác cực điểm càng lúc càng gần, hắn cảm giác mình dường như đã biết vì sao thế giới song song này lại biến thành cái dạng này rồi.

Hơn nữa, nếu không đoán sai, người bên dưới e rằng cũng đã chết tuyệt.

Bao gồm cả Xích Tùng Tử đang sống dở chết dở kia.

Phong thủy hình bất biến, khí biến, nãi là đại kỵ!

Huyệt phong thủy vốn dĩ được linh khí nuôi dưỡng, trực tiếp bị phá hủy từ trong ra ngoài.

Linh huyệt phong thủy biến thành thứ lộn xộn ô uế.

Linh khí rót ngược vào trong, toàn bộ biến thành vật ô trọc.

Càng nuôi càng tồi tệ, người đi vào căn bản không thể nào còn sống sót.

Nghĩ lại thì tên Huệ Xuyên Tử kia sở dĩ tìm đến Mai đại soái, cũng

chính là muốn mượn thế lực của người ta.

Dự tính dùng người sống sờ sờ để đem toàn bộ vật ô trọc nơi này hấp thụ đi sao?

Bất quá, nực cười chính là, hắn hiện tại cũng phải dùng cái cách này.

Xe rất nhanh đã đến nơi.

Mọi người đều thống nhất xuống xe.

Đi về phía trước thực ra còn lộ trình tầm một cây số nữa, nhưng xe cộ đã hoàn toàn không có cách nào chạy tiếp, chỉ có thể đi bộ.

Trong lúc đó, Xích Tùng Tử phát cuồng lên truy hỏi, nhưng Tô Thần đều không đáp lại hắn nữa.

Chính cái gọi là, làm điều bất nghĩa tất tự diệt vong.

Không phải không báo, là thời điểm chưa đến.

Xích Tùng Tử năm ngàn năm trước có thể làm ra hành vi phản bội, tự nhiên sẽ không nghĩ tới, cha vợ của hắn trực tiếp một lần tính kế hắn đến tận năm ngàn năm sau.

Thậm chí oán niệm kia còn thay đổi thế giới này một cách âm thầm.

Trần Lập An và Mai Lương sau khi xuống xe liền bắt đầu xua đuổi những bách tính dùng tiền "mua" được đi về phía trước.

Phía trước có cái gì, nghe Huệ Xuyên Tử cùng nhân viên nhà ga miêu tả, trong lòng bọn họ đều hiểu rõ.

Chỉ có điều lúc này tên đã trên dây, không thể không phát.

Mắt thấy những bách tính kia hai mắt vô thần bị lùa vào trong, binh sĩ đều giơ súng nhắm ngay sơn động ở cuối đường ray bỏ hoang.

Trong sơn động có cái gì bọn họ cũng không biết, chỉ coi đây là một nhiệm vụ tương đối kỳ quái.

Nhưng không được một lúc, bên trong liền trực tiếp truyền ra tiếng thảm thiết rợn người.

Mọi người đều sững sờ, phía sau Mai Lương lớn tiếng hô: "Đều cầm chắc súng cho lão tử!

Bên trong mặc kệ đi ra cái gì, đều đừng có sợ hãi cho lão tử!" "Đều con mẹ nó bắn chết bỏ!

Chuyện này sau khi kết thúc, trở về mỗi người thưởng mười đồng đại dương!" Mười đồng đại dương!

Vừa nghe đến phần thưởng này, các binh sĩ đều cầm súng vững vàng.

Mà ngay khi bọn họ đang vì phần thưởng hậu hĩnh mà kích động hưng phấn, tiếng kêu bên trong lại càng thêm thảm liệt.

Có tiếng người tê tâm liệt phế hô hoán cứu mạng, nhưng không ai dám đi vào kiểm tra tình huống.

Đại khái khoảng hai ba phút sau, tiếng thảm thiết rốt cuộc cũng ngừng.

Mà lúc này sắc trời lại đột nhiên ảm đạm xuống.

Cả khu vực trong nháy mắt bị mây đen dày đặc che khuất.

Các binh sĩ cảm nhận được tình huống nơi này có chút quỷ dị, nhao nhao nhớ tới thời gian qua có người đồn tin tức trong núi có quái vật ăn thịt người.

Bọn họ không khỏi nghĩ, chẳng lẽ con quái vật kia hiện tại đang ở trong đó sao?!

Có người không kìm được nhỏ giọng nói: "Chuyện ở nhà ga các

cậu nghe nói chưa?!" "A!

Cậu nói là chiếc xe lửa bỏ hoang chạy vào nhà ga, kết quả trạm trưởng phát hiện chiếc xe lửa kia không chỉ là đồ bỏ đi!

Hơn nữa còn không có người lái đúng không?!" Có người càng kinh ngạc nói: "Không chỉ có vậy!

Nghe nói trong toa xe lửa kia toàn bộ đều là người chết a!" "Tê!

Người chết?!

Ta đi, chẳng lẽ là người chết lái xe lửa qua?!" Nghĩ đến đây, bọn họ theo bản năng nhìn xuống đường ray bỏ hoang đầy cỏ dại dưới chân.

Tuy rằng hiện tại sắc trời hôn ám, không nhìn rõ tình huống lắm, nhưng loáng thoáng vẫn có thể thấy được dấu vết không ít cỏ dại bị đè rạp!

Tê...

Lập tức, tiếng hít khí lạnh vang lên liên tiếp.

Mai Lương đang nói chuyện với Trần Lập An, nghe được tiếng binh sĩ nghị luận ầm ĩ, nhất thời nổi cơn tam bành vô cớ.

Hắn trực tiếp chửi mắng: "Không nghe thấy lời lão tử vừa nói sao!?

Con mẹ nó thứ từ bên trong đi ra, nếu ai để chạy mất một cái, con mẹ nó ta khai hỏa bắn chết kẻ đó!" Nghe lời này, các binh sĩ đều bình tĩnh lại.

Đúng vậy!

Quái vật tính là gì, gặp quái vật chưa biết chừng còn có thể sống sót.

Nhưng nếu gặp phải Mai Lương đến cả cha ruột cũng dám giết, đường sống của bọn họ mới là không cao a!

Nghĩ đến đây, mọi người lại khẩn trương lên.

Tô Thần nhìn hành vi nghiêm túc của đám người này, nhất thời càng thêm bất lực.

Còn thiếu một chút, còn thiếu một chút nữa là vật ô uế bên trong có thể xung đột đi ra.

Dự đoán như vậy rõ ràng là trái với lẽ thường.

Nhưng khi hắn bấm tay tính toán xem thứ trong núi này là vật gì, hắn lại cảm thấy, chỉ với cái trận trượng này mà muốn đem người ta lộng ra ngoài, bao nhiêu vẫn là có chút quá nhẹ nhàng rồi.

Bất quá cũng không muốn lãng phí thời gian, Tô Thần trực tiếp giơ tay lên.

Trần Lập An vẫn luôn chăm chú nhìn hắn lập tức nhận được tin tức, sau đó liếc mắt ra hiệu với Mai Lương.

Mai Lương lập tức vung tay lớn: "Ngươi, ngươi, ngươi còn có ngươi!

Bốn người các ngươi!

Vào trong xem cho ta!" Vào trong xem?

Bốn người bị điểm danh trực tiếp ngây người.

Tiếng thảm thiết vừa rồi còn văng vẳng bên tai, bọn họ nếu hiện tại đi vào, kia chẳng phải chết không toàn thây sao?!

Trọng điểm là tại sao lại là bọn họ?!

Đang định lên tiếng hỏi, liền thấy người bên cạnh vừa rồi còn đang tán gẫu, hiện tại đã giương súng chỉ về phía mình.

Bốn người kia không thể làm gì khác hơn, chỉ có thể kiên trì đi vào trong.

Bên ngoài trời hôn ám, trong sơn động là hắc ám.

Trong bóng tối còn mang theo mùi máu tanh nồng nặc.

Chương 456

Theo sự thâm nhập của bọn họ, mùi máu tanh càng lúc càng nồng.

Dưới chân dường như cũng xuất hiện không ít khí tức ẩm ướt.

Bên tai dường như còn có tiếng nước "tí tách, tí tách". "Các cậu có nghe thấy tiếng động gì kỳ quái không?" Đột nhiên có người hỏi như vậy.

Ba người còn lại sững sờ: "Không có a, cậu nói cái gì kỳ quái cơ?" Đang nói, liền truyền đến âm thanh sột soạt. "Cậu nói là có thứ gì đang bò sao?" Nhưng ở nơi như thế này, có thêm mấy loại côn trùng thú nhỏ bò qua bò lại kỳ thực cũng quá bình thường.

Mà người kia lại theo bản năng lắc đầu: "Không phải...

Chính là âm thanh rất kỳ quái, giống như là có một người đang nói chuyện vậy...

Ừm...

Chắc là tiếng gió lùa thôi nhỉ?" Nghe miêu tả như vậy, mấy người cũng theo bản năng nín thở nghe ngóng một chút, nhưng cái gì cũng không nghe thấy.

Bọn họ cũng đang do dự có nên tiếp tục đi về phía trước hay không.

Chủ yếu là ngay cả đồ chiếu sáng cũng không có, bọn họ hoàn toàn là mò mẫm tiến lên.

Hơn nữa tiếng thảm thiết của những người trước đó thảm tuyệt nhân hoàn, căn bản không giống như là giả vờ.

Nói cách khác, đám người vừa rồi ở bên trong xác thực là gặp

phải thứ gì đó, rất có khả năng đã ngộ hại rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng bốn người vô cùng hối hận.

Bọn họ hôm nay vốn dĩ không cần tới, nhưng chủ yếu là tiền quá nhiều!

Đi một lần là có thể bằng mấy tháng tiền lương.

Vốn dĩ trong đội ngũ có không ít người sứt đầu mẻ trán đều muốn chen vào, nhưng đều không có cơ hội tới, bọn họ đạt được cơ hội này, vốn tưởng rằng mình là người nổi bật, lại không ngờ hiện tại mình trở thành trò cười!

Haizz...

Bất lực thở dài một tiếng, có người nói: "Hay là đừng đi tiếp nữa đi?" "Đúng vậy, rõ ràng là để chúng ta đi vào chịu chết...

Đừng đi xuống nữa..." Mấy người đều nhớ tới tiếng thảm thiết trước đó.

Trong lòng nghĩ hiện tại mình còn chưa chết, khẳng định là chưa tới nơi!

Hơn nữa hiện tại nơi này cách lối ra cũng có một khoảng cách nhất định, nếu xảy ra chuyện gì vẫn là có thể chạy ra ngoài!

Đương nhiên, tiền đề là những kẻ vừa rồi còn tán gẫu với mình đừng dùng súng chỉ vào mình.

Chủ yếu cũng là hiện tại chưa gặp phải thứ gì nguy hiểm, cũng tức là nói rõ bọn họ chưa biết chừng đang ở nơi an toàn! "Vậy thì không đi xuống nữa!

Mẹ kiếp, cư nhiên dám để chúng ta tới chịu chết!" "Chính là a!

Nếu biết là tới chịu chết thì ông đây khẳng định sẽ không tranh đi rồi!" "Chủ yếu là, muốn qua đây làm cái gì a!

Tôi trước đó nghe nói là nơi này có cái mộ lớn, có thể trộm đồ!" "Trộm đồ?!

Thế thì thất đức quá!

Đồ của người chết cũng trộm, bộ không sợ tổn thọ sao?!" Nhưng mấy người chuyển niệm nghĩ lại, cái này nếu là đồ vật mà ngay cả Mai gia cũng nhớ thương, kia chẳng phải là giàu to?

Nhất thời, mấy người đều không hẹn mà cùng nhìn về phía bóng tối sau lưng.

Thầm nghĩ: Chắc là không có việc gì đâu nhỉ?

Dù sao bọn họ đã đi vào lâu như vậy!

Nếu có chuyện gì thì e là đã sớm xảy ra chuyện rồi?!

Nhất thời, gan của mấy người cũng lớn lên.

Có người trực tiếp đề nghị: "Tôi cảm thấy khả năng thứ tác quái vừa rồi chưa biết chừng đã bị dọa chạy rồi đi?" "Tôi cũng thấy thế, chưa biết chừng căn bản là không có thứ gì!

Khẳng định là đám kia bị côn trùng hay gì đó dọa sợ thôi!" "Đúng đúng đúng!

Nếu bên dưới này thật sự có một cái mộ lớn!

Chúng ta đang cầm súng mà!" "Nếu thật sự có quái vật gì, trực tiếp nổ súng bắn chết là được!" Nói như vậy, mấy người đều cảm thấy tiếp tục đi xuống khẳng định là có hy vọng!

Dù sao người phía sau đã không nói đạo lý, chĩa họng súng về phía bọn họ rồi, vậy khẳng định chính là đã sẽ không để bọn họ dễ dàng rời khỏi cái hầm mỏ bỏ hoang này.

Bốn người ăn nhịp với nhau, lập tức quyết định đi xuống trước.

Nhưng nghĩ lại, nơi này dù sao cũng là hầm mỏ, khẳng định là đường xá sai tống phức tạp, cũng không thể không có thiết bị chiếu sáng.

Thế là mấy người đều nhao nhao bắt đầu mò mẫm đồ vật bên cạnh.

Có người ngồi xổm xuống, trực tiếp vớ được mấy dải vải rách.

Mà người trước đó nói nghe thấy âm thanh kỳ quái, hiện tại cảm giác mình lại nghe thấy âm thanh kia.

Giống như là có người đang cầu cứu, từng tiếng từng tiếng một.

Nhưng lại không giống như cầu cứu, âm thanh dường như truyền đến từ nơi rất xa, đến đây thì câu chữ vốn có đã hoàn toàn méo mó.

Người kia rất là hiếu kỳ, gã muốn biết đó là âm thanh gì, vì sao nghe lại có thể kỳ quái như vậy!

Thế là liền theo bản năng đi về phía trước.

Trong bóng tối nếu không nhấc chân lên cao, kỳ thực rất dễ bị vấp ngã.

Nhất là ở trong đường hầm mỏ bỏ hoang như thế này. "Loảng xoảng ——" Người đàn ông cũng chưa đi được mấy bước liền trực tiếp bị đồ vật vấp ngã.

Những người khác sững sờ một chút, họng súng đồng loạt chĩa qua.

Người kia trực tiếp chửi mắng: "Là tao, là tao!

Đừng con mẹ nó loạn khai hỏa nha!" Ba người lúc này mới thở phào một hơi, sau đó tiếp tục dùng dược liệu dư thừa vừa lục soát được xung quanh trong tay, một khúc gậy gỗ và một nùi vải rách.

Trong bóng tối muốn lắp ráp những thứ này có chút khó khăn,

nhưng vừa hay có người mang theo một hộp diêm nhỏ. "Hốt lạp ——" Que diêm mang đến cho không gian tăm tối một tia sáng.

Ba người rất nhanh liền đem dải vải đen bẩn quấn lên gậy gỗ, sau đó trực tiếp châm lửa cái đuốc giản dị này, bắt đầu đánh giá đường hầm.

Nhưng không ngờ, khi ánh sáng chiếu rọi một mảnh nhỏ địa phương này, người đi xa hơn một chút kia lại hoảng loạn thét lên chói tai. "Ta đi?!

Cái đệch mẹ nó!" Mấy người bị tiếng của gã dọa giật mình, vội xoay người nhìn sang, lúc này mới phát hiện.

Nơi bọn họ đứng và nơi người kia đứng hoàn toàn là ranh giới máu chảy đầm đìa.

Bên này bình an vô sự, nhưng nơi người kia đứng lại là xác chết nằm la liệt!

Hơn nữa không chỉ trên mặt đất, ngay cả bốn bức tường, trên đỉnh, đều con mẹ nó là thi thể!

Toàn là thi thể mới tinh!

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, lại đều gắt gao khảm hơn một nửa vào trong đất bùn! "Trời ơi!

Nơi này vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?!" Mấy người vội đem đuốc thăm dò vào sâu bên trong, trong bóng tối như là có thứ gì đó, nhưng nhìn kỹ lại như là không có gì!

Nhưng nếu thật sự là không có thứ gì, tại sao vừa rồi nhiều người như vậy lại có thể chết thảm thế này?!

Lúc này, sợ hãi rốt cuộc chiếm lấy tâm đầu!

Bọn họ tê tâm liệt phế gào thét, điên cuồng muốn đào tẩu ra bên

ngoài!

Chương 457

Nhưng ai ngờ, lúc này ngọn đuốc đột nhiên tắt ngấm!

Người bị ngã xuống đất ban nãy chỉ cảm thấy âm thanh nói chuyện trước đó càng lúc càng gần!

Đang nghĩ ngợi, người phía sau đã tranh thủ thời gian thắp lại ngọn đuốc lần nữa.

Nhưng người kia ngẩng đầu, đang định giãy dụa đứng lên, liền nghe thấy bên cạnh mình dường như có âm thanh gì đó vang lên.

Gã kinh ngạc quay đầu, tưởng là có người đến kéo mình dậy.

Nhưng không ngờ vừa quay đầu, dưới sự chiếu rọi của ánh sáng, gã nhìn thấy một khuôn mặt đàn ông đầy máu, thần tình đờ đẫn, bị phóng đại vô hạn đang gắt gao dán chặt vào mặt mình!

Mà đồng bạn phía sau đã sớm quỷ khóc sói gào chạy ra xa hơn mười mét! "A!" Một tiếng thảm thiết tê tâm liệt phế trong nháy mắt truyền khắp cả sơn động.

Mọi người đều không rõ đó rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng lúc này cũng không dung tha cho bọn họ nghĩ nhiều, chỉ có thể điên cuồng vắt chân lên cổ mà chạy, hướng về phía ánh sáng xa xôi bên ngoài mà tiến tới.

Nhưng lúc đến cũng không đi được bao xa, cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Hiện tại lúc cuồng bôn chạy ra ngoài lại thấy xa xôi vô cùng, thời gian trôi qua chậm chạp vô cùng.

Ba người kinh hoảng thất thố chạy trốn, vốn dĩ cảm thấy quái vật

phía sau đang ăn thịt đồng bạn mình thì hẳn là có thể trốn thêm được một đoạn thời gian, có thể chạy ra ngoài thêm một chút.

Nhưng nghĩ như vậy, có người lại tò mò quá độ.

Ngọn đuốc của bọn họ cũng không mang đi mà bị vứt trên mặt đất đang cháy.

Có người hiếu kỳ quay đầu nhìn thoáng qua.

Cũng chính một cái nhìn này, không ngờ lại dọa gã đứng chết trân tại chỗ, không động đậy được.

Bởi vì hình ảnh kia thật sự là quá kinh khủng!

Một cái bóng đen to lớn trực tiếp túm đầu người đồng bạn kia nhấc lên, sau đó dứt khoát lưu loát xé người kia thành hai nửa!

Tiếng thảm thiết triền miên không dứt, càng giống như đem hình ảnh kia vĩnh hằng lạc ấn lên người!

Hơn nữa, khác với tưởng tượng của bọn họ, con quái vật kia không ăn thịt người, chỉ giết người!

Lập tức liền thấy quái vật kia trực tiếp đem thân thể bị xé toạc hung hăng khảm vào trong vách tường phía trên.

Thân thể máu còn chưa đông lại...

Bốp lạp —— Sau khi bị làm như vậy, giống như đồ vật bị bóp ra khỏi túi, máu tươi dưới ánh đèn chiếu rọi cũng bị ép phun tung tóe ra ngoài.

Kinh khủng hơn là, bọn họ vậy mà còn có thể nghe thấy tiếng kêu cứu như có như không của người đàn ông kia...

Xé thành hai nửa rồi vẫn chưa chết?

Vẫn còn có ý thức?!

Cái này phải đau đến mức độ nào a?!

Người kia chỉ cảm thấy mình càng nghĩ như vậy thì càng thấy chuyện này thật sự khiến người ta da đầu tê dại!

Nhưng không ngờ tới chính là, bản thân gã bị dọa cho ngu người rồi.

Mắt thấy cái bóng đen to lớn kia sau khi giải quyết xong đồng bạn, trực tiếp hoành trùng trực chàng chạy nhanh về phía gã.

Gã muốn giãy dụa!

Nhưng thân thể đã cứng đờ, giống như có vô số lệ quỷ đang từ dưới đất chui lên, đồng thời gắt gao giữ chặt chân gã lại, khiến gã căn bản không thể động đậy thêm một chút nào!

Người kia triệt để tuyệt vọng rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng đen kia đem thân thể mình cũng đồng dạng nhấc lên.

Nhưng khác biệt chính là, lần này tên kia lại không xử quyết gã ngay tại chỗ!

Mà là rất cầu kỳ dùng lực lớn túm lấy gã, quay trở lại địa điểm ban đầu!

Người kia hoàn toàn không phân biệt được đang túm lấy mình là tay của quái vật hay là cái gì.

Chỉ cảm thấy mình như bị một sợi dây thừng thô treo ngang hông.

Mỗi một động tác của quái vật đều như muốn chặn ngang cắt đứt cả người gã vậy.

Trong bụng cuộn trào, tựa hồ như có không ít vật bẩn thỉu muốn nôn ra, đồng thời lại nương theo cơn đau kịch liệt khó mà diễn tả bằng lời!

Người kia vốn nghĩ mình có thể sống thêm một lúc, chưa biết

chừng còn có cơ hội được cứu xuống.

Nhưng hiện tại biến thành như vậy, khả năng là đã không thể nào tiếp tục sống sót.

Chỉ là gã luôn cảm thấy từ eo trở xuống dường như có chút nhẹ bẫng.

Đồng thời cũng rất nhanh đã đi tới nơi đồng bạn mình bị xé làm hai nửa trước đó, mùi máu tanh phả vào mặt.

Trên mặt cũng có máu tươi sền sệt —— là máu tươi của những thi thể khác phía trên.

Kỳ quái là, lúc đi tới đây trước đó, bọn họ lại giống như giác quan bị hỏng mất vậy, đối với nơi này hoàn toàn không biết gì.

Chỉ cảm thấy ẩm ướt, hắc ám.

Thậm chí cả người đều cảm giác như bị nhốt vào trong một cái bao kỳ quái trong nháy mắt.

Sau đó gã cảm giác trên mặt đất dường như có tiếng "loảng xoảng", giống như có vật gì nặng nề trực tiếp rơi xuống đất vậy.

Đang suy nghĩ, liền cảm giác được trên người cũng trống rỗng.

Có kịch đau.

Gã từ lúc bị quái vật túm lên đã luôn cảm thụ được kịch đau, nhưng vì biết chắc chắn phải chết nên gã liền trực tiếp bỏ qua cảm quan kịch đau đó.

Lại không ngờ, khi mùi máu tanh nồng nặc vừa rồi truyền đến, gã mới lại cảm giác được thống khổ khủng khiếp!

Đang muốn biết là đã xảy ra chuyện gì, gã đồng thời cũng cảm giác được tiếng vật nặng rơi xuống đất kỳ quái kia.

Cùng nói là tiếng trầm đục, nhưng thực tế nghe vào vẫn là có độ đàn hồi nhất định.

Giống như sau khi rơi xuống có thứ gì mềm nhũn giúp làm đệm lót một chút.

Chẳng lẽ là thứ đó rơi lên những thi thể khác sao?

Gã nghĩ như vậy, trực tiếp giãy dụa quay đầu lại nhìn.

Vốn dĩ cảm thấy trước khi chết ít nhất đừng để mình lưu lại tiếc nuối.

Nhưng gã hoàn toàn không ngờ tới, nơi vật nặng kia rơi xuống lại đang an tường nằm một đôi chân.

Lúc đó, chính là một đôi chân bị cắt ngang từ thắt lưng trở xuống!

Hơn nữa cũng không phải nói đôi chân kia sau khi rơi xuống vẫn là tư thái giãy dụa bán loan khúc.

Chỉ đơn giản là đôi giày có mảnh vá trên đôi chân kia đã khiến cả người gã nổi da gà.

Trừ đôi giày của chính gã vì rách nát nên bất đắc dĩ phải tự mình vá một mảnh, chẳng lẽ còn có người khác cũng vá cùng một vị trí trên giày giống hã sao?

Nhưng đồng thời, gã vậy mà bắt đầu cảm giác mình có chút choáng váng, giống như trong cơ thể có thứ gì đó đang nhanh chóng trôi đi vậy.

Đột nhiên, gã như nghĩ tới điều gì, vội hoảng hốt cúi đầu nhìn xuống.

Trong nháy mắt, một tiếng thét kinh sợ khủng khiếp lại lần nữa truyền khắp cả đường hầm!

Hai người đang điên cuồng chạy về phía trước nghe thấy tiếng kêu

này thì chạy càng thêm bán mạng.

Mà người kia lúc này cả người đều ỉu xìu.

Gã chỉ nhìn thấy bộ vị từ thắt lưng trở xuống của mình lúc này lại biến mất không thấy đâu.

Gã lúc này mới mãnh liệt ý thức được, tiếng vật rơi vừa rồi, hóa ra là chân của gã bị con quái vật này siết đứt, đang rơi xuống dưới.

Mà hiện tại con quái vật kia đang nhìn gã.

Chương 458

Tuy rằng không nhìn thấy mặt quái vật, những chỗ tiếp xúc quanh thân với quái vật cũng là tối đen một mảnh, nhưng trong lòng gã biết rõ.

Mình sở dĩ có thể suy nghĩ lung tung trong thời gian dài như vậy, đó đều là bởi vì con quái vật này muốn để gã ý thức được tình cảnh hiện tại của mình rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Khi gã thét lên chói tai, gã dường như nghe thấy một tiếng cười cực kỳ lạnh lùng!

Là do con quái vật này phát ra sao?

Gã nghĩ, nhưng lại không còn bất cứ ý tứ nào muốn tiếp tục tìm hiểu sâu.

Thắt lưng trở xuống của gã toàn bộ đứt lìa rồi.

Nói cách khác, tiếng tí tách bên tai vẫn luôn vang lên, không chỉ là máu của người khác nhỏ xuống, mà càng có không ít là từ trên người gã chảy ra.

Gã tuyệt vọng cứng đờ người.

Vốn dĩ muốn để mình bị quái vật xé xác thì có thể thuận tiện hơn, nhanh hơn một chút, dùng cái này để giảm bớt thống khổ.

Nhưng chưa từng ngờ tới là, con quái vật kia đối với động tác của gã trong nháy mắt trở nên ôn nhu chí cực!

Kính trực đem gã ôm ngay ngắn, tìm vị trí thích hợp bên cạnh ngọn đuốc.

Vậy mà cứ như thế đem gã đặt dựa vào bên tường.

Thậm chí còn cho thêm một cây gậy gỗ chống đỡ...

Đương nhiên, đó tịnh không phải gậy gỗ, đó là mượn ánh sáng nhìn rõ được cái gọi là gậy gỗ thực ra là một khúc xương người trơn bóng.

Gã càng suy sụp hơn.

Nhưng lúc này, phòng tuyến tâm lý của cả người đã bị triệt để đánh tan.

Không chỉ là cái chết chậm rãi ập đến khiến gã không cách nào khống chế các bộ phận còn lại của cơ thể, càng bởi vì tiếng hô hoán vừa rồi khiến cổ họng gã trực tiếp bị gào đến khản đặc.

Lúc này, gã ngay cả rên rỉ thống khổ cũng tỏ ra cực kỳ gian nan, giống như trong cổ họng bị kẹt một khối đồ vật kỳ quái vậy.

Gã có thể cảm nhận sự tồn tại của đối phương, nhưng lại không thể làm gì.

Mà đến lúc này, gã cũng rốt cuộc hiểu ra.

Con quái vật này ngay từ đầu đã có tính toán.

Nó ngay từ đầu đã không muốn để gã chết một cách dứt khoát, mà là thong dong đem gã mang về.

Mang đến nơi treo đầy thi thể tử vong tàn bạo đầy máu tanh này.

Nơi này thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng hô hấp yếu ớt, tiếng rên rỉ của những người khác còn chưa tắt thở hẳn.

Giờ khắc này, gã thậm chí cảm thấy hình phạt trực tiếp đè ép người ta kỳ thực là một phương thức tử vong tương đối không tồi.

Ít nhất chết rất dứt khoát!

Mà không giống như gã hiện tại, bị tra tấn đến mất đi năng lực tự

do hành động.

Ngay cả tự sát cũng không làm được!

Chỉ có thể cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở nơi như địa ngục này, lẳng lặng chờ đợi cái chết của mình.

Nhưng gã nghĩ không thông.

Tại sao lại là mình chứ?

Theo bản năng nhìn về phía ánh sáng nơi xa.

Chỉ thấy trong ánh sáng đang có người điên cuồng chạy trốn, dường như là đồng đội trước đó của gã.

Bọn họ thật sự chạy rất nhanh a!

Vậy mà cự ly đến lối ra đã gần như thế rồi!

Gã lúc ấy không nên quay lại nhìn như vậy!

Ít nhất nếu không quay đầu nhìn, chưa biết chừng người hiện tại bị coi thành vật trang trí đặt ở nơi này có thể không phải là gã rồi.

Chưa biết chừng nên là người khác.

Hoặc hoặc là, hiện tại gã đã ra ngoài rồi, giống như hai người kia vậy.

Khóe miệng gã khổ sở nhếch lên, chết lặng hồi ức lại nửa đời trước của mình, vậy mà không thu được tin tức hữu dụng gì.

Đang chết lặng, liền trông thấy một người sắp sửa nhảy ra ngoài kia, thân mình bỗng nhiên bay lên!

Sau đó, gã liền nghe thấy một tiếng gầm rú khủng bố cùng cực, nương theo tiếng thét chói tai, gã dường như cảm giác được có thứ gì đó đang lao nhanh về phía mình!

Sau đó liền nghe thấy một tiếng giống như tiếng vỡ vụn, cùng với

âm thanh một vật thể khủng bố đang phi tốc lướt qua bên người mình!

Người kia chỉ cảm thấy mình như đã trải qua sự tình cực kỳ khủng bố vậy!

Giống như là luôn cảm thấy mình rất thảm, nhưng đột nhiên phát hiện cư nhiên có người còn thảm hơn cả mình!

Gã vừa rồi khi vật thể kia phi tốc lướt qua, nương theo ánh sáng, gã nhìn thấy người kia... chuẩn xác mà nói hẳn là quả cầu người kia...

Bởi vì đó đã hoàn toàn không nhìn ra là một con người nữa rồi!

Chính là một con người hoàn hoàn chỉnh chỉnh bị vo thành một quả cầu người.

Tuy các bộ phận cơ thể đều còn, nhưng cũng đều vặn vẹo.

Vặn vẹo thành trình độ mà người bình thường hoàn toàn không có khả năng đạt tới!

Nhưng gã nhìn thấy khuôn mặt vặn vẹo kia!

Khuôn mặt đó là của một người khác.

Nhưng kỳ quái là, gã thậm chí đều không nhìn thấy con quái vật kia tóm được hắn.

Mà khoảng cách này đại khái là gần trăm mét.

Con quái vật kia không biết khống chế lực đạo như thế nào, đường hầm nghiêng xuống dưới lòng đất vậy mà có thể một phát liền ném một người ra xa hơn trăm mét.

Sau đó người kia dừng lại, nhưng hẳn là ở nơi càng xa càng sâu hơn.

Mà lần này, gã ngay cả tiếng rên rỉ cũng không nghe thấy nữa.

Nghĩ lại thì lực xung kích dài như vậy, hẳn là không có khả năng lại giống như gã giãy chết được nữa.

Nhất thời không có người làm bạn, người kia vậy mà cảm thấy có chút khó chịu chua xót.

Mà lúc này, gã lại không tự chủ được mà chuyển dời tầm mắt đến người còn lại đã chạy ra ngoài kia.

Tuy rằng rất không muốn tin tưởng, nhưng thời khắc này, gã đích xác là rất ích kỷ hy vọng những người cùng đi vào đều có thể cùng nhau chết.

Như vậy mọi người cùng nhau xuống địa ngục, ai cũng đừng nhớ thương ai.

Nhưng khó chịu là, người kia đã chạy ra ngoài.

Ngay sau đó, con quái vật kia dường như cũng chạy ra ngoài.

Mà một màn kinh sợ tiếp theo xuất hiện!

Tuy rằng không nhìn thấy dáng vẻ của con quái vật kia, chỉ cảm thấy giống như ánh sáng ở cửa hang đột nhiên bị che khuất vậy!

Lập tức, khi ánh sáng khôi phục lại, cả đường hầm vậy mà kịch liệt chấn động!

Địa động sơn dao (đất rung núi chuyển) tại một cái chớp mắt này không hề khoa trương chút nào!

Càng kinh khủng hơn là, những thi thể rõ ràng đã bị con quái vật kia găm chết vào trong đất bùn, vậy mà trong nháy mắt này bắt đầu rơi xuống như mưa! "Tích lạp ba lạp ——" "Ầm ầm ầm ——" "Loảng xoảng ——" Đủ loại âm thanh sụp đổ hội tụ lại vào lúc này.

Gã không lý giải được rốt cuộc xuất hiện chuyện gì.

Chương 459

Nhưng từng cái lại từng cái thi thể trong lúc này mạnh mẽ rơi xuống.

Những thi thể máu me dữ tợn kia trực tiếp không chút lưu tình ập vào mặt gã, giống như muốn chôn vùi gã vậy.

Nhưng gã lúc này cái gì cũng không làm được...

Cho dù là đơn thuần nhìn những thứ này đều cảm thấy tốn sức, càng đừng nói là còn cần đi nghĩ nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... "Ầm ——" Cuối cùng, sau một tiếng vang thật lớn, cả đường hầm đều sụp đổ.

Tất cả đều bị chôn vùi ở bên trong.

Mà người kia cũng trong nháy mắt bị đập nát bấy!

Nhìn lại bên ngoài.

Mọi người nghe thấy bên trong thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng quái khiếu cùng với tiếng kêu thảm thiết, đều cảm thấy khá là rợn người.

Nhất là người đi vào trong đều là người quen của mình.

Tuy rằng trong lòng không đành, nhưng so với mạng sống của mình, mạng người quen con mẹ nó ngay cả cái rắm cũng không bằng!

Mọi người đều nơm nớp lo sợ nhìn miệng đường hầm tối đen kia.

Súng bưng thật kỹ, một chút cũng không dám buông lỏng.

Sợ bên trong lúc nào đó liền đột nhiên nhảy ra quái vật gì, giống như sát hại những người bên trong kia, cũng công kích bọn họ.

Nhưng ai cũng không ngờ tới, lần này đi ra thế mà lại không phải

quái vật, mà là một binh sĩ dung mạo kinh hoàng, thần tình chật vật.

Súng và giày của hắn hẳn là đã bị đánh mất trong quá trình đào mệnh.

Trọng điểm là hắn cực kỳ hoảng loạn, cho dù là đã lao đến trước mặt mọi người nhưng vẫn không có bất cứ ý tứ dừng lại nào.

Giống như con quái vật kia đã đến sau lưng hắn, gắt gao dán sát vậy!

Càng chết người chính là lúc này, không biết chuyện gì xảy ra, dưới chân mọi người mạnh mẽ chấn động.

Giống như đại địa đều đang phẫn nộ mà run rẩy vậy!

Mọi người cũng hoảng rồi!

Lập tức liền thấy cửa đường hầm kia vậy mà mạnh mẽ sụp xuống!

Ngay sau đó, lấy cửa đường hầm làm biên giới, cả một ngọn núi cứ thế sụp lún xuống!

Mọi người nhìn đến ngây người!

Đồng thời mọi người đều kinh hoảng thất thố muốn chạy ngược về.

Nhưng lúc này, Mai Lương lại giống như sớm có dự tri, giơ súng chặn ở phía sau! "Đoàng đoàng!" Vừa nổ súng lại bắn chết hai người!

Mà những người khác cho dù là hoảng loạn, nhưng ở lúc này cũng không dám có động tác gì nữa!

Dù sao ngọn núi kia sụp xuống dưới cũng chỉ là động đất mà thôi, nơi bọn họ đứng vậy mà chút nào cũng không chịu ảnh hưởng!

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều không dám động đậy!

Trực tiếp đứng im như trời trồng tại chỗ.

Tuy biết rằng hiện tại bản thân tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng mắt thấy địa hình biến hóa quỷ dị, lại nhớ tới những người đi trước cứ thế biến mất, nhất thời ai nấy đều hoảng loạn không thôi.

Đó đều là những con người bằng xương bằng thịt a!

Sao có thể cứ thế mà biến mất được?

Trọng điểm là vì sao sau khi những người đó biến mất, cả ngọn núi đều sụt xuống?

Trong tầm mắt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trước đây đúng là từng nghe nói, khu mỏ này vì khai thác quá mức nghiêm trọng nên cả một vùng đất đều bị sụt lún, người hoàn toàn không thể đi lại bên trên.

Nếu không cẩn thận sẩy chân, sẽ trực tiếp rơi xuống hố sâu vô tận.

Nhưng khu vực này sớm đã ngừng khai thác nhiều năm rồi!

Nghe người đi trước kể lại, dường như trong quá trình khai thác đã xuất hiện rất nhiều chuyện quái lạ.

Hơn nữa không ít người còn mất tích một cách khó hiểu!

Thậm chí còn có người nói nhìn thấy những thứ cực kỳ kỳ quái bên trong.

Nhất thời lòng người bàng hoàng.

Nhưng cấp trên chỉ quan tâm có thể kiếm thêm tiền hay không, căn bản không coi tính mạng công nhân là mạng người.

Thế là tiếp tục ép xuống, bắt công nhân tiếp tục đào sâu.

Sau đó không lâu, hầm mỏ liên tiếp sập hai cái.

Thương vong vô số, cấp trên bị người nhà nạn nhân đòi lại công đạo ép đến mức không chịu nổi, đành phải ngừng khai thác.

Cũng vì xuất hiện sự cố nghiêm trọng, nên quản lý trong thành phố cũng ra lệnh cấm khai thác.

Nghĩ đến điểm này, mọi người nhịn không được nghi hoặc, chẳng lẽ là vì sự cố năm xưa cứ âm ỉ đến tận bây giờ, nên cả cái hầm mỏ này nhìn bề ngoài thì không có gì, nhưng thực tế đã sớm biến thành nơi cực kỳ nguy hiểm rồi sao?

Mà những người vào trước, có khả năng là động tác quá lớn?

Hoặc là tiếng la hét tạo ra hồi âm quá lớn?

Cho nên mới dẫn đến cả cái hầm mỏ vốn đã ngập ngừng chực sập này lại một lần nữa rung chuyển nguy hiểm.

Kết quả trực tiếp chính là hiện tại cả ngọn núi đều sụp xuống.

Khoảng hơn mười phút sau, rung chấn rốt cuộc cũng dừng lại.

Tầm mắt trước mắt bỗng trở nên khoát nhiên khai lãng.

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn vực thẳm vách núi khổng lồ trước mắt, chỉ cảm thấy lạnh gáy...

Đây là cả một ngọn núi trực tiếp rơi xuống a!

Ngọn núi cao gần ba trăm mét!

Vậy mà hoàn toàn sụp xuống, còn bọn họ cứ thế đứng ở nơi vốn là chân núi, nhìn xuống dưới, thế mà cũng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh núi mà thôi...

Hơn nữa còn là ở nơi thấp hơn hai mươi mét phía dưới!

Đây phải là sức mạnh kinh khủng dường nào mới có thể tạo ra tình huống dời non lấp biển như vậy?!

Chúng nhân đều nhìn đến ngây người, chỉ cảm thấy mình không chừng là xuất hiện ảo giác.

Nhưng cứ thế đi thẳng qua, cơn gió lớn thổi thốc vào mặt lại hung hăng dạy cho bọn họ làm người!

Quan trọng hơn là, trên vách núi vừa xuất hiện trong nháy mắt, còn có đường ray dưới chân bọn họ kéo dài ra ngoài không trung, vặn vẹo và lắc lư, treo lơ lửng trên vách núi mới xuất hiện!

Người tinh mắt nhìn kỹ lại, thế mà còn có thể nhìn thấy trên đường ray còn kẹp nát một vài bộ phận cơ thể con người! "Hít!" Mọi người đều không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, nghi ngờ tình huống hiện tại rốt cuộc là có ý gì! "Chẳng lẽ Sơn thần thật sự nổi giận rồi sao?" "Tôi cũng thấy thế...

Có phải những người đưa vào trước đó đã kinh động đến Sơn thần rồi không?!" "Á!

Hay là chúng ta cứ quay về trước đi!" "Đúng vậy!

Mai đại soái...

Cái này thực sự quá kinh khủng..." "Đúng đấy...

Cái này đã không phải là vấn đề mà chúng ta cầm súng có thể giải quyết được rồi?!" Cho dù là Mai Lương vốn đã chuẩn bị tâm lý từ đầu, lúc này cũng bắt đầu hoảng loạn.

Chương 460

Bởi vì sự kiện lần này thực sự quá kinh sợ!

Cả một ngọn núi cứ thế sụp xuống ngay dưới mi mắt bọn họ!

Cũng không biết có phải do mấy ngày nay đêm nào cũng mưa hay không!

Với cảnh tượng khủng bố như vậy, thậm chí ngay cả một chút bụi bặm cũng không bốc lên!

Điều này khiến Mai Lương theo bản năng nhìn về phía Trần Lập An.

Bản ý là hy vọng Trần Lập An có thể cho mình một lời giải thích, hoặc là thuyết phục chính mình tiếp tục ở lại đây, để cho đám binh lính vốn vừa mới tiếp nhận, không phục tùng hắn lắm này tiếp tục đi chịu chết.

Không ngờ Trần Lập An lại cũng chẳng có chút manh mối nào, chỉ lắc đầu rồi đi về phía Tô Thần!

Mọi người lúc này mới sực nhớ tới sự tồn tại của Tô Thần!

Cái kẻ đầu sỏ gây tội ngay từ đầu đã muốn dẫn bọn họ tới đây!

Nhất thời mọi người đều có chút não nộ nhìn về phía Tô Thần.

Không ngờ!

Tô Thần trong cơn rung chuyển lớn như vậy, thế mà lại giống như không có chuyện gì xảy ra, cứ thế tĩnh lặng dựa vào cái ghế nằm kỳ quái, giống như đang xem kịch vậy.

Tô Thần lẳng lặng nhìn phong cảnh khiến người ta tán thưởng không thôi vừa xuất hiện trước mắt sau khi khối núi sụp xuống hoàn

chỉnh!

Tà khí trước đó quét sạch sành sanh, thay vào đó thế mà lại xuất hiện thế phong thủy cực giai trong phong thủy học: Mỹ Nhân Trướng (Màn trướng mỹ nhân)!

Từ góc độ này nhìn sang, vừa vặn có thể nhìn thấy dãy núi trập trùng, giống như từng đạo bình phong công chỉnh cầu kỳ.

Mà trước bình phong, vừa vặn có một ngọn núi khá thấp bé, hình dáng tựa như một mỹ nhân đang nằm nghiêng, giống như đang che mạng, e thẹn nhìn người tới.

Quần sơn hoàn bão (núi non bao quanh), vốn dĩ ngọn núi hình mỹ nhân bán khỏa thân kia mới là nơi có huyệt phong thủy cực tốt.

Nhưng không chừng là do viên thiên thạch năm đó rơi xuống nơi này, cho nên thân là danh sư phong thủy kia, thế mà lại ngạnh sinh sinh lấp đầy cả thung lũng núi non này giống như trước, đại cải thế phong thủy Mỹ Nhân Trướng!

Mỹ Nhân Trướng, giảng cứu chính là bốn mặt núi non bao quanh, chính diện mỹ nhân nằm nghiêng.

Mà bất kỳ ai tùy ý nhìn thoáng qua, đều có thể bị ngọn núi hình dáng mỹ nhân kia thu hút trong nháy mắt.

Cũng chính vì điểm này, chính diện mở rộng, linh khí sông núi mới có thể nườm nượp không dứt bị ngọn núi mỹ nhân này hút đi!

Nhưng một khi lấp kín mặt chính diện đang mở rộng này lại, núi mỹ nhân vẫn kiên trì bền bỉ hấp dẫn linh khí tới, nại hà phía trước lại bị chặn bởi một ngọn núi.

Ngọn núi này trực tiếp hút đi toàn bộ linh khí.

Thế là mỹ nhân nổi giận, nhưng lại vô kế khả thi.

Chẳng qua bởi vì không biết ai hiện tại đã động tay động chân bên trong, cho nên linh khí sông núi chuyển biến xấu.

Ác quả tiếp theo chính là tầng dưới chịu sự ăn mòn nghiêm trọng của ác khí, thế mà liên đới xâm thực cả khối sắt thiên thạch kia!

Lúc Tô Thần cảm nhận được điểm này, hắn xác định Thanh Ô Tử không có ở bên trong.

Nói trắng ra, tên kia không chừng đã thật sự trọng sinh thành công, biến thành tồn tại bất lão bất tử!

Sau khi hút sạch năng lượng của thiên thạch, thiên thạch cũng không đủ sức tiếp tục chống đỡ nơi này nữa.

Thế là, cả ngọn núi đều sụp xuống.

Con quái vật trước đó, chẳng qua chỉ là cọng rơm cuối cùng làm chết con lạc đà mà thôi!

Mà hiện tại, sau khi cả ngọn núi sụp xuống, ác khí thế mà lại tan biến trong nháy mắt.

Điều này làm Tô Thần càng thêm kinh ngạc.

Bên dưới cũng không có sinh vật sống nào.

Cũng tức là trái ngược với suy đoán của hắn, đối phương cũng đã đi trước rời khỏi nơi này rồi!

Không chừng là trực tiếp trước khi chuyến xe lửa kia khởi hành, người đã hoàn toàn không còn ở bên trong!

Dẫn dụ bọn họ tới đây, không chừng là muốn bọn họ triệt để táng thân trong ngọn núi này.

Thậm chí là... bản thân bên dưới đã bị bọn chúng động tay động chân, chỉ cần đạt tới điều kiện nhất định, ngọn núi này sẽ sụp xuống.

Như vậy, đối phương dường như đã liệu định nhất định sẽ có một lượng lớn người tới đây và đi vào điều tra.

Bất quá, đối phương dường như đã tính sót cái gì đó.

Giống như hiện tại, mọi người đều đang tò mò vì sao Tô Thần có thể làm được bộ dạng xử biến bất kinh (gặp biến không sợ) như bây giờ!

Cứ như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Điều này khiến mọi người đều nhịn không được tò mò đi theo Trần Lập An qua đó.

Lại không tưởng, khi Trần Lập An còn cách Tô Thần khoảng năm mét, Tô Thần bỗng nhiên mở mắt.

Ánh mắt cứ thế nhìn chằm chằm vào Trần Lập An.

Cái này trực tiếp làm Trần Lập An và mọi người đều ngơ ngác.

Bởi vì ánh mắt của Tô Thần rất kỳ quái!

Giống như đang đánh giá quái vật gì đó vậy!

Nhưng nơi hắn nhìn về phía hiện tại, trừ Trần Lập An ra thì chẳng có gì cả!

Bất quá nhìn xa hơn một chút, liền có thể thấy rất rõ ràng.

Tại nơi cách vách núi vừa xuất hiện không xa, còn nằm một binh sĩ đang hôn mê bất tỉnh!

Đó là người duy nhất sống sót trong số những người vừa đi vào đường hầm!

Lúc này, mọi người cũng không nghĩ nhiều về tình huống bên phía Tô Thần và Trần Lập An, hoảng loạn chạy lên đỡ người kia dậy.

Vốn định đánh thức người này để hỏi xem trong đường hầm rốt

cuộc đã xảy ra chuyện gì mà bọn họ lại có thể phát ra tiếng thảm thiết như vậy!

Lại không ngờ, vừa lật người kia lại, tất cả mọi người đều sững sờ!

Ngay sau đó tiếng la hét chói tai cứ thế bùng nổ!

Mai Lương kinh ngạc nhìn sang.

Sau khi nhìn rõ tình trạng của người kia, cũng sợ tới mức hít một hơi! "Ui da!

Mẹ kiếp!" "Trời ơi!

Hù chết người a!" Chỉ thấy người kia hiện tại đã bị lật lại, mặt hướng lên trên nằm đó.

Nhưng khác với phần lưng hoàn hảo không tổn hao gì chính là!

Người đàn ông này giống như bị cắt ra vậy!

Thân thể chỉnh tề, lấy lỗ tai làm ranh giới!

Mặt không còn, thân thể cũng cứ thế bị gọt đi một nửa hoàn chỉnh!

Đáng sợ nhất là, máu của hắn vẫn còn ấm nóng!

Mọi người đều không hiểu nổi, chuyện này rốt cuộc là sao?!

Bởi vì trước khi núi rung chuyển, mọi người đều trơ mắt nhìn người đàn ông này lao ra!

Nhưng lúc đó hắn vẫn là một người sống sờ sờ hoàn chỉnh!

Mà sau đó, núi lở xuống, mọi người đều chỉ lo bản thân chạy trốn!

Cho nên hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Chương 461

Trọng điểm là, có phải có quái vật gì đó đã theo chân trốn thoát ra ngoài rồi không?!

Dù sao nếu là con người thì hoàn toàn không có khả năng trong nháy mắt làm ra chuyện quỷ dị lại hãi hùng như vậy!

Đây chính là hoàn chỉnh cắt một người ra làm mặt phẳng!

Bọn họ thậm chí có thể nhìn thấy mặt cắt xương cốt chỉnh tề.

Có thể nhìn thấy nội tạng ruột gan cũng bị cắt ra từ mặt bên!

Cho dù người bình thường có thể dùng sức mạnh cực lớn chém ngang một người, hoàn toàn lờ đi trở ngại của xương cốt!

Vậy...

đao đó phải lớn đến mức nào?

Phải sắc bén đến mức nào?!

Nhưng nhìn quanh bốn phía, mọi người tịnh không phát hiện vật phẩm như vậy tồn tại.

Hơn nữa bọn họ đều xác định, cái này khẳng định không phải do con người làm!

Khẳng định là trong khoảnh khắc hang động sụp đổ, có quái vật gì đó đã trực tiếp chạy ra ngoài! "Hít!" Nhất thời, mọi người đều kinh hoảng thất thố!

Dù sao, đám người trước đó đều là bệnh tật ốm yếu, gặp phải thứ gì đó không có đường phản kháng là rất bình thường!

Nhưng bốn người vào sau, đó đều là có súng!

Nhưng quỷ dị là, ai cũng không nghe thấy tiếng súng!

Hơn nữa cả quá trình dường như chỉ là ngược sát đơn phương!

Cho dù là người may mắn chạy ra được, lại vẫn cứ không thoát khỏi, trực tiếp phơi thây tại đây. "Mẹ kiếp?!

Giờ phải làm sao đây!" "Đúng vậy!

Tình huống hiện tại có phải quá bất thường rồi không?" "Á!

Hay là chúng ta rời đi thật đi!" Trong nháy mắt, nỗi khủng hoảng vừa rồi lại bùng phát vào lúc này.

Ánh mắt mọi người lại lần nữa hội tụ lên người Tô Thần.

Trực giác nói cho bọn họ biết, Tô Thần vừa rồi không nhìn về phía này là vì đã sớm phát giác được người này đã chết!

Hơn nữa, không chừng hắn còn biết nguyên nhân cái chết của tên này!

Mà ngay lúc này, Trần Lập An cảm thấy mình không thể tiếp tục đứng tại chỗ nữa!

Hắn cần phải nói chuyện tử tế với Tô Thần một chút!

Tuy rằng Tô Thần khẳng định là nắm chắc thắng lợi!

Nhưng bọn họ hiện tại không chỉ là nơi cần đến đã mất tiêu!

Hơn nữa rất có khả năng đã dẫn dụ ra quái vật kinh khủng nào đó, đang ở trong bóng tối nhìn bọn họ!

Nếu thật sự hiện tại việc xuống mộ đã vô vọng!

Vậy trực tiếp dẹp đường hồi phủ, chọn mộ thất khác thì ổn thỏa hơn!

Chứ không phải tiếp tục hao tổn một đám người ở đây!

Không ngờ, hắn vừa đi được hai bước, liền bị Tô Thần trừng mắt

một cái. "Tô Thần tiên sinh...

Tôi..." Hắn đang định nói chuyện, giải thích rõ ràng suy nghĩ của mình.

Lại không ngờ, đúng lúc này!

Tô Thần thế mà đứng dậy, cầm lấy cái ghế nằm hắn vừa ngồi, hung hăng ném về phía Trần Lập An!

Mọi người đều sững sờ!

Ngay cả chính Trần Lập An cũng sững sờ!

Mà tốc độ kia quá nhanh, bất kỳ ai cũng không kịp ngăn cản!

Trần Lập An cả người đều mộng!

Hắn hoàn toàn không nghĩ ra vì sao Tô Phong (Tô Thần) lại muốn làm như hiện tại!

Hay là nói, sau khi từ trong mộ thất kia đi ra!

Không chỉ chính hắn thay đổi, mà Tô Thần thực ra cũng đã thay đổi?

Tuy rằng hắn cảm thấy bản thân vốn dĩ không hiểu rõ Tô Thần.

Nhưng cứ nghĩ đến lúc ở địa cung, Tô Thần đối với mình vẫn rất tốt.

Càng giống như một chàng trai trẻ tuổi trẻ tài cao nhưng vẫn điềm nhiên thiện đãi người khác!

Nhưng hiện tại, tất cả mọi thiết khiến hắn hoàn toàn không nhìn thấu.

Giống như không biết từ lúc nào, giữa hắn và Tô Thần đã hoàn toàn cách một bức tường dày rồi!

Nghĩ như vậy, Trần Lập An lúc này chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi

cái ghế kia đập vào người mình!

Nghĩ đến trước đó ở trong địa cung, Tô Thần chỉ dùng đá vụn đã trực tiếp đánh chết một người của đối phương!

Chấn ngất ba người!

Trần Lập An thấu hiểu cảnh tượng thân thể mình bị cái ghế kia đập nát bấy!

Nhưng không ngờ tới chính là! "Rầm!" Sau một tiếng nổ lớn!

Cơn đau đớn trong tưởng tượng tịnh không ập tới.

Ngược lại cái ghế kia, ở nơi cách hắn không xa không gần trực tiếp vặn vẹo biến dạng.

Hơn nữa kinh khủng nhất là, cái ghế kia giống như đập trúng một vật khổng lồ giữa hư không vậy.

Cứ thế treo lơ lửng trên không trung!

Mọi người đều sững sờ!

Mà Trần Lập An hoảng hốt một thoáng, còn tưởng rằng trước người mình lại xuất hiện bức tường chắn tương tự như ở địa cung trước đó!

Nhưng thấy thần tình Tô Thần có chút nghiêm túc lên!

Hắn mới chợt nhớ ra!

Theo lực đạo của Tô Thần mà nói, bức tường chắn như vậy hoàn toàn không ngăn cản được đòn tấn công của hắn!

Nhất thời, Trần Lập An sợ đến mức điên cuồng chạy về phía sau!

Mà Tô Thần, cũng ngay trong nháy mắt hắn chạy đi, trực tiếp lao lên!

Ngay sau đó, một màn quỷ dị hơn xuất hiện!

Mọi người chỉ thấy, khối sắt vặn vẹo treo lơ lửng giữa không trung kia, thế mà cũng vào lúc này đồng bộ chuyển động.

Giống như có thứ gì đó kỳ quái đang cầm đống sắt vụn vặn vẹo kia, chuẩn bị ném nó đi!

Cảnh tượng này thực sự quá quỷ dị!

Mọi người ai cũng chưa phản ứng kịp đây rốt cuộc là tình huống gì!

Chương 462

Quan trọng nhất vẫn là bên phía Tô Thần, vẫn cứ là một bộ dáng thái nhiên tự nhược!

Cứ như là hoàn toàn không cùng một thế giới với bọn họ vậy!

Bọn họ nhìn cục sắt vụn lơ lửng giữa không trung kia, chỉ cảm thấy đây là chuyện kinh khủng nhất bọn họ gặp phải trong đời này, ngoại trừ đống tống tử tối hôm qua!

Chủ yếu nhất là mọi người đều kinh ngạc đến ngây người tại chỗ, không động đậy được!

Trong miệng vẫn là những tiếng la hét kinh khủng ê a!

Nhưng thực tế cả người lại tỏ ra vô cùng vô năng và đồi phế!

Trần Lập An cứ thế chạy ra ngoài!

Nhưng thấy mọi người hoàn toàn giống như bị đóng đinh tại chỗ vậy!

Hắn lại chỉ có thể lao trở về điên cuồng hô hoán mọi người mau tránh xa ra chút!

Cho dù không trực tiếp bỏ chạy!

Mẹ nó quan chiến cũng không thể quan chiến ở khoảng cách gần như vậy!

Thứ này tuyệt đối không phải là thứ mà bức tường chắn trước kia có thể so sánh!

Tuy rằng vẫn cứ là không nhìn thấy!

Nhưng cứ theo phản ứng kinh khủng vừa rồi mà nói!

Tô Thần hẳn là ngay từ lúc bắt đầu, mục tiêu đã trực tiếp đặt lên người cái gã không nhìn thấy này rồi!

Trọng điểm là hắn trước đó cảnh báo mình, hẳn là hắn nếu đi tiếp về phía trước sẽ chịu sự tấn công của con quái vật trong suốt kia!

Cho nên Tô Thần mới có thể trực tiếp tấn công đối phương!

Như vậy đương nhiên là phương thức thu hút hỏa lực trực bạch nhất!

Trần Lập An chợt phản ứng lại, Tô Thần thế mà lại cứu mình một lần nữa!

Nhưng đây cũng không phải là trọng điểm hiện tại!

Trọng điểm là những người khác!

Tô Phong (Tô Thần) dường như khi chiến đấu hoàn toàn sẽ không cố kỵ những người khác!

Cho dù là năm lần bảy lượt cứu mình!

Nhưng Trần Lập An cũng cảm thấy, có thể cứu mình, không chừng là mình vận khí tốt!

Những người khác khẳng định sẽ không sở hữu vận khí giống như mình!

Thế là hắn thấy vẫy tay không có tác dụng.

Đám người kia vẫn hoảng loạn đứng đó!

Thế là hắn trực tiếp gào to! "Đừng có đứng ở đó nữa!

Cẩn thận không biết chết lúc nào đâu!" "Mau hành động lên!

Mau chạy sang bên tôi này!" Tiếng gào thét kinh khủng này trong nháy mắt làm mọi người tỉnh táo lại.

Bọn họ lúc này mới hoảng hốt thất thố lao mạnh về phía Trần Lập

An bên này!

Mà đúng lúc này con quái vật trong suốt kia đã trực tiếp ném cục sắt vụn kia đi!

Thế là, mọi người nhất thời chạy được nửa đường thì dừng lại.

Bọn họ lập tức triệt để mất đi vật tham chiếu.

Cái xác bị cắt phẳng lì kia chính là do con quái vật trong suốt này làm!

Một khi mất đi vật tham chiếu!

Mọi người liền điên cuồng sợ hãi!

Người chạy qua được thì đang ăn mừng!

Mà người chưa chạy qua được, phòng tuyến tâm lý trực tiếp bị đánh sập hoàn toàn!

Cả người cứ như người gỗ, cứng đờ thân thể đứng ở đó.

Mặc dù Trần Lập An vẫn luôn điên cuồng hô hào: "Đừng có mẹ nó đứng đó!

Mau hành động lên!

Mau chạy qua đây!

Chạy qua đây không chừng là có thể được cứu!" Nhưng... tác dụng của tiếng hô này thật sự cực kỳ nhỏ bé!

Có người miễn cưỡng có thể động đậy vài cái.

Nhưng vừa đi chưa được mấy bước, thân mình liền tê dại, bỗng nhiên bay múa lên!

Hắn bản thân còn chưa nghĩ thông là chuyện gì!

Liền nghe thấy tiếng thảm thiết của những người xung quanh vì kinh sợ! "Á!" Mà ngay sau đó, hắn liền cảm thấy thân thể mình bỗng

nhiên nhẹ bẫng, thậm chí là bay mạnh ra ngoài! "Rầm!" Sau một tiếng va chạm cứng rắn!

Người nọ chỉ cảm thấy cả người choáng váng không chịu nổi!

Nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì ý thức!

Chuyện tốt là, lúc này hắn đã thoát ly khỏi sự kinh hỉ!

Cả người trở nên vô cùng nhẹ nhõm!

Hắn tưởng rằng mình đã được cứu!

Đang định thẳng người dậy.

Lại không ngờ thân dưới lại giống như không còn tri giác vậy!

Đồng thời lỗ tai cũng khôi phục thính lực.

Hắn nghe thấy tiếng la hét rợp trời dậy đất!

Đồng thời theo bản năng nhìn về phía đó, liền thấy mọi người cũng đều đang kinh khủng nhìn mình!

Hắn nhất thời mờ mịt.

Vì sao lại nhìn mình?!

Chẳng lẽ con quái vật kia đang ở ngay bên cạnh mình sao?!

Nghĩ như vậy!

Hắn quay phắt đầu lại nhìn, lại là bụi cỏ lộn xộn!

Cái gì cũng không có!

Nhưng cho dù là vậy, quay đầu lại, những người kia lại vẫn cứ kinh khủng nhìn mình!

Hắn chợt phản ứng lại, chẳng lẽ vấn đề xuất phát từ trên người mình sao?!

Thế là hắn nhớ tới nửa thân dưới không có tri giác!

Theo bản năng cứ thế cúi đầu nhìn xuống!

Chương 463

Trong nháy mắt!

Hắn cả người đều chết lặng!

Chỉ thấy bộ phận từ thắt lưng trở xuống của mình đã biến mất không thấy!

Mà sở dĩ hắn không cảm giác được đau đớn!

Là bởi vì khí lực của đối phương thực sự quá lớn!

Trong nháy mắt làm hắn đau đến tê dại, thậm chí là sự xung kích mãnh liệt sau khi rơi xuống làm hắn cả người đều mất đi cảm quan về chính mình!

Lúc này hắn còn chưa thoát khỏi nỗi kinh hoàng!

Liền lại nghe thấy bên cạnh một tiếng vang lớn khủng bố!

Ngay sau đó lại là một cỗ thi thể bị bẻ thành hai đoạn hung hăng nện xuống bên cạnh hắn...

Hắn cũng kinh khủng nhìn đối phương vẻ mặt mờ mịt thất thố nhìn mình.

Đột nhiên liền hiểu rõ những người vừa rồi vì sao lại la hét!

Bởi vì thân thể chỉ còn một nửa!

Không ngừng chảy máu, đồng thời còn bày ra một bộ dáng khá là mờ mịt.

Hình ảnh này thực sự quá quỷ dị!

Mà đám người Trần Lập An lúc này thật sự là không chịu nổi sự đả kích thị giác như vậy nữa!

Thế là chỉ có thể điên cuồng chạy trốn ra ngoài!

Lại không ngờ, lúc này một người chạy ở tuốt đằng trước. "Rầm!" Sau một tiếng vang trầm đục!

Trực tiếp ngã nhào xuống đất!

Trần Lập An da đầu tê dại nhìn một màn này!

Chỉ cảm thấy trong đầu mình xuất hiện dự cảm không lành!

Hắn lao đến bên cạnh người nọ, theo bản năng đưa tay sờ về phía trước!

Bức tường trong suốt lại lần nữa xuất hiện!

Không biết kéo dài đến nơi nào.

Nhưng những người khác kinh hoảng đi theo phía sau, điên cuồng giãy giụa muốn rời đi, lại là không thể rời đi!

Bọn họ bị vây chết ở bên trong rồi!

Bởi vì nguyên nhân chưa biết!

Tuy rằng rất không muốn chấp nhận sự thật như vậy.

Nhưng sự thật phía trước không thông, phía sau có một con quái vật tàng hình đang ngược sát vẫn luôn luôn xung kích đại não bọn họ!

Mấy người lính trực tiếp phát điên ngay tại chỗ!

Quay đầu liền cầm súng, điên cuồng xả đạn!

Nhưng bởi vì là xả đạn không phân biệt!

Cho nên cũng trực tiếp bắn chết không ít binh lính phía sau còn chưa chạy tới!

Có người phát giác được hành động điên cuồng này, vội tiến lên ngăn cản, lại bị binh lính đã giết đỏ mắt coi thành quái vật, coi như đồng bọn mà bắn chết!

Trong nháy mắt này, mọi người giống như hoàn toàn đánh mất năng lực tư duy vậy!

Bị giết, giết người... cứ thế lặp lại trên đường ray.

Tiếng kêu kinh khủng và tiếng thảm thiết thay nhau vang lên!

Trần Lập An mờ mịt nhìn một màn giống như địa ngục trần gian này.

Chỉ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung!

Đang nghĩ ngợi.

Hắn liền nghe thấy một tiếng nổ vang thật lớn!

Giống như có đại bác tập kích nơi này vậy!

Hắn hoảng loạn ôm đầu, ngồi xổm xuống!

Hắn vô cùng kỳ vọng tất cả những thứ này có thể qua nhanh một chút.

Chính mình cũng có thể an ổn sống sót!

Sau đó, hắn khẳng định sẽ không đến dây dưa vào những chuyện khủng bố này nữa!

Nhưng cho dù là cầu nguyện điên cuồng như vậy!

Những tiếng ồn ào khủng bố kia lại vẫn không có chút ý tứ nào muốn biến mất!

Ngược lại càng ồn ào lớn tiếng hơn.

Nhưng ngay khi nghĩ như vậy, chính hắn lại bỗng nhiên sững sờ. "Ồn ào?" Tại thời khắc kinh hoảng như vậy!

Vì sao hắn lại dùng từ ngữ kỳ quái như thế chứ?!

Nhưng còn chưa kịp nghĩ nhiều, tiếng ồn ào lại càng lúc càng mạnh!

Hắn thậm chí cảm thấy, không chừng hiện tại mọi người đã bị con quái vật kia giết gần hết rồi!

Hơn nữa không chừng con quái vật kia hiện tại đang cuộn mình ngay bên cạnh hắn!

Đang rình rập muốn lấy mạng hắn!

Cứu mạng a!

Hắn điên cuồng gào thét trong lòng!

Cũng hy vọng được cứu vớt!

Hắn thậm chí cảm thấy hiện tại mặc kệ là ai cũng được!

Chỉ cần có thể cứu hắn!

Thì cho dù bắt hắn làm trâu làm ngựa cho đối phương, thì đó cũng hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì!

Bỗng nhiên.

Hắn lại nghĩ tới Tô Thần!

Hắn thậm chí cảm thấy, Tô Thần khẳng định là có thể chế phục và giết chết con quái vật kia!

Dù sao biểu hiện ngay từ đầu của Tô Thần cũng đã chứng minh hắn có thể nhìn thấy con quái vật kia!

Hơn nữa hai bên đã giao thủ!

Nhưng mà vì sao?

Con quái vật kia thế mà không đuổi theo giết hắn ta!

Ngược lại là đuổi theo những người hoàn toàn không có chiến lực gì như bọn họ mà động thủ chứ?!

Chẳng lẽ là đơn thuần muốn trải nghiệm khoái cảm giết chóc sao?!

Chương 464

Nhưng nếu là giết chóc thì những người đưa vào trước đó, chẳng lẽ còn chưa cho nó giết đủ sao?!

Trong đầu hiện lên thảm trạng tử vong của những chiến sĩ vừa rồi!

Trần Lập An thậm chí cảm thấy, có phải Tô Thần chính là cố ý, muốn dẫn dắt phương hướng phát triển của sự việc thành ra như bây giờ!

Có phải tất cả đều là Tô Thần cố ý?!

Hắn chính là muốn như vậy, để cho tất cả mọi người phải chết?!

Nhưng mà vì sao chứ?

Rõ ràng dọc đường đi hắn đều là người đã cứu mình!

Tuy rằng hiện tại hắn là có tính toán mình một chút!

Nhưng mà đó cũng là sự bất đắc dĩ của một người lăn lộn kiếm sống nơi phố chợ thôi mà?!

Tô Thần giàu có như vậy, tùy tiện liền bao trọn việc làm ăn một hai tháng của Khách sạn lớn Thành Tây!

Người hào phóng như vậy, hẳn là sẽ không tính toán với kẻ như hắn chứ?!

Nghĩ như vậy, Trần Lập An lại càng thêm ủ rũ.

Hắn điên cuồng gào thét trong nội tâm!

Mình không muốn chết!

Còn chưa sống đủ đâu!

Khó khăn lắm mới kiếm được tiền, hiện tại còn chưa kịp hưởng thụ đâu!

Không nên cứ thế mà chết a!

Rõ ràng còn có bao nhiêu điều tốt đẹp đang chờ mình cơ mà!

Trần Lập An biết, so với lúc gặp Tô Thần trước đó.

Cái gã đàn ông nghèo rớt mồng tơi, cảm thấy mình chỉ còn lại cái mạng quèn!

Hắn của hiện tại đã có tiền, lại càng thêm sợ hãi cái chết!

Nhất là sau khi biết Tô Thần có thể hành động cùng mình.

Suy nghĩ đầu tiên của hắn chính là, mình không chết được rồi!

Chỉ cần có Tô Thần ở đó!

Đối phương khẳng định sẽ không dễ dàng để mình cứ thế mà chết đi!

Nhưng hiện thực lại là, càng chắc chắn như vậy, lại càng dễ dàng xuất hiện sự cố!

Hắn cảm giác, không chừng hiện tại Tô Thần cũng đã thay đổi rồi!

Giống như hắn, chỉ biết đến tiền bạc tính toán!

Cho nên mới bức Mai Lương giết chết Mai Điền Lệ!

Cho nên mới cố ý bảo bọn họ tìm nhiều người như vậy, tới đây nộp mạng!

Hắn chợt nhớ tới nghi thức tế tự mà Bạch tiên sinh nói trước đó!

Tưởng tượng sau đó thì cả địa cung đều sụp đổ!

Sự sụp đổ đó, chẳng lẽ là nói cả nghi thức tế tự đều không thành công!

Cho nên, Tô Thần mới chọn đổi sang một nơi khác.

Dùng sáo lộ (chiêu bài) không khác gì Bạch tiên sinh, để tìm một đống người!

Tới cái nơi độc đáo này!

Để lấy đó hiến tế tất cả mọi người!?

Dường như ý nghĩ này là lời giải thích đáng tin cậy nhất, cũng tiếp cận hiện thực nhất hiện tại!

Dù sao vì sao nơi này cũng xuất hiện bức tường vô hình chứ?

Nơi này và địa cung trước đó hoàn toàn là hai nơi khác nhau a!

Nơi này thậm chí là ở trên mặt đất!

Bọn họ đều chưa tiến vào trong núi!

Mà khả năng duy nhất chính là, Tô Thần vì muốn vây khốn bọn họ ở đây để tiện cho việc tế tự!

Cho nên mới mở cái bức tường chắn trước đó ra tại đây!

Nếu thật sự là như vậy!

Thì chứng tỏ, không chừng sự kiện địa cung trước đó, cũng là do Tô Thần trù tính!

Cũng tức là nói, ngay cả việc hắn cứu mình cũng là giả dối sao?

Nếu không, hắn không tưởng tượng nổi, Bạch tiên sinh liệu sự như thần như vậy, vì sao lại qua loa ngã ngựa trong cái địa cung kia như thế!

Đang suy nghĩ, tiếng ồn ào xung quanh thế mà trong vô hình càng phát ra vang dội!

Không thể nhẫn nhịn được nỗi sợ hãi như vậy nữa!

Hắn trực tiếp bật dậy!

Vốn dĩ định trực tiếp liều mạng với con quái vật to lớn trong suốt kia!

Lại không ngờ!

Sau khi đứng phắt dậy, đập vào mắt lại là khuôn mặt ngơ ngác của một binh sĩ! "Cái đó...

Trần tiên sinh... ngài nên ăn cơm rồi..." Nơi cánh mũi, có mùi thơm xộc vào!

Trong nháy mắt!

Những thanh âm ồn ào kia biến mất không thấy!

Hắn ngơ ngác nhìn người trước mắt.

Thậm chí là người phía sau hắn!

Trọng điểm là, ngay cả ngọn núi kia!

Hiện tại đều đang yên yên ổn ổn nằm ở đó!

Mọi người đều hoàn hảo không tổn hao gì ngồi dưới đất ăn cơm, nhỏ giọng bàn luận gì đó!

Ngay cả những người trước đó được phái vào trong hang động, hiện tại cũng đang an an tĩnh tĩnh ngồi một bên ăn cơm!

Trần Lập An vẻ mặt mờ mịt nhìn tất cả mọi thứ giống như đang nằm mơ này!

Hắn trực tiếp lao lên, kéo lấy một binh sĩ trước đó bị "yêu trảm" (chém ngang lưng).

Trước trước sau sau điên cuồng đánh giá đối phương.

Thậm chí còn trực tiếp đưa tay nhéo nhéo eo đối phương!

Xác định đối phương thật sự còn sống, Trần Lập An lại kinh khủng đi lên nhìn thấy người binh sĩ bị cắt nửa người chỉnh tề kia.

Thân thể hắn cũng hoàn hảo không chút tổn hại!

Mọi người dường như đều bình an vô sự!

Chương 465

Thậm chí ngay cả những binh sĩ trước đó bị bắn chết thê thảm!

Hiện tại đều đang rất hưởng thụ ăn thức ăn ngon!

Sự chuyển biến kinh khủng này, làm Trần Lập An hoảng hốt tưởng rằng mình có phải đã chết rồi hay không!

Mà hiện tại mọi người đều đang ở trong địa ngục, cho nên mới trải qua thời gian bình tĩnh như vậy!

Rõ ràng mọi người đều đã chết rồi mà!

Không có khả năng còn nhảy nhót tưng bừng ngồi đây ăn đồ ăn như vậy!

Hắn nhịn không được tự tát vào mặt mình hai cái thật mạnh! "Bốp bốp!" Tiếng vang thanh thúy và cơn đau kịch liệt rõ ràng nhắc nhở hắn.

Hiện tại vẫn là hiện thực, hắn thật sự còn sống!

Mà hắn lại lao về phía ngọn núi phía trước, chỉ thấy ngọn núi bị một vòng khói bụi kỳ quái bao quanh!

Hắn sững sờ một thoáng, lập tức vượt qua.

Núi vẫn còn đó!

Đường hầm cũng vẫn còn đó!

Mọi người càng là không thiếu một ai đang sống sờ sờ!

Sự chuyển biến như vậy, khiến hắn hiển nhiên là không phản ứng kịp!

Cho nên nói!

Tất cả những gì vừa xảy ra đều là mộng cảnh sao?

Hắn lệ rơi đầy mặt, vui mừng vì mình còn sống.

Vui mừng vì cảnh tượng như địa ngục trần gian kia, thế mà chỉ là ảo giác!

Hoặc là mộng cảnh?!

Nhưng tất cả những thứ đó đều diễn ra quá chân thực!

Hắn thậm chí còn phát giác được suy nghĩ của Tô Thần.

Nghĩ cái gì mà phong thủy Mỹ Nhân Trướng?!

Còn có những người đi vào đường hầm, những cái chết thảm thương kia!

Cùng với con quái vật to lớn kia!

Ở bên trong bị ánh sáng chiếu vào thì là một cái bóng đen khổng lồ!

Ở bên ngoài lại là hoàn toàn trong suốt!

Tất cả những điều này, đều làm hắn có chút không phản ứng kịp.

Mà đúng lúc này, vai hắn bỗng nhiên bị đập một cái!

Bốp!

Cơ thể Trần Lập An bỗng nhiên run lên bần bật.

Hắn thực sự bị dọa sợ rồi!

Thậm chí còn hét toáng lên, tiếng kêu kinh hoàng này trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Trần Lập An hoảng hốt quay đầu lại, khi nhìn thấy đối phương là Mai Lương, hắn mới nhịn không được thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đồng thời xấu hổ cười cười với mọi người, nói: "Vừa gặp ác

mộng, chưa kịp phản ứng lại!" Mọi người lúc này mới dời ánh mắt đi.

Nhưng Mai Lương lại vội vàng kéo Trần Lập An vào bụi cây bên cạnh.

Hắn đè thấp giọng xuống cực độ: "Cái kia...

Mai đại soái, trước đó ngài có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?

Tức là, có nhìn thấy ảo giác, hoặc là gặp ác mộng hay không?" Mai Lương bị hắn kéo qua, vốn dĩ đã cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Vừa nghe hắn hỏi như vậy, lại càng thấy khó hiểu hơn: "Cậu bị làm sao đấy, nói năng luyên thuyên cái gì vậy?" Trần Lập An thấy ánh mắt đối phương nhìn mình càng lúc càng giống như đang soi xét một con quái vật, trong nháy mắt càng thêm hoảng loạn.

Những thông tin lộn xộn trước đó cứ chạy loạn trong đầu hắn không ngừng.

Nó giống như một đoạn ký ức bị cưỡng ép nhét vào, hắn thậm chí muốn không nghĩ đến cũng không được.

Chỉ cần vừa nhắm mắt, những hình ảnh huyết tinh khủng hoảng kia sẽ hiện lên trong đầu hắn!

Mà hắn thậm chí không thể trực tiếp nói ra những thứ trong đầu mình với đối phương.

Bởi vì hiện tại, mọi người đều vẫn đang yên lành!

Nói rõ ra là, hiện tại chính hắn mới là kẻ không bình thường!

Nhưng phải nói là mình đã nhìn thấy ảo giác tương đương chân thực sao?

Loại ảo giác này, trừ việc khiến đối phương thổn thức vài câu, và

cảm thấy suy nghĩ của mình thật biến thái ra, thì chẳng có bất kỳ tác dụng nào khác!

Thậm chí, cho dù trực tiếp coi những chuyện xảy ra trước đó là giấc mơ tiên tri để nói cho bọn họ, thì điều đó cũng là bất hợp lý!

Bởi vì tình huống hiện tại đã có rất nhiều chuyện hoàn toàn khác biệt với những hình ảnh mà hắn nhìn thấy và cảm nhận được trước đó!

Tựa như, bọn họ sau khi đến nơi này, trực tiếp tống những tên bệnh tật tàn phế bỏ tiền mua vị trí kia vào trong đường hầm!

Chứ không phải giống như hiện tại, mọi người đều đang ngồi ngay ngắn trên bãi đất trống được dọn ra bên ngoài đường hầm, ăn những món cơm canh thơm phức!

Trọng điểm là, trước đó hắn cũng không nhìn thấy bên ngoài vách núi đường hầm kia bị người ta rắc lên một vòng tro hương từ lúc nào!

Tất cả những điều này, giống như hắn bị trực tiếp tách biệt ra vậy!

Hắn hoàn toàn không có ký ức về đầu đuôi những sự việc này!

Nhìn thấy ánh mắt Mai Lương nhìn mình càng ngày càng chất vấn, Trần Lập An chỉ đành giả vờ như đột nhiên phản ứng lại, buông cánh tay đang kéo Mai Lương ra.

Sau đó cười gượng gạo nói: "Tôi hình như là ngủ thiếp đi rồi gặp ác mộng ấy mà?!

Kỳ lạ, tôi ngủ từ lúc nào thế nhỉ?" Nghe thấy lời này, Mai Lương trực tiếp ghét bỏ nói: "Vừa đến nơi, chúng ta bên này còn chưa xác định rõ lát nữa làm gì, cậu đã cắm đầu ngã xuống đất rồi!

Tô tiên sinh nói là, cậu có khả năng bởi vì chuyện tối qua quá

nhiều quá tạp, quá mức lao lực.

Cũng không được nghỉ ngơi đàng hoàng, thế nên để cho mọi người trước tiên đóng quân ở đây nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Thuận tiện chờ cậu tỉnh lại!" Nghe được lời này, Trần Lập An càng nhíu mày thật sâu!

Nói cách khác, thời gian nghỉ ngơi của chính mình, lại là do Tô Thần giúp tranh thủ được?

Nhưng vì sao trong giấc mộng trước đó, hắn lại luôn cảm thấy Tô Thần chính là muốn để đám người bọn họ chết hết ở chỗ này chứ?

Loại cảm giác này rất kỳ quái.

Giống như hắn là một kẻ vong ân phụ nghĩa, luôn muốn coi ân nhân cứu mạng thành kẻ tai họa hại mình!

Thế là Trần Lập An chỉ đành tự tát mình một cái thật mạnh, ý đồ để cho bản thân thanh tỉnh một chút!

Chủ yếu là giấc mộng kia thực sự quá chân thực!

Chân thực đến mức khiến hắn cảm thấy, tất cả những gì đang diễn ra đây mới giống như đang nằm mơ!

Thậm chí có khả năng là giấc mộng sau khi hắn chết!

Nhưng cảm giác đau đớn trên mặt lại vô cùng sống động.

Mà Mai Lương nhìn hắn, ánh mắt càng giống như đang nhìn một con quái vật.

Ánh mắt kia, lại giống hệt ánh mắt Mai Lương nhìn những binh sĩ chết thảm trong lúc hoảng loạn trước đó!

Chương 466

Điều này làm cho cả người Trần Lập An trong nháy mắt tê dại da đầu!

Tình huống như vậy thực sự là quá kinh dị!

Giống như chính mình đột nhiên biến thành quái vật vậy!

Hắn hoảng hốt cúi đầu nhìn chính mình, may mà các bộ phận cơ thể đều còn, cũng không có biến hóa gì đặc biệt kỳ quái.

Điều này làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng đồng thời nhìn về phía cửa đường hầm đen kịt cách đó không xa, hắn lại nhớ tới lúc mấy tên binh sĩ kia chết thảm ở bên trong.

Hắn mượn nhờ tầm mắt của đối phương, nhìn thấy thi thể người nằm ngang dọc, cắm sâu vào tường thể, nhất thời chỉ cảm thấy càng thêm khủng bố.

Liền chỉ đành hoảng hốt bắt đầu giải thích với Mai Lương: "Không thể đi vào!

Trong đó toàn là thi thể, còn có một con quái vật khủng bố!

Chúng ta nếu đi vào, không chừng sẽ chết thảm thế nào đâu!" Hắn giơ súng bắn về phía quái vật kia, cũng không tạo thành bất kỳ thương tổn gì cho đối phương!

Thế là càng khẩn trương hơn. "Đó còn là một con quái vật trong suốt!

Nếu chúng ta thực sự đi vào!

Thực sự sẽ một đi không trở lại đâu!" Trần Lập An kinh hoảng

thất thố nói.

Vốn tưởng rằng Mai Lương sẽ tin tưởng mình, nhưng không ngờ lúc này, hắn quay đầu, lại thấy Mai Lương vẻ mặt cạn lời nhìn mình. "Cậu sợ không phải là ngủ đến ngu người rồi chứ?

Hay là giống như lời Tô tiên sinh nói, quá độ lao lực, tinh thần căng thẳng?

Khó trách binh sĩ trông coi cậu nói với tôi, cậu vẫn luôn la hét y y a a.

Sau khi chúng ta đi lên, cậu không kêu nữa, tôi còn tưởng tên binh sĩ kia lừa tôi chứ!" Nghe Mai Lương nói năng thong thả ung dung như vậy, Trần Lập An mới đầu cảm thấy kinh khủng, về sau lại cảm thấy dường như có chỗ nào không đúng.

Ngay sau đó hắn nghe được câu "Sau khi đi lên".

Trong nháy mắt cả người suýt chút nữa nhảy dựng lên. "Đi lên?!

Từ đâu đi lên?!

Các người không phải là đã đi xuống rồi chứ?!" Thấy Trần Lập An chợt hoảng hốt hét lớn, lại thu hút sự chú ý của những người khác, Mai Lương thực sự hết kiên nhẫn, dứt khoát tát một cái lên mặt Trần Lập An.

Sau đó nhìn đối phương vẻ mặt ngơ ngác, hắn mới lạnh lùng nói: "Tỉnh chưa?

Đừng có mẹ nó giật đùng đùng với lão tử nữa!" Bị tát mạnh một cái, Trần Lập An lúc này mới sực nhớ ra, quả thật lúc ngồi trên xe lắc lư hắn đã rất buồn ngủ rồi!

Hắn chỉ nhớ sau khi xuống xe, dường như là gắng gượng đi được một đoạn thời gian.

Mà chuyện xảy ra sau đó hắn lại chẳng có chút ấn tượng nào!

Nghĩ tới đây, cả người hắn như bị sét đánh đứng tại chỗ.

Hình ảnh trước đó thật sự là mơ sao?!

Hắn... hắn thật sự lần đầu tiên nằm mơ thấy giấc mộng có cảm giác chân thực đến vậy!

Tựa như bị người ta mạnh mẽ đẩy đi về phía địa ngục.

Giấc mộng kia thực sự làm cho hắn cảm nhận được sợ hãi, kinh dị và bất an.

Một lúc lâu sau, hắn mới thực sự tỉnh ngộ lại. "Hóa ra tôi thật sự chỉ là nằm một giấc mơ thôi sao?!" Mai Lương vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn về phía hắn: "Nói nhảm!

Mẹ nó cậu rảnh rỗi còn kiếm chuyện phải không?

Chúng ta là đi xuống dưới một chuyến mới quay lên đấy!

Mệt muốn chết!" Nghe được lời này, Trần Lập An rốt cục cũng im lặng.

Nói cách khác, hắn thật sự vừa tới nơi liền cắm đầu ngủ thiếp đi!

Hồi tưởng lại khoảnh khắc bỗng nhiên tỉnh lại trước đó!

Tư thế của chính mình đích xác là có chút dọa người!

Nửa ngồi, lại giống như nửa quỳ.

Trần Lập An lúc này mới nhớ tới có đôi khi tư thế ngủ không thuận, đích xác là sẽ dẫn đến gặp ác mộng.

Nhất thời, hắn rốt cục cũng có cảm giác thực từ địa ngục trở lại nhân gian.

Nhưng lúc này hắn càng tò mò hơn là những người đi xuống kia có thu hoạch gì.

Tâm lý cũng tương đương kỳ vọng, cảnh tượng bên dưới nhất định đừng trùng hợp với những thứ mình tưởng tượng!

Nhưng Mai Lương lại bất đắc dĩ lắc đầu: "Hoàn cảnh chẳng ra sao, cảm giác bên trong hẳn không phải là lần đầu tiên chết người.

Thi xú huân thiên, cũng không biết thi thể tích lũy bao lâu rồi, mọi người lúc mới vào, suýt chút nữa thì bị hun chết!" Nghe được miêu tả như vậy, tim Trần Lập An đập chậm một nhịp.

Đây không phải là giống y hệt tràng diện hắn nhìn thấy trước đó sao?!

Trọng điểm là có thi thể tích lũy, vậy khẳng định liền có quái vật giết người a!

Vậy là nói rõ, những thứ hắn mơ thấy trước đó là thật!

Nhưng vì sao, nhìn sơ qua số lượng người, lại là một người cũng không thiếu!

Thậm chí ngay cả người bị thương cũng không có? "Anh xác định các người thật sự đi xuống sao?

Hay là nói các người phái ai đi xuống..." Câu hỏi mới được một nửa, Trần Lập An mắt thấy Mai Lương vẻ mặt không kiên nhẫn lại muốn giơ tay lên tát, hắn mới đột nhiên phản ứng lại, chính mình lại đang bất tri bất giác nghi kỵ!

Mai Lương mới nhậm chức, khẳng định là tương đương kiêng kị người khác không tín nhiệm hắn!

Ngay lập tức, hắn hoảng hốt giơ tay lên che mặt, đồng thời hoảng hốt giải thích: "Chính là ở trong mơ của tôi!

Chúng ta cũng phái người đi xuống!

Nhưng là người toàn chết ở bên trong, chính là...

ở trong đó có một con quái vật lớn!

Giết người đặc biệt mạnh!

Một cái chớp mắt, một người liền không còn!

Chúng ta cũng không nhìn thấy nó, trọng điểm là tên kia còn đao thương bất nhập!

Cho dù là Tô tiên sinh công kích nó!

Nhưng đều bị nó đỡ được!

Là... bởi vì trong mơ mọi người đều chết gần hết, cho nên tôi mới bị dọa tỉnh mà...

Hơn nữa tôi không phải chưa đi xuống sao, nhưng trong giấc mơ của tôi cái đường hầm kia cũng tích lũy rất nhiều thi thể!" Nghe được Trần Lập An giải thích như vậy, Mai Lương cũng không tiếp tục so đo với hắn nữa.

Trực ngôn nói: "Tôi cảm giác cậu hẳn là nghe được chúng tôi nói chuyện, cho nên trực tiếp đưa vào giấc mơ của mình chứ gì?" Hả?

Lời này càng làm cho Trần Lập An sững sờ.

Ý gì đây?

Chương 467

Chẳng lẽ đang nói, những chuyện bọn họ trải qua, không khác biệt mấy với những gì mình miêu tả sao?

Đang nghĩ ngợi, hắn liền nghe Mai Lương bất đắc dĩ nói: "Là đi xuống rồi gặp phải thứ kỳ quái.

Nhưng là Tô tiên sinh đi ở phía trước a!

Chúng ta đều còn chưa kịp phản ứng đó là thứ gì, ngài ấy liền xông lên đánh nhau với con đó!

Chậc!

Tràng diện kia, thật sự là, cho dù tôi hoàn toàn không nhìn thấy!

Tối thui!

Nhưng nghe được tiếng đánh nhau kịch liệt kia!

Là thật sự mẹ nó sướng!

Sau đó, chúng ta cũng không nhìn thấy thi thể mới xuất hiện nào.

Dù sao chính là nghe được một tiếng thảm thiết khủng bố, Tô tiên sinh liền từ trong bóng tối đi ra.

Sau đó, chúng ta liền đi lên trước, Tô tiên sinh nói thi thể bên dưới tích lũy quá nhiều!

Chí ít phải chờ đem thi thể thanh lý ra, toàn bộ thiêu hủy, chúng ta mới có thể tiếp tục đi xuống!" Mai Lương đơn giản nói xong, lại thấy Trần Lập An ngây ra như phỗng.

Nhất thời càng mộng bức.

Hắn chỉ tưởng Trần Lập An là nằm mơ đến tẩu hỏa nhập ma rồi!

Thế là cũng không thèm để ý tới hắn nữa, trực tiếp trở về bãi đất trống nghỉ ngơi.

Mà Trần Lập An lúc này, mồ hôi lạnh sau lưng tuôn ra như điên!

Rất nhiều chi tiết, là hoàn toàn có thể đối chiếu được!

Quan trọng nhất vẫn là con quái vật kia hẳn là có xuất hiện!

Nhưng khác biệt với trong giấc mơ của hắn là, Tô Thần đã đi xuống!

Nguyên nhân trong mơ của hắn sở dĩ xuất hiện thương vong số lượng lớn, đến mức suýt chút nữa đoàn diệt, chính là để cho đám bệnh tật tàn phế đi dò đường trước!

Mà hiện tại ý này, dường như là Tô Thần đi xuống giải quyết đối phương trước tiên!

Chẳng lẽ nói trong bóng tối, mới là điểm yếu của đối phương?

Giờ khắc này, càng làm cho Trần Lập An kiên định với giấc mộng của mình.

Nói cách khác, mặc kệ thế nào, hắn có một phần mộng cảnh là đã trở thành sự thật!

Vậy chuyện núi lở sau đó thì sao?

Sau khi có người rốt cục đào thoát khỏi đường hầm, mang đến chính là ngọn núi mạnh mẽ sụp đổ xuống!

Mà sau đó xuất hiện cái gọi là phong thủy Mỹ Nhân Trướng từ góc nhìn của Tô Thần!

Nếu thật sự là có loại phong thủy đó tồn tại!

Vậy có phải hay không đại biểu cho việc, hắn dường như là có thêm năng lực giấc mơ dự tri nào đó?!

Vừa nghĩ tới có khả năng này, Trần Lập An mạnh mẽ kích động lên!

Nếu thật sự là như thế!

Sau này hắn không phải có thể dựa vào giấc mộng, quy tị đi rất nhiều phong hiểm sao!

Đang nghĩ đến nhập thần, lại không ngờ lúc này trên vai lại bị thình lình vỗ một cái!

Bốp!

Không nhẹ không nặng, nhưng uy áp truyền đến trên bàn tay kia lại làm cho hắn chưa xoay người đã bắt đầu sợ hãi! "Chậc, giấc mơ đó thế nào?" Giọng nói trầm thấp đặc trưng của Tô Thần vừa vang lên, liền khiến Trần Lập An cả người đều sững sờ.

Làm cho hắn không ngờ nhất chính là nội dung trong câu nói kia.

Giấc mơ đó thế nào?!

Tô Thần biết hắn nằm mơ thấy cái gì sao?!

Hay là nói, giấc mộng này chính là Tô Thần cố ý cho hắn?

Hoặc là... giống như ở trong địa cung...

Tô Thần trực tiếp cho hắn một đoạn ký ức kỳ quái trong nháy mắt như vậy?

Niềm vui sướng trước đó không còn sót lại chút gì.

Trần Lập An thậm chí cảm thấy, mặc kệ chính mình trở nên phong quang bao nhiêu, chỉ cần Tô Thần vừa xuất hiện, chính mình sẽ lại bị đánh về nguyên hình tên hề.

Nhất thời, hắn lại không biết dũng khí từ đâu tích lũy lại, mạnh mẽ xoay người sang, nhìn Tô Thần vẫn là vẻ mặt đạm nhiên như cũ.

Chỉ cảm thấy giận không chỗ phát tiết, hắn gầm lên: "Cho nên tất cả những chuyện trước đó đều là anh đang đùa giỡn tôi sao?!" Tô Thần bất đắc dĩ nhíu mày.

Tên này trí tưởng tượng... cũng thật sự là quá đơn giản rồi chứ?

Huống chi, mình cũng coi là ân nhân cứu mạng của hắn! "Anh đối với một ân nhân cứu anh hai lần, chính là thái độ này sao?!" Hai lần?!

Trần Lập An sững sờ trong nháy mắt. "Hai lần... là ý gì?

Tôi chỉ nhớ, anh ở địa cung cứu tôi..." Còn một lần... là lúc nào?

Trần Lập An tưởng rằng mình không chỉ là gặp giấc mơ kỳ quái, thậm chí còn bị mất trí nhớ.

Sau đó liền thấy Tô Thần đạm nhiên nói: "Thì vừa rồi đấy." Tùy tức trở tay từ không gian hư số, kéo ra một cái bóng đen to lớn mơ hồ!

Hít!

Trần Lập An nhìn rõ cái bóng đen cứng ngắc bất động kia trong nháy mắt, cả người không kìm được hít một hơi khí lạnh!

Bởi vì đường nét của bóng đen này, chính là thứ hắn mượn tầm mắt của binh sĩ tử vong nhìn thấy trước đó!

Hoàn toàn chính là giống nhau như đúc!

Cho nên nói!

Giấc mộng của mình chẳng lẽ là chân thực từng phát sinh sao?!

Hay là nói Tô Thần dự tri được giấc mộng của hắn?!

Còn làm ra biện pháp tương ứng!?

Càng nghĩ, Trần Lập An càng cảm thấy mình giống như đang lún sâu vào một cái cạm bẫy khủng bố vậy.

Hắn liều mạng giãy dụa, tưởng rằng mình rốt cục đã thoát ra, có

thể thoát khỏi nguy hiểm!

Lại không ngờ, tầng tầng lớp lớp mạng nhện, hắn lại còn thân ở trong sự bao bọc của cạm bẫy khủng bố kia!

Tứ chi bách hài đều đang điên cuồng run rẩy!

Hắn hoàn toàn nghĩ không thông.

Chương 468

Vì sao, vì sao lại xuất hiện tất cả những chuyện này!

Vì sao hắn hiện tại lại đến nơi này?

Vì sao hắn hiện tại giống như một con rối xấu xí, mặc người chém giết!

Tất cả mọi thứ đều làm cho hắn phản ứng không kịp.

Nhất là câu nói kia của Tô Thần: "Vừa rồi đấy!" Hắn khăng khăng nói hắn vừa rồi đã chửng cứu mình!

Vừa rồi?!

Vừa rồi đích xác hắn cảm thấy mình thân ở trong nguy hiểm tuyệt đối, lại tùy thời sắp chết!

Nhưng đó không phải là mộng cảnh sao?

Vừa rồi Mai Lương không phải cũng là buồn bực tát hắn hai cái, cũng ngôn từ khẩn thiết nói cho hắn biết, tất cả những cái đó chính là mộng cảnh sao?

Nhưng vì sao Tô Thần lại muốn nói, hắn ở trong mơ đã cứu mình?

Trần Lập An càng nghĩ càng thấy cả người khó chịu.

Lòng hiếu kỳ vào lúc này giống như kiến ăn thịt, điên cuồng chui vào trong thân thể hắn, cũng điên cuồng gặm cắn mỗi một tấc máu thịt của hắn. "A!" Hắn nghĩ, đại não lại càng ngày càng đau đớn.

Điều này làm cho hắn nhịn không được hét lớn lên!

Cả người càng giống như một đống rác rưởi đang bị vò nát!

Toàn thân trên dưới đều sung mãn sự chán ghét đối với thế giới

này!

Trần Lập An dường như còn dần dần cảm thấy được, trong thân thể mình, có thứ gì đó đang phân băng ly tích!

Hơn nữa cảm giác như vậy còn càng lúc càng mãnh liệt.

Ngay tại lúc hắn cảm thấy mình thực sự sắp kiên trì không nổi!

Trên vai lại bị bàn tay to lớn mạnh mẽ kia vỗ mạnh một cái!

Lần này, Trần Lập An lại không sợ hãi nữa!

Ngược lại cảm thấy dường như bởi vì hơi ấm truyền đến từ bàn tay lớn kia mà dần dần tỉnh táo lại.

Hắn thậm chí cảm thấy bàn tay lớn kia cho hắn rất nhiều cảm giác an toàn!

Giày vò một hồi như vậy xong, Trần Lập An cả người tỉnh táo lại, liền đặt mông ngồi xuống đống cỏ dại.

Bên trên thậm chí có thực vật mang theo gai nhọn.

Nhưng hắn lúc này giống như giác quan đã tê liệt, bị thực vật sắc nhọn đâm vào thân thể cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Cả khuôn mặt chỉ có sự thẫn thờ! "Cậu trạng thái này, tối hôm qua sau khi tôi rời đi, cậu đã tiếp xúc với người nào đúng không?" Tô Thần liếc mắt liền nhìn ra vấn đề ở đâu.

Là thôi miên.

Thôi miên chiều sâu và bạo lực như vậy, thường thường ngay từ đầu chính là muốn để cho người bị thôi miên tinh thần sụp đổ, luân lạc làm một cái xác không hồn!

Hắn lúc ở bên kia nghỉ ngơi, đã hoàn toàn nghe được Trần Lập An tương đương bất an kể lể về giấc mơ của mình.

Không thể nghi ngờ, giấc mộng như vậy hoàn toàn chính là yêu ma hóa địa phương bọn họ sắp tới!

Mặc dù bên dưới đích xác là tồn tại quái vật.

Nhưng đó cũng chỉ là một con Hồng hống mà thôi!

Hắn ba hai cái, liền đem Hồng hống giải quyết!

Đương nhiên, điểm này ngay cả chính hắn cũng cảm thấy kỳ quái.

Cương thi như Hồng hống, theo lý thuyết không nên xuất hiện ở tầng địa phương cạn thế này.

Nhưng tên kia lại giống như chó giữ cửa, thành thành thật thật ngồi canh ở nơi đó!

Đồng thời nhìn dáng vẻ là những năm này đều giết không ít người!

Có điều thi thể người chết cũng không tồn tại cái gì gọi là tươi mới!

Đều là chết đã khá lâu, tối thiểu cũng phải là ba năm năm năm như vậy.

Nhưng bởi vì nơi này tồn tại thứ kỳ quái, đến mức những thi thể kia mặc dù là chết đã lâu, nhưng hoàn toàn không có dấu vết muốn thối rữa!

Về cơ bản, đều càng giống như một cái hồ ấp trứng Tống tử!

Chí ít vì sao trong chiếc xe lửa từ nơi này phát ra lại chứa đầy thi thể biến thành Tống tử, mà thi thể trong sơn động này lại ở cạnh Hồng hống vẫn hoàn hảo, cũng làm cho Tô Thần cảm thấy tương đương mê hoặc!

Mà lúc này, Trần Lập An bị hỏi chuyện rõ ràng cả người đều sững sờ.

Hắn thầm nghĩ, Tô Thần nói thế là có ý gì?

Tối qua sau khi Tô Thần rời đi, không phải Tống tử đang làm loạn sao?

Hắn giúp đỡ chế phục Tống tử, tiếp xúc với rất nhiều người a!

Nếu thật sự chỉ đơn độc tiếp xúc với người nào, hắn hoàn toàn không có ấn tượng!

Quan trọng nhất vẫn là lời nói như vậy của Tô Thần, nói thực sự là quá mạc danh kỳ diệu!

Nhất là giống như hiện tại, ánh mắt hắn hồ nghi nhìn mình, càng làm cho Trần Lập An cảm thấy tương đương không có cảm giác an toàn! "Tôi... cũng không có cố ý đi tiếp xúc với ai a..." Rõ ràng là một câu nói nên được nói ra một cách tương đương lẽ thẳng khí hùng!

Nhưng Trần Lập An không ngờ trong nháy mắt mình mở miệng, cả người đều lộ ra vẻ tương đương không có lòng tin.

Sau đó, dưới ánh mắt chất vấn của Tô Thần, hắn chỉ đành kiên trì bắt đầu nghĩ.

Lời này của Tô Thần rốt cuộc là có ý gì?

Là nói giấc mộng vừa rồi hắn gặp có vấn đề sao?

Hay là nói cái khác?

Chuyện xảy ra tối qua thực sự là quá nhiều!

Cho nên hắn vẫn là ở vào một trạng thái tương đối hỗn loạn.

Nhưng nếu nói gặp phải người kỳ quái nào...

Trần Lập An lại là đột nhiên cảm thấy mình hình như là có ấn tượng!

Hình như còn thật sự là gặp được một người!

Thế là hắn xấu hổ nói: "Là... hình như là gặp được một người đàn ông...

Hắn hình như là mặc một bộ quần áo trắng!

Rất giống Bạch tiên sinh trước đó!

Có điều... phương thức nói chuyện có chút không giống!" Nghe được lời này, mi mắt Tô Thần run lên.

Hắn nhíu mày truy vấn: "Hắn nói gì với cậu?!" Trần Lập An nghe Tô Thần hỏi như vậy, thần tình vốn dĩ còn có chút mê hoặc lại đột nhiên nghiêm túc lên.

Giống như trong nháy mắt biến thành một người khác vậy!

Mà mi mắt thần thái của Trần Lập An cũng đồng thời biến đổi, vừa mở miệng, thanh âm lại giống như trong nháy mắt già đi mấy chục tuổi, thậm chí càng giống như lão nhân trăm tuổi!

Chương 469

"Người trẻ tuổi, ngươi vượt giới rồi!

Càng tiếp tục tìm hiểu sâu hơn, thứ ngươi muốn, ta sẽ trực tiếp để nó vĩnh viễn biến mất trên thế giới này!" Lời nói uy hiếp như vậy, Tô Thần những năm này cũng không thiếu nghe.

Dù sao thì trên mạng trọng quyền xuất kích, mẹ nó ai mà chẳng biết vài câu uy hiếp!

Nhưng hiện tại, người này lại trong nháy mắt bóp chết mệnh mạch của hắn!

Điều này làm cho Tô Thần ngẩn người trong nháy mắt.

Hắn biết mình vẫn luôn "phá hoại".

Đồng thời còn biết lần này hắn đến là vì đồ vật trong Thanh Đồng Môn?!

Sau đó nghe ý tứ của lời này là, cái thứ thất đức kia chính mình vẫn luôn không tìm thấy, không phải là bởi vì đối phương thực sự là quá biết trốn!

Mà là bởi vì đã sớm bị bắt lại rồi!

Cho nên không thể tự do hành động, lúc này mới làm cho hắn vẫn luôn không tìm thấy đúng không?!

Nghĩ tới đây, Tô Thần càng cảm thấy nhiệm vụ lần này có chút thất đức rồi!

Quả thực còn thất đức hơn cả bản đồ thất đức!

Quan trọng nhất là, hiện tại hắn cư nhiên bị cảnh cáo!?

Chậc!

Thú vị!

Hắn càng thêm tò mò, đối phương rốt cuộc là cái thứ gì rồi!

Ngữ khí lão thành như vậy, rõ ràng còn già hơn cả Chu Mục Vương một chút!

Nói cách khác, đích xác là lão bất tử cùng một niên đại với đám Xích Tùng Tử đã đi ra rồi!

Đồng thời đối phương còn rất có năng lực!

Vậy mà trong thời gian ngắn như vậy, đã sờ rõ lai lịch của hắn!

Điều này làm cho Tô Thần nhịn không được kích động lên.

Trò chơi trí não à!

Hắn trước kia chơi trò chơi trí não thì mẹ nó chưa bao giờ thua!

Trọng điểm là đối phương đều đã khiêu khích đến tận cửa nhà rồi!

Vậy hắn khẳng định là càng không thể buông lỏng!

Có thế nào cũng phải trả lại chút gì đó chứ!

Ngay lập tức, hắn ấn ngón tay lên mi tâm của Trần Lập An vẫn còn đang ở trạng thái ngây dại, trực tiếp truyền tống một đoạn ký ức thu được trước đó qua.

Đó là ký ức của Đại tướng quân Tống tử!

Lúc ấy khi tiếp thu năng lực này, toàn bộ ký ức của Đại tướng quân Tống tử đều mãnh liệt truyền tống tới.

Cuộc đời tỉ mỉ, không sót một chút nào được truyền tống qua.

Hành vi như vậy ít nhiều là có chút muốn cùng đối thủ đồng quy vu tận!

Theo người bình thường mà nói, khẳng định là phải bị sự trùng kích khủng bố như vậy làm cho tinh thần sụp đổ, từ đó biến thành

một cỗ thi thể!

Nhưng là hắn tinh thần cường đại, đồng thời còn có Hệ thống giúp đỡ xử lý lượng tin tức khổng lồ kia.

Thế là, hiện tại những ký ức thuộc về Đại tướng quân Tống tử đó, bây giờ cũng thuộc về hắn rồi.

Mà Tô Thần, cũng là không chút lưu tình trực tiếp đem tất cả ký ức quan về giết chóc của Đại tướng quân Tống tử, không sót một chút nào truyền tống qua!

Thế là rất nhanh, Trần Lập An đang thần tình mê mang, ngay lập tức thanh tỉnh lại. "Trời đất ơi!

Đã xảy ra chuyện gì a?!

Sao tôi cảm giác não tôi giống như bị lừa đá vậy!

Đau quá a!" Hắn kêu quỷ khóc thần ôm đầu, nhưng trước người lại chẳng có cái gì!

Chỉ có một mình hắn trống rỗng ngồi ở chỗ này!

Mà đồng thời hắn cảm giác thân dưới cũng có chút không thoải mái.

Ngay lập tức nhìn xuống dưới!

Toàn là máu!

Hắn cư nhiên cả người ngồi vào trong đống gai!

Tình huống như vậy lập tức làm cho hắn cảm giác càng thêm sụp đổ!

Hóa ra hắn từ trên cao ngã xuống ngồi vào trong đống gai, cũng không có một ai tiến lên kéo một cái?!

Mấy tên này thật sự là một chút cũng không tôn kính hắn a!

Quá lãnh đạm rồi!

Mà khi hắn la hét leo lên, lúc này mới phát hiện, người thiếu đi hơn một nửa.

Hắn lập tức tò mò nói: "Sao thế?

Sao mọi người đều không còn?" Người lính bị hỏi kia nhíu mày nói: "Tô tiên sinh nói, con đường tiếp theo chúng tôi không thích hợp đi theo ngài ấy nữa.

Ngài ấy trực tiếp cho một đống Viên Đại Đầu, để chúng tôi tự mình trở về!

Mai Lương thiếu gia đã sớm đi rồi, hiện tại đoán chừng là đã sắp đến chỗ xe kia rồi!" Biến cố như vậy, càng làm cho Trần Lập An cảm thấy trở tay không kịp!

Cái này... bọn họ trù bị thời gian dài như vậy, tốn nhiều tinh lực như vậy!

Không phải là vì tiến vào bên dưới này, nhìn xem có phải thật sự tồn tại một ngôi cổ mộ hay không!

Có thể trộm chút đồ gì đó ra hay không sao?

Bên phía Mai Lương không phải cũng là vì mưu cầu phúc lợi cho cấp dưới, nuôi dưỡng tốt đám cấp dưới vừa tiếp nhận, để bọn họ bán mạng cho hắn sao?!

Nhưng vì sao hiện tại lại chỉ vì một đống Viên Đại Đầu cỏn con mà bị đuổi đi rồi?

Nếu đồ vật bên dưới còn đáng giá hơn Viên Đại Đầu thì sao?

Hành vi của Tô Thần chẳng lẽ không phải là "giấu đầu hở đuôi" sao?

Tô Thần vậy mà có thể từ trong địa cung sụp đổ bình yên vô sự đi

ra!

Vậy khẳng định là đi xuống không có vấn đề gì!

Trọng điểm là người ở trạm xe lửa nói, chiếc xe lửa phế bỏ kia lúc tới, toàn là âm thanh!

Nhưng cũng không phải là tiếng người!

Nói trắng ra là, hẳn là cả một xe lửa đều là Tống tử.

Mà Tô Thần vừa đi, lại là trong nháy mắt liền giải quyết những Tống tử kia không nói!

Thậm chí còn gọt sạch cả cái trần toa xe cứng rắn kia xuống!

Quang điểm này, liền nói rõ!

Đối phương hoàn toàn có năng lực ứng đối bất kỳ quái vật gì!

Nhưng vì sao đi xuống mới thám thính đường liền không cho bọn họ tiếp tục đi theo?!

Chương 470

Trần Lập An cảm thấy, Tô Thần làm như vậy, khẳng định là bởi vì phát hiện bên dưới kia có đồ vật càng quý trọng tồn tại chứ gì?!

Cho nên mới nghĩ dùng ít tiền hơn để đuổi bọn họ đi trước, chính mình độc chiếm tất cả bảo vật!

Vừa nghĩ tới đây, hắn nhịn không được lại hỏi thăm: "Vậy hiện tại Tô tiên sinh đâu?" Tên lính kia nói thẳng: "Ngài ấy hả!

Đã sớm trở về rồi a!

Ngài ấy đi còn nhanh hơn cả chúng tôi!

Một lát liền không thấy người đâu rồi!" Hít!

Kịch bản đi hướng này ít nhiều là có chút không thích hợp a!

Trần Lập An hoàn toàn coi nhẹ tên lính kia cùng ánh mắt quái dị của những người còn lại đang ném về phía hắn.

Mà hắn lúc này cũng tịnh không ý thức được trên người mình có cái gì không ổn!

Hắn chỉ cảm thấy không thể để Tô Thần đi một mình!

Giống như suy nghĩ ngay từ đầu!

Chỉ cần là đi theo Tô Thần, vậy khẳng định là vinh hoa phú quý hưởng không hết!

Quan trọng hơn là, hiện tại hắn đã rất giàu có rồi!

Tự nhiên là không ngại càng giàu có thêm một chút!

Chờ lần này kiếm đủ, hắn liền nhất định phải mang theo người nhà, tìm một chỗ tốt định cư làm đại lão gia!

Càng nghĩ như vậy, Trần Lập An liền càng thêm kích động.

Mà hắn lúc này hoàn toàn không nghĩ nhiều về việc ký ức có thiếu sót hay không, hoặc là, hắn vì sao chỉ là ngã một cái, liền xảy ra biến cố lớn như vậy!

Lúc này trong đầu hắn đều nghĩ, mặc kệ thế nào, đều nhất định phải kéo đội ngũ của Mai Lương quay lại!

Chỉ cần bọn họ có thể đi vào bên dưới trước Tô Thần, cũng đem bảo vật bên dưới vớt lên toàn bộ.

Vậy thắng lợi chính là của bọn họ!

Nghĩ như vậy, Trần Lập An càng thêm kích động đi về phía trước.

Nhưng không ngờ, còn chưa chờ hắn đi thêm mấy bước, cái ót liền bị trọng kích một cái... "Keng lang ——" Trong nháy mắt, cả người hắn vô lực ngã xuống đất.

Trước khi hôn mê, hắn nhìn thấy những người này, rõ ràng đều là gương mặt quen thuộc, nhưng thần tình lại dữ tợn giống như quái vật khủng bố!

Một khắc này, Trần Lập An cả người đều ngây dại...

Hắn không rõ, vì sao mình lại bị tập kích...

Tựa như chính mình tân tân khổ khổ muốn giúp đồng bạn mưu phúc lợi, nhưng đồng bạn lại không hề lĩnh tình, trở tay biến hắn thành thịt heo trên thớt.

Rất nhanh...

Hắn liền trực tiếp ở trong sự không cam lòng và nghi hoặc như vậy, triệt để hôn mê bất tỉnh.

Mà sau khi hắn hôn mê, cũng bị dây thừng trói gô lại rắn chắc xong, một đám người lúc này mới từ trong sơn động kinh hoảng đi

tới.

Mà bọn họ, chính là nhóm người Mai Lương trước đó bị nói là đã đi trước.

Mọi người đều sợ hãi nhìn Trần Lập An.

Hồi tưởng lại lời Tô Thần nói trước khi rời đi, càng là có chút khủng hoảng không thôi. "Cái này...

Đây đúng là một người bị quỷ quái nhập xác a!" "Đúng thế!

Tiền ngôn hậu ngữ đều không khớp!" "Rõ ràng trước đó còn đang kỳ quái hét lớn, kết quả một giây sau cùng, cả người cứ như vậy khóc lớn lên!" "Hít!

Dọa người a!

Sao một người đang êm đẹp, cứ như vậy bị yêu quái trong núi nhập xác thế này?!" Mai Lương lúc này cũng là tâm tình phức tạp nhìn Trần Lập An.

Nếu không phải Tô Thần giải thích, hắn đoán chắc sẽ không tin.

Một người vốn dĩ bình thường như vậy, thế mà cũng có thể làm ra những chuyện khủng bố như thế!

Thậm chí còn thình lình bóp cổ chính mình!

Uy hiếp hắn!

Hắn lúc ấy bất quá chỉ hơi kể lại một chút chuyện sau khi tên này hôn mê!

Nhưng phản ứng của Trần Lập An, lại là gần như sụp đổ.

Hắn hoàn toàn không hiểu, một người vì sao vừa khóc vừa cười, thậm chí còn điên cuồng tự tát vào mồm mình!

Chỉ là, vừa nghĩ đến việc hiện tại mình còn đang dẫn dắt đội ngũ!

Mai Lương cảm thấy, thân là một người lãnh đạo, hắn ít nhất không thể để cho đội ngũ của mình hoảng loạn!

Chí ít, việc cấp bách hiện tại là phải ổn định quân tâm!

Còn phải cho người đưa những kẻ già yếu bệnh tật này trở về.

Điểm này cũng là do Tô Thần trước khi xuống dưới đã giao phó!

Để bọn họ một bên tìm người thu dọn thi thể trong đường hầm, một bên đưa những người được bỏ tiền thuê kia về nhà.

Hắn quả thực không hiểu, vì sao Tô Thần lại muốn làm chuyện tốn công mà chẳng được lợi lộc gì như vậy!

Rốt cuộc, bỏ tiền ra trên danh nghĩa là đã mua đứt sinh mệnh vốn chẳng còn bao lâu của đám người này!

Nhưng thực tế, lại vẫn là cơm ngon rượu say hầu hạ!

Không biết Tô Thần làm thế nào mà có được!

Dù sao nhìn thấy Tô Thần hoàn toàn không đau lòng chút nào, phân phát những món ăn của Khách sạn Thành Tây thì Mai Lương lại thấy xót của thay.

Nghĩ lại trước đây khi lão tử Mai Điền Lệ của hắn còn sống, cho dù muốn đến Khách sạn Thành Tây ăn một bữa, đó cũng phải là nói ngon nói ngọt, mới có thể xa xỉ một chút!

Hơn nữa cơm nước hắn mua, quy cách tuyệt đối sẽ không cao hơn những món mà Sở phong tùy tay phát ra!

Đây quả thực là phối trí cao cấp nhất của Khách sạn Thành Tây!

Hơn nữa còn nóng hổi, cứ như thể bên cạnh hắn chính là bếp sau của khách sạn vậy!

Nhưng hắn liếc mắt nhìn một cái.

Nơi Tô Thần lấy ra đồ ăn, chính là không khí!

Cái gì cũng không có!

Hơn nữa hiện tại Khách sạn Thành Tây cũng không còn nữa.

Đêm qua tuy rằng không thể tận mắt chứng kiến tai nạn khủng bố kia!

Nhưng hôm nay lúc hắn đi ngang qua, cách hai con phố đều đã nhìn thấy phế tích của Khách sạn Thành Tây vẫn cao cao tủng khởi.

Tuy rằng kém xa so với trước khi xảy ra tai nạn, nhưng độ cao này vẫn đặc biệt nổi bật giữa những kiến trúc thấp bé.

Hắn suy nghĩ một chút, hình như có người nói lúc nửa đêm nghe thấy tiếng kêu cực kỳ khủng bố?!

Hơn nữa còn là tiếng kêu của một người đàn ông?

Nhưng sau đó, hắn nghe theo sự sắp xếp của Tô Thần, phái người qua đó giúp đỡ giải quyết hậu quả.

Người quay về thông báo lại nói thẳng: "Chính là dưới lòng đất hình như có thứ gì đó không rõ danh tính phát nổ!

Bởi vì Khách sạn Thành Tây sụp xuống, cho nên mới lan đến xung quanh!

Chương 471

Những hỏa kế kia a... toàn thây tìm không ra nữa rồi!

Tất cả đều nát bấy!

Thi thể đều bị ép thành bánh thịt rồi!

Một tấm dính liền một tấm, thậm chí là chồng chất lên nhau!

Hoàn toàn không thể tách rời!

Đã dung hợp vào nhau rồi!

Miễn cưỡng có thể phân biệt được vài người, đó đều là dựa vào xương cốt!

Bất quá, xương cốt cũng vỡ vụn!

Thật sự là thảm a!

Đời người lần đầu tiên nhìn thấy hiện trường sự cố thảm liệt đến thế!

Đêm qua chết đại khái khoảng bốn năm trăm người đi!

Không ít người bị dằm gỗ bay tứ tung đâm trúng, không được cứu trợ kịp thời nên cũng chết rồi." Trong đầu hồi tưởng lại tin tức kinh dị tột cùng, cả người Mai Lương đều nhịn không được rùng mình một cái!

Đương nhiên, hắn rất nhanh lại khôi phục như thường!

Bởi vì hiện tại thủ hạ không ít người đều vẫn không phục hắn!

Dù sao hắn cũng chính tay giết lão tử mình!

Nhưng xét theo phán đoán của hắn lúc đó, sau khi bị Tô Thần bẻ gãy một cánh tay, sức chiến đấu của lão tử hắn phỏng chừng ai cũng

không bằng!

Mà với cái tính khí chó má đó của lão, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhường vị trí cho hắn!

Suy nghĩ của hắn lúc đó chính là, thà rằng dưới sự che chở ngắn ngủi của lão tử mình tiếp tục kéo dài hơi tàn, chờ đợi đám thuộc hạ không biết lúc nào sẽ phản bội, còn không bằng trực tiếp giúp lão tử mình giải thoát!

Sau đó tự mình tìm ra một con đường sống!

Đội ngũ này, vẫn cứ nằm trong tay người nhà họ Mai!

Nước phù sa không chảy ruộng ngoài!

Hắn cảm thấy ít nhất làm như vậy, lão tử hắn ở dưới suối vàng cũng có thể thư tâm hơn chút!

Nếu thật sự đợi đến ngày bị thuộc hạ tích nhật phản bội, vẻ mặt lão tử hắn sẽ như thế nào, hắn quả thực đoán cũng đoán được!

Mà hiện tại, điểm quan trọng nhất chính là, như Trần Lập An đã nói.

Muốn ở trong nghịch phong này lật bàn, đồng thời kiếm một món hời lớn, thì cho dù không tạo được quan hệ tốt với Tô Thần, cũng phải gắt gao đi theo hắn, chắc chắn không sai!

Lúc này, những kẻ già yếu bệnh tật được bỏ tiền mua về đều đã rời đi.

Trước đường hầm, chỉ còn lại người của mình.

Bọn họ rõ ràng đối với chiêu thức Tô Thần lộ ra trước đó rất sợ hãi.

Đến nỗi hiện tại vẫn còn không ít người mặt lộ vẻ kinh khủng.

Đúng vậy!

Với tình huống như thế, đối với bọn họ mà nói, thật sự là quá dọa người rồi!

Đương nhiên, nghĩ đến đây, Mai Lương theo bản năng nhìn thoáng qua Trần Lập An đang có thần tình dại ra.

Những lời hắn nói với Trần Lập An trước đó, có một phần kỳ thực là cố ý che giấu!

Bọn họ kỳ thực đã nhìn thấy quái vật tấn công tới là thứ gì!

Đó chính là hình tượng một con trâu nước đứng thẳng!

Nhưng đồng thời tứ chi lại giống như cái đuôi lớn trơn tuột, không ngừng vỗ vào vách tường!

Đến nỗi không ít thi thể đều bị nó vỗ bay, sau đó hung hăng khảm vào trong vách đá!

Tràng diện đó quả thực là quá huyết tinh tàn bạo!

Cho nên Tô Thần lập tức để bọn họ lùi lại phía sau, và không cần tiếp tục quan sát toàn bộ quá trình!

Điều này đương nhiên là tất cả mọi người cầu còn không được!

Dù sao ngay từ đầu không ít người đều cho rằng, sở dĩ Tô Thần bỏ giá lớn mua cái mạng rách nát không còn bao nhiêu thời gian của mình, mục đích chính là để lúc nguy hiểm có thêm một tấm bia thịt, giúp hắn đỡ chút sát thương!

Cho nên dù là tràng diện khủng bố đến đâu, không ít người cũng có nhận thức rõ ràng về bản thân...

Trực tiếp cố nén sợ hãi, đi theo sau lưng Sở phong.

Chỉ đơn giản là để cái chết của mình có thể xứng đáng với cái giá

mua đắt đỏ kia!

Dù sao, số tiền Tô Thần đưa, đó chính là con số mà cả đời này bọn họ cũng không kiếm được, không gom góp được!

Có số tiền này, người nhà bọn họ tương lai có thể nghịch thiên cải mệnh.

Không cần phải lặp lại cuộc đời bi kịch của chính mình nữa!

Và sống cuộc sống mà mình mong muốn!

Đối với bọn họ, trong cái loạn thế này, có thể gặp được Tô Thần, đó đơn thuần là vận may của bọn họ!

Người khác có muốn cầu cũng cầu không được!

Nhưng ai có thể ngờ tới, khi thực sự gặp nguy hiểm, Tô Thần lại là người đầu tiên xông lên phía trước!

Hơn nữa, hắn còn để bọn họ lùi lại!

Mà sau khi nguy hiểm bị loại trừ, Tô Thần lập tức đưa bọn họ trở về, cho bọn họ ăn những món ngon nhất mà cả đời này từng được ăn!

Ngay lúc mọi người đều tâm tồn cảm kích, tưởng rằng đó là bữa cơm đoạn đầu, thì không ngờ Tô Thần lại để bọn họ trở về!

Trở về?!

Mọi người tự cho rằng mình đã bước lên con đường một đi không trở lại!

Hơn nữa còn nói với người nhà những lời di ngôn cuối cùng!

Nhưng ai có thể ngờ, Tô Thần lại cứ thế để họ trở về?!

Mãi cho đến sau này khi Sở phong quay lại đường hầm, rất lâu không đi ra, hơn nữa binh sĩ bên cạnh đã bắt đầu không kiên nhẫn xua đuổi bọn họ đi về, lúc này, những người bị mua mạng mới thực sự

phản ứng lại.

Cái mạng hèn mọn vốn không còn nhiều thời gian của mình, vẫn còn!

Hơn nữa đối phương mua mạng bọn họ, lại chỉ là dẫn bọn họ qua đây đi dạo một vòng?!

Sự thật này khiến mỗi một người đều chấn kinh!

Đồng thời mọi người cũng kinh ngạc vì những binh sĩ bình thường không ít lần ức hiếp bọn họ, vậy mà thực sự giống như lời Tô Thần nói, thành thành thật thật đưa bọn họ lên xe!

Hơn nữa còn tương đối kiên nhẫn đưa từng người về tận nhà!

Điểm này vô dị là khiến không ít người trong thành đều kinh ngạc vô cùng!

Bởi vì sau nửa ngày, trong thành đều truyền khắp tin đồn: Mai đại soái mời một vị Quỷ tiên sinh, muốn bỏ tiền mua mạng, rồi đem những người này chôn sống toàn bộ trong núi, lấy đó để củng cố thế lực của mình!

Cũng vì điểm này, không ít người đều hoảng sợ không thôi.

Dù sao người đi trong chuyến này cũng không ít, đồn qua đồn lại, đó chính là chuyện mà một phần tư người trong thành đều biết!

Mọi người trực tiếp không cần suy nghĩ liền kết luận cả sự việc, và nói thẳng cái thuyết quỷ thần ở nhà ga kia, chính là do Mai đại soái, cũng chính là do vị tiên sinh mà Mai Lương mời đến tác quái.

Nguyên nhân không có gì khác!

Chính là để cho địa vị của người mới nhậm chức trong cái thành này càng vững chắc hơn.

Chương 472

Có người thậm chí nói thẳng: "Đó chính là Mai Lương Mai đại soái!

Các ngươi thật sự coi hắn giống cha hắn sao!" "Đúng vậy đúng vậy!

Nghe nói đêm qua Mai đại soái đang yên đang lành thì bị con trai hắn trực tiếp bắn chết!" Có người bị sự thật hãi hùng này làm cho chấn kinh, vẻ mặt đầy sự không thể tin nổi. "Trời ơi?!

Đáng sợ vậy sao?

Cư nhiên giết cha a!

Người khủng bố như vậy, uổng công tối qua ta còn cảm thấy hắn thượng vị, biết đâu chúng ta có thể có ngày lành để sống!" Nhưng nghĩ kỹ lại trước đây Mai Điền Lệ cũng làm không ít chuyện thương thiên hại lý trong cái thành này!

Vì thế có người lại cảm thấy tất cả chuyện này là hợp lý, đây chính là sự ràng buộc trên huyết thống! "Chậc!

Hiện tại nghĩ kỹ lại, quả nhiên là người một nhà a!" "Đúng thế!

Không phải người một nhà không vào một cửa, Mai Điền Lệ không phải người tốt, hắn dạy dỗ ra con trai, khẳng định cũng không phải thứ chim tốt gì!" Có người cảm thấy chủ đề dường như đi chệch hướng, lập tức nghiêm mặt cắt ngang: "Hây dà!

Mấy cái này đều không phải trọng điểm được chưa!

Trọng điểm là hắn mua nhiều người đi như vậy, sao hiện tại lại đưa về rồi?!" Lời này vừa thốt ra, lập tức, một đám người đang tụ tập hóng hớt đều mặc nhiên ngây ngẩn.

Vấn đề này rốt cuộc là như thế nào... bọn họ hoàn toàn chưa nghĩ tới a!

Bọn họ chỉ biết người quen mạc danh nhận được một khoản tiền lớn khiến người ta thèm muốn không thôi!

Tương ứng chính là nhà đó mất đi một người!

Vốn dĩ cảm thấy chuyện bán người như vậy không làm được!

Nhưng không ngờ đối phương lại nói thẳng, đây tịnh không phải bán người!

Cái thời buổi này, bán người thì đáng mấy đồng?!

Thế là người hỏi chuyện chỉ có thể hâm mộ cắn chặt răng hàm rời đi.

Mà hiện tại, mọi người cùng nhau vây quanh, vọng tưởng tìm được chút đề tài để bàn tán, nhưng chính mình lại chẳng biết chút gì về tình hình thực tế.

Nhất thời không khỏi não nộ, oán hận chính mình lúc đó sao không mặt dày hỏi thêm vài câu!

Nếu thế thì hiện tại mình khẳng định chính là người được mọi người chú mục rồi!

Đang nghĩ ngợi, có người nhìn thấy một người nghi là kẻ được bỏ tiền mua mạng trước đó trở về, lại trùng hợp đi tập tễnh ngang qua bọn họ.

Lập tức liền không nói hai lời lôi người đó lại, trực tiếp kéo đối phương lảo đảo!

Sau đó hứng thú bừng bừng nói với mọi người: "Hỏi hắn nha!

Tên Nhị Đản Tử này không phải là phế nhân gãy một chân sao?" "Ai mà chẳng biết Nhị Đản Tử phố này vừa là phế nhân, lại vừa lớn

tuổi không có vợ!" "Đại khái là cũng sắp đi theo hai ông bà già rồi, bản thân cũng sẽ rất nhanh nhập thổ thôi!" "Cái mạng như vậy mua về có tác dụng gì a?!

Thế chẳng phải xui xẻo chết sao!" Người nọ tự mình nói một tràng dài, dường như hoàn toàn không coi Nhị Đản Tử đang bị hắn lôi kéo đến đỏ mặt tía tai là con người.

Mà những người khác, cho dù nhìn thấy cảnh tượng quẫn bách của Nhị Đản Tử, nhưng cũng chẳng hề coi hắn ra gì.

Bởi vì bọn họ vốn không quan tâm Nhị Đản Tử!

Rất nhiều người trong số họ, thậm chí từ trước đến nay đều chưa từng coi Nhị Đản Tử bị gãy chân đến tận gốc đùi là người.

Lúc này bọn họ vây hắn ở đây, hoàn toàn là vì hiện tại Nhị Đản Tử có liên quan đến sự việc bọn họ đang hứng thú mà thôi! "Hắc!

Đừng nói, biết đâu người ta chính là có sở thích với cái mạng hèn này a!" "Ta cũng thấy thế, người giàu dường như chính là thích chà đạp những cái mạng hèn như vậy, để bản thân càng có cảm giác tồn tại đúng không?" Có người nói xong, trực tiếp đẩy mạnh Nhị Đản Tử ngã lăn ra.

Nhìn bộ dạng Nhị Đản Tử hoảng loạn giãy giụa trên mặt đất, đám đông chỉ cười ha hả!

Thế mà lại không có một ai tiến lên dìu hắn dậy!

Cảnh tượng như vậy khiến người ta nhìn từ xa cũng thấy da đầu tê dại!

Những người còn chút lý trí cũng chỉ vội vàng liếc mắt một cái, rồi bất lực lắc đầu nhanh chóng rời đi!

Cho dù vừa trải qua tai nạn đêm qua, người đi lại trong thành hôm

nay vẫn khá nhiều.

Nhưng đối mặt với những sự việc ức hiếp bộc phát tầng tầng lớp lớp như vậy, mọi người lại tranh tiên khủng hậu làm kẻ bắt nạt.

Hoặc là quần chúng xem náo nhiệt, hay là người qua đường lạnh lùng phớt lờ. "Mẹ nó!

Ta chính là nghĩ không thông!

Một tên phế nhân vô dụng như vậy!

Tại sao lại có thể đáng giá nhiều tiền thế!" "A!

Ai mà nghĩ thông được chứ!" "Vô thoại khả thuyết, thật sự không còn gì để nói, cái mạng hèn như vậy cư nhiên đáng giá nhiều tiền thế!

Vậy mạng của ta chẳng phải trị giá mấy cái thương hành lớn sao!" "Ha ha ha ha!

Thật sự là cầu xin cái người mua không có mắt kia!

Mau đến mua mạng của chúng ta đi!" Bọn họ một bên phỉ nhổ mạng của đối phương không đáng tiền, một bên lại tiếc nuối cho cái mạng "tốt" của mình thế mà không ai thèm để mắt tới!

Nhưng nói cho cùng, mạng thế nào mới không phải là mạng hèn!

Lại không có một ai nói ra được nguyên do!

Thậm chí, không biết ngọn lửa vô danh từ đâu tới!

Những người kia càng nói càng kích động.

Càng nói, càng trở nên cuồng bạo!

Thế mà bắt đầu mặt mũi dữ tợn nhìn về phía Nhị Đản Tử đang ôm đầu, hoảng loạn run rẩy trên mặt đất.

Sau đó, mạnh mẽ đá một cước lên người hắn! "Mẹ nó!

Lão tử thật sự là nhìn cái thứ phế vật nhà ngươi ngứa mắt từ lâu

rồi!" "A!" Nhị Đản Tử bị đá trúng, đau đớn thảm thiết kêu lên!

Hắn hoàn toàn không ngờ tới.

Hắn tự cho rằng, sau khi mình bị mua mạng, khẳng định là phải chết trong núi sâu.

Hắn thậm chí đã nghĩ xong vô số kiểu chết của mình, và đối với những cái chết đó, hắn đều có thể thản nhiên chấp nhận.

Dù sao, hắn đã bán cái mạng của mình với một cái giá cao khó có thể tưởng tượng!

Hắn cảm thấy một kẻ tàn phế như mình mà có thể nhận được nhiều tiền như vậy, đời này đáng giá rồi!

Hắn cho dù có phải chết sớm, thì tuyệt đối cũng không phải là "phế vật Nhị Đản Tử", "tàn phế vô dụng Nhị Đản Tử" trong miệng người đời!

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ.

Đối phương mua mạng hắn, lại đối tốt với hắn như vậy!

Mà hắn vẻ mặt đầy hân hoan, nghĩ rằng mình còn có thể tiếp tục sống.

Nhìn xem, nhà ngay ở phía sau con hẻm nhỏ rách nát này.

Rõ ràng rất nhanh thôi, hắn có thể để cha mẹ già đang khóc không thành tiếng khi mình rời đi, nhìn thấy mình còn sống trở về.

Nhưng hiện tại... những cú đấm đá dày đặc giáng xuống thân thể, khiến hắn cả người đều ngây dại.

Chương 473

Những tiếng chửi rủa kia, càng làm cho trái tim hắn tan nát...

Tại sao...

Tại sao mọi người đều là những người ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, rõ ràng bề ngoài mọi người đều rất thân thiện mà!

Tại sao vừa đến chỗ hắn, lại trở nên ác liệt như vậy chứ?

Hắn cũng không muốn đắc tội ai, cũng chưa từng đắc tội ai.

Thậm chí bao nhiêu năm nay, chịu đựng biết bao nhiêu sự mạn mạ khuất nhục, hắn đều là tự mình gánh chịu.

Hắn cũng từng suy nghĩ về đề nghị đi chết đi của mọi người.

Nhưng cuối cùng, kẻ đáng ghê tởm này vẫn ôm một tia kỳ vọng cuối cùng.

Bởi vì hắn cảm thấy, mình còn có một đôi cha mẹ già, bọn họ tuy rằng mang theo hắn sinh hoạt gian tân vô cùng, nhưng chưa bao giờ giống như những người khác, nói ra bất cứ lời nào muốn hắn chết đi cho rồi!

Cho dù là khi biết hắn bán mạng mình, để lại cho họ một khoản tiền lớn, họ cũng chỉ đau lòng khóc lóc, nói không cần tiền, chỉ cần hắn tiếp tục sống thật tốt.

Đó là đôi cha mẹ già yêu thương hắn biết bao!

Rõ ràng hắn đã sống sót rồi...

Rõ ràng hắn rất nhanh sẽ được gặp lại họ, và báo cho họ biết tin tức mình còn sống!

Nhưng... tại sao a...

Hắn vốn chưa từng nếm trải cái chết, cũng không biết cảm giác tử vong.

Nhưng hiện tại thân thể lại càng lúc càng trầm trọng.

Giống như có vật nặng vạn cân nghiền ép lên người hắn, muốn đè hắn chết hẳn!

Hô hấp càng lúc càng gian nan.

Thậm chí tầm nhìn đều bị chất lỏng không rõ tên che phủ.

Hắn cảm giác rất nhiều nơi đều là một màu đỏ tươi.

Thậm chí những người đang đấm đá kia, cũng là một màu đỏ tươi.

Hắn há miệng, muốn nói mình cái gì cũng không làm.

Hắn chỉ muốn về nhà... về lại con hẻm nhỏ âm u kia, gặp mặt đôi cha mẹ già khổ mệnh của mình.

Sau đó nói chuyện, rồi ôm một cái...

Nhưng hắn há miệng, thân thể lại càng kịch đau.

Hắn nhìn những người kia, dường như bọn họ đang thần tình dữ tợn chú mạ cái gì đó.

Nhưng đầu hắn dường như cũng đau kịch liệt.

Tai hình như cũng hỏng rồi, cái gì cũng không nghe thấy.

Hắn bỗng nhiên rất kinh hoảng.

Nhưng cũng chỉ là trong lòng rất kinh hoảng.

Bởi vì trong thân thể giống như có thứ gì đó quan trọng đang chảy ra ngoài.

Hắn cảm giác mình rất ủy khuất.

Nhưng thần tình phẫn nộ của những người kia, lại làm cho hắn

cảm giác mình mới là người làm sai chuyện.

Hắn không kìm được nghĩ...

Chẳng lẽ thật sự là ta làm sai rồi sao?

Chẳng lẽ... sau khi ta rời đi, thì không thể trở lại sao?

Chẳng lẽ... ta... ta nhất định phải chết trong núi kia, mới là chuyện chính xác sao?...

Đáng tiếc, nghi vấn của Nhị Đản Tử mãi mãi không thể nói ra khỏi miệng.

Hắn cũng không thể nghe thấy bất kỳ câu trả lời nào nữa.

Hắn chết rồi.

Ngay tại ngã rẽ đường phố, cách cửa nhà mình hai mươi mét.

Bị đám đông vây quanh, đánh đấm gần mười mấy phút sau, trong đám người phát ra một tiếng hét chói tai: "A!

Hắn hình như tắt thở rồi!" Thế là, trong nháy mắt!

Đám đông tan tác như chim muông!

Phảng phất như mặt hồ đang bình lặng đột nhiên bị ném vào một tảng đá lớn!

Ai cũng không kịp phản ứng tiếng hét chói tai kia là chuyện như thế nào.

Ngẩng đầu nhìn sang, liền thấy nơi ngã rẽ đường phố, chính là chỗ người qua kẻ lại, lại đang nằm một cỗ thi thể máu me đầm đìa!

Mà người đó chỉ có một chân.

Không lâu sau, dường như nghe được động tĩnh bên ngoài, một đôi vợ chồng tóc bạc trắng, mắt khóc sưng húp, gần như bán mù, dìu nhau đi ra.

Vốn dĩ còn không biết vì sao lại có tiếng hét thảm thiết như vậy.

Hai người lại không cẩn thận giẫm phải một vật thể nói mềm không mềm, nói cứng không cứng.

Thế là hai người trừng mắt khom lưng, cúi đầu nhìn kỹ.

Cuối cùng trong một khoảnh khắc nhìn rõ cỗ thi thể máu me đầm đìa kia!

Vốn dĩ đã bị kinh hách!

Nhưng khi ông lão định thần nhìn kỹ, phát hiện thi thể kia thế mà chỉ có một chân!

Cả người đương trường chấn kinh vô cùng.

Chỉ kêu gào một tiếng: "Con của ta a..." liền ngã xuống đất không dậy nổi, cả người không còn chút hơi thở nào...

Mà một người già còn lại gặp biến cố này, càng là lệ rơi đầy mặt, cũng không chống đỡ được bao lâu, liền cùng ngã xuống, trong nháy mắt trở thành một cỗ thi thể.

Lúc đó, trên đường phố người qua kẻ lại tấp nập.

Mọi người đều thu hết một màn khiến người ta chép miệng này vào trong mắt.

Nhưng ai cũng không muốn dính vào rắc rối.

Thế là chuyện như vậy trở thành giống như biểu diễn tạp kỹ đầu đường.

Chỉ nhìn một cái, liền không còn hứng thú, xoay người rời đi.

Mà cùng ngày hôm đó, chuyện như vậy ở trong cái thành này cứ như bệnh dịch lan tràn ra.

Trước đó người bị mua đi chất đầy một thùng xe.

Mà khi binh sĩ lái xe đưa bọn họ về đến gần nhà, chỉ cho là đã hoàn thành nhiệm vụ, lại hồn nhiên không biết, khi bọn họ tưởng là xong việc, cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm, thì những người trong thùng xe kia, lúc này trong thành trì đã chỉ còn lại lác đác một nửa.

Càng nhiều là có người thấy đối phương bệnh yếu, liền không chút lưu tình xông vào nhà cướp đoạt tiền tài!

Chương 474

Mà, điều càng làm cho người ta thần tình ngưng trọng là, những kẻ gây chuyện, cướp đoạt tiền tài, ác ngữ thương nhân này đều tịnh không phải là hạng đại gian đại ác gì!

Ngược lại, bọn họ đều chỉ là những thành dân bình thường nhất trong tòa thành này mà thôi!

Trên tường thành, một bóng người đang tĩnh tọa ở đó.

Là Tô Thần.

Chỉ thấy thần tình hắn hơi có chút nghiêm túc, nhưng nhiều hơn là sự hờ hững.

Giống như hắn suy đoán.

Con đại tống tử Bất Hóa Cốt kia từ dưới lòng đất sâu hơn năm mươi mét thoát ra, vẻn vẹn chỉ là một sự bắt đầu.

Bao nhiêu năm nay, con đại tống tử kia vẫn luôn bị ép buộc hấp thu ác khí sản sinh ra trong toàn bộ thành trì suốt mấy ngàn năm qua.

Đây cũng là nguyên nhân khiến tòa thành trì này rõ ràng phong thủy không tốt nhưng lại có thể tồn tại đến tận ngày nay.

Mà hiện tại đại tống tử không còn.

Ác khí do tòa thành trì này sản sinh ra không còn thứ gì hấp thu nữa.

Thế là những người sản sinh ra đám ác khí này bắt đầu dần dần chịu phản phệ.

Ngay từ đầu, còn chỉ là thờ ơ với việc ác của người khác.

Sau đó từ từ sẽ bắt đầu nói lời độc ác, làm chuyện ác.

Thậm chí là giống như vừa rồi, bắt đầu quần thể thức giết người!

Mệnh số của những người này, hắn đều đã đặc biệt dùng Kháp Chỉ Diễn Mệnh Thuật tính toán qua.

Việc này tiêu hao của hắn quá nhiều tinh lực.

Vốn dĩ cảm thấy tất cả khẳng định là vạn vô nhất thất.

Dù sao cái đầu của đám người này vốn cũng không thọ, cơ bản trong vòng nửa tháng đều phải tử vong.

Nhưng khi hắn phát giác trên người Trần Lập An bị động tay chân, còn có phong thủy trên mỏ khoáng sản tận phá!

Hắn mới mạnh mẽ phản ứng lại.

Đối phương sở dĩ thả chiếc xe lửa phế khí kia ra, chính là để quấy nhiễu tầm mắt của hắn.

Truy cứu bản chất, cũng chính là điệu hổ ly sơn.

Để hắn rời khỏi phủ Đại soái.

Để hắn rời xa khu Thành Tây.

Chuyện ở Thành Tây mới là mấu chốt của sự kiện lần này.

Phá hủy sự giam cầm phong thủy của cả tòa thành trì, đây mới là mục đích của đối phương!

Hơn nữa, khi bọn họ tiến vào đường hầm, hắn đánh giết con quái vật đầu trâu kia xong, Hệ thống lại nhắc nhở hắn, Thanh Ô Tử phía dưới đã hóa thành tro rồi.

Hơn nữa Vẫn thạch cũng biến mất.

Rất có khả năng là bị người ta hấp thu.

Đáp án này tuy nằm trong dự liệu, nhưng khi thực sự nói ra lại khiến người ta có chút nóng nảy, thường thường là khiến người ta phỉ

nhổ.

Tô Thần cũng đánh từ đáy lòng phỉ nhổ cái đáp án này.

Bởi vì, cái lúc này mới đưa ra đáp án như vậy, quả thực là có chút quá muộn!

Nhưng không ngờ, lúc này dưới sự phỉ nhổ của Tô Thần, Hệ thống thế mà lại biểu hiện rất ủy khuất. 【Khi giải tích câu lưu ngôn kia, đã chịu sự can nhiễu nhất định, bởi vì Túc chủ cảnh cáo không được ảnh hưởng đến hành động của ngài.】 【Hệ thống chủ động giải tích ảnh hưởng, nhưng trong quá trình giải tích, không thể tiến hành tự chủ kiểm trắc!】 【Cho nên chuyện xảy ra sau đó, Hệ thống hoàn toàn không biết gì, và cũng không thể kiểm trắc được.】 Lời này ngay lập tức khiến Tô Thần ngây người.

Chịu can nhiễu là ý gì?

Quan trọng hơn là, đối phương cũng có thể đồng bộ hấp thu năng lượng của Vẫn thạch.

Đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ đây là một người xuyên việt khác, hiện tại đột nhiên tỉnh ngộ, muốn cạnh tranh với hắn?!

Như vậy chẳng phải có nghĩa là bản thân hắn cũng cần tranh thủ thời gian rồi sao?

Nhưng không ngờ tới là, hỏi can nhiễu bắt đầu từ khi nào!

Hệ thống thế mà trả lời, nói là tối hôm qua sau khi giải quyết xong đại tống tử trong thành, trở về phủ họ Mai!

Tên này khá lắm!

Tô Thần lập tức mang nhiên.

Lúc đó dường như tình huống ở phủ họ Mai rất hỗn loạn.

Không ít người đều tụ tập ở phủ họ Mai.

Hắn lập tức hỏi: "Vậy can nhiễu biến mất vào lúc nào?" "Đúng rồi!

Phạm vi can nhiễu là bao lớn a?" Câu hỏi này dường như thoáng cái đã làm khó Hệ thống.

Một lúc lâu sau Hệ thống mới trả lời. 【Can nhiễu vẫn luôn kéo dài đến một phút trước.】 【Về phần phạm vi can nhiễu, hắn là khoảng sáu mươi mét!】 Nói cách khác, tối qua sau khi hắn đến phủ họ Mai, thứ gây nhiễu kia vẫn luôn hoạt động xung quanh hắn.

Còn đi theo hắn cùng đến bên mỏ khoáng sản này.

Nói cách khác, thứ gây nhiễu thực tế là nằm trên người!

Tô Thần nghĩ đến thủ đoạn của đối phương khá nhiều, nhất thời cũng bắt đầu đau đầu nhìn lại phía sau.

Nhưng chính là cái nhìn này, hắn sực nhớ ra, hiện tại khoảng cách giữa bọn họ và người đang lưu thủ ở trên kia, dường như vừa đúng khoảng sáu mươi mét.

Nói cách khác, người kia không đi xuống.

Hơn nữa còn là người tối qua ở trong phủ họ Mai.

Người như vậy, thật sự là quá bắt mắt, quá dễ rà soát!

Bởi vì kẻ nổi bật nhất là Trần Lập An, đã không đi theo xuống!

Cũng vì trước đó đã chào hỏi với tên này, cho nên Tô Thần không có bao nhiêu đề phòng với hắn!

Nhưng thật không ngờ, lên trên tùy tiện sử dụng chút thủ đoạn nhỏ, đối phương còn thật sự hiện nguyên hình.

Sau đó, hắn đi xuống xem xét qua loa tình hình bên trong mỏ.

Giống như dự đoán, chỉ còn lại một số vật cặn bã.

Hơn nữa toàn bộ đều là tống tử lâm vào trạng thái phát cuồng.

Tình huống như vậy, hắn cũng không chọn thu thập từng con, trực tiếp để Tiểu Hồng và Tiểu Tượng một lần dọn dẹp sạch sẽ.

Nơi vốn dĩ là địa cung của Thanh Ô Tử, cũng đã là một mảnh lang tạ.

Về phần nơi đáng lẽ đặt tảng Vẫn thạch khổng lồ mà hắn ẩn náu, cũng chỉ còn lại một cái hang lớn trống rỗng.

Nơi đó, đã trở thành khu khai thác mỏ nguy hiểm đúng nghĩa.

Có thể nhìn ra tất cả chuyện này phát sinh cách đây không lâu.

Hẳn là mười ngày nửa tháng trước.

Sau đó, Tô Thần trực tiếp rời khỏi mỏ, trở về thành.

Hệ thống cũng đưa ra đáp án cuối cùng. 【Lưu ngôn giải tích hoàn tất, đang vận dụng máy mô phỏng ý đồ phiên dịch âm thanh...】【Đinh!

Chương 475

Phiên dịch hoàn tất!】【Có lập tức đọc câu lưu ngôn này ra không?】Tô Thần chọn "Có".

Hắn ngược lại rất tò mò, vì sao chỉ đơn giản một câu lưu ngôn, lại có thể gây ảnh hưởng lớn đến Hệ thống cũng như hắn như vậy.

Lại không ngờ, khi Hệ thống cuối cùng đọc câu nói này ra, sắc mặt Tô Thần lại triệt để cứng đờ!【Tô Thần, ta đợi cơ thể này của ngươi đã lâu rồi...】Đây thế mà là một câu lưu ngôn nhắm vào hắn từ mấy ngàn năm trước!

Tê!

Sau khi tái tam xác định Hệ thống tịnh không giải tích sai lầm, mi mắt Tô Thần càng trở nên lạnh lẽo.

Hóa ra đối phương đã sớm tính được hắn sẽ đến thế giới này!

Thảo nào, trước đó bên phía Bạch tiên sinh đã tính kế khiến hắn não nộ!

Lại không ngờ giải quyết xong một Bạch tiên sinh tính kế thân thể mình, lại lòi ra một con quái vật khác!

Hơn nữa tính kế Xích Tùng Tử, đó chẳng phải là tồn tại đỉnh tiêm của thời đại đó sao?

Sao lại còn có người còn biết tính kế hơn cả Xích Tùng Tử?

Hơn nữa, nhìn ý tứ của tên kia là đã sớm nắm chắc phần thắng?

Ách... cũng khá có dũng khí đấy.

Cũng không biết là có phải từng đi qua niên đại trước kia, tìm qua Lương mỗ như hay không.

Quan trọng nhất là, thứ bị đặt trong não Trần Lập An kia, hắn thế mà không thể trực tiếp tháo gỡ.

Cũng đồng nghĩa với việc, Trần Lập An hoặc là cứ như vậy hôn hôn trầm trầm sống cả đời, hoặc là trực tiếp bạo lực tháo gỡ, rồi cả người biến thành kẻ đại ngốc.

Tuyệt thật.

Đối phương thật sự là chọc đến giới hạn của hắn ở khắp mọi nơi!

Ngay cả những người trong thành hiện tại cũng vậy.

Dường như là ngay từ đầu, đối phương chính là ôm mục đích khiến hắn tự hoài nghi bản thân mà đến.

Trước đó một lần hai lần, Tô Thần đều cảm thấy tất cả chỉ là trùng hợp!

Nhưng hiện tại, những người bị hắn dùng Kháp Chỉ Diễn Mệnh Thuật bấm tính, hiện tại thế mà ngay cả mệnh cách hướng đi đều thay đổi.

Người sống trực tiếp biến thành người chết.

Mà người đáng lẽ tiền đồ quang minh, hiện tại cũng biến thành tồn tại khiến người ta đồng tình.

Đây giống như một lời nguyền rủa bao trùm lên vậy.

Nhưng truy cứu căn bản, vẫn là do tất cả những gì hắn làm ngoài ánh sáng đều bị đối phương giám sát!

Cho nên hiện tại mỗi một bước đi của đối phương đều đang khắc chế hắn.

Thậm chí còn khoanh vùng cấm con quái vật mà hắn cần bắt giữ.

Cũng khó trách, nếu đối phương là người có năng lực cực kỳ

tương tự với hắn, thì việc trực tiếp phong cấm hành động của hắn trong bóng tối biết đâu cũng là có thể!

Bất quá đối phương dường như đang ôm mục đích "nấu ếch trong nước ấm".

Muốn từ từ, từng bước từng bước làm hắn tan rã?

Ân...

Đáng tiếc rồi.

Tô Thần bất đắc dĩ nghĩ.

Đáng tiếc hắn là một người chơi không có bao nhiêu kiên nhẫn.

Kiếp trước chơi game chính là một "con trâu cày cuốc" (can đế) chính hiệu!

Kiếp này cầm kịch bản không cần cày game, đi toàn đặc biệt là đường tắt!

Hắn sợ cái gì?!

Hoặc là nói, đối phương hy vọng hắn sợ cái gì, hắn đều là toàn nhiên không sợ hãi!

Bất quá lăn lộn lâu như vậy, đã biết nhiệm vụ mục tiêu nằm trong tay đối phương, Tô Thần cũng không hoảng nữa.

Như vậy càng tốt a!

Trực tiếp đỡ việc cho hắn rồi!

Hắn hiện tại xác thực là có chút mệt mỏi.

Nhìn người cuối cùng bị mua mạng kia chết dưới lưỡi dao của một kẻ đến cướp tiền, thần tình Tô Thần càng thêm đạm mạc.

Dựa theo lộ tuyến dự định đi tiếp, đám người này, lẽ ra đã sớm chết khi đi vào mỏ dò đường.

Nhưng vì hắn phát hiện sự tình không đúng, và nảy sinh lòng trắc ẩn với đám người lý ra phải chết này, nên mới để bọn họ sống sót trở về.

Đây là kịch bản Hệ thống đưa ra, không có bất kỳ quan hệ nào với thế giới tuyến ban đầu.

Nhưng hắn thay đổi hướng đi của kịch bản, những người này vẫn chết.

Hơn nữa chết còn thê thảm hơn so với ban đầu.

Có người, thậm chí chết dưới lưỡi dao của cái gọi là thân thích của mình.

Nói đi nói lại, vẫn là vì tiền.

Vì tư dục.

Vì thế giới hỗn loạn.

Càng vì, trên thế giới này xuất hiện người không nên tồn tại ở thế giới này.

Nghĩ đến đây, Tô Thần bỗng nhiên lại lộ ra chút thần tình bi mẫn.

Nếu tính ra như vậy, hắn thực chất cũng không thuộc về thế giới này!

Hơn nữa, những người này lẽ ra có thể sống thêm một thời gian nữa.

Chính vì hắn nhất thời hứng khởi, muốn giúp đỡ bọn họ... hoặc là thay đổi mệnh số cho hậu bối của họ, nên mới khiến họ chết nhanh như vậy.

Thậm chí là, có người còn liên lụy cả nhà.

Một lần, những người vốn không đáng chết, cũng chết theo.

Điều này giống như một vòng tuần hoàn kín kỳ quái, từng chút, từng chút một kéo người ta vào trong.

Tô Thần tự cho rằng mình đang chơi game, không cần thiết phải có bất kỳ giao tập nào với NPC trong thế giới này.

Nhưng hiện tại, hắn mới chợt phát hiện ra.

Không phải vì hắn không muốn giao du với những kẻ này, mà là bởi vì, những kẻ bị hắn coi là NPC kia, thực chất cũng là con người.

Bọn họ đều có quỹ đạo số mệnh của riêng mình.

Là có thể dựa vào chính mình mà đi tiếp, hoặc là kết thúc.

Mà kết cục khi bọn họ nảy sinh giao tập với hắn, chính là từng chút một bị phá hủy đi quỹ đạo số mệnh vốn có, và từng chút một trở thành một con người khác tồi tệ hơn.

Trái ngược hoàn toàn với bản thân ban đầu, khoảng cách lớn như vạn lý trường thành.

Bất kỳ kẻ nào không nên xuất hiện trên thế giới này, một khi nảy sinh giao tập, thì người đầu tiên không chịu đựng nổi chắc chắn chính là thổ dân của thế giới này.

Điều này giống như một con sâu lớn, lén lút chui vào một cái bình sinh thái kín mít.

Chương 476

Hệ sinh thái vốn dĩ đã khá ổn định!

Mọi người đều đang bận rộn việc riêng, và tạo thành một vòng khép kín.

Tin rằng nếu lớp vỏ của bình sinh thái không có khả năng bị phá hoại, thì sinh vật bên trong sẽ mãi sinh tồn như vậy.

Và cho dù có phải đối mặt với sự hủy diệt, thì đó cũng nên là do sự quyện đãi của chuỗi tuần hoàn sinh thái quá lâu, mà nảy sinh khuynh hướng tự hủy diệt.

Nhưng khi con sâu lớn đó xâm nhập vào thế giới kia, mọi thứ dường như bắt đầu trở nên khác biệt!

Thảm cỏ bị gặm nhấm xấu xí không chịu nổi.

Những loài thực vật lá to bị bẻ gãy, cũng trở thành sự tồn tại không thể phục hồi.

Sau đó tất cả đều bắt đầu vì một điểm phá hoại ban đầu này mà mất cân bằng.

Mọi người dần dần bắt đầu hỗn loạn.

Mà lúc này ai cũng không ý thức được tất cả những điều này phát sinh, đều là vì con sâu lớn đã lẻn vào lúc đó!

Đương nhiên!

Tô Thần tuyệt đối sẽ không cảm thấy mình chính là con sâu lớn đó!

Hắn cũng không phải là người đầu tiên "xâm nhập" thế giới này.

Và con quái vật mà hắn đang truy đuổi, cũng không phải kẻ đầu

tiên.

Kẻ đầu tiên dường như vẫn luôn ẩn nấp ở một nơi nào đó của thế giới này.

Vẫn luôn chờ đợi cơ hội, chờ đợi tình huống của thế giới này lên men đến lúc ngày càng nghiêm trọng.

Sau đó nhân cơ hội nhảy ra, làm một phen động tác lớn.

Bất quá may thay, đối phương dường như đặc biệt cố chấp với tòa thành này.

Vì vừa rồi, Tiểu Bạch vừa biến nhỏ đi thám thính mấy thành lớn xung quanh, đại khái là vô sự.

Bên này thì náo nhiệt ngất trời!

Tức là cái gọi là "hủy diệt thế giới" của đối phương, dường như khái niệm thế giới đã bị thu hẹp lại.

Ừm.

Tô Thần cảm thấy, tất cả những điều này khá phù hợp với tư duy của lão già thời viễn cổ kia!

Rốt cuộc thời đại đó dân số không đông như bây giờ.

Sau đó là một quốc gia, cũng chưa chắc đã so được với quốc gia trong nhận thức hiện tại của bọn họ. (Đương nhiên nói là nước lớn, không phải mấy tiểu quốc dân số hai ba con số).

Quy mô lúc đó, chắc cũng chỉ xấp xỉ một tòa thành trì hiện tại.

Hơn mười vạn người.

Khái niệm này lý giải vay mượn chính là —— một người có đôi khi đối với một người khác mà nói, cũng đồng nghĩa với cả thế giới.

Cứ thế mà suy ra.

Đối với vị đại lão đứng sau màn kia mà nói, không chừng một tòa thành nhỏ này đối với hắn cũng tương đương với cả thế giới.

Ừm.

Như vậy, Tô Thần đại khái có thể hiểu được tại sao đối phương lại ám chỉ hai lão bất tử kia làm ra chuyện như vậy.

Bất quá, thuật thôi miên ám thị của đối phương quả thực lợi hại!

Chỉ vài ba cái, lại khiến một con Tống tử Bất Hóa Cốt và một con Thi miết phi nhân hình nảy sinh oán niệm cực lớn.

Thậm chí là ngay cả tinh thần cũng bị tổn thương tương đối nghiêm trọng.

Nếu không phải hắn trùng hợp dung hợp hai kẻ này làm một, thì chắc chắn là không phát hiện ra sự kỳ lạ trong đó!

Nghĩ đến đây, Tô Thần càng thêm thản nhiên đứng dậy, ngạo nghễ đứng trên tường thành.

Bi kịch nơi này đã là chuyện hắn không thể ngăn cản.

Hắn biết, hiện tại hắn càng ngăn cản, càng cảm thấy những chuyện này không nên xảy ra ở đây, thì sự thái sẽ càng trở nên nghiêm trọng hơn!

Càng hoảng càng loạn, cũng bất quá chỉ như thế.

Hơn nữa, giải quyết tất cả những điều này, thực ra đơn giản không gì bằng.

Chỉ cần xử lý kẻ đứng sau, thì mọi thứ sẽ quay về quỹ đạo.

Không chừng cuộc đời đã bị can thiệp đến mức không nỡ nhìn của Trần Lập An cũng sẽ khôi phục nguyên trạng.

Hắn có thể tiếp tục làm ông thầy đồ vô công rỗi nghề, nhưng lại

suốt ngày muốn làm chút gì đó ở đầu thôn.

Tô Thần thản nhiên nghĩ, lập tức tung người nhảy xuống tường thành cao ngất.

Mà lúc này, không biết ai nhìn thấy cảnh này, điên cuồng hét lớn một tiếng: "Ối giời ơi!

Có người nhảy tường thành rồi!" Câu nói này trực tiếp thu hút sự chú ý của không ít người tập trung xuống dưới chân tường thành.

Mà lúc này tại Mai gia đại viện, nơi có phong cảnh và tầm nhìn tốt nhất toàn thành.

Vốn dĩ là thời gian Mai Đại Soái ban sư hồi phủ.

Cũng lẽ ra là lúc quản gia trong phủ chuẩn bị xong tất cả cơm nước, chuẩn bị hảo hảo khao thưởng chủ tử vất vả của mình.

Đang bận rộn, toàn phủ trên dưới náo nhiệt không thôi.

Nhưng không ngờ, Mai phủ lúc này lại tĩnh lặng như tờ.

Cả phủ đệ trên dưới im ắng như phần mộ, tịch mịch vô cùng.

Ngay cả một người sống còn thở cũng tìm không thấy!

Nhưng đột ngột, không biết từ đâu truyền đến.

Tí tách, tí tách.

Tiếng giọt nước rơi không linh đến cực điểm.

Lần theo âm thanh tìm đến, mới phát hiện âm thanh lại phát ra ở cổng phủ.

Nhìn kỹ lại, thế mà là huyết hồng một mảng!

Chỉ thấy ngay cửa Mai phủ, thế mà đã chất đống một ngọn núi nhỏ thi thể!

Quan trọng nhất là, những thi thể đó đều còn khá tươi mới!

Có người thậm chí vừa mới tắt thở!

Máu vẫn từ cơ thể ấm áp của họ chảy ra ngoài, thuận theo mặt đất nghiêng dốc chảy xuống, tạo thành một thác nước máu ở chỗ đứt gãy!

Nhìn thấy cảnh này, quả thực rợn người cực độ.

Nếu ai nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông này, chắc chắn sẽ bị dọa đến hét chói tai!

Đáng tiếc, người xung quanh đều chết rồi.

Ngay cả người dưới dốc này cũng bị giết, xách thi thể lên đây.

Xung quanh không tồn tại người sống.

Nhưng... cũng có một người sống đi?

Kẻ đó tạm coi là một người sống.

Chương 477

Chỉ thấy hắn đang mặc một bộ y phục đỏ như máu, ngồi trên đống xác cao ngất.

Linh hoạt đung đưa hai chân, trong miệng thậm chí còn ngâm nga bài hát không tên... "Lạp lạp a lạp lạp lạp..." "Lạp lạp lạp lạp lạp lạp a lạp lạp lạp..." "Lạp lạp a lạp lạp..." Ngữ điệu dài ngắn không đồng nhất, mang theo giai điệu quỷ dị đến cực điểm, giống như đang ngâm xướng khúc tống táng cổ xưa nào đó.

Nhìn kỹ, kẻ đó lại không có mặt!

Nhưng chỉ mọc ra một cái miệng, lại càng thêm dọa người!

Mặt như tờ giấy trắng, môi đỏ như nhuốm máu tươi thấm ra từ đống xác dưới thân.

Người đàn ông dường như đang cười.

Hắn dường như đang "xem" vở kịch nháo kịch đang diễn ra trong tòa thành này, giống như đang xem hát vậy.

Môi đỏ nhếch lên độ cong vui vẻ.

Nhưng hắn lại như đang khóc, dường như đang "nhìn" bi kịch của cả thành phố, giống như nghĩ đến chuyện gì khiến hắn thương tâm khó chịu.

Tiếng ngân nga trong miệng đồng thời cũng biến thành "A a a!", "Hu hu hu!".

Giống như một người đang giãy giụa, đang phẫn nộ.

Hắn dường như rất ủy khuất.

Tuy rằng không ai biết hắn đã trải qua chuyện gì, nhưng hắn đang

nhìn tao ngộ của tòa thành này, đang hưng phấn.

Hai chân hắn đung đưa ngày càng nhanh.

Cơ thể hắn cũng lắc lư ngày càng dữ dội.

Ngay cả đống xác dưới thân lúc này cũng bắt đầu rung chuyển.

Nhưng, mọi thứ dường như lại không giống như vẻ bề ngoài.

Giống như có thứ gì đó khác đang muốn phá thổ chui lên!

Đống xác rung chuyển ngày càng dữ dội.

Biên độ lắc lư của người đàn ông cũng ngày càng lớn, giống như một con mèo nhỏ bị người ta khống chế yếu hại, dường như rất muốn giãy giụa, nhưng lại chỉ có thể bất lực mặc cho người khác khống chế.

Sau đó...

Đống xác ầm ầm nổ tung.

Thi thể tứ tán bay tung tóe.

Có cái thậm chí bị nổ thành mảnh vụn.

Ngoài dự đoán là, người đàn ông kia không vì thế mà bị nổ bay, hay chịu bất kỳ tổn thương nào.

Bởi vì lúc này hắn đang ngồi trên vai một người đàn ông thân hình cao lớn!

Chỉ thấy người đàn ông thân hình khôi ngô kia, tuy vẻ mặt dữ tợn đầy thịt ngang, nhưng cả người lại bất ngờ mang đến một cảm giác tường hòa.

Tiếc là rất nhanh cảnh tượng tường hòa này bị máu tươi đầy người che lấp.

Người đó càng giống như một Dạ Xoa thân hình cao lớn vừa mới

thoát ra từ địa ngục!

Mà hắn ánh mắt khiêu khích nhìn tòa thành gần như sắp bị hủy diệt trước mặt này.

Hắn chỉ cảm thấy khoảnh khắc này, nội tâm sướng khoái vô cùng!

Cuối cùng cũng hủy diệt rồi!

Hắn cuối cùng cũng hủy diệt rồi!

Những kẻ đáng chết này!

Tòa thành đáng chết này!

Hắn cuối cùng cũng báo thù rửa hận rồi!

Hắn thậm chí hưng phấn chảy ra huyết lệ!

Cả cơ thể hắn cũng có chút loạng choạng.

Dường như hắn còn không mạnh bằng con quái vật nhỏ yếu trên vai mình.

Nhưng trong lòng hắn vẫn còn không cam lòng.

Tất cả những điều này, hắn còn chưa chứng kiến hoàn toàn!

Hắn làm sao có thể cứ thế đón nhận sự kết thúc cuối cùng!

Hắn khổ sở chống đỡ, vượt qua mấy ngàn năm hãi hùng cực độ!

Nhẫn chịu vô số người mắng chửi mình!

Vô số người phỉ báng mình!

Hắn thậm chí nhẫn nhịn việc xương cốt của mình bị vạn ngàn người nhặt đi, và chế thành các loại cái gọi là hàng thủ công mỹ nghệ!

Hắn sở dĩ có thể gắng gượng đến hiện tại, tự tay đẩy tòa thành này vào cảnh tuyệt vọng, chẳng phải là để cho bọn họ cũng hảo hảo cảm nhận một chút tất cả những khuất nhục, tất cả những thống khổ

mà hắn từng chịu đựng sao!

Nhưng... nhưng hiện tại hắn còn chưa chứng kiến xong a!

Hắn cảm nhận được sinh mệnh lực của mình đang ngày càng tiêu giảm.

Cơ thể mập mạp lúc này cũng đã bắt đầu khô quắt lại.

Nhìn tòa thành này mới chỉ vừa bắt đầu hủy diệt!

Tất cả sự không cam lòng của hắn lại điên cuồng trào dâng vào lúc này.

Hắn chỉ có thể ép buộc bản thân nỗ lực nhìn về phía con quái vật nhỏ trên vai mình.

Con quái vật nhỏ này vừa xuất hiện đã bị hắn bắt lấy, thế mà không biết từ lúc nào bắt đầu, đã hấp thực đi quá nửa năng lượng sinh mệnh mà hắn tích cóp mấy ngàn năm mới đủ!

Nhưng cho dù biết đối phương hấp thực, hắn lại cũng vô năng vi lực!

Bởi vì, lúc này còn có một tồn tại cường đại hơn, đang lao về phía này.

Hắn có thể cảm nhận rất rõ ràng sự cường đại của đối phương, thậm chí còn vượt qua thời kỳ cường thịnh nhất của hắn trước kia!

Người có năng lượng khủng bố như vậy, lại xuất hiện ở thời đại này, thật sự là điều hắn hoàn toàn không tưởng tượng được!

Quan trọng nhất vẫn là, hắn trước đó thế mà còn không biết tốt xấu đi uy hiếp người ta? "Ha ha ha ha..." Hắn không kìm được cười lớn.

Bởi vì thực ra hiện tại bất kể đối phương lợi hại thế nào, mọi chuyện đều không thể bị ngăn cản nữa rồi.

Cho dù đối phương giết hắn, thì cũng đã không thể ngăn cản tất cả những điều này phát sinh!

Rốt cuộc tất cả đã thành định cục!

Bởi vì ý niệm ban đầu của hắn chính là cùng tòa thành này bất tử bất hưu!

Sở dĩ cơ thể liên kết với con quái vật nhỏ này, cũng là vì hắn phát hiện ra bí mật nhỏ của đối phương.

Nghĩ đến đây, hắn càng thêm tiếc nuối.

Bởi vì mình không thể nhìn thấy thời khắc tòa thành này cùng mình chết đi.

Bất quá, một tòa thành sớm muộn gì cũng phải chết, cũng chỉ sống lâu hơn mình một chút mà thôi!

Nghĩ vậy, hắn lại giãy giụa, ngạo nhiên đứng dậy.

Chỉ có điều, ngay khoảnh khắc hắn đứng dậy, một thanh Hắc Kim Cổ Đao loang loáng hàn quang dũng mãnh chém tới trước mặt.

Chương 478

Trên đao ẩn ẩn có chút máu tươi khiến hắn sợ hãi vô cùng.

Khoảnh khắc này, hắn mới chợt hiểu ra, thảo nào mình lại sợ hãi đối phương.

Hóa ra, là người được vị đại nhân kia chọn trúng a! "Xoẹt!" Suy tư đến đó, hắn cuối cùng chỉ nghe thấy tiếng cơ thể mình tan vỡ, cùng giọng nói nhíu mày của người đàn ông kia: "Ngươi làm đến mức này, chỉ vì một màn hiện tại, có đáng không?" Đáng không?

Phải đối mặt chính là từ nay vĩnh viễn biến mất trên thế giới này a!

Là vĩnh sinh vĩnh thế đều không thể sống lại được nữa...

Đáng không?

Hắn không kìm được cũng tự hỏi mình.

Nhưng trong đầu lại lướt qua từng màn huyết tinh tàn bạo cực độ.

Thậm chí là những người hắn từng coi là thân nhân, cũng cứ thế lún sâu vào trong đó.

Nếu trên cơ sở những điều này mà hỏi hắn có đáng không?

Thì hắn chắc chắn sẽ trả lời: Đáng!

Đáng tiếc, tất cả những điều này, hắn thậm chí đều không còn cơ hội trả lời nữa. "Vù..." Theo thân thể tiêu tán, âm thanh cuối cùng hắn nghe thấy chính là tiếng gió vô tình thổi tan thân thể mình!

Tô Thần nhìn tro bụi tan biến trước mắt, mày hơi nhíu lại, trong lòng lúc này lại càng thêm trầm trọng!

Hơn nữa hệ thống nhắc nhở hắn đã nhận được một vật phẩm đặc

biệt.

Nhưng hắn chưa có thời gian để xem kỹ vật phẩm đặc biệt đó là gì.

Bởi vì, lúc này trước mặt vẫn còn đứng một kẻ toàn thân đẫm máu.

Không nghi ngờ gì nữa, đống thi hài khắp nơi này chính là kiệt tác của hắn!

Hơn nữa, lúc này cho dù không cần câu [Mục tiêu ngay trước mắt] của hệ thống, hắn cũng biết kẻ gai mắt cực độ này chính là mục tiêu của mình.

Cũng chính tên này gián tiếp biến sự tình hiện tại thành ra nông nỗi này!

Quan trọng nhất là, tên này... thật sự là một lời khó nói hết!

Tô Thần thậm chí tò mò, tại sao nói là sinh vật không xác định, nhưng đối phương lại dùng hình dáng con người để lừa người!

Nhưng, nếu nói thứ trước mặt thật sự là con người!

Thì lại giống như đang báng bổ chính hắn vậy!

Tô Thần nhìn con quái vật mà trên cả khuôn mặt chỉ có một cái miệng trước mặt, trực giác cảm thấy đối phương dường như cũng đang "nhìn" mình.

Phát hiện này khiến Tô Thần cả người sững sờ!

Bởi vì có một khoảnh khắc, hắn dường như nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trên người kẻ này!

Đó dường như là một người đi!

Tìm kiếm trong ký ức một thoáng, lại không thể tìm thấy đặc điểm

tương quan nào phù hợp với người đó, hoặc là một chút ký ức liên quan!

Nhưng chỉ một thoáng vội vàng như vậy, lại khiến Tô Thần cả người dựng tóc gáy!

Hình ảnh đó rốt cuộc là tình huống gì?

Tại sao hắn lại nhìn thấy một màn kinh dị như vậy khi "đối mắt" với tên trước mặt!

Điều khiến Tô Thần cảm thấy có chút phiền táo nhất là hắn hoàn toàn không hiểu thứ lướt qua trong hình ảnh đó rốt cuộc là cái gì!

Nhưng nội tâm lại không biết sao lại run lên một cái.

Tại sao mình lại có phản ứng kỳ quái như vậy đối với hình ảnh lướt qua đó?!

Chẳng lẽ từng nhìn thấy sao?

Nhưng Tô Thần còn chưa kịp nghĩ kỹ, con quái vật trước mặt đã trực tiếp phát động công kích, cắt ngang dòng suy tư của hắn!

Chiêu thức ngoan lệ, độc lạt, trực chỉ tâm oa Tô Thần mà tới.

Khoảng cách giữa hai bên chỉ là một cánh tay!

Đòn tấn công bất ngờ dũng mãnh như vậy, đối với người bình thường thì tự nhiên tim đã bị móc rỗng.

Nhưng Tô Thần đã dám đứng gần như vậy, nghĩa là hoàn toàn không sợ hãi con quái vật này.

Chỉ thấy tay con quái vật chắn ngang giữa hai người, trực tiếp bị Tô Thần nhẹ nhàng bóp lấy cổ tay, đồng thời dùng sức vặn một cái.

Bình thường, bị Tô Thần vặn như vậy, lẽ ra kinh mạch cả cánh tay phải đứt hết!

Đồng thời xương cốt cũng phải nát vụn!

Nhưng kỳ quái là, tên này dường như đã sớm dự liệu được Tô Thần sẽ dùng chiêu số này!

Chỉ thấy sau khi bị Tô Thần vặn tay, hắn thế mà không truyền lại phản hồi bình thường, ngược lại cả cánh tay trong nháy mắt biến thành như con rắn nước, trực tiếp quấn ngược lấy tay Tô Thần!

Tô Thần sững sờ một chút, cơ thể này quả nhiên là mô phỏng ra!

Sau khi tiếp xúc, hắn mới cảm giác được năng lượng ẩn chứa trên người đối phương dường như khá mạnh.

Xem ra tên này và kẻ vừa bị mình đập chết lúc nãy ẩn ẩn có liên hệ với nhau!

Chắc là cộng hưởng năng lượng?

Bất quá luồng năng lượng kia tương đương với mình, hiện tại lại yếu hơn không ít.

Tô Thần theo bản năng nghĩ đến người đàn ông thân hình khôi ngô vừa bị đập chết.

Cơ thể đối phương suy yếu hơn.

Chẳng lẽ là dạng tiêu hao?

Ngay lập tức, hắn hất tay, vứt bỏ cơ thể tên này đang muốn tiếp tục quấn lên!

Nhún người một cái, nhảy ra xa năm mét.

Thuộc tính của thứ này không rõ ràng, nhưng vừa tiếp xúc đã nảy sinh chuyện quái lạ.

Hơn nữa, lời đồn đại trước đó nói rằng chẳng phải thứ này bị bắt sao?

Sao hiện tại nhìn hai bên càng giống quan hệ phụ thuộc, và đối phương đang phụ thuộc vào con quái vật này!

Hơn nữa, quan trọng nhất là!

Nhát đao hắn lao tới chém lúc nãy tuyệt đối không phải chém bừa!

Hắn đã nhắm chuẩn cả hai người!

Định một đao từ phía trên chéo xuống chém tới cùng, giải quyết cả hai tai họa!

Không ngờ, tên này tránh quá nhanh!

Hơn nữa đồng thời người đàn ông kia dường như để bảo vệ hắn, mà ngay khoảnh khắc đao vung qua, đã ưỡn người về phía trước một tấc.

Cũng chính vì một tấc sai biệt này, thân đao chém vào thực thể, bị cơ thể người đàn ông kia hấp thu phần lớn sát thương.

Thế là con quái vật này đồng thời lùi người về phía sau, cứ thế khéo léo tránh được một kích của hắn.

Điểm này, lúc đầu Tô Thần chưa nghĩ kỹ.

Nhưng ngẫm lại chi tiết, hắn phát hiện ra rất nhiều vấn đề!

Đối phương dường như có thể dự tri ngắn hạn hành động của hắn!

Chương 479

Điều này làm hắn nhớ đến Khấp Chỉ Diễn Mệnh Thuật!

Hắn lập tức bấm độn tính toán, nhưng ly kỳ là đối phương không nằm trong phạm vi tính toán của Khấp Chỉ Diễn Mệnh Thuật! [Đối phương tự mang bình phong, tính chất giống như thông tin về tài khoản "Thiên Quan Chúc Phúc" của Tô Thần ngài bị xóa bỏ khỏi thế giới!] Ý ngoài lời của hệ thống, tự nhiên là do Tô Thần sau khi đến thế giới này đã không bật tính năng che chắn thông tin.

Bởi vì lúc đó hắn một lòng chỉ cảm thấy thời đại này thực sự quá nghèo nàn!

Cái gì cũng không phát triển!

Cho nên hắn tâm niệm thế giới này sẽ không có ai có thể thám thính được bất kỳ thông tin hay tình huống nào của hắn.

Ừm...

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên có chút xấu hổ.

Bị vố này, Tô Thần mới rốt cuộc tỉnh ngộ.

Hóa ra mình trước đó nhiều lần bị dự tri hành động, chính là vì đã bỏ qua sức mạnh khác.

Nơi này không tồn tại cái gọi là dữ liệu lớn của công nghệ hiện đại các kiểu.

Nhưng những lão bất tử tồn tại ở thế giới này lại nắm giữ những thứ còn phiền toái hơn!

Hắn không bật che chắn, không ẩn giấu thông tin của mình, cũng đồng nghĩa với việc vẫn luôn "trần như nhộng" chạy nhông nhông ở

thế giới này!

Cũng chính vì thế mới luôn bị người khác tính kế hành động tiếp theo.

Cũng vì thế mới bị người ta hố mấy lần.

Cũng chính vì hệ thống bị luồng năng lượng tin đồn nhảm nhí kia can nhiễu, nên mới khiến hắn tưởng tất cả đều là nguyên nhân do hệ thống!

Thực tế!

Hoàn toàn không phải!

Là do hắn chơi game không mang đủ trang bị!

Ừm...

Cũng tức là hắn thực lực cường hoành, mới bị tính kế suốt dọc đường mà vẫn có thể đi đến trước mặt Boss.

Đổi là người khác, có khi vừa bắt đầu đã "ngỏm củ tỏi" rồi. "Thảo nào... cá ươn tôm thối cũng có thể tính kế ta..." Hắn không nhịn được lầm bầm, âm thanh này tự nhiên truyền vào không gian hư số.

Xích Tùng Tử đang ở trạng thái bán phong ấn không nhịn được nhíu mày, nhưng vì cơ thể Tống tử này hắn chỉ khống chế một nửa, thế là con Tống tử kia xuất hiện biểu cảm một nửa cười lạnh, một nửa tang thương.

Quỷ dị cực độ!

Mà lúc này Hệ thống cũng không nhịn được giải thích. [Trước đó sở dĩ chủ động mở ra "Già Yểm Thiên Cơ" là vì kiểm trắc thấy Túc chủ bản thân thích yên tĩnh, không thích chuyện phiền phức.] [Hơn nữa chức năng "Già Yểm Thiên Cơ" một khi đóng lại, sẽ không chủ động mở ra.] [Túc chủ ngài ở thế giới trước đã chủ động triển lộ thân

phận của mình với người đời, thế là chức năng "Già Yểm Thiên Cơ" liền tự động bị giải khai.] [Mà sau đó hệ thống vẫn luôn sát giác thấy, Túc chủ đối với việc thân phận của mình ở thế giới này có bị bại lộ hay không cũng không để tâm lắm.] [Thế là, liền không đề cập đến việc mở ra chức năng liên quan nữa.] [Còn về sau vì bị việc không gian nâng cấp can nhiễu, cho nên chưa thể chủ động bẩm báo tình huống liên quan với Túc chủ.] [Điểm này là sơ suất của hệ thống, có thể trực tiếp tiến hành bồi thường liên quan cho Túc chủ!

Bồi thường sẽ được phát sau khi nhiệm vụ hiện tại kết thúc!] [Đồng thời, hiện tại đã chủ động mở chức năng "Già Yểm Thiên Cơ" cho Túc chủ, Túc chủ có thể yên tâm chiến đấu!] Một tràng dài này, nói trắng ra vẫn là lỗi của hệ thống.

Nếu có thể nói rõ với hắn ngay từ đầu là chức năng đó đã bị tắt, thì hắn chắc chắn sẽ bắt mở lại!

Ừm...

Đương nhiên, cũng là do hiện tại cảm thấy có chút nóng máu nên mới nghĩ như vậy!

Thực tế, Tô Thần cũng cảm thấy hệ thống nói có chút đúng!

Hắn lúc mới đến thế giới này quả thực đã khinh địch.

Cảm thấy mình nắm giữ kịch bản, muốn làm gì mà không được?!

Nhưng chuyện của Tống Di Phi chính là bài học cho hắn.

Chỉ có điều...

đáng tiếc là tuy sau khi chuyện đó kết thúc, hắn đã bắt đầu sâu sắc phản tư!

Nhưng vì lúc đó cơ thể hắn tiêu hao thể lực quá lớn, chỉ lo khôi phục thể lực và nghe ngóng thông tin mục tiêu nhiệm vụ.

Mà hệ thống lúc đó cũng vì nâng cấp không gian hư số nên xuất hiện chút sai sót.

Coi như cả hai bên đều lo thân không xong đi!

Cho nên mới tạo thành tình huống như vậy.

Nghĩ đến đây, Tô Thần cũng không so đo nữa.

Hơn nữa, con quái vật trước mặt vừa rồi trông có vẻ như sắp phát động đợt công kích tiếp theo!

Không ngờ vừa rồi chắc là lúc diễn toán lại phát hiện bên phía hắn đột nhiên xuất hiện bình phong, nên không thể dự trắc hành vi của hắn, vì thế mới đứng tại chỗ suy tính hành động tiếp theo.

Mà Tô Thần lúc này cũng cầm Hắc Kim Cổ Đao chắn ngang trước người.

Vốn định một mạch làm tới, lao lên nhân lúc trên thân đao còn tàn lưu vết máu, làm một đòn tất sát!

Không ngờ lúc này hệ thống lại nhắc nhở hắn.

Đã lâu không gặp, lại nhận được sự nhắc nhở dồn dập thế này của hệ thống, Tô Thần thế mà cảm thấy hơi phiền!

Nhưng lúc này nhắc nhở lại đúng lúc! [Đinh!

Nhắc nhở Túc chủ, mục tiêu nhiệm vụ này cần bắt sống, và nhốt vào không gian hư số tương ứng của Thanh Đồng Môn!] [Nếu Túc chủ trực tiếp dùng Hắc Kim Cổ Đao mang huyết mạch Kỳ Lân gây thương tích, rất có thể sẽ khiến mục tiêu tử vong!] [Lúc đó, hệ thống sẽ phán định Túc chủ nhiệm vụ thất bại, và sẽ nhốt Túc chủ vĩnh viễn ở thế giới này!] Ách...

Nhắc nhở này quả thực rất kịp thời...

Quan trọng nhất là mảnh đất trên thế giới này rất nhanh sẽ đón

nhận chiến hỏa!

Không chỉ những gì nhìn thấy ở thế giới này khiến hắn có chút tê liệt, Tô Thần thực ra còn cảm thấy, nếu mình tiếp tục ở lại thế giới này thêm một thời gian nữa, không chừng hắn sẽ bị cái bầu không khí tang thương cực độ này ảnh hưởng trực tiếp.

Hắn thậm chí cảm thấy, mình không chừng sẽ giống như Xích Tùng Tử bọn họ tiếp nhận ám thị, trực tiếp hủy diệt "thế giới" này.

Nói trắng ra cũng giống như ở thế giới trước, đến cuối cùng các "Anh hùng bàn phím" bị những kẻ gọi là "người ủng hộ" của mình đánh chết ở ngoài đời thực vậy!

Cảm xúc là giống nhau!

Chính vì điểm này, hắn mới cảm thấy, dường như so với sự cường đại của thể xác và trường thọ, thì sự vững mạnh về tâm lý mới quan trọng hơn.

Ví dụ trực quan nhất chẳng phải là Chu Mục Vương và Thiết Diện Sinh sao.

Cuối cùng Thiết Diện Sinh chắc là đã bị chính mình bức điên rồi đi?

Cho nên mới không có chút sức lực phản kháng nào, mặc cho đám Tống tử kia cắn chết hắn.

Năm tháng đằng đẵng, có thể chứng kiến nhiều hơn sự tồi tệ của nhân tính.

Hắn tự cho rằng sức mạnh tinh thần của mình đã nâng cấp đến mức đủ mạnh.

Hơn nữa còn có không gian nâng cấp, đủ để tương thích với tuổi thọ được kéo dài hiện tại của hắn.

Cũng như Thiên Quan Kỳ Lân Ấn sau khi nâng cấp cũng có thể giúp tinh thần hắn ở trạng thái khá thanh tỉnh.

Nhưng quy căn kết để, rất nhiều chuyện thực ra không thể dự toán được.

Giống như lần này, hắn vì quá tự tin vào bản thân mà quên đi rất nhiều chi tiết.

Dẫn đến dăm ba lần bị đối phương dự toán hành vi, liền bắt đầu có chút trạng thái không ổn định.

Thời gian dài, hắn thế mà cũng không sát giác được bản thân mình xuất hiện vấn đề.

Về tâm thái, tuy vẫn cảm thấy mình có thể dễ dàng giải quyết bất kỳ tình huống nào.

Nhưng nhìn những sinh mệnh trong quá trình diễn toán của mình, từng người tiếp nối từng người thay đổi, từng người tiếp nối từng người bị tàn nhẫn sát hại.

Chương 480

Trong tình huống như vậy, lúc đó Tô Thần ngồi trên tường thành ít nhiều vẫn có chút phiền táo.

Đặc biệt ưu thế về thể xác khiến hắn có thể cảm nhận tương đối rõ ràng sự thống khổ và không cam lòng của những người đó khi chết.

Tuy không phải cảm đồng thân thụ, nhưng cứ nhìn như vậy cũng khiến người ta không nhịn được cảm thấy khó chịu!

Nghĩ đến những điều này, Tô Thần cảm thấy mình vẫn còn không gian phát triển rất lớn.

Ít nhất, theo tốc độ thông quan game của hắn mà nói, thì muốn giết thời gian đằng đẵng kia, ít nhiều vẫn nên để sự đồng cảm của mình triệt để chết đi thôi...

Cũng không đến mức làm một kẻ vô cảm.

Nhưng thời gian tương tác với người ở thế giới này quá ít, lại khiến hắn cảm nhận chân thực hơn rằng họ là người, chứ không phải NPC mà hắn vẫn luôn tưởng tượng.

Một khi có nhận thức như vậy, Tô Thần cảm thấy muốn tiếp tục giữ tâm bình thường để đánh quái, làm nhiệm vụ trong những thế giới tương tự thế này, thì ít nhiều độ khó cũng khá lớn!

Nghĩ đến đây, cảm xúc trong đầu vẫn ẩn ẩn tồn tại, có chút ảnh hưởng đến động tác tiếp theo của Tô Thần.

Thế là Tô Thần chỉ có thể tiếp tục bất lực nghĩ, và ám thị bản thân: Hắn không đến mức vì người của thế giới này mà nhất thiết phải giết chết kẻ tội đồ đầu sỏ trước mặt.

Nói trắng ra, đây chính là mục tiêu nhiệm vụ.

Hắn đến thế giới này là để làm nhiệm vụ, chứ không phải để cứu vớt nhân dân đang sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng ở đây.

Giống như thế giới trước vậy.

Nếu hệ thống ban bố nhiệm vụ là bảo hắn cứu thế giới, thì hắn tự nhiên sẽ thực hiện tử tế.

Nhưng nếu không phải, thì rất tiếc, thân là một người chơi, hắn không thể rút ra nhiều tinh lực như vậy để đồng cảm với ngàn vạn người này.

Giống như hắn ở thế giới ban đầu, cũng chưa từng nhận được sự đồng cảm của người khác vậy.

Kỷ sở bất dục vật thi ư nhân.

Nghĩ xong như vậy, sắc mặt Tô Thần lại khôi phục như thường.

Tâm tư bị nhiễu loạn chung quy cũng chỉ là tạm thời bị thắt một nút chết mà thôi.

Sau khi dễ dàng gỡ bỏ, tâm tư thông thấu.

Bất kể đang xảy ra chuyện gì, Tô Thần đều cảm thấy, thời gian đằng đẵng như vậy, nếu thật sự chỉ sống vì người khác, thì chắc chắn là rất mệt.

Thích đáng làm chút việc vì người khác, làm tê liệt thiện tâm của mình một chút.

Sau đó, phần lớn thời gian sống vì bản thân.

Chỉ có như vậy, trái tim đập lâu dài kia mới không vì quá sớm mệt mỏi mà biến thành trạng thái "đang đập nhưng không phải đang sống".

Ánh mắt bất lực liếc nhìn tên kia, dường như vì tái tam bấm độn không ra sự việc sắp xảy ra trong tương lai mà trở nên não nộ, cứ thế bất chấp tất cả lao lên.

Thế là Tô Thần cũng trực tiếp thu Hắc Kim Cổ Đao vào không gian hư số.

Không hủy hoại thân thể, không có nghĩa là hắn không bắt được!

Quan trọng nhất là, vừa rồi lúc suy ngẫm nhân sinh, hắn linh quang nhất thiểm, đã nghĩ ra điểm yếu của đối phương!

Đồng thời, hắn cũng lao thẳng về phía đối phương.

Liếc thấy đối phương cảm tri được động tác của mình, rõ ràng là sững sờ một thoáng.

Tuy chỉ là một thoáng.

Nhưng, một thoáng tức là tương lai.

Ngay khi con quái vật này sững sờ, đã định trước bại cục của hắn! "Rắc!" Ngay khoảnh khắc hai bên lướt qua nhau, chỉ nghe thấy một tiếng gãy giòn tan.

Cơ thể quái vật kia lập tức mềm nhũn xuống.

Tô Thần cứ thế thản nhiên quay đầu lại nhìn.

Người ta đều nói đánh rắn phải đánh dập đầu.

Quả nhiên không sai chút nào!

Hắn vừa rồi chợt nhận ra tên này có hình dáng hơi kỳ lạ.

Đặc biệt là trên cả khuôn mặt chỉ có một cái miệng kỳ dị.

Mà cái miệng đó rõ ràng không phải dùng để nói chuyện!

Chẳng lẽ là dùng để khiến cơ thể chìm xuống?

Hắn nghĩ vậy liền thử một phen.

Trực tiếp nhắm chuẩn vị trí, ngay khoảnh khắc lướt qua, vung tay phát lực, đấm mạnh vào vị trí một phần ba phía dưới ngực quái vật.

Không ngờ đoán đúng thật!

Đối phương bị đánh trúng yếu hại liền hóa lỏng chảy xuống.

Điều này khiến Tô Thần có chút ngơ ngác.

Bởi vì... tư thế của quái vật kia trông giống như chất lỏng tan chảy ra vậy.

Quan trọng nhất là, cả cơ thể đều tan chảy, nằm bẹp trên mặt đất, nhưng vẫn có da thịt duy trì hình dạng.

Cảnh tượng này khiến Tô Thần cảm thấy càng kỳ quái hơn. "Hệ thống, hiện tại xách thẳng về như vậy tính là hoàn thành nhiệm vụ chưa?" 【Không tính.

Nếu Túc chủ mang đối phương về Thanh Đồng Môn trong trạng thái này thì nhiệm vụ coi như thất bại.】 【Cần phải khôi phục nguyên hình cho nó mới được, hiện tại tiến độ mới chỉ hoàn thành 30%.】 Ách... 30%?!

Chẳng phải đã khống chế được rồi sao!

Yêu cầu nhiệm vụ không biến thái đến vậy chứ?

Quan trọng nhất là, không phải bảo trực tiếp mang về là được à?

Nhưng lúc này hình chiếu nhiệm vụ hiện lên trong đầu, lại xuất hiện một dòng chữ nhỏ một cách khó hiểu.

Tô Thần định thần nhìn kỹ, mới phát hiện ra cái này mẹ nó còn có yêu cầu ghi chú!

Hố.

Đúng là hố hàng.

Cư nhiên còn mặt mũi dùng cỡ chữ bé tí tẹo để ghi chú!

Con kiến còn to hơn cái chữ này!

Chữ này giống hệt mấy phù văn màu vàng nhạt trên bốn vách tường của Hư số không gian!

Đều chẳng liên quan gì đến thị lực của hắn cả.

Có thể nhìn thấy, nhưng chỉ nhìn thấy được một chút!

Khó khăn lắm mới đọc xong, Tô Thần càng thêm mông lung.

Tại sao hắn đi bắt quái vật bỏ trốn, lại còn phải sửa chữa cơ thể cho nó?!

Còn nữa, kiếm cho nó một đôi mắt?

Đây là cái yêu cầu nhiệm vụ kỳ quái gì vậy?

Tên này không có mắt cũng đâu phải ngày một ngày hai?!

Rõ ràng đã mất mắt từ rất lâu rồi!

Chương 481

Hơn nữa còn yêu cầu độ tương thích, nói vậy chẳng lẽ bắt hắn phải tiếp tục mò kim đáy bể trong thế giới song song này, chỉ để tìm cho người ta một đôi mắt?! "Nhiệm vụ này là thật đấy à?

Không phải cố ý tăng độ khó để ta ở lại đây chịu tội chứ?" Tô Thần vốn tưởng Hệ thống sẽ chối bay chối biến.

Không ngờ nó lại thản nhiên thừa nhận. 【Là nhiệm vụ tăng thêm tạm thời, bởi vì sau khi Túc chủ bắt giữ, năng lượng của đối phương rò rỉ càng nhanh hơn.】 【Vì vậy theo tình huống hiện tại, không thể nào mang nó về Thanh Đồng Môn trước khi mục tiêu tử vong!】 【Do đó, Túc chủ cần ổn định năng lượng cho nó trước, mới có thể mang về khi còn sống.】 Nghe qua thì cũng có lý.

Nhưng ngẫm nghĩ kỹ, Tô Thần mới chợt phản ứng lại.

Tức là khối năng lượng mà Hệ thống quét được trước đó là có thật.

Nhưng tên này vì mất đi đôi mắt nên vẫn luôn phải tuần hoàn: Hấp thụ năng lượng rồi lại rò rỉ năng lượng!

Giống như quả bóng thủng, vừa bơm hơi vừa xì hơi.

Dẫn đến việc nạp vào chưa kịp bù cho lượng rò rỉ.

Mà cú đấm vừa rồi của hắn, vô nghi là đã xé toạc cái lỗ thủng đó ra to hơn!

Chậc.

Đúng là chơi nhau mà!

Chẳng giảng đạo lý chút nào!

Nhưng bất lực, lúc này có muốn xé xác nó ra cũng phải nhận mệnh nghĩ cách.

Hắn ban đầu đang phân vân có nên truyền chút năng lượng từ người mình sang trước để duy trì hình thể cho đối phương hay không.

Nhưng đúng lúc này, có thứ gì đó bắt đầu xao động!

Hơn nữa còn là ngay trên địa bàn của hắn!

Trong Hư số không gian, có vật gì đó đang tỏa nhiệt nhè nhẹ!

Và không chỉ có một cái!

Đồ vật xung quanh đều bị nung nóng nhẹ, may mà trước khi hỏng hóc đã được Tô Thần lấy ra.

Khi Tô Thần nhìn vật trên tay!

Hắn cả người đều ngây ra.

Là... vật gia truyền của Bàn Tử!

Đó là thứ lấy được từ viện nghiên cứu lúc làm nhiệm vụ mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong cốt truyện gốc, miếng ngọc đó đã bị vỡ trong lúc hoảng loạn.

Nhưng vì hắn dẫn đội khảo cổ xuống nên ngọc không bị vỡ.

Hơn nữa, trước đó trong một lần ngẫu nhiên nhận thưởng, hắn lại có thêm một miếng ngọc nữa!

Thế là gom lại, hắn có một đôi ngọc y hệt nhau!

Lúc đó hắn còn thấy lạ, chỉ là một cái chìa khóa mà thôi.

Trừ việc khảm vào hốc mắt để khởi động cơ quan ra thì chẳng còn tác dụng gì khác. (Trừ giá trị sưu tầm cổ ngoạn, nhưng Tô Thần không thiếu tiền, hắn không ham).

Không ngờ, hiện tại đôi đồ chơi này lại đang tỏa nhiệt!

Có độc à!

Hắn thật sự tưởng đôi ngọc thạch này là đồ vô dụng chứ!

Hiện tại ngẫm lại, phần thưởng ngẫu nhiên của Hệ thống cũng thâm sâu thật.

Tại một thế giới song song xa xôi trong tương lai, lại cấp cho hắn đạo cụ sẽ dùng đến sau khi xuyên không trở về!

Câu nói vừa rồi khiến hắn cảm thấy hết hy vọng, ai ngờ nhiệm vụ này lại đơn giản đến thế!

Ngay lập tức, hắn muốn khảm đôi ngọc thạch lên mặt quái vật.

Nhưng lúc này quái vật đã biến thành một vũng nước, làm sao cưỡng ép khảm vào được.

Thế là sau một hồi sờ soạng tìm kiếm không có kết quả, Tô Thần ném thẳng ngọc thạch lên đó.

Vốn định đợi một lát nghiên cứu rõ cấu tạo rồi mới gắn mắt.

Nhưng khoảnh khắc đặt lên, tên kia liền tự mình bao bọc lấy đôi ngọc thạch!

Ân... rõ ràng vừa rồi hắn cầm ngọc thạch chạm vào đống thịt quái dị kia rất lâu mà không sao.

Hệ thống lúc này chủ động giải thích. 【Bởi vì đối phương quá yếu, Túc chủ ngài lại quá mạnh.】 【Cho nên khi ngọc thạch bị ngài cầm, nó không thể chủ động hấp thu được.】 Lý do này... cũng coi như miễn cưỡng chấp nhận đi!

Sau đó, đống thịt kia thế mà lại đứng lên.

Có điều, lúc này đối phương đã không còn hình người nữa.

Mà là một con rắn toàn thân trắng như tuyết, đầu đội mào thịt màu vàng, đứng thẳng bằng đuôi, cao chừng bốn thước.

Đôi mắt xanh biếc.

Nói thật, lúc tạo hình này vừa xuất hiện, Tô Thần tưởng là Dã kê bột tử.

Nhưng nhìn kỹ, tuy tạo hình giống nhau, nhưng nhiều chi tiết lại không tương đồng lắm.

Đặc biệt là tà khí, quái dị trước đó, sau khi tên này biến thành rắn đều đã quét sạch sành sanh!

Thậm chí Tô Thần còn cảm thấy tên này rất thuận mắt!

Cảm giác này giống như đang nhìn một con cún lớn đang vẫy đuôi lấy lòng mình vậy.

Hắn trực tiếp thu đối phương vào Hư số không gian.

Cũng nghe thấy tiếng bất mãn của Tiểu Bạch và Tiểu Hôi.

Hai nhóc con đó chắc là tưởng hắn lại thu nhận sủng vật mới chứ gì?

Tất nhiên, chuyện vô trung sinh hữu này, Tô Thần chắc chắn không muốn giải thích.

Hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành 80%.

Chỉ cần đưa nhóc con kia về là xong.

Nhưng lúc này, Tô Thần nhìn khung cảnh đẫm máu trước mặt, sắc mặt lại trầm xuống.

Rõ ràng, đối phương dường như chỉ vì thiếu mất đôi mắt kia mới chạy ra ngoài làm loạn một trận như vậy.

Khoan nói đến nguyên nhân mất mắt, chỉ riêng cái dáng vẻ ngoan

ngoãn sau khi lấy được vật mình cần hiện tại cũng khiến Tô Thần thấy hơi buồn nôn.

Vừa rồi hắn thế mà lại cảm thấy đối phương rất hiền lành?!

Thảo!

Quả nhiên là Dã kê bột tử!

Vừa biết ngụy trang, vừa xảo quyệt, lại còn giết người không chớp mắt!

Nghĩ đến đây, Tô Thần theo bản năng nhìn tòa thành đã đầy rẫy vết thương này.

Chương 482

Hắn không kìm được hỏi Hệ thống: "Tất cả những chuyện này có thể giải quyết được không?

Sau khi chúng ta rời đi." Dù sao thế giới này cũng không làm gì sai.

Chủ yếu vẫn là do đám sinh vật không thuộc về thế giới này như bọn họ gây chuyện.

Nhưng hiện tại, dân chúng trong thành vẫn đang tranh chấp, khóc lóc, tàn sát lẫn nhau... làm những chuyện chẳng giống xã hội loài người bình thường chút nào.

Rõ ràng chiến loạn còn chưa tới, nhưng nơi này đã tan đàn xẻ nghé.

Đây có tính là bọn họ làm chất xúc tác khiến mọi thứ diễn ra sớm hơn không? 【Không thể.

Hệ thống không có khả năng đảo ngược thời gian.

Một khi mọi thứ bắt đầu vận hành, thì những gì đã xảy ra là không thể dừng lại.】 【Hơn nữa sự kiện xảy ra ở đây là lời nguyền, cả tòa thành này đều bị nguyền rủa.】 【Người hạ chú đã chết, nhưng vật môi giới vẫn còn.

Trước khi người trong thành gánh chịu hết tất cả lời nguyền thì mọi chuyện sẽ không kết thúc.】 Người hạ chú, chắc là người đàn ông trước đó.

Còn vật môi giới, Tô Thần hiện tại coi như đã hiểu, tại sao gã đàn ông kia lúc đó lại muốn bảo vệ quái vật này.

Hóa ra đối phương đã tính toán rằng, tương lai hắn chắc chắn sẽ đưa tên này về Thanh Đồng Môn!

Cơ bản vật môi giới sẽ ở trạng thái bất tử.

Đủ để chống đỡ đến khi lời nguyền kết thúc.

Ân... tính toán này đúng là đủ ác!

Lúc hắn tưởng đối phương chết là xong chuyện, không ngờ đối phương lại tặng hắn một "bất ngờ" lớn!

Dường như tình hình lập tức trở nên căng thẳng.

Nhóm người Mai Lương lúc này cũng đã quay lại.

Nhìn thấy Tô Thần đứng giữa vũng máu và đống xác chết, rõ ràng bọn họ bị chấn kinh!

Đặc biệt là nhìn thấy khói lửa bao trùm cả tòa thành, cảnh tượng hỗn loạn đó chẳng khác nào tận thế.

Ánh mắt Trần Lập An trong nháy mắt trở nên trong trẻo.

Nhìn Tô Thần đầy vẻ kinh hãi.

Dường như đang nhìn một tên sát nhân cuồng ma.

Mọi chuyện dường như không cần nói cũng rõ.

Bọn họ thậm chí chẳng hỏi thêm một câu, cứ thế thần tình lạnh lùng bắt đầu dọn dẹp những mảnh thi thể bị vùi lấp.

Còn cả những vệt máu thấm sâu vào lớp đất.

Dường như trong mắt bọn họ, cho dù Tô Thần làm chuyện người thường không thể chấp nhận nổi, thì cũng hoàn toàn có thể được tha thứ.

Dù sao Sở Phong lợi hại như vậy, bọn họ đánh không lại.

Hơn nữa đối phương đã cho bọn họ nhiều tiền thế kia, giết vài người thì tính là gì.

Vốn dĩ Tô Thần còn đang do dự có nên giúp tòa thành này vượt

qua kiếp nạn lần này hay không.

Nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng của đám người Mai Lương, hắn bỗng nhiên bật cười.

Cười đầy bất lực.

Cười chính mình lo chuyện bao đồng.

Sau đó, hắn trực tiếp thả Tiểu Hôi ra, nghênh ngang rời đi.

Bỏ lại những con người lạnh lùng kia, vẫn đứng tại chỗ dọn dẹp xác chết một cách tê liệt, giống như đang dọn dẹp đống rác rưởi tầm thường vậy.

Tòa thành này, Tô Thần cảm thấy mình có thể cứu được.

Nhưng những con người lạnh lùng đến cực điểm kia, cứu thế nào đây?

Không có cách nào cứu.

Đó không chỉ là do lời nguyền, mà còn do nhân tính bản ác tích lũy từ lâu đời.

Hắn đi thẳng về chân núi Trường Bạch.

Vốn định trước khi đi sẽ đến gặp đôi vợ chồng già đã cho hắn sự ấm áp tình người khi mới đến thế giới này.

Nhưng không ngờ, nơi đó đã không còn người sống.

Thi thể cả nhà đôi vợ chồng già bị nhét trong hang động ven sông cách đó không xa.

Rõ ràng là tiết trời ấm áp, nhưng cơ thể họ lại lạnh lẽo vô cùng.

Căn nhà cũng bị lửa thiêu rụi.

Đống tro tàn đen kịt giữa màu xanh của vạn vật tân sinh trông thật chói mắt.

Giống như một miếng vá xấu xí và dữ tợn.

Sau khi an táng cả nhà ông lão, Tô Thần không quay đầu lại.

Lúc rời đi, hắn không muốn nhìn thêm cái thế giới bẩn thỉu này dù chỉ một cái liếc mắt.

Rất nhanh, sau khi ném con rắn vào một Hư số không gian nhỏ hẹp nằm trên vách tường theo chỉ dẫn của Hệ thống, hắn thần tình thản nhiên ngồi xuống giữa hẻm núi.

Những viên đá cuội xám trắng dưới chân vẫn chuyển động một cách mơ hồ, quỷ dị.

Sau đó Tô Thần cứ thế nằm xuống.

Hắn rất mệt, mệt như thể vừa trải qua một đời người vội vã.

Hiện tại chỉ muốn nằm yên, không làm gì cả.

Thế là hắn rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Đây là lần hắn ngủ nhanh nhất.

Hắn còn mơ một giấc mơ.

Trong mơ là một tòa thành nhỏ.

Tòa thành cũng chính là một vương quốc.

Quy mô ban đầu dường như lớn hơn thế này, nhưng chiến hỏa bên ngoài lan đến.

Quốc vương không hiếu chiến nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác.

Vốn tưởng sẽ đổi lấy hòa bình, không ngờ lại là sự cướp bóc mãnh liệt hơn của đối phương.

Thế là Quốc vương phẫn nộ dẫn dắt dân chúng đánh trả.

Chiến thắng liên tiếp.

Vốn tưởng sẽ cứ thế thừa thắng xông lên, đoạt lại tất cả lãnh địa của mình.

Nhưng không ngờ, lúc này kẻ phản bội lại liên tiếp xuất hiện.

Ban đầu là người thân cận.

Ngài vừa đau lòng, vừa xử lý những kẻ phản bội bằng lời nguyền cực độ khủng khiếp.

Thậm chí còn vô tình xử trí cả con rể, con gái mình.

Nhưng về sau, cả vương quốc đều phản bội ngài!

Chương 483

Quốc vương không hiểu, ngài cúc cung tận tụy đều vì dân chúng.

Nhưng tại sao khi thắng lợi sắp đến, tất cả mọi người lại phản bội ngài?

Nhưng chẳng ai cho ngài câu trả lời.

Cảnh tượng cuối cùng là dân chúng cả nước với vẻ mặt dữ tợn giẫm đạp Quốc vương dưới chân.

Người này một cái, người kia một cái, tuần hoàn lặp lại.

Cho đến khi giẫm nát Quốc vương thành bùn thịt, hòa làm một thể với đất bùn đã sớm bị gặm nhấm.

Sau đó, dân chúng đi theo vị vua xâm lược trước đó sống cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Còn xây dựng tòa thành lớn hơn, hùng vĩ hơn ngay trên mảnh đất từng giẫm chết Cựu vương...

Ngày qua ngày, đêm qua đêm, đều có hàng trăm, hàng ngàn người không ngừng giẫm đạp lên mảnh đất đó...

Giấc mơ đến đây đột ngột dừng lại.

Tô Thần mệt mỏi tỉnh dậy, bên cạnh dường như có thêm cái gì đó.

Nhưng hắn không để ý lắm.

Vì lúc này hắn cũng rất mệt mỏi. "Ngươi chiếu đoạn ký ức đó vào giấc mơ của ta làm gì?" 【Phát hiện hoàn cảnh thích hợp, cảm xúc Túc chủ dao động khá lớn, cần được an ủi.】 Ồ.

Cho nên đưa cho hắn một lời giải thích đúng không?

Giải thích tòa thành kia chính là tòa thành hắn ở trước đó.

Người bên trong sở dĩ bị nguyền rủa, cũng chính vì năm ngàn năm trước, bọn họ đã vô tình giẫm đạp người vua bảo vệ mình đến chết.

Mà Xích Tùng Tử và tên Tống tử Bất Hóa Cốt kia cũng là kẻ phản bội.

Mọi chuyện dường như trở nên hợp lý.

Vị vua kia, người đàn ông bị hắn giết chết là ai, đã không cần nói cũng rõ.

Dường như cái gì cũng hợp lý.

Nhưng cũng cái gì cũng không hợp lý.

Tô Thần cảm thấy hơi khát nước.

Đang định lấy nước từ Hư số không gian, không ngờ trước mắt đã có người đưa tới một túi nước bằng da dê.

Hắn nhíu mày nhìn sang.

Cứ tưởng quái vật trong Hư số không gian lại chạy ra.

Nhưng cái liếc mắt này lại khiến hắn ngây người.

Chỉ thấy trước mặt là một người đàn ông ánh mắt đạm nhiên, con ngươi u thâm, da trắng tóc đen, khí chất xuất trần tuyệt thế.

Đối phương dường như đã ngồi bên cạnh rất lâu rồi.

Tô Thần vừa nhận túi nước uống, vừa đánh giá những đặc điểm khác của người đàn ông này.

Liền nhìn thấy bàn tay đưa túi nước có hai ngón tay cực dài.

Hơn nữa bên cạnh người đàn ông kia còn đặt một vật mà hắn quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn!

Hắc Kim Cổ Đao!

Người này!

Cư nhiên là Tiểu Ca!

Tô Thần sững sờ trong giây lát, liền nghe Tiểu Ca nói: "Nơi này không nên ở lâu, lát nữa đi cùng tôi ra ngoài đi." Trong cơn hoảng hốt, Tô Thần chỉ cảm thấy âm thanh này như xuyên qua dòng sông thời gian đằng đẵng mới đến được bên tai mình.

Hắn vốn định gật đầu, nhưng sự tồn tại của hắn đối với thế giới không liên quan tịnh không có bất kỳ lợi ích nào.

Hơn nữa, khi Tiểu Ca mở miệng, Hệ thống không hề lên tiếng.

Điều này chứng tỏ nhiệm vụ tương lai của hắn không liên quan gì đến Tiểu Ca, cũng như thế giới mà Tiểu Ca sắp trở về.

Vạn hạnh là, có những thế giới quỹ đạo vẫn đang diễn ra theo đúng nhịp điệu vốn có của nó.

Mà có những thế giới dường như vẫn rối ren không dứt.

Lập tức, Tô Thần khẽ lắc đầu: "Thế giới đó không thuộc về tôi.

Anh đi nhanh đi, tôi không sao, anh không cần lãng phí thời gian canh chừng tôi đâu." Sau đó hắn cảm thấy trong lòng dường như có thứ gì đó đang tan chảy.

Hắn thế mà lại nhìn Tiểu Ca cười bất lực: "Bọn họ đợi anh rất lâu rồi." Tiểu Ca hơi nhíu mày nhìn Tô Thần, câu nói này dường như có rất nhiều hàm ý.

Nhưng anh cũng cảm thấy người bên ngoài chắc đã đợi mình rất lâu rồi.

Thế là anh liền đứng dậy: "Ở đây hung hiểm, bảo trọng." Cuối cùng, anh lại trở tay đưa một vật được bọc vải cho hắn. "Cơ thể nó mất rồi, đầu tôi không thể mang ra ngoài.

Sẽ dọa bạn bè đang đợi tôi sợ." Lời nói này Tô Thần có thể trực tiếp não bổ ra được.

Nghĩ lại thì Tiểu Ca cũng rất ít khi nói chuyện với Ngô Tà như vậy.

Lúc này hắn càng cười bất lực hơn, gật đầu nhận lấy cái đầu lâu kia.

Vừa quay đi, bóng dáng Tiểu Ca đã không còn nữa.

Trước mặt lại là hẻm núi trống trải đến mức khiến người ta hoảng hốt.

Nghĩ lại thì nơi này đúng là quỷ dị vô cùng.

Hắn thậm chí còn chưa nhìn thấy Thanh Đồng Môn, Tiểu Ca đã mở cửa rời đi rồi.

Chắc là giới tuyến đã được vạch sẵn?

Chỉ có người có thể tiến vào thế giới đó mới có thể nhìn thấy cánh cửa kia.

Lúc này, Tô Thần lại cảm thấy tinh thần phấn chấn hơn nhiều.

Thậm chí ngay cả những viên đá cuội vướng víu dưới chân cũng trở nên thuận mắt.

Đồng thời, trong đầu Hệ thống lại nhắc nhở. 【Chúc mừng Túc chủ, hoàn thành nhiệm vụ đánh giết Vương Lập Hoa!】 Hả?!

Vốn đang lúc cảm xúc dâng trào mạnh mẽ.

Không ngờ bị Hệ thống nhắc nhở như vậy, Tô Thần cả người kinh ngạc đến mức nhảy dựng lên.

Hắn vội vàng lật lớp vải kia ra.

Hãi hùng thay, đó chính là đầu lâu của Vương Lập Hoa với đôi

mắt mở trừng trừng, cổ bị vặn gãy.

Rất nhanh nó liền lăn lóc trên đá cuội rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Mà phần thưởng của hai lần nhiệm vụ cùng với đền bù trước đó cũng được chuyển đến một lần.

Có điều, hiện tại Tô Thần chẳng muốn quan tâm đến mấy thứ đó.

Hắn chỉ nhìn về phía một điểm đen kỳ dị bỗng nhiên xuất hiện cách đó không xa, nhàn nhạt hỏi Hệ thống: "Đó là nhiệm vụ mới của ta sao?" Hệ thống lập tức trả lời. 【Đúng vậy, mốc thời gian chưa xác định, mời Túc chủ lập tức đi tới, hoàn thành nhiệm vụ!】 "OK!

Hoàn toàn không vấn đề, nhưng nhớ là trước khi xảy ra chuyện thì nhắc nhở ta một tiếng đấy!" Tô Thần thản nhiên nói.

Lập tức bước đi kiên định về phía điểm đen kia.

Sau đó, rất nhanh thân hình hắn biến mất không thấy đâu.